

Số Việt Là Chín

Diệt Thiên

webtruyen.com

Mục lục

[Chương 1: Thay Đổi](#)

[Chương 2: Hộp Gỗ Vận Mệnh](#)

[Chương 3: Hộp Tác](#)

[Chương 4: Người Đứng Xen Vào](#)

[Chương 5: Lợi Người Hại Minh](#)

[Chương 6: Thuyết Phục](#)

[Chương 7: Ông Lưu](#)

[Chương 8: Có Thể Đào Tạo](#)

[Chương 9: Hoách Nam](#)

[Chương 10: Ý Kiến Của Thiếu Kiệt](#)

[Chương 11: Bắt Đầu Công Việc](#)

[Chương 12: Nhóm Khách Hàng Đầu Tiên](#)

[Chương 13: Xuân Nghĩa Bang](#)

[Chương 14: Ra Tay Trước](#)

[Chương 15: Tuyển Dụng](#)

[Chương 16: Phó Ước](#)

[Chương 17: Hiến Kế](#)

[Chương 18: Nể Phục](#)

[Chương 19: Biện Luận](#)

[Chương 20: Chỉ Điểm Tước Phàm](#)

[Chương 21: Có Người Nhắm Vào](#)

[Chương 22: Ai Cũng Có Bí Mật Riêng](#)

[Chương 23: Quân Sư](#)

[Chương 24: Sàn Giao Dịch Vàng](#)

[Chương 25: Mẹ Con Tâm Sự](#)

[Chương 26: Ngày Khai Giảng](#)

[Chương 27: Chịu Trách Nhiệm](#)

[Chương 28: Tới Tay](#)

[Chương 29: Đã Kinh Doanh Thì Sẽ Làm Chủ](#)

[Chương 30: Một Chọi Năm](#)

[Chương 31: Tạm Giữ Điều Tra](#)

[Chương 32: Tiết Kiệm Hai Ngày Cơm](#)

[Chương 33: Phàm Chiến, Tuyết Dung](#)

[Chương 34: Mở Lại Mối Quan Hệ](#)

[Chương 35: Đánh Giá Của Phàm Chiến](#)

[Chương 36: Dự Đoán](#)

[Chương 37: Họp Bàn](#)

[Chương 38: Lượng Vàng](#)

[Chương 39: Phan Nguyệt](#)

[Chương 40: Từ Chấn Dân](#)

[Chương 41: Phiên Phúc Nhỏ](#)

[Chương 42: Bẫy Rập Từ Phong](#)

[Chương 43: Mặt Mũi Mất Sạch](#)

[Chương 44: Nhã Oanh Bày Tỏ](#)

[Chương 45: Dự Án Mới](#)

[Chương 46: Họp Gia Đình](#)

[Chương 47: Lehman Brothers Sụp Đổ](#)

[Chương 48: Hồng Hách](#)

[Chương 49: Cái Tôi Cần Là Sự Công Bằng](#)

[Chương 50: Chuyển Đi](#)

[Chương 51: Phát Biểu Mang Tính Khiêu Khích](#)

[Chương 52: Mượn Nhà Hàng](#)

[Chương 53: Công Ty Cho Vay](#)

[Chương 54: Cô Bé Hay Khóc](#)

[Chương 55: Việc Tốt Không Để Người Ngoài](#)

[Chương 56: Sóng Ngầm](#)

[Chương 57: Nã Pháo](#)

[Chương 58: Chống Đối](#)

[Chương 59: Nhận Tội](#)

[Chương 60: Tìm Đường Sống](#)

[Chương 61: Ứng Cứu](#)

[Chương 62+11: Năm Gặp Lại](#)

[Chương 63: Quân Hàm](#)

[Chương 64: Hội Đàm](#)

[Chương 65: Xem Như Không Có Chuyện Gì Xảy Ra!](#)

[Chương 66: Đồng Loạt Bị Bắt](#)

[Chương 67: Nhấn Nhủ](#)

[Chương 68: Chuyện Xưa](#)

[Chương 69: Mời Hòa Giải](#)

[Chương 70: Nhã Oanh Đến Nhà](#)

[Chương 71: Xin Lỗi Cậu Có Thể Ra Về](#)

[Chương 72: Iphone Và Nokia](#)

[Chương 73: Đi Gặp Hà Thúc](#)

[Chương 74: Trang Tin Tức](#)

[Chương 75: Viết Thư Upu](#)

[Chương 76: Việc Gặp Trong Mưa](#)

[Chương 77: Báo Báo](#)

[Chương 78: Hoàng Lâm Như Bí Mật](#)

[Chương 79: Mi-17](#)

[Chương 80: Trung Đoàn](#)

[Chương 81: Trước Báo](#)

[Chương 82: Làng Khó Di Dời](#)

[Chương 83: Hành Động Trong Đêm .](#)

[Chương 84: Điện Hồ Ly Sơn](#)

[Chương 85: Kéo Dài Thời Gian](#)

[Chương 86: Lập Đội Ứng Cứu](#)

[Chương 87: Thang Dây](#)

[Chương 88: Thiếu Lương Thực](#)

[Chương 89: Phương Pháp Nhà Giàu](#)

[Chương 90: Thẻ Chính](#)

[Chương 91: Thiệt Hại Sau Báo](#)

[Chương 92: Trờ Về](#)

[Chương 93: Muốn Tìm Phiên Phức Thì Tự Mà Tìm](#)

[Chương 94: Thả Con Tép Bớt Con Tôm Càng](#)

[Chương 95: Cách Tính Lãi Suất Cho Vay](#)

[Chương 96: Lựa Chọn Của Trương Hạo](#)

[Chương 97: Nội Gián](#)

[Chương 98: Cách Mua Lại Đất](#)

[Chương 99: Đùa Chết Không Đền Mạng](#)

[Chương 100: Đàm Phán](#)

[Chương 101: Điều Kiện](#)

[Chương 102: Đạo Quý Môn Quan](#)

[Chương 103: Nốt Nhạc Nhỏ](#)

[Chương 104: Hai Người Có Quan Hệ Gì ?](#)

[Chương 105: Chân Tướng](#)

[Chương 106: Có Còn Hơn Không](#)

[Chương 107: Ngọc Nhi Tâm Sự](#)

[Chương 108: Phiên Phúc Tới Cửa](#)

[Chương 109: Cô Giáo Tới Nhà](#)

[Chương 110: Cùng Cha Khác Mẹ](#)

[Chương 111: Cơm Nấu Không Vô](#)

[Chương 112: Phải Biết Lựa Sức Minh Làm](#)

[Chương 113: Ném Đá Giấu Tay](#)

[Chương 114: Quan Trọng Vẫn Là Thực Lực](#)

[Chương 115: Một Kèm Một](#)

[Chương 116: Thẻ Vàng](#)

[Chương 117: Cứ Như Tuyển Thủ Chuyên Nghiệp](#)

[Chương 118: Mạnh Mới](#)

[Chương 119: Lo Lắng](#)

[Chương 120: Truy Vấn](#)

[Chương 121: Viễn Cảnh Xấu Nhất](#)

[Chương 122: Có Chuyện Vui](#)

[Chương 123: Tô Thanh](#)

[Chương 124: Tập Trung](#)

[Chương 125: Công Trình Thế Giới](#)

[Chương 126: Người Viết Thư Tay Cuối Cùng](#)

[Chương 127: Chơi Khăm Phùng Kiếm Nhất](#)

[Chương 128: Tinh Toán](#)

[Chương 129: Tâm Nhìn](#)

[Chương 130: Con Trường](#)

[Chương 131: Tiên Lâm Chỗ Dưa](#)

[Chương 132: Backlink](#)

[Chương 133: Ngộ Nam](#)

[Chương 134: Hầy Như Một Tờ Giấy Trắng](#)

[Chương 135: Mua Xe Mới](#)

[Chương 136: Cậu Bé Đi Lạc](#)

[Chương 137: Đem Chuông Đi Đánh Xứ Người](#)

[Chương 138: Chơi Liêu Cấp Quốc Gia](#)

[Chương 139: Đào Người](#)

[Chương 140: Hư Danh](#)

[Chương 141: Già Đời](#)

[Chương 142: Tin Không Hay](#)

[Chương 143: Trình Độ Diễn Xuất](#)

[Chương 144: Quảng Anh Em Đi Theo Gái](#)

[Chương 145: Chuyện Nghề Tài Xế](#)

[Chương 146: Buffet](#)

[Chương 147: Đi Cướp Không Xem Ngày](#)

[Chương 148: Bị Động](#)

[Chương 149: Bỏ Cục Phức Tạp](#)

[Chương 150: Cơ Hội](#)

[Chương 151: Cứ Đơn Giản Là Được](#)

[Chương 152: Dục Cầm Cổ Túng](#)

[Chương 153: Tay Sai](#)

[Chương 154: Cậu Luôn Có Một Nơi An Toàn](#)

[Chương 155: Định Cua Gái À ?](#)

[Chương 156: Ước Mơ Thành Jeff. Bezos](#)

[Chương 157: Giám Đốc Xuống Thật](#)

[Chương 158: Bồi Thường](#)

[Chương 159: Bạn Yêu Rồi!](#)

[Chương 160: Bịt Đầu Mối](#)

[Chương 161: Cái Tổ](#)

[Chương 162: Thành Không Cha](#)

[Chương 163: Tiểu Lý Tàng Dao](#)

[Chương 164: Bị Làm Thịt](#)

[Chương 165: Chơi Chết Người](#)

[Chương 166: Áp Dụng Thử](#)

[Chương 167: Sờ Khanh](#)

[Chương 168: Ghi Nợ](#)

[Chương 169: Không Cần Tính Toán](#)

[Chương 170: Ném Đá Dò Đường](#)

[Chương 171: Gặp Lại Lê Hiếu](#)

[Chương 172: Đi Sai Đường](#)

[Chương 173: Kéo Xuống Thuyền](#)

[Chương 174: Khuyên Chu Tường](#)

[Chương 175: Ăn Ít No Lâu](#)

[Chương 176: Quan Chiến](#)

[Chương 177: Đôi Kế Hoạch](#)

[Chương 178: Hồ Sơ Bị Sửa](#)

[Chương 179: Chuẩn Bị Tốt](#)

[Chương 180: Cam Kết](#)

[Chương 181: Không Giúp Gì Được](#)

[Chương 182: Cường Long Không Áp Địa Đầu Xà](#)

[Chương 183: Đôi Mặt \(1\)](#)

[Chương 184: Đôi Mặt \(2\)](#)

[Chương 185: Đôi Mặt \(3\)](#)

[Chương 186: Con Đường Huyết Mạch](#)

[Chương 187: Tương Lai Mười Năm](#)

[Chương 188: Mất Tinh Thần](#)

[Chương 189: Có Tới Hai Người](#)

[Chương 190: Quá Khứ](#)

[Chương 191: Sét Đánh](#)

[Chương 192: Kế Thừa](#)

[Chương 193: Lý Vũ Hào](#)

[Chương 194: Satoshi](#)

[Chương 195: Tội Chồng Tội](#)

[Chương 196: Cuộc Hội Ngộ Bất Ngờ](#)

[Chương 197: Cho Ăn Cháo](#)

[Chương 198: Đấu Một Trường](#)

[Chương 199: Anh Mây Quây Một Lần](#)

[Chương 200: Nguyên Nhân](#)

[Chương 201: Vì Yêu Sinh Hận](#)

[Chương 202: Xin Tiền](#)

[Chương 203: Ý Kiến Đề Xuất](#)

[Chương 204: Chiết Xuất Vàng](#)

[Chương 205: Tay Không Bất Giác](#)

[Chương 206: Đem Đá Đập Chân Minh](#)

[Chương 207: Vật Dưới Hầm](#)

[Chương 208: Hoàng Lâm Nhu Con Nuôi](#)

[Chương 209: Em Điều Thấp Để Làm Gì ?](#)

[Chương 210: Gặp Ba Lần .](#)

[Chương 211: Đầu Nguồn](#)

[Chương 212: Buối Tối Bận Rộn](#)

[Chương 213: Đầy Mùi Thuốc Súng](#)

[Chương 214: Trục Tiếp Phán Bác](#)

[Chương 215: Quân Cờ Ngâm](#)

[Chương 216: Tấn Tâm](#)

[Chương 217: Đừng Quỳ Lạy Ai Ngoài Cha Mẹ](#)

[Chương 218: Lấy Giả Đánh Thật](#)

[Chương 219: Ngộ Nam Ý Kiến](#)

[Chương 220: Trung Tâm Vòng Xoáy](#)

[Chương 221: Thay Người May Áo Cưới](#)

[Chương 222: Hướng Dẫn Kinh Nghiệm](#)

[Chương 223: Dự Thính](#)

[Chương 224: Cafe Sách](#)

[Chương 225: Tự Minh Làm Mất Mặt Minh](#)

[Chương 226: Giảm Cân](#)

[Chương 227: Hạn Chế Mức Thấp Nhất](#)

[Chương 228: Nữ Nhân Hội Tự](#)

[Chương 229: Quyết Định Của Cả Ba](#)

[Chương 230: Điểm Mấu Chốt](#)

[Chương 231: Đối Thủ Cực Mạnh](#)

[Chương 232: Quân Chế](#)

[Chương 233: Tâm Tư Các Bên \(1\)](#)

[Chương 234: Tâm Tư Các Bên \(2\)](#)

[Chương 235: Đi Mua Đồ Quan Trọng](#)

[Chương 236: Tuổi Thơ Dữ Dội](#)

[Chương 237: Bố Trí Hành Động](#)

[Chương 238: Kéo Lưới](#)

[Chương 239: Tài Khoản Ẩn Danh](#)

[Chương 240: Garena](#)

[Chương 241: Chương Trình Khởi Nghiệp](#)

[Chương 242: Nhờ Giúp](#)

[Chương 243: Điều Kiện Mở Công Ty](#)

[Chương 244: Tổng Hàng](#)

[Chương 245: Nơi Cửa Cừu Hùng](#)

[Chương 246: Nhục Hình](#)

[Chương 247: Mỗi Người Một Số Mệnh](#)

[Chương 248: Tính Toán Trước Khi Đi](#)

[Chương 249: Bán Sàn Vàng](#)

[Chương 250: Dùng Tiền Tiêu Tại](#)

[Chương 251: Vì Tình, Vì Nghĩa](#)

[Chương 252: Giao Hàng Tự Do](#)

[Chương 253: Chuẩn Bị Lên Đường](#)

[Chương 254: Lịch Sử Singapore](#)

[Chương 255: Rắc Rối Nhỏ](#)

[Chương 256: Sân Bay Changi](#)

[Chương 257: Hiệu Xuất Cao](#)

[Chương 258: Cạnh Tranh Đấu Thầu](#)

[Chương 259: Lý Đồng](#)

[Chương 260: Bảo Hộ Thương Hiệu](#)

[Chương 261: Ẩm Thực Singapore](#)

[Chương 262: Vào Đồn Cảnh Sát](#)

[Chương 263: Sắp Xếp Tì Mi](#)

[Chương 264: So Sánh](#)

[Chương 265: Chạy Đua Với Thời Gian](#)

[Chương 266: Ba Điều Kiện](#)

[Chương 267: Đạt Được Thứ Cần Thiết](#)

[Chương 268: Gian Hàng Tự Làm](#)

[Chương 269: Hoàn Thành Gian Hàng](#)

[Chương 270: Mắt Thần Horus](#)

[Chương 271: Vấp Cục Đá](#)

[Chương 272: Búp Bê Hình Mèo](#)

[Chương 273: Lăn Đầu Gặp Mặt](#)

[Chương 274: Ép Mua Ép Bán](#)

[Chương 275: Nhà Phát Hành Game](#)

[Chương 276: Quá Nhiều Dự Án](#)

[Chương 277: Trực Giác](#)

[Chương 278: Sự Khác Biệt](#)

[Chương 279: Chọn Người](#)

[Chương 280: Đội Ngũ](#)

[Chương 281: Áp Lực Tâm Lý](#)

[Chương 282: Đòi Mua Xe](#)

[Chương 283: Merlion](#)

[Chương 284: Ngày Xui Xẻo](#)

[Chương 285: Thế Lực Địa Phương](#)

[Chương 286: Black Shot](#)

[Chương 287: Tiên Trong Kiến Thức](#)

[Chương 288: Brandon Beck](#)

[Chương 289: Lao Động Không Công](#)

[Chương 290: Giúp Người Khi Khó](#)

[Chương 291: Chọn Sai Đối Tượng](#)

[Chương 292: Sắp Xếp Kế Hoạch](#)

[Chương 293: Khởi Hành Đi Châu Âu](#)

[Chương 294: Lam Phượng](#)

[Chương 295: Tổ Chức Huyết Long](#)

[Chương 296: Trò Chuyện](#)

[Chương 297: Dự Định](#)

[Chương 298: Quốc Gia Không Chiến Tranh](#)

[Chương 299: Virut Conficker](#)

[Chương 300: Không Thể Dừng Lại](#)

[Chương 301: Lần Này Lỡ To Rồi!](#)

[Chương 302: Tiễn Tay](#)

[Chương 303: Triệu Tập Khẩn](#)

[Chương 304: Ký Ước Thừa Thanh Xuân](#)

[Chương 305: Sự Hình Thành Ngân Hàng](#)

[Chương 306: Tiền Là Nợ](#)

[Chương 307: Hạ Mức Tín Dụng](#)

[Chương 308: Lỡ Lỡ](#)

[Chương 309: Nguyên Nhân Khủng Hoảng \(1\)](#)

[Chương 310: Nguyên Nhân Khủng Hoảng \(2\)](#)

[Chương 311: Hồi Chuyện](#)

[Chương 312: Bị Theo Dõi](#)

[Chương 313: Yếu Thế](#)

[Chương 314: Bìa Đờ Đạn](#)

[Chương 315: Tập Huấn Song Phương](#)

[Chương 316: Tin Tức Tốt](#)

[Chương 317: Ngọc Nhi Báo Tin](#)

[Chương 318: Đầm Rông Hang Hổ](#)

[Chương 319: Cơ Sở Bí Mật](#)

[Chương 320: Nguyên Nhân Thật](#)

[Chương 321: Vô Ảnh](#)

[Chương 322: Không Ngủ Ngon](#)

[Chương 323+208](#)

[Chương 324: Phân Tích Tình Hình](#)

[Chương 325: Triệu Tập Đi](#)

[Chương 326: Bối Lòng Tìm Vết](#)

[Chương 327: Điểm Yếu Của Thiếu Kiệt](#)

[Chương 328: Tiềm Phục](#)

[Chương 329: Sống Chết Mặc Bầy](#)

[Chương 330: Nhận Biết](#)

[Chương 331: Thằng Này Tới Số Rồi !](#)

[Chương 332: Chừa Một Đường](#)

[Chương 333: Khảo Sát Điện Thoại](#)

[Chương 334: So Tài](#)

[Chương 335: Chẳng Biết Nhẹ Tay](#)

[Chương 336: Người Và Máy](#)

[Chương 337: Thói Quen](#)

[Chương 338: Gặp Được Cứ Giết](#)

[Chương 339: Bỏ Tiền Mua Mạng](#)

[Chương 340: Âm Thầm Thanh Trừng](#)

[Chương 341: Lập Kế Trút Giận](#)

[Chương 342: Thằng Này Em Có Trẻ](#)

[Chương 343: Hội Đồng Ngộ Trục](#)

[Chương 344: Mở Khóa Điện Thoại](#)

[Chương 345: Thằng Này Nó Ngu Hay Bất Bình Thường](#)

[Chương 346: Thời Gian Ra Tay](#)

[Chương 347: Chuyển Địa Điểm](#)

[Chương 348: Cầm Thú!](#)

[Chương 349: Hoàng Ngân Bị Bắt](#)

[Chương 350: Náo Động Lưu Minh \(1\)](#)

[Chương 351: Náo Động Lưu Minh \(2\)](#)

[Chương 352: Náo Động Lưu Minh \(3\)](#)

[Chương 353: Xin Lỗi Châu Không Đợi Được](#)

[Chương 354: Nhân Tình Không Dễ Kiểm](#)

[Chương 355: Mở Sáng Đèn](#)

[Chương 356: Thợ Săn Con Mồi Đối Chỗ](#)

[Chương 357: Đi Tìm Chết](#)

[Chương 358: Thật Giả Bất Phân](#)

[Chương 359: Mất Thế](#)

[Chương 360: Cuộc Chiến Hóa Học](#)

[Chương 361: Xe Tủ](#)

[Chương 362: Tàn Cuộc](#)

[Chương 363: Tránh Nặng Tìm Nhẹ](#)

[Chương 364: Đối Tượng Lấy Tướng](#)

[Chương 365: Xác Thực](#)

[Chương 366: Ngộ Long Phản Nộ](#)

[Chương 367: Có Nên Đi Viếng](#)

[Chương 368: Tăng Anh Hào](#)

[Chương 369: Nâng Cấp Cơ Sở](#)

[Chương 370: Ngộ Minh Nhận Hoa](#)

[Chương 371: Trò Đùa Ngọc Châu](#)

[Chương 372: Dự Đoán Của Thiếu Kiệt](#)

[Chương 373: Tìm Ra Đáp Án](#)

[Chương 374: Sự Ủng Hộ](#)

[Chương 375: Phiên Phức Hoách Nam](#)

[Chương 376: Thằng Nhóc Này Được](#)

[Chương 377: Virut Tự Phát Triển](#)

[Chương 378: Đối Tác Làm Ăn](#)

[Chương 379: Được Nước Làm Tội](#)

[Chương 380: Lấy Ôn Báo Oán](#)

[Chương 381: Danh Tiếng Công Ty](#)

[Chương 382: Cái Tổ Vô Ảnh](#)

[Chương 383: Dương Mưu Liên Hoàn](#)

[Chương 384: Cơ Sở A5](#)

[Chương 385: Làm Chốt Cho Ai](#)

[Chương 386: Phía Sau Có Người](#)

[Chương 387: Cha Con Tâm Sự](#)

[Chương 388: Chụp Éch](#)

[Chương 389: Không Thắng Tôi](#)

[Chương 390: Ngang Hàng Hay Thấp Hơn](#)

[Chương 391: Khó Tính Toán](#)

[Chương 392: Thường Thắng Mười Ba](#)

[Chương 393: Văn Hóa Doanh Nghiệp](#)

[Chương 394: Máy Chủ Bitcoin Ở Đâu](#)

[Chương 395: Thông Minh Bị Thông Minh Hại](#)

[Chương 396: Dời Ngày Đi](#)

[Chương 397: Đặt Chân Đến Mỹ](#)

[Chương 398: Lên Máy Bay Rơi](#)

[Chương 399: Điều Kỳ Diệu Trên Sông Hudson](#)

[Chương 400: Quyết Định Chính Xác](#)

[Chương 401: Đi Gặp Cơ Trường Sully](#)

[Chương 402: Anh Hùng Và Tội Đồ](#)

[Chương 403: Déjà Vu](#)

[Chương 404: Santiago Jackson](#)

[Chương 405: Khu Vô Gia Cư](#)

[Chương 406: Lại Tìm Đến](#)

[Chương 407: Chạy! Có Súng!](#)

[Chương 408: Mém Lọt Hầm](#)

[Chương 409: Không Muốn Lên Báo \(Chưa Beta\)](#)

[Chương 410: Tối Washington Trước \(Chưa Beta\)](#)

[Chương 411: Lấy Lòng Với Đối Tác \(Chưa Beta\)](#)

[Chương 412: Pháo Đài Di Động \(Chưa Beta\)](#)

[Chương 413: Khu Quân Sự Có Cho Thuê \(Chưa Beta\)](#)

[Chương 414: Thời Gian Phản Ứng \(Chưa Beta\)](#)

[Chương 415: Một Nửa Cổ Phần \(Chưa Beta\)](#)

[Chương 416: Thư Mời Qua Mail\(Chưa Beta\)](#)

[Chương 417: Đuổi Ra Phía Sau \(Chưa Beta\)](#)

[Chương 418: Hóa Giải Nguy Cơ \(1\)](#)

[Chương 419: Hóa Giải Nguy Cơ \(2\)](#)

[Chương 420: Hóa Giải Nguy Cơ \(3\)](#)

[Chương 421: Bán Mạng Không Đáng \(Chưa Beta\)](#)

[Chương 422: Không Thể Tự Quyết Định \(Chưa Beta\)](#)

[Chương 423: Chia Cho Người Chết Cần Thiết Sao](#)

[Chương 424: Điều Là Người Chiến Thắng](#)

[Chương 425: Trước Màn Kịch](#)

[Chương 426: Diễn Viên Quàn Chúng](#)

[Chương 427: Đối Thủ Là Để Bày Cục](#)

[Chương 428: Ép Chết](#)

[Chương 429: Kế Hoạch Của Ngổ Long](#)

[Chương 430: Mọi Người Lo Lắng](#)

[Chương 431: Không Thể Hình Dung](#)

[Chương 432: Người Được Lợi](#)

[Chương 433: Sự Chia Rẽ Phe Phái](#)

[Chương 434: Quân Cờ Chôn Xương](#)

[Chương 435: Bán Bốn Tỷ](#)

[Chương 436: Ý Định Có Từ Lâu](#)

[Chương 437: Chuẩn Bị Ký Kết](#)

[Chương 438: Hai Người Hai Tâm Tư](#)

[Chương 439: Giới Hạn Giờ Thăm Bệnh](#)

[Chương 440: Rung Cây Nhát Khi](#)

[Chương 441: Ký Hợp Đồng \(1\)](#)

[Chương 442: Ký Hợp Đồng \(2\)](#)

[Chương 443: Ký Hợp Đồng \(3\)](#)

[Chương 444: Ký Hợp Đồng \(4\)](#)

[Chương 445: Tiền Góp Và Tiền Đứng](#)

[Chương 446: Cho Hà Vi Chứng Thực.](#)

[Chương 447: Bán Mã Nguồn Gốc](#)

[Chương 448: Quy Luật Năm Năm](#)

[Chương 449: Thiệu Kiệt Làm Cu Li](#)

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Thay Đổi

Trong một lớp trung học một cậu học sinh đang gục trên cái bàn ở cuối lớp, giáo viên giảng bài thì mặc giáo viên còn cậu học sinh kia thì cứ ngủ gục trong lớp đó là sự kiện điển hình của lớp học này. Mọi thứ vẫn đang im lặng tiếng ngòi bút viết ma sát trên mặt giấy, viên phấn trong tay của giáo viên tạo những chữ trên cái bảng màu xanh tạo ra những tiếng cạch cạch mỗi khi viết xong một chữ.

Bỗng từ cuối lớp cậu học sinh đang ngủ kia đứng bật dậy một tiếng hét chói tai làm cho tất cả mọi người nhìn về. Giáo viên cũng dừng hẳn việc vừa giảng bài, tiếng hét vang lên làm rung động cả một khu vực xung quanh, một vài giáo viên còn bỏ cả lớp chạy tới nơi phát ra tiếng hét.

- Không! Ta Không Cam Tâm!

Thiếu Kiệt làm cho tất cả mọi người trong lớp như hóa đá còn giáo viên thì tức giận quát lên

- Thiếu Kiệt! em không cam tâm cái gì, em không cam tâm là phải đi học hè hay em cho bây giờ giỏi rồi nên không cam tâm đi học hè???

- Đi học? Đây là ...

Tiếng quát của giáo viên đứng lớp làm Thiếu Kiệt chợt nhận ra có điều gì đó không đúng.

Lớp học! ta đang ở lớp học? chuyện gì thế này?

Thấy phản ứng của Thiếu Kiệt cứ trơ ra như tượng không trả lời mình người giáo viên cũng nổi điên lên nói

- Thiếu Kiệt em ra khỏi lớp ngay cho tôi. sau giờ học lên phòng giáo viên gặp tôi!

Lúc này người giáo viên đứng trước mặt Thiếu Kiệt đưa tay chỉ ra cửa lớp lúc này Thiếu Kiệt mới nhận ra đó là ai

Cô Giáo Lâm? Trung Học! Ta sống lại thời Trung Học?

Bước ra khỏi lớp Thiếu Kiệt đứng một bên cửa lớp nhìn vào phía góc bảng xanh nơi ghi sĩ số lớp mỗi ngày ghi ngày 1 tháng 8 năm 2008.

Ta được sống lại năm 2008 điều này thật hay mơ?

Mọi câu hỏi được đặt ra trong đầu của Thiếu Kiệt bây giờ là nếu đây là giấc mơ thì bao giờ nó kết thúc còn nếu nó là thật thì hẳn phải làm gì để thay đổi được cuộc sống của mình và của mọi người xung quanh.

Tựa lưng vào vách lớp Thiếu Kiệt cảm nhận được thời gian qua đi của một đời người tuy ngắn nhưng đem lại nhiều trải nghiệm cuộc sống lúc lên xuống lúc thăng trầm của một đời người. Cứ như thế thời gian trôi đi hẳn vẫn nhìn về phía xa nơi góc trường vắng lặng trong giờ học của ngôi trường mà hẳn không bao giờ học hết được những kiến thức từ đây! Tiếng chuông của giờ tan học vang lên làm kéo hẳn về với hiện thực chuẩn bị một màn đối mặt với cô giáo Lâm.

Tiếng cười nói ồn ào vang lên trong lớp, tiếng học sinh đứng lên chào thầy cô giáo lần lượt từng các lớp, lớp trước, lớp sau ngày càng ồn ào, khác hẳn khung cảnh tĩnh mịch của thời khắc trong giờ học. Những học sinh lớp được ra về sớm nhanh chóng rời khỏi phòng học chạy đến bãi xe hoặc kéo nhau xuống canteen trường học ngồi đó lân la tám chuyện.

Mai Uyển Lâm bước ra khỏi lớp nhìn Thiếu Kiệt ánh mắt còn chưa vui đi được sự căm tức vì bị phá rối giờ đứng lớp của mình.

- Em đi theo tôi lên phòng giáo viên!

Thiếu Kiệt bước theo phía sau cô giáo Lâm mà tâm trạng vẫn chưa hết thắc mắc trong lòng mình.

Bước vào phòng giáo viên gần phòng học không xa là mấy nhưng cái cảm giác quen thuộc của một đời qua đi trải qua bao nhiêu việc làm cho cái phòng giáo viên hôm nay đối với Thiếu Kiệt là một hoài niệm không bao giờ quên của thời đi học, quá khứ gắn liền với những năm tháng vô tư ở trường học chợt ủa về cảm giác khó tả để lại trong tâm trí của Thiếu Kiệt làm cho lòng quyết tâm thay đổi số mệnh của mình và những người xung quanh càng thêm mãnh liệt.

Cô Lâm vào phòng giáo viên ngồi vào bàn của mình còn Thiếu Kiệt thì kéo cái ghế ở gần đó ngồi trước mặt Mai Uyển Lâm bình tĩnh chuẩn bị một loạt những lý do được liệt kê trong đầu để đối phó với khó khăn trước mắt này.

- Thiếu Kiệt em nói đi? em làm vậy còn xem giáo viên ra gì không chưa kể em thường xuyên ngủ trong lớp đi học muộn tác phong có vấn đề.

Không chần chừ một phút giây nào Thiếu Kiệt đáp lại lời cô Lâm khi cô vừa dứt câu.

- Thưa Cô! em biết mình sai giờ học thì ngủ trên lớp, đi học muộn, quần áo đầu tóc không gọn gàng, nhưng cô em có lý do chính đáng mới ngủ quên trong giờ học!

Nghe những câu nói đầu của hần cô Lâm lại càng cảm thấy hạ chút lửa giận nhưng khi hết câu lại bùng phát hơn

- Hừ! em nói có lí do chính đáng! lý do chính đáng của em là ngủ trong lớp còn nói mới làm ảnh hưởng các bạn trong lớp? như vậy là lý do chính đáng của em sao?

Thấy cô Lâm càng ngày càng nổi giận nhưng Thiếu Kiệt vẫn bình tĩnh đáp lại những lời cô một cách từ từ.

- Thưa cô lý do chính đáng của em có cơ sở. Em kể cô nghe hôm qua khi định lên giường ngủ để chớp mắt được em bật ti vi lên. Cô cũng biết năm nay chương trình học lại cải cách mà theo em đọc sơ qua sách thì có Bài thơ Lầu Hoàng Hạc của Thôi Hiệu, mà hôm qua chương trình khám phá thế giới được phát trên đài truyền hình có mô tả những kiến trúc phong cảnh của một Hoàng Hạc Lâu thật sự làm em cảm thấy đầy cảm thán nên em xem hết chương trình thì đã muộn nên khi này trong lớp gục đi không biết mong cô bỏ qua cho em lần này.

Với kinh nghiệm giao tiếp khách hàng của mình ở kiếp sống trước đây khả năng nói chuyện thu hút sự chú ý của người khác mà hẳn có là một thiên phú luôn giúp hẳn mang đến những buổi thuyết phục khách hàng để lấy hợp đồng được trổ hết tài năng từ phong thái đến cảm xúc rất chân thật làm cho Uyển Lâm không khỏi giật mình.

Cái thằng nhóc này xem phim lại có thể miêu tả chính xác tới vậy, không lẽ hôm qua chương trình truyền hình lại nói về Hoàng Hạc Lâu thật?

- Thế em nói sao về không cam tâm mà việc gì em không cam tâm vấn đề gì nếu chỉ là ngủ trong lớp học không thì tôi còn có thể cho qua xem như em vì xem vấn đề có liên quan đến bài học tôi không nói nhưng em lại hét lên không cam tâm là không cam tâm cái gì có thể nói cho tôi nghe không hả?

Không lo ngại gì về những câu chất vấn của Uyển Lâm, Thiếu Kiệt lại mang ra một câu chuyện có cảm xúc trong giấc mơ mà mình gặp phải

những thứ gì rồi lại thêm dẹt đủ thứ trong câu chuyện. Sau một lúc nói chuyện với cô Lâm xong thì Thiếu Kiệt cũng được giải thoát với điều kiện về viết bản kiểm điểm hứa không tái phạm sự việc như hôm nay nữa.

Khoát cái túi trên vai bước ra khỏi trường học. Trong tâm trí Thiếu Kiệt đang suy nghĩ nhiều điều về những gì sắp diễn ra trong tương lai. Những gì học được khi còn ghế nhà trường là một ít ỏi đáng thương, kinh nghiệm hăn học ở xã hội có thể nói là vô cùng vô tận cũng phí hoài của hăn hơn chục năm trời.

Đứng dưới cổng trường một hồi thật lâu lúc này Thiếu Kiệt mới nhớ ra mình đi học vẫn là trên chiếc xe đạp leo núi được bởi tiền để dành tiền cả năm lăn lộn ngoài đường kiếm được từ thời chưa lên trung học rồi đến khi bước vào cuộc sống đi làm nhộn nhịp kiếp trước vì nơi làm xa thời gian thì không cho phép nên nó được xếp vào một chỗ không bao giờ đụng tới nữa.

Thiếu Kiệt cũng cảm thấy mình hơi có chút khác thường khi chưa kịp thích ứng với cảm giác được quay lại cuộc sống mà anh tiếc nuối nhất ở kiếp trước điều này có nói ra thì gặp ai cũng không thể nào giải thích được kể cả mấy nhà khoa học thiên tài thế giới thì chắc cũng như Thiếu Kiệt thôi. Tại gác mọi thứ lại Thiếu Kiệt chạy tới bãi xe của trường, lôi ngay chiếc xe đạp leo núi gắn thêm cái yên xe phía sau. Bởi trong trường hiện tại hầu như thừa thớt đi nhiều bóng dáng học sinh nên việc vào bãi xe có thể thấy ngay được dựng riêng một góc là chiếc xe đạp của Thiếu Kiệt chưa bao giờ anh gửi xe mà lấy vé cũng như những người trông xe cũng không bao giờ lấy tiền của Thiếu Kiệt. Nói ra Thiếu Kiệt là một trường hợp khá đặc biệt người một vài người trông xe, thấy Thiếu Kiệt vào bãi lấy xe cười đùa.

- Lại lên phòng họp mày. Móa tao cũng khâm phục mày thật! một tuần mà không lên phòng giáo viên uống trà chắc tuần đó lũ lụt.

Một thanh niên trông xe nhìn Thiếu Kiệt cười đùa còn ném cái khăn lau phần ghi số xe vào Thiếu Kiệt. Thấy thế Thiếu Kiệt cũng cười cười đáp.

- Tao là hi sinh vì nghĩa chứ mày không thấy phòng giáo viên chỉ có giáo viên không thôi là một điều bất hạnh à. còn mày nữa không phải trước cũng như tao thế này sao, giờ còn lưu luyến cái chỗ éo này làm gì. Ra ngoài kiếm việc gì đó tử tế cho ông nhờ nhìn mặt mày ở chỗ này hãm tài quá!

Nói rồi Thiếu Kiệt dắt xe đạp ra phóng lên đạp mất để lại người thanh niên trông xe đứng đó miệng chửi rủa một câu.

- Thằng c hó này!

Người trông xe đó không xa lạ gì với Thiếu Kiệt thời Trung Học này ngày nào cũng gặp qua, cúp tiết thì lại xuống bãi xe chơi tán chuyện cùng Trương Hạo, có thể nói Trương Hạo được xem như là chí cốt tâm giao với Hoàng Kiệt. Thời đi học là thế không những quậy phá bình thường Thiếu Kiệt còn là một tay quậy phá có tiếng tăm trong trường hầu như việc gặp giáo viên sau giờ học là chuyện thường như cân đường hộp sữa.

Thậm chí chưa ra giang hồ đã nổi danh khi còn ngồi ghế nhà trường bản thân Thiếu Kiệt đã có một nhóm đi theo mình quậy phá hết lớp này đến lớp khác, chưa kể đến những lần xung đột của những trường Trung học lân cận. Nhớ lại thời đi học ở kiếp trước Thiếu Kiệt chỉ biết mỉm cười.

Bước từng bước một trên dòng người đông đúc của thời điểm tan tầm của một ngày dòng người nối tiếp nhau nối dài không dứt một chàng thanh niên dắt chiếc xe đạp đi trên lối đi của người đi bộ cứ như thế thong thả từ từ như đang hưởng thụ một điều gì đó của cuộc sống.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Hộp Gỗ Vận Mệnh

Cứ như thế một buổi chiều từ từ dạo hết những con đường lúc chạy xe, lúc lại đi bộ Thiếu Kiệt lại trở về con xóm nhỏ thân thuộc của một cuộc đời đầy chông gai và sóng gió kiếp trước, những đổi thay nhanh chóng mà không ai có thể nghĩ đến được ở mười năm sau.

Nhưng giờ nhìn lại mới thấy cảnh vật thân thương biết chừng nào ngôi nhà nhỏ nằm cạnh quán tạp hóa cánh cửa sắt được làm bằng những tấm lưới sắt B40 còn mang trên đó một vài tấm tôn được sơn màu của nước sơn chống rỉ, ngôi nhà biết bao thăng trầm mưa nắng của cuộc đời Thiếu Kiệt lớp sơn đã qua bao nhiêu năm tháng bạc màu, cái xích khóa cửa được làm từ một dây sên xe máy được kết lại bằng một ống khóa bằng sắt, hai bên cửa là hai trụ xi măng được quét một lớp vôi trắng do cửa làm bằng những tấm lưới không đồng đều nên phía dưới ổ khóa có hằn một khoảng trống, nơi đó biết bao lần Thiếu Kiệt chui ra chui vào trốn mẹ đi chơi còn nhỏ.

Những hình ảnh ấy chợt ủa về trong khoảnh khắc. Gạt chống xe đạp xuống thò tay vào túi áo lôi ra một cái chìa khóa mở cái sọt xích tự chế bằng dây sên xe kia ra. Dắt xe vào trong nhà, Thiếu Kiệt lấy nước từ cái vòi nước ngay trong sân, cái sân để xe cũng là nơi để hai cái Lu bằng sành, chẳng biết có từ khi nào. Nhìn đồng hồ treo trên tường nhà đã gần 6 giờ chiều.

Nhìn trên cái bàn học mình có mảnh giấy nhỏ. nhìn những dòng chữ trên giấy Thiếu Kiệt ghen lại, mẹ vẫn như thế đi làm lúc nào để lại lời nhắn như thế này tính tình vẫn không thay đổi cho dù hằn có lớn như thế nào đi

nữa đi làm về lúc nào không thấy mẹ mình là lại có một mẫu giấy trên bàn ghi lại lời nhắn cho mình. Đọc những gì trên tờ giấy Thiếu Kiệt mỉm cười.

Cơm mẹ nấu rồi còn đồ ăn trong nồi trên bếp. Hôm nay mẹ làm ca tối sáng mai mẹ về, con ở nhà học bài, tối nhớ khóa cửa tắt đèn trước khi đi ngủ!

Nhìn những dòng chữ trên mảnh giấy nhỏ trong lòng Thiếu Kiệt vẫn dấy lên một nỗi chua xót, nhìn xung quanh nhà mình như vừa mới hôm qua những năm tháng ấy, lưu lại trong tâm trí Thiếu Kiệt không thể phai mờ từng diễn biến sắp diễn ra đều làm cho người ta không thể hình dung được.

Thay vội cái áo ngồi vào bàn lấy ra một cuốn tập chưa sử dụng trang giấy nào Thiếu Kiệt bắt đầu viết. ở kiếp trước những chuyện như xuyên không, trọng sinh đều có đầy trên các trang mạng như truyencv.com có đầy tuy Thiếu Kiệt đã đọc qua một vài lần cũng có lần ước ao được trọng sinh, được xuyên không một lần nhưng không nghĩ nó nằm trong hoàn cảnh như thế này. Kiến Thức thì có, biết trước sự việc diễn ra cũng có nhưng làm sao mà thực hiện được khi thiếu thứ quan trọng nhất, đó chính là Tiền, ở cuộc sống trước kia hẳn luôn có một câu với mẹ mình nhà mình thường không thiếu thứ gì chỉ thiếu mỗi tiền.

Lục lại trong trí nhớ những sự việc có thể kiếm ra được tiền để có thể thay đổi được tương lai sắp tới làm cho Thiếu Kiệt ngồi thừ ra trước bàn học cuốn tập trắng để trước mặt cây viết xoay vòng vòng trên tay. Thở dài ngao ngán chẳng có sự việc gì kiếm tiền được nhanh trong khoảng thời gian này khó chịu bức mình trong lúc này là điều mà Thiếu Kiệt cảm thấy lớn nhất.

Quăng cây viết lên bàn học Thiếu Kiệt rời bàn học định đi ra ngoài dạo chơi xung quanh cho tâm trí thả lỏng để có thể suy nghĩ ra dữ kiện nào mà mình bỏ sót không. Vừa bước ra khỏi nhà thì Bà Nhung hàng xóm cũng là chủ tiệm tạp hóa kế bên thấy Thiếu Kiệt gọi.

- Thằng nhóc chiều giờ đi học về không thấy đâu hết.?

- Có gì không cô? Thiếu Kiệt trả lời lại Bà Nhung.

Thường ngày thì Thiếu Kiệt hay được bà Nhung nhờ mua hộ đồ lặt vặt để bán hàng, vì thường thì thằng con bà đi chơi ít khi nào phụ bà nên bà Nhung hay gọi hắn đi mua giúp mỗi lần như thế đều cho Thiếu Kiệt ít tiền tuy không nhiều nhưng Thiếu Kiệt cũng đủ sài trong một ngày.

- À định nhờ con đi mua ít hàng về cho cô, nhà hết hàng mà không có ai hết. Con đi mua dùm cô theo danh sách trong này!

Nói rồi đưa vào tay Thiếu Kiệt một tờ giấy ghi trên đó những danh sách hàng còn thiếu và một cuộn tiền được cột lại. Lôi chiếc xe đạp ra đi mua đồ theo danh sách của Bà Nhung, Thiếu Kiệt không lạ gì với những tiệm bán bách hóa giá sỉ theo cách nói của dân buôn nơi này như là đại lý cấp 1 của những chủ hàng hay những người bán hàng nhỏ và lẻ.

Hầu hết người ở những cửa hiệu này cũng đã quen mặt với Thiếu Kiệt. Đang chờ đợi lấy hàng từ những nhân viên tại các cửa hàng này Thiếu Kiệt cũng không để tâm lắm những người xung quanh. Bỗng nhiên cuộc nói chuyện của hai người kế bên làm Thiếu Kiệt thích thú.

- Thiệt tình biết vậy tôi để con trai tôi lấy vợ trẻ một tý mới tháng 7 vừa rồi vàng lại lên giá làm tôi tốn tiền mua vàng cưới nay lại giảm thật không hiểu nổi.

- Chị này làm như vậy cũng đâu có được cưới vợ ai lại kỳ kèo chút tiền ấy mà mình cũng làm sao biết được lúc nào nó lên lúc nào nó xuống đâu.

Lúc này Thiếu Kiệt mới vui đùa với hai bà cô nói.

- Cô hôm nay vàng giảm nhiều không, con xem để dành tiền mua với. không mai một chừng nào cưới vợ vàng lại lên thì chết.

Biết Thiếu Kiệt đùa vì mấy lần cũng thấy thằng nhóc này đi mua đồ về bán như mình thì cũng nghĩ nhà Thiếu Kiệt cũng khá giả.

- Cái thằng quý! Lo học đi mày. Vợ con gì không biết đến lúc chú mày cưới vợ chẳng biết là khi nào kìa.

Nói rồi hai người lại cười cười Thiếu Kiệt cũng mỉm cười theo. cầm cái túi hàng của mình rồi leo lên xe đạp đi về. trên đường về còn dòm vào một vài tiệm bán trang sức nhìn bảng giá vàng được để phía trước.

Qua cuộc nói chuyện của hai người Thiếu Kiệt biết giá vàng sẽ tăng không những tăng mà nó còn tạo ra một cơn sốt trong năm sau. Mà muốn đầu cơ vàng thì lại đụng phải vấn đề nan giải Tiền. Làm Thiếu Kiệt cũng bức bối vừa mới thấy được con đường tài lộ trước mắt thì nó bị một cánh cửa lớn đóng lại.

Thở dài nhiệm vụ đầu tiên bây giờ là kiếm tiền mà với hẵn bây giờ là điều khó khăn đang gặp trước mắt chỉ cần có tiền hẵn có thể làm nhiều điều để phát triển sau này. Về đưa túi hàng cho Bà Nhung cảm giác rất khó chịu trong người bây giờ Thiếu Kiệt không thể nói ai biết, trong lòng tự nói móa biết trước tương lai thì có ít gì khi trong túi không có tiền muốn thay đổi cũng như không. Thì nghe tiếng nói bên mình.

- Kiệt, Kiệt! cháu có bị gì không.?

Thấy bà Nhung nhìn mình hẵn cũng biết mình thất thần trong giây lát.

- Nè còn dư chút ít tiền lẻ con cầm mà dùng.

Nói rồi bà Nhung loay hoay soạn đồ trong túi. Thiếu Kiệt cầm trên tay ít ỏi tiền được 20 nghìn. Mới chột nhớ đến một rồi la lên như bắt được vàng làm Bà Nhung cũng giật mình

- Hộp Bí Mật!

- Thằng Quý la cái gì đó?

Thiếu Kiệt chạy vội đi để lại bà Nhung ngồi đó ngó theo tự nói.

- Cái thằng này hôm nay bị gì vậy ta?

Chạy vào trong nhà Thiếu Kiệt đến ngay bên cái tủ quần áo kéo ra như muốn tháo rời cái hộp tủ. Hẳn nhớ ở kiếp trước đây những lần đi mua hàng như thế này về cho Bà Nhung hẳn đều len lén bỏ vào trong cái hộp gỗ nhỏ trong hộp tủ quần áo.

Vì một lần trong việc gì đó mà mẹ lo lắng hẳn đã đưa cho mẹ mình và không quan tâm trong đó có bao nhiêu tiền tuy nhiên hẳn biết trong đó có không ít tiền vì sau khi đưa cái hộp đó cho mẹ cả tháng sau đó ngày nào hẳn cũng được mẹ làm cho những món ăn mà hẳn thích.

Nói ra thì kể từ khi hẳn học sơ trung đã bỏ tiền vào trong hộp những lần như thế ngày một nhiều lên cái tủ quần áo bên này hẳn cũng không còn để đồ thường hay mặt mà chỉ để những bộ đã cũ ít khi dùng mà cũng phải thôi cái hộp gỗ nhìn như thế nhưng chiếm cả hơn phân nửa cái tủ ở trên chỉ để được một vài bộ đồ. Chưa kể đến khi còn sơ trung, mỗi buổi chiều hẳn chạy đi bán giấy kết quả xổ số cũng để vào đó.

Nhìn toàn bộ những đồ được lấy ra cái hộp gỗ cũng được đem ra khỏi hộp tủ. Tuy là nó có đơn sơ lại không khóa nhưng nhìn nó giờ như một cái tương lai hứa hẹn thay đổi cuộc đời. Cứ thế Thiếu Kiệt lấy hết sức bình tĩnh đem chiếc hộp lên giường.

Ngồi xuống mở cái hộp gỗ nhìn như đơn giản mà lại hết sức quan trọng lúc này. Thiếu Kiệt thì lại lo lắng nó có đủ cho mình thay đổi tương lai đó là câu nói đang vờn quanh trong đầu của Thiếu Kiệt.

Cho dù lúc này ra sao đối diện với một thứ có thể thay đổi vận mệnh của một con người từ tầng áp chót của xã hội tiến lên tầm cao mới thì nó như là

một chiếc hộp padora của truyện thần thoại hy lạp.

Từ từ mở chiếc hộp ra đến Thiếu Kiệt cũng không ngờ đến những tờ tiền lẻ 5 nghìn, 10 nghìn, 20 nghìn cứ thế đổ trào ra nó bị nén, nó trào ra khỏi hộp rớt trên cái giường nệm một góc thật lớn đến Thiếu Kiệt cũng không ngờ tới. Kiếp Trước hẳn thật không biết được mình để dành được số tiền lớn như thế khi mà hẳn đưa mẹ cái hộp này cũng chỉ nói con có để dành một số tiền ở trong hộp gỗ trong tủ mẹ cần thì lấy dùng rồi xách xe đạp đi chơi mất. Nhưng giờ đây nhìn một đồng tiền rất nhiều mệnh giá trên giường bản thân hẳn cũng thấy có gì đó không ổn.

Hắn bắt đầu sắp xếp lại từng tờ tiền một lại theo mệnh giá cứ thế thời gian trôi qua cũng chừng hơn hai giờ đồng hồ ngồi xếp và đếm từng đồng tiền mệnh giá thấp rồi đến cao tổng cộng hết con số cũng làm cho Thiếu Kiệt giật mình gần 15 triệu đồng chính xác là 14.892.000 (ghi số cho nó có cái thực tý:D) Thầm thở dài tuy con số không lớn không nhỏ hơn một tháng lương ở kiếp trước khi hẳn đi làm nhưng thời điểm này số tiền này cũng không phải nhỏ.

Lắc đầu Thiếu Kiệt nói thành tiếng đúng ông bà xưa có câu tích tiểu thành đại ai có ngờ rằng cứ mỗi ngày một ít mà nó lại lên đến số tiền như vậy. Cứ như thế loay hoay cất tiền vào trong cái túi xách hàng ngày. Thiếu Kiệt nằm xuống giường suy nghĩ về những giải pháp sắp tới để thay đổi tương lai với số tiền không lớn cũng không nhỏ này.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Hợp Tác

Sau một giấc ngủ dài của những gì đã xảy ra ngày hôm qua Thiếu Kiệt biết mình nên lập nên một kế hoạch cho riêng mình con đường tương lai không thể lúc nào cũng thẳng một đường đầy may mắn nếu không có sự kiên nhẫn cần cù tích góp thì hẳn cũng không có được số vốn ít ỏi nằm trong cái túi đi học hằng ngày.

Mở cái túi ra kiểm tra lần nữa mới vội vàng thay quần áo mang theo cả túi xách vừa đang định dắt xe ra khỏi nhà thì nghe tiếng mẹ mình nói.

- Cái thằng quý lại đi chơi mới sáng sớm ra đã vội vàng đi đâu đó?

Hoàng Lâm Nhu mẹ hắn đi vào nhà trên tay còn cầm theo một phần ăn sáng đưa cho Thiếu Kiệt. Thấy thế hắn cũng có cảm giác nhói lòng biết bao nhiêu lâu rồi những bữa sáng mẹ mua về cho hắn bị để quên một bên thường là để cho mấy đứa quán nét ăn còn không thì để đến chiều lại bỏ. Cầm cái túi đồ ăn trên tay Thiếu Kiệt nói.

- Thôi mẹ vào nghỉ ngơi đi hôm qua mẹ làm mệt rồi, đồ để đó lát con đi về con giặt. Mẹ cứ để đó không cần dọn dẹp gì hết để chiều con về dọn dẹp lại nhà cửa luôn lâu rồi con toàn để mẹ làm!

Hoàng Lâm Nhu nhìn Thiếu Kiệt không nói được lời nào khó hiểu. Còn hắn thì đã leo lên xe đạp chạy đi mất trước khi đi còn mở túi thức ăn mới cầm lấy cắn ra một mẩu bánh.

Đạp xe đi Thiếu Kiệt chạy tới trường học mình sáng này tuy hắn không có buổi học nhưng hắn cần gặp cái tên Trương Hạo nhân viên bãi xe trong

trường. Vì đi xe đạp tới trường trên người lại không mặc đồng phục đi học nên khi hấn đi vào hấn dựng xe ngay luôn ở phía trước lối vào bãi xe. Thấy Thiếu Kiệt tới Trương Hạo cũng bất ngờ nói.

- Đù Không đi học lại vào trường bảo tới hả mày?

- Cái éo! Kiểm mày có chuyện này?

Thấy Trương Hạo trêu mình Thiếu Kiệt cũng không rảnh rồi đi so đo nói thẳng vào vấn đề luôn.

- Có vụ này mày làm không chứ tao thấy mày làm nhân viên trông xe ở đây biết chừng nào khá.

Nghe Thiếu Kiệt nói như thế Trương Hạo cũng hơi lo, đôi hàng chân mày cau lại nhìn nhìn thiếu kiệt rồi nói.

- Vụ gì, tao éo chơi với mấy chuyện phi pháp nha mày?!

Thấy Trương Hạo lo lắng hấn cũng biết đề cập vấn đề một cách úp mở như vậy cũng làm cho Trương Hạo lo sợ dính líu với pháp luật.

- Móa nhìn mày biết nhất gan rồi, mẹ hèn gì tối ngày ở đây trông xe éo làm cái gì ra hồn. Việc này dễ mày với tao làm được. mày nghĩ tao thích làm chuyện phi pháp lắm à thẳng c hó!

Thấy Thiếu Kiệt nói thế Trương Hạo có phần cũng an tâm nhưng muốn chắc ăn nên hỏi lại.

- Vụ gì? dễ làm không???

- Đi theo tao ra ngoài tý!

Nói rồi Thiếu Kiệt xách xe đi ra ngoài không đợi Trương Hạo kịp trả lời. Đứng phía trước trường đợi Trương Hạo, nhìn thấy hấn đang nói gì đó với

ông bác rồi hướng ra khỏi cổng Thiếu Kiệt dắt xe đạp lại quán cà phê gần trường.

Dừng xe phía trước rồi ngồi vào một cái ghế nhìn ra đường, Trương Hạo thấy thế cũng bước tới ngồi xuống rồi nói, rồi luôn tiện hướng vào phía trong quầy gọi bà chủ quán làm nước.

- Có vụ gì mà mày lại thần thần bí bí ghê vậy! lần đầu tao thấy luôn á. Lấy hai ly cà phê sữa em ơi!

- Tao với mày hợp tác làm ăn! Mày làm không?

Thiếu Kiệt không nói đến làm gì mà hỏi xem Trương Hạo có dám làm theo mình không. Đốt một điếu thuốc trên tay quăng ra cái bật lửa lên trên bàn Trương Hạo thả ra một làn khói đầy tâm trạng rồi nghiêm chỉnh nói.

- Quan trọng là làm gì? mày không nói làm sao tao quyết định được chứ mày nghĩ tao muốn làm nhân viên trông xe lắm à có chỗ nào chịu nhận tao đâu mới học hết trung học có công ty nào chịu nhận.

- Tao biết chứ không phải không! tao tính tao với mày đi buôn linh kiện máy tính!

Thiếu Kiệt nói ra điều này với Trương Hạo cũng bởi vì ở kiếp trước khi Thiếu Kiệt hăn gặp khó khăn chán nản thì Trương Hạo đến cũng đem theo cả một thùng bia hôm đó hai thằng uống không biết trời trăng mây nước. Kể từ đó Trương Hạo hay tìm đến Thiếu Kiệt mỗi khi vui buồn còn hăn cũng vậy. Có thể nói hai thằng tuy không cùng một tuổi nhưng lại xem nhau như tri kỷ.

Nghe được Thiếu Kiệt nói về vấn đề đi buôn đôi mắt Trương Hạo bỗng sáng lên rồi lại u sầu nói.

- Tao thấy được mà tao nghe nó cái vụ buôn linh kiện này cần nhiều vốn lắm với lại mình không biết xem hàng dễ bị lừa lắm.

Thấy Trương Hào cũng biết được tương đối về ngành nghề này Thiếu Kiệt cũng an tâm hẳn biết bỏ ra một số tiền lớn mà không ở lĩnh vực mình nắm chắc thì ai mà không sợ.

Thiếu Kiệt nói

- Mà yên tâm tao biết xem hàng cũng như sửa chữa mấy cái linh kiện máy tính kể cả ráp máy bộ lẫn cả cài hệ điều hành!

Trương Hào cũng hơi bất ngờ vì câu trả lời của Thiếu Kiệt

- Mà biết thật không? làm sao mà biết? rồi còn vốn ở đâu mà mà có?

Thiếu Kiệt biết là Trương Hào thế nào cũng hỏi điều này nên cũng không nói ra là tiền ở đâu chỉ khẳng định.

- Vốn không cần phải lo đến lúc đó sẽ có!

Trương Hào nghe Thiếu Kiệt nói như thế hẳn cũng nghi ngờ, vì bản thân Thiếu Kiệt cũng nhỏ hơn hẳn mà lại còn đi học thì việc này làm hẳn khó hiểu.

- Mà yên tâm việc này tao nắm chắc. Việc trước mắt tao với mà cần phải đi một chuyến sau này tính sau. Giờ còn lại là thu xếp thời gian đi một chuyến thời gian thì tự

mình sắp xếp xong báo tao. nhớ chuyện này không nói ai biết.

Trương Hào trả lời thẳng thắn

- Được! vậy giờ để tao về làm cái phép nghi như vậy cũng không biết bao nhiêu ngày tao xin một tuần đủ không?

- Vừa đủ cứ về xin đi có gì báo tao biết sớm!

Hai người Trương Hạo và Thiếu Kiệt ngồi bàn những việc sắp xếp cho chuyến đi buôn đầu tiên này một lúc lâu rồi Trương Hạo cùng Thiếu Kiệt ra về.

Ở những thời điểm cuối năm 2008 bước vào năm 2009 nghề buôn linh kiện vi tính là nghề hái ra tiền thời điểm đó Thiếu Kiệt biết vì hắn ta phụ việc lắp ráp máy tính cho một ông chủ buôn linh kiện theo như nhận định của hắn một bộ máy tính khi sang tay có thể lợi nhuận cả triệu đồng chưa tính việc bán linh kiện không cũng là một nguồn thu khá khá đó là thời điểm mà ông chủ đó hay nói là thời suy thoái sau này hắn mới biết được những điểm lấy hàng thật chất hàng đó hầu như không phải từ các công ty mà là hàng ve chai đã qua sử dụng không gọi là hết thời nhưng cũng qua được một năm, hàng đào thải từ những nước bạn được thu mua cũng khá thú vị tận biên giới.

Nên việc tận dụng số vốn ít ỏi hiện tại đi buôn linh kiện máy tính là điều hắn có thể làm đầu tiên và cũng hạn chế được rủi ro khi dấn thân vào việc khác mà hắn không am hiểu.

Từ nhà về trường không tốn mấy thời gian. Thiếu Kiệt về tới nhà ngồi vào bàn học, đem những môn học ra bắt đầu ngồi học. Thấy con mình ngồi vào bàn học chăm chú hơn hàng ngày Hoàng Lâm Nhu cũng không nói gì vì biểu hiện của Thiếu Kiệt hôm nay khác hẳn ngày thường nên bà cũng chỉ nghĩ là con mình đang thay đổi.

cái tuổi mà nhiều biến đổi của con người thường được gọi là tuổi dậy thì có đứa bỗng nhiên hiểu chuyện ra, cũng có đứa trước đây phá phách thì lại trở nên trầm tính, theo bà thấy con mình biểu hiện ngày càng hiểu chuyện hơn trước tuy trước đây bà thường hay nhắc nhở con mình học bài hàng ngày, nhưng cũng không tiện quan tâm lắm tới vì phần phải kiếm tiền lo cho cuộc sống.

Tuy Thiếu Kiệt cũng có thể kiếm được những món tiền nhỏ đủ để tự Thiếu Kiệt chi trả tiền học phí hàng tháng và tiền hăn sử dụng sinh hoạt phí hàng ngày với bà cũng không hiểu hết chương trình học của con, một phần tuy thấy Thiếu Kiệt luôn chơi bởi quây phá thường xuyên bị mồi phụ huynh nhưng việc học của hăn rất tốt. Cũng nằm trong top 20 người của lớp nên bà có phần nào yên tâm. Giờ lại thấy Thiếu Kiệt ngồi vào bàn học một cách chăm chú thì lại càng an lòng.

Nhưng hơn ai hết Thiếu Kiệt biết kiến thức mình tuy là của người lớn, nhưng có những thứ hăn cần phải ôn tập lại trên con đường học vấn hăn bị dừng lại không thể tiếp tục. Lần này hăn nhất định sẽ học hết những gì khi còn ở nhà trường, không hăn là học mà còn phải học thật giỏi để có thể làm những điều sau này một cách tự do không người nào nói.

Bởi vì hăn biết nếu một người thường làm một sự việc khác người thường bị nhiều hạn chế từ những gì xung quanh còn nếu là một người giỏi giang mà khi hăn làm những điều khác người thì có ai nhìn vào cũng chỉ nói thẳng đó là được điều đó là hiển nhiên vì hăn không phải người thường.

Xã hội đã dạy hăn cách sống như thế nếu bạn là người thường như bao người thì hãy làm những việc bình thường đừng nên khác người còn nếu bạn là một thiên tài, một người siêu việt trong mọi lĩnh vực thì bạn có thể làm được tất cả những gì mà người khác không làm được và đó cũng là điều hiển nhiên với những người xung quanh.

Ngồi ở bàn học những chương trình học trong sách và ôn lại những kiến thức một vài phần của năm trước chẳng mấy chốc đã tới gần giờ đi học buổi chiều. xếp lại tập vở Thiếu Kiệt đi vào nhà tắm để cho nhẹ nhõm người rồi lại thay bộ đồng phục học sinh. Ăn vội cơm bữa trưa. trong khi ăn ngồi nói chuyện một ít với mẹ mình rồi lại xách cái túi lên vai và dắt chiếc xe đạp ra khỏi nhà đạp đi học.

Trên đường đi học hằng ngày hôm nay cũng như mọi ngày, nhưng Thiếu Kiệt biết cuộc sống mình đang dần thay đổi theo chiều hướng tích cực hơn không còn một màu u ám như ở kiếp trước nên cũng thoải mái tư thái hơn nhiều.

Trên đường vừa đạp xe lại vừa hát vu vơ rất vô tư. Nhưng hẳn cũng không quên hiện tại hẳn mang bên người số tiền cũng khá lớn, với thời điểm này hiện tại cái hẳn cần là không nên cầm tiền mặt quá nhiều cũng may hẳn vừa đủ 16 tuổi nên có thể ra ngân hàng làm một tài khoản gửi tiền vào đó cho an toàn chứ đem theo nhiều tiền mặt trong người như thế này cũng khá bất tiện và nhiều rủi ro.

Điều hẳn thắc mắc là ở kiếp trước số tiền lớn như thế này mẹ đã sử dụng cho việc gì nhưng đã sống lại cuộc đời này khi nào mẹ cần mình sẽ đưa ra từ thời điểm hiện tại đến lúc ấy cũng còn hơn cả một năm chắc có thể chuẩn bị cho mẹ được.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Người Đứng Xen Vào

Đôi khi cuộc sống là như vậy có nhiều lúc những sự việc mình tưởng chừng nắm chắc nhưng lại không biết được nó sẽ thay đổi ra sao đạp xe tới trường Thiếu Kiệt đi lại bãi xe dựng xe vào một góc dễ lấy nhất rồi tiến lại gần Trương Hạo hỏi.

- Sao rồi.

Vừa ghi thẻ xe vừa đáp lại Thiếu Kiệt.

- Ok một tuần xong hết hôm nay nghĩ mày sắp xếp đi!

Chỉ hai câu ngắn ngủi không làm những kẻ hiếu kỳ xung quanh không hóng hớt được gì nên cũng thôi.

Bước vào lớp học Thiếu Kiệt ngồi cuối lớp gần ngay cửa sổ lấy sách ra đọc. Không gian bỗng im lặng khác thường trái ngược hẳn với những tiếng ồn ào ban nãy khi mới bước vào lớp không còn nữa, thay vào đó là những ánh mắt ngạc nhiên miệng chữ o nhìn vào cuốn sách giáo khoa trên tay Thiếu Kiệt. Cảm nhận được có điều gì đó khác, Thiếu Kiệt bỏ cuốn sách xuống thấy nhiều người như vậy nhìn mình cũng khó chịu, định lên tiếng nhưng lại thôi.

Từ cửa chạy vào một thân hình mập mạp ục nịt lạch bạch trông rất buồn cười, Lý Bân la lên đầy ngạc nhiên như mới tìm được lục địa mới trên trái đất..

- Anh Kiệt cầm sách....! Anh Kiệt cầm sách đọc, bão sắp tới anh em chuẩn bị lương thực thực phẩm đưa ta, ta bảo quản tránh cho lũ lụt cuốn trôi mất.

Thấy thế Thiếu Kiệt gần giọng nói.

- Lý Bân mấy ngày nay mày thiếu đánh phải không?

Thấy thế Lý Bân cũng lại gần Thiếu Kiệt bất chấp nói.

- Cho dù bị đánh em cũng phải nói lần đầu tiên em thấy anh cầm sách đọc. Hôm qua uống trà với cô Lâm đối tính hả anh???

Thiếu Kiệt cũng biết mình trở lại với thời điểm đi học ở kiếp trước chưa bao giờ cầm sách đọc sau này đi làm hẳn mới tìm đến những truyện giải trí trên mấy trang mạng còn bây giờ thì là thời điểm bắt buộc nên hẳn phải ôn tập lại tất cả kiến thức hẳn mất đi. Cau mày lấy tay gõ một phát lên trán Lý Bân nói.

- Anh mày đọc sách là chuyện thường tình, mày không thấy là do mày không có ánh mắt chứ không phải tao không đọc sách!

Nói xong Thiếu Kiệt ngồi xuống lại tiếp tục mở sách ra đọc để lại Lý Bân đứng im bất động miệng lẩm bẫm.

- Vụ này hơi lạ! có gì đó sai sai...?

Sau một chút khó hiểu Lý Bân lại ngồi vào bàn trước mặt Thiếu Kiệt. Bắt đầu nói chuyện trên trời dưới đất có thể nói trong trường này việc lớn nhỏ từ học sinh tới thầy cô giáo có một chút chuyện gì cũng đều được phát tán từ cái Lý Bân này, gia thế Lý Bân cũng được coi là con ông cháu cha chỉ có điều hẳn lại nghe lời Thiếu Kiệt một cách khó hiểu nhưng hơn ai hết hẳn biết Lý Bân từ nhỏ không được gia đình quan tâm mấy bố mẹ Lý Bân

chủ yếu đặt việc kiếm tiền là trên hết mọi sự việc học hành hay là giao tiếp bạn bè của hắn lại không một chút quan tâm.

Tuy gia thế như vậy nhưng với cái thân hình mập mạp của mình thường xuyên bị ức hiếp một lần thấy khó chịu vì cảnh Lý Bân bị một đám bắt nạt nên hắn đã đánh nhau với chúng từ đó Lý Bân xem Thiếu Kiệt như đại ca của mình lúc nào cũng theo sau để rồi sau này hắn khi tốt nghiệp vào làm tại một công ty truyền thông lại bị một sự việc gì đó nên uống thuốc tự vẫn trong chính nhà mình.

Nếu đã được trở lại Thiếu Kiệt sẽ không để sự việc như thế diễn ra. Thiếu Kiệt vừa đọc sách vừa hỏi Lý Bân.

- Lý Bân. hôm nay có việc gì hay không?

Lý Bân đang tám chuyện với mấy đứa xung quanh nghe thế cũng lôi một cuốn sổ tay từ trong túi ra lật lật nói.

- Có thì cũng có nhưng mà không lớn toàn những chuyện nhỏ. À có chuyện nghe nói hoa Khôi Cao Ngọc Nhi lớp A9 đang quen với Thăng nhóc lớp A12 bên đệ đang xem tin đó chính xác không giữa giờ sẽ có tin chính thức.

Lý Bân vừa nói vừa cầm cái cuốn sổ tay ghi chép gì vào đó. Còn Thiếu Kiệt thì bất ngờ bỏ cuốn sách đang đọc xuống. Cái tên Lý Bân vừa nói ra làm Thiếu Kiệt đứng người.

Cái tên quen thuộc ở kiếp trước cái người con gái mà hắn yêu thương, nhìn phận bọt bèo không dám trèo cao luôn âm thầm ấp ủ một mối tình đơn phương mà lòng đau như cắt, hắn biết khi gặp Cao Ngọc Nhi ở kiếp trước hắn đã thất thần bấy giờ cũng vậy. mọi sự việc liên quan đến Ngọc Nhi đều hiện về trong trí nhớ. Sự việc kia, sự việc mà đến khi biết được đã làm hắn nổi điên một mình đánh cả một đám nam sinh lớp A12 không còn toàn vẹn.

Cũng vì sự việc đó hẳn phải rời trường học. Hẳn không thể để điều đó diễn ra một lần nữa.

Đang định bước ra khỏi lớp thì giáo viên đã bước vào, lúc này tiếng chuông bắt đầu giờ học đã vang lên. Thâm tâm tự hi vọng với mình chắc chuyện chưa diễn ra thời điểm diễn ra sự việc kia có lẽ cũng chưa phải thời điểm này.

Nói thì nói vậy nhưng ngồi trong giờ học Thiếu Kiệt không thể nào tập trung được cứ bồn chồn lo lắng. Hẳn mong cho giờ học mau kết thúc chạy ngay đến lớp A9 để tìm Cao Ngọc Nhi. Thế là cả buổi học thầy giảng bài thì mặt thầy còn Thiếu Kiệt thì cứ chốc chốc lại dòm ra cửa sổ hẳn đợi, đợi tiếng chuông nghỉ giải lao đến. Chưa bao giờ đi học hẳn lại mong tiếng chuông giải lao như thế. Vì đối với hẳn tiếng chuông giải lao cũng là chuông đánh thức mỗi giấc ngủ của hẳn nhưng bây giờ nó lại là tiếng chuông cứu người à.

Ngồi hai tiết học trong lớp khi tiếng chuông báo giải lao hẳn vội vàng đứng lên định chạy ra khỏi lớp thì bị ngăn lại.

- Thiếu Kiệt em làm gì đó tôi chưa cho tan lớp mà!

Giờ hẳn mới phát hiện ra hai tiết học đầu tiên này lại là cái tên khó ưa chuyên làm khó dễ hẳn ở kiếp trước Từ Phong. Đã gặp còn gặp phải tên Từ Phong này hẳn rất bức mình nhưng cũng nói.

- Thưa Thầy em có việc gấp thầy thông cảm cho em tan lớp trước!

Từ Phong là giáo viên nhưng hẳn lại rất ghét Thiếu Kiệt vì đối với hẳn học sinh là phải giỏi những thành phần quậy phá sức học trung bình chỉ là sâu một của xã hội nên hết lần này đến lần khác chèn ép Thiếu Kiệt.

- Tôi nói em đứng lại đó cho tôi muốn bị tôi ghi vào sổ đầu bài à. hay việc em lên phòng giáo viên là chuyện thường tình. em không xem tôi ra

gì?

Biết Từ Phong lại chuẩn bị kiểm có làm khó dễ mình nếu là lúc khác Thiếu Kiệt có thể nhẫn, nhưng bản thân lúc này đang là lúc dầu sôi lửa bỏng. Mà cái tên này lại quá đáng. Tuy chỉ là mới nhập học ôn tập chuẩn bị cho chính thức nhưng cũng không nên làm quá như thế. Thiếu Kiệt điên người uy hiếp.

- Ông muốn làm gì thì làm. Tôi đi cứu người việc gì ông muốn tính sau. Ông đừng quên ông đi đường cũng cần cẩn thận, ngoài đường nhiều chuyện khó nói lắm!

- Em...!

Từ Phong thấy Thiếu Kiệt công nhiên uy hiếp mình như thế hắn cũng chỉ dám hô lên một tiếng. Để Thiếu Kiệt đi ra khỏi lớp trước khi ra khỏi lớp hắn còn quay lại nói với Lý Bân làm cho Từ Phong xanh mặt.

- Lý Bân, Gọi người!

Một từ đơn giản như thế nhưng Lý Bân biết phải làm gì. cũng chạy ra khỏi lớp sau Thiếu Kiệt. lớp A9 với lớp Thiếu Kiệt không xa lắm chỉ chạy một tý là tới. Vừa tới lớp A9 Thiếu Kiệt bước vào hỏi ngay.

- Cao Ngọc Nhi đâu?

Mấy đứa học sinh trong lớp thấy Thiếu Kiệt như thế bỗng nhiên có cảm giác gì đó lo sợ, một đứa trong nhóm Thiếu Kiệt ở lớp A9 thấy thế nói.

- Anh Kiệt! Ngọc Nhi đi theo mấy nhỏ nữ sinh A12 rồi!

Nghe thấy cậu học sinh trong nhóm nói thế Thiếu Kiệt hỏi dồn.

- Đi lâu chưa? Biết đi đâu không?

Thanh niên đó cũng thấy Thiếu Kiệt trầm trọng nên trả lời cũng gấp lên.

- Chừng được 5 phút còn đi đâu thì em không biết?

Thiếu Kiệt thấy thế cũng không làm khó nói

- Nói Lý Bân cho anh em đi tìm Cao Ngọc Nhi giúp tao! Tao đứng trên lầu nhìn xem có thấy Cao Ngọc Nhi không!

- Vâng

Nghe Thiếu Kiệt phân phó như thế thiếu niên kia đáp rồi chạy một mạch ra khỏi lớp. Còn Thiếu Kiệt thì theo lối hành lang lên lầu 2 của trường đứng ở hành lang nhìn xuống dưới sân trường tìm kiếm hình dáng của Ngọc Nhi trong đám đông học sinh chơi đùa dưới sân. Đang dõi mắt quan sát những học sinh bên dưới từ cầu thang trường học chạy lên là thiếu niên vừa rồi được Thiếu Kiệt giao phó chưa đến nơi người thiếu niên đó đã nói.

- Anh Kiệt bọn lớp A12 dẫn Ngọc Nhi ra phía sau trường Lý Bân nói báo anh gấp.

Chạy gấp xuống lầu để lại thiếu niên vừa báo tin cho mình phía sau Thiếu Kiệt hướng về phía sau trường chạy một cách nhanh nhất. chỗ đó thật chất nó chỉ là một khu đất trống của giáo viên dùng để trồng một vài loại rau sử dụng cho nhà ăn và thường ít người lui tới.

Dù là như thế nhưng do địa thế của khu đất với ký túc xá của giáo viên lại khá gần mà từ đây học sinh cũng có thể trốn ra khỏi trường tương đối dễ dàng nên việc có bảo vệ trông coi lại rất là thường xuyên thường những học sinh đi đến nơi này chỉ trong vài phút là sẽ bị bảo vệ trường thăm hỏi và đuổi đi nhưng trong hoàn cảnh này Thiếu Kiệt không khỏi thắc mắc tại sao những người lớp A12 lại đem Cao Ngọc Nhi đi đến phía sau trường được.

Chạy đến gần khu vực phía sau trường Thiếu Kiệt đã thấy một ba người nữ sinh lớp A12 chặn đường mình phía trước nói.

- Nơi này không cho ai vào!

Càng Tiến lại gần một trong ba người chặn đường Thiếu Kiệt nhận ra người đến là ai nên nói gì đó với hai người còn lại. Không cần chần chờ đôi co lúc này phía sau Thiếu Kiệt lại là nhóm người Lý Bân đang từ từ đi tới, hẳn nói đầy giận dữ.

- Tránh ra! Ngọc Nhi đâu?

Thấy Thiếu Kiệt như thế tuy nói là ba người nữ sinh có vẻ ngang bướng nhưng với thanh danh của hắn trong trường học này thì ba người nữ sinh kia lại không dám đối kháng nếu là một người khác thì ba người còn nói cứng được với Thiếu Kiệt thì không chỉ im lặng mà đứng qua một bên. Thiếu Kiệt thấy thế nói to cho bọn người Lý Bân đang đi phía sau.

- Phong tỏa toàn bộ lối vào nơi này không cho ai vào! Xem ba nhỏ này không cho chạy.

Nói rồi hắn đi vào trong để lại Lý Bân. Cũng không hổ là người đi theo sau Thiếu Kiệt lẫn lộn Lý Bân khi nghe xong cũng không bước tiếp theo Thiếu Kiệt mà gọi anh em đứng ngoài. Phía xa thì còn có đám học sinh thấy Lý Bân triệu tập người thì cũng tò mò theo sau nên ở sau nhóm Lý Bân còn một số đông người hiếu kỳ hóng hớt.

Bước tới bên trong Thiếu Kiệt thấy ngay được 2 người nữ sinh đang động thủ với Ngọc Nhi một người đứng gần đó quan sát. Phóng ngay lại chỗ Ngọc Nhi lúc này Thiếu Kiệt giận dữ gầm lên.

- Dừng lại!

Ba người kia thấy Thiếu Kiệt bước tới dáng vẻ tức giận cũng rất khó hiểu vì đã cho người canh chừng sao Thiếu Kiệt còn có thể ở đây. Nhưng hai người đang động thủ cũng dừng lại. Nữ Sinh đứng quan sát này giờ thấy vậy nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Chuyện của con gái tui tao người đừng xen vào!

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Lợi Người Hại Mình

Nhìn dáng vẻ của Ngọc Nhi lúc này, đầu tóc rối bởi một bên áo đã rách bươm không còn che chắn được bờ vai và phía trước lộ ra hằn một bên áo ngực, đôi tay ôm lấy thân hình bé nhỏ của mình, hai mắt ướt đẫm nước mắt trên tay có một vài vết trầy xước.

Tuy như thế nhưng không làm mất đi vẻ đẹp vốn có của Ngọc Nhi mà làm cho Thiếu Kiệt càng thêm muốn che chở. Cởi áo mình đang mặc ra bước lại gần đến Ngọc Nhi. Thấy Thiếu Kiệt bước tới hai người nữ sinh kia cũng lui lại phía sau.

Cầm Chiếc áo học sinh của mình Thiếu Kiệt khoác lên người của Ngọc Nhi rồi nói.

- Xin lỗi mình tới trễ! mọi việc ở đây giao cho mình bạn không cần phải lo nữa!

Nếu hành động của Thiếu Kiệt không làm ba người giật mình cho lắm thì câu nói phía sau đó làm cho ba người như chết lặng.

- Gọi Thăng c hó Minh Long ra đây.

Nữ sinh khi này đứng quan sát sự việc lúng túng trả lời Thiếu Kiệt.

- Người... Người nói gì làm gì có ai Minh Long ở đây!

Thấy đối phương ngoan cố Thiếu Kiệt đứng dậy nhìn chung quanh một lượt rồi lại lên tiếng.

- Minh Long đứng núp trong tán cây không phải là anh hùng đâu có quang minh chính đại thì bước ra nếu không đừng trách, tao động thủ với mày!

Từ trong tán cây gần đó bước ra một thiếu niên dáng vẻ cũng tương đối, lại khôi ngô trên tay đang cầm một cái camera canon EOS 5D mark II có tính năng quay phim cả chụp hình full HD đời mới nhất của năm 2008. Nhìn Thiếu Kiệt chăm chăm rồi cười nói.

- Đặc sắc không ngờ còn có thể quay lại cảnh anh hùng cứu mỹ nhân haha nhưng tất cả đã chậm, mọi hình ảnh trước khi anh hùng tới đã được ghi lại.

Vừa nói Minh Long vừa đưa đưa chiếc máy lên trước mặt. Lúc này ba cô gái ban nãy cũng xanh mặt. không ngờ tình huống khi nãy bị Minh Long quay chụp lại. Run run một phần phần nô nữ sinh đứng quan sát hướng Minh Long nói.

- Minh Long. mày hại ta!

Vẫn xem như không có chuyện gì, Minh Long đứng đó cười một cách chế nhạo

- Nhã Oanh ơi là Nhã Oanh. Người đứng là ngực to không nào ta chỉ cần nói khích bác vài câu cũng có thể lôi cô vào một sự kiện như vậy. Thử nghĩ mà xem nếu đoạn video này được đăng lên diễn đàn trường và một số diễn đàn danh tiếng khác thì sao?

Nhã Oanh tức giận nói.

- Người dám!

- Sao lại không dám. Người nghĩ xem cô tự cho mình là hoa khôi ở trường này. Bởi tất cả vì tôi phía sau không chế từ diễn đàn từ fanclub cả

cái bọn nam sinh ngu dốt tôn thờ cô qua những hình ảnh tôi đưa ra.

Còn cô đối với tôi thì sao người có từng để ý tới, hay chỉ xem tôi như công cụ làm việc của cô. Cô cũng không ngờ chỉ cần một ít tiền có thể làm được một hình số hình ảnh cô bé Ngọc Nhi này thân cận với cái thằng mặt trắng bạn trai của cô. Chỉ trách là trách ta không tìm ai đủ nhan sắc như cô bé để làm cô thân bại danh liệt sớm hơn haha.

Minh Long vừa dứt câu bị Thiếu Kiệt ra tay chớp nhoáng một cước đá văng cái camera hắn đang cầm và kèm theo đó là một đấm vào mặt của Minh Long.

Sự việc diễn ra làm mọi người bất ngờ. kể cả Minh Long cũng không ngờ Thiếu Kiệt phản ứng mạnh vậy. Khiến hắn té xuống đất camera cũng rớt xuống đất, bước tới nhặt camera lên nhìn sơ qua một lượt nếu ở kiếp trước hắn còn loay hoay không biết lấy thẻ nhớ ra ở đâu thì ở lúc này việc đó tương đối dễ với hắn thao tác thành thạo mở cái camera ra tìm xóa hết những hình ảnh và video trong đó rút luôn thẻ nhớ ra bỏ luôn vô túi quần luôn cái camera xuống đất.

Thấy hành động thành thạo sử dụng camera của Thiếu Kiệt cũng làm cho Minh Long bất ngờ thốt lên, hắn tuy đã dự liệu việc quay video bằng điện thoại có thể bị người bắt gặp mà xóa đi hắn đã mua cái máy camera đời mới nhất khó thao tác và làm quen với máy hắn phải xách máy đi cả tuần lễ để làm quen trong khi đó Thiếu Kiệt thao tác chưa tới năm phút cũng như cách mở máy xóa hình lấy thẻ nhớ nên hắn thốt lên.

- Người! tại sao mày lại sử dụng được!

Không nói gì Thiếu Kiệt bước tới ngồi xuống trước mặt Minh Long nắm cổ áo hắn xách lên nói.

- Ta nói người lấy ai ra làm người vu oan cũng được! người đem Ngọc Nhi ra làm người ức hiếp là người là chán sống rồi!

Nói xong không ngại bồi thêm một đấm vào người Minh Long rồi quăng hẳn xuống đất. Rồi quay lại Nhã Oanh nói.

- Hẳn là người chủ mưu còn cô. Làm chuyện gì cũng phải suy tính ảnh hưởng sau này. Nếu hôm nay tôi không xuất hiện việc này được tung ra cô nghĩ lúc đó còn là hoa khôi hay gì gì đó à. Lớn đầu mà còn khờ khạo như thế tôi không cần biết cô là gì ở trường này. Cô là Phụ nữ tôi không đánh cô là may rồi sau này tôi còn thấy những việc tương tự cô đừng trách.

Nhìn hai người đi theo Nhã Oanh hẳn trừng mắt nhắc nhở.

- Tốt nhất các cô nên đến phòng giám thị tự thú, rồi viết bản kiểm điểm lại bản thân đi.

Nói rồi hẳn hướng Ngọc Nhi đi đến ngồi xuống đối diện với Ngọc Nhi hẳn hỏi.

- Bạn không sao chứ

Nhìn vào ánh mắt của Thiếu Kiệt, Ngọc Nhi khẽ ửng hồng nói.

- Mình không sao. Mà mình hình như không quen bạn!

Lúc này Thiếu Kiệt cũng ngại hẳn đúng thật lúc này chẳng quen biết gì người ta thế mà lại làm anh hùng. Hẳn cũng chỉ biết mỉm cười đáp

- Mình là Hoàng Thiếu Kiệt học lớp A7, bạn cứ gọi mình là Thiếu Kiệt được rồi, Bạn đứng lên được chứ?

Thiếu Kiệt đưa tay dìu cô đứng dậy lúc này Ngọc Nhi đã mặc vô trên người cái áo của Thiếu Kiệt, còn hẳn thì cởi trần. lúc này thấy vẻ mặt hơi ngại của Ngọc Nhi. hẳn cũng biết là cô hơi khó xử nên nói.

- Bạn như vậy không thể học tiếp đâu. để mình đưa bạn về nhà. Dù sao mình trốn tiết cũng là điều thường xuyên rồi, học sinh cá biệt nó thế đấy!

Nói rồi hắn không đợi Ngọc Nhi trả lời. đã dìu cô quay trở lại trong trường từng bước một có vẻ như chân Ngọc Nhi bị thương nên hắn tự ý quyết định, để Ngọc Nhi trên lưng hướng vào phía trong trường càng đi vào trong thì thấy một đám Lý Bân đang ngăn lại mấy học sinh hóng hớt.

Thấy Thiếu Kiệt cười trần lại thấy trên lưng hắn là Cao Ngọc Nhi ra nhìn qua bộ dạng của Ngọc Nhi có vẻ không tốt mấy ai cũng có thể nhận ra việc gì đã đến với cô bé, không một ai nói năng gì còn nhìn chăm chăm vào ba đứa nữ sinh bị Thiếu Kiệt bảo canh chừng.

Thiếu Kiệt tiến đến gần một cái ghế đá đặt trong trường để Ngọc Nhi xuống ghế đá gần đó ngồi xuống, lúc này Lý Bân chạy đến bên Thiếu Kiệt nói.

- Anh Kiệt chuyện gì thế? sao Ngọc Nhi bị như vậy?

Cái bệnh nhiều chuyện của thằng này không giảm Thiếu Kiệt nói.

- Chú mày không cần quan tâm. à mà cái thằng nhóc vừa rồi báo tin cho tao tên gì nhỉ?

- Nó tên Lâm Vũ. Tiểu Vũ lại Anh Kiệt bảo.

Lý Bân nói tên của Lâm Vũ ra cũng gọi hắn lại luôn.

Thấy Lâm Vũ tới trước mặt mình Thiếu Kiệt nói.

- Tiểu Vũ em chạy về lớp lấy tập sách của Ngọc Nhi cho anh nhanh lên! Lý Bân đi phòng y tế lấy một ít bông băng với thuốc sát trùng giúp tao! Nhớ đem cặp sách của tao luôn!

- Vâng! em đi ngay.

Nói rồi Lâm Vũ chạy vào trong trường một lúc sau quay về đem theo cái cặp sách của Ngọc Nhi. Lý Bân thì không như Lâm Vũ hắn hướng một

thằng đang đứng phân phó lại đứng đó nói gì đó chẳng mấy chốc tên thiếu niên được Lý Bân gọi đi lấy bông băng với thuốc sát trùng quay lại trên tay một túi to nào là thuốc nào là băng gạc có cả băng quần vết thương còn kèm theo đó là cái áo khoác ngoài của tên mập Lý Bân thêm cả cái cặp của Thiếu Kiệt.

Nãy giờ hành động và lời nói của Thiếu Kiệt và nhóm người trước mặt làm cho Ngọc Nhi cũng ngỡ ngàng cô là học sinh ít tiếp xúc với những thành phần như thế này. Cầm trên tay túi bông băng thuốc sát trùng trên tay rất nhanh Thiếu Kiệt đã sát trùng và băng lại những vết trầy xước trên người Ngọc Nhi.

Thấy ánh mắt ngạc nhiên của Ngọc Nhi khi thấy mình tiếp xúc với những gì nhận thấy cũng mỉm cười, cũng phải thôi một học sinh giỏi họ e ngại nhất cũng là dân anh chị theo dạng đại ca bang hội này nọ, nhìn Thiếu Kiệt không khác gì mấy người đó nên Ngọc Nhi có vẻ sợ là bình thường vừa gom lại những đồ y tế lại một gói riêng, hẳn cũng không quên khoác lên mình cái áo của Lý Bân mang vào hai cái cặp của Ngọc Nhi và hẳn rồi nói.

- Bạn không cần phải sợ. Nhìn vậy chứ bọn nó toàn từng bị ức hiếp hết thôi!

Vừa nói vừa chỉ về phía nhóm người đang đứng cười đùa cùng Lâm Vũ. Lý Bân thấy thế chen vào.

- Ngọc Nhi thấy bọn này tập hợp như vậy chẳng qua toàn những thành phần giá áo túi cơm thôi đừng chuyện chỉ có anh Kiệt là đánh được còn bọn này chịu. Bọn này tập trung đi theo Anh Kiệt chủ yếu là cho người đông chứ có làm gì ai, mà như vậy một số anh em không có khả năng tự vệ cũng nhẹ nhàng ít bị ức hiếp mọi thứ đều có Anh Kiệt can thiệp bởi thế bọn này tự trở thành đàn em của anh Kiệt.

Cái giọng nói khoa trương lại diễn tả bằng tay của Lý Bân cũng khiến Ngọc Nhi bật một nụ cười đơn giản nhưng nhìn vào có thể thấy được một vẻ hút hồn của Ngọc Nhi không phải ai cũng thể có.

Thấy thằng này diễn tả có phần hơi lố Thiếu Kiệt đưa chân đá một cái làm Lý Bân giật mình né qua một bên rồi chạy đi dánh lạch bà lạch bạch của hân không làm anh em đứng xung quanh bật cười. Ngọc Nhi cũng đưa tay lên che miệng cười. Ngồi xuống bên cạnh cô Thiếu Kiệt nói.

- Bạn đi được chứ?

Lúc này cô cũng bình tĩnh hơn và thấy được sự quan tâm từ Thiếu Kiệt.

- Chắc là được!

Cô trả lời Thiếu Kiệt có hơi e dè nhưng khi đứng lên chân cô lại đau làm cho cô cũng lúng túng không biết nên làm gì. Nhìn cảm giác khó đứng lên của Ngọc Nhi hân biết cô chỉ bong gân chút thôi nhưng mà lúc này cũng không tiện đi lại.

- Thôi để mình công bạn về!

Lời nói vừa dứt câu Thiếu Kiệt đã mang vào cái túi xách của Ngọc Nhi và ngồi xuống. khi này lúc còn ở phía sau trường do tâm trí còn hoảng loạn Ngọc Nhi để Thiếu Kiệt công mình trong tình trạng không tự chủ. Còn hiện tại cô cảm thấy ngại ngùng một chút ửng hồng hiện lên trên khuôn mặt nhưng cũng đưa cánh tay nhỏ bé choàng qua cổ Thiếu Kiệt nằm trên lưng cứ thế im lặng để Thiếu Kiệt công mình rời khỏi trường. Để lại phía sau lưng một bóng người đứng từ phía xa tay cầm chặt cái camera nhìn theo bóng hình hai người nói.

- Hoàng Thiếu Kiệt tao nhất định không tha cho mày.

Trên đường đi có thỉnh thoảng có người nhìn Thiếu Kiệt cùng cô lúc đó cô chỉ biết úp mặt vào tấm lưng trần của hắn, Thiếu Kiệt vẫn thế hắn cũng cô trên vai im lặng bước đi như mọi thứ không hề đáng chú ý. cả hai người đều im lặng cho đến khi Ngọc Nhi chợt nhận ra đã đến trước cửa nhà mình. cô mới nhỏ giọng nói chỉ mình hắn nghe thấy.

- Cảm ơn bạn!...

Nghe tiếng nói nhỏ nhẹ của cô gái trước mặt hắn cũng chỉ mỉm cười đáp.

- Mọi việc không có gì. Mình với bạn cùng một khối không cần phải cảm ơn mình. Nếu không có sự nhiều chuyện của Lý Băng mà mình cũng chỉ đoán là bạn thế nào cũng bị mấy người đó lúc đó chỉ chạy đi xem thử cũng không ngờ đúng thật.

Nở một nụ cười trên khóe môi Ngọc Nhi nói.

- Dù sao cũng cảm ơn bạn sự việc vừa rồi nhiều lắm

Thấy Thế Thiếu Kiệt xua tay trả lời.

- Mọi sự đều là tình cờ thôi mà, lúc đó chắc gì mình đã đoán đúng là họ định ức hiếp bạn mọi việc chỉ là sự tình cờ. Thôi mình về đây bạn vào nhà đi.

Nói rồi hắn xoay người rời khỏi. Để lại người thiếu nữ đứng dưới ánh nắng của một chiều thu đầy nắng và gió thổi theo bóng hình của người thanh niên mới lớn khuất xa dần.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Thuyết Phục

Rời khỏi cuộc nói chuyện trước cửa nhà Ngọc Nhi, Thiếu Kiệt mở cặp mình ra xem chắc chắn số tiền kia vẫn còn nên cũng an tâm phần nào. Đi qua vài con phố Thiếu Kiệt bước vào một ngân hàng nằm trên một con đường chính. Bảo vệ của ngân hàng thấy hắn còn nhỏ mà lại bước vào ngân hàng nơi giao dịch thì bước tới hỏi thăm

- em cần gì?

Nhìn qua người bảo vệ ngân hàng trong phòng giao dịch Thiếu Kiệt nói

- em muốn mở tài khoản mới!

Nghe thế người bảo vệ đứng lại bàn lấy sổ thứ tự kèm theo một bản khai thông tin cá nhân chủ tài khoản cho Thiếu Kiệt vì là buổi chiều lúc ở những năm 2008 thường Ngân Hàng đông vào những buổi sáng và ngày thứ hai và thứ sáu còn các ngày còn lại thường là khá vắng chỉ một vài người đến giao dịch mà thời điểm này thường là người ta sẽ giao dịch chủ yếu là nộp tiền vào tài khoản hoặc chuyển khoản và cũng có một vài trường hợp giống như Thiếu Kiệt mở tài khoản mới ở ngân hàng. Ngồi đợi một chút cũng tới hắn, bước tới ghế ngồi trước mặt giao dịch viên. Thấy hắn còn khá trẻ người giao dịch viên cũng cười nói.

- Em cần gì?

Đưa bản khai thông tin tài khoản mới cho người giao dịch viên Thiếu Kiệt nói.

- Em cần chị mở cho em một tài khoản mới em có việc sử dụng.!

Thấy Thiếu Kiệt còn nhỏ. Người giao dịch viên cười nói.

- Em ơi chị muốn mở tài khoản ngân hàng cho em thì em phải đủ 18 tuổi. có lẽ em nên đợi 2 năm nữa mới được mở tài khoản ngân hàng em thông cảm chị không thể làm cho em tài khoản bây giờ.

Lúc này Thiếu Kiệt mới chợt nhớ ra ở tận ngày 15 tháng 10 năm 2014 dựa vào thông tư 23 thì khi đó khi đủ 15 tuổi mới có thể mở tài khoản ngân hàng cho riêng mình. Thấy thế Thiếu Kiệt cũng cười nói

- vậy chị làm tài khoản theo sổ chứng minh này được không?

Đưa một bản khai tài khoản mới khác dựa vào thông tin trên đó. thì lại là tên Hoàng Lâm Nhu. Người giao dịch viên nhìn Thiếu Kiệt xong lại nói.

- Phải có người này ở đây, chị mới mở tài khoản cho em được!

Lúc này từ bộ hồ sơ Thiếu Kiệt mới đưa cho mình cô bỗng thấy một tờ giấy nhỏ kẹp ở phía sau cái chứng minh thư của Hoàng Lâm Nhu, nội dung khá dễ hiểu.

Chị nếu có thể làm cái tài khoản giúp em thì 200 nghìn trong bộ hồ sơ là của chị.

Người giao dịch viên vội hé mở ra bộ hồ sơ thì thấy đúng là có 200 nghìn trong bộ hồ sơ thật. Nhìn qua Thiếu Kiệt đang ngồi trước mặt cười cười. còn có vẻ không có việc gì. Người giao dịch viên thấy thế cũng động tâm nghĩ 200 nghìn tuy nói lớn không lớn nhỏ không nhỏ chỉ làm một cái tài khoản ngân hàng không đã có được 200 nghìn mà hồ sơ theo như đúng thì tên với chứng minh này là mẹ của cậu bé này với lại cũng đầy đủ chứng minh hình ảnh và nếu có cả chữ ký chỉ cần cậu bé này đã ký rồi.

Thấy Thế người giao dịch viên gật đầu ra hiệu chấp thuận. qua một hồi ngồi đợi người giao dịch viên gõ văn bản in ra một tờ giấy và bên cạnh đó là máy in thẻ đang hoạt động Thiếu Kiệt biết là đã thành công. Lấy một tờ giấy gửi tiền vào tài khoản đang để trên bàn chỗ mình ngồi, ghi chép vào giấy một vài chỗ rồi lại để viết vào chỗ cũ. Lúc này người giao dịch viên đưa cho Thiếu Kiệt một phong bì có trong đó cả thẻ ATM rồi mỉm cười nói với hắn.

- Thẻ của em xong rồi!

Thiếu Kiệt mở ngay cái phong bì tại chỗ giao dịch viên xong lại ghi lên cái giấy gửi tiền số tài khoản mới được nhận đưa tờ giấy về hướng cô nhân viên ngân hàng nói

- Chị cho em gửi vào tài khoản số tiền này!

Cầm tờ giấy trong tay người Nhân viên ngân hàng cũng giật mình vì số tiền được ghi trên giấy, mười ba triệu (13.000.000) cô nhìn hắn một lần nữa lúc này hắn lại lôi từ túi ra những mệnh giá đã ghi trên tờ giấy gửi tiền rồi đưa về phía nhân viên ngân hàng.

Nhưng làm đúng theo thủ tục cô đếm lại một lần nữa sau khi xác định đúng số tiền cô lấy một cái sợi thun cột lại cọc tiền vừa mới đếm, còn kèm cả tờ giấy gửi tiền khi này Thiếu Kiệt ghi. Làm hết tất cả công đoạn này cô đưa cho Thiếu Kiệt ký vào một tờ giấy in ba liên của ngân hàng rồi nhìn theo hướng Thiếu Kiệt đang bước ra khỏi phòng giao dịch. Trong lòng hoàn toàn bất ngờ ở thời điểm này cô làm lương chỉ bằng một phần tư số tiền cậu nhóc vừa rồi gửi vào tài khoản.

Cầm cái thẻ ATM trên tay, Thiếu Kiệt đến trước cửa phòng giao dịch của ngân hàng nơi đặt một cái máy ATM đưa thẻ vào và thay đổi mật khẩu tài khoản mật định kiểm tra lại số dư nhìn thấy đúng con số mà mình đã gửi vào xong lại rút thẻ ra rồi khỏi ngân hàng, trong lòng thầm nói đúng là cái

gì cũng có thể mua được bằng tiền kể cả điều đó là không đúng thì tiền cũng biến nó thành đúng.

Bước Trên con đường về nhà dù là đi bộ nhưng mà lúc này Thiếu Kiệt lại suy nghĩ nhiều. những sự kiện hai ngày nay hầu như đã chuyển hướng đi tương lai của hắn qua một con đường khác không còn giống trước, lịch sử có thay đổi, những kế hoạch của hắn dựa theo những gì hắn biết có thành công đó là những câu hỏi trong đầu của Thiếu Kiệt bây giờ. Lang thang một vài con đường Thiếu Kiệt cũng về nhà từ xa Hoàng Lâm Nhu đứng trước nhà nhìn thấy hắn đi bộ về lại không mặc áo đi học khoát trên vai lại là cái cặp lại cau mày nói.

- Con lại trốn học về sớm!

Thấy Mẹ mình có vẻ không vui hắn cũng chỉ nở nụ cười xong nói.

- Con có lý do chính đáng! mẹ đi vào nhà con kể cho mẹ nghe!

Thấy con mình nói thế Hoàng Lâm Nhu cũng muốn biết lý do gì khiến hắn lại về nhà sớm mà lại không mặc áo đi học lại khoác áo khoác của ai đó về nên cũng cùng hắn đi vào trong nhà.

Vào trong nhà Thiếu Kiệt để mẹ mình ngồi trên ghế ngay bàn học còn mình ngồi lên giường cạnh bàn học hắn bắt đầu kể lại những chuyện hôm nay đã xảy ra với Ngọc Nhi và sự việc hắn đã làm cho mẹ hắn nghe. Sau khi nghe hắn thuật lại đầu đuôi câu chuyện Hoàng Lâm Nhu cũng mỉm cười khen con mình.

- Con làm vậy là đúng nhưng mẹ không khuyến khích con dùng vũ lực mọi việc đáng lẽ con phải nhờ nhà trường can thiệp chứ không được làm như vậy. Mọi thứ xảy ra trong trường phải để nhà trường giải quyết còn làm như vậy khác nào người ta nói con lưu manh giang hồ nhưng xét về một mặt nào đó con cũng đã làm được một việc tốt!

Nghe mẹ mình nói như thế Thiếu Kiệt cũng mỉm cười vì mẹ chấp nhận hành động của mình khi đó rồi lại nói.

- Mẹ có thể con sẽ đi chơi một tuần Thành phố Ngọc Châu.

Nghe Thiếu Kiệt nói như thế. Hoàng Lâm Nhu cũng giật mình thốt lên.

- Cái gì?... Tiền đâu mà đi Thành Phố Ngọc Châu chơi một tuần, đi với ai.

Bản thân Thiếu Kiệt không thiếu những lần xa nhà đi chơi, nhưng lần này lại khác những lần trước hẳn đi chỉ một hay hai ngày là lại về với những lần đi chơi như thế hầu hết là đi với hàng xóm mà được bà cho phép đi. Còn lần này bà biết trong xóm chẳng có ai đi Thành Phố Ngọc Châu cả. Nhận được phản ứng của mẹ mình Thiếu Kiệt biết bà lo lắng nên nói.

- Con đi offline game mấy ông anh trong game mua vé máy bay xong hết rồi giờ trả lại cũng không được với lại đâu chỉ một mình con còn có Trương Hạo đi cùng mà mẹ.

Biết con không ai bằng mẹ Hoàng Lâm Nhu biết Thiếu Kiệt quen bạn bè qua Game tương đối nhiều và hầu như những người bạn trên Game của Thiếu Kiệt cũng thường họp mặt cũng có vài lần đến nhà xin cho Thiếu Kiệt đi họp mặt nhưng đó chỉ là trong nội thành còn hiện tại lại là ở Thành Phố khác cách nơi này cả 1730km.

Mà nếu không cho Thiếu Kiệt đi thì hẳn cũng trốn đi mà lần này có cả Trương Hạo đi cùng dù sao bà cũng biết Trương Hạo qua mấy lần Trương Hạo tới nhà chơi mà lại cũng biết nhà cửa của Trương Hạo Thở dài một hơi Hoàng Lâm Nhu nói.

- Mẹ không cấm con đi nhưng con phải biết ở Ngọc Châu ở lại cả tuần lễ rồi tiền ăn uống sinh hoạt chưa kể tiền đi lại. làm sao mà cho con đi được!

Biết bà còn lo lắng cho mình Thiếu Kiệt nói Thêm vào.

- Mẹ yên tâm mấy ông anh ngoài đó mua vé khứ hồi cho con với Trương Hạo rồi. Còn tiền sinh hoạt đi chơi con cũng có để dành một ít sài tiết kiệm chút là được với lại ở nhà mấy ông anh đâu phải ở khách sạn đâu mà mẹ sợ tốn nhiều tiền.

Thấy Thiếu Kiệt trả lời lưu loát chắc chắn. Hoàng Lâm Nhu cũng lắc đầu nói.

- Con đi cho biết đó biết đây với người ta mẹ không cấm nhưng với điều kiện, lần này con đi chơi về phải chú tâm học hành đàng hoàng cho mẹ!

Biết mẹ mình bị thuyết phục với bản tính thương con của mẹ mình thì Thiếu Kiệt hăn không lạ gì bà luôn muốn tốt cho hăn những lần đi chơi trong xóm thường bà thường sắp xếp cho Thiếu Kiệt đi cho bằng được vì bà muốn hăn đi hết những nơi chưa được đến, để hiểu biết hơn về thế giới xung quanh cũng nhờ như thế mà ở những lần gặp khách hàng giao tiếp hăn đều lấy được cảm tình của họ vì có tiền vốn là hiểu biết được khu vực mà khách hàng sống. Thấy mẹ đã đồng ý cho mình đi Thành Phố Ngọc Châu. Hăn thầm nói trong lòng, Mẹ yên tâm lần này con chắc chắn sẽ thay đổi số mệnh mẹ con mình.

- Vậy mai mẹ lên trường xin phép cho con nghỉ học 1 tuần con bảo đảm khi về mọi bài vở và trong năm nay việc học con sẽ tốt hơn bao giờ hết.

Thấy Thiếu Kiệt làm ra hứa hẹn đối với mình như thế. Hoàng Lâm Nhu cũng mỉm cười vỗ lên đầu đứa con mình mừng yêu.

- Thằng nhóc này! Con hứa là phải làm được đó đừng có làm mẹ thất vọng.

- Mẹ yên tâm nam nhi chi chí một lời hứa đáng giá nghìn vàng mẹ cứ chờ tin tốt của con về học tập trong năm nay đi con không nói sai đâu.

Hoàng Thiếu Kiệt hoàn toàn tự tin với khả năng của mình, bởi hơn ai hết hắn biết đây là lần thứ hai hắn học lại tất cả các chương trình học, một lần nữa củng cố cho những bước tiếp theo hắn không muốn rời khỏi cái ngôi trường này sớm như ở kiếp trước.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Ông Lưu

Cả buổi chiều hôm đó Thiếu Kiệt hầu như ở nhà dọn dẹp nhà cửa đúng như những gì buổi sáng hắn nói cho đến khi sắp xếp lại toàn bộ những vật dụng những thứ không sử dụng nữa vào một góc trước khi đi tắm rửa chuẩn bị hành lý đơn giản cho chuyến đi ngày mai bắt đầu một bước tiến lớn trong cuộc đời. Nhìn con mình dọn dẹp nhà cửa Hoàng Lâm Nhu cũng muốn phụ giúp một phần nhưng lần này Thiếu Kiệt lại không cho bà động tay chỉ nói bà ngồi đó chỉ những vật dụng bà hay sử dụng sắp xếp một cách mà bà thuận tiện nhất.

Nhìn Thiếu Kiệt như thế bà cũng có một gì đó ấm áp trong lòng. Chẳng mấy chốc mọi thứ trong nhà được sắp xếp lại ngay ngắn và mọi thứ trong nhà gần như thay đổi hoàn toàn khi được bố cục lại. Thấy cũng sắp tới giờ đi làm bà làm nhanh một ít đồ ăn đơn giản cho Thiếu Kiệt.

Bao năm qua công việc của Hoàng Lâm Nhu là như thế cứ một tuần bà làm buổi sáng tuần sau lại làm buổi chiều công việc của bà là nhân viên dọn phòng trong một khách sạn nhà nước, tiền lương cũng không là bao nhưng bà kiếm thêm nhờ những khách hàng trong khách sạn nhờ giặt đồ hoặc ủi đồ hay đi mua những vật dụng khách trọ cần nên cũng có được thu nhập khá khá đủ để cuộc sống của hai mẹ con hàng tháng. Nhìn bóng hình mẹ mình trên chiếc xe đạp cũ đạp đi hàng chục cây số đến chỗ làm Thiếu Kiệt biết lúc này mình càng phải cố gắng cho những gì sắp tới.

Một buổi tối sau khi dọn dẹp mệt mỏi hắn ngủ một giấc thật dài cho đến khi Trương Hạo đã đến trước cửa nhà mình kêu cửa, hắn mới lơ mơ dậy nhìn cái đồng hồ treo trên tường. 4 giờ sáng trong bụng thầm rửa.

Thằng này nó đi ăn trộm chứ đi buôn mẹ gì mới giờ này.

Bước ra khỏi cái giường mặt còn chưa tỉnh ngủ hẳn đi ra mở cửa Thấy Trương Hạo ngồi trên chiếc xe đạp của hẳn phía sau trời ời một cái ba lô đầy những đồ là đồ. hẳn lắc đầu nói

- Móa đâu phải đi di cư mà đem nhiều đồ như thế làm gì? vài bộ thôi bỏ hết ở nhà đi.

Thấy Thiếu Kiệt nói thế Trương Hạo cũng ngại cười nói

- Tao Thấy đi cả tuần nên đem nhiều đồ một chút.

Để cái ba lô trên vai xuống Trương Hạo bắt đầu nghe theo lời của Thiếu Kiệt để ra những món không cần thiết lắm thấy thế Thiếu Kiệt cũng đi rửa mặt thay vào bộ đồ khác. Sau một lúc lâu lựa chọn tới lui cái ba lô lúc này cũng giảm bớt được một phần Trương Hạo mới nói.

- Hôm qua tao có coi chuyến bay rồi 8h có chuyến bay đi Ngọc Châu nhưng tao với mày chưa mua vé đi sớm một chút làm thủ tục.

Nghe Trương Hạo nói thế Thiếu Kiệt cũng gần gù nhìn đồng hồ rồi đáp lại

- Ừ Giờ còn sớm tao với mày đi ra sân bay bằng xe buýt ăn chút gì đó chắc cũng tầm 6h đến nơi. Thủ tục trong nước tương đối đơn giản.

Trước Khi đi Thiếu Kiệt ghi gì đó trên mảnh giấy đặt ở bàn học rồi hẳn cùng Trương Hạo khoác ba lô trên vai rời khỏi nhà khi ánh sáng của ngày mới bắt đầu. Trên đường đi Thiếu Kiệt cũng không nói gì nhiều chỉ có Trương Hạo hẳn kể lại sự việc trong trường phát sinh ra sao, khi Nhã Oanh cũng năm người nữ sinh hôm qua lên trên phòng giáo viên tự thuật lại sự việc đã diễn ra cũng như việc tại sao Ngọc Nhi và Thiếu Kiệt hẳn bỏ học về ở hai giờ học cuối làm dậy lên một hồi bàn tán trong trường về hẳn.

Mặt kệ lời nói của Trương Hạo, Thiếu Kiệt hẳn ngồi trên ghế xe buýt nhắm mắt dưỡng thần nghỉ ngơi đôi chút. Đúng như Thiếu Kiệt nói việc tới sân bay và làm Thủ tục không quá khó khăn cho đến khi hẳn cùng Trương Hạo ngồi trên máy bay nhìn xuống thành phố từ từ nhỏ lại. Ngồi máy bay tầm khoảng hai giờ Thiếu Kiệt cùng Trương Hạo bước chân xuống sân bay của Thành Phố Ngọc Châu.

- Lúc này Trương Hạo nói. biết vậy tao không đem nhiều đồ như vậy có hơn hai tiếng là đến cha nó rồi.

Thấy thế Thiếu Kiệt vừa nhìn xung quanh rồi nói.

- Tao đã nói lúc đầu mày không nghe giờ thì ráng chịu mà mang theo cái hành lý quá khổ của mày đi. Nhưng mà chưa xong đâu giờ tao với mày còn phải đi xe khách lên Hữu Nghị nữa.

Nói rồi Thiếu Kiệt hướng về một trạm xe buýt gần đó đi tới kéo theo cả Trương Hạo đang nhìn dáo dác mọi thứ xung quanh. Khởi nói nhiều cũng biết cái cảnh ở chèo kéo khách của mấy người xe ôm với taxi ở cái lối vào sân bay khi thấy cái bộ dạng này của Trương Hạo thật đúng là con mồi béo bở, nhưng lại bị Thiếu Kiệt từ chối đi kéo lên một chuyến xe buýt tuyến vào bến xe khách đi các tỉnh thành phụ cận. Sau khi cả hai cùng ngồi lên một chuyến xe khách lúc này Trương Hạo cùng Thiếu Kiệt mới thở phào được một hơi. khi đã an vị trên chiếc xe khách khởi hành đi Hữu Nghị Trương Hạo mới nói.

- Sao tao thấy hồi này không đi taxi cho nhanh lại đi xe buýt qua hơn chục cái trạm mới tới được cái bến xe này. tốn biết bao nhiêu thời gian mày.

Nghe Trương Hạo nói thế Thiếu Kiệt cũng khẽ cau mày đáp.

- Mày điên à! đi xe buýt còn biết đường trạm nào nó ghé trạm nó sẽ báo tới, bến xe cũng tiết kiệm được một mớ, tao với mày không rành đường ở

đây, bước lên taxi tụi nó đi vòng vòng lát nữa tính tiền chết à.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Trương Hạo cười cười nói.

- Ủ cũng đúng hen.

Hắn vừa mới dứt câu thì một ông lão cũng tương đối lớn tuổi ngồi gần đó phía bên cạnh Thiếu Kiệt hướng về Trương Hạo nói.

- Bạn con nói đúng đấy ở cái thành phố này nhìn thấy người vừa xuống xe là cánh xe ôm với taxi chèo kéo ghê lắm mà lỡ bước chân lên xe rồi thì chỉ có nước mất tiền oan thôi!

Thấy ông lão có vẻ vui tính và dễ gần ánh mắt có thần dáng vẻ cũng là người đã từng trải ngồi cùng chuyến xe bên cạnh là một người trung niên dáng dấp có vẻ là người thân cận của ông cũng có thể là con cháu gì đó nhìn Thiếu Kiệt và Trương Hạo một ánh mắt lướt qua rất nhanh chóng rồi lại quay trở về cửa sổ nhìn xuống những khung cảnh bên ngoài xe. Lúc này Thiếu Kiệt lên tiếng nói

- Ông cho cháu hỏi từ đây mình lên tới Hữu Nghị khoảng bao nhiêu thời gian ông?

Thấy hắn hỏi mình ông lão cũng cười đáp lại.

- Lần trước ông lên Hữu Nghị cũng tầm hơn 3 giờ. Mà hai cháu lên Hữu Nghị làm gì?

Nhanh miệng Trương Hạo thấy thế nói.

- Nó rủ con lên đó đi buôn đồ vi tính.

Lần đầu tiên trong đời Thiếu Kiệt mới thấy đem Trương Hạo Theo là một quyết định không sáng suốt cỡ nào đi buôn lậu mà nói ra vô tư như chốn không người mà Thiếu Kiệt lại không kịp bịt miệng tên này làm cho

ông lão cũng giật mình nhìn hai đứa. Thấy thế Thiếu Kiệt chỉ biết mỉm cười nói.

- Đúng là tụi con lên đây chủ yếu là đi đánh hàng linh kiện máy tính về Thành Phố Lưu Minh bán!

Nghe Thiếu Kiệt xác nhận là mình đi buôn hàng như thế ông lão nhìn Thiếu Kiệt hỏi.

- Sao cháu lại định đi buôn Linh kiện máy tính ở nơi này về Thành Phố Lưu Minh?

Thấy Ông lão hỏi mình như vậy Thiếu Kiệt cũng không ngại lắm kể hết những dự tính của mình cho ông lão nghe. Kể cả những dự đoán của mình về khía cạnh phát triển ngành nghề này. Nói về sự phát triển của nó Thiếu Kiệt chắc chắn nó sẽ như dòng lịch sử phát triển mà đi theo. Sau một hồi nghe trao đổi những dự đoán của Thiếu Kiệt và hoạch định kế hoạch phát triển của ngành nghề này đến đây ông lão mới nói.

- Vậy tính ra hai đứa đi buôn lậu hàng như vậy không sợ sao?

Thiếu Kiệt mỉm cười trả lời lại ông lão rất hồn nhiên

- Cháu chưa 18 tuổi chưa đủ điều kiện đưa ra pháp luật với kinh doanh mặt hàng này là mặt hàng có điều kiện, ở đây cháu chỉ mua linh kiện từng bộ phận chứ cháu có mua nguyên bộ vi tính đâu. mà nếu có bị bắt đi nữa cũng không sao hết mặt hàng nhập là linh Kiện không phải thành phẩm giá trị tính ra vẫn nhỏ hơn thành phẩm nhiều.

Nghe Thiếu Kiệt nói như vậy ông lão và người đàn ông trung niên cũng nhìn Thiếu Kiệt còn Trương Hạo há hốc miệng chữ o với những gì mình nghe được. Một chốc sau ông lão lại bật cười vỗ vai Thiếu Kiệt.

- Giỏi! giỏi có mắt nhìn lại biết rõ luật kinh doanh như thế lại biết đối phó Hay cháu học trường nào ở Thành Phố Lưu Minh?

- Nó tên Hoàng Thiếu Kiệt hiện nó đang học ở Trung học Thiên Hoa ông thẳng này nó chỉ được cái giỏi quây còn sức học chỉ bình bình thôi à

Tới đây Trương Hạo lại nhảy vào trả lời thay cho Trương Kiệt luôn này giờ nghe Trương Kiệt nói hẳn cũng hiểu được chuyến đi này là buôn hàng không tốn tiền đóng thuế và hẳn cũng không biết lách luật theo Thiếu Kiệt nói là gì. Lúc này Thiếu Kiệt hướng ông lão nói.

- Nãy giờ nói chuyện với ông cháu chưa biết được tên ông, chỉ nghe giọng thì đoán chừng ông là người của Thành Phố Ngọc Châu này mà sao ông lại đi Hữu Nghị?

Nghe Thiếu Kiệt hỏi mình như thế Ông lão cũng chỉ cười nói với hẳn

- Cháu cứ gọi ông là ông Lưu là được còn đây là con của ông nó tên là Lưu Chính. Vậy hai cháu định tới Hữu Nghị lại ở khách sạn à? Lưu Chính đổi chỗ với Thiếu Kiệt ba muốn ngồi cạnh Thiếu Kiệt nói chuyện cùng cậu bé.

Thấy ông Lưu có vẻ quan tâm Thiếu Kiệt cũng đứng lên đổi chỗ với Lưu Chính rồi cũng nói thật về chuyện ở Hữu Nghị sắp tới dù sao mọi việc thì ông Lưu cũng biết rồi không cần phải giấu diếm làm gì cho mệt.

- Vâng có lẽ ở Hữu Nghị cháu phải thuê khách sạn ở một ngày rồi mai mới thuê xe ôm đi ra biên giới.

- Thôi thế hai cháu có thể về ở chung với ta một vài ngày vì kỳ này ta về Hữu Nghị chủ yếu là đổi gió cho thanh tịnh. Có thêm hai cháu trong nhà thì cũng vui dù sao thì cũng bớt được phần tiền ở khách sạn mấy ngày.

Nghe ông Lưu nói vậy hẳn cùng Trương Hạo cũng đồng ý luôn dù sao đỡ đồng nào hay đồng đó. Dù sao việc di chuyển lên tới trên này cũng mất cả một mớ tiền rồi. Trên đường đi ông lưu cùng Thiếu Kiệt cùng nhau nói chuyện rất vui vẻ những câu hỏi của ông dành cho Thiếu Kiệt luôn làm cho ông hài lòng về những đáp án nhận được, những chính sách khuyến khích kinh doanh như thế nào mới mang lại sự phát triển cao nhất được hẳn lấy từ trí nhớ của kiếp trước ra trả lời những câu hỏi của Ông Lưu, Chiếc xe thì chạy trên đường còn ở một dãy ghế một già một trẻ nói chuyện với nhau đầy cao hứng.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Có Thể Đào Tạo

Cuộc nói chuyện của Thiếu Kiệt với Ông Lưu làm cho thời gian trôi đi nhanh chóng chẳng mấy chốc đoạn đường hơn 3 giờ trôi qua nhanh chóng lúc này một phần vì mệt một phần do di chuyển một đoạn đường khá xa Trương Hạo ngồi trên xe cũng đã ngủ được một giấc lấy lại được chút tinh thần. Khi xe vừa cập bến mọi người trên xe cũng thu xếp hành lý của mình xuống xe Thiếu Kiệt với Trương Hạo để tránh phải chen lấn nên bước xuống sau cùng.

Khi cả hai bước xuống xe thì Ông Lưu đã hướng Thiếu Kiệt vẫy tay, lúc này Thiếu Kiệt mới phát hiện ra phía sau ông là một chiếc Honda civic 1.8 màu đen có giá bán ở nước ngoài là 35 nghìn đô đã mở cửa đợi. Nhìn dáng vẻ của ông Lưu tuy Thiếu Kiệt biết ông là người có tiền nhưng không nghĩ ông lại giàu có đến vậy ở những năm 2008 sở hữu một chiếc honda civic cũng là một người có máu mặt ở trên một chuyến xe khách đơn giản bình thường lại có một người như thế cùng đi chuyến xe khách với mình đó là điều mà Thiếu Kiệt không nghĩ tới. Đang bất ngờ Trương Hạo vô tư chạy đến bên chiếc xe ngó tới ngó lui chiếc xe. Lắc đầu đi đến trước mặt Ông Lưu Thiếu Kiệt nói.

- Cháu không ngờ trên một chiếc xe khách phổ thông bình thường lại có một người không bình thường.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế, Ông Lưu mỉm cười đáp

- Có gì gọi là không bình thường đi xe khách trải nghiệm cuộc sống xung quanh cũng là một thú vui mà.

Đúng là người giàu có những thú vui khác nhau còn người có những thú vui hết sức làm người khác phải giật mình đôi khi chỉ vì muốn ăn một món gì đó những người có tiền không ngại một lần đi chuyển đi thật xa đến đó chỉ ăn một phần ăn mà mình muốn rồi lại đi về điều đó cũng không lạ với Thiếu Kiệt ở kiếp trước.

- Sao hai đứa theo ông về nhà nghỉ ngơi nào.

Trương Hạo với Thiếu Kiệt bỏ hai cái balo của hai đứa vào cốp xe rồi ngồi vào dãy xe sau của xe vì là xe băng ghế sau cũng tương đối nên Lưu Chính ngồi cạnh tài xế còn Ông Lưu và hai người ngồi ở hàng ghế sau cũng vừa đủ. Khi Ngồi vào xe Trương Hạo nói với Thiếu Kiệt.

- Sau này có tiền tao cũng phải mua một chiếc như thế này chạy cho nó oách

Thấy thằng này hào hứng như thế nhưng chỉ muốn khoe mẽ cho mình Thiếu Kiệt dội ngay một gáo nước lạnh vào cái tâm tư khoe tiền tài để tránh sau này hấn làm những việc không giống ai nên nói

- Kiểm được hơn 100 nghìn đô đi rồi hãy tính tới oách hay không nhé thằng kia.

Lúc này Trương Hạo giật mình miệng chữ o há hốc ra nhìn vào Thiếu Kiệt nói

- Cái gì 100 nghìn đô.!

Thiếu Kiệt cười cười nói

- Thì giá ở nước Ngoài là tầm 35 nghìn đô về nước thuế nhập khẩu ô tô nguyên chiếc là 200 phần trăm chưa kể là thuế môi trường rồi đóng thuế cầu đường chưa tính tới những chi phí xuất nhập cảnh làm thủ tục, tao nghĩ nhiều đó là đủ.

Nghe hẳn nói vậy Trương Hạo lấy tay tính một hồi rồi quay qua Thiếu Kiệt nói.

- Tính ra tiền nước mình. éo tính được.

Nghe Trương Hạo nói thế cả 3 người trên xe đều cười to còn tài xế cũng cố nhịn cười vì đang phải lái xe. Thiếu Kiệt thấy Trương Hạo như thế cũng thật là bó tay nên nói.

- Tính theo giá cả hiện tại chênh lệch của tiền quốc gia và tiền USD thì giá chiếc xe quy ra tiền hiện giờ là tầm 1 tỷ 8 đến 1 tỷ 9 trăm triệu. Hiện nay giá USD là thế nhưng chưa biết chừng sau này tăng lại là giá khác. Với lại tới lúc mà mày có tiền rồi nó lại ra đời xe mới hơn nữa thì lúc đó xe này thuộc về dạng phổ thông rồi.

Nghe được Thiếu Kiệt nói chính xác con số Trương Hạo thốt lên

- Á Đù! éo chơi nữa xe này mắc quá mua xe máy chắc kèo.

Nãy giờ nghe Thiếu Kiệt cùng Trương Hạo đùa với nhau ông Lưu lại có thêm một cái nhìn khác với Thiếu Kiệt ông không đánh giá thằng nhóc này với độ tuổi được mười sáu tuổi, đa số còn ngồi ghế nhà trường học thì chưa học xong kiến thức va chạm thì không có còn hẳn thì khác hiện tại hẳn đã biết phải đi hướng đi nào để kiếm tiền chưa tính cả việc thông thuộc luật pháp né tránh để kiếm lợi một điển hình của lão làng trong ngành kinh doanh.

Chẳng mấy chốc cả bốn người đã về đến nhà ông Lưu, ngôi nhà đơn sơ nhưng mang đậm phong cách cổ điển châu âu bên ngoài những cánh cổng được sơn một màu xám màu đồng còn bên trong lại là một màu trắng thuần túy của thiết kế sử dụng không gian sân vườn xanh làm toát lên vẻ tao nhã của căn nhà. Ông Lưu bước xuống xe hướng hai người Thiếu Kiệt và Trương Hạo nói

- Chào mừng đến với nhà nghỉ dưỡng của ông ở Hữu Nghị

Đi theo ông Lưu Thiếu Kiệt và Trương Hạo tham quan một vòng rồi theo sắp xếp của người quản gia căn nhà về đến phòng hai đứa.

Thiếu Kiệt với Trương Hạo không biết rằng sau khi hẳn về phòng, tại một căn phòng khác một người thanh niên đưa tới trước ông Lưu hai bộ hồ sơ trên đó tên của hẳn và Trương Hạo. Nhìn qua bản hồ sơ của Thiếu Kiệt. Còn bộ hồ sơ của Trương Hạo thì không có gì nổi bật lắm nên Lưu Chính chỉ đọc hồ sơ của Thiếu Kiệt cho bố mình nghe.

- Hoàng Thiếu Kiệt mẹ là Hoàng Lâm Nhu đang làm việc dọn phòng khách sạn. Học sinh trung bình thành tích quậy phá trong lớp học. chưa năm nào bị đúp lớp và hầu như kết quả thi hoặc kiểm tra hẳn đều nằm ở kết quả trung bình. Từ lúc 8 tuổi tự kiếm tiền đóng tiền học và sinh hoạt bằng việc bán kết quả xổ số mỗi buổi chiều cho đến năm ngoài thì dừng hẳn việc này lại. Theo như thông tin biết được việc bán kết quả xổ số kia cũng là một hình thức kinh doanh khá hay, lúc mới đầu Thiếu Kiệt ra bán thì sử dụng những thủ đoạn không ai ngờ tới. vì chiếm thị phần trong con đường đó hẳn bỏ ra số tiền lớn hơn bọn cùng bán để lấy kết quả trước sau một tuần những nơi mua kết quả đều chuyển sang mua cho hẳn còn nữa để không phải tranh chấp trong làm ăn hẳn trích ra những tiền bán được từ những người mua lâu của những người cùng bán kết quả xổ số củ mỗi ngày trả lại cho những người kia tiền bán hôm trước cứ như thế sau một tháng hẳn không đưa nữa với lý do sẽ chẳng ai mua của những người cũ vì chậm hơn hẳn cứ thế hẳn độc chiếm một con đường kinh doanh kết quả xổ số dài hơn 2km. Cứ như thế hẳn còn thêm cả chế độ khuyến mãi khi mà mua kết quả một tuần hẳn chỉ lấy ba nghìn tương đương với sáu ngày kết quả hoặc mười nghìn tiền theo một tháng. đầu óc kinh doanh lúc 8 tuổi, là một lợi thế khi mới bắt đầu vốn bỏ ra để lấy trước là mười nghìn đến khi khách hàng ổn định hẳn chỉ bỏ ra năm nghìn để thu về một ngày hơn sáu mươi nghìn. Chưa kể thẳng nhóc còn kết hợp với những chỗ cho thuê truyện nó đến đó

lấy truyện đi cho người khác thuê ở những tiệm cho thuê truyện hẳn không cần thế chân tiền cọc còn khi hẳn cho người khác thì lại lấy tiền cọc. Việc tiền cọc đó hẳn đem đi mua tượng thạch cao và màu nước cho sơn tượng trong xóm để thu lại lợi nhuận sau khi vốn xoay vòng đã đủ để kinh doanh hẳn để cho mẹ mình trông coi lấy tiền đó mua đồ ăn hàng ngày và trả lại tiền cọc cho khách khi khách trả truyện.

Sau khi được Lưu Chính Đọc sơ bộ qua hồ sơ của Thiếu Kiệt ông Lưu hướng Lưu Chính nói

- Có thể nói nếu được đào tạo đúng, Hoàng Thiếu Kiệt này là con rồng ẩn mình đợi thời đón gió. không nghĩ tới khi nhỏ đã có đầu óc kinh doanh phi thường từ những việc nhỏ nhoi như bán kết quả xổ số như vậy mưu mẹo, trấn tĩnh không xu nịnh. khi nói ra số tiền của chiếc xe như đó là chuyện bình thường. Chỉ có điều còn một chút quá suy tính, có thể đào tạo.

Nghe bố mình nói như thế Lưu Chính cũng gật đầu rồi nói.

- Để con sắp xếp giúp đỡ cậu nhóc này một chút để xem cậu ta phát triển ra sao.

Nhìn thấy ông Lưu gật đầu Lưu Chính cũng xoay người bước ra khỏi phòng. Còn lúc này trên một chiếc giường nệm đầy êm ái với cái nhiệt độ vừa đủ của máy lạnh tỏa ra.

Trương Hạo đã leo lên giường ngủ mất. Thấy mọi thứ đã xong Thiếu Kiệt lấy ra trong ba lô mình chiếc thẻ ATM bỏ vào túi áo. Bước ra khỏi phòng hướng về phòng khách đi tới lúc này trước mặt Lưu Chính là hai người đàn ông trung niên da ngăm đen ngồi đó đang nói chuyện. Thấy Thiếu Kiệt đi ra Lưu Chính đưa tay gọi hẳn tới.

- Thiếu Kiệt lại đây ngồi nào!

Khi Thiếu Kiệt bước đến kéo ghế ngồi qua một bên Lưu Chính thấy thế nói

- Cháu cứ ngồi qua đây!

Rồi hướng hai người đàn ông kia giới thiệu cho Thiếu Kiệt.

- Đây là hai người xe ôm rất thông thuộc đường đi qua bên kia biên giới thường đưa những người như cháu đi buôn đấy. Chú đã liên hệ rồi ngày mai cháu cùng Trương Hạo sẽ được hai người này đưa qua bên đó có cần gì nữa thì nói với chú.

Thấy Lưu Chính cũng đã ra mặt giúp mình trong việc tìm kiếm người đi biên giới thường cánh xe ôm sẽ không chịu đi nếu không có người giới thiệu cũng như không phải là người quen. đáng lẽ ra Thiếu Kiệt định là đi ra ngoài rút tiền rồi làm quen một vài người xe ôm để cho tiện nhưng giờ có Lưu Chính giúp đỡ việc đó cũng bớt đi phần nào công sức. Nhưng Thiếu Kiệt cũng nói.

- Cháu định đi ra máy ATM rút một ít tiền để mai còn thương lượng với những người bán hàng bên kia.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế. Lưu Chính nói để chú chở cháu đi. rồi hướng hai người xe ôm hẹn ngày mai tới nhà để đưa Trương Hạo cùng Thiếu Kiệt. Thấy Lưu Chính nhiệt tình hẳn cũng thấy cũng hơi kỳ nên đáp lại.

- Không sao đâu chú, cháu đi bộ ra máy ATM cũng được chú bận việc gì thì cứ làm đi không sao đâu.

Biết được Thiếu Kiệt ngại Lưu Chính cũng xua tay nói.

- Có gì đâu mà phải bận, rảnh rang nữa là đằng khác dù sao chú cũng đang muốn đi dạo vòng vòng hóng mát.

Thấy Lưu Chính nói vậy thiếu Kiệt cũng không biết làm sao hơn liền đi theo Lưu Chính ra xe hai người một trước một sau bước vào trong xe. Cứ như thế ngồi trên xe ngay cạnh tay lái nhìn mọi thứ xung quanh không lâu lắm Thiếu Kiệt và Lưu Chính ghé vào một trụ ATM của ngân hàng mà hăn làm thẻ ATM.

Rất nhanh mọi thao tác điền mã pin và nhập số tiền cần rút cứ như vậy sau 4 lần giao dịch tiền số tiền hăn muốn lấy ra sử dụng đã cầm trên tay. Sau Khi rút xong tiền hăn bỏ vào trong túi quần rồi lại bước vào xe ngồi xuống, lúc này chiếc xe lại chuyển bánh đi trên con đường. Lúc này Lưu Chính mới nói với Thiếu Kiệt.

- Chú Thấy cháu sử dụng thẻ ATM để rút tiền thế thẻ này của mẹ cháu à? Sao mẹ cháu lại đưa thẻ ATM cho cháu sử dụng hay là cháu lén lấy thẻ của mẹ mình thế?

Lúc này Thiếu Kiệt mới đưa chiếc thẻ ATM ra. Nói

- Đúng là Thẻ ATM này đứng tên mẹ cháu nhưng nó lại thuộc quyền sở hữu của cháu.

Nghe Thiếu Kiệt nói vậy Lưu Chính ghé vào một quán café ven đường.

- Hai Chú Cháu mình vào quán ngồi một chút luôn tiện mua một vài chút thức ăn nhanh cho bạn cháu luôn.

Ngồi xuống một cái bàn gần cửa Lưu Chính gọi sơ một số món ăn nhanh mang về, rồi hướng Thiếu Kiệt hỏi.

- Theo như chú biết để làm được thẻ ATM mẹ cháu phải tới ngân hàng làm, còn cháu lại nói card mang tên mẹ cháu nhưng lại thuộc quyền sở hữu của cháu là sao chú không hiểu.

Thiếu Kiệt cũng biết một khi người ta đã mắc một điều gì đó thì nên cho người ta biết là cách tốt nhất để tránh phiền phức. Thế rồi Thiếu Kiệt thuật lại quá trình làm thẻ ATM của mình cho Lưu Chính biết. Nghe được cách xử lý của Thiếu Kiệt như thế bản thân Lưu Chính cũng khen thầm trong bụng.

Thằng Nhóc này can đảm hồi lộ cả nhân viên ngân hàng tại phòng giao dịch.

sau khi nghe xong Thiếu Kiệt mới nói với Lưu Chính.

- Cháu định nhờ Chú đổi dùm cháu mười hai triệu này thành tiền Hoa Hạ

Thấy Thiếu Kiệt Hướng mình đưa tới một xấp tiền mặt. Lưu Chính cũng gật đầu nói

- Được chuyện này đơn giản. thôi hai chú cháu mình về.

Lúc này trên bàn đã đem đến những thức ăn nhanh mà Lưu Chính khi nãy đã gọi. Xách cái túi đồ ăn lên cả hai người bước ra khỏi quán café lên xe trở về nhà Ông Lưu. Về đến phòng mình trên tay là một túi thức ăn nhanh Trương Hạo đang ngủ cũng bị đánh thức bởi bụng hỗng đã đói cồn cào từ buổi trưa tới giờ. Đặt túi thức ăn nhanh xuống Thiếu Kiệt cũng lấy ra một cái bánh trong túi ra ngồi ăn. Trương Hạo thấy thế thì càn quét cái túi đồ ăn không còn một manh giáp nào.

Cả buổi chiều hôm đó Trương Hạo và Thiếu Kiệt chỉ ra khỏi phòng khi người quản gia đến gọi họ ra dùng cơm tối còn thời gian còn lại Thiếu Kiệt đều nghỉ ngơi lấy lại sức cho chuyến đi ngày mai.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Hoách Nam

Sau một ngày dài hành trình từ Thành Phố Lưu Minh tới Ngọc Châu rồi di chuyển bằng xe khách tới Hữu Nghị lại gặp được Ông Lưu và Lưu Chính cũng giúp đỡ Thiếu Kiệt và Trương Hạo phần nào trong một số chuyện mà Thiếu Kiệt nghĩ là sẽ mất cả một ngày để thu xếp thì nay mọi thứ đã xong. Thiếu Kiệt và Trương Hạo dậy tương đối sớm khi bước ra khỏi phòng thì người quản gia thấy thế bước đến bên cạnh Thiếu Kiệt đưa tới một bì thư dày cộm rồi nói.

- Ông Chủ và Cậu Lưu Chính hôm nay có việc nên nhờ tôi giao lại cái này cho cậu.

Mở bì thư ra thì Thiếu Kiệt thấy được một tờ giấy và một xấp tiền Hoa Hạ trên tờ giấy ghi rất chi tiết số tiền mười hai triệu của thiếu kiệt đổi ra được hơn 6 nghìn tệ. hắn không ngờ là nhiều như vậy. tính ra cũng đủ cho hắn mua một nhóm Linh Kiện mang về. bước đến phòng khách lúc này hai người lái xe ôm qua bên kia biên giới đã đợi Thiếu Kiệt và Trương Hạo ở đó từ lúc nào.

Nhìn hai người đứng lên, Thiếu Kiệt biết hai người cũng đã đợi bọn hắn khá lâu. Ở cái vùng đất này có lẽ vì thường xuyên đi qua biên giới vào buổi tối, sẽ dễ đi hơn đối với người thông thuộc đường nên hắn hướng hai người nói.

- Chúng Ta khởi hành luôn được chứ!

Theo hai người xe ôm bước lên xe rời khỏi nhà của Ông Lưu, hắn cũng Trương Hạo mỗi người trên một chiếc xe. Theo những cánh xe ôm đi tận

vào những con đường nhỏ quanh co của những con phố ra khỏi trung tâm của Hữu Nghị. Ngồi phía sau xe máy Thiếu Kiệt cảm nhận lại những năm tháng còn phơi nắng dưới những công trình cháy da của những ngày còn làm những công việc lao động tay chân ở kiếp trước. Lúc này qua những cánh rừng trên lối đường mòn đầy đất đỏ và nhiều lầy lội. Thiếu Kiệt ngồi sau hỏi bác xe ôm.

- Mình Thường xuyên đi như vậy không anh?

Nghe Thiếu Kiệt hỏi như thế người xe ôm cũng trả lời

- Thường thì mùa này cách vài ngày sẽ đi một lần còn mùa cao điểm như là thời điểm gần tết thì ngày có khi hai đến ba chuyến. Nhưng mà tùy đi như thế này tiền thì nhiều thật nhưng mà không ai muốn hết em à bị biên phòng mà bắt một cái là thua. Nhưng mà quen rồi không chạy thì lấy gì mà ăn, cũng đâu phải chạy xe ôm như bọn anh là lúc nào cũng có khách đâu với lại đây là vùng ven không như thành phố cũng nhiều cái khó nói lắm.

Nghe được sự bấp bênh của nghề này từ bác xe ôm, Thiếu Kiệt cảm thấu hơn nỗi niềm của những người mưu sinh vì đồng tiền không hẳn chỉ riêng mình mới lâm vào cảnh như vậy biết bao nhiêu người ngoài xã hội còn thua kém mình rất nhiều. Thấy Thiếu Kiệt im lặng người xe ôm cũng nói đùa với hắn.

- Đôi khi cũng muốn đi buôn như thế này lắm mà lại không có vốn với không hiểu biết về ngành này nhiều, nghe nói tụi hàng ở đây đều lấy từ bãi rác điện tử ở Quý Tự mà có nói anh cũng không biết nó nằm ở đâu.

Nghe người xe ôm nói thế Thiếu Kiệt cũng cười đáp

- Quý Tự không giáp với nước ta mà cách xa nhau gần 300km từ đường biên giới quốc gia.

Nghe hẳn nói thế Người lái xe cũng đại khái biết được khoảng cách khá là xa nên không nói tiếp nữa mà tập trung vào lái xe vì đường gần sát biên giới thường khó đi hơn ở vùng ngoài. Sau tầm 1 giờ đi xe máy Thiếu Kiệt và Trương Hạo đã đặt chân tới chợ ve chai sát biên giới nhìn cảnh người tấp nập qua lại đang khuôn vác hàng đi qua một con sông khoảng chừng 10 mét là tới bên biên giới nước bạn nên việc qua lại giữa hai bên hầu như bằng một di chuyển bằng những chiếc xuồng qua lại kèm theo hàng hóa. Theo người xe ôm chở Trương Hạo. Thiếu Kiệt biết được việc qua bên kia chỉ mất 10 tệ tương đương năm mươi nghìn có thể trả bằng tiền quốc gia hoặc tiền Hoa Hạ. Thiếu Kiệt sử dụng nội tệ với người đưa qua sông vì hẳn biết khi qua bên biên giới tiền có thể đổi được nhưng chênh lệch sẽ cao hơn hẳn muốn cầm chắc khả năng đem hàng về nhiều nhất có thể.

Vừa Qua khỏi bờ sông là tất cả mọi người ở đây đều giao tiếp với nhau bằng ngôn ngữ hoa hạ, một vài cá nhân đi chưa kinh nghiệm khi sử dụng ngôn ngữ khác sẽ bị nói giá cao hơn. Thiếu Kiệt thì có thể nghe hiểu và giao tiếp được ngôn ngữ Hoa Hạ vì khi làm phục vụ hẳn tiếp xúc với thành phần những người kinh doanh Hoa Hạ khá nhiều nên hẳn tự bỏ tiền mình ra học đi học thêm nên cũng gọi là đủ điều kiện để không phải tốn tiền thông dịch với lại bị ăn chặn tiền từ thông dịch viên nên hẳn mới tự mình đi ghé vào một quầy bán đồ điện tử gần nhất thấy cái rổ đang để một mớ điện thoại hẳn lựa ra mấy cái còn sử dụng được trả một ít tiền rồi lại đi tiếp.

Mọi thứ ồn ào xung quanh những tiếng trả giá kỳ kèo thêm bớt vang khắp khu chợ, những thùng giấy đựng đầy những bo mạch máy tính, những cái card máy tính được bỏ trong từng thùng, những con chip được bỏ vào trong một cái hộp, ram máy tính thì được để trong một hộp xếp theo hàng. Trương Hạo đi theo sau Thiếu Kiệt mà Ngơ Ngác không nghe hiểu được gì hẳn kéo tay Thiếu Kiệt lại nói.

- Đáng lẽ ra phải thêm một người biết tiếng hoa đi theo giờ nói ngôn ngữ mình người ta hiểu không?

Nghe Trương Hạo lo lắng như thế Thiếu Kiệt mới nói.

- Mày yên tâm đi theo tao, tao nghe nói được ngôn ngữ Hoa Hạ.

Không khó để kiếm được những món hàng điện tử linh kiện chưa qua sử dụng ở đây hầu hết những lều này được dựng lên chỉ để phục vụ cho việc bán hàng nên song song đó phía trong nữa thì bắt đầu có vài nhà là dùng mặt bằng mình kinh doanh. cứ đi theo con đường tự hình thành bằng sự sắp xếp của các lều hàng Thiếu Kiệt sau khi đến một căn nhà hẳn dừng lại, ngôi nhà này là một ông chủ người việt sống ở vùng biên giới khá lâu năm ở kiếp trước hẳn tới đây theo một ông chủ cũng có ngồi nói chuyện với ông chủ cửa hàng này nên hẳn nhớ rất rõ là thời điểm này có lẽ ông chủ này cũng đã kinh doanh ở đây mặt hàng linh kiện điện tử. Bước vào cửa hàng hẳn hướng một nhân viên nói bằng ngôn ngữ Hoa Hạ làm cho Trương Hạo nhìn hẳn chăm chăm. Nói đúng ra thì ông chủ ở cửa hàng này là con lai giữa hai dòng máu hai quốc gia

- Ông Nam có ở Tiệm không? cho tôi gặp ông Nam!

Người Đàn ông đang thu xếp những thùng linh kiện được xếp ngoài hè đưa lên xe máy chở đi cho khách thấy thế gác đầu nói có rồi hướng phía trong gọi.

- Ông Nam ời có khách kiếm!

Nghe được nhân viên gọi mình Hoách Nam từ trên lầu trên bước xuống nhìn hai người thiếu Kiệt và Trương Hạo lướt qua rồi xuống tới người Đàn ông gọi mình nói.

- Đâu ai khách nào kiếm.

Thấy Người Đàn ông chỉ hai người Thiếu Kiệt cùng Trương Hạo Hoách Nam nhìn hai người một hồi rồi nói bằng ngôn ngữ Hoa.

- Tôi hình như chưa làm ăn với hai cậu lần nào?

Thấy Hoách Nam như thế Thiếu Kiệt cười cười nói.

- Thôi đi anh Hoách ơi làm khó nhau hoài, định ghé ủng hộ một ít hàng mang về mà anh làm khó quá chắc về không quá.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế ông Hoách cũng cười đáp lại bằng ngôn ngữ chung với Thiếu Kiệt.

- Biết tôi là chủ ở đây thì chỉ có một là khách quen còn trường hợp sau là được giới thiệu tới hai cậu thuộc nhóm nào ở hai nhóm trên?

Thấy Hoách Nam nói Thiếu Kiệt biết ông vui tính nhưng mà muốn biết sao mình với Trương Hạo lại biết tên mình nên cũng thắc mắc. Thiếu Kiệt đành bịa ra một câu chuyện nào đó.

- À mấy ông anh đi mấy chuyến rồi giới thiệu lên nói anh buôn bán ok lắm. nên nói hai anh em có lên đây thì ủng hộ anh này. Sao hôm nay có những Hàng gì Anh Nam là chủ giới thiệu chút chơi nào.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Hoách Nam cũng vui vẻ hẳn lên dù sao cũng là khách hàng người ta đã muốn ủng hộ mình thì việc gì lại đuổi khách đi nên Hoách Nam cũng hòa nhã đón tiếp với lại được nghe tiếng nói của gốc gác của mẹ mình thấy hai người thiếu niên lại vui vẻ nên cũng nhiệt tình hẳn lên nói.

- Hôm nay hàng về nhiều lắm đảm bảo có món hời chắc luôn.

Đi theo Hoách Nam vào sâu ở trong nhà những thùng linh kiện còn chưa ghi giá thành hình như là mới đưa từ nơi khác tới con xếp một đồng lớn. Hoách Nam hướng những bộ bo mạch hàng đã qua sử dụng chỉ tới chỉ lui những sản phẩm linh kiện.

- Bên đây hàng mới về chưa phân loại, hầu hết là còn hạn bảo hành của nhà sản xuất. Phía này là lô thùng máy, còn bên kia là nguồn, riêng ram thì mới được đưa lên trên ban này.

Nhìn qua sơ một bộ main còn chưa mở Fan Thiếu Kiệt cầm lên quan sát qua rồi để xuống. nhìn đúng là hàng mới về thật vì ở đây khi hàng bán ra cho khách thường là main riêng đã tháo chip cpu và fan. Thấy thế Thiếu Kiệt nói luôn.

- Giá cả sao đây anh Hoách?

Đang huyên thuyên giới thiệu những linh kiện Hoách Nam cũng dừng lại nói.

- Thường thì khi phân loại xong sẽ bán theo lô hoặc thùng còn giờ cũng hơi khó tính. Thôi vậy tổng hôm nay về 7 thùng, 2 main, 1 ram, 1 nguồn, 1 màn hình, còn case thì 50 cái màn hình thì chắc cũng cỡ đó cái còn bàn phím với chuột thì tặng kèm cho gọn. nếu lấy hết thì anh tính tổng luôn cho dễ.

Nghe Hoách Nam nói thế Thiếu Kiệt cũng hơi ngán hăn biết tuy giá ở đây rẻ thật nhưng mà hăn còn không có nhiều tiền như thế, và cũng không biết được chênh lệch giá thành hiện tại ra sao nên liêu nói.

- Em ôm hết thì giá bao nhiêu, nhưng mà nếu bọn em ôm hết thì anh phải vận chuyển về chỗ của em à.

Hoách Nam định là sẽ hướng Thiếu Kiệt ra ngoài để bán theo từng phần linh kiện sẽ có giá cao hơn những sản phẩm chưa phân loại trong này dù sao thì chỉ cần một ít thao tác thì cũng có thêm được một ít tiền không ngờ Thiếu Kiệt lại định ôm nguyên lô thật. Thường những người lên đây chỉ muốn mua từng phần linh kiện về chia nhỏ ra cho các cửa hàng ít ai lại lên đây chịu ôm lô như thế này vì ôm lô rủi ro cao hơn phải tốn thêm chi phí

vận chuyển khó khăn hơn. Hoách Nam biết Thiếu Kiệt đang nói chuyện nghiêm túc nên cũng gật đầu nói.

- Tuy Hàng vừa về chưa phân linh kiện nhưng mà anh phải tốn chi phí vận chuyển vậy tính là 16 triệu còn tiền hoa hạ thì năm nghìn tư em đồng ý thì trong ngày hôm nay hàng chuyển luôn.

Hơi suy tư khi nghe giá thành của Hoách Nam đưa ra Thiếu Kiệt lại hỏi.

- Tiền quy đổi Tiền hoa hạ bao nhiêu một tệ anh Hoách.

Nghe Thiếu Kiệt nói vậy Hoách Nam cũng hơi khó hiểu. nhưng cũng đáp

- Ba nghìn một tệ!

Thấy cái giá như thế ở đây thì bên ngoài chắc cũng chỉ 2 nghìn rưỡi một tệ vậy mà mười hai triệu của mình lại thành sáu nghìn tệ có nghĩa là Lưu Chính đổi tiền chỉ 2 nghìn một tệ cái giá này thật sự là rất chi là không có thật chắc chắn Lưu Chính đã giúp mình thêm một ít tiền. có lẽ khi về tới nhà ông Lưu nên cảm ơn một tiếng.

- Được giá cả như thế cũng vừa đủ theo như em tính toán Như vậy Trả tiền sao đây Anh Hoách.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Hoách Nam biết là Thiếu Kiệt thật sự mua luôn một lô linh Kiện này tươi cười nói.

- Trả trước 60 phần trăm vận chuyển tới nói thanh toán hết à mà em ở đâu?

Trương Hạo lúc này cũng hào hứng lắm không ngờ Thiếu Kiệt có nhiều tiền như vậy lại ôm về một đống hàng nên Trả lời Luôn

- Bọn em ở Thành Phố Lưu Minh.

Đang tươi cười Hoách Nam chợt xụ mặt xuống. Thấy thế thiếu Kiệt cười cười nói

- Thôi phí vận chuyển em chịu 6 trăm tệ tới đó thu luôn tổng là 6 nghìn chẵn được chưa nào. Với điều kiện bọn em đi chung xe trên dọc đường bọn em lo.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Hoách Nam tươi cười trở lại dù sao hắn cũng tính trong đó tiền vận chuyển cũng giảm bớt được 50 phần trăm. Thiếu Kiệt lấy ra bốn nghìn tệ Thiếu Kiệt đưa cho Hoách Nam ghi lại địa chỉ khởi hành tại thành Phố Hữu Nghị. Trước Khi đi Hoách Nam còn ghi lại số điện thoại dặn dò Thiếu Kiệt có gì gọi điện cho hắn. Đến đây chuyển đi hầu như thành công hơn một nửa việc còn lại là trên đường về. tiền Thiếu Kiệt và Trương Hạo ra về Hoách Nam cũng vội vàng liên hệ bên vận chuyển thuê để kịp đưa hàng đi sớm.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Ý Kiến Của Thiếu Kiệt

Trên đường về Thiếu Kiệt vẫn suy nghĩ làm sao cảm ơn Lưu Chính người ta giúp mình quá nhiều mình lại không thể làm gì. Khó hiểu của hắn bây giờ là tại sao Lưu Chính lại giúp mình mục đích chính là gì. Khi mà mình chẳng có gì để họ lợi dụng, tiền bạc thì không có nhiều, gia cảnh cũng chẳng có thể mà Lưu Chính lại giúp mình nhiều việc như vậy con người ta thường giúp đỡ lẫn nhau vì lợi ít chả ai cho không ai bao giờ. nhận sự giúp đỡ như vậy cũng làm Thiếu Kiệt bất an trong lòng suy nghĩ mục đích chính của hai bố con nhà này làm hắn càng ngày càng khó hiểu.

Khi hai người vừa về đến nhà của Ông Lưu thì ông và Lưu Chính mới đi đâu đó về xe con đang đỗ trong sân. Thấy thế Thiếu Kiệt bước xuống trả tiền xe cho hai cánh xe ôm thì lại nhận được câu nói Lưu Chính đã thanh toán tiền rồi nên không nhận thêm nữa. Nghe thế Thiếu Kiệt càng trầm mặc. lúc này thấy Lưu Chính vừa bước xuống xe Thiếu Kiệt đến ngay Lưu Chính nói.

- Cảm ơn Chú. Đã giúp đỡ cháu khá nhiều việc trong chuyến đi này

Thấy Thiếu Kiệt trình trọng như thế Lưu Chính cũng bật cười đáp.

- Thằng nhóc chuyện có gì to tát đâu xem như chú ủng hộ thanh niên lập nghiệp một chút có cần như thế không. à mà bố chú đang muốn gặp cháu đấy đi theo chú.

Bước theo Lưu Chính vào trong nhà theo sau Trương Hạo với bộ dáng mỗi một chạy ngay về phòng của hai đứa Thiếu Kiệt cũng không nói gì chỉ im lặng đi theo Lưu Chính vào căn phòng khác. Vừa Bước vào phòng ông

Lưu đã ngồi đó trên bàn cầm một xấp tài liệu gì đó. Thấy Lưu Chính cùng Thiếu Kiệt bước vào ông để tập tài liệu xuống tươi cười nói.

- Sao chuyển đi hôm nay thuận lợi không có cần ông giúp gì việc gì nữa không?

Nghe Ông Lưu nói thế Thiếu Kiệt cũng trả lời.

- Vâng cháu cảm ơn ông và chú Lưu nếu không có ông và chú Lưu giúp chắc chuyển này đi chỉ được một phần nhỏ không đáng là bao.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Ông Lưu mới biết được Thiếu Kiệt ngại khi nhận được sự giúp đỡ của mình cũng cười cười nói.

- Không có việc gì, chỉ là tiện tay thôi mà dù sao ông cũng thích thanh niên biết tự lập sớm như ông còn trẻ. xem như ông tặng cháu một món quà nhỏ không cần suy tính quá đâu cậu nhóc à.

Nghe được Ông Lưu nói thế Thiếu Kiệt cũng thấy nhẹ lòng. dù sao ở kiếp trước hẳn thấy mọi người xung quanh theo nhịp sống dần vô cảm đi với những việc xảy ra xung quanh và ít đi những người có tấm lòng giúp đỡ người khác cũng nhạt dần. Lúc này Thiếu Kiệt ngồi xuống trước mặt ông Lưu nói.

- Cháu nghe chú Lưu nói ông cần gấp cháu có việc gì ông cần tới cháu à.

Đưa mắt nhìn sơ qua bộ tài liệu trên bàn Ông Lưu đưa bộ tài liệu về hướng Thiếu Kiệt rồi nói.

- Cháu xem bộ tài liệu này nói ra ý kiến của mình thử cho ông xem nào.

Đọc qua bộ hồ sơ trên đó ghi kế hoạch tài chính năm 2009 Thiếu Kiệt cầm lên đọc chi tiết một trong bộ hồ sơ qua một lúc lâu căn phòng im lặng hẳn chỉ có Lưu Chính cùng ông Lưu nhìn Thiếu Kiệt đang chăm chú đọc bộ

tài liệu cho đến khi hần bỏ bộ tài liệu xuống nói một câu làm hai người bất ngờ.

- Bộ tài liệu này có thể không thực hiện được! ở khía cạnh nào đó thì cháu nghĩ sẽ khó thực hiện được hết các tiêu chí nêu ra trong bộ tài liệu này như phát triển kinh tế, đẩy mạnh các mô hình dịch vụ...

Nghe Thiếu Kiệt nói thế hai người nhìn Thiếu Kiệt một lúc sau đó ông Lưu mới nói.

- Tại sao không thực hiện được? có cơ sở nào để cháu nói điều đó.

Trong Kiếp Trước vì thường xuyên ngồi máy tính cập nhật những tin tức về tài chính vì cái hần không có ở kiếp trước hần càng muốn hiểu rõ về nó nên hầu như những giai đoạn lịch sử khủng hoảng của các thời kỳ đều nằm trong đầu của Thiếu Kiệt.

- Đầu năm nay Tháng 1 và tháng 2 thứ nhất tập đoàn Country Financial và Ngân hàng Northern Rock tuyên bố phá sản với Country Financial được Bank of America mua lại với giá 4 tỷ đô la và Country Financial bị quốc hữu hóa đã cho thấy tình hình kinh tế của mỹ không khả quan lắm trong việc tự tạo ra bong bóng tín dụng của mỹ.

Nghe đến đây Lưu Chính cắt ngang lời của Thiếu Kiệt.

- Tại Sao lại có bong bóng tín dụng việc đó không thể nào xảy ra.

Lắc đầu Thiếu Kiệt trả lời Lưu Chính.

- Việc đó đã xảy ra rồi và khá là lâu nữa là khác. Nó tồn tại hơn một năm nay ở Mỹ rồi ngày một nhiều ngân hàng và các nhà đầu tư đang ôm trong mình những quả bom tính dụng không thể chi trả bởi thị trường nhà đất. Thử làm một phép ví dụ đơn giản. khi ngân hàng cho một hộ gia đình có đầy đủ thu nhập và thế chấp để vay mua nhà trả góp mỗi tháng gia đình đó

đều góp cho ngân hàng một khoản nhất định nhưng khi hết người đủ điều kiện thế chấp để mua nhà thì ngân hàng sẽ hạ xuống mức trần là có thể không cần chứng minh thu nhập hoặc có thể có hoặc không có vật phẩm thế chấp thì khi họ không trả được giá trị sẽ được đổi thành hiện vật là nhà ở sẽ bị thu hồi. nhưng nếu càng nhiều người như thế không trả được thì ngân hàng sẽ phải bán ra tất cả các ngôi nhà mà họ đang có để lấy lại tiền nhưng như vậy sẽ làm giá nhà giảm xuống ở đây sẽ phát sinh một điều kiện những người đủ thu nhập để trả góp nhà mua lúc đầu họ sẽ thấy rằng việc gì phải trả góp nữa khi giá trị căn nhà thấp hơn giá trị họ đã góp. Lúc này những căn nhà như thế lại tiếp tục biến thành hiện vật bị thu hồi và việc của Ngân Hàng là phải thanh khoản các ngân sách đã mượn để đầu tư xây dựng nhà ở nhưng nếu những nhà đầu tư ai cũng đang gặp phải trường hợp như thế mỗi người, mỗi ngân hàng đều mang trên mình một quả bom như thế thì sao?

Nói đến đây Thiếu Kiệt nhìn Lưu Chính và Ông Lưu một lần. Sau khi nghe xong Thiếu Kiệt nói Lưu Chính cũng đã hình dung ra được nếu tất cả ngân hàng đều bị quốc hữu hóa có nghĩa là gánh trên mình tất cả các khoản thu chi của hàng chục ngân hàng thì chỉ có rơi vào khủng hoảng là điều sớm muộn. Mà Nếu nước Mỹ rơi vào khủng hoảng kinh tế sẽ kéo theo không những một mà rất nhiều quốc gia khác.

Đến Lúc này Thiếu Kiệt lại nói tiếp.

- Đó là tình hình chung của thế giới còn ở nước ta đầu tháng 7 năm nay nước ta tạm ngưng nhập khẩu vàng để tránh tình trạng nhập siêu do đó số lượng vàng đang được bổ sung cho thị trường chỉ có thể là vàng lậu thôi. Nếu là cháu là một người đầu tư chắc chắn thời điểm này sẽ mua vào vàng với số lượng lớn đợi thời tăng giá. Còn phần về dịch vụ thì cứ nghĩ xem ở quốc gia chúng ta đa phần là làm dịch vụ để phát triển ra sao thì cháu không nắm rõ lắm nhưng cháu biết dịch vụ được hiểu là những thứ tương tự như hàng hóa nhưng là phi vật chất. Có những sản phẩm thiên về sản phẩm hữu hình và những sản phẩm thiên hẳn về sản phẩm dịch vụ, tuy

nhiên đa số là những sản phẩm nằm trong khoảng giữa sản phẩm hàng hóa dịch vụ còn để phát triển dịch vụ thì cháu thua nhưng cháu biết nước ta có câu mười người chỉ đạo một người làm. Đó là cháu vẫn chưa nói đến những thành phần trong ngành phát triển mô hình dịch vụ như du lịch nếu một người nước mình mua một món hàng với giá mười nghìn thì đối với khách du lịch thì là năm mươi nghìn nạn chặt chém khách du lịch diễn ra hằng ngày hằn giờ trên đất nước làm xấu đi hình ảnh của nước ta trong mắt người nước ngoài, chưa kể đến kể đến tệ nạn xã hội như cướp giật nhắm vào khách du lịch, nói chung là tình hình du lịch bên khía cạnh dịch vụ là rất tồi tệ không thể nào hình dung được con với các quan chức cấp lãnh đạo thì quý nào cũng phát triển hơn năm trước mà nói thật ra thì toàn là làmáo báo cáo hay.

Lúc này thấy Thiếu Kiệt nói như thế Ông Lưu cũng vỗ tay khen hay. Mà hăn không ngại tiết lộ một chút về giá vàng sẽ tăng với Ông Lưu vì hăn biết hiện tại vẫn còn tới một hơn một năm nữa giá vàng sẽ điên cuồng vào hai ngày 13 đến 15 tháng 11.

Lúc này ông Lưu mới hướng thiếu Kiệt nói.

- Ta nghĩ tư duy và cách nhìn nhận của cháu rất hay ta cũng không ngờ rằng cháu hiểu biết về tài chính như thế việc của cháu chỉ là dự đoán nhưng nếu xảy ra thật thì không biết chừng sẽ là một biến động lớn. Thôi cháu xuống dùng cơm tối với ta nào cũng trễ rồi.

Thấy Thế cả ba người đều rời phòng đến nhà ăn lúc này Trương Hạo cũng được người Quản gia gọi tới, buổi ăn tối này khá vui vẻ khi Trương Hạo kể lại những kinh nghiệm lần đầu tiên hăn biết được cho hai người Ông lưu và Lưu Chính với cách nói chuyện pha trò với diễn tả lại cảnh tập nập người ở khu chợ ve chai linh kiện rồi cả cách mà Thiếu Kiệt mua hàng cho đến khi buổi tối kết thúc Thiếu Kiệt và Trương Hạo đều về phòng Lúc này ở căn phòng của Ông Lưu hai người đang ngồi Ông lưu Thì cầm bộ tài

liệu vừa rồi hỏi ý kiến của Thiếu Kiệt hẳn đọc sơ qua một lượt đưa bộ tài liệu đến trước mặt Lưu Chính thì nói.

- Con thấy những lời nói của Thiếu Kiệt ra sao.

- Ở mặt chuyên môn theo con nhận định điều này rất có thể xảy ra mà bản thân thằng nhóc này lại am hiểu một cách khó hiểu về tài chính, biết dùng cả thuật ngữ tài chính và nêu rõ các mặt lại còn cái kiểu chú thích có cơ sở tuy người ngoài nghe khó hiểu nhưng nếu là dân tài chính chỉ cần suy xét ở một góc độ nào đó thì những lập luận trên đúng gần 70 phần trăm. Còn về những nhận định về kinh tế trong nước thì có lẽ là đúng hoàn toàn, khi dự những cuộc họp ở các cấp hầu hết họ đều báo cáo công tác khá hoàn thiện không có một điểm chê trách nhưng ở phía dưới thì sao chúng ta không đi thực tế với tình hình dân chúng nên không biết được người dân ra sao chưa tính đến chúng ta chỉ dựa vào những con số đó có đại biểu cho tâm tư của người dân hay chưa điều này con thấy Thiếu Kiệt khả năng nói rất chính xác vì ở nước ta bệnh thành tích là điều không tránh khỏi.

Sau Khi nghe Lưu Chính nói vậy Ông Lưu cũng trầm mặc một lúc lâu rồi nói với Lưu Chính.

- Con cho người sắp xếp, hỗ trợ thằng nhóc những khi gặp khó khăn nhưng đừng ra mặt, bố muốn xem thử thằng nhóc này phát triển tới đâu báo cáo về Thiếu Kiệt mỗi tháng một lần.

Về tới phòng Trương Hạo đã nằm lăn ra trên giường Thiếu Kiệt cũng không mấy quan tâm cho lắm tuy lần này đi chủ yếu cho Trương Hạo biết được nơi lấy hàng cùng lấy phương thức liên lạc giữa hai bên chuẩn bị cho những chuyến đi sau thì hẳn sẽ không đi mà để Trương Hạo đi nên lần này hẳn vẫn muốn cho Trương Hạo thoải mái một tý không cần phải thúc ép. Nhìn Trương Hạo nằm đó một chút là đã chìm vào giấc ngủ Thiếu Kiệt cũng nằm ra giường mắt hướng lên trần nhà xa xăm suy nghĩ nhiều điều.

Số phận mình đang thay đổi vòng quay vận mệnh đã khác đi rất nhiều so với kiếp trước. mọi thứ giờ đây như là mới bắt đầu còn nhiều thứ phải an bài ở phía trước hãn thậm thấy may mắn nếu những lần vắng khách hãn lên mạng tìm hiểu thông tin các thứ, đọc qua những bài báo lý luận kinh tế mà ít người đọc, xem phân tích tình hình tài chính rồi cả những kiến thức vụ vật khác chắc hãn hôm nay hãn cũng không trả lời được vấn đề ông Lưu đưa ra cho mình. Càng làm hãn thắc mắc hơn là gia đình ông Lưu tham gia vào Lĩnh vực nào hãn cứ thấy trong lòng có gì đó khó hiểu nhưng không biết đó là điều gì, suy nghĩ một lúc thật lâu cứ như thế Thiếu Kiệt ngủ thiếp đi.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Bắt Đầu Công Việc

Thức giấc bởi tiếng gọi của người quản gia của ông Lưu Thiếu Kiệt biết rằng đã là một ngày mới. Hôm nay có lẽ là ngày hăn phải rời khỏi Hữu Nghị để trở về Thành phố Lưu Minh,

Trương Hạo hôm nay lại dậy sớm hơn bình thường khi Thiếu Kiệt rời giường đã không thấy hăn đâu hỏi ra mới biết hăn đang cùng tài xế xe tải giao hàng của Hoách Nam uống cafe nói chuyện vui vẻ ở trong sân. Làm vệ sinh cá nhân sắp xếp lại mọi thứ vào ba lô Thiếu Kiệt rời khỏi phòng trước khi đi hăn định, chào tạm biệt Ông Lưu và Lưu Chính Thì được quản gia nói hai người đã về Ngọc Châu trong tối vì có việc gấp.

Thiếu Kiệt cũng biết không phải người làm ăn kinh doanh lúc nào cũng nghỉ ngơi được người ta vẫn thường có câu thuyền lớn sóng lớn, đương nhiên đã trở thành một người kinh doanh làm ăn lúc nào cũng có những việc phải giải quyết mà người bình thường không biết được nên hăn cũng không hỏi thêm chỉ nhờ gửi lời chào của hăn đến Ông Lưu. Rồi hướng trong sân nơi Trương Hạo đang ngồi nói chuyện với tài xế.

Nói ra Hoách Nam cũng rất hiếu ý khách khi sắp xếp người tài xế cũng là người Hữu Nghị nhưng thường xuyên chạy chở hàng cho các thành phố trong nước. Bánh xe chuyển bánh rời khỏi nhà ông lưu để lại hình ảnh ngôi nhà phía sau. Thiếu Kiệt cũng không biết được lần này đi chuyển đi đâu tiên này đến khi trở lại ngôi nhà này cũng là ngôi nhà của hăn ở Hữu Nghị nhưng đó là chuyện của sau này.

Đoạn đường di chuyển Từ Hữu Nghị qua các thành phố lớn nhỏ chiều dài đất nước trên chuyển đi khá thuận lợi không mấy khó khăn không gặp phải những chốt chặn của giao thông, cũng không gặp phải rắc rối gì trên đường đi hai tài xế chạy chuyển đi này cũng nói quá là may mắn khi thay phiên nhau lái xe đường dài.

Ngoài việc dừng lại tiếp nhiên liệu còn lại việc ăn uống trên đường mọi thứ Thiếu Kiệt đều chi trả thấy thế hai bác tài cũng vui vẻ tám chuyện trên trời dưới đất đủ loại ngành nghề cứ thế sau hơn 3 ngày dài đi đường Thiếu Kiệt cùng với Trương Hạo cũng về tới Thành Phố Lưu Minh hướng dẫn tài xế lái xe đi vào con hẻm nhà mình đỗ lại.

Thiếu Kiệt cùng Với Trương Hạo bắt đầu mở thùng sau xe đem hàng hóa vận chuyển vào trong nhà. Thấy Thiếu Kiệt với Trương Hạo về tới nhà lại đem theo những hàng hóa về nhà. Mẹ hăn cũng thắc mắc không biết hai đứa này đi chơi gì mà lại đem về nhiều đồ như vậy nhưng cũng không tiện hỏi việc của Thiếu Kiệt cho lắm. Sau khi thanh toán tiền xe cho hai tài xế. họ lái xe đi Hoàng Lâm Nhu mới hướng Thiếu Kiệt và Trương Hạo hỏi.

- Hai đứa làm gì mà mua nhiều đồ vậy nè mấy cái thùng này là gì đây?

Nghe Hoàng Lâm Nhu nói thế Trương Hạo miệng nhanh hơn tay nói.

- Linh Kiện Máy Vi tính không đó cô!

Thiếu Kiệt nhảy vào nhanh vì sợ thằng này tiết lộ hết mọi thứ là hỏng chuyện.

- À Mấy Ông anh ngoài Ngọc Châu Gửi vào đây nhờ hai anh em bán dùm ấy mẹ à!

Vừa Nói Thiếu Kiệt vừa làm ra hiệu cho Trương Hạo, thấy Thiếu Kiệt nói vậy Trương Hạo định phản bác lại thì thấy ý muốn Thiếu Kiệt không cho Hoàng Lâm Nhu biết thì cũng nói vào như khẳng định.

- Dạ mấy ông anh ngoài Ngọc Châu nhờ bán dùm.

Nghe Trương Hạo nói vậy Hoàng Lâm Nhu cũng không biết gì nhiều về bạn bè trên mạng của hai thằng nói

- Hai con muốn làm gì thì làm cô đi làm đồ ăn cho hai đứa có gì xong thì gọi.

Lúc này Trương Hạo mới hướng Thiếu Kiệt nói.

- Bác Không biết hả mày?

- Ủ tao chưa nói việc này chỉ tao với mày biết thôi cấm tiết lộ sau nay tao lựa lời nói với mẹ tao sau.

Nghe Thiếu Kiệt nói như thế Trương Hạo không nói tiếp nữa tiếp tục mở những thùng hàng ra để theo từng loại. Nhìn đồng linh kiện được lấy ra khỏi thùng những sợi dây nguồn, dây vga vẫn nằm trong thùng chưa được lấy ra hẳn thăm cảm thấy may mắn nếu hẳn không ôm toàn bộ số hàng này phải mua từng phần thì chắc phải tốn thêm một ít tiền nữa để trang bị những thứ như dây nguồn và dây Vga này cũng là một món không nhỏ tuy nó chỉ lặt vặt nhưng khi đi với số lượng nhiều thì nó sẽ thành một món tiền lớn. Theo quan sát những thứ được lấy ra hầu như là còn chung một bộ có thể nói đây hàng của một nơi nào đó thanh lý những máy tính cũ, được Hoách Nam thu mua lại với giá rẻ mạt.

Thường chi phí lắp mới của máy tính tương đối cao nhưng nếu bạn thanh lý nó thì những người mua lại nó rất rẻ mà bạn không thể nghĩ tới. Cũng bởi thế nên giá thành Hoách Nam thu vào của cả đồng này chắc chỉ cũng tầm 3 hoặc 4 nghìn tệ là cùng.

Hắn còn đang lo là phải tốn một ít thời gian nữa để kiểm tra từng cái main board ram cũng như nguồn thì hiện nay đơn giản hơn nhiều, cầm lấy ra một số linh kiện như main board ổ cứng và ram còn khá mới bắt đầu ráp

lại với nhau. Kéo một dây điện ra giữa nhà Thiếu Kiệt bắt đầu khởi động máy tính bằng 1 con ốc trên chiếc main khi đã gắn toàn bộ các bộ phận vào nhưng chưa gắn vào thùng máy, Màn hình khởi động lên màn hình win xp quen thuộc của một thời ngồi tiệm nét xuất hiện. Thấy Màn hình khởi động lên mà không cần thùng máy hay nút nguồn Trương Hạo cũng há hốc miệng rồi hí hửng nói

- Ê Mày sai được mày. ngon ngon. kiểm tra thử xem còn tốt không. Tao thấy ở đây mấy cái bo mạch cái nào cũng giống cái này hết á.

Thấy Trương Hạo có vẻ hào hứng Thiếu Kiệt nói

- Từ Từ để tao kiểm tra cái đã.

Bắt đầu thao tác kiểm tra các thành phần bios của main vào tới kiểm tra ổ cứng nói chung Trương Hạo nhìn Thiếu Kiệt thao tác trên bàn phím máy một cách nhanh chóng quen thuộc hẳn cũng không biết thành phần trong đó là gì chỉ biết chi chút những chữ tiếng anh mà hẳn không đọc được.

Sau một lúc kiểm tra đã xong Thiếu Kiệt nhìn thấy một đồng bày biện giữa nhà hẳn biết như vậy không ổn dù sao nếu máy hoạt động mà không có mạng cũng không làm gì được. Thấy thế hẳn nói Trương Hạo.

- Mày xem để gọn vào đi với tao mua mấy thứ cần dùng gấp.

Thấy thế Trương Hạo cũng nói. Thiếu Gì hả mày.

- Ủ Thiểu kệ để với bàn, tao với mày chạy ra phía đầu hẻm mua mấy cây bốn mươi vuông về với thêm một ít đinh tán với mua 1 tấm ván ép nói người ta cắt ra làm 3 là được. Vậy mày cầm chừng 300 ngàn là đủ còn tao đi đăng ký mạng internet. đã ráp máy xong phải có internet cho khách khách xem với lại để đăng hàng bán trên mạng nữa chứ. Kinh doanh không phép như tao với mày chỉ có cách như vậy thôi.

- Ủi để tao đi về đóng tao nghĩ ghế cũng không cần đâu lấy mấy cái ghế nhựa ở nhà Sài được rồi.

Xách xe đạp chạy ra khỏi con hẻm không xa là một trung tâm đăng ký internet của công ty viễn thông. không mất quá nhiều thời gian để đăng ký hòa mạng mới chỉ cần khai địa chỉ và một số thông tin thuê bao khách hàng nhân viên hẹn Thiếu Kiệt trong ngày sẽ có người xuống khảo sát rồi lắp đặt luôn cho hẳn.

Khi quay trở về thì Trương Hạo đang ôm về mấy cây bốn mươi vuông với mấy tấm ván ép được cắt thấy thế Thiếu Kiệt gọi Trương Hạo để tất cả lên xe đạp đẩy về nhà. Thả xuống trước sân nhà Trương Hạo thì bắt đầu lấy búa ra đóng mấy cây gỗ lại còn Thiếu Kiệt thì kiểm kê các loại main ghi ra từng loại được một lát Trương Hạo xách vào một cái bàn dài hai hơn hai mét được tạo thành bởi như hai cây dài và sáu cái chân bàn được đóng tạm đặt ở góc tường gần cửa ra vào, Thiếu Kiệt lấy một sợi dây điện cúp cầu dao điện nguồn của nhà đi một sợi dây ra phía cái bàn chia làm 6 cái ổ điện.

Sau đó hẳn hướng dẫn Trương Hạo ráp từng bộ phận linh kiện vào main sau đó bắt đầu gắn main vào thùng máy trước khi gắn hẳn cũng tiện tay lau những thùng máy một cách cẩn thận những thùng có vẻ cũ quá thì Thiếu Kiệt bảo hẳn để qua một bên để sơn lại bên ngoài cho mới rồi hãy ráp linh kiện vào.

Hướng Dẫn chi tiết những linh kiện nào cần phải làm như thế nào như quạt gắn trên cpu bị bụi thì nên xử lý như thế nào đối với ram thì nên thao tác ra sao các khe cắm ram thì làm như thế nào.

Thiếu Kiệt Hướng dẫn tỉ mỉ từng thao tác có Trương Hạo cho tới những công đoạn nhỏ nhất gắn dây nối nguồn với main cẩn thận chú ý điều gì. sau khi khởi động máy thì kiểm tra những phần nào trong bios của main rồi ổ cứng xem luôn qua kiểm tra màn hình có bị xuống màu hay bị gì không trong quá trình làm có Thắc mắc gì Trương Hạo đều hỏi Thiếu Kiệt chỉ dẫn.

Thấy hai đứa nhỏ chuyên chú làm việc cho đến khi bên công ty viễn thông lắp xong đường truyền internet thì Thiếu Kiệt bắt đầu tải những chương trình ghost hệ điều hành winxp về máy bắt đầu ghost những ổ cứng đã được gán cứ cái nào ghost xong Thiếu Kiệt lại hướng dẫn Trương Hạo tải những game thịnh hành đang có ở các tiệm nét như võ lâm Truyền kỳ, audition, thiên long bát bộ, Phong thần, Phi đội, đột kích ... Thấy hai đứa nhỏ say sưa làm việc quên cả ăn uống lúc này Hoàng Lâm Nhu cũng không ngại đem đồ ăn ra cho hai đứa mỗi đứa một phần vừa ăn vừa làm. còn mình thì cũng dọn dẹp lại phụ hai đứa những thùng giấy được xếp gọn vào một chỗ. Còn cái nào chưa sử dụng đến thì xếp gọn vào một góc, nhà cửa lúc này khác bụi bặm từ những linh kiện được rút ra, Hoàng Lâm Nhu quét dọn sơ qua một lượt cho sạch.

Thiếu Kiệt ngồi ở một máy đã ráp sẵn bắt đầu lên mạng tìm kiếm các hình ảnh về máy tính. rồi đăng ký tài khoản ở một số diễn đàn tin học kể cả những trang rao bán đồ, dạo một vòng các diễn đàn tin học cuối cùng hẳn cũng định giá được cho một bộ máy tính giá thành là bao nhiêu. bắt đầu ngồi gõ một bài viết bán hàng, quảng cáo sản phẩm những bài này đa phần là hẳn lấy kinh nghiệm của một số bản báo giá và một số nơi bán hàng trên mạng hay dùng mà viết ra.

Thấy Thiếu Kiệt viết cái tin quảng cáo Trương Hạo đang ngồi một bên máy ngồi chơi một vài game đơn giản trên web cũng hỏi hẳn.

- Vậy một bộ Vi Tính như vậy mình bán bao nhiêu.

Không chần chờ Thiếu Kiệt nói

- 4 triệu đến 4 triệu 5 trăm nghìn

Nghe giá thành Thiếu Kiệt đưa ra cũng làm cho Trương Hạo giật bắn người nhìn hẳn nói

- Có nhầm không mà ỳ gì mà cao thế?

Dừng Việc gõ bàn phím máy tính lại Thiếu Kiệt quay lại nhìn Trương Hạo nói.

- Khi này tao đã xem qua giá thành rồi dạo quanh các trang bán hàng thì một máy cấu hình như của mình hiện giờ là 5 triệu đến 6 triệu bảo hành 24 tháng. Mình chỉ bảo hành 12 tháng nên giá như vậy sẽ dễ lấy khách hơn trước mắt phải thanh lý xong cái đồng này rồi tính tiếp.

Trương Hạo lúc này mới nói nhỏ với Thiếu Kiệt.

- Cái gì lời dữ vậy mà tao thấy mình mua cũng đâu có bao nhiêu vốn đâu mà sao bán ra ghê vậy.

Bản Thân Thiếu Kiệt cũng không ngờ tới giá thành sẽ cao đến như vậy nhưng biết sao được nếu bán giá quá thấp người ta sẽ nghĩ hàng kém chất lượng nhưng mà bán giá chung chung lại bớt đi thời hạn bảo hành thì cũng có thể lấy khách dễ hơn lúc này Thiếu Kiệt mới trả lời câu hỏi của Trương Hạo.

- Tao với mày đi tận biên giới, lại mua nguyên lô, chứ mày nghĩ nếu mua hàng ở đây chắc bản thân đã lời nhiều vậy sao không có đâu. Vì mình đi biên giới lấy hàng rủi ro mình phải chịu khi gặp biên phòng hay là công an kinh tế cao hơn người mua hàng ở đây.

Trương Hạo nghe thế cũng gật gù như đã hiểu rồi lại tiếp tục ngồi chơi game trong khi cài máy. Cứ thế hai đứa hết máy này đến máy khác làm tới khi không còn mở mắt lên nổi nữa mới lăn ra giường nằm ngủ.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Nhóm Khách Hàng Đầu Tiên .

Sau một ngày mệt mỏi với cái đồng Linh Kiện máy tính lại thêm phải kiểm tra lại từng bo mạch cũng như những phụ tùng cấp thiết, lúc này sau một giấc ngủ ngon và thành quả của mình nguyên một ngày hôm qua Thiệu Kiệt dậy khá sớm bắt đầu kiểm kê lại thành quả các bộ máy đã hoàn thành được trong buổi tối ngày hôm qua.

Nhìn chung mọi thứ đã được ráp và cài đầy đủ các chương trình cần thiết hiện giờ cũng hơn xa số lượng mong đợi của Thiệu Kiệt dù hẳn biết mua hàng biên giới thì khả năng hên xui rất lớn hên thì ôm lô như hẳn lại ôm trúng một lô hàng khá khấm còn xui thì những vấn đề xảy ra như main hỏng hoặc hư chip thì phải sửa chữa lại cũng mất khác nhiều thời gian nhưng tính ra Lô hàng này hẳn lời chắc rồi không chạy đi đâu được. mở máy đăng nhập vào một số diễn đàn đã đăng bài rao bán hẳn lần lượt trả lời tất cả các câu hỏi của các thành viên.

Tuy đã để lại địa chỉ mua hàng trên bài đăng nhưng hạn chế của hẳn bây giờ là số điện thoại để khách hàng liên lạc vì bản thân hẳn chưa mua sim gắn vào mấy chiếc điện thoại đã mua ở chợ biên giới. mà hầu như điện thoại ở thời điểm này chỉ có chức năng nghe gọi mà mấy chiếc điện thoại ấy cũng chưa sạc pin nên hẳn cho số điện thoại bàn của nhà cô Nhung.

Vì đa số người trong xóm điện thoại bàn nhà cô Nhung là điện thoại hay được mọi người cho nhất để mỗi lần có điện thoại cô Nhung sẽ gọi cho người đó đến để trả lời. Hẳn cũng vậy ghi vào số điện thoại của nhà cô Nhung để tiện việc cho khách tới mua hàng. tuy cho địa chỉ và cũng biết nhà mình cũng khá dễ tìm từ đường lớn đi vào cũng khá gần nên không

phải sử dụng điện thoại nhiều. chẳng mấy chốc những bài trả lời của hân ở những diễn đàn ngày một nhiều. Đánh vào tâm lý người mua hàng khi thấy một món hàng giá thấp hơn ở thị trường lại có cả chế độ bảo hành thì người mua sẽ lựa chọn. Với hân đang kinh doanh mặt hàng thiết yếu mà mọi người, mọi nhà đều cần có nên hân không lo là sẽ không bán được hàng.

Tiếp Tục công việc còn dang dở buổi tối hân sắp xếp lại những thùng máy đã ráp một bên và những linh kiện chưa được vệ sinh để vào một góc quét dọn nhà cửa một lượt. Thời gian hiện tại cũng khá sớm chỉ mới 8 giờ nên hân cũng ra gọi một ít đồ ăn sáng cho Trương Hạo rồi gọi hân dậy. Khi hai người đang ngồi giữa nhà ăn thì Cô Nhung bên cạnh nhà hướng trong nhà gọi hân.

- Kiệt ơi dậy chưa có người kiểm nè!

Nghe tiếng gọi của Cô Nhung hân đứng lên ra mở cửa thì hân giật mình. Thấy hơn 5, 6 người đang đứng đó cạnh cô Nhung. Thấy Thiếu Kiệt ra một người trong nhóm người đó bước ra hướng Thiếu Kiệt nói.

- Em là người đăng bài bán máy tính bộ trên diễn đàn tối qua.

Nghe Thấy người đàn ông nói thế hân biết những người này đến mua hàng của mình hân mỉm cười chào đón nói.

- Đúng vậy hôm qua tụi em mới về hàng. Các anh xem hàng thì và nhà đi.

Mở cánh cổng sắt ra Trương Hạo thấy một đồng người miêng còn đang gấp thức ăn giật mình. Nhóm người tiến vào nhà Thiếu Kiệt thấy một đồng linh kiện con đang để ở góc mặt mày sáng rỡ thêm vào đó những bộ máy đang hoạt động trên cái bàn gỗ mới đóng đang được Thiếu Kiệt kiểm tra thì hào hứng hơn. Một người khác thấy thế nói.

- Hôm Qua bọn anh có nhắn tin trên diễn đàn mà chắc tối nên không thấy trả lời lại thấy địa chỉ nên đến đây thử. không ngờ ở đây có nhiều máy như vậy cứ tưởng em bán vài bộ thôi.

Nghe vậy Thiếu Kiệt cũng biết những người này là ai. Vì trước đây hẳn mở tiệm sửa chữa cũng làm việc thấy món hời là mua đi bán lại như vậy.

- Thật sự thì hàng tụi em mới về hôm qua chỉ mới kiểm tra được từng này con một đồng chưa kiểm tra nên chỉ đăng lên bán được cái nào hay cái đó vì nhà chật quá.

Thấy không gian nhà chỉ được hơn 20 mét vuông của Thiếu Kiệt một số người cũng gật gù. Người lúc đầu hỏi Thiếu Kiệt nói.

- Hàng này của em ok không thể giá em lại thấp hơn những chỗ khác?

Trương Hạo lúc này cũng nhảy vào sau khi bỏ bữa ăn sáng đang dùng dở.

- Thấp hơn là đúng vì hàng này lấy từ biên giới lên tới đây không qua trung gian lại không mất thuế nên giá thành sẽ thấp hơn những nơi khác đôi chút.

Nghe thấy Trương Hạo một bên nói thế. Người đàn ông cũng giật mình nói.

- Hai đứa gan thế dám lên tận đó lấy hàng. Thật sự thì bọn anh cũng lên đó vài lần nhưng lần nào cũng bị nói giá khá cao lại bị mấy tên thông dịch ăn bớt tiền nữa nên giờ chủ yếu toàn lấy hàng từ mấy công ty ra bán ăn chiếc khẩu thôi. Anh Tên Lâm Viễn hi vọng sẽ làm ăn lâu dài với bọn em.

Thấy Người ta đã giới thiệu mình Thiếu Kiệt cũng trả lời lại.

- Em Tên Thiếu Kiệt còn đây là Trương Hạo, Anh cứ yên tâm bọn em bán hàng bảo đảm, lấy hàng của tụi em anh không cần lo, mọi vấn đề phần cứng đã được kiểm tra qua và những chương trình từ game đến ứng dụng văn phòng đều được cài đủ. Với hầu hết hàng của em đều còn bảo hành của nhà sản xuất.

Lâm Viễn mới hướng Thiếu Kiệt hỏi thêm.

- Vậy nếu như bọn anh lấy hàng thường xuyên bên em có chiếc khẩu gì không?

Thiếu Kiệt im lặng suy nghĩ một hồi như tính toán điều gì đó xong mới nhìn Lâm Viễn trả lời.

- Giá bên bọn em như vậy đã là Thấp nhất rồi có chăng các anh cũng là mua đi bán lại thì mỗi một bộ em chỉ giảm cho bọn anh được 3 trăm nghìn vì chi phí bọn em bỏ ra đi lại mướn người quen làm thông dịch nữa. Giá đang là 4 triệu 5 trăm nghìn thì chỉ lấy của bọn anh 4 triệu 2 trăm nghìn còn giá thành các anh bán ra sao để có lợi nhuận đó là việc của các anh. em bớt như vậy là hết giá rồi.

Giá thành đưa ra của Thiếu Kiệt đã là con số thấp nhất nên một vài người xin phép Thiếu Kiệt kiểm tra máy với lại lựa chọn cho mình những thùng máy mới dù sao thì bớt được 3 trăm nghìn nữa cũng giúp họ có thêm một khoản lợi nhuận. Trương Hạo cũng tham gia vào vì hôm qua hẳn được Thiếu Kiệt hướng dẫn cách cho khách kiểm tra máy cũng như cách nói mấy cái cấu hình dựa trên thông số. Giá thành thì đã có mà máy móc lại khá tốt hỏi lại những gì cần thiết về chế độ bảo hành. Thiếu Kiệt cũng không ngại làm cái biên nhận ghi tay. Trước Khi giao hàng cho khách Thiếu Kiệt lấy một mẫu giấy ăn cắt thành những mảnh vừa đủ ghi ngày tháng năm dùng keo dán giấy hướng một con ốc với mép thùng máy dán lại, vì những tờ giấy này khá mỏng manh dù cho có lấy máy sấy với nước để hong cho bay đi lớp keo cũng tương đối làm cho nó dễ rách khi đó để nói chuyện phương

thức này sau nay mới được mọi người biết qua youtube còn bây giờ thì chưa phổ biến.

Nhóm mua hàng thấy Thiếu Kiệt làm vậy cũng không nói gì dù sao không có tem bảo hành mà có tờ giấy mua hàng viết tay với lại cái tem như vậy tuy khá đơn sơ nhưng cũng phản ánh phần nào sự cẩn thận của người bán hàng cũng làm cho họ thêm phần an tâm. Trước khi họ rời khỏi còn hẹn rằng ngay mai lại đến rồi để lại phương thức liên lạc với Thiếu Kiệt. Cũng bảo Thiếu Kiệt nên mua một sim điện thoại nào đó số dễ nhớ để tiện việc làm ăn. Cười hân hào nhóm người rời đi cũng không quên nhắc nhở là phải giữ mãi tờ giấy mua hàng để có gì đem tới hân còn biết bảo hành. Tuy không ai nghĩ sẽ đi làm giả một tờ giấy biên nhận nhưng vì cẩn thận hân lén làm một ký hiệu trên tờ giấy chỉ có hân biết được. Sau Khi nhóm người đi được một Lúc Trương Hạo hào hứng như muốn nhảy ra khỏi căn nhà chạy một vòng quanh xóm hân hương Thiếu Kiệt nói.

- Tao với mày gỡ vốn rồi. Tổng cộng bán 7 cái máy một máy 4 triệu 2 là hơn 29 triệu, thiệt hay mơ vậy mày? mày đánh tao một cái coi!

Thấy Trương Hạo như thế Thiếu Kiệt không ngại đánh một cái thật đau vào vai hân.

- Á Đau! không phải mơ mày. ở đây con một đồng máy chưa ráp tính ra vậy là buôn như vậy chả mấy chốc là giàu một vốn mấy chục lời á!

Nghe thẳng nay nói vậy Thiếu Kiệt không ngại cắt ngay tư tưởng đó.

- Mày đừng có mơ hảo, đi đêm có ngày gặp ma đó mình chỉ làm như vậy một đến hai chuyến nữa xong tao sẽ hướng dẫn tiếp. chứ buôn lậu hoài thế nào cũng có ngày không ổn đâu.

Biết Thiếu Kiệt muốn tốt cho mình Trương Hạo cũng hơi băng khoăn hân không có gia cảnh gì việc làm trông xe hiện tại cũng nhờ ông bác kéo theo đi làm mới có cái ăn giờ đi theo Thiếu Kiệt tuy hân không bỏ vốn gì

nhưng lỡ có chuyện gì đó tiền mất lại phải ngồi tù thật sự hăn cũng không muốn nên cũng băng khoản. Thấy Trương Hạo trầm mặc Thiếu Kiệt mới nói.

- Mày xem xin nghĩ luôn ở bên trường đi. Hết tuần mày ra làm một cái giấy phép kinh doanh rồi mở công ty từ từ. lúc đó mua hàng bên anh Hoách mày chỉ cần nói anh Hoách làm cái hóa đơn nhập hàng là được. lát nữa tao đi mua sim điện thoại gắn vào mấy cái điện thoại mua ở biên giới mà sử dụng. Việc trước mắt là cứ kiểm tra hết các linh kiện với lắp máy xong hết đi bán hết lô máy này mày lại lên Hữu Nghị lúc đó phải kiếm thêm người làm để bán hàng. Với tiếp khách ở nhà còn nhiều việc phải làm lắm.

- Ừ để tao ở nhà ráp máy lát mày về kiểm tra đi mua sim điện thoại đi chứ nhờ điện thoại cô tạp hóa hoài làm ăn mà vậy sao được.

Nói rồi Trương Hạo bắt đầu vệ sinh hết những cái bo mạch tiếp tục ráp những thùng máy mới để Thiếu Kiệt về kiểm tra lại rồi bán. Còn Thiếu Kiệt hăn cầm theo một ít tiền để tiền để đi mua một số đồ cần dùng cấp thiết và phải sử dụng.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Xuân Nghĩa Bang

Đôi khi cuộc sống là như thế nó không ngừng thay đổi vận mệnh của Thiếu Kiệt và Trương Hạo hiện tại đã bước qua một trang mới một thay đổi mới. Đối với những gì đang diễn hơn ai hết hẳn biết hẳn cần cố gắng hơn nữa trên con đường này, những ngày nghỉ cũng theo đó trôi qua Trương Hạo thị đến trường xin nghỉ việc luôn không đi làm nữa để chuyên tâm vào việc bán hàng cũng như những cơ sở kiến thức mà Thiếu Kiệt dạy hẳn một các tốt nhất để có thể tự một mình mình xoay sở với những khách hàng và những việc như mở rộng kinh doanh mà Thiếu Kiệt định hướng cho hẳn phải đi. Hôm Nay hẳn trở lại trường sau một tuần nghỉ học để đi buôn mọi ánh mắt khác thường từ lúc hẳn bước vào cổng trường cho đến vào tới trong lớp đều đầy vẻ sùng bái, xa xa những thiếu nữ hướng hẳn xì xào bàn tán. Hẳn biết chuyện này cũng là thường tình với những hiệu ứng đám đông như vậy hẳn cũng chẳng nói gì vừa vào lớp học ngồi vào bàn thì Lý Bân hào hứng chạy đến ngồi trước mặt hẳn nói.

- Anh Kiệt cảm nghĩ khi trở thành Anh hùng cứu mỹ nhân như thế nào?

Nghe Lý Bân nói Thế Thiếu Kiệt chỉ hỏi:

- Sự Việc diễn ra tới đâu rồi.

- Người bị hại thì đi học lại bình thường không có chuyện gì, người gây chuyện thì phải làm bản kiểm điểm xin lỗi rồi xong, còn Anh Kiệt lạng mất tám nhưng lại có phép xin nghỉ của phụ huynh nên huynh hoàn toàn tránh được bão.

Lý Bân vừa nói vừa diễn tả lại sơ lược một tuần qua cho Thiếu Kiệt biết. Nhìn chung hẳn cũng biết hiện tại mình đi học lại đúng là làm thành mắt bão bởi vì mọi chuyện diễn ra nếu không có hẳn có lẽ sẽ là một việc nghiêm trọng nữa là khác. Lúc này bản thân hẳn biết tuy là học hè nhưng mọi kiến thức quan trọng đều được bổ sung trong thời điểm này để củng cố lại những kiến thức của năm cũ nên những thứ cần ghi chép lại tương đối nhiều ở kiếp trước sẽ có Lý Bân nhờ người giúp hẳn viết lại bài vở nhưng khi sống lại hẳn biết phải chính mình làm những việc đó mỗi lần ghi chép bài là mỗi lần kiến thức được bổ sung và ghi nhớ một cách tốt nhất đó cũng là lý do khi mỗi lần phạm phải lỗi gì các giáo viên thường bắt học sinh của mình chép phạt bài học bao nhiêu lần tùy theo mức độ vi phạm.

Lớp học hôm nay cũng không có gì mới ngoài những kiến thức hẳn đã học nhưng hẳn vẫn chăm chú nghe giảng lâu lâu khi giáo viên hỏi những điều chưa hiểu trong bài học hẳn lại đứng lên hỏi những vấn đề quan trọng trong bài giảng làm những bạn học chung quanh và cả giáo viên cũng ngạc nhiên, một học sinh có tiếng là quậy phá ngũ trong giờ học nay lại chú tâm vào bài giảng và đưa ra những câu hỏi liên quan tới những vấn đề chính trong bài học cần thiết. Tuy sức học của Thiếu Kiệt Luôn được đánh giá là trung bình nhưng những điểm hẳn nêu ra đều là vấn đề trọng tâm giờ giải lao đến hẳn cũng không rời ghế mà bắt đầu chép lại những kiến thức đã mất. Đang chuyên chú vào việc chép bài Thiếu Kiệt cũng không hề biết có người đến cạnh mình cho đến khi người đó lên tiếng.

- Một tuần nay bạn nghỉ học nhà bạn có chuyện gì à.?

Nghe được lời nói ấy hẳn nhìn lên thì thấy Cao Ngọc Nhi đang mỉm cười với hẳn, hôm nay cô trông có vẻ thực nữ hơn trong chính bộ đồng phục mình còn mái tóc dài được cột lại làm toát lên vẻ yếu điệu của một nữ sinh 16 tuổi. Thấy thế Thiếu Kiệt cũng mỉm cười đáp lại.

- Mình có việc phải xin nghỉ nên giờ phải chép lại bài. Ủa mà sao bạn lại qua đây có chuyện gì cần mình giúp à.

- À không tại mình thấy bạn nghĩ nhiều quá nên qua đây hỏi thăm thử xem bạn thế nào. thôi mình về lại lớp đây!

Nói rồi Cao Ngọc Nhi đỏ mặt chạy mất để Thiếu Kiệt ngồi đó mỉm cười một nụ cười nhẹ xuất hiện trên môi của hắn. Bây giờ Lý Bân từ xa nhìn lên Ngọc Nhi và Thiếu Kiệt lúc này mới chạy tới trước mặt Thiếu Kiệt ngồi xuống ghế chọc.

- Có Người làm anh hùng bây giờ làm học sinh ngoan được lòng mỹ nhân nè anh em nên học hỏi Anh Kiệt chiêu này nghe chưa, Nữ Thần lớp A9 lại kiếm học sinh quậy nhất trường quan tâm huhú!

Chẳng mấy chốc sự việc từ miệng Lý Bân bỗng chốc bay đi khắp trường. Đối với hắn thì không mấy quan tâm lắm thường ở tuổi này học sinh thường ghép đôi nhau hoài có cặp có cặp lại vì như thế mà không chịu được áp lực, nên hắn sẽ không phản bác làm gì vì càng tỏ thì chỉ càng đen lúc đó Ngọc Nhi là người chịu áp lực nhất còn cứ không nhận và cũng không phản bác chỉ xem nhau lúc này là bạn thì mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn.

Suốt buổi học ngày hôm đó Thiếu Kiệt trong mắt các giáo viên hôm nay Thiếu Kiệt khá lạ ngoài ra không thể bình luận gì hơn vì mới chỉ một ngày biết đâu ngày mai hắn lại quay về con đường ngũ trong lớp học và quậy phá như trước thì sao nên chưa có nhận định gì về hắn. Cứ thế sau khi kết thúc buổi học vừa bước ra khỏi cổng trường đi được một đoạn không xa hắn có cảm giác ai đó đang đi theo mình. Lúc này chuông điện thoại bỗng vang lên hắn dừng lại ở bên đường lấy điện thoại ra thì màn hình hiển thị tên Trương Hạo nhân phím nhận cuộc gọi đưa lên tai bên kia Trương Hạo đã nói.

- Móa Gì lâu vậy mà? Hôm nay tao theo lời mày đăng tuyển người trên mấy cái trang việc làm nên có mấy người gọi điện tao hẹn sáng mai Phòng Văn đó, giờ thì mày về nhanh đi.

Nghe Trương hạo nói thế Thiếu Kiệt cũng tắt máy vừa định đạp xe đi về tiếp thì phía sau chạy tới 2 chiếc xe máy chặn ngay đầu xe đạp hăn. trong lòng thiếu Kiệt nhận định. Người đến bất thiện nhưng vẫn trấn tĩnh bước xuống xe nói.

- Tụi mày muốn gì?

Thấy Thiếu Kiệt nói thế bọn người này cũng hơi ngạc nhiên sau đó một người ra nói.

- Người anh em xem ra chú cũng là người lặn lội vậy mà còn là học sinh! có người nhờ bọn anh cho chú một bài học cảnh cáo mai mốt đừng xía vào chuyện người khác.

Nghe người thanh niên nói thế Thiếu Kiệt mỉm cười.

- Chưa biết được việt tao thích làm thằng nào cũng không cần được.

Nói rồi Thiếu Kiệt đâm ngay mặt người thanh niên vừa mới hăm dọa mình. ba người còn lại thấy thế cũng bay vào, với kinh nghiệm đánh nhau từ nhỏ Thiếu Kiệt biết rat ay trước chiếm tiên cơ nên hậu phát chế nhân đánh trước nói sau. cứ như thế hăn bay vào ba người như cộp xuống đồng bằng quyền đâm cước đá tuy cũng ăn khổ một vài đâm và mấy cước của ba thằng nhưng đối với Thiếu Kiệt lúc này thà chịu đau căn rang đánh trả còn hơn là bị đánh thê thảm. vì là giờ tan học cũng không xa trường là mấy nên những học sinh còn ở lại gần đó Lâm Vũ đang đi vào Tiệm game đã hện của tụi Lý Bân thì thấy Thiếu Kiệt bị ba người đang vây đánh hăn liền hướng trong tiệm la lên rồi chạy lại hỗ trợ Thiếu Kiệt.

- Anh Kiệt gặp chuyện tụi bây.

Nguyên một đám trong tiệm game vì nơi đây là nơi đóng đô của tụi Lý Bân nên hầu như trong tiệm toàn là bọn chơi chung với Lý Bân xem Thiếu Kiệt là đại ca cầm đầu nghe thế nguyên một đám còn đang huyền não việc

chọn máy ủa ra khỏi phòng Game hướng theo Lâm Vũ chạy tới. Lúc này ba người đang đánh với Thiếu Kiệt cũng giật mình. Cái kết là không kịp thoát khỏi số phận bị một đám người Lý Bân cùng Thiếu Kiệt đánh cho không thấy mặt mũi. Sau khi bị một đám đánh kêu cha gọi mẹ cả ba người bị bọn lý Bân đè xuống lúc này Thiếu Kiệt mới nói.

- Ai sai tội bấy chặn đường tao nói!

Một thằng trong đó thấy bên Thiếu Kiệt đông người mà bên mình ba người đã bị hành không ra gì nên nói.

- Tội tao người của Xuân Nghĩa Bang tội bấy giám đánh tội tao như vậy tội đừng mơ mà thoát.

Nghe thế Thiếu Kiệt theo trí nhớ mình thì nhớ ra được Xuân Nghĩa bang là của Cao Thịnh một trong những Hắc Bang ở Lưu Minh dưới Cao Thịnh có Tứ Tượng theo hăn lẫn lộn từ lâu nên một số nhà hàng khách sạn ở kiếp trước hăn làm phải đóng tiền bảo kê cho Xuân Nghĩa bang đó là phí bình an hàng tháng. Mà Hăn cũng vài lần ngồi tiếp Cao Thịnh và Tứ Tượng khi đến quán hăn còn đang làm việc

- Mà Thuộc nhóm nào trong Tứ Tượng của Cao Thịnh.

Thấy Thiếu Kiệt nói ra cả Tứ Tượng người mà để cả hăn cũng không thể nào bình tĩnh nói.

- Tội Tao Thuộc Chu Tước Đường. mà Khôn hồn thì thả tội tao ra.

- Được rồi, nhả lại với Tước Phàm là có những việc làm được có những cái không nên nhớ điều đó đừng vì những đồng tiền nhỏ mà gây sự lung tung.

Thả ba người ra thấy ba người chạy đi khỏi Thiếu Kiệt nói bọn Lý Bân giải tán sau khi thấy bọn Lý Bân rút vào hết trong tiệm game Thiếu Kiệt

cũng ra về trên đường về hăn suy nghĩ. Việc này cũng không lạ đối với Tước Phàm hầu như chuyện nào có tiền hăn sẽ nhảy vào việc này chắc hẳn có người đã bỏ tiền thuê bộ Tước Phàm cảnh cáo hăn, vì thấy hăn là học sinh nên Tước Phàm mới sai tụi đàn em như vậy nêu mà người khác mà hiểu rõ thì đã không chỉ có ba tên chặn đường Thiếu Kiệt như khi này. Qua lời nói của ba tên khi này Thiếu Kiệt biết người nào thuê Tước Phàm chặn đường hăn. lắc đầu hăn lại tiếp tục lên xe đi về nhà sau một trận ẩu đả người hăn bây giờ cũng còn vài vết thương không nặng lắm nhưng cũng đủ để ê ẩm mấy ngày. Thầm nói trong bụng phải tăng cường sức khỏe rồi chứ không sau này còn phiền nữa.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Ra Tay Trước

Về đến nhà Trương Hạo thấy Thiếu Kiệt cơ thể nhiều vết bầm tím thêm cả quần áo bụi bặm có hằn cả giấu chân trên cái áo trắng, hăn tức giận nói.

- Thằng nào dám đánh mày thế nói tao, tao đi xử đẹp nó!

Thấy thế Thiếu Kiệt nói

- Mày be bé cái mồm dùm tao bà già biết được bả lo giờ!

Trương Hạo cũng nhỏ giọng lại.

- Thằng nào làm mày nói đi. tao đi làm gọi nó liền. mà mày có sao không?

- Không mà bọn nó cũng bị tao với tụi Lý Bân dân cho một trận rồi mày khỏi lo.

Trương Hạo thật tình quan tâm mình Thiếu Kiệt cũng trả lời cho qua loa rồi thay cái áo đang mặc quần luôn vào thau đồ xong bước vào phòng tắm. Được một lúc sau hăn đi ra thì hỏi Trương Hạo.

- Mày gọi tao về có nhanh có chuyện gì à?

Nghe hăn hỏi mình Trương Hạo vừa ngồi máy tính chơi game vừa nói.

- Chuyện mày nói tao đăng tuyển nhân viên ấy. Cũng có mấy người gọi tao hỏi sơ lượt thì cũng thấy khá phù hợp tao có hẹn lại sáng mai tới để

mày xem mà phỏng vấn. còn Tiền mấy ngày nay bán hàng khi này tao ra gửi hết vào thẻ ATM rồi để tiền mặt nhiều quá tự nhiên không an tâm.

- Ủi sáng mai để tao xem được người nào thì tuyển người đó chứ mày cũng phải chuẩn bị đi Hữu Nghị nữa rồi. Tao kỳ này không đi với mày được đâu mày đi một mình đó!

Nói Đến đây Trương Hạo buồn chuột ngưng chơi game quay ra nói với Thiếu Kiệt

- Tổng đến thời điểm nay thì bán được hết 15 bộ là 67 triệu tao gửi vào thẻ 50 triệu còn 17 triệu tao cầm theo để mua hàng. Còn lại ở nhà 10 bộ tao nghĩ đến lúc về đủ để bán tiếp.

Tính Toán một chút Thiếu Kiệt im lặng một hồi rồi mới nói.

- Ủi cứ như vậy. dù sao đợt đầu tiên mình cũng thuận lợi nhiều nên mấy đợt sau cũng dễ bù vào. Dù sao không phải đợt nào cũng thuận lợi mua được một lô ngon lành không hư hỏng nhieu như thế này.

Hai người Thiếu Kiệt với Trương Hạo đang nói chuyện thì Hoàng Lâm Nhu về mặt hơi buồn thấy thế Thiếu Kiệt với Trương Hạo cũng không nói nữa. Thiếu Kiệt thấy mẹ mình có vẻ buồn rầu thì hường mẹ mình hỏi.

- Có chuyện gì thế mẹ?

Nghe Thiếu Kiệt hỏi mình Hoàng Lâm Nhu cũng thở dài nói.

- Bên Phường định là xây dựng nhà tình thương cho mẹ con mình. Vì mẹ làm tổ trưởng tổ dân phố khu này cũng lâu rồi với lại trong hội phụ nữ của phường nên mọi người trong hội phụ nữ hướng bên đề nghị phường xây cho mình nhà tình thương nhưng mà lại không được vì bác và chú con không đồng ý ký giấy cho họ xây nên chuyển thành hộ khác rồi. Mẹ chỉ

buồn là tại sao chú với bác con lại không chịu cho người ta xây trong khi đó chú với bác con đâu cần bỏ tiền gì đâu.

Nói xong Hoàng Lâm Nhu cũng chỉ nhìn vào tờ giấy tay viết đồng ý cho Phường hỗ trợ xây nhà tình thương của Hoàng Lâm Nhu mà im lặng. Còn bản Thân Thiếu Kiệt thì xiết chặt tay lại nhưng vẫn cố gắng nói.

- Thôi vậy đi mẹ ời con nghĩ bác và chú sẽ suy nghĩ lại rồi cũng đồng ý thôi mẹ ah.

Nói như vậy nhưng Thiếu Kiệt biết bản thân hai tên khốn đó sẽ không làm nếu là làm hăn và mẹ hăn không phải bị chính hai người thân thích trong nhà đuổi ra khỏi ngôi nhà mà mẹ con họ sống. Năm chắc tay Thiếu Kiệt thầm nói. Hoàng Chí Hùng, Hoàng Chí Kim hai người đờn đẩy ta đã sống lại một đời sẽ không để hai người toại nguyện được ý đồ hợp thức hóa giấy tờ nhà này được đâu. Hoàng Lâm Nhu biết chuyện này cũng không thể một sớm một chiều là được nên đành cất tờ giấy vào trong tủ bắt đầu đi làm đồ ăn.

Trương Hạo thấy vậy thì xin phép ra về để lại Thiếu Kiệt cũng xin đi ra ngoài một chút rồi về. Hoàng Lâm Nhu thấy thế cũng khuyên Thiếu Kiệt về sớm ăn cơm rồi lại tiếp tục xuống bếp làm đồ ăn buổi chiều.

Ra khỏi nhà Thiếu Kiệt đi qua một vài con phố trên đường về chiều khá đông đúc hăn ghé vào một trụ ATM rút ra một số tiền rồi bỏ túi đi tiếp. Theo trí nhớ cũng mình hăn đến một nhà phía bên ngoài để băng tên một cái công ty dịch vụ nhà đất Lý Vân Anh. Tiến tới bấm chuông nhà đờn một lúc một người phụ nữ đứng tuổi trạc bằng Hoàng Lâm Nhu bước ra thấy Thiếu Kiệt đứng trước nhà thì hỏi.

- Cháu Kiếm ai?

Nhận ra người mở cửa là bà Vân Anh Thiếu Kiệt cười nói.

- Dì Vân Anh không nhận ra cháu à mới hơn có một năm mà dì quên mất cháu rồi ah?

Lục tìm trí nhớ của mình về cậu nhóc đang đứng trước của Vân Anh lúc này mới nhớ ra cậu là thằng nhóc bán kết quả số xố hay photo kết quả đi bán. Vân Anh nhớ ra Thiếu Kiệt cũng vui vẻ hơn vì thằng nhóc này lanh lợi nhiều khi nó chơi ngoài Ủy Ban ông chủ tiệm photo nghĩ trưa thì nó thay ống photo giấy tờ cho người ta khi ông chủ dậy thì cho nó ít tiền có khi photo kết quả cho nó không lấy tiền vì nó phụ ông đủ việc từ ép plastic tập võ hay giấy tờ nhà đất mà cần làm cho khách.

- À Thằng Kiệt dạo này sao rồi hôm nay kiểm dì có việc gì hay có mỗi nào kiểm nhà định làm cò như dì sao?

- Dạ đúng là có việc kiểm dì nên cháu mới đến đây chứ cháu cũng chỉ nhớ mang máng nhà dì khu này thôi với lại thấy cái bảng này biết nhà dì nên bấm chuông.

Nghe Thiếu Kiệt nói có việc kiểm mình bà biết không liên quan tới nhà cửa giấy tờ nhà đất là Thiếu Kiệt hẳn cũng chẳng kiểm đến bà nên mở cửa ra cho Thiếu Kiệt dắt xe vào và nói.

- Vào nhà, Vào nhà rồi nói chứ đừng ngoài này mà nói cái gì!

Bước vào nhà Thiếu Kiệt được bà Vân Anh gọi ngồi xuống ghế giữa phòng khách bà cầm là một chai nước suối với cái ly để trước mặt hẳn rồi ngồi xuống phía đối diện nói.

- Sao có nhà nào giấy tờ cần dì giúp đúng không nếu ok thì dì chia cho một ít hoa hồng.

Lúc này Thiếu Kiệt mỉm cười nói.

- Đúng là có nhà cần làm giấy tờ nhưng mà dì không cần chia hoa hồng cho cháu vì đó là nhà của cháu đang ở.

Lúc này bà Vân Anh cũng giật mình nhìn bằng một ánh mắt ngạc nhiên rồi nói

- Thế nhà cháu cần làm giấy tờ nhà ra sao mà giấy tờ khó khăn chỗ nào?

Thiếu Kiệt lúc này mới kể rõ tình trạng nhà mình đang gặp phải cho Lý Vân Anh.

- Mẹ Cháu là Hoàng Lâm Nhu làm bên hội phụ nữ khu phố sau nhà cháu giờ chắc cô cũng không lạ gì, cháu hiện tại đang ở số nhà 197/20 đường số 6 phường Gia Long. Mới cách đây không lâu phường còn định xây nhà tình thương cho mẹ con cháu như không được, vậy cô xem có thể làm được không?

Nghe qua cái số nhà Lý Vân Anh cũng không lạ gì vì mấy ngày gần đây khi đi làm giấy tờ cho khách cô cũng nghe loáng thoáng ở Ủy Ban mà đối với Hoàng Lâm Nhu, Lý Vân Anh cũng không lạ gì vì nhiều lần tiếp xúc để làm giấy tờ nhà thường có tổ trưởng xác nhận nhà không tranh chấp sẽ được làm hồ sơ dễ hơn vì bên khu của Thiếu Kiệt ở cũng có một vài người từng bán nhà và nhờ cô làm giấy tờ sang tên quyền sở hữu nhà vì thế với chuyện Hoàng Lâm Nhu là mẹ Thiếu Kiệt và đang vướng vào cái vụ lùm xùm này cô cũng biết chút ít.

- Mà nhà cháu coi bộ phức tạp đấy nhà gì đâu đông anh em lắm dì cũng nghe một số thông tin bên Ủy Ban nói nhà cháu được đưa vào danh sách xây nhà tình thương nhưng phải hủy bỏ vì mấy ông chú, ông bác gì đó không đồng ý.

Biết rõ nhà mình cũng tương đối rườm rà ông ngoại thì có tận bốn bà vợ nào là chú cháu con riêng con chung chắc cũng gần chục người nên Thiếu Kiệt nói.

- Đúng là khó thật nhưng cháu nghĩ chỉ có bên cô là làm được. Diện tích sử dụng nhà cháu hiện tại là 36 mét vuông luôn cả sân nhà đằng trước và diện tích nhà trong nếu âm thầm làm bằng vẽ với hồ sơ chữ ký thì làm không là được đến khi ra giấy chứng nhận quyền sở hữu. toàn diện mẹ cháu đứng tên thì cô nhả khoảng bao nhiêu luôn cả chi phí café cho các bên.

Vì biết Thiếu Kiệt tiếp xúc với dân hành chính Ủy Ban thường xuyên nên bà Vân Anh cũng biết hẳn rằng những vấn đề này không ai nghĩ thẳng nhóc này lặn lội biết những gì tiền lo lót nó nói tránh thành tiền café đi lại đủ biết nó như thế nào nên bà Vân Anh im lặng suy nghĩ một lúc rồi nói

- Tính ra hồ sơ của nhà cháu khó không khó dễ không dễ chủ yếu cháu chịu chi bao nhiêu cho bộ giấy chứng nhận quyền sở hữu đó thôi nếu một bộ bình thường bên cô làm chỉ từ 1 triệu đến 2 triệu thì bộ hồ sơ cháu rủi ro cao hơn nhiều.

Nghe Lý Vân Anh nói thế Thiếu Kiệt chỉ đáp lại một câu.

- 5 Triệu cháu đưa cho cô làm giúp cháu càng sớm càng tốt!

Im lặng một lúc lâu Lý Vân Anh mới nói.

- Đợi cô một chút cô đi gọi điện thoại hỏi thử xem!

Sau một lúc lâu Thiếu Kiệt ngồi đó còn bà Vân Anh ra đằng sau nhà gọi điện thoại cho một người nào đó chốc chốc lại hướng ra chỗ Thiếu Kiệt ngồi. Đến Khi bà quay lại thì cũng cho hẳn một đáp án mà hẳn hài lòng nhất.

- Được bộ hồ sơ của cháu dì nhận những có một số việc cần cháu hỗ trợ như bên đo đạc địa chính sẽ xuống nhà mình sau giờ hành chính và cần có chứng minh của mẹ cháu để làm nếu mọi việc tiến triển tốt thì trong vòng 20 đến 25 ngày cháu sẽ có giấy chứng nhận quyền sử dụng đất.

- Thế thì tốt quá dì yên tâm mọi thứ cháu đã chuẩn bị hết. đây là giấy chứng minh mẹ cháu còn đây là 3 triệu cháu đưa trước khi nào thủ tục xong xuôi cầm giấy chứng nhận quyền sở hữu trong tay cháu sẽ đưa thêm 2 triệu còn lại.

Ngồi nói chuyện với Lý Vân Anh một vài chỗ để Lý Vân Anh sắp xếp thời gian khi hần có ở nhà để làm hồ sơ với lại cách thức liên lạc cho Lý Vân Anh hần xin phép ra về vì cũng đã trễ. Tiễn Thiếu Kiệt ra về Lý Vân Anh trên mặt vẫn tươi cười với hần vì hần hiện tại chính thức trở thành khách hàng của cô.

Thiếu Kiệt ra về cũng mừng thầm trong bụng hần sợ Lý Vân Anh không làm vì những vụ khó khăn thường Lý Vân Anh sẽ không nhúng tay vào nhưng hiện tại bà đồng ý làm thì có thể nói sẽ thành công hơn 90 phần trăm như hần muốn càng ít người biết càng tốt vì chỉ khi hần cầm giấy chứng nhận quyền sở hữu sớm chừng nào hần càng an tâm chừng đó. Hần không muốn phải ở thế bị động bây giờ hần rat tay trước khi hần có tiền làm ngay cái giấy chứng nhận quyền sở hữu nhà cho Hoàng Lâm Nhu còn hơn đến lúc bị động khi bác và chú hần hợp thức hết mảnh đất còn lại và đá mẹ con hần ra đường như kiếp trước là điều hần không muốn xảy ra khi biết trước mọi việc.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Tuyển Dụng

Sau buổi tối dùng cơm với mẹ mình ở nhà Thiếu Kiệt kiểm kê lại một ít Linh kiện còn lại rồi online một chút trên mạng đọc một vài bài tin tức trên các trang web nước ngoài rồi bắt đầu ngồi vào bàn chép những bài học mà hần còn thiếu cho đến khi mắt hần thật sự mỏi hần mới đi ngủ chuẩn bị cho một buổi sáng bận rộn tuyển người. để giúp Trương Hạo cũng như tư vấn cho khách hàng ở nhà và khi Trương Hạo đi Hữu Nghị cũng có người thường xuyên ở cửa hàng, còn hần phải đi học.

Chuẩn bị một cái bàn xếp đơn giản. vì biết nhà mình không khó để tìm kiếm nên Thiếu Kiệt sáng sớm phải dậy lấy một vài cái ghế nhựa để ngoài sân vì kê bên nhà hần nhà Cô Nhung bán quán lại là nhà lầu ba tầng mà mùa này mặt trời thường ít chiếu xuống sân nhà hần hơn những tháng đầu năm nên cái sân tương đối mát sẽ làm người cần phỏng vấn đợi cũng không phải chịu nắng gắt.

7h Trương Hạo cũng đã đến nhà của Thiếu Kiệt lấy qua bên quán cô nhưng hần mua về một lốc nước suối. để trước bàn Phỏng Vấn mà Thiếu Kiệt đã sắp xếp rồi lấy ra bộ câu hỏi mà Thiếu Kiệt đã chuẩn bị để hần đi photo trước khi đến đây. Lúc này có khoảng 5 người đến để tiếp nhận nên Trương Hạo đưa cho họ mấy câu hỏi của Thiếu Kiệt để cho họ tự mình điền câu trả lời. Những câu hỏi của Thiếu Kiệt tương đối là phổ thông của những buổi phỏng vấn cần dùng quan trọng là cách họ giao tiếp ra sao thì Thiếu Kiệt mới đánh giá được đọc qua từng bộ hồ sơ của ứng viên nộp lên hần đọc rất chi tiết từng bộ rồi đặt qua một bên theo thứ tự những người hần muốn phỏng vấn trước.

Khi nhìn thấy mọi người đã điền xong những câu hỏi hẩn nói Trương Hạo gọi từng người theo những bộ hồ sơ mà hẩn sắp xếp. Khi đọc qua mấy bộ hồ sơ hẩn ấn tượng nhất là một người tên là Chu Tường và Nhã Kỳ hai người này đều tốt nghiệp chính quy Nhã Kỳ thì là người mới tốt nghiệp kinh nghiệm chưa có nên đến đây xin việc chủ yếu là vì cần một nơi để thu nhặt thêm Kinh Nghiệm bán hàng, Còn Chu Tường thì không chịu nổi phải mặc đồng phục sơ mi đi làm mà lại không thích gò bó trong công việc nên ý kiến với ban quản lý của công ty nhưng lại không được chấp nhận nên phải nghĩ làm kiếm một nơi làm việc mà hẩn thấy phù hợp với sở thích của hẩn.

Thiếu Kiệt hiểu kỳ muốn phỏng vấn hai người nhưng mà hẩn vẫn để hai người phỏng vấn sau cùng vì đối với Nhã Kỳ hẩn tuyển dụng với vị trí nhân viên bán hàng còn với Chu Tường hẩn lại tuyển dụng ở vai trong nhân viên lập trình. Qua một loạt những câu hỏi của ba người phỏng vấn đầu tiên tuy ba người cũng rất có tiềm năng nhưng họ lại phù hợp với việc khác ở thời điểm khác nhau nên Thiếu Kiệt sau khi phỏng vấn xong đều nói một câu.

- Chúng tôi sẽ liên lạc với bạn trong thời gian sớm nhất. hy vọng chúng ta hợp tác sẽ vui vẻ.

Khi Chu Tường vào bước tới bàn Thiếu Kiệt đang ngồi hẩn cũng nhúu mày vì người phỏng vấn hẩn lại là một thằng nhóc cũng như ba người trước.

Lúc này thấy Chu Tường như thế Thiếu Kiệt cũng cười quăn bộ hồ sơ qua một bên nói.

- Trên bộ hồ sơ đã nói lên các bằng cấp và kinh nghiệm của anh nhưng tôi không sét tuyển người theo những điều đó, tôi chỉ hỏi anh một câu đơn giản, cơ sở dữ liệu là gì anh hãy trả lời câu hỏi một cách gãy gọn để hiểu nhất.

Không chần chờ Chu Tường trả lời lại Thiếu Kiệt với sự tự tin vốn có của mình trong lĩnh Vực này.

- Cơ sở dữ liệu là nơi lưu trữ thông tin, tương tự như bộ não của con người. sử dụng cơ sở dữ liệu giống như chúng ta sử dụng trí nhớ của mình trong mọi công việc.

Nghe Được Câu Trả lời Thiếu Kiệt cũng mỉm cười nói.

- Một câu hỏi cuối cùng, nếu hiện tại chúng tôi muốn tuyển dụng bạn nhưng công việc chuyên môn của bạn thì lại đã có người bạn có đồng ý làm ở một bộ phận khác đợi thuyền chuyển công tác sau hay không?

Im lặng một chút Chu Tường nhìn Thiếu Kiệt sau một lúc rồi trả lời.

- Tôi sẽ làm ở công việc đó để học hỏi thêm nếu đó là việc cần thiết cho tôi.

Nghe Chu Tường trả lời Thiếu Kiệt rất hài lòng rồi đứng lên nói đưa tay ra bắt tay với hắn rồi nói.

- Anh có thể thu xếp ngày mai anh có thể đến đây làm việc. Tôi mong chúng ta sẽ hợp tác tốt.

- Tôi được nhận!

Chu Tường cũng ngẩn người ra rồi nói, nhưng thấy cái gật đầu từ Trương Hạo và Thiếu Kiệt hẳn xác định mình không nghe lầm, dù sao trên trang Tuyển dụng thì đây là một công ty có giấy phép kinh doanh mã số thuế đầy đủ hoàn hảo mà lại có mức lương khá hấp dẫn nên Chu Tường mới đến đây ứng tuyển, hắn chỉ có ý định đi thử vì nhiều công ty hắn đến phỏng vấn đều hẹn sẽ liên lạc lại nhưng hắn biết đó là bài từ chối khéo của các nhà tuyển dụng. Cúi người chào Thiếu Kiệt Chu Tường nói.

- Ngày mai tôi sẽ đến để làm việc.

Còn Người cuối cùng là Nhã Kỳ. Cô vừa bước vào cũng ngạc nhiên giống như những người trước khi thấy Thiếu Kiệt là một thanh niên độ tuổi còn khác nhỏ ngồi trước mặt mình phủng vấn. Thấy Nhã Kỳ như thế hẳn chỉ mỉm cười nói.

- Tôi sẽ cũng chỉ hỏi vài câu hỏi với chị nếu trả lời được đúng ý tôi thì chị cũng sẽ được nhận như người mới vừa khỏi đây. Chị thấy vai trò truyền thông trong xã hội có vai trò quan trọng nào trong việc bán hàng?

Nhã Kỳ im lặng suy nghĩ một hồi lâu mới trả lời.

- Nếu thông tin truyền thông đến với khách hàng là tích cực được mọi người đánh giá là sản phẩm và nhà phân phối tốt đem lại chế độ dịch vụ và hậu mãi tốt nhất thì khách hàng sẽ chọn thương hiệu công ty để mà mua hàng con nếu thông tin truyền thông đến tai khách hàng với chiều hướng tiêu cực bản thân công ty nên tìm hiểu thông tin tiêu cực đó xuất phát từ đâu từ chính vấn đề công ty hay từ đối thủ để đưa ra các giải pháp khắc phục cũng như khẳng định lại bản thân thương hiệu của quý công ty.

Thiếu Kiệt lại Hướng Nhã Kỳ đang ngồi trước mặt mình nói.

- Một khách hàng với quần áo phổ thông không có vẻ giàu sang gì bước vào siêu thị điện máy bản thân ông không định mua gì chỉ là đi dạo nhưng tại sao khi ông rời khỏi siêu thị điện máy ông lại mua cho mình một chiếc Ti vi LCD đời mới nhất giá thành lại cao nhất trước khi rời đi ông còn rất hài lòng chị có thể trả lời hoặc không trả lời câu này cũng được.

Nói Rồi Thiếu Kiệt Im lặng để xem quyết định của Nhã Kỳ có trả lời câu hỏi này không vì trên hồ sơ cô chỉ mới tốt nghiệp quản trị kinh doanh chưa từng có kinh nghiệm bán hàng hoặc làm nhân viên bán hàng cho một nơi nào,cái cô có chỉ là kiến thức ở trường mà đối những vấn đề này thì nó

thuộc phạm trù kinh nghiệm của một người bán hàng. Như bất ngờ với Thiếu Kiệt là cô thẳng thắn nói với hắn rằng

- Tôi không chắc chắn nên không thể trả lời câu hỏi này.

- Vậy một câu hỏi cuối cùng nếu chị được tuyển dụng chị sẽ làm gì trong tháng làm việc đầu tiên?

Câu hỏi này Nhã Kỳ trả lời khá nhanh nhưng cũng đủ làm hài lòng đối với thiếu Kiệt.

- Trong tháng đầu tiên tôi sẽ tìm hiểu cách thức làm việc của công ty và đưa ra kế hoạch để phát triển hơn cho hiệu quả mang lại là cao nhất đối với việc tung ra sản phẩm của công ty.

Lúc này Thiếu Kiệt đứng lên đưa tay ra trước nói

- Chúc mừng chị, chị đã đủ tiêu chuẩn để làm việc với chúng tôi, việc để chị là người cuối cùng để phỏng vấn nếu chị chịu ngồi đến cuối có nghĩa là hai câu trả lời kia của chị có đúng yêu cầu của tôi hay không thì tôi vẫn nhận chị vào làm việc bởi tính chất của một nhân viên bán hàng chuyên nghiệp sẽ không từ bỏ khi mình chưa đạt được mục đích ở điều này chị đã thành công Còn ở câu hỏi thứ hai câu trả lời là khi người đàn ông bước vào siêu thị điện máy bản thân họ đã là cần một thứ gì đó từ siêu thị nên họ sẽ bước vào cũng như nêu là chị là một nhân viên bán hàng có kinh nghiệm khi tư vấn nhiệt tình và làm người khách tìm ra cái họ cần thì họ sẽ bỏ tiền túi ra mua món hàng mà chị bán. Hi vọng chị sẽ được hợp tác và phát triển tốt nhất cho dù chị mới chỉ tốt nghiệp ngành quản trị kinh doanh và không có kinh nghiệm tôi tin rằng chị sẽ trở thành một người quản trị kinh doanh trong thời gian sắp tới tại công ty.

Lúc này Nhã Kỳ biết mình may mắn thế nào khi ở lại đến cuối cùng tuy chỉ có năm người phỏng vấn nhưng nhìn những người lần lượt ra về lúc đầu cô cũng định bỏ về nhưng sau đó lại quyết tâm ở lại cho đến cuối cùng vì

cô cần công việc này những nơi đăng tuyển dụng mức lương cùng tương đương với công ty này nhưng họ đều phải cần người đã có kinh nghiệm trong việc bán hàng ít nhất một năm đến hai năm để được tuyển dụng. Chỉ có nơi này là không ở cuộc phỏng vấn đơn giản vừa rồi cô càng nhận thấy người phỏng vấn mình tuy con nhỏ tuổi hơn mình như có một tầm nhìn vượt xa mình về lĩnh vực mình được học tập. Cô chào thiếu Kiệt và Trương Hạo rồi ra về trong lòng không khỏi rung động hôm nay cô học được thêm một điều mới từ một cuộc phỏng vấn đã là người kinh doanh khách hàng là quan trọng nhất bất kể họ thế nào họ ra sao chỉ cần không buôn bỏ tiếp tục cố gắng theo đuổi mục tiêu thì sẽ gặt hái được thành công.

Ít ai biết rằng tại ngôi nhà nhỏ này sau buổi phỏng vấn này sẽ xuất hiện một nữ cường nhân về tiêu thụ hàng hóa và một người nữa đứng đầu về thương mại điện tử trong tương lai.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Phó Ước

Chẳng mấy chốc một buổi sáng phỏng vấn tuyển người đã xong mọi việc còn lại Thiếu Kiệt để cho Trương Hạo tiếp tục làm chủ nhà. Hiện tại nhà hăn xem như là cái công ty mà nhìn chung thì tới lui chỉ có 24 mét vuông mà lại là nhà ở nên có chút khó khăn tình hình này nếu phát triển lên nữa thì hoàn toàn không ổn.

Trong Buổi ăn Trưa Thiếu Kiệt cùng Trương Hạo hiện tại đều dùng cơm của Hoàng Lâm Nhu nấu cho hai đứa ăn dù sao thì việc ăn cơm Hoàng Lâm Nhu bỗng nhiên trở thành chuyện hàng ngày với Trương Hạo theo nhận định của Trương Hạo thì hăn cũng nên kiếm một cái nhà nào đó vừa đủ và thuê lại để làm công ty vừa thuận tiện buôn bán vừa có thể không để Hoàng Lâm Nhu biết nhiều, nhưng điều kiện tiên quyết hiện tại thì chưa được. Việc kinh doanh chỉ mới bắt đầu tuy là khá thuận lợi ở mặt phương diện bán hàng cũng có một số khách hàng ổn định từ những người mua đi bán lại nhưng như vậy chưa phải là thiết yếu cần phải thay đổi.

Việc hiện tại tuy giá phòng thuê tương đối còn rẻ nhưng không vì thế mà Thiếu Kiệt là phung phí vì một tháng phải trả tiền thuê nhà thường xuyên với lương hai người Chu Tường và Nhã Kỳ sắp tới nữa nên hăn cũng muốn di dời mặt bằng, nhưng mà điều kiện hiện nay là không cho phép.

Sau một hồi bàn bạc Thiếu Kiệt với Trương Hạo quyết định sau này sẽ thuê trước mắt cứ để như vậy dù sao kinh phí cũng còn eo hẹp do thấy Thiếu Kiệt tính ra được một tháng chi phí trả tiền nhân viên và trả tiền thuê nhà khá nặng nên Trương Hạo cũng thấy lúc này khoảng tiền hai người kiếm được hầu như là chưa đủ cho mấy.

Để lại Trương Hạo ở nhà vừa chơi Game vừa đăng quảng cáo ở diễn đàn và cách nơi buôn bán rao vặt là điều Thiếu Kiệt muốn Trương Hạo làm hằng ngày và phải luôn thường xuyên trả lời những câu hỏi của khách hàng, điều nào mà không thể trả lời được thì có thể tìm trên công cụ tìm kiếm đó là cách mà Thiếu Kiệt đã hướng dẫn hẳn.

Thiếu Kiệt đến trường học trong tâm trạng thư giãn nhất hẳn có mỗi ngày bây giờ hẳn đều học hành một cách nghiêm túc nếu có ai nhìn nhận hẳn như thế nào hẳn cũng không quan tâm. Vừa vào trường học hẳn được Lý Bân đứng ở trước cổng trường đợi hẳn vừa thấy hẳn dắt xe vào trường Lý Bân đã chạy lại nói.

- Anh Kiệt ba thằng hôm qua hôm nay quay lại đây nói là Chiều nay đại ca chúng muốn gặp anh đó. Cần em gọi anh em không chơi tụi nó.

Thấy Lý Bân nói thế Thiếu Kiệt cũng biết là ai cần gặp hẳn nhưng hẳn cũng không vội vàng như tên Lý Bân này. Nghe hẳn nói thì có vẻ gan dạ ghê lắm, nhưng với cái thân hình mập mạp của hẳn thì đánh ai, có chẳng chỉ đi theo cho đông để lấy uy thôi. Thằng này hư vinh làm đại ca bang hội lắm, mà tội cái miệng cộc gan thỏ nên chỉ có đi theo ra oai thì được, chứ mà đi đánh nhau thì hẳn chỉ có nước làm bao tải cho người ta đánh thôi.

- Tao nói mày chỉ được cái miệng bô bô lên chuyện này cũng không phải là chuyện gì

là lớn với gọi khoảng ba bốn đứa nữa đi cũng là được nhớ gọi luôn Tiểu Vũ. Thằng này đánh nhau được phản ứng cũng mau lẹ hơn cái thân hình của chú mày nhiều, cũng không cần nhiều người đâu. à tụi nó hẹn ở đâu thế?

- Tụi nó hẹn ở bên nhà hàng 751 thôi để em đi gọi mấy thằng nói nó sắp xếp.

Trong chưa đầy hai tiết học sự việc Thiếu Kiệt đánh nhau với thành viên hắc bang được lan truyền trong trường học và sự kiện đại ca hắc bang sau buổi chiều sẽ gặp Thiếu Kiệt để nói chuyện làm cho trong trường thêm một cú oanh tạc, lúc này Thiếu Kiệt lại là trọng điểm, các học viên lớp cao hơn, khi nghe chuyện này xong cũng rùng mình. Một học sinh mà dính dáng vào hắc bang mà lại là bang phái có thế lực trong Thành Phố Lưu Minh này một vài người tỏ ra e ngại hẳn khá nhiều, nhưng hơn ai hết Thiếu Kiệt biết tuy lần này đi sẽ có thể đánh nhau nhưng đó là ở trạng thái xấu nhất xảy đến, vì nhà hàng 751 nằm đối diện với đồn cảnh sát gặp mặt ở đó thì Hắc Bang hay không cũng chẳng thể nào gây chuyện nhưng hẳn bắt buộc phải đi vì trước sau gì cũng sẽ gặp mặt nên cứ theo tư thái chuẩn bị trước còn hơn là bị động.

Ngồi trong giờ học Thiếu Kiệt hoàn toàn nghiêm túc làm cho một số người vì nghe tin đồn cứ chốc chốc lại nhìn hẳn cả giáo viên hôm nay có giờ cũng úp mở bảo hẳn tránh đi dù sao còn là học sinh dính dáng với những thành phần xã hội thì lại không hay. Ngược lại ở trên phòng giáo viên một Thiếu Niên đang đứng nói chuyện với một người trung niên. hai người một là Minh Long đang hướng Từ Phong nói.

- Thầy nghĩ xem một thành phần như vậy mà lại xuất hiện trong trường mình, như thế làm ảnh hưởng tới các bạn cùng trường chưa kể nếu phát sinh điều gì làm ảnh hưởng danh tiếng thì đưa trường ta em thấy tốt nhất nên đưa ra hội đồng kỷ luật rằng đe thật mạnh.

Nghe lời một phía của Minh Long thêm cả việc Thiếu Kiệt là cái gai trong mắt Từ Phong hẳn đối với hẳn trường học không nên tồn tại những học sinh như vậy chỉ làm bôi nhọ thanh danh trường. Tức giận hẳn nói với Minh Long.

- Hừ Một lũ sâu mọt của xã hội được rồi chuyện này thầy sẽ ý kiến lên Ban Giám Hiệu nhà trường còn hình thức kỷ luật với những thành phần này em không cần phải nói thầy biết làm thế nào.

Trong lòng Minh Long thầm nói.

- Hoàng thiếu Kiệt ơi là Hoàng Thiếu Kiệt tao sẽ cho mày biết đánh tao thì mày phải chịu hậu quả như thế nào.

Kết thúc buổi học Thiếu Kiệt thu dọn tập vở lại cùng Lý Bân ra khỏi trường ở trước trường hắn đã thấy Lâm Vũ và một số anh em đang tụ tập khá đông ở trước cổng trường. Nhìn thấy nhiều người vậy Thiếu Kiệt nhìn qua Lý Bân. Lúc này hắn cũng chỉ biết xua tay lắc đầu nói.

- Không phải lỗi tại đệ tại tụi nó đòi theo em có nói mà tụi nó không chịu nghe, em cũng cũng bó tay rồi.

Nghe Lý Bân nói thế Thiếu Kiệt hướng mọi người học sinh đang tụ tập ở đây nói.

- Tụi bây làm gì mà đông thế? Đâu phải đi đánh nhau đâu mà hăng hái thế? chỉ là đi nói chuyện thôi mà có cần tập trung đông vậy không? giải tán bớt đi 5 người đi với tao là được.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế nguyên một đám trả lời lại làm Thiếu Kiệt cũng lắc đầu

- Anh Kiệt dù sao đến địa bàn bọn nó mình đi đông cũng có mặt mũi hơn chứ.

Trong lòng thầm nghĩ móa bây giờ tự nhiên mình lại thành đại ca hắc bang à! kiếp trước mình nhớ đâu có rầm rộ như vậy. Chỉ thông qua Lý Bân làm một số việc thôi có cần như thế không. Nhìn xung quanh tụ tập lại ít nhất cũng hơn ba mươi đứa Thiếu Kiệt cũng không biết làm sao để đuổi tụi này về, với lại cũng muốn thử làm đại ca một lần kéo đi hơn ba chục đứa đàn em ở phía sau xem có giống như phim người trong giang hồ không nên cũng nói.

- Được Rồi muốn theo cũng được nhưng lỡ chuyện gì phải biết cẩn thận không đánh lại thì chạy.

Thế là theo sau Thiếu Kiệt là một đoàn anh em nhìn từ xa tương đối khá đồ sộ làm mấy nữ sinh ở ngoài trường thấy ánh mắt sùng bái mê mẩn. Đứng bên đường một người dõi ánh mắt theo thân ảnh đi đầu của nhóm người kia không rời. còn ở hai bên ven đường, nơi một nhóm nữ sinh tụ tập đang nhìn nhóm Thiếu Kiệt rời đi Thì nói.

- Không ngờ Thiếu Kiệt lại được nhiều người đi theo như vậy.

Nghe Thấy thế người nữ sinh bên cạnh nói

- Nhã Oanh à như thế là ít rồi đó nghe nói đầu nhóm Thiếu Kiệt cả trăm người. Lần này hẳn chỉ chọn những người đánh nhau tốt đi thôi, còn số còn lại hẳn không cho đi đó.

Một nữ sinh trong đó thốt lên.

- Cái gì khối mình chỉ có hơn 600 người mà một mình hẳn có gần 100 người là đàn em! Thiệt không đó?

Không ai biết điều đó đúng hay sai, nhưng chỉ với số người đang đi cùng Thiếu Kiệt mà đánh nhau với bất cứ một lớp nào thì cũng là điều mà không ai nghĩ tới năng lực này còn hơn cả chủ tịch hội học sinh.

Từ trường tới quán 751 không xa lắm nên tất cả đều đi bộ, không ai nói ai cứ thế lấy xe khỏi trường. Toàn bộ trong nhóm người hơn ba mươi người đang đi theo Thiếu Kiệt đều đem xe mình gửi lại bãi xe ngoài trường hoặc tiệm game hay tới mà đi bộ cùng Thiếu Kiệt đến nơi đã hẹn.

Đang ung dung đợi Thiếu Kiệt bên ngoài nhà hàng một đứa bị đánh trong ba đứa hôm qua trên mặt vẫn còn đang bông băng thuốc đỏ được cử ra xem khi nào Thiếu Kiệt đến thì báo. Hẳn cũng khá hậm hực vì sao hẳn

lại là người ngoài đây đợi xem chừng nào tên học sinh ấy đến mà báo chứ không phải người khác.

Khi hắn đang phì phèo điều thuốc trên tay, nhả ra từng làn khói trắng lên trời nghe thấy mọi người nhốn nháo xung quanh hắn liền quay lại. Thì hồi ời hắn thấy ngay một cảnh tượng mà làm hắn đứng hình miệng há hốc thành chữ o đến tay rút luôn cả điều thuốc run run chạy vào trong nhà hàng giọng lắp ba lắp hướng một người đang ngồi trong phòng với hơn mười người đứng xung quanh trong đó có cả hai thằng chung với mình bị đánh hôm qua nói.

- Th..ằng ... thằng nhóc nó...nó... nó tới người...người đông lắm!

Nghe thằng này báo cáo mọi người xung quanh cũng xám mặt, phải đông thế nào thằng này mới nói lắp như vậy, dù mày có bị thương đi nữa thì cũng có cần phải khoa trương như thế chứ, tụi nó chỉ là học sinh thôi mà. Tên nào trong số những người đứng đây đều có tâm tư xem thường miệng mỉm cười như trêu chọc. Nhưng khi nhìn ra ngoài cửa nguyên một đám mặt mày xám lại nhìn về hướng người đang ngồi trên ghế giữa. Lúc này ngồi hưởng thụ hút thuốc giữa phòng Tước Phàm cũng không ngờ cảnh tượng lớn đến thế, hơn ba mươi người nam sinh mặc đồng phục không còn chỉnh chu như chuẩn bị để đánh nhau mà không phải vướng víu, một người đi đầu rất ung dung như không có việc gì xem như đang đi dạo vừa đi vừa cười đùa với một đám ở đằng sau.

Những người bảo vệ trông xe bên ngoài thấy thế cũng mất tích, chưa kể những người xung quanh đó cũng lục tục dọn dẹp hàng quán đang bày biện ngoài đường vào trong nhà, còn bên ủy ban vì đã tan giờ làm nên chỉ còn lại một hai người dân phòng ngồi trong ủy ban chỉ từ trong đứng nhìn ra. Lúc này Tước Phàm mới hướng ba thằng đàn em bị đánh của mình nói.

- Con mẹ nó cái này mà là học sinh cái gì tao thấy nó thuộc giang hồ thứ thiệt chứ ở đó mà học sinh, tụi mày làm vậy đó hả lờ xung đột với bang

phái khác tao làm sao ăn nói với đại ca ở trên, mẹ nó học sinh cái rắm bao nhiêu người kia đủ làm gỏi cả bọn ở đây.

Ba thằng bị đánh cũng im thin thít không hó hé nửa lời lòng thầm rửa mười tám đời tổ tông Minh Long. Móa vậy mà thằng chó đó nói nó là học sinh cá biệt quậy phá trong trường, con mẹ nó cá biệt thật kéo một lúc đi hơn từng này người. Tước Phàm biết lúc này mình phải cố gắng khống chế tốt tình hình cho dù bên mình lẫn lộn cũng không đến nỗi, nhưng mười người đánh hơn ba mươi người hăn cũng không có ngu ngốc tui học sinh nó đã dám tới đây thì đâu có hiền.

Một mặt đến đây hôm nay hăn chủ yếu hăm dọa một hồi rồi rời đi, hăn còn nhiều việc phải làm nếu mà lộ chuyện này ra hăn bị ba thằng kia cười thúi đầu, ai nghĩ được đường chủ một đường của Xuân Nghĩa Bang giờ bị một đám học sinh Trung học tạo ra cảnh tượng như phim đến mức này.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Hiến Kế

Thấy nhóm người Thiếu Kiệt đã đến trước cửa nhà hàng mà mình e ngại không ra đón tiếp thì mọi người nghĩ mình ra gì, huống hồ mình còn là đường chủ của một bang phái. Tước Phàm đứng lên mặt tươi cười hướng Thiếu Kiệt Tước Phàm nói.

- Chào các anh em bên đó mới tới, mời mọi người vào trong nào cứ tự nhiên xem như nhà mình nhé.

Thấy hành động của Tước Phàm có vẻ cứng nhắc hẳn cũng cảm thấy buồn cười. Bản thân là đường chủ của Xuân Nghĩa Bang lại bị tròng diện của một đám học sinh làm cho mất mặt. Mà bản thân Thiếu Kiệt không biết chữ ai gặp hẳn hiện tại mà không khớp mới lạ, phía sau một đám đàn em đã vây lại mặt cùng một đồng phục như nhau nhìn khá giống trong phim một bang phái học đường người đông thể mạnh. Bước đến trước mặt Tước Phàm Thiếu Kiệt đưa tay ra và nói.

- Nghe danh anh Tước đã lâu một trong bốn anh em vào sinh ra tử của Cao lão đại hân hạnh gặp mặt! Không biết anh Tước có điều gì phó ước với Thiếu Kiệt tại đây.

Miệng Thì nói như thế nhưng bất giác Thiếu Kiệt lại nghĩ lại câu vừa nói ra nhưng không thể không nhin cười trong hoàn cảnh này vì lúc này nếu cười cũng có thể làm cho Tước Phàm tưởng rằng hẳn khinh thường mình điều đó càng tệ nhưng tự nói trong lòng

Móa sao mà giống như phim cổ trang vậy nè định mệnh mai mối không nên xem phim kiếm hiệp nhiều.

Nhưng cũng làm bộ nói với đám Lý Bân.

- Anh em kiếm chỗ ngồi xuống nghỉ ngơi một chút anh vào có việc cần bàn bạc với anh Tước mấy chuyện!

Thấy Thiếu Kiệt đưa thang cho mình Tước Phàm cũng nhẹ nhõm trong lòng. Cười cười nói với Thiếu Kiệt.

- Ra cậu em là Thiếu Kiệt mới từng này mà biết bao nhiêu anh em đi theo chú mày rồi đó à chú mày khá.

Lý Bân sợ không đủ loạn hăn ở một bên bồi thêm một câu làm cho nguyên một đám người của Tước Phàm đánh trống liên hồi.

- Bao nhiêu đây nhằm nhò gì mới có chưa được một nửa còn một mớ chưa kịp thu xếp nên không tới được!

Nghe Lý Bân nói Thiếu Kiệt giờ mới biết hăn có nhiều đàn em như vậy mà ở đâu ra chỉ có Lý Bân biết. Còn hăn chả biết gì đi học thì bọn đi ngang cũng thường gọi anh kiệt này nọ mà hăn nào có biết mặt cũng chỉ ừ đại.

Khác với sự băng khuâng trong lòng Thiếu Kiệt, Tước Phàm còn dao động hơn trong lòng chửi mẹ nhiều đây còn chưa được một nửa nếu tập trung đủ rồi chắc ăn tươi nuốt sống hăn tại đây quá bỗng chốc hăn thấy ướt đẫm sau lưng áo như đang đối diện với lão đại của mình tuy áp lực đó hăn không hiểu là ở đâu nhưng hăn cảm nhận được khí chất của người thanh niên còn đang ngồi ghế nhà trường này có một chút nào đó giống Cao Thịnh.

Tước Phàm cũng mời Thiếu Kiệt qua một bàn trống gần đó chỉ hai người nói chuyện. Vừa ngồi xuống bàn Tước Phàm hướng Thiếu Kiệt hỏi.

- Không biết Thiếu Kiệt hiện đang ở Bang nào ở Thành Phố Lưu Minh.

Vừa định uống vào ly trà được rót để trước mặt thiếu điều hấn muốn phun ra biết mình thất thố Thiếu Kiệt cũng chỉ nhìn Tước Phàm nói.

- Hiện tại em con đi học nhà trường không để học sinh ở trong những bang phái này nọ.

Lúc này Tước Phàm mới chợt nhớ ra Thiếu Kiệt vẫn còn là học sinh mà hấn cũng không ngờ đến một người thiếu niên trước mặt lại có vẻ ung dung bình thản như nói chuyện với một người ngang hàng như hấn.

Im lặng vài giây sau đó hấn nói chuyện đi vào vấn đề chính luôn vì bản thân hấn cũng chưa từng gặp trường hợp nào như thế này.

- Vậy thì anh nói thẳng ra bọn đàn em phía dưới không biết Thiếu Kiệt với cũng đã nhận tiền người ta nên bọn nó mới làm thế với bên em cũng đã đánh bọn nó thành ra như vậy nên chuyện này chúng ta xí xóa xem như đôi bên chưa có chuyện gì xảy ra.

Thấy Tước Phàm khá thẳng thắn Thiếu Kiệt cũng biết không nên làm khó dù sao mình tới nơi này cũng không phải tụ tập đánh nhau giành địa bàn nên trả lời.

- Mọi Việc đã qua về việc người ra tiền để làm việc này thì em cũng biết, mà thôi chuyện đó để tự em giải quyết. Còn hiện tại em có một việc liên quan tới anh Tước và Xuân Nghĩa Bang không biết anh Tước có muốn nghe hay không thôi.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Tước Phàm cũng tò mò hỏi.

- Việc gì sao lại liên quan tới anh sao? Thiếu Kiệt cứ nói thử xem đó là việc gì?

Thiếu Kiệt tay cầm ly trà uống vào một ngụm rồi đặt xuống nói.

- Theo em thấy việc này phải đợi người chủ sự cao hơn anh là Cao Thịnh em mới nói được. nếu anh Tước không phiền có thể để đến gặp anh Cao chắc chắn có nhiều chỗ tốt cho anh lẫn cho Xuân Nghĩa bang việc anh quyết định hay không cũng chẳng quan trọng vì trước sau em cũng sẽ gặp anh Cao.

Thiếu Kiệt vừa nói dứt lời bên ngoài một chiếc Mercedes trở tới trước cổng một đàn em của Tước Phàm bước đến nói nhỏ với hắn điều gì làm hắn biến sắc. Lắc đầu nói hướng Thiếu Kiệt nói.

- Không biết tên nào leo mép chuyện của chúng ta đến tai Cao lão đại rồi lão đại vừa mới tới gọi anh cùng em qua bên đó.

Nghe thấy thế Thiếu Kiệt cũng giật mình. Cao Thịnh tới đây có việc gì đó khá lạ đang lý chuyện nhỏ như vậy không nên kinh động tới Cao Thịnh mới đúng sao hắn lại xuất hiện ở đây. Thấy Thiếu Kiệt vừa mới nói muốn gặp Cao Thịnh vừa mới nói xong thì Cao Thịnh tới cũng làm cho Tước Phàm cũng choáng váng. Nhưng cũng ráng bước ra cửa đón Cao Thịnh vào.

Thiếu Kiệt cũng bước ra thấy Nhóm người Lý Bân này giờ cũng quan sát bên bàn của hai người để khi thấy không ổn thì lao vào giờ thấy hai người cùng nhau tiến ra cửa, đám học sinh đều đứng lên. Trong phút chốc Cao Thịnh vừa xuống xe cũng thấy được tràng cảnh này cũng hơi bất ngờ. Lúc này Tước Phàm đã đến trước mặt Cao Thịnh nói.

- Lão đại đến không báo trước em.

Lúc này Cao Thịnh mới nói.

- Nghe nói chú định làm khó dễ một người mà có người nhờ ta chiếu cố cậu nhóc đó.

Tức Phàm lúc này mồ hôi đổ ra ướt đầm cả cái áo trên trán cũng hiện rõ lên những giọt mồ hôi đang đọng lại.

- Đâu có lão đại em chỉ mời anh bạn Thiếu Kiệt đây hàn huyên một chút thôi.

Thấy Thiếu Kiệt đứng trước mình vẫn đang mặc một bộ đồng phục học sinh lại ung dung không có vẻ gì bất thường đưa tay đến trước mình nói.

- Chào Cao lão đại hân hạnh gặp mặt.

Cao Thịnh theo quán tính cũng đưa tay ra bắt lấy rồi nói.

- Toàn bộ kia là anh em của Thiếu Kiệt sao. Khá lắm anh hùng xuất thiếu niên à!

Nghe Cao Thịnh nói thế Thiếu Kiệt cũng khách sáo nói.

- Đó chỉ là bạn bè anh em cùng đi chung thôi! Nếu Cao lão đại có chút thời gian Thiếu Kiệt có một chút chuyện cần nói với Cao lão đại.

Tức Phàm lúc này cũng nói vào.

- Thiếu Kiệt cũng vừa mới nói em để gặp mặt lão đại nói việc liên quan tới bang mình.

Im lặng một hồi Cao Thịnh mới gật đầu cả ba cùng tiến vào một phòng Vip trong nhà hàng. sau khi cả ba đều ngồi xuống Cao Thịnh nhìn Thiếu Kiệt từ từ nói.

- Thiếu Kiệt có chuyện gì liên quan tới Xuân Nghĩa Bang cứ nói hiện tại ở đây không có người ngoài.

Ngồi xuống ghé tựa lưng vào Thiếu Kiệt nhìn sơ qua Cao Thịnh rồi ung dung chậm chậm đáp lời.

- Theo như nguồn tin của em hiện nay việc tẩy trắng của Anh Cao đang không thuận lợi là mấy nếu như em có một kế sách làm cho việc đó dễ dàng không biết anh Cao có đồng ý không?

Lúc này Tước Phàm đứng lên định nói gì đó nhưng Cao Thịnh ngăn lại rồi hướng Thiếu Kiệt giọng nói khá chân thành.

- Thiếu Kiệt ta đã gọi là em, một tiếng em thì sau này em cứ gọi ta bằng anh Cao thôi. Việc vừa rồi em nói nếu thật sự em có cách sau này bất cứ chuyện gì cần đến người của Xuân Nghĩa Bang anh sẽ nói toàn bộ anh em ra sức toàn lực.

Có được lời hứa hẹn của Cao Thịnh là điều mà Thiếu Kiệt muốn bây giờ vì ở kiếp trước hẳn biết Cao Thịnh là một người trọng chữ tín đã hứa việc gì sẽ luôn thực hiện lời hứa của mình.

- Như em quan sát thì nhà hàng này cũng chỉ là cái vỏ tuy nó ít khách nhưng lúc nào bên tài vụ anh cũng có người báo cáo lợi nhuận nhưng như vậy tiền tẩy trắng rất lâu.

Thiếu Kiệt nói ra điều này Cao Thịnh cũng biết nên nói ra luôn lý do mình đang gặp trở ngại.

- Điều đó anh biết nhưng có rất ít con đường tẩy trắng được khối tài sản của Xuân Nghĩa Bang hiện tại nói chung là khó vì bên chính quyền cũng thường xuyên để ý đến bọn anh nên rất khó tẩy trắng được.

Lúc này Thiếu Kiệt mới cười cười bình thản tiếp tục.

- Có thể anh Cao chưa nghĩ đến một điều mà có chẳng anh cũng chẳng biết con đường này. Nếu như bản thân trúng vé số một khoản tiền lớn thì sao?

Cả Cao Thịnh lẫn Tước Phàm cùng hô lên một lượt.

- Trúng vé số??

- Đúng vậy Trúng vé số, việc này thì tương đối đơn giản anh Cao chỉ cần tìm đến một cái đại lý vé số cấp một đầu nguồn trả ra một số tiền nhất định, cao hơn giá trị người trúng vé số điển hình là một tờ vé số khi trúng giải sẽ bị trừ đi thuế, mà người trúng số phải trả thì anh chỉ cần mua bằng với giá trị tờ vé số và thêm vào đó hoa hồng cho đại lý kia, thế là tiền của anh Cao được hợp thức hóa, tẩy trắng hoàn toàn.

Việc này Thiếu Kiệt biết được ở kiếp trước có một ông chủ tịch quận cũng đã làm như thế ông dùng tiền hối lộ để mua lại những tờ vé số và đưa vợ ông là người lãnh tiền đó. đến khi ông bị phanh phui nhà cửa và tiền bạc vẫn là trên danh nghĩa của vợ ông và nhà nước lúc đó không thể tịch thu, vì trong sổ lưu trữ người trúng giải khai báo có tên bà.

- Điều này được chứ?

Cao Thịnh muốn chắc chắn nên hỏi lại Thiếu Kiệt.

- Chắc chắn điều thứ hai là sau khi nhận được tiền Trúng thưởng bằng vé số anh nên thành lập một công ty bảo vệ. Đây là điều cần để hợp thức hóa hết những số tiền mà các nhà hàng, khách sạn, quán bar sẽ phải đóng cái gọi là phí an ninh. Thay vào đó anh lại có một lượng đàn em đông đúc vậy sao không cho những người đàn em này trong vai những người bảo vệ vừa có thể xuất hiện kịp thời khi quán xảy ra chuyện vừa làm cho những nơi kinh doanh kia an tâm thì các nơi đó mỗi tháng tiền thu về nộp lên nhưng trên hợp đồng lại là tiền lương bảo vệ lúc này tất cả mọi khoản tiền đều có nguồn gốc rõ ràng anh đường đường trở thành ông chủ một công ty ngoài mặt. Trừ khi anh dính tới thuốc cấm thì số tiền tẩy trắng là hoàn toàn không thể nào được.

Nghe qua kế hoạch của Thiếu Kiệt Cao Thịnh hưng phấn vỗ cái bàn một cái rầm thốt lên.

- Hay

Vỗ bàn một cái kêu thật to Cửa Cao Thịnh làm cho Tước Phàm đang suy nghĩ bị giật mình xong hần mới vô thức từ trong suy nghĩ nói ra.

- Vấn đề cho anh em làm bảo vệ quá hay cứ như bọn em đi vòng vòng thu tiền bảo kê hàng tháng hết nơi này đến nơi khác cũng khá vất vả giờ chỉ cần có người mình ở quán thì cứ mỗi tháng tiền sẽ chuyển lại cho lão đại xong rồi lại chia xuống cho anh em cứ như thế ai cũng có một công việc kiếm ra tiền à.

Thấy ý kiến nêu ra của mình Cao Thịnh không phản bác lại chắc chắn sẽ được hần áp dụng mà Thiếu Kiệt biết giờ cũng không còn sớm nên hướng hần nói.

- Thôi em về không toàn bộ anh em ở ngoài phải ngồi đợi chẳng biết đến khi nào giờ cũng trễ rồi, có gì anh em mình hẹn gặp lại nhau vào khi khác lúc đó sẽ nói cụ thể hơn.

Bước ra khỏi phòng Vip Thiếu Kiệt hướng bọn người Lý Bân đang ngồi bên ngoài ra hiệu đi về thấy thế cả bọn lại cùng nhau đứng lên bắt đầu từng người hướng cửa nhà hàng ra về để lại ánh mắt nhìn chăm chú của người qua đường khi thấy một nhóm lớn học sinh tụ tập ngoài phố cùng nhau nói cười vui vẻ.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Nể Phục

Khi Nhóm Người Thiếu Kiệt đi rồi Cao Thịnh nhìn theo anh nhóm người của Thiếu Kiệt rời đi thì lúc này mới nói với Tước Phàm.

- Người Thanh niên này nếu trở thành người giúp sức cho chúng ta thì bang ta lớn mạnh hơn không xa đâu.

Tước Phàm lúc này cũng bất giác nói.

- Ủ ờ chẳng biết tên Thiếu Kiệt này làm sao mà có nhiều anh em đi theo thế. À mà ai là người nhờ đại ca chiếu cố hẳn thế.

Lúc này Cao Thịnh chỉ nhìn làn khói thuốc trong không khí sau khi thở ra một hơi nói.

- Đã Bao Lâu rồi kể từ ngày ấy, cái ngày mà anh em chúng ta còn lăn lộn ở tầng thấp nhất của cái thành phố này. Sau từng ấy năm kể từ sự việc đó, đây lần đầu tiên Ngọc Nhi nhờ ta một việc đó lại là bảo vệ cho cậu nhóc này.

Tước Phàm cũng giật mình.

- Cái gì Tiểu Thư lại nhờ lão đại bảo vệ hẳn!

Cao Thịnh lúc này mới nói với Tước Phàm

- những việc vừa rồi Thiếu Kiệt nói hãy làm theo đi sắp xếp anh em ngày mai mở cuộc họp, anh muốn thực hiện theo kế hoạch này nó có vẻ tốt hơn

là mỗi tháng thu được chỉ một chút tiền chắc đến mười năm sau cũng chưa xong.

Sau khi phân phó Tước Phàm xong Cao Thịnh cũng lên xe rời khỏi nhà hàng 751. Nhóm Thiếu Kiệt khi về đến trường cũng đã khá trễ, đứa nào cũng lấy xe của mình rồi chào Thiếu Kiệt rồi đi ra về còn Lý Bân thì hăn đợi khi mọi người về hết mới hỏi Thiếu Kiệt.

- Anh Kiệt em thấy cái người đến lúc sau khá ghê gớm nhìn thấy tên Tước Phàm đó có vẻ kiên ky người đó là ai thế mà ba người vào trong phòng nói chuyện gì lâu vậy?

Biết tính tò mò của Lý Bân không ai bằng Thiếu Kiệt hăn mà không có câu trả lời thì đừng mong thoát khỏi hăn. Nên cũng trả lời cho Lý Bân biết.

- Người đó là Lão đại lớn nhất Xuân Nghĩa Bang Cao Thịnh còn việc tao vào phòng chủ yếu là hòa giải hai bên chứ có cái gì nữa mà nói. Thôi về sắp xếp ngày nào đó tao mở tiệc tao mời anh em cảm ơn vụ hôm nay.

- Cái Gì! Cao Thịnh!

Nói rồi Thiếu Kiệt lên xe đạp đi mất để Lý Bân mắt tròn như hạt nhãn miệng chữ o đang cố gắng tiêu hóa tin tức mình nhận được.

Về đến nhà Trương Hạo cũng đã đi về chỉ còn lại Hoàng Lâm Nhu đang ngồi trước máy vi tính. Đang chăm chú chơi line 98 một loại game khá dễ chơi mục đích nâng cao tư duy khá hay. Thấy thế Thiếu Kiệt cũng cười đùa nói.

- Hôm nay mẹ biết chơi game luôn.

Nói rồi hăn để túi xách xuống, chạy vào nhà tắm để lại mẹ mình ở đó giật mình thốt ra một câu.

- Thằng Quý này!

Cuộc Sống sau buổi tối đầy bình thường như bao người khác hẳn bắt đầu bước vào bàn học, những môn học sắp tới những kiến thức ở trường song song với sách giáo khoa và tự tìm những bài học ở trên mạng về môn học của hẳn. Thấy Thiếu Kiệt cố gắng như thế học hành thì ngày càng chăm chỉ hơn trước tuy cũng thường hay về nhà trễ nhưng không như những thời gian trước đi tới tận tối mịt mới về.

Một ngày mới hẳn thức dậy cùng với lúc Hoàng Lâm Nhu đi làm đó là thời gian còn khá sớm nên hẳn cũng thoát ra khỏi trạng thái ngái ngủ và chạy bộ cùng tự rèn luyện thể lực cho mình hẳn cũng biết được thân thể củ mình đang trong thời kỳ phát triển tốt nhất cũng cần những bài tập phát triển thân thể chạy một vòng quanh con đường hẳn sống khi về đến nhà cũng đúng 7h sáng vội đi tắm cho thoải mái, xong bắt đầu sắp xếp lại những việc cần phải làm và hướng dẫn cho hai người Chu Tường và Nhã Kỳ công việc sắp tới.

Khi cả ba người Trương Hạo, Chu Tường, Nhã Kỳ đều đã đến đầy đủ Thiếu Kiệt ngồi xuống trước ba người khi đã Trương Hạo nói với hai người hẳn có điều muốn nói.

- Hôm nay là ngày đầu tiên Chu Tường và Nhã Kỳ đi làm có thể nói một điều có thể tôi sẽ không giỏi hơn hai bạn ở vấn đề trường lớp, bằng cấp nhưng tôi chắc chắn các bạn sẽ không có được kinh nghiệm cuộc sống và xã hội hơn tôi trong kinh doanh cũng như chuyên môn ở một số lĩnh vực. Hôm nay tôi sẽ chỉ nói đơn giản những gì tôi cần ở các bạn.

Thiếu Kiệt bắt đầu cuộc họp bằng những giọng điệu nghiêm túc nhất sau đó đưa đến Chu Tường và Nhã Kỳ hai bộ tài liệu khác nhau.

- Công Việc của người rất đơn giản đối với Nhã Kỳ vừa mới tốt nghiệp ngành quản trị kinh doanh tuy kinh nghiệm sales chị chưa có nhưng tôi ở

đây sẽ hướng dẫn chị còn đối với Chu Tường tôi muốn bạn xem những bộ khung đã được tôi lập trình trên máy kia có một file tên anh. Đối với Nhã Kỳ bạn sẽ phải thao tác những gì một người không chuyên như Trương Hạo đã làm trong thời gian qua. Việc đó sẽ mang lại kiến thức tốt cho chị ở một số phương diện vì sắp tới Trương Hạo sẽ chuyển qua ở bộ phận nhập hàng và xuất hàng. Vậy chị có điều gì thắc mắc không?

Thiếu Kiệt bắt đầu phân công từng công việc cho từng người mỗi công việc, Thiếu Kiệt đều có một bộ khung hướng dẫn chi tiết nhất dành hai người với cơ sở tự họ phát huy hết những gì mà họ có sau đó hỏi lại Nhã Kỳ có điều gì thắc mắc không.

Lúc này Nhã Kỳ khi được Thiếu Kiệt hỏi cũng trả lời.

- Qua tìm hiểu sơ lược của tôi về công ty thì chỉ mới thành lập nhưng khá nhiều ý kiến tích cực về công ty, từ cách tư vấn với giá thành có lẽ tôi hi vọng được Trương Hạo trực tiếp hướng dẫn vì tôi biết hiện tại em còn đi học mà người tiếp xúc lấy được mặt tích cực kia theo tôi nghĩ là Trương Hạo nên hi vọng anh có thể hướng dẫn tôi thêm.

Nghe thế Trương Hạo cũng bật cười làm Nhã Kỳ cùng Chu Tường hết sức ngạc nhiên hẳn nói.

- Nhã Kỳ cô sai rồi! tôi không phải là người bán hàng có kinh nghiệm, và cũng chẳng phải như cô tưởng tượng mọi việc từ bán hàng tới tiếp xúc khách hàng hay là tư vấn sản phẩm đều do Thiếu Kiệt dạy tôi nếu cô cho rằng Thiếu Kiệt không đủ chuyên môn đào tạo cô thì chắc tôi cũng chưa đủ điều kiện. Mà vấn đề ở đây có lẽ không phải là chuyên môn mà là kinh nghiệm.

Dù sao cũng không để người ta mới đi làm lại có ảnh hưởng không tốt Thiếu Kiệt gật đầu nói với Nhã kỳ.

- Cô cứ yên tâm mỗi buổi sáng tôi đều có thể hướng dẫn cô làm việc còn buổi chiều khách hàng là của cô buổi sáng cô chỉ cần theo dõi và quan sát cách tôi nói chuyện với khách hàng và các tạo niềm tin cho khách hàng thôi.

Chấp nhận được sự thật bởi Trương Hạo là minh chứng tốt nhất cô cũng đồng ý.

- Vâng!

Thiếu Kiệt nhìn toàn bộ mọi người sau đó lại nhìn Chu Tường giao việc.

- Còn Chu Tường do công việc đặc thù nên tôi sẽ không thúc ép thời gian nhưng bạn có những lúc nào đó không hiểu về những thông tin trên cái file mà tôi xây dựng đó mà hỏi tôi sẽ trả lời tất cả các chuyên môn cho bạn và những mã nguồn nào bạn chưa biết. Hiện Tại thì chúng ta bắt đầu một ngày làm việc mới.

Trong Sáng đó, Thiếu Kiệt bắt đầu tiếp những vị khách quen thuộc cho đến khách hàng mới đến cửa hàng lần đầu, đứng sau hắn là Nhã Kỳ đang tiếp thu học hỏi.

Càng tiếp xúc cô càng ngạc nhiên hơn khi thấy một người thanh niên như thiếu kiệt, tuy trong căn phòng nhỏ chật hẹp này lại có một người bán hàng giỏi đến vậy từ cái bắt tay đến những câu nói vui đùa nhưng đối với họ Thiếu Kiệt luôn dành tâm tư tình cảnh cao nhất, rồi cũng lang mang cùng khách những chuyện trên trời dưới đất thế mà, bất cứ khách hàng nào dù Nhã Kỳ cho rằng người đó khó tính như thế nào cũng hài lòng ra về với sản phẩm của mình mua còn không quên nói sẽ giới thiệu bạn bè chiều cổ sinh ý của tiệm.

Càng làm cho cô nhận thức được Thiếu Kiệt là một người có kinh nghiệm và vốn sống đầy đủ và quá phong phú, cô tự hỏi nếu là mình thì có làm được như vậy không.

Còn đối với Chu Tường sau khi nhìn cái file mà Thiếu Kiệt đưa cho mình mình từ bên những chuyên môn mà hắn đã học, cũng như kinh nghiệm đều hết sức thán phục, có những chỗ hắn còn không hiểu chỗ đó làm sao có được kết quả nhưng khi hỏi Thiếu Kiệt thì hắn giải thích một cách rất chi tiết chỗ đó sẽ ra sao và tự mình là ra kết quả cho Chu Tường xem.

Cũng như đối với cơ sở dữ liệu và code Chu Tường cảm thấy mình nên học chàng Thiếu Niên này rất nhiều từ bố cục tới những đoạn code viết theo nhóm và viết theo kiểu có thể chỉnh sửa tốt nhất, từ những cơ sở dữ liệu nào là dễ gọi tên không rắc rối đối với những ngôn ngữ lập trình hiện tại hắn biết đều không có những cách viết ngắn gọn này, mà Thiếu Kiệt lại xây dựng lên những bộ khung và những cơ sở kết nối với nhau hết sức hoàn thiện. Bản thân hắn khi thử những mã mới mà Thiếu Kiệt đưa ra đôi khi lại bị lỗi nhưng đến khi thiếu kiệt làm lại ra hắn hết sức khó hiểu Nhưng cũng vì thế hắn biết được, khi làm việc ở đây hắn sẽ có thêm được kinh nghiệm như thế nào.

Chưa kể đến Thiếu Kiệt còn thường xuyên chọc hắn nói nếu thấy khó tập trung thì có thể đi dạo hoặc chơi game làm gì tùy thích, khi nào cảm thấy thoải mái nhất thì làm tiếp. Chưa có một công ty nào mà hắn đã đi làm có được tác phong này hắn càng thích cái tính cách này của ông chủ nhỏ kia. Cứ lâu lâu Thiếu Kiệt lại nói anh mà cần quá là Trương Hạo đưa anh đi cấp cứu đó. làm gì mà mặt nghiêm túc thế, còn nữa đi làm mai một muốn mặc đồ gì thoải mái một chút. nghĩ sao mặc áo sơ mi mà đi quần jean mang giày nike, mai một cứ thích gì mặc đó, trừ đi làm mặt quần cộc thôi anh không sợ chứ em sợ à, bước ra đường người ta nhìn vào tưởng sinh vật lạ thì chết. Cứ như thế Thiếu Kiệt và ba người làm việc bỗng chốc hết một buổi sáng.

Còn Trương Hạo thì hắn đã liên hệ bên Hoách Nam chuẩn bị đi Hữu Nghị đã xong nên Thiếu Kiệt để nói hắn buổi chiều không cần quan tâm Nhã Kỳ lắm cô tư vấn khách ra sao cũng được nên mọi chuyện nhẹ nhõm

hơn ra nhiều cho mọi người. Bởi theo Thiếu Kiệt quan sát cô cũng khá mỗi lần hẳn nói chuyện với khách tình huống nào đáng ghi nhớ cô liền ghi vào trong sổ tay của mình cho đến khi cả bốn người dùng cơm thì Nhã Kỳ luôn hướng Thiếu Kiệt hỏi những các giao tiếp với khách ra sao, cũng như làm sao biết khách thích món đồ nào. cho đến khi hẳn thay đồ đi học thì chiều hôm đó Nhã Kỳ bán được một bộ máy đầu tiên mà người khách đó cũng là người khách Nhã kỳ một mình tư vấn.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Biện Luận

Thiếu Kiệt đến trường như bao học sinh khác trong trường học, lúc này cũng chỉ có bọn con trai còn đang la cà ở sân bóng trước, sân trường rải rác khắp nơi những chiếc lá của các loại cây cối đang mùa thay lá, một sức sống mới đang được hình thành, quy luật của cuộc sống luôn là vậy khi chiếc lá đã già rời khỏi cành cây đầu đó trên cây lại có một chồi non mới được thay vào chiếc lá kia. Thiếu Kiệt qua một đời người đầy thăng trầm càng thấy cuộc sống này vốn dĩ là công bằng có những sự việc dù là không thể xảy ra nhưng vì một chút chuyển biến có thể làm lý tưởng và niềm tin của bất cứ ai thay đổi.

Vừa ngồi vào bàn học Lý Bân đã ở đó đang lo lắng một chuyện gì đó. Thấy Thiếu Kiệt bước vào lớp hẳn hướng Thiếu Kiệt nói.

- Anh Kiệt có chuyện rồi!

Cũng hơi ngạc nhiên thẳng này Lý Bân luôn có tâm trạng lạc quan yêu đời thế mà hôm nay lại tỏ ra lo lắng nên Thiếu Kiệt cũng nhíu mày nói.

- Chuyện gì trời sập xuống chết hết chứ không chết một mình mày đâu mà lo.

Thấy Thiếu Kiệt giờ này còn đùa hẳn được nên hẳn gấp gáp nói luôn.

- Theo Thông tin của em hôm nay anh vào trường là bị đưa ra hội đồng kỷ luật cho nghỉ học. tình hình là Từ Phong báo cáo với nhà trường nói anh tụ tập học sinh trong trường đánh nhau cùng hắc bang, với lại nói anh là

thành phần của bang phái xã hội nên nhà trường đang định đem anh ra hội đồng làm rõ trước khi cho anh thôi học.

Nghe Lý Bân nói thế trong lòng Thiếu Kiệt cũng bùng lên một nỗi tức giận tay siết chặt lại thành nắm đấm. hăn tự nói phải bình tĩnh kiếp trước mình đã phạm phải sai lầm dẫn đến việc phải nghỉ học làm việc lao động ngoài xã hội nếu đã được sống lại một lần thì ta sẽ không để điều đó xảy ra.

- Chuyện này chưa biết chính xác ra sao cứ đợi xem diễn biến thế nào tao sẽ xử lý nhưng mày yên tâm tao không để bị đuổi đâu.

Lúc này bên ngoài lớp đi vào Mai Uyển Lâm nhìn thấy Thiếu Kiệt đang đứng cùng Lý Bân thì nói.

- Thiếu Kiệt em cùng tôi lên phòng giáo viên có việc. còn các em do hôm nay giáo viên có cuộc họp gấp nên hai tiết học đầu các em tự học.

Thiếu Kiệt đưa cặp sách cho Lý Bân xong nói nhỏ với Lý Bân.

- Tập hợp toàn bộ anh em đến phòng giáo viên.

Sau đó Thiếu Kiệt Theo Mai Uyển Lâm đi về phòng giáo viên, với tư thái ung dung không có chuyện gì xảy ra.

Khi Mai Uyển Lâm cùng Thiếu Kiệt đến phòng giáo viên mọi thầy cô trong trường đã tập hợp hết lại ngồi trong phòng. Thấy Mai Uyển Lâm đi vào cùng Thiếu Kiệt đợi Mai Uyển Lâm ngồi xuống chỗ ngồi của mình thì Từ Phong mới đứng lên nói.

- Thưa các vị ban lãnh đạo trường với các giáo viên hôm nay triệu tập cuộc họp khẩn này vì hiện nay có một học sinh trong trường chúng ta tham gia vào những sự kiện đánh nhau với những bang phái ngoài xã hội điển hình là học sinh này Hoàng Thiếu Kiệt học sinh khối lớp A7.

Lúc này Thiếu Kiệt vẫn bình tĩnh trước bao nhiêu người nhìn vào mình mà nói.

- Thưa các vị thầy cô em là Hoàng Thiếu Kiệt học sinh khối lớp A7 cho em hỏi việc triệu tập em lên đây để tham dự vào buổi họp em xin cảm ơn.

Nói rồi Thiếu Kiệt cúi người chào tất cả giáo viên Trong phòng. rồi tiếp tục nói tiếp.

- Em xin phép được nói một chút. Cuộc họp này đưa ra mục đích chính là xem xét có nên cho em học tập tiếp ở trường ta nữa hay không nên em có quyền được biện luận cho mình phải không ạ.

Lúc này ngồi giữa phòng một người đàn ông đứng tuổi đôi mắt hơi nheo lại không ai khác chính là hiệu trưởng trường Tân Tiến mới lên tiếng nói.

- Được em có điều gì để nói về những gì thầy Từ Phong vừa phát biểu.

Được sự đồng ý của Tân Tiến các giáo viên trong phòng cũng gật đầu đồng ý, dù sao cũng là buổi kỷ luật thôi học nên phải cho người ta một chút biện luận chứ khi không bị kỷ luật thôi học cũng quá kỳ khôi đi à.

Thấy mọi người đều đồng ý Từ Phong cũng không nói gì. nhưng trong bụng lại thầm rửa Thiếu Kiệt. Để xem mày biện luận cỡ nào người chắc chắn là phải nghỉ học rồi.

Biết Tâm tư của Từ Phong trong phòng này không ai rõ hẳn hơn Thiếu Kiệt ở kiếp trước hẳn đã từng chứng kiến Từ Phong một mực giữ vững lý lẽ bắt buộc đuổi học từ phong để tránh ảnh hưởng đến tất cả học sinh. Trong trường vì làm ra hành vi đánh bạn học cùng khối, kèm theo những chuyện nhỏ nhặt như học sinh thường xuyên ngủ trong giờ học, tác phong có vấn đề, trốn học thường xuyên ... bao nhiêu là tội đổ lên người Thiếu Kiệt một lúc. lúc này Thiếu Kiệt bình tĩnh nói.

- Thừa các giáo viên em xin trình bày một chút. Việc em ẩu đả với cái gọi là hắc bang gì đó mà thầy phong nói là đúng nhưng bản thân em có lý do chính đáng. nếu đang đi học trên đường về nhà một học sinh bị ba người lạ mặt chặn đường hăm dọa lúc đó trong các thầy sẽ xử lý như thế nào, im lặng để bị đánh hay là phản kháng để chạy thoát.

Lúc này Thiếu Kiệt im lặng một chút để cho các giáo viên lựa chọn rồi hẳn lại nói tiếp.

- Chắc chắn ở đây số đông giáo viên sẽ chọn phương án phản kháng để thoát thân. vậy em hỏi khi phản kháng các thầy giáo ở đây tâm lý lúc đó có phải là mặc kệ đối tượng là hắc bang hay không phải hắc bang chạy được tính sau đúng không ạ! và đúng vậy em cũng lựa chọn phương án phản kháng.

Lúc này Từ Phong lại đứng lên hướng Thiếu Kiệt nói

- Nhưng em đánh nhau với người khác ở ngoài trường như vậy là sai em phải được cho thôi học tôi không thể chấp nhận được việc học sinh mình đánh nhau như thế.

Thấy Từ Phong muốn ép mình phải bị thôi học Thiếu Kiệt không ngại hướng mũi tên về phía Từ Phong.

- Thừa thầy Phong cho em hỏi thầy là người nhu nhược đến mức người ta đánh thầy thầy không phản kháng, chịu bị đánh mà không đánh trả. vậy em thử nghĩ nếu một người con gái chọn thầy làm người yêu chỉ có nước khóc hận đang đi chơi với thầy mà gặp cướp hay bị người ức hiếp, thầy lại đứng một bên không làm gì thì chết.

Đâu đâu trong phòng giáo viên vang lên tiếng ho nhẹ, để nén lại cảm giác bật cười mà những câu nói của Thiếu Kiệt hướng về Từ Phong.

Thầy Thiếu Kiệt hướng mình nổ súng mà mình không phản kháng được từ Phong lúc này nổi giận quát.

- Em đem tôi ra làm ví dụ. sao em dám!

Biết đã chọc giận được Từ Phong Thiếu Kiệt vẫn từ tốn nói.

- Thầy Phong, thầy cũng nói đây là ví dụ thì nếu việc đó không có thật thì cũng không ảnh hưởng đến thầy cũng như những giáo viên vẫn thường lấy học sinh bọn em làm ví dụ cho những bài giảng trên lớp thì sao. Còn nữa việc thầy nói em ở ngoài trường học đánh nhau. Thế em không đánh nhau trong trường thì bản thân trường học sao lại đưa em ra hội đồng kỷ luật? nếu nói đánh nhau ngoài trường sẽ bị nhà trường đưa ra kỷ luật thôi học thì em nghĩ ở đây hôm nay không nên chỉ mình em ở đây. Vì thế em cũng giúp các thầy cô mời tất cả các bạn học có mặt lúc xảy ra sự việc tới trước phòng giáo viên để họ nói lời công bằng cho chính mình.

Nói rồi Thiếu Kiệt bước tới cửa phòng giáo viên mở ra, hiện tại bên ngoài đang tập trung một nhóm lớn học sinh không ai nói ai cũng biết toàn nam sinh bên phe Thiếu Kiệt, mà Lý Bân tập hợp.

Vừa rồi giờ trong phòng, do Thiếu Kiệt nói lớn vì thế bên ngoài cũng nghe thấy, càng thêm bức xúc tại sao trường mình lại có một giáo viên nhát gan như là Từ Phong. Cả bọn càng thêm ủng hộ Thiếu Kiệt.

Thấy bên ngoài một đám học sinh đang vây chặt lấy phòng giáo viên Từ Phong cũng xám mặt nói.

- Em dám làm loạn đem học sinh tập trung tại đây. Thầy Tần Tiến tôi đề nghị đuổi ngay học sinh này để tránh sau này chuyện lớn phát sinh.

Lúc này Tần Tiến mặt cũng âm trầm không nói các giáo viên cũng hơi nhốn nháo lên. Lúc này Thiếu Kiệt vẫn ung dung nói tiếp.

- Xin hỏi các thầy giáo cô giáo ở đây là học sinh toàn bộ của trường ta có mặt hôm em đánh nhau với ba người kia và bọn họ cũng có phần để em hỏi một chút các thầy cô sẽ hiểu.

Lúc này các giáo viên cũng giật mình nghĩ thầm nhiều người như vậy đánh nhau sao có khả năng. Nếu đuổi hết thì không ổn mà nếu đuổi một mình Thiếu Kiệt thì không công bằng.

Giọng của Thiếu Kiệt hướng về toàn bộ học sinh có mặt ở đây nói.

- Hôm đó các bạn đánh nhau với ba người hắc bang kia nếu được trở lại thời điểm đó các bạn lựa chọn bỏ đi không quan tâm hay là cũng lại tiếp tục lao vào đánh.

Toàn bộ học sinh đều hô vang cùng một lúc không theo tập dợt nhưng rất đồng đều.

- Đánh ...!

Thiếu Kiệt mỉm cười tiếp tục hướng học sinh ở đây hỏi.

- Nếu các bạn biết đánh nhau ngoài trường học sẽ bị đuổi học mà vẫn đánh sao? vì sao thế?

Im lặng một lúc thì Lý Bân nhảy ra nói.

- Nếu đánh nhau ngoài trường bị đuổi học thế thì thấy bạn học bị người ngoài ức hiếp mà không lao vào giúp thì tốt nhất nên làm kẻ nhu nhược rùa rụt cổ đi.

Nghe Lý Bân nói thế xong Lâm Vũ cũng nói tiếp theo.

- Ủa sao ngoài trường cũng bị đuổi học à. bên ngoài trường thì trường học làm gì có quyền quản lý?

Mọi học sinh nghe Lý Bân và Lâm vũ nói cũng có lý thì liền nói.

- Đúng rồi ngoài trường sao bị đuổi học, cái ý kiến này của thằng điên nào thế tao đi học về nhà rồi đánh nhau ở nhà cũng bị đuổi học thì nghĩ quách cho rồi.

Lúc này Từ Phong mới chợt nhận ra sự việc này không nằm trong tầm kiểm soát của hắn nữa chỉ biết im lặng nếu còn muốn đuổi Thiệu Kiệt sẽ dẫn đến một làn sóng phản nộ của học sinh đối với hắn là chuyện không thể tránh khỏi.

Thiệu Kiệt thấy thế cũng nói tiếp.

- Các bạn học sinh trường Thiên Hoa chúng ta có thật sự là một khối đoàn kết không hay là một nắm cát rời để mặc người ngoài khi dễ.

Tất cả học sinh cùng có mặt ở tại đây đều nói.

- Đoàn Kết!

Thiệu Kiệt mỉm cười lại kích động tiếp

- Chúng biết đoàn kết nhưng các bạn phải biết trong chúng ta đều là người của học sinh trường Thiên Hoa mỗi học sinh là niềm tự hào của Thiên Hoa chúng ta phải phát huy sự đoàn kết này với tất cả mọi người, mọi học sinh của Trường khác cũng như người ngoài xã hội rằng Thiên Hoa là một khối đoàn kết nhất trí một lòng không để cho ai ức hiếp được và cũng cho mọi người thấy được ở Thiên Hoa là một môi trường học tập thật tốt các bạn có làm được không?

- Được...!

Toàn bộ học sinh ở trước phòng giáo viên hô thật to và rõ làm huyên náo cả một góc trời và những người giáo viên còn trẻ tuổi đang thực tập làm

giáo viên cũng khẽ nắm chặt tay như làm ra một quyết tâm nào đó.

Quay lại tất cả giáo viên Thiếu Kiệt nói

- Thưa các thầy cô đã thấy nếu em đánh nhau ngoài trường lại là tự vệ, vậy em có lỗi gì lại phải buộc thôi học, nếu em có làm ảnh hưởng tới trường mà còn đang tuyên dương cho người ta biết trường chúng ta đoàn kết thế nào, ở trường lớp chúng em đoàn kết giúp đỡ cùng nhau khi gặp khó khăn với người ngoài xã hội sau này tốt nghiệp trường ta học sinh mỗi người đi theo một con đường khác nhau nhưng họ vẫn kết nối với nhau, giúp đỡ nhau trên những con đường sau này đó có lẽ sẽ là một sự thành công gắn kết được tất cả các học sinh. Khi còn ngồi ghế nhà trường cũng là sự dựng tình đoàn kết đối với trường ta trong việc đào tạo ra những hạt giống tương lai sau này. Em hi vọng các thầy cô sẽ suy xét về việc kỷ luật thôi học của em.

Lúc này Tần Tiến sau khi nghe Thiếu Kiệt nói hết cũng im lặng một lúc rồi mới hướng các giáo viên và học sinh đang có mặt ở đây một lần rồi nói.

- Tôi đồng ý cho em tiếp tục ở trường học tập hủy bỏ việc kỷ luật thôi học của em với điều kiện sau này phải học hành chăm chỉ và nên hạn chế những chuyện như thế này tiếp diễn. Bây giờ tất cả học sinh giải tán các giáo viên trở về lớp làm công tác tư tưởng học sinh lớp mình.

Tất cả học sinh tập trung sau khi nghe Tần Tiến nói thế hoan hô rầm trời sau đó lục tục rời đi Thiếu Kiệt cũng xin phép trở về lớp. Sự kiện oanh động cả trường nhân vật chính lại là Thiếu Kiệt khi biện luận làm hủy bỏ hình thức kỷ luật thôi học của mình.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Chi Điểm Tước Phàm .

Thiếu Kiệt và mọi người sau khi rời khỏi phòng giáo viên một thân ảnh đứng đó nhìn theo hướng hắc tay cầm một tờ giấy quyết định Thôi Học bị vò nát nhả nhúm người đó không ai xa lạ đó là Từ Phong hắc tức giận thật sự vì chưa có học sinh nào dám chống đối lại hắc mà còn ở trong trường nhưng nay Thiếu Kiệt lại làm được điều đó như đánh thẳng lên mặt hắc một cái tát rất đau.

Trong khi đó thiếu kiệt được mọi người giúp đỡ nên hắc cũng hào phóng nói mọi người ta học tự tập một chỗ ăn uống thỏa thích. Bản thân hắc cũng biết không phải chơi sang gì toàn là đồ ăn vặt thường cũng không bao nhiêu tiền mà cho dù có bỏ ra đối với hắc giờ đây là điều đương nhiên, mọi người ở đây đi theo hắc nên lỡ may sự việc không thành cả bọn chết chung, thì hắc cũng cảm thấy có chút nào cần phải tỏ ra chút gì đó cho anh em đã giúp đỡ hắc.

Chiều hôm đó tan học tất cả mọi người đều tập trung lại hết một quán nước đối diện trường đến nỗi chủ quán cũng mừng rỡ lo tập trung sắp xếp người đưa ghế chuyển bàn để mọi người đều được ngồi ở đây dự tiệc theo kiểu có gì chơi nấy không đặt trước trên bàn nào bánh tráng trộn, xoài cóc ổi, cá viên chiên mọi thứ ăn vặt ở đây đều đem ra hết chưa kể đến những loại thức uống phổ thông trà chanh, café, nước ngọt bày la liệt trên những cái bàn ghép tạm bợ mọi người đều cười đùa vui vẻ diễn tả lại những lời nói của Thiếu Kiệt hướng Từ Phong mà châm biếm.

Mọi người đang nhộn nhịp vui đùa, thì trong túi quần Thiếu Kiệt lại vang lên tiếng chuông điện thoại. Nhìn dây số lạ gọi đến hắc cũng thắc mắc là ai

nên chấp nhận cuộc gọi đến bên kia vang lên giọng nói.

- Thiếu Kiệt à cô Vân Anh đây lát chừng ba mươi phút nữa người bên cô sẽ xuống vẽ bản vẽ nhà đất cho con. con đang ở đâu thế về nhà giúp cô khoảng nửa tiếng nữa họ tới đó.

Sau khi chia tay mấy người trong quán, Thiếu Kiệt quay về nhà đợi người bên Vân Anh tới. Lúc này trời cũng không còn sớm, việc đi vẽ bản vẽ này là do bên Vân Anh thao tác nên họ mới làm ngoài giờ. mà những việc như thế này thì ai cũng biết làm ngoài giờ thì tiền làm ngoài giờ là phải có, mà số tiền này thì bên Vân Anh đã lo cho họ rồi, nên Thiếu Kiệt chỉ cần có mặt tại nhà để họ vẽ bản sơ đồ là được. Do gần đây việc Thiếu Kiệt kinh doanh máy vi tính cũng có nhiều người ra vào trong nhà nên cũng không làm mọi người trong xóm chú ý lắm.

Sau khi những người làm bản vẽ làm xong mọi việc đo đạc của mình Thiếu Kiệt cũng không quên bỏ một ít tiền vào một bao thư gửi cho một người trong đó nói là tiền uống nước. đương nhiên họ cũng không từ chối mà còn nói bản vẽ sẽ xong trong thời gian sớm nhất cho Thiếu Kiệt.

Khi mọi thứ đã xong căn nhà lúc này chỉ còn lại Thiếu Kiệt đang dọn dẹp thì có một người gọi cửa nhà hắt. Nghĩ là khách hàng đến muộn hắt cũng bước ra thì đứng đó không ai là xa lạ, Tước Phàm đi cùng vài người anh em đến nhà Thiếu Kiệt thấy thế Thiếu Kiệt cũng nói.

- Cha Chà hôm nay rông tới nhà tôm. Anh Tước ghé qua nhà có việc gì sao? Vào nhà đi đứng ngoài làm gì.

Thấy Thiếu Kiệt niềm nở đón tiếp mình, Tước Phàm cũng xua tay nói

- Thôi Thôi đi ông ơi khách sáo làm gì, Hôm nay anh tìm đến nhà em chủ yếu là hai việc. Thứ Nhất chuyện mà em nói hôm nay Lão Đại đã liên hệ được bên đại lý vé số kia họ chấp nhận chuyện mua bán vé số trúng giải

rồi còn việc còn lại thì lão đại bảo anh qua nói em chỉ dẫn thao tác tiếp theo.

Nhìn quanh một lượt trong nhà xếp những bộ máy vi tính rồi các Linh Kiện Tước Phàm qua các nguồn tin của anh em cũng biết hiện tại nhà Thiếu Kiệt vẫn là mới bắt đầu kinh doanh tuy ngoài mặt không phải hẳn đứng tên công ty nhưng mà hẳn lại là ông chủ chính thức của cửa hàng này.

Lúc này bản thân Thiếu Kiệt hẳn cũng không ngờ mình góp ý cho Cao Thịnh có thêm cách để tẩy trắng cho Xuân Nghĩa Bang, không ngờ hẳn lại thao tác nhanh đến vậy chắc hẳn Cao Thịnh cũng lo ngại việc cứ bị các ánh mắt của chính quyền giám sát rồi, Thiếu Kiệt mới từ từ nói với Tước Phàm.

- Kế Hoạch thì không có gì phát triển, chỉ là bây giờ sau khi nhận được tiền bản Thân anh Cao phải làm giấy phép kinh doanh mở một công ty dịch vụ bảo vệ còn nhân viên thì là thành viên trong bang hội nói tóm ra là đưa cho mỗi người một bộ hồ sơ xin việc bắt điền thông tin vào. Đem lên Ủy ban mà lấy mộc đỏ. Việc này bọn làm giấy tờ có thể làm được hết ngoài Ủy ban có rất nhiều người làm được nếu anh em bên anh sợ tiếp xúc với chính quyền thì làm như thế là tốt nhất.

Uống một hớp nước để cho Tước Phàm có thể ghi nhớ lại những thông tin đó lúc này Thiếu Kiệt hẳn mới hỏi.

- Hiện tại các anh thu phí an ninh như thế nào ngày theo tuần hay tháng?

Nghe Thiếu Kiệt hỏi Tước Phàm cũng thở dài lắc đầu, đối với hẳn cái chuyện mà mỗi lần gọi người đi thu tiền là hẳn sợ nhất, hết chạy đầu này đến đầu kia cứ như thế mà dòng dòng mãi làm hẳn cũng chẳng phát triển gì nên nói luôn.

- Hiện Tại thì có chỗ thu theo ngày, cũng có nơi theo tuần những chỗ kinh doanh lớn thì lại thu theo tháng nói chung mức giá lộn xộn lắm.

Nghe Thấy Tình trạng này hơi phức tạp một chút Thiếu Kiệt cũng biết được những ông chủ nhà hàng mình đóng tiền an ninh vẫn là theo tháng, mỗi tháng một lần còn những chỗ khác hẳn không biết ai ngờ đâu nó lại rồi như thế này. Nhíu mày một chút Thiếu Kiệt nói.

- Việc Trước mắt nên lên danh sách các nơi chỗ nào thu tiền ra sao như thế nào phải được làm rõ. Đối với những người kinh doanh đóng tiền an ninh theo tháng thì không cần thay đổi chỉ cần làm cho họ cái hợp đồng thuê bảo vệ mục tiêu, điển hình ở đây sẽ sắp xếp anh em trong vai trò bảo vệ nhà hàng đối với những người này chúng ta chỉ lấy mức trần phổ thông như các nhà hàng bình dân còn đối với các nhà hàng trung bình thì các anh lấy phí nên suy xét nếu họ đóng theo ngày hoặc tuần thì chuyển thành đóng theo tháng tiền đó được chuyển khoản một lần vào đầu tháng còn trên hợp đồng vẫn để thấp hơn giá trị đang thu bây giờ 10 phần trăm thấy số tiền ít hơn đóng tiền hàng ngày hoặc tuần họ sẽ tự chuyển qua đóng hàng tháng, đối với những khoản đó chuyển lại thành lương trả nhân viên đưa cho anh bên dưới tại từ nhà hàng họ đang làm bảo vệ. Còn đối với những người bán hàng rong hay tạp hóa nhỏ lẻ anh có thể nói với Anh Cao là không nên thu của họ nhưng họ phải bảo đảm an ninh khu vực mà họ đang bán cũng như không để xảy ra lộn xộn.

Nghe thấy không thu tiền của những người bán hàng rong và tạp hóa nhỏ lẻ kia Trước Phàm cũng gật đầu, vì thu của họ cũng không bổ sung đủ số ra sao nhưng đa số họ đều là người đóng hàng ngày giờ lại bỏ điều đó cũng khiến Trước Phàm thắc mắc mà hỏi

- Thế nhưng không thu của họ thì bên bọn anh làm sao đủ tiền đập vào phát lương cho anh em trong bang theo quy mô lớn.

Trước mắt anh cứ làm theo như vậy còn việc còn lại tại sao không thu tiền của họ sau này em sẽ nói sau giờ thì anh có thể theo cách của em mà báo cáo lại với Anh Cao.

Chuyện đó em sẽ sắp xếp cho bên anh kiếm được ở một nguồn thu nhập khác.

Tước Phàm tuy là còn thắc mắc nhiều điều nhưng mà hẳn biết Thiếu Kiệt sẽ không nói ra khi hẳn chưa thấy được tình hình cần thiết nên Tước Phàm cũng hướng Thiếu Kiệt rời đi trước khi đi cũng không ngại lấy số điện thoại của Thiếu Kiệt để có gì gọi dt đến cho dễ chứ không như hôm nay hẳn phải tìm tới tận nhà Thiếu Kiệt

Thấy Tước Phàm rời đi Thiếu Kiệt lại trở về như mọi ngày hẳn vẫn phải làm một công việc mà học sinh khi về nhà thường làm đó là học bài và làm bài tập về nhà, cái gọi là học tập thường đem đến nhiều kết quả có người học cho hiểu có người học để đối phó với các môn học thường ngày bởi thế tại quốc gia có rất nhiều học sinh khi còn ngồi ghế nhà trường lại không thuộc trong những top đầu của lớp nhưng khi họ có cơ hội được ra nước ngoài du học thì những sự sáng tạo và tư duy của họ lại được người nước ngoài khai thác triệt để. Ở đây tuy là những kiến thức Thiếu Kiệt đã trải qua nhưng hẳn chỉ hiểu theo khía cạnh của một tư duy nhiều hơn là những câu từ trong bài học.

Một ngày trôi qua với Thiếu Kiệt là sự thay đổi hôm nay lần đầu tiên hẳn biết được khi muốn làm một việc gì đó trước hết phải suy xét thật kỹ lưỡng chuẩn bị cho mình những bước an toàn và chính xác nhất một cách có thể, không như hôm nay phải nhờ năng lượng của số đông học sinh ủng hộ mình để đấu lại Từ Phong.

Hẳn biết sẽ phải đối đầu với Từ Phong ở một ngày không xa nhưng điều hẳn không ngờ là sớm như vậy hôm nay đã làm cho Từ Phong mất mặt trước toàn bộ giáo viên việc này như bát nước hắt đi không thể nào hốt lại được. Dù sớm hay muộn hẳn phải đẩy nhanh tiến độ trước khi những điều khác tuy dáo gằn đây sau khi hẳn đi học hẳn trở thành một học sinh có cố gắng trong mắt các thầy cô giáo nhưng điều đó là chưa đủ hẳn cần có một bước đưa mình lên cao hơn nữa để chủ động trước Từ Phong đáp trả hẳn.

Song song đó Tước Phàm đến nhà để xin ý kiến của hãn không làm hãn lo lắng mấy, hãn đang dựa vào những gì ở kiếp trước mà đưa kế hoạch góp ý theo lộ trình phát triển cho Cao Thịnh. Không có hãn góp ý, thì cũng sẽ có người khác đưa góp ý này cho Cao Thịnh vì thời điểm hãn làm quản lý ở các nhà hàng Cao Thịnh là mở công ty bảo vệ và làm đúng như những gì hãn vừa mới nói cho Tước Phàm. Lúc này nơi Thiếu Kiệt hãn thấy an bình nhất là cái giường êm ái. Sau một ngày mệt mỏi nhiều chuyện xảy ra

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Có Người Nhắm Vào

Những ngày tiếp theo của Thiệu Kiệt trải qua một cách dễ chịu từ việc học ở trường đến những sắp xếp tại cửa hàng Nhã Kỳ và Chu Tường cũng đã dần thích nghi với công việc của họ cuộc sống những ngày yên bình của Thiệu Kiệt từ khi được sống lại cho đến nay hẳn đều phải toan tính suy nghĩ những việc sẽ xảy ra nên mọi việc hẳn luôn cố hết sức để thay đổi nó giờ đây khi thư thái không phải bận rộn bởi những chuyện nhỏ nhặt trong cuộc sống hẳn càng thích cái cảm giác tự do tự tại này.

Tưởng chừng như đơn giản là thế nhưng sự yên bình đó không lúc nào là được trọn vẹn. Hôm nay khi đang ở nhà hẳn đang cùng hai người Chu Tường cũng Nhã Kỳ đang cười đùa trong công việc thì xông vào nhà khoảng 3 người hai người trong đó vẫn đang mặc đồng phục của cảnh sát nói.

- Ai là chủ ở đây? chúng tôi cần gặp ông chủ để niêm phong tài sản cùng tịch thu tang vật.

Thấy người cảnh sát viên kia nói thế Nhã Kỳ cũng hơi sợ chỉ có Thiệu Kiệt hẳn bình tĩnh đáp.

- Tôi là chủ ở đây việc các anh nói niêm phong tịch thu tài sản phải cho tôi một lý do hợp lý không thì các anh đừng trách tôi thưa các anh.

Nghe thấy Thiệu Kiệt nói như thế Người cảnh sát viên cũng chau mày hậm hực nói

- Kinh doanh internet không giấy phép mà bảo không có việc gì. đây là thách thức trắng trợn tới người thi hành công vụ.

Nghe được Người cảnh sát viên nói thế Thiếu Kiệt mỉm cười hướng thẳng toàn bộ ba người nói.

- Đồ đạc ở đây nếu tất cả các anh tịch thu tôi thừa các anh tự tiện xông vào nhà dân không có lệnh khám xét thêm vào đó lạm dụng chức vụ làm ảnh hưởng quyền lợi kinh doanh hợp pháp của người dân.

Hai Người đang gom ôm mấy bộ máy tính nghe được Thiếu Kiệt nói như vậy cũng xanh mặt nhìn về người cảnh sát mang dáng vẻ đội trưởng kia.

Còn người cảnh sát cũng không ngờ Thiếu Kiệt hiểu rõ luật lệ như vậy nói.

- Anh đây là đang chống đối người thi hành công vụ.

Nghe tên cảnh sát chụp mũ mình Thiếu Kiệt cũng không ngại đấu lý.

- Buồn cười không có lệnh khám xét đi không kèm với công an khu vực, không nêu ra được lý do phạm luật đem các mớ bong bóng nói chung chung, không chứng minh mình là cảnh sát kinh tế. Tôi không cần nói nhiều các anh cứ đứng đó đợi đúng sai gì thì đợi người tôi gọi đến rồi tính sau.

Vì Hoàng Lâm Nhu làm tổ trưởng khu phố, nên trong nhà hắn luôn có một danh sách số điện thoại của cảnh sát khu phố kiêm luôn cả những số điện thoại của các cảnh sát bên phường.

Vì khi nhỏ hắn còn học tiểu học việc đi học một mình và về thường xuyên phải qua đường lớn mà hắn thì không ngại vào đồn cảnh sát nhờ những người đó dắt qua đường nên hắn cũng không ngại gì ở đồn cảnh sát

hắn đang sống có ai làm chức vụ gì và người nào nghỉ hưu người nào còn làm việc và thăng chức ra sao hắn đều biết.

Bấm số điện thoại trên danh sách hắn gọi luôn đợi bên kia có tín hiệu bắt máy hắn nói.

- Alo chú Quân à cháu Thiếu Kiệt hay ngoài Ủy ban đây! Chú qua nhà cháu giúp à bên này có người tự nhận là công an kinh tế lại không đi cùng với chú Tần cảnh sát khu vực lại muốn tịch thu hàng hóa và nói cháu không có giấy phép kinh doanh lại không có giấy khám xét trong khi đó mẹ cháu không ở nhà, chú qua nhanh giúp cháu.

Bên kia điện thoại khi nghe Thiếu Kiệt báo tên là cũng đã biết người gọi cho mình là ai sau khi nghe xong thì liền nói với Thiếu Kiệt.

- Cháu giữ nguyên hiện trường đợi đó chú qua liền.

Bây giờ Thiếu Kiệt mới hướng ba người cảnh sát kia nói. Các anh cứ đợi một chút nếu đúng tôi chấp nhận cho các anh làm việc còn nếu mà các anh được người ta nhờ vả khó dễ tôi thì tốt nhất các anh nên xem lại người đó có đáng để các anh ra sức hay không.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế tên cảnh sát đội trưởng kia cũng xám mặt quất.

- Người hồ ngôn loạn ngữ cái gì?? Các đồng chí làm việc hắn chỉ hù dọa thôi.

Thiếu Kiệt lúc này vẫn cười nói.

- Theo bộ luật hình sự điều 40 ban hành năm 1999 Tịch thu tài sản được áp dụng đối với những người phạm tội nghiêm trọng, tội rất nghiêm trọng hoặc tội đặc biệt nghiêm trọng trong những trường hợp Bộ luật hình sự quy định. Trong phần các tội phạm, tịch thu tài sản có thể được quy định riêng như đối với các tội phạm xâm phạm an ninh quốc gia. Điều 92 Bộ luật hình

sự hoặc được quy định là chế tài lựa chọn cùng với phạt tiền khi là hình phạt bổ sung như đối với một số tội xâm phạm sở hữu, trật tự quản lý kinh tế, tội phạm về ma túy... Cách thức quy định tịch thu là tài sản cùng với sự phát triển trong chế tài lựa chọn tạo khả năng pháp lý cho việc giải quyết của tòa án phù hợp với từng trường hợp phạm tội cụ thể. Mà Việc Tịch Thu tài sản công dân phải được thông qua tòa án dân sự sau khi kết án người phạm tội. Vậy thử hỏi tôi chưa nhận được quyết định của tòa án để tham gia một buổi xét xử nào nếu có thì việc tịch thu tài sản ở đây có hợp pháp và đúng luật?

Nhã Kỳ cùng Chu Tường lúc này cũng biết ba người cảnh sát viên này có điều gì khuất tất nếu đúng theo như Thiếu Kiệt nói thì họ không làm gì sai nên ngăn cản không cho ba người đang tiến hành thao tác tịch thu đồ tại cửa hàng. Làm cho ba người kia cũng không biết nên tiếp tục hay làm gì tiếp theo tình trạng giằng co như thế cũng làm cho người đội trưởng kia thấy tình thế bất ổn muốn thoát ra thì Thiếu Kiệt không cho đi mà muốn ở thì nếu lát nữa thật sự như Thiếu Kiệt nó thì hắn cũng gặp phải phiền phức lớn.

Lúc này vừa về đến bên ngoài đi theo xe tải đang mệt mỏi Trương Hạo lại thấy trong nhà Thiếu Kiệt có mấy người cảnh sát đang như muốn làm gì đó hắn chạy ngay vào nhà nói.

- Chuyện gì? Mấy Người làm gì ở đây?

Thấy Trương Hạo về Thiếu Kiệt cũng không lo lắng cho lô hàng đang ở bên ngoài lắm vì trước lúc Trương Hạo đi hắn đã dặn Trương Hạo nói Hoách Nam làm cái giấy mua bán hàng hóa, hắn còn sợ Trương Hạo quên nên cũng đã gọi cho Hoách Nam. Hoách Nam còn nói sẽ làm luôn giấy ở lô hàng đầu tiên cho Thiếu Kiệt vì nghe hắn nói đã làm giấy phép kinh doanh với lại định mở rộng thành công ty thì cũng sẽ nhập hàng thường xuyên hơn nên những chuyện như hóa đơn Hoách Nam cũng vui vẻ chấp nhận. Với tình hình hiện tại Thiếu Kiệt chỉ hướng Trương Hạo nói.

- Người ta được ai nhờ cậy đến làm khó dễ tiệm nhỏ của chúng ta nói không có giấy phép kinh doanh internet trong khi đó chúng ta lại có giấy phép kinh doanh lĩnh vực điện tử tin học mới chết chứ.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Trương Hạo mới bật cười nói

- Cái gì mấy tên này óc bả đậu sao mà lại làm cái chuyện phi lý, móa tiệm internet, ha ha tao mắc cười quá nhin không được Kiệt ơi. Mẹ nó thằng nào kiếm cái lý do chuối thật. tiệm internet có hơn 20 mét vuông để được bao nhiêu máy. Ta mắc cười quá nhin không được nữa rồi hahaha...

Nghe Thiếu Kiệt nói mình có Giấy Phép kinh doanh lĩnh vực điện tử tin học càng làm ba người mang sắc phục cảnh sát, mặt tái đi chưa kể Trương Hạo lại làm cho tên đội Trưởng mất mặt vì cái lý do mà không có giấy phép kinh doanh internet là của hắn đưa ra.

- Các Người ở đây có giấy phép hay là không giấy phép đợi chúng ta điều tra sẽ rõ còn những tang vật này tịch thu.

Lúc này bên ngoài đi vào hai người mặc sắc phục thêm vào đó làm thêm vài người dân phòng tổ dân phố chỗ Thiếu Kiệt đang sống. Nhìn từ xa hai người đi đầu bất giác khóe môi Thiếu Kiệt hướng những người đến sau nói.

- Chú Quân ba người này bị cháu giữ lại cũng không xuất trình được giấy tờ khám xét lại còn muốn tịch thu tài sản chú xem giúp cháu họ cái phải là công an kinh tế không.

Người được Thiếu Kiệt gọi là chú Quân là trưởng công an phường mà Thiếu Kiệt đang sống Tên đầy đủ là Trần Quân nên cũng biết được những người trước mặt là ai khẽ nhăn mặt nói.

- Anh Hàn anh chuyển sang làm kinh tế bao giờ từ cảnh sát khu vực bên phường An Huy qua tới bên khu vực chúng tôi lại lên chức thành cảnh sát kinh tế, anh lên chức cũng nhanh ghê chứ, Tôi còn chưa nhận được quyết

định chuyển công tác của các anh mà các anh đã đến làm việc thao tác nhanh thật còn các anh nữa dân phòng bên phường An Huy sao lại mặc sắc phục các anh biết như vậy là phạm tội không.

Nghe Trần Quân nói thế mọi người ở đây mới vỡ lẽ là thì ra cảnh sát khu vực khác mà nói là cảnh sát kinh tên lại có dân phòng giả danh cảnh sát nữa. Lúc này Thiếu Kiệt mới nói với Trương Hạo.

- Trương Hạo lấy giấy phép kinh doanh với giấy nhập hàng ra, cho chú quân xem coi có phải bên mình vi phạm pháp luật không.

Trương Hạo lúc này mới lôi ra giấy Phép Kinh Doanh cùng giấy nhập hàng mới đem về đưa cho Trần Quân xem sau khi xem qua sơ lượt Trần Quân biết là Thiếu Kiệt Kinh doanh hợp pháp nên nói với mấy người Thiếu Kiệt. Và người được Trần Quân gọi là Anh Hàn kia

- Hiện tại chú cùng với mấy người này sẽ về Phường làm rõ sự việc có gì chú gọi cháu lên. Còn Anh Hàn anh muốn xuống khu vực phải làm đúng trình tự giờ tôi với anh về đồn cảnh sát phường làm việc nếu đúng chúng ta sẽ quay lại đây. Dù sao gia đình Thiếu Kiệt đã ở đây hơn cả tôi công tác nên sẽ không đi đâu mà sợ.

Thật chất Thiếu Kiệt chỉ muốn đuổi những người này để họ biết khó mà lui dù sao hãn cũng không muốn làm lớn chuyện lên cũng ảnh hưởng đến việc kinh doanh nghe Trần quân nói thế hãn cũng biết Trong nhóm này có một cảnh sát là thật mà dù gì cũng là đồng nghiệp với nhau nên Trần Quân nói như vậy để xuống thang cho người tên Hàn kia chứ không thì xấu mặt hình tượng cảnh sát trong mắt dân chúng là không nên huống chi mẹ Thiếu Kiệt lại có công tác ở Phường và Khu phố. Nếu làm lớn ra thì cũng được nhưng ngại cho Trần Quân vì biết đâu mai một lại công tác gặp nhau khó làm việc, nên Thiếu Kiệt chỉ nói.

- Vâng nếu chú cần cháu hợp tác gì thì cứ liên hệ với cháu, cháu sẽ lên trình diện.

Thấy Thiếu Kiệt nói thế Trần Quân cũng chỉ cười nói.

- Thằng nhóc giỏi lắm mới đó đã biết tự kinh doanh rồi đó, còn nhớ ngày nào còn bắt chú mày dẫn qua đường mỗi khi đi học về, còn giờ thì lớn tướng rồi hen. Chuyện này có gì chú sẽ gọi điện cho cháu nói sau, hiện tại phải còn đưa người về bên đồn cảnh sát của phường. Thôi chú đi đây có kết quả chú sẽ gọi điện.

Thiếu Kiệt cũng tiễn mấy người Trần Quân và ba người kia đi. Lúc này Trương Hạo mới đến bên Thiếu Kiệt nói chỉ để hăn và Thiếu Kiệt nghe.

- Móa may tao về đúng lúc không thì lộ cha nó hết rồi.

Lúc này Thiếu Kiệt mới nhíu mày đáp lại với Trương Hạo

- chuyện này có kẻ nhắm vào nhưng chưa biết hăn là ai.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Ai Cũng Có Bí Mật Riêng

Biết Thiếu Kiệt nhiều nhất trong ba người đang có mặt ở đây, thì Trương Hạo hiểu Thiếu Kiệt nhất khi thấy hắn không làm lớn chuyện này thì cũng biết hắn có sự chuẩn bị gì đó. Vì trước giờ hắn biết Thiếu Kiệt chưa bao giờ chịu thiệt thòi mà không đáp trả.

Cái nào cũng có nguyên nhân của nó không lý gì những người này lại làm khó dễ Thiếu Kiệt hắn biết chuyện này đưa bên Trần Quân thì thế nào cũng có câu trả lời. Nếu nói hắn muốn biết kết quả ra sao thì cái Thiếu Kiệt hắn cần là tên đứng sau lưng chuyện này.

tạm gác mọi chuyện vừa rồi qua một bên hắn cùng mọi người xuống hàng mới được Trương Hạo đem về. thêm vào đó có Chu Tương và Nhã Kỳ hỗ trợ nên công việc cũng nhanh hơn khi chỉ có hai người như lúc đầu. Nhã Kỳ và Chu Tương cũng bắt đầu sắp xếp các mặt hàng và phân theo loại còn Thiếu Kiệt thì chuẩn bị đi tới giờ đi học nên cũng bảo Trương Hạo nghỉ ngơi rồi mai hãy thống kê các thứ mới được đem về nhưng Trương Hạo hắn nào chịu đi nghỉ dễ như vậy hắn vẫn lấy sổ sách kiểm kê các thứ thấy thế Thiếu Kiệt cũng không nói gì thay đồ đến trường.

Trong lớp học bình thường như mọi ngày. Mọi kiến thức Thiếu Kiệt đã nắm vững hết của chương trình học việc của hắn bây giờ là làm sao để phát huy những gì đã ôn tập đang thu dọn lại tập sách ra về Thiếu Kiệt dừng lại vì có một người đứng cạnh mình khuôn mặt thẹn thùng cúi đầu giọng nói vừa đủ hai người nghe.

- Thiếu Kiệt sắp tới trường mình tổ chức chương trình văn nghệ mừng ngày khai giảng bạn có thể tham gia cùng mình được không.

Thấy Ngọc Nhi lại đến lớp mình mới tham gia văn nghệ hẳn cũng có chút khó xử, Thiếu Kiệt biết bản thân hẳn tuy có thể ca hát được nhưng cũng chẳng có hay ho gì ở cái mảng văn nghệ này là mấy mà cũng thật tình không muốn Ngọc Nhi xấu hổ. Thiếu Kiệt đáp lại Ngọc Nhi.

- Bạn tìm nhằm người rồi! Mình thật sự muốn giúp bạn trong chuyện này nhưng mà mình hát cũng không hay và cũng không có năng khiếu trong mấy cái văn nghệ này lắm.

Nhận Được sự từ chối của Thiếu Kiệt, Ngọc Nhi cũng im lặng một hồi rồi nói

- Nếu vậy thì đành chịu vậy chắc mình không thi nữa dù sao cũng không ai làm người thi chung với mình nên mình mới hỏi bạn xem nếu bạn thi cùng mình cũng đỡ sợ hơn là đi thi một mình.

Thiếu Kiệt thở dài nhìn Ngọc Nhi rồi nói.

- Thôi được mình sẽ thi cùng bạn nhưng với điều kiện mình chỉ hát song ca không làm diễn viên múa minh họa đâu đấy!

Ngọc Nhi cũng tưởng điều kiện như thế nào khó khăn thì chắc cô sẽ từ bỏ, nhưng sau khi nghe Thiếu Kiệt nói như thế cô cũng mỉm cười gật đầu nói.

- Vậy là bạn đồng ý rồi nhé! Mình đi đăng ký luôn đi!

Nói rồi Ngọc Nhi kéo tay Thiếu Kiệt đi đăng ký thi sợ hăn đổi ý trước những cặp mắt còn sót lại của mấy đứa trong lớp chưa kịp ra về khi thấy Ngọc Nhi đến tìm Thiếu Kiệt thì ở lại hóng hớt.

Thiếu Kiệt cũng thật sự bị giật mình vì đối với hắn ở kiếp sống trước đây Ngọc Nhi là một người ít nói và cũng chẳng chủ động như hiện nay. Tuy hắn biết cô vẫn tự mình đi thi văn nghệ ở trường và còn được ngày khai giảng trường hát chào mừng năm học mới cùng bởi vì thế, người con gái đứng trên bục sân khấu của trường với giọng ca ngọt ngào làm hắn khắc cốt ghi tâm.

Hình ảnh Ngọc Nhi lôi kéo Thiếu Kiệt đi qua ánh mắt của mọi người đến phòng đoàn thể của trường để đăng ký thi văn nghệ trong thoáng chốc lọt vào biết bao ánh mắt của những học sinh còn đang ở lại trường chơi đùa. Đến ngay trước cửa phòng đoàn thể trường lúc này đang đợi giáo viên đăng ký thông tin dự thi Ngọc Nhi lại bất giác hỏi Thiếu Kiệt.

- Mình đăng ký thi hát bài nào bây giờ!

Thiếu Kiệt hắn đang nhớ cái cảm giác khi còn nhìn thấy Ngọc Nhi ở lúc trên sân khấu trường cũng giật mình nhìn Ngọc Nhi nói.

- Bạn đăng ký thi mà lại hỏi mình?

Cười với hắn một cái thật nhẹ trên môi Ngọc Nhi nói

- Mình định thi hát nhưng mà không biết lựa bài nào để song ca với bạn được. Sợ bạn không chịu lại để mình đi thi một mình.

Cười Cười Thiếu Kiệt nhìn Ngọc Nhi một hồi xong cười đáp.

- Bạn đăng ký bài hát Gọi tên tôi nhé bạn thân hỡi của Bích Hữu đi bài đó mình có thể hát được.

Bởi vì bài hát này mà hình ảnh Ngọc Nhi đi vào trong tâm trí của Thiếu Kiệt nên hắn biết cô cũng thích bài hát này dù sao bài hát này cũng không nói về yêu đương gì cũng phù hợp với việc làm văn nghệ ở trường nên hắn

nói ra chắc chắn cô sẽ đồng ý. Nghe được Thiếu Kiệt chọn bài lại là đúng mà bài hát mình thích Ngọc Nhi cũng vui vẻ nói

- Mình cũng định thi bài hát này vậy nhé. mà bạn biết hát bài nào nữa không?

Bất giác Thiếu Kiệt cũng trả lời.

- Đại Anh Hùng.

Bởi bài hát này hần khá thích vì khi bắt đầu những ngày chơi Game đầu tiên bài hát này đã ăn sâu trong tâm trí của Thiếu Kiệt khi bắt đầu học tiếng hoa hần còn hưởng giao viên dạy hần lời bài hát. vì thế hần có thể hát được bài hát này cả hai ngôn ngữ. Nhưng hần không định hát bài hát này nhưng lại bị Ngọc Nhi hỏi nên hần trả lời luôn theo bản năng.

Chưa Kịp định thần lại thì Ngọc Nhi đã nói với người ghi danh làm Thiếu Kiệt sững người lần này hần bị Ngọc Nhi đào hố một cách khá nặng.

- Cho em đăng ký thì hai bài một là gọi tên tôi nhé bạn thân hời song ca Cao Ngọc Nhi và Hoàng Thiếu Kiệt, bài thứ 2 là Đại Anh Hùng đơn ca của Hoàng Thiếu Kiệt.

Nhìn Thiếu Kiệt ngơ ngác như bị sét đánh trúng Ngọc Nhi lúc này quay lại nhìn hần lè lưỡi trêu chọc.

- Bạn tự ý quyết định không được mình không thi nữa hủy bỏ không tính.

Thấy thế giáo viên ghi danh cũng biết Thiếu Kiệt bị Cao Ngọc Nhi đào hố, nên cũng cười cười bản thân giáo viên này cũng biết Thiếu Kiệt hần không bao giờ tham gia mấy cái hạng mục này của trường thấy thế cũng muốn biết Thiếu Kiệt thi hát sẽ ra sao nên nhìn hần nói.

- Đăng Ký rồi không được thay đổi nếu không trừ vào điểm thi đua lớp.

Trong lòng hần thăm rửa tên giáo viên kia. Cái éo gì đăng ký này là tự nguyện không bắt buộc thế éo nào mà đăng ký rồi không tham gia lại bị trừ điểm thi đua lớp chuyện vô lý thế cũng nói ra được.

Lúc này Ngọc Nhi nhìn Thiếu Kiệt che miệng cười hướng hần nói.

- Thôi lỡ đăng ký rồi Thiếu Kiệt cũng hát đi cho vui. Dù sao thì đậu hay rớt đâu có quan trọng chủ yếu là vui mà.

- Bạn như vậy tự quyết định mình không thích.

Ngọc Nhi cũng thấy Thiếu Kiệt khó chịu nên đành cúi đầu im lặng. Thấy ngọc nhi như thế hần cũng không đành lòng chột trong đầu hần lóe ra một ý tưởng rất chi là thú vị nên hần bỗng nhiên nói với Ngọc Nhi.

- Chuyện này cũng không có gì là lớn nhưng mà việc ai đó tự ý làm thì phải bồi thường thiệt hại tinh thần, nên người đó phải đi dạo một vòng và được mình đưa về nhà mới được.

Thiếu Kiệt nói thế làm cho khuôn mặt của Ngọc Nhi ửng hồng nhưng nhẹ gật đầu như đáp ứng.

Hai người đi trên con đường buổi chiều với những lá vàng bay trong gió của một đô thị nhộn nhịp Thiếu Kiệt vẫn dắt xe đi cạnh Ngọc Nhi hưởng thụ cái cảm giác thích thú mà hần mới đạt được. Nhìn hần lâu lâu lại cười mỉm trên khóe môi Ngọc Nhi nói.

- Bạn có chuyện gì vui à sao lúc nào cũng cười mỉm hết thế.

Thiếu Kiệt lúc này cũng cười đùa nói.

- Biết sao được bên cạnh mình là một cô gái dễ thương lại là hoa khôi lớp A9 đâu như mình một học sinh quậy phá học hành không nghiêm túc.

- Bạn cứ nói vậy mình chẳng thấy rằng mình là hoa khôi gì cả mình cũng như bao người nữ sinh trong trường thôi. Mà nói đúng ra bạn cũng đâu phải là học sinh không tốt đâu. Đạo này thành tích học tập của bạn khá hơn trước rất nhiều mà với lại bạn được các bạn nữ cùng khối ái mộ cũng không ít đâu.

Ngọc Nhi nói thế làm Thiếu Kiệt cũng vui trong lòng ai mà không có cái tính hư vinh trong người hẳn cũng vậy dù chỉ là một chút nhỏ nhưng vẫn có nên hẳn đáp.

- Bạn cứ nói thế mình không tốt như bạn nghĩ đâu đôi khi cũng muốn thật tự do như nhiều thứ cứ làm mình phải suy nghĩ nhiều khi muốn tiêu diêu tự tại nhưng lại chẳng an bình vì cuộc sống là như thế.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế lại nhìn trời xa xăm như có muôn vàn tâm sự trên người Ngọc Nhi càng hiểu thêm được dưới sự mạnh mẽ của một người chàng thiếu niên mười sáu tuổi cái cảm giác ăn chưa no lo chưa tới này lại là một người lo xa và có độ chín chắn so với cái tuổi thật của mình ai nói rằng mười sáu tuổi là cái tuổi hồn nhiên vô tư không lo không nghĩ còn đối với người con trai này đó lại là những suy tính của một người lớn tuổi hơn gấp nhiều lần nên Ngọc Nhi cũng cười nói.

- Bạn suy nghĩ cứ như một ông chú nào đó già chết được. Bạn bớt lo nghĩ đi cứ vô tư mà sống thì sẽ không phải lo nghĩ nhiều đâu Thiếu Kiệt à!

Hơn ai hết Thiếu Kiệt hẳn biết với tuổi của mình mà lo lắng nhiều thứ quá cũng không được nhưng hẳn lại không thể nào vui vẻ vô tư như bao người khác bởi hơn ai hết hẳn phải chống chọi với vận mệnh mình như thế nào. Cuộc sống nếu hẳn không được cơ duyên cái gọi là Trọng sinh như trong những tiểu thuyết trên mạng mà hẳn đọc được từ mấy trang web như truyencv thì hẳn có thể nào được đi dạo cùng Ngọc Nhi cũng như số phận cũng không ngày càng thay đổi cho đến thời điểm này, nên hẳn nói với Ngọc Nhi.

- Ai cũng có cho mình một cái lo lắng, một cái nỗi đau thầm giữ trong lòng, một tâm tư không thể chia sẻ chỉ có thể giữ mãi trong lòng đó là điều riêng tư nhất mình cũng thế và Ngọc Nhi cũng vậy ai cũng phải có một bí mật riêng của chính mình.

Cả hai cùng im lặng chỉ bước đi cùng dưới ánh nắng chiều cho đến khi Ngọc Nhi về tới nhà còn hắt thì chào tạm biệt để rời đi, để lại trong tâm tư của Ngọc Nhi về câu nói cuối cùng của Thiếu Kiệt

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Quân Sư

Sau khi về đến nhà Thiếu Kiệt bắt tay vào những việc thường ngày và làm một số việc trên máy tính như khi hẵn còn sống đó là bắt đầu tìm kiếm một số tư liệu hiện hành cần thiết thì nhận được điện thoại của Trần Quân nghe điện thoại thì phía bên kia vang lên tiếng của Trần Quân nói.

- Thiếu Kiệt à. Chú Trần Quân đây chẳng là việc hôm qua mấy người bên phường An Huy qua làm khó bên cháu, chủ yếu là có người nhờ mấy đồng chí bên đó. Thật cũng chẳng muốn nói vì việc này ra làm gì mất hình ảnh cảnh sát. Nhưng đây lại là việc nhà cá nhân cháu nên giúp mấy người bên cảnh sát các chú không nên tiết lộ ra ngoài nhé.

Nghe thế Thiếu Kiệt cũng đáp lại Trần Quân.

- Vâng chú cứ nói việc này cháu nhất định sẽ không tiết lộ ra ngoài nữa lời.

Thấy hẵn khẳng định sẽ không nói ra ngoài thì Trần Quân lúc này mới nói.

- Chẳng qua là Hoàng Chí Hùng chú cháu quen biết gì đó với đồng chí Hàn bên phường An Huy dạo này thấy cháu kinh doanh vi tính nên muốn nhờ đồng chí Hàn làm khó dễ cháu, nhưng cháu lại hiểu luật bản thân chú thì cũng không muốn quan tâm làm gì gia đình cháu có kinh doanh được hay không cũng là có thêm một phần thu thuế cho địa phương với lại một phần giúp nhà cháu đi lên thì chú càng khuyến khích nhưng việc chú của cháu làm như vậy hết sức không được, nên báo cho cháu biết như thế. Cháu xem khuyên người nhà không nên làm ảnh hưởng tới hình tượng cảnh sát

trong dân chúng là không hay. Nên cháu tự giải quyết nha còn việc đồng chí Hàn thì chú đã làm việc và báo với phường An Huy về hành vi của đồng chí Hàn cháu yên tâm.

Thiếu Kiệt nghe được từ Trần Quân biết được người phía sau màn gây rối cho mình là ai thì cũng không bình luận gì thêm nhưng cũng nói sẽ cố gắng thu xếp trong phạm vi trong gia đình cho Trần Quân an tâm.

Cúp máy điện thoại, Thiếu Kiệt cũng biết kiểm chuyện với mình là ai và bây giờ phải lên cái kế hoạch đối phó. Theo như tất cả những gì hẳn biết được Hoàng Chí Hùng là một chủ thầu xây dựng năm đó lúc hẳn còn là giám sát công trình cho một chủ thầu nhỏ người này đã nhận thầu từ Hoàng Chí Hùng với mức thi công rất rẻ, công trình thì không đúng như yêu cầu bị cắt bớt sắt thép nguyên liệu thô khá nhiều nếu công trình cần sắt phi 20 thì hẳn chỉ sử dụng sắt phi 18 sau này bởi một lần hẳn nhìn thấy bản vẽ chính thức lúc đó tố cáo lên lại bị đui ra khỏi công trình quyết không thanh toán lương. Hẳn tìm mọi chỗ để báo cáo hành vi của Chí Hùng thì bị những nơi đó khước từ vì không có bằng chứng cụ thể. Nếu thế hẳn không ngại vận dụng Cao Thịnh điều tra về Hoàng Chí Hùng, dù sao Cao Thịnh vẫn nợ hẳn một lời hứa nếu mà nhờ hẳn điều tra vụ này chắc có lẽ không đến nỗi nào. Vì có những thứ cảnh sát không làm được thì những thành phần hắc bang như thế này luôn luôn thuận lợi.

Nghĩ tới đây hẳn lấy điện thoại ra trực tiếp gọi cho Cao Thịnh. Đợi một hồi chuông dài ở những năm đầu nay ít người nào sử dụng nhạc chờ đa số bên kia cuộc gọi chỉ để những tiếng chuông nhạt nhẽo không có gì là thú vị nhưng cũng có tín hiệu bắt máy vừa nghe lên Thiếu Kiệt đã nghe Cao Thịnh nói.

- Thiếu Kiệt ta cũng đang muốn tìm em đây vừa đúng em lại gọi. Đang ở đâu anh cho người qua đón anh cần gặp chú có chút việc.

Trong lòng tự rủa một hồi cái tên Cao Thịnh này mình chưa kịp nhờ cậy hẳn hẳn lại hướng mình trước dù sao cũng không tệ đối một lần trợ giúp vậy. Nghĩ như vậy như Thiếu Kiệt cũng nói.

- Thôi Cao lão đại đang ở đâu em đến là được dù sao em cũng có việc muốn nhờ Cao lão đại đây.

- Ủi em cần gì trợ giúp à được rồi để Tước Phàm qua bên đó đón em dù sao nơi này cũng xa khu vực bên em nhiều.

Nói rồi Cao Thịnh cúp máy còn Thiếu Kiệt hẳn đi vào nhà tắm thay đổi y phục một ít dù sao hẳn cũng đi học về tới giờ cũng chưa có tắm qua như thế đi gặp người ta cũng không quá thích hợp.

Không lâu sau khi Tước Phàm đến đón Thiếu Kiệt đi qua những con đường đến một địa điểm nằm ngoài Quận Thiên Hoa của Thiếu Kiệt thì dưới bảng hiệu của quán karaoke là Mstar theo chân Tước Phàm hẳn cùng đi lên Lầu ba nơi đây không có phòng ốc như những quán karaoke bình thường mà có cả đại sảnh và một phòng riêng biệt. Vừa vào phòng Cao Thịnh đã bước đến chào đón Thiếu Kiệt nói.

- Lần này mời em qua đây cho chút việc cần thông báo với anh em dù sao thì có một vài người chưa biết mặt của em.

Mọi người trong phòng cũng khá bất ngờ khi thấy người Cao Thịnh đợi này giờ lại là một người thanh niên không lớn lắm.

Nhìn sơ lượt qua từng người đối với Thế Long, Ngọc Hồ và Vũ Minh ba người trong Tứ Tượng của Cao Thịnh thì Thiếu Kiệt biết còn một số người còn lại hẳn hầu như là chưa từng gặp mặt nên cũng không ấn tượng gì mấy Cao Thịnh hướng hẳn giới thiệu với từng người Thiếu Kiệt thấy vậy cũng tự bắt tay và mặt lúc nào cũng treo một nụ cười. Khi được Cao Thịnh giới thiệu với mấy người kia.

Thấy Cao Thịnh nhiệt tình giới thiệu hẳn với từng người trong phòng mọi người cũng có thắc mắc nhưng cũng ra vẻ như quen đã lâu với Thiếu Kiệt. Sau đó Cao Thịnh nói mọi người rời đi chỉ để lại bốn người Thế Long, Ngọc Hồ, Vũ Minh và Tước Phàm. Thấy trong phòng chỉ còn lại bốn người Và Thiếu Kiệt lúc này Cao Thịnh mới nói.

- Có lẽ anh em dạo gần đây sẽ thấy lạ tại sao chúng ta lại hoạt động rầm rộ mà không lo sợ gì về vấn đề tài chính như những ngày trước thì để Tước Phàm nói cho mọi người biết đi.

Cả ba người cùng nghe Tước Phàm thuật lại những sắp xếp của Thiếu Kiệt từ việc tẩy trắng ra sao cũng như chuyện thu tiền an ninh làm hợp đồng như thế nào lúc này ba người cũng tấm tắc khen hay bởi cả ba người đều biết việc tẩy trắng thành công có nghĩa là hiện tại tiền bọn họ có thể sử dụng danh chính ngôn thuận không cần phải như lúc trước phải giấu diếm và điêu thấp.

Sau khi Nghe Tước Phàm kể xong hết Thế Long vỗ tay một cái thật to nói.

- Hay trước giờ anh em chúng ta toàn thấy người ta làm sao thì làm vậy đúng là có tri thức có khác. Nhanh gọn lẹ lại đỡ mất thời gian.

Hai người còn lại cũng gật gù ra vẻ đồng ý lúc này Cao Thịnh mới nói.

- Anh định để Thiếu Kiệt làm quân sư cho anh em mình mỗi khi có chuyện gì xin ý kiến thì anh em có thể xin ý kiến Thiếu Kiệt song song đó anh em chúng ta sẽ trích một phần hoa hồng cho Thiếu Kiệt.

Lúc này Ngọc Hồ mới nói

- em không ý kiến

Vũ Minh cũng chen thêm vào.

- Mọi người sao em vậy dù sao anh em chúng ta có cái nào có kiến thức. Đưa Thiếu Kiệt làm Quân sư chỉ dẫn như thế cũng thích hợp cho anh em phát triển sau này.

Cao Thịnh Hưởng Thiếu Kiệt nói.

- Ý của em ra sao, em đừng nên từ chối dù sao bọn anh cũng không có người làm quân sư lâu rồi, em có kiến thức rộng giờ theo anh biết thì em cũng đã có cơ sở kinh doanh buôn bán mấy vi tính rồi.

Nghe mọi người đều đồng ý Thiếu Kiệt cũng chau mày, thật sự hắn cũng không muốn làm cái chức quân sư chỉ dẫn gì. Chưa kể hắn còn đang ngồi ghế nhà trường việc này hoàn toàn là không ổn nếu Từ Phong nắm bắt được việc này thì hắn còn làm khó dễ Thiếu Kiệt gay gắt hơn nữa.

Trầm mặc một lúc lâu thấy năm người vẫn đợi câu trả lời từ mình lúc này hắn cũng biết nếu mà không nhận thì không được, nên nói với năm người.

- Nếu em làm Quân sư cũng được thôi nhưng với điều kiện không được tiết lộ chuyện này cho người khác biết và em chỉ cho ý kiến ở những lĩnh vực mà em biết còn lại thì các anh tự xử lý vì các anh từng trải nhiều hơn em.

Thấy Thiếu Kiệt nói thế cả năm người cũng vui vẻ hơn dù sao có một người có kiến thức cho ý kiến đâu phải muốn là được chưa kể người đó mới chỉ là thanh niên mà đã có công ty riêng thì cũng là giỏi giang hơn người rồi.

- Ok mọi việc sẽ không truyền ra ngoài ở đây chỉ có anh em mình biết thôi. À mà lúc này nói chuyện điện thoại em nói là có việc cần bọn anh giúp là việc gì thế?

Lúc này mới thật sự là việc Thiếu Kiệt hẳn cần, nên đưa ra cho Năm người một cái địa chỉ và một tấm hình nói.

- Đây là địa chỉ Chú Em Hoàng Chí Hùng các anh cho người điều tra về ông ta giúp em vì vội quá với không có hình nhưng nhà chỉ có một mình ông ta là Nam trong gia đình có một vợ và một thằng nhóc là con, em muốn biết tất cả về ông ta cả những hồ sơ trúng thầu, thi công ra sao và làm những gì. Còn đây là Hoàng Chí Kim đang công tác và làm việc tự do thường là đi cúng kiến cho các đền chùa. Công việc hẳn đi khá nhiều nơi nên người theo hẳn có thể di chuyển theo thì em sẽ bỏ ra chi phí đi lại cũng như những chi phí cho anh em làm nhiệm vụ

Nhận hai thứ Thiếu Kiệt để trên bàn Cao thịnh nhìn sơ qua rồi chuyển tay cho bốn người cùng xem xong lại nói.

- Được rồi anh em ráng giúp thiếu Kiệt trong chuyện này. Nhớ cho người tìm hiểu thật tỉ mỉ vấn đề của hai người này giúp Thiếu Kiệt còn chuyện tiền bạc không nói ở đây đã là anh em chuyện của chú cũng là chuyện của bọn anh, hôm nay anh em chung ta nhậu một bữa cho thoải mái.

Thấy mọi người vui vẻ đồng ý giúp mình mà Cao Thịnh lại muốn nhậu cho Thoải mái Thiếu Kiệt nhăn mặt bởi hẳn mới 16 tuổi ở kiếp trước có thể hẳn sẽ không sợ những vấn đề này nhưng đó là ở cái tuổi 25 hẳn có thể uống được còn ở đây hẳn đang là tuổi phát triển sử dụng cồn cũng ảnh hưởng đến thể chất phát triển sau này nên từ chối không uống rượu bia mọi người nghe thấy hẳn giải thích cũng không ép hẳn uống dù sao bọn hẳn cũng biết rượu bia là không tốt, nhưng đã quen rồi nên không sao còn Thiếu Kiệt chỉ mới 16 tuổi đúng là không nên sử dụng mấy thứ này được nên cũng không ép hẳn uống thay vào đó lại gọi nước ngọt hoặc nước suối cho Thiếu Kiệt. Cứ như thế kéo dài cho đến khi tiệc tàn Tước Phàm lại phải nhờ người chở Thiếu Kiệt về nhà.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Sàn Giao Dịch Vàng

Sau một buổi tối cùng nói chuyện với Cao Thịnh và bốn người Thế Long, Tước Phàm, Ngọc Hồ, Vũ Minh. Hãn nghe được nghe kể hết những sự tích anh hùng trước đây của năm người hãn cũng cười cười đôi khi còn ra vẻ thán phục cũng bởi vì những chuyện như thế này ở kiếp trước hãn khi tiếp Cao Thịnh và nhóm người này đều đã kể đi kể lại nhiều lần.

Nghĩ đến việc tối hôm qua Cao Thịnh cùng bốn người bảo mình đồng ý là quân sư, Thiếu Kiệt cũng biết mình đang đi trên một con đường khó khăn hơn nhưng trước sau gì hãn cũng phải bước lên con đường này vì đã là dân kinh doanh thì sẽ phải có hai thế lực không thể thiếu trong sáng và ngoài tối hãn đều phải nhúng chân vào quan trọng là mỗi bước đi hãn phải cẩn thận suy tính như thế nào.

Hôm nay Thiếu Kiệt hãn ngồi điểm lại những gì thời gian vừa qua hãn đã làm và thu hoạch được thêm vào những thứ phát sinh mà hãn không biết. Với Thiếu Kiệt những dữ liệu hãn cảm thấy bất ổn nhất thì sẽ tận tình lưu ý.

Hiện nay đối với hãn thành phần bất ổn nhất là Minh Long và Từ Phong vì hai người này hãn không có được nhiều dữ kiện cần thiết để đánh phủ đầu mà bị động là một thứ làm hãn khó chịu. người kinh doanh như hãn rất e ngại cái gọi là bị động chỉ một chút chủ quan có thể làm những công sức những ngày gần đây đổ sông đổ biển.

Trở lại kiếp này hãn hiện tại chỉ mới đi những bước đầu tiên trong những sự thay đổi. Đang mông lung nghĩ ngợi Trương Hạo vừa đi đâu về Thấy

Thiếu Kiệt ngồi đó hần nói.

- Ê Kiệt! mày dạo này không kiểm tra tiền trong ngân hàng à!

Nghe Trương Hạo nói thế hần cũng hơi giật mình, mới nhớ dạo gần đây mình lo sắp xếp những chuyện cần thiết cũng không chú ý đến doanh thu dạo gần đây, từ lần đầu tiên Trương Hạo gửi tiền vào thẻ tới giờ cứ hai ngày Trương Hạo lại gửi tiền vào tài khoản một lần mà hần cũng không kiểm tra lại cho đến hôm nay Trương Hạo nói Thiếu Kiệt hần mới chú ý.

- Ờ dạo này tao lo việc trên trường nhiều quá quên mất để tao đi ra làm cái nhật ký giao dịch.

- Thôi khỏi tao nói người giao dịch viên ở ngân hàng làm dùm rồi mày xem đi hơn 200 triệu rồi đó. Tao thấy mày nên sắp xếp lại cứ cái gì cũng lo hết thì không được đâu, mày vừa học vừa lo những chuyện linh tinh thì làm sao mà tập trung được.

Cầm trên tay cái tờ nhật ký giao dịch của Trương Hạo đưa Thiếu Kiệt cũng không nghĩ dạo gần đây cửa hàng của mình bán được nhiều như vậy, mà Trương Hạo nói cũng đúng kiếp trước cái gì hần cũng lo một mình nên mới có thói quen lo trước lo sau cái gì cũng muốn tự thân mình làm sống lại ở cuộc sống này hần vẫn còn thói quen như thế cũng không ổn lắm.

Nhìn vào những lần gửi tiền với cái còn số dư trong tài khoản, 214 triệu lúc này hần mới biết rằng cứ mỗi ngày ở tiệm hần thu về hơn mười triệu cả vốn lẫn lời. Thấy Thiếu Kiệt đang đọc tờ lịch sử giao dịch Trương Hạo nói thêm vào

- Bên anh Hoách mai mốt tao cũng không cần đi xuống đó nữa hần nói mai mốt chỉ cần mình gọi điện thoại là hần sẽ cho người chở hàng lên và cũng hứa hàng của mình là hàng thanh lý từ phòng máy nên sẽ tùy theo số lượng thùng chuyển đến mình và thanh toán.

Trương Hạo nói thế Thiếu Kiệt cũng trầm ngâm một lúc rồi nói.

- Ủ như thế cũng được, thôi tao với mày đi kiếm nhà thuê mở rộng công ty luôn chứ cứ như vậy hoài cũng không ổn nơi này quá nhỏ.

Thấy thiếu Kiệt cuối cùng, cũng chịu thuê chỗ mới Trương Hạo mừng không kịp dạo này hẳn cũng muốn nói Thiếu Kiệt nhưng thấy hẳn ngày nào cũng về trễ, sáng lại bận rộn đủ thứ nên thôi hôm nay Thiếu Kiệt là bảo đi kiếm mặt bằng mới hẳn mừng còn không kịp.

Thế là hai thằng cùng nhau đi kiếm nhà mà Thuê nhà vừa rộng rãi vừa gần nhà hẳn để tiện việc qua lại. qua hai giờ đồng hồ đi tới lui các mặt đường gần nhà Thiếu Kiệt cùng Trương Hạo cũng thuê được một ngôi nhà khá như ý và cũng đồng ý làm hợp đồng năm năm theo như hẳn muốn. để tránh phát sinh là sẽ bị đòi lại nhà bất chợt hẳn làm luôn cái hợp đồng giấy tay đặt cọc thuê nhà. Khi về đến nhà Trương Hạo nói lại sự việc thay đổi nơi bán hàng và đưa địa chỉ cũng như để cho Nhã kỳ viết thông báo trên các diễn đàn đang đăng tin thay đổi địa chỉ và cũng như đăng tuyển dụng thêm vài người bán hàng và những người đó sẽ do cô phụ trách.

Mọi người đang loay hoay làm việc thì Chu Tường nãy giờ chăm chú vào máy vi tính hô lên.

- Kiệt! Thiếu Kiệt anh tìm ra rồi! tìm ra cách làm rồi.

Lúc này hai người Trương Hạo và Nhã kỳ cũng không hiểu gì chỉ có Thiếu Kiệt biết Chu Tường mấy ngày nay chăm chú vì việc gì thế nên nói hai người Trương Hạo với Nhã Kỳ thu dọn tiếp tục. Thiếu Kiệt bước đến bàn máy vi tính của Chu Tường nói.

- Đâu em xem.!

Chu Tường lúc này đứng lên nhường chỗ cho Thiếu Kiệt vừa nhìn Thiếu Kiệt thao tác trên máy tính vừa giải thích. Sau một hồi kiểm tra xong Thiếu

Kiệt mới nói với Chu Tường.

- Trước mắt anh upload toàn bộ cơ sở dữ liệu upload tạm lên cái hosting nước ngoài với đăng ký mua một cái tên miền nào dễ gây ấn tượng sau này chúng ta sẽ làm sever riêng trước mắt cứ sử dụng sever nước ngoài không sử dụng sever trong nước.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Chu Tường cũng trả lời.

- Theo tài liệu em đưa thì có thể phát triển nhưng liệu huy động vốn kiểu như thế này được không anh thấy nó không mấy thực tế cho lắm.

Lúc này Thiếu Kiệt chỉ cười nhìn Chu Tường nói.

- Đôi khi chúng ta nhìn thấy không thực tế nhưng nó lại là sự thật. Mấy ngày nay anh làm trang web này chắc anh cũng đã hiểu phần nào cơ cấu hoạt động của nó rồi chứ.

Chu Tường lúc này vừa nhìn màn hình máy tính lại quay qua nó với Thiếu Kiệt.

- Ừ anh cũng hiểu đôi chút là em muốn tạo một trang giao dịch vàng trên mạng nhưng mà anh thấy nó sao sao ấy.

Thấy Chu Tường thắc mắc Thiếu Kiệt lúc này mới giải thích.

- Anh không cần quan tâm lắm đâu đơn giản anh cứ xem nó như là chỗ giao dịch tiền bạc sẽ thấy được tại sao em muốn làm cái sàn như vậy. Nói chung là em làm sàn giao dịch vàng chủ yếu là huy động vốn từ người chơi ví dụ thực tế nhé. Anh là người cần mua vàng em là người bán khi anh thấy giá vàng xuống anh mua vào thì bên người bán sẽ đưa vàng cho người mua thì đối với web mình cũng theo nguyên lý đó thôi thành viên web mua vàng cũng như thế mua vàng lúc thấp bán ra lúc cao nhưng thay vào đó mỗi lần thành viên mua chúng ta sẽ chuyển đổi dựa theo giá vàng lên xuống mà tạo

ra vàng ảo còn khi người mua bán chúng ta lại chuyển số tiền về lại tài khoản thành viên khi nào thành viên còn chưa rút vốn thì chúng ta vẫn sử dụng vốn đó lưu động cho việc khác.

Khá thích thú và ngạc nhiên khi được thiếu kiệt giải thích Chu Tường cũng vui vẻ làm theo những gì Thiếu Kiệt muốn.

- Ô lần đầu tiên anh thấy hình thức kinh doanh này được rồi để anh đăng ký tên miền với thuê một cái hosting tạm thời sau này hãy làm sever sau.

- Ủ anh làm đi mấy ngày nay thì vẫn giữ lại đây còn sau này chúng ta chuyển qua bên kia bọn em mới thuê mặt bằng mới lớn hơn bên này sau này anh cũng có một bộ phận riêng nên anh cứ yên tâm.

Rời khỏi nhà trong khi Chu Tường và mọi người đang bắt tay vào việc dọn dẹp chuẩn bị di dời địa điểm kinh doanh Thiếu Kiệt đến lớp với tâm trạng khá vui vẻ dù sao đi nữa giờ hăn cũng có thể sống yên bình được vài ngày trước khi tạo sever riêng cho trang giao dịch vàng ảo kia, hăn cảm giác được hôm nay là một ngày đẹp trời đối với hăn. Đang hưởng thụ cái cảm giác thoải mái thì Lý Bân đến bên cạnh.

- Anh Kiệt, Tiết mục đơn ca với song ca của anh với Ngọc Nhi được chọn làm tiết mục biểu diễn thứ sáu tuần sau khai giảng á.

Đang ung dung Thiếu Kiệt cũng giật mình

- Cái gì? Tao chưa thì gì hết mà sao được chọn?

Nghe thế Lý Bân cười cười nói.

- Bên phòng đoàn thể truyền ra nói năm nay do cận ngày khai giảng nên chọn tiết mục của anh với Ngọc Nhi vì chỉ có hai người đăng ký thi hát với lại Trường nói khuyến khích học sinh có thành tích không tốt tham gia tiết mục ngày khai giảng cho các học sinh mới vào trường noi theo.

Nghe xong Thiếu Kiệt cũng biết có Vấn đề trong chuyện này, không lý nào nguyên một trường chỉ có hấn và Ngọc Nhi thì hát mà lại chọn cả hai tiết mục. im lặng một hồi Thiếu Kiệt mới nói.

- Chuyện này chắc chắn có vấn đề! Mà người tạo việc này không ai khác lại là cái tên Từ Phong kia anh mà dám chắc luôn.

Đang định nói thêm thì Ngọc Nhi chạy qua lớp Thiếu Kiệt thấy hấn đứng cùng Lý Bân, Ngọc Nhi mặt tươi cười nói.

- Thiếu Kiệt. tiết mục của mình với bạn được chọn diễn ngày khai giảng đấy!

Thấy khuôn mặt tươi cười vui vẻ của Ngọc Nhi Thiếu Kiệt cũng biết lần này hấn lại bị động trước Từ Phong rồi dù sao hấn cũng không sợ, một mình hát bài đại anh hùng trước toàn trường bởi hấn tự tin bởi hấn thuộc bài này cả hai loại ngôn ngữ còn bài song ca với Ngọc Nhi cũng tương đối dễ nhưng hấn chỉ sợ có người giở trò thôi. Lúc này hấn mới nói với Ngọc Nhi.

- Bạn vui mừng hơi sớm rồi đó còn một tuần nữa khai giảng mà chưa tập dợt gì đây nè ở đó mà diễn!

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Ngọc Nhi cũng giật nói.

- ầy chết mình quên mất làm sao bây giờ! phần song ca phải tập dợt rất lâu phải học thuộc lời nữa chết rồi để mình chép lời bài hát cho bạn.

Nhìn Ngọc Nhi rồi rầm như thế Thiếu Kiệt cũng cười cười nói.

- Mình thuộc lời bài hát song ca nhưng không biết chia đoạn hát thôi dù sao cũng bạn chọn, vậy thì bạn chia đoạn đi mỗi ngày hết tiết thì hai đưa lại tập diễn chung nếu bạn không ngại.

Ánh mắt Ngọc Nhi sáng lên sau đó vỗ tay nói

- Ok bất quá mình về trễ bạn phải đưa mình về! vậy lát hết buổi học bạn không được trốn về trước!

Nói rồi cô chạy đi trước khi đi còn không quên bắt Thiếu Kiệt ở lại sau buổi học để tập dợt. cho tiết mục song ca của cô và Thiếu Kiệt.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Mẹ Con Tâm Sự

Những ngày tiếp theo ngoài việc phải di dời nơi kinh doanh mới hàng ngày Thiếu Kiệt vẫn phải đi học cuối ngày thì ở lại cùng tập hát với Ngọc Nhi nên hẳn càng ngày càng thân hơn với Ngọc Nhi cũng không biết vì sao tuy chung quanh Ngọc Nhi luôn có những người yêu thích nhưng không ai là bạn thân của cô, còn đối với Thiếu Kiệt cô luôn nhiệt tình và vui vẻ hẳn cũng như thế mỗi ngày đều quan tâm Ngọc Nhi một chút, tuy hẳn không biết tương lai sẽ đi đến đâu nhưng mỗi lần được thấy cô cười cùng cô trò chuyện và trêu chọc cô để cho khuôn mặt ửng đỏ lên vì ngại ngùng thì hẳn đánh bài chuẩn đi mất.

Hôm nay hẳn lại trở về nhà với tâm trạng thư thái nhất sau khi đưa Ngọc Nhi về nhà như những ngày trước vừa bước vào nhà hẳn cảm thấy khó chịu một mùi khét từ thức ăn lan tỏa trong không khí vội vàng chạy vào bếp hẳn thấy trên bếp vẫn còn một nồi đồ ăn đang làm nhưng tất cả những nguyên liệu trong đó đều chuyển sang màu đen và chắc chắn là không thể nào dùng được.

Đưa tay hẳn tắc bếp mở hết cửa nhà ra cho không khí thoáng hơn thì thấy mẹ mình hốt hải chạy về hẳn nói.

- Đồ ăn khét hết rồi mẹ ơi con tắc bếp rồi? mẹ có việc gì vậy?

Thở dài một hơi Hoàng Lâm Nhu mới nói

- Thôi để mẹ làm cái khác cho con ăn cơm.

Thiếu Kiệt lắc đầu

- Không cần đâu cũng lâu rồi hai mẹ con mình không đi ăn tiệm hôm nay con dẫn mẹ đi ăn một bữa.

Xách chiếc xe đạp ra Thiếu Kiệt hướng mẹ hắt ngời lên để hắt chở đi. Thấy Thiếu Kiệt như thế Hoàng Lâm Nhu cũng đành đồng ý dù sao thì cũng khá lâu hai mẹ con chưa lần nào đi ăn ngoài lần nào. Thiếu Kiệt muốn vậy bà cũng đồng ý với đồ ăn cũng đã không còn dùng được.

Vừa đạp xe đi trên đường Thiếu Kiệt mới hướng mẹ mình mà hỏi.

- Con thấy đồ ăn trên bếp mà mẹ quên chắc chắn mẹ đang có điều gì đó, có thể con không giúp gì được cho mẹ nhưng con cũng có thể cho ra một vài ý kiến để mẹ giải quyết cũng nên.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Hoàng Lâm Nhu cũng không biết làm thế nào đành thờ dài nói.

- Việc là dạo này bên khách sạn có tin đồn ai cũng bán tín bán nghi là khách sạn sắp phải bán lại cho tư nhân không còn thuộc của nhà nước nữa. Mà cũng vì thế người thì nói nhân viên cũ sẽ chuyển đến những chỗ khác nhau, còn không thì buộc phải nghỉ hưu sớm, mẹ thì đã quen với công việc ở đây giờ nếu lại chuyển qua nơi khác làm biết bên đó có phù hợp với mình hay không chưa kể những người làm cũ đối xử ra sao nữa. Còn nếu mà nghỉ hưu sớm thì sẽ làm gì. Tuy mẹ biết chỉ là tin đồn không thể tin được nhưng không có lửa sao có khói.

Trầm ngâm một lúc Thiếu Kiệt cũng hơi bất ngờ nhưng hắt không nghĩ việc giải thể công ty của mẹ âm thầm diễn ra sớm như vậy. Ở cuộc sống trước đây hắt nhớ rất rõ mẹ mình sẽ phải nghỉ hưu sớm mà ngày cuối cùng đi làm là ngày 12 tháng 6 vậy mà trước tới 9 tháng đã có người tung tin này ra.

Hắt vẫn im lặng cho đến khi cả hai mẹ con vào một quán ăn trong chợ Lưu Minh buổi tối ở đây tương đối sầm uất những người bán hàng ăn ở chợ

đều hoạt động khá đông ở buổi tối khác với cảnh tượng đông đúc của chợ buổi sáng, buổi tối lại là nơi dành có những sạp quần áo,

Chợ đêm ở đây hầu như là nơi các cô gái trẻ đến tìm cho mình những bộ quần áo mới hoặc có chăng chỉ là đi dạo cùng bạn bè hoặc tìm đến những quán ăn giá rẻ ngồi tụ tập lại mà trò chuyện.

Ngồi xuống một quán trong chợ gọi vài món ăn trong lúc chờ đợi Thiếu Kiệt mới nói.

- Theo con thấy việc khách sạn phải bán lại cho tư nhân là điều hiển nhiên và chắc chắn việc giảm biên chế hay là chuyển nhân viên đến chi nhánh nào đó của tổng công ty mẹ làm là chắc chắn xảy ra.

Hoàng Lâm Nhu lúc này nhìn Thiếu Kiệt vì hơi bất ngờ những gì Thiếu Kiệt nói ra nên hỏi

- Sao Con chắc chắn điều đó?

Cầm trên tay ly trà đá của người phục vụ mang tới trước trong khi đợi món ăn Thiếu Kiệt uống một hớp nước rồi nói.

- Thứ nhất Khách sạn mẹ đang làm có trước năm 1975 vào thời điểm nào thì con không biết nhưng mẹ cứ nhìn bố cục toàn cảnh tất cả các khách sạn trong chuỗi khách sạn bên công ty mẹ, có nơi nào không được sửa chữa mỗi năm, nâng cấp từng bộ phận một riêng khách sạn mẹ thì không với lại bên khách sạn mẹ đang không kinh doanh tốt bởi khách sạn nằm trên trục đường vào chợ Phùng Hưng không nói về cách trang trí chỉ nói về khu vực nơi đó sống đa số là người hoa mà người hoa họ rất tiết kiệm ít khi nào ngủ lại bên ngoài dù cho có trẻ hoặc là có say sấn hết mức họ cũng đón xe về đến nhà, còn việc khách ở tỉnh lên cũng có nhưng ít mà điều kiện phòng ốc những thứ như đồ dùng trong khách sạn đa số đã cũ và cũng không thể nào thay đổi một lần không ai muốn đầu tư một khoản tiền lớn vào một nơi kinh doanh không đem lại lợi nhuận, chưa tính tới phải gánh tiền lương của

một khối lượng nhân viên như hiện nay ở khách sạn. Nên con nói việc bán khách sạn cho tư nhân là chắc chắn vì chỉ có người đầu tư bên ngoài mua khách sạn họ mới có thể đầu tư những khoản chi phí phát sinh đó còn nhà nước thì không, họ không muốn mình làm người khác người khi đầu tư không đem lại lợi nhuận đi kèm theo việc họ thất bại trong việc nhìn nhận mà còn có thể mất cả cái ghế đang ngồi nên không ai chấp nhận chơi trò mạo hiểm hết.

Nghe Thiếu Kiệt nói Hoàng Lâm Nhu cũng nhận định thấy có lý dù cho Thiếu Kiệt chỉ tới đó một vài lần nhưng những gì nói ra đều để cho Hoàng Lâm Nhu suy xét, hơn ai hết bà hiểu rõ nơi mình làm việc như thế nào, hầu như những gì Thiếu Kiệt nói ra đều đúng lúc này bà mới hỏi

- Thế còn những tin đồn nếu chắc chắn, thế nhưng bên công ty không quyết định luôn đi sao lại chỉ tung ra tin đồn?

Đồ ăn đã được dọn lên khi Thiếu Kiệt còn đang nói nên lúc này hân so đĩa xong đưa đĩa cho Hoàng Lâm Nhu và rồi cầm đĩa trong tay nói

- Bên cao tầng công ty muốn xem phản ứng của nhân viên với lại họ không muốn làm mất lòng một số nhân viên kỳ cựu, họ tung tin ra để xem xét ai vẫn còn nhiệt huyết với công ty còn những người khác thì một là làm không chịu được tự nghĩ hoặc là sa thải thẳng.

Hoàng Lâm Nhu im lặng lại nhìn đồ ăn trên bàn, Thiếu Kiệt biết bà bây giờ cũng đang phân vân không biết nên nghĩ hay tiếp tục làm nên không thúc ép tập trung vào đồ ăn trước mặt.

Cho đến khi cả hai mẹ con về tới nhà thấy Thiếu Kiệt ngồi vào bàn học Hoàng Lâm Nhu lúc này mới cất tiếng hỏi.

- Theo con thì mẹ nên lựa chọn ra sao?

Thiếu Kiệt hẳn đợi chỉ là đợi câu hỏi này của Hoàng Lâm Nhu để hẳn có thể hướng mẹ hẳn theo một hình thức kinh doanh mà mỗi tháng không ai ngờ tới thu nhập rất cao vì bà cuộc sống trước khi nghỉ làm thì lại phải làm việc giúp người ta ở quán cơm lương thì không bao nhiêu mà thời gian và khá vất vả mà lại làm cả ngày nên giờ đây hẳn muốn hướng mẹ mình qua một lĩnh vực khác là kinh doanh làm chủ thì lúc nào cũng hơn là đi làm công cho người khác.

- Theo con thì mẹ nên viết đơn xin nghỉ luôn đi rồi nhà mình kinh doanh việc giờ mẹ viết đơn xin nghỉ còn hơn là sau này tới chỗ khác lại không hợp lúc đó nghỉ việc lại tốn công sức và thời gian nữa.

Trước đây bà cũng từng muốn kinh doanh nhưng do anh em trong nhà không giúp đỡ với một phần lúc đó Thiếu Kiệt còn khá nhỏ nên bà mới đi làm công ăn lương giờ mà nghĩ thì cũng chỉ nhận được lương hưu ít ỏi hầu như những nhân viên cấp thấp khi nghỉ hưu tiền lương hưu cũng không chống đỡ nổi tiền bạc sinh hoạt hằng ngày.

- Nhưng nhà mình làm gì có vốn nhiều mà kinh doanh chưa kể tới nếu kinh doanh thì mẹ con mình kinh doanh cái gì?

Biết mẹ mình vẫn lo sợ không có vốn với lại kinh doanh lại không phải là năng khiếu của mẹ mình nên Thiếu Kiệt nói.

- Mẹ không cần lo vốn, con có thể mượn mấy ông anh nhờ bán máy tính dùm chắc chắn họ sẽ không lấy lời nếu mà kinh doanh thì con nghĩ nên mở cửa hàng bách hóa là hay nhất mà nếu mở cửa hàng bách hóa theo như con trừ tính thì tầm 100 triệu.

Nghe tới con số 100 Triệu mà Thiếu Kiệt nêu ra bà cũng hơi giật mình cũng thắc mắc tại sao Thiếu Kiệt có thể mượn số tiền lớn đó mà nói chuyện nhẹ nhàng như thế.

- Cái Gì 100 Triệu! ai dám cho con mượn! mà làm gì tới 100 triệu nhiều thế sao mẹ con mình trả nổi.

Thiếu Kiệt bắt đầu thuyết Phục mẹ mình, ai cũng vậy thời điểm này 100 triệu tương đối lớn đối với gia đình công nhân viên chức bình thường mà thời điểm này cầm trong tay 100 bạn có thể làm bất cứ việc gì còn ở những năm sau 100 triệu có thể chẳng thấm vào đâu.

- Nếu đã mở cửa hàng bách hóa thì phải làm đại lý phân phối luôn mẹ à. mẹ cứ nghĩ đi nếu làm một đại lý phân phối thì chưa kể bán hàng nhỏ lẻ mà những đợt khuyến mãi tặng phẩm này nọ mẹ có thể cất đi sau này thanh lý lại cho dân buôn. Không kể đến khi mẹ làm nhà phân phối bên các công ty sữa hay là những công ty khác phải cho người quảng bá sản phẩm xuống cửa hàng làm việc lúc đó lại đỡ thêm chi phí thuê người mà lại lợi cho mình. Tiền lương những người đó thì bên công ty họ trả còn mình thì bán hàng cho họ thu lại tiền lãi thôi mẹ đừng thấy những tiệm bách hóa như thế thu nhập không cao theo như nhà ông anh con quen một tháng ít nhất cũng cả mấy chục triệu là ít.

Hoàng Lâm Nhu lúc này cũng không tin vào tai mình cái gì mà mấy chục triệu một tháng chẳng khác nào hơn tiền lương của mình cả năm trời chứ không phải chuyện đùa.

- Con nói có thật không? Chuyện này không đùa được đâu.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Ngày Khai Giảng

Thấy mẹ mình bán tín bán nghi Thiếu Kiệt lại khẳng định một lần nữa điều đó là chắc chắn xong rồi quay lại bàn học dù sao thì cũng cần phải có thời gian cho mẹ mình chấp nhận thông tin này.

Hoàng Lâm Nhu ngồi đó mà không biết mình nên nói gì nếu mà lời Thiếu Kiệt nói là sự thật thì việc kinh doanh như thế cũng là một cách hay đối với việc này bà chỉ không chắc rằng thiếu kiệt có thể mượn ở đâu ra số tiền lớn như thế. Nhưng bà lại hoàn toàn không biết được đó là tiền kinh doanh của Thiếu Kiệt nhờ vào việc bán máy tính mấy ngày gần đây hẳn làm. Cứ thế giữa đặng đo là nên tiếp tục đi làm hay là mở cửa hàng bách hóa như Thiếu Kiệt nói lại làm bà phân vân.

Chớp mắt thời gian qua đi hôm nay cũng là ngày khai giảng của trường Thiên Hoa những học sinh mới trong bộ đồng phục trường đông như trẩy hội phía trước trường ở ngày hè thì thông thoáng ít người, nay lại đông hơn làm tắc nghẽn giao thông của một con đường. Thiếu Kiệt hẳn thì ung dung đi tới trường như bao học sinh khác, không áo mới đồng phục đẹp chỉ như thường ngày trên chiếc xe đạp cố gắng chen lên từng chút một để vào trường.

Vừa để xe xuống bước ra khỏi nhà xe học sinh một thân ảnh bé nhỏ với nụ cười xinh xắn dễ thương đã đợi hẳn, Ngọc Nhi không biết từ lúc nào đã đứng ở đó.

Hôm nay Ngọc Nhi lại khoác lên mình đồng phục trường như mọi ngày, nhưng trên khuôn mặt cô lại phớt hồng của phấn và một chút đỏ của son

trên môi nhìn rất dễ thương thêm chút gì đó xinh xinh làm cho mọi ánh mắt của các nam sinh khi gặp cũng phải đứng lại nhìn giây lát, nhưng đáp lại nụ cười ấy của Ngọc Nhi là sự giả vờ như không quen biết chẳng nhìn thấy mình của Thiếu Kiệt Ngọc Nhi liền chạy theo tức giận nói.

- Hoàng Thiếu Kiệt đứng lại đó cho mình!

Thiếu Kiệt làm bộ như mới chợt nhận ra cô

- Úi Ngọc Nhi bạn đi đâu đây?

Thấy Thiếu Kiệt giả vờ Ngọc Nhi hậm hực

- Nãy giờ mình đợi bạn khá lâu bạn còn làm như không biết?

Cười cười Thiếu Kiệt trêu ghẹo lại cô bé trước những ánh mắt đang chăm chú nhìn hai người.

- Úi tại hôm nay bạn đẹp quá mình không nhận ra nên cũng chẳng biết là bạn đang đứng chờ.

Đôi gò má tuy là qua một lớp phấn trang điểm nhẹ nhưng vẫn có thể thấy được một chút hồng trên khuôn mặt cô.

- Bạn nói dễ nghe nhỉ hôm nay tại mình có tiết mục nên mình mới phải trang điểm nhẹ một tý làm gì có đẹp đến nỗi bạn không nhận ra, bạn trêu mình! À bạn với mình phải đến sau sân khấu chuẩn bị trước đi mau nào.

Vừa nói Ngọc Nhi như chợt nhớ ra điều gì hướng vòng ra sau Thiếu Kiệt lấy tay đẩy hẳn đi về phía sau sân khấu của trường được nằm giữa sân trường.

Khác hẳn những ngày học hè buồn chán trong tháng 8. Ngày khai trường là ngày học sinh tập trung đông nhất từng lớp từng lớp, cả buổi sáng lẫn những lớp buổi chiều đều tập trung lại một chỗ vào ngày khai giảng này,

những ánh nắng của sớm mai, những câu chuyện được những học sinh đi học hè kể lại cho người không đi học lớp hè ôn tập, còn có những học sinh gia đình có điều kiện thì bắt đầu kể những gì mà trong hè mình đã trải qua trong chuyến dã ngoại hoặc một nơi nào đó mà mình mới được tới cùng với gia đình.

Không khí của một ngày khai giảng ồn ào huyên náo, từng góc từng góc nhỏ trong sân luôn có những nhóm tụm năm tụm ba. Các học sinh mới thì ngơ ngác có người gặp lại bạn cũ có người thì bờ ngõ trước ngôi trường mới. Mọi thứ tạo nên một ngày khai giảng đầy màu sắc.

Lúc này Lý Bân cũng tìm thấy Thiếu Kiệt sau cánh gà sân khấu, Thấy thế hẳn kéo Thiếu Kiệt qua một bên và nói nhỏ với Thiếu Kiệt.

- Anh Kiệt, theo tin tình báo thì tên Minh Long và thằng cha Từ Phong định làm anh bẽ mặt trong buổi diễn văn nghệ với học sinh mới nhằm làm mất chỗ đứng của anh trong mắt mọi người.

Gật đầu một cái nhẹ Thiếu Kiệt đáp.

- Được rồi tao tùy cơ ứng biến, mày trở về chỗ lớp tập trung dặn anh em để ý chút là được.

Khi Lý Bân về đến nơi tập trung của lớp thì cũng là lúc mọi học sinh ổn định để bắt đầu làm lễ khai giảng. Từng lời của Hiệu trưởng đọc bài văn chủ tịch nước gửi học sinh trong ngày khai trường và dặn dò được tiến hành, song song đó là những thành tích năm qua đã đạt được và chào mừng những tân thủ khoa thi đậu vào trường. Thiếu Kiệt không lo lắng ở phần biểu diễn của mình cho lắm nhưng có vẻ có người đang lo lắng cứ đi tới đi lui làm Thiếu Kiệt cũng chóng mặt.

Tuy nói cả hai hiện tại hát song ca khá ưng ý nhưng khi tập dợt sẽ chỉ có vài người ở đó đa số là bạn bè quen biết nên không phải ngại lắm còn giờ

thì lại đứng trước hàng nghìn học sinh mới có cũ có, đang hướng mắt nhìn về phía sân khấu. Thiếu Kiệt lúc này mới hướng Ngọc Nhi nói.

- lát nữa mà có lên sân khấu đừng có run, run là mất mặt cả năm đấy có gì thì nhìn mình thôi là được đừng quan tâm những người bên dưới.

Nghe được những lời nói đó của Thiếu Kiệt hay là sợ bị mất mặt nguyên một năm học nên cô cũng từ từ bình tĩnh lại.

Sau một vài tiết mục lúc này thầy giáo bên phòng đoàn thể nói Ngọc Nhi và Thiếu Kiệt chuẩn bị. Qua một lượt giới thiệu của MC khi được biết người hát là học sinh cũ mà hơn ai hết lại là Ngọc Nhi và Thiếu Kiệt thì nhóm giật mình nhóm thì vỗ tay rần rờ. lúc này âm nhạc của bài hát gọi tên tôi nhé bạn thân hồi vang lên.

Tiếng nhạc trầm bổng và êm dịu của tuổi học trò, mà lúc này sau cánh gà Ngọc Nhi đến thời điểm quan trọng thì lại run run, nhìn cái mic trong tay của Ngọc Nhi Thiếu Kiệt hẳn cũng biết chuyện gì đang diễn ra với cô, giờ phút này hẳn chỉ biết để hóa giải tình trạng này chỉ có làm cho cô bình tĩnh lại nên tự động nắm tay Ngọc Nhi cất giọng.

- Đời người nào ai chẳng mong, mỗi khi đau buồn nhiều hay khổ.

Hành động của Thiếu Kiệt cũng phần nào làm cho Ngọc Nhi giật mình như liền nhận ra hẳn đang giúp mình nên cũng phối hợp theo.

- Sẽ có lúc khi thấy tâm hồn, cần sẽ chia những kỷ niệm cũ, bạn tôi ơi xin hãy nhớ đến nhau.

- Tình bạn là khi chúng ta biết quan tâm thật nhiều không tính toán,

- một ánh mắt lo lắng khi bạn nhìn thấy tôi mất đi niềm tin

tình bạn chúng ta thật quý biết bao nhiêu....

Dòng nhạc đang du dương đi vào lòng người mọi âm thanh như chìm đắm trong âm nhạc bài hát trong phút chốc một tiếng bụp phát ra mọi âm thanh đều tắt đi chỉ còn lại tiếng hát nhỏ nhoi của hai người trên sân khấu mọi người nhón nháo hết lên bên bộ phận âm thanh thì ngỡ ngàng vì sự cố.

Thiếu Kiệt bình tĩnh đưa hai tay lên môi cho âm thanh vang xa nhất có thể nói.

- Các bạn học ở dưới ai thuộc bài này thì cùng hát với hai đứa mình nào ai không hát được thì vỗ tay tạo nhạc.

Từng người từng người hát theo, từng tiếng vỗ tay mới đầu còn không theo nhịp sau đó hòa lại làm một cùng với tiếng ca của hai người. Thấy Ngọc Nhi lấy lại được bình tĩnh sau sự cố nên cũng hoàn thành nốt bài hát với Thiếu Kiệt dưới sự hợp tác của mọi người cùng làm nên một không khí sôi động của trường khi bài hát được kết thúc một tràng vỗ tay như con địa chấn lan tỏa nó có sức hút thật lớn với nam sinh thì hình ảnh của Ngọc Nhi một cô gái đáng yêu khoác trên mình bộ áo truyền thống mái tóc dài thướt tha là mong ước của bao người con trai lại có một giọng hát hay đây truyền cảm còn Thiếu Kiệt một nam sinh có tiếng trong trường là quậy phá học hành không ra gì giữa hai người như mặt trăng và mặt trời ở hai thái cực khác nhau.

Sau một tiết mục của hai người như kéo hẳn không khí lên nên những tiết mục sau đều được hưởng ứng nhiệt tình đứng sau sân khấu bây giờ giáo viên bên phòng đoàn thể mới nói với hai người.

- Thiếu kiệt! em lên biểu diễn bài hát của em đi cho thầy xin lỗi sự cố khi này

Không cần nghĩ ngợi nhiều Thiếu Kiệt cũng biết là ai làm trò này với mình. Cũng may lúc tập hẳn cũng có chuẩn bị đôi chút với Ngọc Nhi để tránh phát sinh sự cố ngoài ý muốn như thế này, khẽ gật đầu Thiếu Kiệt nói

- Không sao dù gì bọn em cũng đã biểu diễn xong giờ là tới phần của em

Lấy trong túi áo của mình một chiếc đĩa CD đưa cho bộ phận âm thanh thiếu kiệt nói với người chỉnh âm thanh.

- Khi nào em ra hiệu thì anh hãy mở nhạc.

Người chỉnh âm thanh cũng gật đầu đồng ý nên Thiếu Kiệt cầm micro lại bước lên sân khấu, Vừa đi hấn vừa nói.

- Xin chào tất cả các giáo viên và bạn học cũ và những người mới bước chân vào trường Thiên Hoa. Mình là Hoàng Thiếu Kiệt hiện đang học lớp A9 trong các bạn nam sinh có ai đang chơi Game Võ Lâm Truyền Kỳ giờ tay lên nào.

Vừa dứt lời phía dưới những cánh tay đưa lên không ngớt hầu như ở những năm đầu này võ lâm truyền kỳ hiện tại đang rất được nhiều nam sinh ưa chuộng. Nhìn thấy nhiều cánh tay giờ lên như vậy Thiếu Kiệt lại tiếp tục.

- Vậy các bạn có biết bài hát khi đi chiến trường tổng kim là bài hát gì không? đa số chắc các bạn không để ý đâu lo pk người không làm sao mà nghe.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế toàn bộ nam sinh đều cười to ngay cả thầy giáo phòng đoàn thể cũng che miệng cười. Còn người ngồi ở hàng ghế đầu hiệu trưởng Tần Tiến cũng cười nhẹ nhĩ thầm trong bụng. Thằng nhóc này khá thể mà sức học lại chỉ bình thường như vậy xem ra cậu nhóc này chỉ không muốn mình nổi bật quá trong trường thôi.

- Vậy hôm nay mình sẽ hát bài Đại Anh Hùng là tựa bài hát gốc của bài nhạc giấc mộng thời trai trong game võ lâm truyền kỳ các bạn đồng ý không.

Một tiếng đồng ý vang vọng hết cả bầu trời toàn là những nam sinh ngồi dưới sân khấu hét lên. Lúc này nhạc đã bắt đầu được phát ra Thiếu Kiệt như chìm đắm trong một giấc mộng Anh hùng của chính hắn từng lời hát được hắn hát vang lên.

- Khát khao trong thời trai nguyên quyết tâm vì ước mơ, cùng từng người đua tranh giấc mộng anh hùng. Bao tích xưa vọng mãi, thấp sáng lên niềm tin bờ vai nổi ưu phiền, cho tương lai màu xanh thắm tươi...hà ha há ha hà...

Sau khi kết thúc bài hát toàn bộ sân trường như đón nhận cơn địa chấn thứ hai bởi một bọn con trai đam mê game khi nghe bản nhạc thân thuộc mà Thiếu Kiệt lại hát bằng những hai ngôn ngữ làm cho mọi giáo viên nhìn hắn bằng một ánh mắt khó hiểu còn những nữ sinh thì mê mẩn chỉ có hai người đang hậm hực bực bội, bởi kế hoạch đúng ra là Thiếu Kiệt phải hát chạy không nhạc như thế bọn người của Minh long và Từ Phong mới có cơ mà phản bác làm mất mặt còn đằng này Thiếu Kiệt lại hát bằng cả hai ngôn ngữ mà lại có tiếng nhạc hào hùng kia làm cả hai không dám đã kích Thiếu Kiệt.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Chịu Trách Nhiệm .

Sau khi buổi lễ khai giảng được kết thúc mọi học sinh đều trở về lớp của mình do lượng học sinh khá đông nên những lớp buổi chiều như của Thiếu Kiệt chỉ ở lại tập trung với cô giáo chủ nhiệm phổ biến một ít thông tin rồi sẽ được ra về rồi đến thứ hai vẫn là đi học bình thường như thời khóa biểu của nhà trường giao xuống cho từng lớp.

Mai Uyển Lâm cũng dặn dò một số thứ với lớp Thiếu Kiệt nhưng trước khi ra về lại gọi hắt ở lại. Thiếu Kiệt cũng thắc mắc tại sao lại bị gọi lại bởi gần đây hắt không gây ra việc gì mà phải lên phòng giáo viên. Sau Khi nghe Mai Uyển Lâm nói người cần gặp hắt không phải là cô mà là Hiệu Trưởng Tân Tiến hắt càng thêm phân vân.

Đi cùng Mai Uyển Lâm đến phòng Tân Tiến. sau khi mở cửa phòng cho Thiếu Kiệt xong thì cô cũng rời đi để lại hắt ngồi đó đối diện với Tân Tiến. Ông ăn mặc khá đơn giản cặp kính trên đôi mắt làm cho ông có thêm cái thần của một hiệu trưởng. Nhìn Thiếu Kiệt đang ngồi trước mặt mình Tân Tiến mỉm cười nói.

- Đây có thể là lần thứ hai thầy gặp em nhưng lại là lần đầu tiên Thầy gặp riêng em. Có lẽ em cũng thắc mắc tại sao thầy lại cần gặp em.

Thiếu Kiệt sau khi nghe Tân Tiến nói cũng đáp lại.

- Vâng! em cũng thắc mắc dạo gần đây em không phạm lỗi gì hết mà tự nhiên lên phòng hiệu trưởng nên em cũng thấy khó hiểu.

Tần Tiến vừa nói vừa cầm ấm trà để trên bàn rót cho mình và Thiếu Kiệt mỗi người một ly rồi bảo Thiếu Kiệt dùng trà

- Em cứ dùng tự nhiên! Thầy gọi em lên đây cũng không việc gì lớn lắm. trong mắt một số người em học hành không ra gì thành tích học chỉ ở mức trung bình nhưng lại quậy phá, kết bè phái trong trường nhưng đối với thầy thanh niên như bọn em những việc đó là bình thường. Chỉ có điều là những học sinh quậy phá thường kéo bè kéo cánh trong trường lại không bao giờ có được những số điểm như em. Thầy muốn hỏi tại sao khi mà những môn học các giáo viên và bạn bè đều nghĩ là em sẽ đúp lớp, thì em lại hoàn thành những bài kiểm tra hoặc bài thi với số điểm rất khá, lại vừa đủ kéo lại học lực mình về mức trung bình. Nếu đó là do em cố gắng có thể học tốt như thế tại sao gì lại để học lực mình ở mức trung bình.

Tần Tiến nói thế làm Thiếu Kiệt cũng không thể nào phản bác được, đúng là những môn học hẵn chuẩn bị rơi vào tình trạng đúp lớp thì hẳn sẽ chuẩn bị học thật tốt môn đó mà đó là sự cố gắng cân bằng mà khi chưa được trọng sinh hẳn luôn làm là chạy theo những môn học vừa đủ hẳn lên ở mức trung bình chứ không như bây giờ thật lòng điều đó hẳn cũng không thể nói ra rằng trước những ngày thi hay kiểm tra hẳn đều học những môn sắp rớt còn môn khác hẳn mặc kệ thì cũng không xong nên hẳn đành im lặng.

Dù sao Tần Tiến cũng là xuất phát từ việc muốn tốt cho hẳn, dù biết rằng giờ đây kiến thức mình tự ôn tập và được sống lại ở cuộc sống hiện tại hẳn sẽ không ngừng cố gắng hơn nhưng đó là đối với hẳn còn Tần Tiến hoàn toàn không hiểu được

Thấy Thiếu Kiệt không trả lời được Tần Tiến cho rằng mình đã nói đúng nên lại tiếp tục.

- Thầy biết em có thể học hành rất tốt nhưng lại cứ ôm lấy kết quả vừa đủ đó là không được, một số người luôn dựa vào thành tích của học sinh thì

đối với những hình ảnh học sinh như em họ sẽ không chấp nhận. trời phú cho em có khả năng sao em lại không tận dụng nó, nếu em là một học sinh giỏi toàn diện thì những người muốn khó dễ em cũng không có cách, chứ đừng như hiện tại người ta luôn nhìn em chăm chăm đưa lên bàn bày mưu tính kế để em đi vào. mà với em hiện tại chỉ biết chống đỡ thì trước sau gì cũng thất bại có thể em chắc chắn mình sẽ thắng nhưng điều đó được đến bao giờ, em hay suy nghĩ những gì thầy nói. Em còn hai năm nữa ở trường thầy hi vọng em sẽ cố gắng khắc phục những khuyết điểm của mình trong năm nay.

Sau một hồi nghe Tần Tiến giảng đạo Thiếu Kiệt không biết phải làm như thế nào cho đúng, nếu nói Tần Tiến không biết những việc làm của Từ Phong thì hoàn toàn không thể nào mà Tần Tiến làm vậy cũng chỉ mở một mắt nhắm một mắt với Từ Phong bởi những khi chuyện quan trọng thì Tần Tiến là người quyết định chứ Không phải Từ Phong.

Thiếu Kiệt cũng biết những người trong trường cũng chia bè kết cánh nhưng họ tranh đấu với nhau nhưng không ra mặt. Hôm nay Tần Tiến hiểu lầm Thiếu Kiệt không muốn cố hết sức học thì đó cũng đúng nhưng ở một khía cạnh nào đó với hần thôi còn những việc Tần Tiến nói thì hần cũng đã nghĩ tới. việc của hần bây giờ của hần chỉ có đợi trong năm học mà giải quyết thôi.

Thần thờ xách chiếc xe đạp dắt ra khỏi trường trong đầu hần lúc này đang suy nghĩ về những lời của Tần Tiến đối với mình nên cũng không để ý được xung quanh, mắt thì dán chặt xuống đường tay thì dắt xe đạp. Thiếu Kiệt không hề cảm nhận được mình đang bị chặn lại ở phía trước, một tiếng nói nữ sinh vang lên cắt đi dòng suy nghĩ của Thiếu Kiệt.

- Bạn định trốn mình àh!

Nghe âm thanh quen thuộc nhìn lên thì thấy ngọc nhi đứng đó mặt hậm hực chắc có lẽ này giờ cô đứng ngoài này đợi hần. Nhìn thấy Ngọc Nhi như

thế hần cũng chỉ cười cười đáp.

- Mình làm gì phải trốn bạn nè! chỉ là cô chủ nhiệm cần nói chút chuyện nên mình mới ra về trễ.

Thiếu Kiệt cũng không muốn nói cho Ngọc Nhi biết vừa rồi mình bị Tân Tiên giảng đạo một trận trong phòng hiệu trưởng, nói ra ai tin được là hần bị Tân Tiến giảng đạo chứ, người ta là hiệu trưởng còn hần chỉ là học sinh mà lại là học sinh không tốt làm sao hiệu trưởng lại giảng đạo học hành cho hần chứ.

Lúc này đôi má hơi ửng hồng Ngọc Nhi nói

- Thế mà mình tưởng bạn trốn mất không chịu trách nhiệm chứ. mình không biết bạn phải chịu trách nhiệm cho mình.

Thiếu Kiệt cũng đang phân tâm nên không để ý đến lời nói của Ngọc Nhi nên đáp lại một cách cho có lệ. rồi giật mình mới phát hiện có gì đó sai sai.

- ừ mình chịu trách nhiệm. ấy mà trách nhiệm gì???

Ngọc Nhi lúc này rướm rướm khóe mắt đỏ hoe nói.

- Bạn còn nói không có trách nhiệm! Bạn nắm tay mình, mình có thai rồi mình nghe người ta nói con trai con gái mà nắm tay là có thai đấy!

- Cái gì? Nắm tay có thai!

Há hốc miệng khi nghe lời nói từ cô Thiếu Kiệt lúc này cũng bó tay. Không biết tại sao ai lại đi nói cái vấn đề vớ vẩn này cho Ngọc Nhi hần hời ơ, thì ra là không biết cô nghe ở đâu cái chuyện này mà cũng đúng những năm nay học sinh cũng ít có những lớp giáo dục sinh lý. Việc ít hiểu biết về vấn đề này cũng khá phiền, giờ hần không biết giải thích sao cho cô hiểu

mới là vấn đề hần đang đau đầu nhất. đứng im một hồi hần không biết sao khi thấy Ngọc Nhi sắp khóc hần kéo Ngọc Nhi đi về phòng y tế.

Bước vào Phòng y tế hần cũng không biết giải thích gì sao cho giáo viên hiểu đành để cô nói với giáo viên phòng y tế còn hần đứng ở ngoài. Chưa kịp thư thái Thiếu Kiệt bị giọng của giáo viên phòng y tế làm giật mình.

- Cái gì em có thai. Của ai cô gọi phụ huynh của học sinh đó lên. Quá lắm rồi con đi học mà lại làm ra cái tình trạng này.

Thiếu Kiệt bên ngoài đổ mồ hôi đầy lưng trong bụng đánh trống liên hồi thầm nhủ. Cái gì vậy trời đừng nói giáo viên cũng hiểu lắm nha trời.

Lúc này mở cửa phòng y tế ra. cô giáo kia kéo Thiếu Kiệt vào la lớn.

- Em nghĩ sao hai đứa còn đi học mà lại làm ra chuyện đó. mà đã làm rồi nay bạn gái em cũng có thai sao không chịu trách nhiệm tôi phải đưa em ra hội đồng kỷ luật báo về gia đình cho em nghỉ học.

Trong bụng Thiếu Kiệt cũng biết lần này mình bị oan ngay cả giáo viên cũng hiểu lắm thì chết rồi. Nên hần mới hét lên.

- Em có làm gì đâu chỉ nắm tay bạn ấy, cô mà vu oan em kiểu này em tự tử cho rồi!

- Em còn nói không làm gì rõ ràng là nắm tay con gái người ta mà nói không có gì? ầy nắm tay ...

Nghe Thiếu Kiệt nói thế giáo viên phòng y tế mới đầu phản ứng theo bản năng sau khi giật mình mới nhận ra có cái gì đó không đúng nhìn Thiếu Kiệt thật lâu sau đó nhìn Ngọc Nhi hỏi.

- Thiếu Kiệt nói chỉ nắm tay em, thế sao em nói là em có thai?

Ngọc nhi lúc này mới nói.

- Thì em có thai do bạn ấy nắm tay em!

Giáo viên phòng y tế lúc này cũng choáng váng. nhưng cũng hiểu ra vấn đề ở đâu lúc này mới bảo thiếu kiệt ra ngoài. Thế là cô lại phải bổ túc về vấn đề sinh lý cho Ngọc Nhi chứ như Ngọc Nhi nói rất dễ làm người khác hiểu lầm Thiếu Kiệt dù sao đây cũng là chuyện quan trọng cái này là oan còn hơn oan Thị Kính * ấy chứ.

Sau một lúc thật lâu lúc này giáo viên lại mở cửa phòng y tế để Ngọc nhi và Thiếu Kiệt ra về trên đường đi Ngọc Nhi mặt mày đỏ như gấc đang thẹn thùng nói với hân.

- Xin lỗi mình hiểu lầm! Nhưng bạn chiếm tiện nghi của mình như thế phải bắt đền bạn.

Thiếu Kiệt lúc này như thoát khỏi đại nạn thở dài một hơi.

- Được thôi bạn muốn mình đền bù gì cũng được đừng làm mình sợ giống như vừa rồi là được.

Ngọc Nhi cười cười

- Bạn phải mời mình đi ăn kem! không mình sẽ lại nói bạn làm mình có thai như vừa rồi.

Lần đầu tiên thấy được Ngọc Nhi tinh nghịch chọc ghẹo mình như thế nên cũng chấp nhận, hân biết dù có nói thế nào đi nữa, cùng Ngọc Nhi đi ăn kem cũng không phải là một ý tưởng không tệ lắm.

Cả hai cùng im lặng bước cùng nhau thật chậm trên đường, Thiếu Kiệt hân thì đuổi theo trí tưởng tượng lần trước công Ngọc Nhi về nhà thì không bị gì lần này mới nắm tay biểu diễn có một bài hát chẳng biết cô bé này ngây thơ thật hay là đùa mình nữa. Thấy hân im lặng Cô cũng không nói gì dù sao thì Ngọc Nhi biết vừa rồi cũng làm cho Thiếu Kiệt một phen thót

tim nhưng cô là con gái lại không muốn để cho Thiếu Kiệt hẳn chiếm mình tiện nghi một cách đơn giản như thế mà dù sao thì Thiếu Kiệt cũng đã chấp nhận đền bù cho cô bằng những ly kem nên cô cũng thoải mái vì lần đầu tiên cô thấy được Thiếu Kiệt bối rối cũng khá thú vị.

Chú giải thành ngữ.

Thị Kính là một tên nhân vật trong vở chèo Quan Âm Thị Kính các bạn có thể tìm hiểu thêm trên google về vở chèo này.

“Oan Thị Kính” là thành ngữ được dùng để so sánh với những nỗi oan khuất cùng cực mà không giải bày được.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Tới Tay

Ngọc nhi cùng Thiếu Kiệt vào một quán kem không xa trường là mấy, những nơi này cũng có những món ăn vặt, những đồ xiên nướng là nơi thường tập trung những nữ sinh của trường. Hiện tại cũng không như ở Kiếp trước trà sữa nhà làm hay là mấy công ty dịch vụ ăn uống nổi tiếng nở rộ, Những năm này hầu hết là những quán kinh doanh nhỏ nhưng cũng có được một cách trang trí đơn giản và không cầu kỳ nhưng nó thường mang lại doanh thu không mấy là nhỏ nếu bạn biết chọn địa điểm kinh doanh và cách phục vụ cũng như giá thành hợp túi tiền bạn đem lại hài lòng các khách hàng là những học sinh.

Ngồi xuống một bàn trong quán. Cách bố trí của quán vẫn còn khá đơn giản nhưng mô phỏng theo những kiến trúc Nhật nên ở đây là sàn bằng gỗ ghế ngồi cũng không sử dụng chân chỉ cách mặt sàn chừng năm đến mười phần khách hàng thường là ngồi lên một lớp nệm có cả những cái gối để xung quanh, cái bàn cũng là bàn xếp không quá cao, cầm cuốn menu lên Thiếu Kiệt đưa cho Ngọc Nhi nhưng cô lại có vẻ không cần thiết lắm, còn hẩn sau một lượt nhìn qua các món kem được ghi trong menu sau đó hỏi Ngọc Nhi.

- Bạn dùng kem gì mình gọi luôn!

- Lấy Mình kem Dâu tây!

Nghe Thế hẩn cũng hướng người phục vụ nói.

- Chị ơi cho hai kem dâu tây! hai xiên cá viên, hai xiên bò viên nha chị!

Ngọc Nhi nhìn Thiếu Kiệt thật lâu.

- Bạn gọi nhiều món thế làm sao ăn hết?

Cười cười Thiếu Kiệt trêu đùa Ngọc Nhi

- Mình không ăn hết thì bắt bạn ăn giúp đâu phải mình ăn một mình đâu mà sợ.

Hai Người không hề hay biết cũng ở trong quán có một nhóm nữ sinh trên lầu lúc bắt đầu ra về đang theo lối cầu thang xuống. Một người trong nhóm nữ sinh ấy là Nhã Oanh.

Nhìn dưới sảnh của quán cô nhận ra hai người thế là cô nói với các bạn mình điều gì đó rồi rất nhanh cô liền tiến đến bàn của hai người.

- Xin chào hai bạn! Mình ngồi cùng nhé.

Nhìn Thấy Nhã Oanh, Ngọc Nhi cũng hơi e ngại còn Thiếu Kiệt thì nhìn qua một chút Ngọc Nhi sau khi thấy được cái gật đầu của Ngọc Nhi hãnh mới nói.

- Bạn cứ tự nhiên.

Ngồi xuống bàn cùng hai người Nhã Oanh mới nhìn Ngọc Nhi nói

- Chuyện lần trước mình thật sự xin lỗi! Hi vọng bạn bỏ qua cho hành động dại dột của mình.

- Không sao chuyện đó mình quên lâu rồi!

Ngọc Nhi đáp lời của Nhã Oanh một cách nhỏ nhẹ nhất.

Thiếu Kiệt cũng biết có thêm một người bạn thì hơn một kẻ thù dù sao Nhã Oanh chỉ là bông bột phút chốc mà sự việc không mang đến hệ lụy lớn

lắm nên cũng muốn cho hai cô gái làm lành với nhau vì trước sau gì thì cùng một trường thế nào cũng còn gặp lại gặp sớm hay muộn tùy theo thời điểm mà như thế này cũng tốt Ngọc Nhi cũng cần có thêm bạn bè, qua thời gian tiếp xúc Thiếu Kiệt biết Ngọc Nhi thiếu nhất là bạn bè bởi cô lúc nào cũng một mình ngoài Thiếu Kiệt ra cô ít khi nào lui tới với những học sinh khác.

- Sáng nay hai bạn hát hay lắm với lại hai bạn đang hẹn hò ah?

Nhã Oanh mới Nhìn Thiếu Kiệt cùng Ngọc Nhi cùng trầm trồ khen. Con Ngọc Nhi thì mặt bỗng nhiên nghe Nhã Oanh nói mình với Thiếu Kiệt đang hẹn hò thì cũng đỏ mặt. Thiếu Kiệt hắc vội giải thích.

- Không! bạn đừng hiểu lầm hai đứa bọn mình chỉ là bạn bình thường.

- Vậy mà mình cứ tưởng bạn và Ngọc Nhi đang hẹn hò đấy chứ.

Lúc này bên quán kem đã đem ra những thứ thiếu Kiệt đã gọi và có thêm cả phần của Nhã Oanh.

Cả ba cùng ngồi một bàn nên Thiếu Kiệt trở thành mục tiêu cho những nam sinh đi ngang qua hoặc những thanh niên đang ngồi trong quán bởi ngồi cạnh hắn là hai bóng hồng xinh đẹp còn hắn thì ngoại hình bình thường, lại đi chiếc xe đạp leo núi tàn tạ không có vẻ gì là một con của gia đình khá giả. Thế mà lại được hai cô bé chiều cố ngồi cùng.

Chỉ có Thiếu Kiệt hắc biết mọi người hoàn toàn sai lầm, hai cô gái này vừa rồi còn là người chưa quen biết thế mà giờ đây Thiếu Kiệt hắc là bóng đèn, để cho hai cô gái ngồi tán chuyện với nhau trên trời dưới đất. Bản thân hắn chỉ biết thầm cảm thán.

Sau buổi nói chuyện đó Ngọc Nhi có thêm một người bạn mới là Nhã Oanh và cũng biết thêm nhiều điều hơn về thiếu kiệt ở trường nổi tiếng thế nào. Còn Nhã Oanh thì lại thấy được một mặt nào đó trầm lặng của Thiếu

Kiệt trong buổi nói chuyện hẳn ít khi nào lên tiếng chỉ để cho hai cô thỏa sức thả trí tưởng tượng của mình.

Về đến nhà hẳn lại nằm trên giường nghĩ ngợi những gì hẳn đã phải trải qua trong ngày hôm nay nào là việc tham gia văn nghệ trường tiếp đó là được Tần Tiến giảng cho một bài đạo đức về học tập chưa kể hẳn còn thấy được sự ngây thơ vô tội của Ngọc Nhi.và vô tình kết nối Ngọc Nhi với Nhã Oanh, Đúng là một buổi sáng đầy thú vị khi mà hẳn đi vào giấc ngủ nhưng khóe môi vẫn còn mỉm cười.

Hẳn bị đánh thức khi mà chuông điện thoại reo liên hồi bên tai. Hẳn thầm rửa trong bụng ai đâu mới đầu giờ chiều lại đi gọi điện làm phiền giấc ngủ ngon với giấc mộng tươi sáng. Mắt còn chưa mở được hẳn chụp điện thoại để lên tai nhận cuộc gọi. Từ bên kia vang lên tiếng nói

- Thiếu Kiệt à! cháu làm gì mà dì gọi này giờ mới bắt máy thế.

Đem việc ngủ quên mất mà nói ra thì hơi mất mặt Thiếu Kiệt ầm ừ đáp.

- Cháu để điện thoại chế độ rung đi học về quên bật lại!

Lý Vân Anh bây giờ cũng biết hẳn còn đi học việc đem theo điện thoại ở trường những năm đầu này vẫn còn tương đối khắt khe bởi trường học chỉ có một vài học sinh là mang theo điện thoại mà hầu hết là những điện thoại màn hình trắng đen giàu có hơn thì màn hình màu nhưng chỉ ở cái mức nghe nhạc chụp hình được mà hình chụp ra thì không thể nào nói được độ phân giải thuộc lớp cực kỳ tệ hại.

- Hồ sơ của cháu xong rồi, giấy tờ cô đang cầm đây, cô đem qua cho cháu hay cháu qua nhà lấy.

Tin tức từ Vân Anh cũng làm cơn buồn ngủ của hẳn tan đi mất vội vàng bật dậy khỏi giường đáp lại.

- Để cháu qua nhà dì lấy, à mà thôi dì đang ở đâu cháu qua lấy luôn cho nhanh. luôn tiện gửi gì tiền còn lại cho dì chứ nhiều khi cháu hay bận việc đột xuất.

Nói địa chỉ một quán nước mà Lý Vân Anh hẹn Thiếu Kiệt sau khi ghi lại xong Thiếu Kiệt. Thay vội bộ đồng phục trên người ra hắt xách chiếc xe đạp chạy ra khỏi nhà một cách nhanh nhất.

Đến nơi Thiếu Kiệt bước vào quán thì thấy Lý Vân Anh đã ngồi trong quán đợi hắt. lúc này bà mặc trên mình một bộ vest đen như bao nhiêu nhân viên công chức nhà nước khác. Thiếu Kiệt kéo ghế ngồi xuống và gọi một thức uống xong hướng về bà nói.

- Xin lỗi gì cháu đến muộn.

- Không sao dì cũng mới tới thôi. Giấy chứng nhận quyền sử dụng đất của cháu đây.

Lý Vân Anh vừa nói vừa lôi trong túi một bộ hồ sơ còn nằm trong một túi plastic đưa về phía Thiếu Kiệt. Cầm bộ hồ sơ trong tay hắt mở ra nhìn sơ lượt những thứ trên bộ hồ sơ như con dấu ngày ký và diện tích đất sử dụng hoàn toàn trùng khớp với tên và mẹ mình hắt mới an tâm dù sao hắt đợi bộ giấy tờ này, cầm tới tay hắt mới có thể thao tác những chuyện khác.

- Công nhận làm bộ hồ sơ này chắc dì cũng vất vả lắm!

- Thời điểm này cũng vẫn còn căng lắm nhưng mình biết cách thì qua được cháu à chứ như cái thời điểm của chủ tịch quận bị bắt mấy vấn đề này khó lắm, nhưng dù sao cũng xong rồi.

Lý Vân Anh nói đến chủ tịch quận trước đây thì Thiếu Kiệt cũng biết hắt là một trong những sự kiện đình đám năm 2005 một vị chủ tịch móc nối với những môi giới nhà đất làm nên sự kiện tham nhũng đặc biệt nghiêm trọng mà đối tượng chính là chủ tịch quận Trần Kim Long lúc bấy

giờ. Ở những năm đầu này số lượng tiền tham nhũng lên tới gần mấy tỷ là con số lớn chứ ở những năm mà hăn sống trước đây những vụ phanh phui tham nhũng toàn con số nghìn tỷ đồng. Thấy Vân Anh nói thế mà hăn cũng đã xem xét bộ hồ sơ đúng là không còn trở ngại gì lúc này hăn mới đưa cho Vân Anh số tiền còn lại của thỏa thuận ban đầu.

- Mà dì Vân Anh này, mai mốt dì giúp cháu để ý cái phần đất chưa làm giấy bên nhà cháu giúp nhé. nếu một trong hai người kia có gì rụt rịt thì dì báo cho cháu biết để cháu đề phòng nha.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Vân Anh cũng biết là nếu mà có thì báo cho Thiếu Kiệt cũng có thể có thêm một chút tiền tin tức, bà cười đáp.

- Cái thằng này định nhảy vào chia phần cả lô đất kia nữa à thâm đấy.

- Tiền mà ai không muốn hã dì. bên kia dù sao cũng tới gần 100m vuông đất mà giá đất bây giờ tới tận 15 triệu một mét vuông chia một phần trong đó không cũng là cả hơn trăm triệu mà dì.

Thấy Thiếu Kiệt cười cười nói thế Bà Vân anh cũng biết đã nói đến lợi ích thì không ai mà chịu từ bỏ dễ dàng huống chi theo bà biết thằng nhóc này nó cũng có được cơ sở vững chắc, chia phần như thế nào của ai, thì nó cũng mặc kệ được bởi nhà nó đã có giấy tờ đứng tên mẹ nó, ai có ra sao thì nó cũng vẫn khỏe nên Vân ANh cũng đồng ý giúp Thiếu Kiệt nghe ngóng tin tức dùm huống hồ bà cũng được lợi trong chuyện này. Qua tác phong làm việc của Thiếu Kiệt bà cũng biết hăn hào phóng không để người làm việc cho mình thiệt thòi nên cũng an tâm.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Đã Kinh Doanh Thì Sẽ Làm Chủ

Trên đường Thiếu Kiệt ghé qua cửa hàng dạo gần đây khi chuyển cửa hàng qua mặt bằng mới hẳn cũng chưa lui tới lần nào để cho ba người Trương Hạo, Nhã Kỳ và Chu Tường tự sắp xếp. Bước vào cửa hàng hẳn được một người nhân viên bước đến hỏi hẳn.

- Xin Lỗi Chúng tôi có thể giúp gì cho quý khách!

Lắc đầu Thiếu Kiệt chỉ cười cười người nhân viên chào đón hẳn, người nhân viên cảm thấy khó hiểu về vị khách mà hẳn chuẩn bị tư vấn này. Nhưng không đợi hẳn kịp nói câu tiếp theo Nhã Kỳ đã nhìn thấy Thiếu Kiệt và bước tới cười nói với người nhân viên mới kia.

- Thăng nhóc này là ông chủ cửa hàng em có giới thiệu hẳn tới mai thì hẳn cũng không có mua hàng của chính mình đâu.

Lúc này người nhân viên kia cũng ngỡ ngàng hẳn tuy hẳn chỉ mới làm ở cửa hàng hơn một tuần nhưng thường hẳn chỉ Thấy Trương Hạo là người chủ chốt trong cửa hàng, giờ lại biết được cửa hàng phía sau còn có một ông chủ mà chưa bao giờ xuất hiện, mà ông chủ đó lại có vẻ nhỏ hơn hẳn khá nhiều.

Nhã Kỳ cũng gọi hai người Chu Tường và Trương Hạo lại cả ba người cùng Thiếu Kiệt vào một phòng riêng nơi này thường được Trương Hạo dùng để tiếp khách khi có đặt hàng số lượng lớn.

Thấy Thiếu Kiệt đến cả Chu Tường lẫn Trương Hạo đều khá mừng họ đều có việc phải cần đến sự quyết định của Thiếu Kiệt nên vừa ngồi xuống

Chu Tường đã nói ngay.

- Thiếu Kiệt cái web kia hiện tại đang chạy thử nghiệm cũng khá ổn định lượng truy cập trung bình một ngày gần đạt tới 2 nghìn người. anh thấy tốt nhất nên mua cái sever để ổn định trang web chứ sài bên hosting thuê kia chi phí mỗi ngày một cao đấy.

Trầm Ngâm một hồi Thiếu Kiệt mới nhìn Chu Tường nói.

- Sever thì anh có thể báo cho Trương Hạo nhập về loại mà anh muốn. em muốn là loại cao nhất hiện nay và mới nhất để sau này còn có thể nâng cấp làm những việc khác.

Nói xong Thiếu Kiệt nhìn Trương Hạo nói.

- Hiện tại doanh thu của cửa hàng như thế nào các mặt hàng linh kiện ổn định đầu vào không?

Trương Hạo nghe Thiếu Kiệt hỏi mình như thế cũng hí hửng đáp lại.

- Vấn đề đó chú mày khỏi lo anh làm là ok hết mà có vấn đề này. dạo này hàng nhập vào nhiều xuất ra cũng nhiều tiền thì cứ hai ngày anh lại đem ngân hàng gửi vào cho chú rồi. Nếu chi phí để mua cái sever gì đó hiện tại cửa hàng không có.

- Lát nữa đi chuyển tiền cho gọn, với lại Trương Hạo và mọi người trong cửa hàng đều phải làm thẻ, dù sao trả tiền qua thẻ cũng giúp được nhân viên giữ tiền một cách an toàn. Tiền Lương thì cứ chuyển vào đó.

Lúc này nhả Kỳ mới hướng Thiếu Kiệt hỏi.

- Thiếu Kiệt em thấy sắp xếp với những nhân viên mới ra sao.

Thiếu Kiệt im lặng một hồi lâu, ba người ai cũng biết Thiếu Kiệt đang suy nghĩ để tìm cách phát triển hơn nữa cho cửa hàng vì cửa hàng đang ở

mức ổn định không tuy doanh thu cao và khách hàng cũng khá đông nhưng hình như đó vẫn chưa như mong muốn của Thiếu Kiệt.

- Nhìn chung cách bố trí của mỗi người rất thích hợp việc của nhân viên mới em không nhất thiết nói ra em chỉ góp ý thêm một chút chúng ta nên tận dụng thêm thời gian kiếm khách hàng mới và dành thời gian chăm sóc khách hàng cũ nhiều hơn nữa. ví dụ như những khách hàng đã mua hàng thì nên lưu lại số điện thoại, chúng ta cứ cách một khoảng thời gian lại gọi điện hỏi thăm về các tình hình mặt hàng và lấy ý kiến trực tiếp từ khách hàng. Còn việc kiếm thêm khách hàng mới ngoài đăng mấy cái diễn đàn cũng có thể thuê người phát tờ rơi hoặc in giấy dán ở những nơi nhiều người qua lại đó cũng là một cách quảng cáo.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế cả ba người đều trầm mặc không ai lại nghĩ đến biện pháp như vậy. cuộc họp cũng nhanh chóng kết thúc Thiếu Kiệt thì ở lại hướng dẫn những thứ cần thiết cho Chu Tường khi mà trang web thật sự đi vào hoạt động hiện tại trên trang web chỉ là mô hình beta theo như Thiếu Kiệt nói là để thu hút những người đầu tư, việc đăng quảng cáo trên các diễn đàn và các mẫu quảng cáo trả phí trên mạng cũng được Thiếu Kiệt hướng dẫn cho Chu Tường cách làm và dặn trước khi đưa vào hoạt động trên sever thì mới chính thức mở sản mà lúc đó phải báo cho Thiếu Kiệt hẳn biết.

Sau khi rời đi khỏi cửa hàng Thiếu Kiệt cùng Trương Hạo đến ngân hàng lúc này đợi Trương Hạo làm tài khoản ngân hàng hẳn đi kiểm tra số dư trong tài khoản thì con số đã lên đến 356 triệu, dứt khoát một lần hẳn chuyển cho Trương Hạo luôn 200 Triệu còn để lại trong tài khoản 156 triệu, trước khi đi hẳn chỉ nói Trương Hạo sau này mỗi lần gửi tiền thì chia ra mỗi bên một nửa là được không cần chuyển hết cho hẳn.

Đi dạo một vòng hẳn cũng về đến nhà, Thiếu Kiệt lúc này lại thấy mẹ mình đang bối rối điều gì đó. Hiện tại bà chưa thay đổi bộ đồ đi làm còn mặc trên người chiếc áo đồng phục của chỗ làm. Thường thì ít khi sau giờ

tan ca mà Hoàng Lâm Nhu lại mặc cả áo đồng phục làm việc, bà thường sẽ thay ra và mặc vào bộ đồ bình thường lúc đi làm ở khách sạn.

Thấy Thiếu Kiệt về đến nhà bà không đợi hăn kịp dựng chiếc xe đạp bà nói.

- Hôm nay công ty mẹ có quyết định chính thức, bên phòng nhân sự bên tổng công ty xuống đưa ra thông báo, những nhân viên đang làm việc một là sẽ chuyển qua chỗ làm khác theo chỉ định của công ty, hai là vẫn làm việc tại chỗ cho đến khi khách sạn giải thể thì bên công ty sẽ tính cả tiền lương và hưu hoặc là có thể nộp đơn xin nghỉ việc công ty hứa sẽ thanh toán đầy đủ các khoản lương hưu cũng như phúc lợi. Con thấy mẹ nên tính sao?

Không nghĩ ngợi nhiều Thiếu Kiệt đáp

- Theo con thì mẹ nên làm đơn xin nghỉ đi lấy được một ít lương hưu với tiền con sẽ mượn mấy ông anh thì sẽ kinh doanh thôi! Như thế còn đỡ hơn là như hiện tại mẹ lo lắng cũng là kết quả đã định. Vận mệnh và cuộc đời của mình đừng nên để phụ thuộc quá nhiều vào người khác mẹ ah. Sẽ chẳng ai làm công ăn lương mà giàu được, muốn giàu chỉ có tự làm chủ và không ai lại đi chỉ mình cách làm giàu ngoài bản thân mình tự kiếm lấy. đã là chủ thì sẽ phải kinh doanh, nếu mà kinh doanh thì chắc chắn sẽ làm chủ.

Những năm sau này những lớp học như tư duy tích cực, những lớp học làm giàu, đúng là nó sẽ rất hay nhưng Thiếu Kiệt biết những người đó toàn chỉ biết nói, vì con người vốn là ích kỷ nếu bạn có được một cách kiếm tiền và kiếm rất nhiều tiền thì không ai lại đi chia sẻ cái cách kiếm tiền và làm giàu đó cho bạn, huống chi còn mở những lớp học như thế, chủ yếu những người mở những lớp học thu lại lợi nhuận từ bán vé, và học phí của những người khờ dại mà đi học, bởi những người viết sách cũng như thế, trong những sách dạy cách tư duy tích cực nếu chúng ta để ý một chút đó chỉ là những mẩu truyện được lấy ra bởi cuộc đời của những người có tiền,

nguyên lý đơn giản như thế ai cũng có thể hiểu nếu bạn nghèo bạn nói một chân lý sẽ chẳng ai tin chân lý bạn là đúng, nếu bạn giàu bạn nói ra một điều phi lý nhưng mọi người lại cho đó là điều có lý và chính xác hơn bao giờ hết.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế, bà như tìm được một cái gì đó rất mới từ đứa con của mình mà với bà hẳn lại còn ghế nhà trường. Những ngày hôm nay bà cũng không biết lựa chọn như thế nào giữa tự kinh doanh như Thiếu Kiệt nói và đi làm công ăn lương theo nhân viên công chức nhà nước như hiện nay

- Đã là chủ thì sẽ kinh doanh, nếu kinh doanh thì sẽ là chủ...

Thiếu Kiệt không nghĩ việc lựa chọn lại khó khăn thế đối với bà nhưng có lẽ dù khó khăn thế nào thì hẳn cũng muốn mẹ hẳn đi theo con đường kinh doanh đem lại cuộc sống tốt hơn nên để bà yên tĩnh mà quyết định.

Ở một nơi cách xa thành phố Lưu Minh. Một ngôi nhà bề thế khang trang ngồi trong một căn phòng sáng đèn có hai người đó là Ông Lưu và con mình.

- Theo tình hình nhận được từ báo cáo của các thành viên đang ở Mỹ hôm nay lại có thêm ba công ty tài chính tuyên bố phá sản đó là Silver state bank, Henderson, Nevada đưa danh sách lên đến 12 các quỹ tín dụng và ngân hàng bị phá sản được thu mua từ đầu tháng 8 đến hiện nay và năm thứ nhóm 53 từ đầu năm ngoái tới nay tuyên bố phá sản.

Người ngồi nói ra những dữ kiện trên không ai khác đó là Lưu Chính, sau cuộc gặp gỡ Thiếu Kiệt đến nay dựa theo những gì Lưu Chính cho người tìm hiểu thì sự thật bất ngờ hơn những gì Thiếu Kiệt nhắc đến đang diễn ra một cách âm thầm. nghe được những dữ liệu từ con trai mình ông Lưu tay im lặng uống một hớp trà như đang suy nghĩ điều gì đó. thấy thế Lưu Chính lại nói.

- Cứ tình hình này diễn ra không sớm thì muộn đúng như Thiếu Kiệt nói sẽ diễn ra khủng hoảng kinh tế về quỹ tín dụng của nước Mỹ nhưng liệu điều đó sẽ diễn ra lúc nào thì chỉ có nước mỹ biết. Những chuyên gia chúng ta mới đến đều nói không có biện pháp ngay bây giờ họ phải biết được tình hình thực tế ra sao mới dám quyết định.

Lúc này ông Lưu mới cất tiếng nói với Lưu Chính.

- Sự việc này khá trầm trọng nếu nước mỹ rơi vào khủng hoảng kinh tế bản thân quốc gia chúng ta không thể nào tránh khỏi hiện tại chúng ta chỉ biết hi vọng nước mỹ có thể chống chọi trong một thời gian để chúng ta có thể chuẩn bị đầy đủ trước tình hình kinh tế ảm đạm này.

Lúc này Lưu Chính chỉ biết thở dài.

- Không ngờ một cậu nhóc chỉ mới từng tuổi đó lại có ánh mắt sắc bén về kinh tế như thế, chưa kể những chuyện gần đây cậu ta làm khi xem báo cáo con còn cảm thấy giật mình. nào là hướng một ông trùm hắc bang tẩy trắng thành công. lại còn chi tiền làm giấy tờ nhà một cách bí mật, Tuy nhiên cũng có một vài người trong trường học có vẻ không thích cậu nhóc này cho lắm.

Lưu Chính than vãn như thế nhưng ông Lưu biết thằng con mình cũng phải e ngại thằng nhóc Thiếu Kiệt này càng ngày càng hay rồi đấy nên cười nói.

- Có lẽ ta với con phải đi một chuyến tới Lưu Minh gặp Thiếu Kiệt. Không chỉ vì những gì Thiếu Kiệt nói mà ta cũng muốn biết trong khoảng thời gian này Thiếu Kiệt phát triển như thế nào rồi.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Một Chọi Năm

Vài ngày sau dưới sự suy tính thiệt hơn Hoàng Lâm Nhu đã xin nghỉ ở nơi làm việc gắn bó với bà lâu nay. Bà cũng quyết định kinh doanh bách hóa, Thiếu Kiệt cũng rút ra từ ATM một số tiền lớn vì không phải tài khoản tên mình nên hăn cũng khá mệt khi phải rút đi rút lại nhiều trụ ATM mới đủ số tiền 100 triệu tiền mặt.

Vì là mặt bằng ở gần ngay khu trung tâm nên giá thành cũng khác cao nhưng Thiếu Kiệt không quan tâm lắm hăn cũng làm một cái hợp đồng 5 năm vì như thế bên chủ mà mới không thể thu hồi được mặt bằng mà mẹ hăn đang kinh doanh. Khi mà hăn đăng ký làm đại lý cấp một chuyên kinh doanh về các mặt hàng tiêu dùng thì các công ty cạnh tranh với nhau cũng nhảy vào từ các quầy kệ hăn được công ty của các bên công ty sửa trang bị và việc có thêm những nhân viên không phải mất tiền trả lương cũng là mục đích hăn nhắm đến.

Không khó cho Hoàng Lâm Nhu khi mà Thiếu Kiệt hăn viết cho một cuốn sổ tay chỉ dẫn cho mẹ mình kinh doanh bước đầu, bà chỉ cần dựa theo đó mà làm việc, từ trang trí quầy kệ ra sao mà những cách phân bố các mặt hàng như thế nào đều được hăn dựa theo các siêu thị mini sau này nở rộ trên các con đường lớn nhỏ của thành phố. Sắp xếp cho mẹ mình kinh doanh như thế là bước đầu tiên giúp cho hăn có thể an tâm làm những việc khác sắp tới. Nhưng việc đó làm một số người phải bắt đầu khó chịu.

Ở một nơi không cách xa nhà Thiếu Kiệt là mấy hai người đàn ông đang ngồi nói chuyện với nhau.

- Anh xem cái con kia làm sao mà nó lại mở được cái tiệm bách hóa như thế.

Người đang nói chuyện là Hoàng Chí Hùng, hăn hiện tại khá nóng lòng, Vì với hoàn cảnh của Hoàng Lâm Nhu nếu cứ tiếp tục đi xuống thì hăn có thể bí mật làm một số chuyện. Hoàng Chí Kim mới nói

- Mà nói như vậy tao biết sao! Không nghĩ tới nó xin nghỉ ở chỗ đang làm lại về làm kinh doanh. Lần trước thằng con thì bán máy vi tính lần này lại tới con mẹ nó mở cửa hàng bách hóa. Còn chú nữa sao nói bảo người làm khó dễ nhà nó cũng không được.

Hoàng Chi Hùng cũng hơi bức bối lần trước bỏ tiền ra nhờ cái tên cảnh sát Hàn bên khu vực nhà hăn qua làm khó dễ lại tốn một mớ tiền thế mà lại không được còn tên cảnh sát Hàn lại bị ghi lỗi kiểm điểm gì đó khiến hăn cũng bức tức.

- Em nào có biết nó lại có giấy phép kinh doanh mà hình như cái vụ bán máy tính không phải của nó người đứng tên kinh doanh lại là Trương Hạo gì đó mà cũng chuyển đi khỏi nhà nó rồi. Anh nghĩ xem nếu giờ mình nhờ người làm giấy tờ không thông qua mẹ con nó ký được không?

Hoàng Chi Kim im lặng một hồi rồi nói.

- Được thì chắc được nhưng mà giờ chưa được, trước mắt nếu nó mở cửa hàng bách hóa như thế chắc bọn hắc bang khu vực cũng chưa tìm đến chú mà quen biết nhóm nào đó thì gọi bọn nó đi làm khó dễ xem sao. Xem thử mẹ con nhà nó làm sao.

Thấy ý Kiến của anh mình khá hay Chí Hùng lấy điện thoại ra gọi ngay cho người nào đó.

- Alo! Nhị Cửu ah! nghe nói khu vực chỗ mình mới có thêm một cái cửa hàng bách hóa khá lớn không biết họ đã đóng phí an ninh bên Nhị Cửu

chưa nếu chưa anh hi vọng bên anh em mày! có thể làm cho cửa hàng đó đóng cửa luôn, thì anh sẽ hậu tạ chúng mày hậu hỉ.

Phía bên kia người được gọi là Nhị Cửu cũng thắc mắc thẳng Chí Hùng này nổi tiếng keo kiệt, nay lại bảo làm khó dễ một cửa hàng bách hóa, thế không phải hấn định bỏ ngành xây dựng qua mở cửa hàng bách hóa à. Nghĩ như thế nhưng Nhị Cửu cũng tươi cười chấp nhận với Chí Hùng, Dù sao thì có tiền đến tay mà ai lại không muốn nên cũng làm ra hứa hẹn sẽ làm cho cửa hàng bách hóa kia đóng cửa. Vì mở loa ngoài nên sau khi kết thúc cuộc gọi cả Hoàng Chí Kim và Hoàng Chí Hùng cùng nhau bật cười vang trong căn phòng.

Thiếu Kiệt dạo gần đây hấn lại có thêm một việc ngoài giờ học trên lớp thì phải ra cửa hàng trông coi tiệm cho mẹ hấn về nhà làm thức ăn cũng như nghỉ ngơi đôi chút tuy công việc trông coi cửa hàng bách hóa không mấy khó khăn nhưng do Hoàng Lâm Nhu chưa từng tự mình kinh doanh bao giờ nên lúc nào cũng phải chú ý những việc xung quanh cũng khá tốn hao tinh thần, còn đối với Thiếu Kiệt hấn chỉ ngồi đó làm nhiệm vụ thu tiền và trả lại tiền dư cho khách mà không cần quan tâm lắm vấn đề xung quanh nên khá nhẹ nhõm.

Ngồi ở tiệm gốc hơn ba giờ đồng hồ Thiếu Kiệt thấy cũng sắp đến giờ được tự do. Hiện tại đang là 7 giờ tối thường lúc này là khách hàng sẽ đến mua hàng đông nhất, nên Hoàng Lâm Nhu cũng ở cửa hàng đang phụ lấy hàng cho khách, còn việc nhẹ nhất thì lúc nào cũng cho thiếu kiệt hấn đảm nhận.

Dù là cửa hàng mới mở không lâu như do giá thành lại là giá đại lý nên những người mua hàng về dùng cũng khá đông, tuy giữa các nơi đại lý và người bán lẻ chỉ là chênh lệch nhau vài nghìn nhưng với tính tiết kiệm của người dân, họ luôn tìm đến những nơi rẻ nhất mà mua. Cùng với những giờ cao điểm như thế này trước cửa hàng thường có những nhóm làm việc PR

marketing cho sản phẩm công ty, với phương thức dùng thử hoặc chơi trò chơi nên cũng thu hút được những người đi ngang qua.

Ngồi xem những người khách hàng tham gia trò chơi cũng khá vui mà hẳn thì không làm việc gì nặng nhọc, chỉ ngồi một chỗ thu tiền và trả tiền dư cho khách, hầu như mọi thứ từ bán hàng lấy sản phẩm đưa khách đều có nhân viên miễn phí làm còn nếu nhập hàng thì nhân viên giao hàng thường sẽ sắp xếp vào cửa hàng dùm còn hẳn chỉ kiểm tra số lượng và giá thành rồi trả tiền thế là xong.

Đang ngồi đếm tiền thừa trả lại cho khách thì phía trước cửa hàng nhốn nháo lên hẳn dừng lại để xem có việc gì thì thấy một vài người thanh niên xăm trổ đầy mình đang phá rối những quầy hàng giới thiệu sản phẩm của các công ty ở phía trước. Mà mẹ hẳn lúc này đứng trước cửa hàng làm nhiệm vụ đưa hàng cho khách lại bị một trong những người thanh niên ấy xô ngã, Thấy Thế hẳn cấp tốc đứng lên bước ra khỏi cái ghế của mình.

Vì cửa hàng xung quanh để những kệ với tủ kính chỉ cao tầm một mét hơn dùng tay làm điểm tựa nhảy ra khỏi phía trong cửa hàng, chân vừa chạm đất hẳn nhảy lên xoay người thực hiện ngay một cú đá trên không cực kỳ điêu luyện khiến cho những người đang đứng phía trước cũng bất ngờ vì những ngày nay thấy hẳn ở cửa hàng luôn có vẻ hiền lành lại hay tươi cười với mọi người không nghĩ rằng hẳn lại có thể đánh nhau như thế, Bất ngờ hơn cả là người thanh niên bị hẳn đá trúng cũng thối lui vài cái.

Bước đến đỡ Hoàng Lâm Nhu lên hẳn gấp nói.

- Mẹ! có sao không!

- Mẹ không sao! con đừng mạnh động quá cái gì cũng từ từ nói được.

Hoàng Lâm Nhu lúc này cũng đang từ từ đứng lên. Thấy mẹ mình không sao Thiếu Kiệt cũng an tâm phần nào nhưng sau đó là một lửa giận bốc cao như núi hẳn đã thề rằng không ai có thể làm tổn hại đến mẹ của hẳn thế mà

nay lại có những người không muốn hấn yên nên trả lời mẹ mình một câu kèm theo đó là nói với một nhân viên của công ty sửa gần đó.

- Chuyện này mẹ để con lo. Chị giúp mẹ em vào trong!

Bước ra khỏi chỗ đang đứng, hướng về nhóm người thanh niên tới phá rối cửa hàng xông vào, Người thanh niên khi này bị hấn đá trúng không ngờ tới mình bị một thằng nhóc đánh cũng nhào lên, Lúc này trước cửa hàng đều chỉ còn lại một mình và nhóm thanh niên năm người đang lao vào nhau tình thế nhìn tựa như Thiếu Kiệt sắp phải chịu thiệt thòi nhưng khi những người đó xông tới Thiếu Kiệt thì kẻ bị đánh người ăn đá của Thiếu Kiệt không ít với lại vớ vội cây chổi gần đó hấn huy vũ trong tay về phía nhóm người kia vào thế bị động, bỗng chốc từ cuộc chiến ở thế yếu của Thiếu Kiệt được xoay chuyển, tuy hấn cũng có bị nhận một số công kích từ năm người nhưng đa số đều trúng vào những phần không quan trọng.

Những người vị khách còn đang đứng phía trong bên cạnh cửa hàng ở đây không ai đủ tỉnh táo để gọi điện cho cảnh sát mà chắc gì gọi họ đã xuống liền mới Hướng Hoàng Lâm Nhu nói.

- Con chị có học võ à tôi thấy nó nhìn hiền thế mà đánh nhau ghê thế.

Lo Lắng cho Thiếu Kiệt với lại thấy những người kia đều có vẻ là người không lương thiện gì nên bà cũng chỉ đáp lại.

- Hồi nhỏ nó có học võ với một ông bác người Hoa nhưng việc này khá lâu rồi!

Mọi người ở nơi này đều không biết rằng bản thân Thiếu Kiệt tuy rằng cũng có cơ sở nhất định nhưng với một chọi năm thì tình hình rất không khả quan nhưng do những người này chạm vào điểm mấu chốt của hấn là Hoàng Lâm Nhu nên bộc phát ra lực chiến kinh người như thế vì hấn muốn cho những kẻ sau này muốn đụng tới mẹ hấn phải e dè một chút dù sao hấn

vẫn còn đi học cũng không thể nào ở cửa hàng như một người bảo vệ mẹ hẳn được.

Lúc này giữa cuộc chiến đã gần đi đến kết thúc, đơn phương lúc đầu không ai cho rằng Thiếu Kiệt có thể thắng năm người này còn lo bảo toàn thân mình vì cửa hàng kinh doanh không phải của nhà mình mà của người ta, mà cũng chẳng ai muốn làm anh hùng, bọn kia thế mà xăm trổ đầy mình cũng biết là dân không có gì gọi là đàn hoàn, thêm vào đó nếu giúp thắng nhóc chưa biết chừng bọn chúng lại nhớ mặt trả thù, thôi cứ tốt nhất đừng ngoài cuộc chuyện của người ta để người ta lo, Tâm tư của những người đứng quan chiến từ đầu tới giờ là như thế.

Nhưng lúc này lại thấy những người xăm trổ đầy mình kia người thì năm la liệt người thì lăn lộn kêu đau có lẽ trong lúc đánh nhau với Thiếu Kiệt bị hấn đánh cho thương tích một là năm lăn lộn, hai là sức đầu mẻ trán còn Thiếu Kiệt bây giờ trên người cũng có đầy vết thương áo sơ mi cũng đã có vết rách trên trán cũng có một chút máu chảy ra, lúc bây giờ một số người xe ôm xung quanh mới vây lại giữ lấy đám người kia. Nhìn người thanh niên xăm trổ lúc vừa rồi làm ngã mẹ mình, Thiếu Kiệt bước tới ngồi xuống nắm lấy cổ áo hấn nói.

- Ai sai sử tụi bây tới đây nói!

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Tạm Giữ Điều Tra

Thấy cuộc chiến thắng lợi về một phía bên Thiếu Kiệt những người xung quanh cũng trầm trồ bàn tán. Có người nói bọn này chuyên trấn lột móc túi đủ mọi chuyện ở khu này trước giờ chưa ai dám đụng đến hôm nay gặp phải Thiếu Kiệt xem như đã phải thiết bản, có người còn nói là về nhà xem cho con mình đi học võ phòng thân để sau này có thể như hắc đánh lại người xấu, gió đổi chiều là vậy nhưng với Thiếu Kiệt hắc cũng không quan tâm lắm.

Lúc này trong tay hắc vẫn nắm chặt áo người thanh niên kia đã làm mẹ hắc té ngã, Thấy được gương mặt phần nộ của Thiếu Kiệt người thanh niên kia cũng biết nếu không nó thì sẽ còn tiếp tục bị thiếu kiệt hắc đánh thêm một trận, hắc cũng chỉ là người nhận được lệnh của Lão đại trong khi hắc cùng đồng bọn đang ngồi trong một quán game say sưa thì lại bị gọi đi, vốn cũng đang bực mình nhưng nghe nói đi xong về có thưởng nên cũng hăng hái, đối với hắc có quây phá một quán hay mười quán thì cũng như nhau không ngờ lần này lại bị một người thẳng nhóc đánh cho không ra gì.

- Bọn tao người của anh Cửu, mày không đóng thuế cho anh cửu, bọn tao đến đòi.

Nghe Thằng này nói thế Thiếu Kiệt cũng hơi giật mình hỏi.

- Tụi mày là người Xuân Nghĩa Bang.

- Không tụi tao bên Cửu Hùng Bang không phải của người của Xuân Nghĩa Bang.

Từ đâu lòi ra một cái bang phái không nằm trong thành phố Lưu Minh Thiếu Kiệt mới nhắm lại danh tự Cửu Hùng chợt nhớ ra bang phái này là của Thành Phố Long Hoa sao lại có mặt tại khu vực thành phố Lưu Minh. Thiếu Kiệt đẩy tên thanh niên xuống đứng dậy

- Đại Ca của bọn mày là ai, khu vực này của Xuân Nghĩa Bang ở đâu ra bọn Cửu Hùng mấy người!

người thanh niên nhăn mặt phun một bãi nước bọt có lẫn một chút máu trong đó nói.

- Trước sau gì khu vực này sẽ là của bang chúng tao thôi mày không hồn biết điều thì đền tiền thuốc men thêm vào đó là phí trị an.

Thiếu Kiệt lúc này mới cười nói.

- Có lẽ bọn mày bị đánh chưa đủ. Tao không cần biết bọn mày Cửu Hùng hay Cửu Hùng biến cho khuất mắt tao từ nay về sau mà còn xuất hiện thì đừng trách.

Hắn vừa dứt lời thì bên ngoài một chiếc xe cảnh sát chạy tới, nhóm người mặc sắc phục từ trên xe nhảy xuống, không biết đây có phải là thông lệ hay không nhưng cứ lúc cần sẽ không có một người cảnh sát nào nhưng khi xong việc lại xuất hiện đó là hình ảnh thường thấy mà mọi người không lạ.

Nhìn người mặc sắc phục nhảy xuống xe không khó để Thiếu Kiệt có thể quên vì hắn cũng gặp người này không lâu. Lý Hàn vừa xuống xe đã hô hào.

- Giải tán! Giải tán ... làm gì tập trung ở đây.

Nhìn thấy Lý Hàn tới bọn người kia vùng dậy hướng Lý hàn nói.

- Cảnh Sát Hàn! tôi muốn tố cáo hãn kinh doanh lấn chiếm vỉa hè, đánh người gây thương tích.

Theo hướng tay của người thanh niên Lý Hàn lúc này mới nhận ra người đánh bọn người của Cửu Hùng Bang là ai.

- Chúng ta lại gặp nhau! Xem ra coi bộ Hàn cảnh sát quen biết cũng rộng rãi thật đến cả bọn này cũng có quen biết Hàn cảnh sát.

Thiếu Kiệt nhìn Lý Hàn cười cười nói. Lúc này không ai nói hãn cũng biết người đứng sau vụ này là ai. Lý Hàn biết mình hơi khộp. Hãn lúc này trong lòng trầm xuống một ít gặp ai không gặp lại gặp ngay tên này lần trước không làm gì được hãn lần này trên địa bàn khu vực của mình xem thằng nhóc này chạy sao.

- Người nói năng bậy bạ gì đó, những thành phần gây rối này làm sao mà ta quen biết!

Người thanh niên của Cửu Hùng Bang nghe thế cũng biết mình thất thố đành sửa lại.

- Đồng chí cảnh sát. chính thằng nhóc này đánh người gây thương tích, đồng chí cảnh sát nên bắt hãn giam lại.

Lúc này Hoàng Lâm Nhu cũng chạy ra đến bên cạnh Thiếu Kiệt nghe thấy người thanh niên kia nói thế càng tức giận cái này đúng là đổi trắng thay đen mà.

- Người nói bậy! chính các người đến phá rối việc kinh doanh lại còn đánh đổ đồ đạc nên con ta mới đánh các người.

Thấy Hoàng Lâm Nhu nói thế ở đây lại khá nhiều người chứng kiến hãn cũng biết nếu làm khó Thiếu Kiệt ở đây thì chẳng khác nào nói cho mọi người biết hãn và bọn người Cửu Hùng Bang chung một nhịp.

- Việc này đưa các bên liên quan lên trụ sở cảnh sát rồi sẽ giải quyết. Bắt hết lại.

- Các anh không có quyền đưa con tôi đi đâu hết mọi việc mọi người ở đây đều nhìn thấy các anh có quyền gì đưa con tôi đi nó chỉ bảo vệ tài sản gia đình điều đó là sai sao. Thiếu Kiệt con không cần phải đi đâu hết.

Hoàng Lâm Nhu phản ứng khá gay gắt vì bà cũng không ngốc đến độ không biết rằng người cảnh sát này với bọn người kia là cùng một bọn mà bà thì đã giao tiếp với các ban ngành trong ủy ban nên bà cũng biết tiến vào đồn cảnh sát rồi thì cũng chẳng thể nào tốt được.

Thiếu Kiệt thấy mẹ phản ứng như thế cũng biết bà quan tâm cho mình, mà hấn hiện tại là người đánh bọn người kia, dù đúng hay sai hấn cũng phải lên đồn cảnh sát lấy lời khai làm một số thủ tục hành chính. Nhưng qua cái cách nói chuyện của Lý Hàn hấn cũng biết đang đợi hấn ở đồn cảnh sát là gì.

- Chị Yên tâm chúng tôi chỉ mời Thanh niên này về phối hợp điều tra thôi không làm gì hết! Chị cứ bình tĩnh để cơ quan chức năng bọn tôi làm việc.

Lý Hàn thấy mọi người ở đang nhìn chăm chăm vào mình với Hoàng Lâm Nhu phản ứng khá gay gắt nên hấn mới nói để yên lòng mọi người đang có mặt tại đây mà khi về đồn cảnh sát hấn có làm gì thì có trời mới biết được điều gì sẽ xảy ra.

Thiếu Kiệt lúc này mới cười cười nói với mẹ mình cùng mọi người xung quanh, hấn cố ý nói lớn để mọi người ở đây đều biết rằng hấn không phải bị bắt đi mà cơ quan cảnh sát nhờ hấn phối hợp điều tra bọn người gây rối cửa tiệm của nhà hấn, cũng không quên cảnh cáo Lý Hàn.

- Mẹ không cần phải lo con chỉ lên hợp tác điều tra cái bọn gây rối này với lại hiệp trợ điều tra thì chỉ được chưa tới nửa ngày còn nếu mà có phát

sinh việc gì cũng là 48h xem như hai ngày đi chơi, mà sau hai ngày con chưa về thì mẹ thuê luật sư lên đồn cảnh sát kiện là được.

Sau đó hăn nhỏ giọng chỉ để cho Hoàng Lâm Nhu nghe thấy.

- Con lên đồn cảnh sát sẽ không sao mẹ yên tâm nhưng tuyệt đối mẹ không được đóng cửa tiệm có gì mẹ cứ gọi cho Trương Hạo với Lý Bân qua giúp. Cũng không được kiếm cách gì hết cứ bình tĩnh, vẫn tiếp tục kinh doanh xem như không có chuyện gì xảy ra, mẹ cứ yên tâm bọn họ không làm gì được con đâu.

Thấy Thiếu Kiệt bình tĩnh như thế bà cũng vội vàng gật đầu trước khi nhìn thấy hăn lên xe cũng không quên dặn dò hăn.

- Con cẩn thận. Con mà có chuyện gì mẹ không để yên đâu.

Sau khi đến đồn cảnh sát, Thiếu Kiệt vẫn một mực khá ung dung hăn rất bình tĩnh. Sau khi được đưa vào một phòng chờ. Trên khốe môi hăn khẽ động một tí nhưng cũng bước vào.

Đối với người không biết còn tưởng đây là phòng chờ, nhưng thật chất đây là phòng tạm giam của đồn cảnh sát nó không như một nhà tù chính thức, mà nó là một căn phòng với tầm mười sáu mét vuông không đồ đạc gì ngoài chiếu và gối, cửa cũng không làm song sắt mà là cửa kính với cửa sổ cũng khá thông thoáng.

Thường căn phòng này rảnh rỗi người trong đồn cảnh sát không về nhà nghỉ trưa thì cũng vào đây nằm ngủ, đơn giản vì ít khi trong này có người lại cư ngụ lâu vì nếu phạm tội hành chính cũng chỉ tạm giam 24h còn quá lắm là 48h, những vụ trọng tội, đa số sẽ được đưa thẳng lên Quận trên đó mới có nhà lao chính thức.

Bên ngoài hăn không cùng nghĩ cũng biết cái bọn bị hăn đánh thế nào cũng được thả ra nhưng hăn không thể nói gì hơn lúc này là đấu trí bởi

những lần ở kiếp trước hẳn ở qua không biết bao nhiêu lần những căn phòng như vậy bởi đi thừa kiện bọn người cầu kết với Hoàng Chí Hùng.

Thiếu Kiệt lên xe của cảnh sát vừa đi không lâu bên này Hoàng Lâm Nhu đã gọi cho Trương Hạo và Lý Bân cùng đến. nhân viên của các công ty cũng thu dọn đồ đạc nghe theo lời Thiếu Kiệt nên bà vẫn mở cửa hàng không đóng cửa mà tiếp tục kinh doanh.

Nhận được tin Trương Hạo cùng Lý Bân một trước một sau rất nhanh đã tới cửa hàng của Thiếu Kiệt. Vừa đến Trương Hạo đã gấp gáp hỏi Hoàng Lâm Nhu.

- Cô Thiếu Kiệt nó sao rồi?

Trương Hạo và Lý Bân không xa lạ gì với bà hai đứa này một trước một sau đến cùng một lúc bà cũng biết hai đứa này bỏ cả những việc đang làm nên kể lại đầu đuôi sự việc cho hai người.

Chưa kể xong câu chuyện Trương Hạo đã tức giận hô lên.

- Thằng Kiệt sao nó lại đi lên đồn cảnh sát làm gì. Chẳng khác nào đưa dê vào miệng cọp.

Lý Bân biết Trương Hạo nóng tính hẳn cố xoa dịu. rồi nói ra suy nghĩ của mình.

- Anh Hạo đừng nóng! em nghĩ anh Kiệt làm vậy có lý do. Nếu không theo họ lên đồn cảnh sát họ lại ghép thêm tội. Dù sao đây cũng là khu vực của bọn họ trước mắt chúng ta phải bình tĩnh tìm người giúp Anh Kiệt thoát ra cái đã. mình giờ mà càng nóng là càng hỏng việc.

Lúc này Trương Hạo tuy nóng giận nhưng mà nghe Lý Bân nói ra suy nghĩ của mình cũng trầm mặc, đối với việc nhờ người giúp đỡ hẳn không có ai quen biết để có thể giúp trong lúc này đa số những quan hệ gần đây

hắn lui tới toàn là người kinh doanh mà với họ những việc này họ cũng ngại nhúng tay. Im lặng một lúc lâu Lý Bân chợt nhớ tới Tước Phàm.

- Anh Kiệt có người quen để em gọi điện xem thử.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Tiết Kiệm Hai Ngày Cơm

Trong Thời điểm hiện tại Thiếu Kiệt đang trong phòng tạm giam của trụ sở cảnh sát thì bên ngoài Lý Bân cùng Trương Hạo đợi đến khi dọn dẹp cửa hàng cùng Hoàng Lâm Nhu cuối ngày xong lại bắt đầu tìm kiếm những mối quan hệ của mình để xem có ai giúp gì được, từng cuộc gọi từ Trương Hạo và Lý Bân. Hoàng Lâm Nhu cũng gọi cho những người làm bên ủy ban xem có ai quen biết hay không, hầu như điện thoại của ba người không hề ngơi nghỉ cứ vừa cúp cuộc gọi người này, lại gọi tiếp người khác.

Trời thì đã khuya mà thấy hai người Trương Hạo cùng Lý Bân như thế Hoàng Lâm Nhu cũng khuyên hai người ra về, có gì thì sáng mai có thể gặp được người nào đó giúp được.

Thiếu Kiệt hẩn ở trong phòng tạm giam năm thư giãn như bình thường hẩn đã quen lắm ở kiếp trước. Bởi bản chất hẩn chả có gì phải lo lắng cứ hễ có người muốn hẩn ngủ say để lôi hẩn dậy để tra tấn tinh thần thì hẩn lại dậy tập thể dục khiến cho người nào đó cũng hậm hực vì phải lâu lâu mất ngủ đi canh chừng hẩn.

Sáng sớm ra Lý Bân thì vội đi kiểm Tước Phàm vì tối qua hầu như không gọi được Tước Phàm cũng làm Lý Bân lo lắng cả lên, Trương Hạo thì phải về cửa hàng sắp xếp lại công việc, nhờ Nhã Kỳ và Chu Tường quản lý giúp hẩn, nên cũng bức bối không kém quan hệ qua lại với những người kinh doanh như hiện nay không thể nào giúp hẩn điều gì.

Hoàng Lâm Nhu lo lắng đến mất cả giấc ngủ sáng ra nhìn bà như già thêm ít tuổi đôi mắt bắt đầu có vết quần thâm. Hôm qua bà cũng liên lạc

được với một số người bạn bè thân thiết nhưng do lúc đó trời đã tối nên ai cũng hẹn lại sáng nay sẽ liên hệ lại bà.

Mà đến sau cùng bà cũng không hiểu Thiếu Kiệt trước khi đi luôn dặn đi dặn lại là bà không được đóng cửa hàng mà phải kinh doanh. Với tâm trạng này bà hoàn toàn không có tinh thần nào mà mở cửa hàng buôn bán nhưng vì Thiếu Kiệt đã dặn nên bà cũng đành nghe theo.

Sau một buổi sáng chạy đông chạy tây vậy mà Lý Bân vẫn chưa gặp được Tước Phàm hẳn cũng rất khó chịu. Đang bức tức khó chịu vừa bước vào cổng trường Lý Bân một mặt lăm lăm lý lý trước nay chưa từng có. Thấy hẳn như thế anh em cũng không dám nói gì nguyên một nhóm người Lý Bân cũng lặng làm hẳn diên tiết nói.

- Tao cần tụi bây nghĩ cách chứ không phải ra đây đứng làm cảnh.

Lúc này Lâm vũ cũng nói. việc này hay chúng ta thông qua bố mẹ xem có ai giúp được không.

- Không thể! nếu nói ra chắc chắn thằng nào cũng bị mắng chết chưa chắc họ đã giúp.

Thấy Nhóm Lý Bân tập trung lại rất đông mà mặt ai cũng căng thẳng, Nhã Oanh cùng Ngọc Nhi mới bước tới xem sao.

- Mấy BẠN làm gì tập trung đông thế? ủa mà Thiếu Kiệt đâu.?

Không biết mọi việc xảy ra, Nhã Oanh vẫn hồn nhiên và cũng cảm thấy thắc mắc mọi lần nếu tập trung nhiều người như thế này hầu hết là Thiếu Kiệt đều có mặt hôm nay lại không thấy Thiếu Kiệt đâu. Cùng với thắc mắc giống Nhã Oanh, Ngọc Nhi cũng nhìn Lý Bân đợi câu trả lời của hẳn.

Bản thân lúc này cũng không biết phải làm sao để cho hai cô gái hiểu được mọi việc đang xảy ra. Thấy mọi người ở đây ấp úng Ngọc Nhi có cảm

giác không ổn nói.

- Thiếu Kiệt xảy ra chuyện gì phải không? Sao các bạn lại im lặng thế mọi người thường nhắc đến Thiếu Kiệt các bạn không phải như hiện tại.

Lâm Vũ hân cũng biết nếu im lặng nữa cũng không phải là cách dành thời dài.

- Đúng là anh Kiệt gặp chuyện bọn này đang suy nghĩ tìm đường giúp mà chưa ra nên mới phải không như thế này.

- Thiếu Kiệt bị gì? Mà các bạn tìm đường giúp là giúp thế nào? Mấy bạn có thể kể rõ sự việc cho mình biết được không biết đâu mình nhờ ba mẹ mình lại giúp được.

Nhã Oanh cũng thấy mọi người trầm trọng biết là không còn nằm trong khả năng của những học sinh có thể làm được. Lý Bân cũng muốn có thêm người giúp nên mới thuật lại những gì từ những lời nói của Hoàng Lâm Nhu và không ngại thêm thắt vào việc Thiếu Kiệt đánh nhau với năm người đó như thế nào, mọi người nghe hân kể cứ như Lý Bân hân là người có mặt ở Hiện Trường, làm cho bọn người hay đi theo cũng tấm tắc khen, mọi người ở đây cũng đâu biết Lý Bân hân cũng chỉ được nghe kể từ những nhân viên của mấy công ty lúc đó ở hiện trường.

Ngọc Nhi và Nhã Oanh nghe được những thuật lại từ Lý Bân cũng biết trong đây có sự khuất tất nào đó nếu chỉ hợp tác điều tra đáng lẽ ra Thiếu Kiệt phải về trong buổi sáng làm gì đến giờ vẫn còn trong đồn cảnh sát. Im lặng một hồi Nhã Oanh gật đầu nói với Lý Bân.

- Sau giờ học mình sẽ về gọi cho bố mình xem có thể giúp gì được không.

Riêng Ngọc Nhi vẫn im lặng cô không nói gì rồi đi sau khi câu chuyện vừa chấm dứt. sau khi chuông báo hiệu giờ vào lớp vang lên mọi người

đang nhanh chân vào lớp Ngọc Nhi cũng trong dòng người đó nhưng cô dừng lại chừng một phút nhắn tin cho một số điện thoại không lưu tên nội dung khá ngắn.

- Anh thiếu Kiệt đang ở đồn cảnh sát.

Đã gần trưa Thiếu Kiệt sau cả buổi sáng được thanh thoi ngủ trong phòng tạm giam, chưa có biểu hiện gì ở bên ngoài nên hắn cũng chỉ nằm chờ cho đến khi cửa phòng được mở ra một người dân phòng dẫn hắn đi vào một căn phòng khác. Ngồi xuống đối diện hắn là Lý Hàn. Vừa Ngồi xuống Lý Hàn đã cầm viết nói

- Tên Tuổi?

Thiếu Kiệt với giọng đầy vẻ trào phúng khi nghe thấy Lý Hàn hỏi mình hỏi một câu hỏi cộc lốc không đầu không đuôi nên cũng đáp lại.

- Kiệt! 16 Tuổi.

Nghe thấy Thiếu Kiệt trả lời mình bằng cái giọng không đầu đầu không đuôi Lý Hàn Nhíu mày nói

- Tôi hỏi anh họ tên đầy đủ?

- Hoàng Thiếu Kiệt! tôi đang thắc mắc là tôi ở đây hơn 12h có lẽ đã đến lúc về mà mới đúng mà những người phá rối của hàng nhà tôi cũng không thấy đây là chuyện gì?

Lý Hàn lúc này cũng tức giận thật sự quát lên.

- Họ là người bị hại anh là người đánh họ anh còn nói. Việc nhà anh có số tiền lớn mở tiệm bách hóa chúng tôi nhận được nguồn tin là đó là tiền bất chính anh có gì để nói. tốt nhất anh nên khai ra số tiền đó ở đâu mà có và nộp vào sung vào công quỹ để tránh khỏi vòng lao lý.

Cười lúc này Thiếu Kiệt mới nói.

- Tôi gọi anh là một tiếng cảnh sát Hàn là chỉ dựa vào bộ sắc phục trên người anh thôi còn thật ra anh không đáng được mặc nó. Anh nói tôi lên hỗ trợ điều tra, nay lại chụp mũ như thế tôi không còn gì để nói với anh hết.

- Anh còn tỏ vẻ không hợp tác chúng tôi đã có chứng cứ rõ ràng mẹ con anh thu nhập một tháng chưa tới 3 triệu đồng vì lấy đâu ra tiền mà mở cửa hàng bách hóa. Nói mẹ con anh lấy tiền ở đâu?

Thiếu Kiệt càng ngày càng bức mình với Lý Hàn.

- Anh không phải cảnh sát kinh tế thì không có quyền điều tra thu nhập của tôi, anh nên nhớ tôi có tiền mà bản thân tiền của nhà tôi đã được đóng thuế anh có thể nhờ cảnh sát kinh tế điều tra xem ngân hàng có phải tính tiền thuế đối với tôi chưa, báo cho biết một tin buồn là tiền đó rút từ ngân hàng ra.

Thấy mình đang đuối lý bởi bản thân hẳn không nghĩ rằng Thiếu Kiệt lại thông thuộc các hình thức ban ngành luật pháp như vậy, lần trước cũng có trải nghiệm qua nhưng lúc đó hẳn chỉ cho rằng Thiếu Kiệt hẳn đọc được ở đâu đó không quan tâm lắm lần này. Thật sự ở thế yếu hơn bởi hẳn cũng chẳng mấy rành luật lắm cái ghế này của hẳn cũng là của ông già nhà hẳn cấp phát cho mình. Thấy không ổn hẳn đành nói với người dân phòng đang ngồi bên ngoài.

- Đưa anh ta về phòng tạm giam, cho anh ta suy nghĩ thêm rồi tiếp tục khai báo.

Biết Lý Hàn đuối lý lại không làm gì được mình lúc này Thiếu Kiệt không ngại trêu chọc hẳn thêm.

- Tôi biết gì mà khai báo, cùng lắm là ngồi 48h đồng hồ tiết kiệm được 2 ngày cơm. Cảnh sát các anh phải xuất quỹ trả tiền, còn không có cơm thì

sau 48h anh đợi giấy mời của bên luật sư đi. à mà nói luôn các anh nếu mà có ý định nghiêm hình bức cung với tôi, thì tôi cũng sẽ có cách lấy được giấy chứng thương mà kiện đấy vậy đi giờ thì tôi không còn gì để nói về phòng tạm giam ngủ tiếp đây.

Lý Hàn quá tức giận trước những lý lẽ ngang của Thiếu Kiệt mới đập bàn một cái nhìn Thiếu Kiệt Quát. Định bước đi Thiếu Kiệt dừng lại quay đầu lại nói với Lý Hàn.

- Đồng chí cảnh sát vừa gọi tôi bằng mày tôi có quyền tố cáo anh thêm tội phỉ bán tôi rồi đó quy tắc anh tôi trong phòng thẩm vấn anh quên mất rồi à có cần tôi nhắc lại cho anh không.

Nói rồi Thiếu Kiệt vừa cười vừa bước về phòng tạm giam như lúc mình mới vào bởi hắn biết cho dù hắn ở đây đủ 48h thì Lý Hàn kia cũng không làm gì được hắn. nhìn hắn còn non như thế ai nghĩ hắn từng bị vào những nơi còn tệ hơn thế này trên đường đi thưa kiện ông chú hắn.

Trong lúc Thiếu Kiệt đang làm khó Lý Hàn tại đồn cảnh sát thì một người vừa đọc tin nhắn xong đập luôn cái ly trà đang cầm trên tay gọi điện cho một ai đó với sự tức giận. Bên đầu dây bên kia vừa mới có dấu hiệu nhận cuộc gọi hắn đã quát.

- Con mẹ người Tước Phàm, Thiếu Kiệt bị đưa đến đồn cảnh sát mà giờ mày còn không báo cho tao mày làm ăn cái kiểu gì thế hả.

Phía bên kia còn bất ngờ hơn Thốt lên.

- Cái gì Thiếu Kiệt bị bắt?

Cao Thịnh nghe thấy vậy điên tiết hơn mắng.

- Cái đồ ăn hại, tìm cho ra Thiếu Kiệt đang ở đâu mẹ nó Quân Sư bị bắt mà thằng nào cũng không biết.

Bên kia điện thoại Tước Phàm cũng toát mồ hôi. Mình chỉ mới nghe đàn em báo bạn của Thiếu Kiệt kiếm đang định đợi hết giờ học đi gặp cậu nhóc xem có chuyện gì mà kiếm mình. Vậy mà chưa chi lão đại biết Thiếu Kiệt đang ở đồn cảnh sát không lẽ lần này lại Ngọc Nhi báo cho Lão đại.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Phàm Chiến, Tuyệt Dung

Hoàng Lâm Nhu sau khi cùng Trương Hạo ra mở cửa vẫn đứng giờ làm mọi người xung quanh ngạc nhiên không ngớt. Nhân viên PR bên những công ty được đưa đến đây cũng thấy hiếu kỳ, nhưng vì đây là chuyện nhà người ta mình thì chỉ làm công ăn lương nên không quan tâm, thấy cửa hàng vẫn mở cửa bình thường xem như không có chuyện gì xảy ra, người hóng hớt và những người hôm qua có mặt cũng quay lại mua hàng chủ yếu là nghe ngóng tin tức là nhiều nhưng cũng làm cho doanh thu tăng đột biến. làm cho Trương Hạo bận túi bụi.

Hoàng Lâm Nhu thì lại ngồi vào chỗ Thiếu Kiệt hôm qua thu tiền và gọi mấy cuộc điện thoại tới tầm giữa trưa thì có hai người đến gặp Hoàng Lâm Nhu, Trương Hạo cũng không biết đó là ai, vì giờ hăn có giúp cũng không giúp được gì nên đành lo phần nhiệm vụ bán hàng.

Trong Lúc này Lý Bân vừa tan trường hăn khá gấp gáp từ hôm qua tới giờ hăn chưa gặp được Tước Phàm hăn cũng hơi bức mình lúc không cần thì đi đâu cũng gặp phải Tước Phàm đến lúc cần cái bóng cũng chẳng thấy. Đang định chạy thật nhanh ra khỏi trường. Hăn đang gấp thì có một học sinh chạy lại nói với hăn.

- Anh Bân bên ngoài có người hỏi thăm anh Kiệt anh ra xem sao.

Nghe học sinh đó nói thế Lý Bân thì cứ tưởng hôm qua tới giờ mình kiếm Tước Phàm không gặp nhả lại mấy đàn em hăn nên giờ hăn kiếm mình hỏi về Thiếu Kiệt. Nói học sinh đó Dẫn đường cho mình Lý Bân ra khỏi trước thì thấy một người mặc một bộ vest đen đang đứng đợi bên cạnh

một chiếc BMW nhìn ông cũng thuộc loại người có tiền. Thấy người đợi mình không phải Tước Phàm hân cũng nhú mày bởi hân đang gấp mà người này hân hầu như không quen. Nhưng hân cũng phải hỏi xem biết đâu người này quen biết với Thiếu Kiệt thật.

- À chú định kiếm Thiếu Kiệt lần trước có Quen Thiếu Kiệt và Trương Hạo cũng cách đây khoảng một tháng lần này đi chủ yếu gặp Thiếu Kiệt có chút việc. mà lại không biết địa chỉ nhà lần đó nghe Trương Hạo nói Thiếu Kiệt học ở trường này nên đến nhờ mấy cháu giúp chú.

Nghe nhắc đến Trương Hạo hân cũng biết người đàn ông này quen biết với Thiếu Kiệt thật nên nói.

- Hiện tại nếu chú muốn tới nhà gặp Thiếu Kiệt thì có lẽ không được tại Thiếu Kiệt đang có chút chuyện nói ở đây không tiện để cháu dẫn chú ra chỗ của hàng nhà Thiếu Kiệt rồi nói.

- Vậy cháu lên xe vừa đi vừa nói rồi chỉ đường cho tài xế luôn.

Lưu Chính nghe không thể gặp Thiếu Kiệt lại thắc mắc nếu Thiếu Kiệt không đi học thì sẽ phải ở nhà sao lại không có ở nhà nhưng cũng mở cửa xe cho Lý Bân vào để chỉ đường cho mình.

Vừa vào xe Lý Bân thấy ngay ông Lưu, dù sao cũng là người lớn tuổi nên Lý Bân cũng cúi chào ông, Lưu Chính đóng cửa lại xe xong ra hiệu cho tài xế lái đi. Theo hướng dẫn của Lý Bân chẳng mấy chốc đã đến tiệm của Hoàng Lâm Nhu. Hân nhanh chân xuống xe chạy đến hỏi Trương Hạo.

- Thiếu Kiệt về chưa?

Thấy Lý Bân bước xuống từ chiếc xe khá đẹp cũng làm Trương Hạo giật mình nhưng khi hai bố con ông Lưu bước xuống hân như bắt được vàng quên mất trả lời câu hỏi của Lý Bân. Mọi người trong tiệm lúc này thấy

chiếc xe cũng biết là người có tiền hoặc là quan chức lại thấy Trương Hạo chạy tới bên Ông Lưu nói càng ngạc nhiên hơn

- Ông với chú Lưu giúp Thiếu Kiệt với?

Nghe Thấy thế Ông lưu cũng nhú mồm bản thân ông sống đến từng tuổi này nhìn qua biết bao sự việc thấy cử chỉ của Lý Bân giờ Trương Hạo lại nói thế ông biết ngay có chuyện nên nhìn qua Lưu Chính. Sau đó lại hướng Trương Hạo nói.

- Trương Hạo Thiếu Kiệt có việc gì? Ông gọi điện thoại cho nó không được mới phải tới trường tìm, may nhờ có cậu nhóc này đưa ông tới đây.

Trương Hạo vừa đến trước mặt lại nghe Ông Lưu nói thế hăn gấp nên nói cho ông biết luôn

- Thiếu Kiệt nó bị cảnh sát đưa đi phối hợp điều tra từ hôm qua tới giờ chưa về ông à.

- Chuyện này là sao kể ông nghe xem, có thể ông giúp được!

Lý Bân lúc này cũng chạy lại bên cạnh Trương Hạo hai người tường thuật lại những gì đã nghe từ những người có mặt và mẹ Thiếu Kiệt kể lại những gì xảy ra ngày hôm qua cho hai cha con Ông Lưu nghe.

Sau khi nghe xong toàn bộ câu chuyện ông nhìn Lưu Chính nói.

- Con xem giải quyết đi chúng ta không có thời gian.

Lưu Chính lúc này cũng trầm mặc đi ra một phía. Bắt đầu gọi điện thoại cho một ai đó, dáng vẻ rất giận dữ rồi cúp máy. Từ Lúc đến cửa hàng tới giờ, Lý Bân cũng không thấy Hoàng Lâm Nhu mẹ Thiếu Kiệt thì quay sang hỏi Trương Hạo.

- Cô đâu mà sao còn có một mình Anh Hạo xem cửa Hàng.

Trương Hạo gật đầu nói.

- Vừa rồi cô đi cùng mấy người lúc sáng nghe đâu bạn cô đã đi lên trên trụ sở công an rồi. Tao cũng không biết sao chắc là bạn bè cô có thể giúp nên cô đi theo họ rồi cũng mới vừa đi thôi.

Lý Hàn ở đồn cảnh sát đang suy nghĩ tìm cách để cho Thiếu Kiệt biết khó mà lui bởi hắn được người ta nhờ nếu mà không thành hắn cũng không có được lợi lộc gì lúc này vang lên tiếng reo từ điện Thoại bàn của trụ sở cảnh sát vang lên. Bước đến điện thoại vừa bắt máy lên nghe thì bên kia một giọng nói tức giận quát.

- Lý Hàn anh là đồ ăn hại! có phải trong trụ sở anh giữ người phối hợp điều tra chưa thả ra phải không anh thả cậu ta ra ngay cho tôi. Bà mẹ anh, anh muốn chết thì đừng kéo tôi theo chứ. Anh có hậu đãi người ta cũng có hậu đãi vậy mà anh giữ người ta lại anh chán sống rồi à.

Nghe thế Lý Hàn cũng thắc mắc không phải thằng nhóc này chỉ có mẹ nó làm bên uỷ ban phường thôi sao làm gì có hậu đãi làm sao lớn hơn ông bố mình thư ký chủ tịch quận chứ. Nhưng hắn lại hướng bên đầu dây bên kia vội nói.

- Thằng Nhóc này đâu có hậu trường gì lớn lắm, mẹ nó làm bên uỷ ban thôi mà không cần phải lo lắng đâu Chú Diệp.

Đầu dây bên kia đang định cúp máy lại nổi bão hơn nữa quát.

- Cậu có điên không hả, không hậu trường cậu hay quá ha cậu có biết vừa rồi ai gọi cho tôi không, Phó Giám Đốc sở Cảnh sát Thành Phố, là phó Giám đốc sở cảnh sát thành phố chứ không phải một bí thư quận uỷ như bố cậu... tôi nó cho cậu biết chuyện này mà cậu liệu làm sao thì làm.

Nói rồi bên kia tiếng tút tút vang lên giờ phút này hắn cảm thấy đợi chờ hãn hiện tại nhẹ nhất là bị kỷ luật và làm mất chức chưa kể không biết

chừng còn kéo cả ông già mình xuống. hăn lúc này hối hận, hận mình chỉ vì ham một ít tiền nhỏ mà đụng phải thiết bản giờ hăn chỉ muốn lôi cái tên Hoàng Chí Hùng kia ra mà đánh cho hăn không thấy đường về nữa mới thôi, tin tức hăn cung cấp không có sai được tý gì. Phó giám đốc sở cảnh sát thành phố mà bảo là không có hậu trường, mẹ thể như thế nào mới gọi là hậu trường. Hăn đang tìm cách để hòa giải với Thiếu Kiệt thì bên ngoài

Một người đàn ông ăn mặc lịch sự và một người phụ nữ trung niên nhìn hăn rồi nói.

- Tôi muốn lãnh cho một người bị các anh mời lên trụ sở làm việc. Đây là danh thiếp của tôi

Cầm tờ giấy trên tay ghi dòng chữ Chủ nhiệm đoàn luật sư Thành Phố Thiên Hoa Phàm Chiến. Lý Hàn áp úng Nhìn Phàm Chiến nói. Bởi hăn biết một người mang danh thiếp chủ nhiệm đoàn luật sư Thành Phố Thiên Hoa có ý nghĩa gì người này hăn không dễ đắc tội.

- Hôm qua vào lúc 20h anh phía trước cửa hàng bách hóa Lâm Nhu anh có mới một người thanh niên đến hợp tác điều tra đã qua 12h theo quy định nên tôi đến đây để đưa người Thanh niên đó về người đó tên Hoàng Thiếu Kiệt.

Nghe xong Phàm Chiến nói Lý Hàn như chìm vào trong hầm băng. lòng tự nhủ cái gì vậy trời một thằng nhóc kéo đến hai cái hậu trường bự như vậy thiếu điều chưa có thành phần xã hội hắc bang nữa là đủ bộ rồi lần này mình chọc phải họa gì đây vậy nè. Chưa kịp trả lời thì bên ngoài năm người bước vào với áo sơ mi trông khá lịch sự hướng Lý Hàn. Nói

- Chúng Tôi muốn bảo lãnh cho một người.

Phàm Chiến cũng không lạ gì năm người vừa bước vào trong xã hội năm người này thật sự có danh tiếng ở Thiên Hoa này đó là Cao Thịnh cùng tứ tượng của anh ta.

Nhìn thấy Phàm Chiến cũng ở đây Cao Thịnh bước tới bắt tay.

- Chao Phạm Luật sư xem ra Thiên Hoa thật là nhỏ chúng ta lại gặp nhau.

Phàm Chiến biết Cao Thịnh do gần đây bên văn phòng luật sư của Phàm Chiến nhận được hợp đồng tư vấn luật pháp mở công ty Bảo vệ của Cao Thịnh. Phàm Chiến thì cũng lo rằng Thiếu Kiệt đắc tội bọn xã hội đen này nên hỏi.

- Không biết chủ tịch Cao đến đây bảo lãnh cho ai thế?

Ngược lại với Phàm Chiến thì Cao Thịnh lại lo rằng những người bị đánh lại thuê Phàm Chiến tới nên cũng trả lời.

- Tôi tới bảo lãnh cho Hoàng Thiếu Kiệt một thằng nhóc rất tốt, tôi rất thích nó.

Nghe Thấy thế Phàm Chiến cũng thở phào.

- Hai chúng ta cùng vì một người tới đây xem ra có vẻ như mẹ cậu bé lo lắng hơi thái quá.

- À ha ha tôi cũng mới gặp mẹ của Thiếu Kiệt bên ngoài cứ tưởng chị không được vào thì ra đã nhờ luật sư Phạm vào đây giúp chị nhà.

Đến lúc này thì Lý Hàn cũng không còn gì để nói, lần này hẳn biết hẳn xong thật rồi hắc bạch lưỡng đạo đều vì một thằng nhóc đến bảo lãnh. Nhưng cũng cố gắng trấn tĩnh cười cười nói.

- Hiểu lầm Hiểu Lầm rồi Thiếu Kiệt với Chúng tôi đã xong đang định mời cậu ấy về cậu ta đâu có phạm tội gì đâu mà các anh lên nói bảo lãnh.

Nói rồi Lý Hàn đưa mắt cho tên dân phòng đang đứng gần đó, này giờ tên dân phòng cũng không phải ngốc cũng nhìn ra được những người này

đến là ai. Nên đến phòng tạm giam đưa Thiếu Kiệt ra ngoài.

Thiếu Kiệt bước đến phòng của Lý Hàn thì thấy khá đông người hăn không lại gì năm người kia còn hai người là Phàm Chiến và người phụ nữ kia thì hăn không quen biết mấy.

Nhìn Ngơ ngác một hồi hăn mới nói được.

- Hai vị này là!

Người phụ nữ mới đáp lời Thiếu Kiệt dì với chú đây là người quen từ thời đi học với làm thanh niên xung phong của mẹ cháu chỉ là chưa bao giờ cháu gặp thôi, nhưng chắc mẹ cháu vẫn thường hay nhắc tới dì, Dì là Tuyết Dung hiện tại đang làm phóng viên bên toàn soạn báo thành phố còn đây là chú Phàm Chiến đang làm trong đoàn luật sư.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Mở Lại Mối Quan Hệ

Sau khi giới thiệu mình cho Thiếu Kiệt trước sự ngỡ ngàng của hắn, bởi có những lần mẹ mình có nhắc những cái tên này nhưng hắn chỉ cho rằng những người này cũng thuộc loại tầng lớp lao động, không nghĩ đến lại có bối cảnh như thế này. Càng làm hắn thắc mắc hơn cả nếu có những mối quan hệ như thế này tại sao mẹ lại không sử dụng đến ở kiếp trước của hắn.

Lúc này Tuyết Dung mới quay lại nhìn Lý Hàn và nói.

- Đồng Chí Cảnh sát theo tôi thấy ở đây không có những bị can đã gây rối hôm qua, mà thời điểm anh đưa Thiếu Kiệt đi anh cho tôi hỏi nếu tự bảo vệ chính tài sản của mình lại bị bắt ở lại còn đối tượng gây rối lại được ung dung ngoài vòng pháp luật vậy anh thực thi luật pháp như thế nào liệu đây có thể xem là công bằng do dân và vì dân?

Không trả lời được câu hỏi của Tuyết Dung, Lý Hàn cúi mặt im lặng giờ hắn có nói thế nào cũng không thay đổi được gì. Chẳng mấy chốc không khí trở lại im lặng. Mọi người đang hướng Lý Hàn xem hắn đưa ra câu trả lời gì thì bên ngoài, một chiếc xe chạy tới người bước xuống xe là chú Diệp vừa gọi cho hắn. bước xuống xe người cảnh sát họ Diệp kia nhìn Lý Hàn lôi ra một tờ giấy rồi đọc.

- Đồng Chí Lý Hàn trong quá trình điều tra công tác có nhiều vi phạm hành chính công tác, Nay sở cảnh sát quận Thiên Hoa ra quyết định tạm đình chỉ công tác điều tra tác phong kỷ luật của đồng chí Lý Hàn quyết định được thực thi kể từ lúc này.

Lúc này Lý Hàn cũng chỉ biết im lặng đi theo những người vừa xuống xe. Còn cảnh sát Diệp thì quay ra nói chuyện với những người ở đây hứa hẹn sẽ lấy lại công bằng cho Thiếu Kiệt thấy như thế hai người Phàm Chiến và Tuyết Dung cũng không nói gì còn Cao Thịnh thì vẫn cười cười hân hân không ngờ đến Thiếu Kiệt lại được vừa luật sư có tiếng đến giúp còn có thêm phóng viên báo, nhìn ra được mối quan hệ giữa hai người này với mẹ của Thiếu Kiệt là không tệ nên mới có thể bỏ thời gian đến đây vì việc nhỏ này.

Bước ra khỏi đồn cảnh sát Thiếu Kiệt thấy mẹ mình đang đứng đợi tâm trạng khá lo lắng chỉ mới qua một ngày mà gương mặt của bà hiện lên nét tiều tụy. Thấy Thiếu Kiệt đi ra bà vội chạy tới nhìn ngó xung quanh hân hân rồi hỏi.

- Con có sao không? Họ có làm gì với con không? Nói đi mẹ nhờ chú Minh giúp con kiện họ.

Nãy giờ đứng một bên nhìn Thiếu Kiệt bản thân Phàm Chiến cũng khá bất ngờ. thằng nhóc này rất trấn tĩnh thư thái như không có chuyện gì diễn ra, một thằng nhóc mới 16 tuổi gặp tình cảnh này vừa bước ra khỏi nơi này gặp người thân thì nên phải xúc động này việc gì đó thế mà nó lại ung dung và bình thản như thế.

- Thiếu Kiệt mới cười nói. con không sao đâu mà mẹ với lại bọn người đó đâu khó dễ được còn dù sao con vẫn chưa vi phạm luật pháp, mà đối với người hiệp trợ điều tra thường là cũng chỉ 12h là phải được về nhà con chỉ ở thêm một chút cao lắm là 48h đâu cần phải huy động cả chú Chiến và Cô Dung đây đâu.

Nghe Thấy thế Tuyết Dung cười cười hướng Thiếu Kiệt xoa đầu.

- Thằng nhóc coi bộ rành luật lệ đấy có muốn theo Chú Chiến nhà dì đi làm luật sư không? Con không biết chứ con mà ở lâu thêm tý nữa không

khéo mẹ con lôi ra một đám người mà đến cô chú còn không dám dây vào. Nếu con không bị như vậy chắc mẹ con chẳng bao giờ vận dụng mối quan hệ của mình đâu.

Phạm Chiến nói nhìn Hoàng Lâm Nhu nói thêm vào.

- Chị Chưa thấy cái mặt của tên Khương Đào lúc sáng nay vợ chồng em ghé qua, thiệt hần lôi nguyên một đám cấp dưới ra chửi thậm chí nếu không phải dự cuộc họp cấp lãnh đạo nó bỏ ngay chạy tới đây chửi tên nào đã bắt con chị. Hần còn nói hôm qua lúc chị gọi thấy số lạ định không bắt máy ấy chứ may mà hần nhớ ra là số đó chỉ có những người trong nhóm mình biết nên mới nghe. Không là tên đó chết chắc rồi.

Lúc Này Hoàng Lâm Nhu mới gật đầu.

- Hôm qua có gọi cho Khương Đào nhưng không nắm rõ hần giờ làm tới chức vụ gì. Chị chỉ muốn thằng nhóc đó giúp Thiếu Kiệt một chút.

- Hần à giờ ngon rồi Phó Giám Đốc Sở cảnh sát Thành Phố đấy.

Nghe Tuyết Dung nói thế Thiếu Kiệt cũng im lặng hần không ngờ cái chức to bự như thế mà mẹ hần cũng có thể gọi được. Còn Hoàng Lâm Nhu thì trả lời lại với Tuyết Dung.

- Đáng lý ra suốt cuộc đời này cho dù có khó khăn đến đâu mình cũng không phiền tới mọi người nếu Thiếu Kiệt là người bình thường thì mình cũng sẽ để nó như người bình thường, nhưng nó có con đường riêng của nó làm mẹ mà không giúp được gì cho con thì mình cũng không đáng làm mẹ bởi mình biết Thiếu Kiệt nhà mình không như những đứa học sinh còn ở ghế nhà trường. Từ nhỏ đến giờ nó luôn tự lập cả tiền học phí từ cấp tiểu học nó đã tự mình kiếm được. Gần đây nó vừa học vừa kinh doanh đủ thứ mà chị lại không giúp được gì. Cái thằng nhóc Trương Hạo đến giúp chị ở cửa hàng bách hóa vừa là bạn vừa là nhân viên giúp nó trông coi cửa hàng vì tính còn tiền hơn trăm triệu mình mở cửa hàng bách hóa cũng là của nó

nên chị phải mở lại những mối quan hệ để giúp nó có được những gì cho nó sau này.

- Hà mẹ biết hết rồi!

Thiếu Kiệt sững người thì ra mẹ hẳn biết hết chỉ là không muốn nói, muốn nhìn hẳn tự lập, mà bởi vì hẳn xuất sắc nên bà phải mở lại những mối quan hệ chưa từng vận dụng. Xoa đầu Thiếu Kiệt bà cười cười nói.

- Con nghĩ mình là ai mà qua mắt được mẹ. Có ai cho người ta mượn hơn 100 triệu lại không cần giấy tờ gì hết, cũng chưa gặp người mượn thông qua con một thằng nhóc 16 tuổi con, nói xem ai dám cho mượn tiền kiểu như thế.

Lúc này hai người Phàm Chiến và Tuyết Dung đều hết sức ngạc nhiên nhìn Thiếu Kiệt. Bởi hai người vẫn tưởng cửa hàng bách hóa thật chất là của Hoàng Lâm Nhu không nghĩ đến tiền mở cửa hàng đó lại là Thiếu Kiệt lúc này Phàm Chiến mới vỗ tay lên trán nói đùa.

- Thôi rồi vợ chồng mình với mấy người kia sắp bị kéo lên thuyền lần nữa rồi. Sếp từ thời thanh niên xung phong có khác con trai cũng là người nguy hiểm.

Cao Thịnh với bọn người đứng gần bên cũng im lặng nhìn Thiếu Kiệt bản thân Cao Thịnh còn ra dấu ngón cái về Thiếu Kiệt, nhìn thấy hành động ấy của hẳn Thiếu Kiệt cũng chỉ cười cười lúc này Thế Long mới bước đến bên mấy người đưa ra một bìa sơ mi cho Thiếu Kiệt nói.

- Đây là hồ sơ bọn anh thu thập của Hoàng Chí Hùng do vội quá người kia chưa sắp xếp được báo cáo bên dưới nên bọn anh chỉ đem theo bộ hồ sơ này em xem giúp gì được không.

Nhìn bộ hồ sơ trong tay Thiếu Kiệt cũng gật đầu. Biết mình ở lại cũng không làm được việc gì nên bọn người Cao Thịnh cũng từ biệt Hoàng Lâm

Nhu và hai vợ chồng Phạm Chiến ra về thấy ở đây chỉ còn người nhà mình Hoàng Lâm Nhu mới nói.

- Thôi hai vợ chồng cùng mình với cháu về nhà hôm nay chị làm cơm cám ở hai vợ chồng nào.

Lúc đến đây Hoàng Lâm Nhu đi cùng xe hai vợ chồng Phạm Chiến và Tuyết Dung nên cũng lên xe hai người mà về nhà.

Con đang đợi hai người ở cửa Hiệ Bách Hóa ngồi trong xe Lưu Chính nói.

- Xem ra con phải cho người làm lại hồ sơ của mẹ Thiếu Kiệt rồi.

Nghe Lưu Chính nói như thế Ông Lưu cũng nhíu mày nói.

- Có chuyện gì?

Thấy bố mình hỏi thế Lưu Chính nói luôn.

- Con đã liên hệ các ban ngành để đưa Thiếu Kiệt ra thì họ đáp cũng có người ra ý nhờ họ giúp chuyện này rồi chắc giờ Thiếu Kiệt cũng đã được về nhà. Mà người nhờ hỗ trợ đến họ không ai khác là mẹ của Thiếu Kiệt.

Lưu Chính lúc này mới xuống xe hướng về phía Trương Hạo nói.

- Thiếu Kiệt đang trên đường về nhà rồi. Trương Hạo cháu xem dẫn ông với chú qua gặp Thiếu Kiệt một chút.

Trương Hạo gật đầu giao lại việc coi cửa hàng cho Lý Bân dặn dò mọi thứ xong cũng bước lên xe chỉ tài xế chạy về nhà Thiếu Kiệt. Bởi bản thân hẳn cũng muốn biết Thiếu Kiệt có chuyện gì không nên càng gấp gáp để cho Lý Bân một bụng oán khí nhưng nghe Trương Hạo nói Thiếu Kiệt bảo không được đóng cửa hàng nên cũng đành ở lại trông tiệm.

Về đến nhà sau khi thay đồ tắm rửa xong đợi hẵn ngồi xuống Hoàng Lâm Nhu mới nói hai vợ chồng đợi bà làm đồ ăn Tuyết Dung muốn phụ bà nhưng Hoàng Lâm Nhu lại từ chối nói cứ ngồi chơi một chút rồi sẽ xong. Thấy Hoàng Lâm Nhu đã đi vào nhà bếp Phạm Mi mới nói với Thiếu Kiệt.

- Chú đã xem qua bảng kế hoạch kinh doanh do mẹ cháu đưa rất hay. Cháu đánh tâm lý với cả những thương hiệu nổi tiếng, chưa kể đến con nấp bắt lòng người chắc chắn. Đưa hai kẻ thù cùng gặp một lúc tại một cửa hàng làm ngư ông cạnh tranh giá cả của hai thương hiệu. Khá hay

Nghe thế hần chỉ cười cười sau đó mới đưa bộ hồ sơ lúc còn ở đồn cảnh sát thế long đưa cho mình. Để lên bàn hương về phía Tuyết Dung nói.

- Dì! không biết bộ hồ sơ này có thể giúp gì trong một số bài báo tiếp theo hay không?

Tuyết Dung và Phàm Chiến nhìn hần một chút xong cũng cầm bộ hồ sơ lên xem. Sau một lúc Phàm Chiến đọc xong rồi lại đưa cho vợ mình. Tuy bên ngoài ông khá trấn tĩnh nhưng lúc này Thiếu Kiệt biết qua các ông đưa cho vợ mình bộ hồ sơ Phàm Chiến rất giận. Khác với chồng mình Tuyết Dung lại có phản ứng gay gắt hơn.

- Làm sao có cái thiên lý này cơ chứ, bọn này mất hết tình người à, làm những chuyện như vậy mà còn có thể ung dung ngoài vòng pháp luật sao.

- Em bình tĩnh chuyện này sẽ giải quyết nhưng trước hết giải quyết ở mặt nào cái đã!

Thấy vợ mình nổi xung thiên khi đọc bộ hồ sơ Thiếu Kiệt đưa, bản thân Phàm Chiến biết bộ hồ sơ này Thiếu Kiệt vừa nhận được từ tay người của Cao Thịnh tại đồn cảnh sát An Huy.

Phàm Minh Đang định nói gì đó thì thấy Trương Hạo chạy vào nhà nhìn Thiếu Kiệt ngó trước ngó sau rồi thở ra một hơi nói.

- Xem ra vẫn ổn. ah Ông Lưu đang ở ngoài!

Thiếu Kiệt cũng không ngờ rằng theo sau Trương hạo còn có Hai người đang bước vào hẳn không khó nhận ra hai người đang đi vào là ai lúc này Thiếu Kiệt hẳn thấy Ông Lưu và Lưu Minh mỉm cười nhìn mình.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Đánh Giá Của Phàm Chiến

Ông Lưu thấy hai vợ chồng Phàm Chiến mà Tuyết Dung cũng biết là người quen của Thiếu Kiệt nên không nói gì còn. Thiếu Kiệt thì bước tới bên Ông Lưu và Lưu Chính đưa tới trước hai vợ chồng giới thiệu.

- Đây là ông Lưu cháu quen ở Ngọc Châu. Còn đây là hai vợ chồng Chú Phàm Chiến và Dì Tuyết Dung.

Ông Lưu lúc này cũng đưa tay giới thiệu mình.

- Tôi là Lưu Hoan còn đây là Lưu Chính con tôi hân hạnh được gặp vợ chồng anh chị.

Khi Nghe đến Tên của Ông Lưu Phàm Chiến chột khựng lại. Thấy Thế Lưu Chính nói. Bố con chúng tôi hôm nay đi tới đây chủ yếu gặp Thiếu Kiệt mà nghe sự việc diễn ra hôm qua nên cũng khá lo lắng giờ thấy Thiếu Kiệt về tới nhà rồi cũng thấy an tâm

Nghe Lưu Minh nói thế bản thân biết hai người này không để Thiếu Kiệt biết nhiều về mình. Phàm Chiến cũng lấy lại cảm xúc tới bắt tay với hai người rồi đưa ra danh thiếp của mình.

- Hân Hạnh được gặp Ông Lưu. Đây là danh thiếp của tôi còn đây là vợ tôi đang làm phóng viên của tòa soạn báo Thiên Hoa.

Sau khi Thiếu Kiệt mời mọi người ngồi xuống thì bảo với Trương Hạo về Tiệm Bách Hóa trông coi hàng giúp mình có gì hần sẽ gặp sau nên Trương Hạo cũng đi mất để lại Thiếu Kiệt cùng bốn người trò chuyện. Lưu

Chính để ý thấy trên bàn có bộ hồ sơ thì cầm lên, Ông Lưu cũng có để ý đến, nhưng ông để cho Lưu Chính xem cũng không sao. Thiếu Kiệt cũng không ngăn lại để cho Lưu Chính tự xem sau một hồi lâu Lưu Chính nói.

- Mấy cái thành phần này trong xã hội nên loại bỏ, những người như thế này không còn lương tâm, ngay cả những công trình dân dụng cũng dám làm bậy.

- Đúng vậy những người này nên để pháp Luật trừng trị thích đáng về hành vi hấn đã gây ra hôm nay về em sẽ viết bản thảo gửi cho tòa soạn để mọi người đều biết.

Tuyết Dung thì tính tình nóng nảy với lại rất ghét những người tham ô hối lộ rồi bòn rút công quỹ các thứ nên phản ứng rất thẳng thắn, đáp lại lời của Lưu Chính. Thấy chồng mình không nói cô cũng thắc mắc lúc vừa rồi chồng mình còn nói cô từ từ giờ thì im lặng mà bởi tính cách chồng mình ra sao cô hiểu hơn ai hết nếu mà cô nói ra vấn đề gì đó không chắc chắn thì chồng cô sẽ hỏi lại và bắt cô giải thích đằng này lại im lặng biểu hiện cho sự đồng ý không gì phải bàn nữa.

Ông Lưu thấy Tuyết Dung phản ứng như thế Cười Cười nói.

- Đúng là những chuyện này nên đưa lên các mặt báo để cho mọi người đều biết những người liên quan trong đó tốt nhất không để kẻ nào lọt lưới đó mới là công bằng thật sự việc này chắc phải nhờ chị viết bài báo thật hay vào để cho bọn hấn sớm bị trừng trị.

Hoàng Lâm Nhu lúc này đang đem đồ ăn lên thấy mọi người vui vẻ cũng ngạc nhiên không kém vì trong nhà lúc này có thêm hai người xa lạ lại đang nói chuyện rất vui. Thấy mẹ mình đem đồ ăn lên Thiếu Kiệt mới đặt xuống bàn giới thiệu với mẹ mình về hai cha con Ông Lưu.

- Mẹ đây là Ông Lưu và chú Lưu con quen ở Ngọc Châu hôm nay hai người họ có việc đi ngang qua nên ghé qua chơi cho vui.

Lưu Chính lúc này đứng lên chào Hoàng Lâm Nhu.

- Chào Chị! hôm nay ghé nhà đột ngột nên cũng chẳng có gì là quà cáp mong chị thứ lỗi.

Ông Lưu Thì nói đùa một câu

- xem như hôm nay 2 bố con nhà tôi đi ăn chực nhà Thiếu Kiệt một buổi vậy!

- Ông với chú đây nói quá nhà chỉ cơm canh đơn sơ cho cái gọi là gặp mặt có phải sơn hào hải vị gì mà ông lại nói thế. Nhưng mọi người vừa nói chuyện gì vui vẻ thế.

Thiếu Kiệt lúc này mới Nhíu mày nhảy vào đỡ lời mẹ mình.

- Có gì đâu mẹ ơi thôi để con phụ mẹ dọn cơm.

Bốn người cũng biết người trong hồ sơ được Thiếu Kiệt đưa là ai, tuy là người thân nhưng không phải ai cũng như thiếu kiệt mà điều tra người chú của mình dù sao không cùng mẹ nhưng lại cùng cha Hoàng Chí Hùng dù sao cũng làm em khác mẹ của Hoàng Lâm Nhu nếu nói ra bà chắc chắn cũng không đại nghĩa diệt thân như thiếu kiệt được nên mọi người đều không nói gì riêng Tuyết Dung thì len lén bỏ bộ hồ sơ vào trong túi sách của mình.

Cả 6 người trò chuyện khá vui vẻ và không ai nói ai cũng tự bỏ qua chủ đề về cái hồ sơ kia. Sau khi kết thúc Phạm Chiến và Tuyết Dung ra về lúc lên đến trên xe rồi Tuyết Dung mới hỏi chồng mình.

- Anh thấy thằng nhóc Thiếu Kiệt con chị Lâm Nhu như thế nào?

Một tay để trên vô lăng nhìn đường Phạm Chiến nói

- Tiền đồ vô lượng khó có thể biết được là Rồng hay Hổ nhưng có một thứ anh chắc chắn là Thiếu Kiệt rất thú vị.

Tuyệt Dung thấy chồng mình đánh giá Thiếu Kiệt cao như thế cũng ngạc nhiên nhìn chồng mình. Biết được tâm tư của vợ mình anh ta nói tiếp.

- Thú vị ở đây có nhiều cách từ cách có một đầu óc kinh doanh kinh người còn thêm nữa là mối quan hệ của chính Thiếu Kiệt. ở đồn cảnh sát em biết năm người đến sau chúng ta là ai không? Cao Thịnh Lão đại của xuân nghĩa bang với tứ tượng luôn đi cùng nếu hôm nay vợ chồng mình không đến thì vẫn có người đưa Thiếu Kiệt ra khỏi đồn cảnh sát an toàn chưa kể đến hai người mình gặp ở nhà Thiếu Kiệt. Em biết ông lão đó là ai không?

Tuyệt Dung nghe chồng hỏi thì trong đầu hiện lên hình ảnh hai người trong bữa cơm ở nhà Thiếu Kiệt rồi đáp.

- Em nghe giới Thiệu thì thấy Tên khá quen nhưng không nhớ mình đã gặp ở đâu rồi, anh biết người đó à.

Một Nụ cười hiện rõ trên môi Phạm Chiến.

- Lưu Hoan bộ trưởng bộ kinh tế quốc gia đã về hưu nhưng mà lại là người đứng sau chỉ dẫn người đang tiền nhiệm em nghĩ xem nếu hai vợ chồng mình không được Chị Nhu nhờ thì Thiếu Kiệt vẫn có thể ra khỏi cái đồn cảnh sát đó thôi.

Tuyệt Dung ngạc nhiên hô to.

- Cái gì? sao vừa rồi anh không nói em dễ gì được gặp ông ta mà phỏng vấn.

- Em đừng ầu! bản thân anh thấy Thiếu Kiệt hiện tại chưa biết được thân phận của ông ta, nhưng xem ra ông ta rất thích thẳng thắn, mà cũng phải

thôi thẳng nhóc có cái nhìn về kinh doanh rất khá, đúng là đã là long thì mãi là long. Dù sao thì bộ hồ Thiếu Kiệt đưa em không nên đăng vội, cứ điều tra thật xem thông tin trong đó có chính xác không dù biết nếu lên bài này chúng ta cũng có người ủng hộ nhưng cứ tạm thời điều tra cho chính xác vì chúng ta vẫn phải chịu lấy những việc làm của chúng ta đối với dân chúng. Không biết chừng sau này người mang lại nhiều kinh hỉ cho vợ chồng mình lại là Thiếu Kiệt.

Thở dài một hơi sau nghe được những lời nói từ chồng mình Tuyết Dung biết nếu vợ chồng mình không đến đây hôm nay có lẽ bỏ lỡ đi một mối quan hệ rất lớn bà cũng biết những gì báo chí đưa tin luôn có ảnh hưởng tới xã hội hiện hành bởi hiện tại thông tin không như báo mạng ở những thời kỳ phát triển sau này khi mà có những bài báo, những thông tin không đúng sự thật được lan truyền một cách chóng mặt nhưng lại không đúng sự thật. Im lặng rồi nhìn ra ngoài đường một lúc lâu Tuyết Dung mới thở dài nói.

- Chưa biết sau này người đó gặp Thiếu Kiệt sẽ một mất một còn hay chuyện gì sẽ đến...

Thiếu Kiệt sau khi tiễn vợ chồng Phạm Chiến với Tuyết Dung sau đó nhờ tài xế của ông Lưu đưa mẹ mình ra tiệm bách hóa.

Trong nhà hiện tại chỉ còn lại ba người lúc này Ông Lưu nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Hôm nay Ông đến đây để nhớ cháu giúp một vấn đề, có thể cháu cũng đoán ra phần nào về việc ông đến đây cũng như công việc của ông hiện tại.

- Ông làm việc cho Nhà Nước?

Thiếu Kiệt nhìn ông Lưu rồi nói tuy hắn không biết ông làm ở nơi nào trong nhà nước nhưng với hắn biết như vậy là quá đủ. Ông Lưu cũng gật đầu nói

- Dựa theo những gì cháu dự đoán ông đã cho người kiểm chứng việc bong bóng tín dụng đúng là đang diễn ra nhưng mà cũng không biết được nó sẽ xảy ra sớm hay muộn theo cháu thì quốc gia phải có những phương án như thế nào?

Lắc đầu Thiếu Kiệt trả lời Ông Lưu

- Việc này sẽ sớm thôi không kéo dài được vì nó đã tồn tại hơn một năm nay không thể nào làm khác. Ông cũng biết lịch sử tiền tệ trải qua nhiều biến động bản thân tiền là nợ cái nợ của tất cả ngân hàng liên kết với nhau thông qua một cái ngân hàng nhà nước, mà tiền của ngân hàng nhà nước thì không phải cứ in ra. Nó phải đi sát với tiền mượn từ những quỹ đầu tư, những quốc gia khác cho vay với lãi suất hỗ trợ. Nước mỹ cũng thế mà quốc gia ta cũng thế không khác nhau mấy.

Lúc này Lưu Chính mới nói

- Thế có cách nào để giảm thiểu thiệt hại phải chịu trong đợt khủng hoảng kinh tế này.

Cầm ly nước lên Thiếu Kiệt hần im lặng một lúc rồi đáp.

- Cách đơn giản nhất là có một nguồn tiền được bơm vào quốc gia trước khi khủng hoảng xảy ra.

Lưu Chính lúc này mới nói.

- Việc này là không thể hiện tại chúng ta không thể nào có được một khoản lớn để bù vào ngân sách chưa kể nợ công chúng ta đang tăng không thể nào kiếm được nguồn vốn đầu tư từ nước ngoài để chống lại biến động lần này mới phải tìm đến cháu đấy.

- Việc nợ công là không tránh khỏi những nợ công của quốc gia mỗi người đều mang trên người nhưng có bao nhiêu người sẽ có đủ thu nhập để

nộp thuế cho nhà nước. tỷ lệ thu hồi nợ từ thuế chỉ như muối bỏ biển một người thu nhập 5 triệu sẽ được đánh thuế thu nhập đó là trường hợp họ làm cho những công ty chính quy còn những công ty theo hộ gia đình, những người nhận tiền lương từ tiền mặt, những dân lao động ngoài xã hội, không cách nào làm giảm nợ công nó chỉ có tăng không bao giờ giảm. Hiện tại chỉ còn cách nguy hiểm nhất và cũng là cách sau cùng là. Kiếm một nguồn vốn lớn từ các thị trường nước ngoài. Hoặc phải xuất đi một lượng tài nguyên lớn của quốc gia để đổi lấy tiền về điển hình như Vàng hoặc cũng có thể kiếm từ sự biến động thị trường chứng khoán các quốc gia khác.

Cả hai cha con ông lưu đều im lặng họ đang suy tính thật nhiều nếu tham gia vào thị trường chứng khoán các quốc gia khác tiền đó nếu đem lại lợi nhuận thì sẽ không nói nếu làm không đúng chắc có lẽ hai người cũng chịu không nổi kết quả. Nhìn hai người im lặng như thế Thiếu Kiệt lúc này mới nói.

- Đôi khi phải mạo hiểm để tìm được đường sống trong cỏi chết nếu không tất cả sẽ cùng nhau chết mà không thể nào cứu vớt được. Đây là thời điểm nhạy cảm của các quốc gia việc này sớm hay muộn cũng sẽ xảy ra hi vọng nó sẽ được diễn ra với quốc gia ở mức thiệt hại thấp nhất.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Dự Đoán

Không khí trong căn nhà trầm lặng một cách đáng ngờ không ai có thể nghĩ đến một thiếu niên còn ngồi ghế nhà trường lại nói ra những việc mà tất cả những người hàng đầu kinh tế cũng không chắc chắn, ai cũng hiểu nếu khủng hoảng kinh tế xảy ra thì đối với các quốc gia đang phát triển là một mối đe dọa bởi những quốc gia này vẫn phụ thuộc ít nhiều vào ngân sách của các nước tài trợ và các nguồn vay mượn từ các nước cường quốc.

Không ai muốn quốc gia của mình chịu nhiều thiệt hại kinh tế nào sẽ kéo tất cả mọi thứ của sự cố gắng đi lên trở về lại con số không hoặc có thể dẫn đến tình trạng trì trệ kinh tế trong nhiều năm đó là hậu quả xấu nhất mà không ai muốn. Ông Lưu cũng biết điều đó đang diễn ra nhưng ông cũng không dám chắc sẽ có thể thay đổi tình hình.

Ông cũng đã tham khảo các ý kiến của mọi người trong lĩnh vực kinh tế ai cũng nói sẽ không có con đường nào khác ngoài chấp nhận sự thật để nó đến mà Thiếu Kiệt lại khác hẳn đưa ra một con đường, một con đường đầy phiêu lưu mạo hiểm nếu thao tác đúng có thể đem lại nguồn ngân sách quốc gia chống chọi lại bờ vực nếu không lại là một quả bom nổ chậm vạn kiếp bất phục lưu danh sử sách làm tham quan ô lại bòn rút công quỹ,

Im lặng thật lâu Ông Lưu mới nói.

- Nếu vào thị trường chứng khoán, cháu sẽ vào ở những thị trường nào? Và những thị trường như thế cháu đánh giá ra sao?

Lúc này thì Thiếu Kiệt hẳn đưa ra những kiến thức đã đọc được từ những ghi chép về khủng hoảng tài chính năm 2007-2009 của các giáo sư kinh tế

phát biểu có được từ những tư liệu tìm kiếm mà hân thì đọc đi đọc lại ở những bài phân tích lý luận này khá nhiều hầu như có thể nắm lòng những giai đoạn.

- Nếu Tham gia vào Thị Trường chứng khoán thì dự đoán của cháu chủ yếu ở 3 quốc gia nền kinh tế nổi trội nhất Mỹ, Nhật Bản và trung tâm tài chính Thượng Hải. Còn việc mà mua tăng hay giảm thì cháu sẽ mua giảm ở giai đoạn từ 29 này tới 3 tháng 10 sắp tới. Ở ba thị trường này nếu khủng hoảng kinh tế diễn ra thì chắc khối lượng giảm điểm nhưng lúc đó cháu phải xem xét mức độ giảm điểm và số điểm hiện hành mới tính được.

Lưu Chính lúc này mới thắc mắc hỏi.

- Nếu mà như vậy chẳng lẽ trong vòng 1 tuần cháu phải chạy tới chạy lui 3 quốc gia như thế không ổn sao cháu không chọn một quốc gia để thao tác thôi.

Thiếu Kiệt gật đầu giải thích sự thắc mắc trong lòng của Lưu Chính cho hân nghe.

- Nếu Cháu chỉ là một người kinh doanh đơn thuần cháu sẽ chọn Thượng Hải thao tác, bởi theo dự đoán của cháu thượng hải sẽ là thành phố kinh tế dễ bị tác động nhất trong sự kiện này nhưng nếu để kiếm được một khối lượng lớn tiền để bù vào ngân sách quốc gia bắt buộc cháu phải Thao tác ở 3 quốc gia.

Lưu Chính không nói gì nữa và cũng im lặng suy tính đúng là để có được một khối tiền lớn để bù vào ngân sách chắc chắn sẽ phải cần rất nhiều tiền để bù vào mà việc kiếm một nơi để đổ vào đó cũng chỉ để cầm cự được.

Ông Lưu lúc này mới nói

- Còn nếu chúng ta xuất vàng bán ra để thu về một số tiền lớn thì cháu xem sẽ cứu được bao nhiêu nền kinh tế?

Lúc này Thiếu Kiệt trầm ngâm một chút rồi đáp.

- Nếu để cứu thị trường bắt buộc chúng ta phải xuất ra khối lượng vàng tương đối lớn ít nhất là ở đầu năm sau khi đó giá vàng thế giới sẽ tăng cao còn tỷ giá đồng đô la thì biến động lý do biến động ở đây có thể hiểu được là sau những kinh tế bất ổn người đầu tư lẫn dân chúng trong các quốc gia chuyển sang tích trữ vàng vì nó có giá trị hiện thực.

Lúc đó mới là lúc phải xuất vàng ra bên ngoài thế giới để cứu lấy thị trường trong nước, nhưng sẽ có một vấn đề sẽ xuất hiện đó là việc cấm nhập khẩu vàng vừa mới ban hành và sẽ tạo ra tình trạng biến đổi của giá vàng trong nước, khi cơn sốt đồng USD trên thị trường chợ đen cũng góp phần đẩy giá vàng tăng cao, khi nhiều nhà đầu tư quyết định găm hàng chứ không bán vàng ra, với kỳ vọng sẽ tỷ giá USD sẽ tiếp tục tăng cao.

Và cuối cùng là do tâm lý của các nhà đầu tư, thấy mọi người đổ xô đi mua vàng, có lợi nhuận cao trong thời gian ngắn, thì nhiều người cũng theo tâm lý bầy đàn nhảy vào kênh đầu tư này. Bên cạnh đó, người dân chúng ta cũng có thói quen mua vàng vào thời điểm cuối năm, cũng là mùa cưới và là mùa lễ Tết.

Hiện tại tất cả nguồn vàng trong dân hầu hết là vàng lậu việc cấm nhập khẩu đã dẫn đến tình trạng này và hơn hết điều này sẽ khó thực thi có chăng chỉ là hạn chế bởi không thể nào nắm hết các nguồn vàng trôi nổi ở quốc gia.

Nghe Phân tích của Thiếu Kiệt xong ông Lưu mới nói.

- Vậy theo cháu thị trường chứng khoán trong thời gian bong bóng tín dụng xảy đến thì thiệt hại cho chứng khoán nước nhà là bao nhiêu và tỉ lệ nó là bao nhiêu phần trăm?

Thiếu Kiệt không ngừng nhớ lại các số liệu tương thích với thị trường trong nước mà hần đã đọc sau đó đáp.

- Số tiền có thể mất lên đến bao nhiêu thì cháu không rõ còn ở thị trường các sàn giao dịch còn nếu về số liệu thì sụt giảm thì theo cháu thì ở các quốc gia khác thì với Nhật là 42 phần trăm, với thượng hải là 65 phần trăm còn đối với thị trường trong nước có thể hơn 65 gần 66 phần trăm nếu bong bóng quỹ tín dụng diễn ra.

Nghe con số mà Thiếu Kiệt đưa ra cũng là Lưu Chính Giật mình.

- Cái gì giảm gần 66 phần trăm là làm sao có thể giảm nhiều như vậy được.

Theo thực tế này thì con số là 65,9 phần trăm nhưng Thiếu Kiệt sẽ không đưa ra con số quá chính xác mà chỉ đưa ra con số gần bằng với thực tế để có được xác xuất thống kê chênh lệch khi sự việc diễn ra.

- Đây là dựa theo dự đoán của cháu vì nếu như thị trường chứng khoán Quốc gia không bị đẩy quá sâu vào thời điểm đầu năm thì chắc không đến nỗi giảm mạnh như thế này.

Bởi vì hồi đầu năm các thị trường chứng khoán mặc dù làm giảm mạnh nhưng cũng chỉ 10%. Còn thị trường quốc gia có thời kỳ giảm tới gần 30 phiên liên tiếp. Dù biên độ có lúc ở HOSE chỉ +/-1% nhưng với chuỗi ngày giảm điểm đó cũng khiến Index mất một ngưỡng giá trị quá lớn. Mà khi thị trường giảm, ai cũng nghĩ nên đóng cửa thị trường một thời gian, rất may là điều đó không xảy ra. Nhưng con cho rằng nhiều nhà đầu tư không hề muốn biên độ bị điều chỉnh từ +/-5% trên HOSE và +/-10 trên HASTC xuống +/-1% và +/-2%. (Đoạn này các bạn có thể đọc tham khảo thôi nha vì đây là số liệu liên quan chuyên ngành chứng khoán)

Chưa kể đến đó là thị trường quốc gia ở các tháng 4,5,6 bị rút vốn từ các nhà đầu tư nước ngoài có khi lên đến 300 triệu USD. Chắc chắn rằng sự ảnh hưởng của thị trường thế giới sẽ ảnh hưởng không nhỏ đến thị trường trong nước hiện tại đi khác gần với các nước như Mỹ, Trung, và Nhật Bản

những quốc gia này sẽ chịu thiệt hại tương đối lớn kèm theo các cuộc đấu giá cổ phần không thành công và những công ty cổ phần hóa thất bại dẫn đến nhiều hệ lụy.

Lúc này cả Lưu Hoan và Lưu Chính đều thở dài những gì Thiếu Kiệt nói hoàn toàn sát thực với thị trường hiện tại mà các chuyên gia cũng đã báo cáo, việc bây giờ cần thiết là không thể khắc phục được họ chỉ có thể giảm thiểu rủi ro mang lại của đợt khủng hoảng kinh tế này mà biện pháp họ có thể khắc phục theo như Thiếu Kiệt nói là phải xuất đi một lượng lớn tài nguyên quốc gia.

Nhưng đó chỉ là cứu cánh nhất thời còn để Quốc gia nhảy vào các thị trường chứng khoán các quốc gia khác thì họ không thể làm được vì việc này quá mạo hiểm họ không thể nào phiêu lưu để đánh đổi cục diện mà họ không nắm chắc.

Thở dài một hơi Ông Lưu trầm mặt một lúc lại nhìn Thiếu Kiệt đáp.

- Thôi được rồi hiện tại cũng không còn sớm ông sẽ xem xét các phân tích của cháu xem áp dụng được việc gì không rồi đưa báo cáo cho các bên liên quan.

Căn phòng hiện tại chỉ ba người nhưng nó toát lên vẻ ngột ngạt khó chịu

Rời khỏi nhà Thiếu Kiệt ông Lưu cũng trầm mặt, biết được không thể nào xoay chuyển tình hình ông cũng chỉ biết chấp nhận nhưng biết mà không có cách nào có thể hóa giải được tình hình chung này càng làm ông bức rức.

Thật lòng Thiếu Kiệt hẳn cũng muốn giúp việc để hẳn ghi lại toàn bộ diễn biến cũng có thể nhưng như thế hẳn sẽ bị mọi người chú ý nhất là về vấn đề nhà nước hẳn không muốn bị gò bó. Nên tốt nhất hẳn sẽ không nhúng tay quá sâu vào việc này tránh sau này lại bị giám sát vô cớ.

Đôi khi bạn làm một việc gì đó quá sức của mình ở độ tuổi không phù hợp thì sẽ được liệt vào những thành phần trọng điểm như thế bạn phải chấp nhận một thứ gọi là bảo hộ nhân tài nhưng thật chất đó như là một tối kiến của các chuyên gia ban ngành mang bạn cứ nghĩ mình sẽ được sung sướng thoải mái thì không bạn sẽ được giám sát 24/24 chưa kể đến bạn phải phân tích những thứ cần thiết mà không được một lợi lộc gì với lý do quốc gia cần đóng góp của bạn mà là người kinh doanh thì Thiếu Kiệt sẽ không chấp nhận mình phải ăn thiệt thòi đó.

Tuy lần này hấn phân tích như thế có quá mức nhưng với Lưu Hoan hấn không lo lắng mấy bởi đây xem như một lần trao đổi với sự giúp đỡ của ông đối với Thiếu Kiệt hấn lúc còn ở Hữu Nghị.

Hôm nay hấn mới cảm nhận rất khác về mẹ hấn không như những gì hấn từng biết một người phụ nữ cam chịu với số phận mỗi ngày chỉ với công việc bình thường như bao người với cuộc sống vừa đủ và mối quan hệ sự giúp đỡ như hiện nay thì hoàn toàn rất hiếm, hấn luôn thắc mắc nếu mẹ mình là một người như thế tại sao những lần hấn đi thừa kiện bị khó dễ bắt giam nhiều chỗ sao mẹ hấn lại chưa bao giờ nhờ những mối quan hệ này giúp đỡ hay là vì người hấn kiện lại là chú hấn nên mẹ hấn không đồng tình.

Nhưng có lẽ giờ đây thắc mắc của hấn có lẽ không bao giờ giải đáp được bởi bánh xe vận mệnh đã thay đổi Hoàng Lâm Nhu và những người xung quanh rời khỏi quỹ đạo vốn có của nó. Một ngày đầy những chuyện ly kỳ diễn ra với chính mình quá mệt mỏi vì cả đêm hôm qua hấn chỉ chớp mắt đôi chút nên cũng đi vào giấc ngủ trên cái giường êm ái của chính mình.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Hộp Bàn

Lại một ngày mới nữa bắt đầu khi ánh sáng của những ngày thu có cái ấm áp của nắng cái se lạnh của tiết trời sắp chuyển đông Thiếu Kiệt nằm trên giường trong cái chăn bông ấm áp đang thỏa sức thư thái trong cái giấc ngủ say nồng của mình thì bị Trương Hạo gọi.

- Móa giờ này còn ngủ mày, dậy ngay nào Chu Tường hấn, đợi mày mấy ngày nay rồi đấy! không dậy là hấn nổi điên thật rồi.

Nghe được âm thanh bên tai mình của Trương Hạo hấn cũng ếu oải bật dậy mắt chưa nhìn thấy chung quanh nhưng vẫn nói.

- Chu Tường xong mấy ngày nay rồi à. Đợi tao chút!

- Mày nhanh đi Chu Tường nó nói phải dời ngày chuyển sever cả 3 ngày rồi đó thành viên trên web đang nóng như lửa kia.

Thiếu Kiệt sau khi làm vệ sinh cá nhân xong cùng Trương Hạo đi đến cửa hàng, hiện tại phần mặt bằng nhà ở dưới thuộc quyền quản lý của Nhã Kỳ và bộ phận kinh doanh sắp xếp bên dưới phía ngoài những khu vực lựa chọn và để hàng hóa mẫu, và bộ phận giao hàng còn có một bộ phận bảo hành nằm phía trong hầu như khu này khá lộn xộn và khách hàng cũng tập trung khá đông để chờ nhận hàng còn tầng trên dành cho Chu Tường một phòng và Trương Hạo một phòng có vẻ ra dáng hơn một cái công ty như mới những ngày đầu còn lộn xộn không có quy củ như hiện tại. Những nhân viên ở đây hầu hết đã biết Thiếu Kiệt cũng cúi đầu chào theo phép.

Nhã Kỳ thấy Thiếu Kiệt cũng mỉm cười hơn ai hết những người ở đây ba người chủ đạo đều biết hẳn dạo gần đây gặp phải chuyện gì nhưng thấy hẳn vẫn thư thái ung dung dạo chơi như thế cũng phần nào an tâm.

Bước lên tầng trên theo lối cầu thang đi lên nằm ngay cửa phía bên trái là phòng Chu Tường vừa thấy cửa mở ra người đứng đó là Thiếu Kiệt Chu Tường vội nhảy khỏi ghế đang ngồi cũng nhào đến nói.

- Lần này mà em không qua nữa là chết anh rồi đấy, nè em xem cái thảo luận nào cũng nói ý kiến về việc mở chính thức sàn giao dịch đây này mấy ngày nay anh chỉ cần đăng nhập là thấy một núi bình luận làm anh muốn chóng cả mặt ...

Hiện tại hosting bên kia cũng hối anh tăng cấp hosting làm anh muốn khổ rồi đây này trong khi đó sever đã chuẩn bị xong chỉ còn đưa vào hoạt động thôi!

Sau khi đọc lướt qua những bình luận trên diễn đàn web Thiếu Kiệt nhìn sơ qua giao diện web và đăng nhập một tài khoản test thử những quá trình này không tốn thời gian là mấy nên chỉ trong phút chốc khi mà Nhã Kỳ bên dưới đem lên mấy ly nước cho mọi người thì Thiếu Kiệt hẳn đã thao tác xong.

Đợi mọi người đã có mặt đầy đủ lúc này Thiếu Kiệt mới nói.

- Hôm nay mọi người có mặt ở đây! Nhìn chung là bộ phận bán hàng ở dưới thì đã rất ổn định nhưng có một điều mà em cần nói. Hiện tại ở thành phố chúng ta là nguồn cung cấp linh kiện mà máy bộ thanh lý khá tốt nhưng đó chưa phải là cái em muốn, không nằm ở đó em cần các công ty các sản phẩm của những thương hiệu điện tử có thể phân phối hàng chính hãng cho chúng ta như thế chúng ta mới phát triển lâu dài.

Lúc này Trương Hạo mới đáp lời Thiếu Kiệt.

- Khoảng Tuần hơn trở lại đây anh nhận được một số điện thoại của những công ty tin học họ sẵn sàng bỏ hàng cho chúng ta với giá thấp và hàng là hàng mới 100% và bảo hành cũng thông qua bên ta chấp nhận bảo hành như những siêu thị linh kiện và phụ kiện tin học nhưng anh chưa trả lời em thấy sao Thiếu Kiệt.

Im lặng một chút Thiếu Kiệt mới nói.

- Anh mời tất cả các nhà phân phối lại cùng một ngày. Người nào bỏ giá thấp nhất thì mình lấy của người đó và sẽ hợp tác lâu dài nếu chế độ bảo hành không tốt như họ hứa với chúng ta có thể hủy hợp đồng tìm đối tác khác, nhà phân phối linh kiện không thiếu họ cần chúng ta bán hàng ra cho họ chứ chúng ta không lệ thuộc về họ. Còn bên Hoách Nam thì chúng ta cũng vẫn giao dịch bình thường nhưng tạm thời ít lại sau này sẽ xem xét. Việc này em sẽ bàn bạc lại anh sau.

- Hiện tại bộ phận kinh doanh đã ổn nhưng mà bộ phận bảo hành và xuất hàng đang thiếu người thao tác cho công việc thuận lợi nhất. Chị hi vọng được tuyển thêm người về phần nhân viên bảo hành thì có lẽ em sẽ kiểm tra hoặc Chu Tường sẽ làm chị vẫn không rảnh lắm về sửa chữa.

Nhã Kỳ cũng xin thêm người ở những bộ phận mình còn thiếu khi Thiếu Kiệt vừa mới dừng lại lời nói. Cô cũng mong có thêm người để xem xét về linh kiện chứ hiện tại bên dưới tuy đã có hai người bên bộ phận bảo hành và giao hàng nhưng hầu như không chống đỡ nổi họ chỉ có thể kiểm tra vừa giao hàng vừa kiểm tra hàng khách đưa đến bảo hành là điều không ổn.

- Chị cứ tuyển thêm người với lại thêm hai người lập trình viên nữa để phụ với Chu Tường hiện nay Chu Tường sẽ tách ra một nơi riêng và Chu Tường sẽ đảm nhận bài test hoặc phỏng vấn những người này. Cứ Phóng tay mà làm bởi anh cần có người giúp trong việc quản lý trang web sắp tới chứ cứ một mình anh, em nghĩ không kéo dài lâu.

Chu Tường nghe Thiếu Kiệt nói thế mặt mừng ra thấy rõ những ngày nay hắn bù đầu vào web chẳng để ý gì đến xung quanh được chưa kể đến hắn thật sự mệt mỏi mà không thể gắng gượng. Hắn không ngờ là web tuy chỉ mới chạy thử nghiệm mà đã đông như vậy, lúc đầu làm hắn còn cho là Thiếu Kiệt đang làm một cái phí thời gian để hắn vận động tay chân nhưng khi đưa web lên chạy thử quảng cáo một chút trên các diễn đàn thì số lượng người tăng đột biến, rồi hắn phải viết những bài hướng dẫn giao dịch, hướng dẫn chuyển khoản này nọ rồi đổi vàng thành tiền, từng bài viết được viết ra cách thức hoạt động của sàn giao dịch vàng online này càng làm cho thành viên ngày một đông mà hắn thì không thể kiểm soát hết.

Sau khi kết thúc buổi họp Thiếu Kiệt và Chu Tường bắt đầu thông báo đóng web để chuyển sever trong 2h. trong thời gian này Chu Tường với Thiếu Kiệt bắt đầu cấu hình lại Ip sever ở những đoạn code của web, để đề phòng rủi ro về vấn đề hacker xâm nhập hắn còn Hướng Chu Tường chia 2 id của admin có quyền hạn như nhau và dặn dò thời gian back up dữ liệu hàng giờ.

Trước khi đi Thiếu Kiệt nói sau 5h hắn sẽ quay lại, vì cũng tới giờ hắn phải đến trường mà việc chuyển sever mấy ngày nay Trương Hạo đã chuẩn bị đầu vào đấy chỉ còn đợi Thiếu Kiệt đồng ý và thêm một số yêu cầu nữa thôi mà yêu cầu đó khá đơn giản nên cũng không tốn mấy thời gian.

Trở lại trường thân ảnh hắn vừa hiện ra ở trước cổng trường thì Lý Bân đã chạy tới hỏi hắn đủ chuyện. Hôm qua hắn ngồi trông thấy Trương Hạo về cũng đã hỏi qua nhưng Trương Hạo cũng chẳng biết gì nên hôm nay hắn quyết tâm đợi Thiếu Kiệt để hỏi cho ra chuyện sáng hắn đã chạy ra cửa hàng lâu thật lâu cũng không thấy Thiếu Kiệt qua nhà thì cũng không thấy đến cửa hàng Vì Tính thì nhân viên nói Trương Hạo đang họp hắn khó chịu nên tới trường đứng đợi như thế này vừa thấy Thiếu Kiệt là hắn bắt chấp chạy ngay lại.

- Anh Kiệt chuyện hôm qua sao thế kể em nghe đi? Nghe nói anh ở trên đồn cảnh sát trong đó ra sao? mấy người đó có lấy cuốn sách dày cộm để trước ngực anh đánh không, hay là tụi nó làm gì nói em nghe coi.

Thiếu Kiệt nghe Lý Bân hỏi mà cũng đổ mồ hôi thẳng này nó bị nhiễm phim nhiều quá rồi đâu phải cứ lên đồn cảnh sát là thấy cảnh tra tấn bức cung bắt này hay chiếu trong các đĩa phim, Nhưng Thiếu Kiệt cũng thấy vui vui nên trêu chọc hăn chút. Nên làm ra vẻ đăm chiêu nhớ lại cảm giác trên đồn cảnh sát

- Ủ! thì vào phòng tạm giam ... Sau đó... nằm ngủ, ừ đúng nằm ngủ hết rồi!

- Cái gì nhiều đó thôi hả? còn lấy lời khai đâu? rồi ban đêm đánh thức mở đèn sáng bắt tra tấn bắt phạm nhân lấy khẩu cung sao lại không có?

Thiếu Kiệt cũng cười cười nói.

- Làm gì có! chú xem phim nhiều quá rồi đấy! thôi vào học.

Hăn vừa cười vừa bước đi để lại Lý Bân mặt hầm hầm đi phía sau vì cái kết quả không được như hăn mong muốn nên mặt như em bé bị tước mất đồ chơi vậy trông khá buồn cười.

Vì chuông vào tiết chưa vang lên, trên sân trường hiện tại khá đông học sinh cũng nhìn hăn xì xào bàn tán. Thiếu Kiệt thì lại không quan tâm lắm việc bên ngoài trường thì nhà trường chẳng thể nào can thiệp cho dù hăn có phải lên đồn cảnh sát gần một ngày nhưng gia đình đã xin nghỉ nhà trường cũng chấp nhận thì chả có vấn đề gì. Thiếu Kiệt lên tới lớp vừa ngồi vào bàn thì Nhã Oanh ngồi xuống đối diện hăn cười cười rồi nói.

- Xem ra cậu rất thoải mái, chưa thấy ai vừa ngồi trong đồn cảnh sát ra lại như cậu ung dung như không có chuyện gì.

Nở một nụ cười Thiếu Kiệt nhìn Nhã Oanh đáp lại câu chọc ghẹo của cô.

- Đơn giản chỉ phối hợp điều tra có gì lo lắng với lại ở đó có miễn phí cơm có chỗ ngủ được ở thêm mấy ngày nữa chưa biết chừng tháng này tiết kiệm được cũng một ít.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Nhã Oanh cũng không nhịn được cười phải lấy tay che miệng mình lại sau một hồi cũng nhìn hắn nói.

- Mình có nhờ gia đình giúp cậu nhưng mà nhận được tin cậu đã về nhà rồi nên cũng bớt lo cho cậu phần nào.

- Á thế cho mình gửi lời cảm ơn với người nhà bạn.

Bản thân Thiếu Kiệt cũng không nghĩ tới Nhã Oanh lại nhờ gia đình giúp mình trong chuyện này bởi hắn thật sự không nghĩ đến cô sẽ nhờ gia đình giúp mình ra khỏi đồn cảnh sát, tuy chuyện đó không thành nhưng có lẽ cũng là một sự giúp đỡ khi cần thiết.

- Thôi mình về lớp đây có gì gặp lại bạn sau!

Nói rồi cô đứng lên rồi đi ra khỏi lớp. Lý Bân lúc này mới về lại chỗ ngồi của mình nói nhỏ chỉ để hắn và Thiếu Kiệt nghe được.

- Anh Kiệt đang có tin đồn. Anh và Nhã Oanh là một đôi!

Nghe được cái tin đồn này Thiếu Kiệt cũng mỉm cười, học sinh vẫn mãi là học sinh ở độ tuổi này vẫn như thế vẫn hay ghép đôi, ghép cặp những chuyện nhảm chán như thế với hắn chẳng có nghĩa lý gì. Việc của hắn hiện tại đang cần là kết thúc buổi học này càng sớm càng tốt

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Lượng Vàng

Tiếng chuông báo giờ học cũng được vang lên những học sinh còn đang ở sân bóng trường cũng cố gắng chạy về lớp mình nhanh nhất trả lại cho sân trường là một cảnh hiu quạnh vốn có của nó chỉ còn lại hình bóng của người lao công bắt đầu công việc quét rác thu dọn những thứ còn sót lại của những cái vỏ lon, những mẫu giấy và những thứ của những học sinh tụ tập trên sân trường sau khi vào lớp thì để lại.

Những lớp học bắt đầu phát ra tiếng của giáo viên giảng bài. Thiếu Kiệt hôm nay cũng là một học sinh hăng hái vẫn ngồi chăm chú trong giờ học của mình bởi hơn ai hết hăng hái vấn đề thành tích của các trường luôn được các giáo viên đặt lên hàng đầu chưa kể đến những giáo viên dạy còn chạy theo cái thành tích giáo viên giỏi các cấp.

Cái gọi là thành tích chỉ nhằm vào một phía nó hướng đến các học sinh giỏi còn những học sinh trung bình thì học lực chỉ cần đủ để lên lớp nếu có một học sinh vì sức học không đủ thì họ sẽ mời phụ huynh liên tục, thúc ép học sinh này cả gia đình cũng thế vẫn mang nặng vấn đề mất mặt nên việc học thêm sẽ là không tránh khỏi đó là điều bất cập của ngành giáo dục mà bất cứ thời điểm nào bất cứ niên đại nào cũng gặp phải.

Đang ngồi học thì điện thoại Thiếu Kiệt vang lên liên hồi làm hăng cũng giật mình lúc này người đứng lớp lại Cô Giáo Lâm nhìn hăng lúng túng cô nghiêm mặt lại nói.

- Thiếu Kiệt em đem điện thoại lên đây cho cô.

Hắn cũng nhăn mặt dù biết chỉ là tin nhắn thường xuyên nhất là của tổng đài đi nữa nhưng do quên để vào chế độ rung nên cũng đành vậy dù sao cuối giờ thế nào giáo viên Lâm cũng trả lại lúc đó đọc cũng không gấp. Vừa để điện thoại lên bàn giáo viên thì thấy điện thoại lại rung lên, thấy thế giáo viên Lâm cũng nhìn hắn còn hắn chỉ cười. Kể cũng lạ hôm nay làm gì tin nhắn tới liên tục làm hắn không thể nào hiểu nổi.

Hắn bước về chỗ ngồi của mình tiếp tục nghe giảng thì điện thoại cứ tiếp tục rung lên, ma sát với mặt bàn bằng gỗ của giáo viên nên vang lên mấy tiếng lộc cộc trên bàn. Cô giáo Lâm cũng bực mình bước đến bên bàn giáo viên cầm điện thoại lên thì thấy điện thoại Thiếu Kiệt hiện lên khá nhiều tin nhắn, mà lại là số nhắn đến chỉ có một. vốn tính tò mò cô mở một tin ra xem, khi thấy nội dung tin nhắn cô càng giật mình nhìn Thiếu Kiệt xong lại nhìn vào cái điện thoại đang cầm trên tay. Tài Khoản xxxx nhận được khoản thanh toán 187 triệu số dư hiện tại là 1 tỷ 897 triệu. Bởi bản thân cô biết gia đình Thiếu Kiệt không khá giả gì mà số tiền tin nhắn ngân hàng báo lại là một số tiền lớn đến không ngờ.

Thấy hành động của Cô giáo Lâm hắn biết có chuyện gì đó ngoài ý muốn nhưng hắn cũng cảm thấy gì đó khó hiểu chỉ là tin nhắn thôi có cần phải ngạc nhiên mức độ như vậy không. Hoàn toàn Thiếu Kiệt hắn không ngờ bởi tài khoản hắn có số lượt giao dịch khá cao nên Ngân Hàng yêu cầu Trương Hạo sử dụng thử tính năng sms banking mà mới đưa vào sử dụng. Một phần thấy Thiếu Kiệt ít khi kiểm tra tài khoản, 1 phần Trương Hạo cũng muốn minh bạch tiền gửi cho Thiếu Kiệt nên đã đăng ký thay hắn với như vậy Thiếu Kiệt cũng có thể chuyển tiền trên internet mà không cần phải ra ngân hàng vì chủ tài khoản hiện tại vẫn là đứng tên Hoàng Lâm Nhu mỗi lần phải chuyển tiền đều phải đợi cái người nhân viên làm thẻ cho Thiếu Kiệt có mặt mới chuyển được.

Cô giáo Lâm lúc này mới nhìn Thiếu Kiệt sau đó tắt điện thoại đi tiếp tục giảng bài và cho học sinh bên dưới những bài tập để làm nhưng chốc

chốc lại nhìn về Thiếu Kiệt. Cuối giờ khi tất cả học sinh ra về chỉ còn lại Thiếu Kiệt Hấn và Mai Uyển Lâm.

- Em có thể nói cho cô biết điện thoại em mang theo vào trường là sao em không biết trường mình cấm học sinh đem theo điện thoại à.

- Thưa cô điện thoại đó là của em! em biết là em đem điện thoại vào lớp học làm phiền là không đúng nhưng vì hiện tại em đang kinh doanh một số thứ như cô cũng biết người kinh doanh ai cũng như nhau khách hàng gọi đến mình không nghe được ít nhất cũng phải để lại một tin nhắn nếu không điều đó là không văn hóa, nhưng em cũng biết mình quên chuyển điện thoại về chế độ im lặng là em cũng có một phần lỗi.

Thiếu Kiệt trả lời và biện minh cho lý do của mình cũng làm Mai Uyển Lâm giật mình nhìn hấn.

- Nói thế thì cô cũng biết nhưng cô không hiểu được em còn ngồi ghế nhà trường làm sao kiếm được số tiền lớn đó. em có thể cho cô giải thích được không? em còn ngồi ghế nhà trường tại sao lại đi kinh doanh làm gì bản thân em phân tâm những chuyện người lớn như thế là không hay chút nào.

Nghe cô giáo Lâm nói thế hấn cũng không ngại kể lại việc hấn và Trương Hạo mở công ty của hai người nhưng chỉ sơ lược qua một số thứ cho cô biết rồi nói.

- Mọi việc đa số là Trương Hạo trực tiếp làm em chỉ là người thúc đẩy và hoàn thiện thôi nên không mấy là phải phân tâm nhiều trong việc học nên cô an tâm.

Sau khi được Thiếu Kiệt giải thích Mai Uyển Lâm cũng không biết nói gì hơn học sinh của mình đã kiếm được tiền còn nhiều hơn tiền lương giáo viên của cô gấp chục lần thì làm sao mà cô nói được nhưng thấy Thiếu Kiệt vẫn như cũ vẫn không có gì ra vẻ hơn người nên cô cũng thờ dãi.

- Thôi em ra về đi đây là điện thoại của em, cô hi vọng lần sau em nên chuyển sang chế độ im lặng trước khi vào lớp.

Khi Thiếu Kiệt tạm biệt cô giáo Lâm ra về thì chạy ngay về công ty tin học, Trước lúc ra khỏi trường hắn đã đọc qua một lượt tin nhắn mới biết được rằng tại sao cô Lâm lại bất ngờ như thế hắn hoàn toàn không nghĩ đến là số tiền chuyển vào tài khoản lại nhiều như vậy.

Lúc này ở công ty tin học đã vắng bóng người chỉ còn lại một vài nhân viên đang dọn dẹp sắp xếp lại một số hàng hóa trưng bày. Nhìn không thấy bóng dáng của Nhã Kỳ và Trương Hạo đâu Thiếu Kiệt bước vội đi lên tầng trên.

Vừa mở cửa ra thì thấy cả ba người đang trầm mặc ai cũng nhìn vào màn hình máy vi tính. Hầu như cả ba người đều không nhận ra Thiếu Kiệt đã vào phòng đứng phía sau họ. Lúc này Thiếu Kiệt mới cất lên giọng nói.

- Làm gì mà ba người nhìn chăm chú thế?

Tiếng nói của Thiếu Kiệt cất lên phá vỡ đi cái sự trầm mặc vốn có đang hiện diện trong căn phòng. Thấy Thiếu Kiệt tới Chu Tường lập bập nói.

- Thiếu ... Kiệt ... 4 tỷ rồi. Trang web em nói anh đưa vào sử dụng người chơi nạp tiền vào tài khoản hơn 4 tỷ rồi.

- Cái gì?

Thiếu Kiệt cũng bất ngờ bởi này giờ hắn chỉ đọc sơ qua một số tin nhắn của ngân hàng thì biết số tiền khá lớn nhưng không nghĩ đến nó nhiều như vậy. Hắn còn đang định về sẽ bảo Trương Hạo đưa id và mật khẩu tài khoản giao dịch trực tuyến cho mình. Chu Tường vội kéo Thiếu Kiệt ngồi vào ghế mở lịch sử giao dịch ra cho Thiếu Kiệt xem rồi nói.

- Đấy em nhìn em! giao dịch trên tài khoản trong ngày của em với lại Trương Hạo cộng lại là hơn 4 tỷ rồi đấy.

Nhìn vào cái bảng Lịch sử giao dịch những khoản tiền gửi được bắt đầu từ buổi trưa nay cho đến hiện giờ ở hai tài khoản hân cũng giật mình. Tuy hân biết rằng sẽ huy động được một số lượng tiền lớn từ người đầu tư cũng như những người lướt sóng* kiếm lời nhưng không nghĩ nó lại nhiều đến thế.

Sau Khi xem những tài khoản giao dịch xong Thiếu Kiệt mới hướng Chu Tường hỏi.

- Việc giao dịch và chấp nhận chuyển khoản anh làm như em dặn có lẽ sẽ không có vấn đề gì. Trước mắt thì toàn bộ số tiền này dựa theo một ngày nào đó giá vàng xuống thấp hơn giá mua vào hôm nay mà ra ngân hàng mua lại.

- Bọn anh xem rồi giá vàng hôm nay 10/9 với mau vào giá 1 triệu 678 nghìn 1 chỉ và bán ra là 1 triệu 685 nghìn 1 chỉ, tương đương với 16 triệu 780 nghìn 1 lượng và bán ra là 16 triệu 850 nghìn 1 lượng, hiện tại số tiền được tính ra tới thời điểm này là 4 tỷ 278 triệu 900 nghìn tương đương với 255 lượng vàng hiện đang tồn tại trong sàn giao dịch đó là đã tính luôn những người chưa mua vào vàng trên sàn.

Trương Hạo trả lời Thiếu Kiệt vì khi Chu Tường đưa web vào hoạt động cả bốn người không nghĩ rằng sẽ là số tiền lớn đến thế. Nên khi thấy Chu Tường hốt hải chạy xuống nói Trương Hạo cùng Nhã kỳ sắp xếp người coi cửa hàng xong là ở luôn trên này xem diễn biến điên cuồng của sự việc.

- Trước mắt chúng ta chỉ có thể đem toàn bộ tiền mua vào khối lượng vàng từ ngân hàng. việc hiện tại chúng ta cứ tạm thời để đó và xem ngày nào giá vàng giảm sẽ mua vào thứ nhất là như thế thứ hai chỉ lấy các khoản bù vào tiền nếu bên sàn giao dịch có số lượng tiền rút khá cao lúc đó chúng

ta mới cần thiết quy đổi. Với việc quy đổi mỗi lần chúng ta tính vào đó một khoảng phí 3 phần trăm gọi là phí chuyển đổi hoặc cũng có thể nói là phí rút tiền nếu người chơi có thắc mắc.

Cả ba người nghe xong Thiếu Kiệt nói như thế cũng hiểu rõ việc tạo ra sàn giao dịch như vậy chủ yếu Thiếu Kiệt muốn là người đứng giữa giao dịch vàng cho những người khác không cần phải gặp mặt chỉ mất một khoản phí nhỏ cho trang web. Thấy ba người đã hiểu cách thức làm việc của web lúc này Thiếu Kiệt mới nói.

- Tuy là hiện tại chúng ta có thể báo với bên ngân hàng làm thanh toán trực tuyến trên web nhưng em không khuyến khích điều đó bởi khi chúng ta nhập số liệu tay tuy nhiều tài khoản thời gian có lâu nhưng đảm bảo người rút và người gửi tiền đều đúng chủ nhân của tài khoản cũng hạn chế được người dùng bị mất tài khoản sau đó đặt lệnh rút, nếu làm tay thì chúng ta chỉ dựa vào lệnh rút chuyển vào tài khoản người dùng đó đã gửi tiền vào như thế tránh thất thoát tiền của khách hàng.

Còn với người gửi tiền không qua tài khoản ngân hàng thì buộc họ cung cấp địa chỉ nhận tiền mặt, số điện thoại cùng số chứng minh công dân lúc đó mới chấp nhận gửi tiền. Tạm thời tới hôm nay thôi mai chúng ta sẽ sửa lại những gì cần thiết. Bây giờ thì bốn người chúng ta đi ăn mừng thành công to lớn này nào.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế ba người cũng vui vẻ hồ hởi hơn bởi hơn ai hết họ biết Thiếu Kiệt hiện đang định nhắm đến một lĩnh vực nào đó mà họ không thể nào hiểu nổi bản thân họ mới đầu khi mà dùng ngân quỹ đầu tư sever họ thấy chi phí là quá cao nhưng giờ đây họ hiểu cái sever kia sẽ còn phải nâng cấp lên để phục vụ tốt nhất những người khách hàng đầu tư vào trang web.

- Lướt Sóng: là hình thức mua thấp bán cao nhằm kiếm tiền chênh lệch ở tất cả các thị trường vàng hoặc tiền tệ trong nước và ngoài nước.

Những năm trước đây mô hình sàn giao dịch vàng online không định danh được rất nhiều người dân đầu tư và kiếm lợi từ đó, Nhưng sau này lại không phổ biến vì nhà nước ban hành không chấp nhận những sàn giao dịch như thế này.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Phan Nguyệt

Đợi nhân viên ra về hết bốn người cùng nhau lên xe taxi, Trương Hạo thường phải đi tới lui nên hẳn cũng tương đối quen thuộc một số chỗ ăn uống. Nên hướng tài xế nói tên địa điểm quán. Thiếu Kiệt cũng không lại gì những nhà hàng ở trong thành phố. Taxi dừng lại ở một nhà hàng tương đối sang trọng nhưng nó lại nằm trong khu công nghiệp nên giá cả cũng tương đối.

Bên Ngoài Nhà Hàng được trang hoàng khá đẹp bên trên là biển hiệu nhà hàng 404 tương đối lớn. phía trong những chiếc bàn inox được đặt bên ngoài những chiếc ghế nhựa có tựa lưng được xếp đặt theo hàng, trên những chiếc bàn hầu hết đều được phủ một cái khăn trải khá bắt mắt để bên trên những bộ chén đĩa và một cuốn thực đơn.

Bên Trong sau những hàng cây cảnh là những dãy phòng vip cái được đóng kín cái còn mở cửa chỉ có ánh nến trong trái thơm trang trí dùng để khử mùi tanh của phòng. Thương những phòng vip như thế này khi khách ra về nhân viên chỉ dọn dẹp lau sơ sau đó lại trang trí như cũ để đón lượt khách mới.

Theo Chân Trương Hạo ba người bước vào một phòng và ngồi xuống. Những Nhân viên nam ở đây khi khách vào phòng họ sẽ mở đèn và mở máy lạnh thêm vào đó là đóng kín các cửa sổ và đi gọi người phục vụ đến.

- Ưu tiên Phụ nữ trước Chị gọi trước đi.

Cầm thực đơn trên bàn đưa về Nhã Kỳ Thiếu Kiệt nói hai người Chu Tường và Trương Hạo cũng gật đầu nhìn Nhã Kỳ. Lúc này cô cũng đỏ mặt

giọng thỏ thẻ ngại ngùng nói.

- Chị chưa bao giờ đi ăn nhà hàng bao giờ nên cũng không biết gọi món nào ngon cho mọi người.

Nghe thấy thế Thiếu Kiệt cười đáp.

- Nếu sau này bản thân chị là một giám đốc của một công ty hoặc đại diện pháp nhân cần thiết của công ty thì đi ăn uống tiếp xúc với tất cả khách hàng đều được thực hiện trên bàn ăn đa số các hợp đồng kinh doanh quan trọng không phải lấy từ những cuộc họp buồn chán mà nó lấy từ bên bàn rượu với khách nhưng đó chỉ là đối với các công ty trong nước nên việc này có thể hạn chế còn những công ty nước ngoài thì sẽ không như thế. Cách gọi món ăn của một người đại diện công ty luôn thể hiện công ty đó người làm việc có ánh mắt nhìn và sự thưởng thức hay không.

Đôi khi những món xem như bình dân sẽ được đánh giá ở mỗi tiêu chí khác nhau, và các cầm ly cũng như cách uống ly rượu sẽ được thể hiện sự tôn trọng khác nhau lát em sẽ hướng dẫn mọi người thông qua bữa dùng cơm này.

Bên Ngoài đi vào là một người nhân viên ngoại hình khá bắt mắt áo sơ mi quần tây trắng bước đến bên bàn hỏi ba người. xem như Thiếu Kiệt chỉ là người đi theo không quan tâm đến hẳn mấy.

- Mấy anh chị đã chọn được món đã gọi chưa em có thể tư vấn giúp cho anh chị.

Ba người im lặng nhìn Thiếu Kiệt lúc này hẳn mới nhìn người order món ăn nói.

- Hải sản ở đây bọn anh có các loại nào như cá tầm. cá chình suối, cá chép giòn hay là cá bống mú và giá cả như thế nào?

Người thanh niên cũng giật mình xong lại hồ hởi giới thiệu bởi Thiếu Kiệt hẳn biết đối với nhà hàng người order ngoài hưởng lương căn bản còn có một khoảng tiền bán hàng theo từng loại nếu hải sản tùy loại mà từng giá trị khác nhau từ 10 nghìn đến 20 nghìn một con còn đối với đồ rừng thì tùy theo giá trị có thể cao hơn đối với hải sản gia thành cao thì càng được nhiều tiền, số tiền này có thể được một tuần tít một lần hoặc hai tuần tít một lần. Sau một hồi người thanh niên giới thiệu các món Thiếu Kiệt mới nói.

- Lấy anh món gì nhẹ nhẹ ăn trước như 4 người lấy 1 phần súp hải sản trước đi sau đó là một ít tôm bung muối hột, làm một con cá chép giòn bắt vô đây cho anh xem. làm hai món um dưa chua với nướng muối ớt. ở em có rượu vang thì đem cho anh một chai rượu vang trắng Bordeaux hay chile đều được.

Người Thanh niên nhanh chóng ghi lại những gì Thiếu Kiệt một lúc sau đem vào một con cá chép giòn cho Thiếu Kiệt xem rồi báo trọng lượng. đợi người thanh niên đi ra Thiếu Kiệt mới hỏi.

- Qua việc gọi món như thế anh chị có thấy được điều gì qua các em gọi món?

Phân vân trong chốc lát Nhã Kỳ mới nói.

- Chị Thấy em gọi toàn là đồ biển nhưng sao phải là rượu vàng trắng mà không phải là rượu vang đỏ như mọi người hay uống?

Hai người Trương Hạo với Chu Tường cũng ra vẻ gật đầu với ý kiến của Nhã Kỳ nhìn như vậy hẳn cũng biết Trương Hạo là hẳn chỉ làm ra vẻ đồng tình trên thực tế không hiểu gì hết.

- Thứ nhất đối với hải sản khi chết đi thường được nhà hàng bỏ vào tủ cấp đông nhưng khi rả đông thịt cá sẽ không ngon như lúc còn sống bởi em chọn cá chép giòn là thịt của nó sẽ khác với cá thường nó giòn và dai

hơn nên cá cấp đông sẽ mất đi độ giòn và dai còn đối với rượu vang thì có một nguyên lý thịt đỏ đi với vàng đỏ thịt trắng đi với vang trắng đó là nguyên lý thưởng thức trong buổi tiệc có hai loại rượu và hai loại nguyên liệu. với Rượu vang khi dùng sẽ kích thích tuyến nước bọt làm việc hiệu quả hơn để thưởng thức món ăn, và uống có chuẩn mực cũng tốt cho sức khỏe.

Khi món ăn được bày lên rượu được một vài ly thì Nhã Kỳ xin phép vào nhà vệ sinh. ba người ở lại Thiếu Kiệt lúc này mới nói với Trương Hạo.

- Anh xem coi có thể thuê lại mặt bằng nhà kế bên luôn, chúng ta chuyển bộ phận của Chu Tường qua bên đó cũng tuyển thêm một số nhân viên nhập liệu để giúp Chu Tường trả lời các câu hỏi của khách hàng. Nếu một mình Chu Tường không chống đỡ nổi.

- Anh thấy đúng rồi đó một mình anh không thể trả lời hết thắc mắc của người dùng được chỉ trả lời chung chung trên mấy bài viết không thể nào cụ thể giải quyết vấn đề từng người được.

Chu Tường thấy ý kiến của Thiếu Kiệt rất đúng lúc dù sao hăn cũng định đề nghị mở rộng sau khi hăn tuyển được người lập trình viên làm việc bên dưới mình. Nhã Kỳ đi vào phòng lúc này thấy mặt cô có vẻ buồn,ba người cũng thấy lạ. Trương Hạo tay đang gấp một miếng cá bỏ vào miệng cũng dừng lại nhìn Nhã Kỳ. Nên Thiếu Kiệt hỏi Nhã Kỳ.

- Có chuyện gì thế chị?

Thở dài một hơi Nhã Kỳ cảm thán một câu

- Chị mới gặp được một người bạn học, chỉ là đang cảm thán cho cuộc đời! Một người tốt nghiệp loại giỏi cách mấy khi không có quan hệ không có kinh nghiệm đi ra khỏi trường học là nổi bi ai chị cảm thấy mình may mắn hơn người bạn cùng lớp phải trầm luân trong chốn nhà hàng này.

Nhã Kỳ nói thế cũng làm Thiếu Kiệt một phần nào đó trong lòng mình lại thấy đau xót hẳn tự nhủ nếu mình không được có cơ hội làm lại cuộc đời số phận mình đi theo quỹ đạo như trước thì mình cũng chỉ là một nạn nhân của cuộc đời bất công chênh lệch giữa người với người. Thấy hai người Trương Hạo, Chu Tường nhìn mình bằng ánh mắt của chiếc đèn neon sáng chói. Thiếu Kiệt cũng biết tâm tư của hai người này là gì mới Hướng Nhã Kỳ nói.

- Chị nói, Bạn học cùng lớp với chị, cũng chưa có kinh nghiệm gì hết đúng không? Vậy chị cho em gặp cô ta đi.

- Ừ Đúng rồi cô ta cùng tốt nghiệp chung một khóa với chị mà có khi còn nổi bật hơn chị, chỉ là không có người quen biết lại không có hồ sơ ở thành phố chứng thực ở quê thì họ không nhận nên mới phải làm việc như hiện giờ để chị đi gọi cô ấy!

Trương Hạo lúc này mới buông đũa nói.

- Quá tốt cho cô bạn của Nhã Kỳ về làm việc thì chúng ta có thêm người lại có người sắp xếp thêm nhân lực vậy còn gì bằng.

Im Lặng một chút sau câu nói của Trương Hạo lúc này Thiếu Kiệt mới trả lời.

- Để em xem ra sao trước mắt nếu nhận cô ta thì để Nhã Kỳ hướng dẫn cô ấy công việc hiện tại của Nhã Kỳ nếu được em muốn Nhã Kỳ sắp xếp qua một bộ phận mà em chuẩn bị hiện tại thì chưa nói được.

Lúc này gõ cửa bước vào, Nhã Kỳ mang theo một cô gái mà vừa rồi cô mới nói với Thiếu Kiệt. Cô gái mặc bộ đồng phục của nhà hàng nhưng không che lấp đi dáng người hoàn hảo của mình, khuôn mặt thanh tú, không một vết son phấn nhưng cũng làm một số người có thể nhận định rằng cô gái này là một cô gái xinh đẹp bởi dáng vẻ ngoài rụt rè của mình. Thiếu Kiệt biết cô cũng làm ở nơi này không lâu cũng có thể là do Nhã Kỳ

bảo cô gặp những người trong phòng nên cô thấy đáng về mình không được tương tất như Nhã Kỳ.

Bởi Nhân viên nhà hàng thường sẽ được phát đồng phục một số nhà hàng còn chọn những bộ đồng phục quần là quần sọt hoặc váy ngắn trên đầu gối áo thun hoặc là áo sơ mi bó sát người để tôn lên thân hình và vẻ ngoài của các nhân viên của mình nhằm thu hút khách, đối với việc này Thiếu Kiệt không lạ và cũng xem nó là việc bình thường.

Nhã Kỳ lúc này mới giới Thiệu cô cho mọi người biết.

- Đây là Phan Nguyệt lúc vừa nãy có nói với mọi người! Đây là Ông Chủ của Minh Hoàng Thiếu Kiệt, Còn đây là Trương Hạo trưởng bộ phận nhập hàng, Kia là Chu Tường bộ phận lập trình của công ty.

Nghe Nhã Kỳ giới thiệu sơ lược ba người Phan Nguyệt cũng bất ngờ người là chủ của Nhã kỳ lại còn rất trẻ mà cô cũng biết được lương của Nhã kỳ bây giờ rất khá, cứ nghĩ cô sẽ phải làm cho một ông chủ lớn tuổi hoặc sẽ là người có nhiều kinh nghiệm hơn mình. Nhìn thấy phản ứng của Phan Nguyệt, Nhã kỳ cũng cười cười nói.

- Đừng nhìn vào tuổi của cậu nhóc này hẳn hiện tại có tiền tỷ rồi đấy.

- Chị đừng đùa đó là Tiền của nhà đầu tư em chẳng có bao nhiêu trong đó đâu đừng nghe lời Nhã Kỳ.

Thiếu Kiệt biết Nhã Kỳ vui đùa cũng đùa lại làm cho Phan Nguyệt cũng bớt lo lắng lúc này Thiếu Kiệt mới nói.

- Thôi chị ngồi xuống đi dù sao cũng là bạn của chị Nhã Kỳ đứng đó làm gì.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Phan Nguyệt cũng bước lại túm để chén đĩa trong phòng mang đến một bộ chén đĩa mới rồi ngồi xuống cái ghế trống trong

phòng cạnh Nhã Kỳ.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Từ Chấn Dân

Mọi người với sự gia nhập của Phan Nguyệt cũng không có gì hơn ngoài những chuyện sắp tới chuẩn bị sẽ thực hiện, lúc này Nhã kỳ có vẻ vui hơn hẳn. đang trong bầu không khí khá vui vẻ Thiếu Kiệt mới nói với Phan Nguyệt.

- Lát nữa khi ra về, chị Phan Nguyệt có thể lấy địa chỉ công ty từ Nhã Kỳ em nghĩ chị cũng chưa làm ở đây chưa tới hai hoặc ba ngày nên cũng chẳng có lương bổng gì tốt nhất sau buổi làm hôm nay chị trả luôn đồng phục cho rồi.

- Vậy để lát xong việc chị báo quản lý xin nghỉ luôn dù sao chị cũng mới làm việc ở đây chỉ có ba ngày cũng không có gì phải tiếc. Mai chị sẽ đi làm!

Qua cuộc nói chuyện của mọi người, Phan Nguyệt cũng làm ra quyết định luôn dù sao làm công việc đúng chuyên môn của mình vẫn hơn là làm những việc như thế này cô không thấy được tương lai.

Lúc này ngoài cửa bước vào một người trung niên nhìn trên người toát ra mùi rượu nồng nặc. nhìn qua nhìn lại một chút dừng lại ở Phan Nguyệt một lúc xong nói

- Xin lỗi nhầm phòng!

Lúc này mọi người đều giật mình nhưng cũng thả lỏng vấn đề này nói đúng hay sai thì khi đã say như người vừa rồi thì chuyện gì cũng có thể xảy

ra. Vừa trong không khí phục hồi đôi chúng Phan Nguyệt mới lên tiếng là Thiếu Kiệt cũng giật mình.

- Ông ta hình như là trưởng phòng văn hóa thông tin Thiên Hoa Từ Chấn Dân. Chị có gặp ông ta một lần ở buổi tốt nghiệp vừa rồi. Nhã Kỳ cũng có ở đó bạn không nhận ra ông ta sao?

Thiếu Kiệt lúc này cũng mới nhớ, người vừa vào phòng mình là ông bố có đứa con học chung với mình đó là Minh Long. Hắn lắc đầu nói thầm trong lòng

-Thì ra ông bố là người như thế nên thằng con không ra gì.

Chưa xong câu chuyện khi mọi người chuẩn bị ngồi xuống ghế tiếp tục thì một người đàn ông bước vào nhìn Phan Nguyệt nói.

- Chị đi ra ngoài tôi có chút việc.

Thấy phản ứng của người đàn ông nhìn Phan Nguyệt, Thiếu Kiệt biết sẽ có hai điều kiện xảy ra một là bắt cô đến một phòng nào đó phục vụ, hai là có một người khách nào đó nói quản lý gọi cô đến phòng mình. Và để có thể làm điều xảy ra sẽ một người khách quen cũng là người chịu bo cho quản lý khi gọi người, hai là người này quản lý không đắc tội được nên đành phải làm. Thấy Phan Nguyệt định đứng lên đi ra ngoài Thiếu Kiệt ngăn lại rồi nhìn người đàn ông nói.

- Anh là Quản lý ở đây anh có hiểu nhân viên đang ngồi bàn với khách thì không được gọi đi chứ. Hay là phòng bên kia cho anh bao nhiêu tiền để gọi người bên này qua bên đó hầu rượu.

Người đàn ông lúc này mới giật mình nhìn Thiếu Kiệt, hắn được người ta gọi cô bé này qua phòng ngồi cùng, bởi người đó thấy cô là nhân viên mới, mà khách hàng ở đây ai mà không ham của lạ. Người ta không ngại chi cho hắn một ít tiền mà đã nhận tiền thì phải làm việc, trước khi hắn vào

thì hẳn đã hỏi người phục vụ phòng này có những ai. Biết được chỉ là một số người có cả thiếu niên nên hẳn cũng không sợ dặc tội. Bởi người muốn cô gái này vừa là khách quen, vừa có quyền có thể thì việc gì hẳn phải sợ những người kinh doanh nho nhỏ.

- Nhóc mày nói gì đó. ở đây mày không có quyền lên tiếng, tao là Quản lý ở đây tao muốn điều nhân viên đi đâu đó là quyền của tao!

Nghe người Quản Lý nói thế Thiếu Kiệt cũng mỉm cười đáp.

- Đúng là quyền của anh như hiện tại hết rồi. Phan Nguyệt vào thay đồ nghỉ việc!

Thấy Thiếu Kiệt đối cứng với mình người Quản Lý cũng tức giận.

- Mày! Được lắm hôm nay tao xem mày làm sao bước ra khỏi chỗ này. Mày quên đây là chỗ của tao à. Con cô dám không làm việc theo sắp xếp của tôi cô còn dám trong này, cô hôm nay không qua phòng kia tiếp vị khách đó tôi xem cô đi ra khỏi đây bằng cách nào.

Lúc này Trương Hạo đứng lên. Bởi hẳn nghe người Quản lý kia nói chuyện đã làm hẳn bức mình chưa kể đến lại có chuyện hành vi thiếu tôn trọng với khách hàng như thế hẳn thật không chịu được. Phan Nguyệt hơi lo sợ nhưng nhìn thấy Nhã Kỳ trấn tĩnh như không cũng làm cô có phần nào bớt lo hơn.

Không nói hai lời Trương Hạo một đấm vào mặt người Quản lý hung hãn kia. Sau đó nắm cổ áo hẳn lên nói.

- Tao không cần biết ở đây mày là ai, nhưng mày đáng bị đánh, còn muốn gì ông mày ngồi ở đây thích thì ông mày chiều.

Phan Nguyệt cảm thấy bất ngờ khi Trương Hạo không e ngại mà đánh người Quản lý trong chính địa bàn của mình, sau đó nhìn Nhã Kỳ và Chu

Tường hai người cũng hiểu tính cách Trương Hạo là mấy ngoài việc này giỡn giỡn đùa đùa thì Trương Hạo tính tình khá nóng còn nói đến họ có sợ hay không thì không bởi họ biết Trương Hạo và Thiếu Kiệt kinh doanh lúc đầu đi lên nhờ việc gì. Đó là buôn lậu mà buôn lậu thì phải có gan nếu nói lo lắng thì họ chẳng lo gì cả ông chủ là Thiếu Kiệt bị người ta khó dễ trên đồn cảnh sát còn có thể bước ra ung dung thì họ lo lắng làm gì.

- Anh nên xem lại mình không cho Phan Nguyệt nghĩ anh có tư cách. Trong luật lao động người thử việc có thể nghĩ việc nếu họ thấy công việc không phù hợp với mình. Anh nhắm nếu bây giờ cảnh sát đến tra xét nhà hàng không có giấy phép hợp đồng lao động. Chủ kinh doanh cũng không ổn, nếu anh nói anh có núi dựa thì báo cho anh biết một tin, chúng tôi cũng có núi dựa có thể anh cũng không ngờ tới đâu.

- Được mày ngon, mày ngồi ở đây đợi tao xem mày làm sao ra về.

Người quản lý lúc này ra vẻ uy hiếp, rồi rời khỏi phòng của Thiếu Kiệt. Hắn vừa đi Thiếu Kiệt lại lấy điện thoại ra nhận điện thoại một số có trong danh bạ đợi phía bên kia vang lên tiếng bắt máy hắn nói

- Anh Long à! Hình như quán 404 bên Thụy An thuộc quản lý của anh phải không?

Bên kia đầu dây là Thế Long và Ngọc Hồ đang bàn việc Thì thấy số điện thoại của Thiếu Kiệt gọi đến hắn bắt máy sau khi nghe nói quán 404 hắn nhìn Ngọc Hồ rồi trả lời với Thiếu Kiệt.

- À bên đó là Ngọc Hồ quản lý mà có gì không Thiếu Kiệt, thằng Hồ đang ở chỗ anh này.

Thế Long đưa điện thoại cho Ngọc Hồ nói

- Điện thoại của Khu chú, xem Thiếu Kiệt nói gì.

Nhận lấy điện thoại từ Thế Long, Ngọc Hồ cũng thắc mắc đang yên đang lành làm sao có liên quan đến mình nhưng cũng trả lời.

- Alo! Thiếu Kiệt à có chuyện gì cần anh thế?

- Chuyện chẳng có gì lớn hôm nay em đi quán 404 bên Thụy An có một chút rắc rối nhỏ trong quán với một vài người mà bên em lại có phụ nữ không khéo thì hơi mệt nên anh xem cho vài người quá giúp em là được.

Thiếu Kiệt gọi cho Thế Long lại nhận được thông tin là không phải khu vực của Thế Long cũng may hai người này luôn đi chung nên có luôn Ngọc Hồ ở cạnh nếu không Thiếu Kiệt cũng lại phải gọi thêm một cuộc điện thoại nên nói sơ lược một vài vấn đề cho Ngọc Hồ.

- Cái gì 404 à anh tới ngay anh đang ở 352 cách đó chừng 300m.

Cúp điện thoại Ngọc Hồ đứng lên bộ dạng khá vội vàng bức tức.

- Tên nào mắt không trông bên 404 gây sự với Thiếu Kiệt

- Cái gì! anh đi nữa!

Thế Long cũng đứng lên đi theo, Ngọc Hồ trong bụng thầm chửi mửi tám đời tổ tông tên nào gây khó dễ cho Thiếu Kiệt, bởi hơn ai hết bốn người bọn họ biết Thiếu Kiệt có mối quan hệ rộng lớn như thế nào, đâu phải cứ ai muốn cũng được chủ nhiệm đoàn luật sư thành phố đích thân đi bảo lãnh, vậy mà có tên nào ăn không ngồi rồi kiếm chuyện Thiếu Kiệt đã vậy còn nằm trong khu vực của mình.

Ba người khi này nghe Thiếu Kiệt gọi điện cũng biết sẽ có người tới nên hai Người Thiếu Kiệt với Trương Hạo nhìn Chu Tường nói bảo vệ hai người Nhã Kỳ và Phan Nguyệt. Do địa thế trong phòng khá chật Trương Hạo và Thiếu Kiệt nhanh chân bước ra khỏi phòng đứng trước cửa.

Thiếu Kiệt cũng biết những người được gọi tới đa phần là những người quá khích trong nhà hàng thẳng thắn mà nói là những nhân viên làm phục vụ tuổi còn trẻ và tính tình trẻ trâu nên chỉ cần nghe thấy quản lý bị đánh thì bọn này sẽ gom người vào cho đông.

Bởi bản tính con người là như thế những người làm thân cận với mình một khi bị một chuyện gì đó thì họ sẽ giúp đỡ với lại đây là khu vực nhà hàng của họ nơi mà họ quen thuộc nhất nên cũng không ngại va chạm với người lạ.

Môi trường kinh doanh nhà hàng là như thế nó luôn nhiều phức tạp và nhiều thành phần học vấn không cao, vì những nhân viên nam làm ở nhà hàng thường sẽ làm những công việc bưng bê bĩa các thứ nặng nhọc đổi lại tiền lương còn có tiền của mấy tiếp viên hoặc nhân viên nữ khi ngồi bàn được khách vui vẻ móc từ túi mình ra tip cho những người này

Còn với những quản lý thì cứ mỗi người nhân viên nữ vào một phòng VIP ngồi nói chuyện với khách nếu được nhiều tiền thì phải lót tay cho quản lý để sau này những khách vip sộp, sẽ được quản lý ngó tới mà cho đi ngồi nói chuyện ăn uống miễn phí lại có tiền nên cái công việc này thường rất dễ sa ngã vào những con đường khác,

Bởi nếu chỉ cần có một chút nhan sắc, biết ăn nói một nữ tiếp viên không cần có một trình độ học vấn cao, cũng có thể kiếm được tiền triệu mỗi ngày, thế nên đây cũng là một công việc nhẹ nhàng dễ kiếm tiền nhất.

Mà xã hội của quốc gia nằm trong bảng xếp hạng tiêu thụ rượu bia thì đối với các công ty, dù lớn hay nhỏ chỉ cần muốn ký hợp đồng hay có một đối tác làm ăn lớn, chỉ cần là họ là nam giới thì chiều lòng khách hàng chỉ là trên bàn nhậu, ăn uống no say có nữ nhi khoát vai trò chuyện phục vụ như một người bạn gái mới quen thì chắc chắn hợp đồng đó được ký với đối tác mà không cần lo ngại nó sẽ chạy qua bên đối thủ khác đó cũng là lý do mà các nhà hàng sau này mọc lên như nấm trong thành phố.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Phiên Phức Nhỏ

Sau một lúc hai người Thiếu Kiệt và Trương Hạo đứng trước cửa phòng mình, Người quản lý khi này đem theo mấy người nữa phía sau, cấp tốc hướng về phía phòng của Thiếu Kiệt bước tới gần tới phòng Thiếu Kiệt vào chỉ thẳng mặt Trương Hạo.

- Hăn hăn gây chuyện đánh tao. Đánh hăn cho hăn biết nơi này là người mình.

Hăn Thật sự không e ngại gì bởi hăn biết phía bên hắc bang thì nhà hàng đã có phí an ninh hàng tháng còn bên chính quyền thì hăn đã được người kia cho phép còn nói hăn nếu có chuyện gì thì cứ yên tâm người ta sẽ giải quyết êm đẹp. Nên hăn không hề lo lắng gọi người đến gây sự.

Nhìn Khoảng năm sau người thanh niên đi phía sau nhìn như thế Thiếu Kiệt cùng Trương Hạo nhìn nhau cười mím một cái rồi hai người chụp lấy những vật dụng gần nhất với mình ném về phía nhóm thanh niên đang xông đến.

Thiếu Kiệt chụp ngay xô đá đang đặt gần mình mà ném, làm những viên đá bay tung tóe còn Trương Hạo thì xung quanh không có gì nhiều chỉ là vài cái chén, do chưa được dọn xuống cũng được hăn tận dụng.

Thiếu Kiệt hăn bay ngay vào người thanh niên đang hướng tới xuất ngay một cú đá trên không chân vừa chạm đất thì thực hiện một cú quét tầm trung, trúng ngay bên hông một tên tiếp theo, sau đó đưa tay đỡ lấy một cú đâm thẳng tới phía mình bước lên phía trước sử dụng ngay một cái gạt chân làm cho tên đang đâm tới, làm hăn ngã nhào ra phía sau.

Trương Hạo cũng không thua kém hăn lao vào sao khi thấy Thiếu Kiệt hạ được hai người hăn đâm ngay một tên gần mình còn không kèm thêm một chai bia vô đầu, tên đã ngã xuống gần đó.

Tên quản lý thấy hai người Thiếu Kiệt cùng Trương Hạo bạo phát cũng làm hăn run run trong lòng hăn không ngờ hai người đánh nhau ghê vậy hai người như hổ vào bầy dê tả xung hữu đột làm cho những người hăn gọi tới kêu cha gọi mẹ thương tích đầy mình mà hai người họ chưa hề mảy may bị thương tích gì. Lúc này hăn cũng run run hướng Thiếu Kiệt nói

- Các Người làm muốn làm gì?... Ta báo cảnh sát bây giờ!

Đúng lúc này Ngọc Hồ mặt không giấu được vẻ tức giận đứng phía sau của người quản lý kia nói.

- Chú mày muốn gọi cảnh sát ah?

Nghe được tiếng nói phía sau người quản lý quay lại thì thấy Ngọc Hồ cùng Thế Long, hăn tưởng được cứu thoát bởi hăn biết Ngọc Hồ quản lý khu này, nên chỉ về phía Thiếu Kiệt và Trương Hạo nói.

- Anh Hồ hai đứa này gây chuyện phá quán anh giải quyết dùm em.

Ngọc Hồ càng tức giận đâm ngay một phát vào mặt của người quản lý rồi mắng.

- Tiên sư cha nhà người! đến hăn mà người cũng dám đánh, thì đáng ăn đòn chuyện này cho dù người có kéo ai tới lão tử cũng phải quán mẹ nó anh em lòi thằng này ra đánh thêm một trận nữa cho hăn biết không phải ai hăn cũng có thể ức hiếp được.

Thế Long bỏ qua người quản lý đến bên cạnh Thiếu Kiệt xong nhìn bọn người Trương Hạo một lượt rồi nói

- Em có sao không?

- Không có chuyện gì lớn. Nhưng mà có vẻ hấn được người sai làm việc dù sao cũng không liên quan nhiều bản thân để hấn tự ăn nói với người kia vậy.

Nghe Thiếu Kiệt nói vậy, Thế Long cũng gật đầu rồi bước đến bên cạnh Ngọc Hồ đang đứng xem anh em mình hành hạ người quản lý kia, được Thế Long nói nhỏ vào tai việc gì đó Ngọc Hồ cũng gật gật đầu rồi ngồi xuống trước mặt người quản lý nói.

- May cho người hôm nay không phải là lão đại cho người biết một tin cái người mà người cho là thằng nhóc thật chất nó là anh em kết nghĩa với lão đại, mà lão đại của tao chắc mày biết là ai rồi nhỉ. Khôn hồn thì nói chuyện sao cho đúng với người bảo mày làm chuyện này. Chú nên nhớ chú tiếp xúc hằng ngày hay là người bảo chú làm việc.

Người quản lý lúc này cũng cảm thấy sợ hãi bản thân hấn biết lão đại của Ngọc Hồ là ai, người ta là hắc bang lão đại Cao Thịnh cái tên làm mưa làm gió ở Thiên Hoa này mà mình một thằng quản lý nhỏ bé mà lại đi đắc tội với anh em với Cao Thịnh lần này hấn thật sự không dám hùng hổ dọa người nữa mà run run, sau khi nghe Ngọc Hồ cho mình cái thông tin kinh người này. Hấn thầm chửi chính mình chỉ vì lấy lòng một người mà đắc tội một người còn khủng bố hơn, ai cũng biết người làm việc hành chính nhà nước chỉ có thể ở ngoài mặt ủng hộ còn bên trong thì sao thì không ai biết, còn Hắc Bang thì khác bên ngoài ra nhưng bên trong giết người lúc nào không hay.

Thấy mọi việc đã ổn Thiếu Kiệt mới tiến đến bên Hai người Ngọc Hồ cùng Thế Long nói.

- Thật chuyện này làm phiền hai anh quá mai mốt có việc gì em giúp được thì em sẽ giúp

- Em cứ nói vậy, đều là anh em cả không có chuyện gì đâu mọi chuyện chỉ cần không quá nghiêm trọng lúc nào em gọi bọn anh tới được đều ok hết!

Ngọc Hồ cười cười nói với Thiếu Kiệt. tuy ít tiếp xúc Thiếu Kiệt hơn Tước Phàm nhưng hai người này cũng hiểu rõ nhìn vẻ ngoài chỉ là một cậu nhóc còn ngồi ghế nhà trường nhưng ngoài mặt vẫn điệu thấp làm việc trầm ổn không quá mức, việc hôm nay cũng vậy tuy nhìn có vẻ như là hai người Ngọc Hồ và Thế Long là người giải quyết êm xuôi chuyện như hơn ai hết Thiếu Kiệt chỉ đem họ làm bia đỡ cho người khác làm phiền tới mình.

Mọi Chuyện nơi này đã xong nên Thiếu Kiệt bước tới quầy thanh toán tiền của phòng mình người thu ngân cũng e ngại nên chỉ lấy đúng số tiền phục vụ món ăn còn các chi phí phát sinh do đánh nhau thì không dám tính vào.

Lúc này Phan Nguyệt và Nhã kỳ bước ra khỏi phòng Nhã Kỳ thì đi theo Phan Nguyệt vào nhà vệ sinh nữ giúp cô canh chừng bên ngoài để Phan Nguyệt thay ra bộ đồng phục của Nhà Hàng

Bản thân Phan Nguyệt cũng không ngờ tới người Thiếu Kiệt gọi tới lại là Hắc bang xã hội đen mà nhìn bên ngoài có thể thấy rõ hai người hắc bang kia lại rất xem trọng Thiếu Kiệt, cùng nhau trò chuyện khá vui vẻ, mà người quản lý lúc này tuy bên ngoài nhìn có vẻ trầm trọng thương tích đầy mình nhưng thật ra đã là nhẹ tay cho hắn rất nhiều như cũng phải khiến hắn nghỉ ngơi một thời gian. Bởi công việc của ngành phục vụ này là như thế bất cứ cấp bậc nào khi vào làm phải chinh chu mọi thứ từ đầu tóc, khuôn mặt cho đến cách nói chuyện với khách hàng đều phải chăm chút từng chút một đôi khi phải dựa thế người này người kia nhưng đó là quy luật làm trong ngành dịch vụ này.

Phan Nguyệt bước ra sau khi trút bỏ bộ đồng phục nhân viên nhà hàng cũng làm cho hai người Ngọc Hồ và Thế Long tròn xoe mắt bởi nét duyên

dáng của cô khi mang lên mình chiếc áo sơ mi màu hồng nhạt thêm vào đó cái quần jean dài bó sát, mái tóc được cột được thả xuống làm cho cô thêm phần quyến rũ.

Nếu như nói đồng phục nhà hàng, tuy có đem phái nữ và tôn lên vẻ đẹp từ vóc dáng nhờ những phần lộ ra da thịt của người phụ nữ, thì với bộ đồ đang mang trên người Phan Nguyệt như một người khác nó tôn lên vẻ đẹp tiềm ẩn không quá bắt mắt nhưng lại dễ dàng chấp nhận với tất cả mọi người.

Theo chân hai người Ngọc Hồ và Thế Long, cả năm người cũng bước ra khỏi quán trước khi rời đi Phan Nguyệt cũng không quên cảm ơn Thiếu Kiệt và nói ngày mai sẽ đi làm sớm. bốn người cùng nhau lên một chiếc taxi và bảo taxi chạy về nhà từng người cho đến người cuối cùng là Thiếu Kiệt.

Tại một nơi khác, một người đang bão nổi với Hoàng Chí Hùng.

- Mày thiệt làm ăn kiểu gì vậy chuyện nào cũng không xong đến bây giờ còn có người theo dõi là sao. Mẹ kiếp thành sự không có mà bại sự có thừa! Tao hỏi mày chứ mày làm gì để bị theo dõi nếu hôm nay thằng đó không vì gấp gáp bại lộ ra đến lúc đó tao với mày ngồi khám còn chưa biết nguyên do ra sao.

Hoàng Chí Hùng bị anh mình Hoàng Chí Kim mắng té tác cũng không biết nói gì hơn ngoài việc trầm tư xem cách ứng phó tình hình như thế này

- Anh em mình, dạo này công việc rất ổn thỏa nhưng chỉ có riêng mẹ con hai thằng đó là không làm được gì.

Sau một tràng mắng Hoàng Chí Hùng, Hoàng Chí Kim hắt cũng ngồi xuống, đưa một điều thuốc lên môi kéo một hơi rồi thả ra một làn khói

trắng dày đặc. im lặng một lúc thật lâu rồi mới nói tiếp.

- Việc này không thể kéo dài nữa tốt nhất hiện tại cứ để cho mẹ con nó tung hoành dừng động đến, mai mày liên hệ bên tui làm giấy tờ nhà đi phải mau chóng kiếm người làm cái giấy sở hữu nhà đất mới được, càng để lâu mẹ con tui nó lại có thêm thời gian chống đối hai anh em mình!

Nghe Hoàng Chí Kim nói thế Hoàng Chí Hùng hần cũng gật đầu bởi hần hơn ai hết cần cái giấy nhà đất này hơn cả bởi hần cũng ở một phần trên mảnh đất này còn Hoàng Chí Kim thì đã có nhà cửa khang trang, tuy là không lớn lắm nhưng nó cũng thuộc dạng nhà lầu có sân vườn.

- Em thấy đáng ra nên làm từ lâu rồi bởi anh cứ bảo từ từ, nhưng thôi để mai em gọi bọn làm giấy tờ qua hỏi nó giá cả ra sao nếu thương lượng được càng sớm được bao nhiêu.

- Trước đây tao thấy mẹ con nó cũng khổ cực nên không thúc ép giờ thì anh mày cũng cần ít tiền làm những chuyện sắp tới, dù sao nó cũng được bố mẹ nuôi biết bao nhiêu năm tuy chuyện này nó không hề biết nhưng hiện tại nó đang là lão bản mở hiệu bách hóa có tiền hàng ngày thì việc âm thầm làm cũng được, mà tao chỉ sợ là tờ di chúc của mẹ trước khi chết đưa nó giữ lại không biết nội dung trong đó ra sao bởi tao cũng chưa xem.

Nghe Thế Hoàng Chí Hùng cũng nói.

- Tuy nhà mình đông người thật nhưng dù sao anh cũng là con trai trưởng việc quái gì phải sợ, nếu nói đúng ra thì nhà này mang dòng máu bố mẹ cũng tùm lum nào là cùng cha khác mẹ quá trời cũng là do ông già bên ngoài bao nuôi nhiều quá mà lại công khai hết không hiểu sao các bà hồi đó lại dễ thế, còn giờ nuôi có mỗi một bé ba mà cũng phải giấu diếm chả bù ông bố của mình anh nhỉ.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Bẫy Rập Từ Phong

Hôm nay Thiếu Kiệt đến trường như mọi ngày ngoài việc buổi sáng Trương Hạo gọi điện thoại nói Phan Nguyệt bắt đầu tới làm việc mọi thứ vẫn như bình thường. Hắn vẫn phải ra cửa tiệm phụ mẹ mình trong coi của hàng còn những việc khác thì không quan tâm lắm.

Đang bước ung dung vào lớp bởi hôm nay hắn biết có tiết của Từ Phong dù sao biết người hay khó dễ mình thì cũng không nên làm cho người ta có cơ hội nên Thiếu Kiệt đến lớp rất sớm trước mặt để cả tập vở bài làm chưa giải đối với hắn việc học của năm nay đã được hắn làm cho chu toàn những thứ như bài tập về nhà hắn chỉ cần ít phút trước khi vào tiết là có thể giải được.

Từ bên ngoài chạy vào là Lý Bân vẻ mặt hốt hải nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Anh Kiệt! Anh có hỉ sự chuyện này đã thành tin tức rất nóng hôm nay!

- Cái gì? mà nóng với không nóng, mà liên quan gì tới tao mà phải lo.

Thấy Thiếu Kiệt vừa giải bài tập vừa trả lời mình Lý Bân nhăn mày lấy hết bình sinh của mình nói thật to

- Cái gì mà không liên quan! Theo Nguồn tin đáng tin cậy, à mà chắc chắn là 100 phần trăm, giờ giải lao hôm nay Nhã Oanh nó công khai tỏ tình với anh mà không liên quan!

Đang ngồi làm bài tập Thiếu Kiệt cũng giật mình dừng bút nhìn qua Lý Bân bộ dạng ngơ ngác nói

- Thật!

- Còn gì mà thật với không thật chuyện này phổ biến trong toàn khối hết rồi, chỉ có mình anh là không biết thôi

Lý Bân thấy Thiếu Kiệt trả lời cộc lốc thì lại càng cố gắng bảo đảm nguồn tin của mình là chính xác. Thấy hẳn xác định như đúng rồi lại nói chỉ có mình hẳn là không biết vì cũng phải hẳn giờ đâu còn quan tâm quá vấn đề của những người học sinh, cái hẳn quan tâm bây giờ là việc kiếm tiền, kinh doanh, mở rộng các mối quan hệ và nhiều thứ hẳn đang định làm. Hẳn cũng thắc mắc tại sao Nhã Oanh đã có bạn trai lại tỏ tình với hẳn nên hỏi Lý Bân

- Thế còn bạn trai của Nhã Oanh đâu?

- Thưa Anh! Người ta chia tay từ cái đời năm thìn bão lụt giờ anh còn hỏi bạn trai, nói trắng ra là người ta đang muốn anh làm bạn trai người ta nên sau khi chia tay bạn trai vẫn chưa kiếm người mới anh hiểu dù em cái!

Thiếu Kiệt bây giờ mới nhận ra dạo gần đây Nhã Oanh cũng có điều gì đó lạ, nhưng hẳn không để ý dù sao hẳn cũng không thân thuộc cô nhiều lắm hẳn chỉ là nói chuyện vui vẻ với Nhã Oanh cho có cái gọi là bạn bè vì hẳn biết dạo gần đây đi lại với Nhã Oanh là Ngọc Nhi dù sao giữa nữ nhân với nhau cũng hơn là nam với nữ có nhiều điều khó nói.

Thấy Thiếu Kiệt trầm ngâm Lý Bân mới hỏi.

- Anh định sao đây? Quen hay không quen người ta dẫu gì cũng là con gái dễ gì có con gái nào tỏ tình với con trai.

Đáp lại Lý Bân mong chờ Thiếu Kiệt hờ hững nói rồi tiếp tục làm những bài tập đang giải.

- Chưa biết chuyện gì tới sẽ tới, đến rồi quyết định sau.

Lý Bân nghe Thiếu Kiệt nói thế thì cũng mong chờ cho đến giờ giải lao để xem hân ứng phó thế nào bởi vì hân cũng tò mò không biết Thiếu Kiệt nhận hay không nhận người bạn gái này.

Tiếng chuông báo hiệu giờ học vang lên khi mà Thiếu Kiệt hân đã làm xong bài tập về nhà ngồi ưu tư suy nghĩ thắc mắc tại sao Nhã Oanh lại hướng hân tỏ tình, với hân không phải Nhã Oanh không tốt hay xấu chỉ là hân không thật sự có tình cảm với cô, nhìn ngoài trời những chiếc lá mùa thu đang rơi thả hồn vào trong cái làn gió mát của không khí ngoài cửa sổ, Thiếu Kiệt không biết rằng mọi người đang đứng lên chào một người đang đứng giữa lớp cho đến khi Lý Bân đụng nhẹ hân một cái. Lúc này hân mới nhận ra mọi người đang nhìn hân mà Từ Phong thì vẻ mặt xem ra không tốt lắm, hân thầm rửa trong lòng.

- mẹ nó sao xui dữ.

Từ Phong thấy Thiếu Kiệt đứng lên sau cùng hân cũng bức tức vì trong mọi học sinh hân được xem là khó khăn nên không ai dám hò hét lớn nhỏ với hân mà Chỉ riêng một mình Thiếu Kiệt là hết lần này đến lần khác là hân bị bỏ lơ một bên hoặc đối chọi gay gắt với hân.

- Thiếu Kiệt em đem bài làm về nhà lên cho tôi xem.

Cầm quyển vở trên bàn Thiếu Kiệt đứng lên bước về phía bàn giáo viên để cuốn tập lên bàn khi hân chuẩn bị quay về chỗ ngồi thì Từ Phong nói.

- Em Đứng đó cho tôi để tôi xem bài em làm thế nào.

Biết Từ Phong làm khó mình chuyện lúc này Thiếu Kiệt cũng không nói gì im lặng đứng đó đợi hân xem bài tập mình vừa làm. Cầm cuốn tập của Thiếu Kiệt Từ Phong bắt đầu dò xét từng chi tiết nhỏ trong bài làm hân

cũng thầm giật mình không ngờ những bài đưa ra về nhà làm Thiếu Kiệt đã hoàn thành xong hết còn ra kết quả đúng khá nhiều.

Nhưng đã làm khó rồi thì với Thiếu Kiệt cho dù bài làm có đúng nhiều đi nữa hẳn cũng ráng bối mớ cho lỗi để mà khiển trách.

- Em làm bài tập về nhà của tôi mà như vậy đó hả đúng 7 bài trên 10 em trong giờ học có nghe giảng hay không hay là những bài này em vào lớp mới chép của người khác nhằm đối phó tôi đúng không. Giờ tôi sẽ đưa ra đề bài em giải bài tập này trước mặt cho tôi xem.

Nói rồi Từ Phong ghi lên bảng một bài tập xong bảo Thiếu Kiệt hẳn giải. Mọi người bên dưới ngơ ngác nhìn bài toán trên bản vừa được Từ Phong đưa ra. Thiếu Kiệt nhìn một hồi cầm viên phấn lên sau đó lại nhìn Từ Phong nói.

- Thầy chắc là bài này?

- Tôi chắc chắn em làm đi! Em mà là không được tôi bắt em phải chép lại toàn bộ chương trình học gần một tháng nay 100 lần và phải đứng trước toàn trường nói tôi là học sinh mượn vở bạn chép bài về nhà.

Từ Phong hẳn vốn muốn làm khó Thiếu Kiệt nên sử dụng một bài toán mà hẳn chưa giảng dạy, nhưng hẳn không biết rằng vốn Thiếu Kiệt hỏi hẳn như thế để có thể đào hố cho hẳn nhảy vào.

- Nếu em không làm được thì em chép phạt chương trình học 100 lần, với đứng trước toàn trường nói cũng được còn nếu em làm được thì thầy tính như thế nào chứ như vậy thì em làm được thì thầy cũng không mất gì thế thì đâu công bằng cho lắm như thế thì em làm được cũng lỗ không làm được cũng lỗ

Lúc này mọi người ngồi dưới cũng bàn tán Lý Bân là người lên tiếng đầu tiên.

- Cái này đúng là ước hiệp học sinh vậy thì khỏi làm cho rồi chứ làm xong mà không được gì thì lỗ chết.

- Ủ đúng rồi thế Thiếu Kiệt tại sao phải làm.

Thấy ở dưới học sinh cũng bàn tán việc mình quyết định không công bằng mà mình thấy vẻ mặt của Thiếu Kiệt càng làm Từ Phong tức giận trong lòng bực mình. Thiếu Kiệt vì làm không được mà kích động mọi người để hẳn không phải giải bài toán trên bảng. Nhìn bài toán một lần Từ Phong khẳng định Thiếu Kiệt hẳn không thể nào giải được bài toán này bởi đây là chương trình của học kỳ sau nên hẳn nói.

- Được nếu em giải được bài toán này từ nay tôi sẽ không kiểm tra bài em nữa.

- Không lẽ thầy lại keo kiệt đến thế chỉ có mỗi việc đó mà thầy bắt em giải bài toán học búa này thì em về nhà làm bài tập mỗi ngày sướng hơn.

Thiếu Kiệt cũng không ngại đổ dầu vào lửa kích thích Từ Phong bởi hẳn cũng biết bài toán này, nếu cách giải hiện tại thì chắc chắn sẽ không giải được mà chỉ có các giải ở học kỳ sau mới đưa ra đáp án mà Từ Phong cần.

Từ Phong hẳn là giáo viên chưa bao giờ gặp cảnh học sinh đôi co với mình nhưng trong lòng thầm nghĩ thằng này chắc chắn không giải được nên tìm cớ thoái thác được rồi xem yêu cầu của mày là gì ông đây chấp nhận hết xem mày giải ra bằng cách nào.

- Được rồi em muốn điều gì nói tôi đều chấp nhận hết chỉ cần em giải được bài toán này bất cứ điều gì tôi cũng chấp nhận.

- Em không cần đao to búa lớn gì hết chỉ cần thầy cũng đứng trước toàn trường tuyên bố từ này không làm khó dễ em trong giờ học thế là xong cũng đơn giản mà phải không thầy.

Im lặng một hồi Từ Phong nhìn Thiếu Kiệt sau đó lại nhìn về bài toán trên bảng trong suy nghĩ đắn đo dù biết rằng cách giải này hẳn chưa từng dạy, nhưng giữa viết Thiếu Kiệt mất mặt trước toàn trường chỉ là một con số nhỏ vì hẳn là học sinh còn đối với Từ Phong thì khác hẳn là giáo viên nên hẳn cũng phải suy nghĩ cho thật kỹ trước khi đưa ra quyết định.

- Thôi được tôi đồng ý! Giờ em hãy giải bài toán này đi

Lúc này khỏe môi Thiếu Kiệt xuất hiện một nụ cười nhẹ hẳn nhìn xuống lớp học rồi nói

- Các bạn trong lớp làm chứng cho mình với Thầy cuộc đánh cược này nhé!

- Đồng Ý!

Một sự xôn xao bắt đầu bên phía dưới sau tiếng Đồng ý đồng thanh của cả lớp cũng kéo theo một số giáo viên hiếu kỳ bên cạnh trong đó Mai Uyên Lâm.

Bởi là chủ nhiệm lớp nên cô phải chú ý đến lớp mình dù đang có giờ dạy ở lớp khác cô đứng gần cửa sổ cuối lớp hỏi một học sinh gần đó thì học sinh đó thuật lại câu chuyện cho cô nghe, sau khi hiểu được đại khái cô lại tiến gần hơn về cửa lớp nhìn lên bài toán trên bảng thì giật mình vì bài toán này của khối lớp sẽ học vào học kỳ sau làm sao Từ Phong lại đưa cho Thiếu Kiệt làm lại còn cá cược chẳng khác nào bắt học sinh của mình đứng trước toàn trường bêu xấu.

Nhìn Từ Phong lúc này đang chăm chú nhìn Thiếu Kiệt giải bài toán trên bảng nên không để ý được bên ngoài lớp đang có những giáo viên khác đang quan sát lấy Thiếu Kiệt từng nét phần đưa ra giải đáp cho bài toán cá cược mà qua người học sinh mới thuật lại cho Cô biết

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Mặt Mũi Mất Sạch

Bên ngoài lớp là các giáo viên gần đó tò mò, bên trong lớp học hiện tại càng xôn xao khi từng phép tính của Thiếu Kiệt đưa ra bởi học sinh bên dưới cũng biết được đây là một bài toán có thể nói là họ chưa từng được dạy thế mà Từ Phong lại đưa ra cho Thiếu Kiệt làm, nhưng mọi người càng bất ngờ hơn là Thiếu Kiệt lại cẩn thận làm từng bước từng bước một cho đến khi hẳn kết thúc bài toán cũng là lúc cho ra kết quả chính xác.

Quảng viên phần vừa sử dụng lên bảng hẳn mỉm cười quay lại nhìn Từ Phong nói.

- Thừa thầy em đã giải xong! không biết kết quả có đúng như thầy mong đợi!

Từ Phong nhìn từng bước từ lúc Thiếu Kiệt làm bài cho tới khi ra đáp án hẳn như bất động bởi mỗi phép tính mọi bước giải đều được Thiếu Kiệt làm đúng quy trình cho ra kết quả chính xác càng làm hẳn giật mình lúc này miệng của Từ Phong run run, lắp bắp nói lên thành tiếng.

- Không.. Không thể nào.. làm sao mà giải được! Không thể nào mà làm được ... đây là chương trình học của học kỳ sau, mà ăn gian.

- Không có chuyện gì không thể em đã là xong thì thầy cứ kiểm tra đúng thì nói đúng sai thì nói sai ở đây bao nhiêu người có cả thầy cô giáo khác cũng đang chờ biểu hiện của thầy.

Từ Phong giờ mới phát hiện ra không những bên dưới là học sinh mà xung quanh lớp còn có một ít giáo viên gần đó bản thân hẳn mất mặt với

các học sinh thì không sao nhưng mất mặt với những đồng nghiệp là điều hẳn không thể chấp nhận được. Nên nhìn Thiếu Kiệt bằng sự phẫn nộ nói.

- Không bài toán này không tính. Mà ăn gian nên tao không chấp nhận kết quả này.

Mai Uyên Lâm giờ mới từ bên ngoài cửa lớp bước vào hướng từ phong nói.

- Thế thầy định như thế nào mới gọi là chấp nhận. Bản thân thầy đã sai đưa ra bài tập mà lại là bài học sinh chưa từng học, nói giải nếu hôm nay Thiếu Kiệt không giải được thì anh sẽ làm gì? Chưa kể đến là một người thầy giáo anh thật sự không đúng mực lại đi cá cược với học sinh anh xem lại mình xem hôm nay anh không thực hiện cá cược thì mặt mũi của toàn bộ giáo viên trường này bị anh làm cho bôi đen hết rồi.

Mai Uyên Lâm cũng khá tức giận việc gì. Từ Phong hẳn lại hết lần này đến lần khác làm khó Thiếu Kiệt ngay cả việc học cũng làm như thế tuy Thiếu Kiệt có thật sự không chú ý đến giờ học của hẳn đi nữa thì chỉ khiến trách là được làm gì mà phải cá cược thua lại đứng trước toàn trường bêu xấu, việc đó cô không chấp nhận được, với Thiếu Kiệt giờ đây có khá rõ không những việc học ngày càng tốt hơn chưa kể ngoài trường học hẳn còn kinh doanh một công ty.

Cô đã từng đi qua xem việc kinh doanh của học trò của mình thế nào, cô từ một số khách hàng đang đợi bên ngoài biết được hiện tại công ty của hẳn có thể nói là nổi tiếng nhất trong giới kinh doanh mua bán mặt hàng linh kiện điện tử.

Một học sinh có đầu óc kinh doanh như thế, học tập ngày càng tốt hơn trước thử hỏi một giáo viên nào không muốn nhìn thấy học trò mình có được thành tựu cô cũng thế mà hơn ai hết cô biết được Thiếu Kiệt hẳn không như người khác mọi thứ hẳn đang làm đều khác xa người thường ở

lứa tuổi của hẳn cái đó người ta gọi là thiên tài không có một, thì việc gì một thầy giáo lại suốt ngày đi tranh chấp thiệt hơn với những điều nhỏ nhất hẳn làm.

- Cô biết gì mà nói chuyện này là việc của tôi, tôi không cần cô xen vào!

- Anh đừng quên đây là lớp tôi đứng chủ nhiệm, việc anh làm khó học sinh của tôi thì tôi sẽ báo lên sau. Còn việc anh thua bởi Thiếu Kiệt anh cũng nên thực hiện tuy nói đồng nghiệp với nhau không nên làm anh xấu mặt nhưng như thế học sinh sau này toàn trường sẽ xem lời nói của giáo viên bọn tôi ra sao là ở biểu hiện của anh tôi không muốn mình sau này nói ra mà học sinh không tin tưởng bởi hình ảnh của người như anh.

Bên ngoài một số giáo viên khác cũng hầm hầm tức giận, cần gì phải làm khó học sinh như thế, trong khi đó nhìn qua cậu nhóc này chắc chắn có thành tựu tuy bên ngoài có vẻ lười biếng, mà đa số các bài tập những giáo viên này đưa cho hẳn đều hoàn thành nhìn vẻ ngoài có thể là học sinh không tốt nhưng sức học của hẳn đạo gần đây các giáo viên khác thầm thừa nhận, trong lớp này có một học sinh đặc biệt chỉ là hay có tội lơ là ngoài giờ rồi quậy phá, nhưng đối với những giáo viên này đã là học sinh thì ai cũng có một tật xấu riêng từ trước tới nay đều thế.

Nên dù họ không nói ra nhưng mọi giáo viên dạy lớp này đều biết chỉ là với Từ Phong hẳn thì không ai muốn nói ra điều này bởi Từ Phong trước giờ hoành hành ngang ngược trong trường, mà mọi người đều nhìn bằng mắt cũng thấy được Từ Phong không ưa gì Thiếu Kiệt thế thì tội gì phải nói ra để cho học sinh ghét thì mọi giáo viên có cơ hội hơn, với bản tính con người là thế luôn đứng ngoài vòng từ từ nhìn xem người khác gặp họa, mà nay cái họa lại là Từ Phong hẳn kéo đến toàn bộ các giáo viên ở đây nên họ đâm ra tức giận.

Thiếu Kiệt nhìn qua một lượt tại thời điểm, Thấy Mai Uyển Lâm vì mình chống lại Từ Phong cũng thấy vui trong lòng. Hẳn nhìn Từ Phong châm

chọc.

- Phần em đã xong còn lại là của Thầy muốn chọn lúc nào thấy đứng trước toàn trường loa cũng được nhưng mà em sợ nhiều khi hay quên nên thầy làm sớm đôi chút càng dễ xí xóa.

Lúc này bên ngoài một âm thanh rất nhỏ vang lên hai người giáo viên đứng gần, nói nhỏ với nhau nghe cũng đủ lọt vào tai của Từ Phong.

- Đã làm thầy mà còn sân si với học sinh, đã vậy thua cuộc còn chịu không nổi, chuyện này mặt mũi giáo viên trường này bị mất sạch.

Trước áp lực vô hình từ những đồng nghiệp và ánh mắt dèm pha của các học sinh đang ngồi dưới Từ Phong biết mình không thể nào ngụy biện cho những gì mình đã làm ra hắn không ngờ có một ngày mình rơi vào tình huống mà hắn không lường trước được. Học Sinh sau lưng thì bàn tán còn đồng nghiệp coi khinh trong cuộc đời giáo viên chưa bao giờ như bây giờ mà tất cả những thứ đó đều do Thiếu Kiệt hắn ban tặng.

Hắn vẫn không ngừng tức giận điều đó chiếm mất sự kiểm soát trí óc hắn, bỏ qua Mai Uyên Lâm trong lớp bước ra bên ngoài còn gạt hết những người đang chặn đường hắn. Từ Phong biết mình rơi vào cái bẫy được đặt sẵn mà chính hắn lại tự bước chân vào nhưng lúc này hắn không còn có thể đứng trong lớp hắn về phòng giáo viên để tìm cách đối phó bởi nếu không qua được ải này bắt buộc hắn phải đứng trước bao nhiêu học sinh mà tự đem tôn nghiêm của mình xuống.

Trong lớp học mọi người đều ngơ ngác nhìn Từ Phong rời đi. Mai Uyên Lâm cũng biết việc này là không ổn dù sao cũng là giáo viên rời đi bỏ lớp không một lời nói là không được nhưng cũng nhìn về lớp học mình nói

- Thầy Phong đang không ổn định các em tự ôn tập, không được làm ồn còn việc của Thiếu Kiệt với Thầy Phong cô sẽ cho các em một công đạo đúng nhất với những gì các em muốn.

Mọi học sinh đều im lặng bắt đầu tụ tập lại với nhau nhất là xung quanh bàn của Thiếu Kiệt sau khi các thầy cô giáo khác đã rời đi lúc này Lý Bân mới nói.

- Anh Kiệt! anh nghĩ thằng cha Từ Phong có thực hiện thua cuộc không?

- Dễ gì ông xem mặt mũi quan trọng lắm. mà dù sao bọn mình không làm gì hăn được cũng tức thật, lần nào cũng nhắm vào lớp mình mà làm khó dễ. Cũng may lần này anh Kiệt làm được bài toán đó. Không thì hăn lại đắc ý rồi.

Một người học sinh trong lớp cũng lên tiếng nói. Thiếu Kiệt lúc này trong đầu lóe ra một ý tưởng, dù gì đã tới đây mà không làm gì Từ Phong được thì cũng không đáng hăn bỏ công.

- Từ Phong chắc chắn sẽ không để mình mất mặt dù gì bọn mình là học sinh cũng không thúc ép hăn được. Nhưng việc này nếu có người lớn can thiệp nữa thì khác à.

Cả đám nghe Thiếu Kiệt nói vậy khuôn mặt ai cũng sáng rực. Dù sao lớp cũng bị Từ Phong làm khó dễ nhiều lần, giờ đây có cơ hội đưa nào cũng muốn làm lớn sự kiện này.

- Giờ nghe anh Kiệt tụi mình về nhà báo lại việc này cho bố mẹ thằng nào thêm được cái gì thì thêm tao không tin lớp học hơn bốn mươi người phụ huynh học sinh mà không làm khó được thằng cha Từ Phong này. Nếu hăn mà phải trước Trường công khai xin lỗi lớp mình thì còn gì bằng.

Thiếu Kiệt không nói gì chỉ im lặng Lý Bân hăn giỏi nhất là những chuyện này dù cho là chuyện nhỏ nhất hăn cũng có thể làm lớn lên được bản thân hăn là trạm thông tin mà chỉ cần hăn thả cái tin ra nhỏ như hạt đậu nhưng chỉ sau một ngày sẽ thành một đại sự kiện bàn tán khắp trong trường nên Thiếu Kiệt hăn để cho Lý Bân tự do sở trường.

Chưa hết một tiết học mà Lý Bân đã di chuyển chỗ ngồi hơn chục lần mỗi nơi hăn đều đã thông tư tưởng từng nhóm người trong lớp cứ như thế cho đến khi cả lớp đều đồng ý là sẽ về nói với phụ huynh chuyện hay ho này, để cho phụ huynh tạo áp lực với nhà trường.

Bản thân biết hăn lợi dụng tất cả mọi người trong lớp với cả phụ huynh, nhưng chuyện xảy ra thật sự nên không ai nói là hăn làm việc không chính đáng. Vì hăn biết không phụ huynh nào chấp nhận cho một người thầy giáo chèn ép học sinh cùng lớp với con mình biết đâu hôm nay là học sinh khác không phải con mình nhưng ngày mai rồi ngày sau nữa người bị làm khó dễ lại là con mình thì sao. Bố mẹ lúc nào cũng luôn muốn tốt cho con mình đó là tâm lí từ xưa tới nay nên Thiếu Kiệt hăn chỉ vận dụng một chút để đối phó Từ Phong.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Nhã Oanh Bày Tỏ

Hai tiết học trôi qua nhanh chóng bởi những cuộc nói chuyện bàn tán xôn xao của những gì mới diễn ra, mọi người trong lớp ai cũng vui vẻ có người còn mong muốn bố mẹ mình tạo áp lực cho Từ Phong không còn ở trong trường nhưng đó là ý nghĩ còn quyết định vẫn là của chính nhà trường. Mọi thứ càng ồn ào hơn khi mà tiếng chuông kết thúc giờ học vang lên, hơn ai hết lớp Thiếu Kiệt hiện tại là những người muốn đi loan truyền cái tin tức về Từ Phong cho người quen trong trường.

Mọi người đều tập trung tại can teen trường học nơi đây ngoài khu vực bán đồ ăn vặt, nước uống ra còn phục vụ cả những món ăn để chống đói như mì gói, mì xào...

Bên ngoài được trang bị bởi công ty coca gồm bàn ghế nhựa và dù nên nơi đây hầu như là một màu đỏ của nhãn hiệu này. Thiếu Kiệt ngồi một góc bên phía ngoài đang thư giãn với chai coca trên tay xung quanh là những người trong nhóm chiếm cứ cả một khu vực như mọi thường đưa nào cũng có một chút gì đó gọi là trên tay không ít thì nhiều cũng vài tô mì đặt trên bàn. Mọi người xung quanh đang vui đùa bàn tán về vấn đề Từ Phong sẽ ra sao những nhóm nam thanh nữ tú nô đùa trên sân trường.

Mọi thứ đều rất bình thường cho đến khi một người trong nhóm Thiếu Kiệt từ phía xa xa chạy đến nói.

Sắp có chuyện vui Nhã Oanh đang cùng đám bạn hướng về phía bên này.

Nghe người học sinh đó nói thế Thiếu Kiệt cũng nhìn về phía người học sinh ấy chỉ tay về, tròng cảnh cũng không bắt mắt lắm chỉ có vài người đi

cùng Nhã Oanh, mà trong đó lại có cả Ngọc Nhi được Nhã Oanh kéo đi theo, Làm hẳn cũng thấy khó xử. Nếu không có Ngọc Nhi thì sau này cũng dễ nói chuyện mà có Ngọc Nhi ở đây hẳn cũng sợ cô hiểu lầm về mình đang phân vân không biết như thế nào thì Nhã Oanh đã đến trước mặt.

Mọi người xung quanh bất giác tạo nên một vòng tròn bao quanh hai người đem hai người làm trung tâm của nơi này.

Nhã Oanh bước đến trước mặt Thiếu Kiệt cách nhau chỉ chừng vài bước chân rồi cũng đứng lại tại chỗ. Những ánh mắt chậm rãi nhìn nhau, một sự im lặng để theo dõi sự bất ngờ. Cứ như thế từng bước đến bên nhóm người Thiếu Kiệt đang ngồi Nhã Oanh ngồi xuống trước mặt Thiếu Kiệt. trông cô có vẻ bình thường như mọi ngày, Thiếu Kiệt cũng không biết cô định làm gì.

Dù những năm nay đã bắt đầu phổ biến tình trạng viết thư tỏ tình nhưng đó cũng chỉ là hạn chế ở một số người thường những lá thư ấy được cất gọn trong ngăn bàn đối tượng mà hầu hết đều do nam giới chủ động. Còn đối với nữ sẽ từ chối hoặc đồng ý nhưng chỉ là tình yêu tuổi học trò ngây thơ trong sáng. Chứ không như hiện tại mà Thiếu Kiệt đang đối mặt là một người con gái công khai tỏ tình với mình trước đông đảo những người xung quanh việc này chỉ có trong truyện ngôn tình hay những chuyện đại loại như cổ tích thời hiện đại.

Im lặng một lúc lâu Thiếu Kiệt cũng như thế cả hai người đều không nói, xung quanh cũng im lặng hẳn thấy tình trạng cứ mãi như thế này cũng không phải là cách gì đành nói.

- Bạn hôm nay hơi lạ từ lúc bạn lại đây tới giờ đều im lặng. Mà đứng không làm gì,lại kéo ra tràng cảnh như vậy thì thật không thích hợp cho lắm.

Nhìn Thiếu Kiệt nói thế Nhã Oanh lúc này mới nhìn hẩn về mặt đầy bình tĩnh bởi đây là lần đầu cô hướng một người con trai theo đuổi.

- Thiếu Kiệt! Mình biết bạn chưa có bạn gái, Không biết mình có thể trở thành bạn gái bạn được không! Mình Thích bạn!

Nhìn Nhã Oanh mặt rắng hồng Thiếu Kiệt cũng im lặng hẩn không nghĩ Nhã Oanh sẽ làm thật. Trước tình cảnh này hẩn thật sự cũng không biết làm thế nào, nếu từ chối cô trước mặt đông đảo học sinh như hiện tại thì làm cô thương tâm, nếu không trả lời thì lại quá mập mờ dễ làm người khác hiểu lầm.

- Nếu bạn hỏi vấn đề này thì mình sẽ không trả lời! mình đi đây hôm khác lại nói chuyện

Thiếu Kiệt đứng lên trước sự ngỡ ngàng của tất cả mọi người ở đây, lại đem câu nói đó oanh tạc làm nhiều người khó hiểu. Nhã Oanh nghe thế cũng bất ngờ nói

- Tại sao? Bạn không thể tiếp nhận mình hay là bạn đã có người yêu tại sao lại không trả lời mình mà lại đi!

Bước chân dừng lại đôi chút. Nhìn Nhã Oanh đôi mắt long lanh ướt, khẽ thở dài hẩn nói.

Thích ở đây bạn nói chỉ là cảm nhận nhất thời của bạn ở một khía cạnh nào đó không thể đánh đồng với mình được. Dù bạn thích mình thì mình cũng chỉ biết chấp nhận bởi bản thân mình chưa đặt việc thích một người con gái nào hết.

Nhã Kỳ bước đến trước mặt Thiếu Kiệt giọng ầm ức nói.

- Thế tại sao bạn lại quan tâm Ngọc Nhi, khi Ngọc Nhi xuất hiện sự cố bạn lại xuất hiện, tại sao bạn luôn cùng Ngọc Nhi vui vẻ nói cười còn trong

khi đó với mình bạn lại rất bình thường như bao bạn khác?

Ngọc Nhi đi theo vốn cũng chỉ là tò mò muốn xem Thiếu Kiệt có nhận lời của Nhã Oanh hay không nên từ lúc đến đây tới giờ cô chỉ im lặng đứng một bên không nói gì, giờ lại bị Nhã Oanh nói như thế mọi người thì nhìn về phía mình, bỗng chốc trên mặt cô đỏ mặt cúi đầu, đôi khi lại lén nhìn về phía Thiếu Kiệt và Nhã Oanh đang đứng.

- Bạn cũng nói là quan tâm nếu là quan tâm thì bất cứ người bạn nào cũng thế mình đều quan tâm không hẳn chỉ có mỗi Ngọc Nhi như bạn tưởng nếu là bạn thật sự bị gặp sự cố mình cũng sẽ cố gắng giúp đỡ đó là việc mà một người bạn quan tâm lẫn nhau cần làm.

Thiếu Kiệt đáp lại câu hỏi của Nhã Oanh bình thản không một suy nghĩ tuy trong thâm tâm hẳn chỉ có một chữ đó là yêu nó lớn hơn việc thích một người nhiều, bản thân Thiếu Kiệt hẳn sống từng ấy năm cũng không hiểu hết được một chữ yêu thì làm sao ở cái tuổi này của một học sinh lại nhầm lẫn giữa thích và yêu như thế nào nhìn mọi người xung quanh hẳn thở dài nói.

- Đời người như nước chảy mây trôi, có người gặp nhau đúng lúc đúng thời điểm sẽ thành giai thoại, có người gặp nhau đúng lúc nhưng không phải thời điểm thích hợp để lại cho nhau nhiều nỗi sâu, yêu hay không chỉ là số phận của một con người, có người để mất nhau, có người đợi một đời người chỉ hi vọng thấy được người mình yêu cười nhưng, không phải vì họ gặp nhau sẽ kết lên tơ hồng mà vì hai người đó cùng gặp nhau đúng lúc đúng thời điểm.

Có thể bạn cho mình làm cao cũng được nhưng bạn gặp mình không đúng lúc, mà thời điểm thì càng không phù hợp, hiện tại mình đang muốn cố gắng học nên chuyện bạn gái hay tình yêu đối với mình lại là một thứ xa vời mong bạn hiểu.

Nói xong Thiếu Kiệt bước đi vào lớp để cho Nhã Oanh đứng đó nhắc lại từng lời của Thiếu Kiệt. rồi nắm thật chặt tay lòng nói. Thiếu Kiệt bạn từ chối mình nhưng mình sẽ theo đuổi bạn cho đến khi bạn thật sự thuộc về mình.

Còn với Ngọc Nhi thì cô cũng hiểu Thiếu Kiệt đang muốn từ chối khéo Nhã Oanh viện lý do chú tâm học hành như những người khác hay làm để không phải mang lại những phiền phức vốn có.

Nhã Oanh nhìn Thiếu Kiệt rời đi, cô đứng đó im lặng thật lâu. khi mà mọi người vẫn chưa quay về với hiện tại vẫn còn đang suy nghĩ về câu nói đầy thâm ảo của Thiếu Kiệt.

Mọi thứ như như kéo về thực tại bởi tiếng chuông của giờ lên lớp làm một mảnh xôn xao của học sinh sau vụ Từ Phong chưa hết lại tới chuyện của Thiếu Kiệt hấn và Nhã Oanh. Làm cho mọi người trong trường càng có thêm nhiều chuyện để bàn tán.

Còn Thiếu Kiệt khi hấn bước vào lớp thì điện thoại bên người cũng run lên báo hiệu tin nhắn tới hấn vội lấy ra đọc tuy nội dung tin nhắn vô cùng ngắn nhưng hấn cũng biết được ai là người báo cho hấn. Hoàng Chí Hùng gọi người làm hồ sơ nhà.

Đọc được những dòng tin nhắn kia hấn vội nhắn tin lại

Khóe miệng mỉm cười hấn cất điện thoại vào túi tiếp tục ngồi xuống chỗ ngồi bắt đầu những tiết học còn lại.

Tại bên trong một căn phòng đầy những mảnh vỡ, các tập sách rơi vãi trên đất, bút viết nằm la liệt một người ngồi trên ghế đầy phần nộ. Hấn bực tức vì bản thân mình bị một thằng nhóc chơi xỏ mà việc hấn tiến không được lùi cũng không xong là hấn càng thêm khó chịu. Ai cũng biết hấn là

giáo viên mà lại phải xin lỗi học sinh lại còn hứa rằng không được làm khó dễ trước toàn trường điều đó như muốn lấy mệnh hăn.

Sau một hồi đập phá làm cho căn phòng không còn gì gọi là ngăn nắp mà các giáo viên thường có hăn ngồi trên ghế im lặng rồi lấy ra điện thoại gọi vào một số. Đợi bên kia báo tín hiệu bắt máy hăn nói.

Anh em muốn anh đối phó tên nhóc này giúp em, nó làm em mất mặt.

Bên kia điện thoại nghe thế cũng im lặng hỏi.

- Có chuyện gì! Đã bảo chú mày làm ở Như Phúc này không chịu lại tới Thiên Hoa làm gì. Được rồi có chuyện gì nói anh mày giải quyết nhanh.

Nghe bên kia đầu dây cũng trách móc mình nhưng Từ Phong không khó chịu ngược lại còn kể rõ sự tình ở nơi đây cho người bên kia điện thoại nghe. Sau một lúc ra lâu được Từ Phong kể lại người bên kia điện thoại mới nói.

Được rồi chuyện này anh sẽ giải quyết trước mắt chú chịu khó im lặng. Có thể nhanh nhất khoảng một tuần anh sẽ đưa người xuống chỗ chú, giúp chú sửa trị thằng nhóc đó. Luôn tiện đề bạt một ít người dưới quyền của anh. Tạm thời chú cứ an tâm nội trong một tuần mọi thứ sẽ trở lại như đúng ý chú.

Bên kia vừa vang lên tiếng ngắt cuộc gọi Từ Phong tay nắm thật chặt chiếc điện thoại trong tay miệng khẽ nở lên một nụ cười rồi nói với một mình hăn.

Thiếu Kiệt mày chờ đó tao sẽ không tha cho mày đâu!

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Dự Án Mới

Sau Sự Việc Từ Phong và Nhã Oanh làm cho Thiếu Kiệt trở thành một chủ đề nóng trong trường mấy ngày qua, Từ Phong thì chưa có động thái gì tuy nhà trường bị áp lực khác lớn bởi các phụ huynh cần một lời giải thích từ nhà trường về vụ việc trên.

Còn Nhã Oanh vẫn thế vẫn thường xuyên tìm đến bọn người Thiếu Kiệt cùng nhau nói chuyện vui đùa nhiều hơn trước, ai cũng biết xem như Thiếu Kiệt xem như vẫn chưa có động thái nào ngoài là bạn bè.

Với thầy cô giáo viên thì Thiếu Kiệt ngày càng biểu hiện rõ ràng những kiến thức toàn diện của mình ở các môn học nên ai cũng vui vẻ vì mình được dạy một học sinh ưu tú như thế.

Đối với Thiếu Kiệt những ngày qua ngoài việc đi học mấy ngày trở thành chủ đề trong trường hẳn cũng không thật sự để tâm lắm dù sao bây giờ cái hẳn cần là phát triển công việc nên hôm nay hay lại đến cửa hàng tin học.

Qua sự vận động của Trương Hạo hiện tại Công ty tin học của Thiếu Kiệt là hai mặt tiền liền nhau và khá đông mọi thứ được sắp xếp lại một cách trật tự bởi hai người Nhã Oanh và Phạm Tuyết. Mặt bằng được mở rộng nên chia ra thành một bên bán hàng và đặt những sản phẩm mẫu làm phiếu xuất hàng còn một bên là nơi nhận hàng và tiếp nhận hàng bảo hành. Không gian rộng rãi hơn dễ làm những người mua hàng có được khoảng không gian nhất định lựa chọn hơn vì các sản phẩm được bày bán và trải

rộng hơn các sản phẩm của các nhà phân phối của các công ty cũng hỗ trợ việc quầy kệ để trang trí hàng hóa nhiều hơn.

Thấy Thiếu Kiệt đến Nhã Oanh cũng biết hiện tại sắp xếp lại công ty thì phòng Chu Tường cũng đã đặt ở bên cạnh thêm vào đó một nhóm nhân viên chuyên trực trả lời các câu hỏi của thành viên trên web giao dịch nên cũng đến hướng dẫn Thiếu Kiệt lên lầu, Vừa đi vừa nói.

- Mặt bằng được mở rộng nhiều người lại làm được nhiều Thứ hơn.

Theo chân Nhã Oanh đi qua các bộ phận Thiếu Kiệt lên trên lầu hai nơi đây ngoài Chu Tường có hẳn một dãy bàn cho các nhân viên đang chăm sóc khách hàng cho các thành viên sàn giao dịch. Thấy Thiếu Kiệt đi qua Chu Tường cũng gật đầu, còn Thiếu Kiệt nhìn sơ lượt cách sắp xếp không mấy thay đổi nên cũng không quan tâm lắm vì mỗi ngày khi đi học về hẳn đều dùng những máy tính còn để tại nhà mình lên web kiểm soát các thành phần cấu trúc và xem xét sàn giao dịch.

Bước tiếp lên lầu ba lúc này cả ba người Trương Hạo và Phạm Tuyết cũng sắp xếp các việc đang làm dừng lại cũng như Chu Tường bước theo Thiếu Kiệt hẳn bước vào phòng họp mà mọi người đã sắp xếp sẵn vì nơi đây dành để họp nên chỉ có một chiếc bàn dài được trang bị gần đây cũng ra dáng một công ty, nơi này cũng là nơi bàn bạc thương thảo các hợp đồng từ các nhãn hàng phân phối linh kiện và các khách hàng lớn.

Khi mọi người đã ngồi vào vị trí Thiếu Kiệt nhìn sơ qua một lượt rồi hướng Phạm Tuyết hỏi.

- Công Việc ở đây chị đã làm quen được hết, hay có gặp trở ngại gì không?

- Công Việc của chị rất tốt với lại ở đây, có Nhã Oanh cùng mọi người cũng giúp đỡ chị khá nhiều nên mọi việc không có trở ngại gì! Cảm ơn em Thiếu Kiệt.

Nghe Thiếu Kiệt hỏi như thế Phạm Tuyết cũng trả lời thật lòng mình. Nếu không gặp Nhã Oanh được vào làm nơi này cô cũng không biết giờ phút này mình phải chìm nổi ra sao giữa cái cuộc sống hằng ngày chưa kể đến ở chốn thị phi kia cô cũng không biết mình có hay không một ngày trở thành một trong những nạn nhân của xã hội nên cô nói lời cảm ơn đó là lời thật lòng của mình.

Vì nơi đây môi trường làm việc tốt năng động, và đầy sự nhiệt huyết cô không nghĩ sẽ được làm ở một môi trường tốt như vậy, không áp đặt danh số, không phải chạy đua thành tích, mọi thứ tự do chưa kể những nhân viên ở đây ngoài tiền lương họ còn nhận được khá nhiều tiền doanh thu được trích phần trăm nên không nói đến muốn làm hay không nữa rồi mà càng là cố gắng bán hàng và tư vấn càng nhiều càng tốt, để đem lại thật nhiều tiền về túi là tiêu chí của các nhân viên ở đây sau những ngày tiếp xúc.

- Như vậy là được rồi em chỉ sợ chị lại không quen như thế cũng ổn thôi bắt đầu chính thức hợp.

Thiếu Kiệt nói thế Trương Hạo đạo này cũng ra dáng ông chủ hơn nên bắt đầu trước.

- Tình hình chung đạo này chúng ta mở rộng được hơn, doanh thu cũng tăng đều đa số các sản phẩm tăng thường là sản phẩm được các công ty ký gửi ngoài mặt bằng họ thuê để bài trí sản phẩm ra còn doanh thu của chúng ta cũng cao hơn nhờ những sản phẩm mới. Còn các linh kiện đã qua sử dụng thì hiện nay chúng ta đã giảm được khoảng mười phần trăm.

- Ừ xem ra cũng khá khả quan nhưng mà đối với các mặt hàng mới thì không quan tâm mấy về vấn đề bảo hành còn các vấn đề như những sản phẩm linh kiện cũ đem tới bảo hành phải chú trọng nhanh và linh động có thể làm một bảng đổi trả hàng trong thời gian cho khách, đối với các nguồn thanh lý tiệm nét thì cố gắng thu lại và kiểm tra tất cả làm những khâu test

kỹ lưỡng hơn tuy có tốn thời gian nhưng chắc chắn sẽ không gặp phải vấn đề bảo hành sau này.

Thiếu Kiệt trầm ngâm một lúc rồi lại nêu ra suy nghĩ của mình cho bốn người nghe. Sau Trương Hạo báo cáo lần lượt từng người, Nhã oanh và Chu Tường cũng nói ra những gì mà trong thời gian qua đã làm được.

Qua cái tổng kết của Chu Tường là dài nhất doanh thu cũng cao nhất mà những thứ như thế không phải tự mình nó có mà thuộc về hình thức khó nắm bắt nhất. Hiện nay trang web đã đi vào hoạt động mỗi ngày có thêm biết bao nhiêu người mua bán vàng trên trang giao dịch và nhận về bên phía Thiếu Kiệt là phí giao dịch. Thêm cả khi mà đã chuyển số tiền ban đầu khi mua vàng vào với giá thấp để giữ lại chi trả cho khách hàng thì lại dư ra một khoản phí giao dịch khá lớn gần 2 tỷ đồng mà hiện tại số lượng vàng với khối lượng giao dịch luân chuyển trong trang web có hơn gần 10 tỷ đồng chưa tính đến những người mới tham gia vào trang giao dịch.

Sau khi biết được điều đó Thiếu Kiệt cũng cảm thấy an tâm bởi vốn lưu chuyển trên sàn từ người này sang người khác đối với dân kinh doanh lướt xong thì hầu như đều nằm tại trên sàn cho đến số tiền lời họ thu được là khá cao mới rút đó là tâm lý quan niệm của mọi người vì nếu rút làm nhiều lần sẽ mất nhiều phí hơn là một lần.

Nhìn qua mọi thứ đều đầu vào đó Phàm Tuyết cũng đã quen với công việc hiện tại bây giờ Thiếu Kiệt mới nói.

- Trước hết em muốn rút Nhã Oanh về làm một dự án mới mà bên đây Nhã Oanh là người quyền hành cao nhất giống như Chu Tường hiện đang bên bộ phận sàn giao dịch. Sau này sẽ có những dự án cho mọi người ở đây đứng riêng một phần sau hôm nay em sẽ không đến cửa hàng nữa. Hàng tháng sẽ tập trung tại nhà em mà báo cáo một buổi. Hiện tại Trương Hạo vẫn giữ bộ phận cửa hàng mua bán. Thời điểm này Phàm Tuyết phải cùng Trương Hạo đào tạo những người có thể lên làm quản lý sau này. Hiện tại

bên Chu Tường đã ổn nên em không cần thiết phải đến đây Thường xuyên nữa mọi người có thể tự do phát huy những gì mình biết và hoạt động. Chị Nhã Oanh sẽ phải ra đăng ký kinh doanh riêng theo bản kế hoạch của em đưa ra khi nào xong thì báo em lúc đó sẽ hoạt động chính thức dự án.

Lúc này Phàm Tuyết mới nhìn Thiếu Kiệt lo lắng.

- Chị mới tới đây làm dù đã quen biết với mọi người và công việc nhưng để chị đảm nhận việc đào tạo người như thế liệu có ổn.

- Đối với em chị chỉ cần quen thuộc cách thức làm việc là được còn việc đào tạo người cứ từ từ mà làm không cần phải vội. Việc chị sẽ đứng một nơi để làm việc độc lập trước sau gì cũng phải có nên cứ chuẩn bị từ từ dù sao ở đây vẫn còn Trương Hạo và Chu tường nếu thấy khó cứ hỏi họ còn không chị cứ trao đổi với Nhã Oanh, dù sao trong thời gian hiện tại Nhã Oanh ngoài việc làm theo kế hoạch vẫn còn ở công ty làm việc với chị.

Biết Phàm Tuyết lo lắng mình không làm được những việc sắp tới nên Thiếu Kiệt cũng trấn an cô đôi chút vì hẳn biết chỉ khi đưa Nhã Oanh ra ngoài làm dự án khác thì hẳn mới có thể kiếm được càng nhiều tiền hơn, Trước đây hẳn còn lo lắng không tìm được người thay thế chỗ của Nhã Oanh giờ đã có Phàm Tuyết thì hẳn cũng nên rút từ từ Nhã Oanh ra để thực hiện kế hoạch.

Nhìn Bộ tài Liệu được viết tay trên bàn như những bài viết tay kế hoạch mà Thiếu Kiệt đã đưa cho mình. Nhã Oanh biết dự án mình sắp được giao rất lớn bởi trên đó ghi hẳn một dòng khá lớn chuỗi dịch vụ nhà hàng tiệc cưới. mà đã là chuỗi nhà hàng thì khối lượng nhân viên cũng như mặt bằng kinh doanh việc trang trí cũng tốn rất nhiều tiền.

Mọi người nhìn thấy tiêu đề của bộ tài liệu cũng biết nó là một nơi tốn rất nhiều tiền đầu tư nhưng mọi người lại không biết việc đầu tư những

chuỗi dịch vụ tiệc cưới như thế này lại là nơi thu về tiền rất nhiều. Mà chi phí bỏ ra cũng chỉ là lúc đầu không như mọi người vẫn hay suy nghĩ.

Ngoài kinh phí đầu tư mặt bằng thường là thuê lại đất của quân đội hoặc thuộc dạng kho bãi doanh nghiệp giá lại không cao mà thêm vào đó những nơi này chính sách khá tốt cho người đầu tư con việc nhân viên và các bộ phận, chỉ cần thông báo một bản đấu thầu thì không biết bao nhiêu người sẽ đăng ký, mà như thế thì việc duy nhất mà Thiếu Kiệt bỏ ra chỉ là mặt bằng mà thu lại lợi nhuận từ những buổi tiệc cưới vì ai cũng có một lần trong đời nên không ai không muốn ngày trọng đại của mình không hoành tráng.

Đầu Tháng cần mong mọi người giúp đỡ Nguyệt Phiếu + đề cử cảm ơn các bạn đã ủng hộ, giúp mình có thêm động lực để viết.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Hộp Gia Đình

Sau khi kết thúc cuộc họp với mọi người, thiếu Kiệt rời đi để lại trên bàn bản viết tay và những kế hoạch được sắp xếp. Dạo một vòng trên các con đường của Thành Phố về Chiều tuy có đông người qua lại nhưng đối với Thiếu Kiệt hẳn lại cảm thấy dễ chịu không như những ngày bốn ba khắp chốn. Điện thoại lúc này lại vang lên những âm thanh đơn điệu. Nhìn thấy dòng lưu tên danh bạ của Lý Vân Anh Thiếu Kiệt bắt máy nghe lấy.

- Thiếu Kiệt à bên kia hồ sơ đã đến đúng khâu quan trọng sau khi vẽ bản vẽ giờ chỉ cần cháu thao tác một ít là hồ sơ bị chặn lại ngay cháu triển khai nhanh nhé.

- Vâng cảm ơn dì ngay mai cháu sẽ thao tác ngay.

Đem điện thoại bỏ vào túi Thiếu Kiệt hẳn lại đạp xe đi trên đường lần này hẳn chỉ ghé về nhà một chút rồi lại đạp xe ra thẳng cửa hàng bách hóa.

Về đến cửa hàng bách hóa Thiếu Kiệt đi vào cũng khẽ cười về những người xung quanh sau đó đến ngay cạnh Hoàng Lâm Nhu mẹ mình nói.

- Mẹ có người nói với con hai người Hoàng Chí Kim với Hoàng Chí Hùng âm thầm hợp thức hóa giấy tờ nhà hiện tại hồ sơ đang ở quận rồi.

- Cái gì cái này ai cho con biết điều này đúng chứ!

Hoàng Lâm Nhu nghe Thiếu Kiệt nói như thế cũng giật mình nhìn Thiếu Kiệt thốt lên. Nhìn Thiếu Kiệt hẳn như không muốn tin vào vừa mới nghe được.

- Điều này con chắc chắn mẹ có nhớ Lý Vân Anh bên dịch vụ làm giấy tờ nhà đất không. Tin này là Lý Vân Anh cho con biết.

Nhìn Thiếu Kiệt một lúc rồi Hoàng Lâm Nhu mới thắc mắc hỏi

- Tại sao Lý Vân Anh lại liên hệ với con chuyện này?

Lúc này Thiếu Kiệt hẳn mới lấy ra từ trong cặp mình một bộ đưa cho Hoàng Lâm Nhu rồi kể lại mọi việc nhờ Lý Vân Anh làm giấy tờ ra sao rồi cũng như nhờ cậy Lý Vân Anh xem xét về hai người Hoàng Chí Kim cùng Hoàng Chí Hùng về những vấn đề giấy tờ nhà đất thì báo lại cho Thiếu Kiệt hẳn.

Sau Khi nghe rõ ngọn nguồn Hoàng Lâm Nhu cũng nhìn vào giấy chứng nhận quyền sử dụng đất trong tay mình rồi lại nhìn Thiếu Kiệt thờ dài.

Hoàng Lâm Nhu biết Thiếu Kiệt không giống như những học sinh còn ngồi ghế nhà trường bởi những việc làm của Thiếu Kiệt cũng nói lên hẳn sẽ không phải là người bình thường như bao người khác, nhưng mà bà cũng không nghĩ Thiếu Kiệt nghĩ nhiều như thế, bà biết rằng người anh và người em cùng cha khác mẹ mình cũng không phải là người hiền lành gì nhưng bà vẫn tin dù đối với người khác như thế nào, thì với người trong gia đình họ vẫn giữ một cái tình.

Nhưng không nếu Thiếu Kiệt nói việc này do Lý Vân Anh báo thì việc này là sự thật vì hơn ai hết bà biết Lý Vân Anh là người như thế nào, lăn lộn ra sao trong lĩnh vực môi giới những hồ sơ nào khó như thế nào khi qua tay Lý Vân Anh đều có thể hoàn thành. Nhưng Hiện nay bà lại báo cho Thiếu Kiệt vậy là bà đã không nhận hồ sơ này vì biết chắc Thiếu Kiệt sau lưng sẽ thao tác để bộ hồ sơ này không hoàn thành được.

Nhìn Hoàng Lâm Nhu im lặng một hồi lâu Thiếu Kiệt mới nói.

- Theo con thấy bây giờ cứ gọi mọi người kia lại viết đơn kiện, thưa lên các nơi chặn lại bộ hồ sơ này. Xem bắt buộc hai người đó chia ra theo đúng số người của gia đình là được.

- Thật sự thì bà ngoại con cũng đã liệu trước được tình hình này trước khi mất bà ngoại có để lại cho mẹ một tờ di chúc viết tay mà hàng xóm là người làm chứng lúc đó bà ngoại con bảo mẹ cất giữ nếu gặp trường hợp như vậy thì mới đưa ra.

Hoàng Lâm Nhu cảm thán nói cho Thiếu Kiệt biết rằng mình vẫn còn một tờ di chúc của bà ngoại Thiếu Kiệt vì đây là trước khi trút hơi thở cuối cùng bà nhờ mọi người hàng xóm láng giềng làm chứng ghi lại trước khi qua đời.

Thiếu Kiệt cũng không ngờ trong tay mẹ mình lại có một phần di chúc của bà ngoại nên hăn hỏi mẹ mình bởi hăn biết nếu mà mẹ hăn mở ra rồi thì sẽ biết được trong đó sẽ phân chia mảnh đất nhà mình như thế nào.

- Mẹ thế trong di chúc của ngoại mẹ đã đọc chưa?

- Mẹ đọc rồi mọi thứ trong di chúc thì ghi lại phần phía sau dành cho Chú Hùng con và Cô Hân cùng Cô Ly còn phía trên thì của Bác Kim, mẹ và cô Hương. Tất cả mọi người được nhắc tên trong di chúc của ngoại con giờ chắc phải liên lạc hết những người có tên trên về họp bàn lại mới được.

Hoàng Lâm Nhu cũng kể sơ lược nội dung cho Thiếu Kiệt nghe sau đó cũng băn khoăn có nên gọi những người trong di chúc hay không. Thiếu Kiệt cũng thắc mắc tại sao trong phần di chúc của ngoại mình lại không có phần diện tích mà nhà mình đang sử dụng nên hỏi mẹ hăn.

- Khoang mẹ nói trong phần di chúc không có phần đất nhà mình à.

- Ừ phần đất nhà mình đang ở trước đây là của nhà cô Nhung kế bên nhưng mà ông ngoại con mua cho mẹ lại bằng một cuộc cá cược nên không

tính vào diện tích lúc đầu. Nên trên di chúc chỉ đề cập tới miếng đất bên phần nhà của Chú Hùng và con bác Kim đang ở thôi. Mẹ vẫn còn tờ giấy đánh cược ấy ở nhà trên đó ghi mẹ là người được sở hữu mảnh đất đang ở.

Hoàng Lâm Nhu cũng giải thích rõ vấn đề cho Thiếu Kiệt biết im lặng một lúc hẳn biết hiện tại quỹ tích của việc này hoàn toàn khác trước có lẽ vì hẳn đã thay đổi được mẹ mình cũng có thể là do mẹ hẳn được biết hai người kia làm giấy tờ chưa được mới dẫn đến việc này phát sinh nhưng dù sao thì việc mẹ hẳn có được chủ quyền miếng đất nhà hẳn đang sử dụng lại chính là mảnh đất thật của mẹ hẳn mà không phải chia cho ai trong gia đình.

- Việc trước mắt con thấy tối nay nên họp bàn lại các cô có tên trong di chúc của ngoại dù sao họ cũng có một phần trong di chúc càng sớm càng tốt nếu không bộ hồ sơ kia được qua xét duyệt thì không thể văn hồi được.

Thiếu Kiệt hẳn cũng biết những người kia có cuộc sống không dễ dàng gì mà việc hai người kia một lần nuốt trọn hết tất cả đã làm hẳn khắc ghi trong lòng nên lần này hẳn sẽ không để hai người đó được toại nguyện, vì hẳn có đầy đủ tài chính trong tay, đủ các thức hẳn cần và chắc chắn lần này mẹ con hẳn sẽ không thua bởi hai người thân thuộc thâm độc trong gia đình.

Từng cuộc gọi được Hoàng Lâm Nhu bởi đây là chuyện trọng đại mà lời nói của Thiếu Kiệt cũng đánh thức bà vì nếu để hai người kia thực hiện được quyền sở hữu đất lúc đó dù có thừa kiện đi đâu thì họ vẫn là người thiệt thòi.

Bởi Chuyện hệ trọng nên tất cả những người được Hoàng Lâm Nhu liên lạc đều đến là Thiếu Kiệt trong tối, họ cũng biết nếu họ không có mặt chắc chắn sẽ không còn gì dù chỉ là một đồng xu nào từ mảnh đất để lại, vì lợi ít lớn họ chấp nhận bỏ những công việc đang làm mà đến nhà Thiếu Kiệt thật nhanh.

Một phần là những người này đều ở tại Thiên Hoa không cách xa nhau là mấy nhưng bởi cuộc sống nên ít qua lại với mọi người trong gia đình của chính mình.

Đến nhà Thiếu Kiệt cùng một lúc, mà lúc này cũng là trời cũng đã là 9h tối. Vì việc này mà Thiếu Kiệt với Hoàng Lâm Nhu cũng phải đóng cửa sớm mà về nhà chuẩn bị cho việc họp gia đình.

Ba người Hoàng Nhã Hân, Hoàng Ly cùng Hoàng Hương câu đầu tiên đều là

- Chuyện này tới đâu rồi? hai người kia ra quyền sử dụng đất rồi ah!

Đón tiếp ba người là Thiếu Kiệt đem nước ra cho bốn người trong đó có mẹ mình rồi ngồi một bên kể lại việc nhận được tin từ Lý Vân Anh nhưng không nói rằng tại sao Lý Vân Anh lại báo cho mình.

Hắn trước cuộc họp đã nói với mẹ mình không nên đề cập tới phần đất mà nhà mình đã làm được giấy tờ nên bà cũng chỉ im lặng để cho Thiếu Kiệt kể lại cho ba người nghe chuyện Hai Người Chí Kim và Chí Hùng nhờ dịch vụ là giấy tờ không thông qua họ.

Nhận được tin tức là chưa ra được quyền sử dụng đất mà chỉ là hồ sơ đang đợi xét duyệt thì ba người cũng thở một hơi. Họ cũng như Hoàng Lâm Nhu nếu biết bộ hồ sơ đã xong thì họ rất ít có cơ hội mà thắng được hai người kia.

Lúc này Nhã Hân mới nhìn Hoàng Lâm Nhu hỏi.

- Chị định làm việc này như thế nào? Dù thế nào tụi em cũng chỉ là con của vợ ba mà chị thuộc dòng chính.

- Đúng rồi Chị Nhu bây giờ làm cách nào bởi tụi em cũng không có học thức cao như chị mà nếu có thừa kiện bọn em cũng không rành luật pháp

việc này để chị làm chủ. Chị như thế nào thì bọn em theo như thế chứ không thể nào để hai người đó được như ý được.

- Hay là bốn người chúng ta qua nhà Chí Kim nói một lời phải trái vấn đề này chứ không họ bỏ qua cả bốn người chúng ta như thế sao được.

Hoàng Hương và Hoàng Ly mới nói thêm vào dù gì họ cũng biết nếu Hoàng Lâm Nhu có im lặng đi đàm phán với hai người kia thì cũng không tới lượt mình nên để cho Hoàng Lâm Nhu quyết định việc này. Thấy ba người đồng ý theo mẹ mình sắp xếp nên Thiếu Kiệt lúc này mới nhỏ giọng hướng ba người nói.

- Tuy con không thể quyết định gì trong việc này, nhưng con cũng có một chút ý kiến để mẹ cô và mẹ đưa ra quyết định. Trước mắt con thấy cứ viết đơn thưa kiện ngăn chặn lại việc làm quyền sử dụng đất này, nếu cấp quận không xét duyệt thì mình thưa kiện lên cả cấp trên nữa, đi kèm với đó là mình viết thư lên một số báo đài để làm áp lực vì con thấy nếu mà có nhà báo, phóng viên can thiệp vào việc này, nếu có khuấy tất. Chắc chắn họ sẽ phải dừng lại kế hoạch này lúc đó chúng ta trực tiếp bàn luận với họ dễ hơn là mình giờ đi qua nhà họ cũng không được gì.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Lehman Brothers Sụp Đổ

Nghe ý kiến của Thiệu Kiệt ba người cũng im lặng, không khí trong nhà hiện tại có thể nói là im lặng đến độ chỉ một tiếng động nhỏ cũng có thể làm người khác giật mình. Ai cũng biết khi chuyện này đem ra pháp luật thì sẽ không còn tình nghĩa gì nữa vì khi đó đối diện với hiện thực chỉ có khi nào tòa án phán quyết lúc đó mọi người trong gia đình có thể cũng là người xa lạ. Họ tuy là ít liên hệ với nhau nhưng mỗi người biết mình vẫn là an hem tuy có cùng cha khác mẹ nhưng họ vẫn chảy xuôi một dòng máu giờ lại đem chuyện này xem như người xa lạ nên họ cũng đắn đo.

Sau một lúc im lặng Hoàng Ly mới nói

- Chuyện thế này thì có lẽ cách đó là cách tốt nhất nhưng mà viết đơn rồi thì sẽ gửi những nơi nào?

- Theo chị thì chúng ta gửi ở những cơ quan ban ngành liên quan về vấn đề này còn đối với nhà báo phóng viên thì chúng ta gửi thư đến các báo như Pháp Luật, báo phụ nữ. như thế mới dễ đem tới những phương diện mà các nhà báo vào cuộc vì với pháp luật thì mảnh đất đang tranh chấp lại không thông qua các anh chị em mà là hợp thức hóa đó là trái luật, còn đối với báo phụ nữ thì ở đây chị em ta là phái yếu mà việc này lại là hai người đàn ông làm tuy nói nam nhân là trụ cột trong gia đình và Chi Kim là con trưởng nhưng chị em mình cũng phải có quyền bình đẳng.

Hoàng Lâm Nhu cũng trả lời thắc mắc của Hoàng Ly dù gì cũng đã đến bước này dù bà không muốn phải làm như vậy nhưng bởi sự vô tình của

các anh và em mình nên bà cũng đã đi đến quyết định dành lại quyền chính đáng của mình.

ở những năm đầu này hầu hết người dân xem báo vẫn là báo giấy truyền thống khi mà thời đại công nghệ thông tin như nước ở những năm kế tiếp thì báo giấy hầu như thông tin lại chậm hơn những báo mạng các trang báo mạng nổ ra một làn phong trào chạy đua tin tức có cả những tin tức chưa được kiểm chứng kể cả việc họ không lường trước được hậu quả vì nó mang lại.

- Vậy chị viết đơn đi bọn em cùng ký tên chứ bọn em không rành mấy vụ viết đơn từ pháp luật này.

Nhã Hân nhìn Hoàng Lâm Nhu bởi cô biết chị mình vẫn là người thường xuyên tiếp xúc với giới công chức nhà nước không như chị em cô hoàn toàn là dân lao động không hiểu biết nhiều. bây giờ Hoàng Lâm Nhu mới bảo Thiếu Kiệt.

- Con xem ngồi đánh văn bản mẹ đọc cho con sau đó in ra rồi mới gửi các nơi được.

Việc này là nghiêm túc thật sự của gia đình nên Thiếu Kiệt hẳn cũng ngồi lại máy tính bắt đầu viết những tờ đơn gửi đi các nơi để hai người kia không thực hiện được việc hoàn thành giấy chứng nhận quyền sử dụng đất.

Mọi lời nói của Hoàng Lâm Nhu cũng được Thiếu Kiệt ghi lại rất kỹ lưỡng nên dù cho hẳn có thao tác trên bàn phím máy tính có nhanh cỡ nào đi nữa thì thời gian cho việc này cũng không hề ít chỉ mới đó mà mọi thứ sau khi xong hết chỉ còn việc in ra bỏ vào thư gửi không cũng là 12h khuya.

Mọi người đều ở lại nhà Thiếu Kiệt căn nhà tuy có nhỏ nhưng vẫn đủ đồ dùng điển hình như chăn mềm và gối, nhìn mọi người đi vào giấc ngủ, Thiếu Kiệt mới cả thấy mọi thứ bình ổn trở lại.

Đối với ba người này Thiếu Kiệt cũng không có thành kiến hay ghét bỏ gì, ở cuộc sống trước đây tuy nghèo hèn thua kiện, vất vả nhưng họ vẫn còn cái gọi là tình thân có đôi khi cũng giúp đỡ nhà hăn gạo hoặc vật dụng trong gia đình mỗi khi nhà hăn thiếu thốn, cái gọi là người giàu vô tình người nghèo đầy tình cảm khắc họa rõ nét hơn bao giờ hết.

Mọi thứ hăn đã làm xong nhìn Hoàng Lâm Nhu vẫn còn thức và suy tư những chuyện đang làm hăn ngồi xuống trước mặt mẹ mình bởi hiện tại những người kia đã đi vào giấc ngủ chỉ còn mẹ hăn là vẫn thức vì có một tâm sự mà hăn biết bà thường giàu tình cảm những chuyện như thế này chỉ có ngồi cùng mẹ hăn nói chuyện cho tốt hơn.

- Mẹ vẫn còn đang suy nghĩ chuyện này ah?

Hoàng Lâm Nhu cũng đáp lại câu hỏi của Thiếu Kiệt nhìn các cô hăn đang ngủ trong nhà rồi thở ra nói lên những suy nghĩ của chính mình.

- Ủ ờ mẹ thấy như thế nào ấy anh em trong nhà lại phải đi đến một bước như thế này mẹ cũng thấy không thích hợp. Nhưng nếu không làm thì các cô của con cũng trách mẹ mà mọi người cũng chẳng hay biết gì về vấn đề này.

- Con thấy chẳng có việc gì cả, mẹ có tình nhưng bản thân họ có tình hay không nếu họ vô tình thì việc gì mẹ phải ngồi đây than thở. Thử nghĩ một chút nếu sự việc này không bị phát hiện thì con và mẹ sẽ ra sao? Nếu chúng ta không tiền không có giấy tờ quyền sử dụng mảnh đất này thì chúng ta cũng như họ. Không biết chừng phải rời khỏi nơi này một cách khó hiểu, con biết mẹ sợ sau này anh em gặp nhau mà như người dưng qua đường nhưng đó là do chính bọn họ đã chọn thôi. Nếu trong họ còn cái gọi là anh em tình thân thì họ sẽ họp bàn lại tất cả mọi người để quyết định chứ không phải im lặng mà làm. Để rồi mẹ con mình phát hiện được như thế này, thì có lẽ chỉ vài ngày nữa là họ đã ra được quyền sở hữu lúc đó muốn bán muốn cho thì không ai có thể làm gì nữa rồi.

Lúc này đến phía sau Thiếu Kiệt và Hoàng Lâm Nhu là Nhã Hân cũng bước đến ngồi cạnh chị mình.

- Em thấy Thiếu Kiệt nói đúng đó chị, Hai người kia nếu đã có tâm thì đã liên hệ cho chị em mình, dù mọi người không giàu có gì nhưng nếu hai người thật sự bức bách khó khăn thì mọi người cũng chấp nhận thôi nhưng đằng này họ lại im lặng.

- Em chưa ngủ à?

Thấy Nhã Hân thức giấc đến ngồi cạnh mình Hoàng Lâm Nhu cũng sợ do mình và con nói chuyện làm cô thức nhưng không phải.

- Em càng suy nghĩ về hai người kia là em lại càng tức không ngủ được, trở mình thì nghe Thiếu Kiệt cùng chị nói chuyện. Thiếu Kiệt như thế nhưng đã hiểu chuyện còn mấy đứa nhà em thật khác xa một trời một vực.

- Thôi khuya rồi đi vào ngủ đi, mai còn phải đem các đơn từ đi gửi các nơi nữa, mà em ngày mai con phải làm việc nữa không ngủ lấy sức đâu mà đi làm thôi đi ngủ đi dù sao thì chuyện này không phải nhất thời là xong.

Hoàng Lâm Nhu biết cứ trò chuyện như thế này thì mọi người có lẽ cũng không ngủ được nên đành khuyên Nhã Hân và bảo Thiếu Kiệt đi ngủ. Dù sao ngày mai Thiếu Kiệt hẳn phải thay Hoàng Lâm Nhu coi cửa hàng để cho mẹ mình đi gửi các văn bản cần thiết ở các nơi.

Ngày hôm sau Hoàng Lâm Nhu phải đi gửi những đơn kiện ở các nơi để cho Thiếu Kiệt ra cửa hàng bách hóa. Công việc của cửa hiệu bách hóa diễn ra rất tốt mẹ hắn còn trang bị cả cái ti vi nhỏ ở cửa hàng để xem phim khi buồn nên hắn cũng chẳng ngại gì mà ngồi xem tin tức buổi sáng. Không như mẹ hắn mở những kênh tin trong nước hắn lại ngồi pha cho mình tách cà phê sữa mở những kênh tin tức quốc tế thông dụng bằng tiếng anh nên tất cả nhân viên ở đây đều khó hiểu bởi bản thân những nhân viên này tuy nói tuy họ làm cho những công ty liên doanh nước ngoài nhưng cũng

không dám tự tin đến mức ngồi nghe tin tức nước ngoài chưa qua thông dịch. Mà Thiếu Kiệt hiện tại đang mở kênh CNBC một kênh tin tức về kinh tế tài chính của mỹ.

Vì hôm nay là một ngày tương đối đặc biệt với thế giới 16 tháng 9 năm 2008 trước màn hình là người biên tập viên đang đứng trước cửa của ngân hàng Lehman Brothers

Người ghi hình đưa camera ghi lại những gì đang diễn ra ở đây kèm theo đó là lời nói của người biên tập viên.

- Lehman Brothers tuyên bố phá sản vào hôm nay sau nỗ lực bất thành về việc tìm kiếm đối tác vực đỡ ngân hàng, đánh dấu trường hợp sụp đổ lớn nhất trong cuộc khủng hoảng tín dụng toàn cầu.

Việc xin bảo hộ phá sản (theo chương 11 của Luật Phá sản Mỹ) của Lehman không bao gồm các hoạt động mua bán – môi giới và các bộ phận khác như công ty quản lý tài sản Neuberger Berman. Dấy lên tình hình rất trầm trọng khi cục dự trữ liên bang mỹ đã bỏ mặc công ty tài chính Lehman Brothers mà cho AGI vay khẩn cấp khoản tiền 85 tỷ USD trong 2 năm. Đổi lại, chính phủ sẽ sở hữu 80% cổ phần và có quyền thay đổi ban lãnh đạo của tập đoàn. Một số tài sản của AIG cũng sẽ được bán. Do nhận thấy rằng sự sụp đổ của AIG sẽ có tác động lớn hơn đối với nền kinh tế nước này nên họ đã dùng giải pháp cứu hộ. Đây là lần thứ hai trong vòng một tháng, Chính phủ Mỹ vung tiền ra để cứu các công ty tư nhân sau vụ tiếp quản hai đại gia cho vay thế chấp Fannie Mae và Freddie Mac.

- Vào ngày 7/9 khi hai nhà cho vay cầm cố khổng lồ của Mỹ - Freddie Mac và Fannie Mae lâm vào tình trạng tồi tệ. Vai trò cho vay tín dụng mua nhà ở Mỹ của Freddie Mac và Fannie Mae lúc đó rất lớn, họ sở hữu hoặc bảo đảm cho vay thế chấp tổng trị giá lên tới hơn 5.000 tỷ USD, bằng gần một nửa tổng số tiền vay thế chấp mua nhà ở Mỹ.

Sáng nay Chính phủ Mỹ thông qua kế hoạch cấp cứu khẩn cấp 2 tập đoàn này. Nhiều biện pháp được đưa ra như việc bơm hàng chục tỷ USD thông qua các khoản đầu tư, cho vay, trong đó có cả việc mua lại cổ phiếu để ổn định giá, đồng thời nắm giữ vai trò nhất định ở cả 2 định chế này. FED tạo mọi điều kiện thuận lợi để cả Freddie Mac lẫn Fannie Mae có thể tiếp cận nguồn vốn vay ngắn hạn nhằm tăng khả năng chi trả.

Hiện tại tập đoàn Freddie Mac và Fannie Mae chính thức nằm dưới sự tiếp quản của Cơ quan tài chính nhà ở liên bang (Federal Housing Finance Agency).

- Cũng trong ngày hôm nay Merrill Lynch cũng tuyên bố phá sản là tập đoàn tài chính lớn thứ 4 tại nước Mỹ, hoạt động chính trong lĩnh vực đầu tư ngân hàng, tư vấn tài chính, quản lý tài sản, bảo hiểm, cung cấp dịch vụ cho thị trường vốn, ngân hàng và dịch vụ tài chính liên quan....

Thua lỗ lớn nhất trong lịch sử tại tập đoàn này cũng bắt nguồn từ mảng cho vay bất động sản dưới chuẩn và bành trướng quy mô. Đến tháng 4/2008, hãng phải cắt giảm 4.000 việc làm khi kết quả kinh doanh thua lỗ hơn 6 tỷ USD và không gượng nổi., BofA đề nghị mua lại Merrill Lynch với giá 50 tỷ USD. Merrill Lynch đã đồng ý với thương vụ này.

- Sự việc này có thể nói bắt đầu từ sự hỗn loạn chưa từng có trong lịch sử ngành ngân hàng đã diễn ra sáng 15/9/2007 tại 72 chi nhánh của Northern Rock, nhà cho vay thế chấp lớn thứ 5 tại Anh. Ngân hàng này đã mất thanh khoản nghiêm trọng do thua lỗ từ cho vay thế chấp bất động sản, và phải cầu cứu Ngân hàng Trung ương Anh (BoE).

Sự việc bắt đầu từ những thông tin cho rằng Northern Rock cho vay thế chấp tràn lan và đang khan hiếm tiền mặt. Hàng nghìn người gửi tiền tiết kiệm tại nhà băng này đã xếp hàng từ sáng đến tối tại toàn bộ 76 chi nhánh để rút ra bằng được tất cả tiền gửi của mình.

BoE đã bơm 1 tỷ bảng để ngân hàng chi trả cho người gửi. Hỗ trợ này đã giúp Northern Rock thoát khỏi tình trạng thiếu tiền mặt, nhưng không giúp giảm số người đến rút tiền. Chính phủ Anh phải tiếp quản tập đoàn ngân hàng này và tiến hành quốc hữu hóa vào đầu năm nay ngày 17/2/2008. Hiện tại một màu ảm đạm đang bao phủ lên phố wall.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Hồng Hách

Lúc này điện thoại Thiếu Kiệt nhận được một cuộc gọi đến nhìn danh bạ là Lưu Chính nên Thiếu Kiệt nhận cuộc gọi thì bên kia đã nói.

- Thiếu Kiệt sự việc đã diễn ra rồi, điều cháu dự đoán thật sự xảy ra, quá nhanh rồi.

- Vâng cháu cũng đang xem tin tức. Có lẽ chú nên xem xét thị trường trước khi quá muộn.

Bên kia Lưu Chính cũng im lặng trầm ngâm thật lâu rồi tắc máy. Thiếu Kiệt bỏ điện thoại vô túi lại tiếp tục ngồi xem các tin tức của kênh CNBC. Không ai nghĩ rằng cũng thời điểm này cái tên Lehman Brothers đã đi vào lịch sử không thể nào quên đối với giới đầu tư tài chính toàn cầu. Cho đến nay, giới chuyên gia đã và đang tiếp tục nghiên cứu, thảo luận để có thể thấu hiểu bài học mang tên Lehman Brothers.

Bởi khi nhắc đến sự kiện khủng hoảng kinh tế không phải bắt đầu bằng Northern Rock trước đó một năm mà bắt đầu từ Lehman Brothers ngày 15 tháng 9 năm 2008 một lịch sử. Sự sụp đổ của Lehman Brothers khiến thị trường tài chính toàn cầu rung lắc, châm ngòi cho cuộc khủng hoảng ngân hàng tồi tệ nhất thế giới trong vòng một thế kỷ.

Đây là vụ phá sản đình đám nhất trong lịch sử nước Mỹ, kích hoạt lên một cơn sụp đổ tàn khốc khiến cho chỉ số Dow Jones rơi 500 điểm, kết quả là hàng triệu người trên toàn thế giới mất việc.

Nhìn thấy Hoàng Lâm Nhu đến cửa hàng cũng đã là gần trưa nhưng mọi đơn từ, khiếu nại đã được gửi.

Mọi việc đúng như hãn dự đoán khi có những lá thư oan khuất liên quan đến nhiều vấn đề thì cánh nhà báo phóng viên lập tức liên hệ với mẹ hãn chỉ trong buổi sáng mẹ hãn nhận được những cuộc gọi xác minh lấy địa chỉ.

Trong buổi chiều hôm đó bắt đầu giờ làm việc đã có những phóng viên đến phường và quận để xác minh, mọi việc nhanh chóng lan truyền nên bộ hồ sơ của Hoàng Chí Kim và Hoàng Chí Hùng thành bộ hồ sơ phỏng tay, nếu không khéo có thể mất cả cái ghế đang ngồi.

Lúc này Hoàng Chí Hùng cũng nhận được tin tức nên đứng ngồi không yên đang đợi Hoàng Chí Kim tới mà bàn bạc đối phó. Hãn hiện tại không hiểu được tại sao hãn âm thầm làm như thế sẽ không ai biết được, mà lại tới tai của Hoàng Lâm Nhu. Hãn không thể hiểu nổi dù sao hãn đã rất kín tiếng bí mật làm việc này, Nhưng một điều hãn không ngờ là dù hãn có kín tiếng cách mấy cũng không thể qua được Thiếu Kiệt vì ai cũng cần có lợi ít nên hãn đã thông qua Lý Vân Anh mà biết được thì cũng không gì là lạ.

Hoàng Chí Kim sau khi được Hoàng Chí Hùng báo cho mình tình hình bất ổn của việc làm giấy chứng nhận quyền sử dụng đất cũng bức bối không kém nên bỏ hết những việc đang làm mà về nhà để gặp Hoàng Chí Hùng. Vừa vào đến nhà thấy Hoàng Chí Hùng hãn đã mắng.

- Cái thằng ngu! mẹ có việc như thế cũng không xong mà làm sao mà để bọn nó biết hết vậy.

Hoàng Chí Hùng cũng khó xử bởi hãn cũng không ngờ đến việc này sẽ xảy ra nên đáp.

- Em làm rất kín vậy mà không hiểu sao chuyện này lại tới tai bọn nó. Anh nghĩ xem em làm dịch vụ bản vẽ cũng xong hết chỉ còn mỗi khâu cuối

cùng là ra giấy lại bị chặn lại chuyện này tất có vấn đề mà em thật tình là không biết được vấn đề xảy ra ở đâu.

Nghe Hoàng Chí Hùng nói thế Hoàng Chí Kim cũng cảm thấy có gì đó bất ổn, bởi nếu qua tay dịch vụ làm giấy thì chỉ còn đợi vài ngày nữa là xong thế mà nay lại bị Hoàng Lâm Nhu và mấy người cùng nhau đứng tên kiện.

- Mày nói rõ xem sao việc này lại như vậy? ai là người đứng đơn thưa?

- Bên dịch vụ báo em là người đứng đơn là Hoàng Lâm Nhu mà những người cùng ký tên thì có cả ba đứa kia.

Hoàng Chí Hùng cũng kể lại theo những gì mình nhận được tin tức từ người làm giấy tờ cho Hoàng Chí Kim nghe.

Ngồi xuống ghế cầm lên âm tra đang để trước mặt rót một tách trà Hoàng Chí Kim mới uống một hớp xong nhìn Hoàng Chí Hùng nói.

- Việc này nếu muốn có đơn bãi nại dứt khoát phải là Hoàng Lâm Nhu viết mà chuyện này nếu tác động một chút thì bắt buộc phải có tên của nó trong cả giấy chứng nhận nhưng nó là đứa xem trọng tình cảm. Mày nên nhờ người hẹn nó ra gặp riêng hoặc hai anh em mình phải qua nhà gặp trực tiếp nó.

Đắn đo suy tư một lúc Hoàng Chí Hùng mới hướng Hoàng Chí Kim hỏi

- Em chỉ sợ là khá khó gặp nó vì giờ nó có cửa tiệm bách hóa thường nó ở đó nhiều hơn ở nhà, mà ở ngoài cửa tiệm đó thì ngư ông hỗn tạp, chỉ có nước gặp nó buổi tối ở nhà mà như thế thì chẳng khác nào mình hạ mình buổi tối đến nhà nó à vậy đâu được.

- Cái thằng ngu này! mày không gặp nó chứ mày muốn cả lũ ra tòa à. Mày ngu thì chừa người khác ngu thôi chứ! Nó bây giờ là người kiện mình

mày không gặp nó để nó đem chuyện này khai ra chết cả lũ à đồ đàn!

Nghe Hoàng Chí Hùng đáp lại mình như thế cũng làm cho Hoàng Chí Kim cảm thấy thằng em này của mình quá ngu ngốc nếu không phải hẳn với mình cùng chuyện tuyến có lẽ là đã đánh cho thằng này một trận. Nhưng hẳn cũng bình tĩnh lại nói.

- Người yên tâm Lâm Nhu nó ra đưa giàu tình cảm chắc chắn sẽ được chỉ sợ là có người sau lưng tác động thôi.

- Vậy tối nay em qua nhà bên đó xem thử, thật tình em chẳng muốn qua bên nó tý nào. Không có nó thì chắc đã xong rồi.

Tuy cũng có phần bực bội như bản thân lúc này Hoàng Chí Hùng cũng biết hẳn đang ở thế bị động bắt buộc hẳn phải làm như vậy vì hẳn muốn làm ra giấy chứng nhận quyền sử dụng đất này để có thể thể chấp kinh doanh công việc của hẳn và Hoàng Chí Kim.

Tối đó hẳn cũng không cách nào hơn là đợi khi hai mẹ con của Thiếu Kiệt về rồi mới sang nhà dù gì thì mảnh đất nằm trên trục đường giữa hai con hẻm nên hẳn phải đi vòng từ nhà hẳn qua tới nhà Thiếu Kiệt.

Nhìn Hoàng Chí Hùng bước qua nhà mình trước sau hiên ngang như không có ai ở nhà chưa kể hẳn còn mở toang cánh cửa sắt làm Thiếu Kiệt nhíu mày lại nói.

- Xin lỗi nhà không tiếp khách, vui lòng đi cho người ta còn nghỉ ngơi.

Thấy Thiếu Kiệt nhìn hẳn nói thế Hoàng Chí Hùng cũng tức giận chỉ mặt Thiếu Kiệt nói.

- Mày hỗn! tao là chú của mày mà mày ăn nói thế hả!

Thiếu Kiệt cười cười nhìn Hoàng Chí Hùng.

- Ông nghĩ xem. Ông xứng đáng làm chú hả? tôi chưa chửi ông đã là xem mặt mũi lắm rồi ông còn muốn gì nữa, chối chà hay nước sôi?

- Thiếu Kiệt con nói gì thế. mời chú nó vào nhà.

Thấy Thiếu Kiệt bên ngoài lớn tiếng Hoàng Lâm Nhu nhìn ra thì thấy em mình Hoàng Chí Hùng đang đôi co với Thiếu Kiệt nên vội mắng Thiếu Kiệt rồi hướng Hoàng Chí Hùng mời vào nhà.

Thiếu Kiệt cũng hậm hực bực mình. Bản thân tới đã là thế đã rồi mà còn như vậy hống hách ngang ngược, Thiếu Kiệt hẳn đã rất không ưa nên cũng chẳng thiện lương ngồi lên cái ghế đang để gần đó nói.

- Nhà không có ghế muốn ngồi đất hay đứng thì tùy.

- Thiếu Kiệt con làm vậy sao được đưa ghế cho chú con ngồi nào.

Hoàng Lâm Nhu cũng không hiểu sao con mình lại cư xử đầy ác cảm với Hoàng Chí Hùng như thế. Nhưng bà cũng lịch sự nói Thiếu Kiệt hẳn đứng lên nhường ghế cho Hoàng Chí Hùng.

Thấy em mình cũng ngồi lên ghế bà đưa bà liền rót một ly nước đưa cho Hoàng Chí Hùng rồi nói.

- Hôm nay em qua đây chắc vì chuyện mảnh đất đi.

Hoàng Lâm Nhu cũng không đến nỗi không biết được Hoàng Chí Hùng qua đây với lý do gì một người cả một năm không đứng trước cửa nhà mình chỉ thoáng qua một vài giây khi nào có việc gì cần nhắc toàn để con trai mình qua báo mà hôm nay lại tự thân chủ động lại qua đến nhà mình tất chỉ liên quan đến những tờ đơn khiếu nại của mình ở các nơi.

- Đúng thật sự tôi qua đây vì mấy tờ đơn của chị. Làm thế nào chị rút hết mấy tờ đơn đó về chị ra giá đi.

- Em nói như vậy là không đúng rồi Chí Hùng à bởi đây là tài sản của mẹ để lại không phải tài sản của ai kiếm ra hết nên tốt nhất mọi người cùng đứng tên trên giấy chứng nhận đó là điều tốt nhất.

Hoàng lâm Nhu vẫn cố gắng thuyết phục Chí Hùng để hẳn thay đổi bởi bà biết không tốt lành gì nếu chuyện cùng đem nhau ra tòa nên cứ giải quyết được theo dạng gia đình ngồi họp lại với nhau thì không còn gì tốt hơn.

- Cô nói hay ai mà không vì tiền, tài sản của bố mẹ để lại thì sao, con cái cần thiết thì bán bản thân bố mẹ phải giúp đỡ con cái khi gặp khó khăn chứ với lại chị cũng không phải là chị cả mà cũng không phải là người có thể quyết định con trai trong nhà mới là người quyết định tài sản. Tốt Hơn tôi khuyên chị nên bãi bỏ hết các đơn từ thì tôi và anh Chí Kim con xem xét chia cho một ít.

Vẫn cái giọng của kẻ có tiền không để ý đến những tâm trạng của người khác Thiếu Kiệt lúc này cũng thật sự bức mình nói.

- Ông xem ra vẫn chưa hiểu, vấn đề ở đây không quan trọng ở đây mẹ tôi muốn không phải là tiền mà đó là công bằng. công bằng bởi pháp luật đem lại còn hơn là ông và thằng anh ông âm thầm đẩy mẹ con tôi ra đường, ông đừng cho những gì ông và thằng anh ông làm không ai biết. Chắc có lẽ cảnh sát Hàn với cái bọn đến quậy phá cửa hàng của nhà tôi là ông với thằng anh ông làm đừng tưởng tôi không biết, mọi việc ông làm người khó dễ nhà tôi chỉ vì sợ mẹ tôi có thể can thiệp vào chuyện của các ông thôi.

- Cái gì con nói thật!

Nhìn thấy Thiếu Kiệt gật đầu xác nhận điều này. Đến đây bản thân Hoàng Lâm Nhu cũng giận run người. Nếu đối với hai người làm khó dễ bà thì bà không nói đằng này còn hướng tới trên người Thiếu Kiệt nên bà không thể.

Không khí trong phòng bỗng trở nên hơn vừa rồi, sau một loạt lời nói của Thiếu Kiệt đánh vào lòng của Hoàng Lâm Nhu, sự khó chịu, phần nổi hiện rõ trên mặt của cô.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Cái Tôi Cần Là Sự Công Bằng

Hoàng Chí Hùng cũng không ngờ Thiếu Kiệt hẳn biết được nhiều chuyện như thế. Một vài giọt mồ hôi đã hiện rõ trên trán của Hoàng Chí Hùng. Vì hẳn cũng biết vì lý do nào mang đến sự phẫn nộ hiện lên rõ trên mặt Hoàng Lâm Nhu.

Một người chấp nhận mọi điều chê trách của mọi người một mình nuôi con mình ăn học đến từng này tuổi, Thiếu Kiệt như là một gì đó quan trọng nhất của Hoàng Lâm Nhu, mà hiện tại hẳn lại bị nói ra hết những gì đã đối phó với Hoàng Lâm Nhu. Nhưng như thế cũng không làm vơi đi ý định ban đầu của hẳn tới đây. Nên hẳn chối tội bằng cách mắng Thiếu Kiệt không hiểu chuyện.

- Hồ đồ! Người lớn nói chuyện con nít biết gì mà xen vào! Chẳng biết tôn ti trật tự cần có tôi thấy chị cho nó ăn học đàng hoàng đâu đến nỗi, sao chị lại có đứa con như vậy chứ.

- Xin lỗi chú những Thiếu Kiệt hẳn hiểu chuyện hơn rất nhiều đứa cùng trang lứa khác, nên đối với chuyện này cũng có một phần liên quan đến tôi nên lời nói của nó thật sự trọng lượng.

Hoàng Lâm Nhu lúc này đã giận lại nghe Hoàng Chí Hùng hết lần này đến lần khác mắng Thiếu Kiệt mà đối với bà Thiếu Kiệt hẳn có sự thông minh vốn có và nhận định tình hình rất tốt bởi vì những gì Thiếu Kiệt đưa cho bà trong cuốn sổ tay kia được Hoàng Lâm Nhu ứng dụng trong việc kinh doanh rất tốt, nên cũng vì thế mọi suy nghĩ và lời nói của Thiếu Kiệt đối với bà thật sự đáng giá.

- Cô! Được! Giờ bỏ qua chuyện đó thứ nhất tại sao cô lại làm được giấy chứng nhận quyền sở hữu đất căn nhà này, cô nên nhớ đây là đất của bố mẹ, cô không có quyền tách riêng.

Hoàng Lâm Nhu lúc này lắc đầu đưa tay nói.

- Chú sai rồi! Miếng đất này tính ra là hoàn toàn của tôi! Thứ nhất năm đó vụ cá cược của bố và mẹ của Chị Nhung là lấy tiền tôi cá cược, thứ hai lúc làm giấy cá cược đã nói nếu bố thắng mảnh đất này được thuộc về tôi. Thì đúng theo pháp luật quy định nó thật sự thuộc về quyền sở hữu của tôi còn, vì thế trên di chúc mẹ cũng không nhắc đến mảnh đất này vì mẹ biết nó là tài sản của chính thức của tôi. Còn phần bên đó mẹ đã nói rõ chia đều cho anh em có nghĩa là mỗi người đều có một phần không riêng chú cũng không riêng một ai đó là sự công bằng cần có.

Hoàng Chí Hùng cũng không ngờ đến có sự việc này bởi hẳn biết vụ cá cược nhưng không ngờ trong sự cá cược đó lại đem lại quyền lợi cho Hoàng Lâm Nhu như vậy, hẳn cũng biết mình thua ở trận này và phải bàn bạc lại với Hoàng Chí Kim. Nên hẳn hướng Hoàng Lâm Nhu nói

- Vậy Phần bên đây đã là của cô nên cô lại làm đơn thừa bòn tôi, cô không thấy buồn cười à. Không nói nhiều với cô nữa, tôi nói lần cuối cùng tôi muốn chị rút mọi đơn từ khiếu nại đi. cô cứ ra một cái giá tôi sẽ đáp ứng.

- Tôi xin nhắc lại với chú một lần cuối cùng cái tôi cần là sự công bằng không phải cho riêng mình tôi mà cho tất cả các chị em trong gia đình, còn chú đừng có nói lúc đó tại sao anh em lại vô tình người sai là chú và anh tôi nên tôi sẵn sàng theo các chú vụ kiện này tới cùng.

Hoàng Lâm Nhu một lần nữa khẳng định với Hoàng Chí Hùng không bởi vì sự thật là anh em mà chi phối nhưng cũng vì một phần lời nói đe dọa của Hoàng Chí Hùng. Thiếu Kiệt hẳn cũng không ngờ mẹ mình lại có một

mặt đầy quyết tâm như thế có lẽ một phần vì quỹ tích thay đổi và mẹ hăn cũng không như hăn từng nghĩ là yếu đuối cam chịu có lẽ vì hiện tại bà cũng đủ điều kiện tiền bạc để đi theo tới cùng vụ kiện này không như ở cuộc sống thiếu thốn mà Thiếu Kiệt đã trải qua.

- Được! Được! nếu cô đã nói vậy thì tôi xem hai mẹ con cô cùng mấy người kia sẽ theo vụ này thế nào.

Nói rồi Hoàng Chí Hùng đứng lên xoay người bước ra khỏi nhà Thiếu Kiệt một cách nhanh nhất, hiện tại hăn giận, hăn không ngờ mẹ con hai người lại cứng rắn như thế. Mà theo hăn mọi chuyện không nằm trong sự khống chế của mình là do Thiếu Kiệt mang lại.

Trước khi đi Thiếu Kiệt thấy hăn hậm hực khó chịu cũng bồi thêm một câu vào làm hăn như muốn tức điên muốn hộc máu.

- Nhớ đóng cửa! Không lại phải phiền phức đóng cửa, như thế đỡ phải mất thời gian với thứ không đâu.

Hoàng Chí Hùng rời đi trong nhà chỉ còn lại Thiếu Kiệt và mẹ mình hăn lúc này mới hướng Hoàng Lâm Nhu nói.

- Hôm nay mẹ đã làm đúng với những người như thế này thì chỉ có pháp luật mới kéo họ về với hiện thực được. Mẹ cứ nhìn cái cách mà họ đối xử với mẹ con mình thì đã biết rồi đó nên mẹ đừng vì những tác động bên ngoài mà ảnh hưởng đến nhận xét đúng đắn.

Thở dài nhìn theo hướng Hoàng Chí Hùng rời khỏi nhà Hoàng Lâm Nhu chỉ biết lắc đầu rồi nói với Thiếu Kiệt.

- Mẹ cũng không ngờ họ lại như thế cứ nghĩ rằng dù gì cũng cùng chung một dòng máu trong người, mà họ lại xem tiền bạc quý trọng hơn tình thân, lại còn đem tiền bạc ra để mua lấy lương tâm thì mẹ làm không được

điều này. Bác và chú con bị danh lợi và đồng tiền làm cho hồ đồ rồi, lại quên đi hết tình thân của người trong nhà.

- Ai cũng vậy mẹ à, lợi ích luôn được họ đặt lên hàng đầu, người thân trong nhà cũng như người bên ngoài thôi mẹ ah ai cũng như thế có chăng chỉ là người còn có một chút lương tâm hay là lương tâm bị chó tha mất thôi. con nghĩ hai người kia thuộc dạng sau rồi.

Hoàng Lâm Nhu nhìn Thiếu Kiệt nghiêm chỉnh nói

- Con không được nói như thế dù gì hai người đó cũng là Chú với Bác con, cái gì nên làm cái gì không nên làm con phải hiểu mình cho dù không vì việc này con với họ phải lễ phép theo bối phận.

Thiếu Kiệt hăn khẽ làm ra động tác như không có chuyện gì nói.

- Nếu muốn con tôn trọng họ chắc có lẽ không thể bởi họ làm quá nhiều điều có lỗi với cả mẹ lẫn con rồi nên không thể nào việc đó xảy ra.

Nói xong hăn im lặng dọn cái ly nước trên bàn, hăn cũng biết để thật sự đi đến bước này không phải do hăn cũng không phải do mẹ hăn bởi bản chất lòng tham và sự hư vinh trong tất cả mọi người mang lại không ai nói mình có thể trụ được dưới sự cám dỗ của lợi ích.

Mà ở đây xã hội là như thế mỗi nhà có mỗi việc buồn lo khác nhau đừng thấy người giàu mà sung sướng, người giàu họ có nỗi buồn của người giàu, gia đình giàu có thì buồn lo con cái, gia đình lạnh nhạt, ích khi nào có được niềm vui thật sự. Còn người nghèo thì họ vẫn có nỗi lo cơm áo gạo tiền, mỗi ngày qua đi là một ngày họ chống chọi với những khó khăn trong xã hội hiện đại nhưng họ luôn sống vui vẻ gia đình hòa thuận đó là điều thường thấy ở những người nghèo giàu tình cảm với tất cả mọi người khác xa với sự vô tình hờ hững của những người không cùng giai cấp.

Thiếu Kiệt hẳn nhìn mẹ mình cũng không nói gì hơn bởi mẹ hẳn hôm nay thật sự đã cố gắng lựa chọn khá nhiều giữa tình anh em trong gia đình và sự công bằng mẹ hẳn đã lựa chọn sự công bằng.

Buổi sáng hôm nay tất cả mọi trang báo đều mang đến một thông tin về sự kiện tài chính đầy kín mật báo.

Sau khi có tin Lehman Brothers phá sản, thị trường chứng khoán thế giới đã đồng loạt giảm giá.

Tại Mỹ, chỉ số Dow Jones Mỹ sụt giảm 2,6%. Đặc biệt, cổ phiếu của Tập đoàn bảo hiểm America International Group (AIG) đã bị tuột dốc không phanh với mức giảm 70%, còn 1,31 USD/cổ phiếu. Các nhà đầu tư bán tháo cổ phiếu của tập đoàn bảo hiểm lớn nhất thế giới này, đã khiến cổ phiếu của AIG mất giá liên tục, đẩy AIG trước nguy cơ sụp đổ. Chỉ đến khi Chính phủ Mỹ tuyên bố xem xét cấp vốn để cứu AIG (trưa ngày 16-9-2008), chỉ số chứng khoán Mỹ mới có dấu hiệu phục hồi. (Liz Ann Sonders), chiến lược gia đầu tư tại công ty Charles Schwab & Co. cho rằng, việc Chính phủ cứu AIG do có những mối quan hệ chằng chịt giữa các ngân hàng và công ty tài chính khác nên nếu tập đoàn AIG sụp đổ, nó sẽ tạo ra hậu quả lớn hơn nhiều so với vụ Lehman Brothers.

Tại châu Âu, các thị trường chứng khoán đồng loạt giảm từ từ 3% đến gần 4,3%. Chỉ số FTSE tại thị trường chứng khoán Luân Đôn - thị trường chính của châu Âu, giảm gần 3%. Các thị trường chứng khoán của Pháp và Đức cũng giảm hơn 3%. Đặc biệt, hai thị trường chứng khoán chính của Nga đã phải tạm ngừng giao dịch sau khi các chỉ số chứng khoán giảm lần lượt là 11% và 16%.

Các thị trường chứng khoán vùng Vịnh cũng giảm mạnh, có nơi giảm tới 7%. Các thị trường chứng khoán của châu Á đều bị mất giá khi mở cửa trở lại sau (15-9-2008. Ngày 16-9-2008, chỉ số Nikkei-225 của Nhật Bản đã giảm 4,7% trong nửa giờ giao dịch đầu tiên của ngày, trong khi các cổ

phiếu của Hàn Quốc giảm trung bình 5% chỉ trong 20 phút đầu. Trên thị trường Hồng Kông, giá cổ phiếu lao xuống đến 6,1%. Cổ phiếu trên thị trường chứng khoán Trung Quốc cũng đã giảm giá 3,36%. Chỉ số Sensex tại thị trường chứng khoán Ấn Độ giảm 5,6%; tại thị trường chứng khoán Đài Loan giảm 4,1%; Xin-ga-po giảm 2,9%.

Nhìn toàn bộ những thông tin buổi sáng trên các tờ báo hầu như đều nhắc đến tình hình chung của thế giới về sự tồi tệ của ngày hôm qua khiến thế giới rơi vào suy sụp. Nhưng không ai để ý đến ở một vài tờ báo có thêm một bài báo nhỏ ở những trang trong về việc nhà của Thiếu Kiệt. Tuy chỉ là một mẩu tin nhỏ nhưng cũng đủ để các bên liên quan dừng lại hết mọi hoạt động.

Nội dung tờ báo quay quanh việc anh ai đã tác động để hai anh em Hoàn Chí Kim Và Hoàn Chí Hùng có thể làm giấy tờ mà gần đi đến bước cuối cùng rồi người nhà mới phát hiện là không đúng thực tế chưa kể đến một phần đất đã được cấp giấy chứng nhận quyền sở hữu hợp pháp dựa trên các giấy tờ liên quan mà được đứng tên riêng giờ lại bị làm thành một mối trên giấy tờ đó là nguyên nhân do đâu. Một câu hỏi đặt ra cho người đọc liệu trong đây có điều gì mờ ám.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Chuyển Đi

Nhìn những dòng bài viết trên báo Thiếu Kiệt biết chuyện này có làm lớn đi nữa thì mẹ con hăn vẫn thắng lợi, và nếu có phải công khai làm lại tất cả hồ sơ thì chắc chắn là lúc phơi bày tất cả những thủ đoạn của những người như Hoàng Chí Kim và Hoàng Chí Hùng.

Gấp tờ báo để qua một bên khi thấy điện thoại đang để trong túi vang lên Thiếu Kiệt hăn nhìn thấy trên màn hình chữ Nhã Kỳ thì cũng đưa điện thoại lên tai nghe bên kia điện thoại vang lên tiếng nói của Nhã Kỳ.

- Thiếu Kiệt hồ sơ kinh doanh em nói chị đã làm xong rồi hiện tại về phần mặt bằng mà em nói chị không quen thuộc lắm nên cũng chưa kiếm được khu đất như mong muốn.

Nghe Nhã Kỳ báo cáo như thế Thiếu Kiệt cũng đáp lại.

- Chiều nay em sẽ chuyển khoản cho chị tiền mặt. À mà mặt bằng chị có thể liên hệ với người này, lát em nhắn số điện thoại người đó qua cho chị. Người đó chuyên về lĩnh vực này chắc chắn sẽ có được một số mặt bằng mình thấy thích hợp. Chị cứ nói là em cho chị số điện thoại là người ta sẽ đồng ý kiếm mặt bằng cho mình.

Nói rồi hăn lục trong danh bạ số điện thoại của Lý Vân Anh nhắn tin qua cho Nhã Kỳ bởi hăn cũng muốn trả cho Lý Vân Anh một thứ gọi là sự cảm ơn mà không việc gì hơn là vừa đúng lúc hăn cần một mặt bằng để mở một trung tâm hội nghị tiệc cưới mà Vân Anh thì có thể tìm được cho hăn không phải mất thời gian nhiều cũng có thể trả luôn được ân tình mà đã nợ Vân Anh dù sao thì hăn cũng không muốn nợ ân tình của bất cứ ai.

Đang suy nghĩ về vấn đề để cho Nhã Kỳ giải quyết về trung Tâm hội nghị tiệc cưới thì Hoàng Lâm Nhu gọi hấn nói.

- Thiếu Kiệt! Mẹ thấy mấy cô con lao động bên ngoài tương đối khó khăn con xem nếu mẹ nói các cô về làm cho tiệm bách hóa được không?

Hoàng Lâm Nhu đưa ra ý kiến này cũng làm Thiếu Kiệt giật mình im lặng suy tính một lúc hấn mới nói với mẹ mình.

- Con không biết tiền lương của mấy Cô làm sẽ được bao nhiêu, mà nếu trả cho họ số

tiền lương như hiện nay hoặc thấp hơn mức lương chi phí của cửa hàng mình đang hoạt động, thì cũng không biết các Cô có đồng ý về làm hay không thôi.

- Mẹ đã hỏi các cô con rồi hiện tại lương họ đang là tầm 3 triệu một tháng mà cửa hàng mình với những nhân viên PG của các công ty đã là hơn 3 triệu một ít mà họ cũng không thể nào quản lý cửa hàng những lúc mẹ và con không có mặt. Nên mẹ thấy cứ bảo các cô con về làm dù gì cũng là 12 triệu một tháng trong khi đó chi phí một ngày thu lại của cửa hàng trung bình đã là 6 triệu đó là mẹ chỉ tính trung bình từ ngày mới hoạt động tới hiện tại.

Thiếu Kiệt hấn cũng biết tuy cửa hàng chỉ mới hoạt động nhưng đem lại 6 triệu một ngày thì cũng là con số tương đối, mà nếu mẹ hấn đã nói như thế thì hấn cũng không có ý kiến làm gì dù sao những người này cũng đối xử không tệ với mẹ con hấn khi bị đuổi ra khỏi nhà, họ mỗi người cũng góp một chút tiền để thuê một căn nhà trọ cho mẹ con hấn, rồi những đợt từ thiện có phát gạo và đồ dùng sinh hoạt hàng ngày đều lấy thêm một phần đem về, nên đối với những người này mẹ hấn có trả lương cao hơn thì hấn cũng không tính toán.

- Ừ nếu mẹ đã muốn thì làm thôi con không có ý kiến dù gì bây giờ mẹ là chủ không phải con.

- Thằng quý này còn chọc mẹ không phải tiền của con mẹ làm chủ được chắc, à dạo này việc học sao rồi có tiến triển gì tốt không, nên nhớ năm nay con đã hứa với mẹ là hoàn thành tốt một năm học thật tốt đấy.

Biết Thiếu Kiệt hay đùa nên Hoàng Lâm Nhu cũng không chấp nhưng vội nhớ ra rằng dạo gần đây bà lo cho công việc của tiệm bách hóa mà hầu như quên mất việc học hành của Thiếu Kiệt nên cũng hỏi hăn sơ lược vì bà sợ hăn không chú tâm vào việc học lại lo kinh doanh không khéo lại đúp lớp nữa thì được không bù mất vì một lớp mà học lại hai năm thì tốn tiền bạc lại thêm thời gian bỏ phí, chưa kể đến mọi người cười chê nữa.

- Mẹ cứ yên tâm con mẹ đã hứa là bảo đảm chắc kèo không sai được

Nói rồi hăn chạy đi mất để Hoàng Lâm Nhu nhìn theo bóng con mình trên miệng nở một nụ cười hài lòng. Ai cũng muốn con mình là một người nổi bật hơn người mà Thiếu Kiệt lại đem cho chính mẹ hăn nhiều hơn những gì một người mẹ mong đợi.

Hôm nay thắc mắc đầu tiên trong cuộc đời hăn đã dờ bỏ vì hăn cải biến cuộc đời hăn và cả những người xung quanh, nên tâm trạng khác tốt hăn tới trường vô tư như bao người khác. Chiếc xe đạp leo núi vẫn như thế mỗi ngày hăn đạp xe đi học không ai nghĩ một học sinh đến cả chiếc xe đạp nhìn được một chút lại cứ cái xe đạp tàn mà đi trên đường.

Cất chiếc xe vào nơi cố định mà chỉ có mình hăn để trong bãi gửi xe hăn bước về hướng lớp mình thì Lý Bân chạy từ đâu lại.

- Anh Kiệt! hôm nay đi sớm vậy. Mà anh Kiệt Thằng cha Từ Phong mặt dày thật đến giờ vẫn không có động tĩnh gì.

Đang hứng khởi bị Lý Bân nhắc tới Từ Phong làm Thiếu Kiệt cũng mất hết tâm trạng vui vẻ bởi người như Từ Phong.

- Sớm cái đầu mày có mày đi sớm đó. Tao ngày nào mà chả tới giờ này. Mà thằng cha đó không ngờ mặt dày ghê. Chẳng biết đang toan tính cái gì nữa nhưng mà cứ đề phòng trước cái đã rồi tính sau.

- Dù sao cũng là mang cái danh là nhà giáo mà lại như thế thật bó tay rồi. chịu không nổi thì đừng có cá cược rồi mất mặt chứ! thật tình cứ thấy không làm gì được hăn là lại bực mình.

Lúc này tiếng chuông vào lớp vang lên Thiếu Kiệt và Lý Bân vừa cất bước định về lớp thì âm thanh từ loa phóng thanh của trường lại vang lên.

Toàn bộ học sinh trong trường tập hợp dưới sân để nghe thông báo mới từ nhà trường.

Nghe tiếng nói thông tin từ loa phóng thanh Lý Bân nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Cần gì thanh thế lớn vậy phải là thông tin gì quan trọng lắm sao, mà em đâu thu được tin tức gì? Có khi nào thằng cha Từ Phong nói xin lỗi không?

- Từ Từ xem coi chuyện gì.

Hai người đều đi về khu vực của lớp mình thường đứng lúc chào cờ ngày thứ hai hàng tuần. Học sinh đưa nào cũng như đưa nào mặt mày ngơ ngác không hiểu chuyện gì sắp xảy ra. Nhiều học sinh cũng như Lý Bân nói với xung quanh xem chừng Từ Phong xin lỗi lớp của Thiếu Kiệt không chừng.

Nhưng hơn ai hết Thiếu Kiệt hăn lại không cho là như thế bởi nếu Từ Phong thật sự dám chơi dám chịu và không sợ mất mặt trước mọi người trong trường thì hăn đã làm việc này từ lâu hoặc có nói trễ nhất là ngày thứ hai khi mà giờ chào cờ có đầy đủ các giáo viên và học sinh là hăn đã làm rồi.

Lúc này Tần Tiến lên trên bục đứng trước toàn thể học sinh trong trường, cầm micro lên nói.

- Chào tất cả các học sinh đang đứng tại đây hôm nay thầy có một việc cần thông báo. Các em cứ ngồi xuống một chút, thầy muốn thông báo xong rồi lại về lớp nhanh thôi ấy mà.

Toàn bộ học sinh sau khi được Tần Tiến nói như thế đưa thì lấy giấy nháp lót dưới cởi hẳn đôi sandal trên chân ngồi lên chỉ có những đứa mang giày thể thao là phải chịu vì không muốn bị nước bọt của đám đông dìm chết thì tên nào mang giày thể thao thì cứ việc cởi đôi giày đang mang ra để cho mùi hương lan tỏa. sẽ được toàn bộ học sinh trong trường chửi rửa.

Thấy học sinh đã ngồi xuống Tần Tiến lại cầm micro lên thông qua loa phóng thanh nói tiếp.

- Đã từ lâu tất cả các em đều biết trường chúng ta là một trường điểm của thành phố. Có học sinh tốt nghiệp rồi đi đến những khối cao hơn và có những em học sinh vì chuyện gia đình mà chuyển đi nơi khác học tập. Thầy cô cũng vậy bao thầy cô thực tập đến làm việc tại trường ta và rồi đi đến những công tác khác, giáo viên cũng không ngoại lệ, hàng năm đều có những giáo viên rời trường chúng ta đến những nơi công tác mới, làm quen cuộc sống mới cũng như các em tốt nghiệp hoặc các em học sinh bạn bè các em vì việc gia đình họ phải làm quen ở một môi trường mới và một nơi học tập mới. Năm nay cũng thế từng gắn bó với trường hơn mười năm học, bao học sinh từ đây cất bước ra đi, mỗi năm tôi đều có những buổi chia tay học sinh tốt nghiệp rồi đi đến những ngôi trường cao hơn. Các em chắc cũng thắc mắc tại sao tôi lại nói như vậy. Đối với giáo viên thay đổi một môi trường gắn bó lâu năm là điều không dễ đối với học sinh cũng vậy nhưng dù sao tôi cũng phải nói. Lần này có lẽ là lần cuối tôi nói chuyện cùng với các em vì sau hôm nay tôi được điều đi đảm nhiệm vị trí mới.

Lời của Tần Tiến vừa dứt chưa kịp nói thêm thì bên dưới đã vang lên một trận ồn ào huyên náo.

- Cái gì thầy Tiến lại chuyển đi, điều này là sao?

Có học sinh con đứng lên hô to về phía Tần Tiến.

- Sao thầy Tiến lại đến đảm nhận công tác mới vậy hiệu trưởng trường là ai?

Còn đối với Thiếu Kiệt hẳn im lặng. Vì hẳn muốn thay đổi một Hiệu trưởng một trường học không phải dễ dàng một là sẽ lựa chọn trong các hiệu phó đang làm việc tại trường hai là người đó sẽ từ bên ngoài đến những để một hiệu trưởng vừa đọc khai giảng đầu năm chưa tới một tháng lại phải chuyển đi điều này khá bất thường,

Vì ai cũng hiểu muốn thay đổi hiệu trưởng tốt nhất nên là trước hè. Mà trong thời gian qua Tần Tiến hầu như không có gì là sẽ bị chuyển đi nên điều này đối với Thiếu Kiệt hẳn là có vấn đề và chắc chắn là có vấn đề.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Phát Biểu Mang Tính Khiêu Khích

Các thầy cô giáo chủ nhiệm các lớp thấy học sinh mình người đứng kẻ ngồi bàn luận âm thanh hỗn tạp đầy câu hỏi được đặt ra nên cũng vội vàng đến chỗ lớp mình ổn định học sinh để Tân Tiến tiếp tục mà với Tân Tiến thấy học sinh bên dưới phản ứng như thế trong lòng cũng rất vui dù sao ông gắn bó với trường không phải ngày một ngày hai, làm một giáo viên, một hiệu trưởng được học sinh mình yêu thương như thế dù chỉ trong phút chốc cũng làm ông vui lòng.

- Các em ổn định trật tự, để thầy Tiến thông báo tiếp nào! Các em cứ làm ồn làm sao thầy giới thiệu hiệu trưởng mới cho các em biết được!

Tân Tiến vừa dứt câu những học sinh bên dưới cũng im lặng mọi thứ như đọng lại chỉ có tiếng lá bị gió thổi bay trên mặt đất.

- Các em cũng biết một quân đội không thể không có tướng quân, một con thuyền không thể nào không có thuyền trưởng và một trường học thì lại không thể không có hiệu trưởng thầy đi rồi và người tới thay cho thầy là một người đến từ phòng giáo dục, thầy ấy đến công tác ở trường ta để cải thiện tình hình học tập và đem thành tích học tập các em tăng cao hơn hiện nay người đó được lãnh đạo điều xuống trường chúng ta là do các lãnh đạo quan tâm đến trường học cũng là muốn trường học phát triển hơn. Thấy ấy là người sẽ dìu dắt các em trong năm học này và những năm sau đó nữa xin mời thầy Hồ Hưng lên nói vài lời với học sinh trường ta.

Một người đàn ông trung niên từ phía sau Tân Tiến bước lên, nhìn dáng vẻ của Hồ Hưng rất không hợp mỹ quan của một người thầy giáo, một cái

kiểu cách của người quan chức đúng với ngoại hình, chiếc áo sơ mi mặt ngoài không thể nào che được cái bụng phệ của Hồ Hưng.

Cầm lên micro Hồ Hưng nói.

- Xin chào tất cả các em học sinh đang có mặt tại đây. Tôi Hồ Hưng sau này sẽ đảm nhận chức vụ hiệu trưởng của trường, mong tất cả các thầy cô đang công tác và các bạn học sinh cố gắng phát huy truyền thống trường, và nâng cao tinh thần học tập mà các lãnh đạo cấp trên đã đưa ra. Cái tôi cần là các em mang lại cho trường chúng ta những thành tích học tập tốt nhất song song đó tất cả những bạn học sinh có cố gắng có thành tích tốt trong các kỳ thi sẽ được khen thưởng nhiều hơn hiện tại. Hi vọng các em ngày càng cố gắng. Nhưng tôi cũng nhắc nhở các em có thành tích không tốt, với tôi những học sinh đó sẽ kéo thành tích của các bạn học và đem lại một môi trường không tốt, Các học sinh như thế tôi sẽ thật sự nặng tay nên tất cả các bạn học sinh yên tâm tôi sẽ công bằng cho tất cả mọi học sinh tại trường để có một môi trường học tập tốt nhất.

Mọi học sinh lúc này cũng có người vỗ tay, có người im lặng vì họ không thật sự có cái gọi là một thầy giáo không ra dáng này. Bởi cái học sinh cần là thầy giáo đúng nghĩa chứ không phải một thầy giáo chỉ biết chạy đua theo thành tích đem học sinh giỏi như con cưng còn học sinh bình thường thì mặt kệ. Điều đó khác hẳn Tần Tiến bởi những học sinh bình thường đối với ông chỉ cần có cố gắng trong học tập là điều ông cảm thấy tốt hơn là những học sinh giỏi chỉ biết chạy theo thành tích.

Thiếu Kiệt và Lý Bân cũng nhíu mày. Hồ Hưng phát biểu như thế có vẻ như không được tốt cho lắm vì anh cũng biết học sinh 85 phần trăm là những học sinh có học lực bình thường mà 15 phần trăm còn lại là học sinh khá giỏi nếu nói như thế Hồ Hưng có thể bỏ qua toàn bộ học sinh bình thường mà chỉ để dạy những người học khá giỏi thế mà Hồ Hưng lại nói công bằng thì điều đó là bất khả thi. Chưa kể đến hẳn còn như có chủ ý nhắm vào những người như Thiếu Kiệt và Lý Bân.

Nhìn Hồ Hưng đang đứng phía trên Lý Bân xoay qua Thiếu Kiệt nói

- Anh Kiệt thẳng cha này phát biểu không phải nhằm vào anh em mình đó chứ sao em thấy phát biểu này có tính khiêu khích anh em mình vậy?

Im lặng Thiếu Kiệt nhìn Hồ Hưng cảm giác cho hắn biết không phải vô cớ mà Tần Tiến bị chuyển đi. Hắn nhìn Hồ Hưng tại đó hơi phân vân vì hắn biết đây mơ rě má trong vấn đề quan chức thường xuyên là có thể điển hình như Từ Chấn Dân là anh em với Từ Phong còn Minh Long tuy ở trường gọi Từ Phong bằng thầy nhưng ở nhà lại gọi bằng chú.

Mà người này lại là họ Hồ nhưng dù sao Thiếu Kiệt biết tên Hiệu Trường này thế nào cũng có vấn đề mà hắn chưa biết vấn đề đó nằm ở đâu nên trả lời với Lý Bân.

- Để xem hắn nhắm vào ai. Xem tình hình ra sao rồi tính.

Sau Khi Hồ Hưng nói xong thì cũng cho tất cả học sinh giải tán ai về lớp nấy hai tiết học đầu được thay đổi bằng hai tiết sinh hoạt lớp để củng cố lại các học sinh sau khi nghe tin tức kia nhưng lại được các giáo viên chủ nhiệm làm thành hai tiết sinh hoạt bình thường của lớp vì họ cũng bất ngờ trước quyết định của cấp trên nên dù tâm lý có chắc chắn mà bởi vì bất ngờ nên họ cũng không biết nên làm gì thì biến thành hai tiết sinh hoạt bình thường.

Ngồi trong lớp học Thiếu Kiệt hắn đang ngồi suy nghĩ về các vấn đề của Tần Tiến và của Hồ Hưng. Mai Uyển Lâm bước đến ngay bàn Thiếu Kiệt nói.

- Thiếu Kiệt em theo cô đi gặp thầy Tiến có chút việc cần nói với em!

Âm thanh của Mai Uyển Lâm không lớn vừa đủ nghe cho các học sinh gần đó nghe thấy. Thiếu Kiệt hắn cũng đứng lên đi theo Mai Uyển Lâm bởi hắn cần gặp Tần Tiến để hiểu rõ hơn về việc này dù sao hắn cũng cần biết

được Hồ Hưng được chuyển đến lý do vì đâu. Trước khi rời khỏi lớp Mai Uyển Lâm cũng không quên nhắc lớp trật tự và nói sẽ quay về.

Không gặp trong phòng Hiệu Trưởng lần này Tần Tiến ở trong mình ở ký túc xá của giáo viên sau trường theo sau Mai Uyển Lâm đến phòng của Tần Tiến sau khi gõ cửa Tần Tiến ra đón lấy Thiếu Kiệt rồi nói cảm ơn với Mai Uyển Lâm để cô vào lớp.

Căn phòng lúc này đang được Tần Tiến thu dọn những vật dụng thường sử dụng ngồi xuống cùng với Tần Tiến ở bộ bàn ghế đoản kỷ vừa vịn trong căn phòng hơn 25 mét vuông. Rót một tách trà đặt trên bàn để trước mặt Thiếu Kiệt, Tần Tiến lấy ra trong túi một bao thuốc Craven A rút một điếu trong hộp thuốc cầm cái bật lửa trong tay Tần Tiến đốt một mồi lửa lên đầu điếu Thuốc rồi nói với Thiếu Kiệt.

- Đây không phải là trường học mà là phòng riêng của thầy nên thầy sẽ được tự do một chút. Chắc em cũng thắc mắc tại sao thầy lại bị chuyển đi phải không?

Thấy hành động của Tần Tiến hần cũng không quá ngạc nhiên vì ai trước một việc gì đó cần suy nghĩ tính toán thường hay hút thuốc để giải tỏa nên hần cũng đáp lại lời của Tần Tiến.

- Vâng theo em thấy nếu muốn đổi hiệu trưởng phải là trước khi năm học bắt đầu hoặc cấp bách lắm là cuối học kỳ một và đầu học kỳ hai, điều này theo em là có vấn đề, không thể nào muốn đổi hiệu trưởng là đổi liền như thế này.

Thấy Thiếu Kiệt bình tĩnh đưa ra câu trả lời còn đặt cả nghi vấn của mình vào câu trả lời của mình Tần Tiến cũng mỉm cười nhìn hần nói.

- Em nói đúng việc này có người tác động vì trước đây một tuần thầy vẫn chưa nhận được quyết định mà nó chỉ được đưa ra sau khi em và thầy Phong có vấn đề, việc của em và thầy Phong, bản thân thầy cũng biết

nhưng không muốn can thiệp bởi đây là việc tư của em và thầy Phong. Như em cũng biết việc thầy bị điều đi là có người tác động nhưng thầy không thể nào không chấp nhận, bấy lâu nay thầy biết Từ Phong có chỗ dựa vững chắc nên thường mở một mắt nhắm một mắt cho Từ Phong làm việc không ngờ hôm nay lại phải đi đến bước này.

Nói xong Tần Tiến lại đưa điều thuốc lên môi kéo một hơi rồi thả ra một làn khói trắng đầy tâm sự. Thiếu Kiệt cũng biết hơn ai hết Tần Tiến gắn bó với trường khá lâu từ lúc nó còn là một ngôi trường bình thường cho đến hiện tại nó là một ngôi trường điểm của thành phố. Ai cũng có những lúc phải chia tay nhưng để chia tay với nơi mình bỏ nhiều công sức và sự gắn bó lâu dài đó là điều mà tất cả ai cũng phải có một nỗi buồn.

- Ý thầy là Hồ Hưng được người chống lưng cho Từ Phong, đưa xuống một cách không quy tắc như thế này?

- Đúng vậy điều này thầy đã tìm hiểu ở những người quen biết. Hồ Hưng đến trường ta mục đích là giúp đỡ Từ Phong mà người Từ Phong muốn đối phó nhất lại là em nên thầy mới gọi em lên đây chủ yếu là nói em cẩn thận. bởi Từ Phong đã dám vận dụng cả người chống lưng ra bài với thầy thì em hẳn cũng quyết tâm gạt bỏ.

Tần Tiến không ngại phải nói cho Thiếu Kiệt nghe vì đối với hẳn Thiếu Kiệt rất khá, dù cho có thể nói là nằm trong những nhóm học sinh phá phách như sức học rất tốt mà Thiếu Kiệt hẳn lại là người Từ Phong muốn đối phó nhất lại bị thua trong tay Thiếu Kiệt nên Từ Phong không ngại, nhờ người đối phó Tần Tiến hẳn bởi qua những lần xung đột nhỏ Từ Phong cũng biết Tần Tiến là muốn giúp Thiếu Kiệt mà muốn đối phó Thiếu Kiệt một cách tốt nhất là Tần Tiến đi thay bằng người mà hẳn có thể tác động được nên việc người sau lưng Từ Phong đưa Hồ Hưng xuống trường là việc chắc chắn tốt cho hẳn.

Sau khi im lặng suy nghĩ một lúc lâu Thiếu Kiệt mới trả lời Tần Tiến

- Thầy cứ yên tâm dù cho có Hồ Hưng thêm vào Từ Phong cũng không thể nào làm gì được em đâu em chắc chắn với thầy về điều đó.

- Thầy biết là em có đảm lược nhưng phòng bị vẫn là tốt hơn chứ đừng như thầy phải đi đến kết cuộc là bị điều đi, đợi chờ công tác mới. Nhưng mà cũng tốt trong khi chờ đợi công tác thầy vẫn được hưởng lương như hiện nay, xem như một lần giải lao dài hạn.

Nói rồi Tần Tiến cũng nở một nụ cười tuy trong đó nụ cười đó có một chút gì đó hơi giả tạo nhưng Tần Tiến cũng có một điều cho Thiếu Kiệt biết hẳn phải làm gì ở thời điểm này.

- À mà thôi em về lớp đi thầy chỉ muốn báo em như vậy để em chuẩn bị thôi chứ riêng thầy giờ thu xếp về quê thăm thú các nơi xem như giải lao.

- Vâng! em cảm ơn thầy đã nhắc nhở em sẽ đề phòng việc này thôi em về lớp đây.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Mượn Nhà Hàng

Thiếu Kiệt rời khỏi phòng Tần Tiến. Hấn vẫn đang suy nghĩ biện pháp đối phó với Hồ Hưng vì hấn bây giờ đã biết lý do Tần Tiến bị thay đi để Hồ Hưng tới đây. Thiếu Kiệt hấn không thể nào để cho Hồ Hưng liên kết được với Từ Phong đối phó hấn.

Tại một nơi khác không xa lạ đó là phòng hiệu trưởng tại đây có mặt ba người Hồ Hưng, Từ Phong và Minh Long cùng ngồi trên bộ sofa. Ba người ngồi đó như đang thương thảo mọi việc để đối phó với Thiếu Kiệt cũng để gỡ rối cho Từ Phong.

Lúc này Hồ Hưng vẫn đang nói.

- Anh Dân đưa tôi xuống để giúp cậu! nhưng xem ra tình hình không được tốt cho lắm. Mà muốn giải quyết chuyện này thì phải giải quyết cái thằng học sinh kia.

- Điều đó thì quá rõ ràng nhưng mà đối phó bằng cách nào. Nó hiện tại đang là học sinh tốt trong mắt tất cả các giáo viên mà muốn làm khó thằng này phải lấy lý do gì?

Minh Long hấn ở đây cũng có tiếng nói có trọng lượng bởi người được điều tới làm việc tại đây dưới quyền bố hấn nên hấn có thể không kiêng nể gì. Hồ Hưng cũng biết hấn là con của cấp trên mình nên cũng không nói gì.

- Hiện tại nếu điểm yếu của nó trong trường chỉ có thể là bọn Lý Bân và bọn học sinh tụ tập chung với tụi nó. Chứ về vấn đề học tập của nó hiện tại

rất khá khó lòng ra tay bởi nếu đụng tới thằng nhóc mấy đứa giáo viên chắc chắn sẽ phản ứng khá là khó chịu.

Từ Phong lúc này cũng nói ra ý nghĩ trong đầu mình về những gì hắn quan sát được Thiếu Kiệt trong một tuần qua bởi vì hắn mất mặt nên nhìn chăm chăm vào Thiếu Kiệt mong tìm được nhược điểm để đánh vào.

- Còn cả hai con nhỏ Ngọc Nhi và Nhã Oanh cũng thường hay giao thiệp với nó nữa.

Minh Long không ngại thêm hai người này vào trong danh sách đen vì hắn bị Thiếu Kiệt đánh đến nay chưa nguôi được cơn giận, vì bị phá mất cái kết cuộc đẹp mà hắn đã bày ra.

Hồ Hưng cũng trầm ngâm một lúc mới nói với hai người.

- Nếu thế thì nhắm vào những người xung quanh thằng này trước, Thầy Phong ở trường hoạt động đã lâu, thầy biết gì về mấy học sinh này.

- Đối với những thành phần này tôi hiểu rõ cái học sinh Lý Bân. Phụ huynh là người làm kinh doanh ít quan tâm hắn nên học lực không ổn định lại là một trạm thông tin của trường, bất cứ chuyện gì học sinh Lý Bân này đều lấy được tin tức. Bọn người đi theo Lý Bân cũng vậy thật chất việc kéo bè kết cánh là Lý Bân, chỉ là mượn danh thằng Thiếu Kiệt. Còn học sinh Nhã Oanh và Ngọc Nhi thì lại là hai học sinh mũi nhọn của trường, nếu mà nói tìm điểm để đối phó hai học sinh này, thì sẽ làm cho học sinh có cái nhìn không tốt.

Từ Phong hắn nói ra đánh giá của mình, vì cả một tuần nay hắn tìm hiểu hết mọi chuyện về những người xung quanh Thiếu Kiệt, chỉ đợi thời điểm này mà ra tay. Nói vậy chỉ có thể mượn Lý Bân này làm bia đỡ đạn trước cho thằng nhóc Thiếu Kiệt.

- Minh Long trong ngày hôm nay, em lấy hết tất cả các tài liệu về Lý Bân kể cả những gì hẵn đang làm và chuẩn bị các bước cần thiết sẽ đối phó Lý Bân. Chúng ta phải nhanh ra tay để bọn chúng không thể nào phòng bị.

Về tới lớp khi vừa ngồi xuống, Lý Bân không chần chờ một phút giây nào hướng Thiếu Kiệt hỏi

- Anh Kiệt! sao rồi anh? Thầy Tiến nói với anh chuyện gì? có phải liên quan đến hiệu trưởng mới không?

Dù đang là giờ sinh hoạt lớp, nhưng Lý Bân cũng không xem nó là điều quan trọng cho lắm, hẵn thật sự lúc này cần nói cho Lý Bân và mọi người trong nhóm biết việc Hồ Hưng đến thay đổi cho Tần Tiến là sự việc được sắp xếp để đối phó hẵn.

Thiếu Kiệt hiểu biết rõ ràng vì nếu Hồ Hưng không đối phó được với hẵn ở hiện tại thì sẽ kéo vào những người xung quanh bên cạnh hẵn, mà hơn ai hết đó làm bọn người Lý Bân cùng đám học sinh mang danh nghĩa là đàn em của Thiếu Kiệt, nhưng được Lý Bân tụ tập lại vì sức học những thành viên này đều bình thường. Mà với tính cách còn là học sinh nên thường hay quá khích trong một số việc dễ dẫn đến sai lầm.

Lúc này Thiếu Kiệt không ngại nói với Lý Bân

- Hồ Hưng được điều xuống trường mình để hợp tác với Từ Phong đối phó với tụi mình, bọn mày cẩn thận dù sao hẵn không tìm được cơ để khó dễ tao thì cũng quay sang bọn mày.

Lý Bân nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng mở miệng mắng một câu.

- Bà mẹ chơi cả quyền giúp đỡ của người thân, thằng cha Từ Phong này hèn thật.

- Cái này không gọi là hèn hãn chỉ đang tận dụng những gì hãn có thôi, giờ chẳng biết Hồ Hưng đối phó bọn mình ra sao nhưng chắc chắn lần này phải cho bọn hãn một màn đẹp mắt. Lát nữa giờ ra chơi nói anh em cuối giờ tập trung một chỗ nào đó, để đưa ra phương pháp đánh trận này với Từ Phong.

Nói rồi Thiếu Kiệt lại tiếp tục im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, bởi hãn đang tìm biện pháp để đánh phủ đầu Hồ Hưng trước. Ông bà xưa thường có câu phòng thủ tốt nhất là tấn công mà hãn không ngại vận động tấn công khi đối thủ chưa ra tay là điều tốt nhất.

Cứ như thế cho đến khi buổi học kết thúc, Lý Bân cũng thông tin hết cho toàn bộ mọi người trong nhóm về địa điểm. Đến khi Lý Bân nói Thiếu Kiệt cũng bất ngờ bởi địa điểm này lại là Nhà Hàng 751. Khi hỏi ra mới biết vì không có nơi nào đủ rộng để chứa toàn bộ anh em, nên Lý Bân gọi điện thoại cho Tước Phàm, mượn tạm đỡ một chỗ để Thiếu Kiệt họp.

Vì lấy danh nghĩa là Thiếu Kiệt mượn, nên rất nhanh chóng Tước Phàm đồng ý ngay vì đối với Tước Phàm, Thiếu Kiệt không phải người lạ. Lý Bân hãn thấy Tước Phàm đồng ý cũng mừng rỡ, lần đó sau vụ của Thiếu Kiệt hãn bắt Tước Phàm đưa cho bằng được số điện thoại, nói khi nào có bất trắc gì thì gọi điện thoại cho Tước Phàm. Giờ đây cũng nhờ có số điện thoại ấy mà hãn chiếm được cả một khu vực dành cho Thiếu Kiệt họp anh em.

Tới địa điểm tập trung là nhà hàng 751, Thiếu Kiệt mới biết tại sao Lý Bân phải mượn cả phía bên ngoài nhà hàng, nhìn xung quanh toàn là mặt đồng phục của trường Thiếu Kiệt mới thật sự giật mình, lần trước tròng cảnh đã khá đồ sộ lần này nó còn hơn xa lần trước phó ước với Tước Phàm.

Những học sinh nào ngồi đây đa phần vì thấy bài diễn thuyết của Hồ Hùng nhắm về mình, còn một số người thân cận với Thiếu Kiệt thường tiếp xúc muốn biết làm cách nào để đối phó lại với vị hiệu trưởng mới này.

Cũng có một số học sinh trong nhóm cũng hiếu kỳ. Tại sao Thiếu Kiệt lại có thể để toàn bộ anh em tập trung ở nhà hàng 751 mà chỉ là buổi họp mặt, qua đó cũng nhận thức thêm một phần về Thiếu Kiệt.

Nhìn toàn bộ xung quanh mọi người ở đây có người quen có người không quen nhưng dù sao Lý Bân đều biết mặt.

Thấy Thiếu Kiệt tới Tước Phàm chạy lại gần nói.

- Thiếu Kiệt em định họp hành gì mà sao đông vậy?

Tước Phàm lúc mới đầu nhận được điện thoại của Lý Bân, Tước Phàm cũng cho rằng Thiếu Kiệt hẳn họp mặt anh em chỉ chừng chục người, nên hào phóng nói sử dụng luôn cả đại sảnh cũng được. Nhưng hẳn không ngờ Lý Bân lại làm thật, chỉ đến khi người bên dưới báo cho hẳn biết Thiếu Kiệt họp mặt gần cả trăm người. Lúc này hẳn mới hốt ha hốt hải chạy tới, nhìn cái tràng diện bên trong nhà hàng hẳn cũng không cười nổi. Vì khi nghe được những anh em nói người của Thiếu Kiệt tập trung rất đông. nhưng đông thế này thì hẳn mới cảm giác được lời nói Lý Bân khi lần gặp mặt đầu tiên không phải là nói chơi. Chính xác cỡ nào số lượng gần cả trăm người này, mà đi đánh nhau có thể nói là làm cho phe đối phương phải hơi chùng bước.

Nhưng biết làm sao được vì đã chấp nhận với Lý Bân nên đành phải chịu như thế này, với hẳn cũng muốn biết Thiếu Kiệt định làm gì mà sao lại kéo một đám học sinh tới đây.

Nghe Tước Phàm hỏi vậy Thiếu Kiệt cũng chỉ biết cười cho có rồi nói.

- Chẳng qua trường em mới đổi thẳng cha Hiệu trưởng, mà hẳn thì lại muốn đối phó với anh em học sinh bình thường, nên tập trung lại một chút, lấy cái thống nhất đoàn kết chống lại thôi ấy mà.

- Vãi Trường học giờ còn vụ như thế này nữa à. Hên là hồi đó bọn anh không học đến nơi đến chốn, muốn đi học lại mà gặp tình trạng như thế này chắc thẳng hiệu trưởng nhập viện với tụi anh rồi.

Tước Phàm cũng thật tình, dù sao hắn cũng không đi học nhiều, nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng nói thẳng luôn. Dù sao thế hệ của Tước Phàm, việc học sinh không thích giáo viên là chuyện thường ngày, mà theo tâm lý lúc đó là đánh cho bỏ ghét. những năm đầu lúc đó thì việc học sinh đánh giáo viên nhập viện hoặc phải chuyển công tác rất thường xuyên đó là một mặt tối của giáo dục thời bấy giờ.

Để Tước Phàm đứng đó, Thiếu Kiệt bước đến chỗ mọi người đang tập trung, sau khi được Lý Bân ổn định trật tự. Hắn biết Tước Phàm cho mượn mặt bằng như thế này là quá tốt rồi, vì nhà hàng kinh doanh ít khách không có nghĩa là không có khách, mà nếu khách hàng vào thấy một đồng người như vậy cũng hơi ngán, nên hắn muốn bắt đầu và nhanh chóng kết thúc để trả lại hiện trạng vốn có của nhà hàng cho Tước Phàm.

- Chắc anh em cũng biết mình tập trung mọi người lại đây vì chuyện của Hiệu Trưởng. bài phát biểu của Hồ Hưng toàn bộ anh em ai nằm trong danh sách mà mình cảm thấy Hồ Hưng nhắc đến.

Hàng loạt cánh tay được đưa lên, sau khi Thiếu Kiệt dứt câu vì đa số đều là học sinh bình thường, cũng không ít một số học sinh thuộc dạng khá. Nhưng đó chỉ là số ít hầu như ai ở đây đều nằm trong dạng học sinh không tốt của Hồ Hưng.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Công Ty Cho Vay

Nhìn bên dưới những cánh tay đưa lên khá nhiều. Thiếu Kiệt cũng trầm mặc, hẳn thật sự không nghĩ rằng sẽ nhiều như vậy học sinh bình thường, tuy nói hẳn với Lý Bân tập hợp anh em để họp bàn thật ra chỉ là cái cớ, hẳn muốn biết xem liệu những gì hẳn chuẩn bị sắp xếp có bị bọn người Từ Phong và Minh Long biết được hay không, hẳn muốn bài kiểm tra này thật khách quan để đánh giá lại toàn bộ những người xung quanh đây và loại bỏ luôn những thành phần ngầm trong nhóm.

- Xem ra đa số chúng ta chắc vào tầm ngắm của hiệu trưởng mới hết rồi. Dẫu sao thì việc học mình cũng không giúp được gì nhiều, chỉ riêng một số điều muốn nhắc mọi người thôi.

Thiếu Kiệt hẳn bình tĩnh nhìn những học sinh đang ngồi nói giọng từ tốn, hẳn hiện tại muốn kéo hết sự chú ý của mọi người ở đây để xem những ai thật sự chú ý những gì hẳn nói không. Mọi người im lặng thật lâu một học sinh gần đó mới nói.

- Tụi mình cũng biết, việc học thì không của riêng mỗi người. Nhưng mà cứ thấy hiệu trưởng mới cứ như nhắm vào những học sinh chúng mình vậy. đi học thì phải có người giỏi, khá, trung bình khác nhau chứ. Nếu toàn học sinh giỏi hết thì cần gì có lớp thường và lớp chuyên.

- Điều này thì bạn nói đúng, có những học sinh giỏi và học sinh bình thường. Nhưng nếu người thường chịu cố gắng, thì họ vẫn sẽ thành học sinh khá hoặc tốt hơn. Chứ không phải phụ thuộc vào học sinh giỏi hết. Đối với sự cố gắng sẽ không ai có thể làm gì được mình, nhưng hôm nay lại

khác một hiệu trưởng chỉ biết học sinh giỏi, mà không để ý đến những học sinh bình thường cố gắng học tập như chúng ta. Liệu có đáng làm hiệu trưởng một trường thí điểm của thành phố? Chưa kể đến ông ta chỉ là người có cấp bậc không phải tốt nghiệp ngành giáo dục, thì liệu ông ta có hiểu được giáo dục thật sự là gì, hay là chỉ muốn có thành tích để được thăng quan tiến chức?

Thiếu Kiệt đáp lại lời người vừa đứng lên nói ra cảm nghĩ của mình. cùng với đó là đưa ra một lập luận khiến mọi người phải suy nghĩ về Hồ Hưng vị hiệu trưởng mới này.

- Đúng vậy nghe nói ông ta không phải trong ngành giáo dục ra, mà chỉ là người đi từ các cấp tỉnh thành lên chức vụ hiện nay, chứ không phải tốt nghiệp trường đào tạo giáo viên như thầy Tần Tiến.

Một người học sinh nữa đứng lên nói sau khi Thiếu Kiệt dứt lời, cũng làm mọi người chú ý hơn. Không ai ngờ được, một hiệu trưởng lại không tốt nghiệp chuyên ngành nào về giáo dục. đó có lẽ là điều không đúng với thực tế nhưng việc đó vẫn đang xảy ra ở những môi trường học tập khác nhau trên cả nước.

- Mình thấy nếu như thế thì cũng không giải quyết được gì, hay là chúng ta viết bài lên một số diễn đàn đăng lên rồi cùng nhau chia sẻ cho tất cả mọi người, càng đông người càng hiệu quả. Biết đâu sẽ đem lại hiệu quả hơn trong vấn đề đưa ra ý kiến với các cấp lãnh đạo.

Nãy giờ đứng một bên Lý Bân không nói gì sau khi nghe như thế trong đầu hẳn đưa ra một ý tưởng, mà đến Thiếu Kiệt cũng phải khen hay. Không thể ngờ lâu lâu Lý Bân lại đưa ra một câu nói đúng mục đích của hẳn, dù sao thời buổi này việc thông tin đem lại cũng chỉ một phần nào hiệu quả, Nhưng nó cũng ảnh hưởng đến một số dư luận không nhỏ, tuy không bằng những thời điểm sau này khi mạng xã hội là một vấn đề lan truyền thông tin

rộng rãi, thì ngày nay tất cả cá diễn đàn trường học và các diễn đàn có nhiều người tham gia luôn là mối quan tâm của mọi người.

- Việc ý kiến của Lý Bân cũng có phần hay, nhưng trước mắt chúng ta hiện tại thường tụ tập khá đông anh em và một chỗ trong trường, có thể không hợp mắt vị hiệu trưởng mới này. Nên kể từ ngày mai sẽ phân tán ra, ví dụ như trước giờ anh em toàn tập trung ở canteen, một nhóm thường từ tám đến mười người đó là thói quen rồi. Nhưng ngày mai chúng ta sẽ chia nhỏ nhóm ra khắp trường, chỉ mỗi nhóm từ ba đến bốn người hoàn toàn trải rộng khắp toàn trường. Cũng để mọi người đem tin tức lan truyền nhanh nhất. Tối nay mình sẽ có một bài viết trên diễn đàn trường mọi người trong tối nay hoặc trong sáng mai. chia sẻ bài viết đó bằng cách copy đi các diễn đàn lớn trong nước. Chứ một mình mình không thể nào biết được, tất cả các diễn đàn trường và các diễn đàn lớn, mà các bạn đang tham gia. Song song đó đem sự việc này để đưa tới sự chú ý của các trang báo thông tin điều đó để cho việc tác động hơn.

- Chắc chắn việc này phải làm lớn lên, cho mọi người cùng biết chứ một hiệu trưởng mà không có chuyên môn học vấn giáo dục thì làm sao mà giảng dạy được. Mình ủng hộ biện pháp này

Thiếu Kiệt nói xong thì một người đứng lên đồng tình với hấn nói ra suy nghĩ của mình, còn mọi người cũng nhốn nháo lên có người còn nói Thiếu Kiệt viết nhanh nhanh để tối nay online hấn không chơi game mà chỉ đi post bài. Cũng có người im lặng như đang suy tính gì đó, nhưng tất cả mọi người ở đây đều ủng hộ cách làm này vì hiện tại họ không biết khiếu nại hay làm gì được Hồ Hưng, thì việc tác động này là cách tốt nhất.

Vì muốn kết thúc nhanh, Thiếu Kiệt cũng nói mọi người có gì tối lên mạng sẽ liên hệ lại sau. Những năm đầu này yahoo là tính năng liên hệ thuận tiện để liên lạc cùng nhau chưa kể đến phong trào viết blog đang khá thịnh hành.

Trong khi nhìn mọi người rời khỏi nhà hàng Thiếu Kiệt đứng lại chỗ Tước Phàm, định nói một vài lời cảm ơn, vì đã cho mượn nơi để mình tập trung mọi người, thì bị Tước Phàm kéo vào một phòng nói là có chuyện nhờ hẩn suy nghĩ giúp.

Vừa vào phòng, Tước Phàm mặt trầm trọng khác xa sự vui vẻ thấy được khi có mọi người mà nói.- Thiếu Kiệt dạo này trong thành phố, nổi lên một nhóm người đầu nhập vào mà lại kinh doanh ngầm chất cấm ở các khu vực của Bang mình quản lý. Việc này làm mọi người trong bang cũng đau đầu, bởi họ chỉ đem theo ít hàng nếu mà kiểm tra từng người khi vào những khu vui chơi thì đem lại việc mất lòng khách hàng.

- Chuyện này xảy ra bao lâu rồi? biết là nhóm nào không anh?

Nghe Tước Phàm nói Thiếu Kiệt cũng muốn biết bên Tước Phàm nắm được tình hình như thế nào, để hẩn còn có thể suy nghĩ đường giải vây cho Xuân Nghĩa Bang.

Vì ai cũng biết, những môi trường như quán Bar là môi trường nhạy cảm, không thể nào như cửa khẩu sân bay mà rà soát từng người một, mà vấn đề ở đây là Xuân Nghĩa Bang không kinh doanh hàng chất cấm. Nên các thành phần này chủ yếu kinh doanh việc mà người khác không làm. Tuy trước đây cũng có những người không thuộc băng nhóm tới kinh doanh mặt hàng này, nhưng chỉ là nhỏ lẻ vài hôm, lại bị xuân nghĩa bang cảnh cáo mà phải đi nơi khác buôn bán, vì nước quá trong thì thường không có cá nên lâu lâu Tước Phàm và mọi người cũng mắt nhắm mắt mở cho qua.

Nhưng dạo gần đây, mô hình này không chỉ ở một nơi quản lý của họ, mà trải đều khắp các chỗ, tuy có vài lần đụng độ nhưng hầu như những người này đều không sợ và chống cự lại khá quyết liệt, nên Tước Phàm muốn xin ý kiến của Thiếu Kiệt về việc này.

- Chuyện này cũng được gần hơn hai tuần nay, bởi dù sao mới đầu bọn anh cũng không mấy chú trọng. Nên gần đây sự việc này phát triển nằm ngoài tầm kiểm soát mới nhảy vào. Theo điều tra của một số anh em thì đây là nhóm của Cửu Hùng Bang làm. Mà em cũng biết từ khi lập bang tới nay thì Cửu Hùng với lão đại xích mích không nhỏ, mà hai bên cứ âm thầm ám toán lẫn nhau. Lần này kết hoạch tẩy trắng được hoàn thành, thì Cửu Hùng lại thò tay vào địa bàn bên mình.

Im lặng suy nghĩ một lúc lâu, Thiếu Kiệt cũng biết Cao Thịnh và Cửu Hùng có một mối thù nào đó. Mà Cao Thịnh và Cửu Hùng vài lần như muốn sống chết với nhau, cả những lần đụng độ ở cuộc sống mà Thiếu Kiệt hẳn đã trải qua. Họ đều dấy lên một làn sóng lớn trong giới hắc bang.

- Chuyện này trước mắt anh cứ cho người ngầm theo dõi với các thành phần buôn bán hàng cấm này, sắp tới em sẽ sắp xếp cho anh Cao gặp một nhân vật có lẽ sẽ giúp ích được cho anh Cao trong con đường phát triển sau này.

- ừ mà cũng có vấn đề nhỏ, về các khâu bên bộ phận tài chính mấy ngày này đó Thiếu Kiệt.

Tước Phàm cũng biết vấn đề này không phải giải quyết được trong một sớm một chiều, nên cũng không ép Thiếu Kiệt trả lời nhưng được Thiếu Kiệt đưa ra một lời hứa hẹn là đã đủ. Nhưng chợt nhớ ra dạo gần đây khi quá trình tẩy trắng xong, công việc sắp xếp cho tất cả anh em trong bang ổn định, thì bên vấn đề tài chính có bất ổn vì trước đây thường là chi trả tiền mặt, mà không phải khai báo thuế, giờ lại dư ra một số tiền lớn. Mà không biết sử dụng vào mục đích nào, nên muốn hỏi Thiếu Kiệt xem ra sao vì cứ để tiền như thế trong ngân hàng cũng ổn nhưng lại thu nhập được chỉ là một phần nhỏ tiền lãi hàng tháng.

- Bên tài chính có vấn đề gì thế, mình mới tẩy trắng xong mà.

Thiếu Kiệt thấy Tước Phàm nói ra vấn đề tài chính cũng thắc mắc, dù sao hẳn mới giúp Cao Thịnh tẩy trắng một lượng tiền lớn, không lý nào giờ lại có vấn đề mà cũng thắc mắc, hiểu kỳ vấn đề tài chính của Xuân Nghĩa Bang như thế nào.

- Vấn đề lớn không lớn, nhỏ không nhỏ chỉ là từ khi thanh tẩy xong toàn bộ tiền, các hợp đồng được hợp thức hóa rõ ràng, anh em đều có cái để làm kiếm tiền hàng tháng ai mà không muốn. Chỉ là tiền trong ngân hàng cứ nằm ở đó, mà không di chuyển được đi đâu cũng không đem lại nguồn thu nhiều, trước đây ngoài bảo kê thì bên bọn anh con lấy tiền cho vay được với lãi suất 20 phần trăm, góp hoặc mượn tiền nóng mỗi ngày đóng tiền lãi chừng nào trả thì thôi. Giờ tẩy trắng rồi thì không thể làm nữa vì luật pháp không cho phép.

Nghe xong Thiếu Kiệt cũng cười cười đáp lại.

- Sao lại không làm được, lúc trước cho vay thì với danh nghĩa là xuân nghĩa bang. Giờ sao không quy hoạch thành công ty luôn. Ví dụ mở ra một cái công ty chính quy chuyên hỗ trợ vốn tiêu dùng với hình thức cầm cố tài sản (cho vay cầm cố). Đơn giản hơn, hợp thức hóa hơn tiền bạc, đem về cũng là tiền chính đáng việc gì không làm.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Cô Bé Hay Khóc

Trong căn phòng nhỏ hai người đang bàn bạc, Tước Phàm sau khi nghe Thiếu Kiệt nói như thế hẳn suy nghĩ thật nhanh trong đầu rồi bất chợt cười nói.

- Ha ha ha! Quân Sư đúng là Quân Sư, không ai nghĩ tới thế mà trong một chốc em đã nghĩ ra rồi! Trước thì cho mượn tiền theo dạng danh nghĩa hắc bang, giờ cũng là hắc bang cho mượn nhưng đừng tên công ty ai làm khó được mình hay. hay

- Chuyện này không có gì chủ yếu tại các anh chưa quen thôi. Nếu như mượn tiền theo dạng công ty, thì các anh cần phải có thêm một số thứ nữa, như phải cần xác thực thu nhập, rồi phải có đứng tên xe máy hoặc tài sản, như thế mới làm hợp đồng cho vay tiền. Và nó nâng cấp lên thành lãi suất 30 phần trăm, ví dụ như mượn 1 triệu sau một tháng, cả gốc lẫn lãi là 1 triệu 300 là chuyện đơn giản. nhưng em khuyến cáo đừng lấy lãi cao quá như thế mới tồn tại lâu dài.

Hình thức cho vay dạng cầm cố tài sản ở các lĩnh vực tài chính luôn có, nhưng nhiều người chưa kịp giải ngân* hoặc cần vốn để làm buôn bán mà hồ sơ không được ngân hàng duyệt, thường tới những dịch vụ như thế này mà chi phí của nó tuy có cao hơn ngân hàng đôi chút, thủ tục lại ít, người mượn cũng nhận được tiền nhanh chóng.

Cách này khá hay, để anh về nói cho lão đại biết, còn có gì thắc mắc nữa anh liên lạc với em sau. Thôi anh em mình đi làm chút gì đó rồi hãy về chắc em chưa cũng chưa kịp ăn gì đâu.

Không được anh ời! hôm nay em còn phải làm chuẩn bị bài viết để các anh em đem đăng lên các diễn đàn nữa.

Tước Phàm thấy Thiếu Kiệt hẳn đã đưa ra phương án như thế quá tốt, mà mình thì không làm gì nên quyết định mời Thiếu Kiệt đi ăn dù sao hẳn mới ra khỏi trường, nên chắc cũng chưa ăn gì. Nhưng Tước Phàm quên rằng Thiếu Kiệt còn việc khá quan trọng, về viết bài để đối phó với Hồ Hưng. Nên nhận được lời từ chối của Thiếu Kiệt hẳn cũng không ra vẻ buồn, dù sao hẳn biết với vấn đề trường học tranh đấu thì hẳn hoàn toàn không hiểu gì.

- À vậy thôi! Mà có cần bọn anh giúp gì không nếu được bọn anh sẵn sàng.

Thiếu Kiệt chợt cười cười nói.

- Được chứ chỉ cần anh cho anh em xem bài viết đó nhiều lần là được, để tăng lượng truy cập lên bài viết nhằm thu hút nhiều người xem hơn, mà tốt hơn nữa là chia sẻ cho bạn bè càng tốt.

- Trời tưởng gì dễ ợt, bọn nó suốt ngày ngồi tiệm nét chuyện này là chuyện nhỏ thôi. Ok cứ nói bài đăng ở đâu là anh cho tụi nó làm quá đơn giản.

Tước Phàm biết được chuyện này khá dễ làm, mà hẳn thì anh em trong bang mà không có đứa nào mà không chơi game trong tiệm net, nên cũng đồng ý dù sao chỉ cần vào để tăng lượt người truy cập thôi thì hẳn dư sức làm được.

Thiếu Kiệt hẳn cũng tạm biệt Tước Phàm trở về nhà, dù sao hẳn cũng sử dụng kiến thức biết được. Mà đem kiến thức đó giúp đỡ cho Cao Thịnh cũng chẳng có gì.

Rời nhà hàng nhanh chóng, Tước Phàm đến gặp ngay Cao Thịnh và cũng tập hợp mọi người trong Tử Tước lại. Tại một phòng karaoke chỉ có năm người không ồn ào bởi âm nhạc, không nhiều tiếng hát của những người đến đây, căn phòng thật sự im lặng nó chỉ có năm người cao tăng của Xuân Nghĩa Bang.

Như vậy là hiện tại, chúng ta đã giải quyết được vấn đề tồn đọng. Thông qua Tước Phàm được, Thiếu Kiệt đưa ý kiến về việc mở công ty cho vay chính quy, thì việc này tương đối dễ dàng. Nếu có thêm nguồn thu từ công ty này, chúng ta sẽ làm xoay vòng tiền, còn nằm trong ngân hàng.

Người đưa ra ý kiến là Vũ Minh, vì hãn chuyên môn là những giấy tờ liên quan tới luật pháp cho Xuân Nghĩa Bang. Còn Tước Phàm chỉ là người quản lý và xem xét vấn đề, việc còn lại là của hai người Thế Long và Ngọc Hồ. nên sau khi Tước Phàm nói ra ý kiến của Thiếu Kiệt thì Vũ Minh cũng đánh giá tình hình chung một lần.

Tình hình như thế là ổn thỏa giờ chỉ còn Việc của Thiếu Kiệt. Lần trước chúng ta chỉ mới đưa cho Thiếu Kiệt hồ sơ của một người mà còn một người nữa chưa thu thập xong việc này tới đâu rồi Ngọc Hồ.

Sau Khi Vũ Minh đánh giá xong Cao Thịnh hỏi Ngọc Hồ về những việc của Thiếu Kiệt nhờ Xuân Nghĩa Bang giúp, bởi Cao Thịnh thấy nếu xét về góc độ nào đó thật sự hãn chưa làm được gì cho Thiếu Kiệt. Lần đó Thiếu Kiệt bị bắt lên đồn cảnh sát nếu không có hãn, chắc chắn Thiếu Kiệt cũng ra khỏi đó một cách an toàn nhất, mà lần này trong trường học lại có một người muốn đối phó Thiếu Kiệt. Bản thân hãn là một lão đại hắc bang lại không muốn mình hết lần này đến lần khác cần sự trợ giúp của Thiếu Kiệt mà không giúp lại được gì.

- Theo những người được phái đi quan sát người bác của Thiếu Kiệt, hãn thật sự công việc có vấn đề khá nghiêm trọng, thường di chuyển rất nhiều địa điểm mỗi nơi hãn cũng lưu lại vài ngày, nhưng không nơi nào là cố định

gần đây mới phát hiện ra thêm hẳn có quan hệ với một số người của Cửu Hùng. Trước mắt tin tức lấy về chưa được nhiều, nhưng sẽ cố gắng hết mức hi vọng lúc Thiếu Kiệt cần là sẽ đầy đủ.

Trầm Ngâm một lúc Cao Thịnh mới nói.

- Chuyện này càng thu nhiều được tin tức càng tốt. Còn nữa biết gì về hiệu trưởng mới của Trường Thiên Hoa không, anh muốn có mọi hoạt động của tên này tại sao lại được lên làm hiệu trưởng và vì sao hẳn muốn đối phó Thiếu Kiệt. Tạm thời Vũ Minh triển khai những giấy tờ cần thiết, với những hợp đồng vay mượn cứ tìm cách gặp thiếu Kiệt xin bản mẫu. Với những người như chúng ta không hiểu về mấy cái giấy tờ thật nhưng chúng ta có thể nhờ người làm. Còn những cái hợp đồng vay mượn thì phải hỏi qua Thiếu Kiệt vì hiện tại anh thấy hình thức này chưa được rộng rãi chỉ trừ những nơi như ngân hàng mới có hình thức vay tiêu dùng này và cũng khá khắc khe.

Lúc này Thế Long cũng nói ra suy nghĩ này giờ của mình với Cao Thịnh

- Lần trước Thiếu Kiệt bên nhà hàng 404 đánh nhau em thấy Thiếu Kiệt còn nhỏ thân thủ không tồi đâu lão đại. Cứ lôi cả Thiếu Kiệt vào có hay hơn không, em thấy đi học giờ với Thiếu Kiệt cũng đâu ít gì, hôm nọ ghé qua cái tiệm tin học nó đông quá trời luôn, chưa kể cái tiệm bách hóa nhà Thiếu Kiệt đang nằm trên khu vực cũng ăn nên làm ra.

- Chú đừng có bậy! Thiếu Kiệt quan tâm việc học hay là mở công ty gì đó, nếu nó muốn thì nó đã không đi học nữa, giờ nó muốn nghỉ học thì không ai cấm được nó. nhưng mà Thiếu Kiệt vẫn muốn đi học chắc chắn phải có lý do của riêng mình. Mà cứ tưởng ai cũng như anh em mình mỗi lần cầm tới cuốn sách cuốn tập là buồn ngủ à.

Cao Thịnh quay sang mắng Thế Long, khi nghe hẳn nói như thế, Cao Thịnh cũng bực thẳng này không học hành tới nơi tới chốn, theo mình lẩn

lộn lại muốn người khác cũng như hấn thật hết chịu nổi.

- Mà cũng phải công nhận cậu nhóc Thiếu Kiệt này làm những việc thật không ai ngờ, lại có cả bối cảnh rất sâu, ai nghĩ được anh em mình đã tìm hiểu rất tận tường về Thiếu Kiệt nhưng chỉ biết phần nổi của tảng băng, bảo lãnh một người mà cần tới cả Trưởng đoàn luật sư thành phố, xem ra mối quan hệ của Thiếu Kiệt còn như thế nào thì có trời mới biết được.

Thiếu Kiệt đi từ xa thấy nhà mình như có thêm rất nhiều người, vì trước cửa còn có cả vài chiếc xe. Mở cửa vào hấn thấy được cả ba đại gia đình Hoàng Ly, Nhã Hân, Hoàng Hương đang tập trung ở trong nhà. Vừa bước vào cửa âm thanh đã vang lên.

- Thiếu Kiệt cháu về rồi ah! Đi học gì về muộn thế cháu! chắc cháu trong lớp chuyên rồi.thật chẳng bù với mấy đứa con dì toàn học sinh trung bình, lần nào đi họp cũng chường mặt ra nghe cô giáo kể tội.

- Mẹ sai rồi Anh Kiệt trong trường ghê lắm có một đồng đàn em luôn, nghe nói là hơn trăm người.

Lúc này Thiếu Kiệt như rơi từ độ cao ngàn trượng xuống một cái hố không bao giờ đứng dậy được. Hấn cười cười nhìn người vừa cất lên âm thanh. Cô nhóc này hồi nhỏ luôn xoắn xuýt theo hấn bạo động, xung quanh khu xóm nhà của Hoàng Hương. Vì từ nhỏ Thiếu Kiệt được mẹ mình gửi ở nhà Hoàng Hương trông nom dùm, vì mẹ hấn đi làm không cố định ngày giờ. Nhìn sơ qua Hoàng Ngân hấn bỗng nhớ lại một chút gì đó, cô bé hay khóc đòi theo hấn phá làng phá xóm ở những buổi trưa không ngủ của thời còn con nít. Nghe con mình nói như thế Hoàng Hương cũng mắng.

- Con thì biết cái gì! con đâu có học chung trường với Thiếu Kiệt, mà chỉ giỏi nghe người ta nói linh tinh. Nếu con giỏi như Thiếu Kiệt thì mẹ đã mừng rồi.

- Tụi bạn lớp con chơi chung với bọn bên trường anh Kiệt! con hỏi tụi nó nói như vậy mà.

Cô bé bực tức dậm chân vì bị mẹ nói mình bịa chuyện, quả thực cô học khác trường với Thiếu Kiệt. Cô cũng biết mình có người anh họ đang học trường Thiên Hoa nên mỗi lần bạn cô nhắc tới Trường Thiên Hoa cô đều hỏi han tin tức về anh mình.

Thiếu Kiệt con đừng nghe Hoàng Ngân nó nói, con đi học về vào trong nhà đi mẹ con chắc cũng sắp về, nên đưa chìa khóa cho mọi người về nhà trước.

Thiếu Kiệt nghe Hoàng Hương nói như thế cũng cười cười đáp lại.

- Ngân nó nói đúng mà cô, ngoài việc học trong trường ra con còn có không ít bạn bè mà bé ngân gọi là đàn em gì đó cũng đúng nên cô đừng la em tội.

- Thấy chưa con nói đúng mà. Anh Kiệt đúng ngầu luôn.

Thấy Thiếu Kiệt không chối mà còn nhận, Hoàng Ngân như nhận thức thêm về Thiếu Kiệt anh mình là người cực kỳ anh hùng, vì nếu cô là Thiếu Kiệt cô sẽ chối mất không dám nhận. Nghe thế lúc này chồng của Nhã Hân mới nói

- Con đi học lại tự tập như thế không sợ nhà Trường sao, dù gì con cũng không nên làm như vậy.

Vừa Dứt câu thì ông bị một đôi mắt hình Viên Đạn của Nhã Hân nhìn mình ông cũng biết mình lỡ lời nên đành im lặng cười cười.

- Chú nói đúng nhưng phải làm chú à. vì trường cháu mới đổi hiệu trưởng, mà người này rất ưa là phân biệt giữa học sinh giỏi và học sinh bình thường, vị Hiệu Trưởng này còn không có bằng cấp chính quy về

ngành giáo dục, mà lại muốn loại bỏ hết học sinh bình thường nên mọi người mới tập hợp lại thôi chú à.

Bất ngờ trước câu trả lời của Thiếu Kiệt chồng của Nhã Hân cũng thốt lên.

- Lại có cả chuyện như thế này nữa ah?

* Giải ngân là nhận được tiền khi hoàn thành từng bước trong kế hoạch hoặc dự án, là giải quyết tiền bạc theo từng bước công việc, giải ngân chỉ được thực hiện khi hoàn thành xong công việc của mỗi bước trước rồi sau đó mới được nhận tiền.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Việc Tốt Không Để Người Ngoài

Mọi người cũng không ngờ, Thiệu Kiệt nói ra việc Hiệu Trưởng trường mình như thế, cũng làm những người có mặt ở đây ngỡ ngàng, theo họ thì đã làm hiệu trưởng trường học thì phải tốt nghiệp chính quy về giáo dục. Chứ không thể nào người chỉ biết làm hành chính mà không qua một khóa đào tạo nào, mà lên làm hiệu trưởng được. với thêm cả lý do người hiệu trưởng này con chỉ chăm chăm vào thành tích của học sinh giỏi mà bỏ qua học sinh bình thường. Tuy biết có lẽ không đến nỗi nào, nhưng nếu không có việc như thế thì Thiệu Kiệt hẳn làm sao có thể nói ra như thế. Lần này là mẹ hẳn vừa mở cửa vừa nói.

- Mọi người đợi lâu, tại nhờ đứa bạn của Thiệu Kiệt trông coi cửa hàng giúp. Úa con mới về à.

Hoàng Lâm Nhu vừa đẩy cánh cửa ra thì thấy Thiệu Kiệt đứng đó trên người vẫn còn bộ đồng phục chưa kịp thay nên cũng hỏi.

- Vâng con cũng vừa về. Úa mà mẹ lại gọi Trương Hạo qua cửa hàng sao.

- Ừ mẹ định để khi nào con về thì ra trông coi giúp mẹ, mà đợi hoài không thấy nên mẹ gọi cho nó qua coi giúp. Về rồi thì có mọi người ở đây mẹ cũng nói chút chuyện nhà của mình luôn.

Hoàng Lâm Nhu nói thế Thiệu Kiệt cũng vội bước vào nhà bắt đầu ngồi xuống, vì nhà Thiệu Kiệt không có được nhiều ghế để mọi người ngồi nên hiện tại tất cả mọi người đều ngồi dưới đất. Chỉ có Hoàng Ngân là leo lên

trên ghế một máy vi tính bắt đầu chơi những game mà đã được Thiếu Kiệt cài sẵn.

- Hôm nay mọi người tập trung tại đây, chị cũng có vài điều muốn nói. Lần Trước sau khi đơn kiện được gửi đi Chí Hùng có qua nhà nhằm thương lượng với chị để hủy đơn kiện. Nhưng Chị đã Không đồng ý, vì biết như thế là không đúng với mọi người, còn về hồ sơ đơn kiện đã được đưa lên tòa án. Chị nói ở đây việc này vì nếu Chí Hùng đã tìm đến chị được, thì cũng sẽ tìm đến mọi người, có thể cũng sẽ thương lượng để mọi người rời bỏ vụ kiện này. Nên chị tập hợp mọi người ở đây để hỏi lại ý kiến mọi người lần nữa. Mọi người có muốn cùng chị đi đến cuối cùng của vụ kiện hay không?

Cả ba gia đình đang có mặt trong nhà ngoài Hoàng Ngân đang chăm chú chơi Game trên máy tính ra mọi người đều bất ngờ, vì những lời nói của Hoàng Lâm Nhu.

Vì nếu Hoàng Lâm Nhu không nói việc này thì mọi người cũng sẽ không biết, dù sao chuyện Chí Hùng qua gặp Hoàng Lâm Nhu chỉ có người thứ ba không ai xa lạ là Thiếu Kiệt mà thôi.

Sau Khi Hoàng Lâm Nhu đưa ra câu hỏi như thế mọi người cũng im lặng, vì biết việc này không phải một sớm một chiều là sẽ kết thúc, nó thật sự mất khá nhiều thời gian để hoàn thành một vụ kiện đúng nghĩa, chưa nói đến những khi đã có quyết định của tòa án một trong hai bên nếu không chấp nhận bản án lại được điều tra, thì sẽ lại được lật lại hồ sơ mà tiếp tục.

Sau một lúc im lặng như đã quyết định thật tốt điều này Nhã Hân nói.

- Em sẽ cùng chị đi đến cuối cùng vụ kiện này. Nếu như chúng ta giữa chừng thì cũng chẳng được gì. Như mọi người đều biết anh chị em chúng ta toàn là nữ, chỉ có Chị Nhu là có được một phần mảnh đất này của riêng mình. Mà hai người kia Chí Kim thì giàu có Chí Hùng, tuy sống trên mảnh đất này nhưng họ có phải như chúng ta mỗi ngày phải kiếm từng đồng để

sinh sống, thế mà khi tự mình làm giấy tờ hai người có thật sự nghĩ cho anh chị em chúng ta hay không. Nếu một mai chúng ta không thể đi làm được cuộc sống khó khăn muốn nương tựa một mảnh đất của bố mẹ về sinh sống mà không có cái để về thì sẽ ra sao.

- Em cũng đồng ý theo vụ kiện dù không phải vì tiền, thì cũng phải vì mảnh đất của bố mẹ để lại cho chúng ta sau này còn có cái chui ra chui vào.

Hoàng Ly cũng nói thêm vào, dù cô ít khi nào thật sự quyết định một điều gì đó. Nhưng khi nghe Nhã Hân nói như thế cô thấy mình cũng nên có cái cơ sở gọi là chuẩn bị cho mình về già.

Hoàng Hương cũng gật đầu tỏ vẻ tán đồng, ba người chồng thì không nói gì bởi đây là chuyện riêng của nhà bên vợ, nên họ cũng thật sự không ý kiến nổi lên bàn.

Thấy mọi người đều đồng ý lúc này Hoàng Lâm Nhu mới thật sự gật đầu nói.

- Chị biết mọi người ở đây đều thắc mắc tại sao chị lại hỏi như thế, nhưng chị nhất thiết phải biết vì nếu không sau này vụ kiện đang tiến hành, mà có người bỏ giữa chừng, thì lúc đó phải làm hồ sơ lại từ đầu lại mà như thế vụ kiện cũng trở lại điểm xuất phát, tốn nhiều thời gian của mọi người hơn nên chị cần thiết phải biết. Nhưng nếu mọi người đã đồng ý theo vụ kiện này tới cùng, thì chị cũng tuyên bố một vấn đề tiếp.

Hoàng Hương cũng nói thêm vào khi nghe được Hoàng Lâm Nhu nói tuyên bố một vấn đề, Vì tưởng hồ sơ kiện hai người Hoàng Chí Kim và Hoàng Chí Hùng có biến cố nên gấp gáp nói.

- Còn có việc gì chị cứ nói bọn em bảo đảm sẽ không bỏ chuyện này giữa chừng, mà sẽ sát cánh cùng chị lấy lại thứ vốn thuộc về chị em mình.

Hoàng Lâm Nhu lúc này cũng cười cười nhìn ba người em gái cũng cha khác mẹ với mình một lượt.

- Chuyện này thật sự khá quan trọng, lần trước chị có hỏi Thiếu Kiệt về Việc này mà Thiếu Kiệt đồng ý, nên chị cũng hi vọng mấy em cũng đồng ý. Hiện tại công việc của cửa hàng bách hóa như các em cũng biết chỉ có Thiếu Kiệt và chị trông coi. Mà Thiếu Kiệt thật sự mỗi ngày đều đi học mà chị thì phải mỗi ngày tiếp những nơi đang điều tra vụ kiện. Nên chị quyết định ba em nên nghỉ việc ở chỗ làm hiện tại, về cửa hiệu bách hóa làm cho chị, dù sao thì việc tốt không nên để người ngoài làm nên chị sẽ trả với mức lương 4 triệu 500 nghìn một tháng các em thấy sao.

Thấy chuyện này không liên quan gì đến mình nhiều, nên Thiếu Kiệt cũng đứng lên ngồi vào bàn máy vi tính mở máy để chuẩn bị cho bài viết mọi người chia sẻ. Cả ba người cùng im lặng như muốn tiêu hóa cái thông tin mà Hoàng Lâm Nhu vừa mới đưa ra, vì mọi người đều tưởng việc này quan trọng với chuyện kiện tụng không ai nghĩ Hoàng Lâm Nhu sẽ bảo mình nghỉ việc mà về làm ở cửa Hiệu Bách Hóa.

- Trời thế thì tốt quá còn gì vợ em đồng ý việc này khỏi bàn em tán thành hai tay.

Lúc này chồng của Hoàng Ly là một giáo viên dạy cấp hai chen vào.

- Tôi không ý kiến dù sao chị Dâu làm chủ cũng còn hơn là mấy người ngoài làm chủ.

Chồng Nhã Hân cũng lên tiến thay vợ mình. lúc này Hoàng Hương nhìn qua chồng mình cũng thấy ông gật đầu ra vẻ tán đồng. Nhã Hân lúc này mới hướng ba ông chồng mắt

- Các ông hay nhĩ chưa chi đã định làm loạn ah! Mà nói gì thì em cũng đồng ý nha chị, dù sao về nhà làm con hơn làm cho người ngoài.

- Dù sao thì em cũng có việc này khá rắc rối chị làm sao mở được cửa hiệu bách hóa vậy tính ra lương của chị cũng ít hơn bọn em, mà cuộc sống thì chỉ có hai mẹ con thế làm cách nào mà chị mở được cửa hiệu bách hóa hay vậy.

Lúc này Hoàng Ly nói ra vấn đề mà cả ba gia đình ở đây đều rắc rối. Vì họ biết mọi cuộc sống của chị mình cũng không khác hơn họ là bao nhiêu, công việc thì chỉ có một người chống đỡ cả hai mẹ con. Mà Thiếu Kiệt hẳn thì lại đi học thì kiếm đâu ra thu nhập trước đây thì hẳn còn bán kết quả xổ số để phụ mẹ đóng tiền học phí. Nhưng năm nay hẳn lại học chiều mà không thể tiếp tục bán nữa vậy Hoàng Lâm Nhu lấy đâu ra tiền để mở cửa Hiệu Bách Hóa như thế.

Nhìn Mọi người lúc này chăm chú nhìn vào Minh để biết được lời đáp từ chính cô nói ra. Hoàng Lâm Nhu chỉ cười cười hướng mắt về Thiếu Kiệt đang ngồi trên bàn máy vi tính gõ bàn phím lộc cộc nói.

- Thật ra chị cũng không có Tiền để Kinh doanh và cũng không biết kinh doanh thứ gì, nếu không phải thằng nhóc nhà chị mượn tiền bạn bè quen biết, mà nó quen trên mạng rồi bảo chị mở cửa hiệu bách hóa chắc chị cũng chỉ biết đợi công ty chuyển chỗ làm hoặc là nghỉ hưu non để kiếm công việc khác.

Hoàng Lâm Nhu nói ra như thế vì Thiếu Kiệt đã từng nói với bà như vậy, để mọi người khỏi chú ý, dù sao với độ tuổi của Thiếu Kiệt mà trong tay đã có sự nghiệp, cũng làm cho nhiều người trong gia đình có thể ghen ghét. Hoàng Lâm Nhu cũng biết Thiếu Kiệt không muốn qua rườm rà nên cũng lấy lý do đó để nói cho mọi người nghe, dù sao mượn tiền để kinh doanh thì ở xã hội có biết bao nhiêu người đã từng làm.

- Thằng này giỏi! ủa mà nó mượn bao nhiêu tiền để giúp chị kinh doanh thế.

Nhã Hân nghe chị mình nói như thế cũng đánh vào lưng Thiếu Kiệt một cái làm hấn giật mình quay lại. nhìn Hoàng Lâm Nhu và mọi người.

- Thiếu Kiệt nó gan lớn lắm bạn bè nó ra sao chị không biết nhưng nó nói người ta cho nó mượn 100 Triệu.

- Cái gì 100 Triệu!

Mọi người đều im lặng ở cái cuộc sống lao động tay chân hoặc công nhân viên công ty may mặc như mọi người hiện tại, số tiền 100 Triệu là quá lớn. Hoàng Lâm Nhu cũng cười bởi phản ứng của mọi người giống như cô khi nghe về số tiền này.

- Thằng nhóc khá. này giờ làm gì mà gõ máy tính hoài thế chơi game ah.

Chồng của Hoàng Hương cũng không thể nói gì hơn về Thiếu Kiệt bởi hấn nhận thấy Thiếu Kiệt thằng nhóc này thật sự có gan làm giàu.

- Thôi mọi người đã tập trung ở đây rồi để em gọi đồ ăn về ăn mừng vợ sắp có công việc mới.

- Ủ cũng được để chị gọi cho bạn Thiếu Kiệt đóng cửa hàng về đây luôn.

Vì hôm nay là ngày mọi người đang vui vẻ nhưng thiếu kiệt hấn lại đang chú tâm vào một trang words mà hấn phải viết đi viết lại nhiều lần.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Sóng Ngâm

Trong nhà bây giờ, mọi người đã tập trung đầy đủ có cả Trương Hạo. Trên mặt đất, đầy những đồ ăn được ba người đàn ông phân chia nhau đi mua về. Chỉ riêng Trương Hạo hẳn đang ngồi trên máy tính, Trương Hạo cũng biết, lúc này trong nhà Thiếu Kiệt khá nhiều người, mà việc công ty với Thiếu Kiệt không nên đem về nhà, Trương Hạo chỉ còn cách ngồi đây chơi game, đợi mọi người dọn đồ ăn lên.

Thiếu Kiệt hẳn sau khi viết xong bài viết trên words, hẳn lại làm những cấu trúc lệnh trên một cái khung cửa sổ đen, những dòng chữ trắng liên tục nháy theo, những từ ngữ mà chỉ có hắn hiểu.

Đăng nhập vào trang diễn đàn trường học, hẳn trước khi vào cũng không quên thay đổi Ip mạng. Sau đó hắn liền copy bài viết vừa rồi từ words vào phần post bài trong diễn đàn và lấy đường link. đăng nhập vào yahoo thì Lý Bân đã pm nói.

- Anh Kiệt mọi người online hết rồi, đang chờ anh thôi. Để em kéo anh vào nhóm.

Lý Bân vừa kéo Thiếu Kiệt vào nhóm, hắn liền dán vào khung chat đường link bài viết đã được đăng. Thiếu Kiệt lại quay lại cửa sổ nói chuyện riêng với Lý Bân, ghi thêm một dòng.

Cho Tước Phàm biết đường link tao vừa đưa..

Hoàng Ngân cũng bỏ chơi game, nhìn Thiếu Kiệt làm việc một cách chăm chú mà cô không biết cái gì. Lúc này thấy Thiếu Kiệt đã xong cô mới

nói.

- Anh kiệt giỏi vi tính thật, em chỉ vào toàn chơi game không biết gì hơn. Mà anh đang làm gì đó?

- Anh viết bài post diễn đàn thông dụng thôi. Còn em dạo này sao rồi học hành ổn chứ.

- Em à học hành tạm ổn, nhưng mà cứ thấy mình không bằng mấy bạn cùng lớp lắm.

Thiếu Kiệt cũng quý cô em gái này, kiếp trước khi cô lấy chồng Thiếu Kiệt cũng đến dự. Nhưng lại ra về rất sớm, vì không phải ai cũng có thể ngồi ăn uống trong khi còn nhiều vấn đề phải lo, cho đến khi hẳn nhận được tin cô và chồng xảy ra mâu thuẫn, phải bỏ về nhà mẹ từ đó không tiếp xúc với bên ngoài. Nếu có thể thay đổi một chút về cô hẳn cũng muốn là mình sẽ làm được, nhưng đợi đến lúc đó xem như thế nào.

- Hai đứa nói chuyện gì đó. ngồi xuống ăn cùng mọi người nào.

Trong khi buổi tiệc, đang diễn ra ở nhà Thiếu Kiệt thì một trong căn phòng chỉ có hai người.

- Chết tiệt! lần này bỏ tiền ra cho tụi nhà báo làm im chuyện này, cũng tốn một mớ tiền. Bây giờ sao anh tụi nó giờ đang ăn uống linh đình nhà bên đó kìa. Tức thật!

- Mà thôi đi! Mẹ tao bảo mà qua bên đó nhỏ nhẹ với nó. Mà lại làm cấn, chưa kể mà còn để nó biết, mình động tay vịn làm khó dễ tiệt bách hóa!

Hoàng Chí Kim cũng bực mình thẳng em này, bởi hẳn hiểu tính tình Hoàng Lâm Nhu hơn ai hết, càng làm cấn em mình nó lại càng chống đối tới cùng, mà thẳng này lại không chịu nói chuyện êm dịu. Bởi nếu Hoàng

Chí Kim hăn hạ mình qua bên nhà đó, khác nào hăn thua hết mặt mũi. Làm anh mà lại thua ngay đứa em gái mình hăn còn mặt mũi nào nữa.

- Tại thằng nhóc nó làm em bực mình! không kiềm chế được nên mới vậy, giờ anh nghĩ cách đi.

Hoàng Chí Hùng cũng biết lần này mình sai, nhưng hăn không chịu nổi vốn định qua nhỏ nhẹ từ tốn. Nhưng lại bị Thiếu Kiệt làm cho nóng giận mất đi sự bình tĩnh, nên giờ hăn thật sự cần Hoàng Chí Kim giải vây cho mình.

- Nói ra là tao càng muốn chửi mày! Mày có biết với ai không quan trọng, nhưng với con nhỏ đó thằng con nó là người nó thương nhất không. Mày quên là nó sẵn sàng chịu hết mọi tai tiếng, dù cho ông già có đuổi nó qua phần đất kia xây tường lên ngăn lại, mà nó vẫn kiên quyết giữ đứa nhỏ là mày đủ hiểu rồi chứ. Mà theo tao thấy lúc trước ông già hình như biết được việc này sẽ xảy ra, nên lúc cá cược mới để cho nó toàn quyền sở hữu mảnh đất bên đó.

- Anh nói em mới nhớ! hồi xưa ông già thương nó nhất! Nhà cái gì cũng gọi nó làm. Nhưng mà bây giờ thì mình tính sao. Nếu nó đã có mảnh đất, thì đáng lý ra nó phải không nên thừa anh em mình phần bên này mới đúng.

Hoàng Chí Hùng như chợt nhớ ra điều gì, rồi nói ra thắc mắc của mình cho Hoàng Chí Kim nghe. Hoàng Chí Kim tay cầm điếu thuốc hút một hơi, rồi thả ra trong không khí dày đặc khói nhìn mờ mờ trong làn khói nói.

- Mày sai rồi! bản tính con Nhu tao biết, nó rất giỏi chỉ là nó không muốn thôi. Nếu lúc trước không phải tại bà già thấy nó làm công tác thanh niên xung phong đi sớm về khuya, không cho nó khai lý lịch đăng ký làm cảnh sát, thì giờ này có lẽ nó không đến nỗi như thế. Vốn tính nó thương bà già, lại không muốn làm bà buồn, nên nó mới không làm hồ sơ. mà khi nó

có thằng nhóc nó càng an phận cho tới bây giờ. nếu hồi xưa mà bà già không cản nó chắc giờ nó cũng làm lớn rồi.

- Gì ghê vậy? Thật không anh?

Hoàng Chí Hùng cũng giật mình, trước chuyện xưa về Hoàng Lâm Nhu, khi được nghe từ lời nói của Hoàng Chí Kim. Chỉ một phút chốc, Hoàng Chí Kim lại trở về dáng vẻ bình thường như ban đầu, suy nghĩ một lúc rồi nói.

- Theo tao thấy! Nếu đã dùng không được luật pháp thì có lẽ nên dùng tới luật rừng. Mà đi gặp trực tiếp Cửu Hùng! Nói tao nhờ hãn thanh lý vụ này, mục tiêu là thằng nhóc, để bắt ép con nhỏ đó viết đơn bãi nại. Dù sao nếu xuống tay với nó thì chắc chắn dù có chết nó cũng không chịu viết. Vậy thì chỉ có cách xuống tay với thằng nhóc Thiếu Kiệt. Nhớ lần này nói Cửu Hùng điều động người nhiều một chút. Thân thủ của thằng nhóc cũng không tồi đâu, qua sự việc lần trước ít người quá cũng không làm gì được nó.

- Chuyện này em sẽ bảo tụi Cửu Hùng làm thật đẹp, lần này chắc chắn không giống lần trước. Mẹ nó kỳ trước toàn bọn ăn hại. Thôi em về mai lo mấy vụ công trình, nghe đồn sắp có công trình cũng tương đối lớn của tư nhân nào đó.

Trong lúc này, bài viết của Thiếu Kiệt được lan đi chóng mặt, bởi những học sinh đang ngồi ghế nhà trường. Những trang diễn đàn đều có một phần copy được đưa lên tận đầu trang chủ, sức ảnh hưởng dần lan tỏa ra khắp các diễn đàn trong nước.

Mà tại diễn đàn trường Thiên Hoa, nơi bắt đầu của mọi bài chia sẻ được đăng nhập một cách chóng mặt, con số người truy cập ngày một tăng lên. Không ngừng có tài khoản mới được đăng ký, làm máy chủ trang web ngày càng chậm. Điều này Thiếu Kiệt cũng không hề biết, bởi hãn chỉ muốn đem

lại hiệu quả ở tại thành phố mình đang ở, và không nghĩ sẽ đưa đến hiệu ứng oanh động trên tất cả diễn đàn như thế.

Màn đêm dần buông xuống dưới không khí dịu nhẹ của một mùa thu, Sau khi mọi người đã rời đi trả lại không khí trong gia đình chỉ còn lại hai mẹ con, Thiếu Kiệt. Ngồi im lặng nhìn mẹ mình Thiếu Kiệt nói.

- Hôm nay con thấy mẹ khá là vui, chắc cũng lâu rồi mới thấy được!

- Ừ đã lâu rồi nhà mình mới có nhiều người đến vui vẻ như thế này, cũng đã bao nhiêu lâu rồi chỉ có mẹ con mình, từng ngày lo từng đồng làm việc miệt mài chỉ vì cuộc sống. Hôm nay mọi người tập trung lại như thế này, thật sự rất vui. Chắc cũng vì cuộc sống hai mẹ con mình ngày càng đi lên, không phải lo lắng như xưa nữa.

Hoàng Lâm Nhu cũng thừa nhận với Thiếu Kiệt, vì đã bao năm nay các em bà ai cũng lo cho gia đình mình, và không thể nào có thời gian tập trung như thế, có đôi lần một vài người ghé qua, nhưng lại vội đi mất dù sao họ vẫn còn phải có công việc để lo lắng.

- À mẹ con có chuyện này muốn nhờ mẹ giúp! Lần trước con nghe chú Phan Chiến nói mẹ có quen với ai ở cảnh sát thành phố phải không?

Nghe Thiếu Kiệt hỏi mình như thế, Hoàng Lâm Nhu nhìn con mình một lúc rồi nói.

- Ừ đúng là mẹ có quen, chú đó tên Khương Đào có việc gì mà con hỏi như vậy?

- Chuyện là bên kia có chút việc liên quan bên ngành cảnh sát. Mẹ có thể hẹn người đó để con gặp không! Con có một chút vấn đề cần trao đổi.

Suy nghĩ một hồi lâu, tuy bà không biết Thiếu Kiệt sẽ làm việc gì nhưng nếu hẳn muốn trao đổi trực tiếp, thì có lẽ bà cũng có thể thu xếp một cuộc

hẹn với Khương đào, nên bà cũng đáp lại lời của con mình.

- Được mẹ sẽ hẹn Khương Đào giúp con! Nhưng mẹ không dám chắc là người ta có rảnh không thôi. Nếu được mẹ sẽ nói cho con biết, còn bây giờ thì đi ngủ đi nào khuya rồi mai con phải đi học nữa thức làm gì.

Tại một căn phòng khác. Có mặt lúc này là Minh Long và một số người đang ngồi trên bàn máy vi tính.

- Sao rồi lấy lại được quyền quản trị chưa ...

Một người vừa thao tác trên máy tính vừa bực tức nói.

- Mất luôn rồi không báo cáo lấy lại được! Tài Khoản bị hack mất cách đây một tháng, mà tới giờ toàn bộ thông tin được đổi rồi kể cả mail đăng ký hosting của web cũng mất luôn rồi, không thể nào báo hỗ trợ shutdown được.

Đang cầm trên tay chai nước, Minh Long cũng bực tức ném vào vách tường chửi.

- Làm sao mất cả tháng trời mà hôm nay việc này mới bị phát hiện. thuê các anh làm việc mà như thế này đây hả.

Người nhân viên lập trình cũng bực mình nói.

- Lỗi này là do anh gây nên, máy anh bị dính virus ghi lại tất cả các hoạt động của máy. Mà anh nói tụi này thì làm sao mà bọn này giải quyết được. Bây giờ chỉ phải đợi bên kia có liên hệ cho chuộc lại hay không thôi. Dù sao giờ mọi diễn đàn cũng đã đăng tải rồi anh có gỡ bài xuống là chuyện đã rồi, với lại lo làm gì, chuyện này chỉ là lan truyền trong các diễn đàn chứ có phải lên báo đâu mà anh phải lo, mấy ngày lại im ngay ấy mà.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Nã Pháo

Sáng sớm, Thiếu Kiệt đang chạy thể dục, thì bị làm phiền bởi điện thoại của Lý Bân. Vì hôm qua, Thiếu Kiệt để máy online, nên hẳn tưởng Thiếu Kiệt vẫn thức, nhưng nhắn tin lại không thấy trả lời. Nên sáng nay hẳn dậy thật sớm, gọi điện thoại cho Thiếu Kiệt để báo cáo tình hình.

- Anh Kiệt! hôm qua để máy suốt, em nhắn tin không trả lời. bài viết của anh lan ra khắp thành phố rồi. Xem ra lần này, hi vọng thắng thắng cha kia rất lớn.

- Chưa nói trước, dù sao thì cũng phải đợi, xem phản ứng của giới truyền thông thế nào. Hiện tại đánh trong giới học sinh, trước để tăng lượt xem của học sinh sẽ kéo được các bậc phụ huynh, khi các phụ huynh xem xong, lúc đó mới thật sự ngã bài với bọn hắn.

Thiếu Kiệt tuy biết là sẽ được nhiều người học sinh quan tâm, như không nghĩ đến nhanh chóng lan truyền như thế, chắc cũng một phần là nhờ Tước Phàm. Dặn dò một số thứ với Lý Bân, hẳn cúp máy đi bộ về nhà.

Hôm nay cũng như mọi ngày, hắn đến trường khá sớm. Dù sao hắn cũng muốn biết, tại sao chỉ trong vòng chưa tới 12 giờ đồng hồ, mà bài viết ở diễn đàn được lan rộng như thế. Hắn cũng muốn được nghe Lý Bân nói rõ tình huống, tuy hôm qua hắn chỉ đăng bài viết lên một trang diễn đàn công cộng. Hôm nay phát hiện ra được, diễn đàn trường đăng lại. Mà chính admin viết lên và ghim thẳng lên thông báo quan trọng.

Mà hắn biết người nắm quyền admin này, lại không ai khác là Minh Long, chuyện này thì không đại gì, mà Minh Long lại đưa lên thành bài viết

thông báo chính của diễn đàn trường.

Thấy Lý Bân cùng Lâm Vũ, đang cười nói vui vẻ điều gì đó. Thiếu Kiệt cũng bước tới, nhìn hai đứa hỏi.

- Bài viết đăng lên diễn đàn trường, còn là tài khoản admin của Minh Long là sao?

Thấy Thiếu Kiệt hỏi thế, Lý Bân tay chỉ Lâm Vũ miệng thì nói.

- Cái này anh phải hỏi thằng này. Tháng trước không biết nó mò cái gì, rồi gửi lên diễn đàn, một bài viết kèm theo file tải về. Thế là thằng Minh Long nó vào, lại còn tải xuống file đó. đầu hình như file nó ghi là tuyển tập hình gái xinh hay sao ấy.

Nghe Lý Bân nói thế Thiếu Kiệt nhìn Lâm Vũ hỏi.

- Chú yZ54vY8 mày tạo keylog loại nào? cài đặt hay autorun?

Lâm Vũ cũng bất ngờ rồi cười cười

- em mày mò trên một trang web nước ngoài, cách tạo cái gì gián điệp theo dõi máy, rồi viết theo mà hình như là loại cài đặt. Mà em cũng không ngờ thằng Minh Long nó ngu vậy, chỉ cần để cái bài viết chương trình bình chọn gái xinh thế giới, thế là nó lại tải về, mà chỉ có 5 người tải trong đó có nó. Nên em biết được mật khẩu với mail luôn, chưa kể cả mấy cái thông tin hosting gì gì đó, em đổi pass từ từ, chỉ chờ lại mail, cho đến tối qua, em mới lấy luôn. Hôm qua em lấy bài đăng lại, muốn mọi người chú ý nên lấy luôn tài khoản admin của nó, giờ trong trường ai cũng nghĩ nó làm.

- Hôm qua, tiểu Vũ đăng bài, sử dụng máy nhà hay là tiệm net.

Thiếu Kiệt cũng lo lắng cho Lâm Vũ. Tuy nói quyền quản trị bây giờ là của Lâm Vũ, nhưng nếu việc này có cơ quan chức năng can thiệp, việc phát

hiện ra ip đăng ký dựa theo hoạt động lịch sử trên máy chủ, cũng truy ra được người đăng bài, vì thế hôm qua, Thiếu Kiệt hẳn cũng làm một bước thay đổi ip mạng nhà mình, thành của nước ngoài và thay đổi cả cổng vào của port.

- Hôm qua chơi cùng mọi người ngoài net, nên đăng bài viết ngoài net luôn. ủa mà sao Anh Kiệt lại hỏi điều này.

- Không có gì! chỉ là anh thắc mắc thôi. Được rồi Lâm Vũ sau giờ học hôm nay em gặp anh một chút, rảnh thì đi theo về nhà anh.

Vừa nói dứt câu, loa của trường lại phát lên tiếng nói. Mời em Lý Bân phòng giáo viên có việc cần. xin nhắc lại!mời em Lý Bân lên phòng giáo viên có Việc cần.

Hai người Thiếu Kiệt cùng Lâm Vũ cũng nhìn Lý Bân.

- Cái đệt ta có làm gì mà lên phòng giáo viên?

Lý bân cũng giật mình, mấy hôm nay, hẳn không làm gì liên quan nổi trội, lại bị mời lên phòng giáo viên một cách vô cớ. Thiếu Kiệt im lặng một chút rồi nói.

- Lên đó xem sao! nếu không ổn về báo lại! chứ ở đây đoán cũng như không. Mà hi sinh vì việc lớn đi.

Lý Bân cũng lăm bằm đi lên phòng giáo viên, dù gì nếu hẳn không lên cũng không được, nhiều khi mấy người Hồ Hưng với Từ Phong, lại lấy cớ đó mà ghé tội hẳn.

Trở lại lớp giờ học từ từ trôi đi, Thiếu Kiệt ngày càng lo lắng, hẳn biết Lý Bân sẽ ổn dù sao đây vẫn là trường học, nhưng một mình hẳn, trong tình trạng chiến tranh như thế này, dễ dẫn đến sai lầm. thời gian hai tiết học dần

hết, khi tiếng chuông báo giữa giờ vừa mới vang lên, Thiếu Kiệt rời khỏi lớp tìm tới Lâm Vũ. Thì nghe loa trường lại vang lên.

Các em học sinh vui lòng chú ý trường muốn thông báo một việc.

Nghe được lời từ loa phát ra, không ai khác là Từ Phong, hần trở lại lần này chắc chắn có chuyện với Lý Bân, nên Thiếu Kiệt nói Lâm Vũ

- Tập Trung anh em, Lý Bân có chuyện rồi. Nghe Thế Lâm Vũ cũng chạy đi, bản thân Thiếu Kiệt thấy xem ra Từ Phong, không chịu nổi, muốn đánh rồi. Vì nếu thông báo đầu giờ, có lẽ mọi người sẽ để chú ý hơn, còn hiện tại là giờ giải lao. Mà chiếm dụng giờ giải lao để thông báo, thì thật sự làm học sinh không thích.

- Thầy xin tuyên bố! em Lý Bân lớp A7 vi phạm nội quy trường học sử dụng tài khoản diễn đàn, loan truyền thông tin thất thiệt, gây thiệt hại uy tín nhà trường, cũng như làm ảnh hưởng tâm trạng của các bạn học cùng lớp! nên quyết định của hiệu trưởng là kỷ luật thôi học! với học sinh Lý Bân. Được phép chấp hành từ ngay lúc này.

Từ Phong vừa dứt lời, vì hần đứng cầm mic ngay dưới sân trường, gần phòng giáo viên. Thiếu Kiệt thấy một học sinh đang cầm túi nước ngọt, chụp lấy ném về Từ Phong. Mà thường các túi nước như thế này, được canteen bán ra thường là không cột lại miệng túi, nên một vòng nước từ từ đổ ập vào người Từ Phong.

Bị bất ngờ bởi túi nước ngọt, không kịp tránh nên Từ Phong nhận ngay một trận nước và đá lên người, hần tức giận sôi máu. Nhìn Thiếu Kiệt rống lên.

- Mày dám làm như vậy với tao!

Phản ứng của những người nhóm Thiếu Kiệt không chậm, sau khi lời của Từ Phong được phát lên, toàn bộ mọi người trong nhóm, đã tập hợp lại gần

đông đủ.

- Sao lại không dám. Ông nên nhớ Thiếu Kiệt này chuyện gì không dám làm. Lý Bân đâu? không phải cứ có hiệu trưởng chống lưng muốn làm gì thì làm.

Lúc này Hồ Hưng mới đứng ra thái độ khá bức tức nói

- Em kia! ai cho em làm vậy với giáo viên, em có biết tội em như thế là có thể kỷ luật không? em nên nhớ em là học sinh, không có quyền biết việc của nhà trường, cũng như

ý kiến quyết định của tôi.

Thiếu Kiệt lúc này mới nói nhỏ với Lâm Vũ

- Nói thẳng nào có điện thoại quay lên phim lại.

- Anh yên tâm! điện thoại em quay phim được hơn 30 phút. để em

Thiếu Kiệt lúc này mới nhìn vào Hồ Hưng, và Từ Phong nói

- Tôi tự hỏi? một giáo viên thua cá cược, còn không dám nhận thua, một hiệu trưởng tốt nghiệp chỉ mới tốt nghiệp cao đẳng. Ông không có quyền nói với tôi! Ông nên nhớ bằng học cao đẳng của ông, chỉ có thể làm giáo viên hoặc cao lâm trường cấp một. Còn đây là phổ thông, ông nên biết rõ ràng đây là phổ thông. Nên bản thân tư cách của ông có vấn đề, tự ra quyết định không qua trình tự. Hội đồng kỷ luật phải có giáo viên dạy học sinh đó trong khối. Mà ông không thông qua giáo viên, muốn kỷ luật học sinh chỉ dựa vào hai người. Quyết định này không thể thực hiện. Chẳng khác nào sau này, học sinh cứ muốn kỷ luật không cần lý do, chỉ cần hai người đồng ý là được hay sao.

- Đúng rồi việc này sao được! Phản đối quá không công bằng, nhiều điều mờ ám Hiệu Trưởng không học thức.

Đám người tập trung đến, không để cho Hồ Hưng và Từ Phong nói được gì, càng làm lớn lên, lúc đầu có một số học sinh không chú ý, nhưng từ từ học sinh tập trung ngày càng đông. Ai cũng nghe rõ từng lời của Thiếu Kiệt, lại bất bình vì chuyện Tần Tiến bị điều đi không lý do. giờ lại biết rõ Hồ Hưng, không có đủ bằng cấp dạy học lại càng tức giận.

- Chuyện này là của nhà trường giải quyết! các em không cần quan tâm giải tán giải tán ngay.

Từ Phong thấy tình hình không ổn, cầm mic lên đuổi mọi học sinh đi nhưng hấn không ngờ. Chính hành động của hấn, lại làm cho mọi người thêm phần nộ. Bây Giờ Thiếu Kiệt cũng cười cười nói lớn.

- Xin phép tôi nói thẳng! đúng là việc nhà trường, nhưng không bằng không chứng, mà đòi kết tội người khác, ông có thấy quá phi lý. Chưa kể ngay cả giờ giải lao của học sinh, ông cũng chiếm dụng để mà thông báo, thì việc gì ông không làm được. ông nói Lý Bân, sử dụng tài khoản diễn đàn tung tin đồn, vậy hỏi mọi người một câu tài khoản đăng bài ở diễn đàn, có phải admin quản trị không?

Mọi người bên dưới cũng đồng thanh hô lên

- Phải. của người quản trị web. Hôm qua mới đăng lên.

- Vậy mình hỏi một câu, tài khoản đó có ai biết của người nào sử dụng?

Một số cánh tay giơ lên, lạ mặt có quen mặt cũng có. Nhưng Thiếu Kiệt lại đi chọn một học sinh không liên quan gì tới mình và mọi người

- À! mời bạn gái đang giơ tay kia kia! nói cho mọi người biết là tài khoản ấy của ai thế.

Một nữ sinh đứng trong nhóm, thấy Thiếu Kiệt chỉ về phía mình hỏi, cũng e thẹn. Nhưng trước ánh mắt của mọi người cô cũng can đảm nói ra.

- Tài Khoản đó của Minh Long lớp A12, trên thông tin hân có ghi cả tên họ của admin, mấy lần mình vào xem đều thấy được, hiện tại vẫn như thế sao lại là Lý Bân lớp A7 được.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Chống Đối

Lời cô gái vừa dứt, mọi người đều nhìn về phía trong cùng gần phòng giáo viên, phía sau lưng của Hồ Hùng. Mọi ánh mắt như phán xét Minh Long, cho hẳn là người đăng bài, mà không phải Lý Bân. Thì tại sao Lý Bân, là người chịu án kỷ luật.

Thiếu Kiệt cũng cười cười, hẳn biết từ khi nhận tài khoản admin. Minh Long vì hư danh nên đã đổi cái tên trong hồ sơ của admin, để thành của mình, và còn vài lần khẳng định mình trong diễn đàn.

- Giờ thì rõ rồi nhé. Cháu làm admin diễn đàn đăng bài, chú cùng Hiệu Trưởng tạo cấu kết tạo nên sự việc kỷ luật này, mọi người nói xem đây là công bằng, mà ông ta nói đấy sao.

- Quá đáng! chuyện này quả thực không thể nào như vậy được! làm như thế mà xem được à.

Mọi người lúc này hòa theo Thiếu Kiệt, đã kích ba người Hồ Hùng, Từ Phong và Minh Long. còn Minh Long thì tức giận đáp trả lại.

- Hôm qua tao bị hack mất id diễn đàn, mày đừng có vu khống việc này thẳng Lý Bân với mày làm, tao chắc chắn.

- Đấy mọi người thấy chưa! giờ lại chối hôm qua mất id! nói chứ cái gì cũng có chút xiu mặt mũi tí. Người nói hôm qua mất, là hôm qua mất sao. Tự nhiên sớm không mất, trễ không mất, lại mất đúng ngày hôm qua ai tin được.

Thiếu Kiệt mỉm cười, dù sao Minh Long đã nằm trong sự tính toán về tâm lý vốn có của hắn. dù sao thì tâm lý trước đám đông, luôn làm cho mọi người bị áp lực lên phải căng thẳng, mà bị chính đối thủ của mình, làm cho mọi thứ rối lên, thì điều đó còn áp lực hơn rất nhiều lần. Người lớn còn phải lo lắng, huống chi là Minh Long chưa trải qua được, cái gọi là áp lực của xã hội.

Từ Phong cũng thấy tình hình không ổn, nên mới cầm micro nói.

- Mọi chuyện đã được quyết định! mọi người giải tán Lý Bân bị thôi học đó là kết quả được thảo luận. Học sinh tập trung ở đây làm gì giải tán. chúng tôi đã có bằng chứng cụ thể các em phải về lớp.

- Ông đem cái gọi là bằng rGAtzo9 chứng cụ thể ra cho tôi xem. Lý Bân đâu? từ lúc này tới giờ, tôi chưa thấy hắn ở đây nhận tội, mà ông đã quyết định.

Tức Giận này giờ, Từ Phong bị Thiếu Kiệt và bọn người sau lưng áp chế. Hồ Hưng lúc này ngoài việc chỉ có thể đứng nhìn, thì không làm gì được, vì bản thân hắn không ngờ Thiếu Kiệt tập hợp đông học sinh như vậy. Một phần lại thấy Thiếu Kiệt nhắm vào cả con Lãnh đạo mình, mà hắn thì không phản bác được gì. Định là lấy Lý Bân ra giết gà dọa khỉ, nhưng tình hình này có vẻ người bị giết là hắn.

- Thiếu Kiệt mày đừng có được nước mà lấn tới. Chuyện này của Lý Bân không liên quan gì đến mày.

- Buồn cười thật! tôi hỏi ông trong trường này, ai mà không biết Lý Bân đi theo tôi. Lý Bân không cứu được, tôi ăn nói sao với các bạn cùng trường. Để mặt ông làm điều ông thích trong trường này à! tuy tôi học sinh nhưng tôi có tiếng nói.

Từ Phong quá tức giận, hắn bị Thiếu Kiệt dồn ép từ lúc chuyện này bắt đầu tới giờ, hắn rất bức tức khó chịu mà không làm được gì. Thì bị một

chiếc giày của một học sinh nào đó phía sau ném lên trúng ngay đầu hăn. Thấy tình trạng như thế hăn hô lên.

- Bảo vệ! bảo vệ đâu! Vào giải tán toàn bộ học sinh ở đây, cả các giáo viên nữa đưa học sinh mình về lớp.

Nhưng tiếng nói của hăn không được các đồng nghiệp ủng hộ. Mà chỉ trơ mắt ra nhìn. sự việc đến nước này. Không ai muốn nhảy vào để học sinh mình ghét, với một phần cũng do Từ Phong và Hồ Hưng. Không thật sự triệu tập ban kỷ luật, mà tự làm theo ý mình. Nên các giáo viên, cũng không ủng hộ hăn giải tán học sinh. mà để sự việc cứ tiếp tục diễn ra.

Vừa đúng lúc này, Lý Bân được cô giáo Lâm dắt đến chỗ Thiếu Kiệt nói.

- Lý Bân bị nhốt trong phòng hiệu trưởng. Cô mới lên thả ra.

Thấy Lý Bân tay vẫn còn dấu vết băng keo được quấn ở hai cổ tay. Thiếu Kiệt cũng biết có chuyện gì. Tức giận nhìn Hồ Hưng và Từ Phong nói.

- Các người được lắm, thân là giáo viên học thức cao, mà lại bắt người khác nhận tội mình không làm, lại còn trói học sinh. tôi xem thật sự mấy người không xem ai ra gì.

Lâm Vũ cũng đến gần Lý Bân, đưa điện thoại tới ghi lại những dấu vết Lý Bân bị trói. Bản Thân Lý Bân còn bức mình hơn, hăn bị trói bằng băng keo mà thân hình hăn ục nịt khó di chuyển. Nên cũng khó chịu, giờ được thả ra việc đầu tiên hăn cần, hiện tại là chỗ phát tiết, mà Hồ Hưng và Từ Phong là chỗ hăn có thể chửi mắng ngay bây giờ.

- Ta mắng con mẹ hai thằng bay. Dám vu oan giá họa cho ông! mẹ gọi ta lên phòng giáo viên nói ta nào cấu kết Anh Kiệt, viết bài diễn đàn con hỏi ta phải Anh Kiệt làm không. Ta không nhận trói ta lại. Thằng chó Minh Long kia, mày hay lắm đợi xong vụ này. Tao làm thịt mày mẹ, dám dấn người ông lại! con bà mày hiệu trưởng, mày xem hai thằng Từ Phong với

thằng chó Minh Long, g như ông nội chết đi sống lại, Nó nói gì cũng nghe. Thế mà về đây làm Hiệu Trưởng hay là làm sai vật. con mẹ nó kỳ này ta bảo bố mẹ thừa cái trường này, bất quá ông đây nghĩ học, chừng nào mà thầy Tiến về dạy lại thì thôi.

Lý Bân giận, nên chửi nước miếng cứ phun xối xả, về phía Từ Phong và Hồ Hưng. Minh Long thì tái mét mặt mũi, hẳn không ngờ Lý Bân được Mai Uyên lâm mở cửa phòng hiệu trưởng đưa ra, dù sao ý này cũng là của hẳn. Cứ nhất Lý Bân đợi cho học sinh ra về hết, rồi thả ra không có bằng chứng thì ai nói gì được. Nhưng không ngờ bị Thiếu Kiệt làm lớn chuyện, đây đưa học sinh không chịu tan mà cứ tập trung quan sát.

Tất cả học sinh nghe Lý Bân nói thế cũng phần nộ, này giờ không gặp Lý Bân họ cũng chỉ nghe một phía. Ủng hộ thì cũng chỉ có được 1 nữa, còn lại là hiếu kỳ, giờ chính Lý Bân chửi rửa bức tức, như muốn ăn tươi nuốt sống bọn người Từ Phong. Thì mọi người biết chắc chuyện này là thật 100 phần trăm.

- Con mẹ nó hiệu trưởng giáo viên không có tư cách!

- Ta nghĩ không đi học nữa! chừng nào thầy Tiến về dạy thì ta đi học. ở trường này hai người này làm loạn rồi, không phải trường học ta biết.

Một người trong khối lớp A12 của Minh Long, ném ngay chai nhựa nước ngọt đang uống còn 1 nữa. của mình lên trên chỗ Hồ Hưng. Mọi người thấy thế cũng hòa theo giày dép, tập vở, bút, viết cả những bịch bánh tráng cũng được tận dụng. Sự việc trước khi đi quá đà Thiếu Kiệt mới nói lớn.

- Mọi người dừng tay nào. Nếu ném nữa họ lấy lý do đó nói chúng ta hành hung giáo viên đấy! giờ ai muốn ra về đợi thầy Tiến về lại rồi đi học, thì cứ về lớp xách cặp lên ra khỏi trường. Mình phải đưa Lý Bân đi khám

xem, có bị hành hạ gì không lấy vết thương mà kiện bọn người này. Việc này đã được mình ghi lại video là nữa sẽ có trên diễn đàn.

Tất cả học sinh đang kích động nghe nói thế, không ai nói ai, tự mình về lớp giải tán. Rất nhanh lấy tập sách, bước ra khỏi trường. Cô nhân viên y tế trường, cũng đến xem Lý Bân có sao không. thấy hấn chỉ trầy xước nhẹ, thì cũng nhẹ thở ra. Chắc một phần do mập mạp, nên cũng không tổn thương gì nặng lắm với Lý Bân.

Nhìn các học sinh rời trường, mà giáo viên không làm được gì. Lúc này Mai Uyên Lâm nhìn Hồ Hưng cùng Từ Phong nói.

- Hai người làm tốt lắm! tôi xem hai người khắc phục thế nào. tôi về đây đến cả học sinh cũng không tha, không hiểu nổi giáo viên gì. Chừng nào Thầy Tiến về lại trường, tôi tiếp tục giảng dạy còn không thì nghĩ. Chứ Trường học chứ không phải nơi bắt nạt học sinh, nơi đây là nơi dạy kiến thức, không phải chỗ mấy người, muốn làm gì thì làm.

Một số giáo viên cũng như Mai Uyên Lâm rời khỏi nơi đây. bởi họ cũng không tin là Từ Phong và Hồ Hưng lại làm như vậy. Cho đến khi thấy được Lý Bân trên tay, còn những vết băng keo bị quấn lại, họ thật sự tức giận.

Tuy những thầy giáo cô giáo đi dạy vì công việc, nhưng cũng có một thứ xuất phát từ niềm đam mê, và tình yêu thương mãnh liệt đối với học trò của mình. Họ không thể nào chấp nhận được Từ Phong và Hồ Hưng, lại cư xử như thế đối với chính học sinh của họ.

Nhìn theo bóng dáng mọi người rời đi, chỉ còn ba người đứng tại nơi này.

Ra khỏi trường Lâm Vũ cùng Lý Bân đi về nhà, trên mặt Lý Bân hầu như quên hết những chuyện vừa rồi phát sinh hồ hởi nói.

- Thấy mặt thẳng cha Từ Phong tức mà không làm gì được, vui quá trời! Mà giờ làm gì tiếp theo Anh Kiệt.

Thiếu Kiệt lúc này mới nhìn Lâm Vũ nói.

- Vừa nãy em quay lại đầy đủ hết chứ.

- Đủ hết từ lúc anh nói, cho đến lúc kết thúc. Còn được 5 phút nữa là không ghi được nữa.

Vừa đưa Điện Thoại cho Thiếu Kiệt vừa nói, Lâm Vũ lúc đầu cũng không hiểu là việc gì mà Thiếu Kiệt bảo quay lại. Nhưng hăn vẫn làm, được một chút lúc này hăn mới thấy được Thiếu Kiệt định làm gì. Giờ đây hăn vui vẻ đưa thẻ nhớ rút từ điện Thoại của mình cho Thiếu Kiệt.

Khá Nhanh chóng Thiếu Kiệt để thẻ nhớ vào một đầu đọc, chuyển đổi vào máy vi tính đem đoạn video đơn giản không chỉnh sửa upload lên youtube. Vì là phim cấu hình không cao, mà tài khoản của Thiếu Kiệt là tài khoản youtuber đời đầu. bởi hăn làm những video quay lại game lồng ghép nhạc. nên lượt xem khá nhiều nên tài khoản của hăn có thể upload một video cao nhất là 180 phút. Mà thời điểm này vấn đề bản quyền âm nhạc chưa thật sự là một vấn đề lớn.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Nhận Tội

Nhìn Thiếu Kiệt thao tác trên máy vi tính, Lý Bân và Lâm Vũ cũng ngồi vào những máy vi tính trong nhà. Trong khi chờ đợi đoạn video được upload, Thiếu Kiệt nhìn Lâm Vũ rồi nói.

- Tiểu Vũ anh hỏi thật, tại sao em lại có chú ý tạo keylog hack thế?.

Lâm Vũ vừa cười vừa chơi game nói.

- Hồi trước xem cái phim mật mã cá kiếm, em thấy làm hacker rất oách. dù chỉ hoạt động trên bàn phím máy tính, nhưng có thể thao tác toàn bộ thế giới, rất là oách nên em mới nghiên cứu thử, mà cũng tương đối dễ chỉ cần suy luận một tý, với dựa vào trí nhớ, về một số mã code tự học trên mạng là được các câu lệnh. Cũng khá hay.

- Nếu có người muốn giúp em thành một hacker chuyên nghiệp, thậm chí tổ chức một mạng lưới hacker cho riêng em thì sao?

Dừng lại mọi thao tác trên máy tính Lâm Vũ lúc này nhìn Thiếu Kiệt, sau đó lại suy nghĩ một chút rồi mới nói.

- Nếu thật sự có một người như vậy muốn giúp em. Thế thì em nhất định sẽ đồng ý. bởi em muốn trở thành hacker giỏi nhất thế giới.

- À điều mà giỏi nhất thế giới hay không thì anh không thể nói được. Cái này là do chính em thôi. Nhưng em muốn làm harker công khai thì có rất nhiều hạn chế, nhưng nếu em làm harker ngầm, thì tất cả đều có thể miễn là em vẫn là harker mũ trắng.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế, Lý Bân cùng Lâm Vũ cũng ngỡ ngàng. Vì ở hiện tại từ haker, không phân biệt ra đâu là haker tốt và hacker xấu, mọi người chỉ gọi chung chung một người chuyên về đột nhập về dữ liệu là Hacker, còn chưa biết đến sự phân chia của hai loại này, nên Lý Bân mới hỏi.

- Khoang! Anh Kiệt tại sao lại gọi là haker mũ trắng? liên quan gì mũ với nón ở đây là hacker là được rồi mà.

- Đúng là hacker thì là gọi chung, nhưng họ có hai loại được chia ra như thế này. Hacker mũ trắng, là từ thường được gọi những người mà hành động, thâm nhập và thay đổi hệ thống của họ được xem là tốt, chẳng hạn như những nhà bảo mật, lập trình viên, chuyên viên mạng máy tính. Hacker mũ đen là từ thường được gọi những người mà hành động thâm nhập có mục đích phá hoại, hoặc vi phạm pháp luật.

Lúc Lâm Vũ mới suy nghĩ một lúc lâu, về hai định nghĩa mà mình mới nhận được từ Thiếu Kiệt. Hân và Lý Bân cũng nhìn Lâm Vũ để xem liệu suy nghĩ của Lâm Vũ là như thế nào.

- Ngoài hai loại hacker như trên còn loại nào không anh Kiệt.

Lâm Vũ sau một lúc, cũng không biết mình sẽ trở thành loại nào trong hai loại trên. nên hỏi Thiếu Kiệt. Thiếu Kiệt hân cũng biết, dù sao đưa ra lựa chọn cho Lâm Vũ để quyết định ngay lúc này là điều không thể.

- Còn có một loại không thuộc hai nhóm trên, nhưng phải hoàn toàn không lộ diện, nằm giữa hai loại trên và cũng tự do không phải bị ràng buộc gì. muốn là mũ đen thì làm, không thích thì làm mũ trắng.

- Cái loại này được nè! Mà thôi dù sao trước tiên học cái đã từ từ tính tiếp

Lâm Vũ cũng thấy khó quyết định, nên chọn việc đứng giữa hai loại trên. Thiếu Kiệt gật đầu. hân cũng biết rằng, không ai có thể trở thành một

hacker đúng nghĩa. ngoài việc những thông tin rộng rãi sau này mà ai cũng có thể biết. Trở thành hacker việc đó không chỉ là đam mê, còn phải có thiên phú cần thiết, với bộ óc suy luận tỷ lệ logic khá cao, cho một phương trình mà mình viết ra.

- Bắt đầu ngày mai, nếu Tiểu Vũ có công việc gì thì hãy sắp xếp qua nhà anh, anh sẽ hướng dẫn em phần căn bản, còn những phần nâng cao hơn, sao này chú phải tự mình tìm hiểu và học tập. Trước tiên là cứ lấy tài khoản admin diễn đàn trường của Minh Long mà phát tán video trước đã.

Nói rồi Thiếu Kiệt quay trở lại bàn máy tính, bắt đầu thao tác các phần mềm ứng dụng thay đổi ip mạng của mình. Vừa thao tác vừa hướng dẫn Lâm Vũ, mà Lý Bân đứng bên cạnh không hiểu gì cứ ngơ ngác, còn Lâm Vũ thì mặt mày hớn hờ vui vẻ luôn đưa ra những câu hỏi mà hẩn thắc mắc.

- Ủa anh Kiệt! tại sao mình lại phải làm mấy cái công đoạn thay đổi địa chỉ mạng mình đang sử dụng?

- Thường ở vấn đề này, khi chúng ta đăng nhập một trang web nào đó, bên hệ thống sever của trang web, luôn có lịch sử ghi lại địa chỉ mạng của chúng ta. Cũng có thể hiểu một địa chỉ mạng cố định, thì sẽ không thay đổi khi nhà mạng cung cấp, nó như là một chứng minh thư về người sử dụng. Ví dụ khi đi vào 1 công ty lớn bảo vệ sẽ giữ lại giấy chứng minh, và lưu vào sổ thì với tất cả các trang web, nó sẽ ghi lại địa chỉ mạng của người đăng nhập. Một địa chỉ mạng có thể sử dụng cho 99 máy, nhưng ít hộ gia đình nào lại sử dụng 99 máy cho 1 địa chỉ mạng, trừ khi là tiệm net hay là tổ chức công ty. Vừa nói Thiếu Kiệt vừa chỉ vào một dòng chữ số cho Lâm Vũ thấy. Lúc này lâm vũ như chợt nhớ ra điều gì.

- Thì ra anh hỏi em online đăng bài kia ở nhà hay ở tiệm net là lý do này. Anh yên tâm em chơi ở tiệm net nên không sao đâu.

- Ừ như thế cũng ổn! từ bây giờ trở đi em phải tập làm quen với cách face ip mạng như thế này. Bây giờ em đăng nhập tài khoản của Minh Long đi, anh chia sẻ đoạn video này lên diễn đàn.

Sau một vài thao tác đăng nhập vào id admin trên diễn đàn, Thiếu Kiệt copy một đoạn mã chia sẻ đưa vào trong khung bài viết, bắt đầu viết lên bài viết vài dòng lúc này Lâm Vũ và Lý Bân cũng ngồi vào máy tính, bắt đầu thao tác trong nhóm chat yahoo của hai người.

Không lâu sau đó, khắp trên các trang mạng diễn đàn xã hội lớn nhỏ, đều có một bài viết liên quan, và đoạn video số lượt xem tăng lên một cách nhanh chóng. Mà lúc này Lý Bân cùng Lâm Vũ đã rời khỏi nhà của Thiếu Kiệt, trước khi đi Lâm Vũ cũng nói ngày mai sẽ sắp xếp mọi thứ, để bắt đầu học với Thiếu Kiệt.

Trong khi video trên mạng xu thế ngày càng lan rộng ra các diễn đàn trong nước, một người đàn ông đang đứng trước ba người cúi gắt chửi rủa.

- Con mẹ nó, có một thằng nhóc mà cũng đối phó không xong, hai người lớn một thằng thanh niên làm ăn cái gì mà vậy. Giờ thì hay rồi, ngoài kia không những còn là việc trên mạng nữa, Mẹ tụi phóng viên nó ngửi thấy mùi rồi! còn hai đứa mày nữa, mẹ hai thằng lớn đầu đi nghe lời thằng Minh Long, còn đi trối học sinh trong phòng hiệu trưởng. Tụi mày có ngu thì chừa người khác ngu với, có đâu mà ôm hết ngu vào mình. Còn mày làm việc thì như vậy hả quản lý có cái trang web như thế cũng không nên thân, giờ tao phải đi lo các đường rút cho tụi bây thật hết nói nổi.

- Chuyện này con dám chắc tụi nó làm, con chắc chắn ngoài tụi nó không ai hết. Bố phải tìm cách gỡ rồi cho con kỳ này.

Minh Long cũng biết lần này lớn chuyện, chỉ có thể nhờ ông già mình giúp, vì hần và Từ Phong chưa kể đến còn luyện luy Hồ Hưng trong chuyện này.

- Việc này bây giờ chỉ còn cách chuyển chú cháu mày qua trường khác, còn Hồ Hưng ráng chịu khó qua đợt này, anh đề bạt chú lại sau, chú cũng thấy rồi đó việc này phải có người đứng ra chịu trách nhiệm. Mà để Từ Phong, và thằng nhóc này ra nhận thì khó cho anh, nên chú thông cảm chịu ủy khuất lần này, chừng một hai tháng sau anh lại đề bạt chú qua chức vụ tốt hơn hiện nay.

- Vâng việc này nhờ anh! dù sao cũng không để chú Phong với Minh Long nhận trách nhiệm này được. Hi vọng anh sắp xếp giúp em.

Hồ Hưng cũng biết việc này cũng phải có người đứng ra nhận trách nhiệm. Mà không ai khác là mình, mà cho dù là Từ Phong có nhận trách nhiệm đi nữa cũng đổ lên đầu hăn, bởi vì hăn hiện tại vẫn đương nhiệm là hiệu trưởng. Nếu hăn nhận trách nhiệm này, thì Từ Chấn Dân thiếu hăn một ân tình, tuy trong vài tháng sắp tới có thể chật vật một chút, nhưng sau này có thể khá hơn hiện tại, vì hứa hẹn của Từ Chấn Dân cho hăn một vị trí tốt sau này nên, Hồ Hưng cũng gật đầu đồng ý.

Còn đối với Từ Phong thì hăn biết lần này mình gây họa không phải nhỏ, tuy vẫn còn ăm ức chuyện của Thiếu Kiệt, nhưng hăn biết, lần này nếu Từ Chấn Dân không can thiệp, thì hăn chắc chắn phải cuốn gói về vườn, mà không nơi nào dám nhận hăn. Nên chỉ biết im lặng, để cho Từ Chấn Dân sắp xếp công việc tiếp theo cho Eldm1S7 mình. Dù sao nếu có đến nơi mới đi nữa, với quan hệ của Từ Chấn Dân chắc hăn cũng không đến nỗi tệ lắm.

Thấy Hồ Hưng cũng chấp nhận phương án như thế, Từ Chấn Dân cũng nói.

- Đợi tạm thời cho việc này lắng xuống, lúc đó ra tay lúc thằng nhóc Thiếu Kiệt này. Cứ để nó vui mừng được một thời gian, dù sao nó vẫn còn là học sinh thì vẫn còn cách đối phó.

Thấy Từ Chấn Dân nói thế Minh Long cũng hòa theo.

- Lần tới phải cho nó không còn thứ gì có thể bám víu được mới thôi. Trả thù cho con với Chú Phong lần này thật sự không nuốt trôi cục tức này đâu bố.

- Hư mày với thằng Phong lo mà thu xếp đi, ngày mai hai đứa phải hoàn tất hồ sơ hết cho tao, để còn có thể rút đi một cách êm đẹp. Còn chú nữa Hồ Hưng sáng mai chú cứ soạn, một bài phát biểu với lá đơn từ chức, ngày mai cứ đọc phát biểu với bọn học sinh và phụ huynh xin lỗi trước toàn trường. Dù sao thì cũng nên làm dịu lại dư luận trước đã.

Từ Chấn Dân nói xong, Minh Long và Từ Phong bắt đầu đi thu xếp những gì cần thiết của mình, còn Hồ Hưng thì ra về với tâm trạng chán chường. Bởi hẳn biết đối mặt với hẳn bây giờ, ngoài cách trên sẽ không còn cách nào khác, hẳn cũng thầm hối hận, sao lúc đó lại nghe lời Minh Long để dẫn đến sự việc như thế này.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Tìm Đường Sống

Hôm Nay cũng như mọi ngày, Thiếu Kiệt dậy từ rất sớm như những ngày bình thường khác công việc của hắn vẫn là chạy bộ trên một tuyến đường cố định. Việc này đã là thói quen của Thiếu Kiệt. Từ thời điểm hắn sống lại hắn biết để có thể làm được mọi việc, hắn phải có một sức khỏe điều độ và tinh thần tốt nhất để có được một thể chất toàn diện.

Nhưng hôm nay hắn không chạy bộ một mình như bao ngày bình thường khác. Phía sau hắn luôn có khoảng năm sáu người thanh niên đang đi từ từ theo ở phía sau. Cứ như thế mọi việc âm thầm diễn ra, cho đến khi Thiếu Kiệt thật sự rời xa khỏi khu vực hắn đang sống.

Nhìn thấy phía xa trước mặt mình một vài thanh niên đang đứng tụ lại một chỗ. Đối với những con phố này, Thiếu Kiệt rất quen thuộc từng người cư ngụ ở đây hầu như hắn đều biết mặt, nhưng rất ít khi có những người dậy sớm vào lúc này.

Một người thanh niên ở phía trước thấy Thiếu Kiệt chạy tới thì bước ra chặn lại đường của hắn.

- Thằng kia! Đứng lại đó!

- Chuyện gì?

Thiếu Kiệt cũng bình tĩnh từ từ đứng lại, vì nếu ba người đang đứng trước mặt này thì hắn vẫn có thể đối phó. Thiếu Kiệt hắn cũng không phải không có óc đâu người nào lại chịu được sáng sớm dậy đứng nơi đây chặn đường người khác để xin tiền đâu.

- Xem ra chú mày rất bình tĩnh. Bản lĩnh đấy!

Thiếu Kiệt cũng bắt đầu thấy bức bối này. Xem phim kiếm hiệp rượt rồi cứ cái phong cách kiếm hiệp chặn đường, rồi lòng vòng rồi mới vào vấn đề chính.

- Muốn gì thì nói, đừng rườm rà tốn thời gian.

- Được hôm nay bọn anh muốn chú em mày đi theo bọn này ít hôm có việc cần.

Thiếu Kiệt cũng nhăn mặt. hắn đang tự hỏi ai là người đứng sau những người này. Vì hiện tại người muốn khó để hắn chỉ có hai loại người một là Từ Phong, hai chú hoặc bác SWBmkJe hắn.

- Đi theo cũng được nhưng quan trọng là đủ sức đem đi hay không thôi.

Lúc này nhóm người Thanh niên nhìn về Thiếu Kiệt rồi bật cười.

- Nói thật với chú em một điều là. Nãy giờ bọn anh chỉ kéo thời gian thôi lần trước chú mày hạ được cả 5 người thì đại gì hôm nay tụi tao lại đi 3 người.

Người thanh niên trong nhóm đã nói như vậy mà Thiếu Kiệt hắn còn thắc mắc nữa thì hóa ra hắn chẳng khác gì con lợn. Thiếu Kiệt hắn bây giờ mới thấy được phía sau mình lại có thêm năm người tạo thành một vòng cung bao vây lại mình tuy hai bên vẫn còn chỗ để Thiếu Kiệt hắn thoát ra nhưng địa thế nơi này khá hẹp. Thiếu Kiệt biết hiện tại lúc này là lúc mình nên tìm cách thoát khỏi bọn người này trước sau đó mới tính đến những chuyện khác được.

- Bọn mày được Chí Hùng phái tới đây mục đích là gì

- Không vì mục đích gì hết chỉ muốn chú em mày theo bọn anh mấy hôm để anh Kim có thể làm một số việc cần thiết thôi.

Thiếu Kiệt bây giờ đã hiểu rõ mình trở thành tầm ngấm của Hoàng Chí Kim và Hoàng Chí Hùng vì chỉ khi bắt được hãn, ép Hoàng Lâm Nhu phải viết đơn bãi nại không làm khó dễ thừa kiện nữa. Đã hiểu rõ tình hình việc của Thiếu Kiệt bây giờ chỉ còn lại là ứng biến trước tình cảnh này.

- Ok muốn theo thì theo có gì đâu.

Nói rồi Thiếu Kiệt lùi về sau một bước người hơi chùng xuống tạo thế. Thấy Thiếu Kiệt như thế người thanh niên kia biết Thiếu Kiệt sẽ chống cự lại nên hãn quát.

- Lên! Bắt lại. Toàn bộ nhóm người phía sau lúc này xông lên về phía Thiếu Kiệt ba người phía trước cũng tiến tới, Thiếu Kiệt hãn hiện tại chỉ muốn bọn người này phá vỡ đội hình để hãn có thể tìm thấy cơ hội chạy thoát. Các bạn đọc truyện tại truyencv là đang ủng hộ tác.

Một người nhào lên bị thiếu kiệt dùng hai tay đẩy lùi lại rồi bồi thêm một đạp giữa ngực. Thiếu Kiệt lấy đà nhảy lên đá một cú từ phải qua trái hướng tới một người khác. nhóm người đằng sau lúc này đã đánh vào phía sau lưng Thiếu Kiệt một người đạp hãn từ phía sau khi hãn vừa chạm đất. mượn lực cú đá hãn cúi người lộn về phía trước một vòng tránh thoát khỏi một đá nữa của những người phía trước, chưa kịp dừng lại hãn đưa chân ra đạp lên phần đùi trên của một người gần đó. lấy đà rường người lên lấy lưng mình làm vũ khí đẩy vào những người bên trái để lấy khoản không.

Hai trong số 8 người đang vây công Thiếu Kiệt do bị đánh. cũng tức giận lôi trong túi ra một con dao bấm, loại thông dụng. chém về phía Thiếu Kiệt. Hãn cố gắng tránh được nhưng cũng bị xượt qua vai phải của mình. Một người thì bên hông đâm tới nhưng bị thiếu kiệt hất tay nên đâm hụt vào khoản không.

Tuy nói hăn đánh nhau cũng có chút ít nhưng hiện tại người nằm ở thế yếu vẫn là hăn. Bị công kích không ích Thiếu Kiệt cũng chịu ráng chịu đau bởi nếu lúc này chỉ cần một sai lầm nhỏ có thể thay đổi toàn bộ cục diện của hăn đã sắp xếp trước đây. Bị giáp công một cách quyết liệt hăn vẫn không buồn bỏ, với hăn bây giờ có thể nói là đánh hoặc bị đánh. Cuộc chiến diễn ra hăn lúc này chỉ cần một tia hi vọng nhỏ nhoi để thoát được.

Chụp vội một nắm cát trong bồn hoa phía trước của nhà hăn mới té xuống ném về phía những người đang xông đến, rồi đập một đập thật mạnh người đang dừng ở đầu. lúc này trên người Thiếu Kiệt áo thun thể dục cũng đã có vài chỗ bị rách tay hăn cũng mang trầy xước cơ thể bắt đầu hiện lên những vết thương vì bị đánh vào người.

Vì cuộc chiến hỗn loạn không còn đội hình bao vây như lúc đầu, Những người bao vây hăn lúc này cũng dồn về một phía để lại khoảng không phía sau lưng Thiếu Kiệt. Lấy hết sức lực dồn vào đôi chân hăn chạy, vì đây là thời khắc sống còn của hăn, không thể nào làm anh hùng mà đứng lại khoe võ công cao siêu một đũa đánh một đám để bị nhập viện. Thiếu Kiệt hăn cũng không phải thằng nào tàn đến mức đó.

- Nó chạy đuổi theo!

Thiếu Kiệt chạy đi bất kể hiện tại hăn còn sức lực hay không, việc bây giờ của hăn là thoát thân trước mọi chuyện sau này tính toán sau. Chạy trên đường ở khu vực này hăn đã quen thuộc nên cứ thẳng một đường mà chạy. Trên đường đi đôi khi hăn phải tránh trái tránh phải để né những người đang đi trên đường và những vật dụng những người bán hàng ăn sáng bắt đầu dọn ra bên ven đường.

Thấy Thiếu Kiệt chạy như thế họ cũng tránh ra bởi ngày thường hăn chạy rất từ từ nhưng không giống như hôm nay trên người mang đầy thương tích, mọi người thấy phía sau hăn có thêm một nhóm thanh niên

nữa đuổi theo, cũng ném vài cái ghế nhựa mấy cái xô đang đựng đồ làm chậm lại bọn người đang đuổi theo Thiếu Kiệt.

Trên Người Thiếu Kiệt những vết thương đang bắt đầu thối ra những dòng máu đỏ trên cái áo thun, mỏng manh phù hợp cho việc thể dục. Lúc này trong đầu Thiếu Kiệt chỉ nghĩ được làm sao thoát được một cách nhanh nhất khỏi những người theo đuôi kia. Lúc này thấy áo mình đã thối đỏ Thiếu Kiệt vừa chạy vừa cởi áo ra. để lộ ra mình trần trên đó có những vết thương hiện rõ trên da thịt còn có một số vết dao được để lại đang tuôn máu ra.

Đang cởi áo Thiếu Kiệt không để ý đến một người đang bước từ trong nhà mình ra trước sân. Do cả hai cũng đều không chú ý Thiếu Kiệt đâm sầm vào cô. Ngồi trên đất cô gái cúi gập quặt.

- Đi đứng mù mắt rồi hay sao.

Lúc này cô gái mới để ý Thiếu Kiệt người đầy hết những vết Thương cái áo hần đang vừa được cởi ra cũng vài chỗ dính máu. Thiếu Kiệt cũng vội nói một câu rồi chạy tiếp.

- Xin Lỗi có gì tôi quay lại sau.

Lúc này cô gái mới thấy được trong bàn tay phải của Thiếu Kiệt có một vết sẹo ở giữa bàn tay. tuy vết sẹo đó đã lành lại nhưng nó vẫn in một dấu ấn trong tâm trí cô cũng bởi vì vết sẹo ấy mà cô quay lại nơi này cùng ông mình.

- Là anh ta!

Khẽ nói một câu cô gái đứng dậy nhìn về hướng Thiếu Kiệt đang chạy thì một nhóm thanh niên phía sau cũng chạy hướng về phía Thiếu Kiệt làm cô chột giật mình. Rồi cũng đuổi theo phía sau những người vừa mới chạy qua.

Chạy thêm một đoạn Thiếu Kiệt thật sự kiệt sức bởi vừa qua cuộc đánh nhau lại phải chạy trong tình trạng mất máu. Sức lực tuy hãn vẫn tập thể hàng ngày nhưng cũng không thể nào thoát khỏi tình trạng kiệt sức. Hãn tự thầm nhủ nếu qua khỏi đợt này Thiếu Kiệt hãn sẽ trả lại đầy đủ từ Cửu Hùng đến hai người bác và chú hãn.

Chợt từ trong một con hẻm một người đang đạp xe đạp tập thể dục đâm ra mà Thiếu Kiệt lại đang đà chạy tới. người đàn ông đó cũng không kịp thắng lại. Giật mình, thấy Thiếu Kiệt người máu me người nay cũng hoảng lên vội vàng phóng lên xe đạp chạy mất. thế sự cuộc sống là thế không ai muốn mình phải phiền phức với một người xa lạ nên lúc này không ít người sẽ làm như người kia. Chỉ còn Thiếu Kiệt với vết thương thì ngày càng mất máu, Thiếu Kiệt lại va phải trúng chiếc xe đạp của người đi đường, nên mọi thứ với hãn bây giờ thật sự tồi tệ.

Thiếu Kiệt lúc này cũng mặc kệ cho số phận hãn đứng lên lau chùi một chút máu trên người rồi nhìn về hướng những người đang đuổi theo, cầm lên gần đó một đoạn cây gỗ đang để trước một nhà ven đường.

Lòng tự nói tìm cội sống trong cái chết vậy hi vọng lần này ông trời nhìn một chút để không phải đi vào cái kết cuộc vạn kiếp bất phục như kiếp trước. Thiếu Kiệt hãn chỉ còn đúng một cơ hội sống cuối cùng đó là phản kháng hãn biết trên cơ thể mình tuy hiện tại không như lúc đầu nhưng bọn người đuổi theo hãn cũng không khá hơn hãn bao nhiêu do tiêu hao thể lực có thể nói còn nhiều hơn hãn do không quen việc tập thể dục hoặc chạy bộ hàng ngày.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Ứng Cứu

Nhóm người đuổi theo Thiếu Kiệt lúc này cũng vừa tới nơi. Một số người xuống sắc thấy rõ do ít vận động. Thấy Thiếu Kiệt dừng lại trên tay lại cầm thêm một khúc cây. Người Thanh Niên cũng bất ngờ Thiếu Kiệt hăn không chạy nữa mà lại quay lại chống đối trong lúc mà cơ thể của hăn đã đầy những vết thương đang thấm máu.

- Mày giỏi lắm như vậy mà vẫn không bắt được mày nhưng lần này thì mày không thể chạy được nữa rồi, tao nghi chắc mày cũng chẳng còn sức đâu mà chạy nữa.

- Có thể nhưng bên tụi bây cũng không hơn gì tao lúc này đâu.

Nhìn về phía nhóm người của bên mình người thanh niên bây giờ mới nhận ra thể lực cả bảy người còn lại và cả hăn đang rơi không phanh.

- Đúng là bọn tao cũng không hơn gì mày nhưng mà tám người bọn tao cũng đủ để bắt mày lại rồi.!

- Tôi thách các anh dám động tới anh ta đấy.

Tám người cũng giật mình không ai trong số họ nghĩ rằng phía sau mình lại có người. Thiếu Kiệt cũng nhận ra cô gái mình vừa đụng trúng nên nói.

- Là cô! cô tại sao lại theo đến đây!

- Đây cô em chuyện này không liên quan tới, em thì đừng có dây vào. Còn nếu muốn vui vẻ một chút, thì lát bọn anh chiều cho.

Một người tiến lên định ngăn cản cô gái lại thì bị cô nàng chụp tay rồi dùng lực kéo mạnh hướng về phía mặt đất chấn lùi lại rồi kéo thật mạnh tay người đó ra phía sau vang lên một tiếng rắc. Người này ôm cách tay của mình, nhìn những động tác như thế Thiếu Kiệt bỗng nhiên thấy quen thuộc đó là võ bát cực quyền mà hắn được học từ một người bác trong xóm.

Chỉ trong phút chốc ngăn ngừi Thiếu Kiệt lúc này cũng xông lên về phía nhóm người thanh niên vây đánh mình, hiện trường bây giờ tạo thành hai hướng, một bên là Thiếu Kiệt một bên là cô gái kia. Ở Giữa lúc này là nhóm người đang lúng túng trước sự xuất thủ không bao trước của cô gái. Thiếu Kiệt hấn tay cầm gậy gỗ đánh vào một người ở phía trước. Dù biết là những người này đã gây nên thương tích cho mình rất nhiều nhưng hắn chỉ có thể làm người khác thương tích mà không đánh vào những nơi dễ dẫn đến tình trạng cấp cứu.

Thiếu Kiệt hấn thấy cô gái đến giúp mình dù không biết là lý do gì nhưng đối với hắn sự giúp đỡ của cô là rất lớn phá vỡ được tình trạng yếu thế hơn của hắn lúc đầu. Nên từng người từng người bị Thiếu Kiệt dùng gậy gỗ đánh vào người không tay thì cũng là chân. Cô gái cũng không vừa, cô liên tục di chuyển trong những người này ra đòn ở những lúc người khác bất ngờ nhất. Nhìn Thấy như thế thiếu Kiệt từ nhận không bằng.

Sau một lúc lâu, hiện trạng còn lại là những người nhóm người kia nằm la liệt dưới đất, mà trên người Thiếu Kiệt lúc này cũng có thêm những vết thương mới. Hắn dựa vai vào tường một nhà gần đó, nhìn về tám người đang lăn lộn kêu đau. Cô gái tiến lại gần Thiếu Kiệt nói.

- Bạn có sao không? để mình đưa bạn đi bệnh viện.

- Cám ơn bạn! đã luyện luy bạn trong chuyện nay nhờ bạn gọi điện về báo cho người nhà mình một chút.

Cô gái đưa hân điện thoại của mình vội nhả vào đó số điện thoại của Hoàng Lâm Nhu, Lúc này Thiếu Kiệt hân thật sự mệt mỗi đôi chân không còn sức lực, hân lừng tựa vào tường từ từ để cơ thể trượt dài xuống đất, ánh mắt từ từ nhắm lại hân biết lúc này hân thật sự thoát khỏi nguy hiểm, việc còn lại chỉ biết nhờ vào cô gái hân mới gặp.

Thấy Thiếu Kiệt Gất đi cô gái nhanh chóng gọi điện thoại cho xe cứu thương. Ngồi xuống bên cạnh Thiếu Kiệt, nâng bàn tay phải của hân lên ánh mắt của cô long lanh những giọt nước mắt. Đã bao lâu rồi cô tìm kiếm người thanh niên này chỉ vì một ký ức thời thơ ấu.

Thiếu Kiệt được đưa lên xe cứu thương đưa về bệnh viện. trong khi đó Hoàng Lâm Nhu cũng tức tốc vào bệnh viện khi nghe tin Thiếu Kiệt bị người khác chặn đánh. bà thật sự lo lắng cho hân.

Khi đến bên bệnh viện, bà cũng lấy làm ngạc nhiên với cô bé đang đứng ở phòng cấp cứu. Bởi một phần cô rất xinh, lại mang trên người một bộ đồ trông khá thời trang, chiếc áo thun bó sát màu hồng phấn, thêm vào đó là cái quần jean trên bó sát người, Hoàng Lâm Nhu cũng không thật sự nhớ mình đã gặp cô bé ở đâu. Nhưng lại trông cô bé này khá quen mặt.

- Xin Lỗi cháu có phải người đã gọi cho dì?

Thấy Hoàng Lâm Nhu đến hỏi mình như thế cô cũng cười đáp lại câu hỏi của bà.

- Vâng dì cháu gọi cho dì do Thiếu Kiệt đưa số điện thoại đó dì Nhu.

Ngạc nhiên trước cô bé xa lạ này lại biết tên mình Hoàng Lâm Nhu lại hỏi.

- Cháu biết dì? nhưng hình như chúng ta chưa từng gặp nhau.

- Vậy là dì không nhận ra cháu rồi. Cháu là Hạ Vi, lúc nhỏ anh kiệt cứu cháu khỏi bị mảnh chai đâm nên phải bị thương tới bây giờ vẫn còn sẹo đấy dì.

Hà Vi nói đến đây Hoàng Lâm nhu cũng ngăn người ra, bởi bà biết sau sự việc đó ông của Hạ Vi cũng chuyển nhà đi nơi khác, mà Thiếu Kiệt hẳn cũng không được học võ tiếp.

- Cháu là cái cô bé nhà hà thúc đấy à? lớn qua rồi cô không nhận ra nữa. Mà sao Thiếu Kiệt lại bị như vậy hả cháu?

Hà Vi bây giờ, mới kể lại toàn bộ sự việc, từ lúc cô gặp Thiếu Kiệt cho đến lúc hẳn gác đi, phải gọi xe cứu thương mang vào bệnh viện.

- Chuyện là như vậy đó cô nhưng người kia con đã báo cảnh sát, họ được cảnh sát đưa tới bệnh viện luôn nhưng bị cách ly rồi, mà nếu muốn biết chuyện này rõ ràng hơn ai hết, con nghĩ nên hỏi anh Kiệt.

Lúc này cánh cửa của Phòng cấp cứu cũng mở ra Hoàng Lâm Nhu cùng Hạ vi đều đến bên cạnh người bác sĩ lo lắng hỏi.

- Bác sĩ con trai tôi sao rồi?

- Thể trạng bệnh nhân hoàn toàn bình thường, chỉ là mất máu nhiều ở một số vết thương, nghỉ ngơi một vài ngày bồi bổ cơ thể lại không sao. cũng may là bệnh nhân ngày thường cũng thường xuyên vận động, và đưa bệnh nhân tới bệnh viện kịp lúc nếu không chúng tôi cũng vô phương cứu chữa.

Hoàng Lâm Nhu nghe được bác sĩ nói thế, bà mới thật sự an tâm đây cảm ơn bác sĩ một lần nữa, rồi mở cửa vào trong phòng bệnh lúc này cô thấy Thiếu Kiệt đã tỉnh, trên người còn có những vết thương đã được băng lại. Theo sau là Hà Vi

Thấy Mẹ mình và Hà Vi bước vào Thiếu Kiệt nhìn bà cười cười, rồi đưa anh mắt về Hà Vi nói.

- Cám ơn bạn, không có bạn chắc tôi hiện giờ không biết ra sao?

Thấy Thiếu Kiệt nói thế Hoàng Lâm Nhu cũng lắc đầu. Nhìn về Hà Vi cười nói.

- Con thấy không! đâu phải mình cô không nhận ra con đâu, cả nó nữa kìa.

- Ủa? vậy là sao? Bạn quen với mẹ mình?

Thiếu Kiệt cũng bất ngờ trước lời nói của mẹ mình. Thiếu Kiệt mới nhìn hai người rồi hỏi Hà Vi.

- Vậy là bạn quên mình thật rồi!

- Thăng Quý Hà Vi là cháu của Bác Thúc đã dạy con học võ đó!

Hoàng Lâm Nhu Thấy con mình thất thố, cũng nói đỡ cho Thiếu Kiệt hăn. Bây giờ Thiếu Kiệt như mới nhớ ra điều gì đó, rồi nhìn xuống lòng tay phải của mình.

- Bạn là cái cô cháu nhỏ của bác Thúc?

- hi bạn thì lớn hơn ai chứ! bạn nên nhớ mình bằng tuổi bạn đây!

Trong phút chốc Thiếu Kiệt chợt nhớ về một hồi ức về, một cô bé vẫn thường ngồi nhìn hăn, ở những buổi tập luyện bát cực quyền của ông nội mình. Hình ảnh cô bé ngày ấy xa dần nơi nào, giờ đây lại xuất hiện trước mặt hăn, Một thiếu nữ dễ thương của tuổi 16 trăng tròn.

- Thăng này làm cái gì đó, nhìn con gái người ta chăm chăm vậy.

Thấy hăn ngăn người ra đó Hoàng Lâm Nhu lại mắng. Nhìn Thiếu Kiệt nhìn Hà Vi một cách không chớp mắt bà cũng cười cười. Cô bé này khá xinh,lại vừa cứu được con mình. Bà cũng cười cười, nhưng chợt nhớ ra điều gì mới hỏi Thiếu Kiệt.

- Thiếu Kiệt! con biết những người chặn đánh con là người nào không?

Câu hỏi của Hoàng Lâm Nhu, cũng nằm trong những câu mà hăn suy nghĩ để trả lời bà. Vì hăn biết chắc chắn bà sẽ hỏi câu hỏi này, trước sự việc hăn bị một đám người vây đánh như thế. Lắc đầu một lần, hăn đáp lại mẹ mình.

- Con thật sự không biết!

Lời nói của Thiếu Kiệt hăn, có thể Hoàng Lâm Nhu sẽ tin đôi chút, Nhưng với Hà Vi thì lại khác, cô không hiểu được. tại sao thiếu kiệt lại giấu mẹ mình.

- À mẹ ra làm thủ tục của bệnh viện đi. vừa rồi bác sĩ có bảo ra đóng tiền bệnh viện với làm hồ sơ.

- Ủ! để mẹ ra làm hồ sơ cho con,rồi xin phép cho con nghỉ vài ngày. Con trông Thiếu Kiệt giúp cô nhé! cô ra làm các thủ tục bệnh viện cho Thiếu Kiệt.

Hoàng Lâm Nhu trước khi rời đi, còn không quên nói Hà Vi trông giúp Thiếu Kiệt.

- Sao bạn lại giấu cô!

- Chuyện này, tốt nhất mẹ mình không nên biết! Mình sẽ giải quyết theo cách của mình. Bạn không nên nói việc này cho mẹ mình biết.

Hà Vi dù sao, cũng đã nghe được cuộc đối thoại của Thiếu Kiệt, với nhóm người đã tấn công mình, nên hắn cũng muốn, Hà Vi để hắn có thể tự mình giải quyết, với bọn người Cửu Hùng và hai người bác với chú mình.

- Vậy thì thôi! Chút nữa ông mình đến muốn gặp cậu đấy! đúng là bạn lúc nào cũng hơn mình, vừa nghe mình báo lại tin tức của cậu, ông đã tức tốc từ Ngọc Châu bay thẳng ra đây.

- Lát nữa Bác Thúc tới! chuyện này có gì là quan trọng đâu mà cậu lại gọi cho Bác Thúc.

Thật lòng Thiếu Kiệt hắn, cũng muốn gặp lại Hà Thúc. Vì bao nhiêu lần vào sinh ra tử, ở kiếp trước, nhờ với những đòn thế cận chiến của bát cực quyền, mà Hà Thúc dạy hắn mới có thể thoát khỏi ranh giới sinh tử.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 62+11 Năm Gặp Lại

Trong phòng lúc này, chỉ còn lại Thiếu Kiệt và Hà Vi. Căn phòng lúc này cũng im lặng một cách lạ thường. Hà Vi mở tủ lạnh, lấy ra một chai nước suối đưa cho Thiếu Kiệt.

- Thời gian qua bạn sống ra sao?

- Mọi chuyện cũng bình thường, Từ khi bạn chuyển đi, nhà mình vẫn vậy mỗi một ngày đều trôi qua vô vị cho đến dạo gần đây mới tốt hơn.

Thiếu Kiệt nhận lấy chai nước suối từ tay Hà Vi, đưa mắt về chốn xa xăm thở nhẹ một hơi rồi nói ra. Song như chợt nhớ ra điều gì đó lại nhìn Hà Vi nói

- À! Mà tại sao bạn lại nhận ra mình.

Hà Vi mới ngồi xuống, ngay bên cạnh giường của Thiếu Kiệt, nắm lấy bàn tay phải của hắn, mở lòng bàn tay ra chỉ vào.

- Đối với ai thì mình không nhận ra đối với bạn, chỉ cần nhìn vết sẹo trên tay này. Dù cho có qua bao nhiêu năm đi nữa, nó vẫn in sâu vào trong tâm trí của mình.

Bất ngờ trước hành động của Hà Vi, Thiếu Kiệt cũng không thể rút tay về, nhìn đôi bàn tay nhỏ bé của cô, đang cầm lấy tay hắn, một cảm giác nhẹ nhàng, nâng niu một chút gì đó gọi là kỷ niệm.

- Bạn có biết cả mình và ông đều luôn tìm bạn, sau khi mình chuyển đi ông mình có vài lần cũng quay lại tìm bạn, nhưng nghe hàng xóm nói dì với cậu do có chút việc nên tạm không ở nhà A2INgG một thời gian. Bẵng đi một thời gian khá lâu, rất lâu nữa là khác. Do công việc ông không thể nào đi lại thường xuyên, cho đến gần đây ông mới bảo mình đi tìm cậu. Và mình cũng không bao giờ quên lời hứa năm đó với cậu. Bây giờ mình đến thực hiện nó chắc cũng chưa muộn.

- Hà? lời hứa gì?

Thiếu Kiệt hần giật mình, vì hần không nhớ nổi lời hứa của Hà Vi như thế nào.

Hoàng Lâm Nhu lúc này bước vào, thấy hết toàn cảnh Hà Vi một bên nắm lấy tay Thiếu Kiệt bà cũng mỉm cười đưa ánh mắt nhìn về con trai mình. Như nhận ra được điều gì, Hà Vi mới buông tay Thiếu Kiệt ra, mặt hiện lên một chút đỏ, trên khuôn mặt xinh đẹp của mình.

- Mẹ làm Thủ tục xong rồi à?

Thiếu Kiệt hần biết Hà Vi đang ngại. Thân là một cô gái lại chủ động nắm tay con trai, mà lại để cho mẹ của người đó thấy, như thế cũng không hay. Nên Thiếu Kiệt hần phá vỡ điều đó bằng một câu hỏi đơn giản, để cô có thời gian bình ổn lại.

- Ủa mẹ làm Thủ tục xong rồi à. Mẹ cũng xin cho con nghỉ học mấy hôm rồi, Lo mà dưỡng thương, chuyện này mẹ sẽ gọi cho Khương Đào, nói hần điều tra thật kỹ, không thể nào để chuyện này cứ diễn ra được.

- Chuyện này việc nhỏ mà mẹ, cần gì làm lớn chuyện như thế.

Thiếu Kiệt biết mẹ mình bắt đầu nghi ngờ điều gì đó, hần tuy muốn gặp Khương Đào cùng hợp tác trong một số chuyện, nhưng không phải trong hoàn cảnh như thế này.

- Con nói đây là chuyện nhỏ à! Nếu không có Hà Vi giờ con ra sao, chuyện nhỏ của con đã vậy, chuyện lớn thì lật trời à.

Hoàng Lâm Nhu cũng tức giận, bà biết có thể là một trong hai người anh em bà đã làm việc này, nhưng hiện tại thì bà chưa biết là ai, bà muốn làm rõ người đứng sau việc này, mà Thiếu Kiệt hẳn là giấu diếm bà. Hiếu con không ai bằng mẹ, nói Thiếu Kiệt hẳn muốn giấu thì chỉ có liên quan đến bà, điều đó làm bà càng muốn làm sáng tỏ việc này.

Bên Ngoài lúc này một chiếc xe vừa tới cổng bệnh viện một người đàn ông lấy ra chiếc điện thoại gọi vào số máy của một ai đó.

Hoàng Lâm Nhu đang sắp xếp các vật dụng sinh hoạt cá nhân hằng ngày, để Thiếu Kiệt sử dụng trong những ngày sắp tới. Bà bây giờ cũng thắc mắc về Hà Vi không kém vì lúc làm thủ tục nhập viện cho Thiếu Kiệt thì phòng bệnh này, là một trong những phòng bệnh cấp cao của bệnh viện. Có đầy đủ mọi thứ từ tivi tới máy lạnh phòng bệnh chưa kể đến cả tủ lạnh được để trong phòng, mà y tá thì túc trực 24/24 tại phòng của Thiếu Kiệt.

Điện Thoại của Hà Vi lúc này lại vang lên. Hà Vi cũng cúi đầu xin phép được đi ra ngoài. Thấy thế Hoàng Lâm Nhu cũng không nói gì. Đợi cho Hà Vi rời khỏi bà nhìn Thiếu Kiệt rồi hỏi.

- Con thấy Hà Vi như thế nào?

- Mẹ nói Hà Vi à? con thấy cũng bình thường, người tương đối dễ thương tính tình cũng được, hết rồi.

Thiếu Kiệt hẳn trả lời theo cảm nhận của mình. Hẳn không biết mẹ hẳn, muốn hỏi về bối cảnh bí ẩn của Hà Vi. Hoàng Lâm Nhu nghe con mình nói cũng khó chịu, ngày thường, thằng nhóc này cái gì cũng được. Chỉ sao hôm nay, hẳn lại không hiểu ý mình nên nói.

- Thằng này! Ý mẹ không phải vậy. Con nghĩ xem, Hà Vi đưa con vào bệnh viện lại được ở phòng cấp cao của bệnh viện. Mà trong khi cô bé chỉ bằng tuổi con, mẹ nghĩ nhà cô bé bối cảnh, cũng thuộc dạng quan chức.

- Chuyện này con cũng không biết, Hà Thúc dạy con võ cũng đã khá lâu mà lúc đó con không biết nhiều. Mà theo con thấy, chuyện gì đến nó đến thôi.

Thiếu Kiệt hẳn cũng không muốn bận tâm lắm về chuyện Hà Vi.

Lý Bân và Trương Hạo bước vào phòng của Thiếu Kiệt trên tay còn có thêm một giỏ trái cây. Hắn đang không biết tình hình trên trường học ra sao. Vì kể từ hôm qua tới giờ khi toàn bộ học sinh rời trường, đến giờ chưa có được tình hình khách quan. Mà Trương Hạo với Lý Bân đã tới thì cũng tiện hơn cho hắn.

- Chuyện ở Trường sao rồi?

- Vẫn vậy! bọn nó quyết chí ko lên trường, chừng nào Thầy Tiến về thì tụi nó mới đi học lại.

Lý Bân cũng đáp lại câu hỏi của Thiếu Kiệt. Hắn cũng hiểu, Thiếu Kiệt không muốn làm lớn chuyện, Nhưng vì tình thế ép buộc, nên mới đi đến con đường này. Thấy mẹ Thiếu Kiệt rời khỏi phòng, Trương Hạo mới hướng Thiếu Kiệt hỏi.

- Chuyện này có khi nào Thằng cha Từ Phong làm không?

- Không phải Từ Phong chuyện này liên quan tới gia đình. Mà việc này không để nhiều người biết được rồi! Chuyện ở công ty thế nào?

Nghe Thiếu Kiệt nói là chuyện gia đình, nên Trương Hạo biết hắn không thể can thiệp nhiều. Nhưng khi nghe Thiếu Kiệt hỏi chuyện công ty thì Trương Hạo hồ hởi hẳn lên.

- Công Ty thì ok rồi! bên Nhã Kỳ cũng đã kiểm được mặt bằng, hôm nay sẽ ký hợp đồng. Còn bên sàn giao dịch thì không thể nào nói được. dân máu me cơ bạc đầu cơ nhiều vô kể, Phan Tuyết cũng bắt đầu làm tốt công việc chuẩn bị đào tạo thêm một số người nữa chọn ra phụ giúp.

- Vậy thì được rồi sau khi Nhã Kỳ, làm xong hợp đồng mặt bằng triển khai xây dựng nhớ làm theo thiết kế mà tao đưa là được. tao sẽ kiểm tra sau.

Thấy Hà Vi đẩy cửa bước vào Thiếu Kiệt nói với hai Người Lý Bân và Trương Hạo.

- Được rồi! tao ở trong này mấy ngày, việc không có gì hết tụi bây lo việc của mình đi. Mà Lý Bân nhắn với Lâm Vũ, đợi tao ra viện thì bắt đầu học.

Hà Vi lúc này nhìn hai người Trương Hạo và Lý Bân rời khỏi phòng, mới bước ra cửa, Dẫn ông mình vào.

Thấy Hà Vi dẫn một người ông lão tương đối lớn tuổi, theo sau là một người Trung niên. Không khó nhận ra người này là ai, Thiếu Kiệt định rời giường thì ông ta ngăn lại.

- Cháu chưa khỏe cứ nằm đó! gặp cháu là ông vui rồi! Cũng lâu rồi ông cháu mình chưa gặp nhau nhỉ nói sao nhỉ 11 năm. Khuôn mặt vẫn thế không thay đổi tí nào, kiểu này thì chắc võ công mai một rồi.

Hà Thúc cười cười nhìn Thiếu Kiệt. Ông lại nhìn sơ qua những vết thương trên người của Thiếu Kiệt xong lại lắc đầu cảm thán. Thấy thế Hà Vi chen vào.

- Không dám mai một đâu 1 người đánh 8 người, trụ được tới lúc gặp cháu, còn quyết sống chết một phen mà mai một. Thật ra thì bọn người đó bị cháu với Thiếu Kiệt đánh, vì hao tổn thể lực quá thôi.

- Một người đánh 8?

Nghe Hà Vi nói thế người trung niên đi theo sau Hà Thúc cũng giật mình thốt lên rồi nhìn Thiếu Kiệt. Hà Vi Thấy thế cũng khẳng định lại một lần nữa.

- Ủ Đúng rồi! bọn nó còn có Hung khí mà Thiếu Kiệt chỉ đánh tay không cũng làm thương tích được vài tên rồi.

Nhìn người đàn ông vừa nói chuyện với Hà Vi Thiếu Kiệt cũng thắc mắc hướng Hà Thúc hỏi.

- Bác Thúc! vị này là?

- Cận vệ của ông đấy! Không phải người ngoài đâu.

Hà Vi nhanh chóng trả lời cho ông mình, Còn vỗ vỗ vào vai của người đàn ông trung niên. Thấy thế Hà thúc mắng Hà Vi.

- Con nhỏ này! sao lại ăn nói như thế. Con đừng nghe Hà Vi, đây là Tăng Anh Hùng làm việc tại Quân Khu H.

- Chào Chú Tăng!

Thiếu Kiệt cũng hường về Tăng Anh Hùng mà gật đầu. Hà Vi thấy thế nên cũng không trêu chọc nữa, mà ngồi xuống bên cạnh Thiếu Kiệt nói.

- Con nói không tin! Thiếu Kiệt giỏi hơn con nhiều, chứ gặp con mà đánh với 8 người,lại phải chạy một đoạn đường xa như thế, chắc không còn hơi sức đâu, cố gắng trụ được như vậy là quá tốt rồi. Chứ cỡ như người khác chắc gì đã qua được.

- Dù sao Thiếu Kiệt, đã an toàn rồi việc sau này hẵng tính đi. Cháu dạo này thế nào nghe Hà Vi nói cuộc sống của hai mẹ con vẫn ổn? lần đó ông có tới tìm cháu, thì hàng xóm nói,mẹ cháu đi làm gửi cháu qua nhà dì ích

khi nào về nhà. Ông cứ nghĩ hai mẹ con dọn đi luôn, Cho đến sáng nay Hà
Vi báo tin cho ông về cháu, ông liền lên máy bay vào đây đây.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Quân Hàm

Nhà cúp điện chạy đông chạy tây mới có chỗ tiệm net có điện để lên chương mong mọi người thông cảm. chương này sẽ chỉnh sửa lại sau khi nhà có điện

Thiếu Kiệt hẳn cũng biết, trong cái thành phố này, để gặp lại một người là rất khó. Nhiều khi họ đi ngang qua nhau, mà không hề hay biết. Chứ đừng nói là Hà Thúc cô gắng đi tìm hẳn, mà hẳn cũng chẳng có gì để Hà Thúc phải tìm kiếm, có chăng hẳn chỉ là người, mà trong lúc rảnh rỗi, được Hà Thúc dạy một ít võ công phòng thân.

- Nhà cháu cũng vẫn ở chỗ cũ, thời gian đó mẹ cháu đi làm không có giờ giấc cố định. Nên cháu phải qua ở nhà dì.

- Vậy là được rồi! thôi cháu nghỉ ngơi đi. Khi nào khỏe thì đến nhà Hà Vi với ông chơi, chúng ta nói chuyện lâu hơn.

Hà Thúc lúc này cũng đứng lên, tạm biệt Thiếu Kiệt. Dù sao nơi này cũng là bệnh viện, Cũng không tiện nói chuyện nhiều cho lắm.

- Vâng ông về! khi nào cháu khỏe hẳn, thì sẽ cháu qua bên nhà, cùng ông trò chuyện.

Hà Thúc lặng lặng bước ra khỏi phòng, theo sau là Tăng Anh Hùng. Còn lại trong phòng bây giờ là Hà Vi cùng với Thiếu Kiệt. Thấy Hà Vi không có ý định rời khỏi đây, Thiếu Kiệt cũng thắc mắc hỏi.

- Bạn không đi học hả Hà Vi?

- Không mình học xong hết các kiến thức cần thiết rồi. Nên không cần đi học nữa.

Thiếu Kiệt hẳn cũng ngạc nhiên, Hà Vi lại có thể nói không cần đi học? Bố mẹ cô lại cho phép cô nghỉ học. Hẳn thật không hiểu nổi, bố mẹ nào mà lại có thể đồng ý như vậy. Nhìn Thiếu Kiệt ngây người ra đó Hà Vi cũng cười cười.

- Không nhất Thiết là phải đi học mới tốt. Mình thấy như hiện giờ rất ổn ở quân khu hợp hơn với mình.

Cô đã nói như thế, Thiếu Kiệt cũng biết, mỗi người có một chí hướng riêng, không ai có thể áp đặt người khác làm việc mà mình không thích. Điều đó đi ngược lại với mọi thứ, mà đã họ không thích thì, cũng không làm được gì.

Hà Thúc vừa ra khỏi phòng thì Tăng Anh Hùng bước cùng nói với ông.

- Điều Hà Vi nói nếu là thật thì cậu nhóc này rất khá!

- Không những khá, mà còn rất khá nữa là khác. Nhưng xem ra cậu nhóc đang vướng phải một số vấn đề rắc rối đây. Điều tra xem ai đang muốn đối phó Thiếu Kiệt! vận dụng một lúc 8 người để bắt cho được một người Thiếu Niên chuyện này không đơn giản. lại còn muốn ra tay với đệ tử của ta, thì xem người này ngại sống lâu rồi.

Tăng Anh Hùng cũng thắc mắc về Thiếu Kiệt. Tại sao Hà Thúc lại quan tâm quá mức cần thiết như thế. Trong khi đó Hà thúc chỉ mới gặp lại Thiếu Kiệt.

Mà con người, thì luôn thay đổi theo thời gian. Có lẽ lúc nhỏ sẽ khác, nhưng khi lớn lên, trước những toan tính của xã hội, họ sẽ phải thay đổi mình để thích nghi với cuộc sống.

- Anh Hùng người đang thắc mắc tại sao ta lại quan tâm Thiếu Kiệt như thế phải không.

Vừa bước vào Trong xe ô tô của mình, Hà Thúc lại quay sang nhìn Tăng Anh Hùng hỏi. Bây giờ sau khi đóng lại cửa xe ô tô Tăng Anh Hùng cùng đáp lại câu hỏi của Hà Thúc.

- Vâng! Theo bản thân tối Thấy, Ngài chỉ mới gặp lại Thiếu Kiệt cũng chưa hiểu cậu ấy nhiều, sao ngài lại chiều cổ hủn như thế?

Lúc này Hà Thúc cũng bật cười!

- Không phải ngẫu nhiên mà ta chiều cổ Thiếu Kiệt như thế. Dạo Trước Ông Lưu tới thăm, có kể về một cậu nhóc có cái nhìn về kinh tế rất sâu sắc chắc hẳn người con nhớ.

Tăng Anh Hùng như nhớ lại điều gì đó, ở ngày Ông Lưu đến thăm lãnh đạo của mình. Ông Lưu đã từng kể về một cậu nhóc. Nhìn nhận về vấn đề kinh tế quốc gia rất khách quan và chính xác. Nhưng do Tăng Anh Hùng cũng không muốn, làm phiền hai vị lãnh đạo, nên hẳn không dám nghe ngóng gì nhiều.

- Không lẽ ý lãnh đạo là Thiếu Kiệt là cậu nhóc mà Lãnh đạo Lưu kể!

Hà Thúc nhìn ra ngoài cửa sổ xe bắt đầu kể lại quá khứ chuyện xưa lúc ông nhận dạy võ cho Tăng Anh Hùng nghe.

- Nó đó! Thăng nhóc mà lão Lưu kể lại, cũng chính là thăng nhóc Thiếu Kiệt ta tìm. Nếu đúng ra lúc trước không vì bố mẹ của Hà Vi, thì chắc chắn ta đã lôi cậu nhóc vào quân khu luôn rồi. Người có thể thấy được một cậu nhóc 5 tuổi, lại cứu một bé gái bằng tuổi mình, trước một đám lớn hơn bao vây. Tuy đó là việc con nít quậy phá trêu đùa, nhưng ta vẫn nhớ cái hình ảnh, mà thăng nhóc đó không ngại nằm lấy cái miếng mảnh chai vỡ, để bảo vệ cho Hà Vi an toàn.

Nghe Hà Thúc nói như thế Tăng Anh Hùng cũng nhú mày, bởi hơn ai hết, ông biết rất được Hà thúc thậm chí, còn để Hà vi làm gì mà mình thích, mà Hà vi thì luôn nghịch ngợm, cái tính cách này làm cả quân khu phải đau đầu.

- Nếu là như thế thằng nhóc Thiếu Kiệt hẳn phải có chút gì đó đặc biệt lãnh đạo mới quan tâm cậu nhóc, Mà tôi nhìn thấy thằng nhóc cũng chỉ bình thường như bao người khác.

- Trước đây nhìn cậu nhóc tuy có một ngoại hình ốm yếu, nhưng lại khỏe mạnh hơn vài đứa khác. Ta cũng hiểu kì dạy cho hắn bát cực quyền, chủ yếu muốn thằng nhóc mạnh khỏe, nhưng không ngờ. Thằng nhóc đó lại học rất nhanh, chưa kể đến lúc đó nó chỉ có 5 tuổi, lại đi đúng cả bài quyền trong vồn vẹn chỉ có nửa ngày. Qua sự việc hôm nay, ta cũng biết, bài quyền năm xưa vậy mà không mai một, lại tiến triển lên cao hơn một bậc. Tuy nói một người đánh tám người, vẫn nằm ở thể yếu nhưng cầm cự được ngang tay, thì vẫn ít người làm được lắm. Kể cả những tên trong quân khu.

Tăng Anh Hùng cũng im lặng, hắn biết để có được đánh giá như Thiếu Kiệt, những tên trong quân khu, cũng chưa được lãnh đạo xem trọng.

- Cứ xem người nào muốn đối phó với Thiếu Kiệt. Được thì cứ ra tay, Không thể nào cứ để im như vậy được. Học trò của ta không để cho người khác ức hiếp một cách đơn giản vậy được!

Khi Cao Thịnh nghe tin Thiếu Kiệt bị chặn đánh, hắn thật sự nổi điên lên với bốn người Tử Tước. Nhưng cũng gác lại tất cả công việc của mình đi đến bệnh viện. Khi hắn vừa đến cũng là lúc Hà Thúc rời đi.

Cao Thịnh và bốn người Tử Tước đến, Cao Thịnh thấy bên cạnh Thiếu Kiệt lúc này có một cô bé khá xinh đang chăm sóc. Hắn định nói gì đó nhưng nhìn thấy Hà Vi. Cao Thịnh chợt dậm hời.

- Cô bé này là!

Thấy Cao Thịnh hỏi về Hà Vi, Thiếu Kiệt cũng biết hẳn e ngại chuyện có người ngoài nghe được thì không hay. Cao Thịnh cũng biết để một học sinh lại liên quan tới hắc bang, mà để người khác biết, cũng không ổn cho lắm. Thiếu Kiệt nhìn Cao Thịnh gật đầu đáp lại.

- Không sao! không phải người ngoài.

Nghe hẳn nói Thế Cao Thịnh cũng gật đầu! rồi hỏi.

- Chuyện này biết ai làm không Thiếu Kiệt!

- Bọn Cửu Hùng, được ông bác sai bảo làm. Mọi thông tin em nhờ bên anh như thế nào rồi, lần này em muốn xếp một trận thật lớn.

Cao Thịnh lúc này cũng nhìn thấy Thiếu Kiệt thật sự tức giận. Hẳn không động tay động chân. Nhưng nói về mưu kế trên bàn chắc chắn ở đây không hơn được hẳn.

Cao Thịnh định nói về những việc Thiếu Kiệt nhờ anh em lấy thông tin về ông bác hẳn, thì cánh cửa phòng bệnh lại mở ra. Lúc này Hoàng Lâm Nhu dẫn một người đàn ông Trung niên có vẻ nhỏ tuổi hơn bà.

Bước vào trong phòng, thấy mọi người khá đông, Hoàng Lâm Nhu cũng giật mình. Thấy thế Cao Thịnh ra hiệu cho mấy người Tước Phàm ra ngoài. Hoàng Lâm Nhu lúc này mới nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Đây là chú Khương Đào! mẹ hi vọng, con có thể kể rõ mọi việc hôm nay đã xảy ra, mà không cần giấu diếm.

Thiếu Kiệt nhìn Khương Đào lúc này, bởi vẻ ngoài Khương Đào hiện tại nhìn khá phong trần lãng tử, áo thun quần jean chân mang giày thể thao. Hình dạng này khá phù hợp với một vị cảnh sát thâm nhập những nơi như thế này.

- Ha Ha đây là thằng nhóc axXWNCg nhà chị đây hả, tuổi trẻ tài cao ấy! xem nào có muốn gia nhập cảnh sát không? chú qua bên kia xem thử rồi 1 mình đánh tám không tệ đâu. Gia nhập cảnh sát đi chú đưa vào đội săn bắt cướp.

Nghe thấy Khương Đào nói thế, Cao Thịnh cũng nhú mày. Định đứng lên chào mọi người ra ngoài, thì Thiếu Kiệt lại nói.

- Có lẽ cháu sẽ không tham gia vào ngành cảnh sát các chú. Nhưng cháu sẽ giúp bên chú một chút ít vẫn được.

Khương Đào hẳn đang vui vẻ, nghe Thiếu Kiệt nói như thế mặt cũng xụ xuống nhưng nhanh chóng trở lại bình thường hỏi.

- Chuyện của cháu bên cơ quan đang điều tra! Mọi việc sẽ có kết quả sau. Giờ cháu hãy nói cho Chú biết là tại sao bọn người kia lại nhắm vào cháu.

Lúc này Thiếu Kiệt nhìn mẹ hẳn rồi nói.

- Mẹ ở đây có Hà Vi rồi, mẹ về sắp xếp ở cửa hàng một chút rồi vào lại cũng được. Với con cũng cần một ít đồ để thay đổi, mẹ về lấy giúp con nhé.

Hoàng Lâm Nhu biết,Thiếu Kiệt hẳn đang nói khéo để mình rời đi. Nhưng cũng đồng ý,vì bà hiểu, hẳn không cho bà biết, vì một số lý do nào đó.

- Ủ ờ để mẹ về nhà lấy vài bộ đồ đem lên! với nghe bên cửa hàng xem ra sao!

Khi Hoàng Lâm Nhu rời khỏi, trong phòng chỉ còn lại bốn người Hà Vi, Cao Thịnh và Khương Đào hẳn mới nhìn Khương Đào mà nói.

- Chuyện này chắc có lẽ do bọn cháu phát hiện được một đường dây buôn bán chất cấm có tổ chức nên mới như thế.

Khương Đào nghe được như thế mắt lại sáng lên hỏi tới.

- Sao cháu phát hiện ra họ buôn bán chất cấm, Việc này có người nào làm chứng không, sao cháu lại biết đó là tổ chức, mà không phải những con buôn nhỏ lẻ khác?

- Chuyện này chắc có lẽ phải nhờ anh Cao đây nói với chú Khương Đào vì việc này, người bên anh Cao đây nắm chắc nhất.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 64: Hội Đàm

Khương Đào không lạ gì Cao Thịnh hẳn nằm trong hồ sơ của những nhân vật nổi trội nhất Thành Phố. Mà hôm nay Khương Đào gặp Cao Thịnh lúc mới bước vào cũng làm hắn bất ngờ, bởi Cao Thịnh là một đại ca hắc bang, mà lại đích thân đi thăm một thằng nhóc trong bệnh viện. Tuy Cao Thịnh là đại ca hắc bang có tiếng nhưng hắn không kinh doanh vấn đề về chất cấm mà, Giờ nghe Thiếu Kiệt giới thiệu, hắn cũng bình tĩnh nhìn Cao Thịnh.

Cao Thịnh cũng nhìn lấy Khương Đào, hắn cũng biết Thiếu Kiệt muốn đề cập điều gì. Nhìn Khương Đào cũng thuộc dạng cơ quan nhà nước. Hắn chắc rằng Thiếu Kiệt sẽ không làm chuyện gây bất lợi đến mình.

- Chào Anh! Tôi là Cao Thịnh hân hạnh được gặp mặt!

Cao Thịnh đưa tay về phía Khương Đào, Thấy Thế Khương Đào cũng đưa tay đến bắt lấy cười cười nói.

- Hân Hạnh gặp Cao lão đại! nghe danh đã lâu nay mới gặp mặt

Thiếu Kiệt nhìn hai người ngượng gạo cũng cười cười.

- Thôi thôi 2 người đừng làm quá nữa. Nói Thật với Anh Cao đây là Chú Khương Đào, phó giám đốc cảnh sát thành phố. Chuyện băng nhóm Cừu Hùng buôn bán hàng chất cấm chắc Chú Đào đây hứng thú hơn là việc của anh nhiều nên đi vào việc chính luôn đi.

Hai người Nhìn Thiếu Kiệt hẳn cũng nở một nụ cười, Tuy có ác cảm với hắc bang thật nhưng thấy Cao Thịnh cũng không phải người xấu. Hẳn chỉ nhận bào kê nhà hàng, quán bar cho vay các kiểu, cũng một phần do cuộc sống diễn ra mà đưa Cao Thịnh đến con đường này. Lúc này hai người đang cười cười thì một âm thanh lại vang lên.

- Một người là cảnh sát một người là lão đại hắc bang thế mà như hai đứa con nít dành đồ chơi không thấy vô vị à.

Câu nói cũng làm hai người giật mình nhìn qua thì thấy cô bé ngồi cạnh Thiếu Kiệt đang nói. Thấy thế Khương Đào nhìn Hà Vi nói.

- Cô bé này là?

- Tôi là Hà Vi Thiếu Tá Lục Quân quốc gia. Đây là thẻ ngành của tôi.

Bất ngờ trước câu nói của Hà Vi, Thiếu Kiệt đang cầm ly nước uống vào cũng phun ra hết, còn Cao Thịnh thì mồ hôi cũng xuất hiện trên trán, chỉ riêng Khương Đào vẫn là bình tĩnh bên ngoài nhưng trong bụng thầm chửi có còn cho người ta sống không cô bé mới nhiều đây tuổi đã là Thiếu tá. Nhưng hẳn cũng cầm lấy một thẻ màu đỏ mà Hà Vi đưa ra.

Trên một mảnh giấy nhỏ kia hiển thị đầy đủ. Hà Vi quân đoàn Bộ đội đặc chủng Báo Đốm. Quân Hàm Thiếu Tá đặc cách. Nhìn lại Hà Vi một lần Khương Đào như nhớ ra điều gì đó, xong lại im lặng đưa thẻ trả lại cho Cô.

Thấy Thiếu Kiệt Hà Vi cũng chỉ cười cười xong ngồi xuống nói.

- Rồi chào hỏi xong vào chuyện chính đi. Quan trọng gì việc ngoài xã hội hai người làm việc gì thì tới đây cũng chỉ với tư cách là người thăm bệnh.!

Thiếu Kiệt cũng rất thích câu nói này của Hà Vi bất kể là ai hôm nay cũng với tư cách là người thăm bệnh không hơn.

- Mọi người cứ tự nhiên căng thẳng như thế làm gì!

Nghe Thiếu Kiệt nói như thế, Khương Đào cũng cười cười nói.

- Thôi được rồi vào việc chính. Vậy anh Cao có thể cung cấp chi tiết về hoạt động của băng nhóm nay cho tôi chứ?

Cao Thịnh biết lúc này Thiếu Kiệt thật sự đang đưa cho mình một mối quan hệ không hề nhỏ, hẳn cũng cười đáp lại.

- Chuyện này cũng mới diễn ra gần đây, một số anh em bên tôi đang thu thập tin tức định là sẽ giao cho Thiếu Kiệt, nhưng nay gặp anh thì việc này nên đưa vào tay chuyên ngành có lẽ tốt hơn. Dạo gần đây thành phố nổi lên một số nhóm người nhập cư chuyên mang một số hàng nhỏ lẻ vào các trung tâm karaoke và quán bar. Mà anh đã làm ngành này thì cũng biết rồi, tuy lẫn lộn trong giới nhưng anh em tôi không muốn nhúng tay vào lĩnh vực buôn bán hàng cấm này. Việc này phá hoại rất nhiều gia đình, nên tôi tuyệt đối không cho anh em mình nhúng tay vào.

Khương Đào cũng đã từng tìm hiểu sơ qua hồ sơ về Cao Thịnh cũng gật đầu vì những điều này là đúng, tuy nói việc bảo kê nhà hàng quán bar dân anh chị thì cũng là do nhu cầu của các ông chủ nơi đây mà đã có nhu cầu nếu không là Cao Thịnh cũng sẽ là người khác.

- Chuyện này bên anh Cao đây có đầy đủ chứng cứ chứ? Nghe Khương Đào lại nói chứng cứ Cao Thịnh cũng méo mặt. Là đại ca hắc bang hẳn đã tìm ra người đứng sau thì chỉ đối phó người khác là được, không cần chứng cứ như các bang ngành pháp luật hiện hành.

- Anh Khương nói đùa à! Bọn tôi hắc bang chứ có phải là cảnh sát đâu mà cần chứng cứ, biết người đứng sau là có thể động tay được rồi.

- Thế thì việc này tương đối khó! Nếu mà như thế cũng không bắt được bọn Cửu Hùng, chỉ có thể mời lên hợp tác điều tra thôi.

Nghe hai người nói chuyện với nhau về việc này Thiếu Kiệt cũng nói vào.

- Cái hiện tại là cần người thâm nhập vào làm người của Cửu Hùng, mà vấn đề đưa một người thâm nhập vào cần rất nhiều thời gian. Nhưng nếu Anh Cao đứng ra làm đầu mối ở Thành Phố thì sao nào?

Thiếu Kiệt vừa dứt câu Khương Đào cũng nhìn Cao Thịnh như xem đây là một ý kiến Tuyệt vời.

- Không được Anh với Cửu Hùng có nhiều ân oán lắm không thể nào!

Thiếu Kiệt cũng nhú mày nói.

- Thế anh cứ để người chết ta sống theo kiểu trong phim à! Thứ nhất anh có thù hằn gì với hắc em không biết, nhưng qua bao lâu nay anh cứ dây dưa, mà hắc vẫn tồn tại, thì sao anh không chuyển hướng khác để cảnh sát bắt hắc một lần cho xong. Anh nên nhớ nếu thật sự Cửu Hùng buôn bán số lượng lớn mặt hàng này thì không tử hình cũng là chung thân, còn hơn là anh với hắc đấu đã mà chẳng được lợi gì. Anh phải nghĩ tới khi hắc bị bắt, anh có thể trải rộng địa bàn, làm ăn theo cách của anh vẫn hơn là Cửu Hùng chứ. Nhấn một lúc lấy được giang sơn, còn hơn hao binh tổn tướng.

Nghe Thiếu Kiệt phân tích như thế Cao Thịnh cũng im lặng, còn Khương Đào lúc này lại nhìn Thiếu Kiệt với một cặp mắt khác, hắc thấy Hoàng Lâm Nhu là mẹ của Thiếu Kiệt, vì quan hệ nên đến đây. Tuy trước khi đến cũng tìm hiểu sơ về sự việc, biết được Thiếu Kiệt hắc vì tự vệ một mình đánh lại tám người cũng là chuyện khá thú vị, giờ đây còn được chứng kiến cảnh một lão đại hắc bang lại nghe lời hắc. Khương Đào bỗng thấy có gì đó như là mọi thứ bị người khác tính toán kể cả việc hôm nay hắc đến đây.

- Thiếu Kiệt nói như thế đúng đấy, lão Cao cứ tranh đấu theo dạng giang hồ xã hội với Cửu Hùng thì cũng người chết ta sống, còn không bằng hợp

tác một lần. Thanh tấy toàn bộ, Chiên tích ta lấy còn Địa Bàn Thì để lão cao kiểm soát. Như thế không tốt hơn sao.

- Chuyện này!

Ngập ngừng một lúc rồi Cao Thịnh mới thở dài nhìn Thiếu Kiệt và Khương Đào nói.

- Haizz ... Cửu Hùng và Tôi có nhiều xích mích từ rất lâu rồi. Bây giờ lại tự nhiên hợp tác liệu hẳn có tin được không?

- Chuyện này anh có lẽ không cần phải lo đâu. Trước mắt vận dụng hết toàn anh em công kích 1 trận với Cửu Hùng, sau đó sẽ nghị đàm như những lần anh và Cửu Hùng đụng độ. Nhưng kỳ này sẽ khác lúc hòa đàm, anh có thể yêu cầu được bảo kê một số quán bar nhà hàng, thay vào đó Cửu Hùng được quyền thông qua anh chuyển hàng đến các con buôn của thành phố mình. Hẳn chắc chắn sẽ bỏ một số nhà hàng quán bar để thu lại món tiền lớn hơn là buôn hàng cấm. Còn lúc nào để vây bắt lấy Cửu Hùng, thì sau khi bên Chú Khương Đào, điều tra đầy đủ về đường dây này, thì Cửu Hùng lúc này cũng không thể thoát được.

Khương Đào suy nghĩ một lúc thật lâu rồi nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Chuyện này chú đồng ý! vì dù gì Cửu Hùng sẽ bỏ nhỏ lấy lớn, sau một số chuyển hàng trót lọt, niềm tin hẳn đã có lúc đó sẽ dễ dàng hốt trọn một mẻ lớn.

Bảng thân Khương Đào cũng nhận ra rằng nếu thật sự như thế, bên bộ phận cảnh sát phải huy động nghiệp vụ những nhân viên trà trộn vào băng nhóm của Cửu Hùng là khá lâu. Còn nếu được sự giúp sức của Cao Thịnh, thì việc này sẽ dễ dàng và nhanh chóng hơn.

- Mọi chuyện hai chú, cứ thương lượng với nhau mà làm. Anh Cao nè vấn đề này nó không phải mới diễn ra, tuy bây giờ bình lặng như thế,

nhưng một ngày nào đó cũng phải hạ màn, tốt nhất anh nên suy nghĩ thật kỹ, rồi hãy quyết định. Chuyện này là của anh, nên em chỉ có lời khuyên như thế.

Cao Thịnh và Khương Đào rời đi trong lòng hai người mỗi người có một ý nghĩ khác nhau. Đối với Cao Thịnh hẳn đang nghĩ về những gì, mà Thiếu Kiệt vừa nói với hắn. Để tìm ra cách vẹn toàn nhất, trong chuyện này hẳn biết Thiếu Kiệt không sai. Nhưng cứ thấy việc có Khương Đào tham dự vào chuyện này hẳn vẫn thấy có điều gì đó không đúng lắm với đạo nghĩa giang hồ.

Còn Khương Đào thì cảm nhận thấy, Thiếu Kiệt là một người suy tính sâu xa, việc để một cảnh sát phối hợp với một lão đại hắc bang. Lại cùng nhau tham gia một sự việc, dựa trên hai bên đều có lợi ít thì hẳn hoàn toàn không nghĩ tới. Khương Đào cũng cảm thấy việc này không tệ, có những việc trong bộ đồng phục có thể hẳn sẽ không làm được. Nhưng Cao Thịnh lại khác, việc thông qua lẫn nhau như thế cũng tốt không xấu, nhưng quan trọng hơn hết là nó được thúc đẩy bởi một cậu nhóc còn đang ngồi trên ghế nhà trường. Đó là điều mà Khương Đào Không nghĩ tới. Nhìn về bệnh viện một lần nữa Khương Đào thầm nói.

- Đã là rồng thì không phải là rắn! không biết thằng nhóc này, còn phát triển đến mức nào.

Hiện tại có một số chương sẽ được mình edit, song song đó việc ra chương vẫn diễn ra đều cho đến khi nhập bản. mình sẽ bạo chương mong mọi người ủng hộ mình bằng cách đề cử và nguyệt phiếu bạn nào hào phóng thì đồ buff truyện thất thái, kim sa châu, hoặc bố cáo lệnh, hoặc kim đậ. Cảm ơn các bạn đã ủng hộ và mong các bạn góp ý những khuyết điểm chưa hoàn thiện để mình cố gắng hơn

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 65: Xem Như Không Có Chuyện Gì Xảy Ra!

Tại một nơi khác cách xa thành phố Lưu Minh. Một người đang đứng nhìn ra cửa sổ, phía sau lưng là một người đàn ông. Đang hướng người kia báo cáo một số sự việc đang diễn ra.

- Người nói cái gì! Thiếu Kiệt bị chặn đường đánh? Chuyện này ai làm! Điều tra chưa?

Người đàn ông kia mới đáp lại câu hỏi của Ông Lưu.

- Theo tình hình nhận được gần đây, Trường của Thiếu Kiệt vừa mới thay đổi hiệu trưởng mới. Mà bản thân người này, cấu kết với một giáo viên, làm khó dễ Thiếu Kiệt. Chưa kể đến gần đây trên mạng, còn đang truyền lưu một đoạn video, Vị hiệu trưởng này đối xử không tốt với Lý Bân, bị áp lực dư luận quan tâm khá gắt gao, có thể người này đã ra tay.

Ông Lưu sau khi nghe người báo cáo nói thế cũng tức giận quát lên

- Một vị hiệu trưởng, không làm đúng chức trách của mình, lại có thể làm ra những việc như thế, thật không xem luật pháp ra gì. Nói Lưu Chính, Cho tiến hành thánh tra, kỷ luật tất cả các giáo viên có liên quan đến vụ việc này, xử lý đúng người đúng tội, Không để sót một người nào lọt lưới pháp luật.

Người đàn ông sau khi rời đi, ông Lưu mới bước đến điện thoại để ở góc phòng, nhất máy lên thực hiện một cuộc gọi.

Giờ Đây tại bệnh viện, Thiếu Kiệt hẳn đang rất thư thái, khi mà phòng bệnh chỉ có mình hẳn, Hà Vi thì ngồi bên cạnh đang gọt những trái cây mà mọi người mang đến thăm Thiếu Kiệt.

Trong lòng Thiếu Kiệt tuy thoải mái nhưng có một việc mà hẳn thật sự không tìm được sự tò mò. Vì sao Hà Vi còn nhỏ như hẳn thế mà đã mang quân hàm thiếu tá bộ đội. Mà nếu đã được Khương Đào xem qua mà không phản ứng có nghĩa là điều đó là thật. Nên hẳn nhìn Hà Vi mà hỏi.

- Hà vi, Bạn làm sao có thể có được thẻ quân nhân, lại mang quân hàm thiếu tá ở lứa tuổi này? Việc này theo mình thấy rất khó có khả năng xảy ra. mà bạn lại nằm trong số điều khó xảy ra đó?

Hà vi vẫn bình tĩnh, tiếp tục gọt trái cây trên tay, rồi cười cười hỏi.

- Chuyện này có điều gì là không thể?

- Khó tin chứ làm sao! Theo mình được biết, quân hàm thiếu tá không phải dễ dàng có được. mà bạn lại chỉ mới bằng tuổi mình. Thế mà bạn chỉ bằng tuổi mình, lại có được quân hàm này. Mình cũng biết sơ về các cấp bậc trong quân đội cũng tương đối. Theo kiến thức của mình từ thiếu úy lên trung úy sẽ là hai năm, trung úy lên thượng úy là ba năm, mà thượng úy lên đại úy lại cũng ba năm, thế từ đại úy mà lên quân hàm thiếu tá như bạn, lại phải thêm bốn năm. Nếu tính toàn bộ thì tổng là mười hai năm. mà bây giờ bạn mới mười sáu tuổi. Có hay chẳng tình huống nhập ngũ lúc bốn tuổi đây này

Nghe Thiếu Kiệt nói thế, Hà Vĩ mới buông con dao đang gọt trái cây trên tay xuống nói.

- Bạn có vẻ hiểu nhiều quá nhỉ. Đúng là thời gian chuẩn của quân nhân là như thế. Nhưng mình đã mang quân hàm Thượng úy vào lúc mình mới 10 tuổi thôi. Mới đầu năm nay mình mới lên thiếu tá, Mà ở bộ đội đặc biệt sẽ có một số việc đặc biệt hơn bộ đội chính quy thường thấy.

Thiếu Kiệt cũng không biết cô ở quân đội đặc biệt nào. Nhưng theo hần tốt nhất không nên hỏi đến. Vì đây là vấn đề quốc gia., mà Hà Vi lại nói như thế nên hần cũng đùa với cô.

- Bạn nói như thế, không sợ mình tiết lộ với người khác biết à!

- Bạn sớm muộn gì cũng biết thôi, có giấu thì vẫn vậy, đâu có ít gì! Chưa biết chừng cậu cũng được ông mình đưa vào đó đấy.

Bây giờ Điện thoại để trên bàn của Thiếu Kiệt vang lên. Thấy điện thoại của Thiếu Kiệt vang lên Hà Vi mới cầm lấy đưa về Thiếu Kiệt. Hần nhận lấy điện thoại của mình nhìn vào đó. Cũng thấy một số điện thoại bàn khá lạ nên cũng nghe máy.

- Alo Thiếu Kiệt à. Nghe nói cháu phải vào viện có sao không?

- Vân cháu vẫn ổn, chỉ có một chút vết thương nhỏ thôi, không sao đâu ông!

Chuyện của cháu ông cũng có biết đôi chút, nên ông đã bảo Lưu Chính đi làm rồi, Cháu cứ yên tâm ông sẽ đem bọn người đó để pháp luật trừng trị.

- Không sao đâu ông chuyện này cháu lo được mà ông không cần phải lo nhiều đâu ạ. Chuyện lần trước sao rồi ông?

Nghe Thiếu Kiệt hỏi mình về chuyện đã nhờ Thiếu Kiệt hần tư vấn Ông lưu cũng thờ dài một hơi.

- Tình hình chung mà, hiện tại chúng ta như vậy là đã tốt lắm rồi, Nhưng mà ngân sách đang ngày càng thâm hụt trầm trọng các bang ngành đang đề xuất đem tài nguyên đi đổi về kinh phí bù đắp cho việc này. Theo cháu việc này có cứu vớt được không.- Như cháu đã nói lúc đây việc tìm phương án để đắp vào ngân sách quốc gia chỉ có thể xuất ra một lượng lớn vàng dự trữ

xuất ra nước ngoài. Hiện tại các nhà đầu tư quốc tế, đang hướng đến đầu tư cố định, việc càng sớm xuất vàng ra quốc tế có thể thu lại được số lượng lớn ngoại tệ đổ vào ngân sách là điều cần thiết. Tình trạng này càng kéo dài càng ảnh hưởng đến kinh tế trong nước hơn.

Thiếu Kiệt nói như Thế Ông Lưu cũng không có cách nào khác. Đành âm ừ một lúc rồi tắc máy. Thiếu Kiệt hẳn cũng biết, không phải cứ việc gì muốn thực hiện là được, việc này phải để mọi người ban ngành lãnh đạo của quốc gia cùng họp rồi mới đưa ra một kết luận tốt nhất.

Cúp máy nhìn lên trần nhà một chút thì Thiếu Kiệt bị Hà Vi lay động. Cười cười đưa một miếng táo vừa được gọt xong cho Thiếu Kiệt nói.

- Ăn đi nè. làm gì thù người ra vậy, có chuyện gì thì cũng phải suy nghĩ tìm đường mà tính chứ không thể trầm tư như vậy được.

- Bạn không thắc mắc, đó là chuyện gì à?

Thiếu Kiệt hỏi Hà Vi như thế, vì một phần ở lứa tuổi của cô, theo nhận định của hẳn vẫn là tò mò nhiều điều về người khác. Qua cuộc đối thoại của hẳn Hà Vi tuy ngồi kế bên cũng làm hẳn hiếu kỳ.

- Không chuyện của bạn là của bạn, Khi nào bạn muốn nói sẽ nói, không nhất thiết phải hỏi tới.

Thiếu Kiệt bỗng nhiên cảm giác được, cô bé này có thể nói còn già hơn hẳn. Thường đàn ông rất ít khi muốn phụ nữ biết nhiều về những điều họ làm, Thiếu Kiệt cũng vậy. nên người phụ nữ quá tò mò thì sẽ không được ưa thích mấy.

Hai người Hà Vi và Thiếu Kiệt bắt đầu chuyển chủ đề, về những chuyện của cả hai người đã trải qua, trong thời gian không gặp. Họ nói cười vui vẻ những không biết rằng, lúc này mọi thứ bên ngoài bệnh viện là một cơn bão đang được hình thành. Cuốn theo những người như Từ Phong và Hồ Hưng.

Tại một nơi không xa bệnh viện Thiếu Kiệt ở, trong nhà Hoàng Chí Kim, Hoàng Chí Hùng vô cùng lo lắng nói.

- Anh thằng nhóc nó lại thoát được, việc sắp thành. Lại có người phá thật không hiểu nổi, nó có cái vận khí gì lại như thế.

- Thế bọn người của Cửu Hùng làm ăn thế nào? Có cái Chuyện nhỏ là bắt thằng nhóc về, cũng không xong! phế vật!

Hoàng Chí Hùng cũng biết lần này Cửu Hùng đã đưa tận tám người được hãn đưa cho những hoạt động Thiếu Kiệt hằng ngày, dựa theo đó mà hành động. Nên có trách chỉ là trách Thiếu Kiệt hãn vận khí quá may mắn.

- Việc sắp thành thì có người cứu thằng nhóc! Mà còn huy động được cảnh sát bắt người. Bọn nó bị cách ly điều tra nhưng do người kia và thằng nhóc ra tay tương đối nặng nên phải vào viện điều trị. Em phải lót tay cho một đứa y tá để hỏi thăm được tin tức. Cũng may là em chuyển lời cho bọn nó, khai chỉ muốn xin tiền nhưng bị phản kháng lại nên đánh người thôi.

Hoàng Chí kim im lặng một lúc, suy nghĩ điều gì đó, mới nói với Hoàng Chí Hùng.

- Việc lúc này là im lặng, chờ đợi mọi hoạt động, liên quan tới vụ thừa kiện vẫn làm bình thường, xem như không có chuyện gì xảy ra. Bây giờ mà manh động, thì mọi nghi ngờ hướng tới anh em mình là rất cao. Con Nhu nó đã nghi ngờ tới anh em mình, với đầu óc của nó mà xem nên sắp xếp mọi thứ cho ổn thoả. Tránh cho bọn cảnh sát đánh hơi được gì, không mọi chuyện hồngбет hết.

Lúc này điện thoại trong túi của Hoàng Chí Hùng vang lên. Hãn bắt máy nghe được một lúc rồi, tắt bỏ điện thoại vào lại trong túi. Thấy thế Hoàng Chí Kim hỏi

- Có việc gì thế?

Bây giờ Hoàng Chí Hùng lại cười cười xem như những chuyện vừa rồi chưa diễn ra.

- Chỉ làm mấy thằng bên môi giới nhà đất, bọn nó vừa báo cho em. Có một công ty muốn đấu thầu xây dựng trung tâm hội nghị tiệc cưới khá lớn, mà công trình này quy hoạch tổng thể là bên xây dựng làm, họ chỉ cung cấp bảng vẽ xây dựng yêu cầu làm theo thôi. Mà anh biết rồi đấy mấy cái công trình mà dựa theo đúng bản vẽ làm gì có ăn. Bất quá lại làm cái bản vẽ giống thế đổi số liệu đi thì còn được ai biết đó là đâu.

- Chú mày làm việc không được chủ quan. Đạo này bọn đấu thầu cũng chẳng vừa gì đâu. cẩn thận bọn nó đâm chọt mình.

Nghe Hoàng Chí Kim nói như vậy Hoàng Chí Hùng cũng cười cười đáp lại

- Anh cứ lo xa! bọn đấu thầu thật chất là người của em hết! mười thằng bỏ giá thầu nhận của thằng nào cũng về tay em, anh cứ yên tâm! Còn bọn khác muốn nhúng tay vào thì em có cách để bọn nó rút tay liền.

Nghe Hoàng Chí Hùng nói dễ dàng như vậy. Hoàng Chí Kim hẳn cũng không nói gì, bởi vấn đề xây dựng này không thuộc vấn đề mà hẳn cần biết. Mỗi người ai cũng có cho mình, một sở trường ở một lĩnh vực nào đó.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 66: Đồng Loạt Bị Bắt

Khi thông tin của Lý Bân đến với các bạn học trong trường, Việc Thiếu Kiệt nhập viện một số bạn bè trên trường bắt đầu tới thăm, cũng là lúc phòng bệnh của hắn tiếp nhận người ra vào thăm bệnh đông nhất. Từ những bạn cùng lớp tới những học sinh khác lớp. Ai cũng đến với câu hỏi việc này Từ Phong làm à.

Lúc này Hoàng Lâm Nhu đã trở lại bệnh viện, sau khi sắp xếp mọi thứ ở cửa hiệu và đem theo một số vật dụng cho Thiếu Kiệt. Thấy con mình được bạn bè quan tâm bà cũng không nói gì. Vì hơn ai hết bà biết Thiếu Kiệt luôn có mối quan hệ tốt với những người tiếp xúc.

Lúc này Hà Thúc đã trở về đến nhà mình ở Lưu Minh, nơi mà Thiếu Kiệt đụng phải Hà Vi. Hai người thanh niên đang đứng đó như đợi chờ Hà Thúc. Một người bước đến gần xe mở cửa cho Hà Thúc hắn làm ra tư thế nghiêm người. Người kia đưa một tập hồ sơ về Thiếu Kiệt cho Hà Thúc.

Cầm Trong tay về thông tin gần đây của Thiếu Kiệt, sau khi đọc sơ qua một lượt. ông bỗng nhiên quát.

- Giỏi cho một Hiệu Trưởng trường học! Bắt nốt học sinh trong trường. Tiến hành bắt hẳn lại, xem ai cho hắn lá gan như thế, lập tức thi hành!

- Vâng!

Người Thanh niên đáp lại rồi rời đi mất. Lúc này Hà Thúc mới đưa bộ hồ sơ cho Tăng Anh Hùng xem.

- Này đọc đi! xem ta nói cậu nhóc có sai không! Thiếu Kiệt hẳn bây giờ đã biết làm đại sự. Tuy chỉ là một chút tiểu xảo nho nhỏ nhưng cũng không tồi.

Cầm hồ sơ xem qua một lượt về những thông tin thu thập về Thiếu Kiệt, Tăng Anh Hùng cũng gật gật đầu nói.

- Nếu cậu nhóc thật sự đúng những gì trên hồ sơ đã nói, thì đáng giá để bồi dưỡng chỉ sợ là hẳn không chịu gia nhập quân ngũ.

- Chuyện này nói chung vấn đề không lớn, để xem Thiếu Kiệt hẳn chủ kiến thế nào! dù gì không thể áp đặt hết mọi người được, nó có con đường riêng của nó.

Nói rồi Hà Thúc cùng Tăng Anh Hùng ngồi xuống phòng khách trong nhà. Lúc này bên ngoài không còn người nào khác Tăng Anh Hùng mới nói.

- Thiếu Kiệt hẳn đi theo lộ tuyến này, chưa biết chừng hẳn sẽ dẫn thân vào kinh tế như Lưu Lão.

- Cái này cũng chưa chắc. Nếu hẳn đi theo con đường kinh tế cũng tốt, nhưng nếu đi con đường này hẳn phải trả nhiều cái giá khá đắt. Từ mọi mặt cho thấy hẳn là người trầm ổn. Và còn phải xem định hướng tương lai của hẳn như thế nào. Nhưng mà đệ tử của ta, thì ít nhất hẳn phải vượt qua một đợt khảo nghiệm ở quân khu đã.

Lúc này Hồ Hưng đang ở phòng hiệu trưởng trường Thiên Hoa, hẳn bắt đầu viết một số bài diễn văn nhận lỗi về mình. Thì cách cửa phòng Hiệu trưởng mở ra. Bực mình hẳn quát.

- Người nào! không biết gõ cửa trước khi vào sao?

Những người bước vào cầm trên tay một tờ giấy, nhìn Hồ Hưng nói.

- Đồng chí Hồ Hưng! chúng tôi bên cơ quan thanh tra nhà nước, qua điều tra sơ bộ chúng tôi phát hiện hành vi lạm dụng chức vụ, cấu kết giáo viên bắt giữ học sinh, vì mục đích riêng, nay buộc bãi miễn chức vụ, tạm giữ tiến hành điều tra mong anh hợp tác.

Cây viết đang nằm trên tay của Hồ Hưng cũng rơi xuống. Hắn biết kỳ này hết thật rồi. Vì từ khi dấn thân vào quan trường tới nay, hắn nhận phong bì không tính là ít. Một số bôi trơn các bên, một số còn lại thì gửi biểu các cấp lãnh đạo như Từ Chấn Dân. Giờ đây Hồ Hưng cảm thấy mình chẳng còn gì. Bởi hắn nhận định, Từ Chấn Dân biết việc này sẽ không để hắn ở đây mà chịu tội.

Cũng như Hồ Hưng, Từ Phong đang ngủ tại nhà mình, thì bị một số người mở cửa phòng lao vào. Một số người còn mang cả cảnh phục giữ hắn lại. Rồi cũng đọc một lệnh bắt, làm cho hắn cũng bàn hoàn không kém.

Minh Long thì có khá hơn, hắn bị đưa đi mời hợp tác điều tra. Bởi hắn chưa đủ 18 tuổi. Nhưng trước khi đi Từ Chấn Dân cũng kịp dặn dò Minh Long, không nói bất cứ điều gì hắn ở bên ngoài sẽ nghĩ cách.

Khi bộ phận ban thanh tra rời khỏi, Từ Chấn Dân gọi điện thoại cho một ai đó. Đợi bên kia nhất máy hắn nói.

- Dạ em Chân Dân đây anh! hiện tại em bị dính vào vụ này, mong anh có thể giúp đỡ em một chút!

Phía bên kia chỉ đáp lại một câu hờ hững.

- Chuyện gì? Từ Chân Dân lúc này chỉ sợ người bên kia cúp máy nếu hắn thật sự cúp máy không nghe. Thì Từ Chấn Dân biết mình cũng không thể nào thoát tội. Thở phào nhẹ nhõm hắn kể lại đầu đuôi sự việc cho bên kia điện thoại nghe.

Sau khi hắn kết thúc câu chuyện, bên kia im lặng thật lâu một lát rồi nói.

- Chuyện lần này chú thất trách, nhưng anh sẽ cố giúp chú. Trước mắt làm sao cho những người liên quan không khai ra chú là được. Anh sẽ ở trên lo liệu. Với lần này chú phải điều chuyển công tác một chút, xem như tự nhận thất trách trong công tác. anh sẽ chuyển chú qua bên bộ phận quản lý đô thị một thời gian.

Bên kia cúp máy Từ Chân Dân cũng an lòng, hẳn bây giờ sắp xếp một số việc để Hồ Hưng và Từ Phong không khai ra hẳn là được. Mà chuyện này đối với không khó lắm chỉ cần một ít tiền với quà cáp là xong việc.

Tại một không xa Thiên Hoa. mọi người đang ngồi trong căn phòng rộng rãi, xung quanh hơn mười người đang ngồi trên một cái bàn rộng. Mỗi người đang vẽ suy tư. Một âm thanh đập bàn của người ngồi ở cái ghế cao nhất vang lên.

- Chó Chết! Mẹ nó thằng Hắc ăn hại! có mỗi cái việc thâm nhập thị trường cũng để bọn Xuân Nghĩa Bang phát hiện. Chưa kể còn bị hai đứa con nít đánh cho phải nhập viện! Mẹ nó toàn bọn ăn hại. Giờ bọn Xuân Nghĩa Bang lại phản kháng mẹ mấy vùng phụ cận gần Thiên Hoa, bị bọn nó đánh tới tấp thể mà bọn bây chẳng hay biết. Nếu hôm nay không phải bọn bên dưới chạy về báo, chắc giờ này bọn Xuân Nghĩa Bang đánh tới đây rồi. Đúng là ăn hại mà!

Một người ngồi đó suy nghĩ một chút rồi hướng về Cửu Hùng nói.

- Em nghĩ không phải vô cớ mà thằng Cao Thịnh tiến đánh mình, chắc hẳn phải có lý do. Nó không phải là thằng muốn hao binh tổn tướng.

Nghe được nghe người kia nói thế Cửu Hùng cũng hỏi lại.

- Ý mày là sao Thế Hải. Nói rõ ra xem nào?

- Anh cứ nghĩ một chút, vài hôm trước thằng Hắc vừa nhận được lệnh đi bắt thằng nhóc. Hôm nay hẳn bị bắt, mà thằng nhóc được cứu, còn Xuân

Nghĩa Bang lại rầm rộ tiến đánh các địa bàn phụ cận. Theo em thấy thắng này có liên quan tới Cao Thịnh.

Trong phòng lúc này cũng trầm mặc hơn, vì mọi người ở đây đều biết dưới Cao Thịnh là tử tước, mà bốn người này họ không thể nào không biết. giờ đây Thế Hải nói như thế, một người cũng hỏi.

- Theo chú Hải thắng nhóc này liên quan gì? theo tin nhận được nó còn đi học mà.

- Mọi người cứ nghĩ xem, một thắng nhóc mười sáu tuổi một đánh năm vẫn trên cơ. Thì thêm một đứa nữa, nếu là em thì một đánh tám là chuyện thường. Nhưng theo em được biết thắng Hải bị nó phản kháng lại trước khi chạy là một số anh em đã bị thương. sau mới có người giúp thắng nhóc. Thử tính toán một chút một đánh tám vẫn có thể thoát ra được, chứng tỏ thân thủ không thua bọn người tử tước và anh m5vf2bb em bọn mình, chưa kể đến có phần hơn. Nếu Cao Thịnh muốn có người phát triển mở đường thì thắng nhóc này mà gia nhập bên đó, sau này sẽ gây phiền phức lớn.

Thế Hải là người mà Cửu Hùng tin tưởng nhất, cũng là người chỉ đường vẽ lối cho hắn. Giờ nghe đánh giá của Thế Hải về Thiếu Kiệt, hắn thấy đây là đánh giá rất cao của Thế Hải.

- Chuyện này trước mắt không thể chắc chắn được! Trước mắt cứ cho người ngầm theo dõi thắng nhóc này. Còn về phần mở rộng địa bàn bên kia giao cho Mai Lộc đi. Mà qua đó tính cho kỹ. Bọn Xuân Nghĩa Bang không phải là bọn bình thường. Mẹ biết bao nhiêu lần đụng độ, mà tụi nó vẫn cầm hòa với bên mình được là tụi bây biết rồi. Đợi thắng Hắc về lấy tin tức từ nó rồi tính tiếp. Nói các anh em canh phòng bọn Xuân Nghĩa Bang ám toán Thắng nào về chỗ thắng đó.

Sau khi mọi người rời khỏi. Cửu Hùng mới lấy điện thoại ra bấm một dãy số quen thuộc.

- Alo anh Kim hả! em cứu Hùng nè! bên em nghi ngờ thằng nhóc cháu anh có liên quan tới bọn Xuân Nghĩa Bang. Hôm nay những cứ điểm của bên em bị bọn Xuân Nghĩa Bang tập kích. Mà chuyện này chỉ có thể từ thằng nhóc cháu anh mà ra.

Im lặng một lúc Hoàng Chí Kim mới nói

- Chuyện này hơi phiền đấy! bọn mày điều tra xem việc này là trùng hợp hay là chính xác, với hàng kỳ này vào bên này giảm lại. nghe nói đang có đợt thanh tra làm gắt đó. cẩn thận không thừa đâu!

Cứu Hùng lúc này vẫn khẳng khẳng bảo chứng cho mình nói.

- Chuyện này anh cứ yên tâm, chỉ giảm bên đó đôi chút thôi, em cho người qua bên đó tiếp tục rồi. bất quá tạo ra khan hàng một đợt, sẵn tăng giá luôn. Mà anh chừng nào hàng mình về vậy?

- Mày cứ yên tâm! hàng kỳ này tốt hơn đợt tạp nham vừa rồi. Còn chừng nào về thì anh nói mày sau. Mày cứ đợi tin nhận hàng của anh là được. Mày liệu mà điều tra xem việc thằng nhóc đó có dính dáng với bọn xuân nghĩa bang là thật hay không. Rồi báo anh gấp, để biết mà tính toán đường đi tiếp theo.

Cúp máy rồi Hoàng Chí Kim ngồi đó đốt một điếu Thuốc lên. Nhìn làng khói du dương trong không khí như suy tính điều gì đó chỉ có hẩn biết.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Nhẫn Nhủ

Buổi sáng hôm ấy, xe cảnh sát chạy đến những nơi như được định sẵn họ rời đi cũng rất nhanh tất cả chỉ diễn ra nhanh chóng và náo động cả những người sống xung quanh đó. Nhưng vì việc quá nhanh nên không ai biết đang có chuyện gì xảy ra. Mà chỉ bàn tán, đoán đông đoán tây.

Thiếu Kiệt hẳn cũng không biết được bên ngoài có việc gì. khi mọi người dần về hết chỉ có hai người đến cuối cùng là Ngọc Nhi và Nhã Oanh. Hai người tới thăm Thiếu Kiệt khi Hà Vi đã rời đi. Thấy Thiếu Kiệt được băng bó đầy mình Ngọc Nhi cũng có một chút gì đó nhói lòng nhưng đang có Nhã Oanh ở đây cô cũng không có thái độ gì nhiều.

- Bạn có sao không Thiếu Kiệt! Mình nghe nói bạn bị người chặn đường đánh phải vào bệnh viện. Mình liền bỏ hết mọi việc, tức tốc đến đây.

Nhã Oanh nói như vậy làm hẳn cũng nhú mào. Tuy biết cô không từ bỏ việc theo đuổi hẳn nhưng mà mọi thứ với hẳn bây giờ chỉ là mới bắt đầu. Mà cô cũng còn chưa nhận ra thật sự đâu là thích và đây là yêu.

- Mình không sao! Bạn cũng đừng làm như thế bỏ những công việc mình đang, bạn vào đây thăm mình lúc nào mà không được đâu nhất thiết phải tới liền mình còn ở đây mấy ngày nữa mà.

- Không mình muốn đến! xem bạn ra sao, mình không an tâm.

Ngọc Nhi nhì Nhã Oanh cô cũng không đành lòng nói.

- Thiếu Kiệt! Nhã Oanh chỉ lo lắng cho bạn thôi không cần phải như thế đâu dù sao bạn mình cũng muốn biết bạn ra sao!

- Các bạn cũng thấy mình ổn mà! chỉ bị thương đôi chút thôi không sao hết.

Ngọc Nhi thấy hấn băng bó khá nhiều trên người lúc này mới hỏi.

- Tại sao bạn lại bị người ta chặn đường vậy? những người đó là của thầy Phong gọi tới à.

- Ừ đúng rồi bạn xích mích trong trường với Từ Phong và Minh Long chắc chắn là mấy người đó rồi!

Thiếu Kiệt lắc đầu, hấn không muốn để mọi người biết quá nhiều về chuyện này. Mà hiện tại Hoàng Lâm Nhu cũng đang có mặt trong căn phòng nên hấn chỉ đáp lại theo lệ.

- Mình không biết! cơ quan cảnh sát đang điều tra, khi nào có kết quả thì họ sẽ báo. Mà hai bạn hôm nay có lên trường không?

Nghe Thiếu Kiệt hỏi thế Nhã Oanh cũng đáp lại hấn

- Mình với Ngọc Nhi có lên trường, nhưng mà không có mấy học sinh đến trường nên thầy cô cũng cho ra về.

- Khi hai bạn vào trường, có thấy Hồ Hưng với Từ Phong không?

Lúc này Ngọc Nhi mới nói.

- Mình có đi ngang qua phòng Hiệu Trưởng nhưng thấy phòng đóng cửa còn Thầy phong cũng không thấy.

Ngọc Nhi cùng Nhã Oanh ngồi nói chuyện với Thiếu Kiệt được một lát. Hấn thấy đồng hồ cũng không còn sớm nên nói.

- Thôi cũng không còn sớm hai bạn về đi khi nào rảnh thì ghé qua còn không thì thôi. Mấy bữa sau mình ra viện rồi gặp lại.

Hoàng Lâm Nhu ngồi một bên, cũng nhẹ lắc đầu, Thiếu Kiệt hẳn có quá nhiều cô gái quan tâm cũng làm bà cảm thấy lo lắng. Nhìn sơ không chỉ có mình Hà Vi, mà ngay cả hai cô bé trước mặt này cũng đều khá xinh, bà còn thấy được Ngọc Nhi cũng có chút gì đó yêu mến Thiếu Kiệt. Mà con bà thì hoàn toàn không để tâm đến những chuyện này.

Hoàng Lâm Nhu biết rõ, rất nhiều mối tình đã từng trải qua những ngày còn là học sinh. Họ gả gặt kết với nhau với một chữ duyên, Mà đi cùng nhau đến hôn nhân thì chỉ có một. Chế độ luật pháp cho phép chỉ một vợ một chồng, mà với cả ba người ở đây bà đều ưa thích, mỗi cô nàng đều có một tính cách, một vẻ đẹp khác nhau. Thiếu Kiệt hẳn sẽ làm đau khổ hai người nếu chỉ chọn một người. Mà con bà trong chuyện này hoàn toàn là một khối gỗ.

- Thiếu Kiệt nhà cô nói đúng đấy dù sao bọn con cũng còn có việc học hành, bài vở. mà Giờ cũng chẳng còn sớm các con nên về để Thiếu Kiệt nghỉ ngơi, lúc nào rảnh thì lại đến.

Ngọc Nhi với Nhã Hân cũng chào Hoàng Lâm Nhu ra về vừa bước ra khỏi cửa thì Gặp phải Mai Uyển Lâm. Thấy Ngọc Nhi và Nhã Oanh, cô cũng cất tiếng hỏi.

- Hai đứa đến Thăm Thiếu Kiệt ah?

- Vâng cô bây giờ bọn em về ạ!

Nhìn thấy Mai Uyển Lâm, hai người cũng lễ phép chào và đáp lại lời của cô. Dù sao hai người cũng biết. Mai Uyển Lâm vẫn là giáo viên chủ nhiệm, lớp Thiếu Kiệt. Nên cô đến bệnh viện thăm hẳn, là điều bình thường.

- Ủ thôi các em về sớm đi kéo muộn.Nói rồi cô hướng phòng bệnh Thiếu Kiệt bước tới. Thấy cô Chủ Nhiệm của Thiếu Kiệt, Hoàng Lâm Nhu cũng đứng lên chào Mai Uyên Lâm. Thấy thế Mai Uyên Lâm gật đầu.

- Chào chị! hay tin cháu như thế mà không sắp xếp được giờ này xong việc mới ghé qua thăm cháu được!

- Cô bận việc mà vẫn đến là quý rồi.

Nhìn Thấy Thiếu Kiệt trên người nhiều vết thương được băng lại, Mai Uyên Lâm cũng giật mình. Phải như thế nào, mới có thể gây ra nhiều vết thương lớn nhỏ như thế.

- Em có sao không? thấy em thương tích đầy mình thế kia chắc lúc đó cũng nguy hiểm lắm.

- Vâng lúc đó cũng có phần nguy hiểm một tý nhưng đã qua rồi cô ạ giờ em cũng ổn.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế, Mai Uyên Lâm cũng có phần an tâm. Dù sao hẳn vẫn là học sinh của cô, Mà Cô cũng không nỡ nhìn thấy một học sinh có triển vọng gặp phải chuyện gì bất trắc. Tuy nói Thiếu Kiệt hẳn có đôi lúc quậy phá, tụ tập các bạn học cùng khối. Nhưng qua đó cũng cho cô thấy hẳn có một tư chất lãnh đạo số đông mà ít ai có được.

- Hôm nay cô đến thăm em cũng có một số việc cần nói. Sáng nay Hồ Hưng và Từ Phong đã bị các cơ quan có thẩm quyền mời đi điều tra sự việc trường mình. Thầy Tân Tiến cô chưa liên lạc được nhưng sớm muộn gì Thầy cũng trở về cô hi vọng, em nói các bạn quay lại trường học. Dù sao việc học cũng là việc nên làm ở tuổi các em. Còn việc của Hồ Hưng và Từ Phong thì để cho pháp luật luận tội.

Thiếu Kiệt hẳn im lặng một lúc lâu rồi mới đáp lại lời của Mai Uyên Lâm.

- Chuyện này, em sẽ nhờ Lý Bân nói bạn bè trong trường đi học trở lại, cô cứ yên tâm. Sau khi em hoàn toàn khỏi hẳn, sẽ đến lớp như bình thường.

- Chuyện này cô trông cậy vào em, Hi vọng mọi thứ trở về quỹ đạo như cũ. Mà thôi cũng trễ rồi, cô cũng phải về để cho em nghỉ ngơi. Mau lành vết thương rồi trở lại trường học.

Mai Uyển Lâm chào Hoàng Lâm Nhu rồi xin phép ra về, trước khi cô về Hoàng Lâm Nhu còn hỏi cô về những việc học gần đây của Thiếu Kiệt, Vì mẹ hẳn cũng lo Thiếu Kiệt hẳn chỉ lo kiếm tiền mà không lo chu toàn việc học. Lại nhận được những lời khen của Mai Uyển Lâm với Thiếu Kiệt, làm bà yên tâm hơn.

Khi trong phòng chỉ còn lại hai mẹ con, Bây giờ Hoàng Lâm Nhu mới hỏi Thiếu Kiệt.

- Ở Trường con có chuyện gì xảy ra à!

- Chỉ là chuyện lần trước, Hiệu trưởng mới đến, lại bắt Lý Bân nhận tội lại con nhốt nó trong phòng hiệu trưởng. Nên bọn con mới phản đối bằng cách nghỉ học tập thể. Nay hẳn bị bắt đi điều tra, nên cô mới bảo con, gọi bọn Lý Bân quay lại lớp học.

Vừa nói Thiếu Kiệt cầm trong tay điện thoại, bấm bàn phím như đang nhắn tin cho một ai đó. Hoàng Lâm Nhu nghe Thiếu Kiệt kể lại việc xảy ra ở trường, cũng làm bà có chút bức tức.

- Làm gì có giáo viên như thế! Không thể chấp nhận được mà. Nhưng việc đã lỡ rồi, sau này có những chuyện như vậy, con cũng nên cho mẹ biết. Hôm nay nhiều người đến thăm cũng mệt rồi, thôi đi ngủ đi cho mau khỏe rồi về nhà.

Hôm nay đúng là nhiều người đến, cũng làm cho Thiếu Kiệt có chút mệt, hẳn để mình nằm xuống, nhìn lên trần nhà màu trắng của bệnh viện. Thở

dài một hơi, hẳn tuy không thích gì cái mùi thuốc khử trùng của bệnh viện, nhưng hẳn giờ phải bắt buộc phải ở đây để cho những vết thương lành lại.

Hẳn bây giờ thật sự vẫn đang thắc mắc là khi xưa Hà Vi đã hứa điều gì. Để cho cô phải ân cần chăm sóc hẳn như vậy. Chưa kể đến, điều này ở cuộc sống trước đây hẳn chưa từng gặp phải. Thiếu Kiệt hẳn nhìn trần nhà thật sự không nhớ nổi cô bé Hà Vi năm xưa đã hứa điều gì với hẳn.

Tại nhà Hà Vi, Hà Thúc vừa ngồi xem những tin tức được đăng tải trên các kênh truyền hình. Hà Vi một tay đang dùng cái khăn để trên vai mình đang lau tóc bước từ trên phòng cô xuống dưới phòng khách nhìn cháu mình cười cười nói.

- Sao thế nào gặp lại Thiếu Kiệt thấy sao nào?

Đang lau tóc mình Hà Vi nghe ông mình nói thế, cũng đỏ mặt đáp lại.

- Ông chộc cháu.! Không nói chuyện với ông bây giờ.

- Á con bé này giỏi! gặp lại người thâm yêu lại bỏ cái thân già này chạy theo người yêu à. Để hẳn khỏi ông đây sẽ gõ gõ hẳn dấm, giành đứa cháu nhỏ với ông!

Hà Thúc thấy Hà Vi như thế cũng trêu ghẹo cô. Nhưng rất nhanh Hà Thúc trở lại với dáng vẻ nghiêm túc.

- Cháu thấy Thiếu Kiệt như thế nào?

Hà Vi thấy ông mình bắt đầu nghiêm túc nên cũng không đùa nữa.

- Thật tình con thấy Thiếu Kiệt rất sâu, quan hệ của mẹ Thiếu Kiệt cũng không phải thường. Nhìn chung con thấy Thiếu Kiệt vẫn vậy tính toán rất kỹ những gì sắp diễn ra thao túng rất thành thạo lòng người. Nếu đặt ở một

người khác, chắc chắn con sẽ không tin những gì hôm nay đã trải qua. Một người là hắc bang lão đại, một người là cảnh sát của dân. Thế mà qua tay Thiếu Kiệt thúc đẩy, lại thành một cuộc giao dịch lợi ích. Hắc Bang thì có địa bàn, Cảnh sát thì có thành tích, Chưa kể đến một số sự việc như trong hồ sơ ông đưa cho cháu xem. Đúng là người để cháu cố gắng mong chờ bấy lâu nay

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 68: Chuyện Xưa

Nghe Hà Vi đánh giá như thế Hà Thúc cũng gật đầu. Thiếu Kiệt hẳn có quá nhiều những thăng trầm. Đối với ai cũng là một câu hỏi khó để trả lời.

- Việc này trước mắt từ từ tính bây giờ cũng không còn sớm con về phòng nghỉ ngơi đi. Ông cũng về phòng đây!

Hà Vi trở về phòng của mình, mở cách cửa ban công phía sau nhà, nhìn về phía xa xăm trong khoảng không của trời đêm thành phố. Cô im lặng đứng đó nhớ về hình bóng của một chú nhóc năm tuổi, mỗi ngày đứng dưới trời nắng đánh ra từng bài quyền mà ông mình dạy, còn một cô bé, ngồi một bên bóng mát nhỏ nhỏ. Cầm lấy cây kem chỉ năm trăm đồng, mà mỗi ngày cậu bé đều mua cho cô, cho dù tiền quà của hẳn chỉ duy nhất là năm trăm đồng kia.

Hình ảnh cô gái nhỏ đi theo sau, cậu nhóc chỉ đòi cho được một cây kem. Sau đó vẫn là câu nói quen thuộc, mặc kệ miệng vẫn còn dính kem trên môi đặt lên má cậu nhóc kìa hôn một cái rồi nói

- Sau nay lớn lên em sẽ lấy anh. Để mỗi ngày anh đều mua kem cho em ăn.

- Em nói đấy nhé! Nghéo tay cái nào! Nghéo tay rồi thì một trăm năm không thay đổi.

Hình ảnh hai đứa trẻ lúc đó không ai khác là Thiếu Kiệt và Hà Vi. Vì cô được ông mình thương nhất nên cô thương xuyên được ông mình mua cho quần áo đẹp, một lần cô nhận được chiếc áo đầm trắng khá đẹp. Nên như

thường lệ, người cô muốn cho thấy nhất chiếc áo của mình là Thiếu Kiệt. Trên đường tới nhà hắt cô bé Hà Vi năm xưa bị bọn con gái trong xóm chặn lại ức hiếp vì ghen ghét với gia cảnh giàu có của cô, có đứa còn lấy cả mảnh chai định làm cô bị thương, Thì một cậu nhóc Thiếu Kiệt chạy đến, bất kể những người kia có lớn hơn hắt và đông hơn. Thiếu Kiệt vẫn đứng trước cô bé không rời, cho đến khi mảnh vỡ kia đâm vào tay hắt, một dòng máu đỏ vậy khắp chiếc váy trắng của cô.

Hình ảnh ấy cô vẫn in đậm tới bây giờ, không thể nào quên. Khi Bố mẹ và ông cô đem cô về Ngọc Châu, cái áo kia luôn được cô ôm trong lòng, cô không muốn ai giặc nó. Bởi đây là chiếc áo có máu và nước mắt của cô đôi với Thiếu Kiệt. Chiếc áo đầm của Hà Vi bây giờ vẫn được cô mang theo khắp nơi. Cho dù khi cô đã dần hiểu chuyện.

Những lần vất vả huấn luyện thao trường quân nhân mệt mỏi, chỉ cần được thấy nó là cô thật sự an tâm. Chiếc áo đầm ngày đó, đang được cô cầm trên tay, tuy chiếc áo đã úa vàng theo năm tháng, nhưng với cô nó vẫn là một màu trắng, trên đó còn những vết máu đã chuyển thành sạm màu. Cô đưa tay sờ lấy những vết máu kia nhỏ giọng nói.

- Có thể anh đã quên như em sẽ vẫn như thế. Cho dù anh có ra sao đi nữa em vẫn sẽ là vợ anh. Nghéo tay một trăm năm không đổi.

Buổi sáng với nhiều điều, Những con phố bắt đầu tập nập dòng người qua lại. Một ngày mới lại bắt đầu những giọt mưa lất phất bay của một buổi sáng. Cái se lạnh thời điểm chuyển mùa, những ngày cuối Thu.

Thiếu Kiệt hắt thức dậy khi âm thanh của người y tá đến thay ra trái giường, công việc của họ là đến từng phòng bệnh, đưa tới những tấm ra trái giường và những bộ đồ bệnh nhân mới. Thường những việc thay ra trái giường được người nhà bệnh nhân làm, nhưng hắt không muốn chuyện nhỏ này mẹ hắt phải làm, nên nhét vào tay của ý ta một tờ giấy mười nghìn.

Trong bệnh viện nào cũng vậy chỉ cần bạn muốn đơn giản đôi chút chỉ thì nên cần trong tay một ít tiền lẻ mười nghìn, hai mươi nghìn. Mọi thứ lúc đó với bạn sẽ thật sự đơn giản, chỉ cần bạn chịu bỏ chút ít tiền việc của bạn rất nhanh được hoàn thành. Xã hội là như thế ai cũng có cho mình một con đường kiếm tiền riêng.

Đối với chuyện này Thiếu Kiệt cũng không keo kiệt lắm, họ làm như thế cũng chủ yếu kiếm tiền, lương cuộc sống hầu như là không đủ trang trải hết được, thì những chuyện như thế này sẽ phát sinh, mà xã hội càng phát triển bao nhiêu thì những nhu cầu cấp thiết leo thang bấy nhiêu.

Khó chịu với việc hôm qua phải nằm lý một chỗ, Thiếu Kiệt đã rất khó chịu, Lại thêm cái mùi thuốc khử trùng của bệnh viện. chỉ vì tình thế bắt buộc hẳn phải vào đây. Nếu như hôm qua, hẳn có thể khỏe hơn, chắc hẳn đã xin về nhà. Hẳn rời phòng bệnh của mình, đi dạo một vòng bên dưới khuôn viên bệnh viện cho khuây khỏa.

Hắn ngồi xuống một cái ghế đá của bệnh viện, nhìn lấy toàn cảnh một buổi sáng sau cơn mưa phùn. Cảm nhận thấy từ lúc sống lại tới giờ hôm nay là ngày thư thái nhất, không phải lo nghĩ những việc sắp tới, toan tính tranh đấu.

Thiếu Kiệt không để ý đến mọi thứ xung quanh cho tới khi Hà Vi đến gần hẳn.

- Bạn ngồi đây này giờ à!

Tiếng nói của Hà Vi kéo Thiếu Kiệt về với hiện tại. Hẳn quay về phía tiếng nói, Nhìn Hà Vi rồi trả lời.

- Ủ! trong kia ngột ngạt quá, ra đây FNDVbQO thư giãn một chút

- Lý Bân cái cậu mập hôm qua kiếm bạn đây! Ủ để mình gọi điện bảo nó ra đây.

Chỉ trong chốc lát Thân hình mập mạp của Lý Bân đã xuất hiện trong tầm mắt Thiếu Kiệt. Vừa thở vừa nhìn Thiếu Kiệt hần nói.- Lão Hồ Hưng và Từ Phong bị bắt rồi. Bọn nó đang xôn xao trên diễn đàn quá trời. hôm qua có đứa ghé trường quay lại được hình ảnh Hồ Hưng lên xe cảnh sát ở bên hông trường học.

- Chuyện này anh biết rồi! hôm qua có nhắn cho mày tin nhắn báo Lâm Vũ đăng bài gọi anh em trở lại trường. Mày không nhận được à.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Lý Bân mới lấy điện thoại mình ra nhìn. Thì thấy hộp thư có một số tin nhắn. bây giờ hần mới nhận ra tin nhắn của Thiếu Kiệt.

- Trời vậy sao anh không gọi điện thoại cho em!

- Mày không kiểm tra điện thoại à! cứ đâu phải lúc nào cũng gọi điện thoại được. Thôi để em chạy về nói Lâm Vũ xem như hôm nay cho tụi nó Nghỉ buổi cuối đi. Nghe ngóng xem một số tin tức xem sao.

Nói rồi Lâm Vũ chạy đi. Để lại Hà Vi và Thiếu Kiệt, hai người ngồi đó im lặng làm không khí cũng trầm xuống. Thiếu Kiệt thấy thế nên đành hỏi.

- Những ngày tháng về Ngọc Châu Hà Vi sống ra sao?

Hà Vi lúc này cũng nhìn lên bầu trời vừa tan đi những đám mây u tối thở dài một hơi rồi nói.

- Khi rời khỏi đây mình về Quân Khu H cùng với cả gia đình. Khoảng hai năm sau bố mẹ mình trên đường đi công tác, gặp tai nạn xe cộ rồi qua đời. Mình sống với và các thành viên trong quân khu. Ở đó mình bắt đầu những ngày huấn luyện của quân nhân, để không phải nghĩ đến những gì đã trải qua. Bây giờ ở đây mình chỉ còn lại hai người thân thuộc nhất. Một là ông mình còn người thứ hai là cậu. Thế nên mình mỗi lần có việc ở Lưu Minh này lần nào cũng ghé qua bên nhà cậu. Nhưng chưa bao giờ gặp

được, cho đến khi ông nói có tin tức về cậu mình lập tức bay tới Lưu Minh này nhưng đến đây thì vài lần mình ghé qua nhà, thì hoàn toàn đóng cửa. Nếu hôm qua không gặp bạn có lẽ mình đã từ bỏ. Vì quá nhiều lần mình đến đây rồi thất vọng quay về, hôm qua mình dậy thật sớm vốn chủ định qua nhà xem liệu có gặp được cậu trước khi từ bỏ hay không. Nhưng ông trời vẫn cho mình có thể gặp bạn lần nữa.

Vừa nói Hà Vi vừa khóc, thấy thế Thiếu Kiệt đành ôm cô vào lòng mình, hăn biết một người sống trong quân đội từ nhỏ sẽ như thế nào. Không bạn bè cùng lứa tuổi, chỉ có quân nhân với nhau và mệnh lệnh cấp trên là tuyệt đối. Việc đó có thể nói là khó khăn hơn hăn gấp nhiều lần. Không biết từ bao giờ cái áo hăn phía trước đã ướt đầm nước đầm nước mắt của Hà Vi.

Hăn lúc này thật sự không biết phải làm ngoài an ủi Hà Vi. Bởi nếu hăn không sống lại thời điểm này. Hà Vi không gặp được hăn, mà cứ tiếp diễn như ở cuộc sống trước, cô sẽ ra sao? Hà Thúc sẽ như thế nào.

Thiếu Kiệt đợi cho Hà Vi thật sự bình tĩnh rồi mới nói.

- Thật sự xin lỗi mình không cố ý nhắc lại chuyện buồn của bạn. Từ nay về sau có mình rồi, mình sẽ không để bạn phải cô độc một mình nữa mọi chuyện cứ chia sẻ với mình.

Lúc này Hà Vi lau nước mắt trên mặt mình. nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Hôm nay được nói ra hết như vậy mình cũng cảm thấy nhẹ nhàng hơn, Từ giờ trở đi, mỗi khi mình buồn bạn phải ở bên cạnh làm cho mình vui không được nuốt lời đâu đấy. Thôi mình đi rửa mặt đây. Bạn trở về phòng bệnh đi mình quay lại sau

Hoàng Lâm Nhu do phải đi tìm Thiếu Kiệt, vì không thấy con mình, mà đã tới giờ bác sĩ khám tới thay băng và kiểm tra vết thương cho hăn, Bà đến đứng gần đó nhưng vẫn đủ nghe được những gì Hà Vi nói, cũng như hành động của Thiếu Kiệt với Hà Vi.

Thời dài cảm khái cho số phận của Hà Vi, bà lắc đầu bước đến lại gần Thiếu Kiệt và nói.

- Xem ra thời gian qua đối với Hà Vi thật không dễ chịu chút nào, không ngờ chuyện xưa của cô bé lại nhiều đau thương như vậy!

Giật mình vì tiếng nói của mẹ mình sau lưng Thiếu Kiệt quay lại nhìn bà nói

- Ủa mẹ tới khi nào sao không gọi con!

- Nãy giờ mẹ nghe Hà Vi nói chuyện với con, nên không dám gọi. Mà con nữa sau này đối tốt với Hà Vi một chút. Cô bé cũng hiền lành, dễ thương lại có phần cứng cỏi mẹ thích. Thôi đi về phòng trùm cái ông tướng. Bác sĩ đến thay băng, với xem vết thương. Đang đợi kìa, đi nhanh trùm tôi nào.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Mời Hòa Giải

Khi Thiệu Kiệt hẳn còn đang trong bệnh viện, Tại một nơi khác khá cân bằng. Hiện tại Cao Thịnh đang họp bàn với bốn người con lại.

- Tổn thất lần này xem như là nhỏ nhất, mà cũng đầy rủi ro nhất. Hiện tại có hơn bay an hem đã bị thương nặng và hơn mười người bị thương nhẹ. Lần này công kích Cửu Hùng Bang do tình thế bất ngờ nên anh em có phần thắng lợi. Một số địa bàn đang nằm trong vùng giao tranh, khá rắc rối. Một số hoạt động về buôn bán chất cấm bị đình trệ trên diện rộng.

Vũ Minh là người vừa báo cáo tình hình cho Cao Thịnh sau khi suy nghĩ thật nhiều về vấn đề này, hẳn cũng đã họp bàn với bốn người tử tước. Điều được sự nhất trí cho lần này hẳn cũng mới tiến đánh Cửu Hùng Bang. Thở dài một hơi hẳn mới nói.

- Lần này chúng ta chủ yếu dây dưa, nên việc này chắc chắn sẽ làm một số anh em tổn hại. Nhưng không còn cách nào khác. Nếu muốn phát triển hơn thì bắt buộc phải làm thế.

- Đúng là lần này dây dưa có thể khó hẳn hơn nhiều. Nhưng đây là cách tốt nhất để phát triển hơn. Mọi người cũng biết tại Lưu Minh này địa bàn anh em ta ở Thiên Hoa tuy rộng nhưng nó đang đi vào hướng cố định không phát triển nữa. Nên muốn mở rộng bắt buộc chúng ta phải đánh ra được một phần mới nguồn thu. Mà đối đầu với Cửu Hùng Bang là việc sớm hay muộn.

Vũ Minh nhìn Cao Thịnh trả lời những suy nghĩ của hẳn. Khi Cao Thịnh đưa ra ý kiến lần này Minh Long, và Ngọc Hồ cũng thắc mắc nhưng đối

với việc này hai người cũng toàn lực ra tay. Bởi dạo gần đây quá yên bình không hợp tính cách của hai người cho lắm. Thế Long cũng đưa ra suy nghĩ của mình.

- Thật ra lần này chúng ta cũng không mất gì nhiều, Nếu Cửu Hùng nhúng tay vào BEOu6YS chất cấm bị bắt là hiển nhiên, chúng ta chỉ tác động đôi chút cho việc này nhanh hơn. Chưa kể đến sau này công việc của anh em trong bang có phần được dễ hơn.

- Em thấy quan hệ của Thiếu Kiệt cũng không tầm thường đâu. Mọi người nghĩ xem. Tuy anh em mình trước giờ lẫn lộn, cũng gọi là có máu mặt trong giới. Nhưng chúng ta với cảnh sát, vẫn có một phần khó. Với một phần chúng ta không kinh doanh nguồn thu lớn như Cửu Hùng Bang. Nên cũng chẳng có ai làm chỗ dựa. Giờ nếu làm tốt quan hệ này thì sau này chúng ta trong Lưu Minh bọn cảnh sát cũng phải cho chút ít mặt mũi. không phải sao!

Cao Thịnh cũng biết, không dễ gì có được mối quan hệ này. Mà lại do một tay Thiếu Kiệt tạo thành cho hắn, thở dài một hơi hắn nói

- Thôi lần này ráng cho anh em chịu ít cực khổ sau này sẽ tốt hơn, Còn vấn đề Cửu Hùng tạm thời cứ đánh du kích, chủ yếu phá rối là chính. Đừng để anh em tổn thương quá nhiều. Để chờ hắn chính thức hòa giải, rồi mới tính tiếp các bước tiếp theo.

Thiếu Kiệt sau khi về phòng bệnh của mình, Thiếu Kiệt được kiểm tra xong các vết thương. Hà Vi quay lại trên tay nhiều hơn một ít đồ ăn. Thấy Hà Vi đến Hoàng Lâm Nhu mới nhìn cô nói.

- Hà Vi con ở đây với Thiếu Kiệt! cô hôm nay phải lên ủy ban phường, để làm một số việc?

Nghe như thế Thiếu Kiệt cũng hỏi mẹ mình.

- Ủa trên phường lại mời mẹ chuyện gì à?

- Ủ hôm nay là lần đầu kể từ khi nộp đơn kiện tới giờ. Bên phường sẽ đem ra tố hòa giải trước, không được mới đưa lên quận. Nếu mà quận cũng không giải quyết được, mới bắt đầu chính thức ra tòa.

Thiếu Kiệt suy nghĩ một lúc rồi nhìn mẹ mình nói.

- Con chắc rằng họ cũng không đến đâu! nhưng mẹ cứ đi lên đó, cũng vẫn có được phần lý nhiều hơn.

- Mẹ thì lại hi vọng họ lên, nếu được như thế thì có thể hòa giải một cách tốt nhất. Con cũng hiểu đem ra đến tòa án thì mọi việc không thể phản hồi lại được. Hi vọng hai người họ không muốn làm ra chuyện như thế.

Hoàng Lâm Nhu vẫn muốn mở cho mọi người trong nhà, hòa giải với nhau một cách tốt nhất. Nhưng bà không nghĩ đến rằng việc này Thiếu Kiệt biết chắc là sẽ không xảy ra. Hơn ai hết hẳn hiểu hai người kia tính cách như thế nào, mà để họ chịu thua ở vấn đề giấy tờ là hẳn đã thắng, nhưng chắc chắn hai người cũng không để gì, ra mặt chịu thua, đem mình lên đối diện với Hoàng Lâm Nhu và mọi người trong nhà.

- Con nghĩ điều này chắc chắn sẽ không xảy ra, nếu có thì Hoàng Chí Kim đã là người qua thương lượng với mẹ, mà không để Hoàng Chí Hùng đi. Mà thôi không còn sớm, mẹ cứ lên phường đi. Con trong này cũng không có việc gì phải lo đâu.

Hoàng Lâm Nhu rời đi để lại Thiếu Kiệt với Hà Vi. Định nói điều gì đó với Hà Vi thì điện thoại lại vang lên. Thấy hiển thị số máy là Nhã Kỳ Thiếu Kiệt mới nghe máy.

- Alo Thiếu Kiệt à em đang ở phòng nào thế chị đến bệnh viện có chuyện muốn nói.

- Ủ! em ở lâu 1 phòng 25.

Thiếu Kiệt cúp máy nhìn Hà Vi đang đem những đồ ăn để ra tô, nhìn cô đem trút hết tô này đến chén khác hẳn cũng nhẵn mảy.

- Bạn làm gì mua nhiều đồ ăn vậy? ai mà ăn cho hết.

- Bạn đó! Còn nói, sáng không ăn gì! Cứ như hôm qua, để lâu dài không ổn đâu. Chưa kể không ăn đúng giờ làm sao mà bạn uống thuốc mau khỏe, để rời khỏi đây.

Hà Vi đem những đồ ăn đó bày ra cái bàn nhựa. Thiếu Kiệt ngồi xuống cùng Hà Vi. Vì là phòng riêng, nên lúc nào trong phòng cũng có một cái bàn nhựa được để sẵn, cho người nhà bệnh nhân để đồ hoặc dùng trong ăn uống.

Gõ cửa đi vào. Nhã Kỳ thấy Thiếu Kiệt đang ngồi trên bàn ăn. Cũng hơi ngại nói.

- Thiếu Kiệt dùng bữa đi chút nữa chị vào!

Nhã Kỳ thấy khi người khác đang dùng bữa, mình lại đi làm phiền cũng không nên. Định tránh đi thì Thiếu Kiệt xua tay nói.

- Không sao! Ăn uống không quan trọng! Công việc trên hết chị cứ nói đi em nghe.

Trong chốc lát hẳn cảm thấy như ai đó muốn giết mình. Hà Vi lúc này đang dùng một cặp mắt hình viên đạn nhìn hẳn. Nhưng trong phút chốc lại trở về dáng vẻ bình thường.

Nghe được Thiếu Kiệt nói thế Nhã Kỳ cũng ngồi xuống nhìn hẳn và Hà Vi rồi gật đầu.

- hôm nay đáng lý ra tập trung họp. Nhưng do em đang ở bệnh viện, mà mọi người hôm qua đã báo cáo với Trương Hạo chỉ còn chị là chưa nên chị mới phải lên đây. Hợp đồng thuê lại mặt bằng hôm qua đã được ký. hạn thuê là mười năm, mỗi năm tiền thuê tăng năm phần trăm. Chị cũng đã kiểm được kiểm trúc sư đã bắt đầu vào thiết kế công trình. Việc Còn lại là có lẽ là đợi các nhà đấu thầu xây dựng nữa thôi. Trước mắt thì việc đưa thông báo đấu thầu sẽ bắt đầu vào thứ hai. Theo em thì nên chọn tiêu chuẩn đấu thầu ra sao?

- Chuyện đấu thầu chị cứ lấy chuẩn theo thực lực từng công ty mà đánh giá! còn việc chọn công ty nào thì đợi đầy đủ hồ sơ rồi đưa em một lượt.

Nhã Kỳ không biết đối với ngành xây dựng này, Thiếu Kiệt hẳn hiểu biết khá sâu. nhưng tạm thời hẳn chưa đánh giá được hết, hẳn phải đợi có những công ty đấu thầu sau đó mới tự bản thân mình đi khảo sát.

- Chị chỉ lo là bên thi công mình không biết được nhiều, mà ngành này chị cũng không rành. Nếu như bên thi công có ăn bớt vật liệu, hay làm không đúng theo thiết kế thì chị cũng chịu thôi.

- Chuyện bản thiết kế, khi nào có chị cứ photo cho em một bản, còn việc các công ty xây dựng để em xem xong sau đó báo với chị.

Thiếu Kiệt hẳn lúc này cũng không cách nào khác hơn, là phải đưa cho người khác thiết kế bản vẽ, vì nếu là hẳn vẽ ra theo như những gì hẳn muốn, thì sẽ không đạt được vấn đề bối cảnh kiến trúc cấp thiết. Chưa kể sẽ không hợp lệ bên vấn đề pháp lý xây dựng. Với hẳn cũng không thể nào, vẽ được cho mình một bản thiết kế hoàn chỉnh như ý được.

- Vậy được rồi! chị đi về lo tiếp các công việc. Đến khi nào có đầy đủ hồ sơ chị sẽ gửi em. Giờ thì nghỉ ngơi cho mau ra viện, chị không làm phiền nữa.

Khi Nhã Kỳ rời khỏi Hà Vi mới nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Xem ra cậu cũng không ít bí mật mau khai ra mau cậu giấu mình việc gì nào.

Thở dài một hơi, Thiếu Kiệt hẳn cũng biết cô gái này bắt đầu tò mò. Hẳn cười cười đáp.

- Đâu việc gì mà phải giấu đâu. Nếu giấu này giờ không ngồi nói chuyện cho bạn nghe đâu.

- Hừ mình mới không thèm nghe.

Hà Vi tuy là tò mò nhưng cô cũng hiểu không nên biết quá nhiều điều mà người khác không thích. Bởi Thiếu Kiệt cho cô nghe được hai người nói chuyện, thì hẳn đã tin tưởng cô và không xem cô như người ngoài.

- Thôi không nhàm chán nữa, bạn dùng đồ ăn đi không hết ngon.

- Ủ! Phải ăn thôi dù sao bạn cũng đã tốn công đi mua về mà.

Lý Bân sau khi rời khỏi bệnh viện, đưa thông tin cho Lâm Vũ lan truyền trên diễn đàn lúc này cũng là lúc diễn đàn nhiều người đăng nhập nhất. Tin Tức về Hồ Hưng bị bắt đi, nhanh chóng lan truyền bởi các học sinh trong trường. Một số học sinh còn bình luận những câu như ngày mai sẽ bắt đầu đi học lại. Cũng đâu đó một số bình luận hỏi về Tân Tiến. Nhưng mọi người đều biết sau lưng thúc đẩy việc này là ai, và một số giáo viên ở trường, cũng không ngờ đến. Người có chỗ dựa như Hồ Hưng lại đi đến bước này.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Nhã Oanh Đến Nhà

Mọi Việc Hôm nay thật sự trở lại với Thiếu Kiệt, Hôm nay hẳn thật sự được trở về với căn nhà của mình, Đáng lý ra hẳn có thể về sớm hơn, nhưng Hà Vi và mẹ hẳn đều bắt hẳn ở lại đó đến khi Bệnh Viện nói là hẳn có thể hoàn toàn về nhà. Hẳn mới được mẹ mình đi làm thủ tục xuất viện.

Những ngày trong bệnh viện, Tù Túng khó chịu, làm Thiếu Kiệt hẳn phát ngán. Quăng vội cái túi xách đồ dùng ở bệnh viện vào một góc.hẳn vội soạn đồ vào ngay nhà tắm. Không đâu bằng nhà mình dù cho bạn có đi đâu nữa, về nhà vẫn tốt hơn. Với một phần Thiếu Kiệt hẳn cũng khó chịu cái cánh phải tắm trong bệnh viện nước thì eo hẹp mà, lâu lâu lại chẳng có nước mà tắm.

Lúc này Trương Hạo cũng đến nhà đợi Thiếu Kiệt hẳn.

-Thiếu Kiệt! hôm nọ trong bệnh viện không nói được nhiều. Hôm nay cô cũng đi ra tiệm rồi nên tổng kết nói một lần luôn.

Ngồi xuống cái ghế trước Trương Hạo, Thiếu Kiệt nói.

-Sao rồi hôm nọ Nhã Kỳ có qua nói tình hình đó rồi. còn bên Chu Tường, Phan Nguyệt như thế nào.

-Bên Phan Nguyệt tương đối ổn định tình hình rất khả quan, hiện tại cô đang đào tạo được những nhóm đầu tiên hoạt động trong lĩnh vực sale rất tốt. Còn bên Chu Tường thì khỏi phải nói. Mỗi ngày chỉ riêng chi phí 1V7Ihqp giao dịch cũng lên đến con số khá lớn, Tiền đầu tư của người rút và người nạp vào tài khoản có một mức chênh lệch thấy rõ. Chưa kể đến

Trương Hạo cũng đã đi vào áp dụng hình thức chơi game dự đoán dựa theo tỉ lệ chênh lệch vàng theo kế hoạch đã làm cho sàn giao dịch nóng lên thấy rõ. Mỗi cuối tuần số xổ may mắn dựa trên lượt vé nhận được từ đăng nhập mỗi ngày, càng làm cho người chơi háo hức hơn. Hơn bây giờ mỗi thời điểm đều có người giao dịch, mà con số không còn là mới nhưng ngày đầu theo từng khung giờ cố định nữa. Vì hầu như họ online suốt, để chạy theo giá trị lên xuống đặt lệnh mua bán cho thị trường.

Suy nghĩ một lúc Thiếu Kiệt hẳn khi đưa ra những kế hoạch theo dạng đầu tư mở, đưa web vào một chế độ thu hút người dùng. Chưa kể đến hẳn còn áp dụng tỉ lệ may mắn, đối với các người chơi ở những lĩnh vực này đa số là dân đầu tư. Họ hiểu được việc đầu tư như thế nào là đem lại lợi nhuận cao nhất. Mà chế độ đầu tư dạng lượt sóng. vốn ít mà thu lại gấp đôi, theo giá trị tiền thưởng đặt cược dự đoán. Điều này chắc chắn lúc nào cũng thu hút đầu tư hơn. Tâm lý con người là như thế tuy họ chỉ chơi một mức nhất định nhưng số tiền thắng và thua lúc nào cũng là chênh lệch. Mà vấn đề chênh lệch như thế thì sẽ vào nguồn tiền của web.

-Như thế thì mọi chuyện vẫn ổn. Tạm thời mọi người sẽ hoạt động như củ khi nào có việc gì sẽ liên hệ lại sau. Trước mắt bên bộ phận Chu Tường sẽ đưa Lâm Vũ qua đó, Cho nó theo học Chu Tường về các mã nguồn code trước chuyện này quyết định vậy đi. Còn Nhã Kỳ hôm nay là ngày bắt đầu nhận hồ sơ đấu thầu xây dựng xem cho đến cuối đợt nhận hồ sơ xem được bao nhiêu nhà thầu, sau đó sẽ tính tiếp.

-Mà này Thiếu Kiệt! Cô bé hôm nọ ở bệnh viện, với ban này lúc tao đến còn ở đây giờ đi đâu mất, mới kiếm ở đâu thế? trước giờ không thấy.

Trương Hạo bắt đầu có tính tò mò theo hẳn thấy. Cô bé cũng khá xinh mà lại quan tâm chăm sóc Thiếu Kiệt nên hỏi khi không có mặt Hà Vi ở đây.

-Thằng này cái tật tò mò không bỏ nhỉ! Cô bé tên Hà Vi trước đây ông cô bé dạy tao võ. Hôm nọ mới gặp lại, không nhờ Hà Vi chắc giờ tao đã chẳng ngồi đây nói chuyện với mày!

-Chuyện này Thật! hồi xưa tao chỉ nghe anh hùng cứu mỹ nhân, thời nay lại ngược lại mỹ nhân cứu anh hùng. Mà bộ cô bé đó giỏi võ lắm hả.

Thiếu Kiệt cười cười đùa với Trương Hạo. Dù sao hăn với Trương Hạo cũng không bàn công việc nữa mà là trò chuyện anh em. Cái gọi là công việc thì vẫn phải nghiêm túc, mà khi nói chuyện bình thường sẽ khác. Trương Hạo cũng biết vậy nên khi nào hết việc hai người vẫn thường đùa giỡn như ngày Trương Hạo vẫn còn là nhân viên Trông coi xe hôm nào.

-Mày thử xem là biết chứ có gì mà thắc mắc!

-Thằng chó dụ anh mày ah không có cửa nhé, Tao xem qua mấy thằng bị đánh hôm đó rồi không thằng nào nguyên vẹn. mày nghĩ tao ngu à chui đầu vào để ăn đánh. Mà thôi tao đi về bên công ty đây, hôm nào rảnh rồi đi uống cafe, giờ bên đó chắc cũng nhiều việc rồi.

Nói rồi Trương Hạo để lại Thiếu Kiệt trong nhà rồi đi. Thiếu Kiệt hăn không việc gì lại mở máy lên mạng. Bắt đầu viết một số điều gì đó vào máy vi tính, Thiếu Kiệt đang suy tư một chút thì bên ngoài có tiếng gọi, nhanh tay nhấn save và tắt đi các tập tin đang làm. Thiếu Kiệt đứng lên đi ra cửa, nhìn xem người nào tới nhà mình.

Trước cửa đứng một người Thiếu Nữ làm Thiếu Kiệt hăn cũng ngạc nhiên. Bởi người đó không ai xa lạ mà là Nhã Oanh. Cô mặc trang phục bên ngoài khá, bắt mắt, một thân áo sơ mi quần jean khá thời trang.

-Ừa sao bạn lại tới đây?

-Bạn ngạc nhiên lắm à! Mình phải cố gắng lắm mới có địa chỉ nhà bạn. Bọn Lý Bân chẳng chịu cho gì hết, làm phải nhờ mấy người khác hỏi dùm.

Thiếu Kiệt biết nếu Nhã Oanh có hỏi địa chỉ nhà của Thiếu Kiệt với bọn Lý Bân thì cũng không ai chịu nói. Bởi trong nhóm ai cũng biết Thiếu Kiệt rất ghét bị làm phiền ở nhà. Những đã Nhã Oanh tới hăn cũng chỉ biết tiếp nhận.

-Bạn hôm nay không định đi học hay sao mà lại qua nhà mình?

-Ừ hôm nay mình xin nghỉ! Vì biết bạn ra viện, một phần là thấy bạn dạo này có vẻ vận may không được tốt lắm nên mình đã hẹn một thầy bói xem giúp cậu một quẻ.

Nghe Nhã Oanh nói thế Thiếu Kiệt cũng không biết làm gì. Bởi hiện tại nếu hăn nói không tin vấn đề tâm linh thì hăn sống lại ở thời điểm này là sao. Còn nếu mà hăn đi cùng cô thì chẳng khác nào hăn thừa nhận mình mê tín. Đang định nghĩ cách từ chối làm sao cho hợp lý thì Hà Vi vừa mới đi đâu về đến gọi

-Thiếu Kiệt! Mình mới mua một số đồ ăn trưa nè. Ủa bạn này là.

Hà Vi nhìn thấy Nhã Oanh đang đứng cùng với Thiếu Kiệt, cũng có một chút gì đó bất ngờ. Bởi ngoại hình của Nhã Oanh cũng khá xinh. Thấy hoàn cảnh không thích hợp của hai người Thiếu Kiệt mới nói.

-Đây là Nhã Oanh học cùng trường với Mình, Còn đây là Hà Vi bạn từ lúc nhỏ.

Hai cô gái bắt tay nhau, làm Thiếu Kiệt đứng một bên lạnh cả xương sống.

-Thôi nào chào hỏi nhau thế đủ rồi mọi người vào nhà nói. Ai lại đứng ngoài đường thế này.

Hai người cùng được Thiếu Kiệt mời vào nhà, Hà Vi mang trên tay những đồ ăn vừa mới đem tới đặt lên trên bàn.

-Bạn định rủ Thiếu Kiệt đi đâu thế?

-Thì mình thấy Thiếu Kiệt ở trong bệnh viện chắc cũng chán nên rủ Thiếu Kiệt đi xem bói chơi ấy mà.

Nhã Oanh cũng không ngại nó ra dù sao cô cũng đã rủ Thiếu Kiệt đi rồi, Hà Vi nghe xong có vẻ không hài lòng nói.

-Thời buổi nào rồi mà còn đi xem bói, mấy cái đó làm gì tin được, toàn nói láo lấy tiền. Thà để Thiếu Kiệt cùng mình đi dạo khu vui chơi còn được hơn.

-Cậu nói cái gì. Mình định dẫn Thiếu Kiệt đi vì thầy bói này rất hay đến mấy người có chức quyền cũng hẹn không được vất vả lắm mình mới hẹn được một buổi cho Thiếu Kiệt cậu nói vậy là ý gì.

Thấy tình hình nồng nặc mùi thuốc súng, Thiếu Kiệt cũng thầm than, tuy nói Nhã Oanh đối với hắn không có gì hơn ngoài quan hệ bạn bè. Nhưng sự quan tâm của cô. Làm Thiếu Kiệt, có một phần áy náy.

-Thôi thôi hai người làm ơn cái! có chuyện nhỏ thôi mà không cần làm mất hòa khí.

Hai Người quay ra nhìn Thiếu Kiệt. Bởi quyết định của hắn là điều mấu chốt bây giờ. Thiếu Kiệt biết mình nhảy vào sự tranh đấu vô hình của hai cô gái. Hiện tại hai người toát ra một cỗ sát khí không hề nhẹ, hắn mà bây giờ nói chỉ cần lỡ lời một câu cũng dẫn đến chiến tranh vùng vịnh. Nên hắn đành làm ra lựa chọn không mất lòng ai hết cho vẹn toàn

-Thôi để ăn xong thì cả ba cùng đi, dù sao cũng đi giải khuây một lần với xem thử coi thầy bói ra sao. Sau đó đi dạo một vòng khu vui chơi cũng được.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Hà Vi cung dụ lại, vì dù sao Thiếu Kiệt cũng sẽ đi chơi cùng, có thêm một người nữa cũng không là vấn đề gì. Nhưng cô nhận định là Nhã Oanh sẽ là đối thủ của mình.

Bởi trực giác nữ nhân rất tốt, cô thấy được rằng Thiếu Kiệt chắc chắn sẽ có nhiều người để ý. Đôi khi giác quan của phụ nữ rất tốt nhất là trong những chuyện như thế này.

Còn Nhã Oanh cũng mừng thầm, cô cũng đã nhờ rất nhiều quan hệ, bạn bè bố mẹ để hẹn được vị thầy bói này. Nếu Thiếu Kiệt không đồng ý, Nhã Oanh không biết ăn nói với người ta ra sao. Mà Thiếu Kiệt nhận lời, thì chắc chắn sẽ đi. Vì Trước giờ, Thiếu Kiệt hãn hứa sẽ thực hiện, không thay đổi.

Hai người lúc này tạm ngưng đình chiến, Thiếu Kiệt thở phào một hơi đem đồ ăn trên bàn bắt đầu càn quét, dù sao cũng là buổi trưa, mà để đi chơi cùng hai người này hẳn cũng phải có gì đó lót bụng.

-Thôi mọi người cùng ăn nào, không ngại hết mất ngon.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 71: Xin Lỗi Cậu Có Thể Ra Về

Sau Khi dùng xong toàn bộ đồ ăn Hà Vi mang về, Trước ý kiến đi xem bói của Nhã Oanh, Thiếu Kiệt chỉ có tò mò thôi, nếu nói hẳn không phải trung sinh sống lại cuộc sống này. Hẳn cũng không tin rằng trên đời này có những điều mà khoa học không thể nào chứng minh.

Ba người cùng nhau lên một chiếc taxi được gọi tới. Trên đường đi Nhã Oanh luôn hướng tài xế chỉ đường. Thiếu Kiệt bỗng cảm thấy lâu lâu vẫn phải như người bình thường đi chơi đây đó giải trí có vẻ tốt hơn là vẫn phải suy nghĩ tính toán.

Hai người Hà Vi và Nhã Oanh vẫn không nói chuyện nhiều với nhau. Giờ Thiếu Kiệt trở thành trung tâm hòa giải, dù sao hẳn cũng chẳng muốn ai phiên lòng chuyện hai người cho lắm. Hai người muốn làm sao thì làm hẳn chỉ biết hôm nay mình phải tận hưởng được sự thoải mái không lo nghĩ nhiều là được.

Xe dừng ở một căn nhà khá cũ kỹ bên ngoài dáng vẻ như một ngôi đền, hai bên vẫn có những câu đối chữ hoa ghi lại. Giữa có ba chữ lớn được canh đều hai bên với tên gọi Thiên An Đình.

Nhã Oanh tiếng đến rung cái chuông bằng đồng nhỏ bằng sợi dây ở trước cửa cũng làm cho cái không khí cổ xưa của ngôi đình này toát lên vẻ Thần Bí.

Phía trước đình này nằm bên trái có một ngôi miếu nhỏ. Ở trong thờ một bức ảnh trắng gương hình năm con hổ. Phía trước bức hình là một bộ lư

hương, bên cạnh là một cái đèn dầu với một cái hủ hoa văn. Bên trong đựng một lá bùa thêm vào là năm sợi chỉ khác màu.

Một người từ trong đình bước ra thấy ba người thì hỏi.

- Cô cậu kiếm ai?

Nhã Oanh tươi cười nói với người đang đứng bên kia cổng.

- Cháu là Nhã Oanh có hẹn với thầy Lý hôm nay dẫn bạn đến nhờ thầy chấm tử vi giúp.

Nghe nói thế người kia mở cửa cho ba người dẫn vào trong đình. Đến tận chánh điện người kia mới bảo bà người chờ rồi đi vào trong.

Bên trong chánh điện, nhìn qua có vẻ rất lâu đời những cột trụ được làm bằng hình tròn, trên còn những tấm gỗ lớn được khắc chữ hoa, và có họa tiết rồng mây trên cả khung điện. Còn phía trên không như chùa miếu Thường thấy là Phật tổ, quan âm ở đây lại khác, ngồi trên cùng là một tượng được mặt một đạo bào âm dương, phía dưới là bát tiên, dưới nữa có hai tượng binh lính. hai bên hông là hai bộ binh khi bằng gỗ cao chừng một mét sáu được làm bằng gỗ được sơn màu. hai bên chánh điện một bên thờ một số bài vị bằng gỗ được sơn đỏ, một bên để hình một người mặt đạo bào vàng tay cầm phát trần.

Lúc này Hà Vì quan sát xung quanh rồi mới nói.

- Chùa không giống chùa, miếu không giống miếu cứ như cái đền thờ họ.

- Sai rồi nơi đây phải gọi là đạo quán, vì họ theo chủ đạo giáo. Trên cùng đại điện là Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn phía dưới là hai người bên trái là Thái Thanh Lý Lão Quân người cầm quạt. Bên phải là Thượng Thanh Linh Bảo Đại Pháp Sư. dưới nữa là Bát tiên và Tiên Binh. Còn hai

bên trái phải thì một bên thờ họ còn một bên là thờ tổ người này áo vàng chắc là động tân.

Thiếu Kiệt đánh giá những gì nhìn thấy ở đây, theo kiến thức có được lúc tìm kiếm về khái niệm đạo giáo, khi xem những truyện viết về tiên hiệp ở kiếp trước.

- Xem ra cái gì cậu cũng biết nhỉ.

Hà Vi nhìn Thiếu Kiệt chăm chọc bởi thấy Thiếu Kiệt nói rõ như thế cô nghĩ hẳn cũng là một người mê tín. Tin vào thế giới tâm linh không có thực. cười cười hẳn nói với hai người.

- Bữa nào rảnh rồi lên kiểm truyện Tiên Hiệp đọc đi là hiểu hết mấy cái này thôi.

- Thôi bạn tha cho mình đi, nhìn thấy chữ là hai con mắt mình nhắm lại rồi làm sao đọc được nữa.

Thấy hai người đùa giỡn, Nhã oanh có phần bực tức nói.

- Hai cậu nhỏ nhỏ tí người ta la cho bây giờ!

Thiếu Kiệt cũng có cảm giác tò mò về những gì đang diễn ra ở đây. Bởi trong thành phố này vẫn còn có cái gọi là đạo quán như thế này. Mà xã hội ngày nay họ thường đi theo phật giáo, thiên chúa giáo, giáo phái Bà La Môn...

Rất khó để tìm được đạo giáo, mà nơi này lại tồn tại một đạo quán thật sự theo đúng kết cấu thờ.

- Giỏi cho một cái hiểu biết về đạo. Tuy chỉ qua sách vở nhưng rất hay.

Một người mặt trường sam chân mang giày vải ông cao. Bước từ phía sau chánh điện bước ra.

Ba người vội im lặng. dù sao nếu người ta đã nói như thế chứng tỏ những gì Thiếu Kiệt nói họ đã nghe. Nhã Oanh liền giải vây xin lỗi.

- Xin lỗi thầy bạn con có phần vô lễ.

- Bạn nói sai rồi! xin lỗi đạo sư chỉ là bình phẩm cho bạn tôi không biết. có gì mạo phạm xin đạo sư bỏ qua cho.

Thiếu Kiệt liền sửa lại vì Nhã Oanh gọi là Thầy mà từ Thầy thường dùng để gọi các nhà sư theo phật giáo. còn vị này ở đây đã lớn tuổi nên gọi là đạo sư vì giữa hai giáo phái hoàn toàn khác biệt.- Không sao! ít khi được nghe đúng một câu đạo sư đổi lại cũng không sao. Dù sao mọi người đều đã đến đây thì xem như là có duyên. Thôi các vị theo tôi lại bàn nói chuyện. Chứ đứng tại chánh điện này cũng không phải thích hợp.

Ba Người theo người đạo sư kia đến một bên của chánh điện, nơi đó có một cái bàn và một vài cái ghế để ngồi. Đến ngồi xuống đối diện ba người, Đưa một tờ giấy tập và cây viết đặt lên, đạo sư kia mới nói.

- Xin hỏi ai là người muốn chấm tử vi? Xin phép ghi ngày tháng năm sinh của người ấy vào đây giúp.

Hai người Nhã Oanh và Hà Vi lúc này mới nhìn Thiếu Kiệt. Hẳn đành cầm bút lên, dù sao cũng là ngày tháng năm sinh, mà đi coi bói chấm tử vi như thế này cũng là điều hiển nhiên. Ghi vội ngày tháng năm sinh mình vào tờ giấy. Sau khi nhìn sơ qua người đạo sư bắt đầu bấm những đốt ngón tay. Hai người Nhã Oanh và Hà Vi đang háo hức chờ đợi xem người đạo sư đó sẽ nói thế nào.

Người đạo sư đó nhìn về Thiếu Kiệt trên trán hiện rõ những giọt mồ hôi đang rịn ra. Lắc đầu một lần rồi thở ra một hơi nói.

- Xin lỗi cậu có thể ra về, bản đạo thật sự không dám đoán mệnh cho cậu.

Bất ngờ trước câu nói của người đạo sư Thiếu Kiệt cũng ngỡ ngàng. Nhã Oanh cũng hỏi.

- Ủa sao kỳ vậy đạo sư! Không lẽ Thiếu Kiệt sẽ gặp chuyện gì.

Lúc này người đạo sư kia mới nói.

- Các vị tin cũng được, không tin cũng được, nhưng mệnh của cậu ta chỉ do cậu ta quyết không ai có thể xem trước dùm cậu ta được. Xin lỗi ta cũng không muốn đánh đổi tính mạng của mình mà đi đoán mệnh cho cậu ta.

- Thôi được rồi đừng ép người khác như thế Nhã Oanh. Dù sao cũng cảm ơn.

Ba người định đứng lên thì người đạo sư nói.

- Cậu có thể để tôi nói riêng với cậu một vài điều không.

Thiếu Kiệt nhìn người đạo sư rồi hướng hai người Hà Vi và Nhã Oanh nói.

- Hai bạn ra trước để mình nói vài câu rồi đi chơi nhé.

Hai người cũng gật đầu rồi đứng lên hướng lối vào lúc ban đầu đi ra. Lúc này Thiếu Kiệt mới hướng người đạo sư nói.

- Đạo sư có việc gì quan trọng cứ nói à.

- Mệnh cậu không phải ai cũng có thể xem được, sau này cậu đừng đi đến những nơi xem tử vi là gì, vì như thế cậu chỉ làm hại người xem tử vi cho cậu thôi, còn về phần sau này của cậu ra sao đó chính là do cậu quyết định. xin cậu nhớ dùm lão đạo hai câu. Muốn cậu sống cũng là Thiên, muốn cậu chết cũng là Thiên. Nên mệnh của cậu quy về thiên không ai đổi được.

Nói rồi người đạo sư quay lưng đi vào sau chánh điện để Thiếu Kiệt đứng đó suy nghĩ thật lâu. Hắn hoàn toàn không hiểu hết những lời thâm ý của vị đạo sư kia. Nên chỉ cúi đầu chào một cái lại quay đi ra về.

Đang bước ra suy tư về câu nói của người đạo sư kia Thiếu Kiệt quên mất hai người đang đứng đợi mình cho đến khi Hà Vi thấy Thiếu Kiệt đến gần mà vẫn suy tư liền nói.

- Có chuyện gì mà suy nghĩ dữ vậy Thiếu Kiệt.

- À Không có gì chỉ là hơi thắc mắc sao người ta không coi tử vi cho mình thôi.

Hà Vi mới cười cười nói.

- Chắc thấy bạn hiểu biết nhằm lừa không được mới thế thôi đi chơi cho vui ở đây làm mất cả cảm tình.

- Không có đâu. Người ở đây thương coi không lấy tiền, mà nhiều khi hẹn tới người ta bạn không coi là chuyện thường tình. Mà có nhiều người đến coi lắm toàn bị đuổi về thôi. Chỉ khi nào hẹn trước thì được.

Thiếu Kiệt cũng cảm thấy làm lạ nếu đây là cách thức tăng cảm giác hiếu kỳ để người khác quay lại thì cũng đúng là tốt thật, nhưng nể như Nhã Oanh nói là không lấy tiền thì lại khác. Nên hắn mới hỏi Nhã Oanh.

- Sao bạn biết không lấy tiền? Mà có phải đóng góp gì mới được hẹn không? Hay là chỉ gọi điện thoại người ta đồng ý rồi thì tay không mà đến như bọn mình.

- ừ không lấy một đồng nào hết, mà có để lại người ta cũng đem lại nhà trả nhiều người bị đem lại nhà trả rồi. Còn ở đây cũng có những lần đi từ Thiện nữa, họ sẽ không nhận đồ quỳn góp là tiền mà chỉ nhận gạo với nhu

yếu phẩm hàng ngày hoặc là quần áo đã qua sử dụng quên góp thôi. Họ không chịu nhận Tiền.

Nghe Nhã Oanh nói thế Hà Vi và Thiếu Kiệt nhìn nhau khó hiểu. Đã xem bói là AWK5kab phải lấy tiền mà có vụ đến nhà người xem mà trả lại tiền thì điều này là mới nghe thấy. Nhưng dù sao cũng không biết là đúng hay không, vì người này truyền tai người khác đôi khi chỉ nói thêm đôi chút, thì chuyện đã khác đi rất nhiều.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 72: Iphone Và Nokia

Ngồi trên xe taxi rời khỏi nơi này Thiếu Kiệt hẳn nhìn ra đường nơi dòng người đông đúc, Hà Vi và Nhã Oanh lúc này thấy hẳn như có tâm sự trong lòng liền im lặng. Bởi hai người đều biết Thiếu Kiệt có điều gì đó khó nói. Dù sao chỉ có mình hẳn biết tin hay không vấn đề tâm linh này. Thật sự hẳn không thể nào giải thích được theo vấn đề khoa học. Bởi nếu khoa học có thể chứng minh được tại sao hẳn sống lại như thế này, thì đó là điều hẳn cần biết.

Xe dừng lại tại một trung tâm thương mại. nơi đây là trung tâm thương mại lớn nhất năm 1999. được xây dựng trên khu đất có diện tích gần mười ngàn mét vuông. công trình này gồm ba tòa tháp, sau trăm bốn mươi tám căn hộ và nhiều tiện ích khác như hồ bơi, khu giải trí, nhà xe nằm giữa bốn tuyến đường Hồng Bàng, Dương Tử Giang, Hồ Ngọc Thanh, Tân Hưng. được đầu tư với số tiền khá lớn thời điểm đó hơn năm mươi triệu USD. nhưng sau gần sau mười năm nó đang vào tình trạng chết lâm sàng. Bởi những đồn đoán ma quái, dị đoan của người dân. Sau này đến nhưng năm 2016 nó mới được sửa sang lại.

Trung Tâm thương mại này giờ chỉ còn hoạt động ở khu mua sắm và khu giải trí là nhiều, Hầu hết không ai nghĩ những hộ chung cư bên trên đã không còn mấy nhà ở. Khu mua sắm là như thế như vẫn còn nhộn nhịp khá nhiều ở khu vui chơi giải trí.

Ba người chẳng mấy chốc có mặt tại tầng hầm khu giải trí của Trung Tâm Thương mại. Bản thân Thiếu Kiệt tự giác đi mua một đồng thẻ xu để chơi game. Hai cô nàng lúc này cứ kéo hẳn hết trò này đến trò khác lại còn

ganh đua lẫn nhau trong từng trò ném bóng rổ, đua xe. Riêng chỉ mình hẳn là thấy hai cô nàng cứ hồn nhiên như chẳng có gì xảy ra. Nhìn hai người chơi đùa Thiếu Kiệt cũng cảm thấy có chút gì đó đời thường.

Lúc này điện thoại trong túi Thiếu Kiệt vang lên. Nhìn qua hiển thị trên màn hình là số của Nhã Kỳ. Thiếu Kiệt bước nhanh ra khỏi nơi vui chơi để tránh đi tiếng ồn của những âm thanh nơi đây. Nhận cuộc gọi nghe máy. Bên kia Nhã Kỳ đang đợi thì nhận được tín hiệu bắt máy nói ngay.

- Alo Thiếu Kiệt! hồ sơ đấu thầu đã nhận xong toàn diện. Chị sẽ gửi cho Trương Hạo cầm qua cho em, còn hẹn thời gian trả lời trúng thầu sẽ là hai tuần sau. Em xem coi nhanh dùm chị nhé.

- Trước mắt chị cho người tìm hiểu vấn đề tài chính của các công ty này giúp em, xem những công ty này có quan hệ gì với nhau, những công trình họ đã thi công có công trình nào có vấn đề không sau đó báo lại. Còn nữa trong quá trình này chị bắt đầu liên hệ với một số nơi làm dịch vụ sự kiện trước đi. Sau đó em sẽ nói sau.

Cúp Máy Thiếu Kiệt vừa định quay vào trong khu giải trí thì Thấy Hà Vi và Nhã Oanh đã đứng sau lưng mình. Nhìn hai người lúc này có vẻ cũng bớt đi phần chiêm tranh.

- Sao không chơi nữa à còn thẻ nhiều mà?

- Chơi này giờ cũng hơn cả tiếng hơn rồi mà Thiếu Kiệt. Mà bạn nè mình thấy bạn nên đổi điện thoại đi giờ thời buổi nào rồi còn ôm cái cục gạch to như thế làm điện thoại.

Thiếu Kiệt lúc này cũng cười trừ cầm trong tay cái nokia 3310 này thì thật sự là nặng thật bỏ trong túi nó cũng khá nặng, nhưng dó lần đó mua trên biên giới giá lại rẻ để sử dụng. Giờ nghe Nhã Oanh nói thế hẳn cũng cảm thấy đem theo một cái điện thoại như thế này có phần không thích hợp

chưa kể đến lâu lâu lại bị cắn nút, hay sập nguồn là điều thường xuyên vì nó là hàng không còn tốt nữa. Hà Vi lần này lại khá đồng tình với Nhã Oanh.

- Bạn đấy thời buổi người ta điện thoại lướt web xem phim được hết rồi còn sài cái này. Sau này đi làm ăn mà đối tác hay ai đó thấy được cũng không hay đâu.

Thiếu Kiệt lúc này mới chợt nhận ra hẳn không còn là một học sinh bình thường nữa dưới hẳn còn có những nhân viên đang làm việc, những giám đốc trưởng bộ phận, sắp tới lại có thêm một công ty tổ chức sự kiện, mà hẳn thì sử dụng cái điện thoại này. Để người khác thấy đúng là không ổn thật.

- Ở gần đây có một cái trung tâm viễn thông kinh doanh mặt hàng điện thoại di động đi xem coi cái nào được mua một cái mới đi Thiếu Kiệt.

Hai người kéo hẳn rời khỏi khu giải trí. Đi lên khu thương mại, ở một góc trong khu thương mại. có một mặt bằng kinh doanh vĩnh vực điện thoại bên ngoài sử dụng một màu vàng cam khá rõ nét có thể nhìn thấy được từ rất xa, chưa kể đến thương hiệu này là một trong những thương hiệu có từ khá lâu cuối năm 2004 cho đến nay, nó trải dài khắp các tỉnh thành phụ cận với hơn một ngàn nhân viên công tác.

Những năm sau này thương hiệu này còn lấn sân sang lĩnh vực điện máy, đồ gia dụng, mặt hàng điện tử. chỉ có một chút là cái quảng cáo của thương hiệu này làm một số người không thích hoặc có thể nói là ghét nhưng đó là một thành công trong lĩnh vực PR của bộ phận maketting công ty này.

Họ rất biết lợi dụng, sự quan tâm và ghi nhớ của mọi người xem vào thị hiếu nghe nhìn. Thường lĩnh vực quảng cáo ti vi, sẽ có hai dạng thường thấy. Một là bắt mắt nội dung dễ hiểu và gây cảm giác cho người xem thích thú. Hai là nội dung khó hiểu và gây cảm giác không đầu vào đầu để đem tới sự ghi nhớ của người xem. Về điều này thì họ lại đi chuyên về phần thứ

hai. Thậm chí lúc đó trên mạng còn lan truyền nhau những đoạn clip, được cắt xén từ quảng cáo của công ty này, mà chế ảnh làm cho nó có tầm ảnh hưởng và sự ghi nhớ trong nhiều người.

Bước vào cửa hàng Thiếu Kiệt được hai người chỉ hết cái này đến cái khác, làm hấn cũng nhức đầu. Thiếu Kiệt biết điện thoại giờ đây cũng không nhiều tín năng. Nhưng cũng để hấn nhận mail hay lướt web xem tin tức thì có vẻ ổn, còn hơn là những chiếc điện thoại có tín năng nghe nhạc nổi trội của Sony Ericsson thời điểm này

Tiến đến một nhân viên đang tư vấn cho hai người Nhã Oanh và Hà Vi

- Sao rồi nãy giờ hai chị nhà đã chọn được điện thoại nào chưa? hay là còn đang lựa chọn không biết mua cái nào. Mà hình như là mua cho mình nhỉ.

Hai người trừng mắt nhìn Thiếu Kiệt một lúc rồi Hà Vi nói.

- Nhã oanh thì chọn cái Nokia E71 mới ra bàn phím rộng để thao tác lại có chức năng lướt web wifi còn mình thì thấy cái iphone 3GS bản quốc tế mới ra lại được hơn. Nhưng cũng không biết bạn thích cái nào bởi hai cái thật sự khá đẹp nhưng mình thấy màn hình cảm ứng lại tốt hơn. Với nó rẻ hơn E71 một chút

- Không mình thấy bàn phím của E71 mới tiện dụng, Thiếu Kiệt sử dụng máy tính lại dễ làm quen hơn mà nó lại có nhiều màu hơn để lựa chọn còn cái iphone kia chỉ có mỗi màu đen lại cảm ứng nhiều khi hư màn hình thì làm sao mà sai. Chỉ có điều nó hơi mắc thôi.

Thiếu Kiệt lúc này cũng biết hai người đang tranh cãi điều gì. Đúng là ở năm 2008 này dòng điện thoại iphone 3GS phiên bản quốc tế được ra mắt tại quốc gia ngày 19 tháng 6 năm 2008 vừa rồi cũng là một lựa chọn với bản 16g được tích hợp trong máy với giá thành là bảy triệu thì nó có phần nhẹ hơn khoảng vài trăm ngàn so với iphone.

Nhìn người tư vấn bán hàng của công ty viễn thông này Thiếu Kiệt hỏi.

- Bản Iphone bên quý công ty là bản 16gb quốc tế hay bản unlock nhà mạng At&t vậy anh.

Nhìn người Thanh niên trước mặt hỏi mình về phiên bản của chiếc điện thoại người tư vấn cảm thấy cậu nhóc này có hiểu biết vì những người vào đây mua điện thoại những dòng như thế này ít khi hỏi về vấn đề quốc tế hay bản clock.

- Bên anh cung cấp bản quốc tế không phải bản mở khóa nhà mạng nha em. Công ty anh được ủy quyền phân phối sản phẩm hẳn hoi em không cần phải lo.

- Vấn đề này em hỏi để biết vì Iphone dòng 3G hiện tại có một số bản bẻ khóa nhà mạng thường phải cài đặt trung gian qua cidya và thường hay lỗi cập nhật, treo logo hay là kết nối với ituner thường bị lỗi nên em chỉ hỏi như thế thôi. Anh có thể lấy hai loại máy ra cho em xem thử được không.

Thấy Thiếu Kiệt hiểu rõ về mặt hàng và nêu rõ ra lỗi đang hiện hành mà các nhân viên ở đây vừa mới được biết, người tư vấn cũng cười mở tủ lấy ra hai mẫu điện thoại để trước mặt Thiếu Kiệt.

Đối với hẳn lần này chủ yếu nhìn thấy hai cô nhóc dễ thương đi xem điện thoại hẳn bước tới tư vấn để có dịp làm quen xin số điện thoại này nọ nhưng giờ Thấy Thiếu Kiệt là nhân vật chính nên cũng biết mình hết hi vọng trở lại làm một nhân viên tư vấn theo đúng trách nhiệm.

Cầm hai cái điện thoại trong tay Thiếu Kiệt cười cười. Trong đầu nghĩ đến không biết nên đổi điện thoại mới cho mẹ mình hay không. Lúc này kiểm tra máy sơ qua một lượt các tính năng, phiên bản của iphone xong hẳn cầm tới cái E71 thao tác vài cái rồi quay lại Hà VI cùng Nhã Oanh nói.

- Hai bạn đổi điện thoại luôn không hay là vẫn sử dụng cái cũ.

Hà Vi với Nhã Oanh lúc này mới cười cười. Lôi trong túi ra cái điện thoại của mình cho Thiếu Kiệt thấy. Lúc này hăn mới biết tại sao mỗi người lại chọn một loại máy khác nhau bởi trên tay của Nhã Oanh là cái nokia E71 màu đỏ còn trên tay của Hà vi cũng là cái Iphone 3GS bản 16G.

- Vậy là hai người ở đây tính toán sẵn rồi hen.

Hai cô nàng giả vờ nhìn đi chỗ khác làm hăn cũng không biết nói gì hơn. Đành quay lại nói với người tư vấn bán hàng.

- Anh làm phiếu mua hàng cho em hai cái E71 và một cái Iphone này nhé.

- Ủa sao mua tới ba cái?

Hai người cũng ngăn người hỏi Thiếu Kiệt. Hăn chỉ cười trả lời.

- Mẹ ở nhà cũng phải thay một cái mới thôi thi mua luôn lát đem về cho mẹ là được.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 73: Đi Gặp Hà Thúc

Sau khi nghe được Thiếu Kiệt nói là sẽ mua tới ba cái điện thoại, người nhân viên tư vấn cũng bất ngờ. Vì thường những thanh thiếu niên đến đây mua điện thoại, thường sẽ đi theo bố mẹ mình. Còn người thiếu niên trước mặt hẳn, lại mua về cho cả mẹ mình.

Nhưng với công tác của nhân viên tư vấn bán hàng, hẳn biết điều gì cũng có thể xảy ra, nên lấy trong túi ra một cuộn giấy làm phiếu mua hàng, trên đó ghi hai loại điện thoại và giá thành đưa cho nhân viên kế toán. Và hướng dẫn Thiếu Kiệt làm thủ tục cũng như thanh toán tiền.

- Ở đây mình thanh toán qua thẻ được phải không chị.

Thiếu Kiệt hướng người kế toán đang đánh máy để ra biên nhận mua hàng. Nghe thế cô ta cũng dừng lại đôi chút nhìn hẳn cười nói.

- Được em chỉ cần là thẻ thanh toán quốc tế là được.

Lúc này Thiếu Kiệt lôi từ trong túi mình ra một thẻ ngân hàng. Trên đó hiện rõ hai chữ VISA, đưa cho người kế toán. Cầm Trong tay thẻ ngân hàng của Thiếu Kiệt sau khi đánh một dãy số thanh toán vào máy pos. Người kế toán tiến hành quét thẻ và trong máy bắt đầu in ra bà tờ giấy in. Đưa về Thiếu Kiệt nói hẳn ký nhận.

Nhìn giá tiền phải thanh toán Thiếu Kiệt ký vào ba tờ giấy ở trên theo như chữ ký mà hẳn đăng ký tài khoản. Đây là lần đầu tiên hẳn sài thẻ VISA. Bởi sau khi có quá nhiều tiền trong tài khoản, lúc đâu mỗi lần đi mua hàng giá trị cao hẳn thường phải mang tiền mặt, mà việc này khá rắc

rồi bởi máy ATM thường chỉ cho rút một lần tối thiểu từ ba đến năm triệu. Nên hẳn nói Trương Hạo chuyển thành thẻ liên kết VISA theo tài khoản gốc.

Trở về nhà với ba cái điện thoại mới trên tay, hẳn định dùng cái Iphone để làm một số công việc khác còn cái E71 hẳn sẽ đưa cho mẹ mình và Trương Hạo. Hôm nay đối với hẳn là một ngày thật sự bình thường không phải lo nghĩ nhiều quá đến những việc phải suy tính. Mà trong một ngày hôm nay hẳn cảm thấy dễ chịu hơn nhiều cùng hai người tuy chỉ là đi dạo một ngày không làm gì khác cũng làm cho tâm lý thêm thư thái.

Đợi Nhã Oanh rời khỏi Hà Vi mới nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Thiếu Kiệt bạn định khi nào thì đi gặp ông mình đây?

Nghe Nhã Oanh nói thế Thiếu Kiệt cũng giật mình nhớ ra là hẳn có hứa khi nào khỏe sẽ qua nhà trò chuyện với Hà Thúc nên cười cười nhìn Hà Vi đáp.

- Thì bây giờ mình qua nè! dù sao hôm nay cũng rảnh mà cũng còn sớm.

- Vậy thì được đi thôi nào chắc giờ ông mình đã ở nhà rồi.

Hà Vi để Thiếu Kiệt vào nhà sau khi cất hai cái điện thoại vào hộp tủ. Thiếu Kiệt khóa cửa lại đi cùng Hà Vi đi gặp Hà Thúc. Tâm trạng lúc này của Thiếu Kiệt hoàn toàn bình thản không lo lắng gì, bởi hẳn chỉ xem đây là một cuộc gặp gỡ thông thường giữa hẳn và Hà Thúc.

Đến nhà Hà Vi, Thiếu Kiệt đã thấy Tăng Anh Hùng đang đứng bên ngoài cửa đang nói chuyện với hai người nào đó. Sợ cắt ngang cuộc nói chuyện của mọi người hẳn chỉ nhìn Tăng Anh Hùng rồi gật đầu. Hà Vi thì vô tư hơn nói.

- Chú Tăng Ông cháu đang trong nhà à!

Tăng Anh Hùng cũng dừng lại nói.

- Hà lão đang ở phòng khách cháu với Thiếu Kiệt đi gặp ông đi.

Nghe thế Hà Vi kéo tay Thiếu Kiệt vào nhà. Bên trong phòng khách lúc này để một bộ ghế gỗ được chạm khắc khá công phu. Xung quanh được bố trí khá đơn giản với ánh đèn của cái đèn chùm phía trên rọi xuống theo những viên pha lê phản chiếu những đốm trắng xung quanh nhà. Thấy Thiếu Kiệt đến Hà Thúc cũng nhìn hẩn nói.

- Thiếu Kiệt cháu ngồi xuống đây nào. Nghe nói hôm nay cháu mới xuất viện sao giờ này lại qua đây rồi không ở nhà nghỉ ngơi.

- Ở bệnh viện riết cũng chán ông à với hôm nay cũng đi giải khuây với Hà Vi và bạn cháu rồi nên giờ qua đây trò chuyện với ông một chút rồi cháu lại về.

Thiếu Kiệt thấy Hà Thúc vui vẻ, hẩn cũng ngồi xuống đối diện với Hà Thúc mà trả lời.

- Thế cho ông hỏi một câu riêng tư nhé. Cháu Thấy Hà Vi thế nào ông ngả nó cho cháu chịu không?

Nghe ông mình nói thế Hà Vi cũng đỏ mặt, đứng dậy nói một câu rồi chạy lên lầu.

- Ông này! Cháu không chơi nữa cháu lên phòng mình đây ông với Thiếu Kiệt ngồi nói chuyện đi.

Thấy Hà Vi đã lên lầu Hà Thúc lúc này mới thật sự nghiêm chỉnh hỏi Thiếu Kiệt

- Sau này cháu có dự định gì không Thiếu Kiệt.

Biết Hà Thúc đuổi khéo cô cháu gái của mình đi. Thiếu Kiệt biết câu hỏi này mới đúng trọng tâm chủ đề mà Hà Thúc muốn hỏi mình, Hãn cũng bình tĩnh đáp lại.

- Hiện tại thì vẫn như thế cháu còn đi học, tuy nói có một số công ty này nợ nhưng đó chỉ là vốn sau này cho cháu hiện tại việc học vẫn là chính.

- Ừ như vậy cũng tốt, mà cháu có từng nghĩ rằng mình sẽ gia nhập quân đội không?

Thiếu Kiệt cũng biết Hà Thúc là người của quân đội nhưng cấp bậc đặc thù ra sao thì hãn không nắm rõ bởi Hà Vi trên danh nghĩa vẫn là một quân nhân nổi nghiệp của ông.

- Chuyện này thì cháu chưa tính tới nhưng nếu nhập ngũ theo dạng nghĩa vụ thì không được vì nếu tính theo hộ khẩu thì nhà cháu một mẹ một con, Còn nếu để tham gia ba tháng quân trường không thôi, hoặc tham gia thao luyện quân sự trường lớp gì đó chắc cháu sẽ tham gia.

- Nếu cháu đã nói vậy thì ông cũng không giấu diềm gì, ông muốn cháu tham gia vào Quân Khu H của ông nhưng hiện tại cháu nói như thế nếu được cháu hãy tham gia khoảng hai tháng huấn luyện tại quân khu. Dù sao cháu cũng có thể dựa vào những ngày nghỉ hè năm sau mà tham dự chứ hiện tại thì không cần gấp ý cháu thế nào.

Thiếu Kiệt trầm ngâm một lúc lâu rồi nhìn Hà Thúc đang đợi chờ mình đưa ra câu trả lời. Hãn biết Hà Thúc muốn tốt cho hãn, nhưng hãn còn nhiều thứ phải lo những nếu chỉ hai tháng mà dựa theo kỳ nghỉ hè thì có thể hãn làm được. Dù sao Hà Thúc đã nói ra chắc chắn sẽ có an bài gì đó.

- Được cháu đồng ý. Nhưng với điều kiện cháu phải được đem theo những gì cần thiết mà cháu cảm thấy cần.

- Ủ vậy để ông sắp xếp cháu có thể đem theo những gì mình thích nhưng với điều kiện phải được kiểm tra. Nếu mọi thứ đều ổn cháu có thể sử dụng trong quân khu. Mà theo ông thấy việc cháu có công ty gì đó đừng nên để lộ ra ngoài nữa, theo nguồn tin của ông dạo gần đây nhiều người nhắm vào cháu lắm. Nhất là trang giao dịch vàng mà cháu đang thực hiện. Tuy nó chưa có luật cấm nhưng thật chất cũng không được cho phép nên cháu hãy cẩn thận người khác dòm ngó.

Hà Thúc lúc này nói ra Thiếu Kiệt cũng thấy có phần đúng, vì con người vốn là ganh ghét nhau từng ly từng tí trong xã hội. Nếu Bạn nghèo sẽ không ai ganh ghét gì mà họ lại quay ra nói nặng nhẹ. Nhưng khi bạn kiếm được nhiều tiền hơn người khác họ sẽ nói ra nói vào, soi mói từng đồng tiền của bạn kiếm được từ đâu. Dạo gần đây tuy Trương Hạo đều có báo cáo với hân những hoạt động của công ty và sà giao dịch nhưng hân thật LGylViC sự không nghĩ đến vấn đề này, giờ được Hà Thúc nhắc nhở hân biết không đơn giản là Hà Thúc nhắc hân không. Vì phải có gì đó Hà Thúc mới nhắc hân thận trọng như thế.

- Vâng cháu sẽ chú ý việc này! Dù sao thì cũng cảm ơn Hà Thúc đã nhắc nhở cháu. Khi về cháu sẽ cân nhắc lại.

- Ủ như thế cũng tốt việc kinh doanh cửa hiệp bách hóa của mẹ cháu vẫn tốt chứ. Theo ông thấy sao cháu không nói mẹ mình mở thành siêu thị luôn.

Điều Hà Thúc nói bây giờ Thiếu Kiệt cũng có nghĩ qua nhưng ở những năm tiếp theo khu trung tâm mua sắm khá nhiều mặc hàng cũng nhiều hơn nhưng do sự cạnh tranh khốc liệt của các ngành hàng, mỗi ngày đều có một cửa hàng tiện dụng mới ra mắt nhưng nó thật sự không có lợi nhuận cao mà còn phát sinh khá nhiều chi phí về vốn và cô phần của các thành viên trong công ty.

- Cháu cũng đã từng có ý định này nhưng phải dẹp bỏ ngay vì vốn khá cao, điều kiện thu lại khá lâu chưa tính tới nhân sự và cấp quản lý các thứ

đó là điều mà cháu không thể kiểm soát được. Mẹ cháu một phần mới ra kinh doanh nên tốt nhất theo cháu thấy cứ mở cửa hiệu bách hóa một phần sau này chuyển thành cửa hàng bách hóa tổng hợp.

Hà Thúc cũng ngạc nhiên hỏi Thiếu Kiệt

- Ta thấy hai cái này hoàn toàn không khác nhau là mấy tại sao cháu lại chọn nâng cấp lên lại chỉ là cửa hàng bách hóa tổng hợp.

- Vâng về tên gọi thì sẽ giống nhau nhưng về cách thức hoạt động, thì hai cái hoàn toàn khác nhau. Với cửa hiệu Bách Hóa thông thường có thể có những sản phẩm không cần thiết cho lắm nó chỉ là quy mô lớn hơn tiệm tạp hóa một chút. Còn đối với cửa hàng bách hóa tổng hợp thì chúng ta có thể lựa chọn trưng bày các sản phẩm chủ yếu như sữa, Bánh kẹo xuất khẩu, hoặc các sản phẩm thông dụng giá rẻ như hiện nay. Và với Cửa hàng bách hóa tổng hợp thì chúng ta có thể tận dụng những dịp lễ tết làm giỏ quà theo đơn đặt hàng của các công ty hoặc cá nhân sử dụng tặng người khác. Đối với cửa hàng bách hóa cứ mỗi đợt khuyến mãi của các công ty điển hình như công ty sữa. Họ thường có những đợt như mua hai hoặc ba hộp sữa bao nhiêu gram được tặng sản phẩm gì. Mà khách hàng mua thường là họ mua một hộp hoặc cao lắm là hai hộp, quà tặng để đưa khách theo khuyến mãi thì để lại cứ lâu lâu gọi người bên các cửa hàng đồ chơi hoặc người bán hàng sale mà bán lại thì lại có thêm một khoản thu nhập. Mà một năm có rất nhiều đợt khuyến mãi như thế tính ra cũng thêm một khoản không nhỏ đâu ông à.

Hà Thúc sau khi nghe Thiếu Kiệt giải thích cũng phá lên cười.

- Thằng này giỏi tính cả chuyện này luôn à. Tốt đây tuy ông không rành về kinh tế cho mấy nhưng ông cũng hiểu cháu kiếm tiền như thế cũng là cách không tệ đâu.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 74: Trang Tin Tức

Sau một lúc lâu trò chuyện và dùng cơm với hai ông cháu Hà Vi, Thiếu Kiệt cũng xin phép Hà Thúc ra về. Dù sao cả ngày hôm nay hắn cũng không ở nhà, mà lúc này trời cũng đã tối. Trên đường về Thiếu Kiệt lấy điện thoại ra gọi điện cho Trương Hạo bảo hắn sáng mai qua bên nhà mình có việc cần nói. Hắn trở về nhà một hồi nằm ra giường suy nghĩ về những gì Hà Thúc đã nói rồi chìm vào giấc ngủ lúc nào không biết.

Trương Hạo có mặt ở nhà Thiếu Kiệt khá sớm. Sau khi ngủ một giấc lấy lại tinh thần, Thiếu Kiệt bắt đầu tập thể dục xong cũng là lúc Trương Hạo đến gặp hắn. Nhìn Thiếu Kiệt vừa tập thể dục xong Trương Hạo nói.

- Mà không sợ lại bị chặn đường lần nữa sao mà lại đi tập thể dục buổi sáng nữa rồi.

- Không có gì đâu tao cẩn thận rồi mà. Mà nè bên công ty mày chuẩn bị một số thứ kể từ bây giờ những ngày họp với mọi người không cần gặp mặt tao cứ nói Chu Tường cài đặt một máy vi tính có skype là được sẽ họp trực tuyến thông qua voice chat của skype mà về nói về Chu Tường như thế là anh ta sẽ hiểu. Hiện tại bên sản giao dịch cứ thay đổi cứ ba ngày Chu Tường gửi mail báo cáo tình hình một lần còn không thì liên lạc trực tiếp qua internet tám giờ tối hằng ngày. Còn mọi thứ vẫn giữ nguyên không thay đổi. Theo như tao biết có người đang định nhắm vào sản giao dịch vàng.

Trương Hạo suy tư một lúc rồi trả lời Thiếu Kiệt.

- Chuyện này tao sẽ cho triển khai gấp ngay ngày hôm nay, còn đây là hồ sơ dự thầu của bên Nhã Kỳ đưa cho, Mà xem rồi chọn nhà thầu nào mà mà cho rằng đủ năng lực nhất. Còn phần điều tra quan hệ và tài chính của mấy công ty này có Nhã Kỳ lo rồi.

- Ủ ừ kể từ nay xem như mà là người chủ sự tao sẽ rất ít khi ra mặt đó là điều thứ nhất, còn điều thứ hai là tốt nhất sau này cứ báo cáo hết qua mail hoặc yahoo các file tập tin gì đó cứ gửi qua mail tao sẽ xem và quyết định. Để sau này mình còn có thể làm được nhiều việc khác nữa.

Thiếu Kiệt cũng biết rằng trước sau gì cũng có người tìm tới hản đứng sau công ty. Hiện tại chuyển dời ra cho Trương Hạo sau này xem như chỉ có những cao tầng biết hản còn lại đều thông qua Trương Hạo hoặc mail liên lạc với phần hản vừa trang bị cho mình điện thoại mới chỉ cần đăng ký 3g thì hảm có thể nhận mail mới bất cứ lúc nào, tin tức cũng được nhanh chóng hơn.

- À mà tao mới mua cái điện thoại cho mà nè đổi đi làm ông chủ gì giờ con sài cục gạch thế kia.

Nói rồi Thiếu Kiệt lôi trong tủ ra cái điện thoại đưa cho Trương Hạo. Nhìn cái điện thoại mới, còn trong hộp Trương Hạo xuýt xoa.

- Mắc không mà! tao thấy sài cái cũ cũng được mà. Thôi mà đã mua thì tao sai vậy.giờ anh em mình đi làm ly cà phê tao hẹn Lý Bân rồi chút nó chạy ra đó.

Dù sao hản cũng biết, Thiếu Kiệt nói có phần đúng. Hiện tại nhân viên bên dưới cũng sử dụng, những dòng điện thoại tính năng cao hơn hản khá nhiều. Mà thấy điện thoại mới cũng làm ra vẻ đôi chút, nhưng thật sự hản cũng muốn đổi điện thoại lâu rồi. Giờ Thiếu Kiệt đã đưa cho, thì hản cũng đỡ tốn tiền mua cái mới. Trương Hạo lôi Thiếu Kiệt đi, kể từ khi bắt đầu kinh doanh đến nay hản cũng ít khi nào được cùng Thiếu Kiệt ngồi uống cà

phê tán dóc này nọ. Sáng hôm nay hăn dậy sớm mà Thiếu Kiệt cũng không làm gì, hăn lôi Thiếu Kiệt đi luôn dù sao hôm qua khi nhận được điện thoại của Thiếu Kiệt hăn gọi hẹn luôn cho Lý Bân ra ngồi tán dóc đợi tới giờ làm.

Không khó để hăn và Thiếu Kiệt đến quán cá phê thân quen ở những buổi sáng nghĩ làm pBIHAL1 hoặc hai người rảnh là ra đây. Không lộng lẫy trang hoàng chỉ là những cái bàn nhựa, những cái ghế tựa bằng vải được đặt trên vỉa hè, Nơi đây một ngày kinh doanh cũng khá đông đúc. Vì địa hình khá tốt mà nằm gần chợ mà nơi đây chợ thường hoạt động cả ngày lẫn đêm nên nhân viên ở đây cũng chia theo ca mà làm, tuy nói quán ven đường nhưng ca phê ở đây pha cũng tương đối tốt.

Trương Hạo và Thiếu Kiệt đã là khách quen ở nơi đây từ rất nhiều năm nên khi thấy hăn và Thiếu Kiệt đến, chỉ cần ngồi vào bàn là nhân viên tự đi làm hai ly ca phê sữa để ngay trước mặt. Bà chủ quán thấy hăn cũng vui vẻ chọc

- Cha hôm nay hai đứa dậy sớm dữ bộ hôm nay rảnh à ra sớm thế.

Thiếu Kiệt cũng chỉ cười cười đáp lại.

- Hôm nay thử một buổi ra sớm xem người đi đường như thế nào. Dạo này ít ra do bận quá hôm nay rảnh phải ghé chứ.

Hăn và Trương Hạo ngồi được một lúc thì Lý Bân ra tới. Nhìn cái mặt phờ phạc của Lý Bân. Thiếu Kiệt và Trương Hạo cũng biết, thằng này là không ngủ đủ giấc nên mặt cứ lơ lơ như người say rượu. Thấy thế Thiếu Kiệt nhìn Lý Bân nói

- Hôm qua thức tới mấy giờ mà mặt mày còn mớ ngủ thế kia.

- Hôm qua em ngồi sẵn boss quên mất thời gian, đến nhìn lại đồng hồ gần hai giờ sáng, ngủ được một chút mới thức Trương Hạo nói, hôm

ngày dậy sớm ra đây nên giờ mắt cứ mở không lên được.

Lý Bân vừa dụi mắt vừa trả lời Thiếu Kiệt còn đem theo một cái ngám dài làm cho Trương Hạo cũng lắc đầu.

- Thức đêm nhiều quá không tốt đâu mà chơi game thì cũng vừa phải thôi.

- Trương Hạo nói đúng đó mà thức đêm nhiều quá cũng không tốt đâu. Mà dạo này bên trường học sao rồi?

Trương Hạo và Thiếu Kiệt cũng khuyên Lý Bân dù sao việc thức đêm online game cũng là một phần nổi trội của những năm đầu này, chưa kể đến việc này khá hại sức khỏe người chơi vì hiện tại không có hạn chế thời gian chơi game như sau này. Lý Bân cảm ly cà phê được đem ra uống một hớp để xua tan cơn buồn ngủ nói.

- Bên Trường thì thầy Tiến đi dạy lại rồi, nghe nói là lại được bổ nhiệm về chức vụ hiệu trưởng như trước, vì việc Hồ Hưng làm không liên quan gì đến thầy, học sinh đi học lại đều hết rồi mọi thứ đâu vào đấy chỉ có Anh Kiệt là nghĩ có phép do phải vào viện thôi. Tiểu Vũ hẳn thì mấy ngày này ngoài giờ học thì qua bên công ty bắt đầu theo Chu Tường học mấy cái code gì đó. Nói chung là tình hình trong trường bây giờ ổn cả không có gì mới. Bài vở của anh bọn trong lớp ghi lại đủ hết rồi. Chiều nay nếu anh đi học thì em mang theo.

- Ừ để thu xếp chiều nay đi học lại cũng nghỉ học cả tuần rồi sắp tới chắc lại kiểm tra giữa kỳ. Không ôn tập chắc điểm sẽ thấp không hay lắm. Mà cũng lo ôn tập từ từ đi, Không lúc đó lại đội sổ tao không chịu trách nhiệm được đâu.

Thiếu Kiệt biết hẳn cũng nghỉ khá nhiều, dù sao thành tích học tập không phải chỉ dựa vào những lần kiểm tra trên lớp, còn có những bài kiểm tra giữa kì và cuối kì thường một năm sẽ chia ra làm hai lần thi học kỳ chính

và hai lần thi giữa kỳ nên một năm học thường là bốn kỳ thi chưa để đến kiểm tra một tiết hoặc mười lăm phút. Đương nhiên hai lần thi học kỳ chính luôn là điểm mấu chốt còn hai lần giữa kỳ là để kiểm tra sức học của học sinh và đưa ra phương án giảng dạy tốt hơn khắc phục các điểm yếu kém của học sinh cũng như bổ túc thêm cho học sinh điểm thấp trong những kỳ thi này.

- Thôi ráng cố vậy, không muốn phải thêm giờ học ở trường chắc em cũng phải ôn tập đằng hoàng, không khéo nguyên một đám nó cười cho. Đạo này thành tích của tụi nó bỗng nhiên khá hơn hẳn. Nghe nói bọn nó nhờ Ngọc Nhi kèm thêm mỗi giờ ra chơi hay sao ấy.

- Thế sao mày không tham gia vào nhóm đó luôn. Dù sao thì trong trường giờ này mọi thứ cũng ổn rồi không phải lo lắng điều gì, Học đi mày sau này tao còn có một số thứ giao cho mày, mà không học hành có kiến thức nhân viên nó cười cho đó.

Thiếu Kiệt cũng nói cho Lý Bân có động lực, bởi con người lúc nào cũng cần một thứ gì đó cố gắng mà nếu đánh vào sự ham muốn của người khác, làm ra kích thích cần có thì đó là một biện pháp tốt hơn là cứ lý thuyết suông sẽ dễ dẫn đến người ta chỉ là cố gắng nhất thời.

- Anh định giao việc gì cho em thế Anh Kiệt?

- Tao đang định suy nghĩ xem có nên mở cho chú mày riêng một trang tin tức không mà chú mày học hành như vậy thì anh mày chắc phải dẹp lại cái này quá.

Trương Hạo cười cười nhìn Thiếu Kiệt nói, Hẳn biết Thiếu Kiệt đang đánh tâm lý về sự ham thích của Lý Bân về mô hình báo chí tin tức mạng. Mà Trương Hạo cũng biết nếu mảng tin tức này được đưa vào tay Lý Bân đúng là đưa đúng chỗ cho hắn phát huy hết toàn bộ thực lực.

- Đừng chơi vậy chứ. Học mà dù sao giờ cũng đâu có gì nổi trội, không học cũng không được à.

Lúc này Thiếu Kiệt như nhớ ra điều gì mới nhìn Trương Hạo nói.

- Mà xem hồ trợ bên Xuân Nghĩa Bang một bộ máy vi tính có chat voice luôn, dù sao tao không thể ra mặt thông qua Lý Bân người khác cũng biết tao có dính với Xuân Nghĩa Bang điều này không ổn.

- Ủ Ờ Vậy cũng được. Lý Bân mà Liên Hệ bên Xuân Nghĩa Bang làm cái dịch vụ sửa chữa máy tính gì đó hay mua máy gì cũng được. Tao cho Chu Tường qua bên đó cài đặt dễ hơn, chứ giờ Lý Bân mà gặp mặt họ trực tiếp đem qua công ty thì khác gì lạy ông tôi ở bụi này. Mà giờ cũng sắp tới giờ làm rồi tao về đây hai đứa bây trả tiền nha.

Nghe tới câu cuối Thiếu Kiệt cũng không nhận được mắng một câu.

- Cái định mệnh móa nó mời anh em mình đi uống cà phê mà mình trả tiền.

Lý Bân ngồi một bên cười cười không nói gì. Hắn đang ưu tư về một trang tin tức của chính mình.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 75: Viết Thư Upu

Đầu tháng cầu đề cử nguyệt phiếu mong các bạn ủng hộ

Sau buổi sáng Thiếu Kiệt trở về nhà nghỉ ngơi và không quên đưa cho mẹ mình cái điện thoại hân đã mua. Hôm nay là ngày đầu tiên trở lại trường, sau gần một tuần phải nằm trong bệnh viện gò bó. Trường học lúc này đã có một số học sinh đến sớm. Thấy Thiếu Kiệt đi học họ cũng đến hỏi thăm tình hình sức khỏe. Bởi sau sự việc Hồ Hưng một số học sinh cũng biết người đứng sau lưng vụ tung clip lên mạng là Thiếu Kiệt. Dù sao người đối chọi với nhóm người Từ Phong và Hồ Hưng, không ai khác là nhóm của Thiếu Kiệt.

Tần Tiến đang đứng ở phòng giáo viên nói chuyện khi thấy Thiếu Kiệt đi học thì hướng hẳn ra hiệu mình cần gặp. Thiếu Kiệt thấy Tần Tiến gọi mình như có điều gì muốn nói, hẳn đành tạm biệt một vài người đang đứng xung quanh, rồi hướng theo lối đi của Tần Tiến về phòng hiệu trưởng.

- Em cứ tự nhiên đi! em ở bệnh viện mà mấy ngày nay thầy không vào đó thăm được, công việc cứ lộn xộn hết cả lên, chưa kể đến còn phải kiểm tra lại toàn bộ sổ sách của Từ Phong từ lúc còn công tác nên không đi được em có gì thông cảm cho thầy.

- Không sao đâu thầy dù sao công việc vẫn quan trọng hơn với phần em cũng ổn không đến nỗi nào.

Thiếu Kiệt vừa ngồi xuống ghế đối diện với Tần Tiến vừa nói.

- Dù sao thầy cũng muốn nói với em một số điều.

Ngồi xuống trước mặt Thiếu Kiệt tần tiện cầm ấm trà trên bàn rót vào hai ly trà trước mặt rồi đưa về Thiếu Kiệt một ly. Còn Tần Tiến uống một ngụm rồi lại nói tiếp.

- Thầy Không nghĩ Từ Phong và Hồ Hưng lại dám làm những việc như vậy. Giờ trước dư luận về trường mà tình hình chỉ mới được dẹp yên bề nổi, Thật sự thì thầy cũng không còn cách nào khác. Hình ảnh trường ta được gầy dựng bao nhiêu năm nay bị Từ Phong và Hồ Hưng làm mất hết. Chưa kể đến làm cho một số học sinh bây giờ không tin tưởng mấy vào giáo viên. Mà việc này muốn khắc phục thì chỉ nhờ em cùng các bạn tiếp xúc để thay đổi thôi.

- Chuyện này em có thể làm được, dù sao em cũng là học sinh của trường giúp trường mình là điều đương nhiên, em cũng biết chuyện lần này đem lại ảnh hưởng không nhỏ cho thành tích của trường nhưng nó cũng là một chiều hướng tốt. Trước này em thấy trường mình thành tích tuy cao nhưng chất lượng giảng dạy ở một số môn không ổn lắm chỉ dựa vào lý thuyết không thì khó lòng tiếp thu điển hình như môn vật lý và hóa học em thấy nên có thêm giờ thực hành trên lớp hoặc trong phòng thí nghiệm. Như vậy dễ làm cho học sinh dễ tiếp thu bài hơn.

Suy nghĩ một lúc về vấn đề Thiếu Kiệt đưa ra Tần Tiến nhìn hẩn rồi nói.

- Đợt này em đi học lại thầy muốn em học hành tốt hơn trước. Qua lời của giáo viên Lâm thì em cũng là một học sinh giỏi văn mà hiện tại công ty prudential đang có đợt thi viết thư quốc tế UPU, thầy muốn em tham gia vào đội chuyên văn của trường tham dự kỳ thi này ý em như thế nào. Vì thời gian gấp rút chỉ còn gần một tháng trước khi chủ đề lần này được công bố, thầy hi vọng em tập trung hết mình vì danh tiếng trường mình cũng như cho mọi người thấy năng NHHMAn6G lực của em.

Thiếu Kiệt cũng không lạ gì về cuộc thi viết thư quốc tế upu này, nó thường được tổ chức từ giữa tháng mười cho đến giữa tháng hai năm sau.

Đây là một cuộc thi lớn về sáng tác văn học, dưới hình thức là viết thư do liên minh bưu chính quốc tế gọi tắt là UPU và tổ chức khoa học và văn hóa liên hợp quốc gọi tắt là UNESCO và một số tổ chức chuyên môn khác. Tùy theo mỗi năm mà tiến hành. Cuộc thi này khá lâu đời có từ năm 1971 lần này là lần thứ ba mươi tám. Dù sao đây cũng là cuộc thi cuối cùng mà hần tham gia chưa kể đến lúc hần vừa hoàn thành được bài viết thì xảy ra chuyện của Ngọc Nhi nên hần nhớ rất rõ chủ đề lần này là gì.

- Vâng em sẽ cố gắng trong thời gian sắp tới sẽ học tập thêm các bạn giỏi văn trong nhóm cũng như tiếp thu thêm kiến thức của các nhà văn lớn khác.

- Ừ nếu em nói thế thì thầy cũng yên tâm, dù sao cũng muốn em học hành thật tốt nếu có điều gì khúc mắc, thì em hãy báo với thầy để thầy xem xét. còn về vấn đề khi nãy em nói, thầy sẽ họp bàn cùng các giáo viên bộ môn rồi đưa ra quyết định.

Thiếu Kiệt rời phòng hiệu trưởng của Tần Tiến rồi quay trở lại lớp học. Tin tức hần đi học lại đang lan truyền trong trường khác ồn ào, bởi ở thời điểm nóng nhất của sự việc hần lại vào viện những người hóng hớt được một số chuyện thì thêm dè dặt đủ điều. Nào là Thiếu Kiệt bị Hồ Hưng và Từ Phong thuê hắc bang đánh, có người còn khoa trương hơn là chuyện Thiếu Kiệt biết được bí mật của Từ Phong nên bị thuê người giết người diệt khẩu, mỗi chuyện có một màu sắc thái khác nhau. Giờ hần đi học lại những người này đều muốn biết chuyện này theo phiên bản nào mới là đúng nhất.

Vừa lúc này đi vào trong lớp là Lý Bân mang theo một đồng tập vở hơn hai mươi quyển tập làm Thiếu Kiệt cũng giật mình hỏi.

- Cái gì mà nhiều dữ vậy mày?

- Thì tập của anh không chưa của ai, một môn hai quyển, 1 quyển bài tập còn một quyển bài học. Chưa kể đến toán lại chia ra làm hình học với đại

số là hết bốn quyển. Thiếu Kiệt lúc này mới thấy được các chương trình học thật sự quá nhiều. Lần này hẳn ôn tập chắc chắn khá mệt.

Tại nhà của Hoàng Chí Kim lúc này. Hoàng Chí Hùng đang ung dung ngồi hút thuốc với Hoàng Chí Kim bởi hẳn mới có được một số chuyện vui.

- Anh hôm qua bên quận mình, bên đô thị mới chuyển về một người mà tên này hình như có chỗ dựa nghe đâu là bị lùm xùm gì đó bên sở giáo dục, thế mà vẫn không bị cách chức lại được điều qua bộ phận quản lý đô thị, xem chừng phía sau của tên này cũng cứng.

- Thế là chú mày đã móc nối được với hẳn rồi nên mới vui thế chứ gì.

Hoàng Chí Hùng đắc chí trả lời với Anh mình.

- Anh còn phải hỏi. lĩnh vực này hẳn mù tịt có biết gì đâu chỉ cần làm một số thao tác cho hẳn ít tiền ăn nhậu một buổi đi giải buồn đôi chút là lấy được thiện cảm ngay. Kì này hẳn tới vừa đúng lúc bên công ty kia đang bỏ giá thầu. Chỉ cần thêm một số thao tác nữa thì đạt được hợp đồng đó là chuyện sớm muộn.

- Mày không sợ mấy công ty khác cũng đấu thầu à Tao nghe nói lần này chỗ đó làm lớn không giỡn được đâu. Chưa tính tới lỡ họ không đưa thầu cho những công ty mà có quan hệ với chú thì sao?

Hoàng Chí Kim cũng biết gần đây em mình đang tham gia đấu thầu về xây dựng mặt bằng hội nghị tiệc cưới mà trong những người hẳn biết cũng có bàn tán về việc này.

- Anh cứ lo xa đơn giản thôi nếu mình không đấu thầu được thì để bên Cửu Hùng Bang thao tác một chút, người nào nhận thầu được cũng phải nhả ra thôi. Địa bàn của mình mà để người khác hoạt động thì sao mà được chứ. Bất quá thì chuyển nhượng cho thằng đó ít tiền rồi xong.

- Chú mày liệu sao đó thì làm, dạo gần đây anh cho người theo dõi thằng nhóc kia rồi chắc sớm hay muộn cũng có câu trả lời dù sao nếu thật nó với Xuân Nghĩa Bang có cấu kết thì chuyện này phức tạp lắm.

Lúc này Hoàng Chí Hùng mới chợt nhớ ra điều gì nói với anh mình.

- Lần trước hòa giải bên phường, nghe nói con mẹ nó ra phường ngồi đợi anh em mình cả buổi. Dù sao cũng kiện nhau rồi cần gì phải hòa giải làm sớm kết thúc sớm được thì ăn nhiều không được thì lo lót chút quan hệ. Em không tin là nó quan hệ được hết các bên tòa án này nọ.

- Theo đúng lịch trình kiện tụng thì sẽ như thế, nhưng trước sau gì cũng ra tòa, Tao thấy không cần thiết mang tiếng là Anh nó không lẽ tao lại thua. Tuy giờ nó có tiệm bách hóa thật nhưng chưa chắc nó hơn trước được. Dù sao đợt vừa rồi con nó nằm viện thì ít nhất nó cũng đã tốn một mớ xem như cảnh cáo vậy. Mày xem bên Cửu Hùng sắp xếp nhận Hàng ra sao, ngày mai về hàng đấy nói nó cho người đi lấy hàng cẩn thận một chút. Nó với Xuân Nghĩa Bang đang đụng độ nhau không khéo kéo cả Cảnh sát vào cuộc phiền lắm. Nói nó xem thế nào được thì hòa giải dù sao nó cũng không sống bằng chút tiền bảo kê ít ỏi đó.

Hoàng Chí Hùng nghe anh mình nói thế cũng ầm ừ. Hẳn biết với chút tiền thu bảo kê mấy nhà hàng khách sạn thì không thu nhập nhiều bằng mặt hàng này. Mà Cửu Hùng cứ dây dưa với Xuân Nghĩa Bang cũng không phải là tốt.

- Để em nói nó. Trước mắt ngày mai hàng về bằng đường nào anh.

Hoàng Chí Hùng cũng thắc mắc về chuyến hàng ngày mai được đưa về tới Lưu Minh. Để hẳn còn sắp xếp cho người bên Cửu Hùng Bang nhận hàng sau đó là kết thúc.

- Ngày mai hàng về cũng như cũ là nhà xe thì vẫn cố định như lần trước. Cứ ra đến nơi nhận hàng là được. Nhớ ra nói nhận một thùng sấu

tươi gửi cho tao là được. Thùng đó hai lớp đấy chừng 50kg mặt trên là Sầu tươi còn ở dưới thì mày biết rồi. Xem đường mà nói bọn Cửu Hùng Bang đi nhận chắc hàng về sáng mai đấy. Nói nó đưa thẳng nào lạ lạ đi nhận hàng rồi đem về, đừng để người quen đi dù sao quen mặt quá cũng không tốt.

- Vâng để em nói tụi nó nhận hàng rồi chuyển đi chia nhỏ ra luôn dù sao để một chỗ cũng khá phức tạp cứ chia ra hết, ở mỗi nơi một ít dù sao cũng an toàn hơn là tập trung một chỗ.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 76: Việc Gấp Trong Mưa

Khi Thiếu Kiệt còn đang ở trường học, thì những người được Cửu Hùng cho đi theo dõi Thiếu Kiệt cũng về báo tin tình hình những ngày qua.

- Theo dõi thẳng nhóc tới đâu rồi.

- Chuyện mấy ngày này theo dõi thẳng nhóc này, nó không tiếp xúc gì tới người của Xuân Nghĩa Bang cả, chưa kể đến nó rất bình thường, bạn bè tiếp xúc cũng chỉ mấy người thường xuyên tới thăm nó, hôm vừa ra viện lại đi chơi cùng bạn bè, sáng nay thì đi uống cà phê với mấy đứa học chung với thằng bạn mở công ty tin học. Còn lại mọi sinh hoạt đều bình thường.

Im lặng một lúc Cửu Hùng như suy nghĩ điều gì đó. Rồi nói với người mới báo cáo những tin tức kia cho mình.

- Trước mặt cứ theo dõi bình thường, một thời gian nữa hãy cho ra quyết định tiếp theo. Còn nữa xem tình hình bên Xuân Nghĩa Bang ra sao, thằng nhóc không liên hệ bọn nó chưa chắc gì bọn nó đã không liên hệ thằng nhóc này. Tao có cảm giác thằng này với Xuân Nghĩa Bang có gì đó.

Nghe được Cửu Hùng nói vẫn theo dõi Thiếu Kiệt cùng thu thập tin tức của nhóm người Xuân Nghĩa Bang, xem họ có quan hệ với Thiếu hay không, thì chỉ trong thời gian ngắn. Dù sao điều thêm một vài người với hẳn cũng là việc đơn giản. Nhưng rồi chợt nhớ điều gì đó nói.

- Vâng để em nói tụi nó theo dõi thêm. Mà anh bên đó gần sắp hết hàng anh xem coi hàng họ ra sao không thì chuyển một ít ở đây qua bên đó được không anh.

- Chuyện này được rồi chú ra ngoài một chút để anh gọi điện hỏi xem hàng khi nào về còn sắp xếp.

Người đưa tin cũng cúi chào Cửu Hùng bước ra ngoài bởi hắn cũng rõ ràng có một số việc nên biết và một số việc không nên biết. Nếu biết được quá nhiều chỉ làm hại bản thân mình mà không phải người khác.

Trong phòng lúc này không còn ai Cửu Hùng mới gọi cho Hoàng Chí Kim. Đợi bên kia có tín hiệu bắt máy hắn mới nói.

- Anh Kim! bên em sắp hết hàng, khi nào có hàng vậy anh?

- Mai hàng về máy liên hệ với Chí Hùng nhận hàng ra sao thì hai đứa bây tính đi. À mà vụ thằng nhóc tới đâu rồi.

Hoàng Chí Kim cũng muốn biết xem tình hình điều tra về Thiếu Kiệt của Cửu Hùng có kết quả chưa để hắn liệu cách mà đối phó với mẹ con của Thiếu Kiệt.

- Chuyện này bên em đang điều tra, mấy ngày qua thì chưa có động tĩnh gì liên quan, nhưng em vẫn cho người theo dõi về lâu dài nếu có thì sẽ báo anh còn không thì hủy việc theo dõi.

- Ủ! Trước mắt thì cứ như vậy. Xem một thời gian nếu không có thì thôi, người còn để làm việc khác chứ không tốn thời gian vô ích. Vậy đi chú máy với thằng Chí Hùng lo hàng ngày mai về rồi xem bọn Xuân Nghĩa Bang thế nào, anh có bàn với Chí Hùng rồi hai đứa bây liệu mà xử lý.

Nói xong Hoàng Chí Kim cúp máy, Cửu Hùng nghe nói hàng ngày mai được về cũng hồi hộp hắn lên gọi điện thoại nói một số anh em chuẩn bị. Dù sao đối với hắn mặc hàng này đem lại lợi nhuận lớn hơn là kinh doanh bảo kê nhà hàng ăn uống. Chưa kể đến một số căn nhà, được Cửu Hùng chia ra làm tụ điểm cờ bạc đỏ đen mà hắn mở cho các con bạc say máu.

Cũng trong ngày hôm đó, tin tức Thiếu Kiệt được lựa chọn vào đội tuyển chuyên văn của trường, được lan rộng khắp các học sinh trong trường. Có người cho rằng điều đó là hiển nhiên cũng có người nói đó là sự sắp xếp của Hiệu Trưởng để làm yên lòng hẳn.

Nhưng hơn ai hết Thiếu Kiệt hiểu rằng chỉ có thực lực và sự phán đoán đúng lúc ra tay đúng thời điểm thì sẽ lấy được nhiều thành quả nhất. mà kết quả là thứ mà mọi người đều phải công nhận.

Khi mang một đồng tập vở Lý Bân đưa cho hẳn để về nhà ôn tập, Nền khi đặt chân về đến nhà bỏ xuống chồng tập trên tay, hẳn mới thật sự thấy thoải mái. Như thường lệ hẳn mở máy vi tính lên cho máy tự khởi động. Sau đó đi tắm cho có tinh thần tốt nhất.

Nhìn đồng tập vở trên bàn hẳn thật sự không có nổi mấy tinh thần để ôn tập nhưng chợt nhớ tới cuộc thi viết thư UPU mà Tân Tiên đã nói, nên đành phải ngồi vào máy vi tính bắt đầu tìm kiếm tư liệu cho bài viết của mình. Thiếu Kiệt hiểu, một bài văn theo dạng lá thư, cần có ý tưởng và tư liệu liên quan, về bố cục văn bản cũng như từ ngữ diễn tả và văn phong của người viết.

Nếu dựa theo bài làm trước khi hẳn rời khỏi trường học thì đề tài cuộc thi viết lần này khá thú vị, bất cứ học sinh còn ngồi ghế nhà trường nào cũng không thể hiểu hết được sự thật nằm sau cái đề bài của cuộc thi. Một bài viết đề tài, chỉ có thể miêu tả bằng ngôn từ học sinh thì không bao giờ có thể hiểu hết về nó.

“Hãy viết thư cho một người nào đó để nói vì sao điều kiện lao động thuận lợi có thể mang lại một cuộc sống tốt đẹp hơn”Mà đối với bài viết này sự từng trải của một người đã từng làm công nhân như hẳn hiểu rất rõ, mỗi khâu làm việc là một phần của một công ty, chưa kể đến những việc thường thấy chỉ giữa công nhân, người lao động với nhau mới hiểu rõ hết

cái cảnh phải sống và làm việc trong môi trường không thuận lợi khó khăn đến mức nào.

Ngồi tra cứu những tư liệu để có thêm hiện thực để miêu tả những gì đang diễn ra trong đầu của mình Thiếu Kiệt hoàn toàn nhập tâm khác xa cái vẻ chán chường khi nhìn thấy chồng tập trên bàn. Cho đến khi Hoàng Lâm Nhu về đến nhà, trên người mặc một bộ áo mưa phủ kín người.

Lúc này Thiếu Kiệt mới để ý ngoài trời đã đổ mưa lớn đến mức nào, những cơn mưa nặng hạt đem bầu trời làm cho tối đen như mực. Vừa cởi áo mưa ra Hoàng Lâm Nhu vừa cảm thán.

- Mưa gió thất thường sáng nắng chiều tối lại mưa mới hôm qua còn khô ráo hôm nay mưa thật lớn. Sống ở phía Nam như thế này còn chịu cái cảnh năm nào cũng ảnh hưởng bão ở miền trung, không biết người dân ở sống ra sao thật không nói được điều gì với ông trời.

- Mưa gió là chuyện của trời, mà chưa tính tới năm nào người dân miền trung cũng đón bão. Mà chưa kể thiệt hại khắc phục sau bão nữa.

Vừa nói Thiếu Kiệt như chợt nhớ ra điều gì. Rồi lập tức nhìn vào tờ lịch trên tường thì thấy tờ lịch là ngày 22. Giật mình hăn vội chạy tới cầm trong tay cái áo mưa của mẹ đang mặt rồi chạy ra ngoài mặc kệ cho Hoàng Lâm Nhu ngơ ngác nhìn hăn mặc vội cái áo chạy đi. Tiếng gọi bị át bởi tiếng mưa của Hoàng Lâm Nhu, Thiếu Kiệt không nghe thấy mẹ mình nói gì ngoài tiếng mưa bên tai.

Trong cơn mưa lớn ầm ầm như muốn cuốn trôi mọi thứ Thiếu Kiệt đạp chiếc xe đạp đi thật nhanh. Hăn còn nhớ cũng vào năm nay quốc gia chịu ảnh hưởng nặng nề như thế nào. Biết bao nhiêu con người mất đi, người thân ly tán vì hậu quả của mưa Bão.

Tuy hăn không thật sự đem lại lợi ích gì cho quốc gia, nhưng hăn biết hăn phải cố hết sức thông báo cho Hà Thúc biết vì quân đội lúc nào cũng có

quyền hành cao nhất, mà đây là sự sống còn của biết bao con người, hắn không muốn hời hợt đùa bỡn như thế.

Sự kiện này hắn nhớ rất rõ chưa tới 10 ngày quốc gia đều phải chịu tới hai cơn bão hoành hành. Nhiều chuyến xe cứu trợ đóng góp của người dân phía nam và cả nước ngoài đều đổ về nước, để giúp đỡ đồng bào.

Việc hắn biết trước điều gì sẽ đến. Mà không có biện pháp khắc phục, thì lương tâm hắn thật sự không cho phép. Tuy biết có thể dẫn đến rắc rối ôm vào người nhưng hắn không thể đứng nhìn.

Đến trước cửa nhà Hà Vi bấm chuông liên hồi trong cơn mưa, Cho đến khi có một người trung niên từ trong nhà chạy ra cửa trên tay còn cầm cả chiếc ô để ngăn không cho mưa ướt người. Không đợi người kia vừa ra tới Thiếu Kiệt hỏi dồn.

- Hà Vi và Hà Thúc có trong nhà không chú! cháu có chuyện gấp cần gặp Hà Thúc.

- À có! cháu vào đi! Lãnh Đạo đang trong phòng khách xem tin tức.

Thấy Thiếu Kiệt, người trung niên vội mở cửa và nói. Bởi thấy Thiếu Kiệt trời mưa lớn mà trên người chỉ mặc mỗi cái áo mưa mỏng manh, người thì ướt không còn chỗ nào, thì cũng biết hắn phải chạy trong trời mưa lớn đến đây. Hắn vội mở cửa cho Thiếu Kiệt vào.

Dừng chiếc xe trong sân Thiếu Kiệt chạy lên thềm trước nhà cởi cái áo mưa của mình ra quăng một bên. Hà Vi cũng từ trong nhà bước ra Thấy Thiếu Kiệt người ướt như chuột cũng giật mình hỏi.

- Có Chuyện gì gấp mà cậu đội mưa qua đây như thế ướt hết người rồi?

- Mình có chuyện cần gặp ông nên không sao đâu để mình vào gặp ông rồi lát về lại ướt nữa cũng vậy ah.

Hà Vi lúc này đang mang trên người một bộ đồ thun ở nhà thường thấy. Dù sao trời mưa làm không khí mát hơn. Mà có mặc đồ thun này ở nhà, cô sẽ không nghĩ là sẽ có ai đến, vì ngoài trời vẫn còn đang mưa lớn. Lúc này cô chợt nhận ra Thiếu Kiệt nhìn mình trong trang phục ở nhà, mặt có một chút đỏ lên rồi vội nói.

- Không được để mình đi kiểm đồ cho bạn thay ra. Bạn ngồi nói chuyện với ông mình trong phòng khách đi.

Nói rồi Hà Vi chạy vào trong nhà để Thiếu Kiệt đứng đó. Hẳn vội vã cái áo mình đang mặc cho rơi hết nước bước vào trong nhà. Hà Thúc này giờ cũng không xem tin tức đang chiếu trên truyền hình mà chú ý đến Thiếu Kiệt và Hà Vi bên ngoài. Thấy Hà Thúc nhìn hẳn. Thiếu Kiệt gật đầu chào với Hà Thúc, rồi vội vàng bước tới gần bộ ghế trong phòng khách. Nhìn Thiếu Kiệt như thế, Hà Thúc mới cất tiếng hỏi.

- Cháu Ngồi đi! Có chuyện gì gấp không để tới ngày mai, mà Cháu lại đội mưa như thế này lại chạy qua đây. Chuyện gì gấp vậy?

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 77: Báo Báo

Thiếu Kiệt ngồi xuống đối diện với Hà Thúc, Lúc hắn chạy đi không nghĩ đến việc liệu Hà Thúc có tin việc hắn nói hay không. dáng vẻ rất nghiêm trọng trầm mặt. Thiếu Kiệt bây giờ, không biết phải trả lời với Hà Thúc thế nào. Việc hắn biết trước hai cơn bão ập đổ bộ lên quốc gia chưa đầy một tuần lễ., chưa kể đến Hà Thúc sẽ nghĩ hắn đang trêu đùa ông thì hắn cũng khó lòng ăn nói.

Nhưng đối với diễn biến hiện giờ hắn chỉ còn cách nói ra theo một chiều hướng mà hắn tự nghĩ ra trong đầu.

- Chuyện lần này nói ra thì có chút khó tin, nhưng hi vọng dự đoán của bạn cháu là sai. Chuyện là cháu có là thành viên trong một nhóm thời tiết ở nước ngoài thông qua mạng internet. Khi này họ nói chuyện có đưa lên ảnh chụp một bức hình cho thấy có một cơn bão đang hình thành tại ngoài khơi Biển Đông. Có xu hướng hình thành một cơn bão đi ngang qua địa phận phía bắc của nước ta. Tuy con không biết điều này họ có đúng hay không, nhưng việc đối phó với bão cũng là một cách phòng chống thiệt hại cao nhất, nên con chạy qua đây định nhờ ông xem có thể nào xác nhận lại chuyện này không.

- Chuyện này ông không thể quản được. Nhưng để ông hỏi thử xem dù sao vấn đề này cũng là vấn đề quan trọng. Một năm chúng ta tiếp cận quá nhiều cơn bão dù sao phòng chống là cách tốt nhất.

Nói rồi Hà Thúc cũng đứng lên hướng về phía điện thoại bàn ở gần đó bắt đầu gọi điện. Hà Vi lúc này đi từ trên lầu xuống với quần jean áo thun

khác hẳn hình tượng bộ đồ thun màu xanh nhạt khi này.

Cầm trên tay cái khăn bông Hà Vi đưa cho Thiếu Kiệt kèm theo một bộ đồ quần jean áo sơ mi.

- Bạn lau cho khô người đi rồi thay bộ đồ này vào thử xem, mình mới mượn của mấy người theo ông đến đây hi vọng vừa với bạn, mình đã mượn size nhỏ nhất có thể. Bạn thay đồ ra đi, rồi đưa đồ đó đây mình đem bỏ máy giặt sấy khô luôn cho.

- Cám ơn bạn làm phiền bạn quá!

Thiếu Kiệt lúc này đứng lên theo sự hướng dẫn của Hà Vi mà tới nhà vệ sinh chỉ trong chốc lát bộ đồ ướt của Thiếu Kiệt được thay đổi bằng quần jean áo sơ mi. tuy có rộng một chút nên vẫn có thể nói tạm vừa dù sao hẳn cũng mặc bộ đồ này chỉ trong chốc lát.

Khi bước ra khỏi nhà vệ sinh thì Hà Vi cũng đứng đó nhìn hẳn một lúc rồi cầm lấy đồ ướt của Thiếu Kiệt nói

- Cũng không đến nỗi nào! Thôi bạn đi nói chuyện với ông đi nào. Mình đi giặt đồ cho bạn. rồi sấy khô luôn.

Thấy Hà Vi như thế hẳn cũng chỉ biết gật đầu rồi quay trở lại phòng khách. Lúc này Hà Thúc vẫn còn đang nghe điện thoại, nên hẳn về lại vị trí khi vừa rời của mình lấy ấm trà trên bàn rót vào hai cái tách. Một cái hẳn đặt ở chỗ vừa rời Hà Thúc ngồi. còn tách trà còn lại hẳn cầm lên tay.

Cúp điện thoại xuống Hà Thúc tiến về chỗ của mình bắt đầu nhìn Thiếu Kiệt bằng ánh mắt như suy nghĩ điều gì đó. Thở dài một hơi Hà Thúc mới nói.

- Những gì cháu vừa nói đều hoàn toàn là sự thật theo cơn bão vừa mới hình thành cách đây hai giờ và có xu hướng tăng mạnh hướng đi đang hình

thành có thể đi ngang qua nước ta và tiến vào Hoa Hạ. Tuy đó chỉ là dự đoán nhưng trong 48 giờ tới. Bên trung tâm khí tượng thủy văn trung ương vừa đánh thông điệp khẩn cho Phó Thủ Tướng và Ban Chỉ Huy An Toàn Phòng Chống lụt bão rồi. Cũng may là cháu báo sớm họ cũng không để ý đến khi ông gọi xác nhận thì họ mới kiểm tra. Đúng là làm ăn tất trách mà.

Thiếu Kiệt lúc này cũng thở phào nhẹ nhõm, nếu mà những bên liên quan đã biết thì chắc chắn sẽ làm giảm thiểu thiệt hại xuống một mức thấp nhất có thể.

- Ông cũng đừng nói vậy cũng có thể điều kiện làm việc họ cũng không được tốt như nước ngoài, các trang thiết bị cũng không thể nào chính xác hết nên việc này chỉ có thể nói cháu may mắn đi nhầm vào nhóm chat đó thôi. Không có cháu thì chắc cũng có người phát hiện ra mà.

- Cháu đừng nói thế đối với các hiện tượng tự nhiên như thế này thì biết càng sớm khả năng tổn thất cũng giảm thiểu đi ít nhiều.

Thiếu kiệt hẳn cũng hiểu, Mỗi năm quốc gia hứng chịu nhiều đợt áp thấp nhiệt đới và những cơn bão hình thành từ vùng biển tây bắc Thái Bình Dương do sự ảnh hưởng khí hậu thời tiết. Sự mất cân bằng sinh thái, tàn phá thiên nhiên một cách không kiểm soát đã dẫn tới hiện tượng nóng lên toàn cầu, băng tan và ô nhiễm môi trường. Thiên nhiên đã đáp trả bằng những thiên tai, bão lũ... quốc gia cũng không nằm ngoài sự chịu ảnh hưởng này.

- Theo cháu thì chúng ta nên đầu tư nhiều hơn cho ngành khí tượng thủy văn. bởi không đơn giản nó là ngành nghiên cứu, mà còn là phương tiện dự báo cho các cấp lãnh đạo biết được cách phòng chống và giảm thiểu thiệt hại lớn về người và tài sản kinh tế. Những vùng mà phải chịu ảnh hưởng của khí hậu khắc nghiệt của thời tiết biến đổi của sự mất cân bằng hệ sinh thái toàn cầu.

Hà Thúc lúc này cũng im lặng. Vì những lời nói của Thiếu Kiệt hoàn toàn chính xác bởi những năm gần đây quốc gia chịu khá nhiều về ảnh hưởng của thiên tai tự nhiên. Thấy Hà Thúc trầm tư như thế Thiếu Kiệt nói thêm.

- Ông cứ nghĩ nếu mà lại có một cơn bão như hai năm gần đây, cháu nhớ không lầm thì cũng đều gần khoảng tháng mười. Hai cơn bão năm 2006 và năm 2007 đem lại thiệt hại vô cùng lớn về người và tài sản. nếu năm nay lại diễn ra như hai năm vừa qua liệu người dân ở những vùng thường xuyên chịu cảnh mưa bão của thiên nhiên sẽ sống sao. khi mà hết năm này đến năm khác họ phải hứng chịu những cảnh như thế.

- Sau cơn bão lần này ông sẽ đưa ý kiến của cháu ra trước các cấp lãnh đạo. Điều cháu nói hoàn toàn đúng, người dân mà cứ bất an vì sự tàn phá của thiên nhiên, thì cuộc sống không thể tốt hơn được.

Sau khi nói ra những ý nghĩ trong đầu mình cho Thiếu Kiệt nghe. Hà Thúc cũng không ngờ tới việc Thiếu Kiệt đưa ra ý kiến lại đánh sâu vào trong tâm trí của ông, giờ ông phải nhìn nhận lại Thiếu Kiệt đúng là khác xa với bình thường, suy nghĩ của hắn đã vượt xa khỏi đám bạn cùng lứa tuổi đang ngồi ghế nhà trường.

- Vâng cháu chỉ góp ý như thế thôi! hiện tại cháu cũng không làm được gì nhiều. Giúp đỡ được một phần công sức cho quốc gia là tốt lắm rồi ạ.

- Thật nếu được ta muốn đem cháu đi nghiên cứu xem cái vận may của cháu là ở đâu ra lắm nhưng mà thôi dù sao việc hôm nay cháu làm tốt lắm. hi vọng lần này bão đi qua thì sẽ giảm thiểu thiệt hại nhỏ nhất.

Bây giờ tuy mọi việc vừa mới bắt đầu có tiến triển tốt nhưng Thiếu Kiệt cũng biết chỉ khi cơn bão này vừa tan ở miền trung của đất nước lại kéo thêm một cơn bão không nhỏ. Việc bây giờ của hắn là hướng thêm vào việc này để Hà Thúc có thể tác động để mọi người chú ý.

- Hà Thúc cứ đùa cháu, cháu chỉ góp ý thôi mà! À mà cháu cũng thắc mắc nếu mà chỉ tập trung phòng chống lụt bão ở các tỉnh thành phía bắc như vậy không liệu có ổn không? Lỡ như bão chuyển hướng về miền trung thì lúc đó có thể phòng chống sẽ bị động mà người dân nơi này cũng không kịp phòng bị.

Giật mình Hà Thúc lúc này mới chợt nhớ thì ra bên bộ phận thủy tượng thủy văn đúng là chỉ đưa ra dự đoán đường đi của bão vì không thể nào chính xác với những hiện tượng tự nhiên phát sinh được nên mới đứng dậm nói.

- Cháu lần này lại nói đúng dù sao cũng chuẩn bị tốt cho cả miền trung nữa không thể nào dự đoán có thể chính xác được hết hiện tượng tự nhiên nó di chuyển ra sao thì chỉ có trời mới biết được. Thôi để ông đi gọi điện một chút. Cháu ngồi đây một lát rồi đợi tạnh mưa hãy về.

Hà Vi lúc này đi từ phía sau nhà lên nhìn Thiếu Kiệt cười. Tuy cô không biết Thiếu Kiệt nói gì với ông mình, nhưng Hà Vi hiểu để ông mình phải gọi đi cả hai cuộc gọi trong thời gian ngắn nhất thì đó phải là sự việc quan trọng.

- Xem ra chuyện của cậu không nhỏ nhỉ? Việc gì mà quan trọng đến nỗi ông mình phải gọi điện thoại liên tục thế.

- À chuyện cũng không quan trọng lắm chỉ là một số chuyện gấp thôi.

Lúc này Hà Thúc quay trở lại. Nhìn Hà Vi và Thiếu Kiệt rồi nói.

- Hà Vi cháu chuẩn bị quay về quân khu đưa các quân đoàn vào trực chiến hỗ trợ phòng chống lụt bão cứu trợ cứu nạn. Còn Thiếu Kiệt ông muốn cháu lần này tham gia với Hà Vi trong chuyển công tác này còn vấn đề trường học ông sẽ giải quyết.

Thiếu Kiệt lúc này cũng giật mình hấn vừa mới nghỉ học hơn một tuần đồng bài vở còn chưa xong hấn chưa ôn tập được gì lại tiếp tục nghỉ điều này liệu nhà trường có chấp nhận.

- Cháu mới đi học lại hôm nay mà lại nghỉ học thì việc này cháu thấy không ổn tý nào.

Thật sự Thiếu Kiệt cũng không biết phải làm sao, dù sao ý kiến cũng của hấn, bây giờ lại bắt hấn đi vào vùng cứu trợ. nếu nói giúp đỡ Hà Vi cũng được, nhưng đâu ai dại gì lại đưa mình vào chỗ nguy hiểm, giữa phong ba bão táp.

- Việc học tập của cháu ở trường ông sẽ lo liệu. Mọi việc còn lại là chỉ cần cháu đi cùng với Hà Vi. chuyến đi này để biết quân Khu H nơi cháu sẽ ở như thế nào. lần này đi xem như hỗ trợ kỳ nghỉ hè cho cháu về vấn đề điểm số thi cứ ông cam đoan cháu sẽ đạt loại giỏi trong năm học này. Giờ Hà Vi đi thu dọn hành lý. Còn ông sẽ gặp mẹ Thiếu Kiệt để một tiếng, dù sao cũng phải đi nhiều ngày.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 78: Hoàng Lâm Nhu Bí Mật

Ngồi trên xe của của Hà Thúc mà Thiếu Kiệt cảm thấy bức rút khó chịu. Hẳn rất ghét người khác phải áp đặt hẳn phải làm điều gì đó. Tuy việc này chỉ muốn tốt cho hẳn nhưng vẫn làm cho hẳn cảm thấy không tự do.

Chiếc xe chạy vào trong xóm nhỏ giữa buổi tối trời mưa, không làm cho mọi người xung quanh chú ý lắm bởi con phố nhỏ nhà hẳn vẫn đủ cho một chiếc ô tô đi vào. Nhưng việc quay xe ra thì phải chạy lên một đoạn nữa mới có chỗ trống để quay đầu xe.

Hẳn hướng dẫn cho người tài xế của Hà Thúc nơi có thể quay đầu xe lại còn hẳn thì mở cửa xe chạy vào nhà. Nhìn thấy Thiếu Kiệt xuống xe chạy vào nhà trên người lại mặc một bộ quần jean áo sơ mi Hoàng Lâm Nhu cũng ngạc nhiên hỏi.

- Ai đưa con về thế, sao lại mặc đồ của người nào vậy?

- Hà Thúc thấy trời mưa lớn nên đưa con về! À mà mẹ con phải thu dọn một số đồ còn cùng Hà Thúc đi chút việc khoảng mấy ngày nữa con về.

Thiếu Kiệt tuy đã liệu trước rằng mẹ hẳn sẽ không dễ gì chấp nhận ngay nhưng cũng phải nói với bà dù sao hẳn lần này cũng không phải đơn giản gì đây là đi vào vùng bão.

- Cái gì con mới nghĩ học đây giờ lại nghĩ học nữa như thế sao được. để mẹ gặp Hà Thúc nói chuyện này mới được. Con còn trong tuổi đi học mà cứ nghĩ học như thế này thì làm sao mà được.

Lúc này xe cũng vừa mới được quay đầu xong. Tài xế lúc này cũng bước xuống xe mở cửa cho Hà Thúc, cầm trên tay cái ô che cho Hà Thúc không bị nước mưa rơi vào.

Hà Thúc đi vào trong nhà Thiếu Kiệt nhìn mẹ hân hoan tươi cười sau đó gật đầu nói với bà.

- Tôi tới xin phép chị cho Thiếu Kiệt đi cùng tôi có một vài việc quan trọng. Thiếu Kiệt cháu cứ đi thu dọn hành lý đi để ông nói chuyện với mẹ cháu một chút.

Thiếu Kiệt cũng biết dù sao Hà Thúc cũng phải thuyết phục mẹ mình để cho hân được đi theo ông dù sao hân thấy mẹ hân thiên về không đồng ý nhiều hơn. Nhưng nếu Hà Thúc đã nói như thế thì hân cũng chỉ cần đi thu dọn một ít đồ đạc bỏ vào túi xách xem như cho có lệ. Dù gì cũng là Hà Thúc vẫn đang xin cho hân nếu không đi thu dọn một chút cũng hơi kỳ.

Vì không gian nhà Thiếu Kiệt không mấy rộng rãi nên Hà Thúc nói vừa đủ cho Hoàng Lâm Nhu nghe thấy.

- Chị có thể ra xe tôi với chị ngồi nói chuyện một chút, có lẽ không nên để Thiếu Kiệt nghe thấy điều này.

Nghe Hà Thúc nói thế Hoàng Lâm Nhu cũng ngạc nhiên, sau đó lại gật đầu cùng ông bước ra xe. Lúc này người tài xế cầm ô che mưa cho hai người vào trong xe nói chuyện.

Khi Hoàng Lâm Nhu vừa ngồi vào xe đóng cửa lại người tài xế xe vẫn đứng bên ngoài đi vào tiệm tạp hóa. Bây giờ Hà Thúc mới nhìn trời ngoài mưa mà nói với Hoàng Lâm Nhu.

- Tôi nghĩ chắc chị vẫn còn chưa cho Thiếu Kiệt biết về thân phận của nó. Nên mới mạn phép mời chị ra đây dù sao chị đã không muốn cho nó biết là quyền của chị.

Những lời nói của Hà Thúc làm cho bà thở dài một hơi rồi hắng giọng nói.

- Đúng tôi chưa cho nó biết thân phận thật sự của nó, dù gì tôi cũng định cho nó có một cuộc sống bình thường, nhưng có lẽ tôi đã lầm, nó không bình thường như những gì tôi đã nghĩ. Trước đây những chuyện nó kinh doanh tôi chỉ cho đó là việc vui chơi của nó, nhưng giờ đây tôi thật sự biết nó sẽ không có cuộc sống bình thường. Mỗi bước đi của nó bây giờ luôn làm tôi lo lắng.

- Chị nói cũng đúng nhưng Thiếu Kiệt nó đã đi trên con đường này thì sớm hay muộn nó sẽ phải gặp mặt người đó thôi.

Hoàng Lâm Nhu im lặng bà không muốn nhắc tới người này. Tuy Thiếu Kiệt là kết quả của bà và hân, Nhưng sự bội bạc vô tình đó Hoàng Lâm Nhu không muốn nhắc tới người này. Bà thật sự muốn con mình là một người bình thường trong xã hội. Nhưng sự cải biến của Thiếu Kiệt gần đây cũng để cho bà thấy rằng con mình sớm hay muộn gì cũng sẽ bước lên con đường mà bà không muốn hân bước vào.

- Lần này tôi đưa Thiếu Kiệt về Quân Khu H tham dự vào đội phòng chống lụt bão cứu trợ cứu nạn, trước hết là muốn cho Thiếu Kiệt hân tạo một số quan hệ. Việc còn lại là tôi muốn đào tạo cho Thiếu Kiệt một số kỹ năng quân sự. để có đủ khả năng để có thể bảo toàn lấy mình. Dù sao Thiếu Kiệt sớm muộn gì cũng đối mặt với người đó thôi tôi mong chị suy nghĩ kỹ.

- Tôi không hi vọng điều đó xảy ra. Nhưng biết sao được bản thân Thiếu Kiệt nó đã tự chọn cho nó con đường riêng. Dù sao ông cũng là muốn tốt cho Thiếu Kiệt. Tuy Tôi không biết ông và người đó có quan hệ như thế nào kẻ thù cũng được, bạn bè cũng được. Tôi không muốn Thiếu Kiệt biết chuyện gì về người đó.

Hà Thúc lúc này cũng gật đầu ông biết Hoàng Lâm Nhu. Không muốn cho Thiếu Kiệt biết sự thật về thân thế của hắn vẫn như mọi người tưởng, chỉ là lúc mới đầu ông cũng không quan tâm cho lắm. Cho đến khi điều tra hồ sơ của Hoàng Lâm Nhu một cách toàn diện mới phát hiện ra bí mật to lớn này.- Chị đừng lo về việc này, Thiếu Kiệt xem như là người đệ tử của tôi. Tuy tôi cũng thật lòng muốn nó vào con đường quân nhân, nhưng quyết định vẫn do chính nó. Nên chị cứ yên tâm chuyện của Thiếu Kiệt cũng là của của tôi.

- Nếu ông đã nói như thế tôi sẽ cho Thiếu Kiệt đi với ông, dù sao nó cũng cần có những mối quan hệ đủ để chống đỡ cho việc sau này trên thương trường đụng độ phải hắn. Tuy có một số điều không muốn xảy ra nhưng sớm muộn gì cũng sẽ tới. Cứ để cho Thiếu Kiệt nó tự lựa chọn cho mình.

Hà Thúc lúc này cũng nở một nụ cười với Hoàng Lâm Nhu rồi nói.

- Chị cứ yên tâm. Còn về chuyện học tập của Thiếu Kiệt tôi sẽ sắp xếp lo liệu. Nhà Trường sẽ không ý kiến đến việc cháu nghỉ học.

- Nếu ông đã nói thế thì tôi cũng an tâm phần nào. Thôi được rồi tôi sẽ để Thiếu Kiệt đi cùng ông.

Nói rồi Hoàng Lâm Nhu mở cửa bước ra khỏi xe. Người lái xe đứng bên ngoài vội mở cửa lên cho bà vào nhà. Lúc này Thiếu Kiệt cũng đã thu xếp xong vài bộ quần áo bỏ vào túi xách và một số vật dụng cần thiết.

Hắn thấy mẹ mình bước và nhìn hắn thở dài. Trong lòng đánh trống không ổn rồi lần này có việc gì đó rồi. Nếu đúng theo dự đoán của hắn mẹ hắn phải vào nói ở nhà lo học hành mới đúng, mà lần này mẹ hắn chỉ nhìn hắn im lặng như thế này làm hắn cũng cảm thấy hơi lạ.

- Có chuyện gì hả mẹ? con thấy mẹ khá lạ!

- Ừ có lẽ lần này con nên đi với Hà Thúc. Mẹ không biết là lựa chọn của con như thế nào. Nhìn con thì có vẻ không muốn đi cho lắm. Nhưng nếu được con hay đi với Hà Thúc. Dù sao con đã bước lên con đường không dễ dàng gì.

Lời Hoàng Lâm Nhu nói ra, làm Thiếu Kiệt hẳn cảm thấy kỳ quái. Chuyện này làm hẳn thắc mắc không biết Hà Thúc đã nói gì với Hoàng Lâm Nhu thay đổi một cách chóng mặt như thế.

- Chuyện này là sao thế mẹ? Con rất khó hiểu dù sao mẹ cũng phải giải thích cho con biết chứ.

- Có lẽ bây giờ chưa là lúc con phải biết sau này, nếu có dịp mẹ sẽ nói cho con nghe. Dù sao đến lúc đó con phải tự lựa chọn. Giờ con nên đi cùng Hà Thúc việc học tập của con Hà Thúc cũng đã cam đoan với mẹ rồi. Đừng suy nghĩ nhiều. Cứ làm những việc con muốn, sau này tính tiếp, nhớ giữ gìn sức khỏe. Với chọn việc vừa tầm mà làm đừng làm quá là được.

Thiếu Kiệt ngồi xuống ghế gần đó trầm ngâm, chưa bao giờ thấy mẹ mình như thế. Hẳn biết chắc mẹ mình vẫn có điều gì đó mà trước giờ hẳn hoàn toàn không biết.

- Có lẽ mẹ có điều gì không muốn cho con biết! Nhưng bây giờ con sẽ không tìm hiểu vấn đề đó là gì. Nếu mẹ đã nói khi nào nó đến thì mẹ sẽ cho con biết, thì còn sẽ đợi đến lúc đó. Dù chuyện đó có lớn đến mức độ nào chỉ cần làm mẹ có một chút nào đó thiệt thòi con sẽ tìm cho ra nguyên nhân. Giờ con đi với Hà Thúc chắc khoảng hơn mười ngày sau sẽ trở về mẹ nói với Lý Bân và Trương Hạo sắp xếp mọi thứ có việc gì thì gọi điện thoại cho con.

- Nếu con nói thế cũng được. Đến lúc cần thiết mẹ sẽ kể lại toàn bộ những gì con chưa biết cho con nghe nhưng cho đến lúc đó thì con nên tạo

cho mình một thể lực quan hệ đủ rộng để có thể chống lưng cho con. Mẹ chỉ có lời khuyên như thế còn giờ con đi cùng Hà Thúc đi.

Nói rồi Thiếu Kiệt cầm lấy túi xách của mình lên khoác trên vai, chào tạm biệt mẹ mình leo lên Xe của Hà Thúc. Vừa vào xe hẳn nhìn Hà Thúc hỏi.

- Vừa rồi ông nói điều gì mà khiến mẹ đồng ý cho cháu đi vậy?

Hà Thúc cười cười nhìn hẳn, ông cũng biết Thiếu Kiệt chắc chắn sẽ tò mò chuyện gì đã diễn ra. nhưng ông sẽ không để hẳn biết như lời hứa đã nói với Hoàng Lâm Nhu.

- Chuyện đến lúc nào đó rồi cháu sẽ biết giờ vẫn chưa phải là lúc. Khi đó mẹ cháu sẽ nói cho cháu nghe giờ thì tập trung cho việc sắp tới ở Quần Khu H đi có nhiều việc cháu phải làm đấy.

Hà Thúc ra hiệu lệnh khởi hành cho tài xế. Chiếc xe rời đi trong màn mưa dài vô tận.

Hoàng Lâm Nhu đứng trong nhà nhìn chiếc xe vừa rời đi khẽ nói

- Rồi một ngày con cũng sẽ đối mặt với người đó, hi vọng con sẽ giữ được bình tĩnh và sự phán đoán của mình.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 79: Mi-17

Chiếc xe của Hà Thúc chạy trong đêm mưa theo tuyến đường ra sân bay. Đường xá lúc này đang phải chịu cảnh hệ thống thoát nước không tiêu thụ nổi lượng nước mưa đổ xuống. Với cái cảnh ngập như thế, dù cho nhiều lần khắc phục, bằng cách khơi thông cống rãnh mà vẫn không giải quyết được gì.

Bởi một phần do ý thức của người dân thường xuyên có rác thải ra mặt đường hè phố, dù cho có nhắc nhở vài lần nhưng đâu cũng vào đấy, chưa kể đến những người chạy xe máy trong đêm, ôm theo một túi rác của gia đình ném vội vào một trụ cột điện hoặc trên mặt đường cống thoát nước diễn ra hàng ngày.

Thiếu Kiệt ngồi trên xe nhưng vẫn suy nghĩ nhiều về những gì mẹ hắn đã nói. Bởi không vì lý do gì mà bà lại như thế, Hắn biết hắn đang đi trên một con đường khó khăn hơn hắn tưởng nhiều lắm, bởi sự thay đổi của hắn với thời gian. Con người cũng ngày càng thay đổi trước sau gì hắn cũng biết được bí mật đó của mẹ hắn đã giấu.

Xe tới sân bay trong tình trạng mưa lớn mọi chuyến bay cất cánh bị hoãn lại một số chuyến bay còn đang trên không trung chưa được hạ cánh. Thiếu Kiệt theo chân Hà Thúc đi vào hướng sân bay. Vì đi theo Hà Thúc với một phần là chuyến bay nội địa nên thủ tục và vé máy bay của Thiếu Kiệt được hoàn thành khá nhanh chóng.

Khi vào đến phòng chờ, Thiếu Kiệt đã thấy Hà Vi ở nơi đây. Có lẽ một phần tính cách của quân nhân đã tập cho cô thói quen luôn trong tư thế

chuẩn bị sẵn sàng nên không thể thấy sự chậm trễ vốn thường thấy ở phái nữ.

- Cậu đến rồi à kỳ về Quân Khu mình sẽ giới thiệu cậu với mọi người. Dù sao kỳ này cậu cũng phải ở lại đó khi nào hết bão mà!

- ừ mình cũng chưa bao giờ thấy quân đội là như thế nào.

nghe hai người vui đùa về việc đi tham quan Hà Thúc cũng hằng giọng mắng.

- Hai đứa lần này là đi làm việc chứ không phải đi chơi, dù sao đợi khi nào Thiếu Kiệt nghĩ hè, lúc đó cháu muốn đưa Thiếu Kiệt đi tham quan quân khu ra sao cũng được. khi tới ngọc châu hai đứa phải về quân khu chuẩn bị tất cả mọi thứ để cùng mọi người trong việc cứu hộ cứu nạn.

Hà Vi nghe thế cũng xụ mặt xuống nói.

- Vâng cháu biết rồi!

Thiếu Kiệt không nói gì ngồi ở hàng ghế chờ, nhìn ra bên ngoài cảnh trời mưa của sân bay. Đây có lẽ lần đầu tiên, từ khi được sống lại hẳn mới cảm nhận hết được sự thay đổi của vận mệnh trên người mình, hóa ra hẳn tưởng đã biết được hết mọi thứ. Nhưng thật ra đó chỉ là bề nổi của một tảng băng chìm.

Hà Vi ngồi xuống cạnh hẳn, Thấy dáng vẻ của Thiếu Kiệt suy tư, mà cô chưa từng gặp. Nhìn Thiếu Kiệt như thế cô cũng muốn giải tỏa một phần nào đó cho hẳn.

- Bạn có tâm sự gì à? Mình biết được không.

- Không chỉ là một số chuyện gia đình thôi ấy mà. Với lại mình chưa từng đi vào vùng bão bao giờ nên có chút lo lắng.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Hà Vi cũng nhìn hần cười.

- Không sao đâu chủ yếu vẫn là cẩn thận, với một ít kỹ năng đơn giản sẽ được mà. À ngoài trời cũng bớt mưa rồi kìa chắc chỉ một chút xíu nữa là đi được rồi. À mà bạn đi máy bay bao giờ chưa?

- Mình thì đi rồi lần đó có đi Hữu Nghị nên phải bay ra Ngọc Châu một chuyến. Dù sao máy bay vẫn là phương tiện giao thông an toàn nhất hiện nay mà.

Nói rồi Thiếu đứng lên đi lại nói có một bình nước miễn phí của sân bay lấy cốc giấy rót hai ly nước đem về. Một ly đưa cho Hà Vi còn hần cầm một ly trên tay.

Lúc này Hà Thúc bước lại nói với hai người.

- Hai cháu đi cùng ông do thời gian cấp bách. Quân khu chuẩn bị sẵn máy bay rồi, không đi máy bay hàng không dịch vụ nữa mà chuyển qua bay bằng máy bay chuyên chở của quân đội. chỉ đợi bớt mưa là bay thôi.

Thiếu Kiệt mang túi xách lên cùng với Hà Vi cái hành lý kéo đi một nhân viên mặt cảnh phục của sân bay hướng dẫn mọi người đi trên một xe chuyên dụng tới một nhà chứa máy bay.

Nơi này đã có sẵn hai người phi công đang đứng trang phục chỉnh tề. Thấy Hà Thúc bước xuống xe chuyên dụng. hai người Phi công bước đến làm ra kiểu chào quân đội với Hà Thúc.

Lúc này Thiếu Kiệt thấy được một chiếc trực thăng chiến đấu. Vẻ ngoài được sơn vàng và xanh dương, bên hông thân của máy bay có một hình quốc kỳ. Đây cũng là lần đầu tiên Thiếu Kiệt được tiếp xúc với dạng máy bay trực thăng của quân đội như thế này. Nhìn Thiếu Kiệt ngơ ngác cạnh mình nhìn chiếc máy bay Hà Vi khẽ vỗ vai cậu.

- Làm gì mà cậu thờ người ra như vậy. Chưa thấy máy bay trực thăng bao giờ à?

- Chưa thấy thực tiễn bao giờ chỉ thấy trong tivi mấy kênh thời sự thôi làm gì được thấy tận mắt gần như thế này đâu.

Hà Vi lúc này mới châm chọc Thiếu Kiệt. - Ai tội nghiệp có người nhỏ lớn giờ chưa được thấy máy bay trực thăng. mà có thấy thì cũng chỉ là hình ảnh minh họa hihi.

- Nhìn bên ngoài nó hoành tráng thật.

Một trong hai người phi công mở cửa cho Hà Thúc bước lên máy bay. Còn Hà vi Theo sau cũng để cái vali hành lý của mình lên sàn máy bay. Thiếu Kiệt đứng đó nhìn cho đến Khi Hà Thúc gọi hắn mới giật mình bước lại gần để túi xách của mình lên một cái ghế rồi ngồi xuống.

- Chiếc này là trực thăng vận tải kiêm chiến đấu Mi-17. Kíp lái 3 người, dài hơn 18 m, đường kính rotor hơn 21 m, cao gần năm mét; trọng lượng rỗng 7.489 kg, có tải 11.100 kg, trọng lượng cất cánh tối đa 13.000 kg. Máy bay được trang bị hai động cơ Klimov TV3-117VM công suất 1.633 kW (2.190 shp) mỗi chiếc cho tốc độ tối đa 250 km trên một giờ, tầm bay chuyển sân 960 km, trần bay 6.000 m. Sức chứa 30 người hoặc 1.500 kg vũ khí dưới 6 giá treo gồm bom, rocket, súng máy gắn ngoài và tên lửa chống tăng. Ngoài chiếc này ra quốc gia cũng có mấy loại biến thể giống như chiếc này như Mi-171 và mi-172 chiếc 172 chỉ để sử dụng phục vụ khách thôi.

- Xem ra cậu rành mấy chiếc máy bay này nhiều nhỉ.

Nghe Hà Vi nói rõ thông số máy bay như thế này cũng làm cho Thiếu Kiệt Giật mình. Ai có thể nói được phải bằng cách nào để một cô bé mười sáu tuổi nhớ được các thông số một chiếc máy bay trực thăng như thế này thì cũng là điều không tưởng rồi. Hà Vi lúc này bắt đầu cao hứng

- Bạn không biết ấy chứ trong Quân khu mình sống có tận 2 chiếc như thế này. tiếp xúc hoài là mình phải biết thôi. dù sao mình cũng sống ở trong quân khu nhiều hơn bạn mà, trong đó có cả xe tăng lẫn thiết giáp chưa kể đó còn rất nhiều vũ khí bom mìn. Khi nào bạn nghĩ hè đi rồi mình vào quân khu chơi nhiều cái hay lắm.

Thiếu Kiệt lúc này cũng đổ mồ hôi. Có ai đời con gái mà lại thích mấy cái vũ khí này không trời nếu mà con trai như hấn nói ra mấy vấn đề này thì không gì là lạ còn đằng này lại là Hà Vi.

Lúc này ngoài cửa tiến vào một xe ô tô chuyên chở như vừa này thiếu kiệt đã ngồi nhưng lần này lại có thêm gần mười hai người bước xuống xe trong đó Thiếu Kiệt thấy được có cả Tăng Anh Hùng. Hấn mới quay lại Nhìn Hà Vi hỏi.

- ủa những người này là?

- Người của Quân Khu lần này nhận lệnh của ông về Trực chiến trong đội cứu trợ cứu nạn. Thường thì mọi năm họ đều tập trung tại quân khu hết như kỳ này ông đi Lưu Minh nên phải đem theo họ.

Thấy Tăng Anh Hùng bước lên Máy Bay hấn cũng gật đầu chào ông. Một số người còn lại làm hiệu lệnh chào theo kiểu quân đội với Hà Thúc,xong Họ cũng bước ra phía sau tìm chỗ ngồi cho mình.

Lúc này hai người Phi Công bắt đầu đóng cửa lại tiến về buồn lái. Hà Vi mới đưa cho Thiếu Kiệt một cái chụp tai nghe nói.

- Cậu mang vào đi. Vì là máy bay trực thăng quân đội không như máy bay chuyên chở nên độ ồn rất là lớn giao tiếp qua cái này có thể dễ hơn.

Cầm chụp tai nghe tương đối to và nặng Thiếu Kiệt nhìn những người xung quanh, Thấy mọi người cũng mang lên tai nghe nên hấn đội vào. Vừa mang vào Thiếu Kiệt nghe được Hà Vi trêu đùa mình.

- Alo Alo đồng chí Thiếu Kiệt nghe rõ không, thử micro nào!

Hắn cũng vui đùa đáp lại Hà Vi.

- Đồng Chí Hà Vi rảnh rồi quá nên thử micro như vậy sao?

Tăng Anh Hùng cũng nghe thấy hai người đùa giỡn cũng thêm vào.

- Sau đây là kênh tám chuyện của Hà Vi, anh em nào nghe được thì nghe không nghe được yêu cầu đồng chí Hà Vi lặp lại.

Nghe Tăng Anh Hùng nói thế Hà Vi trừng mắt nhìn ông khiến Thiếu Kiệt không nhin được cười. Bây Giờ Hà Thúc mới nhẹ giọng cất tiếng làm toàn bộ tiếng cười đùa bỗng chốc im lặng.

- Mọi người có thời gian ba giờ trước khi vào vị trí trực chiến, những ai nhận được lệnh ở đâu sau khi xuống máy bay phải tập trung công tác của mình. Lần này phải hạn chế được thương vong và Thiệt hại lớn nhất cho nhân dân. Các Đồng Chí nghe rõ chưa.?

Một tiếng đồng thanh của mọi người trong máy bay đáp lại lời Hà Thúc.

- Rõ! Thừa lãnh đạo!

Lúc này chiếc máy bay trực thăng từ từ được kéo ra khỏi nhà chứa máy bay, đến một nơi thật sự đủ rộng cho chiều của cánh quạt. Từng Tiếng khởi động của Chiếc Cánh quạt vang lên tuy đã mang vào cái chụp tai, những Thiếu Kiệt vẫn cảm nhận thấy sự chuyển động của nó.

Thông qua sự rung động của những vật xung quanh, Cứ như thế một chiếc trực thăng rời khỏi sân bay Lưu Minh khi những giọt mưa vừa mới dừng hẳn, trong bóng tối của trời đêm trên cao một ánh sáng nhỏ nhấp nháy trên máy bay để cho những người đứng bên dưới có thể thấy được.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 80: Trung Đoàn

Sau Ba Tiếng chớp mắt trên ghế máy bay nghỉ ngơi lấy lại sức mọi người cũng đặt chân lên mặt đất lúc này trước mắt Thiếu Kiệt là một quân khu khá lớn. Dưới chân là một thảm cỏ xanh mượt được chăm sóc kỹ lưỡng hàng ngày. Xung quanh thảm cỏ có những ngôi nhà tường vôi vàng với mái ngói đỏ, Cửa gỗ phía xa bên kia là một dãy núi cao.

Phía xa trong doanh trại là những hào nước rộng. Nơi đó bên phải là một nhà để những xe chuyên dụng của quân đội, không khó để thấy những chiếc xe công binh thiết giáp. bên trái là một hàng những ngôi nhà mới được xây dựng dạng mở. Tuy trời tối nhưng Thiếu Kiệt vẫn thấy rõ được hết những gì được thu lại trong tầm mắt.

Bước ra khỏi thảm cỏ là một số chiếc xe việt dã của quân đội đã được đợi sẵn. phía bên cạnh là hơn hai mươi chiếc xe, đứng trước mỗi chiếc mà một nhóm binh lính gần một trăm người được trang phục chỉnh tề.

Nhóm hơn mười người của Tăng Anh Hùng từng người đứng lại trước hàng ngũ của mình bắt đầu kiểm duyệt quân số. Tăng Anh Hùng vẫn đứng cạnh Hà Thúc. Hà Vi lúc này cũng bước đến một trong những hàng ngũ của mình đang kiểm duyệt những quân số.

Lúc này Hà Thúc mới hướng Thiếu Kiệt nói.

- Cháu đi cùng đội của Hà Vi nên cháu qua bên đó tuy không cần kiểm duyệt đội ngũ như họ nhưng ông muốn cháu hiện giờ xem như mình là một người lính.

Dứt lời một người quân nhân đến trước Thiếu Kiệt đưa ra một bộ trang phục quân đội giống như của Hà Vi đưa cho hắn. Thiếu Kiệt nhận lấy trang phục rồi đi về hướng nhóm binh lính của Hà Vi.

Hắn định bước vào cuối hàng như bao người lính đang xếp hàng ở đây thì Hà Vi nói với Những người trước mặt mình.

- Đây là Đồng Chí Hoàng Thiếu Kiệt. Đồng chí Thiếu Kiệt cấp bậc ngang hàng với tôi. Nên trong chuyến công tác cứu trợ này lời đồng chí Thiếu Kiệt sẽ ngang hàng với tôi nên mọi người trong công tác lần này hết sức hỗ trợ.

Mọi người đứng trong hàng, nghe Hà Vi thông báo như thế đều hô to lên một tiếng

- Rõ Thừa Sếp!

Thiếu Kiệt lúc này không biết làm thế nào nên đứng lại cạnh Hà Vi. Bây Giờ Hà Vi đi tới trước Tăng Anh Hùng làm báo cáo quân số. Thiếu Kiệt Đứng ở đầu hàng của nhóm binh lính Hà Vi không biết làm gì nên cũng nhìn mọi người trước mặt nói.

- Tôi không biết các vị ở đây là ai, cũng chưa từng gặp mọi người. Nên trong công tác mới đầu có thể có nhiều điều chưa hiểu ý nhau nếu việc gì mọi người không hiểu hoặc có việc gì đó tôi làm sai, mọi người ở đây có thể góp ý, bởi lần này là lần đầu tiên tôi cùng mọi người ở đây hợp tác hi vọng mọi người đừng vì những lời vừa rồi của Hà Vi mà quá xem trọng chuyện này. Với tôi chỉ cần mọi người xem tôi như đồng đội cùng với mọi người là được.

Vừa dứt lời Hà Vi cũng đã trở về đứng cạnh Thiếu Kiệt. Nhìn về mọi người trong nhóm binh lính của mình lên tiếng

- Lần này là nhiệm vụ là lập tức di dời nhân dân các vùng có thể bị ảnh hưởng bởi cơn bão đang hình thành và giảm thiểu thiệt hại về người và của cho dân chúng trong phạm vi hoạt động của trung đoàn H-342. Mọi người nghe lệnh xuất phát!

Thiếu Kiệt cùng với mọi người đều cấp tốc lên xe Hà Vi hướng Thiếu Kiệt kéo lên một chiếc xe bộ binh ngồi ở trong vị trí cạnh lái xe nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Cảm thấy thế nào? hoành tráng không?

Thiếu Kiệt lúc này cũng nhìn Hà Vi cười bởi khi hẳn nghe từ trung đoàn từ Hà Vi hẳn hơi có bất ngờ vì nếu là một trung đoàn thì sao trước mặt của Hà Vi và hẳn thì tương đối quá ít người chỉ tầm gần trăm người.

- Sao lại tới trung đoàn. mà nếu trung đoàn thì phải rất nhiều người mới đúng, ở đây mình thấy nhóm người của mình chỉ tầm gần trăm người thôi mà.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Hà Vi cũng bật cười nhìn hẳn đáp.

- Phải là Trung Đoàn thôi, ở đây hơn trăm người này đại diện các cấp nhỏ nhất trong quân khu rồi.

- Ý bạn là sao mình không hiểu lắm về vấn đề này làm sao chỉ là các cấp nhỏ nhất trong quân khu này?

Thiếu Kiệt cũng không khỏi ngạc nhiên bởi câu nói của Hà Vi hẳn hoàn toàn không hiểu rõ các cấp bậc phân chia quân đội. Hà Vi biết hẳn không hiểu rõ về vấn đề quân nhân này nên cũng giải thích cho hẳn nghe.

- Chế độ quân đội gồm nhiều cấp bậc đội ngũ như tiểu đội, trung đội, đại đội. Mà cứ ba đại đội thì là một tiểu đoàn. Mà một tiểu đoàn không chỉ có bộ binh mà còn có thêm một đại đội hỏa lực với các trung đội công binh,

thông tin, vận tải, quân y. thường một tiểu đoàn là ba trăm đến năm trăm người Trung đoàn cũng vậy là tập hợp ba ta tiểu đoàn với một tiểu đoàn hỏa lực cùng với các tiểu quan quân y, công binh, vận tải. một trung đoàn gồm một ngàn năm trăm đến ba ngàn người. Nếu tập trung hết ở đây thì không đủ hết. thế nên ở đây chỉ là đại diện thôi.

- Vậy nếu chỉ đại diện không thì lúc cứu hộ có ít người quá không còn những người khác thì sao?

Thiếu Kiệt lúc này cũng biết trung đoàn có số lượng bao nhiêu mà nơi đây chỉ chưa tới một phần mười trong số đó cũng lo lắng không đủ người cứu trợ nên hỏi Hà Vi.

- Bạn khờ vậy, mỗi bộ phận trung đoàn đều có một quân khu riêng. giờ xe bắt đầu về quân khu của Trung đoàn. những người ở đây sẽ điều lệnh cho những người lính ở dưới họ. Rồi những người lính kia lại chỉ huy đại đội, trung đội hay tiểu đội họ được giao trọng trách cứ như thế phân cấp cho binh lính bên dưới cùng.

Bây giờ Thiếu Kiệt mới hiểu được phần nào chế độ quân cấp của quốc gia, mà đối với hắn thì đây đã được giản lược một cách tốt nhất mà Hà Vi muốn truyền tải cho hắn hiểu được trong thời gian ngắn.

- Vậy bây giờ bắt đầu về Quân khu Trung đoàn sau đó mới bắt đầu hiệu lệnh làm việc à.

- Đúng rồi! hiện tại xe chạy trong khoảng ba mươi phút nữa thì tới sau đó cũng như lúc này kiểm duyệt quân rồi mới xuất phát đến từng bộ phận dân cư trong vùng cần cứu trợ.

Hắn cũng im lặng bởi lúc này hắn hiểu hết được càng là cấp thấp nhất của người lính lại phải cố gắng phấn đấu bởi, những người lính cấp thấp này là người hoạt động chính trong công việc.

Khi đến Quân Khu hẳn đứng cạnh Hà Vi khi điểm danh quân số, cũng như quan sát mọi người xung quanh. Sau khi nhận được báo cáo quân số. Hà Vi bắt đầu cho những người này xuất phát vào vị trí đi đến từng bộ phận nơi cần thiết hỗ trợ. Đợi sau khi rời mọi người đã rời đi hết Hà Vi mới quay lại chỗ Thiếu Kiệt nói.

- Còn bốn giờ trước khi trời sáng cậu đi nghỉ ngơi một chút lấy lại tinh thần bắt đầu ngày mai sẽ mệt đấy.

Theo chân Hà Vi đến một phòng dành cho các cấp bậc cao của quân đội trong doanh trại, Thiếu Kiệt để túi xách của mình qua một bên nhìn xung quanh mọi thứ được sắp xếp gọn gàng đến cái gối, cái mền cũng được xếp gọn thành hình vuông đặt sẵn trên giường. Lúc này hẳn mới cảm thấy quân đội là một nơi quá nề nếp. không thích hợp với tác phong tự do của mình.

Lúc này tại thành phố Lưu Minh, một căn phòng tối một người đàn ông đang ngồi cạnh cửa sổ hút thuốc. người để trần, còn hạ thân được quấn bằng một chiếc khăn bông. Người này không ai khác đó chính là Cửu Hùng, lão đại của Cửu Hùng Bang.

Tại chiếc giường gần đó trong căn phòng, một người phụ nữ không mặc y phục, được che lại bởi cái chăn bông nở một nụ cười trên môi.

Tiếng chuông điện thoại trên bàn vang lên phá vỡ cái không khí im lặng của nơi này. Người đàn ông kia đưa tay cầm lên cái điện thoại, nhìn vào dãy số hiển thị trên màn hình rồi bấm nhận cuộc gọi.

- Có chuyện gì thế?

- Lão đại thằng nhóc được theo dõi hôm nay có hành động lạ! trời mưa nó chạy qua nhà con bé lần trước được một khoảng thời gian nó theo xe trở về nhà rồi lấy hành lý ra thẳng sân bay. Đi cùng nó có một ông già nào đó, Hiện tại xem như mất dấu nó vì không điều tra được nó lên máy bay đi đâu

vì bọn em không theo dõi được trong sân bay với chẳng ai biết ai đã mua vé với làm thủ tục cho nó. Bây giờ sao đại ca.

Trầm ngâm một lúc Cửu Hùng mới nói.

- Chắc là nó sẽ không đi nước ngoài. Vì nếu nó đi nhanh như thế chỉ có trong nước mà như thế thì nó sẽ trở về. Tạm thời đình chỉ việc điều tra thẳng nhóc cho đến khi nó xuất hiện, nhưng vẫn cầm chốt cho người theo dõi nhà nó. khi nào nó xuất hiện thì tiếp tục theo dõi. Tìm xem có hồ sơ gì về ông già đi với thẳng nhóc không?

- Vâng để em cho người sắp xếp làm ngay.

Thở dài một hơi Cửu Hùng đưa điều thuốc lên môi kéo một hơi thả ra một làn khói rồi đưa điều thuốc về cái gạt tàn gần đó dập tắt. Trong đầu hần suy nghĩ rất nhiều điều một thẳng nhóc như Thiếu Kiệt sao khó lòng nắm bắt hành tung như thế.

Cứ tưởng chừng như nó đơn giản nhưng mà giờ lại phát sinh điều không muốn. Nhiệm vụ của hần bây giờ là đợi trời sáng lúc đó mới hướng Hoàng Chí Kim báo cáo dù sao giờ cũng không còn sớm, mà làm phiền Hoàng Chí Kim bây giờ có thể không hay bởi họ khác với hần, hần vì mỗi ngày phải lăn lộn trong xã hội nên những ngày thức thâu đêm với hần chẳng là gì còn họ thì khác.

Hần lại tiếp tục hướng về cái giường bắt đầu nằm xuống cạnh người phụ nữ kia chỉ một lúc sau căn phòng lại phát ra những tiếng rên rỉ của người nữ nhân và một số âm thanh lạ

Thông tin về các cấp bậc quân đoàn trong truyện:

Về bộ binh, thành phần tổ chức cơ bản nhất của là tổ chiến đấu gồm 3 người, thường được gọi là tổ "tam tam".

Các cấp sau được tổ chức theo nguyên tắc "tam tam chế".

Tiểu đội có 3 cấp cơ bản là 7, 9 và 12 người. Phổ biến nhất là 9 người chia thành 3 tổ chiến đấu. Vũ khí có thể là 1 B-40/41, 1 M-79, 1 trung liên RPD/RPK hoặc đại liên cá nhân PK (hiếm), còn lại là AK.

Trung đội gồm 3 tiểu đội và trung đội bộ, quân số từ 20-36 người.

Đại đội gồm:

- 3 trung đội bộ binh.

- Đại đội bộ gồm chỉ huy đại đội + một số trinh sát, liên lạc, thông tin.

Quân số đại đội khoảng 80-120 người.

Tiểu đoàn gồm:

- Tiểu đoàn bộ, tương đương 1 trung đội gồm chỉ huy tiểu đoàn, bộ phận vệ binh, trinh sát, công binh, thông tin.

- 3 đại đội bộ binh.

- 1 đại đội hỏa lực, thường bao gồm các trung đội: B-41, đại liên (K-53/63), cối (60mm và 82mm), chống tăng (ĐKZ 75/82mm), phòng không (DShk 12,7mm).

- Các trung đội công binh, thông tin, vận tải, quân y.

Quân số tiểu đoàn từ 300-500 người.

Trung đoàn gồm:

- Trung đoàn bộ, gồm chỉ huy trung đoàn, bộ phận vệ binh, trinh sát, công binh, thông tin.

- 3 tiểu đoàn bộ binh.
- 3 đại đội hoả lực: cối (82mm), chống tăng (ĐKZ 75/82mm), phòng không (DShk 12,7mm).

- Các đại đội công binh, thông tin, vận tải, quân y.

Quân số trung đoàn từ 1.500-3.000 người.

Lữ đoàn gồm:

- Lữ đoàn bộ.
- 4 tiểu đoàn bộ binh.
- 1 tiểu đoàn pháo binh.
- 1 tiểu đoàn phòng không.
- Các đại đội công binh, thông tin, vận tải, trinh sát...

Quân số lữ đoàn khoảng 3.500 người.

Lữ đoàn có thể coi là sư đoàn rút gọn, được biên chế đầy đủ các thành phần binh chủng để đảm bảo khả năng tác chiến độc lập.

Sư đoàn bộ binh gồm:

- Sư đoàn bộ.
- 3 trung đoàn bộ binh.
- 1 trung đoàn pháo binh và 1 tiểu đoàn phòng không (37mm). Trung đoàn pháo này thường gồm các tiểu đoàn lựu pháo (105 hoặc 122mm), pháo nòng dài (76,2 hoặc 85mm), cối nặng (120 hoặc 160mm).

- Các tiểu đoàn công binh, thông tin, vận tải...
- Các đại đội đặc công, trinh sát, quân y, phòng hoá...

Trong một số trường hợp, sư đoàn còn được biên chế thêm 1 tiểu đoàn xe tăng hoặc pháo tự hành.

Sư đoàn bộ binh cơ giới gồm:

- Sư đoàn bộ.
- 3 trung đoàn bộ binh cơ giới.
- 1 trung đoàn pháo binh và các tiểu đoàn pháo chống tăng, pháo phản lực.
- 1 trung đoàn phòng không.
- 1 tiểu đoàn xe tăng.
- Các tiểu đoàn trinh sát, công binh, quân y, vận tải, sửa chữa.
- Các đại đội vệ binh, phòng hoá.

Quân số sư đoàn nói chung từ 8.000-10.000 người.

Quân đoàn, là cấp lớn nhất trong biên chế, bao gồm:

- Quân đoàn bộ.
- 3-5 sư đoàn bộ binh.
- 1 lữ đoàn xe tăng thiết giáp.
- 1 lữ đoàn pháo binh: pháo tầm xa 122, 130, 155mm, pháo phản lực H-12, BM-13/14/21...

- 1 lữ đoàn phòng không: cao xạ 37mm, 57mm.
- 1 lữ đoàn công binh.
- 1 trung đoàn thông tin.
- Các đơn vị khác như đặc công, trinh sát, phòng hoá, vận tải....

Quân số quân đoàn khoảng từ 30.000-50.000 người

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 81: Trước Bão

Khi ánh nắng vẫn chưa ló dạng. Thiếu Kiệt được Hà Vi đánh thức. Qua một giấc ngủ ngon Thiếu Kiệt hẳn cũng lấy lại được tinh thần cần thiết. Thay bộ y phục quân Nhân trên người mang đôi giày cổ cao. Thiếu Kiệt trông giống một người lính hơn là học sinh.

Hà Vi thay hẳn xếp lại mền gối như lúc ban đầu, nhìn cô nàng xếp những thứ nằm trên giường như thế này hẳn cũng chẳng biết gì hơn là nhìn bởi hẳn không thể nào xếp gọn được như thế dù đã thử rất nhiều cách.

Theo Hà Vi lên một chiếc xe rời khỏi quân doanh Thiếu Kiệt mới hỏi.

- Hôm qua sao tối rồi mà vẫn cho Linh xuất phát. sao không để hôm nay rồi hãy đi luôn.

- Hôm qua trong tối các binh sinh đi đến các nơi cần thiết bắt đầu thiết lập các trạm tiếp ứng cần thiết. nếu hôm nay sẽ không kịp vì một phần dụng liệu, cùng một số đồ tiếp ứng cho người dân cần vận chuyển nên phải hoạt động trong đêm. Nhưng mà bạn yên tâm họ hoàn toàn biết phải phân công thế nào để giữ gìn sức khỏe trước khi bão tới.

Chiếc xe tiến vào một trung tâm hành chính quận được đặt ở vị thế cao và kiên cố. Với khoảng sân khá rộng xung quanh, lúc này được trang bị các lều bằng bạt màu xanh. Được chia làm nhiều hàng ngang được cố định chắc chắn bên trong trung tâm hành chính lúc này mọi thứ đồ dùng hàng ngày được sắp xếp gọn lại để lấy không gian.

Lương thực, và các mền mùng chiếu gối dành cho người bị nạn, được đặt một góc có các vị bác sĩ, y tá điều đến đây để phòng trường hợp cấp bách nhất.

Hà Vi vừa đi vừa giới thiệu sơ qua cho Thiếu Kiệt biết, đi đến đâu cũng có người chào nên cũng làm hấn thấy không thích hợp lắm. Nhưng hấn không nghĩ đến cấp bậc quân hàm mà Hà Vi đang mang trên bộ quân phục lại hướng hấn giới thiệu các công tác ở đây, nên mọi người tưởng hấn là cấp trên đi giám sát.

Lúc này bên ngoài một người lính chạy tới chỗ Hà Vi. Làm ra tư thế đúng chuẩn quân nhân chào với cấp trên.

- Báo Cáo Thủ Trưởng! công việc chuẩn bị cho đội cứu nạn cứu trợ hoàn tất. Hiện tại cơn bão vừa hình thành mong thủ trưởng cho anh em xuất phát lên đường di dời người dân trong vùng dự đoán bão sẽ đi qua.

Hà Vi lúc này gật đầu hướng người lính kia nói.

- Tất cả binh sĩ lên đường di dời nhân dân vùng bão lũ và giảm thiểu thiệt hại càng lớn càng tốt.

Bây Giờ Hà Vi cũng quay lại nhìn Thiếu Kiệt hỏi.

- Thiếu Kiệt bạn chọn vùng hậu cần hay là phía tiền tuyến để hỗ trợ người dân?

Thiếu Kiệt hấn đã không đi thì thôi chứ đã đến nơi đây mà hấn chỉ làm ở công việc hậu cần thì đâu còn ý nghĩa gì nên cũng đáp lại.

- Để mình cùng với mọi người di dời người dân vùng gặp nạn.

- Như vậy cũng được cậu cùng với tiểu đoàn bộ binh số một cùng nhau thao tác di dời người dân đi, nên nhớ bảo toàn sự an toàn cho chính bản

thân mình là tiền vốn tốt nhất để hoạt động công tác.

Gật đầu Thiếu Kiệt cùng người lính kia ra khỏi nơi đây, lên xe theo tiểu đoàn của mình được Hà Vi nói bắt đầu công việc di dời người dân. Đối với những người dân sống ở các vùng có nguy cơ sạt lở đất cao nhất, được lệnh lập tức di dời.

Trên xe tại các con đường lớn nhỏ dẫn vào vùng núi có những loa phát thanh từ trung tâm hậu cần được phát lên những tiếng thông báo để người dân có thể nghe thấy.

Tin bão khẩn cấp: hồi bảy giờ ngày hôm nay, phát hiện cơn bão số sáu Hagupit, vị trí tâm bão ở vào khoảng 18,9 độ Vĩ Bắc; 123,4 độ Kinh Đông, cách đảo Lu - Đông (Phi-Lip-Pin) khoảng 160km về phía Đông Đông Bắc. Sức gió mạnh nhất ở vùng gần tâm bão mạnh cấp 13 (tức là từ 134 đến 149 km một giờ), giật trên cấp 13.

Dự báo trong hai mươi bốn giờ tới, bão số sáu (Hagupit) di chuyển theo hướng giữa Tây và Tây Tây Bắc mỗi giờ đi được khoảng 20 - 25 km và tiếp tục mạnh thêm. Như vậy khoảng đêm nay, bão sẽ đi vào vùng biển phía Đông khu vực Bắc biển Đông. Đến 7 giờ ngày mai vị trí tâm bão ở vào khoảng 20,3 độ Vĩ Bắc; 118,0 độ Kinh Đông. Sức gió mạnh nhất vùng gần tâm bão mạnh cấp 13, cấp 14 (tức là từ 134 đến 166 km một giờ), giật trên cấp 14. Tính từ tâm bão vùng gió mạnh nguy hiểm từ cấp 10 trở lên có bán kính khoảng 150 km, từ cấp 6 trở lên có bán kính khoảng 350 km.

Trong hai mươi bốn đến bốn mươi tám giờ tới, bão số sáu (Hagupit) tiếp tục di chuyển theo hướng giữa Tây và Tây Tây Bắc mỗi giờ đi được khoảng 20 – 25 km. Đến 7 giờ ngày 24 tháng 9 vị trí tâm bão ở vào khoảng 21,2 độ Vĩ Bắc; 112,4 độ Kinh Đông, cách bán đảo Lôi Châu (Trung Quốc) khoảng 200km về phía Đông. Sức gió mạnh nhất vùng gần tâm bão mạnh cấp 13 (tức là từ 134 đến 149 km một giờ), giật trên cấp 13. Tính từ tâm

bão vùng gió mạnh nguy hiểm từ cấp 10 trở lên có bán kính khoảng 120 km, từ cấp 6 trở lên có bán kính khoảng 300km.

Trong 48 đến 72 giờ tới, bão Hagupit di chuyển theo hướng giữa Tây và Tây Tây Bắc mỗi giờ đi được khoảng 20 km. Đến 7 giờ ngày 25/9 vị trí tâm bão ở vào khoảng 21,9 độ Vĩ Bắc; 107,1 độ Kinh Đông. Sức gió mạnh nhất vùng gần tâm bão mạnh cấp 9, cấp 10 (tức là từ 75 đến 102 km một giờ), giạt trên cấp 10. Tính từ tâm bão vùng gió mạnh nguy hiểm từ cấp 6 trở lên có bán kính khoảng 250 km

Do ảnh hưởng của bão, từ chiều tối nay vùng biển phía Đông Bắc khu vực Bắc Biển Đông có gió mạnh dần lên cấp 9, cấp 10, sau tăng lên cấp 11, cấp 12, vùng gần tâm bão đi qua cấp 13, cấp 14, giạt trên cấp 14. Biển động dữ dội. Yêu cầu người dân nơi vùng tâm bão đi qua nhanh chóng sơ tán đến các điểm cứu trợ cứu nạn gần nhất. vui lòng đem theo tất cả các hành lý tư trang, để lại những vật dụng không cần thiết, hoặc gia cố nhà cửa một cách chắc chắn đối với các vùng lân cận.

Tiếng Loa phóng thanh hết lần này đến lần khác được phát ra nhằm cảnh báo người dân làm cho Thiếu Kiệt thấy được mỗi lần mưa bão thật sự quá khó khăn cho người dân sống trong vùng thường xuyên gặp bão. Thiếu Kiệt quay sang hỏi người lính bên cạnh mình.

- Năm nào cũng như thế này hay sao?

- Thưa thủ trưởng! Mọi năm thông tin cơn bão có trễ hơn, nên công tác di dời và phòng chống cứu nạn tương đối chậm. Nhưng năm nay lại khác cơn bão này do biết sớm, nên mọi công tác triển khai rất thuận lợi, chỉ còn một số vùng người dân sống sâu trong núi là phải đi đến triển khai di dời. Năm nay chắc sẽ tốt hơn hi vọng cơn bão đi chậm một chút để có thời gian di dời hết mọi người.

Nghe người quân nhân bên cạnh nói thế, Thiếu Kiệt nhìn ra ngoài đường, bên ngoài bắt đầu rớt những hạt mưa, mà chiếc xe vẫn chậm chạp chạy trên đường. Chưa kể phải dừng lại những trụ đèn đỏ do phía trước có xe cản lại. Thêm vào Một số phương tiện lưu thông không đúng phần đường, làm cho xe di chuyển không nhanh được khiến cho Thiếu Kiệt nhú mày gấp rút hỏi với người lính làm lái xe.

- Trên xe có còi lệnh không???

- Dạ xe có còi chuyên dụng!

- Bật còi chuyên dụng lên, việc này gấp không thể cứ rề rà như vậy được. tôi yêu cầu anh tăng tốc phải đến chỗ người bị nạn sớm nhất. Như thế này chậm rất nhiều.

Tiếng còi được bật lên mọi xe đang lưu thông chặn đường cũng từ từ dẹp ra một con đường cho xe tải lính của Thiếu Kiệt vượt lên. Chưa kể đến những chỗ có đèn đỏ mọi người nghe tiếng còi phát ra cũng ngưng lại để cho xe qua trước. Cầm vào bộ đàm của xe, Những nơi đông xe Thiếu Kiệt đều nói.

- Mọi phương tiện vui lòng di chuyển về phía bên phải để cho xe cứu hộ cứu nạn người dân trong vùng gặp thiên tai thi hành nhiệm vụ.

Người Lính ngồi kế bên thấy Thiếu Kiệt như thế cũng háo hức theo. Những lần trước hẳn cũng đã từng tiếp xúc với một số lãnh đạo trong đoàn đi cứu hộ nhưng đây là lần đầu hẳn thấy được một người ngang hàng với sếp của mình, lại hăng hái đi vào vùng bị nạn như thế này.

Thường những lãnh đạo xuống tới nơi là lúc bão vừa qua hoặc mưa đã tạnh chỉ để thăm hỏi mà không phải hành động như vị thiếu niên trẻ tuổi này. Một số trạm có cảnh sát giao thông đang làm nhiệm vụ điều tiết nghe được lời của Thiếu Kiệt từ loa phóng thanh cũng lên xe mở đường cho xe chuyên chở lính của hẳn.

Xe ngày một nhanh trên mặt những người binh lính một số lúc đầu còn lo lắng. giờ đây ngày càng háo hức. Đa phần những binh lính ngồi trên xe đều là người dân ở vùng gần đây được nhập ngũ trong diện nghĩa vụ quân sự. Tuy ở khắp mọi nơi khác nhau đều chung một xe như thế này, nhưng ai cũng hiểu nếu chậm chỉ cần trong phút chốc sẽ dẫn đến nhiều thiệt hại đối với mọi người.

Thấy xe ngày một tăng tốc trên đường đi Thiếu Kiệt lúc này mới cảm thấy nhẹ nhõm. Hắn nhìn người quân nhân cạnh mình hỏi.

- Bây giờ chúng ta sẽ đến đâu thế?

- Thừa Thủ Trưởng đội chúng ta lần này sẽ cứu hộ cứu trợ người dân ở vùng phía tây. Đã có một nhóm hậu cần quân y đi trước bắt đầu xây dựng lều trại ở những nơi kiên cố còn chúng ta tới là đi vào từng khu vực nhà dân vùng có nguy cơ sạt lở cao để thuyết phục họ di dời. Nếu xét theo tình hình bây giờ thì khoảng hơn hai giờ nữa là đến nơi làm nhiệm vụ.

Nhìn vào đồng hồ trên chiếc điện thoại của mình lúc này là 9h25 vậy là 11 giờ hơn tới nơi. Thiếu Kiệt cũng chưa từng thuyết phục người dân di dời bao giờ nên hỏi người quân nhân kia.

- Thường công tác di dời có dễ không. Người dân có một lòng hợp tác với chúng ta không? tôi chưa từng làm công tác này nên hỏi anh cho biết để lát còn thích ứng.

- Thừa Thủ Trưởng công việc này tương đối khá khó khăn, một số người dân cứ xem như là dọn nhà nên bao nhiêu đồ đạc đều gom lại nên cũng khá khó cho việc thuyết phục.

Thiếu Kiệt trầm ngâm một lúc rồi nói với người quân nhân.

- Tôi biết rồi mà mai mốt đừng gọi tôi là thủ trưởng Tôi không quen cho lắm cứ gọi là Thiếu Kiệt là được.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 82: Làng Khó Di Dời

Khi Thiếu Kiệt đến nơi đóng quân doanh trại cứu trợ cứu nạn mọi thứ được sắp xếp gần giống như tại trung tâm của Hà Vi. Thiếu Kiệt bước xuống xe binh lính trên xe cũng xuống xếp thành hàng.

Thấy mọi người đã ổn định, đầy đủ Thiếu Kiệt bắt đầu tiến hành chia tổ công tác. trên một cái bản đồ được đánh dấu từng khu vực đồi núi. hộ dân cư sống trong vùng nguy hiểm cần được di dời.

- Hiện tại tất cả đội ngũ đã nhận được lệnh lập tức xuất phát. Tôi xe đi cùng đội một còn tất cả các đội còn lại nhanh chóng tiếp cận với người dân và di dời về đây cho khu hậu cần.

Mọi người rời khỏi nơi đây Thiếu Kiệt theo mang theo một nhóm người đi bộ lên trên đồi dốc. Vì địa hình khá hiểm trở đường mưa đất đá trơn trượt không như những ngày nắng nên mọi người khá cẩn thận. ai trên người lúc này cũng mặc trên người một bộ áo mưa.

Người lính lúc này ngồi trên xe bên cạnh Thiếu Kiệt cũng đi cùng hẳn, bởi một phần sợ Thiếu Kiệt không quen với địa hình đường núi, phần lại sợ nguy hiểm đến sự an toàn của hẳn nên người lính này lúc nào cũng đi cạnh Thiếu Kiệt.

- Anh Tên gì? công tác trong quân đội được bao nhiêu năm rồi?

- Thừa Thủ Trường tôi tên là Trương Chí Trọng hiện là tiểu đoàn phó tiểu đoàn bộ binh số hai trực thuộc trung đoàn số một thuộc quân khu tư lệnh H-342 Hiện tại đây là năm thứ 4 tôi công tác.

Thiếu Kiệt nhìn người lính cũng cười cười. hắn không nghĩ đến mình chỉ hỏi một câu đơn giản thế mà người này lại thật sự nghiêm chỉnh báo cáo như thế.

- Anh không cần phải trình trọng như thế đâu cứ như bình thường là được cũng đừng gọi tôi là thủ trưởng gì hết tôi nhỏ hơn anh nên cứ gọi là Thiếu Kiệt là được. Anh Trọng này, còn bao nhiêu lâu mới tới thôn gần nhất?

- Cũng khoảng nửa giờ đi đường, dù sao địa hình nơi đây thường là đất đá mềm nên dễ dàng xảy ra chuyện sạt lở, mà năm nào cũng thế người dân ở đây nhất quyết không chịu đi, mặc dù nhà nước tìm cho một chỗ cố định khá tốt.

Trầm ngâm một chút Thiếu Kiệt mới nói

- Không có cách nào khác à! Chứ cứ để như thế này hoài sao được.

- Cũng không có cách nào khác. Bởi người dân trong vùng không tin tưởng nhà nước, họ chỉ theo trưởng làng đó thôi mà người này cực kỳ khó chịu. Ông ta quyết cố thủ trong nhà mình không chịu đi. Năm ngoái có cán bộ còn bị ông ta triệu tập mọi người dân trong làng đuổi đánh.

Vừa đi theo những người lính phía trước Thiếu Kiệt càng suy nghĩ. Tại sao một người trưởng làng lại bất chấp an nguy của mọi người mà lại làm hành động điên rồ như thế. Ai cũng quý mạng sống của mình có lý nào lại đặt mình vào vòng nguy hiểm. Người trưởng làng này có vấn đề.

- Chuyện này năm nào cũng xảy ra như thế rồi những năm trước làm sao mọi người di dời được?

- Thường những năm trước tới tận khi nào bão sắp tới gần mọi người trong làng lo sợ hắn mới chịu đồng ý để mọi người di tản. mà khi bão vừa dứt hắn lại là người đi về đầu tiên.

Trương Chí Trọng cũng ngạc nhiên với câu hỏi của Thiếu Kiệt nhưng cũng trả lời. lúc này bản năng vốn có hẳn cũng cảm nhận thấy điều gì đó không ổn từ người Trưởng Làng này.

- Ý của ngài là người trưởng làng này có điều gì mờ ám sao?

- Đừng gọi bằng ngài nữa! anh cứ nghĩ xem một ngôi làng như thế lại ít tiếp xúc với bên ngoài, an nguy tính mạng của người dân cùng làng mà người này biết nguy hiểm vẫn cố ở lại, còn kích động dân làng phản kháng người công tác. Không có vấn đề mới là chuyện lạ. Anh cho một người liên hệ bên nhân khẩu khu vực lấy hồ sơ người này, chắc chắn phải có gì đó mà mình chưa biết.

Trương Chí Trọng nghe theo lời nói của Thiếu Kiệt cho một người quay trở lại khu cứu trợ bắt đầu thu thập hồ sơ của vị trưởng làng kia.

Mưa lúc này càng ngày càng nặng hạt, trong đường rừng lại càng ẩm thấp lại thêm đất mềm nên giờ đây giày ai cũng dính đầy đất làm đôi chân ngày càng nặng thêm.

Qua một thời gian đi trong cánh rừng, mọi người cũng đến được ngôi làng nhỏ nằm trên núi. Nơi địa hình tương đối bằng phẳng ngôi làng được dựa vào lưng của một vách núi. Nhìn cảnh như thế Thiếu Kiệt cũng lắc đầu cảm thán những năm qua thật sự quá may mắn nếu chỉ cần mưa đủ lớn, nước đủ nhiều cũng có thể kéo cả làng này dưới đồng bùn đất của vách núi kia.

Thấy nhóm người Thiếu Kiệt tiến vào trong làng, một cậu bé đang tắm mưa ngoài trời khoảng bốn năm tuổi. Gần đó là một người phụ nữ đang đứng nhìn đứa nhóc. Thấy mọi người nhóm Thiếu Kiệt vừa đi lên, Chú nhóc định chạy lại thì mẹ cậu ta lại ôm lấy con mình vào trong nhà đóng cửa lại.

Thấy hiện trạng trước mắt Thiếu Kiệt cũng lắc đầu. Văn Kinh nghiêm như mọi năm Trương Chí Trọng cầm loa lên bắt đầu nói.

- Hiện nay có cơn bão số sáu sắp di chuyển qua địa phận làng mình bà con dân trong làng vui lòng thu xếp hành lý tư trang các vật gọn nhẹ di dời tránh hiện trạng sạt lở đất ảnh hưởng tới tính mạng người thân và gia đình.

Nhóm người Thiếu Kiệt không đợi quá lâu, một số người đàn ông và thanh niên trong làng, nhanh chóng đến gần chỗ của nhóm người Thiếu Kiệt. Người đàn ông đứng trước toàn bộ người khỏe mạnh trong làng nói với nhóm Thiếu Kiệt.

- Mấy người lại lên đây làm gì? năm nào cũng nói sạt lở nhưng bão đi qua hoàn toàn không thấy gì. Năm nay lại định lừa gạt mọi người phải bỏ cả vài bữa để phải đợi chờ mấy người à.

- Ông không thể nói thế được, người dân trong làng ông là người tiếp xúc nhiều nhất ông lại không quan tâm đến sự an nguy của mọi người sao.

Trương Chí Trọng cũng mất bình tĩnh với người đàn ông này bởi hẳn biết chỉ có nơi đây năm nào cũng là người di dời sau cùng mà lúc đó toàn bộ đội và người dân hoàn toàn nằm trong hoàn cảnh nguy hiểm nào là đất đá quá mềm đường đi xuống núi trơn trượt.

- Mấy người muốn làm gì làm chúng tôi ở đây không đi đâu hết. cứ làm lớn chuyện nào là sạt lở bão tới cây đổ đè xập nhà. mấy người chỉ biết làm lớn chuyện chẳng được gì toàn nói xạo năm nào cũng thế.

Thấy người trưởng làng này nhất quyết như thế Thiếu Kiệt lấy tay ngăn Trương Chí Trọng lại nhìn người trưởng làng kia nói.

- Xin lỗi cho phép tôi hỏi ông là gì trong nhóm người này?

- Tôi là Trưởng làng của cái chỗ này. Còn cậu là ai mới tới à định thay cho tên này sao?

Thiếu Kiệt cũng chỉ cười cười nhìn ông ta mà nói.

- Vậy ông tên gì?

Người trưởng làng cũng thấy kỳ lạ với những câu hỏi của Thiếu Kiệt. Nhưng vẫn ra vẻ hùng hổ nói.

- Tao tên gì mà có quyền hỏi sao? mà là cái gì ở chỗ này mà mà hỏi?

Trương Chí Trọng thấy thế cũng nói nhỏ với Thiếu Kiệt.

- Ông ta là Mai Lộc trưởng làng mà anh nói đó Thiếu Kiệt

- Xem ra ông Mai cho là tôi không có quyền nói chuyện. Nhưng mà tôi nói thẳng cho ông biết tôi tới đây điều tra ông. Mấy năm qua lần nào ông cũng chống đối việc di dời nhà người dân tránh bão. biện minh lý do đủ điều. Tôi tình nghi ông tiếp tay cho bọn buôn lậu hoặc ông đang tàng trữ vũ khí hoặc hàng cấm trong nhà. Mời ông về đồn cảnh sát hiệp trợ điều tra sự việc.

Mai Lộc Nghe Thiếu Kiệt nói như vậy cũng tái mặt đi mọi người xung quanh cũng nhìn về hắn như muốn hỏi điều gì đó. Hắn lúc này tức giận quát lên.

- Người nói láo. làm gì có những chuyện đó, tất cả đều là bịa đặt. Mọi người đừng nghe hắn nói bậy. Chuyện này hắn bịa ra nhằm tổn hại uy tín của tôi khiến mọi người phải di dời.

- Ông cứ yên tâm người thu thập hồ sơ vật chứng của ông chúng tôi đều có đủ cả rồi lát nữa đem lên đây chỉ việc bắt ông nữa là xong thôi. Ông Chạy không thoát đâu.

Trương Chí Trọng định nói gì đó với Thiếu Kiệt gì đó thì Mai Lộc hăm hực nói một câu kéo tất cả mọi người đi.

- Hư các người muốn thu thập gì đó thì làm ta về. xem các người năm nay giở trò gì.

Thấy phản ứng của Mai Lộc như thế Thiếu Kiệt mỉm cười, nhìn Trương Chí Trọng nói.

- Tên này có vấn đề nghiêm trọng cho mọi người chia ra xung quanh làng, Để ý hành động của hắn, Thế nào cũng thu được kết quả chắc chắn sẽ có bằng chứng trong nhà hắn nhưng phải đợi. đợi lều tối nay tức tức chia ca ngày đêm theo dõi.

- Thiếu Kiệt em chắc chuyện này không? nếu mà làm như vậy chậm trễ di dời những nơi khác.

Thiếu Kiệt trầm ngâm một lúc rồi nhìn theo hướng Mai Lộc đã rời đi nói

- Chuyện này hơn bảy mươi phần trăm là thật, dù sao mọi chuyện em sẽ chịu trách nhiệm. Cho một số anh em đợi lều, còn một số người khác chia ra canh chừng em đi gọi điện thoại một chút.

- Chắc việc đợi lều chắc sẽ tốn nhiều thời gian đấy Thiếu Kiệt, mọi năm lên đây thường không ở lại nên cũng không đem lều bạt theo dù sao cũng gần để anh cho người đi lấy.

Gần đó trong nhà của Mai Lộc. Có hơn năm người sắc mặt trầm trọng.

- Chuyện này sao bây giờ Lộc thúc! Con thấy bọn nó chia người ra xung quanh làng rồi.

- Yên tâm đi chắc cũng chỉ như mọi năm tới gần chiều tối là bọn nó về dưới trạm dù sao ở đây vẫn còn hàng chưa chuyển đi ta đã liên hệ với

người nhận hàng có lẽ tối nay họ nhận hàng xong lúc đó còn lại cũng không bao nhiêu để vào hầm là tốt nhất rồi nên cứ yên tâm.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 83: Hành Động Trong Đêm .

Trong lúc đợi chờ mọi người vào vị trí đem ngôi làng vây quanh bởi địa hình không thuận lợi nên chỉ được một phần nào đó nên lúc này Thiếu Kiệt mới lấy điện thoại ra nhờ sự viện trợ của Hà Vi.

- Alo có chuyện gì mà rảnh rồi gọi điện thoại cho mình thế Thiếu Kiệt!

- Chuyện là bên đội mình có thể là người trong làng này có một số vấn đề, mình chưa biết là vấn đề gì nhưng có vẻ như họ đang có một số việc làm phi pháp nào đó. Tuy nói đây là lúc cứu trợ di dời người dân nhưng cũng không thể bỏ qua được sự nghi ngờ bạn cho một đội phối hợp phong tỏa những khu vực nơi này giúp mình, mình sợ lúc hành động có điều bất trắc họ chạy thoát lại rất phiền phức.

Thiếu Kiệt chưa biết Mai Lộc là hoạt động gì trong làng này những sự giao hoạt của con người thì đều không thể nói trước được, chưa kể đây là nơi họ quen thuộc cũng những, dân gian có câu thỏ khôn thỏ đào ba hang. Cũng vì thế hẳn mới nhờ đến sự giúp đỡ của Hà Vi.

- Được rồi mình sẽ điều thêm một đội hỗ trợ với bạn. Nhưng mà nhớ bảo toàn lấy mình.

Thiếu Kiệt ngồi dưới một gốc cây nhìn vào trong làng, lúc này Trương Chi Trọng mới tiến lại nói.

- Mai Lộc sau khi về nhà, thì có một số người cũng vào nhà hẳn hiện tại, họ đang họp bàn điều gì đó.

- Cứ Tiếp tục theo dõi dù sao hăn vẫn sẽ dựa vào việc mọi người sẽ xuống núi lúc tối như mọi năm. Cho anh em dừng lều ở giữa đường núi. Chắc chắn nếu không có gì phát sinh việc gì ngoài ý muốn, hăn sẽ hành động vào tối nay.

Thời gian từ từ trôi qua. Cũng đã gần xế chiều trời mưa nhưng vẫn cảm thấy được sự hoạt động của thời tiết. Thiếu Kiệt nhìn Trương Chí Trọng cười nhẹ gật đầu ra hiệu thu đội.

Một người Thanh Niên ra vào trong làng thấy những binh lính bắt đầu thu dọn những vật dụng rời vị trí bắt đầu hướng xuống chân núi. Hăn cấp tốc chạy về nhà Mai Lộc báo cáo tình hình.

- Bọn chúng rút rồi Chú Lộc. Giờ chuyển hàng luôn hay sao?

Mai lộc nghe người thanh niên kia nói thế cũng cười cười nói với những người đang trong nhà.

- Thấy chưa, năm nào cũng vậy trời gần tối là phải xuống núi mất làm gì có thời gian ở lại đây mà canh mọi người.

Một người trung niên lúc này mới nhìn Mai Lộc nói.

- Hồi chiều Thăng nhóc kia nó nói đang điều tra mọi người, em nghĩ có khi nào nó rút đi để dụ anh em mình hoạt động để nó bắt không?

- Chú cứ lo bọn này anh biết nếu có chứng cứ sát thực là hăn đã vây bắt anh em mình lúc sáng rồi làm gì mà đợi giờ này còn thu đội chỉ hù mọi người thôi. Đi bắt đầu xếp hàng di chuyển tối nay giao hàng mai thu dọn nhà cửa ok rồi xuống núi.

Mai Lộc vừa cười cười vừa nói cho những người xung quanh nghe, nên cũng làm mọi người ở đây an tâm phần nào bắt đầu chuyển dời những khối

vuông vào một cái thùng xộp vừa gọn. Được khoảng ba đến bốn thùng hàng, những người này đóng gói khá cầu kỳ.

Thiếu Kiệt hội họp với một nhóm người quân nhân của Hà Vi đưa tới ở giữa lưng chừng núi. Lúc này họ đem đầy đủ những thiết bị liên lạc quân đội đúng nghĩa có cả súng lục và AK-47 trang bị thêm cả những thiết bị dò tìm đánh dấu. Hà Vi lúc này nhìn Thiếu Kiệt cũng lắc đầu.

- Mình không hiểu được bạn đi di dời không lại kéo vào một đồng rắc rối như thế này. Được rồi cậu mặc áo chống đạn vào đi việc ở đây để mình lo liệu. Nhưng mà tại sao bạn lại phát hiện ra những người này có dấu hiệu khả nghi thế, mèo mù vớ cá rán à.

Thiếu Kiệt cũng cười cười, thật sự lần này Hà Vi nói đúng, vì hắn đánh bậy đánh bạ hù dọa một hồi. mới đầu hắn cũng nghĩ là mình đa nghi, nhưng mà khi Trương Chí Trọng quay lại nói sau khi Mai Lộc về nhà lại tập trung một số người tại nhà hắn. Lúc này Thiếu Kiệt khẳng định hắn thật có tội giết mình. Trương Chí Trọng nhìn thế cũng biết những ý nghĩ hù dọa của Thiếu Kiệt lại là sự thật nên càng thêm bội phục.

Lúc này một người đưa đến cho Thiếu Kiệt một cái áo chống đạn, mà Hà Vi bắt hắn phải mặc vào để bảo vệ sự an toàn cho hắn. Vì những thành phần hoạt động phi pháp ở những vùng như thế này khá phức tạp, họ có cả những trang bị súng ống tự chế có sát thương cao. Hà Vi lúc này loay hoay phân công người thi hành nhiệm vụ sắp tới.

Thiếu Kiệt không phải người ngốc, hắn không muốn làm anh hùng mà lấy thân trần đỡ đạn, nên hắn mặc vào bộ áo chống đạn được phân phát như mọi người lính khác. Một đội trinh sát theo dõi được bố trí ngầm quan sát những cử động của mọi người trong làng, mà ưu tiên hàng đầu nhất vẫn là nhà Mai Lộc.

Trương Chí Trọng cũng đưa cho Thiếu Kiệt một khẩu súng lục K59 và một băng đạn mỗi băng đạn 12 viên sử dụng. Đây là phiên bản cải tiến của K59, vì phiên bản này ban đầu băng đạn chỉ sử dụng được 8 viên đạn. Loại súng này thường được sử dụng trong ngành cảnh sát, quân đội rất ít khi sử dụng loại này trừ những sĩ quan cấp tá.- Thiếu Kiệt em sử dụng súng bao giờ chưa?

- Chắc em không phải sử dụng loại này đâu, dù sao em vẫn chưa được trải qua tập huấn bắn súng đạn thật, nên tốt nhất sai vũ khí lạnh vậy.

Nói rồi Thiếu Kiệt cầm lấy từ bộ phận vũ khí được đem lên trang bị cho mọi người một con dao M9 sử dụng trong quân đội.

M9 là loại dao găm có nhiều tính năng sử dụng nhất, dao găm có thể gắn lên đầu mũi súng M16 bằng một động tác duy nhất để trở thành lưỡi lê, khi cần có thể sử dụng kết hợp với bao dao tạo thành kìm cộng lực cắt dây thép gai, ngoài tính năng đâm xuyên, chém, dao còn có thể cưa gỗ, công phá cửa kính chịu lực. Dao cũng có thể tháo rời từng bộ phận nhỏ để cất dấu và dễ dàng lắp lại hoàn chỉnh. M9 có lẽ vẫn là loại dao được nhiều người chơi dao say mê và yêu thích nhất.

Thấy thế Trương Chí Trọng cũng gật đầu, dù sao Thiếu Kiệt cũng là hoạt động ở bộ phận chỉ huy, nên có lẽ không cần đến súng như mọi người tác chiến tuyến đầu. Hà Vi từ xa thấy Thiếu Kiệt không sử dụng súng cũng lo lắng nói.

- Dù sao cậu cũng cầm cây K59 đó đi, những người này cũng không vừa gì đâu vũ khí lạnh lại không ổn chút nào trong lúc giao tranh rất có thể sẽ có nổ súng.

- Mình chưa từng sử dụng súng, thì làm sao mà sử dụng. định cho mình bắn bừa à.

Hà Vi lúc này nhìn hẩn bức tức nói.

- Bắn bừa cũng được nếu nguy hiểm tới tính mạng thì cho dù cậu có bắn bừa thì cũng không việc gì hết.

Nói xong Hà Vi cầm khẩu súng K59 đến trước mặt Thiếu Kiệt để vào tay hắn, lúc này hắn cảm thấy cây súng không nặng lắm nhìn kỹ phía dưới bán súng mới biết lúc này băng đạn vẫn chưa được gắn vào súng. Hà Vi bắt đầu hướng dẫn hắn cơ bản về súng.

- Phần cái chốt nhỏ này là chốt an toàn, còn phần này là để thay băng đạn. Chỉ cần bấm nút thả hộp tiếp đạn rỗng, lắp hộp tiếp đạn mới. tay trái kéo khóa nòng về sau cho viên đạn cuối trước khi báo hết đạn tụt xuống, thả tay, khóa nòng tiến lên, đẩy viên đạn mới vào buồng đạn. Súng sẵn sàng bắn. Nếu súng đã lên đạn mà còn kéo khóa nòng để lên đạn lần nữa thì viên đạn trước sẽ văng ra khỏi súng cách này cũng dùng để loại bỏ đạn lép. Muốn tháo viên đạn đã lên nòng ra khỏi súng thì cũng làm như vậy: kéo khóa nòng về sau.

- Thôi được rồi để mình mang theo vậy. Dù sao ở đây bạn là sếp.

Nghe cách nói của Hà Vi có vẻ cầu kỳ như thấy cô thực hiện cũng đơn giản vì thực hành thường dễ hơn là học lý thuyết suông. Thiếu Kiệt cũng làm theo cách của Hà Vi hướng dẫn thì cũng tương đối dễ không khó mấy nên hắn đành mang lên khẩu súng K59 bên người.

Sự im lặng, chuẩn bị một màn hành động thu lưới trong bóng tối, được mọi người ở đây lặng lẽ từ từ chờ đợi.

Màn Đêm từ từ buông xuống, những tiếng côn trùng cũng im hẳn vì trời mưa chỉ còn lại tiếng mưa trong đêm. Một âm thanh nho nhỏ vang lên.

- báo cáo tổng bộ đối phương bắt đầu di chuyển tình hình là tổ đội bảy người, có bốn thùng xốp có dấu hiệu khả nghi được mang bởi 4 người ba người người còn lại có ba vũ khí nóng thuộc loại súng trường đi săn.

Nghe được đội Trinh sát báo cáo lúc này Hà Vi mới ra lệnh cho những người lính đợi chờ nghỉ ngơi từ chiều tối tới giờ xuất phát.

- Mọi người lên đường! nhanh chóng kết thúc việc này còn di dời người dân trong làng tránh bão.

Âm thầm di chuyển trên đường núi trơn trượt, không phát ra tiếng động những người lính.

Những người trong nhóm Mai Lộc vừa đi vừa cười với nhau nói về việc lúc chiều.

- Công nhận bọn đó ngu thật. đợi cả một ngày cũng không thu được kết quả gì lại phải kéo xuống dưới núi mà ở sáng mai lại lên. Trong khi đó bọn mình sáng mai là xong xuôi hết, tiền lại đầy túi cho dù bão có làm sập cả nhà ông đây cũng nhận được thêm tiền trợ cấp.

- Nói chung là bọn nó chỉ muốn mọi người di dời thôi, dù sao bọn nó cũng không nghĩ đến nhiều năm như vậy trong làng này toàn sống nhờ tiền bạc của anh em tụi mình. Mà nhắc lại thấy tức lần nào cái bọn cứu trợ đi là y như rằng làm như bọn anh em mình nghèo lắm vậy, toàn là mấy cái loại đồ ăn thực phẩm đầy ở siêu thị dưới núi, đi một lần xuống đó tao đem về một đồng. Nhưng lại phải không lộ ra bên ngoài phiền phức thật, chắc làm xong chừng mấy vụ nữa tao về hưu lên thành phố mua một cái nhà mới với con xe đẹp cưới thêm con vợ nào đẹp đẹp xinh xinh thế là khỏe.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 84: Điệu Hồ Ly Sơn

Nhóm người Mai Lộc vừa đi vừa nói chuyện không hề để ý xung quanh, hai bên hiện tại đang có rất nhiều người đang từng bước, từng bước theo dấu chân của họ.

Những câu nói của nhóm người Mai Lộc tới tai, của những người lính trong quân doanh thường lên đây trong các đợt cứu trợ làm họ thấy khó chịu. Nhưng vì những gì còn ở phía sau nên ai cũng im lặng chờ đợi thời cơ thích hợp, lúc hai bên giao dịch mà xuống tay hốt trọn băng nhóm.

- Mà cũng vì bão nên mới phải chuyển đi như thế này. Vừa rồi mới chuyển một đợt hàng rồi, nếu mà không vì có bão chắc cũng mấy tuần sau mới có người lấy hàng tiếp.

- Năm nào cũng vậy, bão tới thì phải chuyển hàng đi bớt một ít để đỡ thiệt hại, chứ hầm chứa không đủ, chưa tính tới rủi ro sạt lở đất khu vực mọi người đang sống, dù sao cũng là điểm trung gian gần nhất, không thì mọi người chuyển xuống thành phố ở hết rồi.

Người Lính trinh sát nghe được ở trong làng còn có hầm chứa thì mới dừng lại để những người khác đi tiếp còn mình thì ở lại. Đợi đến khi nhóm người Mai Lộc đi khá xa lúc này mới truyền tin về.

- Báo cáo tổng bộ trong làng còn hầm chứa, khả năng nhóm này buôn bán ma túy được vận chuyển từ biên giới về.

- Đã biết tiếp tục trinh sát đến điểm giao dịch đợi thời cơ hành động.

Hà Vi lúc này cũng trầm mặt, bên trong làng hiện tại còn khá nhiều người mà nếu có hầm ngầm cũng không biết có người canh phòng và vị trí nằm ở đâu. Giờ chỉ còn cách ngồi đợi cho phía tuyến đầu hoạt động bắt hết nhóm người lúc đó may ra sẽ tìm được hầm ngầm.

Bây giờ cô đang định cùng Thiếu Kiệt nói điều gì đó mới phát hiện ra hắn không có ở xung quanh. Khi nghe người trinh sát báo cáo về Thiếu Kiệt hắn không nhận được tự mình tiến về phía ngôi làng.

Vốn ngôi làng vẫn còn lại một số người bao vây nên Thiếu Kiệt cũng không lo lắng lắm. Một người lính thấy Thiếu Kiệt lặng lẽ đi tới chỗ mình cũng khẽ gật đầu. Thiếu Kiệt mới ngồi xuống cạnh người Lính đó nói vừa đủ cho hắn nghe.

- Trong Làng còn hầm ngầm đi thông báo các anh em chuẩn bị tinh thần.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế người lính cũng mon men theo những vị trí được đặt chốt quan sát vào ngôi làng, thông báo cho từng chỗ quan sát. Lúc này Thiếu Kiệt suy nghĩ nếu hắn là Mai Lộc thì sẽ đặt hầm ngầm đó ở đâu? Việc quan trọng nhất là làm sao để phát hiện ra nơi có hầm ngầm, mà không làm bức dây động rừng.

Thiếu Kiệt hắn bắt đầu rời vị trí dựa vào những địa thế trong làng bắt đầu di chuyển lúc nằm lúc bò từ từ di chuyển về phía nhà của Mai Lộc. Bởi theo hắn thấy nếu Mai Lộc đã cầm đầu băng nhóm này, thì chắc chắn hắn sẽ không để hầm ngầm ở nơi khác.

Tới cạnh vách tường nhà Mai Lộc bên trong vẫn còn ánh đèn. Lựa góc tối nhất Thiếu Kiệt nép vào. Một số binh lính thấy Thiếu Kiệt di chuyển về phía nhà Mai Lộc cũng rời khỏi vị trí đang đứng, bắt đầu chia ra khắp làng mà hoạt động.

“ Cạch ”

Trong nhà Mai Lộc lúc này bỗng vang lên tiếng động, làm Thiếu Kiệt hấn giật mình thầm nói trong bụng

“Lạ nếu tên trưởng làng đã đi chuyển hàng thì tại sao trong nhà lại có tiếng động.”

Thấy bất ổn trong lòng hấn định quay ra bên ngoài, thì nghe được tiếng nói từ trong nhà phát ra.

- Làm gì giờ này mới lên đây trễ vậy. Bọn nó chắc giờ đã đi cũng gần được nửa đoạn đường rồi.

- Không cần gấp! vẫn như thường lệ mà bọn chúng có về thì cũng vậy chủ yếu là đánh lạc hướng xem có bị theo dõi không ấy mà.

Nghe tới đây Thiếu Kiệt cũng xám mặt. Điều hổ ly sơn, tên này ranh ma thật. Thiếu Kiệt làm ra hiệu cho một người lính gần đó. Thấy hấn gọi mình người lính kia cũng từ từ tiến lại bên cạnh.

Thiếu Kiệt lúc này mới nói nhỏ vào tai người Lính kia.

- Điều hổ ly sơn giao dịch tại đây ra làm báo cáo gấp!

Để người lính rời đi Thiếu Kiệt tiếp tục dựa vào gần bên mép cửa sổ của nhà Mai Lộc. Bên trong là vang lên cuộc đối thoại.

- Làm gì mà chiều nay cái bọn quân đội tới đây đông thế. May mà ông cho người đưa tôi vào hầm trước, không thì tôi cứ tưởng ông bị bắt không đấy chứ.

- Bọn nó lên di dời người dân đi tránh bão đó mà. Năm nào mà chẳng vậy cứ kéo dài một chút gần tối lại rút hết về cái trạm ở dưới kia thôi. Mà như vậy nên mới phải chỉ ông cái đường hầm vào nhà tôi thế này, chứ đường đó là đường để tôi thoát thân khi có chuyện đấy.

Thiếu Kiệt ngồi ở ngoài cũng thầm mắng Mai Lộc.

“ Tên này cũng cáo già thật, nếu mà hắn không làm mình nghi ngờ thì sau này không biết chừng nào hắn mới bị bắt đây”.

Người đến giao dịch với Mai Lộc cũng cười phát ra tiếng.

- Ông đây có ai mà bằng, con số hàng ở đây cũng không phải ít nhĩ, chưa kể còn đặc mấy cái vệ tinh bên dưới trạm chỉ cần có thông tin gì là bọn chúng gọi ngay cho ông để ông đối phó. Tôi còn lạ gì ông nào.

- Lần này tổng cộng là 200 bánh*, giá như cũ. Kiểm tra xong thì Khiết Phàm ông với hai thằng này theo đường cũ ra luôn. Tôi còn thu xếp chạy bão đấy.

Nghe tới đây Thiếu Kiệt cũng lo lắng nếu để bọn người này giao dịch xong thì mọi bằng chứng và chứng cứ mất hết vì đường hầm lại nằm trong nhà của Mai Lộc.

Hạ Vi sau khi nhận được tin báo của Thiếu Kiệt cũng cấp tốc đi đến đây. Hạ vi đến sát bên Thiếu Kiệt nhỏ giọng nói.

- Ra sao rồi?

- Xông vô thôi sắp giao dịch không là bọn chúng theo lối ngầm chạy mất.

Lúc này Hà Vị định ra tín hiệu cho binh lính lao vào thì một người phụ nữ từ nhà gần đó bước ra đỡ đi thay nước thấy hai người la lên.

- Các Người là ai!

Thấy tình hình bên ngoài chuyển biến xấu, trong nhà Mai Lộc lại vang lên tiếng đổ vỡ Thiếu Kiệt cũng nhanh chóng xông vào trong nhà. Lúc này

cửa hầm ngầm vẫn chưa đóng lại, Thiếu Kiệt chạy nhanh tới thì từ phía dưới vang lên những âm thanh liên hồi của tiếng súng hướng về cửa hầm

“ tạch, tạch, tạch, tạch”

Thiếu Kiệt lặn qua nầm một góc núp vào phía bên phải lối xuống đường hầm, âm thanh của tiếng súng cũng phá vỡ bầu không khí của màn đêm tăm tối. Hàng loạt tiếng súng từ phía xa bên kia núi cũng phát ra làm cả một ngọn núi như thức giấc giữa bóng đêm.

Thiếu Kiệt nằm đó cho tới khi thấy không còn loạt đạn bắn lên từ dưới hầm, hẩn nhanh chóng chạy theo xuống phía dưới theo sau là Hà Vi và một số binh lính. Ngôi làng hiện tại được bừng sáng bởi ánh đèn, người dân trong làng hoang mang trước những binh lính còn dừng bao vây.

Trong lối mòn của căn hầm Thiếu Kiệt mới biết được Mai Lộc hẩn rất cẩn thận nhưng vì cái tính cẩn thận đó của hẩn mà dễ dàng cho mọi người đi xuống một cách an toàn và dễ hoạt động.

Không như những căn hầm ẩm thấp khác, nơi đây được lót những viên gạch tàu dưới sàn và xung quanh có một những bóng đèn huỳnh quang được kéo dài theo lối đi.

Nhóm Thiếu Kiệt đuổi theo bọn người Mai Lộc khá vất vả, ở những ngã rẽ hai người cản hậu chỉ cần nhìn thấy người tới là xả súng không e ngại điều gì. Làm cho mỗi đoạn ngã rẽ mọi người phải hết sức thận trọng.

Theo dấu bọn người Mai Lộc vì không biết lối ra nằm ở hướng nào, nên cũng khó cho việc chặn đầu bọn chúng. Những người nhóm Thiếu Kiệt chỉ còn cách là cố gắng theo sau không để bị mất dấu những người này.

Trên đường vừa đi Hà Vi vừa hậm hực nói.

- Sao vừa rồi bạn liều quá vậy lỡ như hắn không bắn đạn lên mà quăng lên lựu đạn hay bom mìn gì đó sao. Mai mốt phải cẩn thận không được tự ý làm bậy nữa.

- Chuyện đó nói sau đi giờ chủ yếu bắt được bọn này cái đã.

Lúc này một người lính đi lên tay cầm một cái Khiên hướng về phía Trước đi đầu.

Thieu Kiệt từ phía sau cũng hướng lên phía trước bọn người Mai Lộc nói.

- Mai Lộc ông đầu hàng đi, mọi đường lên xuống núi đều đã bị phong tỏa rồi, ông không chạy thoát được đâu. Đầu hàng thì còn được xem tình tiết giảm nhẹ mà. Ông làm gì phải dồn mình vào con đường như thế.

- Thằng Nhóc người giờ này đừng có ở đó mà lừa gạt nữa ở đây không ai tin mày đâu. Mày Nghĩ sao với số hàng trên kia mà mày nói pháp luật khoan hồng, năm mớ giữa ban ngày à! Ông đây không có ngu.

Vừa nói Mai Lâm vừa dùng súng bắn về phía nhóm người Thiếu Kiệt, lúc này những bóng đèn của dây hành lang cũng không còn bởi đạn bắn trúng, thủy tinh rơi dưới đất từng mảnh nhỏ ly ty khi đập phải đều vang lên tiếng rôm rốp vì bị giẫm đạp.

Bây Giờ Mai Lộc mới hô lên một Tiếng.

- Chia ra chạy! càng nhanh càng tốt!

Nghe âm thanh của Mai Lộc Thiếu Kiệt biết lúc này là đã cuối đường hầm, bởi phía trước là một màu tối đen chỉ thấy được cây cối với những giọt nước mưa đang từ trên trời rơi xuống. Thiếu Kiệt và Hà Vi hai người nhìn nhau cùng đi đến một kết luận.

- Chia ra đuổi theo!

Giờ đây tình thế này là bắt buộc, nếu không chia nhau ra mà đuổi theo thì sẽ có tên trong nhóm chạy thoát. Dù sao đường rừng vẫn là khó đi mà Thiếu Kiệt cũng đã có phòng thân theo súng, mặc dù hắn chưa bao giờ sử dụng nhưng với võ công của Thiếu Kiệt Hà Vi cũng có phần lo lắng nên nói thêm

- Cần Thận!

Nói rồi cô cùng một nhóm người chạy về một hướng theo những cái bóng thoắt ẩn thoắt hiện trong khu rừng. Còn Thiếu Kiệt và và một số người theo sau hướng phía trước trời tối mà đuổi theo.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 85: Kéo Dài Thời Gian

Trong Bóng tối Thiếu Kiệt chỉ thấy được chập choạng hình ảnh của một người đàn ông trung niên, đang chạy thật nhanh trong rừng. Đối với Thiếu Kiệt duy nhất một điều là bắt lại được người này, mọi người khác hẳn không cần quan tâm đến.

Ngoài trời tuy vẫn mưa lớn nhưng vì những tán lá cây đem những giọt mưa cản lại cũng không phải là ít nên phía trước mọi người vẫn có thể nhìn thấy một trong những người của nhóm Mai Lộc, vừa chạy hẳn vừa quay đầu hướng phía sau nổ súng để có cơ may chạy thoát.

Hắn không nghĩ rằng trong đêm tối, từng loạt đạn được phóng ra từ nòng súng của hắn cũng làm cho những con mắt của binh lính tinh nhuệ của quốc gia có thể phát hiện ra vị trí của mình.

Tiếng súng vang lên trong đêm tối liên hồi khắp cả khu rừng dưới trời mưa. Một người lính gần Thiếu Kiệt lúc này bị những loạt đạn không định hướng trúng vào cơ thể.

Lúc này Thiếu Kiệt cũng hướng về phía ánh sáng le lói trong đêm từ khẩu súng lục K59 trên tay bắt ra. Phía trước cũng vang lên những tiếng súng ít dần. Thiếu Kiệt biết tên kia cũng đã bắn đi những viên đạn cuối cùng. Không chần chừ Thiếu Kiệt lao lên. Vài người ở lại sơ cứu cho một số người bị đạn lạc bắn trúng.

Nơi này của Thiếu Kiệt chỉ còn lại âm thanh của tiếng bước chân và tiếng mưa rớt trên những tán cây, thêm vào đó vì gấp rút thoát thân hắn

không hề biết trên đất lúc này những lá cây trở thành phương tiện định hình vị trí của hắn.

Một người lính tiến lên trước dựa vào kỹ năng của quân đội nhanh chóng phát hiện ra người kia. Nhưng gần đến nơi lại thêm một tiếng súng vang lên, lúc này người lính kia trên người tuy mặc áo giáp chống đạn như vẫn bị thương ở phần vai phải, tuy không trúng phải nơi trọng yếu nhưng cũng làm cho máu tuôn ra.

Thiếu Kiệt nhanh chóng lấy trong túi một cuộn bông băng, được để bên hông người lính kia đè lên vết thương của cậu ta và để lại một người giúp đỡ hắn, Thiếu Kiệt bây giờ chỉ còn một mình đơn độc trước tên buôn bán ma túy không sợ pháp luật.

Trong bóng tối của rừng cây trời lại mưa Thiếu Kiệt cố định hình xem tên buôn bán ma túy kia đang ở đâu. Cầm trên tay khẩu súng K59 hắn lần mò theo tuyến đường mà tên kia chạy đi.

- Người chạy không thoát đâu đưa tay chịu trói đi. Ngọn núi này bị bao vây hết rồi không còn đường để người thoát nên bước ra đi.

Thiếu Kiệt vẫn theo những gì được biết qua phim ảnh nói ra giữa rậm dù đó là phim nhưng những câu thoại đó lúc này tương đối thích hợp.

Đối tượng vẫn im lặng tiếng bước chân trên lá cũng không còn, thay vào đó chỉ còn những tiếng mưa trong rừng. Thiếu Kiệt hắn chưa bao giờ lâm vào tình cảnh này. Kiếp Trước cho dù hắn có trong hoàn cảnh tệ nhất cũng không ở thế bị động như thế này.

Bước từ từ trong rừng chợt Thiếu Kiệt nghe một tiếng rất gần từ phía sau. Bị đánh bất ngờ hắn đưa tấm lưng của mình ra chịu đòn. rồi lăn một vòng phía trước khẩu súng cũng văng đi trong bóng tối. Thiếu Kiệt quay đầu lại, hắn bây giờ cũng thấy được người đánh mình là ai.

Người đàn ông trước mặt Thiếu Kiệt tóc để năm phân, khuôn mặt dài một bên đuôi mắt trái có một vết sẹo nhỏ như vết bỏng. Đây là một trong những người trong những người vừa nói chuyện với Mai Lộc được hăn gọi là Khiết Phàm.

- Người đầu hàng đi hết đường chạy rồi!

- Tại Sao lại phải chạy! Chỉ cần bắt lấy mày uy hiếp bọn nó thì tao sẽ được thả thôi.

- Không dễ đâu!

Vừa nói Thiếu Kiệt vừa lấy đà, chân đạp đất lấy lực đạp gia tốc của vật lý mà phóng lên trước mặt của tên này. Hướng tay phải đâm về phía bụng tên này còn tay trái dựa theo độ cong đỡ lấy cái cây trong tay tên kia.

Theo đà của lực đẩy của người Thiếu Kiệt cả hai đều va chạm vào nhau, Tên buôn lậu được gọi Khiết Phàm kia cũng không vừa, hăn đưa tay trái ra đâm vào phần hông bên mạng sườn trái của Thiếu Kiệt với một lực rất mạnh.

Thiếu Kiệt vẫn chịu phải đau đớn khá lớn, dù sao hăn cũng không phải là người mình đồng da sắt. Nói không đau là giả dối nhưng Thiếu Kiệt vẫn cố gắng chịu đựng.

Hăn thấy Thiếu Kiệt mất thế liền dùng chân đạp vào trước ngực Thiếu Kiệt. Văng vào một gốc cây gần đó, Lưng đập vào gốc cây một chỗ phải chịu tổn thương hai lần Thiếu Kiệt miệng nhổ ra một ngụm máu.

- Thằng chó sao mày lì thế, để ông cho mày một trận trước khi bọn nó đến, rồi đem mày ra làm bia đỡ đạn vậy.

- Chưa biết mèo nào cắn mỉu nào đâu Tên kia! khôn hồn thì đầu hàng đi.

Khiết Phàm hăn dùng năm đấm, tấn công liên hồi vào Thiếu Kiệt, Còn Thiếu Kiệt ngày càng lui lại, đối phương lúc này lợi thế lớn nhất là có sức vóc lớn hơn hăn, mà nếu đánh trực diện người chịu thiệt vẫn chính là mình, nên Thiếu Kiệt chọn cách tiêu hao thể lực Khiết Phàm cứ dây dưa kéo dài thời gian.

Thiếu Kiệt cứ tránh né một lúc rồi lại ra đòn bất ngờ vào chỗ hiểm bởi thân hình hăn vẫn là tương đối, phạm vi hoạt động trong bán kính quanh đây bởi cây cối thêm đó là trời mưa. Thiếu Kiệt lúc công lúc thủ, nhiều lúc lại chịu đòn của Khiết phàm.

Khiết phàm cũng từ từ thấy được lối đánh của Thiếu Kiệt, lúc này mới phát hiện ra do Thiếu Kiệt là một cậu nhóc nên hăn chủ quan trong việc nhanh chóng bắt gọn Thiếu Kiệt trong tay, dẫn đến thời gian bị kéo dài, dễ dàng cho những người lính khác nhanh chóng viện trợ.

- Thăng nhóc đợi cứu viện à đừng mong.

Thiếu Kiệt lúc này cũng biết kế hoạch mình bị thất bại trong phút chốc. Đành dốc toàn lực ra đánh vào người của Khiết Phàm, Tay đấm chân đá dựa vào sự linh hoạt của mình mà tấn công mọi phía Khiết Phàm.

Thấy Thiếu Kiệt ngày càng đánh ra sức lực mạnh hơn lúc đầu, Khiết Phàm cũng tức giận đưa tay tạo thành một năm đấm hướng cơ thể Thiếu Kiệt đấm tới, nhưng giữa chừng chợt xòe năm ngon tay ra chụp cái cổ áo, dùng sức ném Thiếu Kiệt vào một bên gốc cây.

Khiết Phàm đang đi về Thiếu Kiệt, thì phía đằng xa trong những tán cây phát lên tiếng động. Hà Vi đang dẫn người chạy tới, thấy tình hình không ổn Khiết Phàm. bước nhanh về phía Thiếu Kiệt định lấy hăn làm uy hiếp mọi người.

Thiếu Kiệt lúc này tay để ở đùi phải mình, Tay trái gom dưới đất tạo thành một đám lá cây vừa ướt vừa có cả những bùn đất do trời mưa được

mềm lại.

Hắn đợi cho Khiết Phàm từ từ bước vào khu vực có thể nắm bắt mình tốt nhất. Trong phút chốc nắm tay trai quăng lên một đám lá cây trước mặt Khiết Phàm, bất ngờ thì Thiếu Kiệt đã hành động rút từ gần dưới đùi mình một con dao quân sự được lấy lúc chiều.

Cầm con dao M9 đâm về phía Khiết Phàm xong chuyển hướng cán dao hướng lên trên hướng lòng bàn chân của hắn đâm xuống. Một tiếng kêu thất thanh vang lên, Làm cho mọi người Hà Vi đang ở phía xa cũng xác định được Vị trí của hai người nên cấp tốc đến gần.

Trên tay của Thiếu Kiệt cũng thấm đầy máu. Khuôn mặt hắn nhợt nhạt lại. Khiết Phàm gắng gượng rút con dao ra thì Thiếu Kiệt đã đứng dậy trước. Hắn một chân đạp lên cán dao đâm thẳng con dao xuyên qua cả bàn chân của Khiết Phàm, thêm đó là một đá vào ngay mặt của hắn, Lúc Khiết Phàm đang ngã ra sau tay đưa lên ngang tầm cơ thể Thiếu Kiệt chụp lấy tay hắn dùng lưng làm điểm tựa quăng một cú ném qua vai của judo.

Lúc này Khiết Phàm cũng rút chân ra khỏi con dao, tuy máu văng ra khá nhiều nhưng hắn cố lấy hết sức đâm con dao vào một bên sườn trái của Thiếu Kiệt. Do Thiếu Kiệt mặc áo giáp chống đạn nên con dao không đâm vào được mà chỉ trượt qua.

thấy con dao đi trượt qua người mình, Thiếu Kiệt giữ lại tay Khiết Phàm và dùng tay phải đập thật mạnh vào khuỷu tay của hắn cho đến khi hắn đau đớn không chịu nổi phải buông con dao M9 trong tay ra.

Nhưng Thiếu Kiệt không ngờ hắn vẫn còn ngoan cố chưa chịu đầu hàng mà đẩy Thiếu Kiệt thật mạnh đập vào một gốc cây gần đó, lần này Thiếu Kiệt phải thả tay buông lỏng ra hắn được dịp muốn mau chóng thoát khỏi chỗ này nhưng đã chậm. Hà Vi đã thấy hắn từ xa bắn ra một phát súng vang

lên từ phía sau xuyên qua vai trái của hắn. Khiết Phàm lúc này gục xuống hắn biết lúc này là lúc mình bị bắt thật sự.

Thấy được nhóm người tới Thiếu Kiệt thầm thở phào nhẹ nhõm vì việc kéo dài thời gian của hắn đã được thực hiện một cách thành công. Lúc này mọi người Hà Vi cũng vừa đến bên cạnh Thiếu Kiệt. Thấy hắn chỉ bị Thương phần mềm cơ thể không có vết thương đáng ngại Nhưng khuôn mặt và cơ thể đầy vết thương tích.

Lúc này Thiếu Kiệt được hai người lính dìu đi. đến nơi Làng của Mai Lộc, lúc cảnh sát cùng tất cả mọi người trong doanh trại đang chụp hình lấy bằng chứng và niêm phong nhà cửa.

Vì Mai Lộc và một số thành viên trong băng nhóm bị bắt, người dân trong làng cũng im lặng làm theo sự sắp xếp của quân đội di dời đi tránh bão. Mưa lúc này ngày càng nặng hạt.

Thiếu Kiệt trở về nơi cứu trợ được mấy người y tá nơi đây chăm sóc. Hà Vi cũng đến bên cạnh hắn.

- Lần này thật tình cậu đẩy mai một dừng dính vào những chuyện như thế này nữa, lần nào cũng mang thương tích về. Hiện tại bão bắt đầu lớn rồi những nơi khác cứ để mọi người lo còn cậu cứ nghĩ dưỡng đi là được rồi.

- Ủ, những người trong làng của Mai Lộc cũng đã di dời hết rồi à? Thế còn bọn người buôn bán ma túy đó thì sao?

Thiếu Kiệt cũng biết tình hình của những người trong làng dù sao thì việc hôm nay chủ yếu vẫn là di dời cứu trợ. Chuyện của Mai Lộc chỉ là vô tình mà bắt được dù sao nếu không phải hắn sơ hở thì Thiếu Kiệt cũng không phát hiện ra có điều gì không đúng.

- Bạn cứ yên tâm những người đó được anh em cho di dời rồi. Mà cậu lần này rất may mắn nhé hồ sơ của tên Khiết Phàm này cũng là người được

truy nã hãn mấy lần thoát rồi thế mà lần này lại bại trong tay cậu. Thiết nghĩ giờ chắc hãn cũng không cách nào khác hơn là đợi mục xương trong tù.

Nghe Hà Vi nói như thế Thiếu Kiệt cũng an tâm phần nào, tuy hãn cảm thấy mình vẫn còn tốt không đến nỗi nào chỉ là lưng và những chỗ bị ăn đòn bây giờ còn hơi đau nhức. Nhìn những chỗ băng lại băng băng gạc Thiếu Kiệt cũng thấy hãn tốt nhất nên trải qua một khóa quân đội chính quy.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 86: Lập Đội Ứng Cứu

Cám ơn đạo hữu vuhaothien đã ủng hộ mình kim đậu, mọi người có thể đề cử bằng nguyệt phiếu hoặc vote giúp mình nha cám ơn mọi người.

Qua một buổi tối đầy biến động xảy ra, tất cả như chuyện chỉ có trên phim ảnh đối với những người còn ở doanh trại cứu trợ tạm thời, Bởi trong thời buổi này việc nghe được những tiếng súng đã trải qua khá lâu, nên việc tối qua vẫn còn dư âm.

Sau một giấc nghỉ ngơi, Thiếu Kiệt cũng cảm thấy khỏe hơn tuy trên người vẫn còn phải quấn một số băng cố định, theo những vị bác sĩ ở đây hẳn cần nghỉ ngơi gần một tháng trước khi muốn hoạt động mạnh. Nhưng đó là việc của bác sĩ nói còn hẳn vẫn thích hoạt động được tự do, dù cho có cảm thấy trong hoạt động có điều gì đó khó chịu. Đây không chỉ là thói quen của mình hẳn, mà còn có cả những người thường xuyên đi khám bệnh được phát thuốc dặn dò người bệnh cũng sẽ ít khi nào nghe theo lời bác sĩ.

Bên ngoài trời ngày càng mưa lớn gió thổi bần bật những hàng cây nghiêng ngã theo những cơn gió quét cùng những hạt mưa nặng hạt. Thiếu Kiệt rời khỏi giường mình, bước ra ngoài nhìn từng cơn gió bão đang như muốn thổi bay mọi thứ trên mặt đất kia lòng thầm than, thời tiết không chừa một ai nó làm cho người ta phải run sợ trước những hiện tượng của tự nhiên.

Xung quanh mọi người đang hồi hả hoạt động những bữa sáng được phân phát cho mọi người, những chén cháo nóng từ đơn vị hậu cần được phân phát đến những người đang ở đây.

Một lính đưa tới cho Thiếu Kiệt một chén cháo còn tỏa ra khói nghi ngút trong cái lạnh của gió và mưa. Thiếu Kiệt thấy được mọi người lúc này đang lo lắng và vội vã nên hỏi người lính kia.

- Chuyện gì mà mọi người gấp rút vậy? có việc gì xảy ra à?

Do dự một lúc người lính đưa chén cháo cho Thiếu Kiệt mới trả lời.

- Hiện tại còn một số vùng chưa được di dời do địa hình hiểm trở lại không thể di chuyển, nên từ lúc trời gần sáng thiếu tá đã lên đường đi đến đó. Hiện giờ vẫn chưa cho tin tức gì báo về.

- Đến thời điểm này là bao nhiêu giờ chưa liên lạc về?

Thiếu Kiệt vừa mặc vào bộ áo quân nhân của mình vừa hỏi người lính kia, nhìn lên cái đồng hồ trên tường hiển thị 8 giờ sáng.

- Đến giờ này là được 2 giờ mất liên lạc, tình hình có vẻ không mấy khả quan.

Thiếu Kiệt hẳn biết cơn bão sẽ đổ bộ trong tối nay còn 1 giờ nữa trước khi lệnh sơ tán khẩn cấp của phó thủ tướng được ban hành.

- Nơi đó cách chỗ này bao xa, hiện tại ở đây còn đội cứu trợ nào không?

- Thừa thủ trưởng ở đây hiện tại còn hai đội mới về tới lúc 5 giờ sáng. Nơi thiếu Tá đi cách đây 45 phút đi bộ.

Triệu tập họ gấp chúng ta cần phải làm một đội ứng cứu thiếu tá và người dân trong vùng bị nạn càng nhanh càng tốt. Người Lính kia cũng do dự nói.

- Nhưng ngài đang bị thương không nên....

- Thương thế không quan trọng tôi biết mình ra sao lập tức chấp hành mệnh lệnh ngay lập tức.

- Vâng thưa thủ trưởng.

Thiếu Kiệt lần này không ngại làm cấp trên một lần, dù sao hẳn cũng biết mỗi một giờ trôi qua chưa có tin tức của Hà Vi càng đưa họ tới tình trạng nguy hiểm càng cao. Trong cơn bão thì không ai có thể nói trước được điều gì.

Mệnh lệnh của Thiếu Kiệt được ban hành ra tất cả những binh lính của hai đội vừa mới trở về đang nghỉ ngơi cũng cấp tốc tập hợp. sau việc điểm danh nhanh chóng Thiếu Kiệt đứng trước mọi người ở đây nói.

- Tôi biết các anh công tác rất mệt mỏi, hiện tại không được nghỉ ngơi mà lại bắt tập hợp như thế này, nhưng công việc của chúng ta chưa kết thúc hiện tại thiếu tá Hà Vi và một số anh em đồng đội khác đã mất liên lạc về tổng bộ. Ở đây có thể tôi nhỏ tuổi hơn mọi người ở đây nhưng tôi biết trong nhóm người của thiếu tá có đồng đội, có người kề vai sát cánh tác chiến cùng với các anh, chưa kể còn có những người dân đang đợi chờ hi vọng. Vậy các anh có muốn hi vọng của họ biến mất, một mai nay sau khi xuất ngũ các anh có thể sống trong sự hi vọng ấy không? những ai muốn nghỉ ngơi tiếp, xem như mình đã hoàn thành nhiệm vụ có thể rời hàng. Còn những ai muốn đi cùng tôi ứng cứu họ thì đứng tại chỗ. các anh có thời gian 5 giây để quyết định.

Không một người di chuyển. những người trước mặt thiếu Kiệt không hề nhúu mày chỉ đáp lại một lời thật lớn.

- Ứng cứu thiếu tá, cùng đồng đội.

- Nếu mọi người đã quyết định như thế! tôi cùng mọi người liều mình, đem trang bị đầy đủ việc cứu hộ cứu nạn, chưa kể đó đem theo dây thừng đèn pin, tất cả những vật dụng hỗ trợ được trang bị đầy đủ. Do địa điểm xa

chúng ta sẽ di chuyển bằng đường bộ trong mưa, thời gian càng qua nhanh những người đó càng nguy hiểm trang bị trong 1 phút tập hợp tất cả mọi người lập tức lên đường ứng cứu.

Mọi người binh lính ở đây người cầm cuốc cầm xẻng, người mang dây thừng, người mang theo cáng cứu thương. Nhìn ngoài trời Thiếu Kiệt đứng đó nói to.

- Đem theo Khiên chắn tạo thành tường, cản mưa cho mọi người di chuyển nhanh hơn. Những người lính nghe, hăn nói thế cũng cầm lên những cái khiên vừa được dùng để đột kích thành phần buôn bán ma túy. Một người binh sĩ không hiểu Thiếu Kiệt hăn định dùng những cái khiên này như thế nào liền hỏi.

- Thừa thủ trưởng tại sao lại phải đem theo khiên sắt trọng lượng nặng làm chậm việc cứu hộ đang cấp bách?

- Khiên sắt kết lại một chỗ tạo thành một bức tường vì bản chất là một khối, nên gió thổi sẽ không lay động được người bên trong, mặt khiên cứ như thế tạo thành một bức tường che cho những người đi trong di chuyển nhanh hơn.

Lúc này những binh lính đang cầm khiên sắt trên tay cũng hiểu được Thiếu Kiệt định làm gì.

Thấy mọi thứ đã sẵn sàng Thiếu Kiệt ra lên xuất phát. Những người cầm Khiên chạy lên trước tạo thành những bức tường ngăn lại cơn gió trụ vững trong mưa cho những người mang dụng cụ bên trong đi nhanh hơn. Giữa gió bão đang di chuyển ngày một gần thời điểm đổ bộ với đất liền một đội hình cứu hộ đang di chuyển trong cơn mưa.

Thiếu Kiệt đi đầu, hăn gấp rút hơn ai hết đoạn đường chỉ hơn bốn mươi phút được Thiếu Kiệt và mọi người cùng nhau hỗ trợ trên đường. Đến nơi Thiếu Kiệt thấy được cảnh tượng mà hăn không mong muốn nhất. đất đá

tràn từ núi xuống tạo thành một dòng nước bùn đất. những cây cối bật cả rễ cây trong năm lần trong đất đá.

- Thủ Trưởng nếu đúng như theo bản đồ thì chỗ dân gặp nạn đó đường đi lên nằm ở chỗ này giờ gặp tình trạng như thế này rất khó xác định được phương hướng.

Thiếu Kiệt nhìn địa điểm đánh dấu trong bản đồ của người lính vừa mới nói với mình rồi hỏi hần

- Chỗ đó từ đây lên là khoảng bao nhiêu xa?

- Theo như bản đồ thì từ đây lên tới trên ngôi làng 90 nhân khẩu này là khoảng 2,5km nữa mà hiện tại không biết được phương hướng của lối vào làng này nên rất khó xác định được vị trí..

Thiếu Kiệt bắt đầu tính toán dựa trên những gì hần biết một người đi bộ trung bình một giờ đi được là 5km dựa theo địa hình đồi núi là 4km trên một giờ ở đây là tầm ba mươi đến bốn mươi phút nếu vị trí chính xác. Nhưng với điều kiện thời tiết trong bão tố thế này, ba mươi đến bốn mươi phút là điều không thể.

- Hỏi trong toàn bộ những người ở đây có bao nhiêu người đã đi lên nơi này trong những năm qua? tôi muốn gặp họ.

Chỉ trong phút chốc, lời Thiếu Kiệt được đưa ra có được ba người đã từng công tác những năm trước ở chỗ này trình diện. Trước mặt từng người Thiếu Kiệt đặt ra những câu hỏi.

- Những năm trước công tác ở đây các anh có nhớ rõ được đường đi lên nơi này không?

Năm người này đều im lặng, một lúc sau đó một người mới đứng ra nói.

- Thừa thủ trưởng! tôi nhớ được là đường lên làng này là đường vòng, vì đi lên đây thường là những ngày mưa bão, với thời gian giới hạn nên tôi cũng không nhớ gì nhiều hơn.

Người thứ hai cũng đưa ra câu trả lời của mình.

- Thừa Thủ Trưởng! tôi tuy chỉ nhớ được mang máng thôi không nhớ kỹ hết, phần vì là đường rừng ở những khu như thế này, không hoàn toàn nhớ được phương hướng. chỉ nhớ được làng này có hai mặt là núi còn một mặt còn lại có thể nhìn xuống trạm cứu hộ phía dưới.

Người cuối cùng cũng bước lên nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Thừa Thủ Trưởng! tôi nhớ khá rõ đường lên nhưng hiện đất đá như thế này cũng khá khó khăn. Nhưng ở đoạn đường đi lên tôi nhớ được khi lên giữa lưng chừng thì có thể nhìn thấy được ở đây, tới trên làng thì có thể nhìn thấy được trạm, chưa kể đến buổi sáng nơi này có thể nhìn thấy mặt trời mọc khá sớm.

Nghe người lính vừa báo cáo những gì mình nhớ lại Thiếu Kiệt lúc này mới mở bản đồ ra nhìn sơ lượt một vòng rồi lấy tay chỉ vào.

- Nếu mà có thể nhìn thấy được trạm cứu hộ bên dưới, có thể thấy nơi này khá cao, mà để nhìn xuống trạm cứu hộ và có thể nhìn thấy mặt trời mọc rất sớm thì chỉ có nơi này là đủ tiêu chuẩn mọi người nói.

Thiếu Kiệt vừa nói vừa lấy viết kéo một đường thẳng từ trạm cứu hộ được đánh dấu trên bản đồ lên một chỗ được đánh dấu khoanh tròn màu đỏ. Người lính cầm bản đồ trải ra sau đó lấy trong túi áo một cái la bàn bắt đầu định hướng. Sau một lúc người lính mới quay về gật đầu với Thiếu Kiệt

- Thủ Trưởng đã xác định được vị trí. Có thể tiến hành lên núi để ứng cứu.

Thấy Người lính trinh sát trong phút chốc có thể định hướng hoàn toàn vị trí của nơi này Thiếu Kiệt gật đầu nói

- Nói mọi người tập trung lại đây thùng chuẩn bị ứng cứu đem mọi người và đồng đội trở về.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 87: Thang Dây

Trong trời mưa, nước bùn đất từ trên núi cứ trôi xuống, Những người binh sĩ đã làm tốt khâu chuẩn bị tình hình phải vượt qua khó khăn trước mắt.

Lúc này một người lính vừa nhận được tin nhắn từ tổng bộ đến trước mặt Thiếu Kiệt nói.

- Báo cáo thủ trưởng có lệnh khẩn cấp của phó thủ tướng.

Thiếu Kiệt do dự một lúc rồi cũng nói.

- Nối tín hiệu liên lạc xem lệnh khẩn cấp ra sao

Gật đầu người binh sĩ đem bộ đàm được phủ bởi bạc chống thấm trên lưng để xuống bắt đầu đưa cho Thiếu Kiệt tai nghe.

Bên kia bộ đàm của tổng bộ với một kênh tín hiệu được đặt để liên lạc khẩn cấp vang lên âm thanh.

- Để hạn chế tối đa thiệt hại về người, Phó thủ tướng chỉ đạo trước 18h tối nay, các tỉnh miền núi phía bắc phải hoàn thành việc di dân ở vùng ven sông suối, khe núi, vùng có nguy cơ sạt lở, lũ quét đến nơi an toàn. Căn cứ vào tình hình thực tế, trong 2-3 ngày tới, các địa phương xem xét khả năng cho học sinh nghỉ học để đảm bảo an toàn cho các em. Phó thủ tướng yêu cầu các tỉnh chuẩn bị đầy đủ một số mặt hàng thiết yếu, như thuốc men, lương thực, thực phẩm, đề phòng mưa lũ gây chia cắt. "Chúng ta phải kiểm soát tình hình, đừng để xảy ra những sự việc đáng tiếc, như lợi dụng mưa

bão để tăng giá các mặt hàng thiết yếu. Tôi yêu cầu phát hiện hộ kinh doanh hay doanh nghiệp nào lợi dụng tăng giá thì đình chỉ kinh doanh ngay. Tránh tình trạng năm nào cũng vậy, sau mưa bão giá cả tăng cao".

Sau một lúc nghe được lệnh khẩn cấp này Thiếu Kiệt biết hẳn cũng không còn nhiều thời gian nên hướng những binh sĩ nói.

- Tất cả mọi người cột dây vào nhau chúng ta xuất phát. Nhóm mang theo khiên sắt đi đầu. đem khiên chắn ghim chặt xuống đất làm thay đổi hướng đi của dòng chảy của bùn đất lập tức thi hành.

Lệnh Thiếu Kiệt được nói ra, một số người binh sĩ đi đầu cầm lấy khiên chắn dựa vào nhau, bên hông cột lại bởi sợi dây thừng để tránh cho việc mất đà mà bị cuốn theo dòng chảy của đất đá sạt lở.

Tới nơi được chỉ định người cầm Khiên đi đầu lưng dựa vào một gốc cây ép chặt tấm khiên xuống, những dòng chảy của bùn đất khi đến tấm khiên, theo độ dốc của tấm khiên mà chuyển hướng. Những người tiếp theo cùng hợp lại với người đầu tiên tạo thành một bức tường lớn thay đổi dòng chảy.

Thấy dòng chảy của bùn đất đã được chuyển hướng Thiếu Kiệt ra lệnh cho những người mang theo dụng cụ đóng chặt những tấm khiên xuống mặt đất đem những cây cối đã gãy đổ chèn vào mặt trong tạo thành một bộ đỡ kiên cố cho tấm khiên đang đứng.

Phân công một nhóm ở lại gia cố bức tường bằng khiên, những người khác theo chân Thiếu Kiệt từng bước một đi lên những con đường mòn của người dân nơi đây. Đoạn đường đi lên nơi này có những chỗ đất đá quá mềm làm một số binh sĩ trượt chân ngã là vẫn phải có nhưng do được cột vào nhau bởi dây thừng nên họ không bị trôi theo dòng nước.

- Mọi người cố lên sắp tới chỗ thiếu tá và đồng đội rồi cố lên nào.

Trong cơn mưa Thiếu Kiệt hô to để cổ động mọi người. Lúc này trảng cảnh nơi Hà Vi khá khó khăn một số căn nhà bị bùn đất lấp lại, một số đứa bé còn nhỏ ngồi trong một căn nhà sàn lo sợ, những người binh sĩ đi theo Hà Vi mệt mỏi dựa vào những dụng cụ cuộc xẻo còn lại trong làng đang cố tìm cho mình lối thoát.

Lúc này Hà Vi đang ngồi cùng một số đứa bé và người dân ở nơi đây. Một người binh sĩ đến trước mặt Hà Vi nói.

- Báo cáo Thủ Trưởng bên dưới hình như có người đến ứng cứu chúng ta.

- Là đội nào bên dưới có nhìn thấy người dẫn đội hay không?

Hà Vi đứng lên bắt đầu đi gần lại phía lên ngôi làng, ở đây trong mưa cô vẫn có thể nghe thấy được tiếng cổ động từ phía dưới vang lên.

- Hiện tại chưa biết ai dẫn đội nhưng mà với lối lên bị chặn lại bởi bùn đất như thế này rất khó để khai thông được lối xuống.

Tình hình ở đây rất không khả quan, lối di chuyển lên đã bị phong kín mà đây lại là lối ra vào duy nhất nơi này. Muốn xuống được bên dưới thì phải dẹp bỏ toàn bộ, nhưng bùn đất được đổ xuống từ trên núi. Cô cũng lo lắng những người bên dưới không đủ nhân lực để cứu những người ở nơi này còn khá nhiều người dân, đa số là những người phụ nữ và trẻ em tương đối nhiều.

Bên dưới Thiếu Kiệt cũng vừa tới lối độc đạo đi vào nơi của Hà Vi.

- Báo cáo thủ trưởng nơi này được phong kín bởi đất đá và những thứ được đổ xuống từ trên núi, có lẽ mọi người còn ở bên trong điều duy nhất bây giờ là có thể chặn lại dòng nước từ trên núi đổ xuống nhưng việc này là bất khả thi, do độ dốc quá lớn lại không có điểm tựa.

- Trước mắt phải liên lạc với người bên trên trước đã, đưa thang dây đây?

Thiếu Kiệt cầm lấy thang dây của một binh sĩ gần đó buộc chặt vào người mình. Thấy hành động của Thiếu Kiệt người binh sĩ đi cùng cũng hoảng hốt nói.

- Thủ Trưởng để anh em lên trước mở đường liên lạc, ngài ở dưới này là được rồi.- Không cần mọi người sức lực nhiều thì ở dưới này di chuyển đám bùn đất kia qua một bên, khơi thông mở ra lối đi trước 16h, chiều phải đưa được người gặp nạn xuống, Tôi dưới này lại làm gì, mình tôi đi liên lạc để họ biết mà an tâm.

Nói rồi Thiếu Kiệt mặc cái áo mưa bắt đầu leo lên phía trên tiến về nơi Hà Vi và mọi người bị phong bế với bên ngoài. Mỗi bước chân Thiếu Kiệt cố gắng đạp thật sâu xuống đất mềm của bùn đất, phía trước mặt thì cầm một cái khiên chặn lại dòng nước và những viên đá từ trên núi rơi xuống.

Những binh sĩ bên dưới cũng bắt đầu hướng đồng đất đá tràn xuống thao tác. người cuốc người đào, mọi người nhanh chóng càng sớm càng tốt đem những sức lực vốn có của mình để chạy đua với thời gian để cứu lấy những người bên trên.

Cứ mỗi bước chân của Thiếu Kiệt lại nặng hơn vì bùn đất bám vào nhưng hắn vẫn không từ bỏ. Bởi hắn muốn biết Hà Vi đang như thế nào từ lúc bắt đầu hành trình tới giờ hắn luôn lo lắng cho Hà Vi nên mới cấp tốc đưa ra những suy nghĩ không hợp với thói thường như vậy. Càng lên cao mưa càng nặng hạt, bởi ở đây là một vùng đất trống trải chỉ có nước mưa từ trên cao dội xuống, đây cũng chính là nguyên nhân sạt lở đất ngăn chặn lại lối lên.

Cũng phải hơn cả ba mươi phút, lúc này Thiếu Kiệt mới lên đến nơi. Vừa lên đến nơi hắn vừa thở dốc. Những binh sĩ đang cố gắng nỗ lực đào đường

xuống ở trên này cũng giật mình nhìn hắn chỉ có một người ngồi im tay đưa lên mặt nước mắt của Hà Vi bắt đầu rơi xuống.

Thấy Thiệu Kiệt lên tới những binh sĩ đứng đây hoan hô một cách nhiệt liệt tuy vẫn chưa thể khai thông được lối xuống nhưng với họ thấy một người đi được lên đây chứng tỏ bên dưới có người hỗ trợ họ.

Hà Vi cũng rời khỏi những đứa bé ở đây chạy tới ôm lấy Thiệu Kiệt, cô thật sợ, cô sợ mình sẽ không còn gặp được hắn, sợ không thể nào gặp lại ông mình và mọi người trong quân khu.

Lúc này mọi người không nói gì chỉ lặng lặng đứng nhìn, thấy thế Thiệu Kiệt cũng vội nói.

- Sự việc còn quan trọng trước mắt để xong vụ này rồi hãy nói.

Hà Vi nghe Thiệu Kiệt nói thế cũng gật đầu. Hắn mới hướng mọi người binh sĩ và những người dân ở đây.

- Mọi người đang được hỗ trợ bởi các đồng đội bên dưới mọi người cố gắng tận lực khơi thông lối xuống một cách tốt nhất trước 16 giờ vì đã có lệnh khẩn cấp của phó thủ tướng phải di dời trước 18 giờ mọi người cố gắng.

Bây giờ Thiệu Kiệt mới hướng Hà Vi hỏi.

- Sao tín hiệu liên lạc bị mất vậy bạn có biết là mọi người lo lắng cho bạn lắm không kể cả mình nữa.

- Bộ phận liên lạc bị đất đá bất ngờ sạt lở nên không kịp cứu chỉ kịp lôi nhân viên liên lạc ra ngoài may mắn là chỉ bị thương ở phần mềm không thiệt hại mấy về người. Những người dân ở đây thì không như thế họ lo lắng trầm trọng.

Nhìn qua những khuôn mặt nhợt nhạt của mọi người ở nơi đây, Thiếu Kiệt biết họ đã trải qua một việc kinh khủng như thế nào.

- Có lẽ nên di chuyển một số người là trẻ em và phụ nữ trước vậy. bên bạn còn dụng cụ thang dây không? ở đây mình có một bộ như sợ rằng không đủ.

Hà Vi lo lắng nhìn Thiếu Kiệt nói

- không biết binh sĩ có đem theo không mình cũng không biết để mình đi hỏi. Nhưng mà thương tích của bạn mới hôm qua sao giờ lại lên trên này, sao không để người khác thay bạn lên trên đây.

- Thương thế mình không sao đâu chỉ là hơi đau chút chứ nào có gì, thôi để mình đi hỏi bạn ngồi chăm sóc những em bé ở đây đi việc này nên để mình làm.

Hắn quay lại những binh sĩ đang cố gắng đào bới khơi thông dòng lối vào, hi vọng có được một cái thang dây để có thể đem mọi người xuống trước. Đây là ý định của hắn lúc đầu khi mang thang dây lên trên này mà không phải vật dụng khác.

- Thủ trưởng tôi có mang theo thang dây, lúc đầu cũng định không mang theo nhưng thấy cứ mang theo phòng hờ, nên ở trên này đúng là có một bộ thang dây.

- Như vậy tốt quá! được rồi để tôi nối hai cái thang xem có thể đem được một số em bé và phụ nữ xuống trước không.

Đúng lúc này mưa bắt đầu nặng hạt hơn, làm cho bùn đất đổ xuống âm âm những đất đá vừa mới dọn lại bị lấp vì đất đá mới trôi xuống. mọi người ở đây hoàn toàn tuyệt vọng xuống tinh thần thấy rõ. Thiếu Kiệt cũng thấy thật may mắn nếu hắn không vì quán tính lôi theo cái thang dây chắc có lẽ bây giờ cũng bất lực.

- Được rồi nổi Thang Dây cho mọi người xuống!

Trong chốc lát hần nổi hai đầu thang dây lại với nhau bằng những sợi dây đan xen lại với những bậc thang dây được cố định sẵn. Sau khi nổi hai đầu thang dây xong hần mới hướng hai người binh sĩ ra lệnh đóng trên mặt đất hai cái trụ thật sâu để luồn vào một đầu thang dây chưa ra ba bậc thang bên ngoài.

Còn những đoạn thang dây còn lại hần hướng lối đã leo lên quăng xuống. xong xuôi hần thở phào một hơi rồi nói.

- Thang dây nổi xong! hiện tại nó là hi vọng của mọi người nơi đây, mọi thứ hi vọng sẽ ổn.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 88: Thiếu Lương Thực

Trước mặt mọi người hiện tại là một con đường. Bởi những bùn đất bên trên cứ vừa dọn lại bị lấp đầy lên. Nhưng Binh sĩ ở đây và người dân cũng dần mệt mỏi khi phải chịu đựng trong cái giá rét của mưa bão. Thiếu Kiệt nhìn thang dây được thả xuống bên dưới quay lại nói với Hà Vi.

- Tập trung mọi người lại, với trẻ em thì một kèm một người. tình hình này không ổn rồi sớm muộn gì đất đá cũng tràn xuống dưới này thôi.

- Cái quan trọng bây giờ là làm sao để đưa trẻ em xuống bên dưới khá khó khăn vì ở không có vật dụng gì có thể hỗ trợ hết.

Suy nghĩ một lát Thiếu Kiệt cũng chần chừ, hẳn biết để đem một đứa trẻ xuống bên dưới bằng thang dây khá khó khăn. với tinh thần của những đứa bé ở đây cũng không được tốt, một người lớn còn không chịu nổi trong tình cảnh như thế này, thì nói chi đến những đứa bé còn nhỏ. Hà Vi thấy Thiếu Kiệt chần chừ do dự lại nói tiếp.

- Hiện tại trên đây cũng không có đồ dùng gì hỗ trợ, những đứa bé chỉ có thể khoác những tấm chăn chỉ mỏng manh để giữ ấm, việc này quá khó khăn Thiếu Kiệt à. Phải chi có vật gì đó có thể cột được mọi đứa trẻ vào những người binh sĩ cố định, thì lúc đó mới có thể đem bọn trẻ xuống được, mấy đứa lớn tuổi chút thì còn đỡ, những đứa nhỏ quá cũng không có cách nào khác.

Thiếu Kiệt đang suy nghĩ cũng giật mình lóe lên một tia sáng trong tâm trí hỏi lại Hà Vi.

- Bạn nói ở đây có chẵn làm bằng chỉ???

- Ừ có những tấm chẵn chỉ mỏng manh giá rẻ hay bán ở chợ, mà chúng mỏng lắm mà bạn hỏi như thế làm gì? những tấm chẵn đó thì liên quan gì đến vấn đề ở đây?

Thiếu Kiệt lúc này cũng biết được những loại chẵn mềm mà Hà Vi nói ở đây là gì hần cười cười nhìn Hà Vi rồi nói.

- Có cách rồi! Nhưng phải để mình xem qua cái đã.

Nói rồi Thiếu Kiệt hần đi lại chỗ của những đứa trẻ đang ở trong nhà sàn, nơi đây những đứa trẻ tụ tập lại với nhau bên cái bếp lửa giữa nhà, người quần những cái chẵn mềm đủ màu mỏng manh. Cầm lên một tấm chẵn bọn trẻ đang quần Thiếu Kiệt như xác định điều gì đó.

- ở đây có bao nhiêu đứa trẻ? còn loại chẵn mềm này nữa không vậy Hà Vi. Bạn nói mọi người đem ra đây hết cho mình đi.

- tất cả bọn nhóc đều ở đây! chẵn mềm thì vẫn còn để mình đi lấy, nhưng cũng như vậy không hơn được mỏng lắm.

Thiếu Kiệt cũng cười cười. đối với hần những tấm chẵn mềm như thế này bây giờ là điểm sống sót cho những đứa nhóc. Hà Vi rất nhanh đem lại cho Thiếu Kiệt thêm hai ba tấm chẵn chỉ như thế đến trước mặt hần.

Thiếu Kiệt lúc này mới hướng Hà Vi cười nói.

- Bạn cho một số phụ nữ theo binh sĩ đi xuống thang dây trước, những người còn lại tập trung tại đây.

Vừa nói hần vừa lấy chiều dài của cái chẵn cắt ra thành những đoạn thẳng, Hà Vi nhìn thấy hần cắt toàn bộ những tấm mềm lúc này mới hiểu hần định lấy mềm làm dây vì chiều dài của chẵn lúc nào cũng nhiều hơn

chiều cao của một người mà như thế thì có thể đem những đứa trẻ trên lưng cột chặt vào người những binh sĩ.

Hà Vi lúc này mới quay trở ra phân phó những binh sĩ của mình nhanh chóng đưa leo bằng thang dây xuống dưới còn chia ra những nhóm đứng giữa thang dây để hỗ trợ những người dân.

Thiếu Kiệt cắt chặn mền ra gọi một số binh sĩ đến chỗ hẫng, cho binh sĩ công trên lưng mình những đứa nhóc rồi cứ hai sợi dây được cắt ra từ những tấm mền đang chéo vào nhau, cột thật chặt cả đứa trẻ lên người những binh sĩ.

Những người dân được những binh sĩ đi trước mở đường, tại những nơi có độ dốc lớn và khá nguy hiểm thì Hà vi cho một người binh sĩ trụ tại đó để giúp đỡ mọi người.

Từng người từng người một đi xuống thang dây. Trước tiên là những phụ nữ sau đến những người binh sĩ mang trên mình những đứa trẻ còn lại là những người đàn ông, thanh niên sống tại nơi này, lần lượt từng người theo thang dây đi xuống.

Bên dưới những nhân viên công tác mở đường cũng ngừng hẫng công việc, bắt đầu giúp những người đi từ thang dây xuống. Mọi người di chuyển xuống từ từ cho đến khi chỉ còn lại một số binh sĩ và Hà Vi.

Lúc này trên núi cũng trút xuống những bùn đất bắt đầu tràn qua nhà người dân gần đến chỗ đóng cọc của thang dây. Thiếu Kiệt thấy tình hình không ổn càng nói mọi người di chuyển nhanh chóng hơn.

Sợ không kịp thời gian để mọi người xuống hết bên dưới, Thiếu Kiệt mới cùng một số binh sĩ còn lại đem toàn bộ những vật có kích thước lớn chặn trước dòng chảy của bùn đất xuống vị trí mọi người, nhằm mục đích chuyển hướng được dòng chảy hoặc kéo dài thêm chút ít thời gian. Những thứ như cối đá, bàn ghế, tấm ván đều được sử dụng.

Mọi người đều di chuyển xuống hết Thiếu Kiệt hẳn là người sau cùng nhìn lại một lần cái thang dây đảm bảo dòng chảy không thể tới chỗ thang dây xuống dưới theo mọi người hẳn mới từ từ leo xuống. Lúc đầu đi lên ứng cứu Hà Vi, dù cho địa hình có độ dốc nhưng vẫn có chút khó đi, giờ đi theo thang dây xuống cảm giác lúc này đơn giản hơn lúc lên ban đầu rất nhiều. Khi hẳn rời khỏi thang dây, mọi người lúc này cũng hoan hô vui mừng vì những gì đã trải qua.

Lúc này Thiếu Kiệt cũng hướng những người đi theo lúc đầu hỏi thăm tình trạng mọi người vì lúc hẳn còn ở trên thì có một đợt bùn đất đổ xuống bất ngờ, Hẳn muốn biết rằng bên dưới mọi người vẫn sẽ ổn và không bị thương gì vì tình thế bất ngờ vừa rồi.

- Dưới này mọi chuyện vẫn ổn chứ có người nào bị thương hay gì không?

- Báo cáo thủ trưởng dưới này anh em an toàn, tuy sạt lở bất ngờ nhưng do tường chắn di chuyển 1 phần bùn đất nên mọi người không sao.

Lúc này Hà Vi thấy mọi người đều ổn cũng yên tâm nhìn Thiếu Kiệt cười cười, cô không ngờ mình lại được Thiếu Kiệt ứng cứu như thế này, cô cũng chưa từng nghĩ đến. Nên cô cũng vui vẻ nói.

- Thôi được rồi! thu quân để mọi người đi về trạm lúc đó mọi thứ mới thật sự ổn.

Mọi người bắt đầu thu dọn mọi thứ còn sót lại bắt đầu quay trở về, lúc này tường khiên lại được lắp lại như lần di chuyển ứng cứu. Thấy mọi người tạo thành tường khiên bên trong Hà Vi cũng lắc đầu nhìn Thiếu Kiệt.

- Không ngờ cậu nghĩ ra cả cách này đó, di chuyển nhanh hơn đỡ tốn sức hơn.

- Chỉ là những lần đi ngoài mưa nhiều mà mình rút ra được thôi, cũng như khi đi lên một cái cầu người đi song song cùng với một xe tải sẽ tránh được tình trạng gió thổi làm mất tay lái thì mình chỉ ứng dụng vào thực tiễn lúc này thôi.

Thiếu Kiệt hẳn cũng chỉ nói ra sự thật, những lần đạp xe đường dài hay mỗi lần lên dốc hay là trên cầu hẳn đều kiếm cho mình những phương tiện lớn để tránh gió thổi cả xe lẫn người.

Bởi nguyên tắc vật lý của gió. khi lên dốc cầu bạn phải chịu một lực đẩy cao từ gió hướng xuống làm chậm đi và việc đạp sẽ tốn nhiều sức hơn, còn nếu đặt trước bạn là một chiếc xe khác hoặc một chiếc xe tải lớn, chỉ cần giữ đúng khoảng cách và tốc độ thì việc đó sẽ đỡ mất sức hơn rất nhiều. Cách này thường được những vận động viên đua xe đạp ứng dụng trong việc chạy nhóm hoặc leo dốc để bảo toàn sức lực đồng đội phía sau.

- Mình thấy cách này hay đó chứ đâu phải ai cũng nghĩ ra được cách như thế này.

- Ứng dụng từ thực tiễn thôi mà. Thôi cố gắng về tới trạm cho mọi người ở đây nghỉ ngơi, giờ cũng không còn sớm đâu mọi người phải tới trạm trước 18h dù sao cũng phải gia cố lại trạm một chút chắc để đội khác làm. Dù sao phòng bị vẫn tốt hơn là không làm gì.

Trên đường về mọi người cũng vui vẻ hơn tuy trên mặt ai cũng hiện lên vẻ mệt mỏi là vẫn có nhưng họ vẫn vui gì ứng cứu đồng đội và người dân khỏi vùng nguy hiểm một cách an toàn nhất.

Mọi người đến trạm cũng là tầm gần hai giờ chiều. mọi người được phân phát mền mùng chiếu gối và những lương thực cứu đói tại chỗ. Lúc này những binh sĩ cũng rã rời, họ chống chọi cả ngày nay mệt mỏi về lều trại của mình nằm lăn ra ngủ một giấc sâu nhất.

Thiếu Kiệt cũng nhìn Hà Vi đang chạy tới chạy lui giúp đỡ những người vừa được cứu về định nói cô nghỉ ngơi đi thì một binh sĩ từ đằng sau đi lên nói.

- Thủ Trưởng tình hình ở trạm có chuyện không ổn?

Thiếu Kiệt cũng nhíu mày hẳn mới phải giải quyết một đồng phức tạp xong giờ lại nghe có chuyện không ổn cũng khó chịu, hôm nay là ngày gì mà có chuyện liên tục.

- Bên hậu cần không đủ cung ứng lương thực cho một số trạm, nên chỉ có thể cắt giảm số lượng gạo với thực phẩm chính, mà như vậy sẽ có một số người dân chịu không nổi, chưa tính tới những binh sĩ mệt mỏi họ cần bổ sung lượng lớn năng lượng, nên tình hình lương thực có thể chỉ chống đỡ được thêm một ngày.

- Không có cách nào khác hay sao? cứu hộ người dân sao lại để xảy ra tình trạng này. Bên khâu hậu cần làm ăn kiểu gì thế?

Người Binh sĩ kia mới lúng túng nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Lương thực là từ quân khu mang tới, do bão bất chợt nên kho quân nhu chưa kịp nhập lương thực vào kho, lại đem toàn bộ gạo trong kho phân phát trước cho những trạm, giờ thời tiết không thuận lợi những chuyến tàu vận chuyển và xe tải ở xa không thể xuất hàng trong thời tiết mưa bão như thế này.

Thiếu Kiệt cũng trầm mặc nói như thế không chỉ một mình trạm ở đây mà còn có tất cả trạm khác cũng gặp tình trạng tương tự như thế này thì thật dự không ổn.

- Được rồi để tôi nghĩ cách chứ không để tình trạng thiếu lương thực như thế này được.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 89: Phương Pháp Nhà Giàu

Hà Vi đang bận chăm sóc mọi người nhưng vẫn thấy được vẻ trầm mặc của Thiếu Kiệt lại thêm bên cạnh hẳn một người binh sĩ như đang nói gì đó làm cô cũng hiếu kỳ. Cô hoàn toàn không nghĩ đến những việc hậu cần khác mà chỉ lo hỗ trợ mọi người.

Hà Vi cũng giao lại việc đang làm cho bộ phận hậu cần còn cô thì đi lại tới gần nơi Thiếu Kiệt.

- Có chuyện gì mà bạn lại lo lắng khó chịu vậy?

- Bên hậu cần vừa báo, Lương thực có thể không đủ, hiện tại kho quân nhu cũng không còn lương thực.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Hà Vi cũng giật mình quay sang người binh sĩ kia hỏi

- Sao mà thiếu lương thực được? bên kho tổng không điều được lương thực về quân doanh à.

- Kho tổng hiện tại cũng gặp khó khăn về lương thực hiện tại những vụ gạo ở miền tây cũng không xuất gạo đi được. Tình hình này cứ tiếp tục kéo dài có thể không trụ được đến khi bão tan.

Người binh sĩ nói cũng đúng, bởi Thiếu Kiệt biết khi cơn bão vừa tan thì đúng phải một cơn bão mới, mà lần này lại là ở miền trung việc này làm cho những đoàn cứu trợ cũng không di chuyển lên miền bắc được. Thiếu Kiệt bỗng nảy sinh ra trong đầu một ý kiến.

- Hiện tại ở đây còn bao nhiêu mì gói. cứ đem mì gói xào lên với rau củ sau đó làm một chén canh súp chống đỡ thay gạo, tôi sẽ tìm cách tốt nhất. hiện tại một ngày một doanh trại như thế này cần bao nhiêu ký gạo một ngày?

- thưa thủ trưởng! một điểm đông như thế này trung bình một ngày là 100kg chia ra ba buổi

Người binh sĩ kia nghe Thiếu Kiệt nói thế nhưng cũng không hi vọng lắm bởi lượng lương thực cần là quá lớn ở đây không nói còn có những trạm cứu hộ khác cũng gặp tình trạng như thế.

- Giờ phải làm sao Thiếu Kiệt tình hình này nếu như là thế thì không ổn tý nào?

- Bạn không cần phải lo đâu hiện tại mình ra tay vẫn còn kịp. bạn triệu tập một số người đầy đủ sức khỏe đừng gọi những người buổi sáng họ mệt rồi.

Thiếu Kiệt nói với người binh sĩ báo cáo lương thực kia.

- Anh cứ tiếp tục công tác tôi sẽ kiểm được lương thực anh cứ yên tâm.

- Vâng Thưa Thủ Trưởng!

Bây giờ xung quanh Thiếu Kiệt tràn đầy màu sắc huyền bí. Hà Vi không hiểu được Thiếu Kiệt định làm gì với những gì ý định trong đầu hắn.

- Bạn định làm gì thế Thiếu Kiệt?

- Để mình gọi điện thoại một chút, mấy ngày nay không gọi về nhà bạn cứ tập trung người đi việc còn lại cứ để mình lo.

Thiếu Kiệt đi lại túi xách của mình cầm lên điện thoại thì thấy một đồng cuộc gọi nhờ của Hoàng Lâm Nhu, hắn đổ mồ hôi mấy ngày nay hắn không

gọi về chắc làm bà lo lắng lắm. Nhấn số điện thoại của mẹ mình, hẳn tạo một cuộc gọi đến cho bà.

Bên kia vừa vang lên tiếng bắt máy hẳn đã bắt đầu nghe mẹ mình chửi hẳn.

- Thằng quỷ sứ mấy ngày rồi không gọi điện thoại về là sao? mấy ngày nay làm gì. con đi trong bão như vậy mà không gọi điện về hàng ngày là sao?

Thiếu Kiệt để điện thoại ra xa khỏi tai mình nhưng vẫn nghe những gì mẹ mình nói đành nhẹ giọng nói

- Con phải đi cứu trợ để điện thoại tại trạm không đem theo nên quên mất với điện thoại để chế độ rung nên không ai biết, mẹ thông cảm đi mà! với lại con có sao đâu dù sao thì bão cũng chưa bắt đầu đổ bộ mà!

- Con nói hay nhỉ biết ở nhà mẹ lo thế nào không ti vi thì cứ báo về bao nhiêu người mất tích rồi chết lại không nhận được tin tức gì của con, con muốn mẹ không giận cũng không được à.

Hoàng Lâm Nhu thấy Thiếu Kiệt gọi về cũng bớt lo lắng, trong giọng nói của hẳn vẫn tương đối tốt không có việc gì nên cũng nhẹ nhõm phần nào. Bây giờ bà mới hỏi

- Công việc cứu trợ ở bên đó như thế nào rồi mọi chuyện ổn chứ, mẹ thấy trên ti vi họ chiếu những cảnh ngập lụt gió bão ghê quá.

- Bên chỗ con vẫn ổn không việc gì. À mẹ ở tiệm tạp hóa của mình đấy, mẹ làm một thùng quyên góp cứu trợ nạn dân bị lũ lụt đi, trên này thiếu lương thực trầm trọng mẹ à. Hiện tại con phải với mọi người lo Lương thực không đủ chống chọi qua cơn bão này. Hoàng Lâm Nhu nghe hẳn nói qua điện thoại cũng thấy làm trầm trọng, bởi ai cũng biết lương thực quan trọng

với mọi người như thế nào, mà thiếu lương thực có nghĩa là không những một người mà nhiều người càng bị đói.

- Trên đó kho vận quân nhu sao thế? không chuẩn bị đủ lương thực cho mọi người?

- Mẹ không thể nói vậy ở chỗ con đã là mấy ngàn người còn ở những nơi khác nữa thì sao? đâu phải riêng nơi con là thiếu lương thực, mà thôi để con gọi cho Trương Hạo nói một số việc đã, gọi cho mẹ chỉ báo chút tình hình, con vẫn ổn thôi xong việc cứu trợ con lại về.

Hắn sợ mẹ mình lại dây dưa nói chuyện làm chậm trễ việc của hắn nên cúp máy gọi điện thoại cho Trương Hạo ngay. Thấy cuộc gọi đến của Thiếu Kiệt Trương Hạo lập tức bắt máy, mấy ngày nay mưa nên công việc ở cửa hàng kinh doanh tương đối chậm. Hắn ngồi ở phòng Chu Tường chơi game cho thoải mái.

- Alo mấy ngày nay mất tích đâu thế mày? nghe nói mày ra bắc cứu trợ người gặp bão sao rồi?

- Ủ ở trên này không sao! bây giờ mày làm một thùng đóng góp cứu trợ ở cửa hàng bán linh kiện, còn nói Chu Tường làm một bản thông báo cứu trợ, tiền đó để tạo một đội đi cứu trợ sau bão. Nhớ kỹ nói Chu Tường lên danh sách những người đóng góp lên thành một trang Vip đưa những tên người đóng góp lên đó càng nổi bật càng tốt vậy nhé.

Nói ngắn gọn Thiếu Kiệt cúp máy để Trương Hạo chưa kịp tiêu hóa những gì hắn nói. nên chửi một câu

- Mẹ nó gấp đến nỗi mình không nói được câu gì!

Nhưng hắn nghĩ lại Thiếu Kiệt đang trong vùng bão, việc hắn gấp không gì là lạ dù sao người ở đây là chạy đua với thời gian.

Bây giờ Hà Vi đã tập hợp được một nhóm người sức khỏe tốt được nghỉ ngơi đầy đủ. Thiếu Kiệt bước đến bên cạnh Hà Vi nhìn những binh sĩ ở đây nói.

- Mọi người chắc thắc mắc tại sao tôi lại triệu tập mọi người lúc này. Tôi nói luôn hiện tại toàn bộ các doanh trại đang đối mặt với tình huống khó khăn là thiếu lương thực trong mấy ngày sắp tới. toàn bộ hơn mười hai trạm đang gặp tình trạng thiếu lương. Nói ra ở đây vì tôi có biện pháp trong lúc này nên mọi người yên tâm việc bây giờ là thực hiện thôi.

- Biện pháp là gì thế Thiếu Kiệt số lượng gạo này không phải nhỏ làm sao kiếm được?

Những người binh sĩ đứng bên dưới cũng thắc mắc như Hà Vi vẫn nhìn Thiếu Kiệt một cách khó hiểu, ai cũng biết mười hai trạm sẽ tốn lượng gạo lớn như thế nào.

- Tôi biết ở đây mọi người đang rất thắc mắc tôi sẽ kiếm đâu ra lương thực câu hỏi này chắc ai cũng đang thắc mắc. Nhưng mọi người quên mất một điều ở nơi đây luôn có những đại lý gạo đang kinh doanh, mỗi đại lý gạo tôi cho họ có 500 kg gạo đã là cửa hiệu tương đối nhỏ rồi. chỉ cần gom hết gạo ở những nơi này còn tiền tôi ra tiền mọi người cứ an tâm nhưng trước hết phải đi rút tiền cái đã.

Hà Vi lúc này mới nhớ ra, Thiếu Kiệt thật sự là một người kinh doanh có không ít tiền trong nhóm cứu hộ, một người như thế thì việc thiếu lương thực hiện giờ, chỉ cần hăn muốn là có thể bù đắp bằng việc bỏ tiền ra thu mua lương thực thì cô chưa từng nghĩ đến. bởi đâu có người nào giàu có bỏ ra một số lượng tiền lớn như hăn. Mà thường những người đi cứu hộ thường là binh sĩ ăn lương nhà nước là chính, làm gì có người nào giàu mà bỏ tiền ra mua lương thực như hăn.

- a Ha! Mình quên mất trong nhóm cứu hộ đợt này, bạn còn là ông chủ công ty kinh doanh mà nhỉ? số tiền đó cũng không thấm gì với bạn đâu đúng không.

Những binh sĩ bên dưới nghe Thiếu Kiệt nói như thế trên tay hẳn lại cầm một thẻ ngân hàng có hai chữ ViSa thì họ biết vấn đề tiền bạc lương thực thu mua không là gì với hẳn, nên cũng hoan hô một trận. Ai cũng biết việc thiếu lương thực khó khăn cỡ nào mà trong lúc cơn bão như thế này đi nữa thì thật sự không dậy nổi.

Lúc này một người Binh sĩ tiến lên phía trước nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Thừa Thủ Trưởng ở đây tuy có những vựa gạo tư nhân mở nhưng mà khá nhiều loại gạo khác nhau nếu vậy thời gian tính toán rất lâu.

- Không cần cứ cho một cái giá mười lăm ngàn 1kg giờ là gần hai giờ đi rút tiền xong phải trong vòng toàn bộ 3 giờ thu hết số gạo ít nhất là 5 tấn mới chống đỡ qua cơn bão được.

Hà Vi nhìn cái thẻ VISA Thiếu Kiệt đang cầm cũng nói.

- Gần đây có phòng giao dịch của ngân hàng này mọi người lên xe xuất phát đi rút tiền để mua lương thực cái đã.

Thiếu Kiệt lúc này mới nói nhỏ với Hà Vi.

- Lát nữa bạn phải yêu cầu ngân hàng cho rút tiền mặt đấy, chứ rút ATM lâu lắm, với thẻ này tuy là tài khoản của mình nhưng lại đứng tên của Mẹ vì mình chưa đủ tuổi làm thẻ ngân hàng mà.

- Việc này chắc nhờ ngân hàng hỗ trợ chắc được, nếu không kiện tụng gì họ sẽ cho rút thôi với cậu đi có quân đội bảo lãnh cho cậu mà còn không sợ rút được số lượng lớn tiền à. Mà công nhận cậu giàu thật đấy! thôi đi nào!

Mọi binh sĩ nhanh chóng lên xe tải, Thiếu Kiệt và Hạ Vi lên ngồi cạnh người lái xe. Mọi binh sĩ được triệu tập cũng tinh thần phấn chấn hẳn lên. Đây là lần đầu tiên họ được cảm nhận thấy một người giàu có ra tiền trong lúc nguy cấp lợi hại đến mức độ nào.

Đây cũng chính là phương pháp nhà giàu mới làm được.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 90: Thẻ Chính

Một chuyến sẽ tải mang một nhóm binh sĩ từ trạm cứu hộ rời đi, trên đường mưa gió vùn vù những cơn gió thổi những hàng cây bên đường nghiêng hẳn một phía những lá cây yếu ớt mỏng manh tung bay trong trời mưa, hạt mưa qua kính xe được cần gạt nước hoạt động liên tục.

Những cơn gió lạnh thổi bần bật vẫn có thể nghe thấy được từ hai phía. Chiếc xe tải như cắt ra một luồng không khí đi trong mưa tuy tốc độ không nhanh nhưng có thể thấy được sức phá hoại của tự nhiên qua cơn gió này là rất lớn.

Đến tận ba mươi phút sau Thiếu Kiệt và mọi người mới đến được ngân hàng. Tuy trời mưa bão nhưng ngân hàng vẫn làm việc, dù sao hôm nay vẫn là thứ tư là ngày đi làm vẫn là có trong ngày vì lệnh của phó thủ tướng chỉ mới ban hàng cho các nơi cơ quan xí nghiệp tạm ngưng hoạt động trong khu vực cơn bão vào lúc 9 giờ sáng nay ngày 24 tháng 9 năm 2008.

Bảo Vệ thấy xe tải quân đội tiến tới trước cửa Ngân Hàng những người binh sĩ cũng xuống xe, họ được Thiếu Kiệt dặn là vì việc khẩn cấp nên cứ xuống xe tiến vào ngân hàng. Dù sao hiện tại Thiếu Kiệt cần rút là số tiền lớn để mua lương thực những người binh sĩ biết phải càng nhanh càng tốt.

Ngân Hàng lúc này chỉ thừa thớt vài người đến giao dịch Hà Vi và Thiếu Kiệt tiến đến bàn giao dịch viên người này cũng giật mình. Có bao giờ ở đây gặp phải tình trạng như thế này. quân nhân bước xuống theo sau Thiếu Kiệt cũng nhìn những người đang giao dịch và đợi nói.

- Việc khẩn cấp mong mọi người đợi chút hợp tác với chúng tôi.

Hà Vi đưa thẻ ngành của mình ra cho nhân viên giao dịch rồi nói.

- Hiện tại việc gấp quân sự! yêu cầu chi báo cấp trên hỗ trợ trường hợp khẩn.

Người nhân viên cầm lấy thẻ của Hà Vi đi gọi trưởng phòng chi nhánh là cấp trên của mình. Việc này cô không thể nào xử lý được, với phần cô hiện tại không đủ bình tĩnh để đánh máy, những người quân nhân tiến vào phòng giao dịch làm cho cô hơi sợ.

Người trưởng phòng chịu trách nhiệm chi nhánh nghe tin cũng vội vã đi ra cầm trên tay đưa lại cho Hà Vi nhưng trên trán hấn hiện rõ những giọt mồ hôi đang thấm ra mà hiện tại thời tiết ở đây đang là bão.

- Thiếu tá tôi có thể hỗ trợ việc gì cho việc khẩn cấp vậy!

Thiếu Kiệt đưa ra thẻ VISA của mình rồi nói với người giám đốc đang đứng trước mặt hấn và Hà Vi.

- Tôi yêu cầu anh làm giấy rút tiền từ tài khoản này 100 triệu. Hiện tại bên trong ngân hàng có tiền mặt chứ.

- Bên trong 100 triệu tiền mặt là có nhưng phải có chủ tài khoản ở đây mới rút được.

Thiếu Kiệt chau mày nói.

- Tên tài khoản không phải của tôi nhưng tôi có quyền quyết định.

Hấn đưa điện thoại có tin nhắn giao dịch của mình từ điện thoại lên cho trưởng phòng chi nhánh xem. Người trưởng phòng chi nhánh thấy trong tay là chiếc điện thoại cũng giá trị cao mà Thiếu Kiệt lại sử dụng khá thành thạo cũng biết điện thoại là của hấn nên trả lời

- Nếu rút một số tiền lớn như thế bắt buộc phải có chữ ký của người rút tiền, điều này mới đúng quy định, hoặc không ngại có thể ra trụ ATM rút cũng được mà.

Thiếu Kiệt lúc này cũng điên với tên giám đốc chi nhánh ngân hàng ở đây.

- Tôi nói anh hiểu không giờ là chuyện gấp tôi không có thời gian mà rảnh rồi ngồi đợi 30 phút mới rút được 12 triệu trong máy ATM của anh hả. 100 triệu tôi phải đợi bao nhiêu phút, Tôi nói lại lần nữa anh có cho rút hay không?

Người trưởng phòng chi nhánh ngân hàng cũng mồ hôi nhễ nhại, đúng là hăn chỉ làm theo đúng quy định của công ty nếu có nói hăn thì cũng không nói được gì. bởi hăn tuân thủ theo nguyên tắc làm việc thì chắc không sai.

- Đây là luật được quy định các anh không thể làm trái luật! như thế là phạm luật

- Được rồi nếu anh đã nói vậy tôi sẽ dùng cách của tôi để rút tiền.

Thiếu Kiệt mở máy điện thoại của mình ra. Nhấn số điện thoại của Trương Hạo vừa kịp bắt máy Trương Hạo đã nghe được giọng phẫn nộ của Thiếu Kiệt.

- Trương Hạo hiện tại chuyển toàn bộ tiền đang có trong tài khoản qua ngân hàng cắt ngày hợp đồng trả lương cho nhân viên bằng ngân hàng đang dùng, chuyển qua ngân hàng khác ngay lập tức tao đang cần gấp 100 triệu mà tên trưởng phòng chi nhánh Minh Châu không cho tao rút tiền.

- Từ từ để tao gọi cho ngân hàng mày đợi năm phút. Sẽ có câu trả lời liền.

Trường Hạo vừa cúp máy, hắn cũng bức tức không biết tên mất mù nào đi chọc đến Thiếu Kiệt. Nghe giọng thiếu kiệt thì Trường Hạo biết hắn đang rất giận. vì thường xuyên giao dịch với số tiền lớn nên Trường Hạo cũng có được một số điện thoại của giám đốc chi nhánh ở Thiên Hoa. Bên kia vừa bắt máy Trường Hạo đã cất tiếng nói.

- Ông anh chắc hết làm ăn được với ông anh rồi?

Người bên kia nghe Trường Hạo nói thế cũng đổ mồ hôi, Trường Hạo là một khách hàng lớn, mỗi kỳ lương đều chuyển khoản vào lương nhân viên khá nhiều chưa kể giao dịch của Trường Hạo toàn là hàng trăm triệu trở lên nên cũng gấp rút.

- Cậu em có chuyện gì thế nói ông anh này biết được không? có gì anh cho người sửa ngay.

- Chuyện là tên nào ở chi nhánh Minh Châu của ông anh không cho sếp thăng em này rút tiền thôi. Anh cũng biết rồi đó lần trước em nói Sếp em chưa làm thẻ được phải lấy tên mẹ mình chuyển thành thẻ visa để để thanh toán lần đó cũng anh cấp. Hôm nay sếp em muốn rút tiền gấp mà bên anh không chịu lại, làm hắn nổi điên đòi chuyển ngân hàng không chơi với ngân hàng ông anh nữa.

Nghe Trường Hạo nói thế người giám đốc ngân hàng cũng thấy nghiêm trọng quả thực việc này hắn có biết Trường Hạo cũng chỉ là làm nhân viên thay nếu người kia quyết định thì ngân hàng mất đi một khách hàng cực lớn.

- Ầy ầy để anh báo cho tổng bộ giải quyết liền cho chuyện này đơn giản mà từ từ đừng gấp.

- Thế à anh xem nhanh nhé sếp nói trong năm phút nữa phải báo cáo lại đây anh xem cứu vãn được thì nhanh đi.

Cúp máy xong Trương Hạo gọi lại cho Thiếu Kiệt.

- Họ nói cho họ năm phút sẽ giải quyết tên trưởng phòng chi nhánh đó ngay yên tâm,

Thiếu Kiệt cũng cười cười hiều hắt không ai bằng Trương Hạo, tuy việc làm của hắn hơi bá đạo nhưng nói chung là hắn đang gấp nên cần giải quyết nhanh. dù sao hắn cũng không để người ta mất việc dù sao người ta vẫn là người làm theo quy định đúng của công ty.

Rất Nhanh một người đàn ông hốt hải từ trên lầu đi xuống. Nhìn thấy tràng cảnh nhiều quân nhân này cũng giật mình tiến lại trước Thiếu Kiệt và Hà Vi hỏi.

- Xin hỏi vị nào họ Hoàng à?

- Là tôi! có chuyện gì.

Người này là giám đốc chi nhánh tại đây đang ngủ một giấc ngon vì trời mưa lạnh dễ thư giãn bị tổng bộ gọi hắn phải giật mình. bởi tổng bộ nói rõ nếu hắn không giữ được người khách hàng này thì xem xét viết đơn từ chức đi làm hắn lo lắng.

Nghe được sơ lược, người này sử dụng thẻ không phải tên mình hắn cũng biết chuyện làm khó này chỉ có tên trưởng phòng cứng nhắc của hắn làm, nên vội vàng chạy xuống.

- Dạ không có gì chỉ là việc rút tiền của ngài được tiến hành ngay thôi! ngài muốn rút bao nhiêu vậy!

- 100 triệu!

Người giám đốc ngân hàng quay sang tên trưởng phòng phần nộ nói

- Còn không chuẩn bị tiền đứng đây làm gì!

Người trưởng phòng lúc này cũng biết, hắn quá dựa vào quy định đựng phải người không dễ chọc, nên cũng cùng những nhân viên khác đi chuẩn bị tiền.

- Anh làm đúng nhưng có những trường hợp khẩn cấp nên thoág một chút sau này còn nhiều công tác hơn cần dựa vào những quy định như thế.

Người trưởng phòng nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng thầm mừng dù sao người ta cũng đã nói như thế có nghĩa là đã bỏ qua cho hắn nên cũng gặt đầu hồi thúc những giao dịch viên chuẩn bị tiền.

Thiếu Kiệt ngồi xuống rút một tờ khai rút tiền trên bàn giao dịch ghi vào thông tin và ký tên lên đưa cho người giám đốc.

Lúc này người giám đốc cũng cười cười với hắn đích thân mình ngồi vào máy vi tính đánh lệnh rút tiền. khi đánh vào số tài khoản ngân hàng, tra trên tư liệu tổng hắn giật mình nhìn thấy số dư của tài khoản, lúc này hắn mới biết vì sao tại cơ sở tổng lại nói hắn mà không giữ được khách hàng thì viết đơn xin nghỉ việc. 82 tỷ chia làm ba tài khoản thẻ phụ, thẻ ngân hàng của Thiếu Kiệt có thể rút toàn bộ số tiền, đây mới là thẻ chính của toàn bộ tài khoản.

Thẻ tín dụng phụ là thẻ do người đăng ký phát hành bổ sung cho người khác và không cần chứng minh thu nhập. Mục đích chính là mở rộng số lượng, người được sử dụng hạn mức tín dụng, thay vì chỉ có người đăng ký thì sẽ có thêm người thân của người đăng ký thẻ được dùng. Thẻ phụ được phát hành sau thẻ chính, và chịu chi phối bởi thẻ chính.

Chỉ trong chốc lát những thông tin cần thiết và cả chữ ký giao dịch lúc đăng ký ban đầu đều được so sánh là giống nhau, tuy là nói sẽ ưu tiên, nhưng người giám đốc ngân hàng cũng kiểm tra xem có đúng như bản khai làm thẻ ban đầu không. Sau khi hắn đưa Thiếu Kiệt ký nhận rút tiền, người

trưởng phòng chi nhánh cùng với những nhân viên đã kiểm tiền xong, một bao tiền mặt được đưa tới cho Thiếu Kiệt.

Ở thời điểm những năm đầu này những ngân hàng như thế này thường không nhiều tiền mặt họ chỉ để lưu kho tại chi nhánh từ 200 >300 triệu là hạn mức của ngân hàng còn nhiều hơn sẽ có giám đốc chi nhánh cùng với một người cảnh sát áp tải tiền này về tổng bộ chi nhánh từng khu vực. Mà Thiếu Kiệt lại là người có số tiền khá lớn ở thời điểm những năm 2008 này con số gần trăm tỷ là khách hàng không một ngân hàng nào muốn mất.

Thấy Thiếu Kiệt cùng với binh sĩ rời khỏi vị giám đốc mới thở phào nhẹ nhõm. Người trưởng phòng cũng mon men lại gần hỏi.

- Anh bộ thẳng nhóc đó là khách hàng lớn lắm à?

Người giám đốc lờm lấy người trưởng phòng một cái rồi nói.

- Mẹ 82 tỷ trong tài khoản lớn không? chú mày thiếu điều muốn anh nghĩ việc mà.!

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 91: Thiệt Hại Sau Bảo

Mọi người rời khỏi ngân hàng Thiếu Kiệt cầm trên tay túi tiền nhanh chóng tiến tới những đại lý kinh doanh gạo gần nhất không cần biết nhỏ hay lớn. Trong những nơi này bất cứ nơi nào còn đang mở cửa kinh doanh mặt hàng gạo hay liên quan đến thực phẩm được Thiếu Kiệt và mọi người ghé qua.

Những nơi này khi nghe Thiếu Kiệt nói thu mua đại lượng lương thực cho những người dân trong vùng gặp nạn, Những người kinh doanh ở đây đều đem những số lương thực của mình ra bán cho hắn. Phần vì hắn đi xe của quân đội cũng giúp những chủ cửa hàng này tin tưởng hơn, những nơi có chỗ còn tặng không gạo nhưng Thiếu Kiệt vẫn trả tiền cho họ. Bởi hắn biết kinh doanh những mặt hàng này cũng lợi nhuận không là bao nhiêu họ chỉ cần có tâm như thế là được.

Dưới sự hoạt động khuân vác những bao lương thực của những binh sĩ đi theo Hà Vi được phân công tính tiền với những người bán hàng còn Thiếu Kiệt hắn kiểm tra số lượng. Những người làm việc ở các cửa hàng cũng giúp đỡ những binh sĩ chuyển những lương thực mà Hà Vi và Thiếu Kiệt mua được nhanh hơn.

Chẳng mấy chốc chiếc xe tải chở binh sĩ theo phụ và xe tải đi theo để mang theo lương thực về qua một buổi chiều đầy gạo, tính sơ lượt hết những kinh phí đã mua gạo thì tất cả là hơn bảy mươi triệu.

Con số này đối với hắn hiện tại không còn là lớn nữa dù sao, hắn cũng đã từng có thời gian sống bằng gạo của những người làm từ thiện, thì giờ đây

hắn chỉ góp một phần số nhỏ của mình đem ra mà thôi.

Lúc này cũng gần tới giờ đổ bộ của cơn bão Thiếu Kiệt cùng mọi người trở về, Trên đường về dù xe có nặng hơn cũng chạy chỉ bằng với vận tốc lúc đi vì mưa lớn nặng hạt và gió bão nên người lái xe cũng không dám chạy nhanh mà chỉ chạy từ từ qua những con đường về lại tới trạm.

đưa xe vào trạm nhanh chóng bổ sung lương thực cần thiết còn số còn lại Hà Vi ra lệnh cấp phát cho những trạm còn lại trong thời gian nhanh nhất. Nên giờ đây mọi việc ứng cứu cho cơn bão số sáu được chuẩn bị mọi thứ hoàn thành.

Đúng 19h giờ ngày 24 tháng 9 năm 2008 cơn bão số sáu mang tên Hagupit đổ bộ vào địa phận quốc gia. Tại nơi Thiếu Kiệt và Hà Vi công tác không gặp phải những việc đau lòng mất mát người thân. Những cơn bão đi qua đem lại Thiệt hại không nhỏ về của cải vật chất của người dân. Cơn Bão gào thét trong bộ phận của quốc gia sau năm ngày tổng con số thiệt hại vẫn là tương đối lớn.

Thiếu Kiệt ngồi trong trạm cứu hộ, người dân vẫn chưa hết bàng hoàng lo lắng, bởi cơn bão vừa tan Thiếu Kiệt cầm lên báo cáo tổng thể của tình hình cơn bão đi qua mà chỉ biết thở dài. Tuy nói mọi công tác chuẩn bị từ sớm nhưng vẫn còn quá nhiều thiệt hại từ tự nhiên.

Theo báo cáo của 8 tỉnh thành gần nhất, tính đến 7h sáng ngày 28 tháng 9, đã có 32 người chết,tăng 11 người so với ngày 27 tháng 9. Trong đó, nhiều nhất là La Sơn mười ba người, riêng huyện Yên Bắc đã có sáu người, tiếp đến là Lang Sơn tám người, Giang Bắc sáu người, Ninh Quang bốn người và Phúc Vĩnh một người bị nước cuốn trôi.

Ngoài ra, hiện vẫn còn năm người mất tích và ba mươi sáu người bị thương. Chỉ riêng La Sơn có ba người mất tích và hai mươi ba người bị thương.

Mưa lũ cũng đã đánh đổ và cuốn trôi gần chín trăm căn nhà ở năm tỉnh. Trong đó, gần hai trăm ba mươi gia đình ở huyện Yên Bắc và hai trăm năm mươi gia đình ở huyện Yên Tiên trở thành vô gia cư. La Sơn và Ninh Quang hiện là địa phương có số nhà bị cuốn trôi, đổ sập nhiều nhất.

Trong tổng số hơn tám nghìn căn nhà bị ngập, hư hại, tốc mái, Lang Sơn đã chiếm gần một nửa, với ba nghìn sáu trăm căn, tiếp đó là Ninh Quang với ba nghìn bốn trăm căn, La Sơn hơn một nghìn căn, Giang Bắc hơn hai trăm bốn mươi căn nhà và Côn Bằng chỉ có hai căn.

Mưa to do hoàn lưu sau bão đã làm gần hai mươi nghìn hét ta lúa và hoa màu của bảy tỉnh bị ngập úng. Chịu thiệt hại nặng nhất hiện là Giang Bắc, với gần mười ba nghìn hét ta hoa màu chìm trong nước. Lang Sơn có gần bốn nghìn hét ta, La Sơn hơn một nghìn hét ta...

Bên cạnh đó, cầu cống bị hư hại, đường sá bị sạt lở đã khiến giao thông tại nhiều tuyến đường bị tắc nghẽn trong nhiều giờ, nhiều ngày. Theo thông tin từ nhiều địa phương, do thông tin liên lạc, giao thông... bị gián đoạn nên nhiều địa phương chưa thể báo cáo thiệt hại.

Ngày 27 tháng 9, Thủ tướng chính phủ đã có công điện khẩn chỉ đạo các địa phương kiên quyết không để nhân dân bị đói, rét và thiếu nơi trú ngụ. Đồng thời, ưu tiên tối đa cho việc đảm bảo an toàn tính mạng của nhân dân, huy động mọi phương tiện vận chuyển tiếp tế lương thực, thuốc men, quần áo, nhà bạt, nhu yếu phẩm và đồ dùng cần thiết để tổ chức cuộc sống cho nhân dân vùng ngập lũ.

Đồng thời, Hội chữ Thập đỏ quốc gia đã xuất một ngàn thùng hàng gia đình cứu trợ cho các địa phương, trong đó Giang Bắc được bốn trăm thùng, Ninh Quang, Lang Sơn, La Sơn mỗi tỉnh hai trăm thùng. Mỗi gia đình có người chết được hỗ trợ hai triệu đồng một người. Ngoài ra, mỗi tỉnh này còn được hỗ trợ tạm thời một trăm triệu đồng.

Theo Trung tâm dự báo khí tượng thủy văn Trung ương, 1 giờ sáng nay, ở khu vực quần đảo Hoàng Sa lại xuất hiện áp thấp nhiệt đới, với sức gió ở gần tâm lên tới cấp sau 39 - 49 km một giờ. 24 giờ tới, áp thấp hầu như ít di chuyển.

Hiện, lũ trên sông Lục Nam tại Lục Nam đạt đỉnh lúc 11 giờ ngày 27 tháng 9 là 7,88 mét, lớn hơn báo động ba là 2,08 mét, tương đương lũ lịch sử năm 1986. Hôm nay, mực nước trên sông Cầu và sông Thương tiếp tục dâng cao.

Quá nhiều Thiệt hại cho một cơn bão, Tuy phương pháp phòng chống cứu hộ cứu nạn được triển khai từ khá sớm nhưng với số liệu đang cầm trên tay Thiếu Kiệt cũng không khỏi buồn phiền dù sao nó cũng đã được hạn chế ở mức thấp nhất có thể trừa kể đến phần vùng đất miền trung sắp phải hứng chịu cơn bão cơn số bảy.

Chỉ chưa đầy mười ngày quốc gia quá nhiều thiệt hại. Hiện tại trên tay hắn vẫn còn một tin dự báo về cơn bão số bảy vừa được hình thành. Cơn bão này được hình thành nhanh chóng, làm cho mọi người dân phải sơ tán khẩn cấp.

cơn bão nhiệt đới số bảy được đặt Mekkhala (hay còn gọi là “thần sấm”) đã đổ vào miền trung quốc gia ngày 30 tháng 9 năm 2008, làm cây cối và cột điện gãy đổ và buộc hàng ngàn dân chúng phải sơ tán.

Được đánh giá là cơn bão không lớn nhưng nó đã kịp kéo theo một trăm sáu mươi bốn nhà đổ sập, sau nghìn một bảy mươi hai nhà bị ngập, tốc mái, hư hại. Cơn bão đã kịp nhấn chìm ba mươi tám tàu, ba người chết và mười bốn người mất tích.

Đó là những gì diễn ra những ngày chống chọi với bão của người dân nơi đây, Hôm nay ngày 2 tháng 10 trời bắt đầu thoáng hơn mưa cũng không

còn, còn tập trung ở trạm cứu trợ này một số hộ dân cũng đã có thể rời đi về lại nhà mình, một số còn đang ở lại đợi chờ khắc phục sau bão.

Một số lãnh đạo tới thăm hỏi tình hình người dân gặp bão Thiếu Kiệt cũng để cho Hà Vi tiếp những người này, còn hăn chỉ lo phần hậu cần không màng tới những việc tiếp sau đó. Đây không còn nằm trong việc hăn muốn.

- Cậu hay quá nhỉ! ông mình nói cậu tới đây chủ yếu tiếp xúc với những người lãnh đạo nhiều hơn để tạo mối quan hệ cậu đẩy hết cho mình là sao.

Hà Vi tiếp những cấp lãnh đạo thăm hỏi cũng bực tức vì Thiếu Kiệt đẩy hết việc này cho cô.

- Có gì đâu cậu quen thuộc những người này mà, mình còn là học sinh quen biết chào hỏi làm gì? dù sao mình cũng đặt nặng vấn đề này lắm, tuy nói dân kinh doanh phải tiếp xúc với những người bên các cấp lãnh đạo nhiều nhưng đối với mình việc đó không cần.

- Cậu nói hay nhỉ? sao lại không cần, mình thấy tên nào kinh doanh cũng quần như sam mấy người các cấp lãnh đạo có chức có quyền, Cậu thì ngộ thật không quan tâm tới việc này.

Hà Vi lấy làm thắc mắc, bởi cô không lạ gì những người muốn móc nối quan hệ để làm ăn được thuận lợi trên thương trường. Không như Thiếu Kiệt lại từ chối những người này, nếu nói đúng hơn phải gọi là không muốn giao tiếp.

- Đơn giản mình còn đang đi học. Đối với việc quan hệ với lãnh đạo chỉ là con dao hai lưỡi thôi, lúc người ta còn tại vị có thể bạn hô mưa gọi gió, phải đứng thành hàng, phải bỏ kinh phí hỗ trợ. rồi được bao nhiêu năm? người ta hết nhiệm kỳ mình lại phải tìm một chỗ dựa mới à! như thế thì không dựa vào thì tốt hơn ấy chứ. Cứ trung lập giao tiếp thì chỉ là giao tiếp

trong công việc, còn nếu mà cái gọi là đứng thành hàng hoặc móc nối, quan hệ này nọ. cho phép mình xin, chẳng thích chút nào.

- Bạn thật sự rất khác người. Nhiều khi cứ tưởng chừng bạn là một ông già như ông mình ấy.

Thiếu Kiệt cũng chỉ biết cười cười cho qua chuyện, dù sao đúng là hẳn có thể già hơn tuổi của mình thật.

- Già thì có sao nào nam nhi phải hiểu biết một chút sau này mới có bạn gái được. dù sao ở đây cũng gần sắp xong việc rồi mình phải về Lưu Minh chứ sắp phải thi giữa học kỳ rồi đấy!

- Bạn cứ lo xa thế nhỉ? ông mình đã sắp xếp thành tích việc học của bạn xong rồi mà làm gì phải thi. Dù sao muốn đi về Lưu Minh bạn phải gặp ông mình đã, một chút nữa ông đi cùng một số lãnh đạo xuống đây thăm hỏi đấy, cậu xem mà trốn đi nhé.

Thiếu Kiệt hẳn cũng biết nếu muốn rời khỏi đây chỉ có thể gặp Hà Thúc một lần trước nhưng không nghĩ Hà Thúc sẽ tới nơi này, Hẳn chỉ định gọi điện thoại một chút báo cáo tình hình rồi về Ngọc Châu mua vé là được không cần rắc rối đến Hà Thúc. Giờ Hà Vi nói như thế thì hẳn cũng chỉ biết chờ đợi dù sao Hà Thúc là người đã sắp xếp cho hẳn đi làm nhiệm vụ như thế này. Nếu không chào ông để về Lưu Minh thì không nên.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 92: Trở Về

Cũng đã mười ngày kể từ ngày Thiếu Kiệt rời khỏi Lưu Minh, giờ đây hẳn chỉ cần đợi Hà Thúc nói lời chào trở về với cuộc sống vốn có của mình, những ngày qua trong cơn bão hẳn cảm nhận đã đủ cuộc sống nhân sinh của những người gặp nạn.

Thiếu Kiệt ngồi ở bậc tam cấp của lối lên xuống của trung tâm cứu trợ, nhìn ra ngoài trời sau cơn bão, giờ đây sau một cơn bão lớn cuốn đi mọi thứ, nó đến nhanh và tan nhanh cũng như số phận định sẵn của nó.

Một loạt những chiếc xe nối thành một hàng dài từ từ tiến đến trạm cứu trợ của Thiếu Kiệt. Hà Vi cũng dừng lại công việc đang làm của mình tiến ra chỗ Thiếu Kiệt đứng. Thiếu Kiệt hẳn biết Hà Thúc cũng đi trên một trong những chuyến xe ở đây.

Những người ở đây cũng bước xuống xe tiến đến chào hỏi một lượt tới khi thấy được Hà Thúc hẳn cũng chỉ gật đầu. Những người ở đây bắt đầu thăm hỏi những người dân ở đây, riêng Thiếu Kiệt được Hà Thúc gọi vào trong xe mình.

- Ông đã nghe Hà Vi báo cáo những gì cháu đã trải qua trong mấy ngày nay cháu làm rất tốt. Hơn cả sự mong đợi của ông. Tuy ông không biết tại sao cháu lại hạn chế với những cấp lãnh đạo nhưng đó là quyết định của cháu. Trong mấy ngày vừa qua cháu cảm thấy thế nào.

- Cũng không gì nhiều nhân sinh, thiệt hại, nói chung là số phận những con người ở đây đã quen với cuộc sống này, mỗi năm họ phải chịu đựng những cảnh tượng tự nhiên của thiên nhiên nên họ có những cách sống

riêng của họ nên cháu không bình luận, Còn việc có tiếp xúc với các lãnh đạo đến thăm hỏi cháu không thích, ở phương diện kinh doanh có người sẽ tìm chỗ dựa cho mình, có người muốn tự mình đứng trên mọi thứ không phải lệ thuộc một người nào. Nên cháu ở dạng thứ hai vì họ còn không lo cho họ được thì mình dựa vào họ làm gì. Nên cháu có lối đi riêng của cháu.

Hà Thúc ngồi nghe Thiếu Kiệt nói cũng trầm mặc bởi những gì hãn muốn hướng tới rất xa, ông không biết được ý định của hãn như thế nào nhưng có lẽ hãn không muốn bị hạn chế nhiều thứ mà xã hội thường thấy.

- Thôi tùy cháu vậy, cháu có nhận thức riêng của mình, việc ở trường cháu ông đã sắp xếp xong, hiện tại mọi thứ đã ổn thỏa cháu định thu xếp ra sao.

- Vâng cháu định sau khi xong ở đây sẽ về Lại Lưu Minh rồi chuẩn bị đi học lại, cháu còn nhiều thứ kiến thức phải bổ sung trong những ngày qua tương đối nhiều. với lại cháu phải tham gia vào cuộc thi văn viết Thư UPU của trường nữa.

Thiếu Kiệt cũng trả lời Hà Thúc dự định của hãn, Dù sao với hãn việc học bây giờ vẫn là chính không thể nào cứ nghỉ học vì những chuyện bên lề như thế này được.

- Vậy việc tham dự khóa tập huấn ông đã làm xong, bây giờ chỉ đợi đến lúc hè thôi cháu cứ hoàn thành hết năm học, dù sao thành tích của cháu năm nay cũng được chỉ định rồi.

Thiếu Kiệt lúc này cũng thấy không thích hợp nên nói với Hà Thúc.

- Cháu nghĩ là thành tích đó cứ để một bên đi cháu muốn tự mình kiểm tra sức học và sự tiếp thu bài giảng của mình ở trường. Dù sao việc này vẫn là việc quan trọng. Còn việc tập huấn còn lâu nên cứ để đó khi nào hè thì cháu sẽ tính.

- Ừ như thế cũng được! để ông cho người đưa cháu ra sân bay Ngọc Châu, vé thì ra tới đó sẽ có người đưa cho cháu, dù sao cháu cũng đã giúp đỡ mọi người nhiều trong công tác cứu hộ cứu trợ.

- Vâng vậy cháu cảm ơn dù sao ở nhà mẹ cháu cũng lo nhiều, đi hơn mười ngày rồi phải về nhà thôi không đâu bằng nhà mình cả ông à.

Hà Thúc gật đầu nhìn Thiếu Kiệt xuống xe chuẩn bị hành lý. Chiếc xe của Hà Thúc chuyển bánh rời đi. Hà Thúc lúc này rất băn khoăn khó hiểu Thiếu Kiệt hẳn đang có những dự định gì cho chính mình.

Tuy ông không rành về kinh doanh là mấy, nhưng ông biết nếu có mối quan hệ lớn và chỗ dựa thì vẫn tốt hơn là không có, tại sao Thiếu Kiệt lại không thích vấn đề này, đó là câu hỏi trong đầu ông hiện giờ.

Thiếu Kiệt biết cả Hà Thúc và Hà Vi đều thắc mắc chuyện này nhưng hẳn có ý nghĩ riêng của mình, không phải hẳn không muốn tìm cho mình một chỗ dựa lớn, nhưng hiện tại hẳn chưa muốn lộ mặt ra nhiều.

Hiện tại có thể nói là khá nhiều người biết hẳn thao tác những gì để kinh doanh, điển hình như Hà Thúc, Hà Vi, Ông Lưu Và Lưu Chính chưa kể đến là những người biết được chút ít, đó cũng là quá nhiều. hẳn muốn đứng phía sau không phải ra mặt, lúc đó hẳn mới có thể làm được nhiều việc phía sau hơn.

- Bạn chuẩn bị về Lưu Minh ah?

Hà Vĩ thấy thu xếp đồ đạc cũng hỏi hẳn. Thật cô cũng muốn về Lưu Minh cùng hẳn lúc này nhưng công tác vẫn cần có cô ở lại để duy trì. Nhìn Hà Vi Thiếu Kiệt nói.

- Phải về thôi ở đây đợi bị bạn đuổi nữa ngại lắm. Dù sao mình cũng ở Lưu Minh khi nào rảnh thì lên đó chơi. Bảo đảm lúc đó sẽ dẫn bạn đi chơi cả ngày.

- Hứa rồi nhé ghé tay nào ghé tay rồi một trăm năm không được thất hứa.

Thiếu Kiệt cũng cười cười đưa tay lên ghé tay với Hà Vi.

- Một trăm năm không thất hứa.- Ok vậy nhé. Mà bạn định đi xem ngoài về à để mình gọi người đưa bạn ra sân bay.

Hắn vội ngăn lại Hà Vi cười nói.

- Ông bạn đang cho người đến đón mình ra sân bay rồi. ở lại hoàn thành công tác tốt nhé có gì thì gọi điện cho mình.

Hà Vi bất ngờ ôm lấy Thiếu Kiệt một lúc, bị bất ngờ Thiếu Kiệt cũng chỉ biết ôm lấy cô một lúc. Dù sao hắn biết Hà Vi dành tình cảm cho mình điều đó là thật nhưng cho đến bây giờ hắn vẫn chưa lựa chọn được tình yêu cho riêng mình.

Thiếu Kiệt chỉ có thể cố gắng duy trì những thứ đang có, giữ gìn những mối quan hệ thế này, bởi hắn không biết nếu tiến thêm nữa thì sẽ ra sao. Dù sao đối với Thiếu Kiệt hiện tại, hắn chỉ bước đi những bước đi cho tương lai, sau này hắn còn phải trải qua nhiều việc, hắn không muốn vì một điều gì đó mà phải hối tiếc.

Cho đến một lúc sau Hà Vi mới buông Thiếu Kiệt ra. Hắn chỉ nhìn cô cười nói.

- Có phải không gặp lại đâu mà làm ghê thế này. Mít ướt quá đi, mặt như con mèo rồi kìa. Thôi chừng nào xong việc thì về Lưu Minh chơi.

Một chiếc xe đến trước trung tâm lúc này một người bước xuống tiến về phía Thiếu Kiệt và Hà Vi. Hà Vi cũng nhìn thấy người kia cũng nói với Thiếu Kiệt.

- Thôi xe ông cho đến đón bạn tối rồi kìa, bạn tranh thủ đi sớm cho kịp chuyển bay nhé. Mình sẽ về Lưu Minh sau khi xong việc ở đây.

Thiếu Kiệt đem theo hành lý của mình ra di chuyển ra sân bay để lại Hà Vi đứng nhìn theo hình bóng chiếc xe đi mất.

Chiếc xe di chuyển qua những con đường nơi đây để lại những cảnh còn sót lại sau bão Thiếu Kiệt nhìn cũng chỉ biết lắc đầu. Lúc này người tài xế vừa lái xe vừa nói với Thiếu Kiệt.

- Thủ Trưởng có cho người đứng chờ ở sân bay rồi, chút nữa tới cậu không cần mua vé máy bay đâu, sẽ có người đi cùng cậu trở về Lưu Minh. Chắc bây giờ người đó cũng ở Sân bay đợi cậu rồi. khoảng hơn một giờ nữa tới sân bay cậu có thể nghỉ ngơi một chút trên xe.

Thiếu Kiệt bây giờ mới lấy điện thoại trong túi của mình ra gọi điện cho Trương Hạo. Đợi Trương Hạo bên kia bắt máy Thiếu Kiệt nói.

- Tao đang trên đường về Lưu Minh, ngày mai thu xếp nói mọi người họp một lần, chuyện lần trước phân công sắp xếp xong chưa? Bên Nhã Kỳ có việc gì phát sinh không?

Ai cũng biết Thiếu Kiệt rất khi ít khi họp hành rườm rà, hẳn chỉ cần biết công việc hoàn thành tốt không gặp việc gì trở ngại là điều tốt nhất. Còn quá trình là tự thân mỗi người vận động, khi nào những việc quá phức tạp hẳn mới tự thân mình xem xét. Trương Hạo nghe Thiếu Kiệt hỏi thì cũng trả lời,

- Mọi thứ đã chuẩn bị xong chỉ cần đợi về thử nghiệm thôi. Bên Nhã Kỳ có đôi chút khó khăn trong việc thu thập hồ sơ các nhà thầu những cũng gần xong rồi còn một số công ty nữa là Hoàn thành.

Thiếu Kiệt lo nhất vẫn là những vấn đề của bên việc mở nhà hàng tiệc cưới của Nhà Kỳ bởi hẳn biết những cách làm hồ sơ tốt ra sao của một

công ty như khi thi công thì lại khác. hần đã trải qua việc này trong khi còn làm là người lao động tay chân lẫn lộn ở các công trường xây dựng.

- À mà ngày mai họp Chu Tường có việc muốn nói đấy. Đạo gần đây bên Chu tường cũng có một số vấn đề, tuy không lớn nhưng mà ảnh hưởng cũng không nhỏ.

- Bên của Chu Tường có việc gì? nghiêm trọng không?

Do được Hà Thúc nhắc nhở về vấn đề trang sàn giao dịch vàng của mình nên Thiếu Kiệt cũng đặc biệt quan tâm vấn đề này. Giờ Trương Hạo lại nó có vấn đề nên hần muốn biết vấn đề đó ở đâu mà tính đường giải quyết.

- Chỉ là đạo này có một số trang giả mạo giao diện, và cách thức hoạt động của bên mình tạo ra những trang nhỏ hơn, nhưng không có được quy cách an toàn như mình, nên bị Trương Hạo với Lâm Vũ đánh sập nhanh chóng rồi. Họ cũng có tìm cách làm quá tải trang của mình nhưng không được.

- Được rồi chuyện này để mai tao sẽ hỏi Chu Tường. Chắc cũng khoảng buổi tối là về đến Lưu Minh nên ngày mai vẫn ở nhà thu xếp, À nói Lý Bân đem tập võ mấy hôm nay tao nghĩ học qua nhà nha. Không tao lại sách một chồng tập từ trường về nhà nữa mệt lắm.

Kết thúc cuộc nói chuyện với Trương Hạo. Thiếu Kiệt nhìn ra bên ngoài cửa sổ xe nói thầm.

- Có người thấy dễ ăn nên bắt đầu nhảy vào rồi à.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 93: Muốn Tìm Phiền Phức Thì Tự Mà Tìm

Thiếu Kiệt ngồi trên xe đi ra tới sân bay Ngọc Châu thì có một người còn mặc quân phục chờ hăn sẵn. Đến nơi nhận được vé máy bay của người binh sĩ kia Thiếu Kiệt nhìn thấy còn khoảng một giờ nữa là máy bay cất cánh nên cũng không nói gì. Hăn biết Hà Thúc đã sắp xếp cho hăn chuyển bay sớm nhất về Lưu Minh.

Hăn ngồi trong phòng chờ lấy điện thoại ra nhấn vào số điện thoại của mẹ mình. Đợi bên kia có tín hiệu bắt máy đã nghe mẹ hăn nói.

- Thằng quý chừng nào về? hôm nay là ngày mấy rồi? giờ này còn ở đâu chưa về nhà nữa bao tan từ hôm qua rồi mà!

Thiếu Kiệt cũng nhú mày, chắc có lẽ lần này hăn đi quá lâu nên mẹ hăn mới thế nên đưa điện thoại lên nói.

- Thì con đang ngồi ở sân bay đợi tới giờ nè! chắc khoảng hơn ba tiếng nữa con về tới Lưu Minh gọi điện báo mẹ trước.

- Thế à vậy để mẹ nói mấy dì con trông chừng cửa hàng mẹ ra chợ mua ít đồ ăn về nhà làm cho. Thôi để mẹ đi chợ nhớ xuống sân bay về nhà ngay nhé.

Hăn chưa kịp nói gì thêm thì bên kia vang lên một âm thanh ‘tút TUT TUT’. Đành thở dài một hơi chắc mẹ hăn phải lo lắng thế nào nên mới thế này.

Khoảng ba giờ sau Thiếu Kiệt có mặt tại Thành Phố Lưu Minh, vừa đi ra từ sân bay điện thoại hăn lại vang lên. Vì khi trên máy bay hăn đã chuyển

chế độ máy bay vừa xuống hẳn mở lên chủ yếu để tiện việc liên lạc với mọi người thì lại nhận được một số điện thoại lạ gọi đến.

- Alo ai gọi tới số máy này vậy???

- Alo cậu là Thiếu Kiệt à tôi được Hà Thúc nói đợi cậu ở sân bay Lưu Minh. thấy bên trong mới báo chuyển bay của cậu vừa đáp, nên tôi gọi thử may mà cậu vẫn mở điện thoại. Nếu Không tôi định làm một cái bảng ghi tên cậu ở ngoài cổng sân bay rồi đó. Cậu đi ra trước cửa sân bay đi tôi đứng ở phía trước gần chỗ ra vào.

Thiếu Kiệt theo như lời người trong điện thoại hướng lối ra vào đi tới. Khi hẳn vừa mới đến lối ra thì có một chiếc xe ô tô chạy tới.

Người tài xế vừa rồi còn gọi cho Thiếu Kiệt xuống xe nhìn hẳn cười cười, Thấy Thiếu Kiệt không có hành lý gì nhiều hẳn chỉ mở cửa để Thiếu Kiệt lên xe. Ngồi bên trong xe lúc này người tài xế mới nói.

- Tôi thấy Hà Thúc nói cậu mới từ vùng bão về. Ngoài đó bây giờ sao rồi cậu?

Thiếu Kiệt cũng thấy người này vui tính nên cũng đáp lại, dù sao những người tài xế trò chuyện nhiều như thế này cho các cấp lãnh đạo cũng tương đối ít.

- Ngoài đó cũng ổn rồi nhưng mà thiệt hại quá nhiều mà anh làm tài xế cho Hà Thúc lâu chưa?

- Tôi mới được phân công làm tài xế ở Lưu Minh thôi dù sao tôi cũng mới xuất ngũ không lâu sau khi thu xếp gia đình xong Hà Thúc gọi tôi về làm tài xế ở đây. Đây là số điện thoại của tôi Hà Thúc bảo tôi khi ông không có ở Lưu Minh thì cậu cần xe đi đâu thì cứ điện thoại cho tôi, tôi sẽ đến đón.

Nhận lấy số điện thoại từ tay của người tài xế Thiếu Kiệt biết đây không phải tài xế của Hà Thúc. Mà đây là tài xế xe của Hà Thúc dành cho hăn. Dù sao hăn bây giờ đôi lúc đi xe đạp những nơi xa cũng không tiện nếu Hà Thúc đã sắp xếp tài xế cho hăn thì hăn sẽ dùng thôi. Dù sao cũng cần phải biết cách xưng hô với người ta như thế nào nên Thiếu Kiệt hỏi

- Anh tên gì thế sau này em gọi cho thuận tiện ấy mà.

- À! Anh tên Khải Huy cứ gọi anh là Huy cũng được!

Trên đường xe đang chạy về nhà hăn, đang mông lung ngắm cảnh những người xe máy đi bên ngoài cửa kính ô tô Thiếu Kiệt thấy được một cô bé đang đứng cùng bạn bè mình bên cạnh ngôi trường học đang cười nói vui vẻ.

Người đó không ai khác là cô em họ hăn bởi trên đường sân bay về nhà mình, Thiếu Kiệt sẽ phải đi ngang trường học của Hoàng Ngân, thời gian cũng vừa khớp với thời gian tan học của Hoàng Ngân, nên Thiếu Kiệt nói với người Khải Huy.

- Anh Huy dừng xe phía bên đường một chút em gặp người quen tỹ.

Khải Huy cũng làm tín hiệu từ từ tắt xe vào lề. Thiếu Kiệt mở cửa xe bước xuống đi bộ từ từ lại chỗ Hoàng Ngân đang đứng nói chuyện với bạn của mình. Thấy cô say sưa nói chuyện cùng bạn mình không chú ý đến mọi thứ xung quanh, Thiếu Kiệt đi từ phía sau vỗ vào vai cô.

- Ê Nhỏ chưa về nhà hay sao mà còn đứng đây tám chuyện thế?

Đang nói chuyện với bạn bè Hoàng Ngân cũng giật mình, vốn tưởng một số bạn bè trong lớp định quay lại mắng nhưng nhìn thấy Thiếu Kiệt nên cũng mừng rỡ nói.

- Ủa Anh Kiệt? mẹ em nói anh đi tham dự học sinh giỏi gì ở Ngọc Châu mà anh mới về à?

Thiếu Kiệt nghe Hoàng Ngân nói vậy Thiếu Kiệt biết mẹ mình đã lấy lý do này để nói với mấy dì mình về sự vắng mặt của hắn nên cũng cười

- Ủa anh mới về đi ngang qua thấy em còn đứng đây, tan học còn chưa chịu về này.

Mấy người bạn của Hoàng Ngân thấy Thiếu Kiệt như thế cũng hỏi Hoàng Ngân.

- Ủa Ngân anh này là?

Hoàng Ngân được dịp thể là khoe khoang với các bạn học liền không chần chờ cô giới thiệu Thiếu Kiệt với các bạn của mình.

- Đây là Thiếu Kiệt anh họ mình các bạn chắc cũng biết anh mình đây anh mình học trường Thiên Hoa có tiếng lắm đấy.

Ba cô gái đứng cùng Hoàng Ngân nghe cô nói thế cũng tròn mắt. Hoàng Ngân tiếp tục liên tục về Thiếu Kiệt làm hắn cũng cảm thấy khá ngại.

- Anh họ mình giỏi lắm nhé đại ca trong trường lại là học sinh giỏi mới tham dự khóa kiến thức học sinh quốc gia ở Ngọc Châu đấy! trong trường mình có một số người cũng ái mộ anh mình lắm đấy.

Một cô bé bạn học của Hoàng Ngân cũng nhìn Thiếu Kiệt hỏi.

- Ủa anh là Hoàng Thiếu Kiệt học lớp A7 trường Thiên Hoa à. Xem ra tin đồn về anh cũng không ít nhé. Hoàng Ngân lúc nào cũng khoe anh họ cô là người rất siêu xem ra đúng thật đẹp trai à.

Thiếu Kiệt lúc này hắn cũng phải biết ngại dù sao được người lạ nói thế thì cũng phải có chút xấu mặt với đứa em họ lan truyền thông tin thất thiệt

về mình.

- Ủ đúng là mình nhưng không đến nỗi như Hoàng Ngân nói đâu mấy bạn đừng tin.

- Đây là mấy bạn chơi chung cùng em tụi nó cũng nghe danh anh rồi làm gì mà phải dấu chứ.

Mấy cô bé đứng cùng Hoàng Ngân cũng cười đùa.

- Anh đừng nói thế Hoàng Ngân nó chỉ hận anh không học chung trường nữa thôi chứ nếu học chung trường nữa chắc nó đi quảng cáo anh như trên ti vi luôn đấy.

Thiếu Kiệt bây giờ cũng chỉ biết cười dù sao Hoàng Ngân cái tính này từ nhỏ đến giờ không đổi nên hẳn cũng không biết làm sao hơn. Mặc kệ mọi chuyện đi xem như cấp cho Hoàng Ngân một ít thể diện, nên Thiếu Kiệt cũng nán lại một chút.

- Anh nói thật dù sao vẫn cố gắng học là tốt nhất, dù cho có quậy như thế nào đi nữa việc học vẫn là trên hết. Tuy có những thứ bất cập về hình thức thi cử và giảng dạy, nhưng nó cũng sẽ được cải tiến từ từ thôi, nên các em học hành thật tốt vào sau này biết đâu lại giúp ít đấy.

Thiếu Kiệt chỉ nói ra những suy nghĩ của mình tại thời điểm hiện tại. Hẳn biết tuy ngành giáo dục những năm sau cũng sẽ khác nhưng hiện tại nó quá chú trọng hình thức lý thuyết xuống, không ứng dụng được thực tiễn là bao nhiêu. Những học sinh tốt nghiệp lý thuyết ra thường phải vật lộn rất nhiều với những kiến thức thực hành.

- Các bạn thấy chưa anh Họ mình triết lý lắm vậy mà vẫn là đại ca trong trường đấy. Ai nói học sinh quậy thì không là học sinh giỏi được chứ anh mình siêu như thế này mà.

- À mà dì hôm nay không đón em à? sao giờ này chưa về nhà mà đứng đây nói chuyện biết tới khi nào đây?

Hoàng Ngân cũng cười cười đáp lại câu hỏi Thiếu Kiệt.

- Mẹ em ở cửa hàng nhà anh rồi nên mọi ngày em đi bộ về dù sao cũng gần phòng trọ nhà em mà.

- Thôi vậy đi về cùng anh chắc hôm nay mẹ anh làm mấy món ngon rồi! qua nhà anh ăn cùng luôn dù sao nhà nhỏ bây giờ cũng có một mình thì chán chết.

Hoàng Ngân nghe như vậy cũng gật đầu. dù sao qua nhà Thiếu Kiệt dùng cơm hay không cũng không quan trọng, với phần bên nhà Thiếu Kiệt còn có cả máy tính cô cũng có thể online còn hơn là ở nhà một mình nhàm chán.

- Ủa mà đi bộ về nhà anh à?

- Không đi xe về chứ sao lại đi bộ, đi bộ từ đây về nhà anh cho chết à! xe đang đậu đằng kia rồi.

Hoàng Ngân nhìn theo hướng tay của Thiếu Kiệt thì thấy một chiếc ô tô đang đứng đợi sẵn nên cũng thốt lên.

- Wow có ô tô luôn anh Kiệt oách dữ! thôi tao đi về trước với anh họ bọn mày ở lại vui nhé.

Nói rồi Hoàng Ngân chạy lại chỗ Khải Huy đang đứng bên cạnh xe, Vừa đến nơi Khải Huy đã mở cửa sẵn cho cô. Thiếu Kiệt cũng bước lên xe sau Hoàng Ngân. Lúc này Khải Huy cũng lái xe trở lại trên đường, mọi ánh mắt học sinh ở đây nhìn thấy Thiếu Kiệt cũng bước lên chiếc xe ô tô cùng Hoàng Ngân đều xuýt xoa.

- ủa thằng đó là ai vậy? có học trường mình không nhà giàu thế?

Một người thanh niên tiến lại gần chỗ ba người bạn của Hoàng Ngân hỏi về Thiếu Kiệt. Ba người cũng chỉ trả lời hăng cho có lệ, bởi ba người biết tên này theo đuổi Hoàng Ngân mà cô ta không đồng ý.

- Hoàng Thiếu Kiệt anh họ cô ta xếp sòng trường Thiên Hoa muốn tìm phiền phức thì cứ tự mà tìm.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 94: Thả Con Tép Bắt Con Tôm Càng

Hai anh em ngồi trên xe sau một đoạn đường dài được Khải Huy đưa tới tận cửa nhà mình. Mọi người trong xóm cũng thấy lạ khi thấy Thiếu Kiệt hẳn bước xuống xe cũng ngạc nhiên không kém.

Tuy dạo gần đây cuộc sống của gia đình hẳn có tốt hơn nhưng họ vẫn thấy lạ tại sao Thiếu Kiệt lại đi về nhà mình bằng xe ô tô, những người ở đây nhiều chuyện đã thành thói quen, Thiếu Kiệt hẳn không quan tâm đi giữ Khai Huy ở lại chơi thì anh ta lại từ chối.

Khải Huy đánh chiếc xe đi, để lại hai người ở lại lúc này Thiếu Kiệt nhìn Hoàng Ngân cười nói.

- Thôi đi vào nhà định ở ngoài này làm đề tài bàn tán cho cái xóm nhiều chuyện này chắc cũng tới tối chưa hết chuyện đâu.

Nói rồi Thiếu Kiệt đẩy cánh cửa sắt đi vào. Hoàng Lâm Nhu thấy Thiếu Kiệt về cũng ngưng lại công việc đang làm.

- Sao nào chịu lết cái thân đi về rồi đó à. Sao việc đi như thế giúp ít được gì không?

- Con thấy cũng bình thường. Mà hôm nay mẹ định làm món gì thế? đói bụng à nha. Hôm nay siêu bếp trưởng làm bếp, nên phải ăn hết đồ ăn mới được.

Hoàng Ngân lúc này cũng đứng kế bên thêm vào. Cô thấy Hoàng Lâm Nhu rất thương Thiếu Kiệt nên cũng rất ghen tỵ với hẳn.

- Vậy là hôm nay cháu có lộc ăn rồi, Không thể bỏ lỡ được. Mà Di thương anh Kiệt thật đấy, con chả bao giờ được mẹ thương như thế này đâu.

- Hai đứa muốn ăn đòn, đứa tung người hứng cho nhin hết bây giờ. Thôi Hoàng Ngân cháu ngồi chơi đi cô làm cũng xong rồi. Còn Thiếu Kiệt đi tắm rửa đi đợi chút mấy dì con qua rồi làm một buổi tiệc tùng luôn.

Thiếu Kiệt nghe thế cũng gật đầu. Dù sao ở đâu vẫn không bằng nhà mình, Thiếu Kiệt để lại túi xách của mình lên giường, chọn một bộ đồ ở nhà cho thoải mái để mặc rồi đi vào nhà tắm.

Cách nhà Thiếu Kiệt không xa, một người Thanh niên ngồi quán cà phê gần đó, Thấy được Thiếu Kiệt về bắt đầu lấy điện thoại ra gọi đi.

- Anh Hùng thẳng nhóc hôm nay mới trở về!

Phía bên kia vang lên tiếng nói.

- Mấy ngày nay cầm chốt ở đó có tìm hiểu được thêm thông tin về thằng nhóc không?

- Theo như được biết thêm thì thằng nhóc này tương đối hiền, lẫn lộn cũng khá, theo như thông tin dò hỏi được một số ngày gần đây nó đi tham dự khóa học sinh giỏi ở Ngọc Châu. Móa nó học giỏi thế mà đánh nhau ghê thật. Nó trong xóm toàn được nói hiền lành, nhưng mà có một sự kiện khá hay. Lần đó ông anh Họ nó kể bên nhà vì cúp nước không cho nhà nó sử dụng ba bốn ngày mà nó dí đánh anh họ nó nguyên một xóm, chắc có xích mích từ trước.

Bên kia đầu dây cũng trầm ngâm một chút rồi ra lệnh.

- Tiếp tục theo dõi thằng nhóc này ẩn giấu sâu đấy nhưng thế nào cũng từ từ lòi ra thôi.

Cúp máy Cữu Hùng tiếp tục cuộc họp đang tiến hành của mình. Ở đây ngoài những gương mặt trụ cột còn có Hoàng Chí Hùng cũng đang ngồi nơi đây. Cữu Hùng nhìn mọi người im lặng xong nói.

- Bên Xuân Nghĩa Bang hiện mỗi ngày đều tập kích anh em mình nhiều hơn với tình thế này mọi người nên nghĩ sao? Bọn nó ngày một quá đáng.

Một người đứng lên nhìn Cữu Hùng nói.

- Theo em thấy cứ làm một trận lúc đó tụi nó phải xếp càng lại hết thôi.

Lúc này Thế Hải ngồi bên cạnh cũng trầm ngâm một lúc mới nhìn Cữu Hùng nói.

- Theo em thấy Cao Thịnh hẳn muốn mở rộng địa bàn, những nơi hẳn đánh vào chủ yếu là quán bar nhà hàng gần địa điểm Thiên Hoa. có thể thấy được tụi nó chỉ nhắm vào những nơi này để làm mặt bằng kinh doanh. Vậy sao chúng ta không đổi cho tụi nó những nơi này làm một cái hiệp ước hòa bình. Chúng ta kinh doanh mặt hàng kia còn bọn nó thì được bảo kê một số vùng cần thiết.

Một người ngồi gần đó hùng hổ phản bác Thế Hải.- Thế Hải chú nói như thế là sao không lẽ anh em mình lại thua bọn Cao Thịnh sao. Mà chú lại đem ý định cắt đất chia lại lãnh địa cho bọn chúng.

Mọi người trong phòng lúc này đều nhìn về Thế Hải muốn xem hắn trả lời như thế nào.

- Mấy người đừng có nhìn ta như thế. Như thế này Xuân Nghĩa Bang bọn chúng kinh doanh mặt bằng bọn chúng là gì? Chỉ là bảo kê kiếm sống, còn ở đây anh em chúng ta kinh doanh cái gì, hàng trắng, là hàng trắng đấy, tiền bảo kê ở những nơi quán bar nhà hàng kia có thằng nào ngồi ở đây thèm lấy hả.

Nghe Thế Hải nói như thế những người ở đây đều im lặng, họ hầu như đã quên là họ còn phải thu những số tiền này quá nhỏ bé so với việc kinh doanh kia. Thấy ở đây ai cũng im lặng Thế Hải mới nói tiếp.

- Giờ đưa bọn Xuân Nghĩa Bang những nơi vùng ven không được bao nhiêu tiền, đổi lại bọn nó phải cho mình bán một số mặt hàng của mình ở một số nơi bên nó. Nếu cần chia cho chúng một ít phần trăm. Hẳn thấy có tiền nhiều hơn thì sẽ tìm nguồn hàng lúc đó chúng ta qua tay lại có lời hẳn thành đại lý nhỏ. phải biết thả con tép bắt con tôm càng, chứ mấy người cứ ôm khư khư cái lợi nhỏ xiu, bỏ nguyên một cái lợi lớn lại hao binh tổn tướng đáng không.

Mọi người đang ngồi ở đây nghe Thế Hải nói như thế cũng xì xào bàn tán. Hoàng Chí Hùng này giờ nghe những gì Thế Hải nói cũng lên giọng, làm cả phòng nhìn về phía hắn.

- E Hem! Nãy giờ anh cũng nghe được mọi người bàn luận với ý kiến của Thế Hải anh thấy rất ổn. Phần các lãnh địa của mấy chú bảo kê cũng chẳng thu được bao nhiêu tiền, bây giờ đổi đi lấy về món lợi lớn, việc thâm nhập Thiên Hoa cũng thuận lợi nhiều hơn là cứ tranh đấu mỗi ngày mấy chú tốn tiền thuốc men cho anh em không cũng hơn cả tiền kinh doanh rồi.

Cửu Hùng Lúc này cũng lên tiếng.

- Anh Thấy ý kiến của Thế Hải với anh Hoàng ở đây khá tốt thời gian qua hai bên đánh nhau những trận lớn nhỏ cũng làm cho bên bọn cảnh sát chú ý ích nhiều việc này không ổn cho chuyện của bên mình. còn Xuân Nghĩa Bang nếu điều tra ra thì bọn nó cũng chỉ Bảo Kê thu tiền này nọ. Giờ kéo bọn chúng vào, mình mà có bị gì thì bọn chúng không yên còn nếu bọn chúng bị lộ thì mình vẫn an toàn.

Một người trong số những chủ chốt của Cửu Hùng đứng lên nói.

- Nếu Đại Ca đã quyết định như thế thì cũng tốt, nhưng mà liệu bọn chúng chấp nhận hay không? bọn Xuân Nghĩa Bang trước giờ không kinh doanh mặt hàng này nếu bọn chúng không chấp nhận thì sao?

Cửu Hùng cũng trầm ngâm một lúc. Việc này hẳn chưa nghĩ đến nên có phần khó xử thì Thế Hải lại lên tiếng.

- Nếu Cao Thịnh hẳn cần lãnh địa để thêm thu nhập thì chắc chắn sẽ chấp nhận, việc này chúng ta có thể mỗi lần bên kia nhận hàng, chia cho hẳn một phần trăm trên tổng lô hàng là được. em không tin tiền đến tay lại có đũa chê. Nên nhớ hiện tại một phần trăm khu bên đó cũng bằng khoảng năm đến sáu nơi thu tiền bảo kê rồi.

- Cách này khá hay được rồi anh em xem triển khai nó như thế nào thì báo lại sau, giờ giải tán.

Hoàng Chí Kim vẫn ngồi đó cho đến khi mọi người rời đi hết, hẳn mới cất tiếng hỏi

- Khi này điện thoại là chuyện gì?

- Thằng nhóc vừa mới về anh! Nó về rồi à chú cứ cho người theo dõi nó xem tình hình như thế nào. Xem coi bọn Xuân Nghĩa Bang có liên hệ với nó không nếu có thì bọn Xuân Nghĩa Bang không nên làm ăn chung, tuy nói lợi ích nhưng thằng nhóc này đối phó không dễ đâu. Nó có kiến thức hơn bọn Cao Thịnh nhiều, cứ thử xem bọn Cao Thịnh sẽ nhận lời chuyện này không, nếu không là thằng nhóc sẽ có dính dáng tới tụi Xuân Nghĩa Bang nên tổng lực làm một lần còn bọn nó mà nhận lời thì chắc sẽ không liên quan tới.

Cửu Hùng cũng im lặng dù sao hẳn cũng không hiểu rõ về Thiếu Kiệt, chỉ có được những tin tức chấp nổi không hoàn thiện, nên cũng mở miệng hỏi Chí Hùng.

- Anh có đề cao thằng nhóc này quá không? em thấy nó tuy ẩn giấu sâu một chút nhưng làm gì đến mức như anh nói.

- Chú không nên chủ quan, thằng nhóc nó kinh doanh khá giỏi đầu óc lanh lợi. Những chuyện nó làm khi còn nhỏ rất ghê, nên hai anh em tao mới phải chèn ép mẹ nó. Nếu nó như đứa khác thì có thể không e ngại gì. Chỉ cần thấy mẹ nó bị chèn ép như thế mà vẫn có thể mở được cái cửa hàng kia là mày hiểu được rồi đấy. Móa nói đến là tao tức, mấy lần bọn mày toàn làm hao binh tổn tướng mà chẳng làm được gì. Mẹ nó nếu xong là anh mày giờ ăn gọn miếng đất nhà nó rồi.

Cửu Hùng cũng cười cười nịnh nọt.

- Tại xui thôi anh ơi! ai nghĩ được lòi ra một con nhóc cứu nó giữa chừng, mà anh yên tâm em đã cho người theo dõi nó rồi cứ bình thường sẽ ổn thôi được thì ra tay lần nữa là chắc êm xuôi.

- Mày đừng làm ầu giờ chỉ xem coi nó có liên quan Xuân Nghĩa Bang hay không thôi đừng động vào nó, giờ mà nó xảy ra việc gì là hai anh em tao là người tình nghi lớn nhất đấy! không đùa được đâu.

Hoàng Chí Hùng lắc đầu, hẳn cũng không phải thiếu suy nghĩ, nếu còn đụng tới Thiếu Kiệt nữa chắc chắn cảnh sát sẽ sờ gáy hai anh em hẳn. Vì hiện tại người có xích mích lớn nhất với hai mẹ con Thiếu Kiệt chỉ có hai anh em nhà hẳn, mà không phải người khác. Bởi hai người hầu như chưa lên một buổi hòa giải nào chỉ đợi thời gian ra tòa mà thôi.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 95: Cách Tính Lãi Suất Cho Vay

Khi ngoài trời đã thật sự tối nhà Thiếu Kiệt cũng chỉ còn lại Hoàng Lâm Nhu và hăn. Hai mẹ con sau một ngày vui của gia đình tụ họp mọi thứ đã dọn dẹp xong, lúc này Hoàng Lâm Nhu mới hỏi Thiếu Kiệt.

- Sao đi những ngày qua thấy như thế nào?

Thiếu Kiệt cũng trả lời mẹ mình một cách thật lòng.

- Cuộc sống của mỗi người ở nơi đó khó khăn thật có những nhà rất nghèo, hằng năm đều phải chịu cái cảnh mưa gió, qua nhiều cảnh nghèo đói, có khi còn hơn cả mình hồi trước. Vậy mới thấy được tại sao người dân ở những vùng như thế lại tìm cách ra khỏi nơi đó tìm đến các thành phố lớn để thay đổi cuộc sống. Con cũng cảm nhận thấy khi mình có tiền những gì mình cần giúp thì nên giúp đỡ, bởi có thể mình sẽ không bằng ai trong xã hội những ngoài kia biết bao nhiêu người có nỗi khổ và khó khăn hơn mình gấp trăm nghìn lần.

- Con hiểu điều đó là tốt, xem như con đi chuyến này không uổng công đi. Nhưng mẹ cũng nói với con điều này, đồng tiền lúc nào trong xã hội đều có một cái giá nhất định của nó, đừng chạy theo đồng tiền mà thay đổi lương tâm con người của mình, nếu một ngày con mà như thế thì đừng nhìn mặt mẹ.

Điều Hoàng Lâm Nhu nói Thiếu Kiệt cũng biết bà muốn tốt cho mình, dù sao hăn sống hai kiếp người, trải qua những gì nhân sinh không thể tưởng được nên cũng hiểu, không phải đồng tiền là trên hết, tiền có thể mua được tất cả là đúng nhưng có nhiều thứ không thể mua được bằng tiền, nó

chỉ có thể làm người khác đến bên người mang vẻ hào nhoáng bên ngoài, mà không đem lại được sự thật về con người họ.

- Vâng mẹ yên tâm cho dù con có ra sao đi nữa thì con cũng không để tiền bạc chi phối lương tâm con người của mình, trừ khi những người khác thật sự muốn làm khó dễ con.

- Mà mẹ nói con này! những ngày vừa qua con không có ở nhà mẹ phát hiện một điều rất đặc biệt. Có hai cô bé luôn tới đây thăm hỏi tình hình của con nhé, một là Nhã Oanh, hai là Ngọc Nhi, thế nào con định ai sẽ là bạn gái con đây? mẹ thấy hai cô bé ai cũng tốt hết! cái thằng gỗ mục như con sao lại nhiều cô gái để ý thế nhỉ.

Thiếu Kiệt cũng giật mình không ngờ hai cô gái này lại tìm đến tận nhà để hỏi thăm về hắn. Mà Hoàng Lâm Nhu lại hỏi hắn lựa chọn ai lúc này thì Thiếu Kiệt không thể nào quyết định được, nên cũng chỉ biết lắc đầu nói.

- Con chưa có ý định kiếm bạn gái hay người yêu, cứ từ từ sau này hắn tính dù sao con còn phải học hành cho tốt đã.

- Giỏi con mẹ biết được như thế là tốt, thôi lo mà làm việc của con đi nhớ nghỉ ngơi lấy lại sức khỏe mấy ngày vừa qua rồi hãy đi học lại. Không thì không tiếp thu kiến thức được đâu.

Hoàng Lâm Nhu để Thiếu Kiệt ở lại bắt đầu ngồi vào bàn tính toán sổ sách của tiệm. Còn Thiếu Kiệt lại ngồi vào máy vi tính. Qua sự việc vừa rồi hắn thấy được những cơn bão đi qua thật nhiều thiệt hại. Chưa kể năm sau lại có một cơn bão thế kỷ xuất hiện. Nên hắn thay đổi địa chỉ mạng nhà mình, bắt đầu viết một bài dự đoán về cơn bão năm sau, hi vọng có ai đó trong nhà nước sẽ đọc được mà chuẩn bị.

Chỉ là một bài viết nhanh gọn nên cũng không mất nhiều thời gian của Thiếu Kiệt lắm lúc này Thiếu Kiệt lấy điện thoại của mình ra liên lạc với Cao Thịnh. Trong thời gian qua hắn không nắm được tình hình gì, nên giờ

là lúc thử nghiệm xem cuộc gọi âm thanh trên máy vi tính có đạt được yêu cầu của hần không.

Cao Thịnh vừa mới nhận được điện thoại của Thiếu Kiệt cũng mừng rỡ. Hần mấy ngày nay, khá khó khăn trong một số việc. Nếu Thiếu Kiệt không gọi điện thoại cho hần, chắc nay mai gì Cao Thịnh cũng gọi cho Thiếu Kiệt.

- Alo Thiếu Kiệt hả? em gọi đến đúng lúc thật anh có một vài ý kiến muốn cần sự tư vấn của em này.

- Ủ' vậy anh mở máy khởi động chương trình nói chuyện online trên mạng đi chứ nói qua điện thoại tiền nào chịu cho nổi. Gọi Luôn mọi người xem họ có những vấn đề gì em giải quyết luôn.

Đợi khoảng mười phút sau, máy Vi Tính của Thiếu Kiệt mới vang lên âm thanh kết nối. Hần nghe được tiếng alo của Tước Phạm cũng thở một hơi, điều hần lo nhất là mấy người này không mở được thì coi như công cốc.

- Được rồi em nghe rồi. mọi người có chuyện gì thì cứ việc nói ra em xem xét thế nào. Mai một mọi người có điều gì thì cứ liên hệ như thế này. dù sao các này vẫn an toàn hơn cách gặp mặt dễ bị lộ hơn.

Nghe được âm thanh Thiếu Kiệt phát ra từ cái loa máy vi tính nhóm người Cao Thịnh cũng có cảm giác thích thú. - Được rồi vào việc chính nào! Thiếu Kiệt mấy ngày vừa qua bên Cừu Hùng Bang có nhiều hành động kỳ lạ lắm, anh đã cho người điều tra một số người thì được biết cứ khoảng hơn một tháng, Cừu Hùng sẽ cho một số người mới vào bang hội đi nhận một số hàng hóa từ bến xe, lúc thì trái cây lúc thì đồ ăn, Mà mọi thứ đều được chuyển bằng phương tiện xe khách từ phía bắc vào.

Lúc này Thế Long cũng dựa vào gần micro ở trước mặt mình nói

- Chưa kể đến dạo gần đây bên mình có một số người phát hiện ra em đang bị theo dõi bởi nhóm người của Cửu Hùng, nhưng may là em không có ở đây nên bọn nó tức trực ở quán cà phê gần nhà em khá nhiều.

Thiếu Kiệt lúc này cũng cảm thấy may mắn, nếu cứ như thường lệ hẳn mà trực tiếp gặp mặt bọn người Cao Thịnh thì sẽ bại lộ hết mọi thứ.

- Chuyện này em sẽ đề phòng. Còn tình hình vận chuyển hàng như thế em cho rằng đó là hàng cấm được ký gửi trá hình. Giờ chúng ta không biết được lần sao chuyển hàng là lúc nào nên cũng không nắm chắc được. Việc này anh cứ bàn bạc với người kia là được nha anh Cao.

- ừ chuyện này anh sẽ chú ý! mà Thiếu Kiệt nè dạo này bên Cửu Hùng bang cũng sắp không chịu nổi rồi, sớm muộn họ sẽ đưa yêu cầu nghị hòa thôi, em thấy lúc đó nên quyết định ra sao?

Trầm Ngâm suy nghĩ một lúc thật lâu, làm cho mọi người bên phía Cao Thịnh cũng sốt ruột đợi câu trả lời của hắn.

- Việc bên kia Nghị Hòa chắc chắn sẽ có yêu cầu, nếu đúng là yêu cầu về được kinh doanh hàng hóa, anh phải đòi điều kiện, còn về điều kiện ra sao thì do anh. Nhưng nếu đúng là về buôn bán hàng hóa chất cấm thì anh phải đồng ý ngay khi còn có mặt mọi người trên bàn nghị hòa, việc này phụ thuộc vào việc anh thương lượng ra sao. Đừng nên nói sẽ trả lời sau vì nếu lúc đó anh nói trả lời sau chắc chắn họ sẽ nghi ngờ.

Nhóm người xuân nghĩa bang cũng im lặng không hiểu. Thiếu Kiệt lại nói Cao Thịnh đồng ý ngay, mà không phải bàn bạc lại với hắn. Bởi nếu hỏi qua ý kiến hắn thì lợi ít sẽ được nhiều hơn.

- Được rồi nếu có trường hợp đó xảy ra anh sẽ làm ra quyết định, nhưng nếu như vậy mình có thiệt hại quá nhiều không?

- Điều này thì em chắc chắn anh không thiệt hại, nếu thật sự là chia cắt nghị hòa để họ có được một phần kinh doanh hàng cấm bên khu vực Thiên Hoa, họ sẽ chấp nhận bỏ ra cái giá lớn, mà như thế anh chỉ cần báo lại với chú Khương Đào là được.

Vũ Minh này giờ đợi Thiếu Kiệt nói xong cũng lên tiếng hỏi hẵn.

- Thiếu Kiệt cái vụ mà cho vay tiêu dùng ấy, hiện tại nếu tính lãi suất thì sẽ phải tính lãi suất ra sao??? nếu như trước đây thì chúng ta phải tốn tiền đóng thuế này nọ mà không thu lại được bao nhiêu hết.

- Anh chỉ cần tính lãi suất dựa trên dư nợ, có nghĩa là mượn mười hai tháng hay hai mươi bốn tháng đều như vậy giá trị mười phần trăm là dựa theo tiền mượn ban đầu, như thế chúng ta vẫn có thể chi trả tiền thuế vừa có thể làm được nhiều thứ.

Vũ Minh lẩm nhẩm tính một hồi cũng giật mình nói nhưng tính như thế là sao anh không hiểu vấn đề này lắm.

- Để em ví dụ cho anh hiểu là có hai cách gọi của cho vay tín chấp này là: Dư nợ giảm dần và Dư nợ ban đầu. Dư nợ: là khoảng nợ bạn đang vay ngân hàng, nó sẽ ghi bên Nợ của chữ T trong hạch toán nên gọi là dư nợ. Dư nợ giảm dần là số tiền lãi anh sẽ nộp hàng tháng giảm đi, nếu tiền gốc giảm đi. Còn dư nợ ban đầu là số tiền lãi của anh sẽ nộp hàng tháng ko hề giảm mặc dù số tiền vay gốc đã giảm. Thực tiễn hơn là như thế này, anh vay 120 triệu theo Dư nợ ban đầu lãi suất 10 phần trăm một tháng, trong vòng một năm nghĩa là hàng tháng anh trả lãi suất 12 triệu và 10 triệu tiền Gốc, tất cả là 22 triệu, cứ như vậy 12 tháng anh phải trả 264 triệu. Nếu anh vay 120 triệu theo dư nợ giảm dần lãi suất 10 phần trăm một tháng, trong vòng một năm mỗi tháng anh phải trả gốc 10 triệu và Lãi tính theo tiền gốc. Tháng đầu Lãi 12 triệu với 10 triệu gốc là 22 triệu. Tháng thứ hai lãi suất là 10 phần trăm nhân với 110 triệu bây giờ là gốc cộng với 10 triệu gốc mỗi tháng phải trả. Đến tháng thứ ba lãi suất là 10 phần trăm nhân với 100

triệu còn lại cộng với 10 triệu Gốc mỗi tháng. Có công thức tính rồi nhé. còn việc áp dụng hình thức nào thì sẽ do các anh quyết định như em khuyên nên làm cái dư nợ giảm dần, đừng lấy dư nợ ban đầu, người ta trả không nổi lại trốn mất lúc đó lại tổn công sức anh em. Lại có phần ăn lãi suất quá lớn làm như vậy ác lắm.

Vũ Minh sau khi nghe Thiếu Kiệt giảng giải một hồi cũng gật gù, đây là lần đầu tiên hẳn biết tới hình thức này. còn với Thiếu Kiệt thì đây là hình thức được gọi cho vui của mọi người những năm sau nay là cho vay cột điện. Vì những hình thức cho vay như thế này dụ dỗ người dân bằng hồ sơ đơn giản nhưng lại sử dụng hình thức cho vay dự theo dư nợ ban đầu.

Ps/ những bạn nào đọc chương này xong nếu có ý định vay ở những nơi như thế này thì tốt nhất tác khuyên không nên vay.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 96: Lựa Chọn Của Trương Hạo

Vũ Minh nghe Thiếu Kiệt nói rõ những gì dựa trên cách tính lãi suất mà hắn đưa ra cũng gật đầu. Cao Thịnh nghe Thiếu Kiệt phân tích cách tính lãi suất cho vay xong cũng gật mình, nếu những công ty không chính quy sử dụng, cách tính lãi theo dư nợ ban đầu Thiếu Kiệt nói chỉ có thể ép chết người khó khăn vay tiền.

Bàn bạc Thêm một số chuyện nhỏ nhặt nữa, Thiếu Kiệt cũng không còn gì cần giải quyết lúc trời cũng đã khá trễ. Hắn thấy mẹ mình còn ngồi tính toán nhưng bên cạnh hắn đã có sẵn ly sữa từ lúc nào. Hắn liền tiến tới bên mẹ mình nói.

- Việc tính tay như thế này sớm muộn gì cũng phải thay đổi, mẹ không thể nào cứ thức khuya như thế này mãi được. Để xem bên cửa hàng chắc phải trang bị một máy vi tính và máy thanh toán. thì thu chi nhập hàng trong ngày số lượng bao nhiêu mẹ đến cuối ngày chỉ cần in ra là biết được. Chứ ngồi tính tay như thế này biết chừng nào xong. Thôi mẹ đi ngủ đi, khuya lắm rồi.

Thấy trời cũng đã khuya Hoàng Lâm Nhu cũng gật đầu chấp nhận dù sao, Thiếu Kiệt nói cũng đúng cứ tính tay như thế này cũng không kiểm soát được hết. nếu đúng như Thiếu Kiệt nói, trang bị máy tính mà thuận lợi cho việc kiểm hàng, xuất nhập thì bà cũng muốn trang bị càng sớm càng tốt.

Buổi sáng sớm ra Trương Hạo đã đến nhà làm phiền Thiếu Kiệt. Hôm qua nhận được tin Thiếu Kiệt về tới nhà, Trương Hạo cũng muốn qua gặp

Thiếu Kiệt ngay nhưng vì công việc bề bộn nên hăn để đến sáng sớm nay mới qua.

Trong nhà Thiếu Kiệt hai người ngồi bởi cái bàn xếp được đem ra, buổi Trương Hạo và Thiếu Kiệt ngồi ở đó uống cà phê sáng Trương Hạo lúc này mới hỏi.

- Thiếu Kiệt mày định chừng nào họp lát nữa đầu giờ luôn hay buổi trưa mới họp đây?

- Ừ càng sớm càng tốt buổi sáng cũng được, mấy cái hồ sơ nhà thầu gửi sao rồi, vấn đề xác minh chứng thực bên Nhã Kỳ làm xong hết chưa?

Dù sao Thiếu Kiệt hiện tại còn khá nhiều vấn đề cần phải giải quyết trước khi hăn đi học trở lại, nên hăn muốn giải quyết chuyện nào nhanh chuyện đó.

- Bên Nhã Kỳ chiều nay chắc có kết quả tối tao đưa hồ sơ nhà thầu qua cho mày. Mà nè tự nhiên kỳ này mày lại đi cứu hộ đồng bào bị lũ lụt đột ngột thế không báo trước ai. Tao mà không được mẹ mày cho biết thì tao cũng tưởng mày mất tích đấy.

- Chuyện này mày không nên biết đâu mệt lắm tao cũng đâu có rảnh mà muốn đi vào chuyện đó. Mà mày xem đêm qua bên chỗ cửa hàng mẹ tao một cái máy tính đi để tao làm cái phần mềm thanh toán tiền, chứ để mẹ tao cộng tiền tay hoài không ổn.

Trương Hạo cũng gật đầu. rồi đề xuất với Thiếu Kiệt.

- Bên cửa hàng dạo này cũng ổn, tao xem có thể thì mở chi nhánh ra các tỉnh khác mày thấy thế nào?

- Không phải tao không muốn mở rộng hệ thống, nhưng bây giờ chưa phải lúc, xét tình hình kinh doanh mày cũng thấy được, hiện tại nguồn thu

từ các tỉnh nhỏ lẻ và những đơn hàng lắp đặt phòng nét tương đối cao.

Trương Hạo cũng thấy công việc khá ổn nên hỏi Thiếu Kiệt.

- Tao thấy Phan Nguyệt quản lý tốt mà, giờ mở thêm thì có thêm doanh thu chứ có sao đâu.

- Tuy Phan Nguyệt đã ban đầu ổn định được cửa hàng nhưng không có nghĩa là cô ta có thể mở rộng được phạm vi quản lý. Phần mặt bằng và địa điểm kinh doanh của chúng ta là toàn bộ Thiên Hoa. Mà nghĩ xem Phan Nguyệt có thể thao tác hai cửa hàng một lúc à.

Lúc này Trương Hạo cũng thấy bắt đầu xuất hiện bất ổn trong ý nghĩ của mình. suy nghĩ một lúc hần mới gật đầu.

- Mà nói cũng đúng Phan Nguyệt mà chạy tới chạy lui hai cửa hàng cũng không ổn. Sao không tuyển thêm người nữa quản lý giống như Phan Nguyệt?

- Tuyển thêm quản lý mới không phải ta không nghĩ đến nhưng có một số thứ khó đoán lắm, với Phan Nguyệt vì mình đưa ra sự giúp đỡ đúng lúc, nên cô ta là việc cho mình vì đãi ngộ tốt và hết lòng làm việc, nếu bây giờ tuyển người mới biết người đó thế nào, không phải ai cũng như Nhã Kỳ và Phan Nguyệt đâu mà mà cứ nói muốn tuyển là tuyển.

Thiếu Kiệt cũng nói qua suy nghĩ của mình một lần cho Trương Hạo nghe rồi uống một hớp cà phê xong lại nói tiếp.

- Mà cứ nghĩ xem mỗi một ngày lượng nhân viên đã làm việc chỉ có ít thời nghỉ. Nếu bây giờ mà mở thêm chi nhánh ở các thành phố lớn khác chi phí không nói nhân lực bắt buộc phải điều đi, người mới vào làm sẽ phải có thời gian học tập. Mà quản lý thêm một cơ sở kinh doanh nữa năm ngoài Thiên Hoa mà có chắc làm được, nội cái việc mà xoay vòng vòng ở Thiên Hoa còn chưa xong này. Trương Hạo nghe Thiếu Kiệt nói như thế

cũng trầm ngâm một chút hăn chưa nghĩ đến vấn đề này. Đúng là nếu mở thêm chi nhánh hăn bắt buộc phải điều người đã làm thành thạo đi, rồi người nào sẽ quản lý thay hăn.

Hiện tại hăn chỉ tiếp những khách hàng công ty lớn nhỏ, mọi việc bên dưới có ba người kia báo cáo cho hăn để hăn đưa ra quyết định còn không xong, nếu mà mở thêm chi nhánh hăn lại phải chạy đi chạy về các chi nhánh. Chưa kể đến có thể thất thoát kiểm soát kho vận của cửa hàng mới lại là một chuyện đáng nói. Vì nếu ở đây hăn có thể kiểm soát được hằng ngày chỉ cần đi dạo một vòng là được. còn nếu cửa hàng ngoài Lưu Minh hăn không thể nào đi kiểm tra mỗi ngày được.

- Ủ nghe mày nói thấy cũng đúng. Giờ nghe mày phân tích mới thấy giờ vẫn còn Thiếu người quá mở ra không ai kiểm soát được lỗ chết. Chưa kể đến bên cửa hàng mới hàng hóa không được kiểm soát tốt, thế nào cũng có đũa mon men làm việc xấu, lòng người cũng khó đoán nên chẳng biết được.

- Mày đó trong kinh doanh phải biết mình đủ thực lực hay không làm việc phải suy tính kỹ càng, nếu mà cứ làm việc theo cảm tính thì không được đâu. Nhưng mà này, Tao thấy mày cũng nên để thời gian bổ túc mấy kiến thức kinh doanh đi. không biết gì thì hỏi Phan Nguyệt hay Nhã Kỳ ấy chứ không là họ vượt qua mày mất đấy.

Trương Hạo cũng xụ mặt xuống tuy biết Thiếu Kiệt nữa đùa nữa thật nhưng điều gì cũng có thể xảy ra hăn cũng biết Thiếu Kiệt chỉ muốn tốt cho hăn, Tuy Thiếu Kiệt hăn chưa tốt nghiệp hết cấp ba nhưng bản thân nhờ kiến thức của mình có được mà đem lại rất nhiều dự đoán kinh doanh đúng.

Điều này cũng làm cho Trương Hạo cảm thấy những lời nói vừa rồi của Thiếu Kiệt hoàn toàn không sai, bởi hăn là người hiểu rõ nhất hai đũa đi lên chỉ bằng kiến thức của Thiếu Kiệt, còn hăn chỉ bỏ thời gian học tập quản lý

các thứ vì Thiếu Kiệt không thể quản lý nhưng nếu hẳn muốn phát triển nhanh chóng thì ngoài kinh nghiệm ít ỏi của hẳn thì không ổn.

- Ủ lát hợp xong tao kiểm lớp nào tại chức đăng ký học thêm. Thôi tao về bên công ty lát nữa tập trung đủ mọi người tao gọi.

- Hợp hành thì để chút qua đó gọi mọi người lại là được tao có việc cần nói này.

Trương Hạo định đứng lên nghe Thiếu Kiệt nói thế thì lại ngồi xuống ngơ ngác nhìn hẳn, Trương Hạo không biết Thiếu Kiệt lại có việc gì mới mà phải bàn bạc thêm.

- Trước mắt sẽ không mở thêm cửa hàng là điều hiển nhiên như sẽ phải nâng cấp một số thứ. Mà xem kiểm một cái mặt bằng nào đó nơi nào cũng được. Đăng ký với cái tên công ty dịch vụ chuyển phát bưu phẩm là được. mà sẽ quản lý một bộ phận riêng công ty đó sau này còn có việc cần.

Trương Hạo lúc này cũng hồ hởi hỏi Thiếu Kiệt.

- Thế công ty đó định làm cái gì?

- Làm công việc giao hàng trước mắt cứ kiểm mặt bằng đăng ký công ty trước đi. rồi từ từ tao sẽ hướng dẫn tiếp. Còn nếu mà không thích thì tao chuyển cho Phan Nguyệt làm bên đó còn mà Thì quản lý công ty bên này thôi mà thấy sao?

Trầm Ngâm một lúc lâu Trương Hạo mới cười cười nói.

- Thôi để cho Phan Nguyệt qua đó đi. tao không quản lý người giỏi như cô ta cứ để tao ở bên cửa hàng này cũng được dù sao tao cũng quen với công việc này hơn giờ qua bên đó không biết thao tác một nữa.

- Mà nói vậy cũng được dù sao thì nhân viên bên cửa hàng cũng cố định rồi. vậy thì tuyển thêm nhân viên đi đào tạo một thời gian sau này thích hợp thì mở rộng hơn.

Trương Hạo lựa chọn công việc ở lại quản lý của cửa hàng tin học vì hắn biết cơ sở mình chỉ có được từ Thiếu Kiệt hướng dẫn, nếu bây giờ mà qua bên kia hắn hoàn toàn không có cơ sở để thao tác công việc như thế lại làm trễ nãi công việc của Thiếu Kiệt hắn cũng không muốn. Tốt nhất cứ làm việc mà hắn cảm thấy quen thuộc nhất. Nên đưa ra quyết định này nhanh nhưng đó là ý nghĩ tốt nhất đối với hắn.

- Vậy để tao thu xếp! thôi tao về bên kia chuẩn bị họp nhé đợi lát nữa tao gọi rồi lên họp tao kiểm tra thử hết rồi. Nên chỉ cần lên kết nối nữa thôi.

Thiếu Kiệt cũng đồng ý, Thấy Trương Hạo rời đi hắn cũng thở dài nhiều khi Thiếu Kiệt cũng muốn đưa một số việc cho hắn làm, nhưng kiến thức hạn chế của Trương Hạo làm hắn cứ đắn đo mãi.

Qua cuộc nói chuyện hắn cũng muốn xem Trương Hạo phản ứng thế nào, để còn sắp xếp những việc vừa tầm với Trương Hạo, dù sao hắn cũng là người bước đi đầu tiên với Thiếu Kiệt hắn.

- Thằng này chắc phải mở rộng tư tưởng thêm rồi không dám mạo hiểm lớn sẽ không lấy được kết quả lớn. xem ra còn phải từ từ cho tư tưởng tên này mở ra mới được.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 97: Nội Gián

Trương Hạo rời đi lúc Thiếu Kiệt mới bắt đầu mở máy tính lên bắt đầu những viết cho mẹ mình những phần của công cụ đầu tiên của hệ thống tính tiền dựa trên lập trình C vì hiện tại hân chỉ có thể sử dụng lập trình C để kiến tạo một phần mềm quản lý các danh mục mặt hàng cần thiết, đến năm 2014 thì lập trình C mới được cải tiến và nâng cấp lên làm bảng mới.

Công việc này không khó đối với Thiếu Kiệt hân, nhưng cũng mất khá nhiều thời gian để thao tác. Vì hiện tại vẫn còn chưa phổ biến lắm về các chương trình hỗ trợ viết code chương trình nên hân phải thao tác tay và chỉnh sửa từng chút một. Tập Trung là thế nhưng đến khi nhận được cuộc gọi của Trương Hạo lúc này Thiếu Kiệt cũng nghiêm túc hân.

Tính hiệu hai bên được kết một cách thông suốt nhất. Thiếu Kiệt mới nói vào Micro.

- Chào mọi người xin lỗi hiện tại chúng ta chỉ họp thông qua chat voice như thế này, nhưng có lẽ đây là cách tốt nhất để thuận tiện liên lạc và báo cáo sau này.

Bên kia Nhã Kỳ cũng đáp lại lời Thiếu Kiệt dù sao cô cũng là người liên lạc với hân tương đối nhất sau Trương Hạo.

- Không có gì, liên lạc mỗi ngày bằng cách như thế này cũng ổn còn hơn là đôi khi điện thoại cho em lại không được, với muốn báo chuyện gấp thì chỉ cần gọi điện thoại lên đây cũng đỡ được một khoản chi phí điện thoại hàng tháng.

- Mọi người có việc gì thì nói đi em sẽ giải quyết mọi thứ từng người một.

Lúc này Chu Tường cũng không đợi chờ nhiều, mà thông qua micro nói với Thiếu Kiệt giọng khá vui vẻ.

- Thiếu Kiệt dạo này có những trang lừa đảo hình thức sao chép code trên giao diện và hoạt động của mình em thấy nên giải quyết ra sao? mà em kiếm đâu ra được Lâm Vũ thế thẳng nhóc làm it ngon à.

Hai Người Phan Nguyệt, Nhã Kỳ thấy Chu Tường hỏi trước cũng im lặng để cho Thiếu Kiệt giải quyết chuyện của Chu Tường bởi họ biết bên sàn giao dịch hiện tại là nơi hái ra tiền nhất, Thiếu Kiệt đã để Chu Tường toàn quyền thì hẳn cũng cần có một sự quan tâm nhất định.

- Chuyện những trang web copy giao diện và source code bắt đầu khi nào anh biết không?

- Họ copy khi nào thì anh không biết nhưng khoảng một tuần nay thì mới đi vào hoạt động. Anh cũng đã đưa ra cảnh báo cho người dùng bên mình. Chưa kể đến còn cùng Lâm Vũ tiến hành ddos trang web đó mấy ngày nay.

Thiếu Kiệt cũng biết ddos là kiểu tấn công làm cho mục tiêu, là các trang web, dịch vụ trực tuyến, trở nên quá tải. Tấn công từ chối dịch vụ phân tán ddos được viết tắt từ cụm từ Distributed Denial Of Service là kiểu tấn công làm cho hệ thống máy tính hay hệ thống mạng quá tải, không thể cung cấp dịch vụ hoặc phải dừng hoạt động.

Cách này chỉ là cách nhất thời nếu ngày một càng nhiều trang như thế này xuất hiện việc của họ chỉ là sao chép và không tồn tại lâu nên thường sẽ không sử dụng sever chính thức như của hẳn trang bị cho Chu Tường mà như những ngày đầu còn chạy hosting như hẳn.

- Trước mắt việc ddos vẫn diễn ra bình thường song song đó cứ kiểm tra ra soát lại thường xuyên thay đổi giao diện hàng tuần theo chủ đề. Đưa ra những khuyến mãi như bonus phần giao dịch mỗi nhóm giờ cho phép. Còn Việc nữa là xem địa chỉ IP của website đó ra sao người thuê là ai nếu được. Xem xét những người trong công ty có ai liên hệ với người đó không nếu có thì lập tức sa thải ngay, việc này chỉ có thể có nội gián thôi. Còn tiểu Vũ thì anh cứ đào tạo cho nó đến khi hiểu rõ hết các công dụng mã nguồn và cách bảo mật an toàn cho cơ sở dữ liệu sau này em sẽ để tiểu vũ làm việc khác.

Thấy Thiếu Kiệt đưa ra ý kiến của mình Chu Tường cũng ghi lại trên tờ giấy. Hẳn không biết Thiếu Kiệt định đào tạo Lâm Vũ để dùng vào việc gì nhưng hiện nay ngoài những người lập trình viên quản lý website thì Lâm Vũ là người phụ việc hẳn cũng khá tốt. Đương Nhiên Chu Tường cũng có nghi ngờ việc source bị copy là từ người của công ty đưa ra ngoài, nhưng hẳn đang tìm hiểu xem người này là ai trong những người lập trình viên mà hẳn thuê về.

- Được rồi việc anh sẽ chú ý và triển khai. Dạo này doanh thu bên mình tăng lên em có dự định gì. anh thấy nếu chỉ làm một trang như thế này không thì phí phạm sever trang bị về quá.

- Anh cứ yên tâm khoảng hai ngày nữa em sẽ gửi vào mail anh kế hoạch mới, còn công việc hiện tại cứ diễn ra bình thường cho đến khi kế hoạch mới hoàn thành thì lúc đó anh hãy cho triển khai. Kế hoạch này phải tuyệt đối bảo mật, trước khi anh tìm ra người đã bán source của mình ra ngoài thì không nên thao tác kế hoạch này.

Chu Tường cũng đáp lại lời đồng ý dù sao hẳn biết trong kinh doanh, vấn đề bảo mật kế hoạch còn quan trọng hơn là việc thao tác nó.

- Ừ anh sẽ chú ý!

Đợi Chu Tường nói với Thiếu Kiệt xong Nhã Kỳ mới nói vào micro.

- Thiếu Kiệt tất cả hồ sơ người đầu thầu chị đã gửi Trương Hạo đưa cho em, hiện tại chỉ còn chọn ra nhà thầu và xin giấy phép xây dựng nữa là xong. Tính ra việc khởi công xây dựng có thể bắt đầu. em thấy lúc nào thì làm lễ khởi công xây dựng là được.

- Hồ sơ em sẽ xem xét, thời gian khởi công có thể lùi lại qua năm cũng được dù sao làm giấy phép xây dựng cũng phải trải qua thẩm định của sở tài nguyên môi trường và sở xây dựng, nên hoàn thành thì chắc cuối năm, việc này không vội.

Nhã Kỳ cũng thấy thời gian này quá dài, Nếu cô chỉ chờ đợi lại ăn lương như thế này liệu có ổn cho công việc nên hỏi Thiếu Kiệt.

- Em để thời gian dài như vậy liệu có ổn không? sao không vừa xin giấy phép vừa làm luôn được mà.

- Em biết điều này là được! nhưng hiện tại chị chưa có được kiến thức đúng trong nghề dịch vụ này nên trước mắt chị bắt đầu đi học một khóa nghiệp vụ nhà hàng. Thời gian của khóa này khoảng ba tháng đến sáu tháng tùy chị chọn, cứ lấy tiền của công ty mà đi học. và lương của chị vẫn như bình thường chị cứ yên tâm.

Nghe hẳn nói thế cô cũng an tâm phần nào, với việc Thiếu Kiệt cho cô đi học thêm một ngành nữa, mà lại xuất tiền của công ty thì chỉ có hẳn mới làm như thế, thường những công ty khác sẽ để nhân viên tự đi học thêm mà không bỏ tiền.

Nhưng cô không biết rằng ở những năm 2008 này đúng là việc đó khó xảy ra nhưng ở một số thời điểm sau này thì việc này là bình thường, đây là cách để nhân viên có thêm kiến thức làm lợi cho công ty, nhiều cơ sở còn áp dụng cho nhân viên của mình học nhiều hơn một ngoại ngữ, để có thể giao tiếp với chủ đầu tư hay là người giám sát ký gửi mặt hàng.

- Còn Phan Nguyệt dạo này chị thế nào? công việc vẫn tốt chứ?

Nghe Thiếu Kiệt hỏi mình, Phan Nguyệt cũng đáp lại.

- Công việc bên chị đã đi vào ổn định mọi thứ đều tốt hết, chỉ có một số khâu cần cải thiện vì có một số góp ý với cửa hàng khác thú vị. Như nên tạo một khâu lắp đặt hoặc bảo trì tại nhà hoặc có thể đặt hàng một số linh kiện giao tận nơi. Chưa kể họ còn góp ý bên mình nên mở rộng ra một số Thành Phố lân cận. Chị cũng đã nói qua với Trương Hạo về vấn đề này.

Bây giờ thì Thiếu Kiệt biết tại sao Trương Hạo lại đưa ra ý định mở thêm cửa hàng, chẳng qua vì một số góp ý của khách hàng nên hẳn mới đề xuất với Thiếu Kiệt.

- Chuyện này em đã biết. Cũng đã đưa ra phương pháp và ý kiến với Trương Hạo. Hiện tại trong thời gian sắp tới mọi thứ ở Cửa Hàng chị sẽ giao lại cho Trương Hạo thao tác. Còn về vấn đề vì sao thì Trương Hạo sẽ nói cho chị nghe.

Lời nói của Thiếu Kiệt làm cho Phan Nguyệt và mọi người nhăn mặt chỉ có Trương Hạo là biết lí do, nhưng vì Thiếu Kiệt muốn Phan Nguyệt thương lượng với Trương Hạo làm cô hiểu lầm nói.

- Thiếu Kiệt chị có làm việc gì sai thì em cứ góp ý với chị. Chị sẽ sửa được mà!

Phan Nguyệt biết cô làm ở đây không bao nhiêu thời gian, nhưng đây là công việc tốt nhất mà cô cảm thấy ổn định nhất chưa tính tới, tiền lương ở đây Thiếu Kiệt trả cũng không phải là ít, mà còn có cả tiền doanh thu được hưởng theo phần trăm nữa số tiền cũng khá lớn, không ai ở đây hoặc nhân viên bên dưới cửa hàng muốn nghỉ làm hưởng chi là Phan Nguyệt. Chưa kể đến nếu rời nơi đây cô phải làm ở đâu, đó là điều cô lo lắng lúc này.

- Không chị hiểu lầm rồi! em mới giao cho Trương Hạo đăng ký một công ty mới nên chị phải trao đổi với Trương Hạo để biết chi tiết. đây là công việc sắp tới mà chị phải chuyển qua làm nên chị không cần phải tiếp tục công việc của cửa hàng nữa thì giao lại cho Trương Hạo thôi.

- Thiếu Kiệt nói đúng đó! sáng này Thiếu Kiệt mới nói tôi ra đăng ký công ty mới định là sẽ trao đổi với cô sau buổi họp cách thức đăng ký ai ngờ làm cô hiểu lầm.

Lúc này Phan Nguyệt cũng giật mình, cô lúng túng nói

- Tôi! Tôi

- Lỗi tại em không nói rõ ràng làm chị hiểu lầm, giờ không sao rồi. công Việc ở cửa hàng chị cứ từ từ trao đổi với Trương Hạo còn hình thức làm việc ra sao thì em sẽ gửi mail cho chị sau.

Đến bây giờ Phan Nguyệt chắc rằng mình không phải bị Thiếu Kiệt sa thải mà bước lên lãnh đạo một công ty riêng như mọi người ở đây, cô vừa lau những giọt nước mắt vừa mới xuất hiện trên đôi khóe mi mắt của mình thay vào đó là sự vui mừng của Chu Tường và Nhã Kỳ những người đang có cho mình những khâu quan trọng khác trong cơ sở của Thiếu Kiệt.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 98: Cách Mua Lại Đất

Vì máy tính nhà bị hư không lấy file được đành viết lại bằng dt nên h mới lên chương

Khi cuộc họp kết thúc Thiếu Kiệt trở lại với công việc của mình, dù sao hẳn đã phân chia công việc một cách tốt nhất, mọi người ai cũng có được công việc cần làm.

Giờ đây Thiếu Kiệt vẫn phải làm việc của hẳn, Hoàng Lâm Nhu thấy hẳn tập trung làm việc trên máy tính đã thành thói quen, nên bản thân mình đi làm một số đồ ăn trong ngày, được một lúc sau Lý Bân tay xách theo một chồng tập vở, vừa ê đến nhà hẳn đã than thở.

- Anh Kiệt! Anh có muốn hại chết người thì đừng có như vậy chứ! anh biết mang theo gần cả chục kí tập này nặng lắm không!

Thiếu Kiệt nghe được giọng Lý Bân cũng giật mình, nhìn thấy đồng nhà mình sắp tới giờ đi học mà Lý Bân lại đến nên hẳn hỏi.

- Ủa sao giờ này qua đây định cúp học hả mày?

- Làm gì có anh! Giờ chuẩn bị qua trường nè, mà lần nào anh nghĩ bài vở quá trời, may mà bọn trong lớp tụi nó chép hộ giùm cũng không ít nếu không em cũng không biết là sao ngốn hết đồng tập vở này.

Thiếu Kiệt thấy đồng tập của Lý Bân đem theo mà lắc đầu nói.

- Ủ nói bọn trong lớp tao cảm ơn nhé! Mai hay một gì đó tao đi học lại lúc đó làm một buổi khao lớp mình.

- Nói nhớ giữ lời nhá lần trước với lần này luôn phải cắt tiết mới được không thì thiệt thòi quá. À mà nghe hiệu trưởng nói anh đi dự lớp bồi dưỡng học sinh giỏi quốc gia luôn đấy, anh làm sao được hay vậy em nhớ là ở trường thành tích thua xa một số người à. Mà phải công nhận ai đó thiệt là có phúc hết Nhã Oanh lại đến Ngọc Nhi liên tục hỏi thăm, thật em mà được như ai đó chắc cũng nở mày nở mặt, chỉ tội cho mấy thằng em suốt ngày bị hai người đó kiểm hỏi tin tức.

- Mà nhiều chuyện quá việc đó là của anh mày, lo mà đi học đi kìa không là có người gọi điện thoại về nhà bây giờ.

Thấy không còn sớm Thiếu Kiệt nhắc khéo Lý Bân, vì hẳn biết tuy bố mẹ Lý Bân ích khi quan tâm hẳn nhưng mỗi lần hẳn nghĩ học không phép thì chắc chắn sẽ có điện thoại cho bố hoặc mẹ hẳn. Thiếu Kiệt hẳn cũng không ngờ lại quan tâm hẳn như thế, dù sao hai người cũng có thể gọi điện thoại hỏi thăm tin tức, mà điện thoại hẳn lại không có cuộc gọi của hai người.

Nhưng hẳn lại không biết do Tần Tiến nói hẳn phải học lớp bồi dưỡng học sinh giỏi nên hai người Nhã Oanh và Ngọc Nhi đều sợ làm, ảnh hưởng việc học tập của hẳn.

Lúc này nghe Thiếu Kiệt hù dọa thế Lý Bân cũng liếc qua nhìn đồng hồ qua một cái rồi mới chào Hoàng Lâm Nhu một lần xong xách cặp lên đi học.

Hoàng Lâm Nhu cũng nói Thiếu Kiệt dừng tay nghĩ ngơi dùng cơm rồi hãy tiếp tục làm việc. Đồ ăn được dọn lên tuy chỉ có hai mẹ con hẳn, nhưng Hoàng Lâm Nhu làm tương đối nhiều món ăn cho Thiếu Kiệt.

- Mẹ làm gì làm nhiều món thế hai mẹ con mình không đâu cần nhiều món như thế đâu.

- Con còn nói lúc trước nhà mình không có nổi một bữa ăn hoàng chính có hôm lại còn không có gạo mà cho vào nồi, giờ có đồng ra đồng vô rồi thì cũng nên ăn ngon một chút, dù sao con cũng cần phải bồi bổ lại mấy ngày đi hoạt động cứu trợ chứ.

Thiếu Kiệt lúc này cũng ngăn người ra, đúng là dạo gần đây hẳn thật không để ý chuyện này, bởi từ khi mẹ hẳn ra kinh doanh cửa hiệu bách hóa bà cũng chỉ làm qua loa đồ ăn hằng ngày vì không có người trông coi, còn hẳn thì chỉ cần có cái bỏ vô bụng là được nên cũng không quan tâm lắm đến chuyện này. Mà mẹ hẳn nói cũng đúng khi môi trường sống được cải thiện thì người ta cũng phải chăm chút nhiều hơn cho cuộc sống.

- Còn ngăn ngơ đó làm gì ăn cơm đi nguội hết mất ngon.

Thiếu Kiệt hẳn cũng chỉ cười, đang định gấp thức ăn lên hẳn như chợt nhớ ra điều gì đó nên hỏi Hoàng Lâm Nhu.

- Mẹ vụ nhà cửa mình sao rồi?

Lúc này Hoàng Lâm Nhu cũng thở dài nói

- Hai người kia nhất định phải đợi ra tòa mới được chứ không chịu hòa giải ở phường với quận.

Trâm ngân một lúc Thiếu Kiệt suy nghĩ một lúc mới nói.

- Theo con thì tính như thế này, bây giờ họ đã chấp nhận ra tòa thì cứ để tòa quyết định nhưng mẹ cần bàn bạc lại với mấy dì, mẹ con mình mua lại toàn bộ số diện tích đất đang kiện tụng kia, dù sao cũng là đất đai của ông ngoại để lại, nếu mà để hai người đó thế nào họ cũng bán sớm hay muộn thôi. Im lặng tính toán một lúc Hoàng Lâm Nhu mới nói với Thiếu Kiệt

- Mẹ thấy ý kiến này cũng hay nhưng bỏ ra số tiền khá lớn với một phần hai người kia có chịu bán lại cho mình hay không đó là chuyện đáng nói.

- Chuyện này con nghĩ hai người đó sẽ đồng ý, thứ nhất là Hoàng Chí Hùng và Hoàng Chí Kim đã có nhà riêng còn bây giờ họ tranh giành miếng đất này cũng chỉ vì tiền thôi mẹ à.

- Mẹ cũng biết là như thế nhưng mà làm sao để thuyết phục mọi người đồng ý với ý kiến này chứ.

Việc này đối với Thiếu Kiệt không khó, bởi hắn đã thấy nhiều gia đình cũng sử dụng phương án này để chia lại tài sản của bố mẹ, họ đợi phân xử của tòa án rồi sau đó gọi người vào định giá ngôi nhà sau khi bán tài sản họ dựa vào đó mà phân chia thành tiền của mình. Bởi anh em có thể lừa dối nhau nhưng tiền không bao giờ lừa dối cho dù họ là ai chỉ cần cầm tiền trên tay họ biết chắc nó sẽ là của mình không bao giờ thay đổi.

- Chuyện này cũng đơn giản không mấy phức tạp mấy, mẹ chỉ cần họp lại các di nói ra ý kiến này là được, khi mà tòa đã phân xử xong thì mẹ chỉ cần gọi người vào định giá nhà dựa theo giá cả đó mà chia đều theo như tòa phân xử sao đó thì chia số tiền đó cho từng người còn tiền bạc thì mẹ khỏi lo con có thể chuẩn bị.

Lúc này Hoàng Lâm Nhu cũng trầm ngâm suy nghĩ một lúc rồi nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Được mẹ đồng ý nhưng với một điều kiện con phải kể rõ những gì con đã làm cho mẹ nghe. Mẹ biết bấy lâu nay con luôn giấu diếm mẹ làm những việc khác nhưng mẹ thật sự muốn biết con mẹ trong thời gian qua đã phát triển như thế nào. Mọi việc con phải công khai một cách rõ ràng cho mẹ nghe.

Điều mà Thiếu Kiệt dự liệu cũng xảy ra, dù cho hắn có thông minh tự làm hết sắp xếp mọi chuyện, nhưng hắn luôn biết phía sau mình luôn có

một người theo dõi những điều hăn làm. Tuy âm thầm nhưng đó là việc mà mỗi bậc cha mẹ đều làm đối với con cái họ.

Thiếu Kiệt bắt đầu kể lại hết quá trình hăn từ số vốn ít ỏi của mình kinh doanh máy tính ra sao và những việc hăn đang làm hiện tại. Quá trình này cũng mất một khoảng thời gian cho đến khi hăn kết thúc, Hoàng Lâm Nhu im lặng thật lâu để kịp tiêu hóa hết những gì mình được nghe. Đến khi Thiếu Kiệt hăn tự dọn dẹp mọi thứ còn lại của buổi ăn xong mẹ hăn mới thật sự thoát ra khỏi sự ngỡ ngàng.

- Thiếu Kiệt con nói hiện tại con đang có bốn công ty hai cái đang hoạt động và hai cái đang tiến hành chuẩn bị. Tiền lưu động của con bây giờ là năm mươi tỷ số còn lại của con là hơn ba mươi tỷ? Sao con có, thế kiếm được nhiều tiền vậy?

Thiếu Kiệt lúc này cũng chỉ cười nhìn mẹ mình nói rằng những gì mà hăn đã đúc kết được.

- Không có gì không thể cả mẹ à! Chẳng phải mẹ thấy được điều đó rất rõ sao, chỉ cần xem cái nào là cơ hội đó là cơ hội nếu nắm bắt tốt sẽ thực hiện được thôi. Cửa hiệu bách hóa cũng như vậy mẹ trước đây có bao giờ nghĩ được điều này. Con nói rồi chỉ có làm chủ mới có thể làm giàu thôi mà quan trọng nhất vẫn là tầm nhìn, có tầm nhìn tốt thì có thể thấy được cơ hội tốt và điều nguy hiểm. Chưa kể đến con định nâng cấp cửa hiệu bây giờ lên một tầm mới kìa.

- Con còn định nâng cấp cửa hàng, không lẽ con định biến nó thành siêu thị à.

Hoàng Lâm Nhu nghe được Thiếu Kiệt có dự định nâng cấp cửa hàng thì theo bà đó là biến thành như những siêu thị đang có.

- Không con chỉ muốn cửa hiệu mở rộng phạm vi mặt hàng, không phải trở thành siêu thị. Chúng ta sẽ bỏ bớt những thứ buôn bán ko hiệu quả mà

chỉ tập trung bán lẻ dựa vào giá si.

- Ủ như thế thì được cũng không thay đổi nhiều quá chắc sẽ ổn.

Đối với mặt bằng cửa hiệu nhà Thiếu Kiệt hẳn thì không cần thay đổi cấu trúc cơ cấu qua nhiều phương diện với phần Thiếu Kiệt sắp trang bị thêm cho cửa hàng phần mềm quản lý, nên nhân dịp này thì cải tổ lại đôi chút cũng không thiệt hại gì.

- Vốn mẹ định sẽ khuyên con vài lời nhưng có lẽ bây giờ cũng không cần thiết lắm, chỉ cần con tốt là được rồi dù sao con cũng đã hứa không để việc kinh doanh ảnh hưởng quá việc học là được.

- Mẹ cứ yên tâm điều con hứa chắc chắn sẽ làm được, dù sao con cũng mẹ chứ đâu phải người thường.

Hoang Lâm Nhu cũng cười biết hẳn như thế bà cũng an tâm nên nói.

- Thôi lo học hành bài vở bổ xung lại kiến thức đi. Có làm ông này bà kia ở đâu thì tui không biết nhưng trong nhà nay cậu vẫn là con tôi đó. Phạt lát rửa chén ai bảo giấu mẹ những việc lớn như thế. Giờ mẹ ra cửa hiệu, ở nhà nhớ coi nhà đang hoàn không được đi chơi.

- YES! MADAM

Thiếu Kiệt cười cười làm ra tư thế chào của cảnh sát khi gặp cấp trên là nữ hay thấy trong mấy bộ phim. Cho đến khi mẹ hẳn đi mất hẳn trở lại bàn lô đồng tập vở mà Lý Bân đã đem tới cho mình

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 99: Đùa Chết Không Đèn Mạng

Ngày mai ra chương theo đúng giờ quy định hai hôm nay máy bị hư nay đã sửa xong máy...

Qua biết bao thời gian trôi qua, Thiếu Kiệt hẳn hết xem lại các bài học lại bổ sung cách thức làm giải bài tập chẳng mấy chốc hẳn cũng thấy mệt mỗi muôn phần.

Vương vai một cái hẳn mới nhận ra đã gần năm tiếng đồng hồ trôi qua, có lẽ đây là lần chú tâm nhất của hẳn. Thiếu Kiệt hẳn cũng không ngờ mình tập trung học nhiều như thế. Hẳn thư giãn cho cơ thể hoạt động sau những giờ phút ngồi lý bên bàn học.

Thiếu Kiệt hẳn ra khỏi nhà đi dạo cho thoải mái tâm tư chốc lát. Rời khỏi nhà hẳn đi dạo một vòng chợt nhớ đến Thế Long từng nói là bọn người Cửu Hùng bang đang cho người theo dõi mình nên nảy ra ý nghĩ khá thú vị.

Thiếu Kiệt đi dòng dòng trong xóm song ghé lại một số nơi nói chuyện với mọi người trong xóm. Với ai thì mọi người còn lạ chứ với Thiếu Kiệt thì trong xóm nay ai mà không biết mặt hẳn, một phần vì họ thường hay mua giấy kết quả số xố của hẳn. Ai cũng khá lâu không gặp hẳn nên cũng đứng lại nói chuyện khá lâu. Đi đến một căn nhà có mấy người thanh niên đang đứng gần đó Thiếu Kiệt cười cười nói.

- Sao dạo này làm ăn khấm khá không anh Hiệp!

Một người đang đứng cũng cười với hẳn rồi nói.

- Vẫn ổn sao không đi bán kết quả số xổ nữa mày. Má làm bọn anh mày phải đi tận ra ngoài đường mua mệt lắm biết không!

- Cũng vậy thôi năm nay em học buổi chiều, nên giờ không đi bán nữa lo học thôi. Mà sao dạo này có một nhóm người lạ xuất hiện xóm mình thế.

Người thanh niên tên Hiệp quăng điều thuốc xuống đất lấy chân dụi dụi một lúc nói.

- Ý chú là mấy thằng hay ngồi quán ca phê đấy hả? Mày nói ta mới để ý thằng đó hình như hay ra quán đó ngồi.

- ừ em thấy lạ quá trời. Ai lại đi uống ca phê từ sáng đến tối?

Thiếu Kiệt bắt đầu hướng sự chú ý của những người này về phía người của Cửu Hùng Bang đang theo dõi hẳn. Bởi hẳn biết trong xóm những người này chịu trách nhiệm cảnh giới cho những người đánh bài và đồ cá ngựa ăn tiền, Vì xóm hẳn sống không thiếu bất cứ thứ gì, từ ghi số đề cho đến cờ bạc các loại, nên những thanh niên vô công rồi nghề như tên Hiệp này được những chủ sòng bài thuê mỗi ngày làm việc cảnh giới cảnh sát.

Nhóm người này hoạt động khá tốt nên một số lần cảnh sát vây bắt, những chiếu bạc được giải tán một cách nhanh nhất. Tuy nó không có một cơ cấu nhất định chỉ là những nhà nào có chứa các loại mô hình cờ bạc ăn tiền mỗi ngày cứ bỏ ra khoảng một trăm đến hai trăm cho những người này. Còn họ thì lấy tiền sâu gọi tắc là tiền của người đánh bạc bỏ ra thuê một chỗ để chơi bài an toàn. Thường một ván bài dù nhà cái có thua hay ăn thì cũng phải đóng tiền sâu đó là luật lệ bất thành văn của cái xóm này.

- Mày nói đúng đó, thằng này khả nghi lắm.

Thiếu Kiệt lúc này miệng cũng nhất lên một tý xong lại trở về như cũ nói.

- Thằng này một là theo dõi trộm cắp hai là cảnh sát giả dạng. Có thể lắm à hử cứ ngồi đây theo dõi như thế thì biết được quy luật thay đổi các chỗ đánh bạc hết thì chết.

- Mày khỏi lo cảnh sát vừa tới đầu đường là có người báo cho bọn anh rồi. Còn về thằng này nếu nó trộm cắp thì không tha được. Mẹ làm ăn ở đâu đi vào địa bàn ông thì chỉ có nước ăn đòn.

Thiếu Kiệt thấy tên Hiệp có vẻ định kéo người qua đánh tên kia cũng ngăn lại.

- Không được làm vậy sao được? anh nghĩ xem nếu nó không phải là ăn trộm thì nó có thể là cảnh sát chìm nó ngồi đó một thời gian mà theo dõi không làm gì hết lờ mà qua bên đó nó lôi thẻ cảnh sát ra mình đánh cảnh sát cũng không ổn.

- Vậy chứ bây giờ làm sao, không đánh cũng không được đánh cũng không được mày nói đi bọn anh cần phải làm gì nào?

Biết bọn người này vì một vài lời của mình cũng làm bọn hử dọa sợ nên Thiếu Kiệt cười cười nói.

- Giờ mới có kết quả số xổ xong chắc sòng bài chưa tụ lại đâu phải không anh Hiệp

- Ừ sòng bài chưa tụ lại đâu mấy con mẹ đánh bài giờ này về lo cơm nước cho chồng con hết rồi khoảng tầm tám chín giờ mới tụ tập lại nữa.

Người tên Hiệp hử quá quen với những giờ các chiếu bạc bắt đầu, vì đa số ở đây là dân lao động sòng bạc cũng thường không lớn không nhỏ nhiều thể loại nhưng đa số là phụ nữ có ít máu me là sẽ tham gia.- Như thế cũng tốt, giờ như thế này các anh qua bên đó cứ đánh hử em đi báo cảnh sát.

- Cái thằng mày điên à! Báo cảnh sát muốn ăn đòn hử?

Thiếu Kiệt mới từ từ giải thích cho những người ở đây.

- Ai nói anh điên! anh thử nghĩ xem nếu lỡ như hấn là cảnh sát thì sao, tự nhiên mang vô tội hành hung cảnh sát, em đi báo cảnh sát nói bọn anh bắt được hấn do nghi ngờ tên này là trộm đang theo dõi hoạt động của từng nhà mà ra tay. Cho dù hấn có là cảnh sát đi nữa mình vẫn có lý do hấn không mặc cảnh phục nên không biết, còn hơn lỡ như không báo cảnh sát hấn bẻ lại mình thì chết.

Nghe xong Thiếu Kiệt nói như thế đám người ở đây đều cười với vẻ mặt rất đều.

- Hay ý kiến này hay được rồi để anh qua đập thẳng đó cảnh sát hay không thì cũng chơi tất.

- Ấy ấy từ từ này giờ em đứng đây nói chuyện với anh hấn thế nào cũng để ý giờ mà anh qua đó khác nào nói em chỉ điếm chơi vậy ai chơi. Sao này có chuyện ai giám báo các anh nữa, hấn là cảnh sát thì không sao, lỡ trộm nó ghi thù canh lúc em đi học ra tay thì sao ai biết được.

một người trong đám cũng nói vô giúp Thiếu Kiệt.

- Thăng nhóc nói đúng đó anh giờ tự nhiên mình lại mai mối nó kiếm chuyện thẳng nhỏ tội, ai giám giúp anh em mình kiếm cơm nữa.

- Cứ để em đi vòng vòng khoảng ba mươi phút sau thì hành động còn không thì em lại nơi nào đó để quan sát khi nào anh hành động thì em gọi cảnh sát tới. Cứ như em nói nếu hấn nói hấn là cảnh sát thì đánh nhằm còn mà không phải thì nói cảnh sát hấn ở đây theo dõi cả hơn mười ngày thì cảnh sát chắc chắn bắt hấn thôi.

Nhóm người canh sòng bạc trong xóm cũng đồng ý để Thiếu Kiệt đi đâu đó vòng vòng trong xóm nếu có thể thì thuận tiện chỗ nào đó quan sát, đợi bọn hấn hành động thì Thiếu Kiệt hãy gọi cảnh sát.

Tội cho thanh niên của Cữu Hùng Bang không biết mình là con cá bị Thiếu Kiệt đem lên thớt chờ đợi thời khắc quan trọng một dao bổ xuống. Hắn ngồi tuy là quan sát Thiếu Kiệt từ lúc hắn bước ra khỏi nhà nhưng chỉ thấy Thiếu Kiệt đi vòng vòng nên hắn không lo lắng ngồi đó phì phèo điều thuốc.

Hắn nhận nhiệm vụ này tương đối dễ không phải làm gì chỉ cần quan sát động tĩnh của Thiếu Kiệt, tiền cơm tiền nước có người trả cứ thay phiên nhau túc trực, bởi quán này trong xóm Thiếu Kiệt cũng tồn tại hình thức cá độ đá banh nên cho dù có muộn mẩy cũng không là vấn đề. Chỉ đợi nhà Thiếu Kiệt tắt đèn đi ngủ là hắn rời đi báo cáo nên thời gian ngoài đọc báo xem phim ra mọi thứ rất tốt.

Đợi một lúc lâu, nhóm người canh sòng bạc cũng đi về phía thanh niên của Cữu Hùng Bang. Thiếu Kiệt bây giờ cũng cầm điện thoại từ trong túi quần ra. bấm số của Trần Quân liên lạc, đợi cho điện thoại có người bắt máy, Thiếu Kiệt mới nói.

- Alo chú Quân hả? bên chỗ gần nhà cháu phát hiện một người rất khả nghi, khoảng hơn mười ngay nay toàn đóng đô ở quán cà phê, một số người trong xóm thấy thế lại hỏi chuyện, không biết ra sao giờ đang đánh nhau ghê lắm chú xem dẫn người qua can thiệp gấp.

- Được rồi chú cho anh em qua gấp cháu xem tình hình nếu ổn thì can ra bọn chú tới liền còn không thì rút đi an toàn là trên hết.

Nghe được tiếng cúp máy gấp gáp của Trần Quân Thiếu Kiệt cười cười trong bụng nói thầm.

- Muốn theo dõi ông mày hả cho chết luôn chứ theo dõi.

Mọi người trong xóm lúc này bu lại gần chỗ nhóm người đánh nhau bàn tán. Thiếu Kiệt len lén đứng phía sau mọi người lấy tay che miệng lại hô lớn.

- Thằng này theo dõi ở đây hơn chục ngày chắc là định nhắm nhà nào ăn trộm đấy!

Trong xóm này tuy không giàu có gì nhưng họ cũng không phải hiền. Nghe được âm thanh phía sau như thế, những người này cũng vội hòa vào đánh cũng bọn người canh sòng bạc.

Đa số mọi người đều như thế ai cũng ghét cay ghét đắng người có hành vi trộm cắp, những người này một khi bắt được họ đánh một cách không thương tiếc. Nên tên thanh niên theo dõi Thiếu Kiệt bị một trận no đòn không hiểu vì sao. Chỉ vì mình ngồi đây mười mấy ngày mà bị đánh thì lý do này hẳn cũng chẳng hiểu được.

Thiếu Kiệt ở phía sau mọi người len lén đi về nhà vừa đi hẳn vừa ôm bụng cười. Ai nghĩ được hẳn sẽ đem người theo dõi mình đùa chết không đền mạng như thế này. Khi mọi người trói tên thanh niên bị đánh cho không còn thấy mặt mũi lại, Bây giờ Trần Quân đã dắt theo một số người dân phòng xuống đến nơi.

Nhìn mọi người lúc này trói lại, người thanh niên như đòn bánh tét Trần Quân cũng phải rùng mình còn nhóm người canh sòng bạc khi thấy đông người như thế cũng lén bỏ đi, dù sao họ cũng không muốn phải đối mặt với những người cảnh sát cho lắm, đơn giản vì họ cũng không tốt lành gì nên cứ trốn trước tính sau.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 100: Đàm Phán

Trong xóm còn đang huyên náo vụ việc thanh niên lạ mặt cầm chốt tại quán cà phê thì Thiếu Kiệt hẳn cũng trở lại bàn học, không ai có thể nghĩ rằng hẳn một tay tạo nên sự việc trên.

Hoàng Lâm Nhu lúc này vừa về tới nhà sau sự việc lộn xộn bên ngoài, Theo sau bà là hai cô gái vẫn còn đang mặc đồng phục học sinh. Thiếu Kiệt hẳn không để ý lắm mọi thứ xung quanh, hẳn đang cố gắng tiêu hóa hết đồng bài vở càng sớm càng tốt để trở lại trường. Thấy Thiếu Kiệt vẫn chăm chăm vào tập vở trước mặt Hoàng Lâm Nhu mới hắng giọng nói.

- Thiếu Kiệt con có bạn tới tìm!

Ngưng lại một chút hẳn nhìn về phía cổng, lúc này hẳn mới nhận ra theo sau mẹ mình còn có Ngọc Nhi và Nhã Oanh. Thấy Ngọc Nhi đưa hai ngón tay về phía hẳn ra vẻ chào hỏi hẳn cũng chỉ biết mỉm cười.

Nhã Oanh thì vô tư hơn vừa thấy Thiếu Kiệt hẳn cô đã chạy lại nhìn tới nhìn lui sao đó nói.

- Bạn ốm đi rồi đó! Bạn vừa mới đi Ngọc Châu học lớp bồi dưỡng giờ còn ôm đồng bài vở này sớm muộn cũng mệt chết thôi.

- Biết sao được bây giờ, dù sao việc học ở trường vẫn là chính quy, còn có bồi dưỡng thêm cũng chỉ là ngoài chương trình. muốn theo kịp các bạn phải cố thôi. Với gần sắp thi giữa kỳ rồi không khéo lại mang tiếng là học sinh bồi dưỡng mà lại không ra gì mất.

Ngọc Nhi lúc này cũng nhìn Thiếu Kiệt cười đùa nói.

- Dù sao là học sinh giỏi phải làm gương sau này bạn phải hỗ trợ mình trong việc kèm những bạn học có thành tích chưa tốt chứ hiện tại các bạn ấy khá đông còn mình với Nhã Oanh thì không làm tốt hết được vậy nhé.

Thiếu Kiệt hẳn cũng biết lớp học của Ngọc Nhi kèm những đứa trong nhóm của hẳn trong đó có cả Lý Bân, mà giờ lại có thêm Nhã Oanh đáng lý ra sẽ không phải mệt nhọc gì lắm nhưng sao lại kéo hẳn vào thì hẳn hoàn toàn không hiểu.

Thật ra hẳn không phải không muốn làm những việc này nhưng vì hẳn không thật sự có nhiều thời gian, đối với hẳn hiện tại cần phải giải quyết khá nhiều vấn đề chưa kể đến còn phải đối phó với hai người chú và bác hẳn.

- Cũng được nhưng với một điều kiện là lúc nào mình rảnh thì mình sẽ giúp nhưng còn bình thường thì có lẽ vẫn hai người làm tốt hơn.

Nhã Oanh nghe hẳn trả lời như thế cũng hỏi lấy bởi cô hoàn toàn chỉ biết Thiếu Kiệt đang học và thời gian học cũng không phải nhiều chắc chắn sẽ có thời gian giúp mọi người nhưng mà hẳn lại nói như thế làm cô khó hiểu.

- Mình Thấy cũng đâu tốn mấy thời gian đâu mà sao lại phải khi nào rảnh mới được. Dù sao bạn cũng đâu phải học thêm ở các trung tâm.

Hoàng Lâm Nhu nghe cuộc nói chuyện của ba người vừa rồi. Nên biết Thiếu Kiệt có chỗ khó nói nên giải vây cho hẳn.

- Thiếu Kiệt đôi khi cũng phải giúp cô một số chuyện ở cửa hàng với phần sắp tới cô định sắp xếp lại một số nơi trong cửa hàng nên Thiếu Kiệt nó cũng tương đối bận các cháu tha cho thằng nhóc giúp cô.

Hoàng Lâm Nhu nói thế Nhã Oanh và Ngọc Nhi cũng không biết sao cho phải. Dù gì thì nhà Thiếu Kiệt cũng chỉ có hai mẹ con mà hẳn không phụ mẹ mình thì cũng không đúng cho lắm nên hai người cũng im lặng. Thấy không khí có vẻ ngột ngạt Hoàng Lâm Nhu mới nói với ba người,

- Thôi mấy cháu đi đâu đó chơi cho vui chứ cô cũng đi bây giờ, chiều nay mẹ không nấu cơm con đi ăn ở ngoài nhé Thiếu Kiệt.

Thiếu Kiệt hẳn cũng không biết làm sao đã mẹ mình nói như thế còn không biết ẩn ý trong đó thì hẳn là thẳng ngốc à.

- Ừ mình cũng cần thư giãn đôi chút hai bạn đi chơi cùng mình một chút nhé.

Ngọc Nhi lưỡng lự đôi chút cũng gật đầu còn Nhã Oanh thì cô cũng nhìn hẳn cười nói.

- Dù sao mình cũng không bận việc gì cứ như vậy đi bạn dẫn hai đứa mình đi chơi mấy chỗ rồi lại về cũng được.

Nói rồi Thiếu Kiệt lấy cây viết chèn vào chỗ đang đọc của quyển tập rồi gấp lại, chào Hoàng Lâm Nhu đưa hai cô gái rời khỏi nhà.

Tại một căn phòng khách sạn của Thiên Hoa. Hai nhóm người đang chuẩn một cuộc họp mặt, dựa trên sự thương lượng hai bên.

Cao Thịnh muốn mọi việc an toàn nhất nên đến đây kiểm tra trước nơi này dù sao, đây cũng là địa bàn của hẳn nhưng không thể nói trước được điều gì. Để bốn người đi kiểm tra xung quanh an toàn. Cao Thịnh mới lấy điện thoại gọi cho Khương Đào. Đợi bên kia có tín hiệu bắt máy Cao Thịnh mới nói.

- Lão Đào có thời gian không? cho người đến khách sạn Hòa Bình gấp.

Thấy số điện thoại của Cao Thịnh Khương Đào cũng cao hứng, tuy nói một người cảnh sát và một đại ca bang hội nhưng qua một vài lần tiếp xúc Khương Đào cũng biết được nỗi khổ với lại tại sao Cao Thịnh lại bước lên con đường này. Nghe được Cao Thịnh nói thế Khương Đào cũng hỏi lại.

- Có chuyện gì thế Lão Cao?

- Lát nữa bên Cửu Hùng tiến hành đàm phán có cần cho người bên ông làm thao tác gì thì nhanh lên còn khoảng hai giờ nữa trước khi Cửu Hùng Bang đến đây, nhanh nào.

Khương Đào nghe thế cũng gấp đáp lại

- Ok 20 phút không hơn tổ cơ động tui qua bên đó liền.

Bên Khương Đào lập tức cúp máy bắt đầu triển khai người. Còn tại nơi này bốn người sau khi kiểm tra toàn bộ nhân viên hôm nay phục vụ nơi này cũng gật đầu.

- Lão đại ở đây mọi thứ đều ok hết không có việc gì! mà em thấy lần này mình đem theo ít người như thế này có ổn không?

- Có thể với những lần khác sẽ không ổn nhưng lần này trên địa bàn của mình, mà lại phối hợp với cục phòng chống ma túy của thành phố nên chắc cũng yên tâm. Anh đã báo cho Khương Đào rồi hẳn sẽ cho người qua đây trang bị đồ nghe lén các thứ. Dù sao anh em mình chung một xuồng với hẳn rồi. Có những thứ này mai sau anh em mình có thể ổn hơn khi Cửu Hùng bị phanh phui.

Lúc này Vũ Minh cũng cảm thán nhìn Cao Thịnh nói.

- Phải nói là Thiếu Kiệt hẳn đầy bất ngờ! em lần đầu tiên biết tin này cũng hết sức bất ngờ, ai nghĩ được mẹ của Thiếu Kiệt lại quen biết lớn như

vậy, mà lại cam chịu chỉ làm một người thường, theo em thấy nếu mẹ Thiếu Kiệt mà lẫn lộn quan trường chắc cũng không phải là hạng tép riu đâu.

- Ủ ờ mẹ Thiếu Kiệt bà ta biết lúc nào cần có mặt lúc nào không. Như lần trước trong bệnh viện cũng thấy được mẹ Thiếu Kiệt là người biết tiến thoái rất bài bản, chắc hẳn trước đây cũng có làm trong ngành rồi.

Tước Phàm cũng nói ra những suy nghĩ của mình với mọi người ở đây. Lúc này Cao Thịnh mới nói với mọi người.

- Anh nghe Khương Đào nói nếu mà mẹ Thiếu Kiệt lẫn lộn trong quan trường có lẽ là sẽ cấp bậc cao hơn hẳn rất nhiều nhưng lý do tại sao bà không làm trong quan trường thì anh không biết nhưng anh biết được một điều lai lịch của Thiếu Kiệt đừng thấy như thế mà bỏ qua, rất sâu không thấy đấy à, cũng may anh em mình đứng về phía Thiếu Kiệt.

Năm Người kiểm một phòng gần đó ngồi xuống đợi thời gian qua cho đến hai mươi phút sau, Khương Đào đưa người của mình bắt đầu lắp đặt các thứ trong phòng này xong cũng là lúc Cửu Hùng Bang xuất hiện.

Khách Sạn Hòa Bình là nơi thường được dùng cho những cuộc hòa giải lớn nhỏ của hai bên vì nơi này nằm trên địa phận của Thiên Hoa, nhưng lại không xa mấy với nơi của Cửu Hùng.

Hôm nay nơi này trở thành nơi Cửu Hùng Bang và Xuân Nghĩa Bang đàm phán, nên một số nhân viên làm việc ở đây có chút rụt rè, dù sao cũng là hai lão đại hắc bang có tiếng tăm đến nơi này, không khéo xảy ra chuyện thì khách sạn họ lãnh đủ.

Thấy mọi người Cửu Hùng Bang vào tới, Tước Phàm ngồi gần Cao Thịnh nói nhỏ chỉ đủ hẩn nghe.

- Công nhận Thiếu Kiệt nó liệu việc như thần. hện cũng hện trên lãnh địa của mình. đi cũng ít người lại chịu bỏ ra cái giá khá lớn. em cứ tưởng hẳn

không dám đến đó chứ.

Cao Thịnh lúc này cũng khẽ nói.

- Việc này không bàn bạc ở đây để tối về nói lại xem tình hình cách tính ra sao.

Hiện tại đúng là nơi đây không thích hợp mấy giữa trưa hôm nay Cao Thịnh nhận được thông điệp của Cửu Hùng sẽ bàn hiệp nghị hòa giải đôi bên tránh cho việc anh em tử thương không đáng có nữa.

Dự theo những gì Thiếu Kiệt đã dặn Cao Thịnh và bốn người tử tước cũng đồng ý làm tới cuộc hẹn này. Dù sao mục đích bước đầu tiên dựa trên cơ sở của buổi hòa đàm này, những gì bỏ ra những ngày vừa qua có thể đem lại thu hoạch tốt hay không đều dựa vào nó hết.

- Sao Cao Lão đại hôm nay anh chúng ta gặp nhau ở đây chỉ giải quyết một số chuyện đáng nói thôi có cần đem theo nhiều người như vậy không?

Phía bên kia Cửu Hùng vừa nói cái gì đó với những người xung quanh của mình xong nhìn Cao Thịnh nói. ai cũng biết hai người này có mối thù nhưng xuất phát từ việc gì thì không ai rõ.

- Bên đây nhiều người cũng không nhiều bằng bên đó đâu nhìn tới lui bên đây chỉ chừng hơn mười người thôi mà, Đâu như Cửu Lão Đại người đông, diện tích làm ăn cũng nhiều anh em phải nhiều người quản lý mới hết được các công việc.

Cao Thịnh cũng đâu vừa gì. Ai cũng biết dựa trên thực lực thì Cao Thịnh và Cửu Hùng đều có một phần địa bàn tương đương với nhau, mà người không phải là không có, nhưng Cao Thịnh chỉ có bốn người Tử Tước thay hẳn quản lý các công việc khác nhau.

Nếu nói tại sao Cửu Hùng lại nhiều người hơn thì đây là do hãn kinh doanh nhiều mặt hàng hơn, cần phải có nhiều người giải quyết mà mặt hàng đó là gì chỉ có thể hãn cùng những người bên trong hiểu được.

- Cao Lão Đại cứ nói quá thôi! mà này khách đến nơi của Cao Lão đại cũng không được mời ngồi trà nước à. Sao phải phép thế đây là phong cách của Xuân Nghĩa Bang à, khá thú vị đấy.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 101: Điều Kiện

Nhóm Người của Khương Đào sau khi lắp đặt hết các Thiết bị nghe lén, cùng những máy ghi âm lên người của bốn người tử tước, họ bắt đầu ngồi ở phòng chờ của năm người lúc đầu, để Cao Thịnh và nhóm người của mình quay về với phòng chính làm ra bộ dáng mới tới nơi nên cũng qua mắt được một số người của Cửu Hùng Bang.

Sau lời đánh giá của Cửu Hùng, Thế Long bực tức nhìn Cửu Hùng nói.

- Mẹ muốn ngồi thì ngồi còn phải mời với mọc, anh em bọn này không phải là người có học hay là doanh nhân tiến sĩ mà cứ phải mời mới được. Hay Hùng lão đại trở thành người có học lúc nào sao em không biết nhỉ lão đại.

Thế Long nói như thế làm một số người bên Cửu Hùng Bang cũng nổi giận.

- Thằng kia mày nói gì đó?

Lúc này Thế Hải cũng ngăn những người này lại hướng bên phía Cao Thịnh nói.

- Mọi người không biết Xuân Nghĩa Bang ngoài Cao lão đại ra, bốn người còn lại chưa học hết cấp hai nên không hiểu phép là điều hiển nhiên cần như thế không.

- Móa nó muốn ăn đòn.

Ngọc Hồ cũng bực tức chửi một câu định nhào lên thì Vũ Minh ngăn lại. Bây giờ Cao Thịnh cũng không nhịn nữa nói.

- Muốn hòa giải thì ngồi xuống không thì giải tán. Dù sao anh em bọn này vô học lâu rồi không phải hoa mĩ. Bất quá chưa biết được kết quả về tay ai đâu.

Cửu Hùng lúc này mới cho mọi người ngồi xuống đối diện với nhóm người của Cao Thịnh. Hắn biết đi theo Cao Thịnh thân thủ cũng không đến nỗi tệ, mà mình lại trên địa bàn đối phương nên nhịn một bước, với kế hoạch của hắn đến đây để mở rộng kinh doanh mặt hàng cũng là hàng cấm, nên không vì xích mích nhỏ mà ảnh hưởng đến món tiền lớn.

Thấy Cửu Hùng ngồi xuống những người đi theo cũng phân phó lấy ghế ngồi bên cạnh.

Bên phòng của Khương Đào cũng thờ phào nhẹ nhõm, dù sao hắn cũng đã sắp xếp mọi thứ thiết bị xong giờ lại không thu được gì thì rất không hài lòng, Nhưng hắn cũng biết hai bên đối đầu một khi đã không hợp thì có thể dẫn đến chiến tranh ngay, ổn định được tình hình như thế này là điều không tệ rồi. Trong bụng lúc này của Khương Đào như đang niệm phạt.

- Lão Cao à Lão Cao ông bình tĩnh dùm một cái đứng có làm uổng công tụi này chứ.

Cao Thịnh thấy mọi người bên Cửu Hùng Bang đã ngồi xuống thì mới nhìn Cửu Hùng nói.

- Sao hẹn ra đây rồi ngồi nhìn à? có việc gì thì cứ nói đi!

- Được rồi nếu Cao lão đại đã nói vậy, tôi cũng đi thẳng vào vấn đề luôn hôm nay hẹn anh ra đây chủ yếu muốn đàm phán chút chuyện giữa hai bên, nên bên tôi đã hạ thành ý đến nơi này anh cũng phải hiểu.

Cửu Hùng vừa nhìn Cao Thịnh vừa nói. Dù sao hai bên không phải anh em chí cốt gì mà là kẻ thù, việc nói chuyện kiểu cách không phải là vấn đề nên nói ở đây. Chưa kể đến một màn thuốc súng phía trước đã diễn ra thì nói dài dòng nữa cũng chẳng được gì.

- Biết được? không đại gì một đám cao tăng bên anh lại vào nơi này mà an toàn thế này.

- Vậy tôi nói luôn để tránh anh em thương tổn đáng có. Giờ chúng tôi muốn anh chấm dứt những cuộc tranh giành địa bàn giáp ranh giữa hai bên. Anh chắc cũng không muốn mỗi ngày thấy anh em trong tình trạng thương tích trở về, nên tôi ra ý kiến này anh thấy sao?

Im lặng một lúc lâu Cao Thịnh mới nhìn Cửu Hùng cười nói.

- Việc này cũng được thôi nhưng mà phải có chút gì đó chứ, cứ khơi khơi như vậy hòa giải thì có vẻ như không có thành ý lắm à. Ai cũng biết người xưa đều có câu cắt đất nghị hòa vậy Cửu Hùng anh thấy sao?

Cửu Hùng với mọi người cũng nhú mày một cái nhưng trở về dáng vẻ không có gì ngay lập tức.

- Cái này xem ra Cao lão đại làm khó rồi, anh em bọn tôi dù sao cũng cần phải có gì đó để sống chứ, cắt một phần đất thì bọn tôi mất một số tiền như vậy thì làm sao mà sống. Chưa kể đến bên anh ít người bên tôi một đồng anh em dựa vào nôi cơm mà sống thì sao mà được.

- Anh nói vậy thì đâu có được, anh còn nhiều mối làm ăn không phải như bọn này làm ăn nhỏ, kiếm lời nhỏ đâu dễ dàng gì với nhau đúng không nào.

Cao Thịnh lúc này cũng đã hiểu ý đồ của Cửu Hùng, hẳn cũng đó được những hỗ trợ từ Thiếu Kiệt. Đúng là lúc tới đây hẳn không nghĩ Cửu Hùng sẽ dám đúng hẹn tới, bởi đây là vùng địa phận của Cao Thịnh, mà hôm nay Cửu Hùng đến đây chắc chắn phải bỏ cái giá tương đối lớn.

Mà cái giá đánh đổi của Cửu Hùng ở đây, có lẽ bây giờ không nói ra thì Cao Thịnh cũng biết, hẳn đến đàm phán vì mở rộng thị trường hàng cấm.

- Hai ta đều biết cả, dù sao nếu bây giờ cắt một phần đưa qua cho anh Cao đây cũng được nhưng có lẽ bên tôi phải thêm một ít điều kiện nữa như thế mới dễ cho anh em sống chứ.- Nói Thử điều kiện xem nào? dù sao tôi cũng muốn mang tiếng ác với anh em cùng lăn lộn trong giới.

Cửu Hùng nghe Cao Thịnh nói vậy cũng cười cười, hẳn thấy Cao Thịnh đồng ý có nghĩa là năm mươi phần trăm sẽ được đồng ý chỉ là cách thương lượng ra sao thôi.

- Anh cũng biết bên tôi có một số mặt hàng bên anh không có. Nếu bây giờ anh cho phép chúng tôi sẽ nhường lại một số lãnh địa không nhỏ cho bên anh, việc này hi vọng anh có thể chấp nhận.

Trầm ngâm một lúc Cao Thịnh nhìn Cửu Hùng một lúc lâu mới nói.

- Tôi biết bên anh có một số mặt hàng bên tôi không có là sự thật, nhưng anh có nghĩ đến kinh doanh thứ hàng đó lợi nhuận gấp mấy lần bọn tôi thu tiền bảo kê này nọ. Vậy mà anh chỉ chia cho chúng tôi một phần lãnh địa đang có anh đuổi ăn mày à.

Cửu Hùng thấy Cao Thịnh quyết định ngay trước mặt mình cũng cười nói.

- Biết anh cũng thiệt thòi nên chúng tôi mỗi đợt hàng chuyển qua đó thì anh sẽ hưởng được một phần trong tổng lô hàng được bán ra.

- Một phần là bao nhiêu? 10 triệu, 20 triệu hay 50 triệu anh phải nói rõ một phần là bao nhiêu mới dễ tính à. Chứ không đâu biết được sẽ có bao nhiêu phần đây này.

Nghe Cao Thịnh nói thế Cửu Hùng cũng vui mừng bởi Cao Thịnh nói đến vấn đề tiền bạc có nghĩa là hẳn đồng ý sự trao đổi này. Giờ không còn quan trọng cho mấy về vấn đề khác chỉ cần có nơi cung cấp hẳn không lo việc phải thiếu hàng bởi lần nào Hoàng Chí Kim cũng đưa cho hẳn hàng tốt nhất và nhiều nhất.

- Chuyện này Anh Cao khỏi lo. Cũng như anh chắc cũng nắm được một số an hem đánh hàng lẻ bên khu vực của mình, chỉ là hàng lẻ thôi nó cũng đã gần con số hai trăm rồi chỉ giờ nếu được thông suốt quá trình thì con số đó đâu chỉ là hai trăm nữa mà bên anh em tôi cũng đã bàn bạc cứ lấy mười phần trăm là hạn lượng, thì Cao Lão đại mỗi tháng biết đâu chừng được hơn hai trăm rồi.

- Nghe Thì cũng hay đó nhưng mà song song đó bên tôi sẽ nhận lấy thêm ba phường phụ cận như thế xem như ổn.

Một người trong nhóm Cửu Hùng nghe thấy Cao Thịnh nói thế, cũng đứng dậy nhìn hẳn tức giận nói.

- Cao Thịnh mà ừm được nước làm tới. Đại ca tao nhịn mà nhiều rồi còn được nước làm tới. Mà Không thấy quá đáng à.

Tước Phàm thấy thế cũng đứng lên chửi

- Con mẹ mà chứ quá đáng một tháng tụi bây thêm tới mấy chỗ kia thu bảo kê à.

mẹ một tháng thẳng nào tụi bây không nhận tiền hơn bọn tao. Kinh doanh hàng mà nói không có tiền là tao không tin rồi đó muốn thì làm lớn tao không tin có đứa ngồi im được.

Thế Hải mới nhìn người đứng lên nói nhỏ cho hẳn nghe.

- Mẹ ngồi xuống lão đại đang muốn thâm nhập thị trường bên đó, sau này tụi nó phải lệ thuộc bên mình mà im cái miệng lại cho lão đại nhờ.

Người kia nghe thế cũng phải ngồi xuống dù sao chuyện này là lão đại quyết nếu như hần không nghe lời cũng chẳng có cái gì tốt. Cửu Hùng ra về trầm ngâm một lúc rồi mới nói.

- Thôi được ba phường lân cận xem như thành giao, còn việc chuyển hàng sẽ bắt đầu sau bên tôi cũng không đưa người nhiều qua đó Anh Cao có thể cho anh em mình giám sát còn số lượng cứ mỗi tháng tôi sẽ gửi phần trăm cho bên Anh Cao.

- Được rồi cứ như vậy vui vẻ có phải tốt hơn không. Hi Vọng hợp tác thành công. Hay mọi người ở lại dùng bữa, mừng cho sự hợp tác này không?

Cao Thịnh là ra về cười đùa mời mọc bọn người Cửu Hùng Bang ở lại. Nhưng Cửu Hùng rất nhanh chóng từ chối dù sao hần không muốn phá cái hiệp ước mới thành này. Bởi anh em ở đây có một số người cũng không thật sự muốn ở lại. Ai biết được khi ăn nhậu

xong thế nào không lời ra tiếng vào cũng dẫn đến đánh nhau, mà điều đó sẽ làm hư hết mọi kết hoạch của hần.

- Hiện tại bên kia cũng cần có người điều hành. dù sao cũng phải về phân phó lại với anh em bắt đầu chuyển nhượng lại toàn bộ lãnh địa cho anh Cao mới đúng là có thiện chí hợp tác chứ.

- Ấy vậy để anh em tôi tiễn mọi người ra cửa vậy.

Cao Thịnh cũng vờ vịt, hần đã đóng cảnh này từ đầu đến giờ thì cũng phải hoàn thành tốt vai diễn cho đến cùng nên cũng đứng lên làm ra vẻ chuẩn bị tiễn bọn người Cửu Hùng Bang ra về, nhưng bị Cửu Hùng ngăn lại.

- Không cần đâu anh Cao dù sao cũng vài bước chân không ngại bọn tôi tự trở về là được anh cùng với anh em ở lại bàn bạc dùng cơm vui nhé lần sau có dịp sẽ mời Anh Cao sao vậy.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 102: Đạo Quý Môn Quan

Sực nhớ hôm nay thứ 7 làm một chương cuối ngày luôn tặng anh em bù lại hai hôm trước.

Một lúc lâu sau đó, Khương Đào đợi cho đoàn người của Cửu Hùng Bang rời đi. mới bước qua phòng của Cao Thịnh, bắt đầu cho mọi người trong tổ cơ động của mình thu lại những thiết bị ghi âm cũng những thứ đi kèm theo.

Đợi cho người người cấp dưới mình xong, Khương Đào mới ngồi xuống đối diện Cao Thịnh cùng bốn người tử tước nói.

- Tình hình có vẻ nghiêm trọng hơn tôi nghĩ, nếu chỉ là số lẻ mà đã có thể gần bằng hai trăm triệu thì ít nhất đường dây này phải gấp nhiều số lượng được biết.

Bọn người Cao Thịnh cũng trầm ngâm, bởi bọn hắn không biết được số lượng hai trăm triệu có thể mua được bao nhiêu tiền hàng, nhưng đó là chắc là con số không nhỏ mà, trong miệng của Cửu Hùng đây chỉ là số lẻ, thì có thể nói Cửu Hùng nắm giữ nguồn hàng rất lớn.

Thấy Cao Thịnh trầm ngâm như thế Khương Đào cũng nói.

- Thật không nghĩ đến mọi chuyện chỉ có vẻ là phỏng đoán của Thiếu Kiệt nhưng thẳng nhóc đó lại đoán đúng. Có Thể không ngoài dự kiến thì bọn này có đường dây sản xuất chất ma túy riêng chứ không phải mua đi bán lại.

Cao Thịnh không biết được tại sao Khương Đào lại đưa ra phỏng đoán như thế nên cũng hỏi. Dù sao về mặt này Cao Thịnh quả thật không bằng được những người trong ngành.

- Nghiêm trọng vậy sao nếu như bọn chúng chỉ là mua đi bán lại thì sao?

- Lão Cao à ông cứ nghĩ đi nếu mà mua đi bán lại bọn chúng có dám bỏ ra một số tiền là mười phần trăm dựa trên số hàng cho ông không. Chắc chắn bọn chúng phải tự chiếc xuất mới dám đưa ra cho ông lợi ích như thế.

Khương Đào bắt đầu giải thích cho năm người hiểu. Bởi với con mắt nhà nghề và sự lập luận được rèn đúc từ ngành cảnh sát, nên lúc nào Khương Đào cũng luôn đưa ra những lập luận có tính khả nghi thuyết phục nhất.

Bây giờ Vũ Minh cũng trầm ngâm mới nói.

- Quả thật hàng phải nhiều thế nào hẳn mới dám chia lại cho mình một số tiền lớn như thế chứ, lão đại anh cứ nghĩ đi nếu mà một tháng anh cầm chừng hơn hai hai trăm triệu thì một đợt hàng cũng hai tỷ, anh nghĩ hai tỷ thì có thể phân phối lượng lớn như thế nào về ma túy chứ. Theo em thấy là rất nhiều.

Nói thật với mấy ông là hôm nay bọn cừu hùng đi qua đây đàm phán nhưng có đem theo vũ khí nóng nữa. Tôi chỉ nhận được tin tức từ năm vùng trong cơ sở của Cừu Hùng Bang lúc các ông bắt đầu gặp nhau.

Lúc này Cao Thịnh cũng bốn người cũng toát mồ hôi, ai biết được hôm nay nếu việc không thành có thể bỏ mạng tại đây cũng không thể nói được điều gì. Thật sự như mới dạo một vòng ở quý môn quan đi ra mà.

- Ông chơi thế mà cũng được à! lỡ như có chuyện gì chắc giờ này anh em tôi nằm trong nhà xác rồi quá.

Thấy Thế Long phản ứng lại dữ dội Khương Đào chỉ biết cầu hòa nói.

- Thật sự xin lỗi chuyện này cũng mới biết được sau khi nằm vùng liên lạc. mà chỉ có Cửu Hùng đưa cho Thế Hải thôi giờ cũng qua rồi nên mấy ông yên tâm.

Cao Thịnh cũng nhăn mặt trách Khương Đào.

- Ông giờ nói qua rồi nghe nhẹ nhĩ. Lỡ sau này gặp mặt cứ như thế bọn tôi chết chẳng biết sao mà chết nữa.

- Ông cũng thông cảm đi người của tôi cho dù có bố trí được cũng không đến nỗi thân cận được với Cửu Hùng làm ăn chung để lôi hăn ra, thì chỉ có mấy người các anh giúp sức thôi. Nên lỡ leo lưng cộp rồi thì giúp tôi đi mà. Dù sao cũng liên quan đến Thiếu Kiệt cũng nên cho chút mặt mũi chứ.

Khương Đào lúc này cũng lời giọng yếu thế hơn, lời cả Thiếu Kiệt hăn vào dù sao chuyện này phát sinh cũng là Thiếu Kiệt đưa ra. Cao Thịnh lúc này cũng không biết nói gì hơn, dù sao hăn đã đồng ý việc thương thảo chia lãnh địa với Cửu Hùng.

Bây Giờ Tước Phàm im lặng này giờ mới nói.

- Vậy chuyện này có cho Thiếu Kiệt hăn biết không?

- Báo là phải báo rồi đó dù sao cũng phải để Thiếu Kiệt đề phòng chứ không thể không nói, ai biết được bọn Cửu Hùng Bang lại có sủng đâu lỡ như một ngày nào đó Thiếu Kiệt lơ là phòng bị thì sao? lúc là là chết đó.

Vũ Minh thấy trước sau gì cũng phải cho Thiếu Kiệt biết, bọn hăn thì lăn lộn trong giới chuyện này cũng chẳng quan trọng gì, Nhưng Thiếu Kiệt lại khác bên ngoài tuy hăn còn là học sinh nhưng xung quanh hăn còn có rất nhiều thứ khác nữa.

- Chuyện này chắc chắn phải báo cho Thiếu Kiệt biết. Tước Phàm nhắn tin Thiếu Kiệt tối nay họp đi.

Khương Đào lúc này cũng ngạc nhiên giật mình nói

- Ấy đâu được! mấy người gặp Thiếu Kiệt biết đâu bọn Cửu Hùng cho người theo dõi làm sao hư bột hư đường hết. Lúc này cả năm người đều nhìn Khương Đào rồi cười cười. Thế Long lại gần Khương Đào nói.

- Ông anh ơi thời buổi nào rồi còn cần phải gặp mặt mới hợp nữa hả, đâu nhất thiết phải gặp mặt Thiếu Kiệt mới hợp được. muốn biết không?

Khương Đào ngơ ngác nhìn mọi người trong nhóm Cao Thịnh. Hắn cũng không hiểu đây là việc gì nói.

- Bộ gọi điện thoại nó chuyện à? như thế tiền điện thoại nào chịu cho nổi?

- Thôi bọn bay đừng chọc anh Đào nữa, chủ yếu là anh em bọn tôi không gặp mặt nhưng vẫn nói chuyện với nhau được, còn nó ra sao thì nếu lão Đào, ông muốn biết thì tối nay tới chỗ bọn tôi thì biết. Thôi bây giờ mọi người ngồi ăn uống một tý rồi về nào.

Cùng lúc đó khi rời khỏi khách sạn, bọn người Cửu Hùng ngồi trên xe cùng nhau nói chuyện.

- Xem ra thằng nhóc kia không liên hệ gì đến Xuân Nghĩa Bang thật có lẽ mày nên thu xếp cho thằng nhóc kia về là được.

- Đại ca thằng em cho theo dõi nó bị đánh vào đồn công an rồi. Nghe mọi người trong xóm đó nói do nó ngồi ở quán cà phê cứ hay nhìn ngó xung quanh tưởng là ăn trộm nên bị đánh.

Lúc này Thế Hải nghe được người kia nói thế nên cũng nhú mày hỏi.

- Mày biết tại sao thằng nhóc mọi ngày không bị đánh hôm nay lại bị đánh không?

- Nói Thật với anh là trong cái xóm đó có mấy nơi đánh bài tự phát với đánh cờ cá ngựa, đánh đề toàn là tự trong xóm làm, mà thằng nhóc em cho theo dõi ngày nào cũng ngồi ở đó. Chắc bọn chúng sợ thằng này là cảnh sát hay là tưởng ăn trộm thật bị đánh cũng nên.

Thế Hải lúc này cũng gật đầu, thật đây cũng là lý do chính đáng nếu không tự nhiên gần chục ngày nay không bị đánh, hôm nay lại phát sinh tình huống như thế này thật đúng là vô lý. Cữu Hùng nghe thế cũng nói thêm vào

- Mà xem coi bảo lãnh thằng nhóc ra cho nó đi viện, dù sao nó ngồi đó cứ dòm nghiêng ngó dọc chỗ tao làm ăn chắc hăn tao cũng sẽ đập nó thôi. Còn Thế Hải mà thấy Cao Thịnh có gì khác?

Người kia cũng gật đầu bắt đầu gọi điện cho một ai đó, còn Thế Hải khi nghe Cữu Hùng nói vậy hăn cũng suy nghĩ một lúc rồi nói.

- Nếu tính ra thì Cao Thịnh không thay đổi gì nhiều mấy, bởi anh cũng biết hăn bây giờ không phải như lúc mới lăn lộn dưới hăn còn có nhiều an hem, mà công việc hăn kiếm tiền được không nhiều nếu mà tình trạng này cứ kéo dài thế nào an hem cũng mất lòng tin với hăn, Nên giờ chọn cách đuổi theo tiền bạc một chút để giữ chân một số người thôi.

- Ủ mà nói cũng đúng dù sao cũng đâu phải là mới lăn lộn tao với nó cũng đâu còn là mấy thằng cóc con ở tầng dưới nữa. Nội một tháng anh em bên mình tiền bạc không cũng là một mớ lớn. Huống chi bên nó cũng đâu thua kém gì mình, thêm vào bảo kê các thứ như bọn nó trước kia được bao nhiêu tiền đâu.

Nghe Cữu Hùng nói vậy Thế Hải cũng cười, xong lôi trong người mình ra một vật gì đó đưa lại cho Cữu Hùng nói.

- May mà lần này bọn nó chịu hợp tác nếu không thì chắc bọn nó cũng phơi sương.

Cửu Hùng cầm lấy vật được Thế Hải đưa cho rồi bỏ vào đằng sau lưng mình lấy áo che lại

- Chuyện này cứ tạm thời như vậy để tao báo cáo lại cho anh Kim, đợt sau tăng số lượng lên dù sao muốn thâm nhập vào bên thị trường Thiên Hoa phải làm lớn.

Nói rồi Cửu Hùng lấy điện thoại ra nhấn số của Hoàng Chí Kim. Đợi một lúc sau mới có tín hiệu.

- Alo anh Kim hả bên bọn Xuân Nghĩ Bang xong rồi! dù sao bọn nó cũng đồng ý điều kiện, đợt hàng sau anh tăng số lượng lên giúp em.

- Ủ ể để tao nói bọn nó tăng số lượng lên còn vụ thằng nhóc sao rồi! Nó có liên quan gì đến bọn kia không?

Hoàng Chí Kim cũng muốn xác nhận lại một lần tình hình quan hệ của Thiếu Kiệt với Xuân Nghĩ Bang.

- Anh Cứ yên tâm mọi thứ đã làm rõ chỉ là trùng hợp thôi nên không sao đâu, lần này bên Xuân Nghĩ Bang hợp tác rồi nếu nó có liên quan thì cũng sẽ lộ ra thôi nên em rút người theo dõi nó rồi dù sao nếu chú tâm vào nó quá thì anh em mình bị rối loạn trận tuyến hết.

- Ủ như vậy cũng được tao cúp máy đây, lo mà thanh lý đợt hàng này nhanh đi sắp tới tao đưa hàng về nhiều mà làm không xong là không được đâu.

Hoàng Chí Kim cúp máy xong ngồi một lúc ở phòng khách là mình như đang suy nghĩ điều gì đó. Cửu Hùng nghe được tín hiệu cúp máy cũng thở ra một hơi dù sao cứ để người theo dõi Thiếu Kiệt, hăn tổn cũng không ít tiền nào là chi phí đi lại, cơm nước hằng ngày chưa kể cả tiền thuốc hút cho đưa theo dõi. Giờ thì ổn rồi chỉ cần đưa tên kia vào viện xong, sau này hăn

ra viện cho hân đi phân phát hàng để lấy lại những ngày mà hân ngồi chơi
xơi nước.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 103: Nốt Nhạc Nhỏ

Những năm nay hầu như vấn đề khu vui chơi vẫn chưa phổ biến lắm, nhưng đối với một số siêu thị hiện đại vẫn có được một chỗ giải trí như thế, và nơi đây thường là những trò chơi thông dụng, khá phổ biến của game điện tử thế lúc bây giờ.

Trong khu vui chơi có hai cô gái đi cùng với một chàng trai hết ghé chỗ này đến chỗ khác. Ung dung dạo chơi những nơi như thế này Thiếu Kiệt cũng không ngại chơi một vài trò chơi quen thuộc như bóng chày hoặc bộ đội.

Đi cùng Thiếu Kiệt hẳn Ngọc Nhi lúc này mới hỏi

- Thiếu Kiệt bạn khi nào đi học lại? tính ra bạn nghỉ học cũng hơn nửa tháng rồi phải không?

- Ừ chắc cũng gần cả tháng không ít. chắc ngày một mình sẽ đi học lại hiện tại mình còn phải sắp xếp một số thứ, trước khi đi học lại. mà thôi chơi này giờ rồi bọn mình đi ăn chút gì nào.

Những khu vui chơi thường được sắp xếp gần ngay cạnh nơi bán đồ ăn nhanh, với mọi người thì đây là nơi xa xỉ nhưng sau này nó sẽ đặt nền móng phát triển lớn trong ngành dịch vụ ăn uống.

Thấy Thiếu Kiệt dẫn mình và Ngọc Nhi đi chuẩn bị đi qua nơi bán gà rán được đặt trong siêu thị Nhã Oanh mới nói với Thiếu Kiệt.

- Thiếu Kiệt hay là ra chỗ khác ăn đi chứ trong này mắc lắm.

Thiếu Kiệt chỉ nhìn Nhã Oanh cười, hẳn biết một phần ăn đơn giản như chỉ một cái bánh mì hamburger giá thành lúc này cũng không rẻ, cái đơn giản nhất cũng hơn ba mươi ngàn.

Mà đối với thời điểm này khi một bó rau xanh ngoài chợ chỉ từ ba đến bốn ngàn thì ba mươi ngàn đúng là có thể mua được nhiều thứ. Tuy Nhã Oanh biết Thiếu Kiệt hẳn có tiền nhưng không vì thế mà sử dụng hoang phí nên định nói hẳn ra ngoài ăn quán ven đường.

- Bạn nói vậy không được đâu dù sao cũng đã ở trong đây thì cứ ăn một buổi hoành tráng chứ đâu thể nào đi ra ngoài. Với một phần chỉ là một buổi ăn đơn giản nhanh chóng đôi khi lại có lợi hơn.

- Nhưng giá thành ở đây cao hơn bên ngoài rất nhiều lần.

Ngọc Nhi cũng nói thêm vào hiện tại học sinh đi học như hai người tuy nó gia cảnh không đến nỗi tệ, nhưng họ cũng biết được sự chênh lệch giữa siêu thị và bên ngoài.

- Hai bạn sai rồi không phải giá thành cao hơn bên ngoài, mà nó đáng lý ra nó đã được định giá một cách đúng về giá thành rồi. Đi vào gọi món xong mình sẽ nói cho các bạn biết tại sao?

Để hai người ngồi vào bàn một góc trống trải Thiếu Kiệt hỏi hai người dùng gì để hẳn đi lại quầy gọi. Hai người lúc này nhìn menu nên cũng khó quyết định, thấy thế Thiếu Kiệt cười cười nói.

- Thôi đi ba người mình gọi cái combo này với vài cái bánh ăn kèm với khoai tây chiên chắc ổn nếu không có thể gọi thêm được mà.

Nhã Oanh thấy Thiếu Kiệt nhìn sơ lượt qua menu rồi chọn một combo gà cho cả ba người.

- Vậy cũng được mình lấy hamburger phô mai, còn Ngọc Nhi thì sao?

- Thôi trong combo đó có hamburger rồi mình dùng cái nào cũng được với lại dù sao cũng có khoai tây chiên dùng kèm mà không sợ đói đâu.

Nghe hai người chọn món xong Thiếu Kiệt rời đi lại quầy bắt đầu gọi những phần ăn có sẵn sau đó thanh toán tiền xong, Thiếu Kiệt được người mời ra bàn ngồi đợi, sẽ có người đem đồ ăn lại.

Đợi Thiếu Kiệt ngồi xuống Ngọc Nhi vẫn thắc mắc tại sao Thiếu Kiệt lại nói nơi đây định giá đúng với giá tiền, trong khi đó cô thấy những món ăn ở đây giá thành vẫn khá cao so với bên ngoài.

- Thiếu Kiệt bạn nhìn menu xem giá thành cao hơn bên ngoài rất nhiều mà tại sao bạn lại nó họ định giá đúng, mình thấy như thế không thích hợp.

- Để mình giải thích cho các bạn nghe vậy. Đối với những công ty kinh doanh về mặt hàng ăn uống như thế này hầu hết các công ty nước ngoài thông qua việc nhượng quyền thương hiệu hoặc cổ phần để có thể kinh doanh tại quốc gia. Các bạn biết đối với những công ty này việc khắc khe nhất là nguyên liệu và thành phần chủ yếu của sản phẩm. Đừng nhìn thấy đơn giản như không có gì mà các bạn lầm. Những nguyên vật liệu thông dụng nhưng nó được trải qua chứng nhận từ đầu vào. Một miếng salad nhỏ ở đây phải trải qua sự lựa chọn kỹ lưỡng nhà cung cấp, tới khâu sơ chế là rửa rau cũng phải trải qua ba bước ngâm trong dung dịch nước rửa rau, sau đó rửa lại bằng ba nước lựa chọn những lá salad ngon nhất, mới được sử dụng còn những lá không đủ tiêu chuẩn sẽ được loại bỏ.

Nhã Oanh nghe như thế cũng giật mình, không tin được những gì mình đã nghe thấy hỏi.

- Có cần phải khắc khe như vậy không chỉ là salad thôi mà đâu cần phải rửa kỹ thế còn phải ngâm trong dung dịch nước rửa rau là sao mình không hiểu.

- Rau được trồng đa số sẽ được phun thuốc trừ sâu hoặc một số thuốc kháng thể nên khi gặt hái không thể tránh khỏi việc tồn đọng dư lượng thuốc bảo vệ thực vật, nên họ là như thế để tránh ảnh hưởng đến sức khỏe mọi người. chưa kể đến ở đây nguyên liệu khác cũng được lựa chọn khắc khe khác nữa.

Nhã Oanh và Ngọc Nhi lúc này càng không hiểu được Thiếu Kiệt tại sao rõ ràng quy trình chế biến ở những nơi này như thế. Bởi đối với hắn công việc đầu tiên khi hắn nghĩ học cũng là công việc đầu tiên hắn làm là ở những cửa hàng phục vụ thức ăn nhanh này với tiền lương mỗi giờ chưa tới 10 ngàn đồng.

- Vậy với rau đã như thế còn thịt bò với thịt gà của nơi đây thì sao nó khác gì bên ngoài mình thấy đâu khác lắm.

- Đối với nguyên liệu chính nó được lựa chọn khắc khe hơn, nhà cung cấp rồi chứng nhận. Chưa kể đến những thứ như thời hạn sử dụng của nguyên liệu, đối với Thịt bò họ lựa chọn những phần ngon nhất làm thành miếng đóng gói lại chuyển đi không phải là thịt vụn, còn đối với thịt gà thì họ lựa chọn những bộ phận ngon nhất như ức trái tim, má đùi, đùi gà còn những thứ còn lại thì bị loại bỏ. Thường mỗi ngày buổi sáng nơi đây sẽ kiểm tra toàn bộ nguyên liệu một lần trước khi đi vào hoạt động những nguyên liệu nào không đủ tiêu chuẩn sẽ bị loại bỏ, chi phí hao hụt là rất lớn nếu nhân viên không biết sắp xếp sử dụng nguyên liệu.

Lúc này một người đi lại trước bàn của Thiếu Kiệt hỏi:

- Xin hỏi anh làm ở bộ phận giám sát cửa hàng nào để em nghi vào báo cáo.

Thiếu Kiệt cũng bất ngờ trước câu hỏi của người này. Nhưng chợt nhớ ra đúng là mình giải thích hết cho hai cô gái trước mặt mà quên, đây là quy

trình chuẩn của cửa hàng dùng để kiểm tra giám sát các cửa hàng mà đánh giá hạng mỗi tháng.

- Không tôi không phải giám sát cửa hàng, nhưng mà tôi có người quen làm giám sát bên công ty nên biết được, không có gì đâu chỉ là giải thích cho bạn tôi hiểu một chút thôi mà.

- Vâng tại tôi tưởng anh là giám sát cửa hàng, khi nghe nhân viên nói anh đang kể rõ quy trình làm việc của cửa hàng nên hơi lo, dù sao bị đánh giá không tốt thì tháng này nhân viên bị trừ một ít tiền thưởng, tôi cũng không muốn. Vậy chúc anh chị dùng bữa ăn ngon miệng và vui vẻ.

Nghe cửa hàng đang trong thời gian kiểm tra, thưởng nhân viên, Thiếu Kiệt cũng thấy thú vị bởi các đẳng cấp nhân viên lúc này thường được chia ra C, B, A và S.

Đối với người mới vào làm là cấp bậc C vài tháng sau lên B, sau đó là A trên A nữa sẽ là S mà khi đạt cấp độ S, bạn có thể đề xuất với công ty học tập mức độ quản lý. Ngọc Nhi lúc này mới nhìn Thiếu Kiệt cười nói.

- Bạn hiểu quá làm người ta hiểu lầm kìa. Mà mình cũng không nghĩ một cửa hàng như vậy phải trải qua nhiều kiểm duyệt khắc khe thế.

- Ừ nghe tới phức tạp cầu kỳ. Nhưng nếu đúng những gì Thiếu Kiệt nói thì quy trình như thế tốn chi phí khá cao mà cho dù có dùng đồ ăn nơi đây cũng cảm thấy an toàn à.

Gật đầu Thiếu Kiệt trả lời lại với Nhã Oanh.

- Ừ chi phí cao do quy trình là một phần còn một phần nữa là nguyên liệu, một số nguyên liệu không thể làm tại quốc gia bắt buộc họ phải nhập về từ nước ngoài. Chưa kể đến vấn đề lợi nhuận trong kinh doanh nữa, nếu như có cổ phần thì không nói nhưng nếu họ kinh doanh như thế này thì hầu

hết mỗi tháng hoặc quý phải trả cho thương hiệu chính một khoản tiền dựa trên doanh thu. đó là việc nhượng quyền thương hiệu từ công ty lớn.

Trước đây hẳn cũng muốn kinh doanh vào ngành nghề này nhưng phải từ bỏ. Bởi thị trường này qua nhiều ông lớn tham gia vào mà mỗi thương hiệu đều đã có lịch sử lâu đời nếu không hẳn cũng tham gia vào, nhưng ở những thời gian sau chuỗi cửa hàng này trở thành trung tâm dịch vụ giải trí khá phổ biến đi kèm theo là rạp chiếu phim, trung tâm mua sắm và cả các dịch vụ khác nữa.

Lúc này điện thoại Thiếu Kiệt nhận được tin nhắn từ một ai đó với nội dung,

Thiếu Kiệt hôm nay có chuyện quan trọng, tối nay tranh thủ online mọi người muốn cùng em bàn bạc.

Đọc lướt tin nhắn hẳn suy nghĩ điều gì đó rồi nhắn lại với bên kia nội dung tương đối dễ hiểu.

9 giờ rảnh sẽ online, hiện tại đang bận. Lúc đó sẽ nghe mọi người có vấn đề gì.

Thiếu Kiệt cất điện thoại vô túi, thấy hai người vẫn còn ngồi nhìn mình nên vội nói.

- Thôi nào ăn đi! Ăn xong thì mình đưa hai bạn về nhà. Dù sao cũng không còn sớm nữa.

Ba người bắt đầu cười đùa vui vẻ bên bàn thức ăn mà Thiếu Kiệt đã gọi, vừa ăn vừa nhìn xung quanh, có những điều gì thắc mắc Nhã Oanh và Ngọc Nhi lại hỏi hẳn về điều đó. Hôm nay xem như là nốt nhạc nhỏ trong cuộc sống làm hẳn nhớ về một số ký ức một thời của kiếp sống trước đây của mình.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 104: Hai Người Có Quan Hệ Gì ?

Ba người kết thúc buổi tối đầy niềm vui, dù sao đối với Thiếu Kiệt hẳn cứ giữ những mối quan hệ bạn bè như thế này cũng tốt không ai phải buồn phiền điều gì, thay đổi đôi khi là tốt nhưng nó có thật sự hiệu quả hay không thì chưa chắc được bởi có nhiều thay đổi sẽ ảnh hưởng cả cuộc sống của chính mình và mọi người xung quanh điều này Thiếu Kiệt đã biết được kể từ khi hẳn sống lại ở thời điểm này.

Qua các con đường nơi đây Thiếu Kiệt đưa Nhã Oanh về nhà trước, bởi Nhã Oanh gần hơn so với nhà hẳn và Ngọc Nhi. Nên cả ba đi đều đi cùng nhau, Nhã Oanh và Ngọc Nhi thì đều đi và bàn tán những gì đang diễn ra xung quanh.

Thiếu Kiệt hẳn chỉ theo sau hai người cho hai người có được không gian riêng của nữ giới, dù sao hai người nói chuyện hẳn vẫn không biết ở đâu ra thật nhiều thứ để nói, làm hẳn không dám chen vào dù chỉ một câu, cho đến khi tạm biệt Nhã Oanh.

Trên đường về lúc này chỉ còn lại hai người. Thì Ngọc Nhi mới nhìn hẳn cười nói.

- Xem ra Nhã Oanh rất thích bạn! sao bạn không đồng ý làm bạn trai của Nhã Oanh?

Thiếu Kiệt hẳn lúc này bắt đầu đổ mồ hôi, nếu ai hỏi thì hẳn có thể lập lờ cho qua được nhưng Ngọc Nhi hỏi như thế hẳn cũng không biết trả lời như thế nào. Một người là Ngọc Nhi hẳn thầm yêu từ cuộc sống trước, Một người là Hà Vi luôn quan tâm nhớ về hẳn, một người là Nhã Oanh luôn

muốn trở thành bạn gái của hắn giữa ba người bây giờ để Thiếu Kiệt đưa ra lựa chọn chắc hắn là một lựa chọn khó khăn.

- Mình không biết có lẽ mình hiện tại chỉ muốn tập trung vào việc học.

- Thật không mình thấy cái lý do đó hơi gượng ép đấy. Chắc bạn có người yêu rồi phải không nên không dám nhận lời Nhã Oanh.

Ngọc Nhi nói ra những suy nghĩ của mình làm Thiếu Kiệt bí lối, dù sao không thể nói hắn đang phân vân không biết chọn ai làm bạn gái thì chỉ có nước bị ghét thôi.

- Bạn đừng nghĩ thế chỉ là mình chưa thật sự muốn bắt đầu bằng một sự yêu thích nhất thời mà làm tổn thương người khác.

- Ừ nếu bạn nói như thế thì còn chấp nhận được. Dù sao thì mọi người vẫn còn đi học. cũng không nói trước được điều gì, mà dạo này bạn bận lắm sao phải tới vài ngày nữa mới đi học lại.

Thiếu Kiệt cũng gật đầu hắn không muốn cho Ngọc Nhi biết nhiều lắm về những chuyện hắn làm, Đơn giản vì hiện tại chưa là lúc cô phải biết.

- Ừ cũng tương đối nhưng đang cố thu xếp để trở lại trường một cách sớm nhất có thể.

- Mình cứ tưởng bạn làm Quân Sư cho Xuân Nghĩa Bang rồi nên mới nhiều việc như vậy chứ.

Thiếu Kiệt lúc này mới giật mình hỏi lại.

- Bạn vừa nói gì thế? mình nghe không rõ có thể nói lại không.

- À dạo này mình thấy bạn qua lại với Xuân Nghĩa Bang thường xuyên tưởng bạn gia nhập hắc bang thôi.

Biết mình lỡ lời Ngọc Nhi vội sửa lại dù sao việc Thiếu Kiệt làm quân sư cho Cao Thịnh thì chỉ có nhóm người cao tằng như bốn người tử tước biết. Những cô không nghĩ rằng Thiếu Kiệt đã nghe rõ những gì cô hỏi nhưng giả vờ

- Ủ' đâu có đạo này bọn Lý Bân hay qua lại với bên đó còn mình thì không. mà bạn nói vậy có chuyện gì à?

- Cũng không có gì sợ bạn gia nhập hắc bang này nọ bị ảnh hưởng tới việc học nhà trường biết được cũng không hay.

Ngọc Nhi nhìn hẩn cười chống chế cho qua chuyện, để Thiếu Kiệt khỏi nghi ngờ.

- Chuyện này cũng chưa biết được khi nào đến nó đến, liệu việc mà làm thôi.

Thiếu Kiệt trả lời một câu lập lờ rồi cũng không nói gì nữa. Ngọc Nhi vì không muốn để hẩn biết điều gì nên cũng im lặng

Cho đến lúc Ngọc Nhi về đến nhà chào tạm biệt cô. Thiếu Kiệt trong lòng suy tính, bởi hẩn không hiểu tại sao cô lại biết được hẩn trở Thành Quân sư cho Cao Thịnh. Chuyện nước này hẩn chợt nhớ ra Ngọc Nhi cũng họ Cao nên càng nghi vấn trùng điệp. Tự nói với lòng mình trở về lên gặp Cao Thịnh hỏi cho ra lẽ.

Trên đường cấp tốc trở về nhà hẩn liền bật máy tính lên, nếu ai ở trường hợp như hẩn bây giờ đều sẽ làm như thế. Một điều gì đó không tìm ra lời giải đáp sẽ nhanh chóng tìm kiếm về manh mối lớn nhất, mà manh mối ở đây thì chỉ có Thể là Cao Thịnh.

Thời gian trôi qua rất nhanh, cho đến khi đồng hồ điểm 9 giờ, lúc này máy tính của Thiếu Kiệt hiển thị âm thanh báo cuộc hội thoại gọi đến.

Nhận cuộc gọi Thiếu Kiệt mang lên chiếc tai phone được trang bị của mình.

- Alo có việc gì thế mấy anh?

Nghe Thiếu Kiệt chấp nhận cuộc gọi Cao Thịnh mới nhỏ giọng nói.

- Tình hình có chút căng thẳng mà thôi chắc để việc này cho lão Đào nói cho em hiểu vậy.

Thiếu Kiệt cũng giật mình, khi nghe Cao Thịnh nói để Khương Đào giải Thích cho hẳn biết, vì sao lại liên lạc gọi hẳn lên cuộc hội thoại này.

- Hả có cả Chú Đào ở đó à?

- Ủ chú ở đây mà Thiếu Kiệt nè, cháu trang bị như thế này không lẽ cháu nghĩ ra được sẽ có điều gì hay sao mà lại ẩn mình như thế.

Khương Đào thấy Thiếu Kiệt cẩn thận, lại thông qua những người của Cao thịnh biết được máy tính liên lạc ở đây là hẳn cho người lắp đặt.

- Vân lần đó bị chặn đường cháu đã nghĩ đến nếu mà có ai nghi ngờ quan hệ của cháu với Xuân Nghĩa Bang, mà khi cháu gặp anh Cao sẽ bại lộ hết nên cháu nhờ người trang bị để tiện việc liên lạc.

- Chú phải công nhận, cháu đúng là cái gì cũng nghĩ ra được, lần trước cháu chỉ nói bọn người Cửu Hùng Bang có thể buôn bán ma túy, chú chỉ nghĩ đến khả năng mua đi bán lại. Nhưng hôm nay mới biết bọn chúng có thể có xưởng chiết xuất riêng, ngay cả việc hôm nay hòa đàm với bọn người lão Cao, mà hẳn còn đem theo vũ khí nóng thì cũng không vừa.

Khương Đào cũng hết cách với những suy nghĩ của Thiếu Kiệt, thật tâm Khương Đào cũng có một ít tâm tư, Thiếu Kiệt hẳn chỉ suy đoán tình hình

mà lại đem đến một đường dây chiết xuất ma túy, bị theo dõi một lần lại sợ người khác phát hiện ra mình có dính dáng đến Xuân Nghĩa Bang.

Thiếu Kiệt trước hăn chỉ biết là Cửu Hùng Bang có buôn bán ma túy, thật sự không nghĩ đến Cửu Hùng Bang còn trang bị cả một đường dây chiết xuất cho riêng mình, như thế thì khá nhiều ma túy được đưa ra.

- Xem ra chuyện này khá nguy hiểm à. Chuyện này trước mắt không nên manh động dù sao, cũng phải thả lưới một thời gian nên mọi người bên anh Cao chắc phải cẩn thận hơn.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Cao Thịnh cũng gật đầu đáp.

- Ủa bọn anh giờ lơ leo lên lưng cọp rồi dù sao cũng phải chấp nhận thôi.

- Thiếu Kiệt chú thấy cháu nên tham gia vào lực lượng cảnh sát với tuân thủ và ánh mắt sắc bén của cháu thì chắc chắn sẽ phá được nhiều vụ án, cháu chỉ cần đồng ý thôi chú sẽ viết đơn đề cử cho.

Khương Đào lúc này cũng gấp gáp khuyên Thiếu Kiệt nên gia nhập cảnh sát, bởi hăn thấy Thiếu Kiệt là một người mà hăn cần ở cảnh sát bây giờ.

- Lão Đào tôi nói ông kiểm người cũng đừng lôi kéo quân sự của anh em tôi vào cảnh sát các ông chứ, làm thế trước mặt ông không thấy ngại à.

- Ông hay lắm dù sao Thiếu Kiệt hăn cũng gọi tôi bằng tiếng chú, anh lấy gì tranh với tôi bất quá không được nữa thì tôi quay ra nói với chị Nhu cho Thiếu Kiệt vào cảnh sát.

Thấy hai người ra mặt giành người Thiếu Kiệt cũng không biết sao, nên vội nói.

- Thôi mà! Cháu nói thật là cháu sẽ không vào cảnh sát chú có đưa mẹ cháu và chuyện này cũng như không thôi chú Đào à! Còn có một số chuyện

thì lát nữa chú cứ để lại địa chỉ nhà, sau này hôm nào rảnh rồi hoặc buổi nào đó cháu sẽ tới nhà bàn bạc với chú một số công việc, còn để làm cảnh sát thì sẽ không đâu.

Khương Đào lúc này mặt xụ xuống nói.

- Như thế cũng được để lát nữa chú ghi lại số điện thoại với địa chỉ cho cháu, nhưng do chú công tác thường xuyên, nếu cháu có muốn gặp, nhớ báo chú trước để chú thu xếp.

- Như vậy là được, theo cháu nghĩ bọn người Cửu Hùng Bang vẫn là người ở bên dưới thôi, vì bản thân Cửu Hùng hẳn muốn chiết xuất ma túy không phải dễ, để có được thành phẩm phải qua một công đoạn hóa học phức tạp, Mà theo cháu việc này Cửu Hùng Bang không có người làm được. Như thế chỉ có người ở trên cung cấp hàng cho hẳn để hẳn mở thị trường thôi.

Khương Đào lúc này đã trở về với dáng vẻ nghiêm túc nói ra những suy nghĩ của mình.

- Chú cũng biết là như thế, nhưng mà liệu biết người đó là ai mới là điều quan trọng, hiện tại chúng ta chỉ biết được Cửu Hùng có thể điều động được một số hàng rất lớn mà từ đâu ra thì hoàn toàn không biết được. Chuyện này chỉ có để mọi người bên lão Cao từ từ thâm nhập thôi lúc đó sẽ dễ dàng hơn bắt được đầu mối quan trọng.

- Chuyện này sớm muộn gì cũng phải diễn ra, nhưng quan trọng là nhanh hay chậm thôi, dù sao theo cháu thì đây phải là thời gian lâu dài cần mọi người hợp tác toàn diện.

Ngưng lại một lúc rồi Thiếu Kiệt không nói hẳn đang dẫn đo xem nên hỏi Cao Thịnh về việc của Ngọc Nhi không, dù sao từ lúc đối thoại với Ngọc Nhi đến giờ luôn làm hẳn khó chịu trong lòng vì những gút mắt mà

hắn không biết. Nhưng cuối cùng Thiếu Kiệt hắn cũng thông qua mirco hỏi Cao Thịnh.

- Anh Cao em hỏi thật? anh và Cao Ngọc Nhi lớp A9 Trường Thiên Hoa, hai người có quan hệ gì?

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 105: Chân Tướng

Hôm nay có thể chương thứ 2 lên trễ một chút mọi người thông cảm vì bận một số việc.

Căn Phòng Im lặng một cách lạ thường sau câu nói của Thiếu Kiệt, mọi thứ ồn ào náo nhiệt thay bằng không khí im lặng chỉ có tiếng của gió của cánh quạt tạo ra phía bên kia head phone.

Thiếu Kiệt cũng không biết kia Cao Thịnh và mọi người như thế nào chỉ biết được dường như có việc gì đó mà mọi người đồng loạt im lặng. cho đến thật lâu sau đó Tước Phàm mới mở miệng nói.

- Lão Đại em nghĩ dù sao cũng nên nói ra cho Thiếu Kiệt biết. tuy chuyện này anh em chúng ta giữ mãi trong lòng như thế này cũng không phải cách biết đâu khi nói ra Thiếu Kiệt lại có biện pháp thì sao.

Cao Thịnh lấy một điều thuốc lá, nằm trên bàn ở trước mặt mình, đưa lên đốt một ánh lửa. rít vào một hơi rồi thả ra không trung một làn khói dày đặc. Thế Long nhìn hẩn như thế cũng nói vào,

- Em thấy Tước Phàm nói đúng đó anh. Cứ nói ra hết đi dù sao ở đây cũng là người của anh em mình còn về việc này, lão Đào chắc từ hồ sơ anh em mình cũng biết rồi.

Điều thuốc trên tay của Cao Thịnh mới đó mà chỉ còn phân nửa. Ở đầu điều thuốc còn một đoạn dài ánh lửa chưa kịp tàn.

- Thôi được rồi mọi người đã nói thế thì anh cũng nói luôn vậy chuyện này trước sau, sớm hay muộn Thiếu Kiệt hẳn biết thôi.

Thiếu Kiệt nghe được như thế cũng bắn khoăn không kém dù sao hẳn cũng chưa từng biết.

- Nói đến chuyện này cũng vào khoảng tám năm trước, khi anh vừa mới bước ra lặn lội ngoài xã hội. Lúc đó anh chỉ là một người mới bước chân vào giới mọi thứ vẫn đối với anh khá mới mẻ từ những ngày còn ngày đây mai đó. Nhờ một thân bản lĩnh anh chiêu mộ được bốn người Tước Phàm, Vũ Minh, Thế Long, Ngọc Hồ. Công việc đơn giản của bọn anh là đi đòi tiền bảo kê, mỗi một lần như thế năm người đều mang thương tích trở về. Cho đến một lần anh và bốn người được Cao Chính gặp được ông đưa bọn anh về làm cận vệ của mình do thân thủ và kỹ năng đánh nhau tương đối tốt. Cao Chính cũng là một lão đại tốt nên thấy anh không cha không mẹ vì là trẻ mồ côi ông nhận nuôi anh rồi đặt cho anh cái tên Cao Thịnh.

Lúc này Thiếu Kiệt mới hỏi Cao Thịnh.

- Cao Chính là ai em chưa từng nghe nói?

- Cao Chính là lão đại Xuân Nghĩa Bang vào tám năm trước lúc đó Cửu Hùng vẫn là người của Xuân Nghĩa Bang, mà còn là thành viên nòng cốt.

Khương Đào nghe Thiếu Kiệt hỏi cũng giải đáp cho hẳn biết, để tránh cắt ngang cảm xúc của Cao Thịnh.

- Đúng vậy! lúc đó Cửu Hùng là một thành viên nòng cốt trong Xuân Nghĩa Bang khi đó. Cao Chính lão đại cũng chính là bố của Cao Ngọc Nhi. Anh thật ra mang họ Cao vì được Cao Chính lão đại nhận làm con nuôi thôi. Lúc đó Ngọc Nhi còn rất nhỏ, anh thường hay vui đùa cùng cô bé rất vui vẻ. Mọi chuyện tưởng chừng như đơn giản như thế. Khi bọn anh trở thành bảo vệ cho Cao Chính lúc này Cửu Hùng cũng bắt đầu nổi lên dã tâm của mình. Hẳn ngày càng bành trướng thế lực ngấm ngấm thâm thấu trong

những người của Xuân Nghĩa Bang lúc bấy giờ mà bọn anh không hề hay biết

- Khoan anh nói là Cửu Hùng trước đây là thành viên nòng cốt của Xuân Nghĩa Bang nhưng tại sao hắn lại tách riêng ra như bây giờ?

Những điều Thiếu Kiệt đang nghe hoàn toàn nằm ngoài nhận thức của hắn. Nếu Như vậy Ngọc Nhi sẽ là người kế thừa Xuân Nghĩa Bang chính thức. Nên hắn muốn hiểu rõ vì sao Cửu Hùng lại ra tạo thành một bang phái riêng như bây giờ.

- Anh không biết, có lẽ hắn thấy mình quá nổi trội, hoặc cũng có thể hắn thấy việc thu tiền bảo kê ở khắp nơi không đủ đáp ứng cho hắn. Nên hắn bắt đầu tạo những cơ sở ngầm chuyên môn cho vay nặng lãi, thêm vào đó còn bắt đầu tổ chức những sòng bài với giá trị tiền bạc khá lớn. Cứ như thế hắn mua chuộc những người lãnh đạo của Xuân Nghĩa Bang lúc bấy giờ. Trong một lần Cao Chính lão đại phát hiện ra việc này nên đưa hắn ra trước mặt mọi người trách mắng, lúc đó hắn cũng không nói gì ra vẻ hối lỗi và nhất định sẽ không tái phạm. Nhưng không ngờ hắn âm thầm hoạt động ngày một làm lớn hơn, có lẽ Cao Chính cũng biết việc này mà hiện tại danh khí của Cửu Hùng trong Xuân Nghĩa Bang lúc bây giờ không thể nào làm gì được hắn.

- Cũng đúng với tính cách sơ lược của Cửu Hùng thì rất có thể làm ra những việc này. Nhưng có lẽ có người đứng sau chỉ vẽ cho hắn, nếu không với hắn chắc cũng sẽ không nghĩ ra những biện pháp như thế này

Cao Thịnh nói những việc mà Cửu Hùng đã làm cũng đưa đến suy nghĩ nhất thời của hắn đành nói ra cho Cao Thịnh nghe.

- Điều này thì anh không biết có ai đứng đằng sau hay không những trong một lần Cao Chính lão đại mới giao nhiệm vụ cho bọn anh bảo vệ Cao Ngọc Nhi và vợ mình. Khi nhận được lệnh của Cao Chính lão đại, bọn

anh cũng để lại một số anh em bảo vệ ông. Nhóm còn lại bắt đầu đưa Ngọc Nhi và mẹ cô đi nơi khác.

- Có lẽ Cao Chính cảm nhận thấy mối đe dọa của Cửu Hùng mang lại cho Ngọc Nhi và vợ mình, nên mới nói mấy anh đưa hai người đi.

Cao Thịnh cũng rót một tách trà trên bàn, uống một hớp rồi nói tiếp cho Thiếu Kiệt biết.

- Chuyện tưởng chừng như có thể hóa giải được nguy cơ trước mắt, nhưng không ngờ trong nhóm người bảo vệ mẹ của Ngọc Nhi có tên làm nội gián cho Cửu Hùng, trên đường di chuyển về nhà ngoại của mình, bọn anh bị người của Cửu Hùng tập kích, bọn anh bất tài chỉ có thể cứu được Ngọc Nhi dù bản thân anh đã hứa với cô bé là sẽ bảo vệ mọi người về tới nhà ngoại an toàn. Lúc này bọn anh lập tức cho người đưa Ngọc Nhi về nhà ngoại còn năm người bọn anh quay về lại ứng cứu cho Cao Chính nhưng không kịp.

- Vậy sao giờ bọn anh lại có thể cầm về Xuân Nghĩa Bang? nếu đến lúc thì Cửu Hùng có lẽ đã nắm được toàn bộ bang phái rồi chứ.

Thiếu Kiệt hỏi điều này vì nếu đúng như hần nghĩ vẫn còn những chuyện phía sau nữa mà hần không biết nên mới hỏi Cao Thịnh để biết được tại sao đến bây giờ Cao Thịnh vẫn là người nắm Xuân Nghĩa Bang mà Cửu Hùng lại phải tách ra thành một phương.

- Trước đây Cao Chính cũng có một số người thân tín như bọn anh, lúc này mới tập hợp lại cùng nhau chống lại Cửu Hùng. Chứ kể đến khi mẹ Ngọc Nhi mất mọi người bên ngoại Ngọc Nhi đã thao tác rất nhiều, Cửu Hùng bị truy bắt toàn diện từ cảnh sát đánh vào bởi nhà Ngoại cô thao tác, nhưng hần lần trốn được qua một thời gian sau hần lại trở về tụ tập lại những người cũ của mình tạo thành Cửu Hùng Bang như bây giờ. Kể từ lúc đó Xuân Nghĩa Bang được trao trả về cho Ngọc Nhi trên danh nghĩa anh

chỉ là người thay thế điều hành, có lẽ cái bang phái này quá nhỏ bé nên không lọt vào mắt của những người bên ngoài của Ngọc Nhi, còn Ngọc Nhi thì qua sự việc đó cũng ít tiếp xúc với bọn anh. Cho đến khi gặp em, Ngọc Nhi mới chủ động liên hệ lại với bọn anh.

Thiếu Kiệt lúc này cũng giật mình nếu như thế thì đáng lý Ngọc Nhi phải là người tiếp với bọn người Cao Thịnh thường xuyên sao lại cho đến khi gặp mình mới lại liên hệ lại?

- Khoan tại sao anh nói Ngọc Nhi chỉ liên hệ lại bọn em khi gặp em? Mà không phải là từ trước?

- Vì Ngọc Nhi vẫn hận tại sao bọn anh không quay lại cứu mẹ cô, nhưng đó lại là mệnh lệnh của phu nhân là phải toàn lực bảo toàn cho Ngọc Nhi bởi vết thương của bà lúc đó rất nặng. Còn việc Ngọc Nhi liên hệ với anh việc đầu tiên là hôm em đi gặp mặt Tước Phàm.

Bây giờ Thiếu Kiệt hần hiếu tại sao hôm đó Cao Thịnh lại xuất hiện và một số chuyện sau này liên quan chột hần giật mình hỏi.

- Cái vụ em làm quân sư đừng nói là chủ ý của Ngọc Nhi nhé?

- Ủ Ngọc Nhi đề cử em làm quân sư cho anh nên dù sao anh cũng phải kéo em vào, nên em hiếu anh và Ngọc Nhi có mang mối quan hệ như thế nào rồi đấy.

Khương Đào nãy giờ im lặng giờ cũng lên tiếng.

- Không ngờ thằng nhóc cũng bị con gái xoay vòng vòng khổ à! đào hoa quá cũng chết nhỉ. Mà không ngờ Cửu Hùng lại là người như thế. Chuyện lần đó chú cũng tham gia nhưng không biết nhiều vì lúc đó chủ chỉ vẫn là một cấp thấp chưa biết nhiều lắm chỉ biết là bên trên ra lệnh. Qua mấy tuần điều tra cũng không tìm được manh mối gì, sau này có một người ra nhận

tội thay cho Cửu Hùng mà do không có bằng chứng cụ thể nên chỉ có thể khép lại hồ sơ.

Thiếu Kiệt lúc này cũng khá bức trong lòng dù sao nếu Ngọc Nhi nói hăng một tiếng thì hăng cũng chấp nhận, thế mà cô lại xem hăng như một đứa con nít lại đùa bỡn cả cái vụ nắm tay có thai kia ra vẻ ngây thơ làm hăng tức ói máu mà không làm được gì. Nhưng việc bây giờ quan trọng nhất là khi nghe được những gì Cao Thịnh nói Thiếu Kiệt chợt nghĩ đến điều gì đó.

- Anh Cao Cửu Hùng tám năm trước có điều gì mờ ám không?

- Lúc đó anh cũng không biết về hăng nhiều, chỉ sau khi anh với mọi người tập trung đánh lại hăng để bảo toàn Xuân Nghĩa Bang thì mới phát hiện ra mọi việc. Mà Tính ra những người cùng hăng tham gia sự việc đó hiện tại đều rửa tay gác kiếm cả rồi.

Cao Thịnh nói ra những gì mình nhớ về Cửu Hùng không nhiều ở thời điểm đó.

- Vậy anh có từng điều tra qua những người kia chưa?

- Việc này thì chưa, nhưng nếu em nói thế thì anh sẽ cho người tìm hiểu thử. dù sao mọi việc em cũng biết về Cửu Hùng, Ngọc Nhi quan hệ ra sao rồi hi vọng em sẽ tìm ra đối sách sớm nhất. chủ yếu em phải cẩn thận, dù sao cũng trễ rồi em nghỉ ngơi sớm đi có việc gì thì bọn anh báo lại em sau.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 106: Có Còn Hơn Không

Cuộc nói chuyện với mọi người kết thúc, Thiếu Kiệt biết được thêm nhiều điều về Ngọc Nhi, một số chuyện liên quan đến quá khứ của cô nên cũng trầm mặt im lặng suy nghĩ.

Hắn không nghĩ Ngọc Nhi trải qua nhiều chuyện như vậy, ai cũng có những chuyện phải trải qua trong đời, với một người trải qua bao nhiêu đó biến cố có hay không đây làm vỏ bọc yếu đuối của cô, để tồn tại sự mạnh mẽ bên trong hay nó là con người thật. Thiếu Kiệt hoàn toàn không biết được.

Có thể Ngọc Nhi đối với không có ý định gì xấu, dù sao tuy nói Ngọc Nhi xem hắn như người không biết gì. Nhưng ở phía sau cô lại âm thầm đưa đến Cao Thịnh giúp đỡ hắn nên chắc chắn sẽ không làm gì bất lợi với mình, dù sao có một số việc mà Thiếu Kiệt không làm được thì Cao Thịnh lại có thể làm giúp hắn.

Tạm gác những chuyện này qua một bên, hắn tập trung vào những gì hiển thị trên màn hình máy tính mình bắt đầu thao tác một cách nhanh chóng. Những ngày tiếp theo hắn hoàn toàn sắp xếp xong các công việc cần thiết của mình.

Hôm nay Thiếu Kiệt hắn trở lại trường học, không có gì thay đổi mấy chỉ có những bạn học đón chào hắn nhiệt tình hỏi về những gì đã diễn ra. Đối với hắn thầy cô cũng không có gì thắc mắc còn đến bên cạnh hỏi về những bài học có chỗ nào không hiểu thì có thể hỏi họ. Có lẽ đây cũng là một phần đặc cách của học sinh giỏi mang cái mác đi học lớp bồi dưỡng về.

Đang ngồi học Lý Bân mới hỏi Thiếu Kiệt tâm trạng vui vẻ hỏi Thiếu Kiệt.

- Anh Kiệt định khi nào làm tiệt đây bọn em đợi mấy bữa cái bụng đói meo lên rồi đây này.

Thiếu Kiệt hần suy nghĩ một lúc rồi mới trả lời với Lý Bân.

- Nói mọi người lát tan học thì tập trung lại đi luôn một lần cũng được dù sao hôm nay anh cũng rảnh.

- Vậy để em thông báo mọi người.

Ngồi học trong lớp nhưng Lý Bân chỉ để tay xuống bàn bắt đầu nhắn tin đi một số tin nhắn xong lại nhìn Thiếu Kiệt cười nói.

- Đã Xong lát giờ ra về mọi người tập trung ở trước cổng trường hết là đi được.

Thiếu Kiệt bây giờ cũng bó tay với hiệu xuất kinh người của Lý Bân, tính ra nếu mà nhân viên công chức nào làm việc cũng được như hần thì công ty đó chắc phải làm ăn khấm khá lắm.

- Lo học đi sắp có lịch thì giữa kỳ rồi đó chú mày mà điểm số không nên thân là phải học lớp ôn tập dài dài lúc đó rồi thấy cái cảnh.

- Anh cũng đâu hơn em đâu nghe nói mấy ngày nữa có lịch của nhóm học sinh giỏi văn chuẩn bị đề tài viết thư UPU đó. Năm nay ra cái đề thi UPU khó hiểu thật đưa học sinh viết thì làm sao mà biết viết. Nói thật em đọc cái đề” Hãy viết thư cho một người nào đó để nói vì sao điều kiện lao động thuận lợi có thể mang lại một cuộc sống tốt đẹp hơn” là em bó tay rồi.

Thiếu Kiệt cũng gật đầu, những lần ra đề như thế này của cuộc Thi viết Thư UPU thì hần không lạ gì, hoàn toàn là ngoài kiến thức xã hội hoặc phải

để học sinh nghiên cứu chuyên sâu chọn lọc ra câu từ và lời văn, qua phương pháp viết thư cũng là tương đối khó.

Hắn không quan trọng lắm về đề thi, cái mà Thiếu Kiệt thấy khó khăn bây giờ là làm sao diễn tả lời văn bằng cách viết thư, kinh nghiệm xã hội hắn có nhưng để chuyển tải từ hiện thực thành lời văn đó là một cách tương đối khó khăn.

- Mà em nghe nói bọn khối B lần này trong nhóm học sinh giỏi sẽ làm khó dễ anh vụ đi bồi dưỡng, bọn nó cho rằng trường thiên vị anh tại sao không làm thi tuyển ai cao điểm được đi mới đúng, mà kỳ này lại chỉ định một mình anh đi học lớp bồi dưỡng thôi, nghe đâu bọn nó cũng tức lắm.

- Kệ bọn nó muốn gì thì muốn quan trọng vẫn là việc của mình mình làm dù sao không chấp việc nhỏ nhặt với cái đám khối B.

Thiếu Kiệt hắn cũng có nỗi khổ không thể nói ra cho ai biết, đúng là nhà trường thì có lý do là đưa hắn đi học lớp bồi dưỡng, ai mà biết hắn phải lăn lộn trong mưa bão chứ có học thêm được điều gì!

Trong suốt ngày học hôm đó của Thiếu Kiệt ngoài việc biết mình sẽ được học sinh khối B nào đó sẽ làm khó dễ hắn trong việc học tập thì những việc còn lại đều là bình thường cho đến cuối giờ học.

Mọi người hầu như đã tập trung đầy đủ ở trước cổng trường. Thiếu Kiệt lúc này thấy trong nhóm người chỉ có Ngọc Nhi mà không thấy Nhã Oanh nên hỏi Lý Bân.

- Nhã Oanh không tham gia à? sao không thấy cô ta?- Nhã Oanh nói hôm nay nhà có việc sẽ không tham gia được người nhà đón cô ta về rồi. Giờ đi đâu đây Anh Kiệt!

Suy nghĩ một chút rồi Thiếu Kiệt mới nói

- Trà sữa đi gần đây với lại nó có lâu ba có thể chứa được toàn bộ mọi người giờ này lâu ba chỗ trà sữa chắc cũng chưa có khách đâu.

Nói rồi nhóm người của Thiếu Kiệt chuẩn bị kéo nhau từ trường đi đến điểm hẹn, mọi người ai cũng mang cho mình một chiếc xe đạp chỉ có Thiếu Kiệt là vẫn chiếc xe đạp cộc cạch của mình trong nhóm Lý Bân thấy thế cũng nhăn mày.

Ở đây ai cũng chạy những chiếc xe tương đối tốt mọi người hầu như đều xếp cho mình xe đạp tương đối tốt. chỉ có Thiếu Kiệt tuy có nhiều tiền đi nữa nhưng vẫn không hiểu sao Thiếu Kiệt vẫn không chịu đổi cho mình cái xe đạp mới.

- Em nói Anh Kiệt anh có thể thay cái xe đạp mới được không như thế thì làm sao mà chở con gái người ta đi được chứ.

Thiếu Kiệt cũng không nghĩ rằng mình bị Lý Bân sắp xếp phải chở Ngọc Nhi nên cũng cười đáp.

- Trước giờ tao thấy xe tao là tốt nhất có ai bằng nó không đi từ cấp hai tới giờ lại ở cùng anh mày từ lúc không có một xu dính túi đến lúc này nên mày kiu nó là xe không tốt vậy cái nào trong những chiếc xe của bọn bay cái nào tốt hơn.

- Em biết là thế nhưng mà anh cũng phải tân trang nó một chút chứ, sơn lại hay chỉnh sửa một số thứ nhìn được một chút chứ làm gì mà như thế này.

Lúc này Thiếu Kiệt mới ngẫm nghĩ lại lời Lý Bân nói dù sao hẳn cũng chạy xe đạp này tương đối quen tay thẳng có hơi cứng một tý, bánh cũng mòn không thể nào mòn hơn đôi khi trời mưa cũng đem nước mưa văng lên toàn bộ sau lưng.

- Ủ ể bữa nào sửa một chút cũng được. Mà người ta không chê thì bọn mày nói làm gì.

Ngọc Nhi nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng cười nhìn Lý Bân nói.

- Thiếu Kiệt dù đi xe đẹp hay xấu với mình đều không quan trọng, được bạn ấy chở là vui rồi.

Lý Bân cũng lắc đầu, hắn cũng hiểu nếu Ngọc Nhi nói thế thì hắn cũng không làm được gì ai bảo hắn có một đại ca chuyên gia trang bức tiền thì nhiều mà lúc nào cũng nhìn bình thường như bao người khác.

Vốn hắn định đổi xe để Thiếu Kiệt chở Ngọc Nhi bằng xe của hắn, nhưng bây giờ thì chắc không cần rồi. Đoàn người lên đường để lại những ánh mắt của người xung quanh nhìn theo một nhóm đông học sinh đi trên những chiếc xe đạp rất vui vẻ.

tại nhà Hoàng Chí Kim, hai anh em của hắn đang bàn tán điều gì đó. Tâm tình hai người lúc này tương đối tốt.

- Anh con Hoàng Lâm Nhu nó ra ý kiến như thế anh thấy thế nào?

- Đúng ra ý kiến này của nó không tệ, đợi tòa quyết định rồi nó mua lại toàn bộ phần đất còn lại cũng là ý kiến hay. Tính ra tao với mày làm xong giấy chứng nhận đất cũng chủ yếu vì tiền. Đúng ra thì được nhiều hơn một chút cũng không tệ nhưng giờ nó đã đưa ra biện pháp như thế cũng tốt đỡ cho mọi người tốn thời gian. Nhưng tao chỉ thắc mắc tiền ở đâu mà nó có thể thao tác được việc này.

Hoàng Chí Kim vừa nói vừa cười bởi Hoàng Lâm Nhu đã đưa ra ý kiến cho Hoàng Chí Hùng về nói lại với hắn dựa theo tòa phân xử cô sẽ mua lại toàn bộ mảnh đất phía bên kia của họ theo đúng như tòa phán xét.

- Chuyện này em cũng không biết nhưng mà như thế cũng tốt dù sao nếu mảnh đất đã chia sáu ra thì cũng chẳng bán được lại phức tạp vấn đề pháp lý buôn bán phải có đủ năm người, giờ nó ra như thế yêu cầu là chỉ đơn giản viết đơn miễn tranh chấp, để nó làm giấy chứng nhận quyền sử dụng đất toàn diện mảnh đất cũng là đúng thôi.

- Ủ như thế cũng được đỡ hơn phải cầm một mảnh đất mà chẳng buôn bán được gì lại phải phức tạp mỗi lần đụng chạm. Cứ quyết định như thế dù sao tiền bạc vẫn là thứ có thể sử dụng còn đất đó nó có lấy lại xây nhà lên hay làm gì khác thì tao không quan tâm. Nếu nó xây nhà tao chỉ cần cho thẳng con tao chuyển đi qua chỗ khác là xong dù sao anh mày cũng không phải thiếu một miếng đất như thế.

Hoàng Chí Kim cũng nói ra suy nghĩ của mình, dù sao với hắn lúc đầu cũng đã định sẵn là sẽ bán miếng đất khi có giấy chứng nhận quyền sử dụng, Giờ lại vướng vào vấn đề thừa kiện như thế này hắn cũng biết sẽ được tòa án phán xét công bằng cho tất cả mọi người trên đơn kiện, mà chia ra sáu phần thì mỗi người chỉ còn một chút ít đất phân chia ra cũng không được làm giấy chứng nhận, thêm vào đó bán cũng chẳng được giá vì khó khăn khi làm giấy tờ.

- Ủ như mà em cũng tiết một chút nếu chuyện này không bại lộ thì chỉ có hai anh em mình hưởng trọn miếng đất đó, giờ lại chia sau phần ra cũng thấy hơi tiết, nhưng dù sao có còn hơn không.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 107: Ngọc Nhi Tâm Sự

Căn phòng lúc này hai người tâm trạng tương đối tốt, Hoàng Chí Hùng còn mở ngay một chai rượu trên đường đi qua đây hẳn đã tiện tay mua đem về. cầm hai cái ly Hoàng Chí Hùng rót rượu vào rồi đưa cho anh mình nói.

- Chúc mừng cho hôm nay mọi sự tốt đẹp chuyển hàng đầu tiên tiến nhập vào Thiên Hoa hoàn toàn thuận lợi.

Hoàng Chí Kim tay cầm ly rượu uống vào một hớp rồi nhìn Chí Hùng nói

- Đúng hôm nay tuy đáng chúc mừng nhưng cũng phải cẩn thận, dù sao thì mọi thứ không thể nắm chắc nhất là với thành phần cao tầng của hai bên Xuân Nghĩa Bang với Cửu Hùng là đối lập điều đó là chắc chắn không thể thay đổi, chỉ xem lợi ích có thể lôi kéo được hay không thôi.

- Em nghĩ từ từ cũng sẽ được thôi, anh cứ nghĩ đi ai lại có thể cho hẳn nhiều lợi ích như thế không phải Cửu Hùng trước kia cũng thế sao, nào là đạo nghĩa giang hồ cái gì. Sau cùng cũng phải dựa vào anh em mình kiếm tiền mới được như ngày hôm nay không phải sao.

Hoàng Chí Hùng cũng nói ra nhưng suy nghĩ của mình khi vừa mới uống một hớp rượu xong, Bởi hơn ai hết hẳn rõ ràng Cửu Hùng được như ngày hôm nay cũng là do anh hẳn một tay phía sau thao thác, không có anh em hẳn Cửu Hùng chưa biết chừng đã bị người bắt vào ngục chưa biết ngày về. Dù sao phía sau anh hẳn còn người nào đó mà Chí Hùng vẫn không biết được.

- Chuyện này cứ từ từ thăm thấu vào nội bộ của Xuân Nghĩa Bang cũng được không gấp có lần đầu sẽ có những lần tiếp theo nên hiện tại là bước tiến lớn rồi cũng không cần lo lắng quá.

- Em thấy trước sau gì bọn Xuân Nghĩa Bang cũng ôm bấp đùi mình, mẹ cái bọn Cửu Hùng nuôi cho tám năm trời chỉ mở được một chút địa bàn toàn là bọn người ham tiền háo sắc, thành sự không đủ bại sự có thừa.

Hoàng Chí Kim không nói gì chỉ im lặng bởi hắn không nói bình luận việc này bởi Cửu Hùng là do hắn đề cử mà đến hiện nay Cửu Hùng không còn được như xưa, ngang dọc một thời giờ như một con chó theo đuôi không khác chỉ là do hắn có thể đưa mặc hàng của mình đi tiêu thụ, nên đến giờ Hoàng Chí Kim vẫn không nói gì đến hắn.

- Thôi em về bên nha lo thu xếp đây dù sao cũng phải kiếm một căn nhà mới khang trang hơn mới được, lâu nay giả nghèo sống trên mảnh đất kia cũng đủ rồi.

- Ừ mọi chuyện chú lựa việc mà làm, có chuyện gì thì báo cáo lại cho anh biết. Chừng nào xong hết nó chia tiền thì gọi anh mày ra là được.

Nhóm người của Thiếu Kiệt gói gọn một cái lầu ba tại hàng kinh doanh trà sữa, dầu sao mọi người đến đều là khách mà nơi đây cũng có nhiều loại đồ ăn vặt. Thiếu Kiệt thấy mọi người vui vẻ cũng không nói gì nên bước ra hành lang đứng, bởi nơi đây có thể nhìn ra được một góc sân bay nên phong cảnh cũng tương đối đẹp.

Mọi người tương đối vui vẻ vì cũng ít khi được tập hợp và thoải mái như thế này, mà Thiếu Kiệt là người mới nên hầu hết mọi người ở đây ai cũng nói cười rất thoải mái.

Thấy Thiếu Kiệt đứng bên ngoài Ngọc Nhi cũng tiến đến hỏi.

- Có tâm sự gì à?

Thiếu Kiệt đứng thở ra một hơi nhìn về phía xa xăm trong sân bay cười nói.

- Đôi khi có những chuyện mình nghĩ là đã có thể hiểu hết những không ngờ chỉ là một góc của tảng băng chìm.

- Ấy định trách mình sao? đôi khi cũng cần phải như thế mới cảm thấy được rằng thế giới này không như ta mong muốn có nhiều thứ trôi qua mà ta không thể nào quên được, cũng có những thứ làm cho mình có thể quên đi mau chóng mà.

Ngọc Nhi đứng bên cạnh Thiếu Kiệt nói ra những câu nói này làm Thiếu Kiệt cũng giật mình, hẳn không nghĩ cô lại sâu sắc đến như thế.

- Vậy đây mới là tiểu thư yếu đuối của tôi ah? Lừa người cũng lắm quá đấy.

- Không phải bạn cũng thế sao? dù sao thì bạn cũng có rất nhiều bí mật mà mình không biết được. Cô nhìn Thiếu Kiệt ra vẻ như không có chuyện gì xảy ra nhường vai một cái. Thiếu Kiệt nhìn thấy cũng cười. Ai cũng có cho mình một bí mật riêng nên cứ như thế với nhau xem ra lại là điều thú vị.

- Bạn trải qua nhiều thứ như vậy áp lực có nặng lắm không?

- Trước đây có lẽ mình cảm thấy áp lực nhất là không có ai bên cạnh những lúc buồn mình cũng chẳng biết nói cùng ai, im lặng đợi chờ một điều gì đó. Mỗi ngày trôi qua gò bó mình trong một không gian của bốn bức tường. đôi khi mình tự hỏi quyền thế, tiền bạc, người thân có hay không cũng chỉ dựa trên lợi ích lẫn nhau. Nhưng cho đến ngày hôm ấy, mình biết Nhã Oanh sẽ đối phó với mình nhưng mặc kệ mình định xem thử ai là người sẽ quan tâm mình nhất trong cõi đời này, nhưng hôm đó có lẽ là ngày mình thấy được vẫn còn có một người quan tâm mình. Có lẽ từ lâu bạn không biết mình thật sự muốn được như bạn ở trong trường thích làm

gì thì làm, bạn bè luôn bên cạnh, chỉ cần bạn làm sai mẹ bạn cũng sẽ lên trường họp phụ huynh giúp bạn mình thật sự rất muốn có cảm giác người thân như thế.

Ngọc Nhi đứng cạnh Thiếu Kiệt nói ra những gì mình im lặng bấy lâu nay làm hẳn cũng cảm thấy cô có được một phần cô đơn của chính mình lúc phải một mình đương đầu với những khó khăn ở cuộc sống trước.

- Bạn đừng nói thế vẫn còn mọi người ở Xuân Nghĩa Bang quan tâm bạn chỉ là bạn không biết đấy thôi. Anh Cao cũng vậy vì một chuyện trong quá khứ mà anh ta phải ray rức lương tâm đến tận bây giờ. Bạn làm như thế những người đó cũng buồn vậy.

- Mình biết chứ, mình đã có một thời gian không thể tha thứ cho những người ở Xuân Nghĩa Bang nhưng có chẳng chỉ là ý nghĩ của mình đơn thuần lúc đó. Những hình ảnh ngày hôm đó không thể làm mình quên việc năm người họ phải chết vật như thế nào khi bị vây đánh, trên tay mình vẫn còn nhớ như in máu của mẹ mình vẫn còn vấy khắp người mình cũng chỉ vì một tai nạn được xếp đặt sẵn, nhưng mình hiểu ra rằng lúc đó Cao Thịnh thật sự đã làm hết khả năng, để bảo toàn cho mạng sống của mình, anh ta phải giết ra được đường máu trở về bên bố mình nhằm đánh lạc hướng cho một người đưa mình về tới nhà ngoại.

Thiếu Kiệt cũng chần chừ một chút rồi nói

- Như vậy đáng lẽ bạn phải liên hệ với những người của anh Cao sớm hơn chứ, tại sao đến gần đây bạn mới liên hệ lại. bạn không thấy làm như thế nhẫn tâm với mọi người ở Xuân Nghĩa Bang à.

Ngọc Nhi lúc này nhìn Thiếu Kiệt cười cười đáp.

- Bạn biết không mình đã từng nghĩ, nếu như không gặp bạn liệu mình có còn liên hệ lại với anh Cao hay không thì điều này không hề biết được. Bởi mình định là sẽ để Xuân Nghĩa Bang cứ như thế này tự sinh tự diệt, vì

hiện này Xuân Nghĩa Bang vẫn là máu và nước mắt của bao người anh em của Cao Thịnh mà không phải là của Ba mình. Tuy nói vẫn còn một bộ phận là người của Ba mình nhưng ai cũng hiểu Cao Thịnh đã bỏ ra quá nhiều cho Xuân Nghĩa Bang như hiện nay, mình không muốn vì mình là con của Cao Chính mà Cao Thịnh đem cả Xuân Nghĩa Bang cho mình, mình đơn giản liên hệ vì muốn anh ta giúp bạn không hơn.

- Điều này bạn sai rồi dù sao anh Cao vẫn cho rằng Xuân Nghĩa Bang vẫn là của bố bạn, nếu bạn có quay về Xuân Nghĩa Bang thì anh Cao và mọi người vẫn hai tay dân cho bạn không một lý do. Bạn dù sao vẫn được gọi là tiểu thư trong mọi người mà. Theo mình thấy bạn nên nói chuyện với mọi người một lần xem mọi người quyết định ra sao, lúc đó bạn muốn để ai điều hành hay làm gì Xuân Nghĩa Bang thì cũng không hề liên quan nữa. Bạn thử một lần xem nào?

Thiếu Kiệt lúc này thấy Ngọc Nhi nói thế cũng đưa ra ý kiến của mình, hẳn cũng biết Ngọc Nhi có quyết định của mình nhưng cứ một lần thử biết đâu sẽ có ít thì sao.

- Ừ để mình thử xem, mà mình thắc mắc một câu. Nếu mình đưa Xuân Nghĩa Bang cho bạn thì bạn có chấp nhận làm lão đại hay không?

Thiếu Kiệt cười bởi hẳn cũng không biết nên lựa chọn kết quả nào, nhận thì sẽ phải đối mặt với một số thứ không cần thiết phát sinh song song đó lại có lợi ích rất lớn, mà không nhận thì sẽ ra sao câu trả lời này hiện tại đối với hẳn chắc không thể nào có kết quả chỉ khi nào nắm giữ hoàn cảnh thật sự mới biết được.

- Cái này mình thua. Giờ không trả lời được không nằm trong hoàn cảnh không biết trả lời.

- Vậy mà bạn cũng bày đặt cho mình ý kiến thế mà bạn lại không trả lời được thấy có ngộ không này.

Lúc này Lý Bân từ trong đi ra ngoài, lớn giọng để mọi người trong phòng cũng chú ý.

- Ấy có hai người núp một bên tâm sự giữa hai người, anh chị vừa mới tâm sự gì có thể cho anh em được biết, chớ làm gì mà để mọi người qua một bên lại ra ngoài này nói chuyện như thế là không được.

- Đúng rồi hai người không hòa nhập với mọi người phải phạt.

Bên ngoài lối vào của khuôn viên lầu ba này lại bị kéo ra vang lên một tiếng roạt làm mọi người giật mình. Mọi người nhìn về hướng cửa phát ra thì thấy một nhóm người thanh niên cũng mặc áo học sinh của trường Thiên Hoa, Người mở cửa đứng nhìn một vòng trong phòng rồi nhìn người nhóm mình nói.

- Hen chi bị đẩy lên đây, có Học sinh được đi bồi dưỡng đãi tiệc, bọn nhóc này nó tổ chức tiệc ở đây làm anh em mình phải mò lên tới tầng ba này. Bọn này có phải là dự tiệc của cái bọn hỗn tạp này đi xuống dưới thôi.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 108: Phiên Phức Tới Cửa

Bây giờ trong phòng im lặng, lời nói cũng người thanh niên kia cũng làm cho một số người khó chịu. Thiếu Kiệt nhìn nhóm người thanh niên đó cũng hỏi Lý Bân.

- Bọn nó học trường mình lớp nào mà sao phách lối dữ vậy?

Lý Bân nhìn nhóm người đó một lượt, rồi nói với Thiếu Kiệt.

- Bọn này là nhóm học sinh nhà giàu khối B, thật chất bọn nó chỉ được cái dựa vào cha mẹ làm kinh doanh không hơn, ai cũng có tiếng nghe nói cũng rất giàu còn lại thì chả được tích sự gì, Hình như thằng nói chuyện vừa rồi cũng nằm trong nhóm học sinh giỏi văn toàn trường tên là Phùng Kiếm Nhất.

Thiếu Kiệt trong bụng cũng nói thầm xem ra có một số người không chịu an phận nhĩ. Trong nhóm Thiếu Kiệt ở đây cũng khó chịu có một người lên tiếng nói.

- Bạn nói vậy là hơi quá rồi đó ai là hỗn tạp vậy, mọi người đều là học sinh nếu các bạn tới không đúng chỗ thì có thể rời đi đâu cần như thế.

Người Thanh niên tên Phùng Kiếm Nhất kia cũng trả lời lại một câu.

- Không phải hỗn tạp chứ gì? tui bây bắt quá lâu lâu mới được một lần, học sinh giỏi lại pha trộn với đám học sinh kém thêm vào đó một thằng có quan hệ hắc bang không hỗn tạp chứ gì.

Lý Bân lúc này cũng điên máu sẵn tới nói.

- Mẹ mày thằng kia đừng tưởng học lớp trên rồi muốn nói gì nói. Bọn tao thích thì chơi chung không có như bọn mày khinh rẻ mọi người. Mà bọn mày cũng chỉ là dựa hơi vào bố mẹ, tiền có phải của bọn mày đâu. Giàu nghèo gì không cần quan trọng, quan trọng là anh em bọn tao chơi chung với nhau vui vẻ, người giỏi kèm người yếu, lâu lâu bọn tao mới đi uống trà sữa ai nói mày thế xin lỗi à bọn tao đến đây vì nơi này đủ rộng đủ cho mọi người vui chơi với nhau, tiền bọn tao có thể chia nhau kẻ ít người nhiều không như bọn mày dùng tiền để có được sự tôn trọng của người khác.

Thiếu Kiệt nghe Lý Bân nói như thế cũng giật mình đây là lần đầu tiên hắn thấy Lý Bân nói lý lẽ, mà lại hết sức đúng. Lúc này Thiếu Kiệt mới nhìn thấy mọi người trong phòng trở mắt nhìn Lý Bân như người ngoài hành tinh khác, ai cũng ngạc nhiên trước những câu nói của hắn không riêng gì Thiếu Kiệt.

- Xem ra hôm nay có đứa nói lý lẽ với bọn mình nữa kìa. Chưa thấy thằng nào mà lại đi nói lý lẽ giờ phút này hết. tao nói cho mày biết thời buổi này cái gì cũng mua được bằng tiền hết, nên đừng bao giờ nói lý lẽ khi trong túi không có tiền.

Người Thanh niên trả lời lại Lý Bân làm Thiếu Kiệt cảm thấy khó chịu nên tiến lại trước nhóm người này nói.

- Xin lỗi bạn như thế thật có điểm quá phận rồi đấy bọn này không phải không làm gì được bạn chỉ vì bạn là học sinh trong trường dù sao cũng có thể đụng mặt nhau nên đừng có thái độ như thế. Chưa đến cuối cùng chưa biết ai giàu hơn ai đâu bạn à.

- Mày cũng chỉ qua là nhà giàu mới nổi mà đi nói tao không thấy vô nghĩa hay sao?

Thiếu Kiệt cũng cười cười nhìn người này nói.

- Đúng có lẽ nhà tôi cũng chưa phải giàu gì mấy, nhưng tôi biết được thế nào mới đúng là bạn bè, thế nào mới thật sự làm tiền mình làm ra và sử dụng một cách hợp lý, hơn ai hết các bạn chưa đủ tư cách nói với tôi sự giàu hay nghèo bởi bản thân các bạn chưa tạo ra mình được tiền của chính mình. nói một câu đơn giản là các bạn còn ăn bám gia đình thì không có quyền phán xét người khác.

- Mà cũng giống như tao có quyền gì lên tiếng cũng là sai tiền từ bố mẹ, như nhau cả thôi.

Lý Bân lúc này cười nói.

- Bản thân ngu thì đừng la lớn ai nói mà anh Kiệt ăn bám hả. Tao nói cho mà biết anh Kiệt sai tiền hầu như là tự mình kiếm được còn vấn đề tiền ở đâu thì mà không cần biết, mà chỉ cần biết so sánh ra hiện tại mà chỉ như một đứa còn chưa hiểu chuyện đối với anh Kiệt thôi. Mẹ tử tế không muốn thích nghe chửi thì ông mà chửi cho nghe.

Nhóm người thanh niên kia cũng nhả mà bởi hẳn trước giờ không nổi bật trong trường như cũng là học sinh giỏi có thứ hạng ở khối B, nhà lại giàu một ít nữ sinh vẫn là có tâm tư với hẳn hiện tại cũng có một số người đến đây cùng nếu như thế này thật sự quá mất mặt.

- Tao không tin là thằng Thiếu Kiệt nó tự kiếm tiền được, theo tao thấy nó chỉ có thể được mẹ cho tiền thôi.

- Tao nói này Kiếm Nhất mà không tin thì thôi chứ làm được gì? không lẽ nói anh Kiệt so tiền với mà xem ai giàu hay sao, đồ đần.

Phùng Kiếm Nhất lúc này cũng nhả mà đúng là Lý Bân nói không sai giờ chỉ còn cách so tiền xem ai mới thật sự nhiều tiền thì người đó là người giàu hơn, với phần tự tin với chính bản thân mình, hẳn được bố mẹ mình cho tiền mỗi tháng cũng tương đối lớn nên cũng khá tự tin.

Bởi một tháng hăn được bố mẹ mình cho tiền sử dụng cũng được gần năm triệu, nhà giàu nên chia ra mỗi tuần đưa hăn một lần, nên vì thế hăn cũng để dành một tháng này để tiện một lần khoe khoang cho những nữ sinh cùng khối.

- So thì so tao không tin nó giàu hơn tao. xem ai ở đây nhiều tiền nhất thì thắng người ít tiền hơn thì bị người thắng lấy hết tiền. Dám không hả? Thiếu Kiệt lúc này cảm thấy tên Phùng Kiếm Nhất này có vẻ gì đó không ổn, ai là lấy tiền bạc tại chỗ này mà so nhà ai giàu hơn ai, đâu phải còn con nít, thắng nào cầm trong tay nhiều hơn hình giấy thì thắng. Đây là tiền chứ có phải hình giấy con nít hay chơi đâu.

- Làm như thế là không đúng nha bạn dù sao tiền bạc không thể đem như vậy ra chơi đùa được.

Phùng Kiếm Nhất thấy Thiếu Kiệt nói thế trong lòng đặc chí nghĩ rằng Thiếu Kiệt hăn không có nhiều tiền bằng mình nên mới nói vậy, để mình không làm khó hăn. Phùng Kiếm Nhất thấy thế lại làm quá lên.

- Mà không dám thì đừng có tự mình nhà giàu, mai một cũng đừng có rủ mọi người tập hợp như thế này mất mặt lắm không có tiền thì cũng đừng khoe khoang giữa chừng để mọi người góp tiền không hay đâu.

- Móa anh Kiệt không muốn so vì sợ mày mất mặt thôi chứ không phải là không dám nha thằng kia. Mẹ cho đường không mất mặt lại muốn đâm đầu vào.

Lý Bân thấy Phùng Kiếm Nhất cố gắng chèn ép cũng tức giận chửi thẳng mặt hăn, bởi ở đây Lý Bân và Lâm Vũ là hiện biết rõ Thiếu Kiệt có tiền không phải là ít, dù sao hăn cũng có một công ty cũng gọi là lớn ở thành phố này thì hỏi hăn không có tiền mới là chuyện lạ.

- Thôi được rồi nếu bạn đã muốn vậy thì mình sẽ so với bạn, nhưng trước tiên phải có giấy của người làm chứng, không sau này bạn lại nó

mình lừa gạt lấy tiền nữa không hay, nếu bạn tìm được người trung gian làm chứng thì mình sẽ so với bạn.

- Được rồi để tao tìm một người làm chứng, đi gọi quản lý của quán lên đây xem nào.

Phùng Kiếm Nhất hung hãn hướng người phục vụ đang đứng một bên không dám lên tiếng, Dù sao mấy người này xích mích hãn cũng không dám ngăn cản giờ nghe được kêu quản lý nên ba chân bốn cẳng chạy mất.

Không lâu sau người quản lý cũng hốt hải chạy lên, sau khi nghe được sự tình của Phùng Kiếm Nhất người quản lý cũng không biết nói gì hơn, dù sao dạng người như thế này hãn biết đụng chạm không nổi, một là con ông cháu cha hai là gia đình có chức quyền, còn một người quản lý nhỏ nhoi như hãn thì càng không dám có tiếng nói đành đồng ý đứng ra nhận việc làm chứng cho hai người.

Đợi Phùng Kiếm Nhất ký giấy cá cược xong Thiếu Kiệt chùng chờ đôi chút. Dù sao đây cũng là tiền của Phùng Kiếm Nhất mà lấy đi số tiền của hãn thì Thiếu Kiệt cũng thấy có gì đó không thích hợp dù sao hãn cũng không muốn chèn ép người thái quá.

- Bạn có chắc rằng muốn cá không? giờ rút lại còn kịp đấy không thì lại không hay lắm.

- Nói Nhiều quá đã đến nước này mà còn muốn có đầu rút cổ à. Kỳ vào đi tao không tin mày nhiều tiền hơn tao, dù sao nhà mày mở cửa hiệu bách hóa thì cũng chỉ là con buôn nho nhỏ nhà tao không để vào mắt.

Lúc này Thiếu Kiệt bạo nộ. Đáng lý ra hãn sẽ vẫn hòa nhã dù sao hãn cố gắng né tránh phiền phức, theo kinh nghiệm lăn lộn các trang web đọc truyện đa phần những thằng nhân vật chính như hãn đều dính vào rắc rối không đáng có nên hãn muốn hạn chế đến mức thấp nhất, nhưng đã như thế mà vẫn có tên muốn lao đầu vào thì hãn vẫn không ngại.

- Được rồi bạn đếm tiền đi xem bạn ở đây có bao nhiêu tiền mà phách lối như thế.

Phùng Kiếm Nhất thấy Thiếu Kiệt ký giấy cá cược xong cũng cười cười móc ra trong bóp mình một cọc tiền polime một trăm ngàn tương đối nhiều đưa cho người quản lý, đếm số tiền nhận được từ hăn xem là có bao nhiêu.

Thiếu Kiệt đứng ở một bên nhìn hăn lắc đầu, không ai biết trong túi hăn hiện tại số tiền rất lớn, lần đó rút tiền mua gạo còn dư hăn để sử dụng từ từ cho đến hôm nay. Tiền hăn sử dụng trong vài ngày qua cũng không nhiều lắm.

- Đấy hơn bốn triệu, khá ít dù sao đầu tháng tới giờ tao cũng đã sử dụng tương đối nhiều. Còn tiền mày đâu lấy ra đi đừng ít quá dù sao tháng mày tao cũng lấy tiền đó trả cho buổi trà sữa của tao.

Phùng Kiếm Nhất nói như thế mọi người cũng trầm trồ dù sao chỉ có mình hăn biết đầu tháng tới giờ hăn không dám sử dụng tiền nhiều, để ngày hôm nay ra oai một bữa

- Khá nhiều nhưng có vẻ như cũng còn hơi ít nhỉ có lẽ cũng đủ trả tiền trà sữa của bọn người của nhóm chúng tôi.

Thiếu Kiệt lúc này lấy trong túi mình ra một cái bóp của mình, hăn chỉ kéo nhẹ một bên đếm ra chừng mười tờ tiền trong đó.

- Bạn có thể không cần biết tôi có bao nhiêu tiền nhưng có lẽ bao nhiêu đây đủ hơn bạn rồi.

Mọi người nhìn thấy trong tay Thiếu Kiệt có hơn mười tờ polime mệnh giá năm trăm cũng mỉm cười, tuy nói họ cũng muốn biết xem Thiếu Kiệt có bao nhiêu tiền nhưng nếu để lộ tiền nhiều quá cũng không nên.

Người quản lý lúc này cũng chỉ biết đưa số tiền và tờ giấy cá cược cho Thiếu Kiệt, nhưng trước mặt mọi người Thiếu Kiệt cầm tờ giấy đó xé đi, nói quản lý đưa tiền lại cho Phùng Kiếm Nhất. Nhìn Phùng Kiếm Nhất đứng đó Thiếu Kiệt chỉ nói.

- Có thể nhà tôi không giàu bằng bạn nhưng tôi luôn biết rằng bên ngoài xã hội luôn có nhiều người hơn tôi. Cuộc Cá cược này tôi không chấp nhận bạn cứ cầm tiền lại mà dùng chúng tôi không cần.

Nói rồi Thiếu Kiệt cùng mọi người quay lại trong phòng kéo cửa vách ngăn lối vào lầu Ba lại. Hắc Không biết rằng Phùng Kiếm Nhất tay nắm chặt lại nói điều gì đó chỉ mình hắc nghe thấy.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 109: Cô Giáo Tới Nhà

Mọi người của nhóm Thiếu Kiệt trở lại với buổi trò chuyện vui vẻ của chính mình trong phòng, không để ý đến nhóm người của Phùng Kiếm Nhất bỏ đi bên ngoài. Lúc này bên trong phòng cười nói vui vẻ cho đến khi gần cuối tiệc chỉ còn lại vài người thân thiết Lâm Vũ mới nói với Thiếu Kiệt.

- Em thấy cái tên đó thế nào cũng không chịu an phận, trước sau gì hẳn cũng kiếm chuyện nữa cho xem. Tính ra thì hẳn cũng chỉ lớn hơn bọn mình một lớp mà lần này Anh Kiệt lại tham gia nhóm học sinh giỏi văn trong trường, trước sau gì cũng chạm mặt.

- Chuyện này thế nào cũng xảy ra, bọn nó ghét bọn mình từ cái đợt bọn mình hạ bệ bọn người Từ Phong rồi. Mà anh Kiệt nè cái lớp giỏi văn để đi thi đó có gì hay không mà sao trường phải lập nên cái nhóm đó thế. Em thấy năm nào cũng có cuộc thi viết Thư UPU mà chả biết nó là cái gì.

Thiếu Kiệt cũng không biết nhóm người Phùng Kiếm Nhất tại sao lại ghét bọn họ, nhưng hẳn không phải con mèo để người khác có thể thích làm gì thì làm.

- Bọn người Phùng Kiếm Nhất vừa rồi tại sao lại ghét nhóm mình thế, theo tao thấy nó đâu có liên quan gì tới Từ Phong đâu?

- Anh không biết thôi bọn nó giáo viên chủ nhiệm trước kia là Từ Phong, mà anh cũng biết rồi Từ Phong đâu phải mặc hàng gì tốt, giáo dục ra bọn toàn mắt cao hơn đỉnh đầu. Tuy tụi nó học giỏi thật nhưng nghe nói không

bao giờ chơi với những học sinh khác, tụi nó chỉ kết nạp người cùng hội mà quy tắc ra sao thì không biết.

Thiếu Kiệt bây giờ cũng hiểu tại sao hẳn bị ghét rồi, ai cũng vậy thôi giáo viên chủ nhiệm mình dạy luôn là nhất, giờ bị bọn người Thiếu Kiệt làm cho phải thay đổi, nhưng tính tình những người này được Từ Phong rèn đúc ra từ khi mới vào trường giờ có thay đổi thì chắc chắn không thể nào thay đổi nhanh được.

- Kệ đi dù sao bọn mình cũng không phải dễ chọc đến để xem bọn người đó làm gì? dù sao trong trường học vẫn hạn chế nhiều thứ, còn bên ngoài thì chưa biết được hết đâu.

- Theo mình thấy những người đó cũng khá phức tạp. Nghe nói Nhã Oanh cũng từng được mời vào nhóm đó, nhưng bạn ấy không vào bởi nhóm người đó khá rắc rối. Mà chuyện này dù sao cũng qua rồi mọi người cứ làm tốt việc học của mình chắc không sao còn nhóm người kia thì chắc chỉ có mình với Thiếu Kiệt gặp thôi.

Ngọc Nhi lúc này nghe mọi người với Thiếu Kiệt nói như thế, cô cũng đưa ra ý kiến của mình về nhóm người Phùng Kiếm Nhất. Dù sao Ngọc Nhi vẫn nằm trong nhóm tham gia vào lớp học sinh giỏi văn của trường.

- Ủa Nhỉ nhóm mình cũng có ba người trong lớp học sinh giỏi văn mà, danh sách hình như có anh Kiệt, Ngọc Nhi với Nhã Oanh nữa. Vậy chứ nhóm mình cũng đâu thua kém gì ai đâu. Thêm vào đó nhóm mình cũng được Ngọc Nhi với Nhã Oanh kèm trong việc học đạo gần đây thành tích kiểm tra cũng tiến bộ rõ rệt nếu mà để cho anh Kiệt kèm nữa không biết ra sao nhỉ.

- Thôi đi tao không dám hứa nhưng mà khi nào rảnh thì tao sẽ thử. Chứ hiện tại còn khác nhiều việc chưa biết được. Thôi cũng không còn sớm mọi

người giải tán, không mấy đại ca đại tỷ ở nhà lại mò lên trường nữa chết nữa.

Nhóm người Thiếu Kiệt thanh toán toàn bộ lũ lượt kéo nhau ra về còn người quản lý thì thở phào nhẹ nhõm, dù sao hăn cũng không biết những người này với người thanh niên vừa rồi xích mích như thế nào nhưng nếu cứ ở quán lâu không khéo lại có chuyện.

Mọi Người rời đi ai về nhà nấy, Thiếu Kiệt thì đạp chiếc xe của mình chở Ngọc Nhi về nhà. Hai người tuy không ai nói với nhau lời nào, thông qua cuộc nói chuyện hôm nay, Thiếu Kiệt cũng hiểu thêm một phần về Ngọc Nhi.

Vừa về Thiếu Kiệt thấy mẹ mình đang đứng trước cửa hằm hằm hăn thấy trong lòng có điều gì đó bất an. Nên đi lại hỏi Hoàng Lâm Nhu.

- Ủa mẹ làm gì đứng trước cửa như vậy thế?

- Thiếu Kiệt con đi học giờ này mới về đó hả? có biết cô giáo tới nhà từ lúc nào rồi hay không?

Thiếu Kiệt cũng giật mình, Hoàng Lâm Nhu nói thế làm cho hăn hoan mang, Dù gì hôm nay hăn mới đi học lại, cũng đâu có quậy phá điều gì, không lẽ vì hăn đi học lại chưa gì giáo viên chủ nhiệm tới nhà.

- ủa con nhớ con đâu có làm gì nên tội mà phải giáo viên đến nha? cô giáo có nhằm gì rồi chứ làm sao tự nhiên lại tới nhà mình?

- Con còn nói, cô giáo Lâm thấy con nghỉ nhiều nên sắp xếp thời gian công việc để làm bổ túc kiến thức những ngày mà con nghỉ học, mà làm gì giờ này mới về, đi học về không về nhà luôn lại đi chơi à.

Thiếu Kiệt nhìn Hoàng Lâm Nhu cũng cười cười nói.- Chiều đi học về con rủ mọi người đi ăn uống một chút dù gì họ cũng chép bài dùm con cả

hơn nửa tháng này, không khao anh em một bữa thấy có gì đó không được.

- Giờ thì đi vào nhà dùm tôi ông tướng cô giáo Lâm tới đợi này giờ rồi.

Thiếu Kiệt đành phải dắt theo chiếc xe đạp của mình vào nhà phía sau Hoàng Lâm Nhu.

- Cô Lâm thẳng nhóc Thiếu Kiệt giờ này nó mới về cô thông cảm cho nó nhé. Các bạn rủ ở lại ăn mừng chút nên nó về trễ.

- Chào cô!

Mai Uyển Lâm lúc này đợi Thiếu Kiệt cũng đã lâu như thấy hăn cũng cười cười. Dù sao học sinh có về tới nhà thật muộn đó cũng không phải là chuyện gì lạ, ở lứa tuổi Thiếu Kiệt thì chuyện đó rất bình thường, nên hăn cũng được cô xí xóa cho qua dù sao ai cũng từng trải qua một thời học sinh, Mai Uyển Lâm cũng đã từng những lúc đi học về muộn nên cũng không trách hăn làm gì.

- Ủ giờ này đi chơi mới về à!

- Vâng cô! để cô đợi lâu.

Thiếu Kiệt cũng ra vẻ hối lỗi trước Mai Uyển Lâm, dẫn sao người ta vẫn là giáo viên chủ nhiệm của hăn, mà ở lứa tuổi học sinh giáo viên chủ nhiệm đến nhà thì chỉ có hai nguyên do chính là nghĩ học không phép một thời gian dài hai là quậy phá trên trường học mời phụ huynh không được. Thiếu Kiệt nằm ngoài cả hai trường hợp trên nhưng cũng phải ngán một tý dù sao có Mai Uyển Lâm ở nhà hăn vẫn không được tự nhiên.

- Hôm nay cô tới nhà không phải nói chuyện học tập với phụ huynh em đứng có như thế. Dù sao em cũng nghĩ học khá nhiều tuy nhà trường có chấp nhận nhưng cô sợ thời gian qua bài vở em không được tốt, ảnh hưởng việc học không theo kịp bạn bè.

Hoàng Lâm Nhu lúc này cũng cười nói với Mai Uyển Lâm

- Cô đến dạy kèm Thiếu Kiệt tôi cũng không biết nói gì hơn, nói thật tôi hồi xưa cũng có từng đi học qua nhưng giờ kiến thức cải cách rồi nhiều thứ nữa nên tôi cũng không biết đâu mà kèm cặp thêm cho Thiếu Kiệt.

- Chị đừng nói thế dù sao bản thân Thiếu Kiệt cũng có cố gắng thành tích học không tệ, tôi cũng ngạc nhiên là Thiếu Kiệt cháu không qua lớp học thêm nào hết mà chỉ tự mình học trên trường rồi về nhà ôn tập.

Thiếu Kiệt nghe hai người nói về hắc như thế cũng không biết như thế nào, một người là mẹ hắc, thì đề hắc xuống không cho ngoi dậy, còn một người thì nâng lên cứ như vừa đấm vừa xoa là một dạng.

- Nói thật với cô là Thiếu Kiệt nó từ nhỏ đến giờ nó chưa biết đến lớp học thêm là gì, một phần là nhà trước đây không có tiền, một phần là tôi quá lo công việc trước kia nên cũng chẳng quan tâm được nhiều, cứ để nó như thế lâu lâu tôi chỉ biết nhắc nhở, chứ nhìn vào bài học của cháu nó tôi hoàn toàn không hiểu.

Thiếu Kiệt thấy hai người như thế hắc bèn nói nhỏ xin phép hai người đi thay đồ chuẩn bị tập vở để Mai Uyển Lâm bắt đầu dạy hắc. Đợi cho hắc đi rồi Mai Uyển Lâm mới nói với Hoàng Lâm Nhu

- Nếu ai mà cũng có được đứa con như chị thì tốt biết mấy. Dù rằng Thiếu Kiệt trước đây có ham chơi quậy phá, nhưng không bao giờ đi quá lố với thân phận học sinh, chưa kể đến tôi còn biết được Thiếu Kiệt giờ đây cũng đã là ông chủ nhỏ kinh doanh cửa hàng máy vi tính.

Hoàng Lâm Nhu cũng thở dài nhĩ Mai Uyển Lâm nói.

- Cô không biết đâu, tôi được như ngày hôm nay cũng nhờ nó. Trước đây tôi chỉ biết làm công ăn lương không nghĩ đến một ngày mình ra kinh doanh buôn bán gì, toàn là thẳng nhóc vẽ đường cho tôi thôi. Tính ra cái

cửa hiệu tạp hóa tôi đang kinh doanh cũng là Tiền của nó. Nên nhiều khi tôi can thiệp quá sâu vào đời tư của nó cũng không hay lắm.

- Chị nói vậy là sai rồi Thiếu Kiệt tôi thấy nó không như những đứa trẻ khác, chuyện gì khúc mắc chị có thể hỏi nó được mà, dù sao nó cũng có suy nghĩ chín chắn hơn những đứa trẻ cùng lứa tuổi nhiều lắm. Chi thấy đẩy ngay cả đến chiếc xe đạp cọc cạch mà Thiếu Kiệt hắt vắn để mà chạy còn trong khi những đứa học sinh khác có lẽ là bắt phụ huynh thay đổi cho bằng được, chưa kể đến Thiếu Kiệt lại có tiền mà tôi thấy cháu có hoan phí mấy đâu. Cái nào cần dùng thì nên dùng cái nào không nên dùng thì không bao giờ phung phí tiền bạc.

Hoàng Lâm Nhu nghe được Mai Uyển Lâm nói thế cũng nhìn về chiếc xe đạp mà lâu nay bà không để ý đến, dù sao đối với bà đó cũng chỉ là một cái phương tiện, hai mẹ con tuy bây giờ đã có tiền nhưng vẫn không mua cho mình được một chiếc xe máy mới nào, Một phần cũng vì cửa hiệu tạp hóa cũng gần nhà mà Thiếu Kiệt hắt đi học trên chiếc xe đạp như thế mà vẫn chưa hề có một tiếng kêu ka nào.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 110: Cùng Cha Khác Mẹ

Trong nhà lúc này chỉ có hai người phụ nữ ngồi nói chuyện với nhau, Thiếu Kiệt sau khi tắm xong, nghe được hai người nói về mình cũng không dám bước ra. Dù sao hấn cũng là người trong cuộc, mẹ hấn và Mai Uyển Lâm có thể không biết chiếc xe đạp kia là chiếc xe mẹ hấn mua cho hấn cho tới bây giờ nên dù sao nó cũng là vật kỷ niệm một thời của Thiếu Kiệt.

Đợi cho câu chuyện của hai người dừng lại Thiếu Kiệt mới từ từ đi ra. Thấy hấn đi ra Hoàng Lâm Nhu cũng cười nói

- Thôi Cô Lâm dạy cháu chút nhé tôi có việc, chút lát nữa cô ở lại dùng cơm với nhà tôi đầu gù thì cũng chỉ có hai mẹ con thôi không có ai nữa cả. Nên cô cứ yên tâm ở lại dùng cơm với mẹ con tôi cho vui.

Nghe mẹ Thiếu Kiệt có nhã ý như thế, Vốn Mai Uyển Lâm định từ chối, nhưng nghĩ lại không biết khi nào mới về, nên cũng đồng ý ở lại dùng cơm. Hoàng Lâm Nhu rời đi để lại hai cô trò ở lại. Thiếu Kiệt bây giờ mới lấy ra tất cả tập vở để trên bàn học.

Mai Uyển Lâm nhìn sơ lượt từng tập vở đã chép bài đầy đủ của Thiếu Kiệt cũng chỉ biết mỉm cười, ai không biết chứ cô thì không lạ gì mỗi lần Thiếu Kiệt hấn nghĩ học Lý Bân lại đưa tập vở của hấn cho nhưng đưa học sinh giỏi từng môn mà chép bài giúp hấn, nên nhìn tất cả cuốn tập đều không có chữ nhất định nhưng lại có cái hay là mỗi cuốn tập đều là thành quả của những học sinh giỏi nhất môn học đó trong lớp.

- Xem ra các bạn học trong lớp cũng giúp em nhiều đấy chứ. Bài vở đều đã được ghi hết rồi nhưng mà không biết em có hiểu được những thứ trong

tập đã ghi không?

- Em cũng có đọc qua một vài lần cũng thử làm một số bài tập nhưng chưa biết đúng không, nếu đã có cô ở đây rồi thì cô hướng dẫn cho em một số chỗ em không hiểu lắm.

Thiếu Kiệt cùng Mai Uyển Lâm bắt đầu vào việc chính của mình tới đây. Thời Gian qua không nhiều, Hoàng Lâm Nhu trở về trên tay cầm thêm một số đồ mới mua từ chợ. Thấy hai cô trọ ngồi ôn tập Hoàng Lâm Nhu cũng không nói gì. Chỉ im lặng đi vào trong bếp bắt đầu làm những món ăn hàng ngày.

Tại một nơi thật xa Lưu Minh hai người đàn ông lớn tuổi đang ngồi nói chuyện với nhau. Hai người không ai xa lạ đó là Ông Lưu và Hà Thúc hai người đang nói về một người thanh niên không ai khác ngoài quan hệ của họ là Thiếu Kiệt.

- Xem ra tôi vẫn còn đánh giá thấp Thiếu Kiệt nhỉ không ngờ một chuyến đi của thằng nhóc lại mang tới nhiều điều thú vị như thế.

- Bản thân tôi cũng không ngờ tới sự việc lại diễn ra như thế. Nếu biết trước thì tôi noi làm gì? nhưng mà ông nghĩ xem nếu Thiếu Kiệt biết bố nó là người như thế nó sẽ phản ứng gì?

Ông Lưu lúc này cũng trầm ngâm bởi trước đây ông chưa từng điều tra về mẹ Thiếu Kiệt dù sao ông cũng không cho rằng Hoàng Lâm Nhu lại có quá khứ như thế.

- Nói Thiệt với ông tôi từng muốn lôi kéo thằng nhóc sau này đi theo con đường chính trị nhưng xem ra có thể không thành, nếu biết được thân thế của Thiếu Kiệt chắc nhà họ sẽ không đồng ý cho thằng nhóc bước lên con đường này, chưa kể theo tính cách của Thiếu Kiệt hẳn cũng không phải quá hồng mềm mại mọi người cầm nắm. Tôi sợ khi nó biết được thân thế thật sự của mình cũng khá bất ổn.

- Trước tôi cũng giống như ông thôi xem Thiếu Kiệt như cháu, có đâu ngờ được, đúng là long thì sau này sẽ là long, tôi cũng không biết phải làm thế nào. tuy hẳn có một thằng cha vô trách nhiệm nhưng dù sao tính cách đó và suy nghĩ tính toán đã ăn sâu vào trong tâm trí của cái nhà đó rồi khó có thể thay đổi.

Hà Thúc nói ra suy nghĩ của mình cho Ông Lưu nghe, hiện tại hai người hoàn toàn không biết ra sao dù sao Thiếu Kiệt cũng vẫn còn quá nhỏ, chưa đủ sức để bước một bước dài trước sóng gió lớn này.

- Theo tôi thấy phần lớn tích cách Thiếu Kiệt được thừa hưởng từ mẹ mình là nhiều hơn, nếu như lần này hẳn không bỏ ra một số tiền để ủng hộ mọi người trong cứu trợ tôi cũng không biết tình trạng sẽ tệ đến mức nào, còn nếu là bố hẳn chắc chắn sẽ không bỏ ra đâu. Xem ra đầu óc kinh doanh của nhà đó cũng không phải tầm thường, nhìn qua tràng diện về kinh nghiệm của Thiếu Kiệt tôi cũng cảm thấy mình không bằng. Nói thật lúc bằng tuổi nó tôi chẳng biết gì hơn ngoài cố gắng học theo những người khác làm việc.

- Haizz ông nói thế chắc tôi hơn ông chắc, năm đó bằng tuổi Thiếu Kiệt tôi cũng chỉ mới là thằng nhóc vừa mới gia nhập đoàn viên, sau này làm liên lạc rồi ra một số trận đánh tới nay, ông nghĩ xem nếu lúc đó vẫn là thời bình như bây giờ liệu tôi với ông có được như thằng nhóc hay vẫn còn mãi cái mộng ở ghế nhà trường. Mà nói gì thì nói tôi vẫn muốn Thiếu Kiệt vào quân đội. dù sao thân thủ tốt có đầu óc mai một có chuyện gì thì còn bay binh bỏ trận giảm thiểu thiệt hại cho mọi người một cách tốt nhất.

Bây Giờ Ông Lưu cũng khó chịu nói

- Ông thôi đi quân đội có gì tốt, phải để Thiếu Kiệt nó đi theo kinh tế như tôi, phát triển đất nước ông cứ quân đội đánh với giết, ông có biết là chiến tranh xảy ra khổ lắm không biết bao nhiêu người phải nằm xuống rồi còn

chưa muốn đủ hay sao. Thiếu Kiệt nó phải theo kinh tế, sau này kinh tế mới phát triển quốc gia lớn mạnh được.

- Tôi nói lão Lưu ông cũng vừa phải thôi chứ, không có mọi người ngã xuống giành lấy hòa bình thì ông nghĩ ông có được ngày hôm nay à, ông phải biết là quân đội là trên hết chứ sao nói vậy được. Lúc này ông lưu cũng cười cười nhìn Hà Thúc nói.

- Đúng rồi quân đội các ông là trên hết để xem. Hình như năm nay không có kinh phí cho quân đội nhé, ông mà giành người thì năm sau năm tới cắt bớt đi một nửa xem không có tiền quân đội ông sống sao.

- Ông mà dám làm như thế tôi đem xe tăng tới oanh bể nhà ông ngay chứ dám cắt tiền quân đội hả muốn chết à.

Bên Ngoài lúc này đi vào một người Thiếu Nữ đến giải hòa cho hai người đang cãi nhau, nhìn hai người nói.

- Hai ông cứ như thế, Thiếu Kiệt chưa có ý định gì mà hai người cứ làm như chuyện đã định. Cái này cháu thấy vẫn là Thiếu Kiệt quyết định tốt nhất hai người có cãi nhau cũng không giúp ích được gì chỉ làm mọi chuyện tệ thêm thôi.

Hà Thúc lúc này cũng cười cười nham hiểm châm chọc Ông lưu

- Ai da dù sao tôi vẫn còn một đứa cháu gái biết đâu Thiếu Kiệt hẳn lại thích, như thế xem như đặt một chân vào quân đội rồi. Bây giờ mới thấy được lợi ích của việc có cháu gái này, trước đó ai còn nói có cháu gái không bằng cháu trai nhỉ.

Ông Lưu nghe Hà Thúc nói thế cũng bức tức, dù sao ông cũng có tận mấy đứa cháu hện không thể biến toàn bộ thành nữ để ra mị hoạt dụ dỗ Thiếu Kiệt.

- Xem như lần này tôi thua nhưng mà quyết định của Thiếu Kiệt chẳng phải một mình đứa cháu gái ông là được, nghe đồn là thằng nhóc không ít hồng nhan chưa biết chừng không có cháu ông à.

- Hai Người kỳ vậy chuyện của Thiếu Kiệt làm sao lại liên quan đến cháu, không nói chuyện với hai người nữa, chưa biết chừng giờ này Thiếu Kiệt đang phải ôm một đống bài vở vì những ý định của hai người kia kìa.

Hà Vi mặt cũng đỏ lên khi hai người nói về mình, cũng giận dỗi bỏ đi. Lúc này hai người Nhìn Hà Vi đều cười, Ông Lưu thì lại quay sang trách móc Hà Thúc.

- Tôi nói thật với ông nhé sao ông không để Thiếu Kiệt từ từ phát triển mà gấp gáp như vậy làm gì, dù sao hẳn vẫn còn nhỏ tuổi việc học vẫn trên hết kiến thức của bọn nó sau này phát triển sau cũng được.

- Tôi lúc đọc hồ sơ của Thiếu Kiệt cũng có dự định như thế, nhưng sau khi biết được thân phận người bố của Thiếu Kiệt tôi lại muốn gấp rút hơn. Ông cứ nghĩ đi hiện tại Thiếu Kiệt còn nhỏ như thế đã lộ ra một ít phong quang rồi nếu mà để những người kia biết được thì sẽ như thế nào, tuy là không nhiều nhưng ít nhất chắc chắn sẽ không như ông muốn Thiếu Kiệt hẳn đi theo con đường của họ.

Ông Lưu cũng trầm ngâm một lúc rồi thở dài với Hà Thúc

- Ông nói cũng đúng dù sao những người nhà kia lâu nay luôn dòm ngó những người mới bước chân lên con đường này. Nhưng tôi đang không biết liệu như hai cha con họ gặp nhau thì sẽ như thế nào nhỉ.

- Cái này không biết được qua hồ sơ thì có thể thấy Thiếu Kiệt hẳn vì mẹ hẳn nhiều hơn, mà chuyện này chắc chắn sẽ hay lắm bởi một người là con một người là cha, nếu cũng mình thương ám đấu có thể nói là long trời lở đất những chưa biết chừng vì hẳn cũng có một thằng em khá thông minh và mưu mô như phụ thân hẳn còn trẻ.

Suy nghĩ một lúc về sự việc Hà Thúc nói cho mình nghe Ông Lưu dù cố gắng lắm cũng phải gật đầu.

- Đúng là thằng nhóc kia cũng không vừa, hăn sắp đụng độ với anh mình rồi cũng nên dù sao nghe một số người nói hăn nhắm nhe cái trang sà giao dịch vàng của Thiếu Kiệt rồi chưa biết chừng sớm hay muộn thôi, không biết lúc đó Thiếu Kiệt sẽ đối phó như thế nào.

- Chuyện này tôi cũng đã nói với thằng nhóc rồi, còn việc thằng nhóc sẽ đấu ra sao thì hoàn toàn không biết được, bởi không ai lường trước được thằng nhóc làm chuyện gì hết, Nhưng mà kéo Thiếu Kiệt về nhóm người bọn mình xem như thanh công lớn rồi. Dù sao hai đứa cũng là cùng cha khác mẹ.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 111: CƠM NUỐT KHÔNG VÔ

Xin lỗi mọi người giờ mới lên chương do bận một số việc mấy ngày nay nên hôm nay mới lên chương trễ mọi người thông cảm. Cầu giữ lại nguyệt phiếu đầu tháng để cử thank mọi người.

Sau buổi tối được Mai Uyển Lâm giảng giải cho những kiến thức bổ sung cho mình Thiếu Kiệt cũng hiểu thêm một số bài học cần thiết. Dù sao cũng không còn sớm nên Hoàng Lâm Nhu mới cả hai cô trò ra dùng cơm mình mới làm.

- Thôi hai cô trò ra dùng cơm nào. Dù sao cũng trễ rồi học thì cũng phải có lúc nghỉ ngơi không thể một lúc mà học hết được.

Thật sự thì trong bụng của Thiếu Kiệt cũng đã đánh trống nảy giờ nhưng mà Mai Uyển Lâm cứ chuyên tâm vào giảng những chỗ hắc chưa hiểu làm hắc cũng không dám mở lời. Giờ Hoàng Lâm Nhu nói thế hắc cũng mừng trong bụng.

- Nghĩ chút cô ơi ăn xong rồi lại học tiếp.

- Ủ vậy cũng được!

Mai Uyển Lâm cũng thấy khá tối, dù sao dạy học thì vẫn phải dạy nhưng học sinh mình cũng cần có thời gian nghỉ ngơi. Mà cô chiếm dụng thời gian của học sinh mình quá nhiều cũng không nên.

Đồ ăn được dọn ra trên bàn tương đối như mọi ngày, chỉ có thêm một chỗ ngồi nữa cho Mai Uyển Lâm. Trong lúc ăn cơm mẹ hắc thật sự khá vui

về hỏi thăm những gì ở trường của Thiếu Kiệt. Mai Uyển Lâm cũng giải đáp từng câu hỏi của Hoàng Lâm Nhu, Thấy thế Thiếu Kiệt nói.

- Mẹ ngưng hỏi tý nào để cô giáo còn ăn cơm nữa chứ, mẹ cứ hỏi thế chắc bữa cơm tối tết vẫn chưa xong đâu mẹ à.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Hoàng Lâm Nhu cũng hơi ngại nên vội cười

- Thôi không bàn nữa dùng cơm thôi Cô Lâm.

- Vâng! không sao đâu chị dù sao em cũng ít tiếp xúc với phụ huynh học sinh nhiều lắm, hầu hết em thấy mọi phụ huynh ở cái thành phố này khá bận rộn ít ai lại có thời gian như nhà mình.

Lúc này Thiếu Kiệt mới chợt nhận ra đúng là trước này Mai Uyển Lâm hầu như rất ít khi mời phụ huynh lên trường, chỉ khi nào có những ngày phải mời phụ huynh như họp phụ huynh đầu năm và cuối năm học, giữa năm thì cũng không thấy mấy.

- Ủa Cô không tiếp xúc với phụ huynh nhiều như thế cũng có nhiều hạn chế lắm, như không kiểm soát được học sinh mình gia cảnh ra sao, gia đình thế nào, bố mẹ học sinh đó thuộc loại nào? như thế mới kết nối nhà trường với phụ huynh học sinh tốt hơn mà cô.

- Cô cũng biết thế nhưng nhiều gia đình phụ huynh học sinh thì công việc không khác nhau cứ tới nhà từng người cũng không phải là cách, mà mời phụ huynh lên trường thì cũng không được, bởi họ phải xin nghỉ làm một buổi hoặc xin nghỉ cả ngày để lên trường chừng vài tiếng như thế cũng không được.

Thiếu Kiệt lúc này cũng thấy được khó khăn khi làm nghề nhà giáo, không phải cứ muốn mời phụ huynh lên lúc nào cũng được trừ khi là học sinh đó phạm phải nhiều lỗi lớn ép buộc lắm nhà trường mới mời phụ huynh. Lúc này Thiếu Kiệt mới chợt nảy ra một ý tưởng khá thú vị.

- Cô thế sao mình không làm ngày gặp phụ huynh nhỉ. Em thấy cách này rất hay, Vào một tháng nào đó trong năm, giáo viên sau giờ dạy sẽ đến nhà học sinh của mình lần lượt từng nhà mỗi ngày gặp gỡ các phụ huynh bố hoặc mẹ của học sinh để trao đổi thêm các phương thức dạy học và tính cách của học sinh để thuận lợi cho việc dạy các kiến thức sau này. Chỉ cần cô báo trước hôm đó sẽ tới nhà phụ huynh nào của học sinh nào là được. Em nghĩ nếu biết được mục đích của Cô đến nhà để trao đổi với phụ huynh về vấn đề mà học sinh khó giải quyết sẽ rất hay mà các học sinh đó cũng phải phối hợp vì lợi ích của chính mình nữa.

Mai Uyển Lâm nghe thế cũng giật mình. suy nghĩ xem ra cách này tương đối tốt vừa có thể gặp được phụ huynh trao đổi với nhà trường, vừa biết tính cách học sinh để đưa ra vấn đề giảng dạy tốt nhất.

- Tôi thấy ý kiến của thằng nhóc rất hay như thế cô cũng tiện lợi hơn trong việc trao đổi với phụ huynh về những chính sách của nhà trường, chứ nếu không những phụ huynh chúng tôi cũng không thể nào biết được nhà trường đang có hoạt động nào hay là đang có cuộc thi gì, nếu mà con mình không về nói thì hầu hết phụ huynh giống như tôi cũng chẳng biết gì.

- Ý Kiến của Thiếu Kiệt cũng khá hay để cuối tháng em áp dụng thử. Nhưng trước mắt cứ kèm cho Thiếu Kiệt bổ sung kiến thức trước khi nhóm học sinh giỏi thi viết thư UPU quốc tế đã. Dù sao tới lúc đó Thiếu Kiệt cũng phải dùng kiến thức mình học tập mà đem ra phát huy so với các lớp khác và các trường lân cận.

Nghe được Mai Uyển Lâm nói như thế Hoàng Lâm Nhu mới cười nói.

- Thằng này mà đi thi viết thư gì cô ơi chữ thì như gà bới thêm vào đó lại chuyên môn viết sai lỗi chính tả, nó mà đi thi được chắc cũng là chuyện lớn động trời.

Thiếu Kiệt lúc này cũng muốn sặc cơm đang ăn trong miệng ra. Dù sao thì hẳn cũng vì dự được đi thi viết thư UPU bà mẹ nào lại chê con mình như thế trước mặt cô giáo.

- Chị nói thế em thấy Thiếu Kiệt cháu viết văn cũng tạm ổn chỉ cần chỉnh sửa đôi chút nữa thôi.

Thiếu Kiệt ầm ức nói với Hoàng Lâm Nhu.

- Đúng rồi đó ai đòi con trai được vô lớp học sinh giỏi văn lại không muốn lại nói xấu con như thế trước mặt cô giáo đâu chứ.

- Mẹ đâu có nói xấu chỉ nói đúng thôi mà, làm văn thì lần nào cũng viết không bỏ dấu, chấm phẩy ngắt câu đôi khi còn bị ăn mất. Thi văn kiểm lỗi mà chấm điểm chắc con bị không điểm bảo đảm luôn.

Mai Uyên Lâm nghe mẹ Thiếu Kiệt chọc hằn như thế cũng cười cười. Dù sao cô cũng biết những việc đó là thật bài văn của thiếu kiệt hẳn luôn bị mất điểm bởi những lỗi không đáng có như thế này. Cô cũng đã nhiều lần nhắc nhở nhưng chưa một lần hẳn thoát khỏi cái lỗi này.

- Mẹ em nói đúng đó, mấy ngày tới cô sẽ thường xuyên tới nhà dạy kèm cho em, cho đến khi nhà trường đi tham quan bưu điện thành phố hàng năm. Để các em hiểu được lịch sử ngành bưu chính ra sao, lúc đó mới chính thức cho các em tham khảo đề tài.

Theo trí nhớ của Thiếu Kiệt, thì chuyến tham quan này, hầu như chưa từng diễn ra ở cuộc sống trước của hẳn, dù thắc mắc có thể đây là điều phát sinh nhưng Thiếu Kiệt vẫn hỏi.

- Ủa mọi năm có chuyện này hả cô sao em nhớ năm ngoái trường đâu có đi Bưu Điện thành phố đâu?

- Đối với các học sinh bình thường sẽ không diễn ra nhưng đối với những học sinh trong lớp bồi dưỡng văn nhà trường để viết thư UPU thì năm nào cũng có.

Thiếu Kiệt bây giờ đã hiểu, tại sao Mai Uyển Lâm lại nói, năm nào cũng có chuyến đi tham quan như vậy, mà hắn hoàn toàn không biết. Chẳng qua là nó được lưu hành nội bộ trong nhóm học sinh được chọn.

- Khoang mà cô nói từ giờ đến lúc đó ngày nào cô cũng tới nhà em ah?

- Ừ một phần là để em theo kịp kiến thức của các bạn học cùng trường, song song đó bắt đầu giúp em rèn luyện chữ viết, cũng như sửa cái tính hay sai lỗi chính tả của em.

Nghe được Mai Uyển Lâm nói thế Thiếu Kiệt cũng than trời, dù sao nếu ngày nào mà cô giáo cũng đến nhà kèm hắn học thì hắn chết mất, đang định nói khéo thì Hoàng Lâm Nhu đã nói với Mai Uyển Lâm.

- Thế tốt quá cô cứ qua kèm cháu học giúp tôi vậy đỡ biết mấy cô cứ yên tâm dạy học cho Thiếu Kiệt giúp tôi, tôi sẽ không để cô thiệt thòi về vấn đề kinh tế đâu.

- Chị đừng nói thế dù sao tôi cũng chỉ dạy học cho Thiếu Kiệt theo đúng bốn phần của người giáo viên với phần Thiếu Kiệt hắn cũng đi thi để lấy thành tích cho lớp trước mà.

Thiếu Kiệt bây giờ cầm chén cơm mà nuốt không vô, mất đi tự do sau giờ học của hắn, tuy với ý định của Mai Uyển Lâm là tốt nhưng hắn cũng có một số chuyện không để người khác biết được. Suy nghĩ nhanh chóng hắn thấy nếu mà một tuần lại bị dạy kèm như thế này cũng không ổn nên nói với Mai Uyển Lâm.

- Cô con thấy là một tuần mà học hết các ngày chắc cô cũng bận bịu nhiều thứ phải sắp xếp hay một tuần mình học ba buổi thôi, dù sao học tập

vẫn phải có thời gian nghỉ ngơi mới trao dồi kiến thức nhanh chóng được.

Hoàng Lâm Nhu nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng nổi cáu với hắn.

- Thằng nhóc lại muốn cắt bớt xén giờ học muốn ăn đòn à một tuần học hết thì đã sau viện cơ muốn nghỉ mà bày đặt văn vẻ.

Mai Uyển Lâm Cũng cười dù sao cô không phải chê trách Thiếu Kiệt dù hắn có muốn từ chối học hành, nhưng điều Thiếu Kiệt hắn nói là đúng học nhiều quá cũng không tốt.

- Dù sao cháu nó nói cũng đúng học nhiều kiến thức quá mà không có giờ nghỉ ngơi thì cũng không được. Thôi vậy thì một tuần cô sẽ qua nhà dạy ba buổi, ba năm bảy đi còn mấy ngày kia thì cô sắp xếp công việc của mình.

trong bụng hắn cũng mừng thầm, cho dù là cuối cùng hắn cũng phải học thêm với Mai Uyển Lâm, nhưng mà được rút ngắn vài ngày thì còn gì bằng. tự nói với mình những ngày còn lại hắn sẽ tận dụng làm những thời gian đó làm chuyện mà chỉ có hắn biết.

- Ủa cô Lâm khoảng bao giờ thì nhóm học sinh giỏi đi thi viết văn bắt đầu tập hợp vậy cô.

- Ừ cái này cũng sớm thôi, gần nhất chắc phải hết tuần sau. Vì một số thầy cô đang họp đưa ra cái thời gian chính xác nhất cho tất cả các em.

Thiếu Kiệt hắn nghe thế cũng không nói gì bắt đầu chú tâm vào những đồ ăn trên bàn bắt đầu ăn, Hoàng Lâm Nhu và Mai Uyển Lâm thấy Thiếu Kiệt như thế cũng từ từ cầm đũa lên bắt đầu chính thức dùng bữa của mình.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 112: Phải Biết Lựa Sức Mình Làm

Hôm qua về nhà trễ qua tận 12h khuya nên không úp chương được mọi người thông cảm...

Sau bữa ăn với hai mẹ con Thiếu Kiệt Mai Uyển Lâm cũng xin phép ra về vì đã tối. Thiếu Kiệt cảm thấy mệt mỏi vì ngồi lâu học bài nên cũng đi sớm. Thế mà buổi sáng hôm nay cho đến gần trưa hăn mới thức dậy.

Thấy đã quá trễ hăn chỉ vội ăn cơm, tắm rửa thay quần áo lại khoác lên vai cái túi xách lôi chiếc xe đạp đến trường. Có lẽ do ngủ quá nhiều hoặc tâm trạng không được tốt lắm nên khi vào đến lớp hăn ngồi đó mà cứ nhìn ra ngoài trời thở dài.

Lý Bàn lần đầu tiên thấy Thiếu Kiệt như thế cũng thấy khá lạ nên hỏi hăn.

- Chuyện gì mà than ngắn thở dài vậy anh Kiệt, làm như mất sổ gạo không bằng.

- Mà biết cái gì đâu mà nói, bản thân tao còn chưa thấy cuốn sổ gạo nó ra sao đây này, mai mốt nói thì phải để ý câu nói một tý không người khác bắt bẻ lại không trả lời được.

Thiếu Kiệt thở dài dù sao hăn cũng đã nghe mẹ hăn kể nhiều về thời mà còn phải sử dụng phiếu lương thực hay được gọi là sổ gạo ngày nay thường những phiếu này làm bằng giấy và có xác nhận ở địa phương, thường được người dân sử dụng hàng ngày, mẹ hăn luôn nói thời đó phải cực khổ bao

nhieu mỗi lần mua hàng phải xếp hàng từ sáng sớm, mỗi hộ gia đình tùy theo số gạo mà cấp cho đúng khẩu phần lương thực trong ngày.

- Tại em hay nghe người ta nói cứ tâm trạng than ngán thở dài hay được gọi là mất số gạo nên em cũng nói theo mà có chuyện gì mà trầm trọng dữ vậy anh Kiệt.

- Đạo này tao bị cái vận đen nào đó quấn lên người hay sao ấy. Nghĩ sao cô Lâm kêu mai một ba năm bảy tới nhà dạy kèm tao kìa. Không như vậy mới lạ.

Lúc này Lý Bân cũng hoảng lên.

- Chết Cha rồi anh còn phải bị kèm vậy chắc thì em toi rồi. Khi nào cũng tới em không? về chắc ông bà già biết được hết cho tiền quá.

- Mà yên tâm không tới lượt mày đâu, tao bị kèm vì nghĩ học quá nhiều nhưng mà sau kỳ thi mà mày không nên hồn thì thế nào cũng bị. Tao có ý kiến với cô Lâm rồi là sắp tới cô sẽ đến từng nhà học sinh trong lớp trao đổi giữa nhà trường với phụ huynh nên mày yên tâm tạo bị kèm thì phải kéo theo một vài đứa chứ một mình tao không ổn à.

Ly Bân lúc này cũng sững sờ trước những gì mình vừa nghe thấy.

- Anh Kiệt anh làm sao mà ác vậy dù sao anh em với nhau sao anh nỡ hại mọi người như thế?

- Mày không biết à thế mới tốt cho mày đó. Thứ Nhất cô giáo tới nhà nếu mà mày học tốt sẽ được khen, lại được cho tiền quà thêm, còn không thì nghĩ khỏe co mặt lợi và hại tùy theo mày thôi. Nếu mày muốn bị cắt lương thưởng các kiểu thì cứ thoải mái đi chơi anh mày bảo đảm cô tới nhà rồi mày sẽ hoàn thành tâm nguyện.

Lý Bân lúc này nghe được sẽ được bố mẹ cho thêm tiền nên cũng không nghe được về sau của Thiếu Kiệt muốn nói gì. Chỉ suy nghĩ theo một chiều hướng nếu hân bây giờ cố gắng học tốt đến khi cô giáo tới nhà xong thì hân sẽ thư giãn cho thỏa thích.

- Ủ ha sao em không nghĩ đến chuyện này ta dù sao cô mà tới nhà chỉ cần một vài câu khen thôi là em lại được cho thêm tiền hàng ngay thế thì tội gì không bỏ ra chút sức nhỉ.

Lúc này bên ngoài lớp đi vào là Lâm Vũ nhìn thấy Lý Bân đang nói thầm cái gì đó hân cũng không nói gì đến ngồi vào bàn học trước mặt Thiếu Kiệt.

- Anh Kiệt chiều nay về anh có online được thì nhắn tin cho anh Chu, anh dặn nói anh online anh Chu có một số việc cần nói đây.

- Ủ thế cũng được chiều nay về anh sẽ online, dạo này em học hỏi được gì ở Chu Tường rồi.

Lâm Vũ cũng vui vẻ đáp lại câu hỏi của Thiếu Kiệt.

- Nhiều lắm anh! toàn kiến thức em chưa biết, chưa kể đến có những chỗ không có trên mạng tìm kiếm nữa khá hay. Những chỗ đó anh Chu nó anh Kiệt code, mà em thấy cấu trúc nó khác với những gì của chương trình lắm vậy mà nó vẫn hoạt động.

- Ủ đó chỉ là cách viết thay đổi một số thứ thôi. Sau này anh có thời gian sẽ hướng dẫn cho em.

Lúc này chợt nhớ ra điều gì Lâm Vũ nói với Thiếu Kiệt.- Ấy mà hình như nghe nói thằng Phùng Kiếm Nhất nó định cuối giờ này lớp nó với lớp anh thi cái gì đó mà phải không?

Thiếu Kiệt lúc này cũng giật mình nhìn qua Lý Bân nếu có chuyện gì thì Lý Bân sẽ thông báo cho hắn biết, đằng này lại im lặng như thế này cũng không phải tính cách của hắn.

- Có gì đâu nó nói là cuối giờ hai lớp thi đá banh ấy mà, anh Kiệt thì bận bị ai đòi mấy cái trò thi thố này nó lại đem ra chắc do hôm qua mất mặt hôm nay định kiếm thể diện ấy mà. Em cho bọn lớp mình đi đá rồi chỉ cần không có anh tham gia bọn nó cũng chẳng nói được gì.

Suy Nghĩ một lúc Thiếu Kiệt cũng gật đầu, dù sao bớt một chuyện vẫn hơn là thêm một chuyện rắc rối.

- Thế cũng được dù sao tao cũng không tham gia đâu tuy biết thể diện lớp nhưng mà có tao vô cũng vẫn vậy. Tao không thích hợp chơi những trò vận động đó. Còn tiểu Vũ chuẩn bị về lớp học đi dù sao cũng sắp tới giờ học rồi, lát chiều về anh sẽ lên nói chuyện với Chu Tường.

Thiếu Kiệt lại bắt đầu suy tư nhìn qua bên khung cửa sổ cho đến hết hai tiết học hôm đó, có thể nói tâm trạng hôm nay của hắn tương đối tệ, dù một người thích tự do cách mấy như đưa vào một cái khuôn khổ mà mình không muốn cũng khó lòng thích nghi được.

Giờ giải lao Thiếu Kiệt vẫn ngồi ở nơi nhóm mình thường tập trung thì có một nhóm nam sinh tiến lại với dáng vẻ bức tức nói.

- Thiếu Kiệt mày tại sao lại không tham gia vào cuộc thi lại để cho bọn nam sinh khác là sao? tao muốn được thách đấu mày.

- Xin lỗi không hứng thú.

Thiếu Kiệt hờ hững trả lời, dù sao hắn vẫn đang bức mình, đối với hắn thể thao chỉ để giải trí chứ không phải ganh đua thách đấu, làm như thế không những phi thể thao mà có thể dẫn đến những điều không tốt trong trường.

- Mà nói không hứng thú, vậy mà có biết mất mặt không tao chủ yếu là mời tập thể tham gia cá nhân mà lại không góp phần gì cho lớp mà, chỉ làm những chuyện không đâu có thấy đáng với sự ủng hộ của thành viên lớp mà không?

- Xin lỗi anh lớn tuổi tôi không nói nhưng anh nên xem lại mình, không phải cứ mọi người trông đợi là tôi sẽ làm, con người phải biết lựa sức mình làm được bao giờ vì người khác ủng hộ này nọ mà làm những điều mình chưa từng làm, có thể đá bóng với lớp các anh thì cũng được đó, nhưng không phải tôi biết đá bóng là sẽ tham gia, người khác giỏi hơn tôi ở lĩnh vực nào tôi biết, không vì một chút nhất thời mấy câu khích bác của anh mà phải làm theo.

Thiếu Kiệt chưa bao giờ là người hiền lành dù cho Phùng Kiếm Nhất kiếm chuyện thì hắn cũng không phải ăn chay. Bởi ai đang bức mình mà cứ bị người khác làm phiền là chuyện không bao giờ tốt.

- Ý của mà là sao? không ai chỉ là một trận đá bóng thôi mà cũng không dám tham gia sao? vậy mà lại hô hào này nọ không phải ở trường này mà là đại ca sao, bọn tao không chấp bởi mà nhỏ hơn bọn tao như vượt mặt phải nể mũi tý chứ đừng như thế không nên.

Lúc này Thiếu Kiệt cũng tức giận, hắn đã muốn tối đa việc xảy ra xung đột, nhưng nên có người cứ không chịu yên thì hắn cũng không nể mặt nữa.

- Anh đã muốn nói thế thì tôi cũng nói thẳng luôn anh không có tư cách, mặt mũi của anh đáng mấy đồng tiền, chẳng qua gia đình cho anh cái móc con nhà giàu thì muốn làm gì thì làm à. Tôi nói thiệt trong số bạn bè cùng lớp tôi có nghèo có, vừa vừa có giàu cũng có bọn tôi chơi chung với nhau là bạn bè, chứ không phải như anh dựa vào cái móc dính trên người anh mà các học sinh khác nghe theo tôi.

Phùng Kiến Nhất thấy Thiếu Kiệt nói mình như thế cũng giận dữ quát.

- Đúng tao sống nhờ cái mác bố mẹ cho thì sao, ở đây thằng nào ai không muốn được như tao? đâu phải cứ muốn là được cái đó là do trời định rồi, con công nhân sinh ra con cũng chỉ đi làm công nhân thôi ở đó mà đòi treo cao làm giàu triết lý sáo rỗng.

Thiếu Kiệt cười cười lắc đầu nhìn Phùng Kiến Nhất nói.

- Không phải cứ con công nhân thì họ sẽ chú định đi học, đi làm là công nhân. Con người luôn thay đổi không ông ai có thể định đoạt người khác số phận của họ, cuộc sống họ ra sao đều do chính con người đó quyết định, nó không phải triết lý sáo rỗng, treo cao không có nghĩa là mơ tưởng, nó là hiện thực từ chính mỗi con người muốn cố gắng thoát khỏi cuộc sống khó khăn của họ hiện tại, nếu có ước mơ hãy liều mình vì ước mơ đó rồi họ sẽ nhận được gì mà họ muốn.

- Mày nói như mày là người lớn tuổi hơn bọn tao vậy. Cho dù điều đó là của người xưa nói thì bây giờ áp dụng không được đâu, xã hội bây giờ cái quan trọng nhất vẫn là tiền, không có tiền thì đừng nói người khác, vì không có ai đi tin một kẻ trên người không tiền không tài sản cả.

Thiếu Kiệt lúc này mới đứng lên nhìn Phùng Kiến Nhất.

- Người như anh còn thua một học sinh biết cố gắng. Cho dù họ nghèo nhưng biết địa thế mình ở đâu họ vẫn không cam tâm sống trong cảnh nghèo, cố gắng học tập, cố gắng làm những điều có ích cho xã hội, còn anh dựa vào cái gọi là tài sản giá trị tiền bạc. Nó tồn tại được bao nhiêu lâu, mười năm hay hai mươi năm, nếu anh không làm việc bằng sự cố gắng phấn đấu mà cứ dựa vào quan hệ của bố mẹ, quan hệ đó có tồn tại ngày này qua tháng khác hay chỉ là tồn tại trên lợi ích tiền bạc anh nên tự hỏi và xem lại mình.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 113: Ném Đá Giấu Tay

Thiếu Kiệt rời đi cũng là lúc tiếng chuông báo hiệu những tiết học sau bắt đầu, nhóm người Thiếu Kiệt rời đi cùng hăn bỏ lại nhóm của Phùng Kiếm Nhất. Nhóm người của hăn cứ bàn tán to nhỏ sau lưng, làm Phùng Kiếm Nhất cũng khó chịu.

Không ai biết Phùng Kiếm Nhất nghĩ gì, chỉ biết hăn khá bức tức khi Thiếu Kiệt rời đi, những người xung quanh hăn cũng im lặng, họ không dám nói bởi Thiếu Kiệt nói hoàn toàn là sự thật, họ đến bên cạnh hăn vì lợi ích bản thân mấy người đó cũng chẳng muốn nhưng ở hoàn cảnh họ phải làm, vì quan hệ gia đình, vì đối tác làm ăn với người nhà của hăn.

Vào đến lớp Lý Bân mới hướng nhóm người trong lớp nói

- Mẹ cái thằng Phùng Kiếm Nhất đó đúng là không ra gì. ỷ có chút tiền gia đình lại vênh váo với mọi người nhìn mà phát ghét, móa nó phải đổi nó là phùng tiện nhất mới đúng. anh Kiệt giờ sao cho thằng này biết tay chứ nhìn nó ngứa mắt quá.

- Tụi bây nói thế cũng không được, Đối phó với nó mình cũng có được lợi gì đâu mà làm chi cho một người thế. Nó muốn làm gì nó làm miễn sao không phạm phải điều mấu chốt của anh em mình thôi. Dù sao xem như nó không liên quan đi, nếu một mai gia đình nó mà có gì đó với tính cách đó nó cũng không sống ổn được.

Lý Bân vẫn còn hậm hực vì tính cách của Phùng Kiếm Nhất hên hoạn tự đại, nên suy nghĩ điều gì đó rồi nói với Thiếu Kiệt.

- Anh Kiệt có cách nào cho thằng này sống cuộc sống của những học sinh khác giống như những anh em mình không cho nó biết học sinh khó khăn của bọn mình phải cố gắng như thế nào!

Mọi người đi theo Thiếu Kiệt cũng hòa theo Lý Bân.

- Đúng đó anh Kiệt em thấy nên để nó sống thử một lần như mọi người nó sẽ thấy cái cảnh.

- Bọn mày nói thế cũng không được anh có phải việc gì cũng làm được đâu với gia đình người ta kinh doanh từ lâu rồi quan hệ nhiều, dây vào cũng không tốt bỏ ý tưởng ấy đi, học sinh thì làm tốt nghĩa vụ của học sinh là được. Còn nó thì sau này sẽ có xã hội cho nó thấy cái cảnh mà nó không ngờ tới. Dù sao anh em mình cứ cố gắng học tập thật tốt là được, chưa tới lúc cuối cùng chưa biết ai giàu hơn ai đâu.

Lúc này giáo viên vào đến lớp học, tất cả mọi người ai cũng về chỗ ngồi của mình. Lý Bân về chỗ cũng im lặng một lúc lâu dù sao hẳn biết Thiếu Kiệt nói cũng đúng, đôi khi có những chuyện không phải cứ muốn làm là làm được.

Thấy Lý Bân như có vẻ lạ hơn mọi ngày Thiếu Kiệt mới hỏi

- Mày với Phùng Kiếm Nhất có việc gì thù hằn à? sao hôm nay lại phản ứng kịch liệt thế?

Lý Bân cũng giật mình khi thấy Thiếu Kiệt hỏi thế nhưng cũng giả vờ nói.

- Đâu có! em và hắn có thù hằn gì chỉ là thấy hắn không ưa được.

Thiếu Kiệt lúc này lắc đầu nhìn Lý Bân. Hôm nay hắn rất khác mọi thường và lại như có điều gì đó không phải là hắn nên Thiếu Kiệt cảm thấy không đúng nói.

- Mày lại định giấu tao à! Ly Bân tao nói mày nghĩ xem tính tình mày, tao còn lạ à, anh em với nhau có gì thì nói, đừng có im im như thế không hay đâu.

- Thật tình em cũng không muốn như thế, nhưng em có cái ác cảm với Phùng Kiếm Nhất khá lâu rồi.

Nghe Lý Bân nói như thế Thiếu Kiệt cũng cố gắng lắng nghe lý do tại sao Ly Bân lại có ác cảm với Phùng Kiếm Nhất như thế.

- Chuyện này cũng lâu rồi lúc em mới học cấp một Phùng Kiếm Nhất học trên em một lớp, mà từ lúc em vào học cho đến lúc hẵn rời khỏi cấp một thì mỗi ngày hẵn đều dựa vào cái thân hình của em mà đem ra giấu cột, trước đây bố mẹ em vẫn là bạn hàng kinh doanh với nhà hẵn nên mọi thứ em về đều không dám nói chỉ âm thầm chịu đựng thôi. Nên giờ gặp lại hẵn em lại có ác cảm rất nhiều dù cho là lúc đó chỉ là tuổi nhỏ nên tới giờ em vẫn không quên.

- Có chuyện này nữa à? vậy thì không tốt chút nào. Bản tính hẵn đã như thế thì chuyện này cũng không lấy gì là lạ. Như mà Lý Bân nè tao nói điều này, không phải là có ác cảm thì mình sẽ làm điều gì đó để làm hại người khác, có thể mình sẽ chẳng làm gì được người đó nhưng lại đem thiệt hại về cho mình. Trong cuộc sống này là thế nếu muốn làm hại một người nào đó đều phải trả ra cái giá gấp nhiều lần như thế thật sự không đáng, đến lúc thấy được điều đó đã là quá muộn nên đừng để trong lòng nữa không đáng đâu.

Lý Bân im lặng một lúc lâu suy nghĩ về những gì Thiếu Kiệt khuyên bảo hẵn. Trong lòng hẵn mới đầu cũng khó khăn lựa chọn. Nhưng nếu Thiếu Kiệt đã nói như vậy chắc hẵn sẽ có lý do chính đáng của mình nên cho đến khi hẵn nghĩ thông suốt cũng là lúc gần hết giờ học.

- Ủ Anh Kiệt nói đúng giờ có thù hằn gì với hằn cũng không nên làm gì, lại tốn công tốn sức với tính cách của hằn sớm muộn gì cũng gặp chuyện không sớm thì muộn cũng sẽ có người thay mình lấy lại lẽ phải.

- Chú biết như vậy là tốt rồi gần hết giờ học rồi có ở lại xem bọn nó thi thử gì thì làm còn tao phải về nhà xem mọi việc thế nào, hôm nay phải sắp xếp lại mọi thứ, Giờ cứ cách một ngày lại phải về sớm đợi cô giáo đến nhà đúng một mà.

Tại một lớp khác trong trường. Phùng Kiếm Nhất đang ngồi đó với tâm trạng không học được. Vì từ trước tới giờ chỉ có hằn làm người khác tức giận chưa bao giờ bị như thế này đây cũng là lần thứ hai hằn chạm mặt Thiếu Kiệt mà thua thảm hại như vậy.

Thấy Phùng Kiếm Nhất như thế người học sinh bên cạnh cũng nói cho hằn nguôi giận.

- Chuyện này có gì đâu mà anh giận dữ vậy bất quá lát nữa ra sân đề bẹp bọn học chung với thằng nhóc đó. Em không tin lớp mất mặt như thế mà nó còn ung dung đứng ngoài được.

- Sao không tức mày mẹ thằng đó nhà mới bắt đầu kinh doanh lại lên mặt dạy đời tao, thiệt chứ nhà nó mà có hợp đồng với nhà tao thì tao nói bố tao cắt cha nó hợp đồng cho hết vênh váo, nghĩ tới là tức. Cái thằng Lý Bân trước bố mẹ nó cũng hợp tác với nhà tao giờ ra riêng rồi thì lại đi theo thằng đó đúng là ăn cây táo rào cây xung.

Người học sinh ngồi kế bên cạnh nghe thế cũng dăm chiêu suy nghĩ một chút. Rồi mới nói với Phùng Kiếm Nhất.

- Anh thử nói với bố mình xem, nhà hai thằng đó tự nhiên lại phát lên có khi nào tiền bất chính không? nếu thế thì anh bảo bố anh với mấy người bên cục thuế quen biết lại kiểm tra biết đâu lại lòi ra vấn đề thì sao. Lúc đó nhà nó cũng hết kinh doanh, là nó phải thu mình lại thôi.

- Mẹ mày tưởng nói với ông già dễ lắm hả, ông đâu có rảnh đâu mà làm mấy việc này. Mày toàn nghĩ ra mấy cái gì không đâu.

Người học sinh đó cũng cười nhìn Phùng Kiếm Nhất nói

- Em thấy việc này nên làm, anh nghĩ thử xem nếu bố anh quan hệ với những người bên phòng thuế nếu nói họ kiểm tra nếu mà tra ra trốn thuế này nọ thì họ lại có thành tích còn bố anh lại làm tốt quan hệ của mình sao lại không làm.

Gật gù nghe ý kiến của tên ngồi cạnh Phùng Kiếm Nhất lúc này thấy được ý kiến này thật đúng là hay dù sao nếu không có gì thì thôi nếu có biết đâu bố hấn lại có thêm một số lợi ích từ việc này, mà hấn cũng được hưởng cùng thì sao.

- Ý kiến này được đó để tao về nói cho ông già biết. Còn nữa lát nữa bọn lớp thẳng nhóc đó mà ra sân cứ cho anh em làm mạnh tay có việc gì tao chịu trách nhiệm. Cho bọn nó biết đụng vào tao sẽ không có chuyện gì tốt.

- Ấy mà anh đừng về nói lộ ra quá dù sao mình ném đá giấu tay thì phải nên cẩn thận tý, về cứ giả bộ than vãn với bố anh hoặc lấy lý do gì đó nói dao này nổi lên thành phần bất hảo do nhà nó mới kiếm được nhiều tiền mà cũng không biết từ đâu. Bố anh nghe được chắc sẽ đồng ý thôi. Dù sao cứ diễn kịch một chút mà được việc của mình.

Phùng Kiếm Nhất cũng cười cười gật đầu, dù sao diễn kịch trước mặt bố mẹ hấn là việc hấn vẫn thường làm bên ngoài thì hấn muốn làm gì thì làm, còn ở nhà thì vẫn một bộ đạo mạo con ngoan trò giỏi của gia đình, nếu nói hấn không biết diễn vở kịch này chắc chắn ai diễn được.

- Mày yên tâm nghe này của tao mà, ông bà già bao lâu này vẫn nghĩ tao là học sinh ngoan hiền, chỉ chú tâm học tập thôi đấy. Cũng tới giờ hẹn tụi nó rồi mày nhớ nhá nói mọi người cứ chơi mạnh tay được thì cho một vài thằng lên phòng y tế chuyện lớn nữa thì tao lo nên cứ thoải mái.

- Vâng để em đi nói tụi nó, bảo đảm không đẹp mắt nữa thì thôi chứ, dù sao mấy bữa rồi bọn nó cũng không vận động giờ có dịp thì tội gì không làm, có thằng Thiếu Kiệt còn lo lo một tý, không có nó thì bọn kia chỉ là cá nằm trên thớt thôi.

Khi Phùng Kiếm Nhất dọn đồ mọi thứ xong xuôi cũng là lúc tiếng chuông báo hiệu giờ tan học vang lên, đợi giáo viên vừa ra khỏi lớp, tên học sinh ngồi cạnh Phùng Kiếm Nhất cũng rời đi, không ai phát hiện ra lúc này tâm tình của hắn thật sự tốt hơn trước, hắn vẫn cất tập vở của mình vào túi xách hắn ngày như bình thường, nhưng với nụ cười âm hiểm trên khóe môi của Phùng Kiếm Nhất không ai biết được điều gì sẽ xảy ra

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 114: Quan Trọng Vẫn Là Thực Lực

Thời điểm tiếng chuông báo hiệu giờ học kết thúc, Thiếu Kiệt cũng như mọi người đợi cho giáo viên bắt đầu rời khỏi lớp hẳn cũng thu xếp lại mọi thứ của mình chuẩn bị ra về.

Khi hẳn vừa bước ra khỏi cửa lớp, Thiếu Kiệt thấy hai người Ngọc Nhi và Nhã Oanh đi về hướng mình, hẳn cũng nhìn hai người cười cười hỏi.

- Hai tiểu thư xinh đẹp đi đâu đây? Giờ này không ra về mà còn định làm gì thế.

Nhã Oanh lúc này thấy hẳn hỏi mình với Ngọc Nhi cũng cười đáp lại

- Nghe nói lớp bạn thi đá bóng với lớp khô trên nên bọn mình kéo nhau qua đây ủng hộ.

- Vậy à! thế thì các bạn phải tới sân bóng trường chứ sao lại tới đây?

Ngọc Nhi nghe hẳn nói thế cũng ngạc nhiên hỏi.

- Thế bạn không tham gia à sao lại hỏi như thế?

- Ừ mình không tham gia, phải biết rằng mình không thích hợp với môn này, Thể thao đã cho vui thì được chứ thi thố mình chẳng hơn ai đâu.

Hai người thiếu nữ nhìn nhau nhíu mày một cái, Nhã Oanh lúc này mới nhìn Thiếu Kiệt ra vẻ trách móc.

- Bạn như thế là không được dù sao cũng là lớp thi đấu bạn phải bỏ chút thời gian ra ủng hộ mới được chừng vài phút cũng được có gì đâu nào, đi về như thế cũng không tốt lắm đâu.

- Nhã Oanh nói đúng đó dù bạn không tham gia cũng tới ủng hộ tinh thần mọi người cho vui dù sao cũng là thi đấu với khôên trên mà. Nghe nói Tiểu Vũ hẳn còn xưng phong xin một vé làm hậu vệ để góp phần đại diện khối thể mà bạn lại không có tinh thần đồng đội gì hết.

Thiếu Kiệt lúc này cũng chỉ biết than thầm trong bụng, Vì hẳn không phải không biết đá bóng nhưng nếu hẳn tham gia sẽ dẫn đến rắc rối, có thể nói hẳn đá bóng không bằng một số người nhưng cũng không đến nỗi là tệ.

Dù sao trong thời gian này vẫn chưa phổ biến cái gọi là sân cỏ mini được cho thuê, hẳn lúc còn làm quản lý nhà hàng vẫn thường hay gọi những nhân viên của mình sau giờ làm tập hợp đi đá bóng với mấy đội chủ nhà của sân bóng lân cận. Đôi khi thì trả tiền giờ, có lúc thì châu nhậu tùy theo mức độ các cuộc.

Có thể nói một tuần bảy ngày thì hẳn đá bóng hết ba ngày trong tuần. Giờ nói hẳn đá bóng thì cũng được thôi, nhưng quan trọng là hẳn đang không muốn dây vào rắc rối. Bởi hẳn biết nếu hẳn có mặt ở sân bóng thì thế nào cũng bị Phùng Kiếm Nhất ép ra sân, mà nếu đã ra sân thì không thể để thua cũng làm cho đối phương thêm cái cớ để thù ghét hẳn.

- Thôi các bạn đi đi, dù sao mình cũng chẳng muốn xem cổ vũ thì cũng phải xem cầu thủ đủ năng lực không, đá bóng dờ có cổ vũ nhiều thua thì vẫn thua thôi.

- Tiểu cực quá! không được bạn hôm nay phải đi cổ vũ mọi người mới được không thể để bạn về nhà sớm mà không làm gì cả.

Nói rồi Nhã Oanh và Ngọc Nhi đều lôi kéo Thiếu Kiệt đi mặc cho hẳn vẫn nói

- Ấy mình còn có việc ở nhà phải về mà.

Ngọc Nhi nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng cười cười đáp lại.

- Bạn đừng hòng kiểm cơ mình với Ngọc Nhi biết rồi nhé ngày nào bạn về nhà cũng ôm cái máy vi tính thôi, bác đã kể cho mình biết rồi giờ tiệm cũng chưa bố trí lại bạn trốn là không được đâu.

Lần này hẳn thật sự bị mẹ mình hại đến khổ rồi nếu mà cố gắng bỏ về thì hai người này giận thì cũng không tốt mà nếu đến đứng nhìn mọi người đá bóng mà Phùng Kiếm Nhất thấy hẳn thì cũng phát sinh nhiều chuyện. Giờ hẳn chỉ biết phó mặc cho những chuyện sắp xảy ra thôi.

Bây giờ Thiếu Kiệt hiểu tại sao những nhân vật chính truyện đô thị hay gặp phải những thằng phản diện chuyên môn kiểm chuyện mà không tránh được, bởi kinh nghiệm lấy ra từ truyện mà hẳn cố gắng tránh bớt những rắc rối không đáng có nhưng toàn gặp phải việc không như ý muốn mình.

Hai cô nàng lôi kéo Thiếu Kiệt hòa dòng người đang hướng về sân bóng của trường. Một chàng trai bị hai cô gái lôi kéo cũng dẫn đến cái nhìn của nhiều nam sinh trong trường nhưng biết người đó là ai thì mọi người cũng không nói gì, Tuy danh khí của Thiếu Kiệt chỉ tồn tại trong một số thời điểm nhưng không ai lạ gì hẳn.

Thấy Thiếu Kiệt đến những thành viên trong nhóm cũng phấn chấn hẳn lên, vì dựa theo danh khí của Thiếu Kiệt không ít học sinh ở đây xem hẳn như một tượng đài mà mình dõi theo, tuy là học sinh với nhau nhưng Thiếu Kiệt trong khối có biết bao nhiêu là anh em sẵn sàng đi theo hẳn mà không một học sinh nào khác làm được việc đó cũng là một thứ đáng để kính phục.

Hình ảnh Thiếu Kiệt xuất hiện ở sân bóng, làm một số thành viên bên nhóm Phùng Kiếm Nhất cũng nhú mày. Một người đến bên hẳn nhìn Thiếu Kiệt nói với Phùng Kiếm Nhất.

- Anh Nhất thẳng Thiếu Kiệt không tham gia nhưng lại đứng bên sân cổ vũ như vậy có làm không? lỡ hấn phát hiện ra thì sao.

- Bọn mày cứ làm thẳng tay, nó tức lên ra sân càng tốt tao không tin nó đá bóng được như đánh nhau dù sao trên sân bóng cũng có luật lệ riêng cứ mạnh tay ép hấn ra sân rồi làm hấn mất mặt.

Mọi người thấy Thiếu Kiệt đến sân bóng cũng vây quanh lại. Anh Kiệt vào chơi luôn không bọn em thay ra một đứa để anh vào, thư giãn một chút với bọn này.

- Không cần đâu. mà nè mấy đứa định chơi ra sao đây. Nhìn bọn nó có vẻ thường xuyên đá với người khác đấy, nhìn một đồng đội phục thì biết, cẩn thận đấy bọn này đá bóng cũng không phải tệ đâu.

Một học sinh trong nhóm nghe hấn nói thế cũng cười cười đáp lại.

- Chắc Không sao đâu anh ời có đồng phục chưa chắc gì đã đá hay, nhiều khi làm màu cho oai chứ đá cũng không bằng ai thì thêm mất mặt thôi.

- Không bọn nó đá được đấy, mấy đứa nhìn qua những đôi giày bọn nó mang kia, trên đó nhiều vết trầy xước bong tróc không phải mới mua, chưa kể đến trên áo quần bọn nó có những chỗ do mặt sân khi đá bóng tạo ra. Bọn này thường đá sân cỏ rồi, thể lực bọn nó hơn hấn mọi người đấy nhìn những bắp đùi dưới cạp có được rèn luyện không phải ngày một ngày hai đâu. Bọn nó còn mang cả để bảo vệ ống quyển nên cẩn thận bọn nó chơi xấu đấy.

Mọi người lúc này cũng nhìn vào những đặc điểm của Thiếu Kiệt nói ra trên người nhóm Phùng Kiếm Nhất thì hoàn toàn thấy được sự trùng khớp với những gì hấn nói. Lâm Vũ lúc này cũng hỏi Thiếu Kiệt.

- Xem ra bọn nó đá không tệ nên mọi người cố gắng thôi thua cũng không sao hết đừng để bị bọn nó chơi xấu là được.

- Mọi người đừng lo mang giày thể thao vải vào là được, bọn nó sẽ không phát huy được hết tốc độ vốn có đâu cứ yên tâm chỉ cần mấy đứa phòng thủ chắc tấn công nhanh là được.

Lâm Vũ lúc này cũng ngạc nhiên hỏi Thiếu Kiệt

- Ủa sao bọn nó lại không phát huy được hết tốc độ vốn có anh, em không thấy dấu hiệu gì cho thấy điều đó cả.

- Mấy chú quên bọn nó mang giày gì à! Giày đó nếu mà đá bóng sân cỏ thì có thể phát huy được nhưng mà đây là nền xi măng đấy. Mặt sân bằng phẳng không tạo độ bám được cho giày sân cỏ đâu cứ lựa những chỗ bằng phẳng hoặc có ổ gà nho nhỏ cũng làm khó được bọn nó thôi cứ như vậy là ổn còn cầu môn của sân bóng trường lại nhỏ hơn sân bóng sân cỏ, bọn nó nhà giàu quen đá bóng với cầu môn lớn rồi không dễ sửa lại đâu.

Nhóm người bên phía Thiếu Kiệt cũng mắt sáng lên, bao nhiêu đó cũng đủ cho bọn hắn có thể ngang bằng với bọn người của Phùng Kiếm Nhất, thấy thế Thiếu Kiệt lắc đầu nói tiếp

- Nhưng nếu thực lực của bọn người bên kia mà chơi bóng giỏi hơn mọi người nhiều thì cũng bằng số không quan trọng nhất vẫn là thực lực của mình, không có thực lực lại muốn hơn người khác không dễ đâu.

Mọi người vừa mới leo lên được một chút niềm tin lại bị Thiếu Kiệt dập tắt nên Lâm Vũ cũng mếu mặt.

- Anh Kiệt có cần đùa mọi người như thế không dù sao thì bọn em cũng đang phấn chấn tin thân mà anh lại nở lòng nào.

Thiếu Kiệt chỉ cười cười.

- Cái này là sự thật thôi, nếu mà tăng bốc mấy chú quá lại vênh mặt lên đá thua thì xụ mặt xuống cũng vậy à! Nên nói trước cho mấy chú bớt bớt

lại, dù sao cũng cẩn thận đấy! thôi mọi người chuẩn bị vào sân đi.

Thiếu Kiệt nói thế mấy người bên cạnh cũng cười cười, hắn nói cũng đúng nên không ai phản bác lại được gì. Lúc này bên Phùng Kiếm Nhất có một người đi về phía bên nhóm Lâm Vũ trong sân bóng nói gì đó hai bên bắt đầu chia sân với nhau.

Đợi mọi người bọn Lâm Vũ xuống sân hết, bây giờ Ngọc Nhi mới chọc ghẹo Thiếu Kiệt.

- Huấn Luyện viên có ý kiến gì về trước trận đấu giao hữu của hai khối.

Thiếu Kiệt cũng im lặng một chút rồi mới đáp lại lời Ngọc Nhi.

- Chúng tôi sẽ tôn trọng đối thủ, còn khi trận bóng chưa kết thúc trái bóng còn lăn thì không thể nói trước điều gì.

- Xem ra bạn có khiếu làm bình luận viên nhỉ, chắc xem không ít trận đá bóng nghe người ta nói nên bắt chước rồi.

Hắn cũng chỉ cười khi nghe Ngọc Nhi nói như vậy đơn giản vì hiện tại vẫn chưa có được một thứ gọi là live stream mà, sau này sẽ nở rộ trên nhiều phương diện chỉ cần chịu khó tìm hiểu và ăn nói tốt một chút người bình thường cũng có thể trở thành một streamer thật thụ và kiếm tiền từ nó cũng là một cách phổ biến ở xã hội lúc đó cũng không xa lạ gì

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 115: Một Kèm Một

Hôm qua về trễ nên hôm nay lên chương sáng cho mọi người đọc tối thêm chương bù lại.

Giờ sân trường vẫn khác xa mọi ngày, không im lặng như những lúc sau giờ tan học. Bên cạnh sân bóng hiện tại ồn ào huyên náo, Nhóm người hiếu kỳ với nhóm người cổ vũ được chia ra làm nhiều nhóm riêng biệt, một nhóm cổ vũ cho những người cùng khối với Thiếu Kiệt, những người còn lại thì ủng hộ một ít còn lại cho Phùng Kiếm Nhất còn số người còn lại là hiếu kỳ và hóng hót chuyện xảy ra.

Tinh thần của nhóm người khối lớp của Thiếu Kiệt sau khi được hăn nói ra một số điểm yếu của đối phương họ cũng tự tin hơn, dù chưa bao giờ họ chạm mặt nhau trên sân bóng nhưng cả hai bên đều mang một ánh mắt như hai đối thủ truyền kiếp với nhau.

Sau khi lựa chọn quyền phát bóng và chọn sân xong hai bên chia người ra trấn thủ kín cả mặt sân, bên nhóm người Phùng Kiếm Nhất chia ra mỗi người một vị trí, bố cục sắp xếp đều đặn như đã quen thuộc từ bao giờ. Thấy thế Thiếu Kiệt cũng nhú mày, bởi những người bên nhóm của hăn giờ vẫn còn phân công nhau vị trí, nhìn tổng thể khác xa sự trật tự của đối phương.

Phùng Kiếm Nhất nhìn thấy nhóm người Thiếu Kiệt như thế cũng cười đùa nói.

- Bên đó định xếp đội xong chưa vậy lâu quá đấy. Định đợi dọn cơm ra ăn xong rồi mới đá sao.

Nhóm người ủng hộ cho Phùng Kiếm Nhất, lúc này cũng ồ lên ra vẻ chiêm chọc. Thiếu Kiệt thấy thế cũng đáp lại.

- An hem cứ từ từ ai làm gì kệ họ còi chưa vang lên thì vẫn chưa tín là đã cứ chậm rãi mà sắp xếp cho phù hợp

Nghe Thiếu Kiệt nói thế mọi người bên nhóm của Phùng Kiếm Nhất tức giận lắm nhưng không làm được gì, họ đang trong sân bóng còn Thiếu Kiệt lúc này lại ngồi bên ngoài làm người chỉ đạo. Nhã Oanh lúc này cũng quay tới quay lui như đang tìm kiếm gì đó rồi hỏi Thiếu Kiệt.

- Ủa Lý Bân đâu mọi thường mấy chuyện như thế này hẳn là người không bao giờ vắng mặt sao giờ lại chẳng thấy đâu hết vậy Thiếu Kiệt.

- Ai biết đâu nó chắc có việc gì về trước hay sao thì mình không biết.

Bây giờ từ phía ngoài chén vào trong dòng người đang vây chặt lấy cái sân bóng Lý Bân bước vào trên tay còn cầm theo cái loa phóng thanh cầm tay không biết kiếm từ đâu ra.

- Tránh ra tránh ra nào, để tiện cho việc thi đấu tổ chức công bằng nơi đây sẽ diễn ra tường thuật trực tiếp cho mọi người nghe thấy diễn biến của trận đấu.

Thiếu Kiệt thấy Lý Bân cùng hai mấy người khác đem một cái bàn và cái ghế nhựa ra đường biên giữa sân bắt đầu ngồi xuống. âm thanh vang vọng từ cái loa trên tay.

- Được rồi mọi người, trọng tài đâu chuẩn bị chưa nhanh nào, đá nhanh kết thúc nhanh cho anh em còn về nhà sớm.

Một số giáo viên thấy học sinh tập trung khá đông cũng tò mò bước lại quan sát khi nghe những học sinh đang đứng xem nó rằng có hai khối đang thi đá bóng thì cũng muốn biết diễn biến nên đứng bên ngoài nhìn vào

trong sân. Lúc này để tiện cho việc công bằng nên Lý Bân mời một thầy giáo đang đứng ở đây làm trọng tài.

Nghe thế thầy giao kia cũng chấp nhận dù sao giữa học sinh với học sinh thi đấu với nhau thì thầy giáo đứng ra làm trọng tài thì có lẽ là hợp lý hơn.

Bây giờ hai bên đã thiết lập cho mình đội hình hoàn chỉnh. Bên Phùng Kiếm Nhất là người giáo bóng trước tiếng còi vang lên bắt đầu trận đấu. Phùng Kiếm Nhất đẩy bóng cho người đứng cùng rồi bắt đầu chạy lên tuyến trên, người kia bắt đầu chuyền cho đồng đội mình ở phía sau cứ như thế cho đến gần thủ môn thì từ người thủ môn mới chuyền một đường bóng bổng lên trên.

Bọn người Lâm Vũ trong sân cũng dân lên bắt đầu tranh đoạt bóng, vì không những những người bên Phùng Kiếm Nhất thường xuyên đá bóng theo đội hình nên có những chỗ chạy cách đuổi bóng mà tới tận hai người chạy làm cho nhóm người Phùng Kiếm Nhất tận dụng được sơ hở khá nhiều.

Thấy đội hình bên Lâm Vũ có thể không chống chọi lại với cách phối hợp ăn ý của Phùng Kiếm Nhất và đồng đội Thiếu Kiệt mới hô to.

- Tập trung phòng thủ phản công đừng dẫn quá sâu vào phần sân đối phương. Chia cánh ra đừng tụ lại một chỗ như thế không thấy được bóng và che tầm mình thủ môn, chơi một kèm một ấy

Nghe được tiếng của Thiếu Kiệt lẫn vào trong đám người đang hô hào bên kia bọn người nhóm Lâm Vũ bắt đầu áp dụng chiến thuật một kèm một. Tuy nói bọn họ không giỏi bằng nhóm Phùng Kiếm Nhất như nếu cứ kèm chặt một kèm một đến một lúc nào đó dù hẳn có giỏi đến cỡ nào đi nữa thì cũng sẽ lộ ra sơ hở.

Chiến thuật hẳn đưa ra hiệu quả thấy rõ nhiều đường chuyền bên Phùng Kiếm Nhất mới đầu rất chính xác nhưng sau khi bị một kèm một toàn sân

thì sự dồn ép lúc này lại nghiêng về bên phía Thiếu Kiệt. Dù sao kỹ thuật cá nhân của nhóm người Lâm Vũ chọn ra cũng không đến nỗi tệ, mà tranh chấp một một hai bên đều có cơ hội lấy bóng của nhau. Việc còn lại là dựa theo kỹ thuật của từng người.

Đến lúc này thấy tình trạng giằng co như thế này cũng không phải cách vì nếu đá sân cỏ có lẽ bọn người Thiếu Kiệt có thể không nhanh bằng hãn như lại đá bóng trên sân xi măng mà toàn đội lại sai lầm ở chỗ mang giày sân cỏ đá bóng nên hạn chế của việc bị động trong thao tác cũng ít nhiều. Nhưng sợ mất mặt hãn cũng không dám nói mọi người đổi giày. Ngâm nghĩ một lúc, hãn làm ra quyết định, một dấu hiệu gì đó mà chỉ có nhóm người nhưng người đồng đội hãn hiểu ý, đội hình lại thay đổi nhanh chóng thành hai kèm một kế hoạch một kèm một của Thiếu Kiệt phá sản.

Chỉ trong chốc lát điểm yếu bên nhóm Thiếu Kiệt lộ ra thấy rõ, những góc khuất tầm nhìn được triển khai một cách thuần thục. Không quá khó để nhận ra những cầu thủ trên sân đang không cầm bóng trọng tài sẽ không để ý đến, những góc khuất tầm nhìn sẽ được tận dụng.

Một cầu thủ trên sân bị loại ra khỏi tầm nhìn nhanh chóng trở thành con mồi cho nhóm Phùng Kiếm Nhất. Mọi người ánh mắt vẫn dõi theo trái bóng lăn trên sân, một cầu thủ bên nhóm người Thiếu Kiệt đang trong lúc tranh chấp một đường bóng bổng thì bị ngực xuống, mọi người trong sân cũng không biết chuyện gì đã xảy ra.

Một số người thấy được toàn cảnh nhưng cũng không dám nói vì không muốn trở thành mục tiêu của Phùng Kiếm Nhất và mọi người. Trong bóng đá va chạm là việc xảy ra rất thường xuyên, nhưng quan trọng đây là cố tình hay vô ý.

Thiếu Kiệt thấy thế cũng nhú mày bởi hãn từ góc nhìn cũng chỉ có thể đây là một pha tranh chấp bóng đúng luật. Người bị va chạm kia ra tín hiệu

cho một người dự bị ngồi gần Thiếu Kiệt thay mình từ từ bước ra khỏi sân bóng.

Nếu một trận đấu chính quy theo đúng luật lệ thì mỗi bên có được ba lần thay người khi đã được sự chấp thuận của trọng tài, nhưng đây là trận đá không chính thức nên việc thay người diễn ra vẫn là thường xuyên, chỉ cần bên bạn có người đủ sức đá bóng và có người chịu thay thế thì thay người đó là quyền của bạn.

Thấy thế Thiếu Kiệt mới nói với người chuẩn bị vào thay.

- Nói mọi người trong đội cẩn thận, dù không biết cái này vô tình hay cố ý nhưng để thương tích như thế này không ổn đâu. Nói Tiểu Vũ đừng dẫn sâu quá ở bên phía sân mình chưa có được cơ hội nên có gì hãy hỗ trợ tuyến giữa giữ sức đợi thời cơ đột phá chuyển dài.

- Vâng để em nói lại với mọi người.

Ngọc Nhi với Nhã Oanh lúc này cũng nhìn Thiếu Kiệt cười cười. Ngọc Nhi cũng trêu chọc hăng.

- Xem ra đội khối mình có huấn luyện viên cũng không tệ nhá năm bắt trận đấu như thế này còn muốn gì nữa.

Dù Thiếu Kiệt thật sự không muốn như ở vị trí này mọi người tin tưởng hẳn, nên dù không chuyên nghiệp như những người khác hẳn cũng hiểu được cách nhìn nhận trận đấu từ những kinh nghiệm ngồi nghĩ mệt ngoài sân trong những trận bóng giao hữu ở kiếp trước.

- Người ngồi ngoài sân luôn đưa ra được đánh giá khách quan hơn người ở trong sân rất nhiều nên ai đó là một người đá bóng cũng sẽ nhìn nhận được tình hình không phải chỉ riêng mình thôi đâu.

Bây giờ người vừa mới Thay ra cũng từ từ đến gần chỗ Thiếu Kiệt bắt đầu ngồi xuống. tay vẫn ôm phải phần hông trái mình có vẻ đau nhức. Thiếu Kiệt mới hỏi người kia.

- Tại sao bị vậy? ở góc này Anh nhìn không rõ được tình hình cố ý hay vô tình mà trọng tài cũng không thấy nên khó mà biết họ phạm lỗi hay không.

Người kia cũng nhăn mặt thở một hơi.

- Hồi nãy em nhắm chuẩn xác cướp được bóng nhưng lúc vừa nhảy lên thì hai người kèm lại trên không tự nhiên phía sau như có ai đó đánh thật mạnh vào phần hông em, đau quá em không thể nào thở được nên mới phải nhờ người vào thay.

- Em cởi áo ra anh xem cái nào.

Thiếu Kiệt nói thế người kia cũng vội cởi cái áo của mình ra. Ngọc Nhi và Nhã Oanh định quay đi che mặt lại thì thấy một bên hông kia bắt đầu tím đi phải bị va chạm mạnh như thế nào mới có thể trong thời gian ngắn làm nên điều này. Nhã Oanh thấy thế cũng thốt lên.

- Vậy là Cố ý phạm luật rồi. Bầm tím như vậy làm sao mà vô tình được.

Qua lời kể sơ lược của người kia Thiếu Kiệt cũng biết Phùng Kiếm Nhất đang định làm gì. Hắn nhăn mặt bắt đầu lấy hai tay mình chà xát một lúc lâu cho bàn tay thật nóng xong rồi mới để lên vết bầm của người kia. Một âm thanh vì bị thiếu Kiệt để tay vào la lên.

- Tạm thời làm như vậy cho đỡ nhức, Ngọc Nhi hay Nhã Oanh bạn đi cũng một bạn nữa mua cho mình một ít nước đá dạng viên ở mấy cô bán nước trước trường càng nhiều càng tốt. Em đi cùng mang nước đá về chườm cho bạn cái.

Thiếu Kiệt sử dụng các làm giảm đau bằng hơi ấm như hiệu quả chỉ trong phút chốc nên hướng hai người con gái và người ngồi dự bị bên cạnh. Nghe Thiếu Kiệt nói đi mua nước đá về chườm vết thương nên Nhã Oanh nhanh chóng cầm tiền hắt đưa rồi rời chỗ ngồi, cùng người dự bị mà Thiếu Kiệt gọi đi theo mình.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 116: Thẻ Vàng

Một chương nữa chắc tối muộn sẽ lên để có thể bù lại mọi người mấy ngày nay đợi chương.

Nhìn sơ qua vết bầm của người vừa ra sân Thiếu Kiệt cũng biết Phùng Kiếm Nhất chuẩn bị giở trò gì, không khó để hăn nhận ra thủ thuật thay đổi đội hình che mắt trọng tài để làm hành vi phi thể thao.

Kiếp trước hăn đá bóng cũng gặp phải nhiều trường hợp còn tranh cãi dẫn đến đánh nhau với đội bạn bên ngoài sân bóng là chuyện rất thường gặp. Không ít lần như thế mỗi lần hăn đều có một kinh nghiệm đối phó những chuyện này cho riêng mình.

Ở bàn bình luận viên tuy Lý Bân bây giờ cũng biết được một hai nhưng không có trọng tài chứng thực người chơi cũng không nói hăn cũng không thể bình luận nghiêng về một phía, nhưng hăn luôn cố gắng quan sát tất cả.

Không lâu sau Nhã Oanh cùng với người dự bị kia đi mua về một bao nước đá, và một ít bao xộp kèm theo. Nhanh chóng đổ một ít đá vào bao xộp để lên vết thương của người bị chơi xấu kia.

Trận đấu bây giờ nghiêng về phía Phùng Kiếm Nhất những đợt tấn công được triển khai về phía cầu môn nhóm người Lâm Vũ. Song song đó hành vi phi thể thao được thực hiện cũng nhiều hơn, lúc thì kéo áo lúc thì sơ xuất vào bóng không khống chế, lúc thì phạm lỗi cố ý mọi người đều thấy được, ngoài sân bóng những người xem thấy được cũng lên tiếng phản đối, một ít người ủng hộ Phùng Kiếm Nhất cũng trở mặt quay lại ủng hộ cho nhóm người Lâm Vũ.

Thấy tình hình không ổn mấy một người trong nhóm Phùng Kiếm Nhất mới đến gần hăn nói.

- Có một ít người phản đối rồi anh Nhất có nên tiếp tục không?

Phùng Kiếm Nhất cũng cười cười đáp lại như không có chuyện gì.

- Mặc kệ họ quan trọng ai là người thắng thôi cho dù mình có làm gì nhưng miễn sao đem lại thắng lợi là được, vì ai cũng chỉ nhìn vào kết quả không cần biết quá trình là mình sẽ đá như thế nào cứ mặc kệ họ.

Được lệnh của hăn một số người cũng tiếp tục hành vi phi thể thao bất chấp những tiếng phản đối bên ngoài, còn giáo viên là trọng tài cũng không thể bắt bẻ chỉ có thể nhắc nhở bởi những người Phùng Kiếm Nhất dựa vào góc khuất và vào bóng đúng luật nên ông cũng không làm gì được.

Không lâu sau đó từ giữa sân Phùng Kiếm Nhất nhận được đường chuyền từ hậu vệ. đưa bóng lên cách phải của hăn đâm thẳng trung lộ, qua mặt hai cầu thủ bên nhóm Thiếu Kiệt, Bây giờ hăn làm ra động tác sút bóng đánh lừa thủ môn, nhưng không sút mà lại chuyền một đường bật tường, mới sút bóng bổng vào trung tâm cầu môn.

Tỷ số bây giờ là một không nghiêng về Phùng Kiếm Nhất, bên Thiếu Kiệt vỡ trận do sự e dè bị phạm lỗi góc khuất đem lại ám ảnh cho hậu vệ, nên dẫn đến tâm lý xuống dốc.

Thiếu Kiệt thấy thế cũng hô thật to từ phía ngoài đường biên vào bên trong.

- Mọi người bình tĩnh, mọi hành vi phi thể thao sẽ không được chấp nhận, cũng cố tâm lý đi chỉ mới là một bàn chưa nói lên điều gì. Không được rơi vào bẫy tâm lý của đối phương phải thật bình tĩnh.

Nhóm người Lâm Vũ cũng gật đầu cũng tạm thời bình ổn được đôi chút, dù sao không phải một lần họ đá bóng như thế này, việc hơn thua một bàn thắng vẫn không nói lên được điều gì.

Bây giờ tiếng còi kết thúc hiệp một lại vang lên, nhóm người Lâm Vũ cũng thở phào nhẹ nhõm đi ra chỗ của Thiếu Kiệt. Ngọc Nhi làm nhiệm vụ đưa nước uống cho mọi người, đang bước từ trong sân bóng ra.

Vừa vào đến bên trong trên tay còn cầm chai nước của Ngọc Nhi đưa Lâm Vũ vừa thở vừa nói

- Anh Kiệt bọn nó chơi kiểu này thật không hiểu tụi nó xem thể thao là gì. Tụi nó phạm lỗi lại không bị phạt thẻ chỉ là cảnh cáo mới tức.

- Đúng đó Anh Kiệt bọn nó như thế mà chơi đá bóng cái gì, giống đánh bóng đúng hơn ấy, giờ không đá nữa thì mất mặt chứ bị phạm lỗi như vậy, bọn em cũng căng thẳng lắm.

Một người từ trong nhóm vừa vào cũng nói tiếp theo Lâm Vũ. Thiếu Kiệt biết việc này cũng làm một số ảnh hưởng tâm lý sợ va chạm của một số thành viên trong đội.

- Bọn nó sử dụng tiểu sao sân cỏ với mọi người thì cũng phải cảm thấy tự hào, bởi chỉ khi bị áp chế quá họ mới phải ra đối sách này nhưng mấy chú còn tâm lý yếu chưa thường xuyên gặp những trường hợp này. Anh nói nhé các chú cứ xem như trận này là trận các cược một triệu đi nếu các chú thắng thì được một triệu thua thì không được gì, vậy mấy chú muốn lấy một triệu ăn uống vui chơi hay là không được gì còn mất mặt.

Một người cũng nhanh nhẹn đáp lại lời Thiếu Kiệt.- Đương nhiên thắng có mặt mũi lại được thưởng một triệu làm tiệc liên hoan.

- Vấn đề là ở đó nếu như các chú xem như trận này là một trận cá cược muốn thắng thì phải phô diễn hết mọi thủ đoạn thì sẽ như thế. Còn các chú

trước đây chỉ là chơi theo phong trào chưa chính thức biết được đá bóng là gì. Giờ không phải anh khuyến khích chuyện này nhưng nó là tình thế hiện tại. Bọn nó sử dụng phương pháp đá bóng ăn thua lấy tiền, các chú lại đá theo dạng thể thao thì bên nào thắng, không cần phải nói bên muốn lợi ích sẽ cố gắng hơn rồi.

Nhóm người trong đội bóng lúc này cũng trầm mặc, ở đây hầu như chỉ đá bóng chơi hàng ngày cũng chưa từng nghĩ đến việc kiếm tiền từ việc đá bóng như thế, giờ nghe Thiếu Kiệt nói ra cũng hiểu mình đang đấu với cái gì nên im lặng đáng sợ.

Sau một hồi suy ngẫm Lâm Vũ cũng chưa từng có trải nghiệm như thế này nên cũng không biết làm thế nào đành lên tiếng hỏi Thiếu Kiệt.

- Anh Kiệt giờ bọn em phải làm sao, chơi với tụi nó cái kiểu như vậy để bảo toàn với lại phải thắng nữa giờ bị dẫn trước một bàn rồi.

- Tình hình này vào hiệp hai mấy đứa cứ chơi như bình thường nhưng nếu chịu đánh đổi thì lấy đạo của người trị lại cho người, bọn chúng làm như thế nào thì ứng biến làm cho mọi thứ lộ ra trước mặt của mọi người để mọi người tẩy chay bọn hắn, Thường bọn chúng sẽ che mắt hoặc góc khuất với trọng tài chỉ cần thay đổi một chút thì sẽ bị lộ ra những tiểu xảo đó, nếu thấy không ổn anh sẽ ra sân.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế mọi người cũng gật đầu, Nhã Oanh lúc này mới hỏi Thiếu Kiệt.

- Việc này ổn không chứ mình thấy mấy người kia chắc không chịu từ bỏ đâu, bọn nó đã dám làm chắc chắn không sợ đâu.

- Cứ xem tình hình diễn biến ra sao bất quá mọi người quan sát kỹ một chút di chuyển nhanh hơn chút nữa đừng để lộ khoảng trống. Phòng tuyến bố cục toàn sân không để bị ép về phía bên mình nữa tạo ra khoảng cách

nhất định, nếu một người bị hai người kèm phải lập tức thoát ra, dựa và những đợt phát bóng mà triển khai tấn công nhanh nhất có thể.

Bây giờ cũng vừa đúng lúc hết thời gian giải lao, không như những trận bóng chính thức giờ giải lao của trận bóng khá ít chỉ từ năm đến bảy phút.

Hai đội lúc này đối sân giống như những trận đấu chính thức, người nhóm của Thiếu Kiệt được quyền phát bóng trước, nên mọi người nhanh chóng trở lại sân vào vị trí mà mình chọn.

Tiếng còi hiệp hai bắt đầu vang lên, Lâm Vũ chuyển bóng về phía sau để có thời gian tiến lên vị trí tiền đạo của mình, nhóm Phùng Kiếm Nhất cũng xông lên một cách quyết liệt, lúc này đội hình của Phùng Kiếm Nhất có chút thay đổi là tăng hàng tấn công lên, chỉ để lại hàng phòng thủ một người hậu vệ và Thủ môn.

Bóng được chuyển từ cánh trái đến khu vực giữa sân, nhóm người Phùng Kiếm Nhất lại giở trò đổi cánh, đưa Phùng Kiếm Nhất lên làm tiền đạo, còn người bên cánh phải lại bỏ vị trí áp sát hỗ trợ lấy bóng của một cầu thủ cách trái của đội Lâm Vũ, Hành động ấy bị Lâm Vũ thấy được, nên tiếng về phía cánh trái hỗ trợ, Theo lời Thiếu Kiệt Lâm Vũ không ngại va chạm với người cánh phải đang di chuyển qua chặn lại bước tiến của hắn, Phùng Kiếm Nhất thấy người cách phải bị chặn lại lúc này cũng lùi về sau định che lại ánh mắt trọng tài thì bị hậu vệ bên nhóm Thiếu Kiệt thấy được kèm chặt lại một góc.

Người giáo viên trong giờ giải lao có nói chuyện với những thầy giáo bên ngoài, hầu như cũng biết được ý định của Phùng Kiếm Nhất nên mở ra tầm mắt rộng hơn quan sát kỹ khu vực tranh chấp.

Do sự việc diễn ra nhanh chóng lúc này khu vực giữa sân tạo thành cảnh đối kháng của những người không bóng với nhau, sự việc chớp nhoáng người bên nhóm Phùng Kiếm Nhất không kịp nhìn nhận rõ phía sau nên vội

ra tay như vô ý đập lên chân của người đang đi bóng. Nhưng bị tránh né đem bóng đập ra sân nên bên Thiếu Kiệt được hưởng quả đá biên.

Ở Những trận đấu như thế này sẽ không áp dụng hình thức ném biên mà chỉ được để bóng sát vạch sơn của sân bóng mà đá lên.

Thấy được hành vi đó người thầy giáo cũng nhắc nhở nói.

- Tôi sẽ quan sát mấy em thật kỹ.

Thầy giáo nói thế, Phùng Kiếm Nhất cũng cười cười đáp lại hứa sẽ chú ý hơn.

Bóng được phát lên, từ phía cầu thủ đội Lâm Vũ lên tuyến trên. Một đường bóng chuyền lên trung lộ đưa bóng qua phải, sát với mép đường biên cánh phải. Bóng chuẩn bị được chuyền qua cho Lâm Vũ, thì một người trong nhóm Phùng Kiếm Nhất bằng ngang từ bên trái tới gần làm ra động tác nhào người chuồi bóng. Đưa chân mình đập vào bóng, hướng chân trụ một cầu thủ trong đội Lâm Vũ làm người này phải ôm lấy chân mình nằm ngoài đường biên cánh phải.

Tiếng còi của trọng tài vang lên, người thầy giáo

Lúc này cầm trên tay mình chiếc thẻ vàng được làm từ giấy màu thủ công đưa về hướng cầu thủ vừa nhào người kia.

- Thẻ vàng cảnh cáo nếu còn tái phạm sẽ buộc em ra sân.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 117: Cứ Như Tuyển Thủ Chuyên Nghiệp

Bây giờ người bị phạm lỗi được Lâm Vũ đưa lại chỗ Thiếu Kiệt, cởi đôi giày ra kiểm tra đôi chút, nhìn sơ vết thương sưng lên Thiếu Kiệt cũng thở phào nhẹ nhõm chỉ là bong gân đôi chút.

Lúc này Thiếu Kiệt mới nói với người đó.

- Không sao ráng chịu đau một chút, anh xoa bóp nắn lại là được không phải gãy xương nên không phải lo đâu.

Thiếu Kiệt cầm chân của người xoa bóp mới đầu nhẹ nhàng nhưng đột nhiên hấn bóp ở vết thương mạnh một cái làm người kia la toáng lên, nhưng sau đó thì không còn nhức như lúc đầu nữa, Thiếu Kiệt lúc này lấy một túi đá để lên chỗ sưng vừa kia. rồi quay về phía Lâm Vũ nói.

- Thay người! lúc này Thiếu Kiệt mới hỏi những học sinh xung quanh, ai mang giày số 42 anh mượn chút.

- Em mang giày số 42 này.

Một người đang ngồi dự bị, vừa nói vừa cởi giày trong chân mình ra. Thiếu Kiệt vội nhận lấy đôi giày mình với người kia. Hấn nhìn Lâm Vũ nói.

- Em cứ cầm làm tiền đạo đi để phần tuyển giữa anh lo, hai cánh hỗ trợ còn phần thủ môn thì quan sát kỹ một chút là được.

Thấy Thiếu Kiệt mang giày vào một người trong nhóm Phùng Kiếm Nhất nói.

- Anh Nhất nó định vào sân kìa hạ nó luôn cho đỡ tức nó mà bị hạ xong là hết ai dám đưa đối sách chống lại đội mình trong trận bóng này.

- Cần thận bên những thầy giáo bắt đầu chú ý rồi đó đừng để chuyện này bại lộ không hay đâu.

Thiếu Kiệt bước ra sân Phùng Kiếm Nhất tiến lại trước mặt hần cười cười nói.

- chịu ra rồi à, nhưng mà chắc lại phải ra ngoài sớm thôi cần thận nhé dù sao thắng mà mọi người đối phương không còn ai trên sân bóng cũng không thú vị gì.

- Không vội chưa đến cuối cùng chưa biết ai thắng ai đâu, cứ từ từ. Mà hi vọng bên đó cũng còn người để mà tiếp tục trận đấu.

Hần để Lâm Vũ bắt đầu phát bóng về phía Thiếu Kiệt từ chỗ bị phạm lỗi. Ngay lập tức Thiếu Kiệt cầm bóng thì hai người bắt đầu áp sát hần, hai bên cánh lao vào Thiếu Kiệt, để lộ hai cánh trái phải không người chỉ có đồng đội của Thiếu Kiệt đang băng lên.

Hần dốc bóng hướng về phía khung thành đội Phùng Kiếm Nhất, đường bóng như theo sát bên chân phải rồi đột nhiên bóng lại được đẩy qua chân trái, hần dùng chân trái bằng má ngoài đưa bóng qua định thoát bằng bên trái, rồi đột nhiên bóng lại được di chuyển qua phải cũng bằng chân trái, không ai nhận ra trong tích tắc ấy đường bóng đầy điêu luyện của một cầu thủ thành danh ở kiếp trước được Thiếu Kiệt luyện tập thuần thục. lách mình qua phải thoát khỏi gọng kiềm, nhanh chóng chuyển bóng lên cho Lâm Vũ đang ở cánh phải.

Mọi người đang ngồi quan sát bên ngoài cũng ô lên vì một kỹ thuật chỉ được thấy trên tivi ở những trận đấu bóng đá thế giới. Một số giáo viên cũng ngỡ ngàng hưng phấn hẳn lên.

Lúc Này Phùng Kiếm Nhất cũng bỏ vị trí tiền đạo của mình, gấp rút lui về hỗ trợ hàng hậu vệ. Hai người bị Thiếu Kiệt lách người cũng đuổi theo hẳn. Thiếu Kiệt lại ra hiệu cho Lâm Vũ chuyển bóng về cánh trái, bây giờ lối chơi chuyển cánh ở hai bên là biện pháp hữu hiệu nhất.

Do động tác chậm, nên Lâm Vũ chưa kịp chuyển bóng đi, thì Phùng Kiếm Nhất đã xuất hiện trước mắt chặn lại đường bóng của hắn, Lâm Vũ kỹ Thuật cũng không đến nỗi tệ nên chuyển từ chuẩn bị trả về thành giữ bóng, giằng co với Phùng Kiếm Nhất.

Thiếu Kiệt vội trở về cách khá xa khung thành, ra hiệu cho Lâm Vũ chuyển bóng về phía mình. Trong nháy mắt từ khoảng cách không xa giữa sân là mấy Lâm Vũ đẩy bóng nhẹ về cho Thiếu Kiệt, bóng vừa lăn từ từ gần tới trước mặt Thiếu Kiệt bỗng nhiên chạy đà sút.

Không ai hiểu tại sao Thiếu Kiệt lại làm động tác sút ở khoảng cách này, họ cứ nghĩ là hắn không đột phá được làm động tác giả, nhưng đến khi bóng được Thiếu Kiệt sút đi. Phùng Kiếm Nhất chỉ kịp nhảy lên định phá đi đường bóng như không được.

Bóng đi một đường cong từ chân Thiếu Kiệt vẽ một độ cong hoàn mỹ vào góc chết phía bên phải khung thành một tiếng xoạt vang lên bóng nằm gọn trong lưới trước sự ngỡ ngàng của mọi người đang quan sát. Lúc này mọi người hoan hô làm náo động cả khuôn viên trường. Phùng Kiếm Nhất nhìn trái bóng trong khung thành tức giận nhưng không biết làm gì. Từ lúc Thiếu Kiệt đi bóng lừa người hắn đã thấy được rằng Thiếu Kiệt hẳn đá bóng rất giỏi nhưng không ngờ đến trình độ chính xác như thế này.

Bên ngoài hai người Ngọc Nhi và Nhã Oanh cũng nhìn Thiếu Kiệt đứng trong sân với ánh mắt say mê, những người trong nhóm Thiếu Kiệt thì lại trầm trồ miêu tả lại những gì mình vừa chứng kiến.

Ở đẳng cấp học sinh, việc thấy được một pha dứt điểm từ xa vòng cấm địa vào ngay góc chết khung thành, chỉ có thể nhìn qua những trận bóng đá siêu kinh điển ở các giải ngoại hạng, còn giờ đây họ nhìn thấy tận mắt mình một kỳ tích không hơn không kém.

Lâm Vũ lúc này chạy tới ôm lấy Thiếu Kiệt mừng rỡ như chính mình vừa mới ghi bàn, đối với Thiếu Kiệt lúc này hẳn mới thấy được thành quả của việc luyện tập một thời gian dài của sút phạt ở kiếp trước. Biết bao lần đá bóng kiếp trước, Hẳn thường sút phạt ở khoảng cách gần như thế này. Nên giờ đây hẳn mới có dịp tạo ra một kỳ tích trước những người đang theo dõi trận đấu.

- Anh Kiệt làm sao được thế sau này nhớ chỉ em với! anh đá hay vậy mà giấu nghề.

- Chú đừng tăng bốc, muốn đá được như thế chú phải bỏ thời gian tập luyện mỗi ngày ít nhất cũng một năm trời ấy. Trở về sân bọn nó sắp phát bóng lại rồi đó.

Trái bóng lúc này được trở lại vị trí giữa sân, hai bên lại sắp xếp đội hình của mình lại một lượt lần này Phùng Kiếm Nhất lại chuyển từ thế công sang phòng thủ, bởi qua cách đi bóng của Thiếu Kiệt hẳn không thể nào để một hậu vệ, như thế chẳng khác nào để Thiếu Kiệt tự do sút bóng vào lưới.

Bóng được chuyển từ người bên cạnh sang cho Phùng Kiếm Nhất khác với mọi lần là hẳn sẽ trả về phía sau mà chạy lên, Lần này hẳn tự mình dẫn bóng hướng về phía cầu môn của Thiếu Kiệt.

Thiếu Kiệt thấy vậy càng mỉm cười Phùng Kiếm Nhất khi thấy hẳn thi thố kỹ thuật đi bóng sợ mọi người đánh giá hẳn thấp hơn Thiếu Kiệt nên

lúc này đã nôn nóng muốn tấn công lấy lại mặt mũi.

Bình tĩnh ở lại không tiến lên Thiếu Kiệt bây giờ như một vị trung phong đảm nhiệm cướp bóng lại từ chân đối phương, để dành lại thế chủ động tấn công cho đội mình. Khả năng đeo bám quyết liệt và không ngại tranh chấp bóng của hắn làm cho Phùng Kiếm Nhất khó lòng xoay sở, dù cho khá tự tin vào kỹ thuật cá nhân của mình nhưng giờ đây hắn vẫn không qua mặt được Thiếu Kiệt.

Mọi người xung quanh lúc này cũng nhìn thấy một màn long tranh hổ đấu ở giữa sân, không ai biết rằng Thiếu Kiệt hắn vẫn đang đợi thời cơ tới. Vì Lâm Vũ và đồng đội chưa vào vị trí nên hắn mới dây dưa với Phùng Kiếm Nhất.

Bên Phùng Kiếm Nhất cũng không biết nên làm thế nào giữa lúc này, thì có một cầu thủ bên Phùng Kiếm Nhất đột nhiên rời bỏ vị trí của mình tới hỗ trợ cho hắn. Ngay lúc này Thiếu Kiệt làm ra một động tác lấy mũi giày chạm nhẹ vào phần thân bóng của Phùng Kiếm Nhất tạo thành một góc bốn mươi lăm độ, đưa bóng rời khỏi quỹ đạo đang có của mình.

Bóng rời khỏi mặt đất di chuyển qua bên phải, Thiếu Kiệt cũng xoay người từ trái qua phải. Nhưng lúc này chân trụ của hắn đã dính liền với bóng và đẩy bóng ra khỏi chân Phùng Kiếm Nhất hướng về phía cầu môn đối phương.

Phá thoát lấy bóng thoát người điệu nghệ một cách đẹp mắt, vừa thoát ra khỏi đó Thiếu Kiệt chuyền bóng cho cầu thủ đội mình bên cánh trái. Nơi mà đồng đội của Phùng Kiếm Nhất vừa rời bỏ vị trí.

Hậu vệ lúc này băng lên định lấy lại bóng, thì đồng đội kia lại trả bóng về cho Thiếu Kiệt. Ngay thời điểm này, phía trước hắn chỉ còn lại thủ môn, phía sau là Phùng Kiếm Nhất đang đuổi theo với ý đồ lấy lại bóng thì Thiếu

Kiệt lại giả vờ như chuyển bóng qua cho Lâm Vũ đang băng xuống khung thành.

Hai đồng đội của Phùng Kiếm Nhất bắt đầu lao tới, định lấy lại bóng thì Thiếu Kiệt chuyển bóng về lại cho người đồng đội cánh trái trống trải sau khi thoát khỏi hậu vệ. Không chần chừ một phút nào trái bóng được sút đi từ phía bên phải vào hướng cầu môn nơi mà Lâm Vũ đang băng xuống.

Một tiếng xoạt vang lên, Lâm Vũ đã kịp thời biến đường chuyển thành bàn thắng cho riêng mình. Tầm lười của đội Phùng Kiếm Nhất lại rung lên, lúc này âm thanh reo hò lại vang lên mọi người hưng phấn khi vừa mới nhìn thấy một màn kiến tạo bàn thắng mới.

Phùng Kiếm Nhất lúc này cũng bức bối dậm chân, nói gì đó với hai người đồng đội của mình. Lâm Vũ tuy lần này làm bàn thắng nhưng không như lúc đầu hẳn chỉ lại cạnh Thiếu Kiệt đập tay một cái.

Bên Phùng Kiếm Nhất bây giờ bị áp chế bởi tỷ số lại không làm gì được Thiếu Kiệt bởi giáo viên canh phòng quá gắt gao mà hẳn thì không thể tìm được góc khuất trong lúc tranh chấp với Thiếu Kiệt. Với phần hẳn cũng quá khinh địch không nghĩ rằng Thiếu Kiệt có thể chơi hay như thế.

- Anh Nhất giờ phải làm sao đây? thằng đó đá hay quá kiểu này bên mình thua mất, Cư Như tuyển thủ chuyên nghiệp.

- Mẹ giờ tìm bàn gỡ lại chứ sao tập trung hai bên cánh đá đi. Thằng này canh trung lộ rất qua, không thể nào đột phá được. Giờ chuyển qua đánh cánh hi vọng có thể thoát xuống cầu môn gần cầu môn là sút đi. Cứ phải chơi may rủi rồi đối phương ở một đẳng cấp khác với bọn mình.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 118: Mạnh Mối

Bên ngoài sân bóng, những người cổ vũ hoàn toàn chìm đắm trong hai pha làm bàn nên bàn thắng đầy kỹ thuật và việc kết hợp giữa đồng đội một cách đẹp mắt.

Một người thầy giáo đang đứng xem cũng trầm trồ.

- Không ngờ một trận đá bóng của học sinh là có những pha làm bàn đẹp như thế này. Tiếc là không có người quay lại mở bài viết cho mọi cùng xem.

Một người học sinh ở gần đó nghe thấy thế cũng hướng cuộc nói chuyện của hai thầy giáo kia nói.

- Có người quay lại đó Thầy, hình như có một số bạn học của Lâm Vũ ghi hình lại. Thầy có thể mượn xem thử xem biết đâu có.

Người thầy giáo nghe được như thế lúc này cũng vui vẻ nói

- Ừa để xong trận thầy hỏi xem sao.

Trên sân hiện tại, Phùng Kiếm Nhất đang đột phá từ hai cánh từ bên cánh trái di chuyển cùng bóng, cố thoát khỏi người đồng đội của Thiếu Kiệt. Thiếu Kiệt lui về trở thành tuyến hai hậu vệ giờ đây hai cánh trở thành đội hình hai hai, bắt buộc một trong hai cánh đều phải qua mặt được hai người còn trực diện khung thành thì trống trải nhưng bất cứ lúc nào cũng có thể đối mặt với bốn người.

Tình hình có thể thấy được giữa phòng thủ và tấn công có hiệu quả đều được dựa vào kỹ thuật và người dẫn đội. Hai tuyến phòng thủ đem cầu thủ của đội Phùng Kiếm Nhất khó bề xoay sở, chưa kể độ chính xác khi sút từ xa là rất thấp.

Tranh chấp diễn ra ở thế giằng co cho đến khi một người bên Phùng Kiếm Nhất vừa thoát được xuống phòng tuyến thứ hai vội vàng hướng cầu môn bên phía Thiếu Kiệt sút một đường bóng lên trời. người giáo viên làm trọng tài lúc này mới thổi tiếng còi kết thúc hiệp đấu tỉ số chung cuộc nghiêng về đội bóng khối lớp Thiếu Kiệt với tỷ số hai một. Mọi người lúc này cũng hụt hẫng giá như trận đấu kéo dài lâu hơn để được thấy những pha tranh chấp bóng đẹp mắt.

Nhưng thời gian của trận bóng mini như thế này, thường không kéo dài như ý mọi người, nó chỉ có thể cao lắm là hai mươi phút một hiệp, nên dù có muốn trận đấu kéo dài hơn nữa cũng không được.

Phùng Kiếm Nhất thua trận cũng bực bội cời áo ném xuống đất, mọi người lúc này cũng vây quanh chúc mừng cuộc. Nhã Oanh mới đưa ra ý kiến.

- thôi mọi người đi ăn mừng đi, dù sao cũng thắng trận đấu rồi.

- Giờ cũng trễ rồi để mọi người về đi hôm khác sẽ ăn mừng sau chứ mình còn một số việc bận, không thể nào tham gia đâu.

Lâm Vũ nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng biết được hẳn có việc gì bận nên cũng nói giúp hẳn.

- Tình hình mà giờ không về nhà là có chuyện đấy thôi dù sao cũng kết thúc rồi. Mà Công nhận Anh Kiệt đá bóng ở đẳng cấp cao thật đi làm cầu thủ chuyên nghiệp vẫn là được chứ đúng không mọi người.

Một người trong nhóm cũng tăng bốc trầm trồ khen ngợi Thiếu Kiệt.

- Ủ đúng rồi pha lấy bóng xoay người kia rồi pha sút bóng vào cầu môn khỏi chê chút nào, đúng là bọn người Phùng Kiếm Nhất kia chưa đủ tư cách đá bóng với anh Kiệt được.

- Mấy Chú thôi đi mấy cái kỹ năng này mấy chú tập luyện cũng được mà chỉ tốn thời gian thôi với mấy chú biết cầu thủ người ta tập luyện từ rất sớm không ít nhất là từ 8 tuổi đến 12 tuổi là sẽ vào trường năng khiếu rồi. Đời cầu thủ bạc bẽo như ca sĩ vậy không tồn tại lâu đâu. Nên đừng mơ mộng học cho tốt đi.

Thiếu Kiệt sau khi đổi lại đôi giày của mình cũng ôm túi xách lấy chiếc xe đạp ra khỏi trường. Thấy Thiếu Kiệt rời đi mọi người cũng giải tán dần, giờ cũng đã quá muộn so với thời gian về nhà hàng ngày của mọi người.

Nhóm của Phùng Kiếm Nhất nhìn dòng người bỏ đi không ai đoán hoài tới bọn hăn cũng lấy làm khó chịu, quy luật cuộc sống là thế bạn thắng mọi người vây quanh chúc tụng, bạn thua mọi người sẽ như thế im lặng không nhìn ngó tới.

- Mẹ nó không có nó tham gia thì mọi người thắng chắc. Tức thật!

- Mà không ngờ thằng Thiếu Kiệt nó đá bóng hay thế! Móa nó mới đầu sao nó nói hay lắm không tham gia mà, giữa chừng chạy vào làm cái gì!

Phùng Kiếm Nhất bây giờ không nghĩ đến vì hăn chơi xấu này nợ Thiếu Kiệt mới hải vào sân. Lúc Thiếu Kiệt vào sân mọi sự đã định sẵn là bọn người Phùng Kiếm Nhất có giở trò gì cũng bị phá giải. Một phần do nhóm của hăn biết được Thiếu Kiệt không phải dễ đối phó, phần còn lại là hăn đánh giá sai thực lực của đối phương rất nhiều nên mới dẫn đến việc thất bại lần này.- Thôi giải tán chuyện này từ từ tính phục thù sau. Mẹ nó hai lần thua chưa từng lần nào nhục như lần này!

Những người trong nhóm Phùng Kiếm Nhất lúc này cũng không có tâm trạng ở lại mà nghe vào mọi người nói ra nói vào. Sân trường lúc này trở về

dáng vẻ vốn có của nó sau giờ học, im lặng thanh bình những hàng cây xanh gió thổi lay động phát ra âm thanh xào xạc.

Không mất quá lâu để Thiếu Kiệt trở về nhà mình. Dù sao hắn vẫn cần có thứ cần phải quan tâm lúc này. Bật máy tính lên trong khi chờ đợi khởi động máy hắn bắt đầu đi tắm. Qua một chút vận động trên sân bóng của trường cũng làm hắn đổ mồ hôi dính vào trên áo, nên ai sau khi vận động xong cũng sẽ làm thao tác như hắn là hưởng thụ những giọt nước lạnh xối lên mình.

Đăng nhập vào ứng dụng chat trực tuyến Thiếu Kiệt tìm đến tên của Chu Tường kick vào bắt đầu cuộc hội thoại.

- Có Chuyện gì không anh Tường? em nghe tiểu Vũ nói anh cần trao đổi với em chuyện gì đó.

Không tới một phút bên kia hiện lên dòng tin nhắn.

- Đợi chú từ chiều đến giờ hôm nay về trễ hay sao giờ này vẫn chưa thấy tiểu Vũ qua bên anh thế?

- ừ trong trường có trận bóng nên em với tiểu Vũ cũng tham gia giờ mới về đến chắc thằng nhóc qua bên anh sớm thôi. Mà bên mình có việc gì gấp hay sao mà anh lại nhắn tiểu Vũ gọi em lên nói chuyện thế.

dòng tin nhắn gửi đi trong cuộc hội thoại tuy dài nhưng rất danh Thiếu Kiệt nhận lại được câu trả lời của Chu Tường.

- Chuyện em nói anh đã điều tra rồi. Hôm qua vừa có manh mối, dù sao chuyện này là cấp thiết nên anh mới gọi tiểu Vũ nhắn cho em lên đây. anh đã tìm ra người lấy cắp dữ liệu của website đưa ra bên ngoài rồi. Bên mình có một nhóm nhân viên chăm sóc khách hàng ấy, không hiểu sao cô ta làm sao mò ra được mật khẩu của nhân viên viết code nên vào máy anh ta copy toàn bộ dữ liệu đưa cho người nào đó.

- Nhân Viên đó giờ còn ở công ty? chuyện này anh phát hiện ra lúc nào?

Lúc này Thiếu Kiệt cũng giật mình để nhân viên chăm sóc khách hàng có được mật khẩu máy tính của nhân viên lập trình là việc hi hữu khó xảy ra. Mà Thiếu Kiệt cũng muốn biết tại sao Chu Tường lại phát hiện ra cô nàng này.

- Chuyện này anh chưa nói ai! Chỉ có anh với Tiểu Vũ biết! dù sao cô ta cũng chưa biết mình bị bại lộ. Lần trước xảy ra chuyện nên anh có cho người lắp camera ngầm theo dõi hoạt động của hai người lập trình viên. Chuyện anh cảm thấy khá bất ngờ là hôm nay khi hai người lập trình viên về hết chỉ còn lại bộ phận chăm sóc khách hàng làm ca tối, lúc đó cũng 2 giờ sáng anh với Tiểu Vũ đang nghiên cứu một số kế hoạch mà em gửi qua thì thấy phòng nhân viên lập trình bị mở ra. Nên anh với tiểu Vũ theo dõi từ đầu đến cuối dù thế anh cũng không bắt cô ta lại, anh cũng đang có một thắc mắc tại sao cô ta lại có được mật khẩu của người lập trình viên kia.

Đọc những dòng tin nhắn Chu Tường gửi cho mình, Thiếu Kiệt im lặng một lúc lâu rồi sau đó mới trả lời lại cho hẳn.

- Chuyện này khá thú vị đấy. muốn biết cô ta tại sao biết được mật khẩu thì có lẽ nên để cô ta nói ra là cách tốt nhất. Giờ mình không biết được cô ta là do người nào sai khiến hay đây là mục đích cá nhân nhằm đem lại lợi ích của cô ta.

Chu tường cũng suy nghĩ điều gì đó rồi gửi lại cho thiếu kiệt một dòng tin để xem nên làm gì.

- Vậy bây giờ mình xử lý cô ta sao đây? chứ nếu mà cứ để như vậy không ổn đâu.

- Được rồi chuyện này lát nữa em qua xử lý, còn việc nhân viên lập trình mà để lộ mật khẩu máy anh nên xem lại, người như thế sống trong nghề

này mà có thể để lộ cả mật khẩu mình thì nên xem có sử dụng nữa hay không.

Chu Tường thấy chuyện này vẫn là tương đối nghiêm trọng, ai cũng biết lập trình viên ngoài viết code còn phải học tập những gì, việc một người trong ngành IT mà lại để lộ mật khẩu của mình cho người khác biết được cũng là một việc nghiêm trọng.

- Được! anh sẽ tính đến anh ta lát nữa em qua thì đi thẳng lên phòng, anh cũng muốn biết tại sao cô ta lại có thể làm ra những chuyện này, lương thưởng bên mình cũng đâu có tệ.

- Chuyện lương thưởng không phải là vấn đề chính, nếu mà cô ta làm việc này cô ta cũng đã lường trước được sự việc khi bại lộ sẽ như thế nào. Em tin không ai muốn mất đi một việc làm tốt, lương cao để đổi lấy một hồ sơ đen, không thể làm việc ở nơi khác. Chắc chắn cô ta có điều gì đó cần phải biết mới mong giải quyết thỏa đáng.

Nghe Thiếu Kiệt gửi qua những dòng tin nhắn như thế Chu Tường cũng đồng ý với nhận định đó, bởi hẳn thay mặt trả lương cho Thiếu Kiệt ngoài việc lương cố định ca tối còn có thưởng mỗi tháng không phải là ít, ai có thể tìm được một công việc mà có lương thưởng cao lại công việc nhẹ nhàng, tuy nói làm bộ phận chăm sóc khách hàng buổi tối có phần hại sức khỏe, nhưng Thiếu Kiệt đã đưa ra mức lương khá xứng với sức khỏe của người làm ca đêm bỏ ra.

Nếu một người làm việc buổi sáng chỉ được lương cố định là ba triệu, thì người làm ca tối lại là gấp đôi tiền ca sáng, cái công việc làm ca tối ở đây lại là nơi thu hút người khác. Bao nhiêu người chủ động bỏ ca sáng để làm việc ca tối, nhưng vẫn không được lọt vào danh sách vì điều kiện khắc khe của Thiếu Kiệt hẳn đưa ra.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 119: Lo Lắng

Kết Thúc đối thoại với Chu Tường qua những tin nhắn trong ứng dụng chat trực tuyến Thiếu Kiệt ngồi im lặng suy nghĩ điều gì đó. Trong kinh doanh bảo mật thương nghiệp là điều tối trọng yếu nhưng đôi khi lòng người vẫn không thể dò xét hết được, có thể bây giờ với hãn Trương Hạo, Chu Tường, Nhã Kỳ, và Phan Nguyệt đều là những người chịu trách nhiệm cho những đầu não kinh doanh của hãn, tuy hiện tại chưa có chuyện gì xảy ra nhưng cuộc sống luôn thay đổi không phải lúc nào họ cũng cứ mãi toàn vẹn với những gì hãn muốn.

Đơn giản họ làm cho Thiếu Kiệt vẫn dựa trên lợi ích và kiến thức cần bổ sung nhưng chưa biết chừng đến một lúc họ lại có những dự định riêng của mình, Lúc đó cơ cấu vẫn phải thay đổi. Không ai nói trước điều gì sẽ xảy ra đó là tương lai còn hiện tại họ vẫn chỉ là người đứng đúng nghĩa, ràng buộc nhau bởi lợi ích.

Hoàng Lâm Nhu về đến nhà từ khá lâu, làm những đồ ăn tối cũng được một lúc, thấy Thiếu Kiệt trầm tư suy nghĩ như có điều gì đó khó nói mời tiến đến vỗ vai hãn nói.

- Làm gì mà trầm tư như thế? có chuyện gì à nói mẹ nghe xem nào?

Thiếu Kiệt lúc này mới nhận ra mẹ hãn về từ lúc nào. Có lẽ hãn quá chú tâm vào đọc và trả lời những tin nhắn của Chu Tường nên đã quên đi những gì diễn ra xung quanh.

- Ủa mẹ về từ lúc nào vậy? con không biết luôn đấy.

- Mẹ về từ này giờ rồi. Có chuyện gì mà suy tư thất thần dữ vậy việc kinh doanh có vấn đề à? Nói mẹ nghe xem, có thể mẹ không có cái nhìn kinh doanh như con nhưng để cho góp ý thì mẹ vẫn có thể đấy.

Nghe mẹ mình nói như thế Thiếu Kiệt biết người trong cuộc lúc nào cũng không tìm ra giải pháp, còn người bên ngoài thì nhìn sự việc với một góc độ khác, nên họ dễ dàng nhận ra được đâu là phương pháp hợp lý nhất cho mình.

- Chuyện là con khó quyết định, việc kinh doanh bây giờ con chia làm cho bốn người mà giờ đôi khi có những việc xảy ra con không thể trực tiếp quản lý hết được, mà con người thì luôn thay đổi. Giờ con đang phân vân nếu ôm hết vào người hay là vẫn dựa trên tin tưởng mọi người tiếp tục tin tưởng giao hết toàn quyền cho mọi người.

Hoàng Lâm Nhu nghe được suy nghĩ của Thiếu Kiệt nói ra, cũng im lặng một chút, mới nhìn hần mà trả lời.

- Con cứ thử nghĩ ngược lại một chút lúc con mới khởi đầu tại sao họ lại đồng ý vẫn liêu mình theo con bắt đầu sự nghiệp, con nên nhớ lúc đó con không có gì đâu đấy nhé, tiền lương cũng chỉ bằng vài chỗ khác, sao họ không chọn nơi khác làm mà lại chọn làm việc với con.

Thiếu Kiệt bây giờ mới chợt nhớ đến ngày đầu tiên hần cùng với Chu Tương với Nhã Kỳ bắt đầu phỏng vấn. Nếu họ khi biết mình là chủ một người không bằng tuổi họ, không có kinh nghiệm cuộc sống nhiều như hai người vậy vì sao hai người họ vẫn theo mình, đâu phải chỉ riêng nơi này là công việc duy nhất, đối với hai người có thể làm ở bất cứ đâu họ có bằng cấp có chuyên môn được đào tạo. Vậy tại sao họ lại chấp nhận lẫn lộn với công ty nhỏ bé mới thành lập chưa tới một tháng. Những câu hỏi bắt đầu hiện ra trong đầu Thiếu Kiệt. Bây giờ Hoàng Lâm Nhu mới nói thêm.

- Con nên nhớ trải qua hoạn nạn mới có được thành công, những người đi cùng con khi con gặp khó khăn mới là người gắn bó với chính con, bởi họ tin tưởng với những gì mình đã chọn, cũng như câu đã dùng người thì đừng nghi ngờ nếu nghi ngờ đừng dùng người. Có thể bây giờ con giao mọi thứ cho những người đó, con chỉ đứng phía sau hoạt động, nhưng họ biết con vẫn là lựa chọn con đường phát triển cho chính mình lẫn sự nghiệp của họ. mọi người gắn liền với những suy tính và chiến lược con đưa ra dù con đúng hay sai họ vẫn đi theo nên mới được như hiện tại. Có thể nói con là thuyền trưởng thì họ là những người thủy thủ đem chiếc thuyền của con đưa ra ngoài biển lớn, giữa thuyền trưởng và thủy thủ đoàn phải có một sự phối hợp ăn ý mới đem chiếc thuyền ấy đi xa được. Mẹ chỉ có thể góp ý như thế việc lựa chọn và quyết định vẫn thuộc về con.

Những gì Hoàng Lâm Nhu nói bây giờ như đánh thức Thiếu Kiệt, hẳn đang quá lo lắng khi mà có một người lại làm bất lợi cho công ty thì không có nghĩa là mọi người đều làm, Chu Tường và Nhã Kỳ còn có Trương Phàm, tại sao mới đầu lại liều theo hẳn, nếu hẳn thất bại họ có được như ngày hôm nay, Giờ phút này hẳn thật sự suy nghĩ thấu đáo mọi chuyện.

Ngay từ lúc đầu hẳn thay đổi cũng đã làm vận mệnh hẳn kéo theo nhiều người, giờ đây hẳn hiểu thêm một đạo lý không phải bất cứ người nào cũng bỏ ra cái giá lớn đều liều mạng, một khi bạn không có được niềm tin từ người mà bạn muốn hợp tác thì không bao giờ thành công.

- Mẹ nói con đôi khi cứ lo nghĩ thái quá, không phải lúc nào mọi thứ đều giống như suy nghĩ của con đâu cứ thoải mái vung tay mà làm, có thất bại thì mới có thành công, không ai không trải qua một lần thất bại trong đời, nhưng cái quan trọng là con phải biết nhìn nhận thất bại đó ở điểm nào mà sửa chữa khắc phục nó từ đó rút ra kinh nghiệm cho bản thân mình.

- Mẹ nói cũng đúng. Nhưng có nhiều chuyện hiện tại con sắp xếp có chút khó khăn nên con sẽ từ từ chinh đốn lại. Dẫu sao mẹ cũng nói đúng mọi người lúc đầu đi theo con thì đã là người một nhà. Con đã giao hết cho họ

những gì cần thiết thì lúc này cũng không nên dẫn đo suy nghĩ nhiều. Lúc đầu nếu không tin tưởng thì đừng giao việc giờ tự nhiên lại thấy bất an vì chuyện không đâu.

Hoàng Lâm Nhu thấy hần hiểu ra vấn đề cũng lắc đầu cười nói.

- Sao chuyện gì mà lại phải dẫn đến lòng tin bị đánh đổ như thế nói mẹ nghe nào, xem việc đó nghiêm trọng ra sao mà từ một người tin tưởng mọi người lại lung lay ý chí như thế.

Bây giờ hần mới kể cho Hoàng Lâm Nhu nghe những gì xảy ra, dù sao mẹ hần cũng biết hần công ty hần như thế nào nên giờ có nói ra thì bà cũng không ngạc nhiên lắm.

- Chuyện là công ty bên bộ phận của Chu Tương đạo gần đây có người lấy cắp, một số dữ liệu bán tin tức ra ngoài, Hiện tại cũng có được manh mối, nhưng việc phát hiện ra người đó cũng làm cho con lo lắng đến những tình trạng xấu nhất. Mẹ cũng biết rồi đó trong kinh doanh thì bí mật thương nghiệp là điều tối trọng yếu mà bị đánh cắp bán ra ngoài thì con phải có nghi ngờ, Dù sao lòng người thì không thể nào lường trước được.

Nghe được Thiếu Kiệt kể rõ tại sao hần lại lo lắng. bây giờ Hoàng lâm Nhu cũng trầm mặc một lúc lâu rồi mới nói với Thiếu Kiệt.

- Có thể mẹ không biết được bí mật kinh doanh đó có tầm quan trọng như thế nào, nhưng mẹ sẽ phân tích ở một góc độ khác cho con thấy. Nếu người đánh cắp bí mật kinh doanh theo con nó thì đúng là nghiêm trọng thật nhưng nếu họ bị ép buộc hoặc là có điều gì đó khó nói thì lại là chuyện khác. Con thử nghĩ xem đâu ai lại muốn đánh đổ chén cơm của mình, mẹ sẽ không nói đến nếu người đó thật sự là một con người suy nghĩ thiện cận chỉ nhìn cái lợi ở trước mắt.

- Điều này thì con biết nhưng cô ta con cũng chưa gặp mặt trực tiếp nói chuyện nên cũng không biết mục đích chính là gì. Lát con phải qua bên

Chu Tường gặp mặt cô ta xem coi đây là vì việc gì cô ta lại làm như thế.

Hoàng Lâm Nhu lúc này cũng gật đầu thấy Thiếu Kiệt xử sự như thế không làm ồn ào lên thì cũng nói.

- Nếu đó là một cô gái chắc chắn mẹ tin cô ta có điều gì đó khó nói, bởi phụ nữ thường rất có cái nhìn sâu sắc, bởi họ không dễ từ bỏ một công việc và cho dù có chán nản như thế nào về công việc người phụ nữ vẫn im lặng bảo toàn công việc của mình, chỉ trừ khi nào họ bị dồn ép đến mức độ nào đó mới phải nghĩ đến những chuyện tiêu cực thôi, Con nên hỏi người ta rồi suy xét cẩn thận nếu không mất gì quan trọng lắm thì vẫn có thể cho cô ta một cơ hội cũng được tha được thì tha.

Sau một lúc Thiếu Kiệt suy nghĩ những lời Hoàng Lâm Nhu nói. Đúng là với hắn những phần code hay tập tin bị sao chép không đến nỗi quan trọng lắm, vì hắn cũng là người đi sao chép lại ý tưởng và viết lại những đoạn code của người khác.

Nếu bây giờ có người lấy cắp đi cũng không phải là vấn đề quan trọng lắm hắn đã có đủ những thứ hắn muốn và đang triển khai kế hoạch khác thì cho dù có mất code hay tập tin thì cũng không ảnh hưởng mấy đến hắn. Người đi trước luôn là người kiếm lợi nhiều nhất, giờ đây có người khác cạnh tranh, vẫn là lẽ đương nhiên.

- Vâng con sẽ xem xét thật chu đáo rồi mới đưa ra quyết định cuối cùng. Mà Thôi cũng không còn sớm con qua bên Chu Tường giải quyết mọi chuyện xong sẽ về nhà ăn cơm.

- ừ đi sớm về sớm. nên nhớ quyết định của con ảnh hưởng như thế nào, và sự tin tưởng với người đi cùng mình là quan trọng nhất.

Thiếu Kiệt! rời khỏi ghế bước ra khỏi nhà lấy chiếc xe đạp của mình bắt đầu chạy qua đến công ty. Chỉ để Hoàng Lâm Nhu đứng đó nhìn theo hắn lắc đầu mỉm cười nói thầm chỉ một mình bà biết.

- Con còn nhiều thứ phải học lắm cứ từ từ vậy.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 120: Truy Vấn

Không mất bao lâu Thiếu Kiệt đã tới công ty đem xe đạp dựng vào bãi giữ xe. Đi vào trong bộ phận của Chu Tường. Người Bảo vệ định ngăn lại Thiếu Kiệt thì một người Bảo vệ gần đó nói.

- Chú mày định làm gì thế? định muốn bị trả về công ty à?

- Cái gì trả về công ty hần đâu phải nhân viên đâu mà lại vào công ty giờ này. người lạ mà.

Người bảo vệ thanh niên cũng ngạc nhiên hỏi lấy bác bảo vệ đã ngăn mình lại. Nghe thế người bảo vệ này mới đánh hần một cái.

- Chú đừng có đại nhìn thẳng nhóc như vậy chứ bọn sếp ở đây đều nghe lời hần đấy. May mà tao thấy không bị trả về công ty cũng không hiểu tại sao.

- Gì ghê vậy thẳng nhóc mới có bao nhiêu tuổi? sao mấy tên sếp ở đây lại nghe hần.

Người bảo vệ lúc này mới thở dài một hơi nói.

- Người so với người tức thật, tao làm ở nhiều nơi lần đầu tiên tới đây là lúc nơi này mới mở ra nên cũng biết đôi chút quen biết Trương Hạo cũng đôi chút, thẳng nhóc đó là chủ của mấy cái công ty rồi đó chú đừng có đùa.

- Mà chú quen biết với Trương Hạo sao không xin vào trong công ty mà làm lại ở ngoài đây làm bảo vệ cố định làm gì.

Thì ra người người bảo vệ ngăn lại người thanh niên là chú của Trương Hạo, hẳn thấy ông làm việc ở trường cũng không được bao nhiêu tiền lương, nên kéo ông qua làm bảo vệ cho công ty cho hẳn đỡ một chút việc.

- Tao làm gì có kiến thức đâu mà vào làm, mà chú mày hình như cũng tốt nghiệp đại học lại đi làm bảo vệ, hay để tao giới thiệu mày với sếp lớn nhé dù sao tao cũng quen biết một hai đấy.

- Người thanh niên bảo vệ kia cũng im lặng không nói gì nhìn theo hướng của Thiếu Kiệt rời đi, như là ra quyết định gì đó.

Thiếu Kiệt qua một số hành lang lên tới phòng của Chu Tường mở cửa đi vào. Lúc này Lâm Vũ cũng ở trong phòng Chu Tường đang làm việc. Thấy Thiếu Kiệt đi vào hẳn vội nói.

- Anh Kiệt video của anh đang làm nóng diễn đàn trên trường lắm luôn đó.

Chu Tường cũng cười cười nhìn hẳn nói.

- Chú mà đi làm cầu thủ khỏi chê nếu không phải xem video thấy anh cũng không tin chú đá bóng hay thế. Không đi làm cầu thủ uống thật đấy.

Thiếu Kiệt hẳn cũng ngạc nhiên vì những gì mình vừa nghe được nên hỏi Lâm Vũ

- Cái gì mà video với đá bóng ở đây? Hai người nói cái gì không hiểu gì hết.

Thấy thế Lâm Vũ cũng cười nói.

- hồi chiều đá bóng em có nhờ bạn học cùng lớp ghi lại. mới vừa up lên mạng đăng trên diễn đàn, giờ video anh đá bóng nhiều người xem qua trời.

- Thôi được rồi vào chuyện chính đi, anh Tường đưa em bộ hồ sơ về cô ta một chút trong lúc đó Tiểu Vũ em mới cô ta lên đây cho anh đi.

Nói rồi Thiếu Kiệt ngồi xuống bộ bàn ghế để trong phòng của Chu Tường. Còn Chu Tường thì lấy từ bàn mình bộ hồ sơ đưa về Thiếu Kiệt. Nhìn qua thông tin ghi trên hồ sơ Trịnh Chi kèm cả hình ảnh và những thông tin cần thiết như học vấn các kinh nghiệm đã có.

Hồ sơ Trịnh Chi không có vấn đề gì đáng nói, ngoại trừ cô ta không phải là người của Lưu Minh, là dân nhập cư làm việc và sống trọ ở Thiên Hoa. Thời gian làm việc của Trịnh Chi cũng khá tốt. Từ lúc bắt đầu công việc tới bây giờ cô có tác phong làm việc khá tốt. Đọc sơ lượt một lần bộ hồ sơ, hắn đặt xuống vì tiếng gõ cửa bên ngoài.

Chu Tường lúc này mới hướng ngoài cửa nói.

- Vào đi

Trịnh Chi ra vẻ thắc mắc nhìn Chu Tường hỏi, lúc này cô cũng không nhận ra trong phòng có người khác chỉ đang nhìn Chu Tường đang đứng hỏi.

- Sếp gọi em có việc à.

- Cô Ngồi đi, không có việc thì tôi lại gọi cô lên đây à. Chu Tường cũng cảm thấy khó chịu với việc Trịnh Chi làm bộ như không biết chuyện gì xảy ra. Bây giờ Thiếu Kiệt mới nhìn Trịnh Chi nói.

- Là tôi gọi chị lên đây có việc đấy? Chu Tường cho cô ta xem lại camera đi.

Chu Tường bắt đầu lấy máy tính xách tay của mình để trên bàn mở đoạn video lên rồi nói.

- Cô ngồi xuống mà xem đi.

Trịnh Chi bây giờ ngơ ngác, nhìn vào những gì đoạn video đang phát. Ngay lúc này căn phòng im lặng, không phát ra một tiếng động. Chu Tường không nói gì ngồi xuống bên cạnh Thiếu Kiệt. Đợi cho Trịnh Chi xem hết đoạn ghi hình Chu Tường mới nhìn cô rồi nói.

- Chị có gì để nói? Tại sao chị lại vào phòng lập trình mà sử dụng máy của lập trình viên.

Trịnh Chi không nói gì ngồi im bất động trước màn hình Laptop, thấy thế Chu Tường cũng khá nóng nói.

- Chị nói đi chứ không nói được điều gì hay sao?

Bây Giờ Thiếu Kiệt mới nhìn Trịnh Chi nói.

- Có lẽ cô làm ở đây khá lâu cũng biết cách đối xử ở đây với mọi người. Tôi đã xem qua hồ sơ của cô. Ngoại trừ cô làm việc tại đây hiện tại dưới quê vẫn còn người thân mà theo tôi thấy cuộc sống ở đó cũng không phải là tốt lắm. cuộc sống ở đó tôi cũng có biết sơ qua một chút, nếu không cô cũng chẳng cần một mình lặn lội vào trong Lưu Minh này tìm cách sinh nhai.

Trịnh Chi nghe được Thiếu Kiệt nói ra những lời như thế cũng trầm mặc, hơn ai hết cô hiểu được, việc chăm sóc khách hàng ở đây khá tốt chỉ là gọi điện thoại hoặc trả lời câu hỏi hay hướng dẫn người mới sử dụng chức năng của website là việc khá đơn giản. Mà Lương làm ở đây lại khá tốt chưa kể đến tiền thưởng của nơi này cũng là một số tiền lớn.

- Việc quyết định chị làm tiếp hay không cũng phụ thuộc ở tôi, nếu câu trả lời của chị làm hài lòng được tôi, thì tôi sẽ xem lại. Việc lần trước chắc hẳn cũng là chị làm đi. Vậy chị có thể cho tôi biết lý do chị làm như vậy.

Trịnh Chi bây giờ mới hít thở sâu một hơi, rồi nhìn Thiếu Kiệt trả lời.

- Tôi đoán không lầm thì mọi người ở đây vẫn là nhân viên của cậu kể cả sếp Chu Tường nên tôi cũng không có gì để nói. Đúng vậy chuyện lần trước cũng là do tôi làm tôi không nghĩ mọi người lại phát hiện ra điều này. Nhưng tôi làm việc này chỉ vì bất đắc dĩ, tôi cũng không phải ngốc mà tự đập đổ chén cơm của mình. Tôi cũng đã từng làm việc chăm sóc khách hàng ở một số nơi, ngoài công việc này tôi cũng không thể nào làm thêm công việc nào khác, lương thưởng ở đây lại cao hơn những nơi khác, lại có một ông chủ tốt bụng như cậu vậy.

- Mọi thứ có vẻ như cô điều biết vậy tôi chỉ cần lý do vì sao cô lại lấy đồ của công ty mà đưa ra ngoài?

Thiếu Kiệt hỏi lại câu hỏi của hắn nguyên do không ai biết, nếu như những người khác có thể để cho nhân viên mình nghĩ việc mà không cần lý do, nhưng đối với hắn, chuyện này lại là chuyện bất thường nếu hắn kinh doanh buôn bán thì đó là một chuyện khác.

Nhưng hắn đang kinh doanh một thứ được tạo nên từ chính bàn tay hắn nếu không phải người trong ngành nghề liên quan cho dù có lấy được những gì từ công ty vẫn không thể nào ứng dụng được mà với Trịnh Chi lại khác, vì sau khi cô lấy đi các file thì hắn lại có đối thủ cạnh tranh trên lĩnh vực này

- Cô nên biết những thứ này tôi tạo ra được cũng hủy nó được, cũng như công việc cô đang làm. Nếu tôi muốn thì chỉ cần một vết đen trong hồ sơ thì cô không thể làm ở những công ty lớn được và có chăng chỉ đi làm những ở nơi tư nhân mà cũng không được trọng dụng. Và tôi chắc sau lưng chị có người ngầm ngầm thao tác chuyện này. Tôi nói không sai chứ?

Trịnh Chi lúc này cũng gật đầu đồng ý, Thiếu Kiệt đã nói như thế cô cũng không còn cách nào khác. Cô biết những gì Thiếu Kiệt nói không phải

là giả chỉ cần ở đây hẳn có lưu lại hồ sơ với Trịnh Chi khi đi làm ở những nơi công tác mới sẽ cần xác nhận ở công ty đã làm việc. Chỉ cần như thế cô ta cũng khó có thể làm việc ở nơi chính quy.

- Đúng vậy việc này tôi không biết vì sao những người đó lại liên hệ được tôi. Lần đó dưới quê gọi điện lên báo mẹ tôi bệnh cần mổ gấp mà nhà lại không có tiền. Mọi người trong gia đình bắt đầu vay mượn mọi nơi. Nhà bắt đầu thiếu người khác một số tiền lớn.

Chu Tường nghe Trịnh Chi nói như thế cũng cau mày nhìn cô ta hỏi.

- Vậy thì liên quan gì việc cô đánh cắp dữ liệu của công ty ra ngoài. Cô nên nhớ đối với người ngoài những dữ liệu này hoàn toàn không sử dụng được nếu không có kiến thức chuyên môn, Mà chính tôi phải mất thời gian khá lâu để có thể hiểu được những gì cậu ta viết ra.

- Tôi không biết mọi việc mới đầu những người đó cho tôi trả tiền mỗi tháng, nhưng đến khi một lần tôi chậm trả tiền cho họ anh tôi có nói với họ tôi có làm ở trang web thì họ bắt đầu không cho trả chậm nữa. Thay vào đó họ nói chỉ cần tôi lấy được dữ liệu của lập trình viên thì họ sẽ dựa vào giá trị của dữ liệu mà trừ nợ. Chuyện này tôi cũng không hiểu tại sao họ làm vậy nhưng vì số tiền quá lớn nên tôi đành làm liều.

Thiếu Kiệt lúc này mới suy nghĩ điều gì đó rồi hỏi Trịnh Chi.

- Cô thiếu họ bao nhiêu và lần trước họ định giá tài liệu cô đưa ra là bao nhiêu?

- Do mẹ tôi cần phải mổ tim nên cần một số tiền khá lớn, cụ thể là mẹ tôi bị hẹp tim và động mạch chủ, mà tiền ca phẫu thuật lên đến gần 100 triệu lần trước những tài liệu lấy ra được họ định giá cho tôi là 50 triệu, tôi cũng không biết những dữ liệu ấy với giá thành cao như vậy. Nên cũng khá sợ chuyện này bị mọi người trong công ty biết.

Thiếu Kiệt nghe thế cũng trầm mặc, hắn không biết được lần trước mình đã mất đi bao nhiêu dữ liệu, nhưng hắn biết chắc chắn họ không hiểu được cách viết của mình nên mới định giá cao như vậy.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 121: Viễn Cảnh Xấu Nhất

Cầu cất giữ nguyệt phiếu đầu tháng đề cử lên bảng nhé mọi người thank nhiều nhiều...

Chu Tường cũng giật mình hắn không ngờ những dữ liệu mất đi đáng giá đến như thế, Hắn thấy việc viết code của trang web khá dễ dàng nhưng hắn hoàn toàn không nghĩ đến hắn viết tương đối dễ vì trên khung sườn đưa ra của Thiếu Kiệt còn nếu để một người viết lên bởi sự suy nghĩ và tính toán rất lâu thậm chí còn có thể không thực hiện được.

Nghe đến giá tiền mà cô ta nhận được từ lần đưa các dữ liệu ra ngoài hắn cũng nổi giận đứng dậy nói.

- Năm mươi triệu! cô có biết năm mươi triệu để đổi lấy những dữ liệu đó thì mọi người trong công ty và cả công ty tổn thất bao nhiêu không? Đã vậy cô còn lại làm lần thứ hai này là sao? cô định bán hết mọi người trong công ty mới vừa lòng à.

Lúc này Trịnh Chi chỉ biết cúi đầu, những giọt nước mắt bắt đầu rơi ra.

- Chuyện lần này là tôi bất đắc dĩ tôi bị họ nói phải lấy thêm một lần nữa để họ so sánh sau đó sẽ trừ hết nợ nếu không thì họ sẽ tố cáo tôi với công ty đã lấy cắp dữ liệu. Lúc đó tôi không ngờ lần đầu khi đưa dữ liệu cho họ bị họ ghi âm quay hình ảnh lại nên tôi bị ép buộc. Họ còn nói nếu xong lần này họ sẽ hủy hết chứng cứ và trừ đi khoảng nợ còn lại. Nên tôi mới làm liều không ngờ mọi người có đặc lại camera mà lần này tôi chỉ coppy một nửa dữ liệu đang lưu trong máy tôi sợ ảnh hưởng tới công ty nên không coppy hết tài liệu tôi vẫn mang bên người chưa chuyển cho họ.

Nói rồi Trinh chi lấy từ trong túi mình, một ổ cứng nhỏ bằng bao thuốc lá để trên bàn. Thiếu Kiệt bây giờ suy nghĩ điều gì đó cầm lấy ổ cứng đưa cho Chu Tường kiểm tra, sau một lúc lâu Chu tường mới gật đầu nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Chỉ được một phần hai so với toàn bộ mã code

Thiếu Kiệt đợi Chu Tường kiểm tra xong toàn bộ dữ liệu trên ổ cứng ngoài mới hỏi Trinh Chi.

- Vậy tại sao chị lại có mật khẩu máy vi tính của lập trình viên?

- Mới đầu khi họ nói tôi cũng có thử qua như thấy máy tính có đặc mật khẩu nên cũng không có cách nào liên lạc với họ thì không có phương thức chỉ có họ liên lạc cho tôi thông qua số điện thoại không biết làm cách nào nên trong giờ làm đợi lúc vắng người tôi bắt đầu tìm cách vào máy tính mà không cần mật khẩu thì trên mạng có rất nhiều cách, nên tôi thử và vào được máy tính mới đầu có chút rắc rối vì tôi không quen những chuyện như thế này như sau đó lại thấy thú vị.

Thiếu Kiệt biết để vào máy tính có mật khẩu mà không để lại dấu vết có rất nhiều cách, nhưng quan trọng nhất là người đó phải thao tác đúng những gì được hướng dẫn mới làm được.

Hơn ai hết hẳn biết, những hệ điều hành hiện tại có nhiều lỗ hổng bảo mật như thế nào, cũng không phải là trên mạng không có hướng dẫn mà nó là rất nhiều nhưng quan trọng đọc hướng dẫn mà rút ra kinh nghiệm là hoàn toàn khác.

- Vậy là chị vào được máy lập trình viên nhưng sao chị không nghĩ đến tại sao họ lại cần dữ liệu mà không cần chị trả lại tiền đã mượn?

- Chuyện này thì tôi cũng không biết được, vì trước đây vẫn còn cho tôi trả chậm vẫn tính lãi xuất. Từ khi biết tôi làm cho công ty họ lại không cho

trả chậm mà bắt tôi trả một lúc mà có lúc tưởng chừng như tôi suy sụp thì có một người gọi tôi ra. Hỏi về bộ phận thiết lập trang web của công ty ra sao rồi nói nếu tôi lấy được dữ liệu họ sẽ trừ hết nợ, tôi mới đầu cũng không chịu nhưng họ cứ thúc ép trả nợ cho bằng được, mà nhà tôi thì lại không có tiền nên tôi mới

Lúc này Thiếu Kiệt cũng hiểu cô gái này cũng chỉ là con cờ nạn nhân của người khác sai bảo, chắc chắn người muốn những dữ liệu này đang muốn mở một trang giao dịch giống như của hắn.

- Bọn họ tại sao không để lại liên hệ cho chị? mà những người đó bao lâu sẽ gọi điện để biết chị đã có được dữ liệu?

- Cứ cách vài ngày họ sẽ gọi một lần sáng hôm kia họ gọi tôi có thể khoản mai hay một họ sẽ gọi lại, tôi cũng không biết những người đó thuộc tổ chức gì, nhưng lần trước sau khi đưa dữ liệu cho họ thì hai tuần sau họ cho chạy web giống mình nên tôi mới biết được mục đích của những người đó là cạnh tranh với công ty, nên lần này tôi sợ họ có được hết tài liệu sẽ làm ảnh hưởng việc kinh doanh nên chỉ copy một nửa. Thiếu Kiệt lúc này cũng nhìn cô lắc đầu cười.

- Chị sai rồi cho dù chị có không muốn làm họ vẫn sẽ uy hiếp chị tiếp tục lấy cắp dữ liệu của công ty, bởi họ biết chị hiện tại ở công ty làm việc thì họ sẽ còn lợi dụng.

Lúc này Trịnh Chi cũng nhìn Thiếu Kiệt lắc đầu thở dài.

- Nhưng mà tôi bị cậu phát hiện như thế này thì chắc cũng không ảnh hưởng gì đến công ty sau này. Tôi dù gì cũng sẽ bị đuổi mà., họ cũng không uy hiếp được tôi chuyện gì.

- Chị nghĩ hay nhỉ, sau bao nhiêu thiệt hại của chị cho công ty, chị muốn nói nghĩ là nghĩ sao? chị không thấy có trách nhiệm với những gì mà chị đã làm à?

Ngay cả Chu Tường và Lâm Vũ lúc này cũng nhìn Thiếu Kiệt bằng ánh mắt ngạc nhiên. Thiếu Kiệt có ý nghĩ gì thì mọi người không hiểu được, mọi ý kiến của hắn đều hoàn toàn có thể nói là khiến người khác bất ngờ, thường những trường hợp này nếu là một người khác sẽ để Trịnh Chi nghĩ việc thay vào đó sẽ bồi thường thiệt hại những gì đã tổn thất.

- Mọi người đừng nhìn tôi với cặp mắt như thế! không gì là không thể? có thể mọi người không tin nhưng nếu ai mất đi một thứ gì đó đều muốn người khác bồi thường các thứ, nhưng thứ đã mất đi rồi không thể lấy lại. Nhưng đó với người khác còn với tôi sàן giao dịch vàng hiện tại chỉ làm một bước nhỏ trong việc kiếm nguồn vốn ban đầu. Nó sẽ không tồn tại lâu dài bởi khi món hời này quá lớn, việc không kiểm soát được thuế nó sẽ bị ngưng hoạt động. nên nó chỉ là bước đệm cho tôi làm những việc khác thôi. Mà Chu Tường cũng vừa mới nhận từ tôi một dự án chưa công khai sắp tới.

Bây giờ Chu Tường cùng Lâm Vũ cũng gật đầu, mấy ngày này hắn nhận dự án sau khi coi xong cũng lấy làm khó hiểu vài phần. nhưng giờ đây Thiếu Kiệt nói ra những điều vừa rồi cũng đã đem những thắc mắc của hắn được giải tỏa.

Đối với sàן giao dịch vàng hiện tại mỗi ngày doanh thu tương đối cao, mà vòng xoay chuyển tiền bạc mỗi ngày trên những giao dịch là rất lớn, Chu Tường hiểu nếu chỉ cần một chút tiền không đúng hoạt động trên trang web sau vài lần nó hoàn toàn được tẩy trắng hoàn toàn chưa kể đến những thành viên dựa vào trang web thu lại tiền mặt mà không phải qua thuế cũng tương đối nhiều.

- Nhưng nếu để cô ta làm việc tiếp tục thì chưa biết chừng sẽ làm ảnh hưởng lớn hơn cho công ty sau này?

Chu Tường nói ra những suy nghĩ ngờ vực cho Thiếu Kiệt nghe để cảnh báo, vì thường những chuyện này có thể lặp lại. Nên thường những người

đã có lí lịch không tốt về vấn đề này sẽ không được tuyển dụng, hoặc có thể dẫn đến tình trạng phát triển cho mức độ phạm tội.

- Đôi khi có những thứ nếu càng làm lớn chuyện vẫn thật sự không tốt cho lắm. Nếu hôm nay cô ta bị sa thải với hồ sơ làm việc như thế ở công ty, liệu có nơi nào dám nhận? cô ta cũng phải mất thời gian để tìm được những việc không có cần bằng cấp kinh nghiệm, mà những việc đó thường là lao động tay chân. Viễn cảnh xấu nhất là có thể trở thành nạn nhân mới cho những nhà hàng như Phan Nguyệt đã từng. Nếu cái vòng lẩn quẩn này cứ tái diễn, một người có gánh nặng gia đình như Trịnh Chi sẽ phải chịu sự ảnh hưởng tiêu cực mới.

Chu Tường lúc này cũng im lặng, hẳn thật sự chỉ nghĩ đến việc trước mắt không nghĩ đến nó sẽ có nhiều hệ lụy đến thế nào, nhưng đó là những gì suy nghĩ của Thiếu Kiệt hẳn không tin là đúng như vậy nên cũng nói.

- Nhưng nếu như thế thì đối với cô ta có thể lựa chọn cho mình một công việc đàng hoàng khác mà làm việc, đâu thể nói cô ta sẽ rơi vào vòng lẩn quẩn đó được.

- Anh sai rồi Trịnh Chi chắc chắn sẽ rơi vào vòng lẩn quẩn này. Bởi Trịnh Chi vẫn còn thiếu bọn người kia số tiền năm mươi triệu, em sẽ phân tích cho anh thấy. Nếu làm lớn chuyện này Trịnh Chi sẽ phải bồi thường thiệt hại từ những tài liệu đánh giá như bọn người kia là năm mươi triệu đi thì cô ta phải trả về cho công ty năm mươi triệu, tiền này cô ta hoàn toàn không có. Để bồi thường được lại phải đi mượn, số tiền lại trở về thành một trăm triệu hoặc hơn, ít nhất khi cô ta làm ở đây một tháng vẫn có thể gồng gánh được số tiền trên cùng gia đình mỗi tháng. Giờ công việc mất, việc làm không có tiền đâu để Trịnh Chi trả cho những người kia. Chưa kể đến áp lực gia đình liệu có chịu nổi nuôi thêm một người, còn tiền phòng hàng tháng và tiền sinh hoạt hàng ngày, cô ta mà không rơi vào bước đường phạm tội khác là không thể nào.

Trịnh Chi nghe được hân phân tích lúc này cũng xanh mặt lo lắng, cô tin những gì hân nói sẽ trở thành sự thật, và chắc chắn nó là sẽ xảy ra mà cô là một nạn nhân trong đó.

Trương Hạo cũng trầm mặc, Lâm Vũ im lặng nghĩ về cảnh tượng chính mình là Trịnh Chi thì sẽ ra sao, nhưng rồi cũng lắc đầu thờ dài không thể nói gì hơn. Hai người nhận định, chính mình đúng là không thể nào thoát được hiệu ứng của những việc thế này, huống chi là một cô gái như Trịnh Chi.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 122: Có Chuyện Vui

Cầu cất giữ Nguyệt Phiếu đầu tháng để cử để vào bảng. cảm ơn mọi người ủng hộ.

Sau khi Thiếu Kiệt đưa ra lập luận của mình, khiến cho mọi người ở trong phòng im lặng lạ thường. hiện tại ai mọi người đều thấy được, đa số mọi người thường không thể làm chủ được bản thân mình. Cần một lần sai có thể đưa mình vào tử lộ như thế nào.

Trịnh Chi bây giờ cũng lo sợ nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Vậy tôi làm sao bây giờ, tôi không nghĩ đến những việc có thể xảy ra như thế, thật lòng mà nói tôi muốn làm việc ở công ty, nếu không tôi sẽ chết mất.

Nói rồi Trịnh Chi lại tiếp tục ôm mặt mình khóc thành tiếng, cô hoàn toàn không dám nghĩ đến những gì sẽ xảy ra cho mình tồi tệ đến như thế nào, giờ cô chỉ mong là mình chưa từng làm việc này.

- Tôi nói thế không phải không muốn giúp chị nhưng chị phải thành thật một điểm tôi mới có thể đem chuyện này hóa giải cho chị. Tôi có cách giải quyết cho chị vừa trừ hết được số nợ, vừa có thể tiếp tục làm việc nhưng quan trọng là chị có đồng ý hay không.

- Tôi làm chỉ cần cậu giúp tôi thoát khỏi chuyện này tôi nhất định sẽ cố gắng làm việc, tôi không muốn rơi vào những chuyện như thế này nữa chắc chắn sẽ không bao giờ nữa. Dù khó thế nào tôi cũng sẽ cố gắng hoàn thành miễn sao cậu cho tôi cơ hội là được, tôi nhất định hoàn thành.

Nghe được Thiếu Kiệt nói sẽ có cách giúp mình thoát khỏi chuyện này, Trịnh Chi cũng cố gắng đáp lại, trong thâm tâm cô bây giờ thật sự sợ hãi, cô sợ phải rơi vào tình trạng hẫng đã nói. Chu Tường thì vẫn chưa hiểu lắm nên nói với Thiếu Kiệt.

- Chuyện này vẫn có cách giải quyết mà giải quyết như thế nào? việc đến nước này sao mà giải quyết được?

- Gậy ông đập lưng ông là được, nếu họ đã muốn dữ liệu về các phương thức code thì ta sẽ cho họ nhưng có thay đổi chút ít thôi. Trịnh Chi bây giờ cô cứ để ồ cứng ở đây nếu họ có liên lạc lại với cô thì cô nói chưa lấy được phải đợi thêm vài ngày chỉ cần tôi có thêm thời gian ba ngày thì mọi thứ sẽ xong. Cô đồng ý chứ.

Trịnh Chi cũng gật đầu, bây giờ lời nói và phương án của Thiếu Kiệt là chiếc phao cứu sinh của cô giữa biển rộng mênh mông nếu không có chiếc phao này cô cũng sẽ chìm xuống mà không bao giờ ngoi lên được.

- Tôi có thể nói họ đợi thêm được!

- Như vậy thì tốt rồi. nếu họ có hỏi cô tại sao đợi thêm ba ngày thì cô cứ nói là tập tin lớn quá không copy hết được và hỏi cách có thể nào làm nhỏ dữ liệu được không, lúc đó nếu họ nói là có thể nén lại tập tin thì cô cứ nói họ chỉ cô cô sẽ làm rồi mới lấy dữ liệu ra được.

Trịnh Chi tuy không hiểu những gì Thiếu Kiệt nói nhưng cô vẫn ghi nhớ thật kỹ những gì nghe được. Cô còn nhắm lại từng chút một cho đến khi thật sự thuộc rồi mới gật đầu.

- Tôi nhớ rồi, nếu họ hỏi tôi sẽ trả lời đúng như cậu hướng dẫn.

- Vậy là được khi họ nói cách cho cô nén tập tin thì về nói lại với Chu Tường tôi sẽ có cách. Giờ cô có thể trở về phòng làm việc, nhớ trước khi về phòng thì rửa mặt đi còn những chuyện khác cô để tôi lo. Cô cứ làm việc

bình thường như chưa có việc gì xảy ra nếu có ai hỏi gì, thì cô cứ nói là Chu Tường gọi lên hỏi thăm về tình trạng bên bộ phận chăm sóc khách hàng là được.

Đợi cho Trịnh Chi đi khỏi Thiếu Kiệt mới cười cười cầm cái ổ cứng lên nhìn Chu Tường nói.

- Tạm thời kế hoạch kia đình chỉ trong vài ngày, xem như vẫn chưa có chuyện gì xảy ra, việc này em sẽ lo liệu. Lần này xem ra có trò vui để hoạt động rồi.

Lâm Vũ cũng tò mò muốn biết xem Thiếu Kiệt định làm việc gì mà lại đem ổ cứng lưu lại thêm vài ngày nên cũng thắc mắc hỏi.

- Anh Kiệt anh định làm gì với cái ổ cứng đó vậy? cho em biết được không chứ chẳng hiểu anh đang định làm gì hết. Còn nói cô ta giúp anh thật là khó hiểu.

- Lâm Vũ nói đúng đó? Cô ta như vậy sao lại còn sử dụng mà anh cũng đang muốn hỏi em định làm gì không lẽ cho bọn người kia toàn bộ mã code để so sánh.

Bây giờ hai người đều muốn hỏi Thiếu Kiệt định làm gì? vì họ thấy được hẳn định đưa ra toàn bộ mã nguồn mà web đang chạy là thật sự. Thiếu Kiệt nhìn hai người nói ra ý định của mình.

- Định cài một số virus chạy ngầm thôi, cũng không có gì lớn lao. Chơi một chút với bọn người này đùa giỡn vài chỗ kiểm thêm ấy mà.

- Thiếu Kiệt em nói ngày càng làm anh mơ hồ rồi làm sao kiểm thêm việc gì mà phải đưa họ toàn bộ code mã nguồn.

Thiếu Kiệt lúc này cũng cau mày nhìn Chu Tường thờ dãi.

- Anh làm lập trình viên mà còn không biết sao trời. Giờ cứ đưa họ toàn bộ mã nguồn nhưng trên ổ cứng cài file chạy ngầm auto run chỉ cần ổ cứng cắm vào bất cứ máy tính nào thì mình đều có thể kiểm soát được họ làm gì thông qua bàn phím và màn hình chụp lại được gửi về đơn giản quá rồi. Với chỉ cần chỉnh sửa đôi chút trong code chạy hơn thời gian cập nhập bên mình là năm phút là ổn, chỉ cần năm phút hơn thôi không cần nhiều cũng đủ chơi chết bọn họ rồi.

Lâm Vũ sau một lúc suy tư nhưng gì Thiếu Kiệt nói cũng thốt lên.

- Ý anh Kiệt là hack bọn nó trên chính trang web của họ mà mình không cần phải làm gì à.

- Tốt hiểu vấn đề đấy nhưng không những hack mà còn kiếm lợi từ nó nữa. Chu tường anh cứ nghĩ thử trong vòng năm phút bên mình có bao nhiêu giao dịch được thực hiện.

Chu Tường lúc này đã hiểu được vấn đề Thiếu Kiệt định làm.

- Ý em là bọn mình cũng đăng ký thành viên rồi dựa theo bản của mình mà đánh tỷ lệ bên đó thu tiền về.

Nhìn thấy Thiếu Kiệt cười cười nham hiểm Chu Tường cũng chỉ biết cười khổ giờ đây hẳn hiểu tại sao Thiếu Kiệt lại đưa cho người ta toàn bộ mã nguồn. Hẳn không những kiếm lợi mà kiếm thật nhiều lợi từ web site của những người kia.

- Chẳng qua nếu họ thua lỗ nhiều qua cũng tìm ra vấn đề trong việc này thôi.

- Càng tốt họ tìm ra được vấn đề cũng không ảnh hưởng, lúc đó mình xóa toàn bộ những dữ liệu mà họ đang chạy, mọi thứ trở về số 0 chỉ còn lại cái tên miền. Như thế bắt buộc nếu họ muốn tiếp tục mở phải liên hệ với

mình. Sau đó một đao mà chém xong rút êm trước khi những người ngồi trên bắt đầu cầm mở sà.

Bây giờ Chu Tường với Lâm Vũ cũng lắc đầu bó tay ý tưởng của Thiếu Kiệt. Hắn đã muốn lấy tiền người khác còn làm ra vẻ tốt bụng chia sẽ một đao giết người.

- Hai người có thấy ác quá cũng đành chịu, dù sao mình cũng phải thu lại một ít lợi tức, chứ không sao thỏa được cơn giận đây này. Ai cũng có điểm mấu chốt nếu họ không phạm mình thì vẫn bình thường nhưng nếu họ đụng chạm tới lợi ích của mọi người thì mình phải làm như thế thôi.

Tuy Chu Tường không hiểu về vấn đề kinh doanh thường trường kế hoạch mấy nhưng hắn biết là nếu mà ai đó gây thiệt hại cho mình thì mình phải lấy lại đạo lý đó là hiển nhiên, chưa kể đến mấy ngày qua làm hắn hao tâm tổn sức nghi ngờ những người lập trình hắn đã tuyển vào. Giờ Thiếu Kiệt muốn trả thù theo cách này thì hắn cũng muốn theo nên hỏi.

- Có cần anh phụ việc gì không, dù sao cũng cần đối tượng trút giận cần gì thì cứ nói để anh chuẩn bị.

- À việc này thì có, anh xem coi tập hợp một số người trong web mình nói chung là người mới tham gia thôi không cần nhiều chừng vài chục người liên hệ âm thầm với họ với điều kiện phải ở trong Thiên Hoa này.

Lâm Vũ nghe được việc này cũng háo hức mấy ngày nay theo Chu Tường hắn cũng có biết đôi chút nhưng chưa có dịp thể hiện, dù sao cũng là vấn đề chuyên môn mà Thiếu Kiệt muốn học nên cứ nhìn chăm chăm Thiếu Kiệt như muốn nói việc này giao cho em. Thiếu Kiệt nhìn hắn cười cười lắc đầu

- Chuyện này chú chỉ có thể qua nha anh xem anh thao tác thôi chứ chú chưa làm được đâu.

Lâm Vũ thấy được xem Thiếu Kiệt làm việc cũng vui mừng dù sao hẳn chưa thể làm được những thứ khó thì cứ quan sát trước những gì Thiếu Kiệt làm thì chắc sẽ có thêm kinh nghiệm.

- À mà Thiếu Kiệt sao khi này em nói phải cần đến sự giúp đỡ của Trịnh Chi vậy cô ta thì sau khi xong việc này thì liên quan gì nữa mà em không cho nghĩ việc.

- Em có những sắp xếp sau cho chị ta, dù sao thì trước mắt cứ để chị ta làm việc. Sau này cần người thì lại kiếm không ra nên trước mắt cứ cho chị ta lấy công chuộc tội. nếu thấy ổn thì sẽ cho chị ta làm việc tiếp, không thì mình không làm việc nữa.

Nhìn Đồng hồ trên tường không phải là còn sớm Thiếu Kiệt mới đứng lên cầm lấy cái ổ cứng để trên bàn bỏ vào túi nói

- Thôi em về đây mẹ đang đợi ăn cơm ở nhà, Ngày mai tiểu vũ có qua thì buổi sáng nha, chiều mai anh còn có việc nên không làm buổi chiều tối được.

Thiếu Kiệt bước ra khỏi cửa sau khi dặn dò cho Lâm Vũ xong, Chu Tường nhìn theo cũng không nói gì, Thiếu Kiệt đã quyết định, tuy không hiểu tại sao hẳn không cho Trịnh Chi nghĩ làm.

Theo Chu Tường thấy thì người mới tuyển dụng vào làm vẫn hơn, nhưng không ai biết, từ sau chuyện này Trịnh Chi lại trở thành một người làm việc dưới Thiếu Kiệt luôn luôn tuân thủ đúng mực mà không phạm một sai lầm nào. Cho dù đó là công việc khó hoàn thành nhất.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 123: Tô Thanh

Thiếu Kiệt theo lối hành lang cầu thang đi xuống mà vẫn suy nghĩ điều gì đó. Cho đến khi hẳn thật sự xuống tới bãi giữ xe đang nhìn những trang trí bên ngoài của công ty.

- Cha dạo này bánh bao hẳn hen không như lôi thôi ở trường nữa đúng là mỗi ngày một thay đổi à.

Một âm thanh làm Thiếu Kiệt cũng giật mình xoay người lại nhìn. Thấy được người nói chuyện với mình là chú của Trương Hạo hẳn cũng cười đáp.

- ủa sao chú đi đâu qua đây?

- Đi đâu là đi đâu thẳng Hạo nó nói chú qua đây làm nhiều khi nó không kiểm soát hết chú bảo vệ công ty buổi tối với xem hàng về thì gọi nó ra kiểm hàng, mà này chú nói thật hai đứa bây vậy mà gan thật đấy làm ăn kinh doanh gì mà không cho chú mày biết âm thầm mà làm.

Thiếu Kiệt cũng cười cười đáp lại lời chú Trương Hạo.

- Nói chú rồi chú có cho làm không hay cản đây này. Thà là không được thì hai đứa biết thôi còn mà nói chắc không làm được.

Chú Trương Hạo cũng gật đầu.

- Ừ mày nói đúng lúc đó biết chắc tao cản thì cũng không được như thế này. à mà bên công ty còn nhận nhân viên không? chủ hỏi cho thẳng bảo vệ

đăng kia kìa, học xong đại học cầm cái hồ sơ tới lui sao không biết lại phải đi làm bảo vệ cũng tội nghiệp nó làm cho công ty mỗi tháng lãnh lương ra cũng chỉ vừa đủ sống mà tao không dám nói thẳng Hạo sợ nó không chịu. giờ thấy Thiếu Kiệt cháu thì hỏi thử.

Thiếu Kiệt cũng cau mày một chút rồi nói

- Giờ cháu cũng không rảnh lắm chú cứ nói anh ta là về làm hồ sơ đi vài bữa nữa rồi con nói với Trương Hạo.

- Ừ như thế cũng được. Để chú nói thẳng nhóc đó, nó đang ngồi đăng kia kìa.

Thiếu Kiệt nhìn thấy người thanh niên đứng một góc nhìn hẩn không nói gì hẩn tạm biệt chú Trương Hạo bắt đầu đạp xe về nhà. Đợi cho bóng Thiếu Kiệt khuất xa rồi chú Trương Hạo mới bước lại gần người thanh niên lắc đầu nói.

- Tô Thanh chú nói mày còn non lắm hồi này đáng lý ra mày phải lại để chú giới thiệu mày với Thiếu Kiệt. dù sao hẩn cũng có tiếng nói chú mày làm bảo vệ cho cái công ty đó biết bao giờ bên này thì nhân viên không biết đủ chưa nên tao không dám nói với Trương Hạo cho mày vào làm chứ làm lương như chú mày chừng nào mới có tiền cưới vợ.

- Thôi đi Chú Vĩ ơi. Đi làm mà dựa vào quan hệ này nọ công việc không tốt lại mang tiếng, cháu cứ đợi xem một ngày nào đó cũng có công việc phù hợp với mình thôi. Nhưng mà sao thẳng nhóc hồi này cháu nhìn chả ra dáng ông chủ gì cả.

Trương Vĩ lúc này cũng cau nháu với Tô Thanh.

- Chú mày biết cái gì nó nhìn người chuẩn lắm đấy chú mày nói không sai đâu, nó nói mày về làm hồ sơ đi mấy bữa nữa nó bảo Trương Hạo cho. Trước giờ nó cứ vậy đó đạp chiếc xe đạp cũng mấy năm rồi mà không bỏ.

Nó mà đã nói may làm hồ sơ thì chắc chắn sẽ được. Cứ nghe lời chú về làm hồ sơ đi, không có mày thì cũng có thằng khác vào chỗ bảo vệ của mày thôi, tao thấy học xong đại học ra mà đi làm bảo vệ uống lắm. Mày nên tao mới nói với thằng nhóc Thiếu Kiệt chứ đứa khác còn lâu mày thấy mấy đứa làm buổi sáng tao có ngó ngang gì tới không.

Tô Thanh thấy Trương Vĩ cũng có lòng tốt đối với mình nên cũng chấp nhận nghe theo ông một lần.

- Ủ ờ vậy để cháu nghe lời chú làm hồ sơ một lần vậy. Chú xem dùm cháu cháu chạy đi mua bộ hồ sơ về ghi nha.

Nhìn Tô Thanh chạy ra đường lớn tìm mua hồ sơ để xin việc Trương Vĩ cũng lắc đầu nói.

- Tội chỉ vì nghèo mà ngay cả người yêu bốn năm đại học cũng bỏ. Đúng là xã hội này nghèo cũng là cái tội mà. Xem như mình giúp nó một lần thành hay bại do chính bản thân nó đi.

Buổi tối hôm đó Thiếu Kiệt ngoài việc dùng cơm với mẹ mình Thiếu Kiệt bắt tay vào sửa chữa một số phần đoạn mã code vốn có trên ổ cứng di động kia, chưa kể đến hần thềm may mắn rằng những người đang đối phó với họ, không lợi dụng Trịnh Chi cài đặt những phần mềm ẩn.

Có lẽ vì thời điểm này những phần mềm ẩn trong nước vẫn chưa phổ biến, còn đối với hần việc tạo ra một phần mềm ẩn không mất nhiều thời gian, không như những phần mềm keylog lấy một số mật khẩu game để bị phát hiện ở máy tính. Hần chỉ cần tạo một chút thao tác cũng có thể để khi những người kia cắm ổ cứng vào bất cứ máy tính hay thiết bị nào thì hần vẫn có thể theo dõi được. Buổi sáng hôm nay khá tốt với Thiếu Kiệt, hần ngoài việc trở lại thói quen tập thể dục hàng ngày ra thì những việc khác hầu như đều được Thiếu Kiệt sắp xếp sử dụng thời gian một cách tốt nhất.

Trong khi chờ đợi Lâm Vũ Thiếu Kiệt cũng tò mò lên diễn đàn trường, Kể từ khi bọn người Từ Phòng, Hồ Hưng bị bắt tài khoản admin được chuyển lại cho nhà trường, nhưng Lâm Vũ vẫn có thể quản trị trang diễn đàn của trường do được Tần Tiến cho phép.

Chuyện đá bóng giữa hai khối hôm qua được đưa lên diễn đàn với tài khoản admin mà Lâm Vũ đang giữ, nằm ngay dòng nổi bật nhất diễn đàn, nhìn qua số lượng lượt xem khá cao và lượt bình luận khá nhiều. Thiếu Kiệt cũng muốn biết những người đó đã nói những gì.

Tuy nói hình ảnh không bắt mắt không rõ nét bằng những video được đầu tư công phu của các blogger hay những streamer kiếp trước nhưng vẫn có thể thấy được toàn cảnh của trận đấu do lựa chọn chỗ đứng và quay toàn cảnh cầu thủ dưới sân.

Thiếu Kiệt cũng thấy khá thú vị với người cầm máy quay, không phải ai cầm máy quay hình đều có thể quay phim chụp ảnh một cách đẹp nhất nó cũng tùy thuộc vào con mắt thẩm mỹ của người quay hình.

Đoạn video ghi lại hoàn toàn hai hiệp của trận đấu nên khá dài. Thiếu Kiệt chỉ lướt sơ một chút rồi lại lướt xuống dưới nhìn những dòng bình luận. Đa số đều nói về hai bang thắng sau khi hấn vào sân cũng có một số người ra về tiếc nuối vì không ở lại trường để xem trực tiếp trận đấu. Cũng có một số bình luận mà Thiếu Kiệt cho là người của Phùng Kiếm Nhất như.

- Thăng đó lật lọng đã nói không tham gia sao còn vào sân.

Nhưng bình luận như thế bị chìm trong một đồng chửi mắng về hành vi phi thể thao của nhóm người Phùng Kiếm Nhất. Có người còn bình luận vui rằng Phùng Kiếm Nhất nên đổi tên thành Phùng Tiện Nhất, đọc xong Thiếu Kiệt cũng bật cười nếu đúng thì từ Kiếm và từ Tiện, nếu theo tiếng Hoa thì sẽ đồng âm mà người này đặt tên khá thú vị.

Lâm Vũ sáng rất vui vẻ qua nhà Thiếu Kiệt mong chờ mình sẽ được Thiếu Kiệt hướng dẫn thêm, với những thứ mà mình yêu thích thì bất cứ ai cũng thế khi được biết thêm một điều gì cũng đều vui vẻ như Lâm Vũ thậm chí có người còn bồn chồn đến tối không ngủ được.

Tại một nơi khác trong căn phòng này có ba người đang ngồi nhìn màn hình laptop trên bàn. Xem lại đoạn video được phát trên mạng. Một người đàn ông sau khi xem hết đoạn video trên cũng trầm ngâm đôi lúc rồi mới nói.

- Cậu thiếu niên này học trường nào? không phải trường năng khiếu của thành phố lại có thể chơi bóng hay như vậy, lại đem kỹ thuật này ra đá ở nên xi măng mấy ông có thấy mất đi một tài năng nước nhà không hả.

- Theo như đồng phục thì là học sinh của trường Thiên Hoa, mấy lần trước không phải Thiên Hoa lót đáy về lĩnh vực thể thao trong thành phố sao? giờ tự nhiên lại lòi đâu ra học sinh như thế này.

Một người khác cầm một bộ hồ sơ đặt lên bàn thờ dài nói.

- Cậu ta tên Hoàng Thiếu Kiệt học sinh lớp A7 trường Thiên Hoa danh khí cũng tương đối. Khi thi cũng có đăng ký trường năng khiếu bên mình nhưng lại đủ điểm đậu trường Thiên Hoa. Với phần gia đình có phần khó khăn không chịu nổi tiền học phí, nên vừa đi học vừa kiếm thêm. Dạo gần đây thì gia đình khá hơn. Thành tích học tập lại khá tốt nghe nói là học sinh giỏi văn của trường.

Người đàn ông kia cũng giật mình nhìn người vừa nói thông tin sơ lược của Thiếu Kiệt.

- Ông kiểm đâu ra mớ từ liệu này thế.

- Không giấu gì mấy ông thằng học trò tôi giờ làm giáo viên dạy thể dục trường này hôm qua nó gửi tôi xem cái video này làm tôi cũng giật mình,

hỏi sơ một tý là biết. Thằng nhóc này nghe học trò tôi nói cũng khá giỏi võ. Không ngờ còn giỏi cả những môn học chính quy khác nữa. Giờ mấy ông tính sao?

Người đàn ông kia lúc này cũng thở dài. Giờ thấy được đối tượng đáng đào tạo mà không đi nhận người thì có là đồ ngốc, nhưng những người nơi đây đều hiểu, để trở thành một vận động viên không phải như ai cũng tưởng là dễ. Nó còn phụ thuộc nhiều điều.

- Thằng nhóc lại là học sinh giỏi thì hơi khó nhưng có lẽ đi thử xem sao. Biết đâu lại được. Mà tôi nói thiệt chứ nên xem lại cái cách học phí hỗ trợ sao đi chứ mấy lần học viên không dám vào học vì cái vụ học phí rồi giờ thêm chuyện này nữa thấy nó sao sao ấy nội cái vụ học phí là tôi thấy không thích hợp rồi.

- Ông làm như bọn tôi không biết vậy, học sinh nào có năng khiếu cũng đa phần là tầng lớp thấp, miễn học phí đáng lẽ nên áp dụng lâu rồi mà cái tên hiệu phó hăn cứ bắt phải có học phí để bù vào cơ sở vật chất mẹ nó mấy năm trời cơ sở có cái gì. Tối lui chỉ có nhiều đó.

Người đàn ông trung niên cũng lắc đầu nói.

- Giờ cứ qua bên trường Thiên Hoa xem sao, được thì lựa chọn một số học sinh có tư chất ổn ổn thì đề xuất miễn học phí chứ ngồi đây mà bàn cũng không được gì, mọi người thu xếp ngày mai qua đó là được.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 124: Tập Trung

Cám ơn đạo hữu Rinsatr đã ủng hộ kim đầu mọi người đầu tháng ủng hộ nguyệt phiếu nha thank mọi người nhiều.

Sau một buổi sáng Thiếu Kiệt vừa thay đổi code vừa tạo chương trình virus chạy ngầm, một bên Lâm Vũ vừa quan sát vừa thực hiện lại những bước thao tác của Thiếu Kiệt, những chỗ sai sót được Thiếu Kiệt chỉ dẫn tuy chương trình vẫn chưa xong những chớp mắt cũng qua hết một buổi sáng.

Lâm Vũ ở lại dùng cơm với Thiếu Kiệt, xong cả hai lại cùng nhau tới trường. Trên đường tới trường thì gặp Lý Bân hân hả khá vui vẻ nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Hôm qua thật sự là quá vui đi chứ, thật hả giận mà. bọn người của Phùng Kiếm Nhất thua mất mặt đã vậy còn mang tiếng xấu.

- Không hẳn là sẽ như thế tuy là bọn người Phùng Kiếm Nhất có một chút gì đó cũng gọi là kỹ năng đấy mấy đứa chưa bằng được với bọn nó đâu, chỉ là may mắn thắng thôi nên đừng quá tự cao. Đối với những cầu thủ chuyên nghiệp họ thường phải đá với nhiều đội khác nhau, tùy theo đội có những cách riêng nhưng đối với một số đội, họ xem như hạ gục đối phương trên sân bóng cũng là một cách để thắng cuộc đấy, nhìn vào thì có vẻ họ có hành vi phi thể thao thật nhưng có thể nói để lấy kết quả thắng thì họ phải chấp nhận.

Lý Bân lúc này cũng gật gật đầu, nhưng hân vẫn chưa đồng tình mấy về cách chơi bóng phạm lỗi như thế nên cũng nói.

- Nhưng mà thấy những cầu thủ chuyên nghiệp cũng đâu có làm những hành vi đó nhiều đâu.?

- Tại chú mày chưa được thấy, mà với những nhận thức của các chú còn non lắm. Cầu thủ chuyên nghiệp khi họ đá bóng được lên ti vi phát sóng đi, khi họ có phạm lỗi mọi người vẫn cho đó là hiển nhiên vì người ta là cầu thủ chuyên nghiệp, còn nghiệp dư hay cấp thấp hơn vẫn bị xem là hành vi phi thể thao. Các chú có biết để trở thành cầu thủ chuyên nghiệp họ phải cạnh tranh tàn khốc thế nào sao? không biết nhưng để trở thành một người đá bóng được thừa nhận họ vẫn phải đấu với rất nhiều người một đội tuyển mười một người ra sân có bao nhiêu người là dự bị, chưa kể dưới dự bị là đội hai, đội ba. tùy theo số người thi tuyển vào mà chọn lựa chứ không phải khơi khơi có kỹ năng là được đâu.

Hai người Lý Bân và Lâm Vũ sau khi nghe được giải thích của Thiếu Kiệt cũng lắc đầu Lâm Vũ nhăn mặt than thở.

- Không ngờ để trở thành cầu thủ lại khó khăn như thế, cứ nghĩ đơn giản nhưng mà nó phức tạp ghê thật.

- Ừ không đơn giản là đá bóng có kỹ năng là được đâu, nhưng ai có được thực sự đam mê và sự cố gắng mới trụ được thôi.

Thiếu Kiệt hẳn nhận định khá chắc về việc này, vì kinh nghiệm cuộc sống cho hẳn biết rằng ai cũng phải có điểm xuất phát khác nhau. làm việc cũng như thế con người chúng ta luôn bước những bước thấp nhất từ người làm công nhân viên mà từ từ thăng tiến nếu con người biết cố gắng đặt ra những mục tiêu của mình muốn thực hiện, họ sẽ đạt được điều đó tùy theo sự cố gắng của chính mỗi người.

- Nhưng mà dù nói sao đi nữa thì anh em mình chống đỡ việc học tập mỗi ngày này đi đã, giờ thì ước mơ chỉ là mơ ước thôi.

- Đôi khi mơ ước phải đặt mục tiêu đấy, mơ cao qua lại không làm được đâu điển hình như tên Lý Bân này anh khuyên mày nên mơ kỳ này thi học kỳ không phải bị điểm thấp là được rồi chứ chú mày mà mơ cao quá là thế nào cũng phải bổ túc thêm kiến thức.

Lý Bân sợ nhất là học nên mỗi lần ai nhắc việc học đối với hắn là một gánh nặng. nên giờ cũng thế, nghe Thiếu Kiệt nói hắn thở dài đáp.

- Sợ thật kỳ này mà thi giữa học kỳ với học kỳ một mà điểm số thế thảm là bị cắt lương đấy. Mà không có lương thì em chỉ có nước chết thôi.

Lâm Vũ cũng được dịp nên cũng chọc ghẹo Lý Bân.

- Lý Bân tham gia lớp học bổ túc của Ngọc Nhi với Nhã Oanh mà lại thi điểm thấp thì hai cô nàng không nhẹ tay với ông đâu Lý Bân.

- Lần này đúng thảm mà, trên đe dưới búa toi bởi hoa lá hẹ rồi, mà Ngọc Nhi vì Nhã Oanh có bổ túc cũng chỉ mới một phần tao con một đồng kiến thức cần phải bổ túc đây, ông trời ơi ai giúp con lúc này không ...

Thiếu Kiệt thấy Lý Bân than thân trách phận cũng lắc đầu nhưng không ngại chém thêm một vết dao vào.

- Trời xa lắm con bắt thang lên cũng không tới đâu ráng chịu đi. Tao còn phải bị cô Lâm bổ túc ở đó mày, chiều nay lại bắt đầu bổ túc này.

- Anh bổ túc khác, bổ túc kiểu anh là bổ túc học sinh giỏi văn, mà hình như hôm nay lớp giỏi văn bắt đầu tập hợp đấy. Nghe thông tin này hôm qua rồi mà giờ mới nhớ.

Lý Bân lại lấy cuốn sổ từ trong túi ra cầm cây viết ghi ghi vào. Lâm Vũ thì ngó vào trong cuốn sổ xem có việc gì mới hay không, Thiếu Kiệt thì nhíu mày, bởi theo hắn biết được từ Mai Uyên Lâm, khoảng một tuần nữa mới bắt đầu tập trung lớp học sinh giỏi mà Lý Bân lại nói hôm nay.

- Ê tin tức có nhầm không mà, sao cô Lâm nói khoảng một tuần nữa mới tập trung mà lại nói là hôm nay là sao?

- Không làm được, đầu hôm qua nhà trường mới họp đưa ra quyết định thay đổi do kỳ thi học kỳ một sắp tới nếu mà tập trung ngay lúc đó thì mọi người trong nhóm lớp này bị phân tâm. Nên tập họp trước đưa đề tài.. đợi thi giữa học kỳ xong thì mới chính thức.

Thiếu Kiệt cũng gật đầu so sánh thời gian thì đúng là nếu đặt tập trung nhóm học sinh giỏi văn tập họp vào lúc đó thì cũng là lúc thi giữa học kỳ, mà như thế cũng hơi bất ổn, dù sao thì cuộc thi UPU cũng có thời gian dài hơn là việc thi cử hàng năm.

Lúc này cả nhóm người Thiếu Kiệt đến trường ngồi tập họp một chỗ, kể về những gì đã xảy ra ngày hôm qua của trận bóng, được một lúc lâu thì từ loa phóng thanh trường vang lên giọng nói.

- Các em học sinh có tên sau đây tập trung về phòng giáo viên, xin nhắc lại các em có tên sau đây tập trung về phòng giáo viên có việc.

Một danh sách gần hai mươi người được đọc ra, Lý Bân lúc này mới nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Thấy chưa tin tức em không bao giờ sai, đã nói hôm nay tập trung mà anh cứ không tin.

Quả thật lúc này Thiếu Kiệt cũng không còn gì để nói, giáo viên xem ra tin tức còn không chính xác bằng thẳng này. cũng cười cười đáp.

- Biết rồi chú mày giỏi, tao lên phòng giáo viên đây.

Sau khi danh sách được đọc ra thì âm thanh báo hiệu giờ học cũng bắt đầu, Thiếu Kiệt bước vào phòng giáo viên lúc này cũng thấy được một số

học sinh các lớp khác được gọi tên, trong đó có cả Phùng Kiếm Nhất, Ngọc Nhi, Nhã Oanh và một số gương mặt khác.

Thấy mọi người đang đứng Thiếu Kiệt lại kéo một cái ghế giáo viên ngồi xuống, hành động này của Thiếu Kiệt làm Phùng Kiếm Nhất bực mình gai mắt. Từ hôm qua đá bóng xong hẳn trở thành người có mặt bị chỉ trích nhiều nhất trên diễn đàn, giờ thấy mọi người đều đứng mà Thiếu Kiệt đến sau không nói gì lại kéo ghế ngồi.

- Ê Thiếu Kiệt mày thấy mày đủ tư cách giáo viên hay sao mà lại ngồi trong khi người khác đứng.

- Tôi chỉ lên tập trung còn việc giáo viên thì chưa đủ tư cách nhưng nha trường chỉ nói là tập trung phòng giáo viên chứ có nói không được ngồi sao. Đứng làm gì cho mệt thế hành xác à. Chưa kể đến thấy mọi người đứng thành hàng như thế không phải giống như là học sinh đang chịu phạt xếp hàng sao.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế một số người thấy hẳn nói cũng đúng, nhà trường chỉ bảo tập trung, cũng không nói là đứng tập trung trong phòng giáo viên. Mọi người bắt đầu nhìn ngó xung quanh cũng xác nhận, họ đứng thành hàng ngang như thế này tương đối giống chờ giáo viên đến xử phạt.

Hai người Ngọc Nhi và Nhã Oanh thấy hẳn trêu chọc đáp lại Phùng Kiếm Nhất, cũng che miệng cười khúc khích, lấy ghế ngồi xuống bên cạnh hẳn. Một người học sinh khác thấy hành động của Ngọc Nhi và Nhã Oanh cũng nói.

- Ủ Thiệu Kiệt nói đúng, tự nhiên đứng đây làm gì ngồi xuống lát giáo viên vào tính sau.

Những học sinh đang đứng cũng nhanh chân tìm cho mình một cái ghế ngồi xuống, để cho Phùng Kiếm Nhất tức giận chỉ nuốt vào trong lòng định

lấy một cái ghế ngồi xuống như mọi người thief Thiếu Kiệt nhìn hân cười cười nói.

- Ủa không phải vừa rồi ai nói là phải đứng sao bây giờ lại lấy ghế ngồi xuống làm gì nhỉ. Sao không áp dụng hình thức hành xác đứng đợi.

- Mày!

Lúc này đang tức giận định mắng chửi thì Tần Tiến cũng một số giáo viên dạy văn của trường tiếng vào, làm Phùng Kiếm Nhất phải nuốt những từ sắp nói vào. Trong lòng hân khá bức tức, vì bị Thiếu Kiệt châm chọc.

Tần Tiến thấy học sinh đã tập trung có người đứng người ngồi. ông đưa tay ra hiệu nói.

- Các em ngồi xuống đi, không cần phải đứng đâu.

Mọi người lúc này muốn cười nhưng lại có giáo viên ở đây nên không dám lên tiếng, nhìn Phùng Kiếm Nhất như đang muốn nói ai đó đang đứng thì ngồi xuống đi. Thấy học sinh đều ngồi xuống quanh cái bàn tròn của phòng giáo viên, đợi cho mọi người ổn định hết, Phùng Kiếm Nhất cũng đã kiếm cho mình một chỗ ngồi xuống. Tần Tiến mới tiếp tục.

- Hôm nay thầy tập trung các em lại ở phòng giáo viên chủ yếu là thầy muốn tập trung các em lại thành một nhóm học sinh giỏi văn của trường với mục đích đem đề tài kỳ thi viết thư UPU lần này giao cho các em trước khi các em thi giữa học kỳ, để các em có nhiều thời gian nhất chuẩn bị cho đề tài cũng như ôn tập đầy đủ và lấy tư liệu tốt để hoàn thành bài viết thư UPU lần này.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 125: Công Trình Thế Giới

Ngày mai mọi người ủng hộ nguyệt phiếu leo bảng đề cử nha. hôm nay cuối tháng lên 3 chương cho mọi người.

Trong phòng giáo viên bây giờ hoàn toàn im lặng, chỉ có tiếng nói của Tần Tiến hướng về những học sinh trước mặt, đưa ra mục đích của việc tập trung bọn họ lại một chỗ.

Một học sinh nghe thế mới đưa tay phát biểu ý kiến của mình. Tần Tiến cũng dừng lại đôi chút để nghe người học sinh đó muốn ý kiến là việc gì.

- Thưa thầy mọi năm không phải là mọi người đều tập trung làm một bài viết, năm nay sao lại khá nhiều học sinh tập trung như thế bài viết có thể mất hay vì quá nhiều ý kiến vào bài văn.

Tần Tiến lúc này cũng cười cười nhìn học sinh vừa phát biểu gật đầu.

- Đúng mọi năm là như thế nhưng năm nay sẽ khác, mỗi các em ở đây đều đại diện cho mỗi lớp học trong trường. Năm nay chúng ta sẽ không tập trung làm một bài, thay vào đó chính mỗi các em chuẩn bị cho mình một bài văn viết thư hoàn chỉnh, nhà trường sẽ chọn lọc ra bài hay nhất để làm bài viết thư mà trường sẽ thi với cách trường khác.

Lúc này Thiếu Kiệt cũng đưa tay lên xin ý kiến.

- Thưa Thầy nếu vậy chỉ chọn một bài thì sẽ không ổn lắm, theo em thấy để trường mình với trường khác thi với nhau nên chọn ra ba bài thì có vẻ

hợp lý hơn, dù sao đối với giáo viên trường mình đánh giá thôi thì có vẻ tốt nhưng đối với trường khác thì cũng chưa biết được.

- Điều này thầy với một số giáo viên cũng đã bàn bạc một bài thi làm trọng điểm còn hai bài sẽ là dự phòng. Nên mọi người cứ yên tâm, Dù sao thầy cũng muốn nói hôm nay các em không phải lên lớp để chuẩn bị cho đợt viết thư lần này các em sẽ được nhà trường cho đi tham quan bưu điện thành phố để tìm hiểu thêm về lịch sử hình thành và phát triển của ngành bưu điện.

Những học sinh đang có mặt ở đây đều mừng trong lòng, không học sinh nào mà không muốn được đi chơi mà lại được cấp phép như thế này, nên ở đây ai cũng háo hức chờ đợi.

- Còn đây là những giáo viên sẽ hướng dẫn các em trong nhóm học sinh giỏi văn lần này, nếu có điều gì không biết hoặc cần tìm kiếm tư liệu gì đó các em có thể hỏi những giáo viên này. Song song với việc đi tham quan bưu điện thành phố các em còn được tham quan một nơi để làm tư liệu viết về đề tài lần này là.

“ Hãy viết thư cho một người nào đó để nói vì sao điều kiện lao động thuận lợi có thể mang lại một cuộc sống tốt đẹp hơn “

Nên các em sẽ được đi tham quan thêm về công ty nước giải khát quốc tế coca cola. Giờ các em theo thầy cô đây lên đường tham quan để lấy tư liệu nào.

Tân Tiền kết thúc cuộc nói chuyện của mình với tất cả học sinh rồi ra hiệu mọi người đứng lên cũng di chuyển ra xe du lịch vừa chạy vào trong sân trường. Mọi người đều từ từ bước lên xe, Nhã Oanh và Ngọc Nhi thì ngồi chung với nhau một chỗ, Thiếu Kiệt ngồi sau hai cô ở những băng ghế giữa của xe.

Đợi cho chiếc xe từ từ lăn bánh Nhã Oanh mới hớn hở quay ra phía sau nhìn Thiếu Kiệt hỏi.

- Bạn từng đi công ty coca cola chưa? Mình từng tới đó rồi nơi đó hoạt động rất hiện đại, mọi thứ đều sử dụng máy móc để sản xuất, khi vào những nơi sản xuất phải qua rất nhiều công đoạn.

- Ừ mình chưa từng đi công ty coca cola, trước giờ cũng ít có dịp đi những công ty lớn như thế, lần này cũng phải trải nghiệm một lần mới được.

Phùng Kiếm Nhất lúc này nghe thấy Thiếu Kiệt cũng chưa từng được đi công ty coca cola nên cũng lên mặt nói.

- Sống trong Thiên Hoa bao nhiêu năm mà chưa được đến công ty coca cola lần nào đúng là lạc hậu mà.

Nhưng hắn không ngờ rằng câu nói vô tình ấy làm cho trong xe biết bao nhiêu cặp mắt hình viên đạn nhìn vào hắn. Trên chuyến xe này cũng không ít người chưa được một lần tham quan công ty trên đang âm thầm mừng rỡ vì được một lần mở mang kiến thức thì bị Phùng Kiếm Nhất cho rằng lạc hậu nên cũng không có thiện cảm nhiều.

Một học sinh cùng khối với Phùng Kiếm Nhất cũng tức giận nói.

- Đúng rồi bọn này lạc hậu nhưng với một số người lạc hậu không có nghĩa là không biết. Nhưng mà để nói người tân tiến mà phải ngồi chung với những người lạc hậu có vẻ không xứng với thân phận mình nhỉ.

Phùng Kiếm Nhất bây giờ biết được mình mới chạm vào tự ái của không ít người trên xe nên cũng im lặng. Thiếu Kiệt thấy thế cũng cười nhìn Nhã Oanh và Ngọc Nhi nói.

- Mình không quan tâm tới công ty đó như thế nào, vì cái đó đi sau còn với mình bưu điện thành phố như một di tích lịch sử đúng nghĩa nên đi tham quan nó là việc mình muốn bây giờ.

Một người được nhà trường thuê làm hướng dẫn viên trên xe lúc này nhìn Thiếu Kiệt cũng cười nói.

- Các bạn có biết là chúng ta sắp đi tham quan một công trình vĩ đại nhất mà mọi người có thể không biết được, bưu điện thành phố chúng ta có thể nói là một trong những thiết kế nổi tiếng sánh ngang với các nước cường quốc trên thế giới như, Mỹ và Pháp không?

Mọi người trên xe lúc này cũng ô lên một tiếng ngạc nhiên, không ai lại nghĩ người hướng dẫn viên lại nói bưu điện thành phố thành một biểu tượng như hai cường quốc trên thế giới kia. Một học sinh không hiểu hỏi người hướng dẫn viên

- Chị sao chị nói bưu điện thành phố lại sánh ngang với mấy nước khác em chỉ thấy bình thường thôi mà.

Người hướng dẫn viên cũng chỉ cười trả lời câu hỏi của bạn học sinh kia.

- Có lẽ mọi người thấy bưu điện trung tâm thành phố vẫn bình thường như bao công trình khác nhưng các em sẽ không ngờ tới nó lại là kiến trúc thiết kế của một kiến trúc sư nổi tiếng là Gustave Eiffel ông là người đã thiết kế ra hai công trình lớn mà các em vẫn thường thấy qua mặt báo hoặc truyền hình đó là Tháp Eiffel nằm tại Paris nước pháp và Tượng Nữ Thần Tự Do tại New York nước mỹ. Không những thế quốc gia chúng ta có tới ba thiết kế của ông vẫn còn tồn tại ngoài bưu điện thành phố.

Thiếu Kiệt lúc này cũng khá bất ngờ đã đôi lần hăm đi ngang qua Bưu Điện Trung Tâm thành phố nhưng vẫn không nghĩ đến lai lịch to lớn đó, đối với hăm cuộc sống mưu sinh vẫn phải chật vật, thì thời gian để bước vào một nơi như thế để tham quan là hoàn toàn không có.

Có đôi lần hẳn chỉ lướt qua những bài báo thú vị, những cái sự kiện hay mang lại mà không hề nghĩ đến ở ngay tại thành phố hẳn sống vẫn có một công trình kiến trúc đẳng cấp quốc tế như thế.

- Sao các em ngạc nhiên lắm đúng không. có lẽ ngày thường các em vẫn là đi ngang qua nó, hay là có đôi lần đứng trước bưu điện chụp hình lưu niệm nhưng vẫn không nghĩ đến nó lại do một kiến trúc sư quốc tế tạo nên. Chị cũng vậy lúc mới học ngành du lịch này chị cũng từng như các em, ngạc nhiên rất nhiều trước những di tích còn lại của thời gian, nó vẫn như thế tồn tại giữa cuộc sống bình thường không nổi trội.

Trên chuyến xe lúc này như được hâm nóng một bầu nhiệt huyết. Những người trên xe lúc này đã thay đổi cảm giác của mình, về chuyến đi vô cùng buồn tẻ dạo chơi quanh bưu điện. Giờ đây ai cũng háo hức mong chờ để chứng kiến một công trình vĩ đại được đặt tại thành phố từ bàn tay thiết kế tài hoa của người đã tạo ra Tháp Eiffel và tượng nữ thần tự do.

- Các em có biết không, đã bao nhiêu năm lịch sử của bưu điện thành phố được hình thành một cách hoàn hảo dựa trên những năm tháng chông gai và lưu giữ nhiều năm tháng của lịch sử. là một trong những công trình kiến trúc tiêu biểu của thành phố. Công trình này được xây dựng từ những năm 1886 – 1891 theo đồ án của kiến trúc sư người Pháp theo phong cách châu Âu kết hợp nét trang trí châu Á. Với kiến trúc độc đáo, bưu điện trung tâm không chỉ là điểm phục vụ người dân với các dịch vụ liên lạc mà còn trở thành điểm tham quan hấp dẫn cho du khách trong nước và quốc tế. Sau khi đánh chiếm được Thành Phố Pháp đã thiết lập hệ thống thông tin liên lạc. Năm 1860, Pháp cho xây dựng “Sở dây thép” tức là Bưu điện thành phố ngày nay. Kiến Trúc nằm ngay vị trí trung tâm thành phố. Người thiết kế công trình này là Gustave Eiffel, Năm 1863, Sở dây thép được thành lập.

Ngừng một lúc người hướng dẫn viên nhìn mọi người trên xe bắt đầu ra một câu hỏi nhỏ, nhằm giải trí và rút gấn khoản cách của các học sinh trên xe với mình

- Vậy đổ các em bức thư đầu tiên được chuyển đi là năm nào. ai trả lời đúng được câu hỏi này sẽ có được một phần quà.

A. 1864.

B. 1865.

C. 1866.

Theo các bạn học đang ngồi trên xe thì đáp án nào là chính xác.

Bây giờ mọi người trên xe bắt đầu vang lên những tiếng bàn luận của mọi người. Thiếu Kiệt hẳn cũng không biết câu trả lời là gì nhưng dựa theo đánh giá công trình thì hẳn cho rằng là một năm là sẽ xong thì có lẽ là năm 1864 thì là thư đầu tiên sẽ được chuyển đi. Nhưng hẳn vẫn không dám chắc, bởi vì không phải công trình nào cũng đều giống nhau. Chưa kể đến điều kiện lúc đó ra sao, nên hẳn hoàn toàn không nắm chắc. Ngọc Nhi thấy hẳn suy tư vì câu hỏi cũng hỏi Thiếu Kiệt.

- Theo bạn là năm nào lá thư được chuyển đi?

- Mình không dám chắc nhưng chắc là năm 1864 mà cũng không biết được nữa. Công trình này lớn mà khi đó chắc điều kiện không nhiều như bây giờ thời gian cũng phải dài hơn, nếu muốn rút ngắn thời gian thì phải tốn nhiều nhân lực lắm mới hoàn thành, còn nếu nhân lực không có thì bắt buộc phải thời gian dài.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 126: Người Viết Thư Tay Cuối Cùng

Mọi người đều thán ủng hộ nguyệt phiếu đề cử leo bảng với nhé thank mọi người nhiều nhiều.

Bây giờ trên xe vẫn còn ồn ào náo nhiệt. Những người lấy ý kiến lẫn nhau, Người Hướng Dẫn Viên lúc này cũng cười hỏi.

- Sao nào mọi người đã có câu trả lời chưa.

Phùng Kiếm Nhất cũng muốn lấy lại mặt mũi nên trả lời ngay sau khi người hướng dẫn viên vừa kết thúc câu hỏi.

- Em nghĩ là 1866 hồi xưa làm gì có đầy đủ cơ sở vật chất để xây dựng nên chắc ít nhất cũng bốn năm chắc mới xây xong. Thì đưa vào hoạt động thì là thư đầu tiên được gửi đi là năm 1866 là đúng nhất.

Ý kiến của Phùng Kiếm Nhất không phải là không đúng với hoàn cảnh và lịch sử theo đáng giá nhận thức chung thì ai cũng có thể xem như là câu trả lời thích hợp nhất.

Lúc này Thiếu Kiệt chợt nhớ ra người hướng dẫn viên du lịch đã ra một câu đố mẹo khác hay nếu không đọc kỹ có thể rơi vào cái bẫy tinh vi của người Hướng dẫn viên du lịch và bây giờ hẳn cũng đã có đáp án cho câu hỏi trên.

- Theo em thì năm 1864 lá thư được đầu tiên được gửi đi, Vì chỉ cần chú ý một chút thì bạn kia sẽ chú ý, Chi đã nói rằng năm 1860, Pháp cho xây dựng “Sở dây thép” tức là Bưu điện thành phố ngày nay đó là lúc công

trình được khởi công, Mà đến năm 1863, Sở dây thép mới được thành lập thì đáp án gần nhất là năm 1864 là phù hợp nhất. nếu để đến năm 1866 mà mới có lá thư đầu tiên được gửi đi thì có vẻ như hơi chậm chạp.

Bây giờ Phùng Kiếm Nhất nghe thấy bắt đầu mặt cũng đỏ lên mọi người trong xe đều cười đùa. Người hướng dẫn viên thấy thế cũng cười gật đầu nói.

- Năm 1864 là đúng tháng 10 năm 1863 con tem đầu tiên của nước ta được phát hành được in ấn tại hung ga ri và được sử dụng để gửi thư là năm 1864. Đến năm 1886, Bưu điện thành phố được khởi công xây dựng lại theo đồ án thiết kế của kiến trúc sư Villedieu cùng phụ tá Foulhous, do không đủ đáp ứng nhu cầu sử dụng ngày càng nhiều của người dân. Năm 1891, trụ sở mới chính thức khánh thành. Ngày nay Bưu Điện Thành Phố cùng một số kiến trúc xung quanh tạo thành một quần thể di tích đặc biệt, trở thành biểu tượng khó thay thế của người dân trong thành phố. Các em sẽ được cận cảnh tham quan khi chúng ta tới nơi và cũng như ngắm nhìn kiến trúc pha trộn giữa phong cách châu âu và nét trang trí của châu á.

Dù từ khoảng cách Thiên Hoa đi đến bưu điện Trung Tâm thành phố không bao lâu nhưng cũng trải qua một con đường dài củ dòng người đông đúc, giữa phố phường đan phát triển.

Khi xe vừa đến gần bưu điện thành phố thì mọi người đều xuống xe ngắm nhìn kiến trúc bên ngoài của nơi vừa đến. Bên ngoài, phía trước ngôi nhà trang trí theo từng ô hình chữ nhật, trên đó ghi danh những nhà phát minh ra ngành điện tín và ngành điện. Trên các ô có đắp hình người đội vòng nguyệt quế, cùng chiếc đồng hồ lớn. Phía dưới đồng hồ vẫn còn lưu giữ năm khởi công xây dựng và khánh thành của tòa nhà.

Mặt tiền của bưu điện được trang trí những bảng tên một số danh nhân Pháp như Laplace, Voltaire, Arage, Gay-Lvssac... Hai bên vườn hoa trước cửa là hai tượng đài Bưu điện thời kỳ phát triển hiện đại.

Theo chân người hướng dẫn viên từng phong cách trang trí cũng như cách sắp xếp không gian của kiến trúc, Thiếu Kiệt mới thấy được rằng tuy nơi này có một số tuổi không hề nhỏ nhưng nó vẫn còn đó nét hiện đại, xen lẫn sự cổ kính của phong cách châu Âu đương đại.

Bưu điện có kết cấu hình khối với các vòm cung phía trên các khe cửa. Hệ thống cột, trụ chính, trụ phụ, mái hiên đều có kết cấu hình vuông. Đặc biệt, trên mỗi đầu trụ, cột được chạm khắc hoa văn, phù điêu công phu và tỉ mỉ. Đặc điểm ấn tượng khi khám phá bên trong bưu điện trung tâm thành phố là những mái vòm lớn ở cửa chính, dọc trần. Vòm cung lớn được chống đỡ bởi bốn trụ sắt nằm bốn góc, mỗi cột chống đỡ bốn kèo sắt tỏa ra bốn phía. Trên vòm tiền sảnh treo hai tấm bản đồ nói về lịch sử hình thành hệ thống viễn thông thành phố. Tấm bên phải là bản đồ thành phố và các vùng lân cận năm 1892, tấm bên trái là bản đồ đường dây điện của quốc gia và nước láng giềng năm 1936.

Chính giữa bưu điện có bốn dãy bàn gỗ lớn được xếp dọc để phục vụ người dân có nhu cầu khai báo, ghi chép thư từ, bưu phẩm. Bưu điện trung tâm hoạt động bình thường vào tất cả các ngày trong tuần, phục vụ khách du lịch và người dân thành phố các dịch vụ liên lạc hiện đại cũng như nhiều dịch vụ truyền thống. Tiêu biểu của các dịch vụ truyền thống như bưu phẩm ghi số hẹn giờ, văn hóa lưu niệm, điện hoa, phát chuyển nhanh...

Người hướng dẫn viên không ngừng nói về lịch sử hình thành và phát triển vốn có của bưu điện, mọi người thì nhìn ngắm những gì đang thấy ở trước mắt. Nếu ai đã từng một lần bước chân vào nơi đây đều sẽ như thế nó không ồn ào náo nhiệt, mọi người có thể thấy được nơi đây vẫn còn những buồng điện thoại được sử dụng. Nơi đây vẫn lưu giữ 14 bộ điện thoại chia làm hai bên sảnh chính để phục vụ người dân và du khách có nhu cầu liên lạc cũng như hoài niệm về một thời quá khứ đã qua.

Với nhiều du khách, gửi bưu ảnh từ Bưu Điện trung tâm Sài Gòn tới người thân và bè bạn là một cách lưu giữ kỷ niệm khá thú vị giữa thời hiện

đại.

Lúc này mọi người như chìm đắm trong một khoảng không gian của những năm thế kỷ 80 và 90 trong một nơi đô thị phần hoa đang trên đà phát triển.

Ngọc Nhi như vừa tìm thấy điểm gì đó thú vị nên hướng người hướng dẫn viên hỏi.

- Chị ơi ông ấy ngồi đó làm gì thế?

Người Hướng Dẫn viên nhìn theo tay Ngọc Nhi đang hướng về chính giữa sân chính, nơi đó có một ông ông tóc đã bạc lưng đã còng, với một số người khách du lịch đang vây quanh.

Lúc này người hướng dẫn viên cũng cười nói với Ngọc Nhi.

- Ông ấy là niềm tự hào ở nơi đây một con người rất tốt và hòa đồng với mọi người, ông ấy đọc viết được cả tiếng anh và tiếng pháp đấy, Ông tên là Dương Văn Ngộ, vốn là người gốc Hoa, sinh ra và lớn lên ở đây, gia đình có sáu anh, chị, em; ông là con thứ năm. Thời xưa, cha ông làm nghề thợ nguội, mẹ mưu sinh bằng nghề vá bao bố. Dù cả ngày cật lực làm lụng nhưng cuộc sống vẫn chật vật, ăn bữa hôm đói bữa mai nên từ nhỏ ông và các anh chị đã phải nghỉ học để cùng cha mẹ bươn chải làm thuê. Cậu học trò nghèo hiếu học năm 1942 được nhận vào học ở trường. Dưới thời Pháp thuộc, ngôi trường này chủ yếu dạy tiếng Pháp nên ông đã nói và viết được tiếng Pháp khá thành thạo. Sau khi tốt nghiệp, vì cuộc sống khó khăn, không có điều kiện được tiếp tục đi học nên ông xin vào làm lao công ở Bưu điện Thành Phố. Năm đó mới chưa tròn 16 tuổi nhưng với đức tính cần cù, chịu khó, ham học hỏi, chỉ trong vòng hai năm, ông được cất nhắc lên vị trí quản lý lao công. Năm 18 tuổi, Bưu điện tuyển công chức ngành viễn thông, ông nộp hồ sơ và thi đậu, sau đó không lâu được giao giữ chức Chánh sự bộ (thư ký).

Nghe được người hướng dẫn viên nói về cuộc đời của ông ông như thế. Thiếu Kiệt cũng hỏi.

- Vậy tính ra nếu tới thời điểm này thì ông cũng gần bó với bưu điện gần năm mươi năm rồi. nhưng mà ông phải về hưu lâu rồi sao ông không ở nhà mà lại lên trên này.

- Chuyện này mọi người cũng như em đều đã hỏi qua ông nên chuyện của ông kể mọi người đề nhớ hết. Ông có kể là “Thời đó cha mẹ ông mất sớm, để lại mấy anh chị em phải nương tựa vào nhau. Ai cũng làm thuê làm mướn, để có được một công việc ổn định tưởng chừng như chỉ trong mơ. Hôm tôi biết tin mình chính thức trúng tuyển thì gần như cả đêm hôm ấy ông không thể chợp mắt được vì hạnh phúc khi được làm công việc yêu thích của mình, vừa nuôi sống được gia đình...”. Ông kể, công việc khi mới vào nghề chủ yếu là kiểm kê, dán tem, đóng dấu và giúp những người khác viết địa chỉ bằng tiếng Pháp, thỉnh thoảng có người nhờ dịch thuật thư từ tiếng Pháp sang tiếng Việt hoặc ngược lại. Năm 36 tuổi ông được cử đi học thêm lớp tiếng Anh. Hồi đó công nghệ thông tin chưa phát triển như bây giờ, người ta chủ yếu chỉ thông tin qua lại bằng thư tay. Thư từ trong nước chuyển ra nước ngoài hoặc từ nước ngoài chuyển về cũng chỉ qua con đường này. Nên hầu như ngày nào ở bưu điện cũng rất đông người chen chúc, chờ đợi. Có thời kỳ cao điểm, một ngày ông phải viết, dịch thuật hàng chục, có khi hàng trăm cánh thư.

Mọi người nghe người hướng dẫn viên kể lại như thế cũng hứng thú với những gì về ông nên mọi người đều đồng ý lại chỗ ông ngồi. Đúng như người hướng dẫn viên nói ông khá vui vẻ, hòa đồng. Khi được mọi người nói ông kể tiếp về những gì xảy ra với ông, thì ông đều cười. Bây giờ ông lại thay cho hướng dẫn viên nói về lịch sử hình thành và phát triển của bưu điện.

Gần 50 năm trong nghề, không biết bao nhiêu cánh thư đã qua bàn tay và khối óc ông để đi ra thế giới. Đến năm 1990, ông được về nghỉ hưu. Nhưng

đối với ông, mỗi ngày được gắn bó ở Bưu điện thành phố, được làm công việc “truyền tin” và gặp những vị khách khắp nơi trên thế giới không còn đơn thuần là cuộc chạy gạo mưu sinh mà đã là niềm vui trong cuộc sống, nên cảm giác những ngày đầu về vườn.

- đôi tay cứ ngứa ngáy, buồn đến độ muốn chết...

Không chịu đựng được những nỗi buồn, ông lại đạp chiếc xe cộc cạch đến cơ quan cũ chỉ để được gặp và trò chuyện với đồng nghiệp trong giờ nghỉ, được thỏa sức chuyện trò với những người bạn ngoại quốc:

- Họ hỏi tôi rất nhiều về những danh lam thắng cảnh và con người đất nước ta. Mỗi lần như thế tôi lại được tự hào giới thiệu bản sắc của nước mình...

Sau nhiều lần trở lại thăm cơ quan cũ, tôi chứng kiến cảnh nhiều lớp nhân viên trẻ của bưu điện còn thiếu kinh nghiệm, làm việc có phần chậm trễ trong khi khách chờ đợi rất đông và nhu cầu dịch thư rất lớn nên ông xông xáo xắn áo phụ giúp. Dần dần ông đề đạt ban lãnh đạo tạo điều kiện để mình hỗ trợ dịch thuật, viết thư thuê khi khách có nhu cầu. Ban lãnh đạo bưu điện nghe xong liền đồng ý ngay. Họ cũng tạo điều kiện cho tôi được làm việc ở bàn ghi chép và được ăn uống nghỉ ngơi ở một phòng nhưng tôi luôn tâm niệm phải gắng làm việc hết khả năng của mình, còn lại tôi không muốn ảnh hưởng hay liên lụy gì đến mọi người nên đã từ chối mọi đãi ngộ khác...thời đầu khi mới bén duyên với nghề viết thư thuê, ở thành phố cũng có rất nhiều người theo nghề này.

Những năm ấy chưa có nhiều trung tâm dịch thuật, Internet và công nghệ gửi thư qua email, điện thoại cũng chưa phát triển như bây giờ... nên nghề viết thư thuê được xem là nghề của trí thức và phát triển rất thịnh. Những ai biết đọc và viết được tiếng Pháp, tiếng Anh thì mỗi ngày có thể thu nhập rất khá. Ngoài viết thư, hồi trước một ngày có đến gần chục người tìm đến nhờ dịch thuật. Tuy nhiên ngày nay số khách cũng dần giảm đi. Những đồng

nghiệp cũng đều đã “rơi rụng”, người trẻ không có ai theo nghề, chỉ còn lại một mình ông đeo đuổi cái nghiệp viết thư tay. Một bức thư không chỉ truyền đạt thông tin mà còn chứa đựng những tâm tư tình cảm của người viết. Do vậy để dịch được một bức thư từ tiếng Anh, tiếng Pháp sang ngôn ngữ quốc gia hoặc ngược lại từ ngôn ngữ quốc gia sang tiếng nước ngoài sao cho trọn ý, mềm mại là điều không hề dễ dàng. Người dịch phải nắm rõ được tâm ý của người viết gửi trọn vào câu từ trong thư, để từ đó mỗi câu mỗi từ cũng phải truyền đạt được tình cảm họ đến với người nhận... Lúc đó người dịch thuật mới làm tròn cái tâm và tâm huyết với nghề của mình. Do vậy, những vị khách từng tìm đến, được ông tận tình giúp đỡ đã dần dần “bắt rễ”, mỗi khi cần viết thư cho người thân ở nước ngoài, họ đều không quên ghé lại.

Những gì ông kể đều khắc sâu trong những tâm hồn của những học sinh trên xe. Ai cũng im lặng lên xe cảm nhận lấy cái gọi là thời gian của một ông cụ làm nghề dịch thuật viết thư tay cuối cùng của thành phố hiện đại và phát triển.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 127: Chơi Khăm Phùng Kiểm Nhất

Vì hôm nay đầu tháng thay vì bạo chương nhưng việc quá bận ngày mai sẽ bù lại, mọi người thông cảm. Cám ơn đạo hữu Billan đã ủng hộ kim tệ, mọi người giúp đỡ nguyệt phiếu lên bảng với cám ơn.

Thiếu Kiệt hẳn cảm nhận thấy sự trôi đi của thời gian sâu sắc nhất trong tất cả những người đang ngồi trên xe, một cuộc sống của năm tháng qua đi của hai số phận một cuộc đời.

Không khí trầm lắng của một chuyến đi như thế này thường không thích hợp trong một chuyến tham quan, nên cái không khí im lặng này cũng bị phá vỡ bởi người Hướng dẫn viên du lịch.

- Các em học sinh ở đây mọi người đều biết chúng ta sắp đi tham quan nơi nào đúng không, vậy chứ chỉ hỏi các em, các em có biết chai coca cola đầu tiên được bán ở đâu không?

Một học sinh gần người hướng dẫn viên cũng trả lời lại.

- Chắc ở chỗ bán tạp hóa. hoặc siêu thị.

- Đúng rồi chắc bán ở tạp hóa chứ siêu thị thì lúc đó chưa có tên tuổi gì cũng không biết người ta có cho vào bán không thôi

Mỗi người học sinh một ý kiến khác nhau, Thiếu Kiệt hẳn cũng không biết nên không trả lời. Dù sao cái mình không biết thì không nên tỏ vẻ ra nguy hiểm làm gì. Người hướng dẫn viên lúc này cũng cười nhìn mọi

người trên xe đưa ra câu trả lời theo ý kiến của mình, không khí cũng được đẩy lên không còn im lặng như lúc vừa rời khỏi bưu điện nữa.

- Các em đều sai rồi ngày 8.5.1886: tại Bang Atlanta – Hoa Kỳ, một dược sỹ tên là John S. Pemberton đã chế ra một loại sy-rô có hương thơm đặc biệt và có màu caramen, chứa trong một bình nhỏ bằng đồng. Ông đem chiếc bình này đến hiệu thuốc của Jabco, hiệu thuốc lớn nhất ở Atlanta thời bấy giờ và cho ra mắt công chúng với giá 5 xu một cốc. Ngay sau đó người trợ lý của John là Ông Frank M. Robinson đã đặt tên cho loại sy-rô này là Coca-Cola. Đây là nơi mà coca bắt đầu những sản phẩm của mình với lợi nhuận doanh thu 9 chai coca một ngày trong một năm ròng rã. Một thương hiệu lớn đều bắt đầu từ những bước đi nhỏ nhất. hơn 120 năm qua thương hiệu này đã lan ra toàn bộ thế giới, và có doanh số bán chạy nhất trong lịch sử.

Thiếu Kiệt cũng nhàm chán nhìn ra bên ngoài xe ngắm nhìn những nhà dân hai bên đường và người lưu thông qua ô cửa kính. Đối với hắn, đi tham qua những nơi như thế này, chỉ để lấy thêm kinh nghiệm và cách mô tả những gì xung quanh. Không phải là niềm háo hức như những học sinh, xem như đây là một cuộc vui chơi đúng nghĩa.

Nhã Oanh và Ngọc Nhi cùng mọi người trả lời những câu hỏi được người hướng dẫn viên đưa ra, chốc chốc lại quay xuống hỏi ý kiến của Thiếu Kiệt hắn. Dù sao công ty này vẫn là nằm trong phạm vi thành phố tuy có phải qua nhiều tuyến đường nhưng nó cũng không mất khá nhiều thời gian, vì hiện tại không phải là giờ cao điểm nên cũng không có vấn đề kẹt xe diễn ra.

Tầm hơn ba mươi phút từ bưu điện trung tâm thành phố đến địa điểm công ty của coca cola bên ngoài được sơn một màu trắng với những họa tiết của logo chính thức màu đỏ, nó đại diện cho một màu truyền thống mà công ty này đã phát triển qua rất nhiều năm.

Vẫn như các công ty mà Thiếu Kiệt từng đã thấy, tại đây vẫn có một nơi trưng bày sản phẩm, một nơi gọi là canteen dành cho nhân viên không khác là mấy so với những công ty bên ngoài.

So với mọi người bên nhóm Thiếu Kiệt được người hướng dẫn viên và một nhân viên của công ty đưa đi tất cả mọi nơi từ khâu sản xuất đến đóng chai cho đến những khâu vận chuyển. Mọi thứ vẫn rất ít thấy được công nhân lao động, nó được tự động hóa và giảm thiểu nhân công một cách thấp nhất. Đưa tay cầm lấy lon nước ngọt đang ở trên Băng chuyền Thiếu Kiệt khui ra uống một hớp. Mọi người thấy hành động của hắn như thế cũng ngạc nhiên.

Không phải vì khát nhưng Thiếu Kiệt muốn cảm nhận cái cảm giác của những lon nước ngọt còn đang trong cơ sở sản xuất. Một người theo dõi dây chuyền thấy thế cũng đến ngay cạnh Thiếu Kiệt nói.

- Em không nên làm như thế? bên ngoài vẫn có khu trưng bày em nên mua nước ở đó.

Hắn cũng khá ngạc nhiên vì theo hắn biết được qua lời kể là sẽ được dùng thử nước tại công ty. Điều đó lúc này có vẻ không đúng cho lắm, nên hắn định nói gì đó nhưng lại thôi.

Phùng Kiếm Nhất vẫn đợi có cơ hội để làm Thiếu Kiệt lại không bỏ qua trong phút chốc. Cỗ tình nói lớn cho mọi người nghe thấy.

- Có cần phải mất mặt như vậy không đi tham quan mà còn lấy cặp đồ uống à! Không thấy mất mặt thì cũng phải giữ thể diện cho mọi người chút chứ.

Mọi người nhìn hắn như Thiếu Kiệt làm mất mặt mọi người có mặt tại nơi đây nên cũng ra vẻ bức mình. Thiếu Kiệt lúc này cũng cười, mấy cái trò ganh đua như thế này hắn cũng không chấp nhưng nếu đã đụng chạm vào hắn. Thiếu Kiệt cũng không phải là quả hồng mềm.

Thiếu Kiệt lúc này mới nhìn người nhân viên vừa nhắc nhở mình nói.

- Xin lỗi không phải em nhiều chuyện nhưng có lẽ em có một chút ít ý kiến với bộ phận maketting của công ty đôi chút.

Người nhân viên lúc này cũng giật mình nhìn Thiếu Kiệt khó hiểu. Người đang dẫn đoàn cũng chú ý đôi chút cũng tiếng lại gần nhìn hần cười nói.

- Thôi không có chuyện gì chuyện nhỏ ấy mà không sao đâu.

- Không phải là như thế nhưng vấn đề maketting của công ty có vấn đề không hiệu quả mấy. Nếu như không làm thì anh cũng nằm trong bộ phận maketting đi nếu công ty đã cho tham quan nhằm mục đích quảng bá thì tốt nhất nên để người tham quan có thể lấy được sản phẩm tư khâu đang sản xuất để đánh giá chứ nếu mà chỉ xem không thôi thì vẫn không hiệu quả bằng người ta dùng thử đâu, đó là ý kiến của em còn có dám ý kiến lại với những người cấp trên trong phòng maketing hay không là vấn đề của anh, chứ một lon coca không đáng phải để người tham quan phải bỏ ra để mua hàng ở cửa hàng trưng bày sản phẩm. Nhiều khi cũng chẳng có ai thiết nghĩ mua đến đâu. Còn đây là tiền lon nước.

Thiếu Kiệt phản ứng như thế cũng nằm ngoài dự liệu của người hướng dẫn, Nhưng đúng là những chuyến tham quan như thế này cũng là một các quảng bá thương hiệu, người hướng dẫn cũng thấy ý kiến của Thiếu Kiệt cũng không đến nỗi nào dù sao nếu giá thành sản phẩm cũng không cao, người tham quan cũng có cái nhìn thiện cảm hơn với những gì mà đã được dùng thử.

Đây là tâm lý chung của mọi người, đơn giản không phải nói chỉ có mỗi công ty này mà những công ty khác đều vậy, những khi có một sản phẩm mới sắp đưa ra mắt thì phải sử dụng những phương tiện truyền thông quảng bá thông qua các công ty sự kiện tiến hành ở những chỗ đông người, điển

hình là siêu thị hoặc với những thực phẩm như nước giải khát thì vẫn áp dụng hình thức phát miễn phí lấy ý kiến của những người trong độ tuổi được cho sử dụng thử sản phẩm.

Lúc này người hướng dẫn của công ty, thấy Thiếu Kiệt đưa tiền mình cũng ngại không cầm. Đưa lại cho hắn cười nói.

- Có gì đâu mà phải làm thế, ý kiến của em anh sẽ đề xuất với ban lãnh đạo, anh thấy cách này cũng hay. Bọn anh vẫn thường là đi quản bá sản phẩm ở những nơi công cộng thì cũng như thế này thôi. Nên chắc ý kiến này sẽ được chấp nhận.

Bây giờ phía sau lưng Thiếu Kiệt lại vang lên tiếng nói,

- Không phải xin ý kiến điều này được chấp nhận ngay bây giờ, những ai đang tham quan có thể lấy cho mình mỗi người từ một đến hai sản phẩm dùng thử tại nhà máy.

Thấy người nói là ai người hướng dẫn cũng chào nhẹ một cái nói.

- Chào sếp.

- Cháu ý kiến về quảng cáo của cháu rất hay trước đây cũng có thời gian được áp dụng nhưng do một số điều kiện nên không áp dụng nữa với một phần là do một số người vô ý không bỏ những vỏ lon đã sử dụng vào thùng rác được trang bị.

Thiếu Kiệt chỉ cười cười, hắn không biết người này là ai nhưng đã có thể ra lệnh thì chắc cũng không phải nhân viên.

- Vẫn có thể làm hình thức nhắc nhở, với thùng bị thêm nhiều thùng rác ở những nơi khách tham quan đi ngang qua vì nếu như thế thì họ sẽ tự có ý thức hơn, không ai thấy thùng rác ở chỗ đông người mà không bỏ vào cả,

đó là cách khắc phục hiệu quả tốt nhất còn nếu không được thì có thể cho nhân viên nhắc nhở như vừa rồi.

Người đàn ông ra lệnh vừa rồi cũng trầm ngâm một chút rồi gật đầu nói.

- Thôi các cháu đi tham quan công ty tiếp đi, mọi người có thể dùng thử sản phẩm trên dây chuyền sản xuất nhưng nên nhớ phải bỏ rác đúng nơi quy định.

Mọi người trong nhóm tham quan lúc này cũng mỗi người cầm lấy một lon nước lên nhìn Thiếu Kiệt. ai cũng hiểu nếu hắn không nói thì mọi người cũng sẽ không có được những lon nước miễn phí như thế này. Thái độ thay đổi nhanh chóng hơn lật sách.

Chỉ có Phùng Kiếm Nhất là khó chịu, hắn cố tình dẫn đến sự chú ý của mọi người giờ lại thành giúp Thiếu Kiệt trở thành người giúp mọi người. Bản thân hắn cảm thấy mình không có gì là sai nhưng hết lần này đến lần khác lại chịu thiệt thòi bởi Thiếu Kiệt nên cũng bức rứt.

Nhã Oanh cùng Ngọc Nhi thấy hắn làm khó dễ Thiếu Kiệt cũng có chút ách cảm, Nhã Oanh ra vẻ tốt bụng cầm thêm một lon nước ngọt len lén lắc đều lên xong mới đưa cho Phùng Kiếm Nhất nói.

- Thôi mọi người đều uống anh gì đó khối trên cũng uống thử xem đồ uống ở nhà máy có khác gì anh mua bên ngoài không.

Thấy Nhã Oanh có ý định tốt với một phần lại là nữ nên hắn không chút nào đề phòng cầm lấy lon nước. Cười với Nhã Oanh nói.

- ừ em nói thế để anh thử xem.

Vừa nói xong lon nước được khai ra thì mọi người đều tránh xa Phùng Kiếm Nhất vì bất ngờ nên hắn cũng không kịp tránh nên hứng trọn những tia nước từ trong lon văng lên hết người.

Người hướng dẫn viên thấy thế vội lấy khăn giấy từ trong túi đưa cho Phùng Kiếm Nhất lúc này Nhã Oanh đứng từ xa nhìn hắt cười một nụ cười nham hiểm. Biết mình bị chơi khăm bởi Nhã Oanh nên cả chuyên tham quan Phùng Kiếm Nhất không nói một lời nào nữa.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 128: Tinh Toán

Đầu Tháng mong mọi người ủng hộ Nguyệt Phiết. chương thứ 2 trong ngày lên tể một chút mọi người thông cảm.

Kết thúc buổi tham quan ai chiếc xe lại trở về trường học. Những học sinh trong chuyến đi, được cho phép ra về hoặc ở lại trường. Thiếu Kiệt chọn cách ra về dù sao ở lại học cũng không được bao nhiêu thời gian.

Thiếu Kiệt không về thẳng nhà mà đi ra cửa hiệu bách hóa, dù sao thì dạo gần đây hăn cũng ít ra cửa hiệu. Dù Thiếu Kiệt hăn đã đưa phương án sắp xếp và bố trí lại của hàng cho Hoàng Lâm Nhu nhưng hăn vẫn chưa ra xem lại cách sắp xếp trong cửa hiệu.

Hôm nay có dịp về sớm nên hăn ghé qua xem coi cửa hàng cần phải sắp xếp thêm những gì cần thiết. Hoàng Lâm Nhu đang tính toán một số thứ trong cửa hàng thấy hăn về sớm hơn bình thường cũng bảo nổi nói.

- Thằng quỷ lại trốn học về sớm muốn ăn đòn à. Nói sao không đi học!

- Gì vậy mẹ chứ chi chụp cho cái mũ trốn học rồi, mẹ quên là giờ con có trốn học cũng ko được vì cô Lâm chiều nay tới nhà à.

Mẹ hăn bây giờ mới sực nhớ là Mai Uyển Lâm hôm nay tới nhà dạy thêm cho Thiếu Kiệt. Nhưng bà vẫn thắc mắc tại sao hăn lại đi học về sớm hơn mọi ngày một các bất bình thường nên hỏi Thiếu Kiệt.

- Làm gì mà hôm nay về sớm thế còn 1 giờ nữa mới là giờ ra về mà?

- Hôm nay lớp học sinh giỏi đi tham quan nên không có học tham quan về giờ học chênh lệch quá nên cho về sớm. Luôn tiện con ghé qua đây

Hoàng Lâm Nhu ra về nghỉ hoặc nhưng bà nghĩ đầu giờ Mai Uyển Lâm cũng tới nhà nếu vậy thì Thiếu Kiệt hẳn không thể nào nói dối được. Bây giờ Hoàng Hương ở gần đó nghe thế cũng nhìn Thiếu Kiệt cười nói.

- Thiếu Kiệt lại trong lớp học sinh giỏi luôn. Quá tốt rồi còn gì phải nói nữa nè. Chị cũng đừng làm khó cháu nó thế, học sinh bây giờ học thêm quá trời mà còn có đứa học không ra gì. Mà Thiếu Kiệt nhà mình em thấy nó có học thêm ở đâu đâu mà vẫn vào được lớp chuyên của trường cũng đã là chuyện hiếm rồi chị còn muốn gì nữa đây này.

- Thôi đi cô ơi cái thằng này mà tăng bốc quá thì nó vênh mặt lên trời mất, nó mà không la, không mắng chắc bây giờ nó quậy ra cái gì còn không biết được. Nhìn nó hiền hiền ở nhà như thế thôi, chứ nó quậy ngầm lắm.

Hoàng Lâm Nhu không để cho Thiếu Kiệt được khen đầy đủ đã xối lên một gáo nước lạnh, làm hẳn cũng chỉ biết cười trừ, ai bảo bà là mẹ hẳn cơ chứ, mà Những điều Hoàng Lâm Nhu nói như vậy thì đúng là có thật nếu mà bà không là mắng thường xuyên, hẳn cũng không biết được kiếp trước mình sẽ thành ra cái dạng gì.

Rồi chợt nhớ điều gì đó Hoàng Lâm Nhu mới nói với Thiếu Kiệt.

- À đợi mẹ một chút rồi về nhà luôn mẹ có việc cần nói.

Thiếu Kiệt không biết việc gì nên cũng nhú mày một chút suy nghĩ chỉ có thể là chuyện gì đó mà mẹ hẳn thấy không thể nói ở chỗ đông người như thế này nên cũng đồng ý.

Đứng đợi một bên cho mẹ hẳn, giao lại những việc của cửa hàng cho mấy dì của hẳn, Thiếu Kiệt nhìn sơ qua cách bố trí của cửa hàng rồi cũng gật đầu. Bố cục sắp xếp của Hoàng Lâm Nhu hẳn không có gì để bàn, đa số

được phân loại tốt nhất và cũng thu hút được hiệu quả cao nhất về cách trưng bày sản phẩm.

Ngay tại thời điểm đó tại nhà của Hoàng Chí Kim. Hai em này vẫn gặp nhau sau khi Hoàng Chí Hùng đi đâu về đến. Uống một hộp nước trà trên bàn Hoàng Chí Hùng mới nhìn anh mình nói.

- Tòa phúc thẩm sơ bộ có kết quả rồi anh! bên đó nó kêu là hồ sơ bên mình là không hợp lệ và phải hủy bỏ. Vì các bên liên quan tới vụ kiện đều có đủ bằng chứng đưa ra anh em mình làm giấy tờ nhà đất mà không thông qua mọi người.

- Chú nói vòng vo như thế làm cái gì, đi vào chủ đề chính đi chứ ngoài lề làm gì, ai mà không biết chú và anh lách luật, không thông qua bọn nó.

Hoàng Chí Kim nghe em mình nói như thế cắt ngang lời hăn, nhìn vào đứa con nít cũng biết phải phân xử ra sao, thì kết quả chuyện bị hủy giấy tờ đang làm là điều hiển nhiên thế mà hăn lại đi kể lể dài dòng.

- Tòa nói là bây giờ xem như miếng đất chưa được hợp thức hóa một các rõ ràng an hem trong nhà nếu giải quyết được thì giải quyết nội bộ còn không thì đưa toa quyết định lúc đó anh em mình phải chịu án phí là cao hơn.

- Vậy mà thấy con Nhu nó ra sao?

Hoàng Chí Hùng cũng gật đầu kể lại những gì mà hăn được Hoàng Lâm Nhu nói lại.

- Nó nói là tối nay mọi người tập hợp lại bên nhà nó. Việc tiền nong như thế nào thì nó sẽ thương lượng mọi người cho công bằng rồi mới đưa tiền.

- Cái này mới là cái quan trọng này giờ tao cần nghe này. Mà cửa ngõ đi miếng đất bên đó là 100 mét vuông chia cho sáu mà tính đi mỗi người

được hơn 15 mét vuông vậy thì được bao nhiêu.

Hoàng Chí Hùng mới im lặng tính toán một chút mới trả lời.

- Tính ra bên đó chỉ được 8 triệu 500 nghìn một mét vuông thôi, một phần là trong hẻm, với phần đường chưa thể lưu thông được xe oto nên giá cả là như thế, tính ra một người chắc khoảng được hơn trăm triệu à.

- Ít vậy sao? tao cứ nghĩ là sẽ nhiều hơn chứ.

Hoàng Chí Hùng cũng nhìn anh mình cười. giá thành này hẳn đã lấy là giá cao nhất, nhà không phải mặt tiền mà lấy giá mặt tiền thì cũng không ổn cho lắm nên giá trị này là thích hợp nhất.

- Anh cứ nói 100 mét vuông chia sáu ra thì cũng đâu được nhiều, nếu mà anh em mình ôm trọn hết thì đợi một thời gian sau bán mới có thể giá cao hơn còn bây giờ thì chỉ có giá trị như thế là hết mức rồi không thêm được nữa đâu.

- Ừ như thế cũng được. Có còn hơn không cứ để nó nằm đó cũng chẳng ít lợi gì. Vậy tối nay nó nói mấy giờ qua bên đó?

Hoàng Chí Kim cũng thấy những gì Chí Hùng nói là đúng, dính tới tiền bạc thì không ai có thể để họ bị thiệt thòi trong chuyện này, không chỉ có hẳn có tư tưởng đó mà tất cả mọi người trong xã hội này đều như thế Khi dính dáng tới lợi ích thì không ai chịu bỏ qua cả.

- Nó hẹn 9h hôm nay nó sẽ đóng cửa hàng sớm để về bàn bạc. Anh qua đó luôn à?

- Qua sao không mày, mày thấy có ai chia tiền mà vắng mặt bao giờ không? Dù sao tao cũng xem thử nó lấy đâu ra số tiền lớn mà lại có ý định mua lại toàn bộ mảnh đất, chưa kể là ý định của nó là như thế nào.

Hoàng Chí Hùng trong bụng chửi thầm trong bụng nhưng không dám nói ra,

- Mẹ chưa đầu vào đâu thì mình làm chân chạy đến lúc có tiền thì lại lết cái mặt mốc ra.

Dù sao hẳn biết hẳn phụ thuộc vào quá nhiều Hoàng Chí Kim, về những mối quan hệ bên trên mà hẳn không thể nào biết được.

Bây giờ hai mẹ con Thiếu Kiệt đã về đến nhà. Hoàng Lâm Nhu đợi cho Thiếu Kiệt đi tắm thay quần áo xong rồi mới cùng hẳn ngồi lại nói chuyện.

- Chuyện là sáng nay phiên toàn phúc thăm về tình trạng mảnh đất đã có kết quả mẹ cũng đã nói với Hoàng Chí Hùng tối nay mọi người tập trung lại xem họ tính toán như thế nào.

Thiếu Kiệt nghe thế cũng trầm ngâm đôi chút. Hẳn biết giá trị của mảnh đất 100 mét vuông không nhỏ cũng không lớn nhưng để mà chia đều ra thì vẫn là một vấn đề cần phải bàn bạc nội bộ. Bởi con số 100 chưa bao giờ là chia hết cho sáu. Mà tính toán giá trị quy đổi ra tiền, thì cũng cần phải có số lẻ đi kèm nhất định.

- Chuyện này thì cũng tương đối dễ mà mẹ cứ lấy 100 m² chia đều cho 6 người hoặc xem giá trị tham khảo của mọi người về giá đất mà quy theo giá trị tiền mặt là được.

- Mẹ cũng biết là thế nên mẹ cũng đi hỏi một số người trung gian mua bán nhà đất rồi, giá trị của một mét vuông khu này chênh lệch từ 8 triệu đến 9 triệu. Mà nếu tính giá trị cao nhất cũng là 900 triệu, hiện tại mẹ cũng không có được số tiền lớn đó nên mới bàn bạc với con nè.

Hoàng Lâm Nhu đã xem xét tài chính một cách lớn nhất thì vẫn không đủ để huy động ngay được một số tiền lớn như thế, mục đích bàn bạc chẳng qua là muốn Thiếu Kiệt hẳn hỗ trợ để có thêm tiền chia cho mọi người.

- À Chuyện này hả, được rồi mẹ cứ để chuyện này con lo dù sao cũng chưa quá giờ hành chính Trương Hạo chắc sẽ đi rút tiền được, con ra rút lại thôi thôi vài thứ nữa nên để con gọi cho Trương Hạo. Nhưng mà mẹ xem thế nào chứ nếu sau khi mình mua lại mà họ trở mặt cũng không nên lắm đâu.

Nói rồi Thiếu Kiệt lấy điện thoại ra gọi cho Trương Hạo đợi cho có tính hiệu bắt máy hẳn mới nói.

- Dạo này bạn rộn lắm sao không thấy mặt. Tranh thủ thu xếp đi rút dùm 1 tỷ đi, Tao mà ra rút thì lại lộn xộn phiền phức lắm.

Trương Hạo nghe được cũng cười cười nói.

- Tao mà bận cái gì, chẳng qua dạo này đi ra ngoài với đi lại bên ngoài hơi nhiều thôi. oke tiền đó để lát nữa tao đem qua giờ tao ra ngân hàng cho kịp đã. Mà cần gì tới một tỷ ghê thế dự án gì nữa à.

- Dự án gì đâu tao đưa tiền cho mẹ mua lại mảnh đất ấy mà, mà thu xếp nhanh nha trước 9 giờ tối là được.

Bên kia Trương Hạo cũng bảo nổi mẩn.

- Giờ mới 4h mà nghỉ ngân hàng nào làm việc đến 9h tối hả thằng kia Thiếu đánh thà nói. Qua nhà đái tao ăn uống gì còn được bày đặt kiu qua trước 9 giờ. Thôi lát nữa tao qua chuẩn bị đồ ăn thức uống đi đón tiếp đại gia.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 129: Tâm Nhìn

Trả Nợ Ngày hôm qua lên từ từ từng chương... Mong mọi người thông cảm

Nghe thấy Thiếu Kiệt với Trương Hạo đùa giỡn Hoàng Lâm Nhu cũng không nói gì cho đến khi Thiếu Kiệt hăn cúp máy xong.

- Rồi lát nữa Trương Hạo đem tiền qua là xong. À mà để con đánh một cái văn bản in ra cho những người đó ký vào, dù sao cũng phòng trường hợp hai người kia trở mặt không chịu lại làm rùm ben lên nữa mình thiệt thòi.

- Ừ con muốn làm thế cũng được. Dù sao hai người kia cũng không thể nói trước điều gì.

Thiếu Kiệt bắt đầu ngồi vào máy vi tính đánh văn bản nhưng chợt nhớ đến điều gì nên quay ra hỏi mẹ mình.

- Ủa rồi mẹ định xử lý sao với mảnh đất bên đó đây?

- Mẹ cũng chưa biết. Định là vẫn để như thế còn không thì xây dựng lại nối liền hai nhà lại cũng được.

Thiếu Kiệt bây giờ mới thấy đường vấn đề diễn ra, mẹ hăn nếu xây dựng lại thì không nói gì đến lúc cứ để như hiện tại cũng không phải là cách hay. Ai biết được những người như Hoàng Chi Hùng và Hoàng Chí Kim sẽ làm ra cái việc gì nữa.

- Theo con nghĩ có hai cách. Một là xây dựng để cho thuê, hai là xây dựng để ở cố định hai hình thức này tương đối giống nhau nhưng lại khác nhau nhiều đấy.

- Vậy theo con thì nên xây dựng theo hình thức nào? Với lại chi phí sẽ là bao nhiêu như thế không phải là lại phát sinh chi phí một cách không đáng có sao?

Hoàng Lâm Nhu vẫn chưa hiểu được ý định của Thiếu Kiệt, dù sao đã bỏ ra một khoảng tiền lớn mà giờ lại phát sinh ra vụ xây dựng lại thì mẹ hẳn lại không nghĩ đến.

- Theo con thấy nên xây dựng thành nhà cho thuê. Thứ nhất vừa có thêm thu nhập thứ hai là vừa có thể chuyển các di đang thuê mướn bên ngoài giá tiền nhà phải chịu cũng là cao mà giờ về đây vừa có thể trông coi nhà cửa vừa có thể để dành tiền cho những đứa con của mấy di sau này, con thấy như vậy là hợp lý nhất.

- Mẹ thấy như thế cũng được những mà mình xây phòng trọ cũng như những nơi trong xóm hay sao, mẹ thấy rất phức tạp. Thường có nhiều thứ phát sinh lắm.

Thiếu Kiệt hẳn suy nghĩ một lúc, ở kiếp trước sống cảnh nhà thuê nhà mướn nên hẳn hiểu được, cứ mỗi tháng để hạn đóng tiền nhà sẽ là như thế nào, bạn có thể làm quần quật suốt ngày, lương có thể bạn sẽ nhận được thế nhưng tiền nhà thì không bao giờ bạn đóng trễ được.

Hiểu được cảnh phải đi ở những nơi nhà Thêu như thế, và cũng không ít sự phức tạp trong đó nên Thiếu Kiệt mới đưa ra một hình thức nhà trọ được áp dụng rất nhiều ở những năm thời điểm đó.

- Theo con nghĩ nhà trọ hay nhà ở gì cũng vậy phải là nơi mà mọi người có thể yên tâm một chút. Như vậy đi một dãy phòng quy hoặc sẽ từ 18>19 mét vuông thêm gác lửng và nhà bếp nhà vệ sinh trong phòng. mình sẽ xây

dựng là ba tầng và một tầng hầm bên dưới dù sao chỉ cần đóng cọc hai bên là có thể đào xuống xây dựng thêm một khoảng không tầng hầm dùng để ra vào xe cộ. Để cho mấy chú thay phiên nhau trông chừng hoặc có thể thuê một bảo vệ bao ăn ở chịu trách nhiệm trông xe hàng ngày.

Hoàng Lâm Nhu suy nghĩ điều gì đó sau đó mới nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Sao mẹ thấy giống như chung cư vậy? có bao nhiêu đó làm như vậy có phát sinh nhiều quá không? nhưng cũng không được nhiều tính ra chừng 12 phòng còn lỗi lên xuống nữa.

- Tính ra như thế vừa ổn thỏa được mọi thứ, tuy chi phí có phát sinh thêm nhưng sau này cũng có cái thu nhập thêm dù sao nếu hai mẹ con mình mà ở một cái nhà lớn quá cũng không ổn.

Ý kiến của Thiếu Kiệt lúc này cũng làm cho Hoàng Lâm Nhu đồng ý dù sao mua lại rồi không làm gì để đó không thì vẫn là vô ích, nên xây dựng một cách tốt nhất lại có thể đưa các chị em về ở gần mình, cũng tốt hơn để mọi người đi thuê nhà tốn tiền hàng tháng.

- Ủ như thế thì để mẹ sắp xếp mọi thứ xem sao, để tối nay họp xong rồi chuyện này sẽ tính sau giờ mẹ đi chợ mua một ít đồ lát nữa cô đến thì cứ học, tầm đến gần tối là được rồi dù sao nhà tối này cũng có việc.

Thiếu Kiệt cũng gật đầu, hấn lại chú tâm vào máy vi tính đánh những văn bản cần thiết chuẩn bị cho buổi tối nay. Một lúc lâu sau Trương Hạo cũng qua tới nhà. trên vai khoác theo một cái balo nặng trĩu. Nhìn Thiếu Kiệt mếu máo nói.

- Cái thằng mày chơi tao vừa thôi, không phải ít tiền đâu. Nó nặng như vậy mà lại không chịu giúp đỡ anh em cùng đi ngân hàng mang về.- Thôi đi mày đừng có nói quá, mày đi từ ngân hàng về tới đâu hẻm này bằng taxi chứ có phải đi bộ đâu mà than với vãn.

Trương Hạo cười cười nhìn Thiếu Kiệt nói

- Sao mày biết tao đi taxi mà đi bộ. Lỡ như mày đoán mò sai làm sao.

- Tao đoán sai làm sao được mà sai. Mày ở trong ngân hàng máy lạnh đợi cũng một thời gian cái balo đem theo đã lạnh. Nếu mày đi bộ thì ba lô về tới nhà cũng không phải còn hơi lạnh như thế này chỉ có, đi taxi khi lên taxi hệ thống điều hòa vẫn có nên cái balo giờ vào tới nhà vẫn còn lạnh tanh đây này.

Thiếu Kiệt vừa nói vừa cầm lấy ba lô đưa cho Trương Hạo. Bởi hắn ở trong máy lạnh dù cho đã ra ngoài như bên trên quần áo vẫn còn lấy hơi lạnh nên bây giờ dùng tay của mình cầm lấy ba lô Trương Hạo cảm thấy vẫn còn hơi lạnh mà Thiếu Kiệt nói.

- Sao việc mảnh đất sao rồi, có kết quả rồi à.

- Ừ cũng tương đối khả quan nhưng mà xong đợt này chắc qua tết sắp xếp lại xây dựng cho tốt. Sau này có thể một phần bên này sẽ phải chuẩn bị một sever riêng còn vấn đề khi nào thì chừng nào xây dựng xong sẽ tính đến.

Trương Hạo cũng gật đầu xong chợt nhớ ra điều gì đó lại hỏi Thiếu Kiệt.

- Ừa mà sao lại trang bị thêm sever nữa, bên kia không sử dụng sao lại làm thêm một cái bên này nữa.

- Bên kia sever dành để kinh doanh khác ông tướng, không thể nào cứ gộp chung là sever kinh doanh với sever làm việc được cái nào ra cái đó. Mà bên cửa hàng như thế nào rồi? xem mấy hôm nữa sắp xếp một cuộc họp là ổn mà chú mày có đề cử người nào xin việc ấy. Hôm nọ gặp tao bên công ty có nói chuyện, mà tao đang về nhà gấp cũng trễ nên không hỏi hang nhiều.

Trương Hạo cũng ngạc nhiên, hẳn không biết được Thiếu Kiệt lên công ty lúc nào. Nên cũng thắc mắc.

- Ở mày lên công ty lúc nào thế, sao tao không nghe nói gì về chuyện này vậy? cũng chẳng ai nói lại chuyện này.

- Chỉ là lên chút việc, bên của Chu Tường mày cũng không có chuyên môn gì nhiều có nói mày cũng có biết đâu. Mà thôi việc này để tao xử lý. Những người khác chắc ổn cả chứ.

Nghe Thiếu Kiệt nói về bộ phận của Chu Tường, Trương Hạo cũng không nói gì, hẳn biết bộ phận Chu Tường cần chuyên môn và hiểu biết nhiều về vấn đề lập trình viết code. Mà hẳn lại không có kiến thức về khâu này nhiều nên cũng đành chấp nhận. Không phải chuyện gì Trương Hạo cũng đều có thể thay Thiếu Kiệt hẳn quản lý nên cũng âm ừ.

- Ổi cả bên của Phan Nguyệt chắc vài bữa nữa là xong vấn đề giấy tờ còn, bên Nhã Kỳ thì cô ta bắt đầu tham gia lớp cấp tốc về chuyên ngành quản lý nhà hàng khách sạn rồi, Còn vấn đề giải quyết cái khu đất mà thuê để xây dựng Nhà Hàng Tiệc cưới thì cũng sắp ổn thỏa chỉ còn chọn ra nhà thầu nữa thôi. Mà mày đắp chiếu vụ này qua tết mới khởi công nên mọi thứ đều như vậy.

- Cái Khu đất đó hiện tại xây dựng cũng được nhưng lại không có người quản lý, chưa kể đến là thi công gấp rút thì thế nào cũng có sơ sót nên tao mới để đắp chiếu quá tết làm vì tối thiểu ít nhất một công trình như vậy cần khá nhiều thời gian, nhà thầu có đủ điều kiện thì ít nhất phải 6 tháng là ngày đêm còn nhà thầu không đủ nguồn lực thì cũng là 9 tháng, mà theo quan niệm của ông bà ta là xây dựng công trình thì chỉ được trong năm.

Khó hiểu về vấn đề này, Trương Hạo cũng đã từng thấy nhiều công trình kéo dài không ít hơn hai năm nên mới hỏi Thiếu Kiệt.

- Thế sao tao thấy có một số công trình vẫn thi công rất lâu mà không phải trong năm có khi còn là ba đến bốn năm trời mới xong vậy?

- Những công trình đó theo dạng của nhà nước, bên nhà thầu vẫn phải chấp nhận thi công nhưng ở những ngày cuối năm, nhà thầu vẫn cúng hoàn công và những ngày đầu năm mới vào họ đều mở một buổi cúng động thổ lại. Mà nghĩ đi cúng kiến như thế lại phát sinh đủ thứ, chưa kể những công trình đó thường phải có những thứ đi kèm. Vì thi công nhiều năm nên họ luôn phải sửa sang lại phân thô, để không bị ảnh hưởng đến kết cấu của kiến trúc chứ không phải để nguyên như thế đâu.

Trương Hạo lúc này cũng gật đầu, đôi khi những thứ trong ngành xây dựng hẳn cũng không hiểu nhiều. Nhưng nghe giải thích của Thiếu Kiệt như thế cũng thấy khá đúng với quan niệm và cách các công ty xây dựng chuyên thi công những công trình quốc gia làm.

- Thế mình làm như họ cũng được mà chỉ tốn công cúng kiến một ít như lại tốt xây xong sớm hơn, hoạt động sớm.

- Theo tao qua năm vẫn là hợp lý nhất vì những tháng cuối năm là mùa cưới hỏi, đang xây dựng thì vẫn được. Nhưng đến khi công trình hoàn thành lại ngay thời điểm là tháng bảy âm lịch, những tháng này cũng ít người cưới hỏi gì nhiều thay vào đó mấy tháng tiếp theo thì khá hơn, mình có thể kinh doanh và hoạt động tốt hơn ở những tháng đó. Để người đặt tiệc có cảm giác họ là người đầu tiên đến tổ chức tại nhà hàng.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 130: Con Trưởng

Trương Hạo trước giờ cứ nghĩ Thiếu Kiệt để qua năm để xây dựng công trình nhà hàng tiệc cưới nhưng không ngờ hắn còn tính đến cả tâm lý người đặt tiệc hơn hết là còn, canh thời gian có thể thúc đẩy những gì mà hắn nắm chắc nên cũng cười cười nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Thật tao không biết trong đầu mày còn chứa những thứ gì nữa đấy. Cái gì mày cũng nghĩ chu toàn như thế không mệt à. Chứ tao là chắc thua rồi đó.

- Không tính kỹ không được đâu mày à, sống mà cứ hời hợt cho rằng như thế là tốt thì không ổn đâu, xã hội ngày càng tiến lên thì mình cũng thế suy nghĩ xa hơn người khác mới làm được những chuyện người khác không thể nghĩ đến. Chứ không tao bây giờ vẫn là học sinh, mày cũng chỉ là người giữ xe thôi. Đã không làm thì đừng làm, đã làm phải làm trước người khác một khoảng cách thật xa để có được thời gian củng cố lại những gì mà có.

Trâm ngâm những gì Thiếu Kiệt nói Trương Hạo cũng thấy khá đúng, nếu không có những bước thúc đẩy của Thiếu Kiệt thì hắn vẫn là đứa trông xe bên đường. Bây giờ Trương Hạo cũng hiểu thêm một đạo lý là. Trong kinh doanh phải nhìn thấy được những thứ người khác không nhìn thấy, phải làm những thứ người khác chưa làm, lúc đó mới thu lại được những gì mà mình muốn.

- À mà thôi ta về bên công ty hôm nay cuối ngày còn có đợt nhập hàng về tao về bên đó xem sao đã, có gì thì tính sau còn vụ của ông Chú tao để

tao hỏi ông xem. Cái ông này cũng liều thật chứ không hỏi tao lại đi hỏi mày.

- Chắc chú mày ngại thôi người trong nhà cũng khó nói chuyện này hơn là người ngoài, không lẽ xin cho một người không quen biết mày lại nói này nọ nữa mắc công lắm, cứ nhận hồ sơ tao xem được thì dùng, không thì chuyển qua bên cửa hàng làm việc. Thôi về bên đó có việc thì làm đi lát nữa Mai Uyển Lâm qua dạy kèm tao nữa này.

Nghe như thế Trương Hạo cũng trêu chọc Thiếu Kiệt.

- Có đưa bị dạy kèm mà than thở đây này. thật phiền phức quá mà còn than thở cái gì nào.

Nói rồi Trương Hạo cũng không đại gì đứng lại mà chạy đi mấy Thiếu Kiệt thấy thế cũng cười nhìn theo nói

- Cái thằng đã như thế tuổi còn cứ như con nít.

Thiếu Kiệt lại trở đem cái ba lô mà Trương Hạo đưa qua cho mình cất vào phía trong nhà. Hắn bây giờ đã có được những vị thế riêng cho mình, tuy vẫn còn là học sinh năm trong tay khá nhiều thứ, nhưng đối với Thiếu Kiệt đó là chưa đủ hắn muốn khi mình bước ra khỏi cánh cửa trường học luôn có một số tiền vốn nhất định để hắn có thể phát huy đến mức cần thiết.

Cả buổi chiều hôm đó không ai biết rằng trong căn nhà đơn sơ của Thiếu Kiệt đang tồn tại một số tiền mặt to lớn. Cả giờ học của Mai Uyển Lâm cũng được rút ngắn lại không như hôm đầu tiên. Đợi cho Mai Uyển Lâm đã ra về Hoàng Lâm Nhu mới hướng Thiếu Kiệt hắn hỏi.

- Trương Hạo đã qua chưa thế Thiếu Kiệt? sắp tới giờ rồi đó.

- À nó qua rồi tiền con có sẵn rồi nên mẹ yên tâm chỉ cần đợi mấy dì đóng cửa hàng với hai người kia qua là được thôi.

Nghe Thiếu Kiệt nói như thế mẹ hắn có phần an tâm, không ai biết việc này trở thành việc quan trọng nhất của bà. Đơn giản không phải vì bà muốn tranh giành nhưng theo ý kiến của Thiếu Kiệt hắn nên bà không làm thì những người như Hoàng Chí Hùng và Hoàng Chí Kim thế nào một ngày nào đó cũng đem nó bán đi.

Thời gian cũng không còn sớm khi mà các người dì của Thiếu Kiệt đã tập trung đầy đủ ở nhà hắn thì vẫn chưa thấy hai anh em kia ở đâu. Hoàng Hương lúc này mới hỏi Hoàng Lâm Nhu

- Chị nghĩ hai người đó có tham gia cuộc họp này không hay lại không thấy mặt như mọi lần.

- Chắc là sẽ tới vì quyền lợi thôi mà, hai người đó không tới chị em mình lại phải dời ngày họp khác, còn nếu họ không chịu thì chúng ta vẫn phải tiếp tục vụ kiện.

Hoàng Lâm Nhu cũng không biết rằng hai người kia sẽ đến hay không nên chỉ nói ra việc phát sinh nếu chuyện này họp mặt này không được thì sẽ phát sinh nhiều thứ khác.

Mọi người lúc này cũng thở dài, ai cũng hiểu để tiếp tục đi tiếp vụ kiện làm mất thời gian công sức khá nhiều, đo là chưa kể tính đến vấn đề chi phí phát sinh đi kèm như luật sư văn bản chứng từ các thứ.

Bây giờ bên ngoài mới đẩy cửa đi vào hai người không ai xa lạ đó là Hoàng Chí Kim và Hoàng Chí Hùng.

- Sao hôm nay mọi người tập hợp bàn bạc xong rồi à, mỗi người được bao nhiêu cũng gần tối rồi mọi người nhanh rồi còn về nha trễ quá không hay.

Nghe như thế Nhã Hân cũng bực mình nhìn Hoàng Chí Kim nói

- Anh xem lại anh đi mọi người thì đợi anh tới để họp xem ra sao anh chưa chi vừa vào lại đòi tiền này nọ. Anh không thấy mình quá đáng à.- Quá đáng, mấy đứa nên nhớ anh là trưởng nam nhà này, còn mọi người vẫn chưa đủ thẩm quyền có tiếng nói trong nhà này đâu.

Thiếu Kiệt lúc này cũng khá bức mình, hẳn đang muốn giải quyết êm đẹp mà theo bộ dạng của Hoàng Chí Kim.

- Xin lỗi ông đang trên phần đất hợp pháp của nhà tôi chứ không phải mảnh đất kế bên đâu nên ở đây ông mới là người không có tiền nói đó.

Bị Thiếu Kiệt nói như Thế Hoàng Chí Kim định mắng hăn thì Hoàng Chí Hùng mới kéo tay Hoàng Chí Kim lại nói.

- Anh ơi gì vậy nhà này giấy tờ là của mẹ nó mà đang trên đất của nó mình yếu thế đó.

Nghe Hoàng Chí Hùng nói bây giờ hăn mới chợt nhớ tới mảnh đất này tính trên phương diện giấy tờ thì hoàn toàn thuộc về Hoàng Lâm Nhu. Thấy mắt mặt nhưng Hoàng Chí Kim vẫn ra vẻ.

- Mẹ mày là em tao mày chỉ là cháu đừng có hỗn láo, Mẹ mày chưa lên tiếng mày đã nói chuyện không coi ai ra gì à.

- Ông nên nhớ tôi là người hợp pháp thừa kế nhà này nên tôi cũng có quyền, khi mẹ tôi không lên tiếng không có nghĩa là tôi không có quyền, ông nên cư xử cho đúng không phải ai ông cũng có thể ức hiếp được.

Thiếu Kiệt nói như thế làm cho Hoàng Chí Kim cũng tức giận quát.

- Con Nhu đâu mày dạy con như thế hả. Mày dạy nó ăn nói với anh mày như thế sao.

Hoàng Hương lúc này nhảy vào bên vực Thiếu Kiệt.

- Tôi thấy Thiếu Kiệt chẳng nói gì sai cả, ông đừng ý là ông làm anh rồi muốn làm gì thì làm qua mặt mọi người còn hống hách ra vẻ.

Hoàng Lâm Nhu thấy tình hình căng thẳng cũng biết Thiếu Kiệt đang rất bức mình, không phải hấn muốn mà vì cách hành động của hai anh em làm bà không nói được gì.

- Thiếu Kiệt nó không sai Anh và chú đây cũng chẳng đúng đâu. Nói gì thì nói hôm nay tôi tập hợp mọi người chỗ này, chủ yếu là muốn mọi người phân chia công bằng cho đúng luật pháp rồi làm cái giấy cam kết. Còn nếu hai anh không đồng ý thì chúng ta tiếp tục vụ kiện, dù sao bây giờ tôi vẫn có thời gian theo đến cùng, lúc đó bên thua chịu tiền án phí chắc cũng không phải ít.

- Được rồi tụi bây muốn gì thì nói nhanh đi xong chuyện ký giấy xong muốn làm gì với mảnh đất thì tùy mày.

Hai anh em thấy yếu thế hơn nên cũng đành chịu thua thiệt, dù sao tới đây cũng vì tiền nếu không vì tiền thì hai người cũng chẳng hơi đâu tiếp tục vụ kiện, dù sao họ vẫn hiểu rằng nếu tham dự tiếp vụ kiện này, thì hai người chỉ có thể thua kiện còn phải chịu một số tiền án phí không mong muốn, còn không thu được thêm lợi ích gì.

Bây giờ Hoàng Chí Hùng và Hoàng Chí Kim ngồi xuống một cái ghế, những người còn lại trong nhà cũng ngồi xuống. Hoàng Lâm Nhu đợi mọi người ổn định xong mới nói.

- Bây giờ đi thẳng vào vấn đề chính trong chuyện này, mảnh đất bên đó ai cũng biết là một trăm mét vuông như thế chia cho sáu người vẫn là mỗi người cũng được khoảng hơn 16 mét vuông nếu con số chính xác xuống là 16,6 mét vuông.

- Khoang mày nói 16,6 mét vuông tao không đồng đồng ý. ai cũng biết nhà này tao con trưởng thì tao phải 20 mét vuông tròn còn nhiều thì bọn

bây chia.

Hoàng Hương đã không ưa Hoàng Chí Kim nên cũng chỉ thẳng mặt hăn nói.

- Ông nghĩ ông là ai, con trưởng, ông hay nhĩ xã hội công bằng nam nữ bình đẳng mà ông chỉ cần nói một câu con trưởng là có thể lấy phần hơn à, nói chuyện dễ nghe nhĩ, vậy không lẽ vì là ông con trưởng nên mọi người phải cắt phần của mình chia ra cho ông sao.

Thiếu Kiệt ngồi một bên cũng chỉ cười thầm, ai cũng hiểu một điều. Nói đến lợi ít không ai muốn thua thiệt, chưa kể đến Hoàng Chí Kim đã phạm vào điều tối kỵ nhất của những người phụ nữ trong nhà, đó là chữ con trưởng.

Ai cũng hiểu trưởng nam luôn có địa vị cao hơn những đứa con khác trong nhà. Nhưng đó là xã hội phong kiến, còn giờ là xã hội pháp trị thì quyền bình đẳng giới là hơn hết, một số gia đình còn bố hoặc mẹ thì con trưởng có phần được ưu ái. Nhưng nếu cả hai đều mất, thì vấn đề bình đẳng giới lúc này sẽ được nổi lên một cách rõ ràng.

- Đúng rồi! Ông là con trưởng là con vậy con thứ trong nhà không phải là con sao. Ông đừng có đem thuyết pháp phong kiến cổ hủ đó ra với bọn tôi. Thời này không phải là thời trọng nam khinh nữ, bọn tôi là nữ cũng có tiếng nói của mình. Nếu ông là Anh Trai Trưởng trong nhà đáng lý ra phải nhường cho mấy em đằng này ông lại cố tình giấu diếm độc chiếm với Hoàng Chí Hùng vậy mà gọi là Anh đấy hả.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 131: Tiền Làm Chỗ Dựa

Mọi Người ủng hộ nguyệt Phiếu + Đề cử truyện với, ai hào phóng thì tặng kim đầu hay thất thải, kim sa châu ủng hộ mình nhé

Nhã Hân phản pháo lại Hoàng Chí Kim, làm Thiếu Kiệt cũng tỏ vẻ mở cờ trong bụng nhưng hăn lại không nói ra, Dù sao hăn hôm nay chỉ im lặng xem cử chỉ của hai người Hoàng Chí Kim và Hoàng Chí Hùng. Việc của hăn là chia tiền, sau khi mọi người đã ký giấy chấp nhận không còn khiếu nại gì nữa thôi.

- Bọn bây được lắm! Nếu không phải ăn theo con Nhu bọn bây có được ngày hôm nay chắc.

- Đúng rồi toàn lừa hùa vào, chuyện này đáng lẽ ra chỉ có bên dòng chính là Anh Kim với Bà Nhu thôi còn tụi bây cũng chỉ là ăn ké mà cũng la.

Nha Hân mới nhìn Hoàng Chí Hùng mắng thẳng mặt.

- Mẹ mày nếu nói ăn ké mày cũng là người có phần ăn ké ở đây đó chứ đừng có ở đó mà bênh vực ông Kim, Tao không biết Chị Nhu đã quyết định chia đồng đều thì phải chia đồng đều, ở đây người thắng không phải Ông Kim với mày. Nên có không phục cũng không được, người nắm cán dao là chị Nhu chứ không phải mày và Ông Kim.

Bây Giờ Thiếu Kiệt mới thấy mặt lợi hai của dì mình dù kiếp trước có ít tiếp xúc nhưng cũng có vài tin đồn là di của hăn miệng lưỡi khá lợi hại bây giờ thấy tận mắt quả đúng như lời đồn.

- Bây giờ mọi người muốn họp tiếp hay là tiếp tục cãi nhau. Tôi nói này anh Kim, tôi nghĩ anh là anh lớn lại không nhường mọi người, bản thân anh có nhà có xem, còn mọi người ở đây có gì, nhà thuê nhà mượn, anh hơn mọi người ở đây rồi anh lại còn muốn phần hơn à. Tôi nói cho anh biết nếu mà không phải vì mọi người ở đây tôi theo anh tới cùng vụ kiện này. Chưa kể đến anh có nghĩ rằng anh em trong nhà nếu lúc đầu anh lấy ý kiến mọi người, cũng sẽ không đến nỗi như thế này. Nguyên do có ngày hôm nay cũng do anh mà ra thôi Anh Kim à. Anh đừng có tránh mọi người vô tình bản thân anh đã vô nghĩ thì làm sao mà mọi người có tình với anh đây.

- Thôi mấy cô đã nói như vậy thì tính sao thì tính đi tôi với thằng Chí Hùng còn có Việc. Không thể cứ dây dưa như thế này mãi, cũng chẳng đi đến đâu lại tốn thời gian mọi người.

Hoàng Chí Kim không phải là không biết là phải chia đồng đều nhưng hẳn muốn ép Hoàng Lâm Nhu xem cô có đủ tự tin để nói chuyện tiền bạc không, bởi số tiền chia ra không phải là nhỏ, mà Hoàng Chi Kim vẫn chưa biết được tài chính của Hoàng Lâm Nhu đến từ đâu.

Nếu nói quy cho Thiếu Kiệt có quen biết với Xuân Nghĩa Bang đi nữa cũng không thể huy động một số tiền lớn như thế. Nên hẳn muốn dò xét xem Hoàng Lâm Nhu định giải quyết vụ này ra sao như gặp phải những người như Nhã Hân và Hoàng Hương nên kế hoạch bị phá sản.

- Được rồi anh đã nói như thế thì tôi noi luôn 100 mét vuông chia cho sau sẽ được mỗi người 16.6 mét tôi tính như vậy cho chẳng, tôi cũng đã đi hỏi các nơi thì được biết giá đất ở đây dao động từ 8 triệu đến 9 triệu do trong hẻm tôi sẽ ra giá 8 triệu một mét vuông mỗi người như thế sẽ được 132 triệu 800 ngàn. Mọi người thấy sao.

Hoàng Chí Hùng lúc này mới nảy ra đưa ý kiến. Dù giá tiền của hẳn không khác Hoàng Lâm Nhu là mấy nhưng hẳn vẫn muốn kiếm thêm chút đỉnh dù sao cũng là tiền, kiếm được chút nào hay chút đó.

- Sao không lấy giá tiền là 9 Triệu mà lại lấy giá thấp nhất. Cô định ăn bớt tiền à. Tôi nói này cô mua 8 triệu một mét vuông vậy thì quá thiệt thòi rồi đó, nghĩ xem sau này giá nhà đất lên thì sao? cô lúc đó không phải là có lời à.

- Cái đó là anh nói khi bán mà tôi đã bán chưa? giá trị nhà đất có lên hay không tôi còn không biết, Chưa kể đến còn giải tỏa mặt bằng làm đường những thứ đó ai chịu cho tôi.

Hoàng Lâm Nhu cũng không vừa dù sao mỗi người một ý đồ khác nhau, Hoàng Lâm Nhu vẫn muốn ép một chút giá để cho Hoàng Chí Kim hoặc Hoàng Chí Hùng đưa ra cái giá hợp lý là được. Dù sao Hoàng Lâm Nhu và Thiếu Kiệt đã định là sẽ xây lại nên tiết kiệm được chút nào hay chút đó.

- Mọi người không ý kiến chỉ có ông là ý kiến ý cò. Còn nếu muốn mua lại thì cứ việc bỏ tiền ra cũng được nếu, ông chịu bỏ ra 9 triệu một mét vuông đi thì đưa lại cho ông làm giấy tờ cũng thế. Con không thì đừng có làm rồi.

Hoàng Hương thấy Hoàng Chí Hùng đòi hỏi này nọ cũng nói móc, bởi để Hoàng Chí Hùng bỏ tiền ra mà mua lại thì hẳn cũng không cùng Hoàng Chí Kim âm thầm làm giấy tờ làm gì. Nghe như thế Hoàng Chí Hùng cũng nhắm mắt, hậm hực nói

- Không muốn có thêm tiền nữa thì thôi còn giá cả miễn sao trả đủ cho tôi là được.

Hoàng Lâm Nhu lượn lượm một chút mới quyết định.

- Thôi được rồi vậy tôi sẽ lấy số giữa là 8 triệu 500 một mét vuông vậy là một người sẽ được là 141 triệu 100 ngàn. Được thì mọi người Ký vào đây tôi sẽ đưa tiền đủ cho mọi ngay tại hôm nay.

Thiếu Kiệt lúc này mới đưa ra toàn bộ những giấy tờ đồng ý không tranh chấp mảnh đất cho mọi người. Những Dì của hắn thì chỉ cần đọc sơ sau đó sẽ ký tên còn, Hoàng Chí Kim và Hoàng Chí Hùng thì đọc một lúc khác lâu phần văn bản xong mới đặt bút ký tên.

Sau khi đợi Thiếu Kiệt thu lại và xác nhận mọi người đã ký đầy đủ không sai sót văn đề gì hắn mới lấy trong ba lô từ lúc đầu tới giờ đang ở cạnh hắn.

Bây giờ Hoàng Chí Kim và Hoàng Chí Hùng không thể nói gì, ký hắn cũng ksy rồi tiền thì cũng thấy Thiếu Kiệt lôi ra từ trong ba lô cũng không ít số tiền này có thể nói là hơn hắn số tiền phải đưa cho mọi người nên cũng im lặng.

Chỗ dựa của Hoàng Lâm Nhu để tự tin đối mặt với người họ có lẽ bây giờ không nói thì mọi người đều biết đó là tiền, vì tiền Hoàng Lâm Nhu mới tự tin để đối đầu với hai người kia, nhưng không ai biết tiền này ở đâu ra. Họ cho dù có thắc mắc nghi vấn, nhưng không dám hỏi Hoàng Lâm Nhu chuyện tế nhị này.

Sau khi đưa tiền xong cho hết mọi người những người Hoàng Hương, Nhã Hân, Hoàng Ly thì vẫn ở lại. còn Hoàng Chí Hùng và Hoàng Chí Kim thì rời đi rất nhanh sau khi nhận được tiền, như chưa từng có mặt tại căn nhà này.

Thiếu Kiệt thấy thế cũng lắc đầu. Tiền bạc đúng là có sức hút khá lớn khi cầm tiền tới tay hai người này tươi cười như không có chuyện gì xảy ra, rồi ra về còn cười nói vui vẻ. Giờ trong nhà chỉ có những Chị em của Minh Hoàng Lâm Nhu mới nói.

- Còn khoảng hơn 3 tháng trước tết nên chị định là sẽ xây dựng lại phần đất bên này lại thành dãy phòng trọ, mấy đứa xem rồi khi đó về ở với chị bên này chứ mấy đứa cũng đi thuê nhà đóng tiền hàng tháng không ổn về

đây chị em mình sống là được. Còn tiền này cứ để đó cũng không làm gì thì gửi ngân hàng lấy lãi hàng tháng mà trang trải các thứ.

Hoàng Ly cả buổi không nói gì giờ mới đưa ra câu hỏi của mình.

- Chị còn tiền xây dựng à có cần em phụ không? em chưa cần tiền này đâu chị cứ lấy mà dùng.

- Con nhỏ này cứ yên tâm đi chuyện này để chỉ lo mấy em không cần ra tiền gì đâu. Chị muốn hỏi mấy đứa như thế nếu đồng ý thì về bàn bạc lại với chồng mình. để chị biết mà sắp xếp các thứ chuẩn bị xây dựng liền.

Hoàng Hương và Nhã Hân cũng gật đầu, dù sao đi thuê nhà ở ngoài vẫn không bằng việc ở nhà của chị mình. Dù là Hoàng Lâm Nhu nói xây nhà kinh doanh nhưng vẫn hứa để lại phòng cho gia đình họ.

- Chuyện này em không ý kiến, mà liệu có kịp không tết tây cũng còn gần 2 tháng xong tới tết cổ truyền rồi, làm nhà hai năm chắc ổn không đấy.

- Theo cháu nghĩ là sẽ ổn, vì thường trung bình là xây dựng nếu mà tối đa hết ngày và đêm thì vẫn còn dư 1 tháng còn nếu mà làm từ từ thì có thể là cận tết.

Nghe Thiếu Kiệt tính toán thời gian Hoàng Lâm Nhu cũng suy nghĩ một lúc rồi hỏi hần.

- Hình như con có số điện thoại của Bà Vân Anh phải không giờ gọi qua nhận hồ sơ nhà mình mai làm gấp không biết có chịu không nhỉ.

- Để con gọi thử chắc sẽ được thôi. dù sao cũng là chỗ quen biết cũng nhanh hơn.

Thiếu Kiệt lúc này mới lấy điện thoại ra tra trong danh bạ của mình số điện thoại của Vân Anh gọi đi. Đợi cho bên kia bắt máy giọng điệu khá vui

về.

- Sao Thiếu Kiệt kỳ này lại có gì cho cô làm đây lần trước cảm ơn cháu vụ công ty đó nhé, nhiều lần muốn gọi mà lu bu quên mất.

Thiếu Kiệt cũng chỉ nói thầm trong bụng

- bà mà muốn gọi là bà gọi lâu rồi con đợi tới bây giờ mới nhớ sao.

Nhưng hẳn vẫn nói chuyện như không có gì vui vẻ nói.

- Giờ cái mảnh đất kế bên xong hết rồi cô có làm giấy chứng nhận không thế? Cháu chỉ sợ nhỏ quá cô chế bai thôi

Vân Anh Nghe được qua điện thoại làm hồ sơ về mảnh đất mà đang tranh chấp nên cũng hỏi lại.

- Sao mảnh đất đó xong rồi à. Nếu mọi người không tranh chấp thì cô làm. Vậy mai cô qua lấy hồ sơ nha.

- Ấy mai nhà con mọi người đều đi hết, con cũng không có nhà cô làm siêng thì qua lấy giúp dùm con tối nay. Có gì thì tính thêm một ít chi phí cũng được. tại con cũng đang gấp xin giấy phép xây dựng, nên cô làm luôn đi còn không thì để cháu đưa người khác làm cũng được.

Phía bên kia Vân Anh cũng im lặng một lúc như tính toán điều gì rồi mới trả lời.

- Được rồi cô sẽ qua lấy bên cô cùng sẽ làm luôn giấy phép xây dựng nhà ở theo bản vẽ được. Nên con cứ vẽ phát thảo như ý của con đi rồi kiến trúc sư sẽ vẽ lại.

- Vâng vậy nhé cô qua sớm.

Thiếu Kiệt lúc này nhìn Hoàng Lâm Nhu gật đầu ra hiệu cho mọi việc đã xong nên bà cũng thở ra một hơi bắt đầu nói chuyện với các chị em mình.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 132: Backlink

Sau khi mọi người ra về hết Vân Anh cũng tới lấy hồ sơ để về làm, Nhìn qua những giấy tờ lúc này không còn phiền hà gì thì hồ sơ này sẽ làm nhanh hơn của Thiếu Kiệt hẳn đã đưa nhiều. Vân Anh cũng hẹn ngày lấy hồ sơ Thiếu Kiệt cũng trích trước một phần tiền đưa cho Vân Anh trước.

Bây Giờ trong nhà chỉ còn lại hai mẹ con Thiếu Kiệt. Hoàng Lâm Nhu mới thở dài một hơi. Như trút được một gánh nặng không hề muốn có. Mẹ hẳn giải tỏa được hết một số gánh nặng tâm lý của mình hẳn cũng chỉ cười hời.

- Làm gì mà mẹ thở dài như thế có việc gì đâu nào! mọi thứ đã ổn thỏa hết rồi giờ thì hai người đó cũng đâu thể làm khó dễ mẹ con mình đâu nào.

- Ừ có lẽ thế, mẹ vẫn không ngờ có ngày lại được như thế này, nói chung vẫn nhờ thằng nhóc con của mẹ thôi. Giờ thì khuya rồi đi nghỉ sớm một chút, ngày mai con còn có công việc của mình, còn phải đi học nữa.

Thiếu Kiệt hẳn cũng gạt đầu gối vào máy tính tiếp, Còn Hoàng Lâm Nhu dọn dẹp lại mọi thứ trong nhà chuẩn bị cho những ngày sắp tới.

Hoàng Chi Kim và Hoàng Chí Hùng sao khi rời khỏi nhà của Thiếu Kiệt thì ngồi qua nhà Hoàng Chí Hùng.

- Anh nghĩ tiền ở đâu mà con nhỏ đó có nhiều như thế?

- Mà hỏi tao tao biết hỏi ai nhưng mà tao dám cá với mày một điều tiền này được rút ra từ ngân hàng. Giấy niêm phong tiền còn đây thì chắc chắn

không sai được. Còn nó nhận tiền này từ ai cũng là một vấn đề đó.

Hoàng Chi Hùng trầm ngâm một lúc rồi mới đưa ra ý kiến của mình.

- Có Khi nào là người kia đưa không? Chứ em thấy nếu nó cho dù có bán tạp hóa thì làm sao có số lượng tiền lớn mà gửi ngân hàng. Không lẽ nó trúng số?

- Làm sao mà người đó đưa được. Nếu có thì tao đã biết, mà mày có biết sác xuất trúng vé số càng cự kỳ thấp, không khả thì mà ở đâu mày nghĩ ra là nó trúng số thế?

Hoàng Chí Kim nói làm hăn cũng nhăn mặt kể lại.

- Thì trong xóm bọn người ăn không ngồi rồi ở quán ca phê vẫn đồn thổi mấy lần ghé đó uống họ đều nói nó hình như trúng số, còn nghe nói coi xe đưa tiền tới tận nhà. Hỏi em thì em cũng có biết đâu mà trả lời nên đành âm ỉ cho qua chuyện.

Hoàng Chí Hùng lúc này cũng nhìn Hoàng Chí Kim như xác định là có chuyện này xảy ra.

- Lại có chuyện này, không lẽ nó trúng số thật sao?

- Chuyện này có cơ sở lắm, nếu không có thì làm gì mà người ta lại đồn thổi, anh nghĩ đi không có lửa làm sao có khói. Chắc chắn là có nhưng không biết là ít hay nhiều thôi.

Hoàng Chí Kim lúc này cũng lung lay với những ý nghĩ của mình. Nếu dựa vào sự may mắn thì rất thấp nhưng không có nghĩa là không có, mà như thế số tiền mà Hoàng Lâm Nhu nắm trong tay khá là lớn nó đủ làm một số chuyện, chưa kể đến là qua phản ứng của Hoàng Lâm Nhu cho thấy bà vẫn có sự tự tin vào những gì mà mình có. Thì ngay cả Hoàng Chí Kim cũng không dám nói điều này không thể xảy ra.

Người khác có thể không biết nhưng người như hân phải hiểu những thứ đem lại giá trị một người bên ngoài là tương đối lớn, một người không có được nguồn tiền vốn lớn trong tay sẽ không thể nào đưa ra được những gì mình muốn, Dù cho họ có đủ số tiền nhưng đang đó suy nghĩ rất kỹ khi ra một quyết định nào đó.

Còn Hoàng Lâm Nhu lại khác, bà sẵn sàng đưa ra thêm 500 ngàn cho mỗi mét vuông đất trong một thời gian ngắn nếu xét về mặt tâm lý thì không thể dứt khoát được khi đưa ra số tiền như thế, bởi nhìn giá trị có vẻ ít nhưng để gộp lại thành một lần đó là số tiền lớn.

- Chuyện này tạm thời như vậy xem coi nó sẽ làm gì. Mà bây giờ mà nên xem xét mua nhà mới đi là vừa, ở đây phía sau nhà nó trên mảnh đất này thế nào nó cũng thu hồi lại không sớm thì muộn thôi.

- Theo anh nghĩ nó sẽ làm gì với mảnh đất này? Em cũng đi xem xét một số nơi hợp lý rồi. Sớm hay muộn gì cũng chuyện đi thôi. Dù sao cũng không quan trọng lắm cái mảnh đất này tiền cũng bỏ túi rồi. Không đi người ta đuổi à. Hoàng Chí Hùng cũng nói ra suy nghĩ của mình cho Hoàng Chi Kim nghe, bản thân hân cũng muốn chuyển đi lâu rồi nhưng vì tiết mảnh đất nên mới cùng Hoàng Chí Kim bàn bạc làm giấy tờ bán đi. Giờ không thực hiện được, nhưng vẫn cầm được một số ít tiền nên hân cũng không lo lắm.

- Trước mắt chỉ có ba điều có thể xảy ra một là nó sẽ thu hồi lại và xây dựng theo cách nào thì tao không biết con hai là nó sẽ thu hồi lại rao bán để lấy lại tiền con cái cuối cùng là nó sẽ để lại đập tường nổi hai bên lại. Ở đây có hai vấn đề xảy ra. Nếu tiền này là mượn chắc chắn nó sẽ làm giấy tờ bán đi để trả, lúc đó tài chính của nó mình cũng biết được là ở đâu. Còn nếu mà nó mua xong thì mà chỉ nổi lại hai bên có nghĩa là tiền nó cũng có giới hạn không nhiều. Còn vấn đề còn lại mới là đáng quan tâm, nếu nó xây lại thì ít nhất trong tay nó vẫn còn một số tiền như hôm nay và khả năng nó trúng số là khá cao.

Hoàng Chí Hùng giờ cũng không muốn một người, nhưng chợt nhớ ra điều gì đó nên hỏi Hoàng Chí Kim.

- Chuyện này chỉ có thể nhìn thôi giờ mình cũng không liên quan nhiều đến nó. Em chuyển nhà đi thì hết chuyện sau này được thoải mái cũng tốt. Còn thằng con trai anh ở phần nhà trên thì sao?

- Nó thì tao chuẩn bị lâu rồi, chỉ để nó ở đây để nhìn xem diễn biến thế nào. Mà thằng đó chỉ được cái ăn hại, nó mà không là con tao thì đỡ biết mấy. vợ con nó còn lo chưa xong nghề nghiệp thì không có gì gọi là cố định tao đang rầu này.

Hoàng Chí Kim nói ra tình trạng của con trai lớn mình mà bực tức. Dù sao mỗi nhà mỗi cảnh không phải ai muốn con mình thành người tài giỏi đều được. Chỉ có người trong cuộc mới hiểu được dù sao gia đình vẫn là người quan tâm mình nhất. Nhưng vẫn có một số trường hợp ngoại lệ không đáng nhắc tới. Điển hình là người con của Hoàng Chí Kim.

- Mà thôi em thấy anh nên đưa nó quản lý một ít việc chứ để nó như thế này hoài cũng không ổn đâu. Nên đưa nó công việc gì đó có được một số thu nhập nhất định đi rồi nó tự biết lo thôi.

- Ừ chắc phải vậy quá. Thôi anh về đây chú xem sắp xếp mọi thứ lâu lâu nghe ngóng chút về nhà bên kia xem nó có động thái nào lớn không là được.

Ngày hôm sau Thiếu Kiệt vẫn khá thoải mái, giải quyết được một chuyện khá phiền não bấy lâu nay cũng làm hẳn có tâm trạng thư thái hơn ngày thường. Lâm Vũ cũng như hai ngày vừa rồi buổi sáng đến nhà Thiếu Kiệt trong tâm trạng vui vẻ.

Những ngày theo Thiếu Kiệt hẳn hiểu được thêm nhiều loại khác nhau của những mã nguồn mở được triển khai như thế nào và gọi hàm một cách đơn giản hiệu quả khi làm việc nhóm với cường độ cao. Từ việc chia sẻ

cách làm thao tác nhóm đến những bố cục một số thứ dễ chỉnh sửa. Vừa vào trong nhà Thiếu Kiệt Lâm Vũ đã nói.

- Anh bên Trịnh Chi có tin tức. họ bảo Trịnh Chi nén vào winrar cho họ dễ dàng đưa vào ổ cứng mà không phải thiếu xót tập tin giờ sao anh.

- Thì mình copy thêm một file của mình đã làm mà bỏ vào thôi. dù sao hôm nay cũng đợi đưa coi họ định nén lại bằng gì thôi mà. chỉ cần khi họ bunr file nén ra mở tập tin thì autorun sẽ tự chạy lúc đó họ muốn làm gì làm mình vẫn quan sát được key với màn hình. chỉ cần bên mình kết nối đầy đủ theo dõi trực tiếp là được. Mà Anh cũng thấy được là những code của mình họ về không chỉnh sửa nhiều thậm chí nhiều backlink* cũng không đổi.

Thiếu Kiệt hẳn cũng muốn biết đối thủ mình như thế nào nên cũng vẫn thường xuyên ghé qua để xem trang web của họ ra sao, tuy có đổi một số giao diện nhưng không làm khó được hẳn. đơn giản vì hẳn là người viết nên bộ khung xương của trang web, nên cấu trúc không là vấn đề đối với hẳn.

- Vậy là mình giờ chỉ cần nén lại toàn bộ file lại rồi chép vô ổ cứng là được cũng không rắc rối lắm. À mà Anh Hạo nói đưa anh hồ sơ này, Anh xem rồi báo lại cho anh Hạo biết.

Cầm trong tay bộ hồ sơ mở ra xem Lâm Vũ cũng tò mò nên vừa mở máy tính hẳn vừa nhìn ké hồ sơ trong tay Thiếu Kiệt.

- Ý người này học cao thế kinh nghiệm cũng có tại sao công việc hiện tại lại là bảo vệ. Có vẻ không thích hợp cho lắm nhỉ.

Thiếu Kiệt cười cười nghe Lâm Vũ nói ra ý nghĩ của mình.

- Không phải ai cũng học cao, kinh nghiệm đi làm nhiều là sẽ tốt. Nếu là tốt họ không cần phải điền vào hồ sơ xin việc làm gì chắc chắn sẽ làm ở

một nơi tốt hơn chứ không phải là nhân viên bảo vệ như hiện tại. Xem ra người này đáng để gặp mặt.

Thiếu Kiệt mới lấy điện thoại trong túi mình ra bấm dãy số điện thoại liên hệ trên hồ sơ. Rất nhanh bên kia vang lên âm thanh có người bắt máy.

- Alo anh là Tô Thanh! Hiện tại tôi đang cầm hồ sơ của anh nếu hiện tại anh đang rảnh có thể gặp Trương Hạo bảo dẫn đi gặp tôi.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 133: Ngô Nam

Ngay thời điểm này tại sân bay Lưu Minh một người vừa đặt chân xuống thành phố. Khi vừa xe hăn hỏi người đón hăn.

- Chuyện kia tới đâu rồi? Đã điều tra được người đó chưa?

- Vân đã điều tra ra được bà ta đang sống tại số địa chỉ này. Có một cậu con trai, xem ra lớn hơn cậu nhà một tuổi, học trường Thiên Hoa thành tích tương đối tốt. Mẹ cậu ta hiện đang là chủ cửa hàng bách hóa khoảng mấy tháng nay công việc kinh doanh tương đối tốt.

Người đàn ông trầm mặc ngồi trên xe suy nghĩ trong khi chiếc xe vẫn di chuyển rời khỏi sân bay.

- Chuyện này không để cho anh ta biết, kiếm thời gian chúng ta đi gặp bà ta. Không ngờ lại có chuyện này xảy ra, nếu không phải là trong nội bộ bên trong cho biết. Ta cũng không ngờ được rằng anh cả lại có quan hệ như thế này lại còn để lại hậu hoạn.

- Theo điều tra cho biết hai người hoàn toàn không công khai ra ngoài, cậu nhóc cũng không biết mình có bố hăn được mẹ nói là bố hăn chết từ lúc còn trong bụng mẹ. Việc nay giấu đã bao nhiêu năm giờ mình tìm đến có ổn không?

Người ngồi trên xe cũng trả lời lại với sự thắc mắc của mình. Dù sao theo hăn thấy việc này đã không ai biết thì không cần phải tìm kiếm tới làm gì.

- Có thể bây giờ bà ta chưa muốn cho nó biết, một mai nay nó lớn lên cần một chỗ dựa việc làm thì chưa biết chắc được. Con người mà ai cũng muốn có lợi hết làm sao lại không. Chưa kể đó về mặt thương nghiệp trong nước này mang danh nhà họ Ngô cũng dễ dàng đem tới những lợi ích. Cứ sắp xếp để ta gặp người phụ nữ này. Bà ta đã cô tình sinh ra thằng nhóc đó chắc chắn có ý đồ uy hiếp đến gia sản nhà họ Ngô này rồi.

- Vâng để tôi sắp xếp gọi bà ta gặp mặt.

Trong một căn phòng đang vui vẻ họp mặt một số người trong đó có Lưu Hoan, Và Hà Thúc chưa kể đến những người khác gồm Lưu Chính. Mọi người đang cười nói khá vui vẻ lúc này Hà Thúc mới nhìn Ông Lưu nói.

- Lão Lưu này ông được thông qua bộ luật đấy tôi thấy có vấn đề nhưng mà không hiểu vấn đề ở đâu, ông có thể nói ra tại sao ông lại đề xuất cái phương án tốt như vậy không? Tôi cũng không ngờ đấy.

- Ông còn nói lần này cũng do ông mà ra hết đấy không phải ông thắc mắc tới lui thì chuyện này xong từ lâu rồi. Mà Tính đúng ra ý kiến đề xuất này cũng chẳng phải của tôi.

Nói đến đây Lưu Hoan chỉ biết thở dài, kinh tế bị khủng hoảng trong nước các nguồn tài chính xem như đình trệ chưa kể đến hai cơn bão tàn phá làm cho toàn bộ hệ thống tài chính trong nước không thể huy động được nguồn vốn FDI trong thời gian ngắn.

- Thế là ngay cả ông mà cũng phải lấy ý kiến của người khác à. có thật không đấy?

Một người đối diện Hà Thúc hỏi Lưu Hoan, Lúc này Lưu Hoan cũng chỉ thở dài nói

- Ý Kiến này là của Thiếu Kiệt thằng nhóc nói khó khan muốn giải quyết chỉ có cách này thôi, Mời đầu tôi thật không tin tưởng lắm, nhưng mà giờ

mới thấy chỉ có cách này mới, chống đỡ được những khủng hoảng đang có mà thôi.

- Vậy là ý Kiến này cũng lại là của thằng nhóc sao ông không nói sớm để mọi người quyết định ngay từ đầu mà giờ đợi thông qua một cách chậm chạp rồi mới nói.

Hà Thúc lúc này cũng bất bình trước những gì Lưu Hoan đã làm nên cũng phản nản.

- Mấy ông bộ tưởng tôi không muốn nói sao. Nhưng mà nó làm sao được mấy ông lúc đó có tin mới là chuyện là. Ai mà nghĩ được Thiếu Kiệt hẳn suy nghĩ tính toán kỹ lưỡng như thế. Tôi chỉ là hỏi ý kiên thôi, mà lúc đó tôi có nói ra thì cũng ai nghĩ là ý kiên của cậu nhóc còn cấp sách nhà trường lại là phương án không thể thay đổi cơ chứ.

- Ừ mà Mấy ông nói thằng nhóc đó là con của Ngô Kỳ à việc này có chính xác không thế.

Người đang ngồi đối diện Hà Thúc lại một lần nữa lên tiếng hỏi.

- Chuyện này là không thể giả được Hoàng Lâm Nhu đã xác nhận Thiếu Kiệt là con của Ngô Kỳ rồi. Các ông không ngờ được đâu trong lúc điều tra hồ sơ của Mẹ Thiếu Kiệt tôi mới phát hiện điều này, chắc các ông còn nhớ lần Ngô Kỳ tham gia vào lớp huấn luyện cán bộ được điều đi làm Thanh Niên xung phong ở địa phương, Cũng lúc đó hẳn và mẹ Thiếu Kiệt trong lúc hoạt động lại nảy sinh tình cảm. Sau khi về lại Ngọc Châu thì bị lão Ngô Phúc phản đối, Lại thêm lúc đó nhà Lão Diệp lại muốn thông gia cùng nhà lão Ngô. Nên đưa con gái mình gả sang bên nhà đó. Hoàng Lâm Nhu lúc này cũng mang thai Thiếu Kiệt, Mà Ngô Kỳ lại kiên quyết bắt phá thai, Mẹ Thiếu Kiệt thấy thế từ chức trong đội Thanh Niên công tác bỏ về Lưu Minh. Một mình nuôi nấng Thiếu Kiệt đến ngày này, nghe nói mẹ con họ

khổ cực khá nhiều cho đến gần đây thẳng nhóc làm nhiều kế hoạch kinh doanh mà sống tốt hơn.

Mọi người nghe Hà Thúc kể về thân thế của Thiếu Kiệt lúc này cũng trầm mặc. Người ngồi bên cạnh Lưu Hoàn vừa suy nghĩ vừa uống một hớp trà xong mới chậm chậm nói.

- Thì ra vẫn còn có chuyện này. Mà các ông biết chuyện này từ sớm sao không giúp đỡ thẳng nhóc một tý biết đâu sau này chúng ta lại có thêm một con bài đối phó với hai người kia.

- Chuyện này đến gần đây mới nói cho chúng tôi biết là sao hai ông định âm thầm làm chuyện gì thế?

Hà Thúc và Lưu Hoàn bây giờ, thở dài nhìn hai người nói.

- Lão Trương và Lão Trần à! các ông cũng biết để tự thẳng nhóc phát triển sẽ hay hơn chứ bên đó họ cũng chưa biết cũng không nghi ngờ gì mà thúc đẩy thẳng nhóc sớm quá thì mọi chuyện bại lộ hết. Hai ông cũng biết hai nhà kia nắm chính sự trong tay bao nhiêu lâu rồi bốn người bọn mình cũng chỉ đấu ngang tay. Giờ có thứ phát sinh thì phải giữ không nên lộ ra con bài sớm mới đúng.

- Mấy ông nghĩ cũng đúng nhưng mà thẳng nhóc này đáng để đài tạo không đấy?

Người được Hà Thúc gọi là Lão Trần có đôi chút nghi ngờ nên hỏi lại.

- Chuyện này ông cứ yên tâm, thẳng nhóc đáng giá bồi dưỡng không tin thì ông có thể đi Lưu Minh một chuyến. Chắc chắn sẽ biết tôi nói không sai đâu.

Lưu Hoàn chắc chắn, bảo đảm việc lựa chọn bồi dưỡng Thiếu Kiệt trong tương lai là hoàn toàn chính xác. Con nói khích cho lão Trần tự thân một

lần đi Lưu Minh chứng thực.

Lưu Chính một bên nghe được điện thoại của mình reo lên sau khi bước ra ngoài nghe máy một chút rồi gấp rút quay trở lại. Nhìn Lưu Hoan bố mình nói.

- Ngô Nam sang sớm nay bay chuyển bay đầu tiên đi Lưu Minh rồi bố.

Bốn người đang ngồi, nói chuyện cũng dừng lại mọi người nhìn nhau chột đột nhiên lão Trương vỗ trán.

- Ấy chết hôm nọ tôi có nói chuyện này cho Lão Tăng biết, mà hăn đi lại thường xuyên với nhà họ Ngô. Không biết chừng chuyện này bại lộ rồi.

- Ông làm sao mà hồ đồ như vậy con cờ như thế ông lại khui ra. Không biết Ngô Phúc biết chuyện này phản ứng phải như thế nào mới đưa Ngô Nam đi Lưu Minh. Lần này ông làm bậy quá mà.

Lão Trần bực tức nói, dù sao bốn người bố cục đã ổn thỏa giờ lại bị lộ bài phải sắp xếp lại mọi thứ ảnh hưởng không nhỏ.

- Tôi chỉ nó với lão tăng là hình như Ngô Kỳ có đưa con ở Lưu Minh thôi. Chỉ là vô tình thôi, tôi không nghĩ hăn lại đi nói lại cho bên Lão Ngô.

- Tạm thời không nói tới là Ngô Phúc biết được gì chuyện này chỉ có thể làm một số thao tác ngăn chặn Ngô Nam thôi. Dù sao hồ sơ của Thiếu Kiệt tôi đã cho người phong kín xóa đi nhưng việc phát sinh gần đây. Chắc sẽ không sao. Giờ chỉ có cách là đưa người về Lưu Minh xem chừng Thiếu Kiệt không để nó thiệt thòi thôi.

Hà Thúc trầm mặc một lúc mới nói ra suy nghĩ của mình. Mọi người lúc này thấy đây cũng là biện pháp tốt nhất, để đối phó với những hành động của Ngô Nam với Thiếu Kiệt.

- Cái quan trọng bây giờ là ai là người đi Lưu Minh để đối phó với Ngô Nam mới là điều quan trọng.

Lão Trần bây giờ nói ra ý kiến của mình thì thấy Lưu Hoan lấy tay chỉ chỉ Hà Thúc cười cười.

- Việc này con ai vào đây nữa lão Hà này ông có đưa cháu thôi lại thân với Thiếu Kiệt như thế thì ai mà đảm nhiệm việc này tốt bằng cháu ông đây?

- Thôi được rồi để tôi gọi Hà Vi đi chuyến này, dù sao sau nhiệm vụ vừa rồi con bé cũng chưa được nghỉ ngơi gì xem như lần này cho nó vừa thực hiện nhiệm vụ vừa nghỉ ngơi. Lưu Chính con gọi Hà Vi vào đây cho mọi người giao nhiệm vụ đi.

Lưu Chính nghe Hà Thúc nói như thế cũng nhanh chóng rời đi kiếm Hà Vi. Để lại mọi người trong phòng tiếp tục bàn bạc.

- Chuyện này phải thật kỹ lưỡng mới được. không để cho Thiếu Kiệt nghi ngờ, lại có thể giúp hắn đối phó một số việc không cần thiết nên phải cẩn dặn Hà Vi thật cẩn thận không khéo lại bại lộ thì mọi chuyện công cốc hết. Thật là chỉ tại lão Trương ông thôi, mai mốt có việc gì chắc tôi không dám nói ông quá.

- Già rồi lắm cấm mấy ông cứ nói thế, được rồi mà chuyện này có thể cũng không lớn như mấy ông nghĩ đâu, nếu không Ngô Phúc đã trực tiếp cho Ngô Long đi rồi không đợi tới Ngô Nam hắn đi đâu, chuyện này còn cơ hội cứu vãn mà cứ để cho Hà Vi đi tôi thấy sẽ ổn thôi.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 134: Hãy Như Một Tờ Giấy Trắng

Không lâu sau Lưu Chính trở lại theo sau là Hà Vi đi cùng. Trên người vẫn còn đang mặc bộ đồng phục quân nhân, Hà Vi nhìn mọi người trong phòng nói.

- Mọi người gọi con có việc gì thế ạ?

- Chuyện là bên kia biết được thân phận của Thiếu Kiệt nên cho Ngô Nam đi Lưu Minh rồi, con rời Ngọc Châu đừng để cho người khác biết, lần này con đi nhiệm vụ chính là bảo vệ Thiếu Kiệt không để cho hắn biết được thân thế thật sự của mình. Đừng để Ngô Nam tiếp xúc với Thiếu Kiệt, còn chuyện muốn để Thiếu Kiệt biết được thân thế của mình hay không là việc của mẹ hắn. Nên nhớ đừng để Ngô Nam chạm mặt Thiếu Kiệt.

Thấy ông giao nhiệm vụ cho mình là đi Lưu Minh bảo vệ Thiếu Kiệt, Hà Vi vui mừng mở cờ trong bụng nhưng vẫn làm ra chuẩn quân nhân của mình đưa tay lên chào nói

- Vâng cháu sẽ hoàn thành nhiệm vụ được giao.

- Được rồi cháu đi thu xếp lên đường sớm đây.

Hà Vi nói xong chạy đi mất lão Trần và lão Trương thấy thế liền true chộc Hà Thúc.

- Có đứa cháu nhưng xem ra tâm không để ở ông mình mà đặt trên một người thiếu niên rồi, mà kể cũng ngộ ở đây thì không một ai tiếp xúc được vậy mà nghe tên thằng nhóc kia lại mừng như vậy.

- Các ông không biết đó thôi Hà Vi nó từ nhỏ đã chơi chung với Thiếu Kiệt rồi chỉ là lúc đó còn nhỏ, mà Thiếu Kiệt lại cứu con bé một lần, trước đây tôi cũng không để ý thân thể thẳng nhóc, chỉ là sau nay gặp lại mới cho người điều tra thì phát hiện ra chuyện thú vị này.

Hà Thúc thở dài như nói ra việc còn nhỏ của Thiếu Kiệt và Hà Vi. Lưu Hoan lúc này mới cười cười nhìn Hà Thúc nói.

- Tôi thấy không có gì phải lo cả ai chứ Thiếu Kiệt hẳn là người có tình nghĩa đàn hoàn, nhận được người một báo đáp mười ông lại là người dạy võ cho thẳng nhóc khi còn nhỏ. Hà Vi lại đối với nó như thế tôi thấy gả cho hẳn cũng không có vấn đề gì.

- Tôi biết là như thế nhưng giờ hai đứa còn nhỏ chưa nói trước được điều gì, với phần Thiếu Kiệt cũng không phải như người ta. Hẳn quá nổi bật thì chắc chắn bên cạnh sẽ không thiếu những hồng nhan tôi chỉ sợ con bé chịu thiệt.

Lưu Hoan lúc này lại cười nói.

- Ông lo cái gì nhiều thì nhiều miễn sao hẳn hòa thuận được hết là được, pháp luật tuy là không cho phép một nam nhân có nhiều vợ nhưng mấy người như bọn mình người nào có một bà vợ đâu ngay cả ông cũng hai bà, thì lo gì chuyện đó cứ cưới hết là được.

- Ông thôi đi ai như ông ôm một lúc bốn bà vợ.. Thiếu Kiệt hẳn tuy không thiếu người thương đó là điều chắc chắn nhưng mà Hà Vi cháu tôi sẽ chịu thiệt nên tôi không chịu thì đã sao dù gì thì con bé cũng là cháu tôi.

Hà Thúc nói như thế nhưng ông biết cho dù Thiếu Kiệt có ra sao thì Hà Vi vẫn yêu thương Thiếu Kiệt, nhiều lần ông thấy được cháu gái mình vẫn giữ lấy cái váy năm xưa vẫn còn lưu lại vết máu của Thiếu Kiệt đã nói lên tất cả, ngay khi bố mẹ con bé mất con bé vẫn mỗi ngày ôm lấy chiếc áo đó không buông.

Sau khi Thiếu Kiệt liên lạc với Trương Hạo dặn dò chỉ dẫn Tô Thanh qua nhà gặp hẳn xong cũng trở lại với công việc của mình. Được một lúc lâu sau, hai người đang thao tác trên máy tính, thì Thiếu Kiệt có điện thoại gọi đến. Nhìn trên màn hình, là số điện thoại của Tô Thanh mà lúc này hẳn vừa gọi. Đưa tay nhận cuộc gọi hẳn nghe được câu hỏi của Tô Thanh.

- Alo tôi đến trước địa chỉ mà Trương Hạo đã đưa cho mình rồi. Giờ tôi phải làm sao.

Lâm Vũ nghe thế liền đứng lên chạy ra ngoài mở cửa. Thiếu Kiệt thấy như thế cũng lắc đầu, hẳn trả lời lại với Tô Thanh rồi cúp máy.

- Có người ra đón anh rồi.

Thiếu Kiệt cầm lên bộ hồ sơ để vào một góc, lấy cho Tô Thanh một cái ghế để ngồi. Tô Thanh theo chân Lâm Vũ đến trước mặt Thiếu Kiệt. Được ngồi trước mặt Thiếu Kiệt để phỏng vấn không phải là dễ dàng hẳn hiểu điều đó nếu, Trương Hạo đưa vào công ty ở một vị trí khác chắc hẳn người phỏng vấn sẽ không phải là Thiếu Kiệt mà có thể là Phan Nguyệt hoặc là Trương Hạo.

- Anh cứ xem như đây là buổi nói chuyện bình thường của tôi và anh là được không phải căng thẳng quá như thế. Mà sao anh giờ này mới đến theo tôi được biết là anh làm ca tối bên công ty nếu vậy thì giờ này cũng gần 9h anh mới qua bên đây lại không mặt nghiêm chỉnh lại mặc bộ đồ bảo vệ nếu anh thấy đây là buổi phỏng vấn chắc là không thể nào rồi?

- Hôm qua tôi làm việc hai ca giúp cho một anh bạn trong công ty nên thời gian có nhiều hơn một chút vì làm cả ca tối nên 8h tôi mới hết ca, lúc cậu gọi tôi vẫn còn trong thời gian làm việc nên không thể bỏ về được, Thêm nữa tôi thấy mình đang làm bảo vệ thì dù có đi phỏng vấn cũng không có việc gì vì trong hồ sơ đã nói công việc hiện tại của tôi là bảo vệ.

Tô Thanh nghe Thiếu Kiệt nói thì cũng thấy đúng, hẳn không phải mặc quân tây, áo sơ mi để đi phỏng vấn. Chưa tính đến hẳn còn đến đây khá muộn. Mà Thiếu Kiệt nói xem đây như một buổi gặp mặt trò chuyện, nên hẳn cũng bớt lo lắng.

- Em thấy trong hồ sơ anh khá thú vị kinh nghiệm lại có bằng cấp cũng có tại sao lại không tiếp tục những công việc đã làm, lại đi làm bảo vệ như hiện tại lương lại không cao nhiều khi lại phải tốn thời gian nhiều hơn.

- Anh cũng muốn lắm nhưng ngành nghề của anh khó xin việc lắm. Trước đây chỉ nghĩ là học xong sẽ có công ty nhận mình rồi làm việc lâu dài. Nhưng khi học xong mới biết đời không như là mơ bao giờ, Khi đi học tích lũy kinh nghiệm cũng chỉ qua đợt thực tập, mà khi ra trường đúng là có chỗ nhận thật nhưng do mình không có quan hệ nhiều lại không có gốc có gác như người ta nên bị đào thải là chuyện mà anh không lường trước được. Sau đó có xin việc ở một số nơi cùng ngành nhưng lại không được.

Thiếu Kiệt lắng nghe những gì Tô Thanh kể lại, cũng suy nghĩ điều gì đó lại hỏi hẳn.

- Anh như thế học ngành kế toán tài chính, đi làm ở một số ngân hàng anh lại không tích lũy được gì sao? Nếu có anh nên kinh doanh một ít gì đó thì cũng đâu đến nỗi như thế này.

- Trước đây thì đúng là có tích lũy một chút nhưng mà cũng không được nhiều cũng có định kinh doanh nhưng mà không thành. Do có một số lý do riêng về gia đình mà cũng không nhiều, Nhưng có lẽ kinh doanh không phải là điểm mạnh của mình nên việc thua lỗ là điều không thể tránh khỏi chưa kể đến những thứ phát sinh, nên giờ mới phải đi làm bảo vệ trả nợ dần ...

Thiếu Kiệt lúc này cũng hiểu nguyên do tại sao, một người có bằng cấp có kinh nghiệm như Tô Thanh, lại phải lâm vào cảnh làm bảo vệ cho một

công ty nhận lấy số tiền lương ít ỏi.

- Cuộc đời mà không nói trước được điều gì hết mà em hỏi thấy anh có bạn gái chưa thế? chắc có rồi chứ nhỉ vậy cô ta không giúp gì anh à.

Tô Thanh lúc này cũng chỉ biết thở dài, hắn rất sợ người khác hỏi mình điều này vì đó là một việc không vui, nhưng dù sao Thiếu Kiệt hỏi thì hắn vẫn phải trả lời vì theo hắn thấy đây không phải là một cuộc phỏng vấn mà thật sự là cuộc nói chuyện đơn thuần.

- Đang ra thì anh cũng có bạn gái nhưng có lẽ giờ thì cũng không còn. Người ta sau khi anh thất nghiệp, chạy tới chạy lui xin việc các nơi, cũng theo tiến gọi của sự giàu sang xung sướng mà chia tay anh rồi. Mà người ta cũng đúng thôi một người nghèo như anh thì làm sao mang lại cho người ta được cái gì khi mà còn hai bàn tay trắng.

- Thôi chuyện đã qua rồi sau này cố gắng hơn thôi, hãy để cho người ta thấy là anh có thể giàu có hơn người khác là được rồi. Có một câu nói rất hay mà em được biết đó là hãy để người đàn ông có được thời gian, họ sẽ đem lại những gì tốt đẹp nhất cho người con gái họ thương yêu. Vậy nếu cô ta đã không cho anh thời gian thì sau này sẽ phải hối hận vì những hành động của mình thôi.

Tô Thanh ngời im ngẫm nghĩ lại những gì Thiếu Kiệt nói rồi siết chặt tay mình như quyết tâm điều gì đó, Thiếu Kiệt thấy hành động đó cũng khẽ mỉm cười nói.

- Nếu anh làm việc không phải chuyên môn của mình anh có chấp nhận không? có thể nó sẽ không liên quan gì đến những kinh nghiệm của anh từng có, nhưng nó có thể đem đến cho anh những gì anh không thể nào tưởng tượng được thì anh có đồng ý không?

Thiếu Kiệt đặt một câu hỏi mà Tô Thanh cũng bất ngờ, dù sao từ đâu tới giờ Tô Thanh và Thiếu Kiệt chỉ ngồi nói chuyện với nhau như một cuộc

gặp gỡ thông thường, hoặc là chia sẻ những gì đã qua cho một người bạn mới mà thôi. Giờ Thiếu Kiệt lại hỏi một câu, mà theo Tô Thanh thấy thì nó là một câu phỏng vấn đúng nghĩa.

Thấy Tô Thanh ngạc nhiên như thế, Thiếu Kiệt lại đệm thêm một câu với giọng nói như bình thường.

- Em thấy đôi khi bỏ đi hết những gì mình đã học, đã từng có kinh nghiệm dẫn thân vào một công việc mới, xóa bỏ tất cả như trút bỏ hết những gì còn sót lại trong quá khứ, lúc đó con người chúng ta sẽ thay đổi được những gì mà mình chưa có, và thay đổi được cả những dự định trong tương lai của mình, hãy như là một tờ giấy trắng khi bắt đầu một công việc mới đó là câu nói có vẻ đúng lúc này.

- Anh nhất định sẽ bắt đầu lại với công việc mà mình chưa từng có kinh nghiệm để xem nó sẽ thay đổi mình như thế nào. Không phải vì điều gì hết nhưng anh muốn thay đổi, anh nhất định phải thay đổi số phận của mình.

Tô Thanh do dự một lúc rồi mới nói ra đáp án mà mình đã chọn lựa. Hắn đã bị Thiếu Kiệt kích thích lên cảm giác hăn hai như vừa mới bắt đầu bước chân ra khỏi trường học. Cũng cố gắng, cũng háo hức làm việc không ngừng.

- Vậy được rồi anh làm đơn xin nghỉ bên công ty bảo vệ đi hết tháng thì bắt đầu qua bên em làm việc em sẽ sắp xếp công việc cho anh sau.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 135: Mua Xe Mới

Tô Thanh sau một lúc mới thôi không bàn hoàng, những điều hăn vừa nghe thật sự khó hiểu. Đây không phải là cuộc phỏng vấn đúng nghĩa mà nó lại như một buổi nói chuyện phiếm đơn thuần. Tô Thanh cũng không hiểu được quyết định của Thiếu Kiệt nên lăm bấp hỏi lại.

- Anh được nhận đi làm? em đã phỏng vấn gì anh đâu?

- Thế anh nghĩ một cuộc phỏng vấn ra sao, cầu kỳ phức tạp phải là mặc đồ tây áo sơ mi bàn làm việc à? Như thế thì còn gì là một buổi phỏng vấn. Cái em cần biết đều đã biết qua hồ sơ xin việc của anh thì cần gì phải hỏi những câu hỏi nhàm chán làm gì. Chỉ cần anh có mục đích thay đổi cuộc sống hiện tại định hướng được việc mình làm là anh được nhận thôi. đâu phải cứ phải hỏi những câu theo đúng quy luật mới gọi là phỏng vấn.

Nghe câu trả lời của Thiếu Kiệt, Tô Thanh mới hiểu được rằng những thứ hăn vừa trải lòng đều được xem như câu trả lời cho buổi phỏng vấn, Giờ hăn mới cảm nhận được sự khác biệt mà Trương Vĩ đã nói ở Thiếu Kiệt. Hăn cũng chưa bao giờ nghĩ, mình sẽ đối mặt với một cuộc phỏng vấn lạ thường như thế này.

- Thôi anh làm hai ca đã mệt rồi nhất là thức đêm nữa. Nên về nghỉ ngơi thu xếp mọi thứ tháng sau bắt đầu hợp tác cùng em làm việc thôi. Không cần phải suy nghĩ nhiều làm gì, em tin năng lực anh sẽ làm được.

- Em đã nói vậy thì tốt rồi để anh về nghỉ ngơi thu xếp mọi thứ tháng sau anh sẽ làm việc cùng em.

Tô Thanh bây giờ thật sự tin là mình sẽ làm việc với Thiếu Kiệt, Những lời nói của Thiếu Kiệt giờ đây như làm cho hắn quyết tâm thay đổi. Đợi cho Tô Thanh đi rồi Lâm Vũ mới hỏi Thiếu Kiệt.

- Ủa anh sao em thấy trên truyền hình với trên internet hay nói phỏng vấn xin việc là nghiêm túc lắm mà. Chứ đâu như cuộc nói chuyện bình thường như anh đâu?

- Thì cái đó là trên truyền hình với internet nó cầu kỳ phức tạp hóa mọi chuyện lên thì sẽ như thế, chứ phỏng vấn chẳng qua chỉ là một buổi nói chuyện bình thường thôi. Đơn giản cứ như bình thường đừng quan trọng nó quá thì sẽ được.

Lâm Vũ nghe Thiếu Kiệt nói cũng cười cười, những hắn vẫn có nhiều điều thắc mắc tại sao Thiếu Kiệt hỏi chỉ là những câu hỏi đời thường. Tô Thanh cũng trả lời rất bình thường nhưng sao Thiếu Kiệt lại nhận Tô Thanh. Lâm Vũ hắn cũng hiểu những người làm việc với Thiếu Kiệt ngoài Chu Tường, Trương Hạo, Nhã Kỳ. Phan Nguyệt. Không ai trong số họ là không tài giỏi vậy tại sao một người bình thường như Tô Thanh lại được Thiếu Kiệt để ý.

- Mà em thấy anh hỏi mấy câu hỏi đời thường như thế thì làm sao hiểu được con người của anh ta mà anh lại nhận vào làm?

- Anh ta đã trả lời hết mọi thứ rồi đó không phải sao.

Bây Giờ đâu chấm hỏi của Lâm Vũ lại càng to lớn, bởi hắn không thấy được Thiếu Kiệt đã hỏi những gì qua những gì đã nghe.

- Ủa anh đã hỏi anh ta điều gì đâu? em đâu thấy được cái gì từ những giao tiếp bình thường này giờ đâu.

- Câu hỏi đầu tiên của anh là thời gian. Anh đã hỏi cậu ta sao lại tới trễ hơn giờ Tô Thanh đã trả lời cho anh rồi. Anh ta phải làm xong hết ca làm

của người bạn mới đến được. Một người làm dùm đôi khi không có mấy trách nhiệm với ca làm việc của người khác. Nếu anh ta có về sớm đi nữa thì cũng không có ai nói gì. Vì anh ta làm cả hai ca thời gian là rất dài nhưng vẫn đợi đến lúc hết ca mới về đó là trách nhiệm. Một người có trách nhiệm sẽ luôn hoàn thành tốt những gì được giao. Đó không phải là trả lời là gì.

Lâm Vũ bắt đầu nghĩ đến câu trả lời của Tô Thanh trong lúc nói chuyện với Thiếu Kiệt, Giờ được Thiếu Kiệt giải thích thì cũng hiểu được câu trả lời mà hắn nói ở đây là gì.

- Còn câu thứ hai là thì là kinh nghiệm của anh ta, không phải kinh nghiệm mà cái anh cần ở Tô Thanh là kinh nghiệm xã hội và nhìn nhận xã hội một cách khách quan nhất.

- Theo em thấy câu này cũng bình thường mà, ai cũng có thể trả lời được câu này, Chỉ cần chịu quan sát xung quanh. Nhìn nhiều một chút là có thể

Lâm Vũ nói ra ý kiến của mình, dù sao theo hắn thấy vấn đề kinh nghiệm này quá mơ hồ không như câu đầu tiên mà Thiếu Kiệt giải thích.

- Có những người họ có bằng cấp, học có kiến thức kinh nghiệm đi làm, nhưng không có được kinh nghiệm cuộc sống nhưng Tô Thanh lại khác anh ta bị người con gái mình yêu bỏ mặc thêm đó là nhìn nhận được bản thân mình ở đâu trong xã hội.

Dù không mấy hiểu về vấn đề xã hội Thiếu Kiệt hỏi và ý định gì nhưng Lâm Vũ muôn biết xem Thiếu Kiệt còn câu hỏi nào đã đặt ra cho Tô Thanh không.

- Ủa vậy anh còn hỏi câu nào nữa không em thấy hình như hết rồi mà đúng không?

- Còn câu thứ ba là sự trung thực. Anh ta không nói vấn đề của gia đình mình là như thế nào nhưng anh biết một học sinh tốt nghiệp ngành kế toán tài chính ra trường thì trước đó họ phải trang trải một số học phí không hề nhỏ. Mà Khi đến đây anh ta vẫn phải đi xe đạp thì có thể thấy khi vừa ra trường anh ta phải làm việc để trả nợ tiền học phí. Và anh ta vẫn không ngần ngại cho anh biết mình vẫn còn mang nợ. Thường những người nằm ở hoàng cảnh Tô Thanh mà không dám nói mình đang mang nợ, thì những người đó hoàn toàn không trung thực với chính bản thân mình. Người không trung thực với chính mình thì làm sao anh dám nhận. Còn những câu hỏi còn lại thì đều là để hiểu thêm về anh ta thôi.

Nói đến đây Thiếu Kiệt cũng không nói thêm điều gì nữa, Lâm Vũ cũng không có ý định biết thêm điều gì dù sao đối với hắn tìm hiểu những chuyện ngoài lề như thế đã đủ. Cái hắn mong chờ là khi Trịnh Chi đưa ổ cứng cho những người kia hắn được theo dõi những hoạt động ghi lại từ troijan mà Thiếu Kiệt đã tạo ra như thế nào.

Đợi cho mọi thứ đã xong lúc này Thiếu Kiệt hắn mới dặn dò một số thứ với Lâm Vũ. về một số vấn đề chuyển lời cho Trịnh Chi biết. Hoàng Lâm Nhu lúc này cũng vừa đi đâu về.

Buổi sáng, thường Hoàng Lâm Nhu vẫn phải ra cửa hàng trông chừng cho một số chị em mình lo những bữa cơm gia đình, và sau khi mọi chuyện ổn thỏa mới ra cửa hàng thay cho bà. Lúc này cũng vừa thích hợp để Hoàng Lâm Nhu đi chợ, cũng như mua một số đồ dùng để làm một số thức ăn cho Thiếu Kiệt.

Nhưng hôm nay bà lại đi tay không về mà không như mọi ngày mua những thứ thực phẩm để nấu ăn. Thấy như thế Thiếu Kiệt cũng hỏi.

- ủa hôm nay không mua gì về à mẹ.

Hoàng Lâm Nhu chỉ cười nhìn hắn rồi nói

- Không hôm nay hai mẹ con mình đi ăn tiệm một buổi dù sao lâu lâu cũng làm chút đồ ăn bên ngoài, chứ không khéo chỉ ăn cơm nhà thì chẳng biết gì bên ngoài ngon hết.

- Có cần phải hoành tráng như thế không con thấy cứ ngon nhẹ là xong mà. Dù sao chỉ cần ăn uống qua loa là được không cần cầu kỳ quá đâu. ăn xong con còn phải đi học như thế thì cần gì phải tiệm hay nhà.

Thiếu Kiệt thấy mẹ mình hôm nay lại bày vẽ nên có chút nhàm chán trả lời, bởi theo hẳn việc ngày hôm qua cũng chưa có gì gọi là đáng ăn mừng. Tuy nó giải tỏa được một phần nào áp lực cho hẳn.

- Thật ra thì lâu lâu đi ăn ngoài cũng không tệ đâu, với lại hôm nay mẹ làm biếng nấu ăn quá nên con với mẹ cùng đi ra ngoài ăn nào. Được không thẳng nhóc.

- Được rồi mẹ muốn thế thì đi. Cũng không cần phải như vậy đâu.

Hoàng Lâm Nhu kéo Thiếu Kiệt kiện ra khỏi nhà một cách không nơi năng gì nữa. hẳn định lấy xem đạp đi mẹ hẳn cũng không cho. Dù khó hiểu nhưng hẳn cũng không mấy để tâm. Hoàng Lâm Nhu bắt một chiếc taxi bên đường.

Khi vừa ngồi lên chiếc taxi, người tài xế hỏi mẹ hẳn

- đi đâu đây cô?.

Hoàng Lâm Nhu chỉ đưa một mẫu giấy có ghi địa chỉ trên đó nói với tài xế

- Anh tời địa chỉ này đi.

Hoàng Thiếu Kiệt nhú mày hôm nay mẹ hẳn quá khác thường với mọi ngày, hình ảnh này chỉ thấy được ở kiếp trước khi bà định làm một điều gì

đó, làm cho Thiếu Kiệt cũng nghi hoặc

- Mẹ định đi đâu thế? cái này có vấn đề nha. Không như bình thường đâu.

- Con cứ đợi tới nơi rồi con sẽ biết.

Chiếc Xe chuyển bánh chạy qua các con đường, Hoàng Lâm Nhu thì cười cười một điều gì đó mà Thiếu Kiệt xem ra mình sắp trở thành nạn nhân của bà. Khoảng hơn 20 phút sau chiếc xe mới dừng lại bên đường.

Bây giờ Thiếu Kiệt nhìn ngó xung quanh thì không thấy được hàng quán ăn uống nào. Hắn cũng chỉ biết lấy tay xoa xoa trên trán. Bản thân thấy không ổn. Thiếu Kiệt định hỏi lại Hoàng Lâm Nhu thì thấy bà đã thanh toán tiền Taxi rồi lôi hắn xuống xe.

- Hôm nay mẹ dẫn con đi mua xe đạp mới chiếc xe kia con chạy cũng hơn mấy năm rồi mẹ nhớ không lầm là đầu cấp hai mà giờ con đã cấp ba rồi. nên đổi xe mới thôi.

Đứng trước cửa hiệu buôn bán xe đạp thể thao lớn bên cạnh, Thiếu Kiệt lúc này chỉ biết than thầm trong bụng. Nhưng Hoàng Lâm Nhu đã quyết thì hắn vẫn không thể nào cãi lại, tuy chiếc xe kia có phần theo hắn khá lâu, hai kiếp người cũng mang nhiều kỷ niệm.

Nhưng thời thế thay đổi thì nếu hắn cứ giữ hoài chiếc xe đó cũng là được. Nhưng là giữ được bao lâu, nên hắn thấy tốt nhất cứ theo lời Hoàng Lâm Nhu đổi một chiếc mới còn chiếc cũ thì vẫn để đó làm kỷ niệm tốt hơn.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 136: Cậu Bé Đi Lạc

Theo Hoang Lâm Nhu Thiếu Kiệt bước vào trong cửa tiệm bán xe đạp. Ở cuộc sống trước thương hiệu này tuy không còn thịnh hành do người dân dần thay thế bằng phương tiện hiện đại hơn như xe máy, xe đạp điện, người nào khá giả thì mua cho con mình những chiếc xe máy điện hoặc xe có dung tích xilanh 50 phân khối.

Nhưng đâu đó vẫn còn những chiếc xe đạp thể thao được chạy trên đường, có những hội nhóm được lập ra chủ yếu về xe đạp và nó cũng cải tiến lên một số tính năng như không cần thắng của xe đạp giới trẻ.

Thiếu Kiệt theo mẹ dẫn dạo quanh một lượt những chiếc xe đạp thể thao ở cửa hàng, cũng không nhiều lắm những mẫu mã đẹp mắt như cuộc sống trước nhưng nó vẫn có một nét thời trang hợp thời của riêng mình.

Hoàng Lâm Nhu nói hẳn lựa cho mình một chiếc xe mà hẳn ưng ý nhất, đây cũng là lần đầu tiên trong đời hẳn tự trải nghiệm cái việc đi chọn lựa xe, tuy nói chỉ là một chiếc xe đạp nhưng có lẽ ở hai kiếp người hẳn chưa từng được đi lựa chọn cho mình một chiếc xe đúng nghĩa nào.

Bởi chiếc xe hẳn đang sử dụng và những kỷ niệm đi cùng chiếc xe cũ, vẫn là mua lại từ một nhà giàu trong xóm chuyển đi để lại. Tham quan một lúc khá lâu Thiếu Kiệt, cũng chọn cho mình được một chiếc xe mang phong cách thể thao được pha trộn giữa hai màu chủ đạo là xanh dương và trắng được trưng bày trên một kệ đỡ bằng mica có dòng chữ mang tên thương hiệu xe.

Bây giờ trong tiệm khá đông, cửa hiệu thì bán xe đạp thì vẫn là cửa tiệm dạng mở không phải cửa kính nhưng những năm hiện đại sau này. Nên những người đến đây thường sẽ có mục đích mua xe là chính. Bên ngoài có một cậu nhóc bé xiu không biết từ đâu chạy vào trong cửa tiệm, cậu nhóc lại ôm lấy chiếc xe đạp màu xanh của những cậu bé tập đạp xe đạp gần nơi Thiếu Kiệt đang đứng.

Vốn cho rằng cậu bé là một trong số những vị khách ở đây đi cùng. Thiếu Kiệt cũng thấy khó chịu. Bố mẹ của cậu bé tại sao lại không canh chừng cậu cẩn thận lại cứ để cậu nhóc ôm lấy chiếc xe mà không trông coi. Lúc này người nhân viên bán hàng, thấy cậu bé không đi cùng với người lớn. Nên hỏi mọi người trong cửa hàng.

- Cậu bé là con của vị khách nào thế?

Trong cửa tiệm, không ai đứng ra nhận mình là người thân cậu bé. Người khách nào, nhìn thấy cậu bé cũng lắc đầu, xem như hoàn toàn không biết. Thấy tình cảnh như thế này, Thiếu Kiệt mới đến bên cạnh cậu nhóc, ngồi xuống trước mặt hỏi.

- Em bố mẹ em đâu sao không đi cùng em?

- Mẹ mẹ đang ở bên kia kìa.!

Theo hướng chỉ tay của cậu bé Thiếu Kiệt ngỡ ngàng, hướng thẳng bé chỉ là công viên gần đó cách một khoảng không xa lắm. Nhưng nếu mà như vậy phụ huynh nào lại để con mình chơi đùa mà không trông coi như thế này, cũng là điều đáng trách. Thiếu Kiệt cười cười với cậu bé nói.

- Để anh dẫn em đi về với mẹ nhé!

- Không em muốn xe đạp! xe đạp màu xanh này nè! chạy xe đạp.

Thiếu Kiệt thấy thằng nhóc dễ thương lại ôm lấy chiếc xe đạp đang để trong cửa hàng cũng cười nói.

- Thì anh dẫn em về với mẹ, mẹ mua cho em xe đạp chịu không?

- Không em muốn xe đạp ngay bây giờ! anh mua xe đạp cho em đi.

Mọi người xung quanh nhìn thấy thế cũng không biết nói gì hơn. Có người còn bàn tán con cái nhà ai mà để chạy đến đây làm phiền như thế này. Có người còn cho rằng, cậu nhóc được bố mẹ cho lại đây, vói vĩnh người mua hàng trong cửa tiệm.

Thiếu Kiệt thì không cho là như thế, bởi hắn thấy trên người đứa bé không phải là những bộ đồ rẻ tiền như những đứa nhóc con nhà bình thường, thêm vào đó cậu bé thích chiếc xe đạp là điều chắc chắn, bởi vừa nói chuyện với Thiếu Kiệt cậu nhóc vẫn không thôi nhìn lấy chiếc xe.

- Anh tên Thiếu Kiệt! Thế còn em tên gì? Tại sao em lại thích xe đạp này? nếu em nói anh mua cho em.

- Em tên Nhật Huy năm nay em bốn tuổi! Mấy bạn ở đằng kia chạy xe đạp, em muốn có xe đạp.

Thấy cậu nhóc cũng dễ thương dù không biết bố mẹ ra sao nhưng chỉ cần cậu bé thích là được. Không phải vì Thiếu Kiệt hắn dư giả tài chính mà vì sự hồn nhiên đáng yêu của cậu bé này. Bây giờ Thiếu Kiệt mới nói với mẹ mình này giờ đứng nghe cậu bé nói chuyện với hắn.

- Mẹ mua luôn cho cậu bé này chiếc xe đạp luôn đi cũng không đáng bao nhiêu tiền đâu. Với con chọn chiếc trên bộ mica đó.

Nghe Thiếu Kiệt nói như thế Hoàng Lâm Nhu cũng gật đầu, dù sao Thiếu Kiệt cũng không thiếu một khoản tiền như thế, mà Hoàng Lâm Nhu

lại là người giữ lấy những tiền còn dư sau khi đã chia cho mọi người trong gia đình số tiền mà họ nên có.

Trong Khi đợi chờ Hoàng Lâm Nhu thanh toán tiền và nhân viên gắn pedal vào xe đạp. Thiếu Kiệt xé bao nilon trên yên xe cho cậu nhóc ngồi lên. Đơn giản mọi người thấy mẹ hẳn đi trả tiền thì chiếc xe đạp hẳn muốn làm gì thì làm, nên đặt cậu bé lên yên xe bắt đầu cho cậu tập đạp xe chạy từ từ trong khuôn viên tiệm.

Đợi cho mọi thứ đã xong Thiếu Kiệt mới giữ cậu nhóc lại hỏi.- Bây giờ anh dẫn em chạy xe đi tìm mẹ nhé chịu không nào?

- Vâng em muốn cho mẹ xem xe đạp, mẹ em ở bên kia kia.

Vừa nói cậu bé vẫn hướng tay mình chỉ về phía công viên, Thiếu Kiệt cũng chỉ biết cười nếu như thế thì tương đối khó khăn, mẹ thằng nhóc xe đi kiếm cậu bé mà chú nhóc này cứ luôn chỉ hướng về phía công viên cũng may là giờ cũng không phải là sáng sớm. Nếu không thật khó để biết được ai là mẹ cậu bé đây,

Tuy nói bên gia đình cậu bé trong công viên, chắc hẳn sẽ có người đi tìm. Nhưng chắc sẽ không dễ, biết được cậu nhóc đã đi đâu mà tìm kiếm. Thiếu Kiệt chỉ đành phải đánh cược một lần hi vọng rằng người nhà cậu bé vẫn ở trong công viên tìm kiếm cậu nhóc, thì sẽ dễ dàng hơn vì muốn bắt đầu tìm kiếm vẫn là nơi mà cậu bé đã mất tích.

- Được rồi đi cùng anh kiếm mẹ nào.

Thiếu Kiệt cũng cậu nhóc lúc này ngồi trên chiếc xe đạp đi lại công viên, vừa dắt chiếc xe đạp theo cùng. Hoàng Lâm Nhu ở phía sau đi cùng hai người một lớn một nhỏ.

Đến một góc ghế đá có bóng mát của những tán cây khá rộng. cây cối trong công viên rất nhiều, nhưng để có được một chỗ ngồi được ánh

sáng đưa bóng cây làm nơi che nắng cũng là một vấn đề.

Cậu bé lúc này ngơ ngác nhìn ghế đá trống rỗng không một bóng người. Bắt đầu mếu máo nắm lấy bên hông quần Thiếu Kiệt tay chỉ về cái ghế đá được bóng mát của cây che phủ nói với giọng nghẹn ngào.

- Mẹ! mẹ...! mẹ không thấy! anh ơi mẹ em đâu rồi?

Nghe cậu bé nói thế Thiếu Kiệt cũng ngồi xuống an ủi.

- Nhật Huy! đợi chút mẹ đi mua bánh cho Nhật Huy rồi đừng khóc, không có gì phải khóc hết, nam nhi phải mạnh mẽ lên ... mẹ chỉ mua bánh cho Nhật Huy rồi sẽ về mà.

Thiếu Kiệt lúc này quay lại nhìn mẹ mình nói.

- Mẹ xem lại phòng bảo vệ của công viên trình báo xem, có khi lại gặp được gia đình của cậu bé con ở đây xem chừng hi vọng họ có thể quay lại.

- Ừ mẹ đi liền con ở lại với cậu nhóc, nhớ an ủi nó đừng để xảy ra chuyện gì.

Hoàng Lâm Nhu thấy cậu nhóc dễ thương lại không như những đứa trẻ khác, cậu bé vẫn có thể nhớ được chỗ mẹ mình ngồi đâu, chứng tỏ cậu nhóc vẫn có phần nào biết được nơi tìm mẹ mình. Mà bản thân là một người mẹ bà hiểu được cảm giác của con mình bỗng nhiên biến mất nó phải như thế nào.

Chưa nói đến về sự vô tâm của người lớn, Nhưng vẫn có những đứa trẻ quá hiếu động, mà người nhà chỉ cần một chút lơ là, thì cậu nhóc sẽ biến mất, hồi nhỏ Thiếu Kiệt cũng như thế, có nhiều lần làm bà thót cả tim, nhưng mà bản thân là một người mẹ thì ai lại chẳng thương con mình.

Trừ những trường hợp đặc biệt, dẫn đến những chuyện đáng buồn, đáng tiếc cho một tuổi thơ của những đứa bé còn nhỏ nhoi như thế này, Còn cậu bé trước mặt ngoài bộ quần áo trên người được chăm chút khá kỹ lưỡng, điều đó chứng tỏ cậu được gia đình mình rất thương yêu.

- Nhật Huy nè mẹ em tên gì thế?

- Mẹ em tên Huyền Thanh, mẹ em rất giỏi nhé, mẹ làm tiến sĩ đấy.

Thiếu Kiệt lúc này cũng ngạc nhiên. Mẹ cậu bé làm tiến sĩ vậy chắc hẳn là cậu bé không thể nào giống như những đứa trẻ khác. Vậy nên chắc chắn người nhà sẽ đi tìm thằng nhóc. Thiếu Kiệt lúc này cũng xoa xoa đầu Nhật Huy nói.

- Nhật Huy muốn sau này sẽ làm gì tiến sĩ giống mẹ không?

- Muốn Nhật Huy cũng muốn làm Tiến Sĩ giống mẹ, mẹ mặc áo trắng dài cầm mấy cái ống có màu đẹp lắm.

Thiếu Kiệt lúc này cũng cười cười, trong thâm tâm hẳn đã hiểu tại sao chú nhóc này lại đi lạc. Bất cứ người nào tiến sĩ mà lại có thể để đưa con mình vào tới tận phòng thí nghiệm chỉ có một loại. Đó là say mê với công việc quên mất cả con mình thôi.

Có lẽ lần này cũng thế, Mẹ Nhật Huy chắc đang ngồi nghỉ chân suy nghĩ điều gì đó mới đem cậu ta ra công viên này cho thư giãn tâm lý, vậy mà cậu nhóc lại bỏ đi mất, còn chưa kể chạy đi một chỗ khá xa khỏi mẹ mình, xem ra nhà cậu bé cũng ở gần đây thì cậu bé mới biết được gần công viên có nơi bán xe đạp.

Ai cũng thế khi mà mình ở gần nhà mình, hoặc một nơi thường xuyên lui tới, thì sẽ có được cảm giác quen thuộc. Trong tâm trí sẽ ghi nhớ những gì xung quanh một cách rõ ràng nhất. Không riêng gì Nhật Huy đang trò chuyện với Thiếu Kiệt.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 137: Đem Chuông Đi Đánh Xứ Người

Thiếu Kiệt cùng cậu nhóc nói chuyện cho cậu bé quên đi, việc không có mẹ mình trong khi đợi chờ Hoàng Lâm Nhu tìm biện pháp liên lạc với gia đình cậu bé. Những câu hỏi của Thiếu Kiệt làm hẳn biết rõ hơn về gia cảnh cậu bé Nhật Huy trước mặt nên việc này chắc cũng qua nhanh thôi.

- Nhật Huy này em nói xem sau này mình sẽ làm gì?

- Sau này em sẽ làm tiến sĩ. Mẹ em làm tiến sĩ giỏi lắm nhé, mẹ có một công ty lớn thật lớn ...

Nói đến đây cậu nhóc lại lấy tay ra đếm đếm trên ngón tay, thấy thế Thiếu Kiệt cũng hỏi.

- Em tính gì thế?

- Em đếm công nhân của mẹ. Nhiều quá tay em không đủ tay anh cũng thế.

Nhìn những cử chỉ nhỏ bé của Nhật Huy hẳn chỉ biết cười, một chú nhóc thông minh chắc hẳn đây là gien di truyền từ mẹ mình.

- Vậy thì em phải học thật giỏi đấy nhé tiến sĩ mà học không giỏi thì không được đâu.

- Nhật Huy học giỏi mà, Nhật Huy được năm bông hoa bé ngoan luôn đấy.

Bây giờ từ phía xa Hoàng Lâm Nhu cũng trở về, cùng với bà là một người phụ nữ tuổi tác cũng tầm tuổi mình. Bà vừa thấy Nhật Huy chơi đùa với Thiếu Kiệt thì chạy lại cạnh cậu nhóc. về mặt vui mừng trách móc.

- Nhật Huy con đi đâu vậy mẹ đi tìm con này giờ!

Nhật Huy thấy mẹ mình cũng lại ôm bà rồi chỉ chỉ chiếc xe.

- Con chơi với anh Kiệt, anh Kiệt mua cho con chiếc xe đạp nè mẹ, xe đạp màu xanh ấy, giống màu cái ống mẹ hay làm đấy.

Giờ thì Thiếu Kiệt hiểu tại sao cậu bé lại thích chiếc xe màu xanh dương này. Bởi cậu bé thấy màu này mẹ mình thường làm, để được sự chú ý của bà, chú nhóc muốn có chiếc xe đạp màu như thế.

Nhận thức đơn thuần của đứa trẻ là thế, cứ muốn được mẹ mình chú ý thì xem những vật dụng mà mẹ mình thường hay chú ý là sẽ muốn cho được những thứ như vậy.

Thấy Nhật Huy không sao, Huyền Thanh cũng đứng lên cầm tay cậu bé nhìn Hoàng Lâm Nhu với Thiếu Kiệt cảm ơn

- Cảm ơn chị và cháu giúp dì tìm lại Nhật Huy, cậu nhóc cứ hể lơ là một chút là không thấy đâu nữa. À cho tôi gửi lại tiền chiếc xe của Nhật Huy.

Nghe thế Thiếu Kiệt nhìn Huyền Thanh nói.

- Không sao đâu dì xem như cháu tặng cho Nhật Huy đi. Cậu bé cũng thông minh mà.

- Như thế sao được! chiếc xe cũng không phải số tiền ít, để tôi gửi tiền lại đi.

Hoàng Lâm Nhu thấy Thiếu Kiệt quyết định như thế cũng nói.

- Thôi không cần đâu chị Thiếu Kiệt đã nói tặng cho Nhật Huy thì cứ xem là cháu tặng cho Nhật Huy đi.

- mẹ ơi anh Kiệt nói mẹ đi mua bánh cho co con, mẹ mua bánh đâu rồi?

Nhật Huy nắm lấy tay mẹ mình giật giật hỏi làm cho Thiếu Kiệt cũng không biết làm sao. Nên ngồi xuống nói với Nhật Huy

- Mẹ sợ Nhật Huy buồn nên chưa mua để mẹ dẫn Nhật Huy đi mua, chọn bánh Nhật Huy thích đó.

- Vậy nhé, anh kiệt đi cùng Nhật Huy mua bánh nhé.

Thiếu Kiệt bây giờ cũng chỉ biết cười không thể làm gì, vốn là định sẽ về nhà ăn chút gì đó rồi đi học, giờ lại gặp cảnh này nếu hắn không đi thì cũng tội cho thằng nhóc, mà không biết thằng nhóc đây đưa đến lúc nào.

- Thôi để tôi mời hai mẹ con chị đi ăn ở gần đây có một chỗ bán đồ ăn tương đối khá, sẵn mua cho Nhật Huy bánh luôn. Dù sao cho tôi mời hai mẹ con nói tiếng cảm ơn. Nếu hai người không chịu tôi cũng chỉ đành gửi lại xe đạp thôi.

Thiếu Kiệt lúc này, nhìn vào đồng hồ điện thoại rồi gật đầu. Hoàng Lâm Nhu thấy thế cũng đồng ý. Dù sao nếu bây giờ Thiếu Kiệt và bà về cũng là đi ăn, rồi Thiếu Kiệt cũng sẽ đi học. Nên việc này cũng không trở ngại gì lớn lắm.

- Vậy cũng được dù sao tôi với Thiếu Kiệt vẫn là chuẩn bị về ăn chút gì đó Thiếu Kiệt còn đi học.

Thiếu Kiệt cùng Hoàng Lâm Nhu đi cùng hai mẹ con Nhật Huy, Huyền Thanh cũng không quên ghé một quán tạp hóa kế bên đường, cho Nhật Huy chọn cho mình loại bánh mà cậu bé thích.

Đợi cho cả bốn người vào trong một nhà hàng, ở gần công viên. sau khi đã gọi món xong Thiếu Kiệt mới nói với Huyền Thanh, những gì mà hẳn muốn biết.

- Cô cho cháu hỏi sao mà Nhật Huy lại đi mất mà cô không hay biết vậy?

- Nói ra thì thật ngại đạo gần đây công ty có một chút trắc trở, nên cô cũng phân vân suy nghĩ một lát, thế là Nhật Huy đi lúc nào cũng không hay, may mà có chị với cháu đây không tôi cũng chẳng biết làm sao.

Hoàng Lâm Nhu nghe thế cũng cười cười nhìn Nhật Huy nói.

- Thăng nhóc này nó cũng giống như Thiếu Kiệt hồi nhỏ, chỉ cần hờ ra một chút là chạy đi mất, có mấy lần làm tôi cũng muốn khổ. Nhưng mà chị mở công ty gì vậy? dù có thể tôi không giúp gì được nhưng có thể cho ý kiến được mà. Người trong cuộc tối người ngoài cuộc sáng biết đâu lại ổn thỏa.

Huyền Thanh do dự một lúc nhưng xét thấy lời của Hoàng Lâm Nhu cũng tương đối đúng nên mới kể lại.

- Chẳng là trước đây tôi ở nước ngoài có nghiên cứu về các mặt hàng sơn chống thấm của nước ngoài, sau này về nước tôi theo đó phát triển thành lập nên công ty, Những năm cuối thế kỷ 19 công ty phát triển khá ổn định khoảng từ đầu năm ngoái đến nay. những mặt hàng sơn chống thấm của công ty chiếm đa phần thị trường trong nước, đầu năm nay tôi mới đem chuông đi đánh xứ người, điển hình là bắt đầu khai thác thị trường Campuchia. Nhưng việc đó khó hơn tôi tưởng, công việc không thuận lợi rất nhiều. Mà thị trường trong nước lại quá bão hòa nếu phát triển như thế thì sẽ chỉ gò bó với mặt hàng nội địa.

Trầm Ngâm một lúc Thiếu Kiệt mới hỏi Huyền Thanh, để xem dự định của bà là như thế nào. Dù sao đây vẫn là thương hiệu mang tên của quốc

gia, mà đem đi ra nước ngoài là một ý tưởng mạo hiểm khá cao nhưng nếu sản phẩm tốt thì chắc chắn sẽ có thị phần.

- Thế cô định phát triển ở mỗi nước Campuchia thôi hay là những nước khác nữa.

- Cô đang suy nghĩ đến thị trường Singapore mà quốc gia này lại là quốc gia sạch bậc nhất thế giới và cực kỳ kỷ tính với chất lượng hàng hóa, việc thâm nhập vào thị trường này vô cùng phức tạp. Mà cô trước giờ chỉ nghiên cứu là chính, hầu như cô chưa từng kinh doanh mà phải nói là không biết kinh doanh, cũng không biết nói khéo chiều lòng khách hàng, nên cũng rất khó cho việc đàm phán thương lượng.

Thiếu Kiệt nghe Huyền Thanh nói như thế cũng nhúu mày, hẳn đang thắc mắc những hợp đồng thường có của công ty là do đâu mà ra.

- Vậy trước đây làm sao cô lấy hợp đồng được những công ty lớn trong nước?

- Thì trong công ty mọi người bên bộ phận quảng cáo đàm phán với các đối tác công ty lớn trong nước, còn cô chỉ làm việc nghiên cứu đưa ra những sản phẩm tốt nhất và không mang đến thiệt hại gì đến môi trường xung quanh với giá thành thấp hơn những loại sơn ngoại nhập. Giờ ra nước ngoài chỉ được một bộ phận mà đàm phán trước nhất vẫn là chủ tịch công ty phải có mặt nên cô mới lo lắng.

Huyền thanh cũng ngập ngừng đôi chút rồi mới trả lời. Bởi theo bà thấy Thiếu Kiệt sao lại thắc mắc nhiều đến như thế mà Hoàng Lâm Nhu lại không nói gì chỉ để con mình nói chuyện việc này với bà.

- Cháu thấy cô khá tự tin với nhãn hiệu sơn chống thấm của mình. Cháu tin là nó hiệu quả nhưng mà đối với người nước khác thì dù là ai họ cũng không tin tưởng đâu.

- Vậy theo cháu sẽ phải làm như thế nào. Nếu cứ phát triển thị trường trong nước không thì, không mấy phát triển còn nếu đánh ở thị trường các nước khác thì vấn đề mà cháu nói sẽ xảy ra dẫn đến thua lỗ là điều chắc chắn rồi.

Thiếu Kiệt trầm ngâm một lúc. Bởi theo hẳn biết thương hiệu của bà chắc chắn sẽ được chấp nhận ở Singapore nhưng để làm cách nào được chấp nhận thì Thiếu Kiệt hoàn toàn không hiểu. Vì thời điểm hẳn còn làm phụ hồ thì hầu như công trình nào cũng sử dụng sản phẩm sơn chống thấm ngoài trời của công ty Huyền Thanh.

Thấy Thiếu Kiệt im lặng suy nghĩ như thế Huyền Thanh cũng nhìn mẹ hẳn như muốn biết được câu trả lời từ bà. Hoàng Lâm Nhu chỉ cười cười đáp.

- Chuyện này tôi không rành vì đa số việc kinh doanh trong nhà đều do thằng nhóc này tính toán, nếu nó đã đưa ra ý kiến thì chắc chắn sẽ thực hiện được.

Sau khá lâu, Thiếu Kiệt mới thở dài một hơi chỉ có một cách là liều để tìm đường sống trong cõi chết ở thời điểm này.

- Theo cháu thấy nếu muốn phát triển một lần ở Singapore Dì phải đánh cược một lần liều hoặc mất trắng, hoặc thành công, nếu dì có khả năng tin vào sản phẩm của mình chiếm được thị phần của quốc gia này thì có lẽ nên liều một lần. Một khi thành công ở thị phần này cô sẽ chiếm được một lượng lớn giá trị đơn hàng xuất khẩu ra nước ngoài, còn không thì sẽ phải quay trở lại trong nước chống chọi với lại những thua lỗ đã gặp phải ở nước ngoài. Cô sẽ chọn phương án nào, như thế cháu sẽ đưa ra ý kiến.

Huyền Thanh nghe thế cũng im lặng, bà không biết ý tứ trong câu nói của Thiếu Kiệt hẳn như thế nào. Nhưng bà biết chắc sản phẩm mình phát minh ra không kém với nước ngoài, bà tự tin về điều đó. Bởi bản thân phát

minh của mình làm ra, bà còn không tin tưởng, thì làm sao để người khác tin, chưa kể còn là người nước ngoài. nên bà trả lời thẳng với Thiếu Kiệt.

- Cô tin sản phẩm của mình, Được cô liều một lần cháu nói ra ý kiến của mình đi.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 138: Chơi Liều Cấp Quốc Gia

Thiếu Kiệt Sau khi nghe được quyết định của Huyền Thanh cũng có chút do dự. Hắn không dám chắc phương án của mình sẽ thành công, nhưng theo những gì hắn biết về những người kinh doanh của Singapore, thì điều này hắn chỉ nằm ở năm mươi phần trăm. Còn năm mươi phần trăm còn lại là ở sản phẩm.

- Cháu nói thật phương án này chỉ có thể thành công một nửa, là dựa trên sản phẩm mà nếu cô có đủ điều kiện tự tin về sản phẩm thì cháu nói luôn. Người châu á họ luôn có một quan niệm từ xưa tới giờ đó là cái gì dùng qua rồi nếu chất lượng tốt họ sẽ tin dùng và hơn thế nữa còn miễn phí quảng bá giúp sản phẩm đó. Việc của cô nói khó không khó nói dễ không dễ, Chỉ cần những hợp đồng cô đồng ý không cần phải thương lượng nhiều. Cô cho họ dùng thử sau hai năm nếu sản phẩm không đạt yêu cầu họ có quyền không cần trả tiền.

Hoàng Lâm Nhu và Huyền Thanh cũng giật mình với ý kiến này của Thiếu Kiệt. Hoàng Lâm Nhu mới ngăn lại Thiếu Kiệt nói.

- Con đừng có mà ầu. Chuyện này không giỡn được đâu, toàn là vốn liếng tiền tỷ cả đấy.

- Chuyện này con chắc chắn đấy. Bản thân người nước họ chưa bao giờ sử dụng loại sơn của dì là một, thêm nữa công ty dì vẫn chưa có được công trình nào nổi trội tại quốc gia nước bạn, vậy sao người khác dám mua. Cô cứ thử nghĩ để xây dựng một công trình dù dân dụng hay là kiến trúc quốc gia cần một số tiền rất lớn, nhất là tiền sơn trang trí trong và ngoại thất. nó

chiếm hết 20 phần trăm tiền thi công hoàn thiện, vậy cô có dám đánh cuộc về một sản phẩm chưa hề biết để đem về nhà thi công. Nếu thích hợp thì không nói gì, còn không lại phải đổi lại loại sơn khác, chi phí sẽ phát sinh thêm là điều không ai mong muốn. Bởi thế cháu mới nói cô liệu nếu mà tin tưởng sản phẩm của mình thì cô có thể làm theo phương án của cháu

Huyền Thanh trầm ngâm một lúc cũng xác nhận rằng Thiếu Kiệt nói đúng, tuy bà không muốn điều này xảy ra, nhưng nó là sự thật không thể thay đổi. Ai cũng sẽ chọn cho mình một phương pháp an toàn ít tổn kém, còn hơn là liều mình đánh đổi.

Việc Thiếu Kiệt nói ở đây có thể cho thấy một điều rõ ràng, nếu Huyền Thanh tin tưởng vào những gì mình nghiên cứu và phát minh, Thì chắc chắn sản phẩm của cô sẽ là một bước tiến dài trong công cuộc chinh phục nước bạn, một đất nước sạch sẽ bật nhất thế giới và kỹ tính với chất lượng hàng hóa.

- Nhưng nếu thực hiện phương án của cháu nếu lỡ như sản phẩm đạt yêu cầu chất lượng tốt mà họ không thanh toán tiền thì sao? lúc đó mình cũng thất bại có khi còn mất trắng về những sản phẩm đã bán ra, không thu hồi lại được giá trị tổn thất.

- Theo cháu thấy điều này cô không cần phải lo lắng đâu bởi, Cô đã là người nước ngoài kết nối kinh doanh, người nước bạn sẽ cực lực giữ chữ tín bởi khi họ thất tín trong giới kinh doanh, những người đó sẽ làm ảnh hưởng đến những gì mà quốc gia họ thúc đẩy trao đổi phát triển giữa các quốc gia, lúc đó họ không chỉ làm xấu mặt mình mà còn làm xấu đi hình ảnh của cả quốc gia đấy. Chỉ cần một sai lầm dẫn đến toàn bộ đối tác không tin tưởng, đó là giới kinh doanh nước ngoài với nhau họ rất kiên ky.

Hoàng Lâm Nhu với Huyền Thanh nghe được như thế cũng trầm mặc, bây giờ cả hai người mới biết Thiếu Kiệt không phải liều lĩnh bình thường,

mà chơi liều cấp quốc gia khi kéo lên cả sự hợp tác của quốc gia và giới doanh nhân lại với nhau.

- Theo cháu Việc này sẽ thực hiện được? Vậy hướng đi của công ty sẽ tập trung vào những hợp tác với các đối tác bên đó thôi hay sao?

- Chắc chắn được quan trọng vẫn là sản phẩm thôi, nếu sản phẩm tốt chắc chắn nước bạn phải chấp nhận, đó là hình ảnh chưa kể đến, phải tìm cách lấy được những công trình lớn về phía công ty, chỉ cần có người đi đầu sử dụng sản phẩm thì sẽ có người kéo theo quy luật tự nhiên của hiệu ứng domino sẽ xuất hiện việc quảng bá trên thông tin đại chúng. Lúc đó thị trường được rộng mở hơn, người dân sẽ sử dụng nhiều hơn trong mảng dân dụng, thì sản phẩm mới có lợi nhuận và phát triển. Sản phẩm vẫn phải phát triển ở phân khúc thị trường dân dụng mới mong có được sự phát triển nhất định. Công trình vẫn là công trình xây dựng dân dụng chiếm đa số thị phần công trình của quốc gia.

Huyền Thanh lúc này suy nghĩ một lát rồi mới định hình được những gì mình vừa tiếp nhận từ Thiếu Kiệt. Hiện Tại bà không thể hiểu nổi tại sao một cậu nhóc như Thiếu Kiệt lại có thể nói ra những chuyện mà người lớn như bà không thể hiểu được.

Nhưng mà đúng thật chuyện này, nếu dựa theo những gì Thiếu Kiệt nói thì đây vẫn là cách tốt nhất có thể thâm nhập thị trường nước bạn. Huyền Thanh lúc này cũng nhìn Hoàng Lâm Nhu lắc đầu nói.

- Xem ra thằng nhóc nhà chị không Thiên Tài thì cũng là chuyên gia kinh doanh sau này, việc nhìn nhận này vượt khỏi nhận thức của tôi. Nhưng tôi vẫn sẽ cố gắng thực hiện. Nếu liều một lần như cậu nhóc nói. Chỉ có thể như thế mới đưa công ty và sản phẩm trong nước bước một bước ra thế giới.

Hoàng Lâm Nhu lúc này cũng cười lắc đầu với Huyền Thanh trả lời.

- Ngay cả tôi làm mẹ còn không hiểu hết được thằng nhóc, việc kinh doanh tôi cũng chỉ là gà mờ thôi, thật chất tôi cũng chỉ làm theo những hướng đi chỉ dẫn của thằng con mình. Chị xem nó còn ghi ra những phương án và những cách để tôi làm việc, phát triển cửa hàng bách hóa như thế nào. Chưa bao giờ tôi nghĩ con mình như thế cả. Có chăng nó dù thế nào thì vẫn là con tôi thôi mà. Hoàng Lâm Nhu lấy trong túi xách mình cuốn sổ tay mà bà ghi lại những gì Thiếu Kiệt đã ghi chú cho bà, những cách buôn bán trao đổi hợp tác, chưa kể đó những cách kiểm tra hàng và cách sắp xếp quầy kệ được liệt kê rất rõ.

Thiếu Kiệt lúc này cũng không ngờ cuốn sổ tay đó mẹ hắn vẫn còn giữ, mà là còn đem theo bên mình, giờ lại lấy ra khoe với người khác làm hắn cũng cảm thấy hơi ngại. Trong Khi đó, Huyền Thanh người ta là chủ tịch tập đoàn công ty lớn, còn hắn chỉ là một nhóm công ty nhỏ, chưa biết chừng còn không bằng một góc của công ty của bà.

Nhìn sơ cuốn sổ tay của Hoàng Lâm Nhu, Huyền Thanh cũng cười cười nói.

- Tôi cũng hi vọng Nhật Huy sau này cũng được như thế, Tuy giờ thằng nhóc nó có chút quậy phá nhưng biết đâu sau này sẽ tốt hơn.

Vừa nói, Huyền Thành vừa xoa xoa đầu của Nhật Huy. Cậu nhóc cầm cái đùi gà trong tay, trong lòng còn đang để bịt bánh Huyền Thanh mới mua cho mình. Trông có vẻ rất vui.

- Cháu thấy Nhật Huy bây giờ rất tốt, Cậu nhóc vẫn muốn mình trở thành tiến sĩ giống như dì đấy. Biết đâu sau này chú nhóc sẽ theo ngành nghề của dì thì sao.

Thiếu Kiệt nhìn Nhật Huy cười cười nói, dù sao thằng nhóc vẫn là rất dễ thương, không ai mà không thích một chú nhóc hiếu động và thông minh, hắn cũng thế việc đó làm hắn có thiện cảm cũng là chuyện bình thường.

Cho đến khi kết thúc buổi gặp mặt đơn thuần này Thiếu Kiệt vẫn được Huyền Thanh xin số điện thoại để có thể liên lạc với cậu khi cần thiết còn nói khi nào rảnh có thể lại nhà của bà chơi với Nhật Huy, Cậu nhóc nghe Thiếu Kiệt phải về đi học lại muốn đòi theo làm Thiếu Kiệt phải một phen nói chuyện khuyên cậu bé cố gắng học tốt, khi nào Thiếu Kiệt hảnh có thời gian sẽ ghé thăm đi chơi với thằng nhóc, Lúc đó Nhật Huy còn hướng Thiếu Kiệt móc tay hứa ...

Do lúc đi lên đây hai mẹ con đều là đi taxi bây giờ có thêm chiếc xem đạp, Thiếu Kiệt lại là người phải đạp xe chở mình về, hảnh thấy việc này cũng không có gì là lớn, nên trên đường đi về hình ảnh hai mẹ con đi trên chiếc xe đạp mới cũng thu hút một số ánh mắt của những người xung quanh.

Đợi đi xa thật xa Hoàng Lâm Nhu mới trầm trọng hỏi Thiếu Kiệt về việc vừa rồi nói chuyện với Huyền Thanh.

- Con thấy chuyện này có đơn giản không? sao mẹ thấy phiêu lưu mạo hiểm quá. Trong kinh doanh ai lại làm như thế bao giờ?

- Con thấy việc này có thể thành công rất lớn, không vì việc gì hết chỉ là sản phẩm của Di ấy đúng thật khá tốt, không nói gì đến những khía cạnh khác vấn đề màu sắc và độ bền lâu của sản phẩm thì rất tốt, tính năng chống thấm ngoài trời cũng khá ổn.

Thiếu Kiệt theo nhận định của mình mà đánh giá sản phẩm của Huyền Thanh thông qua những gì hảnh biết, đa phần các công trình muốn có sự bền vững của sự trang trí bên ngoài cũng như bên trong thì vẫn ưu tiên sản phẩm của Huyền Thanh, tuy hảnh không hiểu kỹ thuật để có được một sản phẩm như thế nào nhưng, nhiều công trình hảnh đã làm qua mấy năm sau vẫn như thế về màu sắc của công trình.

- Nhưng mà mẹ thấy sao sao ấy tuy biết sản phẩm của Huyền Thanh có lẽ là tốt thật như mà để phiêu lưu cho người ta sử dụng sản phẩm trước rồi sau hai năm mới lấy tiền thì thật mẹ chưa thấy bao giờ.

- Theo con nghĩ không cần tới hai năm đâu! nếu sản phẩm phát triển được chỉ cần qua một năm. Tất cả những người đã ký kết hợp đồng với dì ấy đều sẽ thanh toán toàn bộ tiền hàng thôi.

Thiếu Kiệt dự đoán có phần mơ hồ, nhưng hẳn tin chắc sản phẩm của Huyền Thanh có được chỗ đứng nhất định, không vì điều gì chỉ vì sản phẩm của Huyền Thanh vẫn còn tồn tại và phát triển thành một trong những công ty đứng đầu về ngành sơn trên thế giới ở cuộc sống trước của hẳn điều đó đã là quá đủ.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 139: Đào Người

Sau khi một buổi sáng đầy thú vị của Thiếu Kiệt. Hắn tới trường không tính là muộn lắm. Vừa kịp giờ lên lớp, Vừa vào lớp mọi người đã chuẩn bị đầy đủ cho việc bắt đầu tiết học. Lý Bân thấy Thiếu Kiệt ngồi vào bàn mới hỏi han hắn.

- Tưởng hôm nay anh lại nghỉ nữa chứ. Hôm qua đi du lịch vui nhé, thật sao em không được tham gia nhìn cái cảnh Phùng Kiếm Nhất người đầy nước ngọt chắc thú vị lắm.

- Tao thấy không có gì để mà vui hết, Nhã Oanh làm như thế cũng không hay dù sao vẫn là học sinh trong trường làm nhau xấu mặt bên ngoài, không biết người khác nghĩ trường mình như thế nào nữa kìa.

Thiếu Kiệt trách Lý Bân vì bản thân hắn việc trả thù qua lại như thế này không đi đến đâu còn mang tới nhiều thứ hệ lụy không đáng có. Đối với hắn vẫn là việc an ổn như bình thường là tốt.

Hắn thường xuyên đọc được những tiểu thuyết trên mạng internet, những nhân vật như hắn, luôn phải vướng vào rắc rối không cần thiết. Từ những nhân vật phụ, cùng giới đọc giả tiểu thuyết mạng gọi chung là bọn não tàn. Tranh hơi, tranh đấu với nhân vật chính để tự mang tới xui xẻo.

Bởi thế Thiếu Kiệt cực kỳ điệu thấp, chẳng những không phô trương thanh thế, càng là thâm lặng trong bóng tối. lánh đi tranh đấu với người, nhưng không có nghĩa hắn được an phận. Việc Phùng Kiếm Nhất chẳng qua chỉ là việc đụng chạm nho nhỏ, theo hắn thấy là hoàn toàn không đáng để kéo dài.

Thiếu Kiệt nghĩ như thế, nhưng những người như Phùng Kiếm Nhất suy nghĩ ra sao thì hẳn không biết, cái thể loại đô thị như thế này ở trên mạng rất nhiều nào là nhân vật chính trâu bò, được tác giả thêm thắt một cách thái quá cũng có.

Rồi chưa kể nào là hậu cung một đám người, chia ra làm nhiều phe phái. Hẳn tuy là cũng thích đấy, nhưng mà quan trọng với Thiếu Kiệt đây là cuộc sống chứ không phải là tiểu thuyết mạng.

- Tao nói Lý Bân mày học tốt đi đã, dù sao thời gian vẫn còn dài biết đâu năm sau chú mày lại vào lớp học sinh giỏi sao. Lúc đó thì muốn gì được đó đâu phải vật lộn với những lần thi sắp tới.

- Làm sao không muốn chứ anh. Nhưng mỗi lần về tới nhà là y như rằng, chữ nó thấy em là chạy hết, còn ở trên trường thì dù có sao thì vẫn còn được đôi chút. Mà anh nè lớp đó học song song với lớp thường à, hay là đợi thi xong mới tập trung lại lần nữa.

Thiếu Kiệt lúc này mới gật đầu nói.

- Ừ sau khi thi xong sẽ tập trung giờ thì cho mọi người có thời gian nghiên cứu đề thi và tìm kiếm tài liệu. Sau đó sẽ viết ra chọn lấy một bài văn tốt nhất đi thi và hai bài văn dự bị. Theo tao thấy mày muốn qua kỳ thi này chắc chiều qua nhà tao cho cô Lâm kèm đi biết đâu lại khá.

- Được không thể! đúng là nếu cô Lâm kèm chắc sẽ khá hơn nhưng mà chưa biết chừng là Cô Lâm có chịu hay không đây. Mà thôi đi học về con phải thư giãn chút chứ ai trâu bò như anh mà cứ học hoài được.

Lý Bân định là sẽ học cùng Thiếu Kiệt, nhưng chợt nhớ điều gì lại thay đổi một cách chóng mặt, làm hẳn chỉ muốn đánh cho thằng này một trận ra trò.

- Mày thiếu đánh à! học không muốn cứ suốt ngày chơi game kỳ này mà mày thì dưới điểm trung bình thì không những phụ huynh, tao bảo anh em cách ly nốt lông, không cho chơi chung cho đến khi thành tích học tập tốt lên mới thôi.

- Đừng mà anh Kiệt! À mà thôi để em học cùng với Ngọc Nhi với Nhã Oanh tốt hơn hai cô gái dạy để dễ hiểu hơn, dù sao cũng tốt hơn là giáo viên không khắc khe.

Thiếu Kiệt lúc này chẳng quan tâm đến Lý Bân nữa, dù sao đối với Lý Bân được hai người kia dạy học bổ túc kiến thức đã quen, giờ mà để cô Lâm dạy hắt hẻo lại phản tác dụng không mong muốn.

Bất chợt điện thoại trong túi Thiếu Kiệt lại rung lên, lôi trong túi ra nhìn lên màn hình với nội dung tin nhắn của Hà Vi.

- Mình sắp về Lưu Minh chiều nay 6h sẽ đến bạn ra đón mình nhé.

Thiếu Kiệt lúc này cũng mỉm cười tắt đi điện thoại để lại vào túi mình. Kể từ lần đó hắt rời đi tuy vài lần có nhắn tin cho Hà Vi nhưng thường không nhận được tin nhắn, có thể là những lần như thế Hà Vi đang làm nhiệm vụ hoặc đến khi cầm đến điện thoại thì cũng là giờ đã tối khuya, nên cô cũng không trả lời lại, nhưng đôi lần vẫn có tin nhắn từ Hà Vi đối với hắt đã là quá đủ, Dù sao mỗi người một con đường cô chọn cho mình con đường quân nhân thì nó sẽ khác với một học sinh bình thường như hắt.

- Làm gì mà ngồi cười một mình thế? nhớ cô nào à, Ngọc Nhi hay Nhã Oanh nói xem nào anh Kiệt. Hay là có khi nào là một cô nàng nào đó..

Lâm Vũ đầy ấn ý nói. Trêu chọc Thiếu Kiệt nhưng hắt vẫn chẳng có thái độ gì làm Lý Bân hết sức cụt hứng.

- Nói thật chứ anh Kiệt à em thấy Ngọc Nhi cũng thích anh Nhã Oanh cũng như vậy cứ dây dưa như thế này liệu có tốt, Dù sao người ta vẫn là

con gái nếu anh thích ai thì cứ nói ra để người còn lại biết mà rút lui.

- Chuyện này tao đã đưa ra ý kiến rồi nên miễn bàn luận. Con người không phải chỉ là tình cảm mới sống được, phải hiểu mình đang trong tình cảnh nào hiện tại còn là học sinh thì phải cho ra dáng học sinh. Đừng bị phân tâm như thứ xung quanh bên ngoài.

Thiếu Kiệt không đưa ra bình luận vì bản thân hắn cũng chưa biết được là mình sẽ yêu ai, thích ai. Đối với hắn con đường phía trước còn khá dài và nhiều chông gai mỗi bước đi hiện tại luôn phải cẩn thận để ý nhiều thứ xung quanh.

Bây giờ bên ngoài cửa lớp có một giáo viên đến lớp Thiếu Kiệt. Người giáo viên đang đứng lớp thấy thế cũng bước ra, sau một nói chuyện gì đó rồi đi vào trong lớp mới nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Thiếu Kiệt! Thầy Tần Tiến muốn gặp em, em lên phòng thầy có việc.

Thiếu Kiệt nghe thế cũng ngơ ngác. Dù việc gặp Tần Tiến đối với hắn không có chuyện gì lạ nhưng mà gặp ngay trong giờ học này cũng làm cho Thiếu Kiệt nghi hoặc.

Đợi cho đến khi đến phòng của Tần Tiến thì lúc này đã có hai người đang nói chuyện với Hiệu Trưởng, Thấy có người Thiếu Kiệt cũng lễ phép nói.

- Thưa Thầy gọi em?

- Ừ Thiếu Kiệt thầy giới Thiệu với em đây là thầy Hiệp và Thầy Quang bên trường năng khiếu thể dục thể thao thành phố.

Nghe Tần Tiến giới Thiệu Thiếu Kiệt cũng không biết ra sao. nhưng vẫn cúi đầu lễ phép chào. Tần Tiến thấy thế kéo Thiếu Kiệt ngồi xuống cạnh

mình, giải đáp nghi hoặc trong lòng hần. Bây giờ người tên Hiệp mới hỏi hần

- Hôm nay hai thầy này đến đây chủ yếu gặp em có chút chuyện thôi không có gì đâu. chủ yếu thầy muốn hỏi rằng hôm trước trong trường em có thi đấu đá bóng với các bạn khối lớp trên đúng không.

Thiếu Kiệt nghe thế cũng gật đầu, việc hần đá bóng với khối lớp của Phùng Kiếm Nhất không lạ với những người trong trường, dù sao thì chuyện này tại sao lại liên quan tới buổi gặp gỡ hôm này mới là điều làm hần thắc mắc.

- Vâng đúng là có việc đó nhưng sao nó lại liên quan gì ở đây à. Em thấy đó chỉ là buổi đá bóng bình thường thôi mà.

- Vậy cho thầy hỏi là ai là người dạy em đi bóng và thực hiện pha sút bóng ghi bàn như thế này.

Bây giờ thì Thiếu Kiệt đã biết hai người này đến đây với mục đích gì, nhưng có lẽ nếu ở một thời điểm khác không phải như bây giờ thì hần sẽ coi đây là sự may mắn của mình, Nhưng hần hiểu được điều đó là không thể, hần cần bước thêm những bước đi tích lũy về những kiến thức và cách kinh doanh cho riêng mình. Việc còn lại là từ chối sao để hai người ra về trong vui vẻ, không ảnh hưởng tới trường là điều tốt nhất.

Tần Tiến Lúc này cũng nhìn đoạn video quay lại cảnh đá bóng hôm đó, rồi lại nhìn sang Thiếu Kiệt, Còn hần lúc này chỉ biết cười trừ không làm gì hơn được. Thầy Quang và mọi người sau khi xem hết đoạn video thì mới hỏi Thiếu Kiệt

- Cho Thầy hỏi những kỹ thuật ca nhân này có ai dạy em không hay em tự học?

- Thật ra những kỹ năng này do em tự học và tự mình tập luyện chủ yếu là thấy hay.

Thiếu Kiệt cũng chỉ trả lời thật sự, những động tác này hẳn chủ yếu xem youtube, những năm đó do phong trào đá bóng sân cỏ nhân tạo phát triển rầm rộ, Hấn cũng như bao người khác tham gia vào cái vòng lẩn quẩn đó nên phải kiếm cho mình những kỹ thuật để có thể tranh cướp bóng với người ta, nên luyện tập những động tác này hầu như là ngày nào hẳn cũng làm, hơn thế nhiều lần hẳn còn áp dụng thành công trong các trận bóng.

- Thầy hỏi thật em có định đi theo cầu thủ chuyên nghiệp không, bên trường sẽ đưa ra đãi ngộ đào tạo tốt nhất đối với em.

Tần Tiến cũng bất ngờ trước câu hỏi của người thầy tên Hiệp. Ông không ngờ rằng người này trước mặt mình lại công nhiên mời chào Thiếu Kiệt như thế dù sao hẳn vẫn là học trò của trường, mà người này lại làm không xem mặt mũi mình nên có chút tức giận trong lòng.

Nhưng giờ đây người quan trọng nhất vẫn là Thiếu Kiệt, dù sao câu hỏi này dành cho hẳn bản thân Tần Tiến cũng khá run nếu lỡ như Thiếu Kiệt đồng ý thì trường sẽ mất đi một học sinh giỏi, chưa kể đến còn là học sinh mũi nhọn cho kỳ thi văn. mà chỉ tham gia vận động không thì đâu thể nào bằng kiến thức vô tận. Nên Tần Tiến khá lo lắng Thiếu Kiệt quyết định sai lầm.

Thiếu Kiệt lúc này cũng trầm mặc suy nghĩ một lúc lâu rồi mới hướng hai người trước mặt nói.

- Xin lỗi em thấy bóng đá chỉ là một môn giải trí những lúc căng thẳng thôi còn dự định chuyên nghiệp thì em không hề nghĩ đến.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 140: Hư Danh

Hiện tại Tân Tiến như mừng thầm trong bụng, Thiếu Kiệt hẳn nói lời từ chối làm cho hai giáo viên trường năng khiếu thể dục thể thao cũng giật mình. Có rất ít cơ hội được tài trợ toàn vẹn các chương trình học của trường, thông qua đó còn được đào tạo chính quy thì không một học sinh nào không muốn

Người giáo viên tên Quang mới nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Em tại sao lại không muốn tham gia vào trường, hồ sơ lúc trước của em đã từng đăng ký thi vào trường mà. Em có năng khiếu tại sao lại không tham gia. Nếu em tham gia có thể có hi vọng mang trên mình màu cờ sắc áo quốc gia đem lại niềm tự hào cho bố mẹ.

Thiếu Kiệt bây giờ chỉ cười, có rất nhiều người đã từng như hắn, chỉ cần thấy mình chơi thể thao giỏi một tý là sẽ đăng ký thi vào trường năng khiếu thể dục thể thao, thật ra tỷ lệ vào được trường học này rất thấp.

Chưa nói đến việc bạn học tới đâu, nhưng ngoài kia có biết bao nhiêu con người như bạn họ cũng thấy chính bản thân mình giỏi thể thao nên thi vào trường, mà bên ngoài thì không phải ai cũng giống nhau. Ngoài nỗ lực bản thân họ còn phải trải qua nhiều thứ chưa kể niềm đam mê.

Nhưng cuộc đời vận động viên nó cũng bạc như một nghệ sĩ trên sân khấu. Sau vinh quang phút chốc, mọi thứ trở về với đời thường biết bao nhiêu con người cũng đam mê cũng nỗ lực nhưng những thứ đi kèm theo đó là mồ hôi nước mắt, những lần thi đấu mang lại huy hoàng dưới lá cờ tổ

quốc không ai hiểu được họ phải trải qua tuyển chọn như thế nào. Có người phải từ bỏ sự nghiệp khi vừa mới chớm nở vì chấn thương.

Không phải ai cũng may mắn về được với đội mà mình yêu thích nhưng đó mới là một phần, tranh đấu giữa những vận động viên còn nhiều hơn việc mỗi ngày bạn thấy một vận động viên được vinh danh.

Số người được tuyển nhận một phần không thích nghi, phần còn lại là không theo kịp với những cầu thủ trong đội, cố gắng họ cũng cố gắng, nỗ lực họ cũng có nỗ lực, họ cũng có đam mê ngoài cầu thủ trên sân vẫn còn đâu đó những người chỉ biết ngồi ở hàng ghế dự bị đó chỉ là nói riêng một bộ phận cầu thủ, nơi mà xét theo vấn đề vận động viên họ có thu nhập cao nhất còn những vận động viên khác thì sao.

Trở về với cuộc sống bình thường như bao người sau một phút vinh quang, để rồi vẫn chập vập với cuộc sống mưu sinh hàng ngày lại tiếp tục chờ đợi đến lần đại hội thể thao tiếp theo Hoặc là im lặng giữa đời sống mà không ai nhớ tới.

- Em xin lỗi cuộc sống vận động viên không bao giờ nuôi sống được em và gia đình em, chỉ có học mới đem lại kiến thức, đem lại được những thành quả từ kiến thức đúng nghĩa. Thể thao tuy tốt nhưng không mang lại được cho em những thứ cần thiết.

Người Thầy Tên Hiệp lúc này mới tung cánh ô liu níu kéo Thiếu Kiệt.

- Sao lại không cần thiết em nghĩ đi trở thành cầu thủ. Đứng trên sân bóng, trước hàng ngàn người, Có thể kiếm được rất nhiều tiền từ những mùa bóng chưa kể đến em có thể lưu danh trên nền thể thao nước nhà.

- Nếu nói vì màu cờ sắc áo của quốc gia đem điều đó là một cái bánh rất to nhưng thật sự nó được gì, bao nhiêu cầu thủ khi qua hết sự nghiệp của mình có thể có được những gì, tiếp tục theo nghề trở thành huấn luyện viên hay tích góp cho mình những khoản tiền vốn kinh doanh, hay lại trở thành

người giống hai thầy đây nói ra thì làm các thầy thấy phản cảm nhưng đời vận động viên bạc lắm.

Người thầy Quang định nói tiếp gì đó thì bị người bên cạnh ngăn lại. Thở dài một hơi. Dù hai người cũng hiểu được việc mà Thiếu Kiệt nói. Nhưng nhiệm vụ của họ cũng là tìm kiếm những học sinh có tiềm năng. Hơn ai hết họ hiểu được những lời Thiếu Kiệt nói hoàn toàn không sai, ngay cả bản thân họ cũng là vận động viên sau khi hết thời trở thành giáo viên.

Ngay bây giờ, Thiếu Kiệt giống như những đứa trẻ tiềm năng khác, họ tìm kiếm lôi kéo. Nhưng trong quá trình cạnh tranh không trụ được hay là năng khiếu chỉ giới hạn, học sinh đó cũng trở thành một người xa lạ. Lợi ích được đặt lên hàng đầu đối với những người như họ lợi ích nhóm còn lớn hơn, khi tìm kiếm được một tài năng đã trải qua đào tạo được các câu lạc bộ để ý đến, họ vẫn là thu lại lợi nhuận từ việc cầu thủ được tuyển mộ.

- Em nói không sai, đời vận động viên không chỉ cầu thủ mà tất cả những vận động viên khác, tuy phút chốc vinh quang rồi vụt tắt nhưng họ vẫn có cái gì đó để lại cho đời mình, Vậy còn em, tài năng có, năng khiếu của sự tập luyện không qua trường lớp vậy sao em không muốn phát huy tài năng của mình. được vinh danh vào lịch sử huy hoàng, để sau này cầm một thứ gì đó hãnh diện với những thế hệ sau.

- Theo em nghĩ điều đó không cần thiết, hư danh chỉ là phù phiếm hiện thực mới là tất cả, cuộc sống luôn đối xử không công bằng như thế đấy, có người họ rất giỏi có thể có được bằng tiến sĩ kỹ sư nhưng họ vẫn không tạo cho mình được cái gọi là cuộc sống. Em thấy rất nhiều người, họ sống vì ước mơ, một ước mơ chính đáng. Nhưng họ có thể sống vì điều đó lâu dài, em thấy được không ai trả lời được câu này ngoài chính người đó. Hiện thực luôn là tất cả chỉ có người nắm trong tay vận mệnh của mình mới tạo được cho mình một con đường không phải người khác muốn.

Người thầy tên Hiệp nghe Thiếu Kiệt nói thế tựa như mơ hồ nhớ lại những gì mình đã trải qua, hai người lúc này cũng trầm mặc. Họ không nghĩ lại gặp ngay một học sinh có thể nói chuyện trải đời như Thiếu Kiệt. Những học sinh còn ngồi ghế nhà trường thường rất mơ hồ trong định hướng của mình, họ không biết được sau này họ sẽ làm gì, sẽ như thế nào. Nên khi có một cơ hội họ thường bắt lấy mà không cần suy nghĩ. Rằng cơ hội đó có thật sự là cơ hội tốt hay nó chỉ là một ranh giới mỏng manh trong biết bao nhiêu điều của cuộc sống.

Người thầy tên Quang thấy Thiếu Kiệt như vẫn chưa thấy được đây là cơ hội tốt chưa bao giờ có mà ông là người đề xuất với ban giám hiệu nhà trường đối với Thiếu Kiệt. Nếu bây giờ ra về thì chắc chắn sẽ mất mặt với những người bên trường. nên phản bác lại những lời nói của hân.

- Em có quá cực đoan trong chuyện này chẳng, một việc như thế sao có thể nói được hết một đời người được. Em không thấy nó thái quá à.

- Em Thấy đó là bình thường sự thật thì mất lòng. Em không muốn đặt vào một vận mệnh mơ hồ gọi là ước mơ. Thầy đã dạy dỗ biết bao học sinh cho trường vậy có ai từng hỏi thầy, thầy đã có được bao nhiêu huy chương cho cuộc đời sự nghiệp của thầy chưa. hay những tấm huy chương ấy rồi cũng để vào xem như quà lưu niệm, trải qua một cuộc đời đổi lấy những hư danh để làm kỷ niệm như thế chẳng tốt chút nào.

Hai người giáo viên lúc này cũng nhìn nhau, hai người trong ánh mắt đã nói rõ cho Thiếu Kiệt biết hai người này chưa từng có học sinh hỏi về những thành tích của họ, Hai người chỉ biết im lặng cố tìm ra được một người học sinh đã từng hỏi tới thành tích của mình nhưng hoàn toàn không có. Họ cũng bị lãng quên trong cuộc sống, trong chính nơi mà họ tự hào giới thể dục thể thao.

Tần Tiến thấy như thế cũng khuyên hai người giáo viên kia, dù sao hân cũng không muốn Thiếu Kiệt bị hai người này lôi kéo một cách thái quá.

- Có lẽ Thiếu Kiệt đã có sự lựa chọn cho riêng mình, nên mấy anh nên cân nhắc có cần như thế không. Thiếu Kiệt còn nằm trong lớp học sinh giỏi văn đại diện trường đi thi viết thư UPU mà, hẳn cũng đem lại vinh quang cho quốc gia trên con đường học vấn đấy thôi.

- Thôi được rồi nếu thầy Tiến và Thiếu Kiệt đã nói như thế thì thôi đành vậy nhưng cho thầy hỏi? em nhận ra những đạo lý như thế từ lúc nào sao trước đây em vẫn đăng ký nguyện vọng là trường năng khiếu thể dục thể thao.

Thấy hai người đã từ bỏ Thiếu Kiệt thở dài một hơi trong lòng, hẳn lúc này không phải lo lắng, hai người lại dây dưa nên cũng trả lời rất bình thường.

- Rất đơn giản em nhận ra được việc này qua một người cũng là vận động viên và từ bỏ ngay ý định trở thành một người trong giới thể thao. Năm 2001 người ấy đã mang về cho quốc gia huy chương bạc tại đại hội thể thao khu vực châu á. Thế nhưng sau thời kỳ đỉnh cao ấy không ngờ anh ta lại phải trôi dạt vào Lưu Minh này, với công việc phụ hồ, sau đó là bảo vệ hồ bơi, giờ đây là nhân viên bể bơi, để có được chút gì đó gắn bó với nghề. Liệu điều đó có đáng hay không. Một tấm gương cho cuộc sống như thế thì chắc không phải là cuộc sống của em. Nên em quyết định từ bỏ việc trở thành vận động viên thay vào đó là sự cố gắng học tập để mang lại cho mình một tương lai tươi sáng hơn.

Hai người lúc này cũng im lặng, hơn ai hết họ hiểu được họ vẫn còn may mắn hơn một số người, sau khi giải nghệ còn có thể làm việc trong môi trường này. Còn có những người vẫn phải vất vả hơn, họ mỗi ngày với cuộc sống mưu sinh.

Đó còn chưa kể phải tốn kém tiền thuốc men, cho những khi trở trời vì những chấn thương lúc còn là vận động viên mang lại. Với những điều

mình được thấy việc Thiếu Kiệt từ chối con đường trở thành vận động viên, với họ đã là lý do quá đủ mà không cần thêm điều gì khác.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 141: Già Đời

Nhận thấy quyết tâm của Thiếu Kiệt. Hai người thầy giáo cũng không nói được gì. Họ hiểu tại sao hần lại từ chối, bởi hần thấy không có tương lai cho một thứ gọi là vận động viên thể thao. Quá nhiều thiệt thòi nó chỉ sớm nở mau tàn, từng lớp từng lớp thay thế. Không ai biết được số phận họ sẽ đi về đâu sau khi giải nghệ, trở về cuộc sống bình thường cơm áo gạo tiền nỗi lo trăm bề của cuộc đời.

Tần Tiến nhìn hai người rời đi chán nản cũng thở dài, ông cũng không hề nghĩ đến những việc Thiếu Kiệt nói lại tồn tại, một người vận động viên cứ thế mà phải chọn chân trong cuộc sống sau khi rời khỏi bục vinh quang trong phút chốc ấy.

- Thầy không nghĩ vận động viên khi kết thúc nghề lại như thế, chí ít thầy vẫn còn hơn họ ở chỗ những học sinh ra trường rời đi vẫn có người quay lại thăm hỏi. Còn họ thì đưa cuộc sống đi xuống không một vết tích cho thấy họ đã từng vinh quang như thế nào trong quá khứ.

- Ngành nghề nào thì nó cũng có một mặt tối của nó mà thầy, không nghề nào không trải qua thăng trầm, không công việc nào sẽ mãi là một màu hồng hết. Chỉ là nó bị che dấu cho đến khi tự người khác kiểm nghiệm và đúc kết ra thôi.

Tần Tiến cũng gật gù lúc này hần cũng không biết tại sao Thiếu Kiệt nói chuyện rất thú vị, bản thân là một học sinh nhưng những kinh nghiệm của cuộc sống được hần đúc kết ra toàn là của những kẻ từng trải lăn lộn ở xã hội.

- Thầy nói thật nếu ai mà chỉ nghe em nói chuyện không chắc chắn sẽ cho em là người lớn tuổi chứ không nghĩ là học sinh còn đi học đâu, nghe già đời quá rồi đấy. Mà em đã được bao nhiêu tuổi đâu.

- Thôi đi ý thầy là nói em già trước tuổi chứ gì, mà sao họ tới đây thầy không từ chối đi biết là đào người rồi mà còn tiếp, thật thua thầy luôn.

Tần Tiến cười cười, hai thầy trò này sau sự việc Từ Phong thì cứ đùa giỡn không có khoảng cách. chợt giật mình Tân Tiến như nhớ ra điều gì đó mới hỏi Thiếu Kiệt hẳn.

- Vậy còn đề thi viết thư UPU kỳ này em thấy thế nào có khả năng năm chắc không?

Suy nghĩ một lúc Thiếu Kiệt mới gật đầu trả lời câu hỏi của Tân Tiến.

- Đề tài thì em cũng có rồi chỉ còn duy nhất là vấn đề chuyển đổi giữa văn phong đơn thuần thành văn viết thư thôi. Những thứ còn lại như bố cục dàn ý đều đã được hoàn thiện đợi thi xong thì bắt tay vào làm.

- À mà chuyện của em với Phùng Kiếm Nhất khối trên là sao vậy? thầy nghe nói hai đứa có mâu thuẫn với nhau hả, hôm qua đi tham quan nhà máy nước giải khát, Phùng Kiếm Nhất còn ăn trọn cả lon nước ngọt phun lên người đúng không?

Tần Tiến nhớ lại những báo cáo của các giáo viên tham gia buổi tham quan ngày hôm qua, hỏi Thiếu Kiệt, dù sao hẳn cũng không muốn học sinh trong trường có xích mích ảnh hưởng đến dự đoàn kết của trường.

- Không có gì đâu thầy ơi chẳng qua là mọi chuyện chỉ là chuyện nhỏ, mà hôm qua Phùng Kiếm Nhất có bị ướt cả người nước ngọt cũng không phải lỗi tại em, chỉ tại cậu ta khai lon nước mà ra thôi, muốn trách thì cách cậu ta không ngó trước dòm sau.

Thiếu Kiệt mặt dày chối tội còn đổ lỗi ấy lên chính do tự Phùng Kiếm Nhất mà ra. Tần Tiến cũng không nói được gì, đúng là một phần lỗi cũng do Phùng Kiếm Nhất không quan sát kỹ dẫn đến bị chơi khăm mà không hề biết. Chưa kể đến hắn còn làm khó dễ Thiếu Kiệt trong chuyến đi mà Tần Tiến đều đã nghe được từ các giáo viên.

- Nếu đã vậy thì thôi em xem trở về lớp đi. Mà này nếu có chuyện gì xảy ra thì cứ nói với thầy. Thầy sẽ giải quyết vấn đề triệt để. Đừng để ảnh hưởng đến nhà trường là được. Thôi em về lớp đi kỳ thi này nhớ thi cho tốt đấy.

- Vâng em về lớp, nếu có chuyện đó xảy ra thì em sẽ báo thầy sớm nhất có thể.

Nói rồi Thiếu Kiệt rời đi quay trở lại với lớp học của mình, tâm trạng khá thoải mái. Dù sao hắn vẫn có chút gì đó, được Tần Tiến thiên vị.

Tại một văn phòng luật sư của Phạm Chiến, Tuyết Dung lo lắng nhìn chồng mình như muốn nói điều gì đó.

- Anh xem Ngô Nam đến Lưu Minh này với danh nghĩa là đi thực tế học tập quan sát quy trình làm việc có thật sự hay chỉ là cái cớ. Trước giờ hắn có rời khỏi nơi đó đâu? Có khi nào nhà đó biết được chuyện của Thiếu Kiệt rồi không?

- Chuyện này thì chưa biết chắc được, dù sao đó cũng chỉ là suy đoán của em thôi. Trước giờ tuy Ngô Nam không rời khỏi Ngọc Châu nhưng chưa chắc là bây giờ sẽ không, Chuyện của Thiếu Kiệt trước mắt chỉ có những người trong nhóm mình biết làm sao mà để lộ được.

Phạm Chiến lúc này cũng nói ra những lập luận khả thi nhất mà ông ta suy nghĩ đến.

- Em thấy chuyện này nó sao ấy, Ngô Nam trước giờ hắn luôn kỹ tính, anh cứ nghĩ xem hắn đang yên đang lành lại tới Lưu Minh, hắn chẳng bao

giờ làm việc gì không có mục đích cả.

- Em nói cũng đúng gia đình này cũng không phải dễ đối phó như bình thường. Quan trọng bây giờ là biết được mục đích thật của đối phương mới ra kế sách được.

Uống một tách trà, Phàm Chiến cũng trầm tư suy nghĩ tìm ra đâu là việc chính để Ngô Nam đến Lưu Minh này. Tuyết Dung thở dài lắc đầu hỏi.

- Anh liên hệ với tên Khương Đào chưa hẳn chắc giờ này phải đến rồi chứ, làm ăn lẽ mề không có quy củ gì hết.

- Ai nói ta không quy củ nói thật nói xấu sau lưng là không tốt nhé.

Khương Đào lúc này cũng đi vào hăn không mặc đồng phục mà vẫn mặc một bộ quần áo bình thường như bao người khác. Tuyết Dung thấy Khương Đào liền nhìn hăn trách móc.

- Làm cái gì mà giờ này mới đến thế biết người bạn, nhưng ta đã gọi cho người từ sáng sớm tới giờ mới tới là sao.

- Thì đi làm chuyện quan trọng! mới có được chút tin tức ít ỏi này. Làm gì ghê thế đã là mẹ rồi mà còn hung dữ, chả hiểu Phàm Chiến người quản vợ kiểu gì.

Khương Đào thấy Tuyết Dung như thế cũng trêu chọc còn đá sáng Phàm Chiến.

- Người là muốn ăn đòn! mà có chuyện gì nói đi cho mọi người còn tính đừng đùa nữa.

- Ừ thôi không đùa nữa. Ngô Nam đúng là có lệnh đi khảo sát thực tế là có thực, nhưng trước khi đi hăn có ghé qua nhà bố mình một ngày trước khi đáp máy bay đi Lưu Minh, theo ta thấy chuyển này của hăn đi có thể là một

công đôi việc, chuyện lần trước Từ Chấn Dân chỉ bị chuyển qua bộ phận đô thị cũng do hấn.

Phạm Chiến và Tuyết Dung lúc này cũng trầm mặc, tính đúng ra việc của Thiếu Kiệt cũng không người biết nhiều. chỉ có những người thân thuộc với Hoàng Lâm Nhu biết. Giờ Ngô Nam lại xuất hiện ở Lưu Minh làm cho bọn họ thấy được sự bất an. Vì thân phận thật của bố Thiếu Kiệt khá nhạy cảm, chưa kể đến những việc trong tối họ sẽ làm gì.

Nhưng đối với những người ngoài cuộc như mọi người ở đây điều hiểu đạo lý, quan to một cấp đề chết người, Mà Ngô Nam nếu muốn đối phó với Hoàng Lâm Nhu hoặc Thiếu Kiệt thì khá là dễ dàng.

- Chuyện này khó tính đấy chưa biết chừng nổi sóng Lưu Minh này không chừng, việc này bây giờ để hạn chế tốt nhất việc này chỉ có thể âm thầm bên ngoài tác động không để ảnh hưởng cục diện.

- Mọi người cũng đừng lo lắng quá bên trên đã có người lo liệu rồi, Bản thân Thiếu Kiệt hấn cũng có một cây đại thụ chống lưng mà mọi người quên sao. Chỉ là về phần chị Nhu thì có hơi chút khó khăn.

Khương Đào lúc này nói ra ẩn ý của mình mà chỉ có ba người hiểu, nhưng lại thờ dài khi nói về mẹ của Thiếu Kiệt. Tuyết Dung lúc này cũng thắc mắc nói.

- Không biết những người kia định làm cái gì? Thật khó hiểu nếu mà chị Nhu như thế Thiếu Kiệt sẽ ra mặt thôi, làm sao mà giấu được cơ chứ.

- Em lầm rồi chị Nhu đã nói là giấu diếm thân phận của Thiếu Kiệt thì chắc chị cũng phải đã lường trước tình hình này rồi. Đâu phải chỉ riêng mình bên trên cũng đã nói rồi khi nào chị Nhu muốn cho Thiếu Kiệt biết thì sẽ nói còn không thì chúng ta chỉ biết im lặng thôi.

Khương Đào lúc này cũng cười cười nhìn hai vợ chồng Phạm Chiến và Tuyết Dung nói.

- Phải nói thật nếu gia đình kia mà đứa nào cũng giống như Thiếu Kiệt chắc bên mình thua từ lúc nào không hay. May mà bọn chúng cũng chỉ được một phần mà ta thấy chắc không tới một phần. Thật nếu mà đấu trí với thằng nhóc Thiếu Kiệt ta thà tự tử chết cho xong, mưu kế một đồng hết cái này đến cái khác. Ẩn thân trong bóng tối một cách bí hiểm lại điệu thấp, không phô trương.

- Lại có chuyện này, mày làm gì mà nói thằng nhóc cứ như thánh không bằng. Nên nhớ thằng nhóc vẫn chỉ mới 16 tuổi thôi làm gì mà ghê thế.

Tuyết Dung ra vẻ trách móc hẳn, về việc tâng bốc Thiếu Kiệt một cách thái quá. Dù sao cũng là thiếu niên mới lớn, nếu có giỏi giang thì cũng không đến nỗi nào phải khoa trương như thế. Thấy hai vợ chồng không biết về Thiếu Kiệt nhiều Khương Đào hết mặt lên nói.

- Không biết thì đừng có làm như mình biết lắm vậy. Để ta kể cho mà biết đừng cứ hờ ra lại đâm thọt như thế khó chịu lắm.

Khương Đào bắt đầu kể lại mọi việc từ lúc gặp Thiếu Kiệt cho đến cả sự việc kết nối với Cao Thịnh thông qua một tay của cậu nhóc Thêm vào đó là những mối quan hệ không bình thường của những người xung quanh. Tuyết Dung, Phạm Chiến nghe Khương Đào kể chuyện của Thiếu Kiệt, càng không khỏi đi từ ngạc nhiên này, đến ngạc nhiên khác.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 142: Tin Không Hay

Vợ Chồng Phàm Chiến đợi Khương Đào kể xong mọi chuyện cũng trầm ngâm không kém, ai biết được rằng một thiếu niên như hắc lại trong bóng tối làm những việc kinh người như thế. Chưa kể đến con gái bang chủ cũ của Xuân Nghĩa Bang có liên quan gì đến hắc không, chỉ sự việc hắc thay đổi tẩy trắng, làm kinh doanh cho hắc bang thành một cách chính quy cũng là một điều đáng sợ rồi.

- Hai người thấy không! ta nói nếu đấu trí với thằng nhóc Thiếu Kiệt này thì ta từ chức luôn cho rồi, hắc chơi tới công nghệ, họp bàn mà không còn thấy mặt, chỉ nói chuyện qua cái máy vi tính như thế, Mà bọn người Xuân Nghĩa Bang nghe răm rắp chưa kể hình như cô bé ở Xuân Nghĩa Bang lại thích hắc hay sao ấy.

Tuyết Dung lúc này cũng lắc đầu thở dài. Nếu nói cô đứng ở vị trí Khương Đào mà đấu tranh với loại tội phạm như Thiếu Kiệt, thì chỉ có nước đi ở phía sau đầu đầu. Cũng còn may là Thiếu Kiệt hắc đi theo con đường kinh doanh nhiều hơn tham dự những việc hắc bang vẫn làm. Phàm Chiến sau một lúc im lặng cũng nói.

- Xem ra cậu nhóc này còn nhiều bí mật lắm, mà việc này có nên cho chị Nhu biết không? chuyện Ngô Nam ấy! Chứ dù sao cũng để chị Nhu biết mà đề phòng một chút

vẫn tốt hơn, lúc đó chị ấy có đối sách cụ thể hơn.

- Ừ xem ra phải cho chị Nhu biết việc này. Nhưng quan trọng phải nói làm sao bây giờ? Không lẽ nói gia đình đó biết được thân phận của Thiếu

Kiệt là con người kia.

Tuyết Dung cũng không biết sẽ phải giải thích thế nào cho Hoàng Lâm Nhu hiểu. Vì chính xác thì họ là người nắm rõ lai lịch thân phận của Thiếu Kiệt. Còn có người nào khác nữa hay không thì họ không biết. Nhưng giờ gia đình kia biết được sự tồn tại của Thiếu Kiệt, thì bản thân họ cũng không tránh khỏi sự ngờ vực của Hoàng Lâm Nhu.

- Theo anh thấy cứ nói đúng sự thật tốt hơn! Chị Nhu cũng biết tính cách bọn mình ra sao nên chắc sẽ hiểu thôi. Còn vấn đề của Thiếu Kiệt thì phải sắp xếp kế hoạch làm cách nào để tránh không tiếp xúc với Ngô Nam, chỉ để một mình chị Nhu đối phó với Ngô Nam thôi là được.

- Vấn đề này nói khó không khó! Nhưng quan trọng thao tác như thế nào, để thằng nhóc đó đừng có nghi ngờ thôi. Thằng nhóc có con mắt quan sát mọi thứ khá ghê gớm. Thật chỉ muốn kéo nó vào ngành cảnh sát, nó mà vào làm cảnh sát tội phạm nào qua được mắt nó ta đi đầu xuống đất đấy.

Khương Đào nói ra suy nghĩ của mình> còn kèm theo cả việc nuôi tiếc không lôi kéo được Thiếu Kiệt vào ngành cảnh sát như hân. Tuyết Dung với Phạm Chiến vẫn là nghĩ cách nào tốt nhất để an bài chu toàn cái bố cục phức tạp này.

- Thôi để em gọi điện cho chị ấy! Bọn mình có bàn tính thế nào thì cũng chỉ có chị mới hiểu được tính khi thằng nhóc mà đưa ra kế sách thôi, có gì thì mọi người đem cái kế hoạch đó thực thi góp một phần sức là được rồi.

- Ủa anh thấy giờ mình suy nghĩ sắp xếp thế nào cũng không được gì. Chỉ có chị ấy mới tìm ra biện pháp tốt nhất, đem chuyện này giảm thiểu tối đa nguy cơ trước mắt.

Phạm Chiến cùng Khương Đào lúc này cũng chỉ biết gật đầu, vì theo họ thấy hiểu con không ai bằng mẹ. Mà việc giấu Thiếu Kiệt về thân thế của hân là cũng do một tay Hoàng Lâm Nhu tạo nên, Giờ chuyện xảy ra phức

tạp nên để cho Hoàng Lâm Nhu biết được tin tức thích hợp để có thể đối phó và đưa ra kế sách vẹn toàn.

Tuyệt Dung lấy điện thoại ra đánh một cuộc gọi vào số điện thoại của Hoàng Lâm Nhu. Đợi cho những tiếng chuông buồn tẻ vang lên trên mặt loa, mọi người trong phòng cũng theo đó sự hồi hộp tăng cao.

- Alo! em gọi chị có việc gì thế Dung?

- À À chị em gọi điện hỏi thăm xem chị dạo này thế nào ấy mà!

Nghe được tiếng nói của Hoàng Lâm Nhu, Tuyệt Dung càng hồi hộp hơn. Dù sao cũng là tin tức trọng đại cô cũng không thể bình tĩnh như mọi thường. Nghe Tuyệt Dung chỉ gọi điện hỏi thăm mình, nên bà cũng tươi cười trả lời, Bởi khi xã hội càng hiện đại, con người dần ít quan tâm lẫn nhau.

Họ gần như quên mất cái gọi là người thân bạn bè mà vùi đầu vào những công việc hằng ngày. Nên việc Tuyệt Dung vẫn còn gọi điện hỏi thăm nhau như thế này là Hoàng Lâm Nhu cảm thấy đủ vui rồi.

- À chị vẫn khỏe! dạo này công việc vẫn tốt chứ, Chồng em sắp lên tới chức gì rồi nào?

- Làm gì có chị chức ở đâu mà cứ lên hoài như thế chị! Thằng nhóc Thiếu Kiệt vẫn thế hay có quậy phá gì nữa làm phiền chị không?

Khương Đào bên ngoài, tuy hồi hộp cũng không biết phải làm sao. Bèn ngồi bên cạnh ra dấu chỉ tới, chỉ lui. Như muốn Tuyệt Dung nói vào chuyện chính.

- À thằng nhóc vẫn thế, dạo gần đây học hành cũng tốt hơn. được vào nhóm học sinh giỏi của trường đi thi viết thư gì đó. Chị cũng không rảnh

lắm. Mà này bộ hôm nay rảnh lắm sao mà gọi điện cho chị thế, nếu rảnh thì hai chị em mình đi đâu đó uống nước trò chuyện.

Tuyệt Dung thấy Khương Đào và chồng mình nhăn mặt cũng thở dài, thật tuy nói gọi để báo tin cho Hoàng Lâm Nhu, nhưng đối diện điện thoại trực tiếp cô ta lại không nói được gì liên quan. Nghe được tiếng thở dài của Tuyệt Dung, Hoàng Lâm Nhu cau mày hỏi.

- Sao có chuyện gì mà lại thở dài? bộ em với chồng gây gổ cãi nhau à? có cần chị gọi điện mắng hăn một trận không.

Bên Ngoài điện thoại nghe được lời nói của Hoàng Lâm Nhu, Khương Đào bịt miệng không dám cười, Còn Phạm Chiến mặt thì xụ xuống một đồng. Tuyệt Dung bây giờ mới bình tĩnh thật chậm nói ra những điều cần thiết.

- Thật có chuyện nhưng không phải của vợ chồng em mà là của chị. Chị phải thật bình tĩnh nghe em nói chuyện này đó.

- Không phải chuyện hai đứa! ấy mà sao lại chuyện của chị, Chị thì liên quan gì? Hoàng Lâm Nhu đang định khuyên nhủ Tuyệt Dung. Thì cũng giật mình không hiểu mình thì liên quan gì đến nỗi mà Tuyệt Dung phải thở dài như thế. Nhưng bà sợ mình nghe nhầm nên hỏi lại một lần nữa.

- Vì việc này là việc của chị, vợ chồng em sáng nay vừa nhận được tin tức thôi.

- Được rồi em nói xem nào tin tức gì lại dính líu tới chị đây, có việc gì lớn đến nỗi như vậy đây này.

Tuyệt Dung cứ ngập ngừng, còn Hoàng Lâm Nhu thì không hiểu đó là việc gì mà khiến cho Tuyệt Dung phải lo lắng như thế, nên cũng muốn biết tin tức động trời liên quan đến mình hư thế nào.

- Sáng nay Ngô Nam vừa tới Lưu Minh. Việc hãn công tác là phụ, nhưng kiểm chi và Thiếu Kiệt mới là chính.

Hoàng Lâm Nhu nghe cái tên Ngô Nam, nhưng vẫn chưa nhớ ra đó là ai. Nên hỏi lại Tuyết Dung.

- Ngô Nam nào? chị có quen biết người này àh

Tuyết Dung bây giờ mới nhớ Hoàng Lâm Nhu trước giờ vẫn chưa một lần gặp mặt Ngô Nam, mà chỉ có biết Ngô Kỳ thôi nên đáp lại lời của bà.

- Ngô Nam là em trai của Ngô Kỳ, người mà để chị ra đi một mình với đứa con trong bụng vừa thành hình.

Một sự im lặng không một âm thanh hay một tiếng động nào phát ra, vợ chồng Tuyết Dung và Khương Đào lúc này thật sự đổ mồ hôi. Ba người bây giờ, chỉ mong Hoàng Lâm Nhu giữ được bình tĩnh của mình.

- Alo chị Nhu chị còn đó không? Alo

- Ủ chị còn đây!

Nghe được âm thanh trả lời của Hoàng Lâm Nhu, ba người lúc này mới thở ra một hơi. Bất cứ ai khi nhận được tin tức mà mình không hề muốn sẽ có trường hợp giống như Hoàng Lâm Nhu, hoặc là dẫn đến bất tỉnh, vì tin tức ảnh hưởng chính não bộ gây choáng. Chuyện này thường rất dễ xảy ra nên ba người họ cũng có chút lo lắng.

- Chuyện này chị xem phải tính toán ra sao, để bọn em còn ra sức. Chứ bọn em không thể có kế hoạch cụ thể mà xoay chuyển được việc này.

- Ủ chị biết rồi nếu có gì thì chị gọi lại sau. Cám ơn em đã cho chị biết tin tức này.

Hoàng Lâm Nhu tắt điện thoại làm cả ba người ngơ ngác nhìn nhau. Một lúc lâu sau Khương Đào mới nói được một câu.

- Như thế này là sao? chưa biết được phải làm gì lại tắt máy. Để ta gọi lại cho chị Nhu.

Lúc này Phàm Chiến bỗng nhiên ngăn Khương Đào lại, không cho hẳn gọi điện đi.

- Người bình tĩnh cái nào! đừng làm rồi. tin tức như thế phải cho chị Nhu có được thời gian suy nghĩ chứ. Đâu phải cứ muốn có câu trả lời thì sẽ có ngay được, làm như người có ngày hư bột hư đường hết.

- Đúng rồi đó Khương Đào người đừng hồ đồ quá! nếu gặp mình ở địa vị chị Nhu, Ai nhận được tin không hay này, chắc cũng có tâm lý không ổn định như chị ấy thôi, bình tĩnh đi.

Tuyệt Dung cũng lên tiếng khuyên can Khương Đào.

- Thật giờ Thiếu Kiệt hẳn chưa đủ lớn, không thì ta đi kể hết cho hẳn nghe chuyện này cho xong khỏi phải rườm rà. Nhiều khi hẳn còn có giải pháp đáp trả lại những người kia. Nếu cứ đợi như thế này, người ta đánh đến nơi rồi mà mình vẫn chưa có đối sách thì chỉ có nước thua trắng.

Khương Đào tuy là nóng tính, nhưng hẳn vẫn biết cái nào đúng cái nào sai, hẳn cũng hiểu chuyện Hoàng Lâm Nhu không Thiếu Kiệt biết được thân phận thực sự của hẳn vì một lý do nào đó, nhưng điều đó chỉ có bản thân bà biết, còn ba người họ dù cho có thể một lần đem chuyện này nói với Thiếu Kiệt đấy. Nhưng làm vậy liệu nó sẽ đi đến đâu, người làm mẹ giấu con mình một việc gì, chủ yếu chỉ muốn tốt cho hẳn.

Ba người vẫn không biết, sau khi Hoàng Lâm Nhu cúp máy thì ngồi xuống thở ra trong nhà. Bà vẫn chưa định hình mình phải làm gì để che giấu Thiếu Kiệt không phải dối mặt với gia đình kia qua sớm. Thật sự nếu

Thiếu Kiệt có thể như những người bình thường khác thì bà sẽ vẫn mãi im lặng đưa câu chuyện này chìm vào trong lòng. Vì bà nói dối hăn, nói dối rằng Thiếu Kiệt hăn mất bố khi hăn còn trong bụng mẹ.

Bà đắn đo, liệu hăn có trách móc bà khi hăn biết được việc này hay không, mọi câu hỏi lúc này cứ xoay quanh Hoàng Lâm Nhu. Bởi một người được cho là đã chết, lại vẫn còn sống, mà bà lại không cho con mình nhận người đó làm cha. Bà cũng hiểu được, sự ích kỷ trong lòng mình là quá lớn. Có đôi lần Thiếu Kiệt vẫn bị những đứa trong xóm gọi một câu thẳng không cha, Những lần như thế tâm trạng hăn thế nào. Áp lực, Mà Hoàng Lâm Nhu phải chịu chưa bao giờ lớn như lần này. bà tự nói với mình trong căn nhà

- Phải có cách Thiếu Kiệt còn quá nhỏ, chưa đủ sức, chống chọi với những việc như thế này. Chắc hẳn phải có cách, nếu Ngô Nam đến đây có lẽ sẽ phải trong giờ hành chính đi. Nếu thế chỉ cần Thiếu Kiệt hăn không ở nhà, thì mọi việc sẽ được ổn thỏa.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 143: Trình Độ Diễn Xuất

Tự trấn an mình như thế, nhưng Hoàng Lâm Nhu vẫn thôi không hoang mang. Vì bản thân bà biết không có gì là tồn tại theo ý nghĩ của một con người. Hoàng Lâm Nhu cần phải có một kế hoạch, để đối phó với Ngô Nam. Để bà có thể đối diện trực tiếp với hắn mà không phải lo lắng nhiều đến những việc khác. Còn vấn đề của Thiếu Kiệt thì bà vẫn có thể làm nhiều điều tác động lên chuyện này.

Bây giờ như chợt nhớ ra điều gì đó vội tìm kiếm trong danh bạ điện thoại của mình, số điện thoại của một ai đó. Khi vừa thấy được tên người cần thiết, Hoàng Lâm Nhu nhanh chóng nhấn nút gọi đi. Đợi cho những dòng âm thanh vang lên, trên màn hình lúc này đã hiển thị số thời gian mới nói.

- Alo! Hà Vi phải không? cháu đọc số điện thoại của ông cháu gấp cho đi được không?

Bên kia điện thoại, Hà Vi cũng mỉm cười, nhỏ nhẹ đáp lại lời của Hoàng Lâm Nhu.

- Ông cháu không sử dụng điện thoại. Với cháu đang ở sân bay, cũng gần sắp tới giờ bay đến Lưu Minh rồi cô cứ yên tâm.

- Không có cách nào liên lạc với ông cháu sao? Vì dì đang có chuyện rất gấp liên quan một số vấn đề hệ trọng cháu có thể giúp gì không?

Hà Vi lúc này biết được Hoàng Lâm Nhu lo lắng điều gì nên cũng xoa dịu nói.

- Dì yên tâm nếu vì việc của Thiếu Kiệt thì dì không cần phải lo đâu. Ông cháu đã biết rồi còn nói đích thân cháu bay tới Lưu Minh mà.

- Nói vậy ra là ông cháu đã cho cháu biết vấn đề liên quan đến Thiếu Kiệt?

Hoàng Lâm Nhu lúc này cũng lo lắng nếu Hà Vi biết được lai lịch thật sự của Thiếu Kiệt thì càng thêm nghiêm trọng. Bởi hơn ai hết Hà Vi cũng là một trong những người thân cận với Thiếu Kiệt, mà chỉ cần trong một phút chốc cũng làm lộ ra thân thế thật sự của hắn. Hà Vi lúc này cũng nhẹ nhàng nói với Hoàng Lâm Nhu

- Dì cứ yên tâm về việc của Thiếu Kiệt, cháu sẽ không nói cho cậu ấy biết còn nhiệm vụ lần này cháu tới Lưu Minh là để ngăn không cho Ngô Nam có thể tiếp xúc với Thiếu Kiệt. Việc khi nào dì muốn cho Thiếu Kiệt biết về thân thế thật Sự của cậu ta thì lúc đó dì hãy nói. Riêng cháu thì tuyệt đối sẽ giữ bí mật chuyện này.

Thở dài một hơi, lúc này tuy không an tâm cho lắm nhưng Hà Vi đã nói như thế thì bà cũng chỉ biết vậy. Dù sao Hà Thúc đã đưa Hà Vi đến Lưu Minh cũng đã lường trước được một số chuyện, nên dặn dò cháu gái mình là điều không lấy gì làm lạ.

Trước đây chỉ có mỗi một mình Hoàng Lâm Nhu đảm nhận việc bảo toàn Thiếu Kiệt. Nhưng giờ đây không chỉ bà, còn có những người xung quanh. Họ muốn Thiếu Kiệt phát triển, cho dù vì lợi ích hay vì tranh đấu. Nhưng hắn vẫn là đứa con tự hào của bà.

- Ủ Thôi được rồi, vậy chừng nào cháu đến Lưu Minh để cô ra đón cháu.

- Không cần đâu dì, khi này cháu đã nhắn tin cho Thiếu Kiệt rồi, chắc cậu ấy sẽ ra sân bay đón cháu thôi. Còn việc của Ngô Nam thì nếu có điều gì khó nói. Dì có thể nói với cháu, cháu sẽ thu xếp mọi thứ thuận lợi nhất

một cách có thể. À thôi cháu cúp máy đây, tới giờ cháu lên máy bay rồi hẹn gặp dì ở Lưu Minh nhé.

Điện thoại tắt đi, Hoàng Lâm Nhu lúc này mới bình tĩnh hơn. Hoàng Lâm Nhu hiểu không chỉ một mình bà cô độc trong trận đấu tâm lý này, Bây giờ Hoàng lâm Nhu có chút tự tin hơn nhiều. Soạn một tin nhắn trả lời Tuyết Dung, dù sao họ vẫn là người thân cận lo lắng cho mình, nên bà quyết định nhắn tin cho Tuyết Dung.

- Chuyện của Thiếu Kiệt tạm thời giải quyết ổn thỏa. Cám ơn em đã báo cho chị biết, nếu có vấn đề gì chị sẽ liên lạc lại sau ...

Trong một phòng vip của nhà hàng 404, Ngô Nam đang ngồi cầm ly rượu trên tay, một bên đang có một nữ tiếp viên ngồi gấp đồ ăn cho hắn. Từ Chấn Dân, Minh Long và Từ Phong đang ngồi trên bàn.

Không ai biết tại sao hai người Từ Phong và Minh Long có mặt tại đây, nhưng có lý do nào đó mà hai người trong thời gian thi hành bản án của mình lại có thể ung dung bên ngoài như thế này.

- Ở đây có an toàn không? chỗ này không có gì phiền phức chứ. Ta thấy nơi này khá tầm thường không thú vị.

- Lãnh đạo không biết nơi này vắng nên sẽ ích người để ý. Còn những nơi khác đông

khách, không tiện cho lắm. Nghe Từ Chấn Dân nói thế, Ngô Nam cũng gật đầu, dù sao hắn đi tới Lưu Minh, vì chuyện của Ngô Kỳ là chủ yếu. Nên càng ích người gặp càng tốt.

- Giờ nói rõ xem chuyện hai người rơi vào thảm cảnh này, cũng do thằng nhóc Thiếu Kiệt đó bày ra sao?

- Điều này tôi nói hoàn toàn là sự thật không tin lãnh đạo có thể hỏi Minh Long con tôi hẳn học chung với thằng nhóc Thiếu Kiệt cũng là nạn nhân của hắn.

Từ Chấn Dân ra hiệu cho Minh Long lên kể lại mọi chuyện cho Ngô Nam nghe, vừa đứng trước Ngô Nam Minh Long đã nức nở nói.

- Hôm đó mọi người bọn cháu đang tập trung quay phim làm ký sự cho trường, tự nhiên tên Thiếu Kiệt ở đâu kéo tới phá rối việc quay phim còn giật lấy máy quay chưa kể đến hắn còn phá hư máy quay phim mà bố cháu mới mua cho cháu dùng làm đề tài cho trường, Trước khi đi còn đánh cháu vài cái làm mặt mũi phải mấy ngày sau mới hết. Ở trường hắn bá đạo danh tiếng ai cũng biết trước đó cháu không tin vì vẫn thường xuyên nghe lời đồn thổi hắn có quan hệ với bọn người hắc bang này nọ nhưng cháu vẫn không tin. Hôm đó thấy hắn trêu ghẹo một vài bạn nữ cùng lớp cháu ra ngăn cản hắn tức giận vì không đắc thủ nên ra về đánh cháu thêm một trận.

Dáng vẻ của Minh Long cực kỳ thương tâm, nên Ngô Nam cũng thật sự nghĩ đây là sự thật. Bởi hắn diễn rất giống người bị hại, Ngô Nam lúc này cũng nhú mào ra vẻ phần nộ nói

- học sinh như thế sao không báo lên nhà trường, buộc thôi học, đã thân phận học sinh còn cấu kết hắc bang đánh bạn học việc này quá lắm.

- Chuyện này không báo lên Ban giám hiệu được, thằng nhóc này ngay cả hiệu trưởng cũng bị hắn mua chuộc rồi. Hắn hoành hành trong trường như thế do một tay hiệu trưởng bao che, ngay cả em cũng bị hắn hại. Hắn gài bẫy, nói em bắt học sinh trong trường trói lại rồi còn quay phim tung video lên mạng, bôi nhọ danh dự người thầy giáo như em.

Từ Phong lúc này cũng hòa theo Minh Long khóc lóc kể lể những oan khuất ngập trời của mình. Ngô Nam không hề biết hiện tại ba người trước mặt hắn đang đóng một vở kịch đặc sắc tuyệt luân đến cỡ nào. Nếu có mặt

Thiếu Kiệt tại đây, chắc hẳn phải rất khâm phục hai người về trình độ diễn xuất.

- Vậy là hai người cho đến bây giờ một người vẫn còn mang bản án, còn một người thì trong trại giáo dục thanh thiếu niên. Sao người không làm giấy tờ bảo lãnh bọn họ ra.

Ngô Nam suy nghĩ một lúc rồi mới nhìn Từ Chấn Dân hỏi, hẳn cũng lấy làm lạ bố nào lại muốn con mình ngồi trong trại giáo dục thanh thiếu niên như vậy, mà lại không đau không xót.

- Quả thật tôi cũng muốn đưa con trai và em mình ra lắm nhưng sợ công tác chậm trễ, với một phần là tôi vừa mới bị điều chuyển công tác, sợ làm như thế người khác nói ra nói vào. Ảnh hưởng đến công tác của lãnh đạo giao cho.

- Được rồi chuyện này ta sẽ thu xếp cho hai người sớm về nhà, Đợi ta cho người điều tra mọi thứ rõ ràng, rồi thanh lý luôn một lần một lần khối u này, hai người chịu khó trở về trong đó vài bữa nữa ta sẽ thu xếp cho.

Thầy Từ Chấn Dân có khổ không dám than, có con, em trong trại lại không dám bảo lãnh, chỉ để hoàn thành nhiệm vụ hẳn giao, sợ người khác soi mói những việc làm của hẳn. Ngô Nam cũng cảm thấy thiệt thòi cho cấp dưới, nên hứa hẹn với Từ Chấn Dân.

Từ Phong và Minh Long lúc này cũng đi ra khỏi phòng, Từ Chấn Dân cũng cảm ơn Ngô Nam hết sức mình rồi mới đi ra ngoài. Bước vào trong phòng lúc này là người đã đón Ngô Nam tại sân bay.

- Cậu chủ đã có một số điều kiện sơ bộ, Không ngoài dự đoán của cậu. Hoàng Lâm Nhu quen biết với Nhị gia ở nhà lúc đang công tác thanh niên xung phong, trong lúc đó hai bên có nảy sinh tình cảm, việc này lão gia ở nhà có biết và nói nhị gia chia tay với Hoàng Lâm Nhu, lúc đó cô ta đang mang thai Thăng nhóc thiếu Kiệt được một tháng tuổi. Cô ta từ chức ở đội

thanh niên xung phong về Lưu Minh bắt đầu sinh sống bình thường. vẫn như thế khổ cực chịu một mình nuôi thẳng nhóc, cho đến khoảng thời gian gần đây thì bỗng nhiên khá hẳn lên, Hoàng Lâm Nhu thì mở một cửa hàng bách hóa ăn nên làm ra. Còn thẳng nhóc kia trước đây học hành chỉ tầm tầm trung bình có tiếng trong trường về vấn đề phá phách, kéo bè kéo cánh trong trường có thể nói là một thế lực ngầm. Chỉ cần đụng tới anh em trong nhóm của hắn, thì đều sẽ khó sống. Dạo gần đây thành tích cũng tốt lên một cách rõ rệt không hiểu vì sao lại được tuyển chọn vào cả lớp học sinh giỏi văn của trường Thiên Hoa, Những thông tin khác thì rất bình thường không có điểm gì nổi bật.

Ngô Nam sau khi nghe sơ bộ về lý lịch của Hoàng lâm Nhu xong. Ngón giữa gõ gõ trên thành tay ghế cũng dừng lại nhíu mày nói.

- Như vậy những chuyện em trai và con của Từ Chấn Dân nói đều là sự thật?

- Chuyện đó thì vẫn chưa xác minh nhưng chắc có lẽ đúng. Còn việc thu xếp gặp mẹ con hắn có thể phải dời lại vài ngày. hiện tại đang cho người ghi lại những hoạt động sinh hoạt hàng ngày để sắp xếp thời gian có thể gặp cả hai người.

Người kia trả lời Ngô Nam theo dự đoán và nói ra thời gian sắp xếp sắp tới cho Ngô Nam biết.

- Xem ra cứ phải ở lại thêm vài ngày xem xét mọi thứ, rồi mới tính tiếp được.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 144: Quảng Anh Em Đi Theo Gái

Cũng ngay phía trên lầu của Nhà Hàng 404. Trong một phòng Vip khác của Xuân Nghĩ Bang. mọi người đang chăm chú nhìn vào màn hình ti vi, được kết nối với một đầu thu phát sóng.

Toàn thể cao tầng của Xuân Nghĩa Bang lúc này đều ở cả nơi này. Họ đang quan sát bằng hình ảnh và âm thanh trong căn phòng của Ngô Nam.

Thế Long bực tức mắng chửi.

- Má nó ba thằng chó kia lại chơi trò đổi trắng thay đen, bao nhiêu tội lại đổ lên đầu Thiếu Kiệt. Me nó muốn đập cho một trận.

- Chú thôi nào, chuyện lần này may mà có đưa nhận ra Từ Chấn Dân đặt phòng. Nếu không phải hấn quá hô hào thì mọi người mình cũng không biết mà sắp xếp. các thiết bị này đâu.

Cao Thịnh lên giọng nói. Hôm qua hấn cũng không ngờ rằng Tước Phàm lại chạy về bên hấn nói là Từ Chấn Dân đặt phòng ở quán 404, còn nói chuẩn bị người tốt nhất, phòng đẹp nhất, đồ ăn ngon nhất để hấn mời lãnh đạo.

Sáng nay may mà Cao Thịnh gọi điện cho Khương Đào hỏi thử xem Lưu Minh sắp đón tiếp vị lãnh đạo nào, mà để Từ Chấn Dân phải tới cái nơi nhà hàng ích khách này đặt chỗ đón tiếp. Nếu đúng thì Cao Thịnh sẵn sàng không tính tiền để lấy lòng vị lãnh đạo kia. Lăn lộn thương trường việc quan hệ là không thể tránh khỏi nên Cao Thịnh cũng như những người khác, Đem lợi ích nhỏ nhất lấy lợi ích lớn nhất.

Nhưng nghe được Khương Đào nói người này đến đối phó với Thiếu Kiệt và mẹ hắn, nên Cao Thịnh nói Khương Đào cho người qua đây bố trí những thứ camera và máy ghi âm, để xem có ghi lại được manh mối nào có thể giúp Thiếu Kiệt đề phòng không.

Khương Đào không nói tại sao người này lại đối phó với Thiếu Kiệt nhưng chắc chắn có quan hệ rất lớn nên Khương Đào mới không nói cho anh em mình.

Vũ Minh vừa nhìn hình ảnh ghi lại vừa đưa ra ý kiến của mình, theo cảm nhận của hắn để Từ Chấn Dân chăm chú như vậy thì cũng là một quan chức lớn chứ không phải hạn bình thường.

- Cái lão Khương hắn cứ vội vội vàng vàng. Vừa xong lại không chịu nán lại xem cảnh này mà đi đâu mất. Xem ra nếu mà tên này là quan to mà cứ cái kiểu tay ôm tay ấp như thế này chắc cũng vui nhỉ.

- Thiệt không hiểu thằng này lẫn lộn trong quan trường thế nào chứ vừa thấy con bé đó lại mắt sáng như hai cái bóng đèn. lôi con bé vào phòng, thật nếu cái hình ảnh này được công bố không biết tên này phải ăn nói ra sao với cấp trên nhỉ.

Ngọc Hồ vừa lắc đầu vừa cảm thán, Đối với hắn nhân viên công vụ mà như thế này thì hắn mới thấy lần đầu. Nhưng hắn quên là Từ Chấn Dân cũng không khác gì Ngô Nam. nên có thể nó là vật hợp theo loại. Kê ở trên ra sao, kê bên dưới như thế.

Chuyện này trước mắt cứ quan sát cái đã, đợi lát lão Đào về rồi nhờ hắn sao chép ra một cái đĩa khác, biết đâu một ngày nào đó mình sẽ cần đến.

- Vậy việc này không nói với Thiếu Kiệt à? chuyện này liên quan đến cậu ta mà không lẽ cứ để như vậy.

Tước Phàm lúc này cũng hỏi Cao Thịnh để xem có nên cho Thiếu Kiệt biết hay không, chuyện này không phải liên lụy ích người, nhưng tại sao Khương Đào lại dặn mọi người là không được cho Thiếu Kiệt biết. Thì mọi người không hiểu được.

Trong khi Thiếu Kiệt lại là người trong cuộc, bản thân mọi người trong Xuân Nghĩa Bang cũng không biết cái mớ phức tạp này là chuyện gì, nhưng sau khi Cao Thịnh suy nghĩ thật lâu rồi mới thở dài nói.

- Chuyện này có lẽ Khương Đào có lý do gì đó, tốt nhất mọi người cứ giữ bí mật chuyện này. Đừng để lộ ra ngoài kể cả những người biết chuyện cũng phải cấm ngôn, không được truyền lưu một lời nào, nếu còn muốn làm ở đây.

Mọi người trong phòng lúc này mới cảm giác được việc này không đơn giản như là họ nghĩ. Bao nhiêu câu hỏi tồn tại trong lòng nhưng cũng phải nén lại, vì Cao Thịnh đã ra quyết định.

Ngay lúc này đây điện thoại Cao Thịnh chợt vang lên trên màn hình lại hiển thị dòng tin nhắn. Người gửi là Khương Đào nội dung khá đơn giản.

- Mọi chuyện đã sắp xếp xong, tạm thời cứ lưu lại những gì đã có, đợi thời cơ thích hợp sẽ có người cho Thiếu Kiệt biết chuyện này, nhưng cho đến lúc đó đừng ai làm chuyện gì bậy.

Cao Thịnh cười cười đưa điện thoại cho mọi người trong phòng. Tước Phàm lúc này cũng vui đùa nói.

- Hay là giữ lại luôn đĩa ghi hình gốc này cho thú vị, dù sao thì lão Đào cũng chưa xem qua, có gì thì mọi người chỉ cần nói không có gì vui chỉ là nói chuyện bình thường. Như thế thì việc này đơn giản ở chỗ mình rất nhiều.

- Được đó giữ lại luôn lão đại, lão Cao hẳn không biết thì mình giữ lại cái đĩa ghi hình này mai một nếu Thiếu Kiệt cần thì đưa ra, chứ cứ thế này mà đưa lão Đào thật không giống anh em mình chút nào. công sức anh em mình để lão hưởng đâu có dễ như vậy.

Mọi người trong phòng lúc này, ai nấy nhìn nhau trên mặt đều hiện lên một nụ cười, Cao Thịnh cũng lắc đầu, hẳn biết cho dù không có sự cho phép. thì bọn tử tước vẫn lấy mất cái đĩa video file gốc này là điều khó ai có thể ngăn được. Họ không nghĩ những đoạn video ở đây hôm nay sẽ đẩy lên một cơn sóng to lớn chưa từng có.

Bên ngoài dậy sóng nhưng Thiếu Kiệt hẳn không hề hay biết hẳn là nhân vật chính của việc này. Khi kết thúc buổi học không như mọi ngày hẳn thường nán lại đôi chút ở trường nói chuyện với mọi người mà đi thẳng ra bãi giữ xe.

- Nhưng hình ảnh hẳn vội vàng không qua khỏi ánh mắt của Lý Bân, với các thân hình chậm chạp từ từ của mình Lý Bân vội chạy theo sau, Lúc này hẳn thật sự ngạc nhiên, Thiếu Kiệt đang dẫn một chiếc xe đạp mới. một chiếc xe đạp mà hôm nay lần đầu tiên hẳn thấy.

Vội vàng chặn đầu xe Thiếu Kiệt lại Lý Bân nói.

- Không cho đi, có xe mới trốn anh em chơi thế ai chơi phải rửa đi mới được.

- Tao rửa rồi nên mày khỏi lo, giờ tao có công chuyện gấp có gì tính sau.

Lý Bân nào dễ dàng cho Thiếu Kiệt bỏ đi, hẳn hùng hổ như chưa từng được lên mặt.

- Anh nói anh rửa hồi nào, xe mới mua hôm nay chắc luôn mà nói rửa rồi, rửa rồi mà không ai biết, ít nhất cũng phải, bánh trái nước ngọt một

chầu mới được chứ. Người ta có em bé còn làm xôi chè mời hàng xóm. Anh mua xe mới mà chả mời anh em được chai nước không thấy kỳ à.

Lúc này Thiếu Kiệt cũng bó tay tên Lý Bân này, hẳn làm trận làm thương chủ yếu là muốn có cái để bắt Thiếu Kiệt móc tiền túi ra mua đồ ăn.

- Tao nói rửa rồi! lúc trưa mua về tao có lấy nước rửa sơ cho hết bụi rồi, nên không cần rửa nữa đâu.

Lý Bân lúc này ngơ ngác đứng im suy nghĩ câu nói của hẳn, trong khi đó Thiếu Kiệt đã đẩy xe từ từ ra tới cổng. Chợt nhận ra Thiếu Kiệt chơi từ đồng nghĩa Lý Bân mới chạy theo sau nói.

- ai nói rửa xe kiểu đó, em nói là rửa bằng đồ ăn, nước uống mọi người mà, đứng lại chơi như thế ai chơi.

Thiếu Kiệt hẳn nhanh chóng nhảy lên xe đạp đi. Nhưng vẫn không quên quay lại nhìn Lý Bân đùa giỡn.

- Hôm nay tao bận mai hay một gì đó đái mọi người xe mới sau, còn lèm bèm ngày mai vào cho ăn đòn.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Lý Bân khuôn mặt hiện lên vẻ nham hiểm nói chỉ mình hẳn nghe được.

- dám quăng anh em đi theo gái! hãy đợi đấy lần này đừng trách sao anh bị làm thịt.

Do gấp gáp nên chỉ sau một lúc Thiếu Kiệt đã về tới nhà. Lúc này hẳn cũng không định thay đồ, mà quăng cái cặp qua một bên. Thấy hẳn vội vàng, Hoàng Lâm Nhu mới nói.

- Định ăn mặc như thế mà gặp Hà Vi à? con người ta dù sao cũng là con gái ra sân bay đón thì nên ăn mặc cho thơm tất một chút.

- Ủa sao mẹ biết con đi ra sân bay đón Hà Vi? bộ Hà Vi cho mẹ biết à.

Hoàng Lâm Nhu chỉ cười cười nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Thằng nhóc này khờ vừa thôi, Hà Vi mà không nói thì làm sao mà mẹ biết, với lại ở Lưu Minh này cô bé có ai là thân thuộc hơn con và mẹ không? Nếu cô bé không nói mẹ thì Hà Thúc cũng nói với mẹ thôi, còn đỡ người mọi thường đầu óc thông minh lắm mà.

Thiếu Kiệt bây giờ mới cười. Những gì Hoàng Lâm Nhu nói cũng một phần nào đó chính xác rồi, đúng là hắn không nghĩ đến chuyện này chỉ là do phản xạ tự nhiên khi thấy mẹ hắn biết việc hắn sắp làm. Mà hoàn toàn quên đi những hoàn cảnh xung quanh.

- Thôi đi tắm thay đồ rồi đón taxi hay gì đó đưa cô bé đi chơi, đi ăn tối một chút rồi về.

Thấy mẹ đưa mình cái túi Thiếu Kiệt nhìn vào bên trong mới thấy được, ngay cả đồ bà đều đã chuẩn bị. Nếu mà hắn không thay đồ này, chắc là không được nên vừa cầm túi đồ vừa nói.

- Mẹ định bán con trai luôn hay sao mà cả quần áo cũng chuẩn bị sẵn thế này, con trai mẹ đừng có bán rẻ thế chứ. Ích nhất giá cũng phải cao cao một tý chứ.

- Thằng quỷ bán rẻ, bán mắc gì mẹ cũng bán. Người ta con gái, còn từ Ngọc Châu xa xôi vào đây. Con lại định mặc mỗi cái bộ đồ đi học ra sân bay đón người. Có ai lại như con không?

Thiếu Kiệt hắn nhìn nhìn đồng hồ dù sao vẫn còn thời gian tính toán một chút rồi hắn lắc đầu than thở.

- Riết rồi không biết con là con mẹ hay Hà Vi là con mẹ đây. ra sân bay đón người thôi mà phải mua cái bộ đồ như thế này không.

- Mẹ thấy mấy đứa bằng tuổi con mặc đồ như thế này không mà? nên nhờ mấy dì con mua dùm đấy. Con mà nói mẹ không có mắt thẩm mỹ là không được đâu đấy.

Hoàng Lâm Nhu nói như thế Thiếu Kiệt cũng không nói gì được, dù sao thì mẹ hăn cũng đã muốn cho hăn tươm tất. Nhìn đồng hồ một lần nữa tính toán thời gian kỹ một chút rồi hăn đứng lên vác bộ đồ lên vai nói.

- thôi con đi tắm đây. xong rồi con đi không kẹt xe nữa

Vì giờ này là giờ cao điểm nên sẽ bị kẹt xe thời gian đi ra tới sân bay cũng kéo dài hơn, tính toán cả khoảng thời gian kẹt xe thì hăn tới có lẽ vừa đúng giờ. Nên chạy vào nhà tắm vội xối vào xô nước rồi thay bộ đồ mà mẹ hăn mới mua mặc lên người.

Trước khi đi hăn vẫn không quên mang theo điện thoại chìa khóa và những thứ cần thiết.

Hoàng Lâm Nhu nhìn hăn rồi đi chỉ im lặng như đang tính toán điều gì đó.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 145: Chuyện Nghề Tài Xế

Qua biết bao con đường đông đúc người với xe, giờ cao điểm luôn là thế, không ai có thể nói trước, trong giờ cao điểm mình có thể đi nhanh bao nhiêu. Dòng người đổ ra từ các văn phòng, công ty nhà máy tạo nên cho đường phố một sự chật hẹp của khoảng không.

Qua chừng hơn nửa giờ ngồi xe, Thiếu Kiệt mới đến được phạm vi sân bay. Dù cho tài xế taxi có cố gắng đến mấy thì Thiếu Kiệt vẫn tốn thời gian khá lâu điều đó hoàn toàn không tránh khỏi. Vấn đề kẹt xe ở trong nước hiện tại đã là vấn đề không nhỏ. Sau này vấn đề này còn cực kỳ nghiêm trọng hơn.

Bên Trong sân bay, ở lối ra của hành khách dù là ngày hay đêm. Đều có những người giống như Thiếu Kiệt. đợi chờ người thân từ nước ngoài về, hoặc ở những vùng xa xôi như Ngọc Châu trở về Lưu Minh.

Vì canh thời gian khá chính xác, nên khi Thiếu Kiệt đến nơi, hẳn chỉ phải đợi chờ đôi chút. Hẳn chọn đứng ở một góc, nhưng vẫn có thể quan sát hết những người bước ra cửa sân bay.

Không quá lâu để hẳn có thể nhìn thấy bóng dáng của Hà Vi. Cô bé mặc cho mình một cái áo thun quần jean cá tính, thêm vào đó là đôi kính mát trên khuôn mặt, đầu đội một chiếc nón thể thao mà mái tóc dài không cột. Tay kéo một cái valy trên vai lại thêm một cái balo. Nhìn Hà Vi dáng vẻ như vừa gom hết đồ mình ở nhà đem theo. Thiếu Kiệt cũng lắc đầu, hẳn xem ra lần này, Hà Vi có ý định ở lại nơi này thật lâu.

Bước ra gần tới cửa sân bay, Hà Vi ngó tới ngó lui vẫn không thấy bóng dáng Thiếu Kiệt. Cô mới hạ một bên quai đeo của balo xuống tìm kiếm gì đó. Rồi lấy ra một cái điện thoại, định nhấn gọi đi thì phía sau vang lên tiếng nói.

- Định gọi điện cho ai vậy?

Hà Vi cũng giật mình, nhìn Thiếu Kiệt. xong sau đó nhìn tới nhìn lui hăn một hồi mới hỏi.

- Á! Thiếu Kiệt bạn đứng ở đâu sao mình không thấy? Mà sao bạn mặc đồ chẳng giống ai thế này? đổi gu thẩm mỹ à.

Thiếu Kiệt cũng cười lắc đầu, trả lời câu hỏi của Hà Vi. Vừa nãy lúc mặc vào hăn đã thấy có vấn đề, nhưng mà có Hoàng Lâm Nhu đứng đó hăn không tiện thay ra, mặc đồ bình thường vào. Nên đành để vậy đi ra sân bay.

- Không biết cũng chẳng phải đổi gu thẩm mỹ, chỉ trách thằng nào đó đi ngang mẹ nhìn thấy hăn mặc đồ thế này nên mới đi mua. Giờ mà mua rồi mà không mặc là mẩu hậu mạng chết.

- haha cậu mà cũng biết sợ à. Anh hùng mưa gió bão bùng, đạn bay tứ tung lại không biết sợ, Mà lại sợ mẹ nè.

Hà Vi trêu chọc hăn vì những việc hăn làm cho thấy, hăn không có gì e ngại giờ nghe Thiếu Kiệt lại sợ Hoàng Lâm Nhu nên. Hà Vi phì cười.

- Thôi đi cô nương ơi! Ai mà không sợ mẹ! Cô cứ nói thánh, nói Tướng. Giờ đi đâu nè.

- Ủa mà cậu đi bằng gì ra đây? Anh Khải Huy không đón cậu à?

Thiếu Kiệt lúc này mới chợt nhớ. hăn vẫn còn xe riêng cho hăn sử dụng mà sao hăn lại phải đi taxi tốn tiền. Thiếu Kiệt hăn thờ dài một hơi xem ra

nhiều việc nhỏ nhặt mà hấn không để ý nhiều lắm.

Lúc này Hà Vi vẫn đang loay hoay gọi điện cho Khải Huy nhưng lại nhận được tín hiệu máy bận. Thiếu Kiệt thấy thế mới nói.

- Giờ này chắc Khải Huy không tới kịp đâu nên chắc hai đứa đi taxi cho nhanh chứ đợi như thế này biết chừng nào.

- Lần này về nói ông trừ lương, dám không bắt máy của mình. Thôi đành vậy để đi taxi thôi.

Hà Vi vừa nói dứt lời thì Thiếu Kiệt từ xa thấy được một chiếc xe đang trong hàng xe đi vào nơi đón người. hấn mới chầm chọc Hà Vi nói

- Thôi hay là đi bộ đi dù sao về tới nhà cũng tối lúc đó ăn mỳ gói cũng ngon mà. vừa rẻ vừa sang, thực phẩm không thể thiếu trong mỗi gia đình

- Hả cái gì, cậu đùa à mình mà đeo ba lô này mà đi bộ từ đây về nhà ít nhất cũng cả giờ hơn. Lúc đó xỉu mất chứ ăn uống gì nữa. mà cậu thích đi bộ cũng được đi nhưng với điều kiện cậu phải đeo ba lô, xách hành lý cho mình.

Thấy Thiếu Kiệt hấn chọc mình Hà Vi cũng trêu chọc lại. dù sao nếu mà thật đi bộ cùng với hấn cô cũng đi. Nên Hà Vi cũng không ngại. Bây giờ Thiếu Kiệt ra vẻ tay cầm lên hành lý và Ba Lô của Hà Vi nói.- Vậy đi nào! hai đứa đi về nào đưa hành lý ba lô đây mình cầm.

Hà Vi lúc này cũng giật mình nhìn hỏi lại như muốn xác định điều này là sự thật.

- Thật hả? đi bộ về tới nhà là mệt chết đấy.

- Ủ thật mình cầm hành lý với túi xách bỏ lên xe là được!

Ngay lúc này một chiếc BMW đến trước mặt Thiếu Kiệt với Hà Vi. Kéo xuống kính xe là Khải Huy cười nói.

- Hai em lên xe đi khi này vừa đến đầu cổng nên anh không bắt máy chạy vào đây luôn.

- Vậy ra cậu chọc mình! muốn chết à.!

Hà Vi nghe như thế vội la lên. Làm Thiếu Kiệt phải bỏ tay khỏi hành lý đang kéo. chạy vòng vòng quanh xe. Khải Huy cũng bật cười bước xuống xe mở cốp sau, để hành lý vào. Thiếu Kiệt cũng nhanh chóng chui vào băng ghế sau của xe. Hà Vi cũng vào theo đánh hấn vài cái. Đợi cho Khải Huy lên xe lái đi rồi Hà Vi mới hỏi Khải Huy.

- Ủa Anh Huy! sao anh không qua đón Thiếu Kiệt rồi cùng đi luôn ra sân bay để Thiếu Kiệt đi taxi một mình đến trước vậy.

- Anh qua nhà thì mẹ Thiếu Kiệt nói cậu ta vừa đi. Chạy ra đây gặp trên đường kẹt xe quá nên không cách nào đi nhanh được. cứ nhít từng chút, từng chút một thêm vào đó nhiều người thật quá không ý thức. Anh nói thật chạy xe như thế này còn ổn chứ chạy xe như kiểu của mấy người chạy xe tải xe khách thì thôi ớn lắm.

Nghe Khải Huy nói thế Hà Vi cũng lắc đầu không hiểu, Thiếu Kiệt thì nhìn ra bên ngoài cửa sổ xe nhìn những người đi đường đang di chuyển từng chút một. Vấn đề làm tài xế lái xe ra sao thì hẳn sẽ không nói cho Hà Vi biết, để cho Khải Huy nói là hay nhất, vì bản thân anh ta là tài xế sẽ hiểu rõ chuyện này hơn.

- Em không biết đâu! anh làm tài xế xe cho ông em ai cũng nói là sướng hết Mới đầu anh không biết tại sao, nhưng qua một thời gian cùng mấy lần ngồi nói chuyện với những tài xế khác lúc đó anh mới hiểu hết cái nghề này. Không như người ta vẫn nghĩ.

- Em thấy làm tài xế có gì đâu mà khó chỉ cần đi học cái bằng ra không có xe thì xin làm taxi cũng được mà.

Khải Huy với Thiếu Kiệt phì cười, Hà Vi nói lấy bằng lái xe mà cứ như ra ngoài chợ mua mớ rau. Tuy với thân phận của cô thì việc đó dễ thật nhưng mà với người thường là một vấn đề không nhỏ.

- Vậy là em không biết rồi chạy xe cần phải có kinh nghiệm, hơn hết là kinh nghiệm xử lý tình huống. Nhất là chạy xe trong thành phố này. Người lái taxi với chạy xe khách có lưu truyền với nhau một câu bước lên xe cầm vô lăng là bước nữa bước chân vô tù. Họ lưu truyền với nhau câu nói này không vì vui đùa mà là vì tính mạng của người khác và chưa kể đến nỗi khổ của những người xung quanh họ. Nhiều tai nạn mà họ không thể ngờ vẫn luôn cứ xuất hiện nhất là trong thành phố đông đúc này. Những người chạy xe máy thường không tuân thủ luật khá nhiều, còn những lúc gặp tình trạng khó hiểu hơn là xin đường bên trái lại quẹo phải. Nếu không có kinh nghiệm rất dễ gây tai nạn.

Hà Vi nghe xong cũng im lặng suy nghĩ những gì Khải Huy nói. Trước giờ cô cứ nghĩ, làm tài xế thường không tốn nhiều sức lực nhất chỉ cần ôm vô lăng đi đó đi đây là được. Cô hoàn toàn không nghĩ đến những vấn đề này.

- Đó chỉ là bộ phận tài xế chở khách nói với nhau thôi. Còn những tài xế xe hàng mới ghê, họ nói với nhau. Cán mà không chết, để họ tàn tật là mình phải nuôi suốt đời. Thà tông chết một lần lo cho khỏe

- Lại còn có vụ này. Họ không sợ pháp luật truy cứu sao mà lại làm như vậy.

Thiếu Kiệt hẳn trước giờ cũng nghe qua những việc này nhưng hẳn không ngờ điều này lại là thật. Dù sao làm như thế cũng quá mất nhân tính. Khải Huy chỉ gật đầu. Nhìn dòng người chen lấn bên ngoài qua kính xe nói.

- Thật ra nó chỉ tồn tại trong một số tài xế với nhau. nhưng một số luật ngầm trong ngành tài xế xe vận tải là vẫn có một năm họ được bảo hiểm hai mạng người. Nhiều chủ khi thuê lái xe tải hoặc container họ còn bắt tài xế nếu lỡ gây tai nạn thì "xử" ngay tại chỗ, tránh phiền hà về sau. Mọi chi phí họ sẽ lo hết. Vì vậy, nhiều tài xế mới có gan làm. Cũng nhiều chuyện bi hài từ cánh tài xế vận tải là nhiều nhất. họ lưu truyền với nhau mấy câu trên chằng qua vì có vấn đề như thế nên họ mới nói. Nhiều người làm tài xế gây tai nạn người kia không chết lại cứ sống day đọa người thân. chưa kể đến cánh tài xế mà có nạn nhân như thế cũng mệt lắm. Không ai mong muốn tai nạn xảy ra cả nhưng lỡ xảy ra thì bên nào cũng phải đặt lợi ích của mình lên trên hết. Nói thật nếu là anh thì thà nhả tâm một lần, nhưng tránh cho phiền hà, dây dưa cả đời, có khi sạt nghiệp cho đến khi chết mới thôi. Nhiều người họ còn sống rồi bắt đền ghê lắm, đền được càng nhiều càng tốt, chữa trị bằng thuốc đắt tiền nhất, bác sĩ và bệnh viện tốt nhất, đòi thăm hỏi, lễ tết không đến thì chửi mắng... cứ như thế cho đến bao giờ một bên chết đi mới có thể dừng lại. Mặc kệ lái xe có giàu hay không, bán nhà bán vợ con hay bán nội tạng thì vẫn cứ phải đền.

Vừa đợi kẹt xe Khải Huy kể lại những việc lưu truyền trong giới tài xế để cho qua thời gian giúp cho Thiếu Kiệt và Hà Vi thấy được một mặt nào đó của nghề tài xế mà ai cũng thấy như rất đơn giản nhưng chứa nhiều rủi ro.

Hà Vi và Thiếu Kiệt cũng thờ dài, nghề nào cũng có mặt tối của nó nhưng nói đi phải nói lại về phần người và gia đình người bị nạn đã đúng chưa khi quan niệm của người dân, từ xưa đến nay vẫn còn theo kiểu xử lý tai nạn theo dạng luật rừng như. Xe lớn phải đền cho xe bé, người sống phải đền cho người chết, mới dẫn đến cách xử lý cùng đường của những tài xế xe tải không may gây tai nạn giao thông.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 146: Buffet

Ngồi trên xe nghe Khải Huy tâm sự về những cuộc đời của những tài xế như anh Thiếu Kiệt với Hà Vi cũng không khỏi cảm thán. Đôi khi nghề nghiệp là thế, có những nghề phải đối mặt với những sinh tử hiểm nguy, có những công việc tưởng chừng như nhẹ nhàng hoàn hảo. Nhưng trong đó là những đấu tranh thầm lặng người với người.

- Nhiều Khi thấy cứ thanh bình như thế này tự do muốn làm gì thì làm lại tốt hơn. không phải tranh giành điều gì hết mới được cuộc sống yên bình.

Hà Vi nhìn qua bên cửa kính ô tô nói ra những suy nghĩ của mình. Khải Huy thấy cô bé có tâm trạng như thế nên cũng chuyển đề tài.

- À có chỗ này buổi buffet khá hấp dẫn hai đứa, đi ăn luôn nhé ngày nào cũng vậy nhưng mà mỗi ngày là một món khác nhau. Anh nghiên cứu rồi giá lại vừa phải hợp túi tiền.

- Vậy hả vậy đi nơi đó đi. em chưa đi ăn buffet bao giờ xem thử xem nó như thế nào.

Thiếu Kiệt cũng giật mình. Hắn thấy nếu là Hà Vi thì phải thường xuyên tiếp xúc những buổi hội họp của người lớn quen biết trong Ngọc Châu mới đúng, tại sao Hà Vi lại nói chưa bao giờ đi mấy sự kiện như thế này.

- Bạn chưa bao giờ đi ăn buffet sao, mình nghĩ đáng lý ra cậu phải tham gia những buổi như thế này nhiều chứ. Tại sao lại không biết?

- Có thì có! nhưng mà giống mấy buổi tiệc xã giao của người lớn nhiều hơn, còn tiệcC mà của những người quen ở Ngọc Châu mình thường không đi vì phiền lắm. Giờ ở đây phải đi thử một lần cho biết.

Thiếu Kiệt cũng không hiểu, chỉ đi dự tiệc thôi thì có gì là phiền. Nhưng hẳn không nghĩ đến thân phận của Hà Vi, nếu cô dự những buổi tiệc như thế này lại đại diện cho Hà Thúc. Mà vòng tròn tranh đấu trong quan trường tuyệt đối là phức tạp.

Không bao lâu, hai người được Khải Huy đưa đến một trong những khách sạn thuộc chuỗi khách sạn trước đây mẹ hẳn làm. Bước vào quầy tiếp tân. Thiếu Kiệt mua ba vé người lớn, hẳn và Hà Vi luôn cả Khải Huy. đang đánh xe đi gửi gần đó. Cho Hà Vi gọi điện thoại cho Khải nói hai người họ đợi ngoài sảnh.

Trước mặt Thiếu Kiệt là một không gian rộng lớn bên trong nhà hàng trang trí khá đơn giản. Lăn lượt theo các vùng miền trong tổ quốc. Trong Khuôn viên hình chữ nhật này những món ăn trưng bày trong từng cái nong, được đan bằng tre hoặc nứa, phía trên thì lót một lớp lá chuối được rửa và lau sạch.

Những món ăn trình bày một cách bắt mắt từ phải qua trái. Ở giữa sảnh là một bàn dài hình bầu dục. Các khay thức ăn inox có nắp đậy luôn được hâm nóng với ánh lửa nho nhỏ của hủ cồn bên dưới với chất lỏng màu xanh. Không gây cảm giác khó chịu như những viên cồn khô cùng loại.

Ở mỗi hai đầu của chiếc bàn làm một cái chum cỡ nhỏ bên trong chứa đầy võ trấu để giữ ấm cho những trứng vịt lộn phía dưới. cạnh đó là khay sắp khai vị chia làm nhiều loại. trước mỗi món ăn là một bảng nhỏ mica bên trong có một mảnh giấy màu vàng in tên của món ăn bằng hai ngôn ngữ chữ quốc nộ và tiếng Anh thông dụng.

Nhìn thẳng từ lối vào sẽ thấy được một cô nhân viên bên trái là một nồi nước lèo nghi ngút khói với bên cạnh đó những nguyên liệu làm từ tinh bột như miến, bánh đa, bún, phở... bên trái là hai chiếc bếp một bên làm bánh Xèo, còn bên cạnh làm một loại bánh gần giống nhưng nhỏ hơn nhiều đó là bánh Khọt.

Hướng về trong cùng, là một nơi để đầy những món nướng trực tiếp. với chiếc bếp nướng bằng đá. bên trên có một khay sắt ngoài cũng là những món hải sản vẫn còn tươi được để trong những cái rổ nhỏ với lớp đá bên dưới.

Gần lò nướng là những món ăn có thể nhờ trực tiếp đầu bếp ở đây nướng lại cho nóng với các loại thức ăn làm sẵn. Phía trên cùng là một con heo sữa quay đỏ hồng với lớp da giòn óng ánh.

Những chiếc bàn được đặt ở một góc xa, khách hàng ở đây thường di chuyển từ bàn ra tới vị trí của mình đã chọn, mà thường thức từng món ăn. được làm phong phú bởi sự chuẩn bị và chế biến của từng người đầu bếp tại nhà hàng.

Đợi cho Khải Huy tới ba người cùng mới bước vào trong nhà hàng. Nhã Oanh nhìn xung quanh rồi hỏi.

- Thiếu Kiệt cậu xem bây giờ nên lấy món nào. Nhiều như thế này là sao mà ăn cho hết?

- Đi ăn như thế này vẫn có cách riêng của nó để cho lịch sự nhất và hiệu quả nhất là được.

Khải Huy tuy cũng đã từng đi ăn buffet như thế này rồi. Nhưng cũng khó hiểu với câu nói của Thiếu Kiệt vì theo hẳn đi ăn nhà hàng đã ăn buffet thì phải ăn cho đáng, mà ăn rồi lại còn phải lịch sự nên nói với Thiếu Kiệt.

- Đi ăn mà cũng cần phải lịch sự nữa à. cái này anh mới nghe đó?- Có mà anh “Buffet” trong tiếng Pháp có nghĩa là tự chọn hay còn được gọi là tiệc đứng, nghĩa là thực khách có thể đứng ngồi hay đi lại tùy thích khi ăn. Lợi thế của tiệc buffet là có thể phục vụ cho nhiều người hơn so với tiệc ngồi bàn và tạo nhiều cơ hội để thực khách giao tiếp với nhau hơn. Nhất là tại những buổi tiệc mang tính chất xã giao, cũng vì thế mà thời gian ăn buffet thường kéo dài. Nhìn một người ăn buffet ra sao cũng phản ánh con người của họ có đáng hợp tác làm ăn hay không nên. Lịch sự trong việc đi ăn Buffet là điều mà những người phương tây rất chú trọng.

Hà Vi với Khải Huy lúc này cũng gật gù theo sau Thiếu Kiệt nghe hẳn giải thích. Tại sao lại lưu hành những buổi tiệc như thế này. Sau khi nghe xong Hà Vi mới chơi chột nhỏ giọng nói.

- Thì ra là vậy hèn gì cứ mỗi lần có tiệc ở Ngọc Châu lại thấy bọn họ ghi là tiệc đứng hoặc tiệc ngoài trời. Giờ thì hiểu tại sao có cái phong trào tiệc buffet như thế này rồi, chủ yếu là chấp nối quan hệ không.

- Không những thế thôi đâu, trong buổi ăn buffet có những nguyên tắc để có được một buổi tiệc hoàn hảo nữa. với lại cách ăn phải hợp lý không thì chẳng ăn được gì hại nhiều hơn lợi đấy. Nước mình người ta hay có thói quen, lấy quá nhiều món ăn trong một lần và lấy quá nhiều số lượng cho mỗi món.

Thiếu Kiệt nói đến đây Khải Huy bỗng nhiên đỏ mặt giả vờ nhìn những thứ xung quanh. Rồi tiến lại một hướng đi lấy gì đó. Hà Vi thấy Khải Huy như thế cũng cười khúc khích.

- Vậy chuyên gia chỉ mình ăn buffet ra sao thì mới gọi là lịch sự và hiệu quả đây.

Hà Vi lấy choàng qua tay của Thiếu Kiệt, nếu ai không có biết có thể nhìn nhận đây là đôi tình nhân. Thiếu Kiệt hẳn lúc này mới hắng giọng một

chút rồi nói.

- Ủm ừm! Đầu tiên khi bước vào phòng tiệc, hãy khoan vội đến ngay quầy lấy đĩa mà trước hết đi lướt qua một vòng xem xét thực đơn hôm nay có những món gì và vị trí các món ăn được đặt ở đâu. Bạn cũng chăm trong đầu các món yêu thích nhất định phải ăn, kể đến là các món mới lạ thử cho biết. Sau khi kết thúc một vòng đó thì hãy lấy đĩa và chọn cho mình những món ăn khai vị nhẹ nhàng trước tiên.

Vừa nói hết câu Khải Huy đã quay trở về bên cạnh hai người trên tay còn cầm theo vài chiếc đĩa. Hà Vi lúc này càng cười nhiều hơn. Thiếu Kiệt hẳn vừa nói xong đã có người chứng minh cho lời nói của hắn. Con Khải Huy thì càng thắc mắc tại sao mình lại bị Hà Vi cười. Thiếu Kiệt cũng nén cười ra vẻ nghiêm túc.

- Sao bạn chọn cho mình được những món mình ưng ý chưa.

Hà Vi bây giờ mới giật mình. thì ra này giờ cô cứ bước theo hắn mà không hề để ý Thiếu Kiệt đã đi đủ một vòng quanh sảnh buffet.

- Chưa này giờ nghe bạn nói chưa nhìn kỹ các món ăn không lẽ đi lại.

- Thôi khỏi đi lát nữa nếu bạn chọn món cần chú ý những nguyên tắc như thế này là được. Món khô ăn trước, món nước ăn sau, đồ chiên xào và mấy món ngọt thì ăn sau cùng. Bởi vậy món thích hợp nhất để ăn đầu tiên chính là các món nộm, salad, gỏi vì vị chua mà những món này mang lại sẽ kích thích tiêu hóa cũng như vị giác của bạn. Tiếp đến là những món nướng, món luộc, món trộn, rồi mới đến các món chiên xào và những món ăn no bụng như: cơm, súp, mì... và sau cùng là các món tráng miệng và hoa quả.

Vừa nói Thiếu Kiệt vừa gấp bỏ vào trong đĩa mình một ít salad trộn, và một ít gỏi. Khải Huy và Hà Vi cũng chọn cho mình những món nhẹ như Thiếu Kiệt đã hướng dẫn. Khải Huy lúc này mới hỏi Thiếu Kiệt.

- Ủa vậy chỉ ăn mấy món này thôi thì làm sao mà no được như vậy về ăn thêm sao?

Hà Vi cũng gật gật đầu nhìn Thiếu Kiệt, ra vẻ đồng tình với Khải Huy. Thiếu Kiệt từ tốn hướng về một chỗ ngồi phía xa đi tới, vừa đi hẳn vừa nói với hai người.

Những món ăn no nên hạn chế ăn trong tiệc buffet như: mì xào, cơm chiên, khoai, ngô, sắn, rau xào, bánh bột lọc và các loại đồ ăn tương tự vì đây là các món ăn dễ no, bên ngoài lại rất sẵn mà rẻ nên hãy dành bụng để thưởng thức các món ăn đặc sắc khác. Ngoài ra cũng không nên uống nước trái cây để tránh bị đầy bụng chướng hơi. Mới là cách hiệu quả và ăn buffet mới có lợi được.

Ba người ngồi xuống một cái bàn, Hà Vi với Khải Huy cũng tròn mắt với Thiếu Kiệt. đi ăn hẳn lại tính đến việc, ăn để có lợi thì hai người cũng không còn cách nào để nói.

Nhưng hai người không hề biết kinh nghiệm của hẳn rất tốt, vì hẳn đã từng làm quản lý nhà hàng. Các buổi tiệc dường như thế này hẳn đã làm biết bao nhiêu lần và trong đó đa phần là lợi nhuận khá nhiều trên phương diện doanh thu.

Người ta thường có tính ích kỷ khi ăn buffet tiệc đứng, luôn lựa chọn những món ngon nhất mắc tiền nhất mà ăn thật nhiều một món hoặc vài món để bù lại tiền vé, Nhưng khi đã no rồi thì xem bạn đã mất lượt trong trò chơi lâu dài của một buổi tiệc buffet.

Bởi vì buffet nó là một buổi tiệc dài không chỉ một hai giờ là xong như tiệc cưới hay sinh nhật. Vì khi món ăn đó đã được thực khách dùng hết, đầu bếp sẽ có một món khác thay vào món đó, Nếu bạn là người bị loại đầu tiên, thì bạn sẽ không thưởng thức được những món ngon ở phía sau.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 147: Đi Cướp Không Xem Ngày

Xin lỗi mọi người vì có công việc về trễ nên giờ mới up chương này cho đủ 3 chương trả đủ.

Khải Huy với Hà Vi lúc này mới hiểu được cái lợi Thiếu Kiệt nói là gì, không phải về tiền bạc đó là về sự thưởng thức các món ăn đúng nghĩa. Người đi ăn buffet đa phần là thưởng thức những món ngon, chứ không như đi ăn để được no bụng.

- Người nước ngoài công nhận họ cầu kỳ trong ăn uống ghê nhỉ chỉ là một buổi buffet mà hiểu được nhiều điều ấy chứ.

Khải Huy lúc này vừa từ từ ăn vừa cảm thán. Hà Vi thì càng không hiểu tại sao Thiếu Kiệt lại có thể nói một buổi tiệc trở thành phức tạp hóa như thế.

Vậy xem ra buffet không đơn giản à. Thấy có cảm giác cầu kỳ phức tạp hơn những buổi tiệc thông thường. À mà Thiếu Kiệt nè sao bạn biết nhiều vậy. Không lẽ bạn thường xuyên được đi ăn buffet sao?

- Hà Vi với Khải Huy lúc này nhìn chăm chăm vào Thiếu Kiệt mong đợi câu trả lời từ hắn.

À việc hả mình cũng chỉ mới đi ăn buffet lần đầu!

- Cái gì! Bạn nói giỡn hay thật thế.

Hai người ngạc nhiên âm thanh có vẻ lớn làm mọi người chú ý. Hà Vi thấy thế cũng chỉ biết cười cười. ngượng ngùng nhìn Thiếu Kiệt bằng cặp mắt hình viên đạn.

- Vậy này giờ những cái bạn nói lá ở đâu ra hả.

- Ừ thì... ở trên internet chứ đâu. Hỏi ngộ mình làm gì có tiền mà đi dự nhiều buổi tiệc buffet như vậy với lại con nít ai mà lại mời.

Thiếu Kiệt đúng là lần này là lần đầu tiên hắn đi ăn buffet mà phải trả tiền. bởi hắn toàn ăn miễn phí khi còn làm quản lý. Với lý do đi kiểm tra đồ ăn thế là hắn ăn thoải mái mà chẳng cần mất tiền. Còn những kiến thức vừa rồi một phần là do hắn đút kết ra phần còn lại đúng thật là lấy từ internet.

Có một độ thời gian văn hóa ăn buffet được dân chúng trên mạng bàn tán rất nhiều do một số vị khách quay phim lại một người lấy thật nhiều đồ ăn cho mình. Dẫn đến sự phẫn nộ của cộng đồng mạng lên án. Nên văn hóa ăn tiệc buffet được đào móc lòi ra để cho mọi người biết cách mà tham gia các buổi tiệc không phải mất mặt.

Hà Vi cùng Khải Huy cũng không kèm được Khải Huy thì gục xuống bàn cười không dám phát ra tiếng còn Hà Vi thì cũng ráng nhịn lắm nhưng cũng phải vỗ vỗ vào vai Thiếu Kiệt nói.

- Trời ơi là Trời! cậu làm mình. chịu hết nổi rồi nè! này giờ làm mình tỉnh rã rã. ai ngờ cậu đọc mấy cái thứ đó trên internet rồi học thuộc đấy hả. Cậu đùa dai quá đấy.

Thiếu Kiệt hắn cũng không biết trả lời sao giữ tình cảnh này nên nhẹ nhàng hắn giọng.

- Mình nói thật dù sao đi ăn buffet cũng phải ý tứ chút xếp hàng theo thứ tự. chứ ai cũng lấy một đồng chen lấn cũng làm khó chịu lẫn nhau.

Khải Huy chịu không nổi nữa cũng cầm đĩa đứng lên nói.

- Thôi anh đi lấy đồ ăn đây. Em ngồi đó cười lát không ăn được nhiều ráng chịu nha Hà Vi.

Trong lúc mọi người vừa ăn vừa nói chuyện Thiếu Kiệt cũng không làm để ý những chuyện vừa rồi mới diễn ra nữa mà tập trung thưởng thức tay nghề của đầu bếp ở đây.

Cả ba người tham gia buổi tiệc buffet khá vui vẻ. Trên đường về Hà Vi vẫn không quên chọc ghẹo Thiếu Kiệt việc hăn lấy kiến thức trên mạng xuống làm đề tài.

Khải Huy đưa Hà Vi và Thiếu Kiệt về xong mới rời đi. Thầy tương đối còn khá sớm Hà Vi mới nói.

- Thôi hai đứa mình đi dạo một chút trời mát như vậy nên đi dạo một tý cho tiêu hóa hết những gì đã ăn.

- Ừ cũng được. Gần đây có công viên buổi tối vui lắm đi một vòng chơi cho biết.

Thiếu Kiệt suy nghĩ một chút rồi mới chợt nhớ ra gần nhà Hà Vi vẫn có một công viên dành cho mọi người tập thể dục hàng ngày.

- Vậy còn gì bằng nữa đi dạo trong công viên buổi tối mới thoải mái.

Hà Vi bắt đầu lôi kéo Thiếu Kiệt cho dù bản thân mình không biết Công viên đó nằm ở đâu. Đi được một chút Hà Vi mới dừng lại bên một tiệm tạp hóa trên đường rồi quay lại nói với Thiếu Kiệt.

- Thiếu Kiệt mua kem ăn nào. ở đây bán kem ngon lắm lần nào mình cũng ghé mua hết đó.

Thiếu Kiệt lắc đầu đi theo Hà Vi. hắn thật không hiểu sau bữa ăn buffet nhiều như vậy mà cô vẫn có thể ăn thêm nữa đồ ăn. Đi cùng với Hà Vi Thiếu Kiệt bỗng nhiên thấy chỗ này có phần nào đó quen thuộc. Lúc này hắn mới ngập ngừng hỏi Hà Vi.

- Chỗ này là ...?

- Chính Xác chỗ này là nơi mỗi ngày ai đó bị mất tiền vì mua kem hôm nay cũng vậy.

Bây Giờ Thiếu Kiệt hắn cũng bó tay với Hà Vi. Nhưng hắn cũng không ngờ sau bao nhiêu năm quán tạp hóa ngày nào giờ vẫn như cũ. Hắn thầm cảm thán thời gian qua đi.

- Sao bạn tìm được chỗ này thế. thật sự thì mình không nhớ nơi này đâu!

Hồi trường lần nào đi Lưu Minh mình đều ghé qua đây hết đó. cũng vì mấy lần đi dạo nên phát hiện ra, cái tiệm này vẫn còn, tuy người bán hàng đó bây giờ có lớn tuổi hơn một chút, nhưng mà nơi này vẫn còn là được rồi. Hà Vi nói với Thiếu Kiệt như thế hắn mới cảm nhận thấy, Hà Vi không phải đến Lưu Minh một lần tìm hắn, mà rất nhiều lần đến nơi đây. Ngay cái chỗ cửa hàng năm xưa mà cô còn tìm được. Thì cô phải tìm kiếm hắn biết bao nhiêu lần ở cái thành phố đông đúc này.

- Cô Tài ơi! lấy con hai cây kem đi cô.

Hà Vi vừa mở tủ kem vừa tìm tìm loại kem mình thích mới đưa cho Thiếu Kiệt. Lúc này một người phụ nữ từ trong nhà đi ra nhìn Hà Vi cười cười nói.

- Sao lần này định đến Lưu Minh kiếm cậu nhóc đó nữa à. Ta thấy cháu cũng nên bỏ ý định đó đi cháu kiếm bao lâu rồi. Ý cậu này là.

Bây giờ người chủ quán mới thấy được Thiếu Kiệt nên cũng nhìn Hà Vi. Dáng vẻ như ngại ngùng của Hà Vi với số tuổi và sự trải đời. Thì người trước mặt cũng biết đây là ai.

Xem ra cô bé cuối cũng đã tìm được thằng nhóc nhỏ năm đó rồi hả thích nhé.

Thiếu Kiệt lúc này cũng có phần nào đó hồi hộp, muốn biết thật sự Hà Vi đã tìm kiếm hãn bao nhiêu năm mỗi lần đi tới Lưu Minh nên hỏi người cô bán tạp hóa tên Tài trước mặt.

- Cô ơi Hà Vi kiếm cháu bao nhiêu năm vậy cô?

- Ta nhớ không lầm năm đó cô nhóc được mười tuổi đến đây hỏi cháu. Như thế cũng ròng rã hơn năm năm trời rồi.

Im lặng Thiếu Kiệt hãn không biết phải nói gì. Một người tìm kiếm hơn năm năm. Manh mối chỉ là nhà hãn, thêm vào đó là những người xung quanh. Vậy mà Hà Vi vẫn kiên trì đến bây giờ. Hà Vi ngại trách móc Cô Tài.

- Cháu có như thế đâu cô làm quá chỉ là mỗi lần kiếm một ít ngày chứ có tận năm năm hơn đâu mà cô nói vậy.

Thiếu Kiệt bây giờ cũng giật mình móc trong túi tiền ra đưa cho Cô Tài nói.

- Cháu gửi cô tiền kem. sau này chúng cháu sẽ ghé ủng hộ.

Đợi rời đi quán tạp hóa Thiếu Kiệt mới nhìn Hà Vi thở dài hỏi. bạn làm như vậy không sợ không kiếm được mình rồi cứ lại tìm kiếm biết chừng nào.

Hà Vi nhìn hãn cười cười. tay cầm cây kem chỉ chỉ lên trời nói.

- Mình biết còn hi vọng vì mọi người trong xóm nói nhà cậu chưa dời đi, mỗi lần đến đây mình rất sợ. sợ một ngày mọi người nói cậu và mẹ cậu rời đi không ở đây nữa. Cũng may là lần này mình có được tin tức cậu. Mấy năm trước đến nhà toàn đóng cửa đợi cả buổi cũng không thấy ai về.

Thiếu Kiệt lúc này mới thấy được sự thay đổi của Vận mệnh như thế nào. Nếu hẳn đi trên quỹ đạo cũ có lẽ chỉ hết năm nay. Hà Vi sẽ không thể nào gặp hẳn! còn những người khác cũng sẽ không được như bây giờ.

- Mình xin lỗi vì đã để bạn tìm lâu như vậy. Sau này bạn không cần phải tìm nữa mình ở Lưu Minh này, mình sẽ không thay đổi chỗ ở, sẽ không phải để bạn mỗi lần đến Lưu Minh phải lo sợ mình dời đi. Mình chắc chắn điều đó.

- Bạn hứa rồi đấy nhé sau nay sẽ không được để mình tìm đâu đấy. Nghéo tay một trăm năm không thay đổi.

Hà Vi như muốn thiếu Kiệt chắc chắn lại những điều mình nói tươi cười đưa ngón áp úp về hướng hẳn.

- Thì một trăm năm không thay đổi.

Ngay lúc đó. từ trong công viên một người thanh niên hốt hải chạy rất nhanh hướng về phía Hai người, Phía sau có mấy người đuổi theo hô hoán.

Cướp!... Cướp!...

Thiếu Kiệt vừa lúc này chuẩn bị nghéo tay, thì nghe thấy nên cũng hướng về người thanh niên đang chạy tới đám một đám về phía hẳn. Hà Vi một bên đang ngơ ngác nhìn ngón áp úp của mình.

Kẻ cướp kia thấy bị Thiếu Kiệt chặn lại ngay lúc đó chụp lấy Hà Vi kẻ bên đưa con dao về phía Thiếu Kiệt nói.

- Không được lại gần, mà mà lại gần tao đâm con nhỏ này!

Thiếu Kiệt lắc đầu nhìn tên cướp ra vẻ tội nghiệp nói.

- Anh đừng làm vậy à! ở đây nhiều người anh không thoát được đâu.

Trong khi đó Hà Vi lúc này đang yên đang lành bị phá hỏng bầu không khí của mình với Thiếu Kiệt. Cô thật sự phẫn nộ, đã phá hỏng việc tốt của cô, còn đem cô ra uy hiếp Thiếu Kiệt. Khi con dao đang chỉ về phía trước, tên cướp không ngờ lần này không ai có thể cứu được hắn.

Hà Vi thúc mạnh vào hông hắn rồi hai tay chụp lấy cái tay đang hướng con dao về Thiếu Kiệt quật mạnh xuống đất. về mặt băng lãnh dùng chân đạp lên tay đang cầm dao của hắn. Thêm vào đó là vài cú đâm vào người, rồi bẻ tay ra sau lưng ghì chặt khuôn mặt tên cướp xuống nền đường.

Mọi người xung quanh lúc này cũng giật mình thì đã thấy tên cướp nằm gọn dưới đất, Những người xung quanh thấy thế liên bu vào, lấy dây trói tên cướp đang bị Hà Vi giữ chặt. Thiếu Kiệt hắn chỉ biết lắc đầu thấy tội nghiệp cho tên này, đã đi cướp mà không Xem ngày. lấy ai uy hiếp không lấy lại lấy Hà Vi ra làm con tin thì hết cứu nổi.

Đợi cho mọi người trói tên cướp lại Hà Vi đứng bên cạnh Thiếu Kiệt lay lay hắn nói.

- Chưa ghéo tay xong, làm lại này chưa xong mà....

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 148: Bị Động

Một ngày mới lại bắt đầu dưới ánh cái se lạnh của buổi sáng, mọi thứ như vừa mới bước ra khỏi một màn đêm huyền ảo đầy thanh bình. Hôm qua cho đến khi hân nhéo tay thực hiện hứa hẹn với Hạ Vi hoàn tất cô mới cho hân ra về.

Ngày hôm qua quá nhiều việc khiến Thiệu Kiệt an bình không có điều gì lo nghĩ, Mỗi buổi sáng hân luôn dành cho mình một khoản thời gian nhất định tổng kết lại những ưu khuyết điểm của mình ngày hôm qua.

Hân giờ đây thấy được cuộc sống luôn thay đổi, những điều nhỏ nhất nhất vẫn có thể biến thành điều phi thường cải biến cuộc sống trong tương lai của mình.

Đang ngồi trầm tư suy nghĩ hân. Được kéo ra khỏi sự suy nghĩ nhất thời đó bởi tiếng chuông điện thoại vang lên. Màn hình điện thoại hiển thị tên Lâm Vũ. Thiệu Kiệt cũng có thắc mắc sáng giờ hân không bị đánh thức bởi chuông nhóc này. Nếu có việc gì thì hân chỉ cần qua nhà là gặp sao lại điện thoại.

- Alo anh Kiệt, có chuyện gấp giờ em không qua bên nhà anh được nhưng để em nhắn tin anh địa chỉ này. Hôm qua Trịnh Chi khi nhận được ố cứng có thử liên hệ lại bên kia thì họ vẫn sử dụng số điện thoại đó. Nên Trịnh Chi hẹn gặp nhau trao đổi. Mà khi đó khuya quá em không dám gọi anh. Giờ em bị bà già nhốt trong nhà không ra được. Vốn theo sắp xếp là em đi cùng Trịnh Chi giờ anh giúp em với!

- Được rồi cho anh cái địa chỉ với số điện thoại Trịnh Chi anh sẽ đi cùng xem họ là người thế nào. Rồi tìm cách để mình ra tay làm một trận. Việc tạo mail đăng ký em gọi Trương Hạo nói làm gấp dùm anh.

Thiếu Kiệt cúp máy chưa đầy một phút sau thì điện thoại vang lên âm thanh của tin nhắn. Ghi rõ địa chỉ và số điện thoại của Trịnh Chi. Thiếu Kiệt lúc này mới lấy số điện thoại đó gọi điện cho Trịnh Chi.

Trịnh Chi vì đang trong thời điểm khá nhạy cảm, nên khi thấy số lạ nên cũng ngập ngừng một lúc lâu sau mới nhận cuộc gọi.

- Alo ai vậy?

- Tôi Thiếu Kiệt đây! hôm nay tôi sẽ đi với chị. Lâm Vũ hiện tại có việc bận rồi không đến được. Họ hẹn gặp chị lúc mấy giờ địa chỉ này là nơi hẹn à.

Nghe được âm thanh người nói là Thiếu Kiệt, Trịnh Chi cũng thở một hơi nói.

- Hôm qua không hiểu sao liên lạc thử với họ lại được. Nên họ hẹn là 2h chiều nay gặp mặt địa điểm thì họ báo sau. Còn địa chỉ đó là của tôi để tiện việc gặp mặt Lâm Vũ.

- Khoan chị nói 2h chiều. Không phải là sáng nay sao. Lâm Vũ nói tôi là họ hẹn sáng nay mà?

Thiếu Kiệt mới giật mình, nếu mà 2h chiều thì bản thân hắn và Lâm Vũ đều không tiện gặp mặt Trịnh Chi. Sao họ lại có sự không khớp về thời gian.

- Đúng là tối qua họ hẹn tôi là sáng nay nhưng lúc tan giờ làm về đến nhà thì tôi nhận được cuộc gọi nói sáng nay họ có việc đột xuất nên dời lại 2h chiều. Hôm qua Lâm Vũ chỉ lấy số điện thoại vì điện thoại hết tiền, mà

không nhá máy đưa cho tôi số, gọi số công ty với số riêng cho Chu Tường thì thuê bao không liên lạc được. Tôi đang lo nếu mà Lâm Vũ không gọi thì lên công ty gặp Chu Tường nói lại chuyện này.

- Ủ chuyện này để tôi tính xem sao lát tôi gọi lại.

Thiếu Kiệt lúc này thấy có gì đó mờ ám, hắn lấy điện thoại mình ra nhìn số của Lâm Vũ, thì thấy đây là số điện thoại bàn ở nhà. Còn tin nhắn thì phía cuối cùng lại có thêm một dòng chữ quảng cáo của nhà mạng.

Lắc đầu Thiếu Kiệt hiểu tại sao mà Lâm Vũ lại không nhá máy qua cho Trịnh Chi được. Lúc này hắn mới gọi điện cho Lâm Vũ. Ở phía bên kia nhanh chóng bắt máy của hắn hỏi.

- Sao rồi anh Kiệt chuẩn bị đi chưa. Em gọi điện cho Chu Tường hoài không được. có gọi cho anh Hạo thì anh ấy đang ở ngoài không ở công ty.

- Cái thằng nhóc mày hay nhĩ đến điện thoại cũng không còn tiền lại chơi cho nhắn tin miễn phí qua web nhà mạng hả?

Lâm Vũ lúc này mới giật mình một chút mới cười cười nói.

- Sao anh biết em nhắn tin miễn phí qua web nhà mạng hay vậy?

- Dưới cái tin nhắn một cái tên quảng cáo nhà mạng chú đang dùng nè. Tiền hoa hồng mày anh vẫn cấp mà làm gì mà để hết tiền điện thoại ở những lúc quan trọng hả.

Thiếu Kiệt nổi điên dù sao Lâm Vũ làm với Chu Tường tuy là học việc nhưng hắn vẫn cấp cho thằng nhóc 70% hoa hồng mỗi tháng dựa theo tiền lương của nhân viên bình thường của công ty. Giờ lúc quan trọng thì điện thoại hết tiền hắn không tức mới là chuyện lạ.

- Hôm Qua ngồi mở 3g thử mấy cái chat trên điện thoại hết tiền lúc nào không hay. sáng nay dậy muốn ra mua card nạp vào thì bị nhốt. Mà anh xem liên hệ ai hỏi anh Tường sao điện thoại không liên lạc được đi anh. Em gọi anh Tường không được.

- Lần này tha cho chú mày. Được rồi để tao liên hệ gặp Chu Tường.

Thiếu Kiệt bây giờ mới ngồi xuống suy nghĩ. Chu Tường không liên lạc được. Lâm Vũ thì hết tiền điện thoại. Thiếu Kiệt thấy hai sự việc này vốn có vấn đề gì đó. Nhưng tạm thời hắn vẫn cứ phải liên lạc với Chu Tường được cái đã.

- Alo Phan Nguyệt hả? giờ chị đi lên lầu gặp Chu Tường giúp em có chút chuyện cái.

- Hả Chu Tường à! hắn ăn sáng xong nói mệt quá nên mới đi ngủ một tý chắc cũng được khoảng 1 giờ rồi.

Thấy Phan Nguyệt nói thế Thiếu Kiệt mới nói. Chị lên xem điện thoại của Chu Tường xem có mở máy không sao em gọi hoài không được.

- Ủ ể chị lên xem sao.

Thiếu Kiệt cúp máy đợi, hắn bây giờ có cảm giác bất an. Chu Tường hắn ngủ thì hắn không trách nhưng ngủ vào lúc thời điểm quan trọng này mới là vấn đề. Hắn với Lâm Vũ đều biết, sáng này Trịnh Chi sẽ giao dịch với những người kia, mà giờ Chu Tường lại ngủ là điều không thể nào. Bây giờ có cuộc gọi của Phan Nguyệt vào điện thoại hắn.

- Alo Thiếu Kiệt hả điện thoại của Chu Tường tắc nguồn đang sặc rồi. Chắc thế nên em mới không gọi được chị đang đợi nó lên màn hình. ầy! Thiếu Kiệt điện thoại Chu Tường bị mất sim.

- Được rồi bây giờ chị làm theo cách này, chị tìm một bộ hồ sơ trên bàn lấy một tờ giấy A4. Chị vẽ lên đó một cái khung chữ nhật chị tự nghĩ ra một cái gì đó muốn để lên cái hình chữ nhật đó. ghi vào hình chữ nhật xong phía dưới ghi chữ baner web. Như vậy được rồi, nếu chị bước rời khỏi phòng của Chu Tường thì nhớ tắt nguồn điện thoại hẳn đi. Nếu gặp ai sau khi chị bước ra khỏi phòng thì nhớ lấy người đó là ai tối nay báo lại cho em. Đừng đánh thức Chu Tường. Nếu ai có hỏi thì chị nói Trương Hạo định nhờ Chu Tường thiết kế cái hình chữ nhật chị mới vẽ kia là được. Hôm nay đừng liên lạc lại với em, em sẽ dặn dò Trương Hạo sau.

Phan Nguyệt cũng không biết Thiếu Kiệt dặn dò như thế làm gì nhưng cô biết có điều gì đó mà Thiếu Kiệt không tiện nói.

- Được rồi chị sẽ làm đúng như những việc em đã nói.

Phan Nguyệt cúp điện thoại, bắt đầu làm theo những gì mà Thiếu Kiệt đã dặn dò. Sau khi cúp máy với Phan Nguyệt. Thiếu Kiệt mới ngồi suy nghĩ thật nhiều. Sâu chuỗi lại những gì liên quan.

Thiếu Kiệt mới bắt đầu ghi ra một tờ giấy nhằm bố cục thử xem các thứ. Dấu hỏi lớn nhất của hắn là ngay lúc này lại có nhiều việc trùng hợp vậy, nếu một điều không nói, nhưng nó là nhiều việc tập hợp lại, thì cả một vấn đề nguy hiểm.

Lâm Vũ hết tiền điện thoại điều này có vẻ ngẫu nhiên. Như có gì đó không ổn. Hắn thường xuyên ngồi máy vi tính là nhiều, tại sao nay lại sử dụng điện thoại, thử cái ứng dụng chat trên mạng. Liệu có người nào đó cố tình cho Lâm Vũ thử thao tác điều này.

Hắn hiểu rõ vấn đề 3g trừ cước vô tội vạ, những năm đầu của thế hệ 3g này giá thành để chạy mạng 3g khá cao, không khách hàng nào mà không than phiền điều này. Chưa kể đến theo như những gì Phan Nguyệt miêu tả, thì Chu Tường có vẻ bị người khác bỏ thuốc ngủ vào đồ ăn hoặc nước

uống. Như vậy suy ra vẫn còn một người nữa là gián điệp trong công ty. Trịnh Chi chỉ là cò mồi để đánh lạc hướng của hắn.

Việc thay đổi giờ giấc buổi hẹn là dựa theo giờ của Lâm Vũ đi học. Mà nếu ngoài Trịnh Chi ra, người này ẩn nút lâu như thế, sao họ lại phải bỏ ra số tiền lớn để trao đổi với cô bộ mã nguồn code. Quá nhiều những thắc mắc Thiếu Kiệt mới gọi cho Lâm Vũ.

- Tiểu Vũ? tại sao em lại thử cái ứng dụng chat trên điện thoại vậy.

- À hôm qua mọi người chuyền tai nhau cái ứng dụng chat trực tuyến kết bạn. Em thấy hay nên cũng tham gia vào. Tại công ty sài mạng chùa thì không để ý hôm qua lúc cầm số của Trịnh Chi mới thấy điện thoại hết tiền. Chắc do không biết tắt nó chạy ngầm, ngốn hết tiền trong điện thoại. Có Chuyện gì hả anh Kiệt.

Nghe Thiếu Kiệt hỏi Lý Do hắn phải dùng tới máy tính nhắn tin điện thoại miễn phí lại gọi bằng điện thoại ở nhà Lâm Vũ trả lời thật tình. Nhưng thấy điều gì đó mà Thiếu Kiệt lo lắng nên hỏi lại.

- Ủ có chuyện, chuyện này hên là phát hiện sớm không là rơi vô bố cục của người khác rồi. Bên Trịnh Chi bọn người kia hẹn lại hai giờ chiều Chu Tường thì bị đánh thuốc ngủ điện thoại bị lấy sim ra rồi giờ anh em mình ở thế bị động. Em biết ai loan truyền cái ứng dụng chat đó không?

- Biết chị lao công dưới công ty bán hàng ấy. Cũng cả tuần rồi ai cũng biết hết. Không lẽ Chị đó cũng trong nhóm người kia. Theo em thì không phải đâu. Bởi chị lao công cũng được bà bán nước trước cửa hàng chỉ tải ứng dụng. Mà bà bán nước thì có từ lâu rồi mà.

Thiếu Kiệt lúc này mới nhú mày, tại sao nếu mà cái này được lan truyền cả tuần trước đó, nhưng bây giờ Lâm Vũ mới tham gia vào. Mà như thế thì chắc chắn có người nội bộ kích lên chuyện này. Thiếu Kiệt im lặng một lúc mới nói với Lâm Vũ.

- Công nhận một điều là mày cũng nhiều thông tin y chang thằng Lý Bân. Học nó cái gì không học, học tính nhiều chuyện. Được rồi tạm thời. Chiều nay cứ đi học bình thường chuyện này anh sẽ sắp xếp sau.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 149: Bố Cục Phức Tạp

Thiếu Kiệt đặt điện Thoại xuống, nhìn vào những gì ghi trên tờ giấy, sự liên quan nhiều phương diện này chứng tỏ người bày ra bố cục này không dễ đối phó. Những người bị tình nghi trước mắt có khá nhiều người phạm vi rộng khó lòng phòng bị. Nhưng hẳn dám chắc chắn những người này không thể tiếp cận được phòng máy như là Trịnh Chi. Bởi như thế họ mới phải bỏ ra một lượng tiền lớn mua lại từ tay cô bộ mã nguồn.

Chuyện bây giờ của hẳn lo lắng nhất là Trịnh Chi. Nếu cô ta đi một mình thì hẳn không biết đối thủ hẳn như thế nào. Còn nếu hẳn đi phải nghĩ học. lựa chọn một hồi hẳn quyết định nghĩ học một ngày không thông qua Mẹ mình.

Kiểm trong sổ điện thoại Tần Tiến và Mai Uyển Lâm hẳn xin phép nghĩ vì lý do việc riêng Tần Tiến thì không nói gì đồng ý ngay còn Mai Uyển Lâm thì mắng hẳn một lúc rồi mới chấp nhận cho hẳn nghĩ. Chưa kể đến hẳn còn nói hôm nay hẳn bận nên không học thêm được. làm cho Mai Uyển Lâm làm thêm một trận nữa mới thôi.

Thở dài một hơi sắp xếp chuyện học hành xong, giờ mới là lúc hẳn có thể tập trung được mọi việc đối với những người đang làm hẳn khó bề xoay sở này. Bản thân hẳn cũng phải công nhận người này chịu bỏ vốn bày ra bố cục như thế này.

Hẳn đang ngồi tính toán chi tiết lại những thứ đã bỏ qua. Chợt phát hiện một điều mà hẳn quên mất. Nếu họ biết Lâm Vũ giờ học mà hẳn cũng trạc tuổi Lâm Vũ. Nếu hẳn đi đến nơi đó có làm bọn hẳn nghi ngờ. Thiếu Kiệt

đang băn khoăn không biết lựa chọn ra sao. Thì điện thoại của Trương Hạo gọi đến cho hắn

- Thiếu Kiệt chuyện gì xảy ra vậy, Chu Tường hắn ngủ như thế. sao lại không cho gọi hắn dậy?

Thiếu Kiệt lúc này hết sức bức mình như trách móc hỏi Trương Hạo.

- Mà đừng nói với tao là mày về công ty rồi nha. Mày mà về bên đó rồi là lần này thua trắng hết.

Trương Hạo mới ngớ người ra một lúc mới trả lời với Thiếu Kiệt.

- Chưa tao chuẩn bị đi bàn việc ký hợp đồng mở lắp đặc quán nét ở tỉnh. Chưa tới giờ xe chạy nên tao gọi điện cho mày nè.

Thở ra một hơi hắn mới trấn tĩnh, dịu bớt lại cơn nóng giận.

- Khoan hôm nay mày có hợp đồng tỉnh. Hợp đồng này lúc nào? sao phải mày đi không cho nhân viên đi.

- Ủ thì hợp đồng này khoảng hơn mười ngày trước, có người tới công ty liên hệ nói bàn về thiết kế phòng net. lúc đó cũng trẻ còn Phan Nguyệt với Tao với mấy đứa bán hàng đang kiếm kho. Mà họ nói ở tỉnh đi lên thành phố trẻ nên tao tiếp khách. Hôm qua họ gọi nói tao với nhân viên xuống đó, khảo sát xem để được bao nhiêu máy. Tao cũng quên mất đến lúc họ nhắc tao mới nhớ. Mà Mày nói rõ xem tại sao không cho Chu Tường dậy 1 mình Phan Nguyệt lo bên dưới sao kịp.

Trương Hạo lúc này mới kể lại việc hắn phải đi tỉnh khảo sát ký hợp đồng lượng lớn máy để mở phòng nét. Vẫn không quên thắc mắc tại sao hắn lại không cho Phan Nguyệt gọi Chu Tường dậy.

- Lần này bọn mình bị nhóm người này xếp đặc rồi. Cũng may là phát hiện sớm nhưng vẫn nằm trong thế bị động. Chuyện là như vậy nè.

Thiếu Kiệt lúc này mới kể lại chuyện bị mua chuộc nhân viên cho Trương Hạo biết. Sau khi nghe xong hân cũng đổ mồ hôi. Nhưng kèm theo đó là sự giận dữ nói.

- Chuyện lớn như vậy không nói tao, mà thật là để tao gọi điện hủy khảo sát bữa khác đi. Nếu mà họ đúng thật muốn mở tiệm nét thì sẽ đồng ý không thì thôi.

- Mà bây đừng làm thế bại lộ hết! tao muốn họ an tâm để lần này tao chơi lại một ván chứ. Chuyện này không báo mày là do chủ quan, vì tao định giao lại cho Trương Hạo giải quyết, dù sao ai cũng có việc của mình. Mày chạy tới chạy lui, thêm vô vụ này nữa làm sao mà chịu nổi áp lực.

Trương Hạo nghe hân nói thế thở dài. dù sao hân bạn là thật. Đạo này việc kinh doanh của Phan Nguyệt giúp đỡ. song song đó là việc hân bắt đầu dần tiếp quản các khâu để Phan Nguyệt chuẩn bị tách ra một bộ phận riêng. Trước đây còn nhỏ thì không vấn đề gì lớn hân vẫn đảm đương được nhiều chuyện. Giờ công ty phát triển gấp mấy lần lúc đầu hân cũng không có nhiều thời gian.

- Giờ mày tính chuyện này sao đây?

- Mày cứ đi khảo sát ở đây để tao lo. À mà sao mày lại biết việc này?

Giờ Thiếu Kiệt mới sực nhớ ra là Trương Hạo gọi điện thoại cho hân mà đã biết chuyện. Nên hỏi hân để có thêm manh mối.

- Phan Nguyệt thấy không ổn nhắn tin cho tao biết cô ta không dám gọi vì sợ có người nghe được nên âm thầm gửi tin nhắn đi. Tao mới gọi cho mày nè. Mấy người này chịu bày binh bố trận quá nhỉ. Cũng may có mày không thì lần này chết cả lũ.

- Ủi được rồi chuyện này để tao tính cho. Mà xem người ở tỉnh đó có thực sự mở phòng net không được thì thi công luôn, đưa tiền tới thì lấy không được thì về. Vậy tao cúp máy đây.

Hắn cúp máy sau đó lại ghi lên trên tờ giấy đầy những chữ ra. Bây giờ Thiếu Kiệt mới cười cười. Cầm điện thoại lên gọi đi.

- A Lo chị Nhã Kỳ hả? bây giờ hôm nay chị nếu đi học hay có việc thì thôi nếu không chị qua công ty phụ Phan Nguyệt một chút với nhìn xem ai có dấu hiệu nghi vấn dùm em. Nhớ là nếu có ai hỏi thì chị cứ nói. Nhớ mọi người trong công ty được một ngày nghỉ nên ghé qua.

- Ủi Không sao hôm nay chị nghĩ được. Bên đó có chuyện gì sao phải để ý người khả nghi vậy Thiếu Kiệt? Nhã Kỳ nhận được điện thoại của Thiếu Kiệt, cô cũng đồng ý dù sao sinh viên đi học hay không nhà trường cũng chẳng để ý vì học phí cũng đã trả, không học thì bản thân sinh viên chịu lỗ thôi.

- Ủi việc bên Chu Tường có chuyện. Mà Chị qua đó nếu có gì ít hỏi đến Chu Tường một chút, em sẽ để câu trả lời cho chị trước mọi người làm càng tự nhiên càng tốt. Giờ em còn phải đối phó nhiều. Giờ em chỉ sẽ nhắn tin thôi không gọi điện.

- em nói vậy chị biết rồi. Để chị qua bên cửa hàng.

Thiếu Kiệt cúp máy xong bắt đầu nhắn đi một số tin nhắn để an bài những hoạt động của cửa hàng, cũng như người còn lại đang ẩn núp trong công ty.

Thiếu Kiệt đang mãi suy nghĩ xem làm cách nào đối phó với nhóm người này thì Hà Vi qua nhà hắn chơi thì thấy hắn suy tư không để ý đến mọi thứ xung quanh cô nhè nhẹ vỗ lấy vai hắn nói.

- Chuyện gì mà mất hồn thế này nhớ cô bạn nào sao?

Thiếu Kiệt do quá nhập tâm vào công việc chuẩn bị nên cũng không hay biết khi Hà Vi vỗ vai hần hần mới giật mình thoát ra những suy nghĩ nhất thời. Thấy Hà Vi nhìn hần cười, Chợt Thiếu Kiệt lóe lên một ý nghĩ bắt đầu vừa nhìn Hà Vi rồi nhìn vô tờ giấy đang cầm vui mừng ôm lấy Hà Vi nói.

- Bạn đến Lưu Minh này thật đúng lúc mà, vấn đề được giải quyết rồi. Ha Ha này giờ thấy thiếu thiếu quên mất điều gì đó giờ thì có rồi.

- Cái gì vậy Thiếu Kiệt? Chuyện gì mà bạn kích động vậy?

Hà Vi bị Thiếu Kiệt ôm vào lòng cũng ngại ngùng, khuôn mặt đỏ bừng lên nên e thẹn nói nhỏ nhỏ bên tai hần. Bây Giờ Thiếu Kiệt mới cảm giác không đúng thì nhận ra mình đang ôm Hà Vi trong lòng nên từ từ buông ra đưa tay lên miệng ho khan vài cái.

- Xin lỗi!... tại mình có chuyện quan trọng... nên đang không biết ai là người thích hợp thì cậu xuất hiện, nhất thời có chút vui mừng quá nên thất thố.

Hà Vi sau một lúc trấn định lại biết hần có chuyện quan trọng mà mình có thể giúp thì cũng nén lại cảm xúc của chính mình, Nhưng khuôn mặt của cô vẫn có chút hồng.

- Có chuyện gì mà mình xuất hiện làm bạn mừng như thế này thế.

Thiếu Kiệt trở lại dáng vẻ bình thường bắt đầu thuật lại những gì diễn ra cho Hà Vi nghe. Bởi hần không phải lo lắng cho lắm. Hà Vi qua ông mình cũng biết hần đã làm những gì cho đến ngày hôm nay. Thì nhờ Hà Vi là thích hợp nhất.

Sau một lúc lâu giải thích những việc làm của Thiếu Kiệt. Hà Vi cũng im lặng thật lâu mới nói.

- Việc này cũng đơn giản không khó mấy nhưng mà cậu có tính kỹ chưa nếu chỉ gặp mặt giao dịch như thế này rất dễ phát sinh những chuyện sau này. Nếu thừa kiện ra cậu phải lộ mặt đây. còn cậu không lộ mặt thì người ta sẽ thắng kiện. Lúc đó cậu phải bồi thường vì tội ăn cắp bí mật thương nghiệp của công ty khác.

- Suy nghĩ những lời nói của Hà Vi quả thật là không sai. Nếu như thế hẳn lại phải bồi thường thiệt hại, đó là vẫn không nói đến quá trình thao tác của hẳn lấy được bao nhiêu tiền của đối phương đều phải trả lại. Thiệt hại như thế là không nhỏ.

- Chuyện này mình quên nghĩ đến giờ bạn nói thế mới cũng cảm thấy có khả thi. Bọn người này đã bày ra bố cục như thế này thì không dễ gì bọn hắn bỏ qua.

Theo mình thấy nếu có một ít thiết bị hỗ trợ nữa thì tốt. Có thể quay phim hay chụp hình, thậm chí là ghi âm lại những gì họ nói mà những người đó sẽ không phát hiện.

Hà Vi nói chuyện này không phải Thiếu Kiệt không nghĩ đến nhưng thời điểm này có đi mua thì biết chỗ nào bán, chưa kể đến là thời gian gấp rút nhiều khi thao tác sai dẫn đến công dã tràng.

Thấy Thiếu Kiệt cứ băn khoăn rồi rầm Hà Vi cũng lắc đầu. Dù sao ý kiến của cô là nhất thời, mà theo cô thấy chuyện có thể xảy ra nhất. Hà Vi lúc này cũng nhú mày không nghĩ những đồ dùng hỗ trợ đó lại làm khó Thiếu Kiệt như vậy nên hỏi.

- Có nơi nào mượn được toàn bộ những vật dụng đó này không? nhiều khi mấy tiệm điện tử chắc có bán đó.

- Làm gì dễ kiếm như vậy! thứ nhất đã không biết chỗ nào bán mấy cái này, thứ hai là những vật dụng này nằm trong nhóm vật dụng nhạy cảm của cảnh sát nên khó có nơi bán lắm.

Hà Vĩ lúc này cũng mừng rỡ cô chợt nhớ Thiếu Kiệt không những quen cảnh sát mà còn quen người cấp cao sao không mượn sử dụng một ngày nên lay lay hắn trong khi hắn đang thả theo suy nghĩ tìm nơi mượn đồ.

- Thiếu Kiệt! Khương Đào!

- Gì? cái gì Khương gì? Á Khương Đào hỏi mượn hắn thử!

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 150: Cơ Hội

Thiếu Kiệt nhanh chóng gọi đi mong chờ Khương Đào bắt máy. Vừa đợi đổ chuông hẵn vừa nhìn đồng hồ bây giờ là mười giờ con 4h nữa trước hẹn. Hẵn và Hà Vi còn 3h vừa đủ để chuẩn bị các thứ cần thiết. Vừa có tính hiệu bắt máy Thiếu Kiệt đã nghe Khương Đào bên kia nói.

Gì đó ông thần, hôm nay gọi tui làm cái gì nữa vậy? có vụ nào ngon ăn hơn vụ của Cửu Hùng Bang à!

Hà Vi đứng bên cạnh nghe Khương Đào nói như vậy cũng khúc khích cười. Thiếu Kiệt hẵn cũng không biết phải nói gì hơn từ sau lần hẵn họp bàn với mọi người ở Xuân Nghĩa Bang. Khương Đào lại đổi cách xưng hô với hẵn làm Thiếu Kiệt chẳng hiểu tại sao.

Làm gì có vụ nào ngon ăn định mượn chú một ít thứ thôi sử dụng trong ngày hôm nay thôi.

Mượn gì? Chú có gì đâu mà cho ông thần cháu mượn đấy?

Khương Đào nghe hẵn nói hỏi mượn đồ cũng thắc mắc, bởi Khương Đào không hiểu Thiếu Kiệt định mượn đồ gì ở chỗ hẵn.

Cháu định mượn một ít thiết bị hỗ trợ như máy ghi âm, camera ghi hình loại ngụy trang thôi ấy mà.

Ấy mượn mấy thứ ấy làm gì. Đồ đó đặc thù mà định chơi trò gì nữa thế.

Nghe đến các loại đồ vật Thiếu Kiệt mượn Khương Đào cũng hết sức ngạc nhiên hỏi hẩn. Thiếu Kiệt cũng không có nhiều thời gian nên cũng gấp nói.

Giờ có cho mượn không nào? nhanh gọn lẹ đang gấp chú đừng cù nhây.

Ừ qua bên sở cảnh sát thành phố đi. Chú cho người đi lấy.

Không đợi Khương Đào nói hết câu Thiếu Kiệt đã cúp máy. Nhìn Hà Vi gật đầu nói.

Đi thôi qua chỗ Khương Đào lấy đồ rồi đi luôn.

Để mình gọi anh Khải Huy qua chở đi cho nhanh.

Hà Vi vốn định gọi Khải Huy đang bấm số điện thoại thì Thiếu Kiệt ngăn lại nói.

Thôi khỏi! đi xe đạp cho nhanh đợi anh ta qua tốn mất thời gian đợi nữa. nhiều khi kẹt xe lại đi chậm hơn cả xe đạp.

Ừ cũng đúng ở thành phố đi tới đi lui thật phiền mấy cái vụ kẹt xe mà.

Nói rồi Thiếu Kiệt và Hà Vi cùng dắt chiếc xe đạp ra đi tới sở cảnh sát lấy đồ. Hẩn cũng không quên trước khi đi mặc áo học sinh của mình khoác áo khoác ngoài vào và đổi túi xách thông thường bằng ba lô.

khoảng hai mươi phút sau hẩn đến được sở cảnh sát thành phố. Liên hệ với Khương Đào hẩn được một đồng chí cảnh sát dắt vào một phòng làm việc sau khi nói ra những yêu cầu của mình. Hà Vi được dẫn đi trang bị lên người mình một số đồ dùng mà chỉ có cô biết.

Khương Đào lúc này mới đi đến nơi Thiếu Kiệt đang ngồi đợi nhìn hẩn cười cười.

Định hôm nay làm trinh thám ở đâu vậy ông thần?

Có gì đâu trang bị cho Hà Vi một chút đi bàn chuyện làm ăn sợ người khác lật lọng thôi ấy mà.

Thiếu Kiệt trả lời Khương Đào một cách đơn giản như không có chuyện gì đáng lưu ý. Khương Đào thấy biểu hiện của hân cũng vỗ lưng hân xuýt xoa nói.

Vậy mà chú cứ tưởng có thêm vụ nào ngon ăn đi làm một mình nữa chứ. Mà vụ của Cửu Hùng dạo này thấy được bọn chúng kinh doanh ghê lắm muốn bắt hết lại nhưng sợ đứt dây động rừng.

Cứ để đó nuôi cho mập rồi mới bắt không phải phương châm bên trong ngành sao. Càng để lâu càng có thể bắt được hết những phần tử nguy hiểm mà.

Khương Đào cũng bực mình hân đang muốn nói chuyện hỏi han Thiếu Kiệt nhưng mà hân cứ như là chẳng muốn quan tâm chuyện gì.

Thôi đi ông thần! đợi lấy đồ xong thi đi nhanh dùm tôi. Chẳng thú vị gì hết ích nhất phải quan tâm chút chứ chuyên án này do ông mới lập nên mà.

Có người đi lấy rồi lấy xong đi liền! mà còn chuyên án không phải là báo cáo cảnh sát xong nhiệm vụ đó là của cảnh sát chứ đâu phải của học sinh. Chưa kể không có tiền thưởng báo án, mai mốt có vụ ngon khỏi báo. Báo trọng án như vậy mà không có đồng nào hoa hồng còn người nào làm án xong lại được thưởng.

Thiếu Kiệt thấy Khương Đào dây dưa cũng làm phiền hân suy nghĩ nên lấy cớ kiếm chút lợi ít của Khương Đào. Nghe hân vói vỉnh mình Khương Đào chỉ biết thở dài than.

Thằng nhóc có biết một tháng lương của chú mày chỉ vừa đủ sống không, chưa kể với tiền lương của cô nhà cũng chỉ đủ trang trải. Phải cố lắm mới không bị cám dỗ của những vật chất do mấy bọn phạm pháp móc nối.

Thế chính sách không hỗ trợ gì với cán bộ à? không có vậy làm sao mà xoay sở.

Thiếu Kiệt khá ngạc nhiên theo hăn thấy dù Khương Đào không vi phạm điều lệ ngành nhưng vẫn có thể sống tốt, nhưng thấy hăn thở dài như thế này thì cuộc sống đồng lương của hăn không tốt như Thiếu Kiệt Nghĩ.

Có hỗ trợ vay vốn ngân hàng chính sách. Mà vay rồi thì làm cái gì có biết kinh doanh mua bán như mẹ chú mày đâu lại mỗi tháng ẽ cỗ ra trả tiền mượn à. Có chăng chỉ là chính sách cho nhân viên công vụ thuê đất làm địa điểm kinh doanh cho gia đình đồng chí trong ngành

Có việc này? thế sao không thuê mà cho cô kinh doanh?

Nghe Khương Đào nói Thiếu Kiệt cũng khá bất ngờ, hăn không biết rằng trong ngành cảnh sát cũng có hỗ trợ như thế này. Suy nghĩ một lúc hăn mới thấy cũng có chút đúng, dù sao nếu muốn trong ngành không có những người vi phạm điều lệ thì việc hỗ trợ này nên có. Nhưng lại thấy không có ai lại thuê đó là vì sao? đất mà không có người thuê một là vùng phụ cận ít người, hai là nơi này tập trung không tiện cho việc kinh doanh các mặt hàng khác. Nên mới hỏi Khương Đào.

Chuyện đất ở đâu mà thuê giá ra sao vậy chú?

Ừ đất thì nằm ở khu giáp ranh địa bàn cũng tương đối phức tạp. chưa kể đến rất ít người qua lại nên thuê lại cũng chỉ để đó đâu làm được gì. còn giá cả thì đương nhiên là khá ổn với người trong ngành. Chủ yếu toàn đất sông đắp lên nền móng không chắc muốn mua lại xây dựng cũng không được. Ở Thiết Châu Long Hoa đấy. Đất đó có làm được gì.

Khương Đào lúc trước cũng định mua lại một vài mảnh đất cho mình để ở, nhưng sao khi xem xét thì cũng không biết mua về làm được gì. Còn thuê thì chẳng đem lại lợi ích nào hết mà còn tốn tiền hàng tháng. Nên cũng kể lại cho Thiếu Kiệt nghe.

Thiếu Kiệt ngẫm nghĩ một lúc mới nhớ ra Thiết Châu Long Hoa sau này trở thành nơi tập trung tất cả các loại vận chuyển hàng hóa đi tỉnh và khắp các nơi ở mới lóe lên một ý nghĩ nhìn Khương Đào.

Giờ nếu chú thuê lại toàn bộ số đất đó rồi cho cháu thuê lại với hợp đồng 30 năm chú đồng ý không?

Cái gì cháu thuê 30 năm. Cháu có điên không? đất đó làm gì bán hay làm ăn được gì đừng có dại.

Khương Đào lúc này cũng hoảng hốt nghe Thiếu Kiệt nói hăn đang ngồi cũng phải đứng bật dậy. Vì theo hăn nơi này không làm được gì mà chỉ có để đó mà thôi.

Chú có thể thuê được với thời gian đó hay không? được thì cháu thuê, lời lỗ ra sao thì cháu chịu. Chú lo lắng làm gì trả tiền mỗi tháng đành hoàn với chú thì năm năm ký lại hợp đồng một lần còn chú với nhà nước thì tùy chú. Sao chú cứ phải quan tâm thế nhỉ. Cháu bỏ tiền ra cháu không lo chú lo làm gì?

Thiếu Kiệt đã quyết định hăn thấy nơi đây là một nơi tiềm tàng mà hăn khai thác thì sẽ được lợi. Dù Khương Đào không chịu hăn cũng đốc thúc Khương Đào thuê được những nơi này.

Chỗ đó rộng lắm đó, phạm vi không nhỏ đâu cháu định muốn hết thật sao? thôi đừng chơi dại nữa bán nhà đó ôn thân.

Bán nhà bất quá ra đường ở chú nghĩ xem 30 năm lỗ thì ít nhất cháu cũng có 30 năm ở chỗ đó không lẽ bằng cháu không kiếm được tiền trong

30 năm sao.Chú cứ thuê đi, cháu ra tiền còn việc còn lại để cháu tính chú chỉ nhận tiền thuê hàng tháng lấy phần trăm được rồi. Giờ có thêm thu nhập không muốn đúng không?

Khương Đào suy nghĩ một lúc, hần thấy Thiếu Kiệt nói cũng đúng, hần là người bỏ tiền kinh doanh, hần không lo cho khoản tiền hần mất thì người ngoài như Khương Đào lại lo lắng là điều dư thừa.

Dù cho có thấy việc đó vô nghĩa nhưng với người kinh doanh thì chỉ cần một cơ hội nhỏ họ cũng có thể biến điều không thể thành có thể. Mà Thiếu Kiệt đã nói là sẽ làm hợp đồng mượn 30 năm, thì chắc chắn hần cơ sở dựa vào việc của mình.

Khương Đào biết Thiếu Kiệt không làm điều gì mà bản thân hần không nắm chắc nên đồng ý nói.

Được rồi chú sẽ làm giấy đề xuất việc thuê lại toàn bộ số đất trên. Nhưng mà đừng giữa đường rút lại là chú không chịu trách nhiệm nổi đâu. Mà sao người đi lấy đồ cho cháu lâu vậy? để chú đi hồi cho nhanh.

Bây giờ ngoài phòng bước vào Hà Vi đi cùng người cảnh sát lúc này nói

Tới rồi khỏi đi hồi này giờ hai người nói xấu gì mình không?

Ừ cô bé này cũng tham gia việc của thằng nhóc này nữa à.

Khương Đào thấy Hà Vi mới quay ra hỏi Thiếu Kiệt thì nhận được sự gạt đầu của Thiếu Kiệt. Hà Vi nghe thế cũng lên mặt với Khương Đào nói.

Chẳng lẽ không được có cần phải vậy không? thiệt tính khí như vậy làm sao làm việc lớn.

Cô nhóc này hay nhỉ dù sao chú cũng là sếp ở đây mà phải giữ chút mặt mũi chứ.

Người cảnh sát đứng cùng Hà Vi cũng nén cười, đây là lần đầu tiên hắn thấy sếp mình nhún nhường với mượn đồ của cơ sở cho người ngoài ngành mượn. Nhưng cũng thắc mắc nhiều dù sao nếu mất thì hắn không phải chịu trách nhiệm mà là Khương Đào.

Thiếu Kiệt nhìn lại đồng hồ trong điện thoại giờ là mười một giờ hơn. còn 2 giờ nữa là đi cùng Trịnh Chi Nên nói với Khương Đào

Thôi tạm thời cứ như vậy khi nào chú xin được xét duyệt thì liên hệ với cháu. Lúc đó bàn cụ thể sau. Giờ cháu có việc quan trọng hơn, còn mấy thứ này lúc nào xong việc thì sẽ trả chú sau.

Biết rồi nhớ trả là được mà. Không trả chú qua nhà lấy.

Đợi cho hai người rồi đi rồi người cảnh sát mới hỏi Khương Đào.

Cô bé ấy là ai mà sao có vẻ quen thuộc với mấy thiết bị bên cơ sở mình quá vậy sếp.

Khương Đào vừa đi vừa lắc đầu cảm thán nói.

cố bé đó hả bằng quân hàm của ta nhưng bên quân đội, hai đứa đó toàn những đứa không phải người đi chung với nhau.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 151: Cứ Đơn Giản Là Được

Theo địa chỉ lưu lại của Trịnh Chi, hai người Thiếu Kiệt và Hà Vi phải đến hơn 12 giờ mới tìm thấy. Gọi Trịnh Chi cũng dùng buổi trưa với hai người. Thiếu Kiệt chọn một nhà hàng gần đó.

Thấy Hà Vi đi theo Thiếu Kiệt Trịnh Chi cũng không dám thắc mắc dù sao những công tử nhà giàu có tiền đều có những bạn gái đi cùng thì không gì là hiếm. Huống chi là Thiếu Kiệt hẳn lại là một ông chủ mỗi tháng doanh thu cao ngất ngưỡng đó chỉ là trong lĩnh vực mà cô biết. còn chưa kể cô không biết đến những công ty bộ phận của hắn ra sao.

Cả ba người ngồi xuống ở một bàn trong nhà Hàng. Sau khi đã gọi món xong Thiếu Kiệt mới nhìn Trịnh Chi nói.

- Từ sáng tới giờ bọn người kia có gọi điện thoại cho chị lại không? hay là mọi thứ vẫn không có thay đổi gì.

- Không từ lúc sáng,sau khi em gọi tới giờ thì mọi thứ vẫn bình thường. Không có gì phát sinh hết. Nhưng mà có chuyện gì vậy Thiếu Kiệt.

Thiếu Kiệt gật đầu, hắn chỉ lo lắng nhưng sắp xếp của hắn bị đối phương biết được mà thay đổi giữa chừng nên tư thái cũng nhẹ nhàn hơn một ít.

- Như thế thì khá tốt. Đối phương có thể nguy hiểm hơn nhiều so với dự định ban đầu nên có chút thay đổi. Để bảo đảm an toàn cho chị và không bị chúng uy hiếp thì Hà Vi sẽ đi cùng chị còn tôi sẽ quan sát từ xa.

Trịnh Chi bây giờ trong lòng cũng có chút lo sợ, cô nghe hẳn đánh giá về những người kia làm cô cảm giác có chút không an toàn. Nhưng sau khi nghe đến Hà Vi sẽ đi cùng cô thì cũng lo lắng nhìn Hà Vi.

Bởi tâm lý ai cũng thế không khác gì cô, trong một chuyện quan trọng thường là nam giới sẽ là người có quyết định chính xác hơn. Chưa kể là người đàn ông họ có đủ niềm tin để người phụ nữ có cảm giác an toàn, Cho dù Thiếu Kiệt có còn nhỏ tuổi nhưng hẳn tính ra vẫn là người đảm đương chính của công ty.

theo như cô được biết từ Lâm Vũ và Chu Tường thì hẳn cũng không phải như những gì có thể đánh giá từ bên ngoài. Thấy ánh mắt lo ngại nghi ngờ, đánh giá của Trịnh Chi nhìn Hà Vi hẳn cũng nhẹ cười trấn an.

- Chị cứ yên tâm Hà Vi không những vấn đề tâm lý hay tố chất thì Chị chắc chắn không bằng chưa kể Hà Vi còn là người giỏi võ và xuất thân từ quân đội nên Hà Vi sẽ bảo đảm an toàn cho chị. Với những người kia đã sắp xếp thời gian trùng khớp với việc Lâm Vũ đi học chứng tỏ họ đã có tính toán cả rồi, nếu tôi đi cùng chị chắc chắn sẽ dẫn đến nghi ngờ.

Trịnh Chi nghe thiếu kiệt nói Hà Vi xuất thân từ quân nhân nên cũng có phần nào nhẹ nhõm đi ít nhiều.

Khi giao tiếp với mọi người nếu biết bạn là người đặc thù như quân đội xuất ngũ hoặc cảnh sát đang thi hành nhiệm vụ mặc thường phục. Người dân thường giúp đỡ bạn một cách nhiệt tình nhưng đó chỉ là ở thời điểm này. Còn những năm sau thì việc này có chút khó khăn.

- Vậy cũng được, nhưng mà những người đó có cần phải làm việc này quan trọng quá như thế hay không? Lần trước họ cũng đâu có làm như thế?

Trịnh Chi thắc mắc, theo cô thấy việc lần này những người kia tại sao lại làm ra nhiều vấn đề không cần thiết như thế. Hà Vi lúc này mới suy nghĩ một lúc lâu rồi nói ra.

- Có thể người còn chưa bị phát hiện kia cảm thấy chị có điều gì đáng ngờ. Hoặc họ đã chuẩn bị việc này trước đó nhưng không làm chẳng. Theo mình nghĩ rất có khả năng là họ định bày ra bố cục như thế này từ trước khi gặp chị ta, mục đích chính là lấy tài liệu. Nhưng không ngờ lại phát hiện Trịnh Chi nên mới đưa chị ra làm con mồi.

- Điều này rất có thể xảy ra. cũng may mình nói Chu Tường đổi hệ điều hành linux vào máy của hắn. không thì chắc lần này không ổn rồi.

Thiếu Kiệt vừa gật đầu vừa trả lời lại cho hai người trước mặt nói, Vì không hiểu lắm về máy vi tính nên Hà Vi ngạc nhiên hỏi.

- Ủa? không phải hệ điều hành windows sao lại là li gì nút nữa?

Hai người nhìn Thiếu Kiệt làm hắn cũng cười. Giờ hắn mới nhớ hệ điều hành mà hắn nói ra không phổ biến với những người bình thường vì phần khá khó để sử dụng. Và phải có kiến thức chuyên môn nhất định không như Hệ điều hành windows thông thường.

Trên thế giới có rất nhiều hệ điều hành, trình điều khiển khác nhau. Điển hình thông dụng nhất là windows mọi người vẫn dùng Hà Vi vừa nói. tiếp Đến là IOS được ứng dụng trên những sản phẩm của Apple như điện thoại của mình đang dùng. Nhưng Linux có tính năng bảo mật cao hơn những hệ điều hành khác nhiều bởi khởi động vào được máy chỉ toàn sử dụng code nếu không phải người chuyên môn sẽ rất khó.

Hà Vi mới lúc này mắt sáng lên, vì không ích phim có những cảnh như thế nên mới nói ra ý nghĩ chợt loé lên trong đầu mình.

- Cái này mới biết à. giống mấy người trên phim hay gõ một cái màn hình đen thui chạy mấy cái chữ nhỏ xíu trên trong phim đấy hả.

- Ừ giống vậy đó. bởi thế ít người sử dụng đa số là người chuyên môn thôi.

Thiếu Kiệt trả lời xác nhận vì theo bố cục mà nói linux tuy ra sau nhưng nó được bảo mật khá tốt người nào sử dụng tốt linux luôn có tố chất và độ chuyên nghiệp riêng của mình.

Bây giờ nhà Hàng mới đưa lên các món ăn Thiếu Kiệt đã gọi. Trịnh Chi sau một lúc nghe Thiếu Kiệt hẳn nói, Cô cũng hiểu mình chỉ là mồi nhử tạm thời trong chuyện này.

- Vậy được rồi vậy lát chị phải làm gì? giờ chị còn chưa định hình được là sẽ phải ra sao.

Không cần phải làm gì hết cứ như lần trước là được. Còn nhưng việc tiếp theo thì chị cứ để Hà Vi ứng biến là được. Em sẽ ở chỗ xa mà quan sát. Với lại nếu họ có gọi đến chị cứ đến điểm hẹn nhưng kiếm chỗ nào đó như quán cafe hay là nơi công cộng nào đông người mà gọi họ ra. Hà Vi một bên đang gấp đồ ăn cũng dừng lại hỏi Thiếu Kiệt.

- Nếu họ không chịu thì sao với mình lấy thân phận như thế nào để gặp những người kia.

- Ừ đúng rồi Hà Vi đi cùng chị phải nói sao?

Thiếu Kiệt lúc này mới trầm ngâm một lúc vừa ăn một chút rồi mới trả lời hai người.

- Hà Vi là nữ nên chuyện này cũng dễ đối phó. Nói nhà gần phòng trọ gửi nhờ Hà Vi vì không ai trông coi, nên chị dẫn theo là được. Không quan trọng đâu, nếu em đi thì họ còn nghi ngờ chứ Hà Vi thì sẽ không.

Thiếu Kiệt hẳn lại tiếp tục dùng đồ ăn trên bàn, căn bản đối với hẳn việc này đã xong chỉ cần đợi đến thời điểm thích hợp mà làm việc thôi. Hà Vi cười cười lắc đầu trêu ghẹo Thiếu Kiệt.

- Ủ. chuyện này quyết định như vậy. Đôi khi không hiểu sao đàn ông lại có thể cứ cho bọn này là nữ nên cũng chẳng đề phòng. Nên việc này bạn là người được lợi rồi đấy.

Lời Hà Vi nói không sai, việc này thường xuyên xảy ra trong xã hội. Người đàn ông luôn ở thế chủ động, nhưng họ quên đi rằng một khía cạnh nào đó phụ nữ vẫn vượt trội hơn hẳn. Điều đó được thấy rất rõ trong xã hội hiện đại.

Một người thanh niên đi xin việc với một người phụ nữ đi xin việc cho dù người thanh niên có tốt thế nào nhưng rất dễ bị từ chối. Còn người phụ nữ khi đã đi xin việc thì họ đều rất nhanh tìm được công việc phù hợp với mình.

Suy nghĩ một lúc Trịnh Chi thấy những điều Hà Vi nói, cũng khá đúng nên cũng gật đầu vui vẻ chấp nhận phương án đơn giản nhất mà Thiếu Kiệt đưa ra.

- Ủ. Chị sẽ ứng biến chuyện này. Chắc không sao đâu nhĩ.

- Chị cứ an tâm những thứ nào càng đơn giản càng tốt đừng quá cầu kỳ phức tạp rồi lại rồi trong một mớ hỗn độn không chắc chắn. Cứ đơn giản hóa mọi vấn đề là được.

Thiếu Kiệt chỉ chợt nói ra những gì hẳn thấy là cần thiết. Nhưng hẳn không ngờ câu nói này của mình được Trịnh Chi nhớ lấy mà làm phương châm cho công việc sau này.

Bây giờ điện thoại của Thiếu Kiệt mới nhận được tin nhắn với nội dung

Ở Dưới đây địa chỉ họ đưa không đúng giờ mọi người đang quay về sớm nhất cũng là 4h. Cũng may là tiền cọc đã nhận một ít không thì lần này bị chơi chết rồi.

Thấy thế Thiếu Kiệt cũng mỉm cười, nếu quả thật phía Trương Hào mà có người lắp đặt tiệm net thật, thì nhóm người bên kia cũng chịu bỏ tiền vốn lớn đây dù hẳn đã dự liệu được Trương Hào lần này đi sẽ không công mà về. Nếu đúng là vậy thì sớm nhất thì hẳn phải về tới Lưu Minh cũng 7 giờ tối. Như thế mọi chuyện đã xong.

Nhắn tin lại với nội dung mọi thứ đã chuẩn bị xong chỉ còn đợi thả lưới nữa thôi. Cứ từ từ không cần phải gấp chắc Chu Tường thế nào cũng dậy khi hẳn về tới nhà.

Đưa điện thoại của mình cho Hà Vi xem, cô nàng cũng gật đầu ba người vừa ăn vừa bàn bạc một số trường hợp xảy ra cho chu toàn. cả ba sau khi ăn xong mới ngồi uống nước đợi bọn người kia liên hệ.

Thời gian đợi chờ trôi qua khá chậm nhất là Hà Vi cứ một chốc lại nhìn vào màn hình điện thoại nên cô cảm giác khác lâu. Như thay vào đó Thiếu Kiệt ngồi lại kể những câu chuyện hài hước mà hẳn đã được đọc, đối với hai người ngồi trước mặt thì những câu chuyện này tuyệt đối mới mẻ, đem lại cảm giác thích thú nên có phần quên đi căn thẳng.

Ngay lúc cả ba người không chú ý nhất thì điện thoại của Trịnh Chi đang đặt trên bàn vang lên kéo mọi người thoát khỏi những thư thái trước đó.

Cầm tay nhận cuộc gọi mở loa ngoài lên Trịnh Chi nói.

- Alo! tôi nghe! giờ tôi phải gặp các anh ở đâu đây?

Phía bên kia điện thoại vang lên tiếng người thanh niên nói

- Chị bây giờ đến địa chỉ tôi sẽ nhắn tới nhớ có mặt đúng giờ. Tôi không có thời gian đợi chờ chị.

- Được rồi anh cho tôi cái địa chỉ đi. Mà các anh đã chuẩn bị cho tôi giấy nợ số tiền còn lại chưa? Sau chuyện này tôi không muốn dính dáng gì tới

các người nữa.

Bên kia vang lên một tiếng cười mới đáp lại lời Trịnh Chi.

- Cô yên tâm! mọi thứ cô muốn sẽ có được. Sau lần này thì bye bye đường ai nấy đi cô không liên quan gì đến bọn tôi, tôi cũng chẳng biết cô là ai.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 152: Dục Cầm Cố Túng

Khâu lâu sau Trịnh Chi nhận được một tin nhắn bao gồm nội dung địa chỉ nơi mà cô sẽ giao dịch với nhóm người kia. Ba người cũng rời khỏi nhà hàng đi đến địa chỉ mà họ đã gửi.

Tới gần nơi giao dịch Thiếu Kiệt mới nói với hai người Trịnh Chi và Hà Vi.

Mình sẽ ở bên ngoài cho đến khi những người đó vào gặp hai người. nhớ chọn chỗ ngồi để mình thấy được các bạn bây giờ Chị gọi điện cho họ đi.

Trịnh Chi lúc này mới lấy ra điện thoại trong túi xách của mình. gọi vào số máy mà đã liên hệ với cô. Rất nhanh chóng phía bên điện thoại vang lên giọng nói.

Cô tới chưa? sao tôi không thấy cô?

Tôi đang ở gần đó nhưng tôi muôn đổi địa điểm lần trước các anh hẹn tôi ở chỗ khá vắng người lần này tôi không an tâm. Nên các anh phải ra quán cà phê gần đó nơi đông người tôi mới giao dịch.

Nghe theo lời Thiếu Kiệt, Trịnh Chi vừa gọi điện vừa đi vào trong quán cà phê cùng Hà Vi. Từ bên kia điện thoại vang lên giọng phấn nộ.

Cô đùa với tôi đấy hả. Sao cô dám tự tiện thay đổi nơi hẹn. Cô có tin là tôi sẽ đem chuyện cô thiếu nợ của tôi rồi đánh cắp dữ liệu cho công ty cho tôi hả cô phải đến đây ngay.

Trịnh Chi lúc này thấy Hà Vi ra hiệu bình tĩnh cũng nghiêm nghị nói.

Không! Cùng lắm thì lát nữa tôi sẽ đem việc này báo công ty muốn xử lý thế nào thì công ty quyết còn tiền thiếu các anh coi nhưng các anh có thừa đi nữa cũng không đòi lại được giờ tôi chẳng còn gì

người đang nói chuyện với Trịnh Chi qua điện thoại cũng âm trầm. Hãn không ngờ cô lại hành động như thế này nên suy nghĩ một lúc mới nói.

Cô Giỏi lắm cô không sợ tôi cho người bắt người nhà cô hay là bắt cóc cô à.

Các anh dám! nếu các anh có thuê người giết tôi hoặc người thân ra uy hiếp tôi thì tôi sẽ đưa chuyện này lên cảnh sát tới cùng. Việc đồng ý giao dịch là tôi đã quá nhân nhượng tôi không ngu ngốc để các anh dấn vào đường cùng rồi bị hại nữa đâu.

Hà Vi ngồi bên cạnh Trịnh Chi ra vẻ gật đầu đưa tay lên làm thành dấu hiệu ok. Bên kia điện thoại giọng điệu tức giận. Hãn định nói điều gì đó xong lại im lặng cúp máy. Trịnh Chi lúc này cũng giật mình, tâm trạng lo lắng tưởng chừng như những người này sẽ không bỏ qua cho cô thì Hà Vi bên cạnh nói.

Chị đừng lo họ không dám đâu! vừa mất tiền vừa bị dính dáng tới pháp luật hơn nữa lại là trọng tội không ai ngu lại muốn như thế đâu họ sẽ gọi lại.

Nghĩ cũng đúng nên Trịnh Chi tạm thời bình tĩnh lại đôi chút cô hiểu số tiền 50 triệu cũng không ai ngu ngốc mà lại để mất đi chưa kể cô còn có thể dính dáng tới cách bên pháp luật liên quan.

Trịnh Chi an lòng đôi chút, vì giờ cô cũng không sợ việc này cho lắm, Thiếu Kiệt hãn đã sắp xếp việc này nếu có gì bất trắc xảy ra hãn có thể lo được. Dù sao người kinh doanh lúc nào cũng có chút gì đó gọi là quan hệ

mà Chu Tường đã nói với cô cứ an tâm mà làm mọi thứ phía sau có Thiếu Kiệt lo từ cảnh sát tới hắc bang nên cô cũng an tâm.

Ai lại không muốn mình có chỗ dựa vững mạnh, Phải biết Thiếu Kiệt quan hệ thế nào tuy không biết những mối quan hệ đó sâu như thế nào nhưng chỉ cần biết một chút là đủ. Đôi khi biết nhiều thứ quá của người chủ mình cũng là điều không tốt. Trịnh Chi khi thấy những cao tầng làm dưới Thiếu Kiệt cứ ung dung làm việc mà không gặp trở ngại nào nên nhận định đa phần là hắc chống lưng cho những người này rất lớn.

Giờ còn có cả người quân đội là Hà Vi tham gia vào việc của cô thì Trịnh Chi càng hiểu thêm thế lực đằng sau Thiếu Kiệt không phải đơn giản. Nhưng đó chỉ là suy nghĩ của cô còn Thiếu Kiệt hẳn chỉ là mượn người và thao tác một chút lẫn nhau giữa các bên chứ không tham gia nhiều như nhận định đó.

khoản chừng năm phút sau. Trịnh Chi lúc này cũng có một chút sốt ruột. thì điện thoại của mình lại vang lên, bây giờ người kia gọi đến với giọng điệu nhân nhượng.

thôi được rồi cô đang ở đâu tôi sẽ tới! Khôn hồn thì cô đừng có làm gì không thì đừng trách.

Trịnh Chi hiện tại cũng nhẹ nhõm nói ra địa chỉ của mình. Hà Vi lúc này không nhìn thấy Thiếu Kiệt đâu nhưng cô biết chắc hẳn đang đứng ở đâu đó quan sát mọi việc. Hà Vi mới gửi tin nhắn cho Thiếu Kiệt.

Bọn người đó đã đồng ý thay đổi địa điểm. Bọn bên ngoài quan sát nhé.

Thiếu Kiệt lúc đang ở bên ngoài nhận được tin nhắn cũng không nói gì. Hẳn đang đứng ở một nơi gần đó. Dưới cái trời nắng của buổi trưa không ai lại đứng ngoài trời, chẳng khác nào lạy ông tôi ở bụi này nên việc tìm một nơi mát mẽ, có thể quan sát được người ra vào quan là điều cần thiết.

Hắn lựa chọn cho mình một nơi đứng khá xa quan cà phê nơi mà Nhã Oanh cùng Hà Vi đang ngồi.

Nơi này là một cái cửa hiệu đang đóng cửa bên ngoài có treo cái bản vừa tầm mắt, Cửa hàng đóng cửa nghỉ trưa 3h mở cửa lại. Việc đóng cửa như thế làm vai người xe ba gác tụ lại cùng nhau trước mái hiên giải trí hoặc nghỉ ngơi.

Gần đó có một nhóm người đang cùng nhau đánh bạc, Thiếu Kiệt đứng lại gần ra vẻ xem họ chơi. Bởi không chỉ hắn mà có vài người cũng thế, đứng bên ngoài dòm vào xòng mách nước. Đa phần là họ đánh điểm trả tiền nước là nhiều. Nên cũng không quan trọng ăn thua, việc người ngoài có mách nước hay không họ không quan tâm. Vì mọi người đều có vẻ quen biết cùng là dân chạy chở hàng thuê với nhau.

vì chọn lựa gần nơi tương đối gần với điểm hẹn nên chỉ trong một khoản thời gian ngắn. Thiếu Kiệt vẫn thấy được một người đàn ông trên lưng đeo một ba lô mặt bịt kính khẩu trang đi với quần jean áo phông xanh từ trong một con hẻm gần đó. Nếu tính theo như địa chỉ mà họ đã đưa thì con hẻm thuộc số hẻm trên địa chỉ mà Trịnh Chi nhận được. Biết là người đó đi về hướng quán phê của Hà Vi và Trịnh Chi đang đợi. Thiếu Kiệt cũng không dám chắc người này có đúng là đối tượng mà sẽ giao dịch hay không nên đợi chờ theo dõi hành động của hắn.

Thấy người đàn ông đến trước quán bắt đầu quan sát chung quanh xem mọi thứ đều ổn. Thiếu Kiệt cũng vờ như chăm chú vào trong xòng bài. Đợi một lúc sau thấy không có gì khả nghi lúc này người đàn ông mới bước vào quán.

Đợi cho người đàn ông đi khuất hẳn Thiếu Kiệt mới rời đi, tiến về một con hẻm khá xa rồi cởi áo khoác của mình đang mặc thay bằng chiếc áo sơ mi tay dài có cổ mà hắn chuẩn bị sẵn ở trong ba lô.

Hà Vi ngồi cũng Trịnh Chi đang ngồi trong quán cà phê chăm chú vào chiếc điện thoại. Người đàn ông thấy Trịnh Chi và Hà Vi ngồi cùng một chỗ, cũng ngừng lại đôi chút sau đó mới tiến về phía hai người ngồi xuống trước mặt.

Chỉ vừa ngồi xuống hẳn đã nhìn Trịnh Chi chỉ tay về Hà Vi hỏi

Cô bé này là ai nữa, không phải tôi nói có đi một mình sao. Cô làm trái điều kiện nhiều thứ rồi đấy.

Hà Vi cũng nhìn lấy người đàn ông cô đánh giá đôi chút rồi nhìn Trịnh Chi giả vờ nói.

Anh này bạn trai chị à sao lại đeo khẩu trang thế hai người hẹn hò mà lại phải mang cả khẩu trang sao.

Người Đàn ông lúc này cũng ngờ người vì câu hỏi của Hà Vi. Hẳn nhìn Trịnh Chi như cần lời giải đáp.

Cô bé đối diện phòng trọ mẹ cô bé đi làm không ai trông coi gửi tôi trông hộ. Mà hôm nọ đã hứa giờ để cô bé ở nhà một mình cũng không an tâm nên dẫn theo.

Lượng lự một lúc như muốn đánh giá điều gì đó. Hẳn mới hỏi Trịnh Chi.

Nó sao lại không đi học mà nhà người ta phải gửi cô. Cô định gài bẫy tôi phải không?

Trịnh Chi lúc này cũng giả vờ hẳn học nói.

Con nhỏ học buổi sáng, mà anh nên nhớ rõ ai gài bẫy ai bản thân anh gài tôi vào vụ này giờ còn lý do muốn không giao dịch thì thôi. Về!

Tuy nói đây là kịch bản của Thiếu Kiệt biên soạn lên như Hà Vi cũng ngạc nhiên không kém vì cô thấy cảm xúc của Trịnh Chi bây giờ rất thật.

Hà Vi mới giả vờ ngỡ ngác nói.

Ừa không phải Anh hẹn chị sao? Anh mới tới chị lại kêu về, về nhà giờ có cái gì vui đâu thôi đi siêu thị đi.

người đàn ông khi thấy Trịnh Chi hành động như thế có cảm giác không phải giả nên ngăn lại nói.

Được rồi Cô ngồi xuống đi! xem như lần nay là lần cuối cùng.

Hà Vi cũng Trịnh Chi nghe thế cũng mừng thầm trong lòng. Hai đều cảm thấy một nước đi này của Thiếu Kiệt rất là tinh vi một chiếu dục cầm cố túng như thề mà từ từ đưa đối phương vào vòng tròn mà hãn sắp xếp.

Trịnh Chi cũng trả lời như không quan tâm.

xong chuyện này nữa thôi! tôi cũng chẳng cần gặp lại anh.

Bây giờ người Đàn ông mới mở khẩu trang tháo bỏ ba lô trên lưng xuống. Hà Vi nhanh chóng ghi nhớ lấy khuôn mặt của hãn. Lúc này Trịnh Chi cũng ngồi xuống. Từ Trong ba lô hãn lôi là một chiếc máy tính xách tay bắt đầu mở nguồn điện lên.

Lúc này Thiếu Kiệt mới từ bên ngoài bước vào quan ca phê với một chiếc áo mới. Nhìn quanh một lúc hãn tìm cho mình chỗ ngồi gần với Hà Vi và Trịnh Chi. Mới đầu hãn ngồi ở hướng cùng chiều với người đàn ông nhưng lại đổi chỗ đối diện.

Người phục vụ nhanh chóng có mặt hỏi người đàn ông ngồi cũng bàn với Hà Vi và Trịnh Chi gọi đồ uống gì. Sau khi ghi lại xong thì hướng về phía Thiếu Kiệt, kèm theo đó là một cái thực đơn đồ uống.

Không cần lựa chọn nhiều Thiếu Kiệt nói với người phục vụ lấy cho một ly cà phê sữa. chưa dừng lại đó khi người phục vụ định quay đi thì hãn hỏi.

Em ơi cho anh hỏi ở đây mình có wifi không em?

Người phục vụ cũng gật đầu đọc lấy mật khẩu wifi cho Thiếu Kiệt điền vào điện thoại. Thật sự thì Thiếu Kiệt không chủ yếu là wifi của quán cà phê mà hắn muốn cho người đàn ông kia nghe được mật khẩu. Để xem hắn có đăng nhập và gửi đi tài liệu được nhận từ Trịnh Chi hay sẽ giữ lại cho chính mình sử dụng.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 153: Tay Sai

Cho đến Khi người Phục vụ mang lên thức uống lúc này Thiếu Kiệt trong tay vẫn cầm lấy điện thoại hướng camera phóng thật to chụp lấy chân dung của người đàn ông đó.

Đợi máy mở xong rồi Người đàn ông lúc này mới nói với Trịnh Chi

Cái ổ cứng đâu? đưa đây tôi kiểm tra.

Trịnh Chi bây giờ bình tĩnh hỏi ngược lại người đàn ông ngồi trước mặt mình không hề lo sợ. Bởi cô Biết thiếu Kiệt đang ngồi sau lưng mình. Cảm giác an toàn của Hà Vi và Thiếu Kiệt mang lại cho cô sự tự tin lúc này.

Xin lỗi giấy nợ của tôi đâu? Anh chưa đưa giấy xóa nợ cho tôi, mà anh đòi lấy cái ổ cứng việc này không khả thi à

Nhìn Trịnh Chi một lúc người đàn ông mới lấy ra một tờ giấy đưa cho Trịnh Chi. Kiểm Tra tờ giấy không có gì sai sót, lúc này Trịnh Chi mới đặt xuống một ổ cứng được lôi từ trong túi xách mình ra để trước mặt của hắn rồi nói.

Tôi về chuyện của tôi ta đã xong, Kết thúc! Sau này đừng có làm phiền đến cuộc sống của tôi.

Vừa đứng lên Trịnh Chi bị người đàn ông kia ngăn lại.

Cô từ từ ngồi đó đi đợi tôi kiểm tra cái đã. Việc này không đơn giản cô nên đợi tôi kiểm tra xong rồi muốn đi hay ở la việc của cô.

Nghe người đàn ông nói thế Trịnh Chi ngồi xuống lại bên cạnh Hà Vi.

Thiếu Kiệt lúc này mới ngồi bấm điện thoại đi. Người nhận là Tước Phàm với nội dung.

Anh tước cho một vài người đến quán cà phê tại địa chỉ này theo dõi người đàn ông này giúp em.

Gửi đi dòng tin nhắn Thiếu Kiệt giả vờ đứng lên bước về quầy tính tiền trong lúc đi hăn cố tình nhìn vào màn hình máy vi tính xách tay của người đàn ông, Khi đến gần người nhân viên đứng ở đó hăn hỏi.

Em cho anh hỏi nhà vệ sinh ở đâu thế?

Hành động của Thiếu Kiệt rất đơn thuần cả ba người ngồi gần hăn cũng nghe được câu hỏi của hăn với người nhân viên. Thiếu Kiệt được hướng dẫn vào trong phòng vệ sinh gần đó. Hăn lấy điện thoại ra gọi đi cho Tước Phàm. Đợi cho điện thoại có tính hiệu bắt máy.

Alo! Tước Phàm anh nhận được tin nhắn em chưa thế?

Ừ anh cho người qua đó rồi vừa đi chắc cũng nhanh lắm tầm 10 phút mới tới.

Thiếu Kiệt im lặng tính toán. Dựa trên việc giải nén tập tin với xem sơ lượt các thứ cũng được 15 phút như thế là đủ rồi.

Ừa mà có chuyện gì mà nói bọn anh theo dõi người này vậy có việc gì lớn không, cần thì bọn anh bắt đem về luôn.

Cứ quan sát trường hợp bất khả kháng thì tính sau. Ủa mà sao anh lại hỏi vậy thế? bộ người đi lần này người quen à.

Tước Phàm mới cười cười nói bên điện thoại.

Thế Long với Ngọc Hồ dạo này không có đánh nhau gì hết nên rảnh rồi vừa thấy tin nhắn hai thằng cha đó xung phong đi rồi.

Ừ như thế cũng được có gì em liên hệ với hai người đó vậy!

Nói rồi Thiếu Kiệt giả vờ rửa tay rồi quay lại bàn của mình cũng không quên ghé quầy thanh toán tiền trước. Vì lúc qua về bàn phải đi ngang qua nơi của Hà Vi và Trịnh Chi nên hẳn nhìn rõ ràng màn hình của người đàn ông kia vẫn là hiện thị khung nhắn với dòng chữ đang kiểm tra file khá rõ ràng.

Thấy được điều đó Thiếu Kiệt biết người này là làm việc theo lệnh của người khác. Mà điều này cũng đúng thôi việc như thế này thì làm sao có thể để một người có thể thấy rõ thân phận mình được chứ. Nhưng xác định điều đó đã là quá đủ với Thiếu Kiệt.

Hà Vi lúc này thấy Thiếu Kiệt đi ra giả vờ gật đầu. Bước về phía chỗ của mình vừa ngồi xuống đợi một lúc không lâu thì Thế Long bước vào quán cà phê Thiếu Kiệt ha hiệu vẫy tay.

Thế Long lúc này cười cười nói với Thiếu Kiệt.

Sao hôm nay rảnh rồi gọi anh ra đây uống cà phê vậy?

Việc Thế Long vào quán cà phê cũng làm cho người đàn ông chú ý nhưng thấy Thế Long ngồi xuống nói chuyện với Thiếu Kiệt mới tiếp tục thao tác trên máy tính của mình. Thiếu Kiệt cũng giả vờ trả lời lại. Hai người lúc này như hai anh em ở xa lâu ngày gặp nhau.

Có gì đâu hôm nay đi công tác ghé Lưu Minh thăm anh thôi

đợi cho người đàn ông thôi chú ý hai người Thiếu Kiệt mới nói nhỏ với Thế Long.

Anh vào đây còn anh Hồ bên ngoài à? Sao hôm nay lại làm chuyện này? rảnh quá không việc gì làm à.

Ừ anh em bên ngoài với Ngọc Hồ rồi anh không tin đi năm người không theo dõi được hẳn. Đạo này bọn anh toàn giám sát người của Cửu Hùng lại không có đánh nhau tranh giành địa bàn, Nên nhẹ nhàng quá cũng chẳng có gì thú vị.

Thiếu Kiệt cũng gật đầu. bây giờ mới lấy ra cái điện thoại ghi vào đó một dòng tin nhắn. Xong để lên bàn đưa về phía Thế Long.

chuyện này nhớ đừng để hẳn phát hiện ra, nếu có thời điểm thuận lợi thì bắt hẳn về em sẽ có cách giải quyết.

Thế Long lúc này cũng nhíu mày nhìn Thiếu Kiệt sau đó nói nhỏ.

Chuyện này nghiêm trọng không? được anh cho người theo hẳn bắt lai luôn.

Anh cứ từ từ chuyện này không thể vội cái quan trọng là giữ Laptop với ổ cứng nguyên vẹn về cho em là được. Chẳng qua bọn này khá tỉ mỉ trong việc trao đổi đồ này, Người kia cũng chỉ là tay sai thôi. Một là hẳn sẽ phải gửi đi tập tin nếu có thì hẳn sẽ mất thời gian lâu hơn ở quán còn nếu không thì sẽ nhanh hơn và bắt buộc hẳn phải đưa máy tính và ổ cứng đó cho người nào khác, Đó chính là điều em muốn quan tâm.

Thiếu Kiệt vừa nói nho nhỏ với Thế Long vừa đủ hai người nghe. Thế Long lúc này người phục vụ lại thấy mặt Thế Long hẳn cười lớn nói người phục vụ.

Thôi anh không uống với bọn anh đi bây giờ, thằng em anh lên chơi ít nhất phải đi uống vài chai chứ ca phê cái gì. Thôi được rồi tính tiền đi em.

Hà Vi thấy Thiếu Kiệt với Thế Long diễn kịch như thế cũng bó tay với hai người. Người phục vụ định trả lời thì Thiếu Kiệt nói.

Khỏi anh ời biết thế nào cũng đi nhậu nên tinh tiền rồi. Giờ đi luôn hay sao?

Đi luôn chứ đợi gì nữa? Đợi quán đuổi à. Nó ngồi nữa lấy tiền chỗ ngồi nó cho anh.

Thế Long cũng không quên chọc ghẹo người phục vụ. Nhưng thấy hân vui vẻ Người phục vụ cũng cười. Thiếu Kiệt lúc này mới đứng lên khoác ba lô lên vai cùng Thế Long đi ra cửa.

Thấy Thế Long ồn ào người đàn ông đang ngồi thao tác cũng nhú mào khó chịu ra về bị làm phiền Trịnh Chi lúc này mới hồi thức.

Ông nhanh đi tôi còn phải về cơ nước chuẩn bị chiều tối đi làm nữa không lẽ phải ngồi đợi ông tới chừng nào.

Cô từ từ năm phút nữa thôi là xong rồi.

Trịnh Chi lúc này cũng thờ dãi nhìn người đàn ông đang ngồi trước mặt nói.

Tôi chả hiểu mấy cái này có ít lợi gì, mà mấy người lại bỏ ra số tiền lớn như thế để đổi cơ chứ. Ngoài những chữ số trên đó tôi chẳng hiểu nó là gì.

Cô thì biết cái gì công ty cô được như ngày hôm nay cũng là nhờ những thứ này đấy. Đúng là đang cầm trong tay tiền mà không biết.

Hà Vi lúc này cũng thắc mắc cô không hiểu, tại sao Thiếu Kiệt lại giao dịch với những người này một tập tin quan trọng khiến hân có thể trở thành giàu có.

Nhưng sau khi suy nghĩ thì cô cảm thấy có đưa đi những tập tin này Thiếu Kiệt cũng không ảnh hưởng gì bởi hẳn là người tạo ra nó nên việc hủy nó đi cũng là việc có thể nằm trong tầm tay.

Tôi chẳng thấy có gì thú vị hết đi lấy của người khác làm của mình không bao giờ tồn tại đâu.

Hà Vi lúc này mới giả vờ nói vào.

Như thế là ăn cắp không tốt đâu.

Người đàn ông lúc này cũng đen mặt lại tức giận trả lời.

Hai người có im chút cho tôi làm việc được không hay muốn ngồi ở đây tới tối sao. một chút nữa mà bên kia xác nhận đúng thì hai người muốn đi đâu thì đi.

Thiếu Kiệt và Thế Long rời khỏi quán cà phê đến một chỗ vắng người nơi đó có cả Ngọc Hồ và ba người còn lại. Sau khi tụ họp đầy đủ lúc này Thế Long mới hỏi Thiếu Kiệt.

Bọn người này định làm gì? Anh thấy cô bé hôm nọ trong bệnh viện cũng tham gia vào à.

Ừ chuyện này là do một số người muốn lấy đồ từ công ty của Trương Hạo hẳn thì bặn mà anh cũng biết rồi thật chất những công ty đó là của em. Em muốn xem người nào đứng sau chuyện này nên cứ cẩn thận. Bọn người này không vừa bày ra một cái bố cục thâm sâu lắm.

Hắn trả lời Thế Long rất nghiêm túc. Nếu lúc này mà người kia hẳn không thấy đoạn tin nhắn thì chắc chắn vẫn để mọi người đi theo dõi và chắc chắn bắt tên đó về hỏi xem mục đích của hẳn là gì. Giờ biết hẳn chỉ là tay sai thì Thiếu Kiệt càng phải cẩn trọng.

Đang nói chuyện với Thế Long và Ngọc Hồ hẳn không để ý được sau lưng mình nên Ngọc Hồ mới ngạc nhiên nói với hẳn

Hai cô gái đi ra rồi kìa! anh em chuẩn bị đi chắc chắn tên đó sẽ nhanh chóng rời đi thôi việc còn lại em cứ để bọn anh lo còn những việc khác cứ yên tâm.

Vâng! giao lại cho các anh có chuyện gì thì gọi cho em gấp! Em sẽ tới ngay.

Bây giờ Hà Vi và Trịnh Chi rời khỏi quán cà phê khi người đàn ông cho phép. Thiếu Kiệt cũng không ở lại chuyện này chỉ có thể để cho mọi người trong Xuân Nghĩa Bang theo dõi họ có nhân lực hơn là Thiếu Kiệt hẳn. Giờ hẳn còn phải giải quyết một số việc của Chu Tường và tìm ra người còn lại đang ẩn núp trong công ty.

Đợi cho đến khi rời xa trục đường này Thiếu Kiệt mới hỏi Trịnh Chi.

Chuyện này chỉ mới bắt đầu giờ chị thoát khỏi nó rồi nợ cũng không còn. Trạng thái có thể tốt hơn rồi đấy nhưng em khuyên chị nên đổi chỗ ở sẽ tốt hơn. Những người này cũng không biết là ai chỉ nhận dạng được một tên làm việc cho bọn hẳn thôi.

Ừ để chị thu xếp dọn nhà. Nhưng chắc cũng phải đầu tháng. Với lại phải báo với chủ nhà nữa.

Hà Vi lúc này cũng ngạc nhiên sao cô lại không dọn đi trong lúc này mà lại để lâu như thế, tính ra thì điều này hoàn toàn không phù hợp. Nên mới hỏi Trịnh Chi.

Ừ sao không dọn luôn bây giờ mà phải tới đầu tháng?

Trịnh Chi lúc này cũng ngại ngại nhìn Thiếu Kiệt nói nhỏ.

Chị đang hết tiền nên chờ lương tới đầu tháng mới dọn đi được

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 154: Cậu Luôn Có Một Nơi An Toàn

Hà Vi sau khi nghe được Trịnh Chi nói như thế cũng không thể nhin cười. Đúng là cuộc sống nếu muốn dọn nhà trong tay lại không có tiền thì chắc chắn sẽ không thể nào.

Chưa kể đến hầu hết mọi người thường đợi đến ngày mình lãnh lương để. Đổi chỗ ở hoặc nhiều hơn là thay đổi đồ dùng trong nhà đó là điều mà ở thời đại nào cũng có.

Hà Vi nghe như thế cũng cười nói. Chị đang ở đâu đồ dùng có nhiều không nếu không nhiều thì có thể đến ở cùng em ở đó chỉ có một mình.

Được rồi chị xem chuyển qua ở cùng Hà Vi đi người ta đã cho phép thì chị lo gì nữa.

Thiếu Kiệt nghe Hà Vi nói như thế thấy cũng đúng. Dù sao Hà Vi vẫn ở nhà một mình. Mà nơi cô ở cũng tương đối an toàn với Trịnh Chi.

Ừ hai em đã nói vậy thì chị cũng chuyển đi vậy dù sao chị cũng không có đồ đạc nhiều.

Ừ vậy giờ về nhà em sẽ gọi người qua dọn đồ phụ giúp chị còn Thiếu Kiệt giờ bạn làm gì?

Thiếu Kiệt im lặng một lúc rồi mới nói.

Đi khảo sát một số chỗ cần thiết. với chuẩn bị đối phó với một số người. với lại sao chép lại những gì đã ghi âm được với chuẩn bị một số thứ.

Hà Vi nhận được câu trả lời của Thiếu Kiệt nên hào hứng hẳn lên mới nói.

Giờ cũng còn sớm mình vời Trịnh Chi đi theo cậu được không dù sao. Việc dọn nhà để cho Khải Huy với mấy người khác được rồi. còn ba người mình đi tham quan cùng được mà.

Nếu đã vậy cũng được. Đi thi đi dù sao cũng không phải chuyện gì to tát. Thôi được đi nào.

Nhìn vào đồng hồ cũng khá sớm Thiếu Kiệt thấy để hai người ở nhà dọn dẹp không bằng đi cùng.

Người đàn ông lúc này còn lại ở quán cà phê khá lâu. Sau mới rời đi. Thế Long và Ngọc Hồ đều cho người theo sau người này. Hà Vi lúc này mới hỏi Thiếu Kiệt nói.

Giờ đi đâu đấy Thiếu Kiệt?

Mình cần mua một số thứ xem như các bạn đi dạo cùng giờ gọi taxi đi.

Đợi một lúc không lâu taxi đến ngay chỗ ba người vừa bước lên xe Thiếu Kiệt nhận thấy điện thoại mình reo lên cầm điện thoại ra Thiếu Kiệt nhận thấy số của Phan Nguyệt cũng thắc mắc. Vì hắc đã dặn cô chuyện gì thì nhắn tin cho hắc biết. Giờ lại có điện thoại trực tiếp sợ có vấn đề hắc cũng bắt máy.

Alo Thiếu Kiệt hả anh xin lỗi chuyện hôm nay anh không làm tròn trách nhiệm.

Nghe tiếng người gọi là Chu Tường Thiếu Kiệt cũng an tâm đối chút mới nói.

Không sao em đã xử lý xong hết rồi nếu mệt thì cứ nghỉ ngơi tiếp đi. còn tối mọi người tập trung tại nhà em có việc với lại anh với Trương Hạo đem theo cái sever qua bên nha em cần có việc sever mới đấy chứ không phải cái đang chạy ở công ty đâu.

Ừ được rồi anh sẽ nhắn lại với mọi người. Mà hôm nay anh thất trách quá.

Thở dài một hơi Chu Tường cùng có cảm giác áy náy. Hắn nằm ngủ cả ngày không hay biết gì làm cho Thiếu Kiệt long đong chạy hết mọi chỗ. Ai lại để ông chủ mình làm việc bao giờ, Tuy nói là Thiếu Kiệt xem họ như anh em nhưng Chu Tường vẫn ăn lương do Thiếu Kiệt trả.

Anh đừng tự trách mình nhóm người này họ tinh vi hơn mình nhiều lại xếp đặt nhiều cạm bẫy như thế này không phải là một tổ chức nhỏ. Chuyện này có việc gì tối nay sẽ nói.

Hà Vi đợi Thiếu Kiệt cúp máy mới trách móc.

Cậu đây Thiếu Kiệt những chuyện như thế này không hợp bàn ở nơi khác sao lại ở nhà cậu định kéo hết mọi sự chú ý của các bên à.

Trước hop voice nhưng mà giờ công ty vẫn còn nội gián chưa biết là ai. Hop như thế họ sẽ biết được thì sao nên chỉ còn cách đem mọi người về nhà vậy.

Thiếu Kiệt hẳn có nỗi khổ nếu mà họp qua voice thì tất cả mọi người đều phải tập trung, mà như thế cũng đem đến sự chú ý của đối phương. Hà Vi mới lắc đầu nhìn Thiếu Kiệt thở dài.

Cậu đôi khi lại chẳng chú ý điều gì. Ở Lưu Minh này lúc nào cậu cũng có một nơi tuyệt đối an toàn mà không bao giờ cậu sử dụng.

Mình là gì có nơi tuyệt đối an toàn? làm gì có nơi đó.

Thiếu Kiệt vừa giật mình vừa phải lục tìm trong trí nhớ mình liệu có một nơi nào đủ an toàn như Hà Vi nói. Nhưng sau một lúc cũng đành lắc đầu. Trịnh Chi thấy thế ra hiệu cho Thiếu Kiệt bằng cách chỉ vào Hà Vi lúc này hắt mới ngẩng người ra.

Cậu nói nhà cậu! như thế được không?

Thiếu Kiệt cậu khờ vậy mình thì ít ở Lưu Minh muốn vào nhà mình phải qua bác bảo vệ sân vườn mà mình không có ở đó thì cậu có toàn quyền mà, Nhà mình cũng giống như nhà cậu thôi.

Thiếu Kiệt suy nghĩ một lúc lâu. Hẳn biết nếu là nhà của Hà Vi thì tương đối an toàn. Nhưng nếu sử dụng cho mục đích của mình không thì Thiếu Kiệt cảm thấy không ổn lắm nên cũng hỏi lại cô.

Chuyện này được không đó, Ông cậu không nói gì sao?

Bạn lo quá ông biết cậu sử dụng càng không nói gì ấy chứ. Cậu cứ xem đó là nhà mình là được mình thì lâu lâu mới về cũng cần có người ra vào cho nhà có một chút hơi ấm.

Đắn đo một lúc lâu sau Thiếu Kiệt mới đồng ý. Dù sao hẳn vẫn phải kiếm một nơi để làm trụ sở cho trung tâm bảo mật và lấy cắp dữ liệu của mình. Mà nếu đặt tại nhà hẳn không thôi thì không an toàn cho lắm.

Mà Lâm Vũ và một số người nữa trong những mảnh ghép mà hẳn xây dựng thì vẫn còn thiếu nhiều. Chưa nói đến sắp tới nhà hẳn lại phải sửa chữa để kịp trước tết.

Vậy được rồi để mình nói với mọi người, như vậy lại phải sắp xếp cho người chở vài máy vi tính về nhà của ông bạn. Lúc đó mới tiến hành công việc của mình được.

Cậu cứ làm muốn chọn chỗ nào trong nhà tùy cậu cậu ở lại luôn cũng được dù sao thêm người chỉ thêm một phòng nhà còn nhiều phòng lắm.

Hà Vi cũng có một chút tâm tư ngoài giờ học của Thiếu Kiệt thì thời gian khác cô khó có thể ở cùng Thiếu Kiệt mãi nếu như hẳn chuyển đến nhà cô ở thì Ngô Nam cũng không thể nào gặp hẳn. Mà công việc của cô và Thiếu Kiệt đều được kết quả tốt nhất. Một mũi tên trúng ba đích thì cô không ngần ngại gì mà không làm.

Cầm Điện Thoại lên hẳn nhắn tin theo nhóm cho tất cả mọi người địa chỉ của nhà Hà Vi nói mọi người chuyển chỗ họp tại địa chỉ hẳn đã gửi cũng không ai nói gì. Thiếu Kiệt đổi địa chỉ mọi người cũng thấy thích hợp vì chuyện hôm nay xảy ra khá nhiều biến cố.

Đợi cho Thiếu Kiệt làm xong việc nhắn tin của mình Trịnh Chi mới hỏi Thiếu Kiệt.

Theo em tên đó sẽ gửi đi cái ổ cứng đi hay là để lại hẳn sử dụng vậy. Theo em nói hẳn chỉ là tay sai vậy tại sao có người lại đưa cho hẳn được tờ giấy nợ và tin tưởng hẳn như vậy.

Chuyện này thì em chưa nghĩ đến tại sao. Nhưng có một điều em chắc chắn, những người sai sử tên này, cũng thuộc một nhóm người hoặc một thế lực nào đó. Tuy chưa biết họ sẽ thao tác bằng cách nào nhưng chắc sẽ sớm thôi chúng ta cũng biết được. Những người Thế Long, Ngọc Hồ làm việc tương đối kính đáo, với họ có những thành viên trải khắp Lưu Minh này nên cũng thuận tiện. Còn mình mà nếu theo dõi hẳn sẽ phát hiện ngay. Chư kể nếu tên này theo em nghĩ hẳn sẽ phải đưa lại cái máy tính lẫn cả ổ cứng. Những người kia không đơn giản là sẽ để chuyện này ra ngoài có thể tình trạng xấu nhất là giải quyết hẳn.

Thiếu Kiệt cũng trả lời Trịnh Chi một cách thật lòng. Dù sao hẳn cũng muốn biết người nào đứng sau tên này. Nên có phần cường điệu quá làm

Người tài xế taxi nghe được. lời Thiếu Kiệt cũng hăn đỗ mồ hôi. Hăn không biết người hăn chở là ai nhưng lại nói ra những đối thoại đầy ẩn ý và bí hiểm như thế này là điều hăn lần đầu gặp nên cũng cười cười vừa lái xe vừa nói.

Mấy em bên đội kịch hay diễn viên đang tập lời thoại vậy đừng làm anh sợ.

Nghe thấy âm thanh như thế Thiếu Kiệt mới chợt nhận ra mình đang trên taxi mà nói những chuyện như thế này thì hơi quá. Nên cười đáp lại.

Bọn em tập kịch anh cứ chở bọn em tới trung tâm điện máy PK là được.

Người tài xế cũng thở ra một hơi, cảm thấy cũng đúng nhìn hai đứa nhóc và một cô gái thì làm sao mà giống như trên phim sát thủ hay bí mật này nọ. Nên cũng xua đi ý nghĩ trong đầu tập trung lái xe đến địa điểm mà Thiếu Kiệt đã nói.

Tại văn phòng của Ngô Nam, người đàn ông trung niên đang báo cáo với hăn.

Thằng nhóc Thiếu Kiệt này cả ngày chạy đông chạy tây chưa kể còn nghĩ học dẫn bạn gái đi chơi uống cá phê thêm đó là còn là mặc đồ học sinh đi học bên ngoài chỉ khoác thêm áo khoác nhưng mà hăn tới sở cảnh sát thành phố một thời gian rồi mới rời đi. Mà như theo tin tức thì Khương Đào có liên quan tới mẹ con nhà này đôi chút chắc có lẽ là nhờ Khương Đào điều gì đó. Còn về người bạn gái hăn thì không điều tra được.

Hừ một thằng nhóc như thế đã hoành hành chả trách nó có thể lặn lội cứng như vậy chỉ là chỗ dựa là một thằng giám đốc sở mà đã thế sau này thì sau Lưu Minh này cho nó lật trời à.

Ngô Nam tức giận đập bàn hăn nghe được chỉ một thằng nhóc như Thiếu Kiệt lại có thể ra vào tự do ở sở cảnh sát là hăn đã xem đây là việc hệ trọng

rồi. Nhưng rồi mới từ tốn hỏi lại.

Người đàn bà đó thì sao? Cô ta có hành động gì hay biết tin tức gì về ta chưa?

Chuyện này hình như không theo như báo cáo là cô ta vẫn đến cửa hàng khá sớm, vẫn làm việc như hằng ngày không khác là mấy. Giờ chỉ cần giải quyết xong việc của cô ta thì chúng ta có thể quay trở về Ngọc Châu.

Nghe người báo cáo nói Ngô Nam thở dài hẳn thật không hiểu ông ánh hẳn ra sao lại để lưu lại hậu hoạn như thế này. Giờ hẳn là người phải đi giải quyết chưa kể đến lại là giải quyết khó khăn như thế này.

Giờ sắp xếp sao gặp hai người này cùng lúc thì làm ta mệt rồi.

Lúc này người báo cáo vừa lui ngoài vừa đóng cửa lại. trong bụng thầm mắng chửi Ngô Nam. Hư không phải anh của ông và cái gia đình này chống lưng ông được như thế này à. Nhưng những câu nói đó hẳn không hề nói ra chỉ âm thầm để trong lòng mình.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 155: Định Cua Gái À ?

Ba Người Thiếu Kiệt sau khi được taxi đưa đến trước một siêu thị điện máy thì dừng lại. Bên ngoài siêu thị được trang trí bởi màu cam của thương nghiệp và một dòng chữ chào mừng quý khách đến với khu mua sắm PK.

Thời điểm này những siêu thị điện máy tương đối chưa rầm rộ phải hai năm sau. Nhu cầu vật chất tăng cao người dân không chọn những nơi mua bán nhỏ lẻ thường thấy ở những nơi bán hàng và sửa chữa điện tử, mà chọn những nơi thế này để đặt niềm tin vào thương hiệu, cũng như chính sách bảo hành, đổi trả sản phẩm của các công ty lớn.

Mục đích hăn đến đây chủ yếu là muốn tìm một số thứ, mà chỉ nơi này mới trưng bày. Siêu thị này không như những nơi khác chỉ kinh doanh mặt hàng điện máy. Họ còn dành hẳn cho khu vực nội thất văn phòng. Phần vì theo báo cáo của Nhã Kỳ thì trung tâm điện máy này đang đấu thầu nhóm máy lạnh, sau này sẽ lắp đặt trong sảnh hội nghị tiệc cưới.

Hà Vi và Trịnh Chi đi theo hăn qua một số chỗ nhìn ngắm những vật đang trưng bày trên kệ hoặc trong tủ kính. Hà Vi lúc này mới hỏi Thiếu Kiệt.

- Bạn định mua gì vậy? nơi này cũng giống như chỗ của bạn mà.

Thiếu Kiệt chỉ cười cười nhìn Hà Vi lắc đầu nói.

- Bạn nhìn xem giống chỗ nào, người ta bán cả điện thoại máy ảnh rồi ti vi, tủ lạnh chỗ của mình có bán mấy vật dụng này đâu. Chưa kể đến tầng trên còn có đồ nội thất, dàn karaoke và nhiều thứ nữa.

- Bạn đó đừng nói là mua mấy cái này nha. Cậu định mua về để ở nhà à? mình thấy mua mấy món vật dụng trong nhà cũng tốt nhà cậu chưa có tủ lạnh, máy giặt mua về cho cô sử dụng cũng tốt.

Hà Vi nghe được các loại vật dụng mà siêu thị có lúc này cũng gật đầu nói ra suy nghĩ của mình.

- Không nhà mình sắp sửa lại nên giờ không cần thiết những vật dụng đó. Chỉ là mua trang bị bên nhà bạn một số thứ trước khi mình chuyển đại bản doanh về thôi.

- Ủa nhà mình đầy đủ mọi thứ có thiếu gì đâu mà phải mua trang bị thêm làm gì tốn tiền? Mà cậu định mua gì thế?

Thiếu Kiệt suy nghĩ một lúc lựa chọn sau đó mới trả lời Hà Vi.

-Bàn ghế. Máy lạnh, Quạt đứng ... một số thứ nữa!

Nghe Thiếu Kiệt nói những vật dụng thông dụng cần có trong nhà Hà Vi cũng nổi điên.

- Cái gì sao bạn lại mua những thứ này. nhà mình đều có hết làm gì mà phải mua? Cậu định đùa mình chắc.

- Không hề mình nói thật. Bạn nghĩ xem nhà bạn là nhà ở giờ mình phải tận dụng một khoảng không rộng rãi để làm phòng làm việc thì nó ở đâu? một nơi rộng rãi đủ điều kiện để làm văn phòng cho mình thì bắt buộc phải có bàn ghế máy lạnh để mình đặt sever. chưa kể đến những thứ khác như bàn máy vi tính và một số vật dụng linh tinh.

Hà Vi suy nghĩ một lúc cũng cảm thấy những gì hắn nói là đúng, dù sao chỗ rộng rãi thì có một nơi là phòng khách mà nơi còn lại thì là nhà kho của Hà Vi ngoài hai chỗ đó thì bên ngoài còn có nơi để xe. cả ba nơi này đều là

không gian rộng rãi nhưng chỉ có phòng khách còn được gắn máy lạnh còn hai nơi kia thì không.

Hiểu ra vấn đề cô cũng đành chấp nhận việc Thiếu Kiệt mua vật dụng là điều cần thiết đành gật đầu.

- Ủi cậu nói cũng đúng. Tưởng cậu lại phí tiền đi mua mấy thứ đồ này không có mục đích chứ.

Thiếu Kiệt chỉ cười hắc hắc thật sự cần một số bàn ghế tương đối thoải mái cho chính mình, không như những bàn net mà công ty hắn đang thi công. Chưa kể đến hắn cần một mặt hàng điện lạnh khác để có thể duy trì hoạt động của sever 24/24 việc duy trì nhiệt độ trong phòng vừa đủ với sever cũng là điều quan trọng cho việc bảo toàn sever đó hiệu suất hoạt động tốt nhất.

Trịnh Chi đi theo sau này giờ cũng hỏi Thiếu Kiệt.

- Ủa Thiếu Kiệt chị nghe em nói sever gì đó là sao? nó cũng giống như máy tính bình thường hay là khác?

- À hai cái tương đối giống nhau nhưng vẫn có nhiều điểm khác nhau mà mọi người thường không biết. Dù ngoại hình hai cái sever và máy tính bình thường không khác nhau mấy nhưng bên trong lại có nhiều điểm khác nhau một trời một vực.

Trịnh Chi nghe hắn giải thích sự khác nhau này cũng cảm thấy mơ hồ Vì theo cô nhận định những gì Thiếu Kiệt nói hoàn toàn có thể giống như một cái máy tính thông thường thì việc phân biệt rất khó khăn. nên hỏi hắn thêm.

- Nếu như thế sao mà phân biệt được đâu là sever và cái nào là máy tính ở nhà.

Thường thì phân biệt tương đối dễ bằng ký hiệu hoặc tên gọi của sever còn nếu mà máy lắp ráp thì qua các thứ cấu hình bên trong mà máy chủ cũng có nhiều loại, Máy chủ để kéo máy phòng net và máy chủ lưu trữ dữ liệu. ở công ty đó là máy chủ dữ liệu còn bên dưới công ty khi đi lắp đặt cho khách hàng là máy chủ phòng máy.

Hà Vi và Trịnh Chi lúc này cũng không hiểu được nên đành lắc đầu. dù sao đối với hai cô gái những kiến thức này chỉ là hỏi cho biết chứ không ứng dụng được gì. Trịnh Chi lúc này nhớ tới đúng là trong công ty có một cái máy như thế được đặt ở trong phòng có máy lạnh luôn hoạt động nên hỏi lại Thiếu Kiệt.- Vậy máy chủ chạy web của mình là cái máy cao cao hình chữ nhật hay để trong phòng máy lạnh đấy hả Thiếu Kiệt?

Thiếu Kiệt lúc này gật đầu xác nhận.

- Ừ nó đó. Vì để hoạt động có hiệu quả và tránh hỏng hóc phải đặt nó trong đó.

Thường những trung tâm lưu trữ dữ liệu cho thuê máy chủ thường đặt các máy chủ ở trong phòng máy lạnh với nhiệt độ cân bằng tương đối giống với công ty hân hiện tại. Nhưng nếu chuyển đến nhà Hà Vi thì hẳn cần phải thay đổi một số thứ.

Vì trước giờ nhà Hà Vi là nhà ở nội thất. Giờ chuyển đổi thành trung tâm của hân bắt buộc gắn thêm máy lạnh ở khu vực hân để sever là điều hiển nhiên phải làm. Chưa kể đến những việc khác như phòng làm việc của những người lập trình phải thoải mái mang lại cảm giác tự do mới là điều cốt lõi cho sự sáng tạo cần thiết.

Mọi người thường không hề biết những máy pc nếu hoạt động cùng một lúc, sẽ tạo ra một luồng nhiệt ảnh hưởng tới người dùng thường xuyên gây cảm giác khó chịu và bức rứt trong người. Mà phòng hân đang chuẩn bị không thể nào chỉ có mỗi một máy vi tính và hai sever.

Thường các trung tâm bảo mật thường tập hợp của nhiều máy tính vào một chỗ và bố trí một khoảng không khá rộng cho khí lưu có thể dung hòa. Còn điều kiện tại nhà Hà Vi thì chắc sẽ không được như những công ty chính quy nên việc trang bị bộ phận làm cân bằng không khí là điều phải làm.

Đạo qua một vòng các nơi Thiếu Kiệt cũng lên tới quầy hàng điện lạnh. Các thương hiệu nổi tiếng của các công ty luôn có những quầy trưng bày riêng.

Một người Thanh Niên tương đối trẻ đến ngay cạnh Trịnh Chi hỏi

- Chị cần mua sản phẩm loại nào vậy chị?

Trịnh Chi lúc này cũng khá bất ngờ không hiểu tại sao người này lại hỏi mình như thế. Nhưng chợt nhớ ra mình đang đi cùng với Thiếu Kiệt và Hà Vi mà nhìn dáng dấp của ba người cô là người lớn hơn hết. Mà quy luật tự nhiên là người lớn đi mua hàng.

Người nhỏ hơn chỉ đi theo chơi, được hình thành bởi những người bán hàng là điều thường xuyên xảy ra. Trịnh Chi lúc này cũng lắc đầu chỉ về Thiếu Kiệt nói.

- Anh hỏi cậu ta ấy tôi chỉ là nhân viên.

Người thanh niên lúc này mới ngạc nhiên nhìn Thiếu Kiệt, Người có Tiền đi mua đồ hăn đã thấy không ít, Nhưng người trẻ tuổi lại có tiền như Thiếu Kiệt đây là lần đầu. Không nói đến điều khác chỉ mỗi việc Trịnh Chi đi theo sau cũng là một nhân viên, thì cậu nhóc trước mặt này sẽ có ý định mua đồ gì.

Thiếu Kiệt để ý từ lúc hăn bước vào cho đến nay đây là người tư vấn bán hàng đầu tiên tiếp cận hăn. Ngoài việc ngoại hình và quần áo của cả ba người đều bình thường thì tố chất của nhân viên trong chỗ này khá thấp.

Làm việc mà đứng nói chuyện đùa giỡn chưa kể đó khách muốn đi đâu thì đi đã là một môi trường thất bại.

Bởi người Tư Vấn Bán Hàng mà để người mua tự tìm hiểu được các thông số sản phẩm tự mình so sánh tự mình lựa chọn hẳn chỉ có mặt lúc ghi phiếu thì người nhân viên đó không phải là nhân viên tư vấn bán hàng. Lúc này Thiếu Kiệt mới nhìn người thanh niên nói

- Anh có vẻ nhiều chuyện nhỉ, mọi người trong này đều không xem trọng bọn tôi, anh lại dẫn thân lại đây tốn thời gian. Định của gái à?

Người thanh niên lúc này mặt xị xuống. Còn Trịnh Chi thì mặt đỏ hồng ngai ngừng. Ai sẽ cũng như cô nếu gặp phải sự trêu chọc của Thiếu Kiệt trước mặt người lạ. Người Thanh niên lúc này cũng ấp úng nói

- Có... có đâu tôi chỉ muốn tư vấn cho mọi người sản phẩm thôi mà. Dù khách không mua cũng có quyền thắc mắc mà.

- Được rồi theo anh thì tôi nên mua máy lạnh nào mới tốt? Thật đắt tiền hay rẻ tiền?

Người Thanh niên lúc này mới bình tĩnh lại trả lời với Thiếu Kiệt.

Tùy theo cậu định dùng cho nhà có không gian bao nhiêu? và hiệu xuất như thế nào thôi. Giá thành thì có nhiều giá lắm tùy theo cậu chọn lựa.

Bây giờ một người nhân viên đang đứng gần đó thấy người thanh niên đang nói chuyện cũng trêu chọc hân nói.

- Lê Hiếu cậu hôm nay lại tư vấn cho thằng nhóc con nữa à. Hết hướng khách mua hàng rẻ hơn, hôm nay giới thiệu cho cả con nít, ngày mai không biết cậu có tư vấn cho ăn mày không đấy? Cậu làm ơn chịu khó học hỏi đi tháng nào doanh thu cũng lót đầy rồi. tháng này mà như thế nữa thì chẳng

được nhận chính thức biết đâu lại phải đi xin việc mới. Công việc này không hợp với cậu đâu người ước mơ lớn lao à.

Anh biết gì mà nói tôi đang tư vấn cho khách không tiếp thì để người khác tiếp!

Thiếu Kiệt này giờ nghe được cuộc đối thoại của hai người cũng mỉm cười. Hắn chưa biết người thanh niên tên gì những cách hành động và làm việc của người này theo như kể có thể gọi là khác người à.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 156: Ước Mơ Thành Jeff. Bezos

Hà Vi đi cùng Thiếu Kiệt vốn không muốn quan tâm, nhưng thấy như thế cũng khó chịu. Dù sao họ cũng là khách đâu phải bề ngoài bình thường sẽ không mua hàng được. Đi siêu thị điện máy chứ đâu phải là đi vũ hội học sinh, cần gì mặc đẹp hay thơm tất.

Mấy người trêu chọc Lê Hiếu lúc này cũng làm ra vẻ khó chịu với hần nói

- Đã nhắc nhở cho mà còn không biết điều, một thân đồ thường của cô gái kia với hai đứa con nít đòi đi mua máy lạnh máy giặt này nó là chuyện viễn tưởng sao? ta thấy mua mấy đồ này mà không có đàn ông đi sao được, ở đó mà tư với chả vấn.

Lê Hiếu lúc cũng cười thầm trong bụng. ế ngoài tai những gì những người kia vừa nói. Quay lại ba người Thiếu Kiệt.

- xin lỗi họ không hiểu chuyện. Cứ xem như cho sửa đầu đường, mình làm tiếp việc của mình thôi là được.

Người Nhân viên tư vấn kia nghe thấy Lê Hiếu nói thế cũng nóng giận bỏ đi. Bây giờ Thiếu Kiệt mới cười cười hỏi?

- Sao mà áp lực vậy? nơi này xem ra anh không được lòng mọi người nhỉ?

- Cái tên đó tôi đặc tội thường xuyên? chỉ toàn việc vặt nhưng hần cứ làm khó dễ không thôi, dù sao cũng quen rồi không thấy cảm giác gì mới

lạ.

Thiếu Kiệt với Hà Vi cũng mỉm cười cả hai người đều có một ý nghĩ xẹt qua xem ra người này cũng dỡ người. Thiếu Kiệt mới cười cười hỏi Lê Hiếu

- Anh đi làm vậy phải hòa đồng với đồng nghiệp, sao cứ phải như thế? Tranh đấu trong công việc là tốt nhưng phải tránh trước mặt khách chứ.

- Biết là thế nhưng nhịn không được! Chẳng qua chỉ là thấy hăn quá đáng thôi. Em nghĩ xem đâu phải ai cũng có kinh phí nhiều để mua sắm, nhưng mà bọn hăn cứ xem mọi người ai cũng giàu vậy. Cùng tính năng nhưng bán rẻ một chút thì không bao giờ giới thiệu, chỉ giới thiệu những cái mắc tiền. Đem lại doanh thu hoa hồng cao thôi.

cả ba người đều nhìn nhau. Hà Vi cũng không nhịn được cười núp vào lưng Thiếu Kiệt cười. Lần đầu tiên Thiếu Kiệt nghe được người nhân viên tư vấn lại không thích hoa hồng của công ty bán hàng. Thiếu Kiệt mới nén lại hỏi Lê Hiếu?

- tại sao lại có tư tưởng như thế? người bán hàng luôn tư vấn cho khách những mặt hàng mà khách thích. Nếu họ có thấy giá rẻ đi nữa họ không thích thì có được gì?

Lê Hiếu lúc này mới giật mình. Câu nói Thiếu Kiệt nói ra thật sự làm hăn bất ngờ.

- Chuyện này chưa nghĩ đến bao giờ? Nhưng không phải hai cái chỉ mẫu mã khác nhau thôi sao, còn bao nhiêu tính năng đều giống nhau thế, tại sao người ta lại chọn sản phẩm giá thành cao hơn.

- Tính năng thường không quan trọng đối với người mua hàng! họ chỉ để ý đến vẻ bên ngoài thôi. Nếu muốn họ sẽ bỏ ra gấp nhiều tiền hơn để mua hàng.

Thiếu Kiệt thấy Lê Hiếu còn ít kinh nghiệm bán hàng nên cũng ra vẻ chỉ dẫn, với tâm lý một người mua hàng thật sự. Người mua hàng họ thường không quan trọng tính năng là mấy, đa phần những vật dụng mua về nhà, chưa bao giờ họ sử dụng hết tính năng của nhà phát hành.

Người nào cũng vậy, bất cứ sản phẩm nào bán ra tính năng nhiều, công dụng cao ra sao thì mọi người chỉ sử dụng được năm mươi phần trăm, Cao lắm là bảy mươi phần trăm sản phẩm.

Nhưng anh thấy một số web nước ngoài, họ bán hàng và mua hàng dựa trên giá thành là nhiều như amazon cũng như vậy. Họ để ra hai sản phẩm so sánh cho người ta chọn lựa đấy thôi đa phần anh thấy người ta sẽ mua sản phẩm ít tiền hơn và cần thiết hơn với họ.

Lúc này Thiếu Kiệt mới hiểu tại sao mà Lê Hiếu lại có tính cách bán hàng như vậy. Rồi chợt giật mình, trong nước không phải chưa có trang bán hàng trực tuyến tại sao Lê Hiếu lại lấy tên một công ty của nước ngoài. Mà thời điểm này tuy amazon chỉ là tên gọi kinh doanh chỉ phát triển ở nước ngoài chưa về tới quốc gia nhiều.

Nhưng trong giới buôn bán chỉ có một số ít người mua bán hàng trên amazon thôi, còn những trang bán hàng thương mại điện tử của quốc gia hầu như còn chật vật lo tìm đường phát triển.

- Anh không thể so sánh như thế được. Người mua hàng online họ thường không có ai hướng dẫn tư vấn, như tại cửa hàng cũng không được nhìn thấy sản phẩm trực tiếp. Họ chỉ so sánh với nhau qua hình ảnh nên cũng không nhiều người như thế đâu.

Lê Hiếu nghe Thiếu Kiệt nói như thế cũng thở dài một hơi. Lắc đầu nói

- Vậy là ước mơ mở một trang web như amazon của anh bị chìm theo thời gian. Haizz cái ước mơ bé nhỏ trở thành jeff bozes trong nước đã bị dập tắt.

- Ô lại có chuyện này thú vị đấy anh kể xem nào anh định làm một trang như amazon thật à?

Thiếu Kiệt cũng giật mình không ngờ Lê Hiếu lại có một tư tưởng mở ở những năm thị trường chưa phát triển như thế này.

- Chuyện này cũng hơn một năm trước anh cũng mở thử nhưng chi phí vốn quá lớn nên không trụ được. Nên giờ mới ra nông nỗi này. Mới đầu anh mở một trang web cũng như thế nhưng không ai chịu đầu tư, nên anh mới tự mua hàng rồi tự bán nhưng chẳng lời được bao nhiêu mà phải chi phí cho trang web quá lớn nên đành dẹp tiệm. Không biết chừng nào mới có thể gây dựng lại cơ nghiệp đây.

Thấy Lê Hiếu có cái nhìn đúng như lại đi sai đường, Thiếu Kiệt chỉ cười cười. không ai biết hấn nghĩ gì. Thiếu Kiệt thì vẫn không ra vẻ gì quan trọng hết hỏi Lê Hiếu.

- Xem anh tư vấn em một bộ máy lạnh công suất 3hp* đi, dùng bền tý nào. giá thành tùy anh xem như xong rồi lắp đặt.

3hp! em định làm gì mà mua công suất lớn vậy hộ gia đình chỉ cần 1 đến 1.5 là nhiều rồi.

Nghe được Thiếu Kiệt cần công suất lớn như thế Lê Hiếu cũng giật mình. vì công suất đó lớn lại chỉ dùng thường ở các siêu thị và mấy khu trung tâm hội nghị rộng lớn mới đủ làm lạnh phòng.

- Thì anh cứ tư vấn đi xem cái nào được thì đem về là được!

Lê Hiếu mới gật đầu dẫn cả ba người đi lại một thương hiệu điện lạnh mới nói.

- Thương hiệu này thường được dùng trong các nơi như thế này, bản thân siêu thị cũng sử dụng loại này em xem phía trên cũng là nó. Tuy nó có tốt

thật như giá thành hơi đắt. Có cái rẻ hơn nhưng mà không tốt bằng. Hay qua đó xem luôn.

Thiếu Kiệt theo hướng dẫn của Lê Hiếu nhìn hẳn chỉ lên trần của siêu thị. Thiếu Kiệt tuy không hiểu biết về ngành điện lạnh nhiều nhưng hẳn thấy không ít các nơi công ty hội nghị sử dụng loại này nên cũng gật đầu.

- Máy lạnh loại này thường là âm trần là nhiều, còn ốp tường khá ít nhưng vẫn có vậy em lấy loại ốp tường hay là âm trần.

Thiếu Kiệt mới suy nghĩ một lúc về những nơi trong nhà Hà Vi hẳn thấy nếu gắn loại âm trần khá mất thẩm mỹ vì phải đóng lại cả mặt trên của trần nhìn mới đẹp. Vừa định trả lời thì phía sau một người đàn ông mập mạp đi cùng người nhân viên vừa rời với vẻ mặt tức giận đang bước về phía bọn hắn nói.

- Hiếu anh làm ăn cái gì thế khách thì không tiếp ra đây tám chuyện bạn bè là sao?

Nhíu mày một cái Thiếu Kiệt bắt đầu cảm thấy tác phong của nhân viên nơi này quá không tôn trọng khách hàng. Nhưng vẫn chưa dấn dáp gì đến mình nên không nói.

- Sếp em đang tư vấn cho mấy khách đây mua hàng. Sao sếp lại nói vậy.

Người đàn ông bước tới gần Thiếu Kiệt thấy rõ trên bản tên người này cái chức vụ giám sát bán hàng cũng lắc đầu. Một giám sát bán hàng lại có tổ chất như thế này là việc hắn mới thấy.

- Cậu đừng có giáo biện. Cậu tư vấn khách hay tám chuyện tôi biết rõ, Mà cậu đừng có giáo biện một phụ nữ với hai đứa nhóc lại đi mua đồ điện lạnh không có đàn ông ai mà tin. Cậu không định làm thì nghĩ đi đừng ở đây cản trở mọi người bán hàng đem doanh số tăng lên.

Trịnh Chi lúc này cũng bực mình. Mắng lại người đàn ông giám sát bán hàng kia.

- Ông là cái thá gì. Mua hàng hay không là quyền của chúng tôi. Việc các anh bán hàng tư vấn có mua hay không không phải quyền của ông. ông có quyền gì nói?

Người đàn ông mập này nghe Trịnh Chi nói vậy cũng bực mình. Hắn đang đứng dưới quầy cửa cấm nhân viên bên hãng máy ảnh vui vẻ nghe tin Lê Hiếu lại đang tám chuyện không chăm lo bán hàng tăng doanh số. để hắn được lên chức nên tâm trạng đã bực mình tìm Lê Hiếu kiếm chuyện.

Hắn đã định mấy lần cho tên Lê Hiếu này nhưng lần nào Lê Hiếu vẫn vừa đủ doanh số không hơn không kém nên hắn chưa có dịp. Giờ có thời cơ phải chớp lấy.

- Cô đi tham quan mà còn lớn lối. Hay là thích thằng đẹp mã này nên mới vào đây nói chuyện với hắn, lấy việc tư làm việc công.

Người nhân viên bán hàng lúc này cũng thêm mắm thêm muối vào,

- Em nghĩ là đúng rồi chứ một đứa như thế này quần áo cũng không sang trọng lại lên quầy điện lạnh xem, chỉ có tham quan chứ mua gì? còn không là tránh nóng bên ngoài đường mới vào đây.

Thiếu Kiệt lúc này cũng cũng khó chịu, Hắn không kiếm chuyện với những người này đã là may mắn thế mà không biết thân biết phận. Dù sao Trịnh Chi vẫn là nhân viên của hắn. Xúc phạm nhân viên đi cùng dù nói không biết nhưng cũng không nên xem thường người như vậy nên mới nói.

- Hai anh nên xem lại cách ăn nói của mình với khách hàng, bản thân anh là giám sát bán hàng lại nói chuyện với khách như thế. xem ra tố chất chuyên nghiệp bọn người các anh không đáng một xu tôi đang cân nhắc xem có nên hợp tác với cái công ty của mấy người nữa không đây.

Lê Hiếu tuy đã biết Thiếu Kiệt là chủ của Trịnh Chi nhưng không ngờ hẳn lại nói ra việc như thế này. Nếu thật sự hẳn có hợp tác với công ty thì đi khảo sát như thế này là điều đương nhiên. Hoặc có chẳng hẳn đang chuẩn bị trở thành cổ đông của công ty không chừng. Suy nghĩ như thế nhưng Lê Hiếu cũng không dám nói ra vì đó là điều hẳn không dám chắc nếu lỡ không đúng thì hẳn cũng không biết phải làm sao.

Mã lực: (viết tắt là HP - horse power) là một đơn vị cũ dùng để chỉ công suất. Nó được định nghĩa là công cần thiết để nâng một khối lượng 75 kg lên cao 1 mét trong thời gian 1 giây hay $1\text{HP} = 75 \text{ kgm/s}$.

Trong thực tế để chuyển đổi nhanh chóng giữa các đơn vị "mã lực" và "kW" (kilô watt), người ta hay dùng các hệ số tương đối như sau:

Ở nước Anh: $1 \text{ HP} = 0,746 \text{ kW}$.

Ở nước Pháp: $1\text{CV (mã lực)} = 0,736 \text{ kW}$

$1 \text{ kW} = 1,36 \text{ HP}$.

Có nhiều định nghĩa mã lực, với giá trị khác nhau dao động từ 735 đến 746W.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 157: Giám Đốc Xuống Thật

Người đàn ông giám sát nghe Thiếu Kiệt nói cũng sửng người đôi chút nhưng nghĩ lại hẳn chỉ là một thằng nhóc. Nên càng phần nộ nói.

- Thằng nhóc mới tý tuổi đầu đã biết nói dối, lừa gạt người. Ta nghi ngờ người định thông đồng với hắn định chôn chia đồ đạc trong này đúng không?

Lê Hiếu thấy không ổn cũng đứng ra can ngăn.

- Chuyện này anh không được nói thế khách đến đi dạo cũng là khách. Anh đâu muốn nói sao thì nói được chuyện này đúng sai ai cũng có thể nhận định rõ ràng mà.

- Việc này anh không cần quan tâm nữa đâu vốn tôi định mua hàng ở đây nhưng có lẽ không thích hợp mấy lại chuốc thêm bực mình. Thôi về!

Thiếu Kiệt thấy người giám sát này không thích hợp. Chỉ cần cấp dưới ra sao thì cấp trên như thế. Người ta thường nói nhìn cấp dưới luận cấp trên. Đó là tác phong cách làm việc, cách làm việc cấp dưới mà đã không ổn như thế này thì cấp trên sẽ ra sao. Điều đó không cần phải nói nữa hẳn cũng biết.

Nhưng hẳn bỏ qua không có nghĩa là người khác cũng bỏ qua lúc này người nhân viên bán hàng vừa rời chòm chọc Lê Hiếu mới hô lên.

- Thấy chưa có tật giật mình! Chắc chắn là bọn này đã lấy cắp cái gì rồi gọi an ninh xem bọn nó lấy cái gì.

Lê Hiếu lúc này không biết Thiếu Kiệt ra sao. Chỉ nói chuyện vài câu tuy có chút hảo cảm nhưng hẳn còn phải có công việc. Mà chưa biết chừng sau chuyện này hẳn cũng bị sa thải nên chen vào nói với người giám sát.

- Anh nghĩ lại đi chưa họ sao lấy được đồ gì ở đây? không khéo lại mất khách hàng lớn của công ty.

Nghe Lê Hiếu nói người giám sát càng giận. Chỉ thẳng mặt hẳn quát to.

- Xong hôm nay cậu bị sa thải lên kế toán tính toán lương đi.

Ba người định quay ra thì nghe như vậy. Hà Vi thì không nói cô tuy tức giận có nhưng cô biết Thiếu Kiệt vẫn chưa muốn ra mặt hẳn không muốn ý thế hiếp người. Nhưng bây giờ lại vừa chụp bị chụp mũ lại vừa liên lụy người khác. Hà Vi mới nói với Thiếu Kiệt.

- Mình không ưa nơi này. Có lẽ nên để cho họ mở con mắt ra.

Thiếu Kiệt cũng gạt đầu hẳn đã hết nhẫn về tới nhà nổi nên. lấy điện thoại ra gọi điện thoại. Hà Vi lúc này mới nhìn hai người đang đứng đối diện nói.

- Hai người xem như tàn rồi. Đợi đấy! bọn tôi đứng đây xem ai làm gì được bọn chúng tôi nào.

Đợi cho Nhã Kỳ bắt máy Thiếu Kiệt nói.

- Alo! Chị nói với bên bộ phận kinh doanh của Siêu Thị Điện Máy PK rằng họ bị hủy hợp đồng. Nếu họ có hỏi lý do nói là em thấy tố chất nhân viên không tốt chưa kể con vu oan giá họa cho em là kẻ cắp siêu thị. Chị làm sao thì làm em còn đang gặp rắc rối ở chỗ này nhanh giúp em, em còn có việc không thể cứ như thế này được.

- Được để chị liên hệ gấp! em đứng đó đợi chút chị giải quyết xong nhanh thôi.

Thiếu Kiệt giọng nói phần nộ. Làm Nhã Kỳ cũng thấy bất an chưa bao giờ cô thấy hắn nói chuyện một cách như thế. Cô biết hôm nay hắn đã làm nhiều thứ, giờ lại gặp chuyện này nên đành gọi điện thoại đi để cho những người bên công ty kia tự lo liệu.

âm thanh của Thiếu Kiệt không lớn cũng không nhỏ, với phần Thiếu Kiệt lại cầm trong tay điện thoại không rỏ cũng làm người giám sát kia có phần chùng lại. Nhưng tên nhân viên kể nói với hắn làm hắn có lại can đảm.

- Anh đừng để bọn chúng lừa anh nghĩ xem điện thoại đó chính hãng cả anh và em lãnh tiền thưởng cũng chưa mua được. Thằng nhóc như nó mặc đồ bình thường như thế làm sao có tiền mua. hàng giả thôi chắc chắn luôn nó gọi điện cũng chỉ hù anh em mình. Bọn này lừa đảo chuyên nghiệp rồi.

Dù sao đã đâm lao phải theo lao mà lời nói của tên nhân viên có cơ sở cao nhất. Nên hắn cũng không lo lắng nhìn nhóm người Thiếu Kiệt.

- Đến nước này còn lừa đảo. Mọi người nhìn xem bọn người này giống người công ty lớn không. Bảo vệ giữ lại gọi cảnh sát chắc chắn bọn người này lợi dụng sơ hở siêu thị ăn cắp rất nhiều nơi nên mới chuẩn bị chu đáo thế này.

Xung quanh lúc này không ít người hóng hớt, chưa kể đến những người chỉ trỏ về hắn. Hắn chỉ cười cười, lắc đầu nhìn tên giám sát.

- Được tôi xem coi ai làm khó được chúng tôi lúc này. Có câu mời người thì khó đuổi người thì dễ. Tôi xem hôm nay những người như anh còn tồn tại trong công ty như thế này hay không?

Thiếu Kiệt hắn không ngại. Bởi công ty nào cũng vậy một khối lượng tiền tới tay sắp đến lại bị chính nhân viên mình đập đổ là điều những người

bên trên rất ghét. Mà trong các công ty vấn đề phòng kinh doanh đơn hàng lớn luôn vất vả hơn kiếm những khách hàng nhỏ lẻ bên dưới Siêu Thị.

Trịnh Chi lúc này quan sát Thiếu Kiệt vì cô chưa biết nhiều về hắn, đây là lần đầu tiên cô trải qua việc này, phong cách của Thiếu Kiệt đúng cho câu điệu thấp trong giới nhà giàu. Nhìn bên ngoài có vẻ như vô hại nhưng bên trong là một con rồng ẩn mình. Bảo vệ lên thấy Thiếu Kiệt có tự tin như thế cũng e ngại. Những người này không biết hắn có gì tin vào. Nhưng họ hiểu không có kẻ cắp nào lại phách lối như thế. Mà việc này chỉ xảy ra ở hai trường hợp một là bọn người này thật sự có chỗ dựa hai là những người này đúng là người hợp tác với công ty.

Ai nấy trong nhóm bảo vệ đều chỉ đứng đó nhìn không dám tiếng lên. Họ không muốn mình bị kéo vào vòng nếu mà việc Thiếu Kiệt nói là giả thì họ có thể bắt hắn lúc nào cũng được. Nếu trường hợp ngược lại thì họ cũng mất đi công việc đang làm.

Người giám sát thấy những người bảo vệ không tiến lên bắt Thiếu Kiệt cũng quát to.

- Còn đứng đó làm gì bắt lại bọn người này. Hay muốn ta góp ý lên công ty hả?

- Ở Đây có chuyện gì?

Lúc này một âm thanh quát ra từ phía ngoài từ cửa thang máy vừa đi xuống mở ra. Mọi người đang vây quanh xung quanh cũng tránh ra cho người vừa mới lên tiếng đi vào.

Bây giờ hai người làm khó dễ nhóm người Thiếu Kiệt cũng bắt đầu run run. Người nhân viên bán hàng giọng ấp úng nói.

- thật...giám... giám đốc ... xuống thật!

- Mày làm gì run vậy để tao xử lý chắc là giám đốc tình cờ đi xem xét siêu thị thôi.

Người giám sát trấn an tên bán hàng, Bởi vì hắn không tin Thiếu Kiệt có thể có quan hệ với giám đốc. Mà nếu có giám đốc ở đây, hắn là người phát hiện ra kẻ cắp Thiếu Kiệt thì lại được thưởng.

- Anh! đi quan sát nhân viên à! Chuyện ở đây em lo là được nhóm người này em mới phát hiện tình nghi là kẻ trộm của công ty. Anh cứ để em giải quyết chuyện này xong ngay ấy mà.

Người trung niên nghe thế cũng kìm nén lại. Bởi hắn đang tức giận hắn không hiểu tại sao. Hợp đồng đã ký chỉ đợi ngày giao hàng là hắn lấy được tiền lại bị người ta hủy hợp đồng. mà lượng máy lạnh nhập về đã được hắn thương lượng xong với bên hãng sản xuất.

Sau khi hỏi dò thì Nhã Kỳ cho hắn biết ông chủ của cô đi khảo sát xem mặt hàng thì bị cho là kẻ cắp đang bị giữ dưới quây điện lạnh, nên hắn lập tức bỏ ngay cuộc họp với các thành viên hội đồng chạy xuống mọi người cũng đi theo.

Họ cũng không khác người trung niên kia là mấy cái đơn hàng lớn hơn cả nửa tỷ sắp vào tay lại bị hủy thì ai mà cam tâm. Nên đi theo hắn xuống đây. Giờ nghe tên giám sát nói như vậy càng đập hắn một trận. Người ta là ông chủ bỏ ra cả mấy tỷ xây dựng công trình mà mình ký hợp đồng lắp đặt máy lạnh. Một phần nhỏ thôi đã gần cả tỷ bạc mà lại là kẻ cắp có óc vào nước mới nghĩ ra được như thế.

Người trung niên lúc này mới nhìn hai người đang đứng trước mặt nói.

- Giỏi! Giỏi hai anh làm việc tốt lắm. Từ giờ trở đi các anh chính thức nghỉ việc. Kết toán tiền lương của họ trong 15 phút nữa cho tôi. Tôi không muốn thấy hai người này ở đây nữa! Bảo vệ lôi hai người này ra chỗ khác cho tôi.

Tên giám sát nghe được câu từ giờ trở đi của người đàn ông trung niên cũng mừng rỡ hẳn nghĩ sắp được thăng chức tới nơi. Thì một tiếng sét oanh tạc trong đầu hẳn. Hẳn bị cho nghỉ việc, không phải thăng chức.

Mọi người xung quanh lúc này mới ồ lên còn hai người kia thì bị mấy tên bảo vệ kéo đi ra chỗ khác. Họ thầm thở phào một hơi. Nếu vừa rồi họ đi lên đối phó với nhóm người đó thì bây giờ họ cũng như hai người này.

Người đàn ông trung niên lúc này đi lại nhóm Thiếu Kiệt cười nói

- Chấn hẳn cậu là Thiếu Kiệt trong lời Nhã tổng. Tôi là Quách An Giám đốc ở đây mong cậu thông cảm, sau việc này tôi sẽ chỉnh đốn lại công ty.

Thiếu Kiệt cũng gật đầu. Hà Vi kể bên thì mới nhìn người đàn ông trung niên nói.

- Nhân Viên như vậy cũng làm tới giám sát bán hàng, không biết chất lượng ở đây như thế nào nữa.

- Ấy xin lỗi, điều này là thất trách trong công ty. Tôi sẽ kiểm tra tố chất nhân viên lại hết mong cô yên tâm. Không biết tôi có thể mời Thiếu Kiệt. Lên tầng trên nói chuyện hay không chứ ở nơi này thật không tiện lắm.

Quách An lúc này khuôn mặt hòa nhã như chưa có việc gì xảy ra rất vui vẻ hứa hẹn với Hà Vi cũng không quên mới Thiếu Kiệt lên văn phòng. Hẳn muốn gỡ lại hợp đồng mà người quyết định là Thiếu Kiệt nếu mà hẳn đồng ý thì hợp đồng được nối lại. Công ty hẳn cũng không phải chột vạt trả lời bên nhà sản xuất.

- Được rồi để tôi đi. À mà đợi chút. Đây là số điện thoại của tôi nếu anh cần gì thì có thể gọi cho tôi, lúc đó tôi sẽ thu xếp.

Lê Hiếu từ khi Quách An xuất hiện cho đến giờ hẳn chỉ biết ngạc nhiên đứng nhìn trân trối, không phải hẳn không biết Thiếu Kiệt là ông chủ

nhưng mà đây là lần đầu hẳn thấy Quách An, ra vẻ điệu bộ như thế với người khác.

Cầm cái danh thiếp trong tay Lê Hiếu như đang phân vân điều gì đó nhìn theo đoàn người Quách An đang đưa ba người nhóm Thiếu Kiệt lên lầu.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 158: Bồi Thường

Sau Khi nhóm Thiếu Kiệt lên lầu được mời vào phòng làm việc của Quách An. Tại đây Năm người bắt đầu ngồi xuống, những người bên hội đồng đi theo Quách An ở dưới lầu chỉ biết đứng bên ngoài. Họ lo lắng chuyện này không cứu vãn được.

Nếu là họ người mua hàng thường thấy, bị nhục như thế thì khó chấp nhận được huống chi là Thiếu Kiệt hẳn là một khách hàng hơn lớn. Cứ tính trung bình một bộ phận máy lạnh là 40 triệu một cái, mà một khu tiệc cưới hội nghị theo thiết kế ba tầng lầu của Thiếu Kiệt gồm sáu khu tiệc nhỏ, năm khu tiệc lớn thì cần biết bao nhiêu cái máy lạnh, chưa tính đó là chỉ mới một tầng nơi của hẳn gồm ba tầng thì biết bao nhiêu cái.

Hợp đồng này đã gần hoàn thành giờ ông chủ phía sau nơi đó lại bị chính nhân viên mình làm ra chuyện như vậy. Đối nhà đấu thầu là việc hiển nhiên. Hợp đồng kinh doanh như thế này thường các bên lẫn nhau trao đổi, sau khi thi công hoàn thành hết các công đoạn mới lấy được tiền. Còn bên nhà sản xuất tuy cũng là tiền trả sau, nhưng gặp phải tình trạng này lâu dài họ mất đi quyền ưu tiên của nhà sản xuất mới là thiệt hại lớn.

Đợi cho người Thư Ký của Quách An đặc nước uống cho mọi người xong Thiếu Kiệt mới nói.

- Giờ có gì thì anh nói đi. Tôi còn có việc không nhiều thời gian.

Quách An cũng vui vẻ ngoài mặt trong thâm tâm hẳn cảm thấy bị đả kích. Ngày trước khi đi bàn hợp đồng với Nhã Kỳ hẳn thấy bản thân cô cũng là một người thành đạt. Tuổi trẻ có kinh nghiệm có ánh mắt nhìn sau

vài lần họp bàn làm ăn mới biết được thật chất cô cũng chỉ là người bên dưới.

Bản thân Quách An lúc đó cũng cho rằng khá đúng. Một người như Nhã Kỳ không thể nào làm ra được khối tài sản lớn đầu tư như thế. Hẳn luôn nghĩ người bên trên cô luôn là một người tầm tuổi hẳn.

Giờ nhìn thấy người thật sự phía sau Nhã Kỳ lại là một thiếu niên mười sáu tuổi bản thân hẳn bị đả kích, một cách rất nhiều. Ở độ tuổi của Thiếu Kiệt lại làm ra được một sự nghiệp như thế. Còn không có tính bốc đồng nông nổi của một người thiếu niên vốn có. Nên hẳn cảm thấy có áp lực.

- Tôi biết cậu bận nhiều việc nên cũng đi thẳng vào vấn đề, chuyện hợp đồng của quý công ty tôi hi vọng có thể lại tiếp tục hợp tác để thi công. Mong cậu xem xét.

Quách An hiện tại đang ở thế yếu rất nhiều, bản thân là một nhà phân phối hẳn biết một hợp đồng của Thiếu Kiệt vượt khỏi tầm tay công ty là một điều thất bại cỡ nào. Nên giờ đây có mặt Thiếu Kiệt là hi vọng nhất để lấy lại được nó. Thiếu Kiệt từ tốn nhìn Quách An nói.

- Ông nghĩ xem? nếu ông là tôi ông sẽ chấp nhận chuyện này? chỉ là một cấp dưới nhỏ nhoi mà lại làm được những việc như thế. Vậy lãnh đạo cấp cao hơn thì sao?

-Chuyện này tôi biết nhân viên của chúng tôi không đúng, nhưng hi vọng cậu có thể bỏ qua giúp. Thật sự thì chúng tôi đã đặt hàng tất cả những thiết bị cần thiết để thi công cho công ty cậu. Giờ nếu không làm nữa chúng tôi tổn thất khá lớn. Làm ăn thì cậu cũng biết nhân viên bên dưới họ không hiểu hết những việc chúng tôi bên trên làm việc. Xét về một góc độ nào đó họ chỉ biết làm công ăn lương không như chúng ta phải suy nghĩ nhiều cho doanh nghiệp. Giờ nếu công ty thua lỗ chỉ vì một hai người mà khiến mọi người phải chống đỡ điều này tôi thấy tốt nhất là mong cậu xem xét.

Thiếu Kiệt suy nghĩ một lúc. Bản thân hẳn đang không vui hôm nay lại gặp trường hợp bên dưới siêu thị cũng làm hẳn khó chịu. Tuy nói tạo áp lực lên một người nhưng họ lại đại diện cho mấy trăm người thì có vẻ như hẳn đang làm một điều gì đó khá tàn nhẫn.

Hà Vi không biết suy nghĩ như thế nào nên hỏi Quách An, trong khi Thiếu Kiệt đang suy nghĩ.

- Nếu công ty ông không lấy được hợp đồng thì chuyện gì sẽ xảy ra?

Quách An mới lưỡng lự một lúc lâu mới trả lời. Vì hẳn thấy Thiếu Kiệt cũng đang muốn biết chuyện này sẽ liên quan đến đâu.

- Nếu không có hợp đồng, ít nhất hai quý tiếp theo của toàn bộ nhân viên công ty sẽ không có tiền thưởng, chỉ nhận lương tháng theo đúng chức vụ không hơn, đó chỉ mới là phương án tổn thất nhỏ nhất.

Thiếu Kiệt im lặng cầm lên tách trà của Thư Ký của Quách An đã đưa cho mình. Thường tất cả nhân viên tư vấn bán hàng thường có một quy luật bất thành văn cho mình. Làm việc lương không đủ sống chỉ tiền thưởng mới đem lại cuộc sống tốt hơn.

Thường quý dựa vào tiền lợi nhuận mà họ mang lại công ty nên doanh số luôn được đặt ra cho từng tháng để họ cố gắng hoàn thành hoặc vượt chỉ tiêu, Càng bán được nhiều hàng hóa đem lại càng nhiều doanh thu thì họ càng được tiền thưởng nhiều. Đó là phương châm sống của các nhân viên bán hàng ở bất cứ siêu thị điện máy nào.

- Thôi thấy chuyện này nếu bỏ qua cũng được đi tôi không muốn mình mang tiếng bụng dạ hẹp hòi. Nhưng cục tức này thì ông nên xem thế nào? Không lẽ tôi khách hàng lại phải cứ chịu cục tức ôm vào người lại phải ký kết hợp đồng với người làm mình bức tức sao, tôi không phải là thánh nhân.

Quách An lúc này nghe Thiếu Kiệt nói câu đầu hần khá mừng nhưng sau khi nghe được hết câu thứ hai hần trầm xuống một chút. Hà Vi một bên Nghe Thiếu Kiệt nói như vậy cũng biết hần không tốt lành gì. Thật sự hần chỉ muốn bồi thường cho mình. Thấy Quách An có vẻ suy tư không biết làm chuyện gì giải quyết Hà Vi mới nói vào.- Đến đây định mua chút đồ mà chuyện này như thế này hỏi ai không tức. Thật tình Thiếu Kiệt nhanh nào còn đi xem mua đồ chỗ khác nữa.

Lời nói của Hà Vi như điểm tỉnh Quách An đang còn chưa biết làm gì. “Đúng rồi Họ đến đây mua đồ thì chắc siêu thị hần sẽ có nếu lấy ra món lợi nhỏ để đem việc này hóa giải xem như cũng là một cách” Nhưng mà hiện tại hần không biết Thiếu Kiệt sẽ mua gì nên cũng khá khó, nhưng chắc chắn sẽ không nhiều mặt hàng giá trị, nên giờ mới trả lời Thiếu Kiệt.

- Chuyện lần này bên công ty tôi có lỗi nên hôm nay cậu cứ lựa chọn đồ ở khu mua sắm tất cả đều được miễn phí. Mong cậu bỏ qua lần này chúng tôi rất cảm ơn.

Thiếu Kiệt hần thấy Hà Vi chỉ dẫn cho Quách An như thế cũng chỉ biết cười trong bụng, vốn hần sẽ tốn không ít tiền mua hàng lần này, giờ Quách An đã nói thế thì hần cũng không ngại mà làm thật hần.

- Được rồi nếu công ty đã có thành ý như vậy tôi cũng không muốn làm khó tôi sẽ chọn một số mặt hàng trang bị cho nhà tôi. Thời gian không còn sớm tôi còn bận nhiều việc. Không biết bên công ty ông có ai đủ điều kiện làm người tư vấn cho tôi không?

Quách An như mừng rỡ Thiếu Kiệt đã nói như thế thì mọi thứ ổn rồi. Vì người làm ăn như Thiếu Kiệt hần biết không phải dễ dàng nói rồi không làm. Nên cũng nhiệt tình hần lên đáp.

- Không sao công việc của chúng tôi cũng đã xong để tôi dẫn cậu đi chọn các sản phẩm đó.

Thấy Quách An nhiệt tình như thế Thiếu Kiệt không nói gì cùng hắn đi lựa chọn cho mình các thứ cần thiết chưa kể còn nói Quách An lắp đặt một cái máy lạnh 3 hp loại sắp lắp đặt cho bên khu tiệc cưới.

Hà Vi cùng Trịnh Chi bây giờ mới biết được bản lãnh chặt chém của Thiếu Kiệt không những máy lạnh, hắn còn lấy cả tận hai cái ti vi bốn mươi in chưa kể đến còn có bàn ghế loại tốt. Thoải mái một cái bàn giám đốc và vài cái ghế xoay bọc da.

Quách An đi theo Thiếu Kiệt trong lòng rĩ máu. Còn những nhân viên bên dưới khi thấy hắn tự thân đưa Thiếu Kiệt đi chọn đồ cũng nghiêm túc hẳn lên, Vì họ biết có hai nhân viên vừa đắc tội lớn nên mới phải buộc thôi việc mà đó là người thanh niên đang đi cùng giám đốc mình. Cho đến khi lựa chọn xong hết. Thiếu Kiệt mới cười cười nhìn Quách An nói.

- Thôi được rồi bây nhiêu là đủ, tôi biết lúc đầu anh đã nói là sẽ miễn phí hết. Nhưng trước giờ tôi chưa nhận không của ai bao giờ nên tôi sẽ chịu năm mươi phần trăm số tiền mua hàng. Anh không phải miễn phí đôi bên đều vui vẻ.

Thiếu Kiệt nói như thế làm Quách An giật mình, hắn cứ nghĩ lần này là xong rồi vật dụng Thiếu Kiệt mua cũng lên cả tới gần hai trăm triệu giờ hắn lại nói chịu một nửa cũng làm cho Quách An trong lòng mừng thầm nhưng cố làm ra vẻ nói với Thiếu Kiệt.

- Tôi đã nói miễn phí mà sao lại như thế? cậu là đã đồng ý rồi lại hợp đồng lại làm như thế thì đâu được.

Thiếu Kiệt lúc này mới hẳn giọng. Hắn biết Quách An chỉ làm ra vẻ đồ dùng hắn mua không ít giá trị cũng không nhỏ, lại có tính giả vờ bên ngoài nên nói.

- Ông đừng có một mặt như thế, kinh doanh mà không lấy tiền chắc ông là người đầu tiên đấy, Tôi nói rồi tôi trả năm mươi phần trăm. Đừng vờ vịt

là gì nữa ai cũng là dân kinh doanh cả có phải đưa mới ra đời đâu mà ông như thế.

Quách An lúc này cũng ngượng người cười cười. Hắn cứ dựa theo tuổi tác của Thiếu Kiệt mà quên mất hắn là một ông chủ kinh doanh thấy được lợi nhuận cũng như mình.

Dù sao Thiếu Kiệt nói cũng đúng, hắn và Thiếu Kiệt đều là người kinh doanh hiểu rõ nhưng việc như thế này còn làm ra vẽ trước mặt hắn, cũng chỉ là vẽ rắn thêm chân thôi.

- Đúng là cậu hơn tôi rất nhiều, đúng là tuổi trẻ tài cao à. Không thể nói tuổi tác với cậu được. Thôi vậy dù sao cũng cảm ơn cậu xem ra lừa dối lại không bằng thành thật. Vậy cậu muốn thanh toán tiền mặt hay là quẹt thẻ.

- ông nghĩ tôi đi mua hàng đem nhiều tiền mặt sao? ở nhà cũng để tiền mặt làm gì cừ quẹt thẻ. Ông cho người lắp đặt trong tối này là được. Càng nhanh càng tốt tôi đang cần dùng.

Thiếu Kiệt và Quách An đến quầy thu ngân bắt đầu làm thủ tục thanh toán các vật dụng của mình đã mua hàng. Việc giảm giá năm mươi phần trăm như thế này luôn cần có chữ ký của Quách An. Chưa kể đến hắn có nói với Thiếu Kiệt trong vòng hai giờ, mọi thứ sẽ được giao tới và lắp đặt.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 159: Bạn Yêu Rồi!

Thiếu Kiệt rời đi khu mua sắm khi được Quách An đưa ra tới tận cửa. Đợi hẵn lên hẵn taxi. Hà Vi vừa ngồi trên xe vừa trêu chọc Thiếu Kiệt nói.

- Công nhận cậu hào phóng thật. lại chịu trả một nửa đấy, mình thì không có vụ đó đâu.

- Nói chung tha được thì tha người ta cũng chỉ là nhà phân phối. Đa số những quầy hàng ở đó được mấy cái thương hiệu thuê thôi còn việc bán hàng nhập kho cũng như công ty mình lời lãi không bao nhiêu làm quá sau này lại có thêm một người trên thương trường còn nhìn mặt nhau. Giờ về nhà là được rồi cũng không còn sớm những người kia chắc cũng sắp qua nhà Hà Vi rồi.

Nhìn qua đồng hồ cũng hơn năm giờ. Thời điểm này mọi người bắt đầu tan tầm. Việc nói tài xế đi nhanh về còn kịp để Thiếu Kiệt bắt đầu tập trung hết lại cuộc họp là điều nên làm.

Được một lúc điện thoại của Thiếu Kiệt lại vang lên. Màn hình hiển thị là số điện thoại của Hoàng Lâm Nhu. Đưa tay nhấn chấp nhận cuộc gọi thì phía bên kia vang lên âm thanh phẫn nộ.

- Thằng quỷ con! Hôm nay lại cúp học, muốn ăn đòn đang ở đâu về nhà gấp. Hôm nay mẹ mà không đánh con cái tội trốn học thì không được mà. Đang ở đâu, lại trốn đi chơi điện tử rồi phải không!

Thiếu Kiệt bây giờ cũng méo mặt hắn đã nói với Mai Uyển Lâm là hôm nay nhà có việc thì chắc cô hắn cũng sẽ không đến. Vậy ai là người cho mẹ

hắn biết hắn không đi học.

Trịnh Chi với Hà Vi lúc này ôm bụng. hai Người thấy Thiếu Kiệt bị mẹ mắng vì tội trốn học đi chơi game cũng cười như đang sát muối vào vết thương. Thiếu Kiệt bây giờ cũng không biết sao nói.

- Hôm nay con có việc chuyện này con đã báo với cô giáo xin nghỉ rồi, thầy hiệu trưởng cũng chấp nhận mẹ lại làm quá rồi. Với con đi cùng Hà Vi với nhân viên bàn hợp đồng mà.

Hoàng Lâm Nhu nghe được Thiếu Kiệt đi với Hà Vi và nhân viên bàn hợp đồng. Bản thân cũng dịu lại, vì bà biết hắn vẫn còn có một cái công ty cần hắn một tay thúc đẩy nên hỏi hắn.

- Hà Vi cũng ở đó à. Cho mẹ gặp con bé mẹ hỏi. Không thể tin con được.

Thiếu Kiệt lúc này cũng lắc đầu đưa điện thoại cho Hà Vi nói.

- Mẹ mình gặp bạn này. Thật không hiểu sao mình thì không tin lại tin bạn.

Hà Vi cầm điện thoại lên trả lời Hoàng Lâm Nhu.

- Alo cháu đây dì? dì gặp cháu có chuyện gì vậy?

Nghe được tiếng nói của Hà Vi, Hoàng Lâm Nhu cũng yên tâm hơn. bà biết nếu cô bé còn bên cạnh Thiếu Kiệt thì những người kia không tiếp cận được hắn nên cũng thở dài nhẹ nhõm.

- Hôm nay cháu và Thiếu Kiệt đi đâu thế?

- À hôm nay cháu và Thiếu Kiệt đi gặp Khương Đào một chút sau đó đi họp bàn một số hợp đồng với Thiếu Kiệt. Hiện tại đang trên taxi đi về nhà cháu lát nữa Thiếu Kiệt có hẹn mấy người lại nhà họp chuyện công ty.

Nghe được Hà Vi trả lời Hoàng Lâm Nhu cũng gật đầu. Nếu Hà Vi nói như thế thì chắc chắn sự thật. Vì khi biết tin Thiếu Kiệt nghỉ học bà đã có một chút lo lắng.

- Ủ được rồi vậy cháu xem coi chừng Thiếu Kiệt giúp bác là được rồi.

Nói rồi Hoàng Lâm Nhu cúp máy vì biết được ngày hôm nay Thiếu Kiệt đi với Hà Vi là quá đủ. Hà Vi thấy Hoàng Lâm Nhu hết lo lắng cũng cười cười đưa Điện thoại lại cho hăn nói.

- Trả cậu nè. Cô nói mình coi chừng cậu đấy.

Thiếu Kiệt bây giờ chỉ biết lắc đầu ngao ngán,

- Không hiểu là mình con bà hay là cậu là con bà đây chưa chi đã bị mắng rồi. Thôi kệ về nhà tính tiếp. À mà quên hỏi ai là người cho mẹ biết mình nghỉ học.

- Cậu nói vậy cô chỉ lo cho cậu thôi, mà chuyện cậu cúp học đáng ra phải nó cô một tiếng. Để cô khỏi lo chứ

Thở dài một hơi Thiếu Kiệt cũng không muốn nói. Dù sao hăn cũng đã hứa với mẹ hăn không nghỉ học nữa mà lại cúp học. hăn đang muốn tìm ra người nào đã nói việc hăn nghỉ học cho bà biết.

Lúc này tại nhà Thiếu Kiệt hai cô gái đang ngồi nói chuyện với Hoàng Lâm Nhu. Hai người này không ai khác là Nhã Oanh và Ngọc Nhi. Trên cả hai trường không thấy Thiếu Kiệt đi học nên cũng hỏi Lý Bân nhưng chỉ nhận được câu trả lời là Anh Kiệt có việc còn hỏi Lâm Vũ thì hăn nói không biết. Hai người mới đợi giờ tan trường cùng nhau tới nhà Thiếu Kiệt

Đến đây lại gặp Hoàng Lâm Nhu nói Thiếu Kiệt đi học chưa về làm hai người cũng ngạc nhiên. Mẹ hăn thấy hai người ấp úng nên mới cố tình hỏi

thì phát hiện ra Thiếu Kiệt nghĩ học. Lập tức bà gọi cho Thiếu Kiệt thì biết được rõ sự việc. Nên giờ mới nói với Nhã Oanh và Ngọc Nhi

- Xin lỗi hai cháu Thiếu Kiệt bận việc chưa về được. Hay là các cháu ở chơi một chút với dì rồi về

Ngọc Nhi nghe thế cũng từ chối Hoàng Lâm Nhu.

- Dạ thôi dì ơi không sao đâu giờ hai cháu về mai gặp Thiếu Kiệt cũng được - Dạ đúng rồi. Ủa Dì Thiếu Kiệt đi với Hà Vi hả dì?

Nhã Oanh qua cuộc điện thoại của Hoàng Lâm Nhu biết Thiếu Kiệt đi cùng Hà Vi trong lòng có chút khó chịu. Bởi hai ngày nay cô nghe loáng thoáng tin tức Thiếu Kiệt có bạn gái mà không biết điều này đúng hay không nên mới cùng với Ngọc Nhi qua đây gặp hân hỏi dò thử xem.

Hoàng Lâm Nhu lúc này mới nhìn Nhã Oanh cười hỏi

- Ủa Cháu biết Hà Vi à?

- Vâng cháu có gặp bạn ấy đi cùng Thiếu Kiệt vài lần. Mà Hà Vi quen Thiếu Kiệt lâu chưa cô?

Nghe có vị ghen tuông không nhẹ trong câu hỏi Hoàng Lâm Nhu cũng không biết làm thế nào. Có trách thì trách con bà khá ưu tú những đứa bé này có ánh mắt nhìn. Nhưng cũng vì việc đó mà bà sầu nếu như người ta một vài người thích không là việc gì. Nhưng hân tận ba cô bé, Với bà nhìn nhận thì cả ba người đều tốt mỗi người một vẻ đẹp riêng. mà quan trọng nhất là Thiếu Kiệt hân cứ như khúc gỗ chẳng màng gì đến chuyện này.

- Hà Vi nếu nói quen biết Thiếu Kiệt thì chắc lâu rồi từ lúc nó còn bé xíu nhưng thời gian đến độ gần đây hai đứa mới gặp lại. Từ cái vụ Thiếu Kiệt nằm viện đấy.

- Ủa cô sao quen lâu rồi nhưng mà mới gặp lại là sao cô cháu chưa hiểu lắm.

Ngọc Nhi lúc này cũng thắc mắc tại sao đến khi Thiếu Kiệt gặp chuyện thì mới gặp lại. Hoàng Lâm Nhu lúc này cũng trả lời Ngọc Nhi.

- Thì hồi bé Thiếu Kiệt học võ của ông Hà Vi sau này Hà Vi cùng ông về lại Ngọc Châu thì hẳn mới không gặp Hà Vi nữa cho đến gần đây hai đứa mới gặp lại nhau.

Nhã Oanh nghe mẹ Thiếu Kiệt kể chuyện như thế cũng tỏ vẻ vui mừng nói.

- À vậy ra Thiếu Kiệt giỏi võ là nhờ ông Hà Vi, vậy chắc Hà Vi cũng giỏi võ lắm hôm nào cháu nói Hà Vi dạy cho cháu mới được. Thôi bọn cháu về đây cô hôm nào rảnh bọn cháu lại qua.

- Ủ thế cũng được!

Hoàng Lâm Nhu nghe Nhã Oanh nói đi về cũng không giữ lại. Dù sao Thiếu Kiệt cũng không biết chừng nào về mà hai đứa cứ ngồi chờ thì không ổn, Lại hỏi chuyện Thiếu Kiệt nữa không biết khi cao hứng bà lại để lộ ra việc gì đó nữa thì không hay.

Hai cô gái rời đi thật xa nhà Thiếu Kiệt Nhã Oanh mới nói với Ngọc Nhi.

- Không biết cô ta tại sao lại lôi Thiếu Kiệt đi đâu! Gần tới thi rồi mà Thiếu Kiệt lại đi cùng cô ta không khéo lại điểm thấp cho xem.

Ngọc Nhi nghe Nhã Oanh nói chuyện như thế nên nhìn cô nói.

- Cậu có thành kiến với bạn Hà Vi đó nhỉ? mình nghĩ Thiếu Kiệt hiểu được cái nào quan trọng hơn mà. Với Thiếu Kiệt chắc sẽ thi tốt thôi cậu ta trước giờ luôn thế.

- Cậu không biết đâu Hà Vi nay ngoại hình không thua kém gì bạn với mình, lại có giao tình với Thiếu Kiệt, Nói không chừng cô ta câu dẫn mất Thiếu Kiệt của mình mất.

Ngọc Nhi lúc này cũng lắc đầu cười nói với Nhã Oanh.

- Cậu cứ làm như Thiếu Kiệt là của cậu rồi không bằng, chưa cưới hỏi gì hết mà làm quá à. Không biết đến lúc gặp Thiếu Kiệt cậu dám nói những câu thế này không nhỉ.

Thở dài một hơi tâm trạng Nhã Oanh bỗng buồn đi nhiều. Ngọc Nhi nói đúng trước giờ chỉ có cô cố gắng đuổi theo hình bóng của hắc. Còn Thiếu Kiệt thì sao bấy lâu này hắc vẫn như vậy, vẫn vô tâm không để ý đến những gì mà cô làm.

- Mình cũng không biết. Thích một người có phải là như thế này sao Ngọc Nhi. Mình luôn cố gắng theo đuổi nhưng lại nhận được sự vô tâm, thờ ơ như vậy có đáng không?

Điều này mình không giúp bạn được mình cũng chưa yêu là gì. Có phải nhớ, hay là quan tâm mỗi khi người ta có việc hệ trọng, hoặc là cảm thấy cô độc khi không có người ta bên cạnh những điều này mình chưa hề trải nghiệm. Mình chỉ có thể đứng quan sát người ta vui cười mỗi ngày thì mình đã vui trong lòng rồi.

Nhã Oanh đang muốn Ngọc Nhi giải bày tâm sự của mình lại nghe cô nói như thế cô cũng nhìn Ngọc Nhi ngạc nhiên cười cười.

- bạn yêu rồi! mới biết nha, người nào điểm phúc được Ngọc Nhi yêu vậy?

- Làm gì có! mình chỉ đọc mấy cái cuốn tiểu thuyết họ ghi như vậy thôi nên nói ra. Cậu không tin thì thôi.

Ngọc Nhi bị Nhã Oanh nói như thế cũng ngại ngùng. Nhưng cô có điều không dám nói, cô chỉ dám nói ra những tâm tư của mình với Thiếu Kiệt mà chưa bao giờ dám thổ lộ ra giống như Nhã Oanh.

Ngọc Nhi sợ ngoài Thiếu Kiệt cô chỉ có Nhã Oanh là bạn mà người ta nói bạn thân sau khi yêu thường khó có thể trở lại như lúc đầu. Nên cô sợ mất cả hai người thân thuộc. đành im lặng, chôn giấu nỗi lòng của mình lại. Mỗi ngày được nhìn thấy Thiếu Kiệt vui cười cùng mọi người trong nhóm cũng khiến cô vui vẻ. Nhã Oanh sau khi nghe Ngọc Nhi trả lời như thế cũng hỏi lại cô.

- Cậu chắc không đấy mình thấy những gì cậu nói cứ y như nỗi lòng của cậu vậy. Nếu yêu ai thì nói mình, mình sẽ sát hạch cậu ta xem có đủ tiêu chuẩn làm bạn trai của bạn không mới được đấy.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 160: Bật Đầu Mối

Ba người Thiếu Kiệt đến nhà Hà Vi cũng vừa tầm sáu giờ, bây giờ cô cũng đã dặn dò người bảo vệ bên ngoài về những người sắp đến để mở cổng. Thiếu Kiệt bắt đầu đi dạo một vòng quan sát các thứ cần sắp xếp lại của khu nhà kho Hà Vi.

Nếu như nhìn bên ngoài cánh cổng qua bức tường, không ai sẽ bên trong nhà Hà Vi có một khuôn viên rộng rãi, nơi này chỉ thiếu duy nhất một hồ bơi thì có thể trở thành biệt thự một cách đúng nghĩa, bãi cỏ xanh, nơi để xe riêng một chỗ tách biệt. Nơi đây có cả chỗ để cho Khải Huy có thể nghỉ ngơi và sinh hoạt khá tốt cho một tài xế xe.

Trịnh Chi được Hà Vi dẫn đi hướng dẫn phòng mình nơi mà cô sẽ được không lo nghĩ điều gì. Sau khi biết được phòng mình đã ở hai người sau khi xem xong phòng thì Trịnh Chi với Hà Vi bắt đầu đi pha trà chuẩn bị cho cuộc họp của Thiếu Kiệt.

Theo địa chỉ của Thiếu Kiệt nhóm người Lý Bân, Chu Tường, Nhã Oanh, Phan Nguyệt cùng với Lâm Vũ sau khi tan trường cũng đến nhà Hà Vi. Sau khi bước qua khỏi cánh cổng năm người ngạc nhiên không nói nên lời trước kiến trúc bên trong. Khải Huy khi đưa họ vào phòng khách mới đi về nhà kho gọi Thiếu Kiệt.

Hà Vi và Trịnh Chi lúc này mới đem nước ra cho mọi người. Nhìn mọi người đã có mặt đông đủ Thiếu Kiệt mới ngồi xuống bàn nói.

- Sau này nơi đây sẽ là nơi tập trung những cuộc họp cần thiết. Mô hình họp online có khiếm khuyết, mọi người phải tập trung về công ty để dàng

để một số người chú ý đến hành động của mình. Qua lần này cho thấy đối thủ của chúng ta không tệ đâu. Chuyện này Trịnh Chi đã nói với tôi một lần rồi ở đây có một số người chưa biết nên Chị kể lại toàn bộ câu chuyện của chị cho mọi người nghe đi rồi sau đó mọi người có câu hỏi nào ý kiến gì thì nói ra.

Không như lúc đầu Trịnh Chi còn e sợ, giờ áp lực tâm lý của cô đã được giải tỏa hoàn toàn. Nên cô từ từ kể lại tất cả mọi việc cho mọi người đang có mặt ở đây. Câu chuyện bắt đầu trong không gian im lặng cho đến khi Trịnh Chi kết thúc nó một lúc lâu sau vẫn chưa ai nói được lời nào.

Đúng ngay lúc này, âm thanh im lặng của nơi đây bị phá vỡ bởi tiếng chuông điện thoại của Thiếu Kiệt. Hắn lấy điện thoại ra nhú mày một cái vì số điện thoại gọi đến hắn là Thế Long. Trong lòng dao động một lúc hắn có cảm giác không tốt. Đưa tay nhận cuộc gọi Thiếu Kiệt trả lời Thế Long bên kia điện thoại.

- Alo! anh Long có chuyện gì thế? nếu quan trọng thì anh nói luôn còn không tầm tối anh gọi lại em nhé em đang bận họp.

Bên kia điện thoại Thế Long ấp úng nói.

- Thiếu Kiệt có tin khá quan trọng. Bọn anh không trở tay kịp nên mới gọi cho em. Xin lỗi người em nhờ anh theo dõi...Hắn chết rồi!

- Cái gì? Làm sao mà chết ngay lúc này được. hắn ta bị sao mà chết?

Mọi người đang ngồi nghe Thiếu Kiệt lớn tiếng cũng giật mình những nghe tới chết chóc cũng lặng người đi. Hà Vi và Trịnh Chi biết người Thiếu Kiệt đang nói là ai. Người lúc chiều vẫn còn tiến hành giao dịch với cô.

Trịnh Chi lúc này mặt tái lại. Cô suy nghĩ nếu hôm nay cô không đi với Thiếu Kiệt với Nhã Kỳ mà trở lại trong phòng của mình thì chuyện gì sẽ

xảy ra. Hoặc là cô sẽ trở thành nạn nhân của một tai nạn nào đó giống như tên kia. Cô thật không dám tin và cũng không dám nghĩ đến.

Thế Long nghe Thiếu Kiệt kích động cũng từ tốn nói tiếp, bản thân hẳn khi chính mắt nhìn thấy người đàn ông kia chết trước mặt mình đến giờ vẫn không dám tin.

- Hẳn bị đụng xe. Một xe tải mất thăng tông thẳng trực diện từ phía sau tới. Bọn anh tránh được xe tải nhưng hẳn thì không. Cảnh sát kiểm tra trên người hẳn không có gì hết ngoài mười triệu tiền mặt.

Thiếu Kiệt nghe Thế Long nói như thế cũng gấp gáp hỏi hẳn.

- Thế còn máy tính xách tay với ổ cứng đâu?

Chuyện này mới đáng nói, sau khi hẳn rời đi quán cà phê thì về khu phòng trọ. Bọn anh vẫn bên ngoài quan sát. Đến gần một tiếng sau hẳn đi ra, trên người không có gì cả. Bọn anh nghĩ hẳn để lại trong phòng nên để Ngọc Hồ ở lại canh chừng. Nhưng không thấy ai có dấu hiệu khả nghi. Lúc này anh báo cho Khương Đào nhờ hỗ trợ vào phòng hẳn xem xét thì không thấy máy tính với ổ cứng đâu. Xem như lần này bọn anh thua không hiểu sao lại như thế được.

Thế Long kể lại mọi chuyện diễn ra cho Thiếu Kiệt nghe khiến hẳn trầm mặc một lúc lâu sau mới hỏi Thế Long.

- Vậy là ở trong phòng trọ hẳn đã tồn tại người lấy máy tính với ổ cứng trước khi các anh tới đó. Anh thử hỏi Ngọc Hồ xem có ai mang ba lô ra khỏi khu phòng trọ đó không?

- Anh hỏi rồi! Có tới năm người mang ba lô rời khỏi khu nhà trọ. Mà đến giờ họ vẫn chưa quay về, mà cho dù họ có quay về đi nữa cũng không biết ai là người đem ổ cứng ra ngoài. Nên chuyện này bọn anh bất lực.

Thiếu Kiệt cũng biết những người này tinh vi nhưng không nghĩ họ lại dám giết người bịt đầu mối. Dù sao hai người Ngọc Hồ và Thế Long cũng đã giúp hãn hết mình trong chuyện này. Việc máy tính xách tay và ổ cứng có bị lấy đi như hãn dám chắc những người này sẽ sử dụng mục đích tạo lập trang web như hãn. Hãn thấy liệu có đáng một mạng người cho việc có được bộ mã nguồn trang web đó hay không.

Thiếu Kiệt hoàn toàn không nghĩ đến những doanh thu của hãn hôm nay hoàn toàn dựa vào sự cờ bạc hơn thua của những người chơi. Không những thế phần trăm quy đổi giá trị mang lại cho hãn cũng không ít tiền nên hiển nhiên việc người chơi nhận được tiền thật thì khiến họ càng thêm muốn kiếm nhiều tiền bằng việc đầu tư.

- Thôi được rồi chuyện này cảm ơn các anh. Em sẽ giải quyết vấn đề này sau giờ em họp rồi mới tính được các bước tiếp theo. Lúc nào rảnh thì em mới các anh một bữa.

Nói rồi Thiếu Kiệt mới cúp máy, ngồi xuống ghế thở dài một hơi. Trịnh Chi bây giờ mới run run hỏi Thiếu Kiệt.

- Người kia ... hãn... chết à Thiếu Kiệt!

- Ừ hãn bị xe đụng chết. Nhưng chắc hãn không đơn giản như vậy nên chị cứ ở lại nhà Hà Vi còn các vật dụng trong nhà thì để Hà Vi cho Khải Huy đi lấy là được.

Thiếu Kiệt gật đầu một lần nữa xác nhận với Trịnh Chi và muốn cô an toàn ở nhà Hà Vi. Vì những người kia dám ra tay sát hại người đàn ông giao dịch với cô, thì không có lý do nào cô nằm ngoài tầm ngắm của chúng.

-Chuyện lần này cho thấy chúng ta đã quá chủ quan riêng về phần Chu Tường lần này cũng là người bị hại. Lần sau cẩn thận hơn là được. Nhưng em hoàn toàn không nghĩ đến những người này sao có thể bỏ ra cái giá lớn như thế để làm nên chuyện này.

Chu Tường lúc này cũng thấy ngại lên tiếng.

- Chuyện lần này là do anh quá chủ quan không nghĩ đến họ lại tinh vi như thế. Còn nếu mà nói để họ đáng hay không bỏ ra cái giá lớn như thế này anh cũng không biết, nhưng nếu họ đã thao tác việc này anh nghĩ những người họ cũng muốn tiền mà thôi.vì hiện tại trung bình một tháng doanh thu cứng của bên trang web ổn định tầm ba tỷ hơn. Số tiền này càng lâu dài càng lớn họ dám bỏ ra vốn gốc cao là điều hiển nhiên.

Thiếu Kiệt suy nghĩ một lúc lâu sau mới hỏi lại Chu Tường.

- Toàn bộ tiền lãi thu về anh cứ chuyển đổi bảy mươi phần trăm thành vàng thật cho em những thứ đó sau này sinh lợi sau còn vấn đề bây giờ là tìm ra người còn lại đang ẩn núp trong công ty.

- Ủ anh sẽ cố gắng thao tác một cách tốt nhất. Còn phần Trịnh Chi anh thấy cô ta nên nghĩ làm vài ngày.Nếu hiện tại Trịnh Chi đi làm lại rất có thể làm những người này nghi ngờ.

Phan Nguyệt thấy Trịnh Chi thất thần cũng cảm thán, giờ ai cũng hiểu cô trải qua cú sốc thế nào. Nếu hôm nay mà không có Thiếu Kiệt đứng sau thao tác chuyện này trót lọt thì công ty sẽ nhận được thông tin cô nghỉ việc vì bị tử vong do tai nạn giống người kia là rất lớn.

- Chị thấy đúng đó Trịnh Chi hiện tại nên cứ ở lại nhà Hà Vi, dù sao đi nữa an toàn vẫn là trên hết, chưa biết chừng những người đó còn làm ra việc gì nữa.

Lời Phan Nguyệt nói ra ngay cả Trương Hạo cũng gật đầu hần không ngờ chuyện này căng thẳng đến như thế. Nếu là hần thì không biết sẽ giải quyết ra sao. Thiếu Kiệt thấy mọi người đồng ý với ý kiến của hần nên cũng nói tiếp.

- Thời gian sắp tới mọi người nên chú ý một chút. Nhất là bên cửa hàng và bên mẫn kinh doanh của Chu Tường. Quan sát xem ai là người khả nghi nhất còn đang tồn tại trong công ty. Chuyện này chắc chắn bọn người đó phải có được quan hệ nhất định vì địa chỉ công ty chúng ta chỉ có thể tìm thấy từ nhà cung cấp dịch vụ mạng thông qua địa chỉ kết nối hòa mạng được đăng ký.

Chu Tường nghe Thiếu Kiệt nói như thế cũng gật gù rồi chợt nhớ ra điều gì đó hần mới nói ra ý nghĩ của mình.

- Theo anh nghĩ nếu thế thì có thể là nhân viên mới tuyển vào cách đây hơn nửa tháng thì rất có thể dễ dàng tìm được, cứ xem hồ sơ nhân viên các đây hơn nửa tháng bắt đầu làm việc là ổn.

- Chuyện này không chắc chắn được! Trịnh Chi làm việc với công ty bạn ngày đầu còn rơi vào tình cảnh như thế này. Thì không kể là nhân viên mới, nhân viên làm lâu rồi cũng có thể trở thành đối tượng mà họ uy hiếp nếu có điểm yếu giống như Trịnh Chi.

Hà Vi thấy Chu Tường suy nghĩ có những không phát triển hết toàn cục diện nên chỉnh lại. Bởi cô cũng muốn đưa ra ý nghĩ của mình cho Thiếu Kiệt biết.

- Mọi người cứ nghĩ thử xem người nội gián còn lại phải có liên hệ và biết chắc là Trịnh Chi làm ở công ty. Nếu như ngày mai tin tức hoặc báo đài cũng sẽ đưa tin việc này mà Trịnh Chi lại nghĩ làm không có lý do. Thì mọi người nghĩ tên kia sẽ ra sao. Nếu cho hần thấy người đàn ông kia chết vì bị xe đụng nữa thì hần sẽ như thế nào?

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 161: Cải Tổ

Mọi người trong phòng lúc này, bỗng nhiên nghĩ về những ý kiến của Hà Vi vừa mới nói. chưa suy nghĩ được kết quả Thì Thiếu Kiệt đã cười nói.

- Hay cách này hay đấy. Để cho người kia thấy được thông tin thì hẳn sẽ phải lo ngại cho an toàn của mình như thế sẽ lôi được hẳn ra ngoài ánh sáng.

- Nhưng quan trọng làm sao biết báo nào sẽ đăng tin mà để hẳn đọc được?

Trương Hạo cũng nói ra thắc mắc của mình. Thiếu Kiệt bây giờ đã tìm được người để giúp mình thao tác chuyện này. Dù sao cũng là một tin tức thôi nên thao tác vài chỗ là sẽ được nếu thông qua Tuyết Dung là hẳn có thể làm được một tin tức để lôi người đó ra thì vẫn là đáng giá.

- Chuyện này khỏi lo mọi người cứ yên tâm đi chuyện này lo được.

Còn về phần Chu Tường và Lâm Vũ sắp tới sau khi triển khai được hết các bước đi thuận lợi đem người đó ra khỏi công ty bắt đầu bước phát triển phương án kia. Còn từ giờ trở đi Lâm Vũ không cần đến công ty nữa. Hôm nay mọi người bắt đầu đem sever lắp đặt sắp tới anh sẽ ở đây thường xuyên có gì thì em cứ tới là được bác bảo vệ sẽ cho em vào.

Thiếu Kiệt bắt đầu phân phó cho Chu Tường và Lâm Vũ các phương án sẽ làm sắp tới. Hẳn muốn Lâm Vũ bắt đầu nghiêm túc với các công việc sắp tới. Tập trung tạo lập cho mình một đội bảo mật và hacker riêng.

- Vậy là sắp tới bắt đầu chỉ có hai anh em mình làm việc ở đây thôi hả anh Kiệt. Chuyện đó khi nào thì mình tiến hành.

- Sau khi lắp đặt sever xong thì bắt đầu gầy dựng những tài khoản cần thiết, số lượng email đã chuẩn bị tới đâu rồi anh Tường.

Thiếu Kiệt muốn triển khai các bước cần thiết, lần này nhóm người kia đã làm ra một bố cục chắc chắn để đối phó với công ty. Thì hẳn cũng không hiên, tuy việc lần này có thể dẫn đến một số thất thoát nhỏ với hẳn nhưng. Thiếu Kiệt hẳn sẽ lấy lại được thông qua trang web của những người kia.

- Số lượng mail giờ tạo lập được khoảng hai nghìn cái. vừa đủ để cho em hoạt động thoải mái. số lượng IP mua về từ các trang mạng cũng tầm đó.

- Vậy cũng được. Chuyện ngày mai Trương Hạo làm là điều người qua bên đây lắp đặt khoảng hơn 15 máy vi tính. sau này nhóm người Lâm Vũ và một số anh em khác cần dùng. Còn trang web công ty bán hàng phía dưới hiện tại không hiệu quả. Ngày mai Chu Tường thêm vào phần đối thoại với khách hàng để có thể tư vấn cho khách hàng. Cũng như tiếp nhận thông tin bảo hành từ xa. Chúng ta không thể để lúc nào khách hàng cũng là người chủ động đến bộ phận bảo hành. Họ rất ngại đi lại mà việc này góp phần tin tưởng ở khách hàng về công ty hơn nên thiết lập ngay.

Sống lại ở thời điểm này Thiếu Kiệt đem những kiến thức của mình có được về cách bán hàng và chăm sóc hàng tân tiến nhất để lấy sự tin cậy từ khách hàng. Thường xuyên gọi điện đến hỏi thăm khách hàng sử dụng về sản phẩm là nhiệm vụ của bộ phận chăm sóc khách hàng mà các công ty lớn thời điểm đó vẫn thường sử dụng. Chưa kể khi mua hàng có vấn đề về kỹ thuật hoặc lỗi của nhà sản xuất thì người mua hàng cũng thường rất khó chịu phải đi lại nhiều nên trang bị một bộ phận sửa chữa tại nhà là điều cần thiết.

Trương Hạo tiếp nhận một số vấn đề mới của Thiếu Kiệt đưa ra cũng cảm thán, hăn méo mặt Thiếu Kiệt càng ngày càng nâng cấp cơ sở hết mức có thể mà hăn sắp tới cũng chỉ có một mình nên than.

- Thiếu Kiệt nhân lực có vẻ không đủ một mình tao kham không nổi à. sắp tới Phan Nguyệt lại được tuyển qua bộ phận mới vậy thì còn mỗi mình tao thôi giải quyết sao đây

- Vấn đề đó khỏi l Trước hết hiện tại công ty bên dưới có bao nhiêu bộ phận chia ra. Trước giờ chỉ hai người Phan Nguyệt và Trương Hạo giải quyết, giờ thì để cho cấp dưới giải quyết. Chỉ có như thế Trương Hạo mới có thể học hỏi thêm nhiều thứ khác để phát triển được. Toàn bộ công ty chia ra hết mỗi bộ phận có một tổ trưởng riêng. Những người nào có năng lực, gắn bó lâu dài với công ty được ưu tiên. Tự họ phải lên lịch làm việc cho tổ của mình, làm báo cáo trực tiếp với Trương Hạo về đánh giá nhân viên hàng tháng. Trước giờ công ty mới thành lập vẫn là quyền hành tập trung cho Trương Hạo hết. Thì giờ chia ra hăn hỏi có thay đổi mới phát triển được, cứ đưa cho Trương Hạo quản lý hết cả công ty theo kiểu cũ thì không ổn được.

Trương Hạo bắt đầu suy nghĩ những ý kiến của Thiếu Kiệt đưa ra. Trước đây kể cả khi tuyển người hăn vẫn phải tham gia, chưa kể đến nhiều bộ phận khác cũng có mặt giờ nếu phân cấp tổ trưởng thì những người đó trực tiếp báo cáo với hăn. Còn đánh giá nhân viên và công việc có hoàn thành hay không thì dựa theo tổ trưởng đánh giá, như thế hiệu quả cao hơn là mọi thứ đều tập trung cho hăn. Nên cũng vui mừng nói.

- Cái này hay như vậy sao không áp dụng ngay từ đầu có phải hơn không. Giờ mới nói ra để thay đổi cái tổ. Việc chuyển đổi sẽ mất thời gian cho công ty nữa.

- Trước đây công ty vẫn chưa phát triển quy mô như giờ, việc áp dụng hình thức này sẽ dẫn đến gò bó nhân viên. Nhưng giờ khối lượng nhân viên

và số lượng người quản lý chênh lệch quá nhiều. việc áp dụng hình thức này không mấy khó khăn như tưởng tượng, bởi nhân viên cũ lúc nào cũng có kinh nghiệm hơn. Thường nhân viên mới họ sẽ tìm những nhân viên cũ để được hướng dẫn nên Vấn đề này Trương Hạo không cần phải lo.

Phan Nguyệt trước đây thấy cũng có vấn đề, nhưng không hiểu là ở đâu cô vẫn thường thắc mắc tại sao cô và Trường Hạo phải thao tác quá nhiều việc. Giờ Thiếu Kiệt nói ra những điều trên làm cho cô phần nào sáng tỏ.

- Chuyện này Thiếu Kiệt nói đúng, bởi những nhân viên mới và người cũ giờ không phân rõ cấp bậc quản lý, nên những người đó cứ đưa mình với Trương Hạo. dẫn đến hai người bồng nhiều việc mà không hiểu tại sao.

Nghe Phan Nguyệt nói như thế Trương Hạo mới chọc ghẹo cô.

- Được rồi sẽ áp dụng từ tuần sau, nhưng mà trước khi ai đó qua bộ phận mới thì nhớ phụ tôi cái vụ này cho xong cái đã rồi tính không thì tôi không tha cho đâu.

- Biết rồi dù sao bên kia cũng còn hơn nữa tháng nữa mới bắt đầu, nửa tháng đã là quá đủ rồi. Cần chi mà hăm dọa.

Phan Nguyệt nghe Trương Hạo nói như thế cũng trả lời lại hần. Dù sao thì cô vẫn còn thời gian phải ở công ty nên việc giúp đỡ hần là điều hiển nhiên. Thiếu Kiệt thấy chuyện Trương Hạo đã ổn định nên cũng nói tiếp.

- Bên Phan Nguyệt cứ từ từ. Trước đây em còn đang thắc mắc nơi nào để thao tác xây dựng giờ thì có rồi. Sắp tới mọi thứ sẽ có kết quả nếu xong. Chị có thể thỏa sức tung hoành. Em tin chị sẽ làm được.

Nói rồi Thiếu Kiệt mới uống một tách trà. Nhã Kỳ đang cùng mọi người cười đùa vui vẻ sau sự việc phức tạp của Chu Tường và Trịnh Chi. Bởi cô thấy phần nào đó yên tâm, khi biết chuyện của Chu Tường cô thật sự có

một chút lo lắng. Giờ thấy Thiếu Kiệt một tay xoay chuyển mọi thứ cô cũng yên tâm. Thấy Thiếu Kiệt nhìn mình Nhã Kỳ mới hỏi.

- Còn bên chị khi nào thì em chọn người trúng thầu đây. Chị một ngày không biết phải nhận bao nhiêu cuộc gọi đấy. Tuy mình không gấp nhưng những người kia thì gấp đấy.

- Đáng lý ra hợp bên nhà em thì sẽ đưa cho chị nhưng chuyển lại địa điểm nên em không có đem những hồ sơ đó theo. Còn việc với công ty siêu thị điện máy PK thì mình vẫn ký hợp đồng bình thường. Riêng về nhà thầu xây dựng thì em đã chọn rồi chỉ có một nhà được thầu thôi. Ngày mai nếu chị rảnh thì ghé bên nhà em sẽ đưa cho chị. Cũng nói họ luôn để chuẩn bị sau tết mình khởi công để không chậm chạp tiến độ.

Thật Thiếu Kiệt chỉ xem qua sơ lượt những hồ sơ của Nhã Kỳ đưa. nhưng với ký ức hằn có được thì toàn bộ hồ sơ trong đó chỉ duy nhất một nhà là không có móc nối với Hoàng Chí Hùng. Nên việc thi công trung tâm hội nghị tiệc cưới thì hẳn sẽ không để những công ty có dính dáng tới Hoàng Chí Hùng làm việc. Lúc này Thiếu Kiệt mới hắng giọng một lúc nói.

- Mọi người tập trung nào. Qua chuyện này mọi người cũng thấy được có nhiều người vì lợi nhuận mà không tiếc bằng bất cứ giá nào ra tay. Nên sau này nếu có trường hợp như thế này thì nên nói ra để mọi người nghĩ cách đối phó. Lần này cũng là một phần do em chủ quan. Nhưng tuyệt đối không có lần sau nữa đấy.

Mọi người lúc này cũng im lặng thật lâu. Đúng như Thiếu Kiệt nói ai cũng vì lợi ích và lợi nhuận không từ thủ đoạn nào. Việc này xem như một hồi chuông cảnh báo cho những việc thuận lợi trước giờ của họ.

- Qua chuyện này anh rút ra được kinh nghiệm dù cho mình có là người thường đến đâu nếu mình có thể đụng chạm tới việc đem lại lợi ích thì khác

à.

Chu Tường lúc này cũng thở dài, lắc đầu cảm thán nói. Hơn ai hết ở đây Chu Tường ngủ một giấc từ sáng tới chiều cũng làm hằn khắc cốt ghi tâm. Giờ có mưa đồ ăn cho hăn thì hăn vẫn tự mình đi mua còn hơn là trải nghiệm thêm một lần như thế này nữa.

Trương Hạo thấy Chu Tường uể oải như thế cũng cười cười. Nhưng chợt nhớ ra điều gì mới hỏi Thiếu Kiệt.

- y Thiếu Kiệt còn Tô Thanh với Trịnh Chi sau này thì sao?

Mọi người nghe Trương Hạo hỏi như thế cũng thắc mắc, họ chỉ mới thấy Trịnh Chi còn người Tô Thanh trong miệng của Trương Hạo là ai thì chỉ có Lâm Vũ là rõ. Hà Vi lúc này ngồi kế bên thấy Thiếu Kiệt không nói cũng cười cười hướng những có mặt tại đây.

- Chuyện đó tính sau đi mọi người chiều giờ đã mệt rồi mình có nhớ Khải Huy đi mua đồ ăn nhanh cho mọi người rồi, nghỉ ngơi tý đi nào.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 162: Thằng Không Cha

Rất nhanh bên ngoài Khải Huy đem vào trong phòng khá nhiều đồ ăn vừa mua ở những tiệm thức ăn nhanh đem về mọi người bắt đầu phân phó nhau cùng ăn chung Khải Huy cũng cùng mọi người bắt đầu đánh chén.

Thiếu Kiệt cùng mọi người ăn uống trong chốc lát xong lại đứng ra cửa phòng khách, lấy điện thoại ra gọi cho Tuyết Dung. Những hồi chuông bắt tận vang lên. Cho đến khi bên kia điện thoại bắt máy.

Alo! ai vậy?

Dì Tuyết Dung cháu Thiếu Kiệt đây! Cháu có việc muốn nhờ dì giúp.

Tuyết Dung nghe được lời Thiếu Kiệt nói cũng hồi hộp, bản thân không biết hẳn sẽ nhờ mình giúp việc gì. Nhưng đây là thời gian nhạy cảm mà mọi người đều không mong muốn Thiếu Kiệt biết được điều gì về thân thế của hẳn. Cô bắt đầu bình tâm lại xem Thiếu Kiệt muốn nhờ mình giúp điều gì. Nếu là việc về thân thế của hẳn thì cô sẽ từ chối nên nói.

À Cháu Thiếu Kiệt à? Chuyện gì mà hôm nay lại gọi tới dì thế?

Chuyện là chiều này cháu đi ngoài đường thấy có vụ tai nạn xe mà người đó không mang giấy tờ tùy thân nên định là nhờ cô thao tác cho mẫu tin lớn một chút. Để người nhà nhận diện được mà lên cảnh sát làm thủ tục nhận lại thi thể về mai táng ấy mà.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Tuyết Dung cũng nhẹ nhàng mừng thầm trong lòng, hẳn cần cô giúp việc này không thì tương đối dễ những có một chút

khó khăn nên cau mày. Vì một ngày có bao nhiêu là tai nạn diễn ra, nếu cứ như Thiếu Kiệt nói thì biết vụ nào mà để đưa lên mặt báo. Nhưng cô chắc đội săn tin sẽ có, quan trọng vẫn là vụ tai nạn đó ở đâu. Tuyết Dung lúc này mới hướng Thiếu Kiệt nói.

Thật cô muốn giúp nhưng cháu nói chung chung như thế thì cô cũng không giúp được, một ngày có biết bao nhiêu người bị tai nạn tử vong, không ít thì nhiều cả ba bốn vụ như thế thì biết vụ nào mà thao tác cho cháu đây này.

À cái này thì hỏi Khương Đào ấy. vụ tai nạn này bác Khương Đào có biết. Bởi anh bạn của cháu gọi cho người của Khương Đào đến hiện trường.

Tuyết Dung lúc này cũng giật mình bởi Khương Đào bên đội điều tra là nhiều việc tai nạn lại là của cảnh sát giao thông, thế tại sao lại có hấn dấn đáng tới vụ này. Nhưng Thiếu Kiệt đã nói như thế Tuyết Dung cũng cười đáp lại hấn.

Mà chắc chuyện này lại đáng dấn tới cháu nữa phải không. thằng nhóc này không quậy không được à. Chuyện này để đi lo cho thao tác tỷ với ban biên tập là được. Còn gì nữa không thằng nhóc?

Dạ hết rồi chuyện chỉ có thế thôi. Mà thì cứ làm như cháu cái thì quậy ra tới mới can thiệp vào vậy lâu lâu cũng phải có lòng tốt với xung quanh một chút chứ.

Cuộc nói chuyện của hấn kết thúc. Thiếu Kiệt vẫn đứng đó nhìn ra khoảng không gian trước mặt. Hôm nay đối với hấn là một trong những ngày nhiều chuyện xảy ra nhất.

Hà Vi thấy hấn như thế cũng tiến đến bên cạnh hỏi.

Có tâm sự à! sao lại suy tư như thế ít khi thấy bạn như thế này.

Ừ lần đầu tiên mình mới thấy được sức mạnh của đồng tiền thật sự. Nó có thể cứu người cũng có thể giết người. lợi ít đáng giá khi mà nó thật sự đi với lương tâm của một người.

Thiếu Kiệt bây giờ cảm thán nói từ khi được sống lại đến này đây là lần đầu tiên có một người thông qua gián tiếp chết trên tay hắn. Nhưng Thiếu Kiệt không tự trách mình, bởi những người này đã muốn ý đồ trên người hắn.

Kinh doanh là hại người lợi mình mà. Cậu đã dẫn thân vào ngành này rồi thì sớm hay muộn cũng phải gặp trường hợp này thôi. Lần trước trong rừng không phải bạn đã từng nổ súng với đối tượng nguy hiểm sao.

Biết là thế nhưng cảm thấy người ta chỉ là làm theo việc lấy tiền thôi mà cũng gặp trường hợp này thì cũng thật không hiểu nổi.

Hà Vi cũng lắc đầu nhìn Thiếu Kiệt. Cô cũng không hiểu hắn nghĩ gì chỉ có thể khuyên hắn.

Nhân từ với kẻ thù là làm hại chính bản thân mình, có lẽ bạn chưa thật sự muốn ở mình điều gì. Bản thân bạn chưa xác định được chiến trường bạn tham gia nó còn tàn khốc chiến trường thật sự. Khi bạn thất bại không chỉ một mình bạn mà còn những người khác nữa. Mình chỉ có lời khuyên như thế thôi.

Thiếu Kiệt lúc này chỉ im lặng. Những gì Hà Vi nói hắn hiểu nhưng để áp dụng mọi thứ đúng như những câu nói ấy có lẽ hắn còn quá nhân từ mưu tính sâu xa cũng cần có thực lực. Bản thân hắn qua chuyện này cảm thấy mình quá nhân từ. Có lẽ sau này hắn sẽ tìm cách khắc phục nhược điểm này của mình.

Được một lúc sau, những vật dụng Thiếu Kiệt mua sắm được đưa đến và lắp đặt trong ngày cho hắn. Hà Vi và mọi người bắt đầu cùng nhau sắp xếp mọi thứ giúp Thiếu Kiệt hắn.

Việc lắp đặt sever thì có Chu Tường và Lâm Vũ còn những việc khác như trang trí sắp xếp bàn ghế để Thiếu Kiệt làm việc thì do mọi người cùng làm. Kết thúc mọi thứ cũng khá tối. Thiếu Kiệt và mọi người bắt đầu rời đi. Ai về nhà nấy kết thúc một ngày đầy những nguy cơ và căng thẳng.

Buổi sáng hôm sau đó ngoài việc Thiếu Kiệt và Lâm Vũ bắt đầu cài đặt một số máy vi tính do người của Lý Bân đem lại cho đến tận trưa mới kết thúc. Hà Vi và Trịnh Chi cùng nhau đi chợ khiến cho mọi người trong nhà có một buổi ăn trưa đầy vui vẻ. Thiếu Kiệt cũng không quên lựa chọn ra hai bộ máy để hai cô gái giết thời gian buổi chiều.

Trở lại trường học vào buổi chiều hôm sau Thiếu Kiệt được Lý Bân theo sát bên người không tha dò hỏi hẵn những gì đã xảy ra.

Anh Kiệt kể cho em nghe những gì diễn ra hôm qua đi. Nghe Lâm Vũ nói ly kỳ lắm mà.

Mày không lo học lại cứ lo nhiều chuyện. Mà tao hỏi này hôm qua đưa nào khai báo tao nghỉ học. Làm cho mẹ tao biết hả?

Thiếu Kiệt thấy Lý Bân lẻo đẻo theo sau hoài cũng bực mình. Rồi chợt nhớ ra chuyện hôm qua bị mẹ mình phát hiện nghỉ học nên hỏi hẵn. Bởi chỉ có sự nhiều chuyện của Lý Bân mới dẫn đến hẵn bị mẹ mình phát hiện.

Không có à! hôm qua Nhã Oanh và Ngọc Nhi có hỏi anh nhưng em chỉ nói là nhà anh có việc thôi.

Thế quái nào hôm qua mẹ tao lại biết tao nghỉ học nhỉ?

Thiếu Kiệt cũng suy nghĩ thường chuyện này trên người Lý Bân Là liên quan nhiều nhất. Mà Lý Bân lại khá bình thường xem như chuyện này không phải hẵn. Lý Bân thấy dạo gần đây Thiếu Kiệt nghỉ học quá nhiều mà sắp tới ngày thi nên cũng nói.

À Anh Kiệt mấy hôm nữa thi rồi đấy. Anh mà nghĩ trúng mấy ngày đó thì không xong đâu. Lát viết lại cho anh cái lịch thi về mà ôn bài.

Ừ chuyện này tao biết rồi đợi không nghĩ học nữa là được. Với lại giờ cũng không còn chuyện gì quan trọng tốt nhất là cứ an nhàn thi xong lần này mới tính tiếp.

Thiếu Kiệt không lo không nghĩ trả lời Lý Bân. Bài học Thì Thiếu Kiệt hẳn chỉ cần về ôn tập lại một chút là ổn còn những thứ khác thì không lo lắm.

Ngồi xuống chỗ nhóm Thiếu Kiệt tập trung mọi ngày Ly Bân mới hỏi Thiếu Kiệt.

Giờ sao đây Anh Kiệt mua xe đạp mới rồi cứ im lìm không khao anh em cái gì làm sao mà được đây nè. Mấy hôm rồi tụi em đợi mãi.

Một người ngồi cạnh Lý Bân cũng thêm vào.

Đúng rồi đó anh Kiệt Đạo này có thông tin đồn thổi trong trường anh có bạn gái. Lại mua xe đạp mới chừng nào dẫn chị dâu ra mắt anh em đây.

Thiếu Kiệt lúc này cũng giật mình nhìn qua Lý Bân. Sau đó cười cười nhìn tên kẻ bên hẳn nói.

À chuyện này ăy hả ai nói chú biết thế? Cái tin đồn này ai đồn vậy?

Thì chuyện này Lý Bân nó nói anh mới mua Xe đạp để chở bạn gái cho đỡ mất mặt. Chứ ai vào đây nữa nó nói là anh sẽ đãi tiệc hoành tráng vì mới quen bạn gái mới.

Thiếu Kiệt lúc mới rời khỏi chỗ mình đang ngồi vừa đứng lên vòng ra phía sau Lý Bân để hai tay lên vai hẳn nói.

Lý Bân chuyện này là sao đây. Chú hết người để chọn ra đề tài mới của trường hay sao lại là anh mày. Muốn Chết à!

Anh Anh Kiệt đừng đùa làm sao dám anh đang làm gì đó? A! Đau!

Bị Thiếu Kiệt nhấn một cái thật mạnh Lý Bân kêu lên thất thanh. Thấy thế mọi người ngồi xung quanh cũng ôm bụng cười. Riêng chỉ có nhóm thanh niên gần đó thì mặt hầm hầm nói lớn về Thiếu Kiệt.

Không hiểu sao nhà trường lại chấp nhận cho cái thể loại này đi học. Ba bốn bữa nghỉ học một lần sắp thi là không chú tâm học lại yêu đương này nọ.

Nhóm người này không ai khác là Phùng Kiếm Nhất. Hắn đang bực tức vì hết lần này đến lần khác bị thua bởi Thiếu Kiệt. Giờ Thấy Thiếu Kiệt vui vẻ đùa giỡn hắn lại tức khí.

Nhóm người bên cạnh Thiếu Kiệt lúc này mới dừng dậy nhìn Phùng Kiếm Nhất. Một người trong nhóm nhìn phía bên kia nói.

Mày nói xỏ xiên gì đó? Không được tức à.

Thiếu Kiệt lúc này mới ra hiệu trấn an cho mọi người ngồi xuống. Nhìn Phùng Kiếm Nhất lắc đầu nói.

Chuyện ai người đó hiểu đừng làm quá lên thế. Không phải ai cũng nhịn được đâu. Còn chuyện nghỉ học hay không thì nhà trường biết là được. Với có người yêu hay không đàn anh bên đó cũng không quản được nên tốt nhất không ai đụng chạm ai vậy.

Phùng Kiếm Nhất kiểm chuyện với hắn không phải là lần đầu nên Thiếu Kiệt cũng không ngại đáp trả. Dù sao đã lỡ vạch mặt nhau rồi thì cũng không cần thiết phải câu nệ nữa.

Tao không hiểu một thằng không cha có gì tốt. Nhà cũng bình thường chỉ là mới có chút tiền mà phách lối như vậy. Hay đây là người ta thường nói nhà giàu mới nổi? Bọn bây biết không cái cửa hiệu tạp hóa thôi mà cũng lên mặt như thế không biết bố tao có mấy cái công ty thì sẽ ra sao nhỉ.

Lời Phùng Kiếm Nhất vừa nói ra làm Thiếu Kiệt thật sự giận dữ. Hắn trước giờ chưa từng đụng chạm phụ huynh hay người nhà của ai trong tất cả mọi người ở đây. Nhưng lần này Phùng Kiếm Nhất đụng chạm tới mấu chốt của hắn. Trước giờ hắn rất ghét người khác gọi mình là thằng không cha.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 163: Tiểu Lý Tàng Dao

Lúc này Thiếu Kiệt khá tức giận ở đây chỉ có một mình Lý Bân hiểu rõ lý do vì sao lại như thế. Nhưng hắn nhanh chóng đến bên cạnh Thiếu Kiệt nói nhỏ hắn.

Bình tĩnh anh Kiệt sắp thi rồi đừng manh động bị đình chỉ thi không ổn đâu.

Thiếu Kiệt nghe Lý Bân nói như thế cũng dè nén tâm trạng của mình lại. lấy lại chút trấn định hắn mới nói với Lý Bân

Được rồi! sắp tới giờ lên lớp rồi tranh thủ lên lớp đi không còn sớm.

Một người trong nhóm Phùng Kiếm Nhất thấy Thiếu Kiệt như thế mới nói.

Công nhận lâu lâu nói đúng vài chuyện thì người có phận sự im lặng lủi thủi tránh đi cũng là đúng thôi.

Bây giờ Thiếu Kiệt mới dừng lại nhìn về nhóm người Phùng Kiếm Nhất lắc đầu. Hắn đã không muốn kiếm chuyện nhưng nếu người khác cứ được nước lấn tới thì hắn cũng không có cách nào khác hơn là tiếp đón lấy. Quay lại Thiếu Kiệt mới hỏi Lý Bân.

Ê Lý Bân dạo này trường mình có nuôi chó à sao nghe tiếng chó sủa đâu đây? này giờ làm rộn nghe ồn ào chết được. Có lẽ nên ý kiến xem nhà trường nên khóa mõm chó của mấy con này lại mới được. Thả rông cắn càn lại sủa um sùm.

Lý Bân cũng cười cười hiểu ý Thiếu Kiệt. Mấy thành viên gần đó cũng ôm bụng cười đáp lại hân.

Không phải chó của trường đâu. Nghe nói dạo này bệnh dại nhiều lắm chó hoang đây mai gọi xe bắt chó hốt hết về.

Một người trong nhóm cũng hòa vào nói.

Trộm chó bọn nó mà biết chỗ này nhiều chó như thế nó cũng bắt ấy chứ mấy quán thịt cày dạo này nghe nói thiếu thịt. Chắc nên cho bọn nó bắt bớt đi mới được đây Anh Kiệt.

Lý Bân nghe hân nói thế cũng giả vờ giật mình đáp lại.

Mày nói thế ai mà dám ăn thịt chó nữa. Chó này khôn lắm nghe nói là nhà ai đó nuôi không bị bệnh dài nhưng có tính cắn cắn thôi. Sớm muộn gì cũng bị người khác rọ mõm lại thôi à. Để ý làm gì.

Thiếu Kiệt chỉ cười nhìn nhìn một chút những thành viên bên nhóm Phùng Kiếm Nhất rồi nói với mọi người xung quanh.

Bọn mày làm quá. Cũng phải chừa đường cho người ta một chút mặt mũi chứ dù sao cũng là đàn anh nên tôn trọng thì tôn trọng đừng để người khác phải xem thường, Đừng nghĩ người khác như mình, không phải muốn đôi co thiệt hơn chẳng được gì đâu hiểu chưa thôi lên lớp đứng ở đây chật đất thêm làm gì.

Nhóm của Phùng Kiếm Nhất rất tức giận, bị nhóm Thiếu Kiệt ví von ai cũng nén lại bực tức trong lòng nhưng không làm được gì hơn. Họ cũng hiểu nếu họ ra tay trước chưa chắc là đã đánh nhau bằng Thiếu Kiệt vốn họ muốn khích tướng để hân ra tay trước, khi chuyện náo lớn thì người thiệt thòi là Thiếu Kiệt hân vì sắp tới ngày thi.

Việc đánh nhau công khai khi bị một phần Phùng Kiếm Nhất làm lớn chuyện thì hẳn phải bị kỷ luật đình chỉ thi. Nhưng không ngờ Thiếu Kiệt hẳn không động tay động chân mà châm chọc bọn họ.

Một người trong nhóm Phùng Kiếm Nhất đang bức tức cũng nói lớn về phía Thiếu Kiệt đang rời đi.

Mẹ chỉ được cái miệng lưỡi lợi hại. Được cái gì hơn cũng chỉ là đứa con hoang không cha dạy dỗ mới lên được như thế này.

Bây giờ bỗng nhiên có một người bước ra từ căn tin gần đó nơi mà nhóm Thiếu Kiệt và Phùng Kiếm Nhất đang ngồi nói.

Các em là học sinh lại đi nói ra những lời như thế với học sinh lớp dưới lại là phỉ báng tới người lớn các em có thấy như vậy là quá đáng. Tôi không phải bênh vực gì nhóm học sinh của Thiếu Kiệt nhưng các em đúng là không nên ngời.

Giật mình nhóm Phùng Kiếm Nhất bây giờ mới thấy được người giáo viên đó dạy khối lớp của mình. Tuy không phải chủ nhiệm nhưng ông vẫn là giáo viên dạy môn chính thức. Người học sinh vừa lên tiếng nói cũng ập úng ùng nép vào một chỗ.

Thầy ... em ... em chỉ nói đúng sự thật. Bọn hăn chế giễu bọn em.

Chuyện học sinh tôi không muốn quan tâm các em đấu đá như thế nào, tôi không cần biết nhưng đụng tới phụ huynh gia đình của các học sinh khác là không được. Trong bất cứ hoàn cảnh nào con người sinh ra không phải ai cũng có đầy đủ cha mẹ. Nếu lời này của các em đến được tai Hiệu Trưởng tôi sẽ không dám chắc vì Hiệu Trưởng cũng là người không có bố như Thiếu Kiệt. Nên các em nên lựa lời mà nói. Chuyện ngày hôm nay tôi không muốn tái diễn các em tự lo liệu đi.

Người giáo viên rời đi ngay sau đó nhóm Phùng Kiếm Nhất bực tức trong người mà không có chỗ phát tiết. Thiếu Kiệt hăn lúc vừa đứng lên rồi đi thì thấy người giáo viên đứng ở một góc gần đó quan sát nên tùy cơ ứng biến châm chọc nhóm học sinh ngồi cũng Phùng Kiếm Nhất. Nên đã hạn chế việc quá khích của những người đi cùng mình.

Dù sao nếu có người đã quan sát tình huống này thì sẽ biết ai là người gây sự trước mà hăn thì không để mọi người đụng chạm tới người lớn nên cũng không nói gì được tới hăn.

Đợi cho thầy giáo rời đi Phùng Kiếm Nhất mới mắng một câu

Thật tình kiêu nào cũng bị bọn hăn chơi một vố. Không lẽ phải bị bọn này áp chế. Chuyện này phải tìm cách xoay chuyển mới được. Người đi theo Phùng Kiếm Nhất suy nghĩ một lúc lâu rồi mới nói hăn.

Theo em thấy muốn chơi bọn nó trong trường tương đối khó hay là mình canh nó ra về rồi đánh. Bên mình nhiều người lựa chỗ vắng mà hành động gọi bọn ở sân bóng luôn. Không tin một mình nó đánh với nhiều người được phải dạy dỗ một lần cho biết.

Bọn nó kỳ này đi thi vẫn là chia ra sáng chiều. Đi học trái buổi nhiều được gọi bọn ở sân bóng kỳ này chơi chết thẳng này. Nhưng đừng đánh gần trường đợi nó xa trường rồi hãy ra tay mới được. Giờ cứ cho người theo dõi nhà nó ở đâu rồi lựa đường mà đánh nó. Giờ lên lớp chiều này một thẳng âm thầm theo nó đi.

Im lặng một lúc lâu Phùng Kiếm Nhất mới nói ra nhưng ý nghĩ trong đầu mình. Dù sao nhiều lần hăn bị Thiếu Kiệt làm mất mặt trước mọi người trong nhóm mà chưa bao giờ gỡ được một mặt nào nên ý định đi đến vũ lực là điều không thể tránh khỏi. Một người trong nhóm Phùng Kiếm Nhất cũng vỗ tay nói.

Lần trước nó nói việc ra khỏi trường không còn nằm trong phạm vi quản lý của nhà trường nữa thì giờ mình lấy câu nói của nó đối phó thôi nếu có chuyện xảy ra thì cũng không thể trách bọn mình. Hắn nói như thế thì cứ để cho hắn chịu thiệt đi.

Lúc này Phùng Kiếm Nhất xem như có cơ hội lấy lại mặt mũi khá lớn mà Thiếu Kiệt không làm gì được.

Xem ra chỉ có cách như vậy là tốt nhất, trước nay luôn e ngại đủ thứ giờ chơi nó được thì tao đãi anh em đi ăn mừng. Giờ lên lớp ngồi ngốc hết ngày. À mà tụi bây không biết đâu mấy ngày nay tao nói ông bà già ở nhà vụ của nó, thêm mắm thêm muối chắc hắn vài ngày nữa thì nhà nó cũng bị kiểm tra. Tao xem lần này nó còn phách lối được tới khi nào.

Lúc này khi đã ngồi ở trên lớp Thiếu Kiệt vẫn không biết được những gì mà Phùng Kiếm Nhất đã bàn bạc đối phó hắn. Võ Vai Lý Bân, Thiếu Kiệt nói.

Cám ơn chú mày mém tí nữa là anh mày bị bọn nó chơi rồi.

Có gì đâu anh. Em vừa rồi cũng muốn đập cho tụi nó một trận nhưng mà thấy trong góc có thầy giáo đứng nhìn bọn mình nên mới nhắc nhở anh. Xem ra bọn mình bị chú ý dữ lắm.

Lý Bân cũng đáp lại Thiếu Kiệt theo trực quan của hắn. Dù sao Lý Bân hắn giỏi nhất vẫn là quan sát và lấy thông tin, việc nhận ra có người quan sát nhóm người bọn hắn không có gì là không thể. Còn Thiếu Kiệt lúc đó đang nóng dễ mất bình tĩnh.

Chuyện lần này tạm thời để đó một lần rồi tính với bọn nó luôn. Bọn này chưa từ bỏ ý đồ đâu. Mà không hiểu bọn nó cứ kiếm chuyện với nhóm mình làm cái quái gì. Hơn người được cái gì cơ chứ.

Bọn nó là những người của thằng Minh Long tập hợp lại thôi, bọn nó thua mấy lần, thua hoài cũng nhục. mà nhục thì bọn nó cứ tìm cách trả thù bằng mấy trò mèo ấy mà anh ơi.

Bây giờ Thiếu Kiệt cũng giật mình, hắn không nghĩ đến những người trước đây theo Minh long giờ lại chung nhóm với Phùng Kiếm Nhất. chưa kể đến Phùng Kiếm Nhất và Minh Long hoàn toàn không chung một khối. Mà như thế sao lại không một chút nào nghe tiếng của hắn. Nên giờ đây Thiếu Kiệt mới hỏi Lý Bân.

Thế quái nào sao hồi xưa không nghe một chút tiếng tăm của hắn giờ lại nổi lên thế này? bọn Minh Long sao giờ lại nghe lời tên Phùng Kiếm Nhất như thế?

À chuyện này thì có lý do của nó, Hồi trước Minh Long ý thế ba mình làm quan nên bọn Phùng Kiếm Nhất mới ngoan ngoãn nghe lời không đụng chạm tới. Anh cũng biết mà nhà thằng Phùng Kiếm Nhất kinh doanh thì quan chức phải áp chế nhà hắn thôi. Sau vụ của nhà Minh Long nghe nói bố nó kiếm đâu ra chỗ dựa lớn lắm nên không e ngại cái gì. đến bố của thằng Minh Long còn phải nghe lời nên hắn mới thế.

Suy nghĩ một lúc rồi Thiếu Kiệt mới gật đầu. Như thế cũng đủ giải thích sau Phùng Kiếm Nhất mới tạo thế lực ngày càng rầm rộ như thế. Rồi nhìn Lý Bân hỏi.

Tao hỏi thật sao mấy cái tin tức như thế này mà mày cũng lấy được hay vậy. Để gì bọn Phùng Kiếm Nhất lộ ra cho mày đây này

Lý Bân lúc này mời gãi đầu cười cười nhìn Thiếu Kiệt, rồi ra vẻ trịnh trọng như đây là một niềm tự hào.

Đương nhiên em mà! Anh nghĩ xem binh pháp tôn tử có nói biết người biết ta trăm trận trăm thắng việc quân cơ thì quan trọng nhất vẫn là tình báo. Có tình báo chắc chắn mới đánh đâu thắng đó chứ. Lần trước Minh

Long là do sơ suất, từ sau đợt đó khâu tình báo phát triển nhiều rồi. Bọn Phùng Kiếm Nhất kỳ này có thua trắng cũng chẳng biết tại sao. Chẳng qua đặt hai người nội gián trong nhóm đó thôi mà hai thằng đều không biết. Như thế mới đáng tin cậy chứ.

Thiếu Kiệt giật mình hăn không ngờ tên Lý Bân này lại đem một cái binh pháp tôn tử vào cả cái chuyện nhỏ này. lắc đầu hăn than thở.

Mày giỏi cái chuyện như vậy mà cũng chơi lớn được.

Lý Bân lúc này cũng ngồi cười đắc chí. Từ lúc hăn bị Minh Long bắt nhốt một lần hăn không ngừng dụ dỗ một số người cũ của Minh Long làm tay trong cho mình ở Những nhóm học sinh nhỏ có thể lực. Kể từ lúc đó trở đi. Mọi hoạt động trong trường được Lý Bân hăn nắm rõ trong lòng bàn tay. Dem về nhiều tin tức giá trị mà người khác không biết được.

Với Việc làm thân với Ngọc Nhi và Nhã Oanh hăn còn bán tin tức cho những nam sinh có lòng mến mộ một cô gái nào bất kỳ chỉ cần liên hệ hăn mua tin tức hăn sẽ giao cho người đó về thông tin cá nhân sở thích và các thứ liên quan. Lý Bân tự hào với việc mình làm nên khoe khoang với Thiếu Kiệt.

Anh không biết đấy thôi ở nhóm người Phùng Kiếm Nhất khi này vẫn là có mặt hai người của em đó thôi. Bọn chúng vẫn khích bác xem thử coi ý định của tên họ Phùng kia như thế nào. Nếu có gì thì em sẽ báo lại anh sau có gì đâu nào dễ dàng chơi hăn thôi mà.

Đây là lần đầu tiên Thiếu Kiệt thấy được một mặt khác của Lý Bân hăn vẫn không ngờ cái tên này lại làm ra những chuyện như thế này. Nếu nói Thiếu Kiệt thường ứng dụng những kế sách người xưa vào việc kinh doanh thì lần này một chiêu tiểu lý tàng đao(*) này cũng Lý Bân cũng làm cho Thiếu Kiệt phải khâm phục không thôi.

Tiểu lý tàng đao: Cười nộ giấu đao, lập mưu kín kẽ không để kẻ địch biết

Điển cố: Tể tướng của Đường Huyền Tông là Lý Lâm Phủ có bề ngoài và xử sự hết sức hòa nhã, thân thiện nhưng thực chất lại là người cực kì nham hiểm, dùng mọi thủ đoạn để triệt hạ các đối thủ chính trị khác. Hành động của Lý Lâm Phủ về sau được mô tả bằng câu thành ngữ “Miệng nam mô, bụng bồ dao găm”

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 164: Bị Làm Thịt

Không thể nói cách của Lý Bân khá là hay nhưng đối với Thiếu Kiệt hẳn đem những phương án này vào chuyện nhỏ nhất như thế một cách vui vẻ mà Lý Bân học được.

Mày thật sự thuật ba mươi sáu kế trong binh pháp tôn tử thật đấy hả Lý Bân?

Thuộc chứ sao không. Em tìm hiểu kỹ lắm anh quên là em làm Bang chủ trong game sao không thuộc thì làm sao mà đi công thành với đối phương chứ. cái người tình báo rồi đem phương án đối phó một cách tốt nhất mới chiếm được thành của đối phương chứ.

Lần này thì Thiếu Kiệt bó tay rồi. Lý Bân hẳn học thuộc một kiến thức cao thâm chỉ nhằm vào chơi game nhập vai. Nên Thiếu Kiệt cũng không ngại vỗ đầu hẳn một cái mắng.

Móa mày còn đường nào để chơi không. Kiến thức vĩ nhân mà lại áp dụng vào trò chơi mà mày có biết kiến thức đó mười người kinh doanh thì hết chín người đều thuộc không. Đem kiến thức áp dụng không đúng chỗ. Nhưng mà với bản lãnh của mày làm sao mà học thuộc hết ba mươi sáu kế đó thế?

Thiếu Kiệt cũng không hiểu được một người học bài thì không bao giờ nên thân nhưng lại thuộc được cả ba mươi sáu kế trong binh pháp tôn tử mà ngay nay nhiều người vẫn thường ứng dụng nhất là những người trong chốn kinh doanh.

Thì anh cũng không nghĩ lại xem. em chỉ có chơi game là giỏi còn lại học có vô đâu. Nhưng mà công nhận cái đó nó ứng dụng vô nhiều thứ được lắm. Thế là không biết từ lúc nào thuộc luôn. Mà kệ miễn sao ứng dụng được thì chơi thôi.

Đam mê cũng không phải là xấu đôi khi nó vẫn đem lại một ít gì đó gọi là thiết thực. Mà Lý Bân giờ là một minh chứng tốt nhất cho việc đó. Chỉ vì đam mê game mà hẳn không ngần ngại thuộc luôn cả một mớ kế sách của người xưa cũng là điều đáng quý. Nên Thiếu Kiệt cũng không bàn thêm về chuyện này nữa để Lý Bân cứ tự phát triển theo hướng hẳn muốn sau này.

Hoàng Lâm Nhu lúc này đang ở nhà bà đã cầm trong tay văn đề giấy phép xây dựng hoàn chỉnh. Thường những thủ tục đầy đủ giấy tờ thường được Vân Anh thao tác khá nhanh chóng. Hà Vi lúc này cũng đang có mặt tại đây. Cô đến nhà Thiếu Kiệt chủ yếu sắp xếp cho Khải Huy di dời những máy vi tính đang để tại đây cho Thiếu Kiệt.

Thấy mẹ Thiếu Kiệt phân vân lựa chọn giữa việc nên xây dựng toàn diện hay chỉ một phần đất vừa được sở hữu Hà Vi mới nói với Hoàng Lâm Nhu.

Cô làm gì mà phân vân như thế? Theo cháu thấy thì cô cứ làm theo bản vẽ Thiếu Kiệt đưa là được rồi cần gì cô phải phân vân nếu xây trước hay sau gì cũng phải tốn tiền. lại phải để đó nhiều thứ phát sinh trong lúc tạm hoãn thi công. Thì làm luôn một lần là được.

Cô cũng biết thế nhưng còn đồ đạc và một số vật dụng phải để ở đâu rồi để cô với Thiếu Kiệt mượn nhà ở trong thời gian này nữa.

Hoàng Lâm Nhu nói ra suy nghĩ của mình cho Hà Vi nghe, Vì nhà Thiếu Kiệt hẳn không nhiều đồ nhưng vẫn phải có một nơi để hai mẹ con ở tạm là điều cần thiết. Bà chưa bao giờ nghĩ đến tình huống mình sẽ xây dựng nhà cửa lại một lần nữa do chính tiền bạc của Thiếu Kiệt hay của Bà.

Cô chuyển qua nhà cháu ở vài tháng cũng được mà. Thiếu Kiệt cũng thế. Như thế tiết kiệm được một ít với lại cũng giải quyết được tình trạng trước mắt của Ngô Nam đi. Nhà cháu cũng còn khá nhiều phòng mà.

Hoàng Lâm Nhu cũng chưa bao giờ nghĩ đến điều kiện này. Dù sao bà cũng chưa tới nhà Hà Vi bao giờ, bà cũng không biết nhà Hà Vi ra sao nếu mà chuyển đến ở nhà cô cũng được nhưng Hoàng Lâm Nhu thật sự là sợ phiền phức.

Theo Dì thấy điều đó không hay lắm nên lắm. Với lại điều này phiền phức không cần Thiết. Theo dì thấy nếu muốn để cho Ngô Nam không gặp được Thiếu Kiệt thì hẳn chuyển qua đó ở vẫn là không có vấn đề gì. Còn dì mà nếu cũng ở cùng thì Ngô Nam chắc chắn sẽ lựa thời gian gặp cả hai người cùng một lúc như thế Ngô Nam sẽ biết được ông cháu đứng sau. Càng thêm rắc rối không cần thiết phát sinh.

Hà Vi mới giật mình lời phân tích của mẹ Thiếu Kiệt là không sai. Cô quên mất rằng mọi người phía sau còn có ông mình. Nếu Ngô Nam thật sự biết được người đứng sau Thiếu Kiệt là ông cô cũng đem đến những hệ lụy sau này.

Dì nói cháu mới thấy đúng thật. Nhưng mà lựa thời gian có dì và Thiếu Kiệt cùng một chỗ thì chỉ là buổi tối hoặc sáng sớm mà thôi. Nhưng mà vấn đề là chỉ một mình dì ở lại nơi này thì sao mà được.

Hoàng Lâm Nhu lúc này mới cười nói với Hà Vi.

Nếu không cô ngủ ở cửa hàng vẫn được mà, Cứ để Thiếu Kiệt hẳn ở bên nhà con có chỗ học hành rồi làm việc ổn hơn dì cũng an tâm hơn.

Dì làm như thế Thiếu Kiệt chắc chắn sẽ không chịu đâu. Dì biết tính bạn ấy mà để gì bạn ấy chịu cho dì bị thiệt thòi đây này. Tuy dì muốn tốt cho bạn ấy nhưng chắc chắn là Thiếu Kiệt sẽ không đồng ý đâu. Bạn đó thà ngủ ngoài cửa hàng cũng bảo dì về nhà cháu thôi. Với dì cũng không cần lo

lẳng tới vấn đề Ngô Nam đâu. hăn không vào được nhà cháu nếu bảo vệ không được sự đồng ý của ông cháu hay của cháu đâu.

Hoàng Lâm Nhu vẫn lưỡng lự mãi Hà Vi mới nói tiếp.

Theo cháu thấy di cứ nhưng thế này phân vân thì thế nào Thiếu Kiệt cũng nghi ngờ thôi. Lúc đó mọi chuyện mà di cố gắng không cho bạn ấy biết cũng phải nói ra. Khi thế còn mất nhiều hơn được.

Được rồi di sẽ tranh thủ chuyện này để mọi người có cái kết toàn diện nhất. Nhưng trước mắt để di nói Thiếu Kiệt qua ở nhà cháu trước rồi di mới qua. Dù sao cũng cần phải thu xếp một vài thứ. Sau khi phân tích thiệt hơn, Hoàng Lâm Nhu cũng thấy được Hà Vi nói khá đúng, nếu cứ không quyết định dứt khoát Thiếu Kiệt sẽ từ đó thắc mắc mà dẫn đến nghi ngờ. Cũng làm khó mọi người nếu Thiếu Kiệt muốn tìm hiểu mà bà thì không nói.

Vậy đi cháu sẽ dời mấy vật dụng Thiếu Kiệt qua bên nhà cháu trước. Nhà càng đông càng vui ở nhà bên đó có vài người rồi nếu mà có thêm Thiếu Kiệt và di nữa vui lắm.

Nói rồi Hà Vi cho Khải Huy bắt đầu sắp xếp người đưa người di dời những bộ máy tính tại nhà Thiếu Kiệt lên xe. Hoàng Lâm Nhu bắt đầu thu xếp những vật dụng của Thiếu Kiệt vào một ba lô đưa cho Hà Vi mang về nhà mình.

Giờ nghỉ giải lao của lớp học Thiếu Kiệt đang ngồi cùng mọi người Thì Nhã Oanh và Ngọc Nhi đến gặp hăn. Thấy hăn ngồi cùng mọi người vui vẻ Thì Nhã Oanh mới nói.

Thiếu Kiệt hôm qua cậu nghĩ học đi đâu vậy mình với Ngọc Nhi đến nhà cậu gặp mẹ cậu mà không thấy cậu đâu hết.

Thiếu Kiệt lúc này cũng chỉ biết than trời, hăn đang không biết tên nào để cho mẹ hăn biết được hăn nghĩ học, Đang tự nói là kiếm được hăn sẽ

mắng cho một trận giờ Nhã Oanh và Ngọc Nhi tự mình nói ra hẳn cũng không thể nào mắng các cô được. Bởi hẳn biết nguyên nhân là đủ rồi còn mắng hai người thì chắc kết quả của hẳn không tốt. Hẳn chỉ biết thở dài nói.

Thì ra hai người hôm qua đến nhà mình, làm mình cúp học bị mẹ phát hiện. Sao mà không gọi điện thoại đây này.

Nhã Oanh vẫn còn hậm hực chuyện Thiếu Kiệt nghỉ học vì cho rằng hẳn đi chơi với Hà Vi mà Hoàng Lâm Nhu đã nói tránh đi vì công việc nên cũng giận dỗi trách móc.

Biết sao được bạn cúp học làm gì lại là đi cùng với Hà Vi như thế không tốt với gặp trực tiếp cậu cũng hơn chứ. ai biết cậu cúp học làm gì, đáng đời.

Ngần sắp thì rồi đó Thiếu Kiệt cậu mà cứ nghỉ học nữa là không ổn đâu không khéo lại nghỉ ngay ngày thi thì chết đấy.

Ngọc Nhi cũng không chừa cho Thiếu Kiệt một cơ hội bắt đầu đã kích hẳn. Thiếu Kiệt cũng không ngờ hai cô gái này không hiểu vì sao hôm này lại không nể mặt mũi cho hẳn chút nào nên cũng cười cười đáp lại.

Hai người có cần phũ phàng thế không, nhưng mà được rồi từ giờ đến lúc thi hết nghỉ rồi. Ráng xong rồi được mấy ngày nghỉ xả hơi mà. Với sắp tới thi chéo buổi tương đối nhiều thì làm sao mà lơ là được.

Mà hôm qua cậu với Hà Vi đi đâu thế? lại phải nghỉ học. Đến tận giờ về bọn mình tới nhà vẫn là không thấy?

Thiếu Kiệt cũng miễn cảm xem ra Nhã Oanh cùng Ngọc Nhi đang ghen với Hà Vi nên hẳn mới trở thành tiêu điểm bị tra hỏi.

Thì đi công việc với mua sắm một số thứ vật dụng cần thiết cho nhà Hà Vi. Nên thời gian mất khá lâu.

Hắn hiện tại chỉ dám nói như thế vì nơi đây khá đông người, mà ngoài Ngọc Nhi, Lâm Vũ, Lý Bân ra thì không ai biết hắn đang phải kinh doanh và điều hành công ty. Lý Bân lúc này mới vỗ tay nói.

Vậy là rõ rồi nhé, hôm qua anh Kiệt đi dạo với gái bỏ bê anh em cả việc rửa xe khao anh em một chiều cũng chìm vào quên lãng như thế là không được giờ phải bồi thường.

Được dịp bắt thóp Thiếu Kiệt Lý Bân cũng không ngại chém một nhát, mọi người xung quanh nghe hắn nói thế cũng vỗ tay. Thiếu Kiệt đành lắc đầu. Việc này tuy là nói Lý Bân có cơ hội hóa nhưng do hắn đã hứa nên đành chấp nhận. Cũng may nơi này là căn teen đồ ăn cũng vừa túi tiền cũng không nhiều nên Thiếu Kiệt cười cười nói.

Được rồi kìa căn teen kìa mua đồ đi lát tính tiền.

Lý Bân hắn nào để chó Thiếu Kiệt bỏ ra ít tiền để dãi ở căn teen như vậy nên cũng xua tay không đồng ý nói.

Ấy vậy sao được chỉ ở căn teen không thì chán chết à. Ích nhất phải như lần trước ở quán trà sữa mới vui chứ. Đông đủ mọi người ai cũng có phần ở đây mấy người muốn chém anh Kiệt cũng không được mấy đồng.

Mọi người xung quanh lúc này cũng hòa vào kể cả Ngọc Nhi cùng Nhã Oanh. Xem như Thiếu Kiệt đã biến thành một con dê đang đợi chờ xẻ thịt.

Đúng rồi lần trước mình không có mặt nên lần này phải làm bù. Phạt bạn vì cái tội nghĩ học không báo cáo, lại đánh lẻ đi chơi riêng.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 165: Chơi Chết Người

Trong nhóm Thiếu Kiệt hiện tại đang vui vẻ mọi người cười đùa như thể sắp được dự một buổi tiệc linh đình. Thì gần đó một học sinh đến gần Lý Bân, hần đi ngang qua chỉ trong chốc lát nhưng Thiếu Kiệt vẫn thấy được một tờ giấy nhỏ được đưa đến tay của Thiếu Kiệt ở phía sau lưng.

Những tờ giấy như thế Thiếu Kiệt không lạ, Những tin tức của Lý Bân thường được nhận từ những mảnh giấy nhỏ như thế ghép lại tổng hợp ra các tin tức nổi bật trong ngày mà chỉ có hần mới tập hợp được.

Lý Bân trong lúc mọi người đang vui vẻ thì vẫn lấy cuốn sổ trong túi áo mình và cây viết ra bắt đầu ghi vào. Hình ảnh này không còn lạ với nhóm người ở đây. Một người trong nhóm cũng hướng hần hỏi.

- Sao Lý Bân tin tức mới nào hơn tin tức anh Kiệt sắp bị tổn một mớ tiền đái anh em không?

Im lặng Lý Bân đang ghi chép không trả lời nhưng rồi hần nhú mày một cái. Bước lại đến gần Thiếu Kiệt đưa tờ giấy ra cho xem chỉ vào dòng chữ ghi trên đó.

“Phùng Kiếm Nhất cuối giờ cho người theo dõi Thiếu Kiệt để biết tuyến đường đi lại nhằm ra tay tại một nơi vắng, tham gia có học sinh trong trường lẫn người ở sân bóng của hần. ps Phùng Kiếm Nhất nói phụ huynh hần qua tác động sắp tới sẽ hưởng tiếm tạc hóa của nhà Thiếu Kiệt kiểm tra khó dễ.”

Lý Bân đợi cho Thiếu Kiệt đọc xong mới nói với hần.

- Thằng này óc bị đồ đệ hủ rồi anh Kiệt, nó lại dám động tay động chân anh định làm sao đây?

Thiếu Kiệt lúc này chỉ cười cười, hắc hắc đầu nói với Lý Bân.

- Nếu tụi này muốn chơi thì anh em mình chơi thôi. Nhưng mà chuyện này phải bàn bạc kỹ lại mới được.

Ngọc Nhi với Nhã Oanh thấy Thiếu Kiệt với Lý Bân thì thầm to nhỏ nên tò mò hỏi.

- Hai người đang suy tính chuyện gì thế? định làm gì nữa àh.

Thiếu Kiệt cũng không dám cho hai cô nàng biết chuyện này biết đâu, hai cô lại thật sự làm rối tung chuyện này lên thì hắc cũng không thể nào đoán được. Hắc chỉ trả lời Nhã Oanh một cách đơn giản nhất.

- Không làm gì có đang định bàn xem nơi nào thích hợp nhất thôi mà không lẽ lúc nào cũng đi tra sữa sao thế thì đâu có vui nữa.

Ngọc Nhi lúc này cũng gật đầu lần trước đi uống trà sữa thôi mà mang đến cho Thiếu Kiệt bao nhiêu phiền phức đến giờ vẫn chưa giải quyết được. Nên cô thấy hắc làm như thế cũng là hợp lý thôi.

- Thế hai cậu định để mọi người đi đâu nào?

- Cái này chưa biết nhưng mà chắc hắc phải gần đây đi hoặc là ngày mai tính chứ hôm nay gấp rút cũng không đem theo tiền nhiều.

Thiếu Kiệt trả lời với Ngọc Nhi có một phần nào đó chính xác bởi hắc thật sự không mang nhiều tiền lắm. Đi học đối với hắc thì không sử dụng nhiều tiền nên việc bị Lý Bân nói đi khao mọi người hoành tráng thì chắc chắn hắc phải dời qua ngày hôm sau mới chuẩn bị tốt tiền mặt.

- Theo mình thấy cứ để mọi cùng đi ăn đồ nướng gần đây mới mở khá nhiều món ngon ấy chứ lại rẻ nữa.

Lý Bân nghe Ngọc Nhi nói vậy cũng suýt xoa. Theo hẳn thấy Ngọc Nhi ít khi nào biết những nơi ăn uống như thế này, hầu hết là Nhã Oanh và mọi người cùng nhau dẫn đi. Chứ cô không thường xuyên ăn vặt nên cũng nói.

- Ngọc Nhi mà đã đề cử thì chắc chỗ đó ngon lắm, vậy đi ngay mai em gọi mọi người tập trung lại rồi đi ăn luôn một thể cho vui.

- Ừ như thế cũng được! thôi mình với Nhã Oanh lên thư viện trường một chút rồi lên lớp đây mấy cậu cũng tranh thủ lên lớp đi sắp tới giờ vào học rồi.

Ngọc Nhi đồng ý với Lý Bân xong rồi rời đi cũng Nhã Oanh, Bây giờ Thiếu Kiệt với Lý Bân mới thở phào một hơi. Dù sao nếu mà để hai cô biết bọn hẳn động tay động chân đánh nhau cũng không hay. Thiếu Kiệt bây giờ mới cười cười nói với Lý Bân.

- Mà xem muốn chơi bọn Phùng Kiếm Nhất ra sao đây?

- Theo em thấy bọn này muốn chơi anh thì mình chơi nó trước cho rồi. Người xưa có câu rất hay cách phòng thủ tốt nhất là tấn công lát ra về theo hẳn đập cho một trận lúc đó hẳn cũng không dám làm gì.

Lý Bân bắt đầu bày mưu tính kế của mình cho Thiếu Kiệt nghe. Thiếu Kiệt cũng không ngờ khi bàn tới đề tài này Lý Bân như một người khác có lẽ trước giờ bị người khác ức hiếp nên hẳn đã có tâm lý muốn một lần đánh người khác cho thoải mái tâm tư. Nên không ngần ngại đưa ra kế sách mà Thiếu Kiệt nói là khó xem nhất.- Mà làm như thế mà được à. Quân tử động khẩu không động thủ làm thế anh em mình chẳng khác gì bọn nó sao. Cái gọi là đánh lén như thế sao gọi là anh hùng ít nhất phải là công khai mà đánh mới thú vị.

- Lý Bân cũng giật mình nhìn Thiếu Kiệt. Hắn biết sắp tới là ngày thi mà nếu chuyện này được đưa ra hội đồng kỷ luật thì sẽ bị đình chỉ thi là điều không thể nào tránh khỏi. Nhưng Thiếu Kiệt lại muốn làm công khai càng khiến Lý Bân khó hiểu.

- Anh giỡn chơi sắp tới ngày thi anh định nghĩ thi hay sao mà lại làm công khai thế?

- Sao mà khờ quá vậy tao nói công khai ở đây hiểu theo nghĩa bóng mà hiểu không. Thằng Phùng Kiếm Nhất nó muốn đối phó cả cửa hiệu bách hóa nhà anh mà, tao bỏ qua làm sao mà được. Chuyện này phải làm cho nó bị khủng bố tinh thần mới là cách tốt nhất.

Trong đầu Thiếu Kiệt bây giờ dự mưu cao thâm. Hắn đang muốn áp dụng những hình thức ở kỷ ước về những nhóm giang hồ đòi nợ phá sơn với mầm tằm phục kích ở nhà Phùng Kiếm Nhất đợi đêm tối trời ra tay ném vào nhà tên này.

Dù sao Thiếu Kiệt đã rất nhân từ nhưng giờ Phùng Kiếm Nhất muốn đối phó với cả cửa hàng bách hóa thì hắn không nhân nhượng nữa mà làm một lần lớn chuyện cho Phùng Kiếm Nhất biết sợ mà lui quân.

- Anh nói gì em chẳng hiểu gì hết cái gì mà công khai theo nghĩa bóng, với nghĩa đen? định chơi lớn mà sao gọi là lớn.

Lý Bân giờ bị Thiếu Kiệt quay một vòng không biết hắn làm gì. Mà đúng là bản thân Lý Bân có thể sẽ không nghĩ đến nhiều cách như Thiếu Kiệt, nên cũng lảng tai nghe.

- Tao nói mà không có tý nào là phong phú trong chuyện này, để anh mà giải thích cho nghe. Giờ có ba bước cần phải làm với chuyện này.

- Cái gì có tới ba bước. Liên hoàn kế à hay đó? không mình cũng hay chơi liên hoàn kế lắm.

Thiếu Kiệt nghe Lý Bân nói ra như thế cũng chỉ biết gõ đầu hân. Người ta cũng là bậc thầy quân sự, nếu biết hân ví von như thế trong chuyện này cũng đội mồ sống dậy không giết chết Lý Bân mới là chuyện lạ.

- Màym nhiệm mấycái binh pháp nhiều quá rồi đó. Cái này chỉ là tiểu kế tạo trò đùa mà màym đi ví nó như binh pháp đánh trận có quá không đấy.

- Thì anh phải nói ra thì mới biết được chứ? không nói ai biết nó là kế sách gì.

Lý Bân cười trừ với Thiếu Kiệt hân đang rất muốn biết những bước mà Thiếu Kiệt sắp nói ghê gớm cỡ nào.

- Giờ nhé trước mắt nhớ mấycái nữ sinh. đến cổng trường đợi thẳng Phùng Kiếm Nhất ra thì bắt đầu hô hoán, hân làm con người ta có thai xong rồi bắt phá này nọ. quay lại video tung lên mạng là một. Thứ hai là cho một số người anh em bên Xuân Nghĩa Bang chặn đường đánh hân với lý do quyến rũ bạn gái người khác. Chuyện này màym chỉ cần nói với Tước Phàm là được. Chuyện này anh em bên đó khá rành. Cái thứ ba là nhờ một số anh em bên Xuân Nghĩa Bang, buổi tối tới nhà hân đợi cho nhà hân ngủ say đem sơn với mắmtôm ném vào. Hân ngủ được mới lạ đấy tốn ít tiền sơn với mắmtôm mà hiệu quả lắm.

Im lặng một lúc lâu Lý Bân mới nhìn Thiếu Kiệt thở dài một hơi nói.

- Anh Kiệt anh có cần ác như vậy không? Định chơi chết người ta sao mà vẽ ra thế này. Hân mà không khóc em con anh đấy. Nhưng mà lỡ nó nhờ cảnh sát điều tra là chết.

Thiếu Kiệt lúc này mới khoác vai Lý Bân cười cười nói.

- Thì nói anh em Xuân Nghĩa Bang,ném sơn với mắmtôm xong để lại mảnh giấy ghi tên anh màym làm. Bọn hân dám điều tra anh màym à?

- Anh đừng giỡn chứ Anh Kiệt còn cho biết người nào làm định kéo một bọn lên đồn cảnh sát sao?

Lý Bân lúc này thấy Thiếu Kiệt cứ cười cười hắc hắc cũng lo lắng, Theo hắc hắc thấy không ai dại gì làm những chuyện như thế này mà lại để lại danh tính của mình. Mà Thiếu Kiệt vẫn muốn cho Phùng Kiếm Nhất biết là hắc hắc làm thì chắc là không thể nào.

- Mày Nghĩ xem như thế không thú vị hơn sau. Còn chơi để lại tên mới là cách hay nhất mày thấy có ai làm những chuyện đó mà để lại tên không? Có thằng ngu mới làm như thế nhưng mà hắc hắc thừa kiện được không, chứng cứ đâu. Đem ra ai tin anh mày làm nào. Bất quá nói tên nào hắt nước bắn vào tao thôi có gì đâu mà sợ. Chơi thì phải chơi như thế chứ. Cái này gọi là công khai chơi chết hắc hắc.

Thiếu Kiệt nói ra hết ý định của hắc hắc trong chuyện này làm Lý Bân cũng đồ mồ hôi. Đúng là đâu ai dại khờ trong chuyện này mà nếu có điều tra tới Thiếu Kiệt thì hắc hắc vẫn có cách đối phó với chuyện đồn cảnh sát. Như thế thì toàn bộ thiệt hại chỉ có Phùng Kiếm Nhất là người phải chịu

- Em biết sợ rồi đó. Tội cho thằng Phùng Kiếm Nhất sắp đại nạn lâm đầu mà còn không biết. Anh mà muốn chơi ai chắc người ta không sống quá, có mỗi chuyện nhỏ mà anh làm như thế này rồi chuyện lớn thì còn như thế nào nữa.

- Mày không nghĩ xem hắc hắc nhờ người nhà gây khó dễ cửa hàng bách hóa không phải là muốn náo chuyện lớn sao. Đã muốn làm lớn thì anh mày chỉ tác thành thôi? Mày chơi không để anh gọi Tước Phàm nhờ hắc hắc. Đạo này nhờ bên đó hơi nhiều chắc kiếm buổi đẹp trời nào đó mới mọi người bên Xuân Nghĩa Bang mới được.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 166: Áp Dụng Thử

Sau một hồi suy nghĩ thật lâu về những phương án của Thiếu Kiệt đưa ra Lý Bân mới thật sự thấy được mình còn nhẹ tay quá. Nên hẳn đành chấp nhận với Thiếu Kiệt trong chuyện này. Dù sao hẳn cũng muốn lấy lại một phần ất ức từ Phùng Kiếm Nhất.

- Được rồi em tham gia kỳ này đứng nhìn cũng được, xem vụ này chơi cho lớn.

- Ok vậy đi để liên hệ với Tước Phàm.

Thiếu Kiệt nhanh chóng lấy điện thoại ra gọi cho Tước Phàm. đợi cho có được tính hiệu thì hẳn nghe thấy Tước Phàm nói.

- Đang trong giờ học vẫn có thể gọi điện thoại à Thiếu Kiệt?

- À không đang định hướng anh nói một chút anh em giúp đỡ ấy mà? nếu anh bận thì thôi vậy dù sao dạo gần đây cũng làm phiền bên anh nhiều quá.

Tước Phàm dù sao cũng là người có công việc bận rộn với Xuân Nghĩa Bang điều này khiến cho Thiếu Kiệt cũng hơi ngại khi hẳn chỉ nhờ những việc của hẳn mà không giúp gì được cho Xuân Nghĩa Bang trong một vài thời gian gần đây nên khá áy náy.

- Có gì đâu. Bên bọn anh giờ không có gì nhiều việc để làm mọi thứ đã đi vào ổn định hầu như anh em có việc đều là theo dõi bọn người của Cửu Hùng Bang thôi. Có chuyện gì nào, hai người Thế Long với Ngọc Hồ đang rất là rảnh để anh gọi điện cho hai tên đó.

- Ấy ấy không cần đâu chỉ chuyện nhỏ ấy mà đâu cần phải hai người nó đó động tay động chân làm gì?

Nói rồi Thiếu Kiệt kể lại mọi thứ phương án cho Tước Phàm nghe, càng chăm chú Tước Phàm càng đổ mồ hôi. Lần đầu tiên hắn nghe được cách này với cách hành hạ khủng bố tinh thần không giống ai. Tước Phàm cũng nói ra suy nghĩ của mình.

- Thiếu Kiệt bộ tên này có thù hằn với em nhiều lắm hay sao mà chơi ác vậy. Anh mà không biết chắc cũng tưởng là mối thù truyền kiếp đấy.

- Có đâu chủ yếu tên này muốn giở trò với cửa hiệu bách hóa thôi. Còn nếu anh sợ thì cứ để lại giấy đòi nợ tự làm cũng được. Chẳng qua nếu có điều tra ra gì cũng là không thể.

Tước Phàm lúc này cũng cảm thấy may mắn hắn không phải là Phùng Kiếm Nhất. Chứ nếu mà bị như thế này chưa nói đến sinh hoạt chỉ mỗi việc tinh thần bị áp bách cũng là một vấn đề đáng nói.

Được rồi để anh sắp xếp mấy tên rảnh rồi đi làm chuyện này còn nữ sinh với người nhà bọn anh thuê được. Mà này anh chưa biết mặt tên đó thì làm sao ra tay đợi em đưa hình rồi làm hay sao?

Thiếu Kiệt suy nghĩ một lúc nhìn Lý Bân xong mới trả lời.

- Anh cứ cho người đến gặp Lý Bân là hắn sẽ chỉ tên này cho anh thôi, Nhớ là trước cổng trường hất nước bắn nhớ để cho Lý Bân hắn quay lại video là được. Em còn muốn cho hắn nổi tiếng toàn quốc. Nhớ dặn những người đó mang cái khẩu trang che mặt lại là ok.

- Chuyện này được! đơn giản nghề của bọn nó mà được rồi để anh sắp xếp. Có gì anh liên hệ Lý Bân sau.

Kết thúc cuộc gọi với Tước Phàm Thiếu Kiệt mới nhìn Lý Bân nói.

- Thôi lên lớp hai thằng đứng đây hoài anh em trong nhóm thắc mắt nhiều người càng dễ lộ. Có gì Tước Phàm liên hệ với mày đó.

- Rồi vậy nhé! Khi nào Tước Phàm cho người liên hệ với em thì bắt đầu làm. Mà Anh định ngày mai khảo anh em như ý kiến của Ngọc Nhi đúng không để em biết mà còn loan tin cho bọn nó nữa.

Suy nghĩ một lúc Thiếu Kiệt thấy ý kiến Ngọc Nhi vẫn là không tệ nên cũng chấp nhận gật đầu nói.

- Ủa cứ như ý của Ngọc Nhi mà làm, nhớ hỏi kỹ Ngọc Nhi xem địa chỉ ở đâu để mọi người chuẩn bị.

Nói rồi Thiếu Kiệt với Lý Bân đi về lớp học của mình nhóm người gần đó cũng giải tán dần trước giờ vào lớp.

Cúp máy với Thiếu Kiệt Tước Phàm suy nghĩ một chút rồi gọi cho hai Người Thế Long và Ngọc Hồ. Theo hắn nếu đã muốn đối phó với Thiếu Kiệt thì hắn cũng không nhân từ mà làm lớn chuyện này mà Thiếu Kiệt hoàn toàn không hề hay biết.

- Ê Thế Long ông đang ở đâu có chuyện này vui lắm nè về làm chơi.

- Hai anh em đang qua bên ông nhậu đây. Chán quá rồi mấy ngày nay hết đi dòng dòng lại đi cà phê. Chuyện lần trước Thiếu Kiệt nhờ thất bại hoàn toàn hai anh em đang chán đây.

Thế Long và Ngọc Hồ đang chán vì hai người không làm xong việc của Thiếu Kiệt nhờ vả, đã vậy còn làm mất manh mối quan trọng. Giờ đang buồn định kiếm Tước Phàm thì hắn gọi đến nói có chuyện vui để làm thì hai người hoàn toàn phấn khởi.- Có chuyện gì vậy? có gì hay khoảng năm phút nữa anh em tao qua đến rồi.

Thế Long vừa chạy xe vừa trả lời điện thoại cho Tước Phàm biết. Dù sao cũng rất nhanh nên hắn cúp máy ngay mà không đợi câu trả lời của Tước Phàm.

Chưa đầy mười phút sau hai người đã đứng trước mặt Tước Phàm. Ngọc Hồ mới nhìn Tước Phàm đang cười cười suy nghĩ về điều gì đó nên hỏi hắn

- Chuyện gì mà mà vui vậy Tước Phàm? hai anh em bọn tao đang rầu chuyện của Thiếu Kiệt mà mà lại vui vẻ như vậy thiệt không phải à.

- Hai bọn bây nói ngộ, Không vui làm sao mà cười. Chuyện này liên quan tới Thiếu Kiệt nó mới nhờ tao giải quyết thằng nhóc này mà cách làm đẳng cấp quá làm tao cũng phải sợ.

Hai người Thế Long Ngọc Hồ nghe được lời của hắn hai mắt sáng lên. Lần trước thất bại giờ Thiếu Kiệt nhờ giải quyết vấn đề nhỏ mà theo Tước Phàm cho rằng khá đẳng cấp kia là họ cũng hồi hộp. Thế Long nóng nảy nói.

- Mẹ có chuyện gì thì nói! úp úp mở mở cái gì. Nói ra xem nào như thế nào mới là gọi đẳng cấp đây.

- Hai đứa mà cứ từ từ tao kể lại cho nghe. Hồi qua tao im làm một mình à. Cách này hay lắm.

Tước Phàm cũng hăm he hai người, bởi hắn thấy cách này nếu áp dụng để hai người thao tác một số việc vẫn khá là hay. Từ tốn Tước Phàm bắt đầu kể lại từng bước mà Thiếu Kiệt đã nói với mình cho hai người.

Sau khi nghe được Tước Phàm kể rõ mọi chuyện Thế Long cũng vỗ bàn một cái ầm nói.

- Hay cách này hay à chơi không chết thằng kia mới lạ đó. Vậy Chừng nào làm tao nóng lòng muốn xem lắm rồi đấy.

- Mà y gấp cái gì giờ còn sớm chán cứ để đó cho mấy thằng đàn em kiếm mấy đũa đánh ghen là được rồi. Còn bọn bay ở lại tao nói chút này.

Bây giờ Tước Phàm mới thật sự nghiêm túc, làm cho hai người cũng nhìn hẩn xong Ngọc Hồ mới hỏi.

- Còn chuyện gì nữa? sao mà mới đó thay đổi lệ như chong chóng vậy mà.

- Tao nói nghiêm túc, hai bọn bay có thấy cách này nếu ứng dụng vào mấy món nợ khó đòi hiệu quả không? Tao là tao thấy hay đó mà không biết ứng dụng sao thôi.

Ngọc Hồ và Thế Long cũng im lặng suy nghĩ một lúc lâu rồi mới quyết định được. Thế Long bây giờ mới gật đầu nói.

- Đúng là cách này hay nhưng mà trước giờ anh em mình chưa làm bao giờ. Đa số là đến nhà trực tiếp đòi không có bao giờ áp dụng như thế này.

- Ủ Ờ Trước giờ nhưng nợ khó đòi anh em thường đến hăm dọa này nợ là được đôi khi đem theo vài món đồ chơi là hiệu quả nếu giờ áp dụng cách này liệu có ổn không.

Tước Phàm đợi cho hai người nói xong những ý nghĩ của mình hẩn cũng trầm mặc. Hơn ai hết người trong nghề như bọn hẩn đòi nợ thường vẫn là dẫn mặt răng đe, Những người nhà như thế cũng phải sợ ít nhiều mà trả nợ cho bọn hẩn.

- Tao thấy bên bang mình càng ngày càng chính quy, nếu cứ như lúc trước cầm đồ chơi mà đi đòi nợ khác nào lạy ông tôi ở bụi này. Người nào mà không biết bọn mình là dân giang hồ, đôi khi còn bị cảnh sát khu vực với bọn dân phòng tóm lại tổn công bảo lãnh các anh em. Giờ nếu phương án này làm thử mà được thì tốt hơn nhiều. Nghĩ xem đi nếu mà bọn mình công khai như thế hàng xóm láng giềng họ cũng biết được nhà kia thiếu nợ

ra sao mà không dám tiếp xúc, hoặc như bị khủng bố tinh thần như thế thì họ cũng phải mau mau trả nợ không thì mọi người bàn tán. Còn hơn là anh em mình phải ngày đêm châu chực, đợi mấy người thiếu tiền đó xuất hiện mới đòi được.

Thế Long và Ngọc Hồ lúc này cũng im lặng. Việc Tước Phàm nói cũng đúng, bọn hăn luôn phải chường mặt ra mỗi khi có anh em bị cảnh sát giữ lại vì hàng xóm láng giềng nơi người thiếu tiền ở gọi. Mà như thế thì chẳng khác nào phiền phức không đáng có, dù là những người kia có nể mặt nhưng kết cuộc cũng đâu vào đấy không lẽ cứ hai ba hôm lại bảo lãnh người một lần. Thế Long lúc này mới đồng tình với Tước Phàm về việc này nên nói.

- Trước mắt thì việc này đúng là cần phải thay đổi. Giờ có phương án này của Thiếu Kiệt xem ra thì hiệu quả đó nhưng để xem kết quả đạt được ra sao đã. Còn về vấn đề mà muốn áp dụng chính thức vào việc đòi nợ xấu thì phải hỏi Thiếu Kiệt xem đồng ý không đã. Lỡ như mà có việc gì thì còn có đường ăn nói.

Ngọc Hồ nghe Thế Long nói như thế cũng phản bác lại.

- Anh cứ lo xa trước giờ thẳng nhóc Thiếu Kiệt không làm việc gì mà không chắc chắn cả anh nghĩ xem nếu mà nó đã đưa ra được phương án như thế này thì chắc chắn đã nghĩ đến những gì phát sinh của chuyện này rồi chứ đâu cần anh em mình phải lo.

- Chuyện này đúng đó Thiếu Kiệt hăn đã nhờ anh em mình là thì chắc chắn biết rằng không có chuyện gì. Mà việc có ném sơn hay ném mắm tôm cũng làm vào buổi tối chưa tới năm phút là xong cũng không ai bắt được chỉ cần thao tác nhanh một tý là ổn cả ấy mà.

Ba người lúc này bàn bạc một lúc, đều đi đến thống nhất rằng sẽ áp dụng thử ở nhà Phùng Kiếm Nhất để kiểm chứng độ an toàn của việc làm này.

Họ hoàn toàn không ngờ rằng việc họ sắp làm trở thành cho những lần đòi nợ xấu sau này. Khiến cho người thiếu nợ phải mau chóng hoàn trả tiền lại cho bọn hăn.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 167: Sở Khanh

Khi giờ học vừa mới kết thúc âm thanh vang lên của tiếng tan trường. Những học sinh đầu tiên ra khỏi trường học thì một học sinh bị một nhóm người chặn lại hỏi.

- bạn gì đó ời! cho hỏi cậu biết Phùng Kiếm Nhất là học sinh nào không bọn tôi được nhà cậu ấy tới đây đón do nhà có việc.

Người học sinh nhìn nhóm người hỏi mình mới đâu có vẻ lo lắng nhưng thấy nhóm người này nói ra có vẻ hợp lý nên cũng gật đầu nói.

- Biết lớp hần chưa ra đâu. Mà sao mấy anh là người nhà mà không biết mặt cậu ta là sao.

- Cậu em thông cảm bọn anh trước không thường xuyên gặp cậu ta nên cũng chẳng biết cậu ta thay đổi thế nào. Có gì nhờ cậu em chỉ giúp bọn anh gửi ít tiền uống nước.

Nói rồi người thanh niên đưa cho cậu học sinh một tờ tiền mệnh giá hai mươi ngàn. Suy nghĩ một lúc người này thấy chỉ cần chỉ Phùng Kiếm Nhất thôi là được tiền nên cũng đồng ý. Tiền đến tay mà ai lại muốn bỏ qua đây cho dù có chuyện gì cũng chẳng liên quan tới hần nên cũng cười cười, nhận lấy tiền nhét vào túi.

Một người trong nhóm thấy ổn rồi mới rời đi khi người học sinh không chú ý. Hần nhanh chóng tới gần một hẻm cách đó chừng trăm mét đi vào.

Tại nơi này hắn đang báo cáo lại việc vừa rồi cho hai người không ai khác là Thế Long và Ngọc Hồ. Đợi xong việc Ngọc Hồ mới hỏi Thế Long.

- Mình làm như vậy có ổn không? không liên hệ thằng nhóc Lý Bân mà làm luôn như thế này. Liệu Thiếu Kiệt biết được thì sao.

- Mày khỏi lo Thiếu Kiệt chỉ cần người quay lại video anh em mình là cũng được vậy. Mà như thế này mới giống chứ nếu đợi Lý Bân mà thằng nhóc kia lỡ về rồi thì sao. Thành công cóc à. phải ra tay khi hắn không phòng bị chứ.

Thế Long theo suy nghĩ xếp đặt của mình nói ra cho Ngọc Hồ nghe. Vì theo hắn thấy nếu đợi được Phùng Kiếm Nhất chưa biết chừng thằng này đã về thì tổn công hắn sắp đặt. nên làm trước không như kế hoạch của Thiếu Kiệt. Tuy chỉ là thay đổi một chút nhưng miễn sao kế hoạch vẫn hoàn thiện một cách tốt nhất là được.

- Vậy hôm nay là để mấy con mẹ kia hoạt động trước đi ngày mai tới anh em mình. Phải mỗi ngày làm một lần cho đến khi hắn sợ thì thôi. Hôm nay cho hắn thành sở khanh ngày mai thì lại là giựt bồ người khác. Em thấy kiểu này hắn không sớm thì muộn cũng chết không có đất chôn.

Ngọc Hồ bây giờ mới phân tích cái kế hoạch thay đổi nhưng vẫn dựa theo Thiếu Kiệt mà làm. Thế Long lúc này cũng gật đầu kéo anh em đi ra khỏi con hẻm nói.

- Cho mấy thằng lựa chọn góc quay tốt nhất ghi hình lại có gì đưa cho Thiếu Kiệt sau. Nhanh nào anh em xem chừng nó sắp ra khỏi trường rồi đấy.

Nói rồi Thế Long và Ngọc Hồ cùng một số người chia ra ở những vị trí khác nhau gần trường học. Một tốp luôn chuẩn bị làm theo lời Ngọc Hồ tùy thời điểm hành động.

Hiện tại Thiếu Kiệt vẫn chưa hay biết gì về những việc đang diễn ra bên ngoài cổng trường. Lớp Thiếu Kiệt đang phải trải qua bài kiểm tra cuối giờ. Hẳn với Lý Bân đang đau đầu, Việc kiểm tra này sẽ làm trễ đi ít phút giờ ra về của hẳn vì Lý Bân hầu như phải đợi kết quả của Thiếu Kiệt đưa cho mình mà chép vào. Nhưng bài làm cũng kịp giờ ra về tuy có trễ ít phút vì bị giáo viên giữ lại dọn dò một số thứ. Khi giáo viên rời khỏi lớp thì Lý Bân và Thiếu Kiệt đã theo sát ở phía sau.

Lý Bân lúc này đã nhận được tin nhắn của Thế Long nên cũng nhanh chóng chạy đi hướng về phía cổng trường nhưng chậm. Lâm Vũ lúc này từ bên ngoài chạy vào, trong khi đó các học sinh bắt đầu thấy có sự ồn ào ở cổng trường nên dần đổ xô về đó.

Vừa chạy Lâm Vũ vừa hướng về phía Thiếu Kiệt và Lý Bân hô.

- Chuyện lớn! Chuyện lớn thằng Kiếm Nhất bị vạch mặt sở khanh trước cổng trường kìa anh Kiệt.

- Thiếu Kiệt với Lý Bân lúc này cũng giật mình. Bởi hai người chưa hề đưa hình ảnh hay thông tin gì của Phùng Kiếm Nhất cho bọn người Tước Phàm thì sao lại có trường hợp này xảy ra.

Lý Bân thì sợ bọn người Tước Phàm làm liều đợi hẳn không được mà ra tay trước nhằm người nên hỏi dồn Lâm Vũ.

- Chắc không? mà y chắc Phùng Kiếm Nhất chứ?

- Còn chắc với không chắc là sao? không lẽ em không biết mặt nó. Không tin Anh Kiệt với mà y ra đó xem thử đi rồi biết mấy người đang vây lấy hẳn ngoài cửa trường kìa.

Lúc này ngoài Thiếu Kiệt và Lý Bân một số người đang trên sân trường cũng nghe thấy Lâm Vũ nói việc hay ho đang diễn ra trước trường học nên bỏ hết mọi thứ nhanh chóng chạy ra xem.

Lý Bân và Thiếu Kiệt chạy ra tới cổng trường bây giờ đã chật kín người, nhưng cũng đủ để quan sát mọi thứ. Phùng Kiếm Nhất lúc này đang bị vây quanh bởi ba người thanh niên và vài người phụ nữ. Một người còn đang chỉ thẳng mặt Phùng Kiếm Nhất mắng.

- Đây các học sinh nhìn cho kỹ thằng này. Học sinh giỏi đó. Quen con gái người ta mới có vài tháng lại làm chuyện đồi bại sở khanh. Hắn đem con bé làm cho có cái thai rồi không chịu nhận, bắt con nhỏ phải đi bệnh viện phá. Rồi còn nói chia tay với con nhỏ. Không chỉ một mà hai ba đứa bị lừa rồi đừng thấy hắn vẻ mặt như này mà lầm. Thằng sở khanh hôm nay bà không vạch mặt mày trước bàn dân thiên hạ lấy lại công bằng cho con bà thì không phải là người!

Phùng Kiếm Nhất lúc này mặt tái xanh. Hắn thấy vài người thanh niên lại thêm mấy người này từ khi hắn vừa ra khỏi trường đã vây hắn lại hết chỉ trỏ rồi lại hô hào chuyện này làm hắn cũng giật mình không biết phải đối phó ra sao ầm ứng nói.

- Mấy dì có nhằm ai không chứ con làm gì có làm mấy chuyện đó?

- Mày còn chối? tao hỏi mọi người ở đây xem tao có vu oan cho mày không nhé. Các bạn học sinh phải cái thằng này tên Phùng Kiếm Nhất không?

Một số học sinh đứng gần đó cũng gật đầu, một số người còn xác nhận đúng là tên hắn. Làm cho Phùng Kiếm Nhất không biết làm sao đành nói.

- Dì xem lại chứ con có làm gì? mà nhiều khi dì lại nhận nhầm trường khác thì sao?

Người phụ nữ không bịt khẩu trang mà trực diện đứng đối mặt với Phùng Kiếm Nhất lồng lộn lên mắng.

- Nhầm trường mày nói nhầm trường là xong à? tao hỏi một lần nữa xem tao có nhầm trường không nhé. Mày học Khôi B1 học sinh giỏi văn trường này đúng không. Mày đừng có chối con tao đã nói hết rồi. Mày theo đuổi nó viết thư tỏ tình này nọ, kể ba mà kinh doanh nhà cao cửa rộng lại có thể lực. Ép con bà ăn nằm với mày đã rồi giờ có thai không nhận lại bắt con nhỏ phá đi. Mày còn có là con người không?

Những học sinh ở đây bắt đầu to nhỏ với nhau. Có người nhìn Phùng Kiếm Nhất lắc đầu ghê tởm. Thiếu Kiệt và Lý Bân thấy thế cũng há hốc mồm không ngờ Tước Phàm lại đưa đến một mụ chanh chua, đánh đá như thế nhưng hăn chỉ đứng bên ngoài quan sát mà không nói gì.

Một học sinh gần đó này giờ chứng kiến cũng cảm thán nói với người bên cạnh.

- Má tao thật không ngờ thằng này nhìn như vậy mà sở khanh. Quất ngựa truy phong, làm cho con người ta mang ba lô ngược rồi còn bảo đi phá.

- Nhà người ta giàu mà bọn bây không biết à? nếu mà tính ra thằng này còn ghê hơn Thiếu Kiệt trường mình. mấy cái bọn nhà giàu như thằng này phải trừng trị thật nặng. Chuyện này không biết có đến tai các thầy cô không?

Người học sinh đang đứng gần đó cũng hướng người nói chuyện lúc này mà nói. Những học sinh ở đây đa phần đều bàn tán xôn xao nhất là những học sinh nữ.

Ai cũng vậy nếu mình là người nữ sinh kia. Cho người yêu mình thứ quý giá nhất mà lại gặp ngay tên sở khanh như thế này cũng là điều tuổi nhục.

Phùng Kiếm Nhất lúc này cũng hoảng loạn, hăn chưa gặp phải tình trạng như thế này bao giờ cũng lo lắng. Hăn hoàn toàn không hiểu mình tại sao lại trở thành người bị người khác hất nước bắn. Vì không có kinh nghiệm tình huống như thế này nên Phùng Kiếm Nhất cứ lôi lý lẽ ra nói chuyện.

- Chuyện này chắc chắn có người vu oan cho cháu các cô có thể đưa cô bé đó ra làm chứng hay không?

Người phụ nữ được Thế Long và Ngọc Hồ đem tới chỉ mặt Phùng Kiếm Nhất tiếp tục mắng khi nghe hắn nói như thế. Những người chanh chua thế này thường là đi đòi nợ chửi mắng đối phương nên đã tập thành thói quen. Muốn bắt bẻ những người này về lý là điều không thể. Thiếu Kiệt chỉ cười cười đứng một bên nói nhỏ với Lý Bân.

- Đi kiểm Tước Phàm hỏi xem có ghi lại video không?

Lý Bân lúc này cũng cười đáp lại lời Thiếu Kiệt.

- ok anh! Chuyện này ngày một vui rồi đó xem ra kỳ này hắn mất hết mặt mũi.

Người phụ nữ càng ngày càng tỏ vẻ ra giận dữ mắng Phùng Kiếm Nhất nhiều hơn.

- Mà còn muốn con bà xấu mặt trước bao nhiêu người mới chịu. Nó mà không phải nghe lời mày đi phá thai, tao còn không phát hiện. Giờ mày lại muốn nó chường mặt ra cho mọi người bôi tro trát trấu lên mặt bà. Mày muốn nó tự tử chết mày mới vừa lòng hay sao thẳng ác độc bà xé xác mày.

Trong tiếng bàn tán không ít nữ sinh lúc này cũng bức tức. Cũng đúng thôi nếu các cô là những cô bé kia còn dám chường mặt ra cho người khác biết sao. Chẳng khác nào muốn mọi người đều biết chính cô quan hệ với tên sở khanh để phải phá thai.

Giờ đây Phùng Kiếm Nhất như trở thành công địch của tất cả nữ sinh tại đây. Một người hướng người khác bắt đầu nói ra những bức tức của mình.

- Tên này còn muốn cô bé kia ra mặt hắn chưa thỏa mãn sao còn muốn ức hiếp không cho người khác còn đường sống. Mình thề là sau này thấy

hắn trong trường thì sẽ kiếm đồ ném hắn cho chừa tội ức hiếp phụ nữ. Học sinh giỏi như hắn thì đã sao đạo đức có vấn đề. Mà dì này mình chắc làm sao có thể vu oan cho hắn được người ta người lớn. Gặp mẹ mình chắc cũng sẽ hành động như thế thôi.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 168: Ghi Nợ

Trong hoàn cảnh ồn ào này, Phùng Kiếm Nhất dường như thấy được cả thế giới đang chông lại hắn. Nhưng người thường đi cùng cũng không dám đứng gần. Họ làm sao biết được Phùng Kiếm Nhất có phải là người như thế không.

Bạn bè thì vẫn là bạn bè trên danh nghĩa thôi làm sao biết được bên ngoài Phùng Kiếm Nhất làm những chuyện gì. Mà nếu không có lửa làm sao có khói việc này chỉ có thể tự hắn đứng mũi chịu sào mà thôi.

Phùng Kiếm Nhất bây giờ rất bức bối trong người. Hắn không nghĩ rằng mình bị chơi một cách trắng trợn như thế này. Mà ai thì trong đầu hắn bây giờ chỉ có duy nhất một người đó là Thiếu Kiệt.

Tim trong một đồng người hắn hi vọng thấy được Thiếu Kiệt. Hắn muốn lôi Thiếu Kiệt ra để giải oan cho mình. Việc này đối với hắn bây giờ là quan trọng nhất. Bởi theo hắn thấy người có thể làm việc này chỉ có mình Thiếu Kiệt.

Bị mọi người chỉ trích Phùng Kiếm Nhất cũng khó chịu nhưng rồi hắn vẫn tìm thấy hình ảnh của Thiếu Kiệt. Hắn đang đứng dựa lưng và một góc nhìn về phía mình. Hai ánh mắt đối diện với nhau. Thiếu Kiệt bây giờ cũng biết được Phùng Kiếm Nhất muốn lấy hắn ra giải nỗi oan khuất này. Nên cũng chăm chăm nhìn hắn.

-Thiếu Kiệt mày hại tao. Mày ra đây! chuyện này mày bày ra chắc chắn là vậy. còn những người này mày thuê đến đúng không?

Thiếu Kiệt lúc này cũng nổi quạo. Hắn thấy Phùng Kiếm Nhất thật sự bị nước vào. Đã không bằng không chứng còn lôi hắn vào chuyện này. Đã thế Thiếu Kiệt cũng không ngại bồi thêm một đao.

- Ê thằng kia mày nói bậy bạ gì đó. Mẹ chơi con gái người ta xong giờ đổ thừa sao. Tao nhớ mày cũng anh hùng lắm mà sao hạ lưu vậy.

Mọi người lúc này theo hướng tay của Phùng Kiếm Nhất chỉ về Thiếu Kiệt nên nhìn hắn. Bằng ánh mắt nghi ngờ. Lúc này Thiếu Kiệt cũng bước ra khỏi đám đông mắng.

- Tao nói thật chưa bao giờ tao thấy thằng nào hèn như mày đó Phùng Kiếm Nhất. Uống cho mình tự cho là đàn anh trong trường đầu óc bị ngu à. Tao mà làm chuyện này thì tao đứng xem để mày chỉ tao ra chắc. Ngu thì chưa người khác ngu với ôm cái ngu hết về người sao?

Mọi người nghe Thiếu Kiệt mắng Phùng Kiếm Nhất bắt đầu suy nghĩ. Ai cũng biết hai người có thù hằn nhưng mà nếu Thật sự Thiếu Kiệt làm thì lại dám đứng đây nhìn để Phùng Kiếm Nhất vạch trần mới là chuyện lạ.

- Mày nói láo những người này là mày dẫn tới, mày vu oan giá họa cho tao. Không phải mày chứ là ai.

Thấy Thiếu Kiệt phản bác lại Phùng Kiếm Nhất cũng không kém hắn muốn rửa sạch tội danh ở đây nên cố gắng dồn những tội danh này do Thiếu Kiệt làm ra cho hắn.

- Mày có bị ngu không tao với những người này chưa từng gặp mặt chưa biết họ là ai. Tao bày ra chuyện này làm cái quái gì. Tao không dư tiền chơi mấy cái trò vô bổ này. Mày nghĩ muốn được một đám người các cô dì như này tốn ít tiền thôi à. tao không dư tiền như mày đùa giỡn tình cảm xong lại vứt bỏ có làm thì tự mà nhận lấy đi để được người ta tha cho.

Người Phụ nữ được thuê cũng tiếp tục bực tức xông tới Phùng Kiếm nhất nói.

- Thằng kia mày định đổ thừa cho người khác rồi tìm đường trốn à. không dễ đâu nhé. Mày phải bồi thường thiệt hại cho con bà. mày đừng có đem thằng nào ra làm bia đỡ đạn. Con tao chỉ có nói tên mày thì tao biết mày thôi, không biết thằng nào khác nữa.

Mọi người xung quanh lúc này mơ hồ nghi hoặc. Không phải lời của Phùng Kiếm Nhất không đúng mà lời Thiếu Kiệt cũng chẳng sai. Việc này không ai dại gì bỏ tiền làm lớn như thế. Với một phần Thiếu Kiệt nếu hắn có làm cũng đâu được gì. Nên giờ đây tất cả mọi người đều nghĩ Phùng Kiếm Nhất lôi Thiếu Kiệt ra để làm bia đỡ đạn cho mình. Với lại đổ tội hết cho hắn.

Phùng Kiếm Nhất bị ép buộc nên đuối thế đành. Phải áp dụng hạ sách là hăm dọa theo hắn thấy nếu những người này thấy cảnh sát sẽ chạy. Lúc đó mọi chuyện sẽ rõ ràng nên hắn bắt đầu suy tính

- Tôi không tin bà đưa con gái bà ra đây đối chất với tôi. Tôi chắc là mấy người vu oan giá họa chuyện này. Tôi gọi cảnh sát mấy người mà tới gần tôi gọi họ tới ngay.

Thiếu Kiệt nghe như thế cũng cười cười nhìn Phùng Kiếm Nhất nói.

- Ngay từ lúc đầu sao lại không gọi để tao gọi cho xem như giúp mày một lần chịu không. Cảnh sát bình thường chắc không xong đây để ta gọi cho sở xuống nhé.

Nhanh chóng móc điện thoại ra Thiếu Kiệt không ngần ngại gọi cho Khương Đào. Người phụ nữ được thuê có chút run run định lui lại, thì một người đứng phía sau nói nhỏ với bà điều gì đó thì bà lại tự tin hơn hắn.

- Gọi đi tao cho mày gọi đó. Chuyện này ra cảnh sát tốt nhất tao xem những thằng như mày làm được việc gì không.

Lời của Người phụ nữ vừa dứt câu Thiếu Kiệt ở đây đã đánh thông với Khương Đào nói.

- Cái gì nữa đây ông thần?

- Chú Đào hả? ở trước trường con nghe nói có người chơi đùa nữ sinh xong lại bắt người ta phá thai người nhà đang làm ầm lên hấn đi đổ thừa cho con là thuê người vu oan cho hấn. Chú xem gặp hấn nói chuyện nhé.

Nói rồi Thiếu Kiệt quăng điện thoại cho Phùng Kiếm Nhất nói.

- Đó mày muốn giải oan gì giải đi. Cảnh sát đó gọi một cuộc là được xem mày nói như thế nào?

Phùng Kiếm Nhất lúc này cũng nghi hoặc nhìn Thiếu Kiệt hỏi.

- Ai đây?

Thiếu Kiệt lúc này cũng hờ hững cười cười đáp.- Phó Giám Đốc Sở Cảnh Sát Thiên Hoa. Chức tương đối nhỏ nhưng mà vẫn giải quyết những chuyện như thế này được.

Phùng Kiếm Nhất thấy Thiếu Kiệt như vậy cũng mơ hồ như hấn không tin nhưng vẫn để điện thoại lên nói.

- Alo tôi muốn báo cảnh sát có người vu oan giá họa.

- Tôi Phó giám đốc sở cảnh sát thành phố Thiên Hoa cậu có việc gì báo cảnh thì cứ nói. Tôi sẽ cho người xuống ngay. Tiện thể xong nhớ đưa điện thoại lại cho Thiếu Kiệt tôi cần gặp nó.

Bây giờ Phùng Kiếm Nhất tin là thật. Hắn rung rung không dám nói nữa. phòng tuyến tâm lý cuối cùng cũng bị vỡ nát hẳn cứ cho là Thiếu Kiệt vu oan cho mình giờ Thiếu Kiệt chỉ một cuộc gọi lại đưa ra người mà ngay cả bố hắn vẫn không thể giao thiệp nên hắn có phần sợ. Sợ mình đắc tội với Thiếu Kiệt làm cho bố mình cũng không có chỗ đứng.

Hiện tại chỉ còn tiếng alo của Khương Đào bên kia điện thoại. Phùng Kiếm Nhất bây giờ cũng rung rung trả Điện Thoại cho Thiếu Kiệt hẳn không biết nói gì. Nếu lỡ không đúng Thiếu Kiệt làm chuyện này hẳn chắc chắn gặp nhiều rắc rối nữa.

Thấy Phùng Kiếm nhất đưa điện thoại lại cho Minh Thiếu Kiệt mới giả vờ hỏi.

- báo cảnh sát đi chứ làm gì đưa lại tao, tao giúp mày gọi cảnh sát rồi đó.

Thiếu Kiệt khích tướng giọng điệu như ép Phùng Kiếm Nhất nhưng hắn biết Phùng Kiếm Nhất không dám làm nên mới cầm điện thoại lên trả lời Khương Đào.

- Alo chú Đào hả gặp cháu làm gì thế?

- Thằng nhóc cái gì mà lộn xộn lung tung vậy nè. Có tin chú mày làm một trận cho chữa cái tật không. Mà chuyện này là sao thế?

Khương Đào nghe được tiếng Thiếu Kiệt thì bắt đầu mắng. Hắn đang rảnh rồi cũng không muốn bị Thiếu Kiệt làm cho loạn mất cả thời gian.

- À không có chuyện gì đâu hết rồi!i còn nếu muốn biết rõ đợi cháu về nhà cháu gọi điện thoại cho chú rồi nói. Tiếp giờ cháu giải quyết cái đã.

Nói rồi Thiếu Kiệt cúp máy. Nhìn Phùng Kiếm Nhất lắc đầu.

- Người tự giải quyết chuyện của mình đi. Đã giúp rồi còn không muốn thì tự mà lo liệu lấy.

Thấy Thiếu Kiệt cúp máy lại nói với Phùng Kiếm Nhất những lời như thế người phụ nữ từ nãy tới giờ đứng đợi cũng tiếp tục.

- Sao thằng kia mà bây giờ giải quyết chuyện của con bà sao đây. Định như thế là xong à. Chuyện con bà mà tính sao hả thằng kia.

Mọi người ở đây đều nghe được những gì diễn ra từ nãy tới giờ cả việc Thiếu Kiệt gọi điện cho cảnh sát giúp cho Phùng Kiếm Nhất mà hắn lại không nói gì. Thì càng chắc chắn việc này do hắn là ra. Một người trong đám đông hay ở trong nhóm Thiếu Kiệt mới giả vờ nói với người bên cạnh.

- Thiếu Kiệt vừa rồi còn giúp thằng này làm gì không biết. Đã là lấy mình ra làm bia đỡ đạn còn đi giúp hắn làm gì cơ chứ. Giờ thì rõ ràng gương mặt thật của thằng sở khanh này rồi đó. Dám báo cảnh sát đâu.

Một người nghe thấy thế mới trả lời lại.

- Cái này người ta là không chấp nhận với hắn. Lấy đức phục người, chứ gặp ta là thằng kia không ăn đập mới lạ đấy. Mất mặt nam nhi quá.

Phùng Kiếm Nhất bây giờ cũng rồi rắm, hắn không biết giải quyết chuyện này ra sao giờ chỉ có cách đối phó hay được bước nào hay bước đó.

- Sao giờ mà giải quyết ra sao đây? một là lấy con bà hai là đền tiền thuốc thang chịu thì tao bỏ qua cho. Không thì chuyện này có lên cảnh sát đi nữa bà theo đến cùng.

Nghe được như thế Thiếu Kiệt cũng giả vờ nói với Phùng Kiếm Nhất.

- Giải quyết nhất thời ở đây đi về nhà rồi nói bố mẹ người mà điều tra. Chứ bị bắt ở đây chẳng làm được gì cũng chẳng biết ai đứng sau lưng đâu.

Phùng Kiếm Nhất giờ nghe Thiếu Kiệt ý kiến cũng mừng thầm hẳn bây giờ thấy đây là cách tốt nhất mà Thiếu Kiệt đưa ra cho hẳn. Còn những người xung quanh hẳn mọi ngày thì giờ hoàn toàn không thấy mặt mũi.

Thiếu Kiệt lúc này cũng cười cười hẳn muốn Phùng Kiếm Nhất đền tiền theo kế hoạch để lấy tờ giấy nợ. Từ đó việc Tước Phàm có ném sơn hay mắu tôm cũng không ai trách được. Giấy nợ có thì cái gì cũng dễ nói.

- Được rồi mấy dì muốn giải quyết sao đây mới cho tôi trở về.

Người phụ nữ thấy tình hình đi theo hướng đã được căn dặn nên mới hùng hồn trả lời.

- Giờ mày đền tiền thuốc cho con tao với tiền tổn thất sức khỏe và tinh thần đã gây ra số tiền không lớn cũng không nhỏ khoảng 50 triệu thôi được rồi. Nếu Không có tiền thì ghi nợ về xin bố mẹ tiền mà trả.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 169: Không Cần Tính Toán

Mọi người lúc này ngay cả Thiếu Kiệt cũng khá bất ngờ. Vì theo hăn chỉ cần ghi một cái giá nào cung là đã được mà không ngờ bọn người Tước Phàm lại hét một cái giá cao như thế.

Thấy mọi người đều sững sờ người phụ nữ này liền nói.

- Sao thấy cao quá đúng không? bà nói cho nghe nhé. Con bà là con gái người ăn xong quẹt mỡ bỏ đi. Sau này con bà là sao ai lấy được. Chưa kể đến may mà con bà đi phá thai biết đâu sau này nó không sinh con được thì sao. Tiền viện phí chưa tính, tiền tổn thất tinh thần rồi còn nhiều thứ khác nữa Như vậy là đáng rồi.

Phùng Kiếm Nhất bây giờ chỉ biết lắp bắp nhìn người đàn bà trước mặt và những người xung quanh bà.

- Mấy người ... Mấy người ép người quá đáng.

Một người trong nhóm kia mới chỉ mặt Phùng Kiếm Nhất mắng.

- Mẹ mày như thế mà ép mày à. Lúc mày ép con gái người ta lên giường với mày sao mày không nghĩ giờ chán chê rồi lại bỏ. Không nói nhiều nữa lôi nó lên đồn cảnh sát. Kiện nó cho ở tù một gông đi.

Thiếu Kiệt lúc này đứng ngoài suy nghĩ một lúc, hăn cũng cảm thấy số tiền khai khống kia cũng là một cái giá thỏa đáng. Nhưng hăn không thể nào bật cười lúc này được vì nếu như thế mọi chuyện sẽ bị bại lộ.

Bây giờ một người nữ sinh lại đứng ra nhìn Phùng Kiếm Nhất mắng hăn.

- Người ta hạ đài như thế là đã quá tốt rồi. Gặp Minh là không có chuyện đó đâu. Sở Khanh mang lên người tiếng con nhà giàu học giỏi phải làm một lần cho chừa. Chứ không sau này còn nhiều bạn rớt vào bàn tay của tên này nữa.

Thiếu Kiệt giờ hoàn toàn không hiểu được nhân tố bất ổn này xuất hiện là do Tước Phàm an bài hay là do tức giận mà nói lên tâm tư của mình. Nhưng dù sao chuyện này không còn liên hệ tới hăn nữa.

Đã có người đứng ra nói thì sẽ có những người tiếp theo nên cứ như thế hết học sinh nữ này đến học sinh nữ khác cứ tiếp nối nhau. Mọi người xung quanh cũng đồng tình bảo Phùng Kiếm Nhất phải ghi giấy nợ.

- Những người kia thấy thế cũng càng hùng hổ hơn. Phùng Kiếm Nhất bây giờ như con cừu giữa bầy sói đói. Hăn phải cố gắng trấn tĩnh lắm mới không ngã bất tỉnh tại chỗ.

Người phụ nữ kia bây giờ mới lấy ra một tờ giấy trước mặt của mọi người đưa về hướng Phùng Kiếm Nhất.

- Mà ghi giấy nợ xong, thì mọi thứ sẽ ổn. Chuyện này tạm kết thúc, còn không dây dưa từ giờ đến tối không xong. Lúc đó đừng trách tại sao mọi người ở đây đều muốn đưa mà vào đồn cảnh sát.

Phùng Kiếm Nhất đứng giữa lựa chọn này hăn đành phải chấp nhận ghi giấy nợ để thoát thân. Hăn thật sự muốn thoát ra lúc này để về nhà nhờ bố hăn. Dem chuyện này sáng tỏ minh oan cho hăn.

Nhưng hăn không ngờ giờ đây những dòng chữ hăn ghi trở thành một món vũ khí khiến hăn rơi vào cuộc sống ám ảnh không lối thoát. Trước sự chứng kiến của nhiều người khi Phùng Kiếm Nhất ghi xong tờ giấy nợ thì

có rất nhiều người mỉm cười. Người phụ nữ lúc này mới cầm tờ giấy hướng mọi người nói.

- Các em học sinh với những người qua đường làm chứng nha. Nếu hăn lật lọng không trả số tiền này cho gia đình chúng tôi lúc đó mong mọi người làm chứng cho.

Lời của người phụ nữ vừa dứt người người ở đây có một số người đề đứng ra chắc chắn mình sẽ làm chứng cho bà. Thì mọi chuyện của Phùng Kiếm Nhất là kết cuộc đã rồi.

Bởi hăn biết có nhân chứng, có video thì lúc này Phùng Kiếm Nhất chạy trời không khỏi nắng. Chuyện diễn ra tiếp theo cũng không còn gì thú vị với hăn nên cũng rời đi. Những người được thuê đến cũng rời đi sau đó.

Dòng người bắt đầu thưa dần, chỉ còn lại Phùng Kiếm Nhất ngồi thừ một chỗ. Hăn giận có, hận có, oan ức có nhưng không ai nhìn tới hăn. Những ánh mắt khinh bỉ lướt qua hình ảnh hăn ngồi đó.

Chuyện của Phùng Kiếm Nhất khép lại, hăn đang trên đường về trên chiếc xe đạp của mình thì nhận được tin nhắn của Lý Bân. với nội dung đã có được Video cần thiết.

Đứng bên đường hăn mới nhắn lại với Lý Bân. Cứ lấy hết video tập hợp đem về là được để xem cái nào đưa lên được thì đưa.

Thiếu Kiệt về đến nhà thì không thấy mẹ Minh đâu chỉ thấy được một mảnh giấy trên bàn.

“Đồ đạc của con được chuyển qua nhà Hà Vi rồi con xem qua bên đó ở trước mẹ sắp xếp xong việc thì sẽ qua sau. Hồ sơ thi công có rồi giờ chỉ còn dọn hết đồ với sắp xếp mọi thứ chọn ngày xây lại nhà nữa thôi.”

Lắc đầu Thiếu Kiệt cũng không hiểu nổi mẹ hắn tại sao lại có quyết định như thế. Như bây giờ hắn đành chịu. Hà Vi đã đem đồ đạc của hắn cả những vật dụng cá nhân về nhà mình. Đành phải đợi Lý Bân đến đưa cho hắn những video rồi qua bên nhà Hà Vi bắt đầu biên tập lại.

Ngồi được một lúc trước nhà thì Cô Dung hàng xóm thấy hắn mới cười nói.- Thiếu Kiệt làm gì ngồi ngoài đường vậy nè? qua đây cô hỏi chút chuyện cái.

Hơi ngạc nhiên nhưng Thiếu Kiệt cũng không thấy gì là lạ bởi Hàng xóm với nhau. Nhà hắn kinh doanh cũng là cửa hiệu bách hóa.Đi lên cũng như nhau nên hắn như bình thường qua bên nhà Cô Dung.

Vừa ngồi xuống thì Cô Dung đã cười cười hỏi hắn

- Thiếu Kiệt cho cô hỏi mẹ con bán cửa hàng bách hóa như thế có thể cho cô lấy giá sỉ mấy mặt hàng được không? bên cô dạo này mấy người bỏ hàng ở các hãng ít đến lắm. Mà con thì biết rồi cô cũng đâu đi tới đi lui được toàn ở nhà. Mấy thằng con cô thì trông được mỗi buổi trưa con những giờ khác là chạy đi đâu mất. Nên có nhiều khi không có hàng bán mà đợi hoài bọn người bên công ty không xuống.

Thiếu Kiệt im lặng một lúc suy nghĩ. Hắn biết cửa hiệu tạp hóa thì không có người là không được mà. Kinh doanh như Cô Dung lại phải qua sang tay của các nhân viên của công ty.

Hầu hết những người này, họ cũng là một nhà phân phối lấy hàng rồi giao lại cho bà. Còn tiền đưa về công ty định mức bao nhiêu thì đưa đúng. Còn tiền dư thì bỏ túi xem như tiền hoa hồng nên bà cũng không lời lãi được bao nhiêu.

Với cô Dung Thiếu Kiệt cũng không cần phải lo lắng nhiều nhà bà cũng ở với nhà hắn đâu phải ngày một ngày hai. Trước hầu như vốn liếng của

hắn cũng là từ những lần đi mua hàng hóa giúp bà mà ra. Nên giờ giúp được bà việc gì thì hắn sẽ làm nên không từ chối.

- Chuyện này cháu nghĩ chắc được nhưng mà để cháu hỏi lại mẹ cháu cái đã. Nhưng mà dì định lấy một số mặt hàng nào. Nếu cần gấp thì cháu gọi điện hỏi mẹ cho dì luôn.

Cũng không nhiều lắm hầu hết là những thứ như Thuốc Lá, Cà Phê, Mỳ gói... các thứ nhu yếu phẩm cần thiết ấy mà. Cháu thử hỏi mẹ cháu đi có gì ngày mai dì sẽ lấy.

Thiếu Kiệt nghe thế cũng gật đầu hắn. Nghĩ một chút giờ này còn không gặp mẹ hắn thì Thiếu Kiệt vẫn gọi luôn cho bà là điều tốt nhất. Vì lát nữa hắn qua nhà Hà Vi rồi làm việc nghỉ ngơi bên đó luôn. Mai lại tiếp tục như thế thì khó có thể gặp bà hỏi trực tiếp được.

Lấy Điện thoại ra gọi cho Hoàng Lâm Nhu ngay trước mặt cô Dung. Để có gì thuận tiện bà nói chuyện với mẹ hắn luôn.

- Alo mẹ nghe nè Thiếu Kiệt có chuyện gì hả? mẹ nhớ có ghi giấy để lại cho con mà.

- À cái đó con đọc rồi! chỉ là cô Dung có một số việc cần mẹ con mình giúp nên có gọi điện cho mẹ để hỏi ấy mà. Con đưa điện thoại cho cô nói chuyện với mẹ luôn cho tiện.

Đưa điện thoại cho Cô Dung bán quán nói chuyện với mẹ mình Thiếu Kiệt. lúc này ngồi một bên cũng nhàm chán đi lại tủ lạnh của nhà bà lấy một chai nước ngọt.

Cô Dung khi nhận điện thoại của Thiếu Kiệt. Bắt đầu thương lượng việc nhờ vả Hoàng Lâm Nhu giúp đỡ cho mình lấy hàng. Với lại sắp xếp đưa người đem vào nhà giúp. Một lúc lâu sau Thiếu Kiệt vừa ngồi phía trước vừa hóng mát. thì Cô Dung gọi hắn.

- Thiếu Kiệt mẹ cháu gặp cháu này!

Đứng lên nhận lấy điện thoại từ tay của Cô Dung hẳn mới nói.

- Con nghe nè mẹ?

Hoàng Lâm Nhu bên kia điện thoại lúc này mới nói với Thiếu Kiệt hẳn.

- Chuyện của cô Dung mẹ đồng ý rồi nhưng mà mẹ muốn hỏi con là định đưa hàng với giá ra sao ấy mà? nếu như người mua hàng ở cửa hiệu thì mẹ thấy cũng không ổn lắm nên hỏi con thử xem.

- Mẹ cứ lấy như bên công ty đưa mình đi. Dù sao cô Dung cũng giúp đỡ mẹ con mình nhiều rồi. bao nhiêu đó không cần tính toán đâu. Bất quá chỉ là việc đem vô nhà cô thì có phần không ổn lắm tại bên cửa hiệu bách hóa không có người giao hàng.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Hoàng Lâm Nhu cũng cười cười mắng hẳn.

- Thằng nhóc con không ra cửa hiệu mà đòi hiểu rõ thì không được nhé. Bố của Hoàng Ngân nghĩ làm bảo vệ cho người ta rồi, hiện tại đang làm nhân viên giao hàng cho cửa hiệu con không biết thì đừng có nói. Mà mẹ phải công nhận có người giao hàng doanh thu cao hơn hẳn, Thường là đi giao bia với các thứ của mấy tiệm tạp hóa cần thôi nên cũng nhẹ nhàng không nặng nề mà khi nào có mới đi giao.

Thiếu Kiệt hẳn nghe thấy bố của Hoàng Ngân làm người giao hàng ở cửa hiệu cũng thấy được mẹ hẳn bắt đầu có những phương án kinh doanh tốt hơn nên cũng cười cười nói.

- Ấy thế thì được rồi cần gì phải bàn với con nữa mọi thứ đã đâu vào đấy rồi còn gì. Mà mẹ định đuổi con đi sớm sao mà lại cho con qua nhà Hà Vi ở thế?

- Thì xây lại nhà mà đi thuê nhà nữa thì tốn tiền. Hà Vi nói nhà còn phòng nhiều. Bảo hai mẹ con mình qua ở thì qua thôi. Con giờ đem máy tính qua đó hết thì làm việc bên đó cũng dễ hơn đưa qua bên đó ở trước cũng có sao đâu nào. Đợi mẹ thu xếp mọi thứ của mẹ xong thì qua sau. Bán con đi sớm cũng có là gì đâu.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 170: Ném Đá Dò Đường

Nói đùa với mẹ mình vài câu xong Thiếu Kiệt cúp máy, Thì Cô Dung lúc này mới nhìn hẩn cười nói.

- Cám ơn cháu nha Thiếu Kiệt mấy hôm rồi vậy mà dì không dám nói chuyện này với mẹ con. Thấy cứ đi đi về về mà dì chưa gặp được nói gì hết lại không thấy mẹ cháu đâu.

- Chắc dạo này mẹ cháu bận nhiều thứ. Nhà cũng chuẩn bị xây lại rồi nên giờ cháu đang đợi bạn một lúc rồi cũng qua bên nhà bạn ở tạm đây.

Nghe thế Cô Dung cũng giật mình, dù nhà Thiếu Kiệt chỉ mới tốt hơn dạo gần đây nhưng mà không thể nào nhanh chóng như thế. Chuyện này càng làm bà tò mò nên mới hỏi Thiếu Kiệt.

- Thiếu Kiệt cô nghe nói là nhà con trúng số. Việc này đúng không vậy. Theo cô thấy là chắc chắn rồi. Công nhận hai mẹ con cháu may mắn thật.

Thiếu Kiệt tuy không muốn nhiều chuyện nhưng có một số thứ từ những người lan truyền đi vẫn là tốt nhất. Nên hẩn không ngại, Dù sao hẩn biết vẫn là có người nhắm vào mẹ con hẩn đang dòm ngó từng ngày.

Giờ hẩn chỉ cần xác nhận thông tin thất thiệt kia thì mọi thứ đã xong. Ai cũng có thể trúng số một số tiền lớn thì vẫn là tốt nhất chỉ cần mẹ con hẩn biết được số tiền thật sự ở đâu là được rồi.

- Ủa chuyện này ai nói vậy cô? chuyện này ở đâu mà người ta biết hay vậy ta.

- Dì cũng không biết nữa? chỉ nghe mấy bà trong xóm nói. Nhưng giờ cháu xác nhận là đúng phải không nào?

Lúc này điện thoại Thiếu Kiệt mới vang lên nhìn thấy cuộc gọi đến là của Lý Bân Thiếu Kiệt cũng thắc mắc. Thằng này bộ không qua đây được hay sao mà phải gọi điện thoại.

- Nghe nè! chừng nào qua đây mà đợi lâu quá?

- ủa em tưởng anh qua chỗ mà Lâm Vũ dẫn em đi. Hắn nói giờ nhà anh làm gì có máy mà làm mấy cái này nên dẫn em đến chỗ này giờ đang đứng ngoài. Chủ nhà đi đâu mất rồi. Anh qua nhanh đi.

Hiện tại Thiếu Kiệt hiểu tại sao mình đợi lâu như vậy mà Lý Bân vẫn chưa xuất hiện. Thằng này với Lâm Vũ đến thẳng nhà Hà Vi lại gặp không có Hà Vi ở nhà nên mới phải đứng bên ngoài. Thiếu Kiệt bây giờ mới đáp lại lời Lý Bân.

- Ủ ở đó đi tao qua liên giờ đừng đi đâu.

Thiếu Kiệt quay lại chào cô dung một tiếng rồi trả tiền chai nước mình đã lấy xong lên xe chạy qua nhà Hà Vi.

Phùng Kiếm Nhất bây giờ đang ở nhà mình kể lại mọi chuyện cho bố hắn nghe. Tiếng đập vỡ đồ đạc vang lên trong nhà bên ngoài nghe thấy rõ.

- Cái thằng trời đánh. Mày có ngu thì ngu vừa thôi. Đã biết bị gài còn ráng viết giấy sao lúc đó mày không gọi cho tao.

Bố Phùng Kiếm Nhất lúc này đang tức giận. Mọi thứ của hắn đang không thuận lợi còn gặp thêm thằng con lại bị người khác động tay động chân. Chỉ trách cho Phùng Kiếm Nhất bây giờ trở thành nơi trút giận của bố mình.

- Ông cứ từ từ đã chứ làm gì mà đối xử với con như vậy. Chuyện này không phải là không có cách giờ chỉ cần báo cảnh sát là xong thôi chứ có gì. Còn nếu con tôi có làm chuyện đó thì nó bảo con nhỏ kia phá thai vẫn là chuyện bình thường. Nam nhi mà lo gì chuyện đó cơ chứ.

- Bà nói hay nhỉ giờ bọn người đó ở đâu? giấy nợ đó biết đi đâu lấy về. Chuyện này nếu không ai biết thì tốt, họ mà biết hết thì chuyện làm ăn của tôi ra sao.

Phùng Kiếm Nhất lúc này chịu đủ ủy khuất hẳn không dám nói một lời. Hiện tại hẳn thật hận tại sao mình lại ngu ngốc khi đi ghi tờ giấy đó. Lại không làm theo lời Thiếu Kiệt gọi cảnh sát.

- Vậy theo ông thấy cái thằng nhóc kia quan hệ có được không? Tôi thấy sợ rằng nó lừa gạt con mình. Mà nó một tay ở phía sau làm ra chuyện này.

- Chuyện này để tôi xác minh đã. Nhưng quan trọng bây giờ là con mình kia kìa. Nó như thế thì còn mặt mũi gia đình ở đâu nữa, Sao tao lại sinh ra cái đồ khốn kiếp như mày hả Kiếm Nhất.

Vừa nói ông vừa cầm điện thoại lên cho một ai đó. Chỉ trong chốc lát bên kia đã xác nhận cho hẳn chức vụ mà người đã nói chuyện qua điện thoại với Phùng Kiếm Nhất.

Bây giờ hơn ai hết Phùng Kiếm Nhất đang lo lắng cho mình. Sau khi bố hẳn nhận được được xác nhận chính xác hẳn mới run run. Nhìn qua trạng thái của Phùng Kiếm Nhất bố hẳn nhíu mày một cái, bản thân ông cũng không nghĩ con mình sẽ làm nên việc gì nên hỏi.

- Mày còn làm cái chuyện gì nữa hả để tao còn giải quyết cho mày chứ mà lâu lâu làm một vố như thế này tao cũng không lo hoài được.

- Dạ con... Con không dám chắc người ta có thù hẳn với con hay không nữa. Thằng đó con đặc tội không nhỏ...

Phùng Kiếm Nhất mồ hôi nhễ nhại, lưng ướt đầm. Kể lại những gì mình đã làm. Lúc này hãn sợ Thiếu Kiệt trả thù hãn nên thật tình khai báo không còn gì hết. Từng việc từng việc một kể ra.

Mẹ hãn cũng không còn gì để nói nhưng lo lắng cho con mình là điều không thể tránh khỏi nên nói với chồng mình.- Ông! Ông xem cứu con mình lần này! không thì mình cũng chết.

Thở dài một hơi ông cũng đắm chiêu suy nghĩ một lúc lâu thật lâu mới nói.

- Chuyện này bắt buộc phải đi xin người ta rồi. Dù bố mày có chỗ dựa lớn thật. Nhưng chuyện này cũng phải lết cái thân đi thôi. Nước xa không cứu được lửa gần. Mày biết nhà của người ta ở đâu không? Mà thằng nhóc đó tên gì?

Phùng Kiếm Nhất lúc này cũng đành cúi đầu nhận tội hãn thấy bố mình định đem hãn đi xin lỗi thì cũng là các giúp hãn ổn định một phần nào.

- Nó học lớp dưới tên Hoàng Thiếu Kiệt. còn nhà cửa thì con không biết chỉ mới nhờ mấy đứa nó theo dõi để biết chứ chưa làm gì.

Bây giờ bố của Phùng Kiếm Nhất chột đứng lên. Hãn không ngờ con mình lại dính dáng với người mà hãn đang được lệnh quan sát.

- Cái gì mày nói lại xem nó tên gì?

- Hoàng Thiếu Kiệt mà có chuyện gì vậy bố. Làm gì mà bố kích động dữ vậy.

Mẹ của hãn thấy thế cũng nhìn chồng mình chăm chăm. Bởi đây là lần đầu tiên bà thấy chồng mình thất thố như thế?

- Chuyện này nhất định phải tính thật kỹ không là không xong rồi.

Ông bắt đầu kể lại những gì mấy ngày nay mình đang làm cho Ngô Nam. Cho hai mẹ con Phùng Kiếm Nhất nghe. Trong nhà lúc này chỉ còn lại tiếng của bố hăn đang nói rõ sự tình.

- Đợi cho ông dứt lời vợ ông mới hỏi.

- Ông định chuyện này tính như thế nào? Hay là báo cho người kia biết.

im lặng một lúc lâu. chồng bà vẫn phải suy nghĩ chu toàn tuy hăn ở trong giới kinh doanh vẫn chỉ là một ông chủ nhỏ bé, nhưng với phần lấn lộn không tệ cũng kéo được quan hệ với cấp lớn như Ngô Nam. nhưng chỉ là một người sai vật không hơn.

- Chuyện này phải thật chu toàn. Trước mắt tôi phải đưa con đi xin lỗi thằng nhóc này. Dù bên kia chưa có ý định gì. nhưng hăn vẫn là con của người kia. Lỡ như mai này thằng nhóc lại được thừa nhận vậy chúng ta đặc tội càng lớn. Giờ cứ ném đá dò đường rồi tính. Mà nếu có gặp người ta gia đình mình cũng không nói gì hết về chuyện này tuyệt đối bí mật. Vì theo như tôi thấy thằng nhóc vẫn chưa biết được thân thế thật sự của nó.

Hai mẹ con Phùng Kiếm Nhất nghe thế cũng gật đầu. Hăn không ngờ Thiếu Kiệt lại có một thân thế kinh người như vậy. Hăn thầm mong cho mình không bị Thiếu Kiệt liệt vào danh sách đen.

- vậy giờ mình đi luôn hay ngày mai mới đi bố. Con không biết nhà bố theo dõi như thế chắc hăn là biết Thiếu Kiệt hăn ở đâu.

- Ừ theo như bọn người được bố thuê, thì giờ này chắc hăn đang ở đó. Cả nhà chuẩn bị đi lát trên đường thì mua ít đồ tỏ lòng thành là được. Chủ yếu là con nên nói sao để hăn tạm thời không đụng đến nhà mình là được. Đi thôi.

Thiếu Kiệt đến nhà Hà Vi cũng không phải lâu. Thấy Thiếu Kiệt vào người bảo vệ nhanh chóng mở cửa hai người Lý Bân và Lâm Vũ cũng thờ

phào. Lâm Vũ thì lắc đầu nói.

- Đúng thật nơi này an toàn mà có cái phiền phức là phải trình báo này nọ phiền chết được.

- Mà đừng nói thế. không có gì phiền phức hết chỉ là Hà Vi chắc chưa đưa danh sách cho bảo vệ nên hai đứa mới không được vào. Để lát nữa Hà Vi về rồi anh nói cho.

Lý Bân lần đầu vào nhà Hà Vi nên nhìn ngó mọi thứ xung quanh một cách mân mê. Hẳn tuy nhà có gọi là khá giả nhưng vẫn chưa đến mức hoành tráng như thế này. Chỉ cách một bức tường nhưng mọi thứ khác xa quá. Trầm trồ một lúc hăn mới nói.

- Nhà đẹp! Ở trong đây chắc thoải mái lắm. À anh Kiệt mấy cái thẻ nhớ này. Anh định làm gì với nó thế. đưa lên mạng luôn hả?

- Không còn phải chỉnh sửa lại một chút. Mà không nhớ hồi chiều tao vẫn là bị dính vào chuyện này à. Còn chưa kể đến mấy người kia vài người lộ mặt giờ đem video đưa lên khác nào lạy ông tôi ở bụi này. Phải sửa lại thêm một số hiệu ứng thay đổi góc quay là được cắt ghép biên tập lại chắc mai mới đưa lên mạng.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Lý Bân cũng lắc đầu. Theo hăn thấy chuyện này tuy có người vẫn bị lộ mặt nhưng biết ai là ai. Chỉ có bọn người của Xuân Nghĩa Bang là biết rõ thì đâu có sao nên nói.

- cần gì phiền phức thế không anh. Em thấy cho dù họ có lộ mặt đi nữa cũng đâu ai biết họ là ai đâu làm gì có thông tin mà tìm.

- Mà sai rồi chuyện này mà cảnh sát vào cuộc thì sẽ tìm ra chỉ cần cắt ra khuôn mặt lấy hình bắt đầu tìm trong hồ sơ là ra. Bộ phận nhận diện sinh trắc học của bên phòng khoa học kỹ thuật của cảnh sát khá tốt nên phải phòng ngừa.

Thiếu Kiệt ngày đó có nhiều lần cũng đã chứng kiến việc tìm kiếm theo dạng hình ảnh này bởi hắn ở trong trại giam đợi điều tra. rồi lại thả ra không biết bao nhiêu lần nên hắn rất hiểu cách làm này của sở cảnh sát để tìm tội phạm.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 171: Gặp Lại Lê Hiếu

Ba người đi vào nhà Hà Vi. mọi thứ đều được sắp xếp gọn gàng những đồ dùng nào Hà Vi không biết Thiếu Kiệt có sử dụng hay không thì để vào một góc. Còn những máy tính được chuyển từ nhà Thiếu Kiệt đến cũng chưa gắn nguồn mà sắp xếp theo đúng như xếp đặt tại nhà Thiếu Kiệt.

Lý Bân nhìn thấy tràng cảnh như một tiệm nét cũng há hốc miệng hẳn không ngờ ở phạm vi nhà kho lại rộng như thế này. Lâm Vũ bắt đầu khởi động toàn bộ hệ thống máy tính lên rồi nói với Thiếu Kiệt.

- Anh Kiệt lát nữa anh Tường qua đây luôn hả? hay là vẫn bên công ty xem chừng bên đó. Sáng nay tờ báo anh nói trải rộng trong và ngoài công ty hết rồi nếu có kết quả người kia thế nào cũng lộ diện.

Thiếu Kiệt bắt đầu dọn dẹp lại những đồ mình cần dùng thì để qua một chỗ còn những thứ không cần thiết thì bỏ vào một thùng giấy gần đó đóng lại rồi để vào trong góc. Vừa làm hẳn vừa nói chuyện với Lâm Vũ.

- Điều này phải đợi Chu Tường sắp xếp xong hết mọi thứ bên công ty qua đây rồi nói chuyện. Giờ mọi thứ chuẩn bị xong hết thì bắt đầu làm việc. Trước tiên em lên mấy trang IT kiểm một ít người có kỹ năng ổn một chút đi Tiểu Vũ. Anh đi thay đồ cái đã.

Lúc này Lý Bân bỗng nhiên hỏi Thiếu Kiệt hẳn.

- Anh Kiệt. Chu Tường ấy sao em thấy giống như không bao giờ về nhà hay sao vậy? mấy lần qua bên công ty đều thấy hẳn ở đó tức tức hoài?

Thì Anh Tường bỏ nhà đi bụi mà, nghe nói nhà anh Tường không muốn anh ta theo nghề này, mà muốn theo nghề gia đình làm nhà giáo với bắt ảnh kết hôn nên anh Tường bỏ nhà đi bụi, giờ công ty như là nhà của anh ta vậy đó.

Thiếu Kiệt lúc này bất ngờ hẳn không nghĩ đến Chu Tường đang bỏ nhà đi bụi xem như công ty vẫn là nơi trú ẩn của mình. Hẳn nghĩ chuyện này chắc mới mà hẳn không quan tâm nhiều lắm đến việc riêng của nhân viên mình nên không biết được hỏi Lâm Vũ.

- Chuyện này thật không? sao anh không biết gì hết vậy mới đây ah? hay lâu rồi?

- Từ lúc trước khi đi làm cho anh. Anh Tường bỏ nhà đi bụi lúc trước thì vẫn là tối về nhà trọ với mấy người bạn sáng đi phát tờ rơi ngoài đường. Nghe bạn bè nói công ty mới thành lập tuyển người nên anh Tường đi nộp hồ sơ thử, không ngờ được làm, từ khi chuyển qua bên cửa hàng mới là anh Tường chuyển qua công ty ở luôn.

Thiếu Kiệt lúc này cũng rơi vào trầm tư. Hẳn trước giờ cứ nghĩ Chu Tường tuy làm việc thường xuyên nhưng vẫn sắp xếp về nhà thăm người thân hoặc là cuối tuần ở cùng người nhà. Nhưng vẫn không nghĩ đến Chu Tường lại xem công ty là nhà của mình.

- Chuyện này đến bây giờ anh mới biết đấy. sao trước giờ không ai nói hết. Nếu không có Lý Bân hỏi thì anh cũng chẳng biết.

- Tại chuyện này anh Tường nói mọi người không nên tuyên truyền chỉ có mấy người như Chị Nguyệt, Chị Nhã Kỳ với Anh Hạo biết thôi. Em tại làm việc với anh Tường nên mới biết chứ không cũng không biết đâu.

Lâm Vũ nghe Thiếu Kiệt cũng đáp lại. Dù sao bởi tiếp xúc nhiều với Chu Tường nên Lâm Vũ mới biết chuyện này Giờ thấy Lý Bân hỏi cũng

không phải người ngoài nên thật tình kể lại mà không hay Thiếu Kiệt vẫn không biết chuyện này.

- Việc này để anh nói chuyện với Chu Tường sau. giờ đi tắm cái đã. Lý Bân mày xem coi các đoạn video như thế nào. Lát anh xem lại góc độ rồi bắt đầu cắt ghép sau.

- Xem video thôi mà chuyện nhỏ. Mà em hỏi cái anh Kiệt sao mà anh quen chủ nhà này thế. Nhà này không phải nhỏ, Xem ra chủ nhân ngôi nhà cũng không đến nỗi tệ đâu khi cho anh ở đây rồi còn sắp xếp nhiều thứ như vậy.

Thiếu Kiệt định đi thì bị Lý Bân kéo lại nên cũng trả lời bân quơ.

- Người này mày biết mà? cần gì phải hỏi.

Lý Bân bây giờ ngơ ngác không hiểu mấy. Nếu thiếu Kiệt nói chủ nhân ngôi nhà này hẳn biết thì đó là ai? Hẳn hoàn toàn không nhớ được là ở bệnh viện hẳn đã gặp Hà Vi rồi. Nhưng chỉ một vài lần nên hẳn không nhớ được.

Lâm Vũ thấy Lý Bân ngơ ngác cũng nhìn hẳn cười khi nói.

- Tập trung nhiệm vụ đi. Đứng đó hoài lát nữa người ta về thì mày biết là ai thôi ấy mà.

hai cô gái đang dạo một vòng quanh siêu thị trên xe hiện tại rất nhiều thứ đồ ăn vặt làm sẵn và một số đồ dùng linh tinh khác. Hà Vi và Trịnh Chi đang đi dạo quanh siêu thị mua các vật dụng cần thiết. Thấy quá nhiều đồ đạc Trịnh Chi mới hỏi Hà Vi.

- Hà Vi em mua đồ nhiều như thế này làm gì? nhà mình chị thấy đủ dùng mà?

Đâu có em thấy như thế còn ít đây mình mua thêm nữa càng nhiều càng tốt mới được? Thiếu Kiệt nếu muốn làm việc buổi tối thì sẽ tốn nhiều sức hơn nên cần phải bồi bổ. Theo một nghiên cứu em đọc trên mạng thì những người hoạt động về đêm cần nhiều thức ăn hơn để giữ cho mình ở trạng thái tốt nhất.

Hà Vi sau khi được Hoàng Lâm Nhu nói Thiếu Kiệt hay thức để làm việc trên máy tính nên khi sắp xếp các vật dụng của hân xong cô liền nghĩ đến ý định chất đầy tủ lạnh nhà mình bằng đồ ăn để Thiếu Kiệt có thể bồi bổ một cách tốt nhất.

- Em xem ra rất quan tâm tới Thiếu Kiệt à. Mà chị thấy em với cậu ta cũng hợp đấy chứ. Thông minh tài giỏi hơn người còn em xinh đẹp biết lo lắng cho người khác chị thật hâm mộ à. Em với Thiếu Kiệt quen biết nhau như thế nào vậy kể chị nghe được không?

Trịnh Chi cũng tò mò tại sao hai người này biết nhau theo cô được biết thì Hà Vi ở Ngọc Châu là nhiều chỉ một năm vài lần ở Lưu Minh này thôi. Nhưng hai người lại quen nhau từ nhỏ. Mà theo cô thấy thì Hà Vi khắc sâu hình ảnh của Thiếu Kiệt rất nhiều.

- Em gặp Thiếu Kiệt ấy hả? chưa bao giờ em trả lời ai câu này vì ngại lắm. Đúng ra thì em gặp Thiếu Kiệt trong tiệm đồ chơi. lần đó là lần đầu tiên em đi cùng ông mua đồ chơi Thiếu Kiệt bên ngoài bị mấy đứa khác đánh.

- Ấy lúc đó mấy tuổi mà Thiếu Kiệt đã bị đánh? xem ra cậu ta hồi nhỏ cũng ghê gớm lắm.

Hà Vi nghe thế cũng ngại ngại nhìn Trịnh Chi. Vì đúng thật Thiếu Kiệt lúc đó còn rất nhỏ nhưng đã đi đánh nhau với người ta.

- Giờ nghĩ lại em cũng thấy buồn cười cậu ta bị đánh vì giành lại đám đồ chơi nấu ăn của em gái mình. Ông em thấy thế mới ra ngăn cản chị không

biết thôi Thiếu Kiệt bị ba bốn thằng nhóc đánh nhưng mà vẫn chống trả đánh lại. Sau khi được ông giúp cậu ta cũng cảm ơn rồi tự thân đi về. Ông em thấy thế mới dẫn em đi phía sau xem cậu ta như thế nào. Chị biết không cậu ta lì lăm nhất quyết không nhận sự giúp đỡ của ông mấy lần té lên té xuống ông em hỏi tại sao thì cậu ta nói là nam nhi ngã được phải đứng lên được. Lúc đó em nghĩ cậu ta chỉ bằng em mà sao là nam nhi. Nam nhi là như thế nào em không biết nhưng em chỉ thấy cô bé kia được cậu đưa về món đồ chơi vui mừng không khóc. Lúc đó em chỉ muốn được là cô bé kia được Thiếu Kiệt đưa món đồ chơi thôi.

Trịnh Chi lúc này cũng chỉ biết xuýt xoa. Cô hiểu tại sao Thiếu Kiệt có thể được như ngày này đó là một ý chí được khắc sâu từ trong dòng máu của mình. Mà hẳn lại có thể trở thành một người chủ phía sau của công ty như hiện tại cũng là một điều không mấy quá đáng.

- Vậy là em thích Thiếu Kiệt từ lúc còn nhỏ xiu như vậy đến giờ sao không nói cho cậu ta biết.

- Thật ra lần đó xong em cũng không có suy nghĩ gì con nít mà. Ông em thấy thế mới hỏi cậu ta có muốn học võ không chị chẳng sẽ không nghĩ Thiếu Kiệt lúc đó trả lời sao đâu. Cậu ta bảo nhìn mấy người tập võ ở câu lạc bộ gần nhà là được rồi đi học tốn tiền. Ông em nghe thế nên mới dạy võ cho Thiếu Kiệt mỗi ngày em đều lấy tiền của Thiếu Kiệt mua kem. Cậu ta bảo ông không lấy tiền học phí thì cậu lấy tiền đó cho em vì em là cháu của ông. Sòng phẳng không thiếu nợ lẫn nhau. Nên ngày nào em cũng có kem của Thiếu Kiệt.

Hà Vi giờ đây kể lại những gì ngày đầu gặp gỡ Thiếu Kiệt như một ký ức đẹp mà cô lưu giữ. Trịnh Chi bây giờ mới cười cười nói.

- Vậy sao không nói. cứ im lặng thế rồi cô bé khác cướp đi mất thì sao?

- Em thấy hiện tại không nên nói ra dù sao cũng vẫn là như thế là đủ. Thiếu Kiệt còn nhiều việc phải làm chưa kể đến cậu ta còn phải đi học em thì tốt hơn, nhưng tính ra em vẫn còn khá nhiều việc chưa muốn gò bó Thiếu Kiệt. Thôi đi mua đồ như thế này cũng lâu rồi hai chị em mình về không Thiếu Kiệt không biết lại lo lắng cho chị nữa.

Hai người vừa đi vừa nói đem đồ mua ở siêu thị chất đầy một xe bắt đầu ra quầy tính tiền. Trong khi đợi tính tiền thì Hà Vi mới thấy bên ngoài có một người. Thanh niên đang cầm một xấp tờ rơi trên tay. Hà Vi để lại ví của mình cho Trinh Chi xếp hàng rồi bước ra khỏi nơi đó tiên về chàng thanh niên hỏi.

- Anh làm gì ở đây?

Người thanh niên không để ý đến những người khách ra vào xung quanh, mà chỉ chăm chú đưa tờ rơi cho họ cho đến khi nghe được câu hỏi của Hà Vi mới ngược lên nhìn.

- À em là người đi chung với cậu gì mua hàng ở khu mua sắm PK.

Thấy Lê Hiếu vẫn nhận ra mình Hà Vi cười hỏi.

- Ủa anh làm gì ở đây sao lại phát tờ rơi như thế này? Nhận ra cô bé là ai Lê Hiếu lúc này cũng vui vẻ cười đùa đáp lại.

- Thì em thấy đó đang phát tờ rơi kiếm chút ít tiền sống qua ngày ấy mà.

Nhìn xấp giấy dày cộm trên tay của Lê Hiếu. Hà Vi thấy đây là những tờ giấy quảng cáo những trung tâm gia sư cũng thắc mắc hỏi.

- Ủa anh đang làm công việc bên kia sao lại nghĩ đi mà phát tờ rơi?

Gãi đầu nhìn xấp giấy trong tay Lê Hiếu lúc này cũng tương đối ngại trả lời.

- Hôm qua công ty làm thanh lý nội bộ, Những nhân viên không đủ yêu cầu doanh số tháng hay là làm việc không hiệu quả đều bị cho nghỉ, anh cũng nằm trong số đó. Giờ đợi ngày lấy lương công ty thì không có việc gì làm nên đành phải đi phát tờ rơi kiếm thêm chút nào hay chút đó. Để chuẩn bị tiền đi làm hồ sơ xin việc rồi còn một tháng cầm cự trước khi lãnh lương ở chỗ làm mới.

Hà Vi lúc này cũng nhú mào. Theo như cô nhớ Thiếu Kiệt đã đưa cho Lê Hiếu danh thiếp của mình tại sao anh ta lại không gọi điện cho Thiếu Kiệt nên cũng thắc mắc hỏi.

- Bạn em có đưa anh cái danh thiếp sao không gọi cho cậu ta xin một việc gì đó được mà.

- Thật ra tôi cũng định như thế nhưng khi kiểm tờ giấy lại thì mới nhớ để trong túi áo ghile đồng phục đã trả cho công ty bên kia nên cũng đành chịu. Giờ gặp em ở đây là may mắn rồi em cho anh số điện thoại của cậu ta đi.

Lê Hiếu cũng nói thật lòng mình. Hẳn để danh thiếp của Thiếu Kiệt vào áo ghile, để khi nào chuẩn bị đầy đủ hành trang kinh nghiệm rồi mới liên hệ với Thiếu Kiệt. Xem như một cái phao cứu sinh nhưng lúc trả đồ lại công ty lại quên lấy ra nên mới gặp tình trạng dở khóc dở cười này.

- Anh phát tờ rơi ở đây chắc cũng mới đi. Bỏ hết mấy cái này, rồi đi cùng em gặp cậu ấy trực tiếp có gì thì cậu ta cũng hiểu hơn về anh. Còn việc sắp xếp anh vào việc gì thì để cậu ta tính.

Trịnh Chi sau khi tính tiền xong thì hai tay xách đầy những đồ là đồ đến cạnh Hà Vi nhìn Lê Hiếu mới nói.

- Cậu là cái anh nhân viên ở khu mua sắm.

Lê Hiếu lúc này cũng gật đầu như đáp lại lời của Trịnh Chi. Lê Hiếu thấy hai người mua khá nhiều đồ cũng bỏ xấp giấy vào cái túi bên hông nói.

- Đây để tôi cầm cho hai người gọi taxi hay sao?

- Không cần đâu cứ ra phía bãi đậu xe là có người chạy xe ra thôi. Hai chị em tôi đi xe của nhà.

Trịnh Chi mới đưa lại hai túi đồ nặng trĩu cho Lê Hiếu xong đưa lại bóp cho Hà Vi lúc này cả hai người đi trước Lê Hiếu theo sau với hai túi đồ. Khải Huy từ xa nhìn thấy Trịnh Chi đi ra cổng cũng đã lên xe đánh lái hướng về nơi ba người đi tới.

Chiếc xe đỗ lại trước mặt ba người Khải Huy mới bước xuống xe mở cốp xe cho Lê Hiếu bỏ hai túi đồ vào còn để cho Hà Vi và Trịnh Chi ngồi ở phía sau.

Lê Hiếu thấy thế cũng lên xe ngồi cạnh Lê Hiếu. Để cho Khai Huy đưa về gặp mặt Thiếu Kiệt...

Thiếu Kiệt lúc này đang ở nhà thao tác trên máy vi tính bắt đầu kiểm tra từng đoạn video. Đã được lấy từ Xuân Nghĩa Bang.

Lý Bân ngồi nhìn theo Thiếu Kiệt thao tác cũng không ngờ có những thứ như thế này nên hỏi hân.

- Anh Kiệt phần mềm này em mới thấy lần đầu mà sao anh thao tác quen thuộc vậy. cái đoạn video này góc quay như là người phụ nữ đó trực diện lại không thấy mặt nhưng đoạn kia thì khá xa đoạn phân giải của anh lẽ như vẫn phát hiện thì sao anh.?

- Mà yên tâm đi. Nhìn nè hình ảnh góc này là đối diện với mặt bà ta Giờ phóng lớn lên gấp hai lần. Nhìn thấy rõ mặt nữa đâu nè. Chỗ này hơi xa là đủ.

Thiếu Kiệt chỉ lựa những cảnh quay có hẳn gián tiếp dính vào vụ này mà lược bỏ đi còn những cảnh từ xa hẳn không lo lắng. Vì hiện tại điện thoại chỉ có thể ghi được cao nhất độ phân giải bốn trăm tám mươi không như HD hay là bốn K như thời của hẳn việc phóng to lên tới mức độ nào đó sẽ bị bể hình chỉ còn điểm ảnh, mà như thế thì cũng không thể nào nhận diện được.

- Ủa sao lên tới lúc này chỉ còn lại ô vuông không vậy anh Kiệt. Cứ hình phóng to lên là xuất hiện hình vuông sao?

- Người ta gọi những hình vuông này là điểm ảnh, bất cứ hình ảnh nào đều có điểm ảnh. Mà đi ra đường nói hình vuông người ta cười chết. một điểm ảnh khá nhỏ khoảng 0,26 nhân cho 0.35 milimet tức là chưa tới 1 milimet. thường được gọi là pixel.

Cả Lâm Vũ và Lý Bân bắt đầu khoái chí với cái định nghĩa mới mẻ này, bởi họ vẫn thường gọi những điểm ảnh như thế này là hình vuông hoặc hình chữ nhật chứ không gọi là pixel như Thiếu Kiệt nói. Lâm Vũ bây giờ cũng nghi ngờ nên hỏi Thiếu Kiệt.

- Mà anh cắt ghép như thế này người ta có tin không. Sợ họ không tin thôi.

- Làm gì mà không tin mà có thấy ai cắt ghép đoạn phim ngoài phim đám cưới không? cái video tào lao này ai mà cắt ghép làm gì? đâu ai cũng rảnh như anh em mình.

Nghe Thiếu Kiệt nói như thế hai người Lý bân và Lâm Vũ cũng gật đầu. Thường những phim đám cưới ngày trọng đại mới làm như thế này còn Thiếu Kiệt hẳn lại đi cắt ghép một đoạn phim tào lao như thế này chắc cũng không ai để ý đến lắm.

Bây giờ điện thoại Thiếu Kiệt lại vang lên một số lạ mà hẳn không hề biết. Bật máy lên thì nghe giọng nói Chu Tường,

- Alo Thiếu Kiệt hả? ra nói bảo vệ cho anh vào với anh đang ở trước nhà nè.

Chu Tường lúc này đến trước nhà cũng phải gọi cho Thiếu Kiệt đi ra đón. Hắn mới được sự cho phép của bảo vệ vào. Vừa vào tới nơi Chu Tường cũng than một tiếng.

- Em xem sao chứ? như thế này thì làm sao mà được. Nhiều khi em bận chưa về có mà anh ở ngoài mất.

Thiếu Kiệt cũng chỉ cười cười lắc đầu nói.

- Hết hôm nay thôi. tại Hà Vi đi đâu đó với Trịnh Chi nên không có ai ở nhà. Mà hai cô nàng này không biết bao giờ mới về đây.

Chu Tường gật gật đầu thì bên ngoài cánh cổng lại được mở ra để cho xe chạy vào. Thiếu Kiệt thấy thế lắc đầu nói với Chu Tường.

- Anh xem. vừa nhắc là về tới linh hơn chùa hư miếu sập rồi

Hai người lúc này mới đứng vào một bên để cho Hà Vi và Trịnh Chi xuống xe lúc này trên xe bước xuống Lê Hiếu cũng làm Thiếu Kiệt ngạc nhiên. Chu Tường thì được Trịnh Chi gọi tới xách đồ từ trong cốp xe ra. Thiếu Kiệt lúc này mới nhìn Hà Vi còn tay thì chỉ về Lê Hiếu hỏi.

- Cái này là sao đây? tự nhiên ở đâu mọc ra đây?

Hà Vi nghe thấy Thiếu Kiệt mới trả lời hắn.

- Thì mình với Trịnh Chi đi siêu thị gặp anh ta đang phải phát tờ rơi ở trước siêu thị nên kéo về. Anh ta bị biên chế của bên khu mua sắm nên giờ trong lúc đợi lương của bên đó thì đi phát tờ rơi mà danh thiếp của bạn anh ta để trong đồng phục đã trả lại cho công ty nên không liên lạc được nên mình mới dẫn anh ta về đây?

Thiếu Kiệt im lặng nghe hết những gì Hà Vi nên hướng Lê Hiếu đang đứng kể bên cũng hiểu được đôi chút. Không phải hẳn không biết cách làm của Lê Hiếu ở khu mua sắm thế nào cũng không được nên mới nói.

- Thôi đừng ngoài đây cũng không nói được chuyện gì vào nhà ngồi rồi nói.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 172: Đi Sai Đường

Lê Hiếu Lúc này theo chân Thiếu Kiệt vào trong nhà. Hà Vi thì đi vào bếp bắt đầu sắp xếp những thứ vừa mới mua vào tủ lạnh và bắt đầu cùng Trịnh Chi làm đồ ăn tối. Trịnh Chi nhanh chóng hâm nóng trà đem ra để trên bàn, để Thiếu Kiệt nói chuyện với Lê Hiếu.

Ngồi xuống bàn để Lê Hiếu ngồi trước mặt mình Thiếu Kiệt mới hỏi anh ta.

- Vậy anh có dự định gì cho tương lai của chính mình?

Lê Hiếu giờ đây đang đối diện với một câu hỏi mà anh ta không hề biết trước. Bản thân anh đang không biết tương lai mình ra sao. Ước mơ của anh vừa mới bắt đầu đã thất bại. Anh phải làm việc như bao người khác thời gian anh ở khu mua sắm cũng làm cho anh hiểu được nhiều điều. Hiện tại luôn tàn khốc nó không như một giấc mơ, một mộng tưởng của chính anh. Đắn đo rất lâu Lê Hiếu mới đáp lại câu hỏi của Thiếu Kiệt.

- Anh vẫn sẽ cố gắng thực hiện ước mơ của mình cho bằng được. người khác nói gì thì mặc kệ. Anh biết nhiều người nói ước mơ sẽ không thực hiện được nó không như hiện thực nhưng anh tin mình sẽ làm được bằng tất cả khả năng của mình. Cho dù thời gian có lâu dài đi nữa cũng phải hoàn thành ước mơ của mình.

- Vậy anh định thực hiện nó như thế nào? Em hỏi anh bây giờ anh bao nhiêu tuổi? Anh đã được gì cho chính mình sự nghiệp, người thân của anh đã thấy được gì từ ước mơ của anh chưa?

Thiếu Kiệt hẳn luôn biết nắm bắt tâm lý của người khác thông qua những câu hỏi, Nên những lúc cảm xúc của Lê Hiếu như thế này hẳn cần phải dập tắt. Bởi Thiếu Kiệt biết cảm xúc luôn chi phối được lý trí và thường dẫn đến những sai lầm không đáng có. Điển hình là Lê Hiếu đã thực hiện được năm mươi phần trăm trên con đường của mình, nhưng lại để cảm xúc chi phối mà dẫn đến sai lầm không đáng có. Vì như thế nên hôm nay hẳn có dịp gặp được Thiếu Kiệt.

Lê Hiếu cũng ngăn người, trước này chưa ai hỏi hẳn những câu này nên anh ta cũng không biết phải làm sao. Bản thân tự kiểm nghiệm lại những gì đã qua trong cuộc đời mình. Lê Hiếu lúc này bỗng trầm lại không thể nào xúc động được nữa. Đúng vậy anh chưa một lần được mọi người xung quanh tán thành, cũng khi anh khởi nghiệp không ai tin anh làm được. Mà khi anh thất bại những người đó đều cho đó là điều hiển nhiên phải có.

Quan niệm của người khác đối với chính người thân đều như thế. Nếu là con công nhân suốt đời bạn vẫn là công nhân. Còn nếu bạn đi lệch ra khỏi quỹ đạo đó bạn sẽ là kẻ khác người.

- Anh thật sự chưa nghĩ đến những điều này giờ nghe em hỏi anh không biết trả lời sao cho đúng. Đúng năm nay anh 27 tuổi công danh sự nghiệp chưa có, người thân thì anh vẫn chưa mang lại điều gì cho họ ngoài nỗi phiền hà. Từ nhỏ đến giờ anh chỉ biết ước mơ. Một ước mơ mà ai nhìn vào cũng nói không thực hiện được.

- Vậy khi anh khởi nghiệp anh cũng kéo bạn bè mình cũng tham gia đúng chứ? Rồi đến khi ý kiến bất đồng vì việc thua lỗ thì hai người lại tách ra phải không?

Lê Hiếu lúc này mới nhìn Thiếu Kiệt. Đúng như hẳn nói khi Lê Hiếu thực hiện việc này mời cả hai người bạn cùng vào. Mới đầu ai cũng hẳn hái với mô hình này nhưng chỉ được thời gian đầu. Mọi thứ bắt đầu đi vào việc bế tắc giữa những lần đi kiếm nhà đầu tư. Rồi bất đồng quan điểm nên tách

ra. Chỉ còn Lê Hiếu với công ty một cái xác bắt đầu mọi việc mua hàng, đăng bài bán hàng các thứ liên quan.

- Viện này sao em biết. Đúng là trước đây khi khởi nghiệp anh cũng có cùng với hai người bạn nữa làm dự án này. Nhưng rồi cũng thất bại không lên được mặt bàn. Chắc ước mơ vẫn chỉ là ước mơ, giờ đây cuộc sống nó không dễ dàng gì đối với người như anh rồi. Quá nhiều thứ phải làm lại từ đầu.

Thiếu Kiệt bây giờ cũng chỉ cười, Cầm lấy ly tra trước mặt uống một ngụm rồi mới hỏi tiếp.

- Đôi khi ước mơ vẫn thực hiện được. Anh có thể làm nó bằng nhiều cách hoặc trở thành người điều hành nó một CEO chứ không phải chủ tịch tập đoàn. Thì anh có chấp nhận đánh đổi bán ước mơ của mình đi để được làm việc mà mình mong ước.

- Ước mơ mà cũng bán được sao. Em nói cứ như một chuyện viễn tưởng không có cơ sở khoa học vậy? nếu mà ước mơ bán được thì biết bao nhiêu người đã giàu vì những ước mơ của mình rồi không đợi tới lượt anh đâu.

Lần đầu tiên Lê Hiếu tiếp nhận được một thông tin mà mơ hồ không hiện thực anh ta cũng không biết Thiếu Kiệt đang nói đùa hay là thật. Chỉ thấy lần gặp mặt này rất khác thường. Thiếu Kiệt luôn đặt ra những câu hỏi mà anh phải suy nghĩ về nó ra nhiều mới đưa ra quyết định.

- Ước mơ bán được chứ nếu anh biết vận dụng đúng cách. Nhưng phải xem việc anh làm thế nào thôi. Bởi bản thân anh khi khởi nghiệp đã quá nóng vội, và cách thức đi sai đường.

- Anh không hiểu tại sao lúc khởi nghiệp em lại nói anh đi sai đường? anh vẫn áp dụng các hình thức của amazon thực hiện quy trình của mình đúng cách mà? người ta làm được sao anh làm theo em lại nói anh đi sai đường?

Lê Hiếu nghe được Thiếu Kiệt nói mình đi sai đường lối khởi nghiệp cũng thắc mắc. Bởi anh ta không hiểu mình vẫn làm giống người khác nhưng tại sao vẫn không mang lại hiệu quả, ngược lại còn phải trắng tay. Nếu đúng như thế thì Jeff Bezos đã không có được một tập đoàn amazon lớn mạnh.

Thiếu Kiệt biết Lê Hiếu không hiểu mình sai ở chỗ nào nên mới từ từ giải thích cho hẳn biết. Để Lê Hiếu hoàn toàn chấp nhận với sự thật là mình đi sai đường.

- Thứ nhất anh đã phạm vào điều không nên có đó là hùn vốn với bạn thân. Bởi sẽ chẳng có người đầu tư nào muốn làm việc với công ty toàn những người bạn thân hùn vốn lại mà khởi nghiệp việc này có những hệ lụy mà anh không bao giờ biết trước được. Việc tại sao không nên góp vốn với bạn thân thì tôi sẽ kể một câu chuyện cho anh nghe vậy.

Lê Hiếu lúc này hoàn toàn chú tâm vào câu chuyện của Thiếu Kiệt sắp kể, anh muốn biết được câu chuyện của Thiếu Kiệt sẽ liên quan gì đến những gì Thiếu Kiệt nói. Về sự khởi nghiệp không nên góp vốn với bạn bè thân thiết.

“có hai người bạn thân A với B. Một hôm anh A dẫn anh B đến một khu đất, anh A thuyết phục anh B là góp vốn mở một nhà hàng. sau khi anh B đồng ý, anh ta thông qua người A kia thuê được khu đất. sau đó anh A viện lý do công ty anh ta đang có một số vấn đề cần tài chính và mượn anh B một số tiền nhiều hơn số vốn mà hai người bỏ ra để xây dựng quán. Anh B lúc này mới gọi anh C cũng là bạn thân của anh A vào góp vốn chung. Như vậy nhà hàng bây giờ có ba cổ đông chính là ba người A,B,C. Anh B lo việc quản lý, tuyển người những tháng đầu có lợi nhuận anh A lại thuyết phục hai người nâng cấp quán lên. Hai người cũng đồng ý nên không thu về được tiền lãi của mình. Một năm sau quán đã hình thành khá khang trang và đông khách, lúc này xảy ra một vấn đề. người A là người đứng tên trên giấy tờ thuê đất nhưng một năm qua lại thông báo tăng tiền mặt bằng

lên tới 3 lần. Nghi ngờ có điều không ổn anh B và anh C định đi gặp người cho thuê hỏi. Thì anh A nói anh B không tin tưởng anh ta làm chia rẽ nội bộ. Lúc này ba người họp lại và anh A không cho anh B đầu tư hùn vốn nữa chỉ trả lại số tiền ban đầu anh đã góp vốn. Vì là bạn thân nên những lần trước, họ đều không ký kết giấy tờ tái đầu tư. Chỉ có anh C là ký kết với anh A nên người B phải ra đi với số tiền ít ỏi và công sức của mình sau một năm gây dựng.”

Thiếu Kiệt kể xong Lê Hiếu cũng trầm mặc, Lần đầu anh nghe được câu chuyện như thế này. Nhưng sự việc này Thiếu Kiệt từ một chủ quán cafe mà biết được. Anh chủ quán này chính là người B trong câu truyện của Thiếu Kiệt.

- Câu chuyện vừa rồi anh có kinh nghiệm gì? bản thân anh có thể không giống người B kia nhưng anh có phải cũng gặp vấn đề với bạn thân mình khi góp vốn hay không. Nếu có thì đó là lý do tại sao anh lại không thể thuyết phục nhà đầu tư.

Thở dài một hơi thật sâu qua bao nhiêu lâu Lê Hiếu mới nhận ra bài học đắt giá này, bằng cách phải trả chắt vật trở thành người đi làm công cho người khác.

- Nếu anh đã kinh doanh thì không nên hợp tác với bạn thân, cũng như nếu bạn thân xin việc hãy để anh ta đến xin việc như bao người khác? hoặc làm nhân viên của mình và phải luôn sòng phẳng với họ. Giờ nếu anh đồng ý trở thành người điều hành công ty thì tôi sẽ chấp nhận vì không có anh thì trang thương mại điện tử của tôi vẫn sẽ hoạt động và nó đang được tiến hành. Tôi chỉ cần người thúc đẩy và điều hành nó thay tôi thôi.

Lê Hiếu bây giờ cũng im lặng, anh ta vẫn không nghĩ được rằng có một người cũng đang thực hiện một trang thương mại điện tử như mình. mà bản thân Thiếu Kiệt còn là người có điều kiện và hiểu biết hơn. Dù cho nhìn bên ngoài cậu ta cũng chỉ là một thiếu niên mười sáu tuổi.

- Được rồi nếu em đã nói như thế thì anh chấp nhận. Dù sao anh cũng muốn mình chính tay thực hiện được ước mơ của mình. Nếu anh không phải người chủ của nó thật sự nhưng trên danh nghĩa cũng là đã đủ. Việc của anh bây giờ là gì?

Lê Hiếu sau một lúc lâu mới đi đến quyết định chính mình cần muốn. Bởi anh ta thấy thời gian để anh ta thực hiện được cái ước mơ của mình khá xa vời. Trong khi đó Thiếu Kiệt đã thực hiện việc này dù không có anh ta thì cũng có người chấp nhận làm người đứng sau chuyện này.

- Tạm thời công việc của anh bắt đầu đơn giản thôi thuyết phục. Anh phải thuyết phục những nơi bán hàng hoặc những shop bán hàng nhỏ lẻ. Chấp nhận thuê lại mặt bằng của trang web việc này chắc anh không cần tôi phải đưa kinh nghiệm đâu. Trước mắt tôi sẽ đưa cho anh một bản mẫu đi nói chuyện với khách hàng. Hãy bắt đầu từ những cửa hàng nhỏ trước sau đó mới tới cửa hàng lớn hơn

Thiếu Kiệt bắt đầu đưa ra nhiệm vụ đầu tiên cho Lê Hiếu, Hẳn tin với việc này anh ta sẽ làm được. Bởi có thể đi nói chuyện khởi nghiệp với những nhà đầu tư thì phải có một chút gì đó kiến thức và sự giao tiếp cần có.

- Ủa như vậy mình cho thuê mặt bằng sản phẩm không phải là trực tiếp lấy hàng về như amazon về nhập kho rồi mới đợi bán hàng sao?

- À quên đây cũng chính là sai lầm của anh ở lần khởi nghiệp của mình. Anh quá xem trọng cách thức làm việc của người khác mà quên đi mất họ với anh là hai văn hóa khác nhau. Chưa kể đến những nơi đó họ có khối lượng tiền đầu tư khá lớn. Khác biệt vùng miền không chỉ khác biệt đi hình thức kinh doanh mà còn là cách thức kinh doanh trong đó nữa nên anh đã đem một mô hình kinh doanh của châu âu vào một đất nước châu á. Anh không thất bại mới là chuyện lạ đấy.

Hiện tại Lê Hiếu đã hiểu được tại sao lần khởi nghiệp của mình lại chìm xuồng chỉ vì anh ta không tìm hiểu hết những gì cần thiết. Thêm vào đó hẳn quá nôn nóng, khiến cho việc phán đoán sai tình hình thực tiễn của một người kinh doanh nên có.

- Được rồi vậy để anh về chuẩn bị mọi thứ ngày mai bắt đầu đi gặp những cửa hàng cần thiết.

Lê Hiếu đứng lên định ra về Thì Thiếu Kiệt lại ngăn lại cười cười nói.

- Anh lại quá nôn nóng rồi! bản thân anh chưa biết gì về trang web mẫu làm sao anh nói chuyện với người ta? với anh đã biết gì về cách hoạt động của trang web cũng như hình thức hoạt động ra sao đâu. Anh định tay không bắt giặc hay sao? Không có vũ khí mà đòi ra chiến trường như thế không được.

Thiếu Kiệt chỉ trích ngay tính nôn nóng của Lê Hiếu làm anh ta cũng không phản bác được. Những gì Thiếu Kiệt nói hoàn toàn đúng nên giờ Lê Hiếu chỉ biết ngại ngùng cười.

- Tạm thời cho anh xem trang web mẫu để anh tìm hiểu thêm nhưng tôi khuyên anh nên bỏ ra một tháng đầu nghiên cứu nó cũng như tìm kiếm những người kinh doanh cửa hàng nhỏ lẻ trước rồi mới bắt đầu đi đàm phán. Chứ không lại chẳng có người khách nào chịu đâu.

Lê Hiếu bắt đầu theo chân Thiếu Kiệt đi đến nhà kho của Hà Vi. Hẳn được Thiếu Kiệt giới thiệu cho mọi người. Hẳn nói Chu Tường hướng dẫn Lê Hiếu về những căn bản nhất của việc hoạt động của trang web, cũng như những cấu hình cần thiết cách thanh toán và chuyển giao hàng hóa một cách đơn giản.

Chu Tường nói về những tính năng của trang web cũng làm cho Lê Hiếu trầm trồ bởi anh ta cũng chưa nghĩ đến việc vận dụng một khâu giao hàng

riêng biệt cho chính trang web, cách thức lấy hàng của các cửa hàng thuê lại mặt bằng trên trang web.

Lâm Vũ với Lý Bân đang tập trung xem những đoạn video đang tiến hành cắt ghép lại chúng. Những chỗ sơ sót hay có góc nhìn không được. Thiếu Kiệt nói loại bỏ để nhìn đoạn video một cách chân thật nhất, mà người xem không thể nào nhận biết được đây là nhiều góc quay ghép lại.

Hà Vi lúc này đem ra một đĩa đồ ăn được cô với Trịnh Chi làm. Mọi người bắt đầu thưởng thức những món ăn được đem tới. Thiếu Kiệt bắt đầu ngồi vào máy tính của mình bắt đầu mở một số phần mềm cần thiết thì Khải Huy bên ngoài đi vào đến chỗ Hà Vi nói nhỏ vào tai.

- Có ba người lạ mặt đến muốn gặp cậu Thiếu Kiệt. Đang bên ngoài cổng. Camera có thể thấy hình ảnh của họ.

- Được rồi em lên xem liền.

Trả lời Khải Huy xong Hà Vi bắt đầu đi lên phòng mình mở màn hình sau khi đánh một số dãy số thì hiện ra các khung hình nhỏ ở trên. Nhấn vào một khung hình thì thấy đây là hai vợ chồng cùng một người thiếu niên nên mới nói Khải Huy.

- Anh xuống nói Thiếu Kiệt xem có biết những người này không? dù sao mình cũng không biết đối phương là ai cứ hỏi Thiếu Kiệt cho chắc chắn, những người này không phải người của Ngô Nam đi.

Rất nhanh chóng theo lời của Khải Huy Thiếu Kiệt lên phòng Hà Vi đang đứng quan sát thì thấy cô đang nhìn chăm chăm vào màn hình nên hỏi.

- Có chuyện gì gọi mình lên đây vậy Hà Vi?

- À có ba người tìm cậu. Mình không biết những người này là ai vì lý do an toàn nên mình mới gọi cậu lên xác minh thử.

Thiếu Kiệt nhìn vào màn hình thì thấy ba người. Người thiếu niên được hiển thị trên màn hình thì lại khá quen thuộc với Thiếu Kiệt. Trên khóe môi hiện lên một nụ cười trong lòng thầm nói.

- Chuyện vui rồi đây tìm được nhà này cũng không phải dễ à.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 173: Kéo Xuống Thuyền

Hà Vi nhìn Thiếu Kiệt đang quan sát hình ảnh của camera an ninh, một lúc sau Thiếu Kiệt mới trả lời cô.

- Người này mình biết, còn cặp vợ chồng này là ai thì mình không rõ lắm. Nhưng có lẽ là bố mẹ của tên này. Điều mình thắc mắc là tại sao họ lại biết mình ở đây mà đến tìm. Quan trọng là mình lại đang có một chút khúc mắc với hắn. Đoạn phim đang được biên tập bên nhà kho cũng là quay lại việc náo động của tên này do mình làm ra.

- Vậy người này cho vào hay không đây? Nếu bạn từ chối thì mình để cho bảo vệ báo với họ bạn không tiếp khách. Đơn giản thôi mà

Thiếu Kiệt nhìn người đàn ông trong màn hình đang đi tới đi lui, như lo lắng điều gì đó. Rồi trầm ngâm làm ra quyết định của mình.

- Theo mình nghĩ chắc họ đến với thành ý xin lỗi giùm con họ đi. Cứ cho họ vào nhưng đưa vào phòng khách là được bạn xuống nhà nói Lý Băng Lâm Vũ tạm thời đừng lộ diện.

Nói rồi hai người đi xuống nhà Hà Vi nói Khải Huy cho phép ba người vào xong đi về hướng nhà kho nơi mọi người đang làm việc Trịnh Chi thấy Thiếu Kiệt ngồi xuống bộ ghế ở phòng khách cũng biết có người đến nên nhanh chóng châm trà.

Lúc này Thiếu Kiệt nhìn cô châm trà xong mới nói.

- Chị tạm thời châm trà xong thì cùng với Chu Tường lên đây đứng giúp tôi một chút em cần tạo thế để chấn nhiếp những người này.

Trịnh Chi gật đầu! Sau khi châm trà xong cũng theo lối đi của Hà Vi gọi Chu Tường. Lúc này bên ngoài cổng đã mở ra cho xe ô tô của gia đình Phùng Kiếm Nhất. Khải Huy đang hướng dẫn họ đưa xe vào nơi đỗ xe.

Cả ba người gia đình Phùng Kiếm Nhất sau khi qua khỏi cánh cổng cũng ngỡ ngàng. vì phía bên trong hoàn toàn không giống bên ngoài chỉ là cổng sắt được bịt kính với ít họa tiết. Mà đằng sau nó như một ngôi nhà nguy nga tráng lệ như một căn biệt thự đúng nghĩa.

Phùng Kiếm Nhất bây giờ cũng há hốc mồm. Nhìn cách bài trí xung quanh, hẳn không ngờ rằng Thiếu Kiệt lại ở trong một căn nhà lớn gấp đôi nhà hẳn.

Ba người Theo chân Khải Huy hướng về phòng khách của ngôi nhà nơi có Thiếu Kiệt ngồi đợi sẵn. Bên cạnh Thiếu Kiệt hiện tại có Trịnh Chi và Chu Tường.

Nhìn thấy gia đình Phùng Kiếm Nhất đến trước mặt Thiếu Kiệt ngồi đó đưa tay mới bà người nói.

- Không biết các vị đến đây với mục đích gì?

Phùng Kiếm Nhất lúc này định lên tiếng thì bố hẳn chặn nhìn Thiếu Kiệt thật sâu ông không thể đoán được đối phương đang suy nghĩ điều gì. Phong thái trấn định và hoàn toàn nhìn không thấu mới nói.

- Tôi là Phùng Kiếm Hoa bố của Phùng Kiếm Nhất còn đây là Nguyên Ngọc là vợ tôi. Lần này đến đây chủ yếu là vì việc của thằng con không nên thân của tôi mà ra mong cậu bỏ qua cho.

Nghe được lý do khác người của Phùng Kiếm Hoa hẳn bắt đầu nhìn ông như thăm dò điều gì đó. Hẳn bây giờ cảm giác rất lạ, Người này chưa từng gặp mình, gia cảnh lại có thể nói là giàu có hơn. Tại sao lại hướng về một người thấp hơn mình lại nhỏ tuổi làm ra việc này. Người có tiền thường rất trọng thể diện nhưng Phùng Kiếm Hoa lại làm ra việc này.

Theo Thiếu Kiệt nhận thấy tính cách của Phùng Kiếm Nhất cũng từ cha hoặc mẹ mình mà ra, thì việc tự thân đi xin lỗi này rất có vấn đề. Đăm chiêu suy nghĩ lúc này không chỉ có mình Thiếu Kiệt mà còn có cả hai người Trịnh Chi và Chu Tường. Nhìn vào vẻ bên ngoài của đôi vợ chồng trước mặt họ biết người này cũng là dân kinh doanh không đến nỗi nào. Việc phải đích thân đi xin lỗi một thiếu niên mười sáu tuổi chưa ráo máu đầu là việc không thể. Thiếu Kiệt lúc này mới hỏi Phùng Kiếm Hoa

- Tôi tự hỏi rằng lý do nào để ông bỏ đi tôn nghiêm của mình mà tới thay mặt cho Phùng Kiếm Nhất xin lỗi tôi? Ông nên nhớ tôi vẫn là học lớp dưới hẳn. Ông có thấy như vậy là khá phi lý và làm cho người ta khó hiểu về cách hành xử của ông hay không?

Thiếu Kiệt không ngại nói ra những gì hẳn đang thắc mắc bởi gia đình trước mặt đang ở trong địa bàn của hẳn. Lại làm ra việc mà hẳn không hiểu được nguyên do thì chắc hẳn phải biết cho bằng được.

Phùng Kiếm Hoa thấy hẳn ngang nhiên hỏi mình như thế bên cạnh còn có cả hai người mà hẳn không biết một nam một nữ xem như là một người thư ký làm việc dưới trướng một vị giám đốc. Chưa kể đến ngôi nhà bí ẩn này cũng là một vấn đề hẳn chưa từng nghĩ phía sau cánh cổng sắt mà mọi báo cáo hẳn có từ thám tử, lại là một ngôi nhà như thế này. Mấy lần điều tra thì hoàn toàn không ra lai lịch địa chỉ này trong khi đó vẫn có địa chỉ vẫn có nhà nhưng không biết ai là người sở hữu đứng tên.

- Tôi nghe con tôi kể hôm nay nó gặp một chút rắc rối cậu đã ra tay giúp đỡ, một phần đến cảm ơn cậu là chuyện nhỏ chuyện chính là tôi cũng biết

con trai nhà tôi có một ít những việc không đáng có với cậu nên tôi mới dẫn nó tới đây để xin lỗi cậu mong cậu bỏ qua cho.

- Ông nói dối! Bản thân gia đình ông có nhiều sơ hở lắm mà ông không nghĩ đến đi. Tôi ở đây chỉ một vài người biết. Mà hẳn không nằm trong số này. Nếu có thông qua bạn bè tôi mà biết được địa chỉ thì đây sẽ là nơi không phải ông đến. Ông sơ hở khá lớn là từ lúc hẳn ra về cho đến này không trải qua bao lâu ông đã dẫn hẳn tới được nơi này. Tôi thử cho ông có qua nhà tôi gặp mẹ tôi đi nữa thì bà cũng chỉ cho ông được địa chỉ. Mà cũng là chưa chắc vì đến bà cũng chưa bao giờ tới nơi này. Nói mục đích thật của ông tới đây là vì chuyện gì?

Thiếu Kiệt vừa nói vừa chỉ về Phùng Kiếm Nhất còn phân tích rõ ràng những tình huống mà Phùng Kiếm Hoa không ngờ tới. Bây giờ ông phải nhìn hẳn bằng con mắt khác. Suy luận này với cái bá khí bức người như của Ngô Nam làm ông lo lắng, Thì những gì mà thám tử báo về cho ông chỉ là vỏ bọc bên ngoài. Lúc này ông cũng không biết trả lời sao cho Thiếu Kiệt biết. Ông cảm thấy mình đúng là thất bại khi tự đưa mình vào thế khó xử này mà nguyên do cũng là bởi Phùng Kiếm Nhất gây nên.

- Chuyện này... tôi không thể nói cho cậu biết được... Bất quá cậu cứ biết được tôi có tin tức nói giờ này cậu hay ở đây thôi. Bản thân tôi cũng chỉ làm việc cho người ta thôi mà. Nay con tôi đắc tội với cậu sau này việc tại sao tôi đến đây thì cậu cũng sẽ biết thôi đừng bắt chẹt gia đình tôi như thế?

- Ông không nói chứ gì! Được rồi Chu Tường tiễn khách.

Thiếu Kiệt lúc này cũng tức giận thật sự. Hẳn đứng lên nói với Chu Tường đuổi khách thì Nguyên Ngọc đang ngồi đó mới hô lên

- Khoang! cậu không cần làm khó ông nhà tôi. Tôi nói cho cậu biết, có người sai chồng tôi theo dõi cậu và mẹ cậu thôi. Còn mục đích gì thì bọn

tôi không nói được. Thà bọn tôi giữ mạng để còn được sống cậu thì vẫn không sao nếu nói ra thì cả nhà tôi không biết sẽ nằm trong hoàn cảnh như thế nào đây.

- Bà ta nói đúng đấy Thiếu Kiệt! chuyện này bạn có thể nói chuyện riêng với mình một chút. Tôi chắc là gia đình ông bà có thể ngồi đợi được mà phải không?

Hà Vi từ trong bước ra vừa nhìn Thiếu Kiệt vừa nói. Sau đó lại hướng hai vợ chồng Phùng Kiếm Hoa hỏi một câu hỏi mà không cần lời đáp trả. Lúc này Thiếu Kiệt cũng nhìn Hà Vi một lát rồi gật đầu. Trước khi đi hẳn còn nói với Chu Tường và Trịnh Chi, xem chừng những người này.

- Việc này tương đối nhạy cảm vì đây là chuyện riêng của Thiếu Kiệt nên hai người vẫn hiểu một người nhân viên thì không nên biết quá nhiều về chuyện của sếp mình. Thiếu Kiệt đã đưa hai người ra thì đó là sự tin tưởng của hẳn dành cho hai người.

Thiếu Kiệt và Hà Vi vào một phòng gần đó. Phùng Kiếm Nhất bây giờ cũng chỉ biết nhìn theo hẳn. Bởi khoảng cách quá xa bây giờ hẳn hiểu được Thiếu Kiệt nói đâu với hẳn Phùng Kiếm Nhất không có tư cách là điều thật sự. Người ta có hẳn cả những nhân viên ở dưới làm việc cho mình trong khi đó hẳn vẫn là học sinh đang còn ngồi ghế nhà trường và phải xin tiền bố mẹ. Đợi cho Thiếu Kiệt đi rồi Phùng Kiếm Nhất mới nhỏ nhẹ hỏi hai người Chu Tường và Trịnh Chi.

- Anh Chi làm cho Thiếu Kiệt một tháng tiền lương bao nhiêu vậy?

Chu Tường cũng cười cười nhìn Phùng Kiếm Nhất đáp lại.

- Tầm khoảng bốn mươi triệu một tháng đi. Chắc hẳn bố cậu cũng kiếm nhiều hơn một tháng lương của tôi nhiều nhĩ. Cậu rất may là còn ngồi đây nếu là tôi thì chắc gia đình cậu không còn ở Lưu Minh rồi.

Nguyên Ngọc lúc này cũng xem như lời của Chu Tường là lời hù dọa. Vì bà thấy chồng mình vẫn là một người kinh doanh có tên tuổi thì việc này không thể xảy ra.

- Anh cứ làm như đây là chuyện giạt gân. Bất quá chỉ là chặt vật một chút chứ làm gì đến nổi.

- Bà nghĩ xem chồng bà tài sản hiện tại được một trăm tỷ chưa mà đòi nói chuyện với cậu chủ nhà chúng tôi.

Cả gia đình Phùng Kiếm Hoa bây giờ đều ngẩn người khi nghe Trịnh Chi nói. Phùng Kiếm Nhất thì đổ mồ hôi thấm ra trên trán thấy rõ. Một trăm tỷ, không phải là triệu hắc có thể nghĩ đến số tiền này lớn như thế nào mà Thiếu Kiệt lại đang nắm giữ. Chung Tường thấy hiệu quả chấn nhiếp của Trịnh Chi đã đạt được nên cũng hắng giọng nói.

- Cô cũng rảnh nhỉ nếu Thiếu Kiệt nghe được thì làm sao.

- Cái này tôi chỉ nói sự thật thôi nhà này cậu ta muốn quyết định sao thì thế đó mà. Với lại những người này làm sao biết được Thiếu Kiệt khủng bố ra sao đâu. Thôi tôi đi châm trà anh ngồi nhìn họ đi.

Lời của Trịnh Chi và Chu Tường lúc này làm cho Phùng Kiếm Hoa bắt đầu hoang mang hắc không biết mình nên làm thế nào. Lựa chọn giữa việc cho Ngô Nam biết thông tin này hay là bắt đầu đứng vào hàng ngũ của Thiếu Kiệt.

Còn Thiếu Kiệt sau khi bước vào phòng chỉ có hai người là Hắc và Hà Vi thì hắc mới hỏi.

- Chuyện này là sao vậy Hà Vi cậu biết những chuyện gì mà giấu mình?

Thấy Thiếu Kiệt gắp Hà Vi cũng chỉ lắc đầu. Thở dài một hơi đáp.

- Chuyện này đúng là mình biết nhưng cũng không thể nói cho cậu vì điều này thuộc về mẹ cậu. Chuyện cậu muốn biết thì hãy hỏi mẹ mình. Nhưng mình khuyên hiện tại vẫn chưa phải lúc bạn nên biết vấn đề này đâu.

Nghe Hà Vi nói như thế Thiếu Kiệt cũng ngồi xuống cái giường gần đó bắt đầu suy nghĩ rất nhiều. Hẳn biết Hoàng Lâm Nhu có điều gì đó vẫn không cho hẳn biết nhưng điều đó là gì khi mà Hà Vi biết được mà hẳn hoàn toàn không biết. Liệu điều này có hay không người khác nữa. Hoặc liên quan quá lớn trong đó nên mới không để cho hẳn biết bây giờ.

- Cậu đừng nói với mình là lần này cậu đến Lưu Minh này cũng bởi vì chuyện này nhé? Nó có liên quan nhiều người lắm đúng không?

- Ừ lần này mình tới Lưu Minh nhiệm vụ là không cho cậu dính dáng vào việc này để mẹ cậu xử lý. Ông mình cũng đã lường trước được điều ngoài ý muốn như thế này nên có gửi cho cậu một bức thư cậu đọc đi rồi tự mình quyết định.

Hà Vi vừa xác nhận vừa cầm ra một phong thư được để ở một cuốn sách trong phòng đưa cho Thiếu Kiệt. để cho hẳn tự mở ra xem xong rồi quyết định xem chuyện này hẳn nên làm như thế nào.

Cầm trong tay cái phong bì còn niêm phong kính chưa mở ra. Thiếu Kiệt biết Hà Vi cũng không thể nào biết được bên trong ghi gì nên mới đưa tay xé lấy phong bì. Mở bức thư trong đó ra Thiếu Kiệt thấy Hà Thu ghi cho hẳn nội dung không dài.

“ Thiếu Kiệt nếu cháu thấy được thư này thì nhiệm vụ của Hà Vi có sự ngoài ý muốn. Nhưng ông nói cho cháu biết chuyện này nếu cháu tham gia vào thì sẽ dẫn đến mẹ cháu thua thiệt nhiều lắm. Nếu mẹ cháu chưa cho cháu biết thì cháu nên tránh xa vụ việc này ra. Đừng để công sức của mẹ cháu trở thành bọt biển. Khi nào chuyện này thật sự ổn mẹ cháu chắc chắn

sẽ nói cho cháu nghe mà không phải ai khác biết việc này cho cháu biết. Nên lựa chọn như thế nào là việc của cháu. Ông chỉ khuyên nếu cháu muốn tốt cho mẹ mình thì đừng dính dáng vào việc này hãy để mẹ cháu tự giải quyết. ”

Đọc xong lá thư mà Hà Vi đưa cho mình Thiếu Kiệt im lặng thật lâu. hần phân vân việc nếu mình dính dáng vào việc này tại sao lại khiến cho mẹ hần những thứ gì đã gây dựng biến thành bọt biển. Mà tại sao Hà Thúc lại nhắc đi nhắc lại hần không nên dính vào việc này. Nên mới hỏi Hà Vi.

- Nếu chuyện này mình vẫn muốn tham dự vào thì việc gì sẽ xảy ra còn nếu mình không tham dự vào thì nó ra sao bạn có thể nói cho mình biết không?

Hà Vi nhìn Thiếu Kiệt thở dài một hơi lấy can đảm mới nói.

- Theo mình nếu cậu dính vào chuyện này sẽ trở thành trung tâm của mọi việc, Mẹ cậu cũng phải chịu nhiều thiệt thòi sau này. Ông tớ cũng không giúp được cậu trong những chuyện sắp tới. Dù cho có bất trắc cậu cũng phải tự mình gánh lấy bởi cậu trước thế lực kia quá nhỏ bé mà ông mình và bạn bè rất nhiều người gộp lại mới có thể ngang tay với những người đó. Nếu cậu lộ ra quá sớm sẽ dẫn đến những thứ không lường trước được. Mọi người chỉ có thể bỏ xe giữ tướng thôi cậu cũng đừng trách móc mọi người. Còn nếu cậu vẫn như thế không lộ diện thì sau này chính cậu có thể làm những người đó bất ngờ và hiệu quả hơn. lúc đó mẹ cậu cũng an toàn hơn.

Thiếu Kiệt nghe trong lời Hà Vi nói hần biết, lần này hần không thể nào dính dáng vào việc này. Một nước cờ sai sẽ dẫn tới thua cả một bàn cờ. Tuy bây giờ hần vẫn là một con chốt nhưng sau này hần lớn mạnh. vẫn có thể ăn hết cả bàn cờ. Con chốt sang sông không đoán được đường đi.

Trầm ngâm chuyện này thật lâu Thiếu Kiệt mới nói ra quyết định của mình đối với chuyện này.

Được rồi chuyện này mình sẽ không dính dáng vào. Nhưng từ giờ trở đi mình sẽ phải cần có những bước đi cần thiết của mình. Chuyện chính trị mình sẽ không dính dáng vào. Nhưng chuyện của mẹ mình nhất định mình sẽ làm sáng tỏ những người này hiện tại mạnh mẽ mình có thể như mọi người nhận định không đâu lại. Nhưng một thời gian sau nếu mình thật sự biết chuyện này là như thế nào lúc đó Hà Vi bạn cũng không nên ngăn cản nữa đấy.

Thiếu Kiệt vừa đứng lên vừa nhìn ra bên ngoài cửa sổ, nơi có thể hướng nhìn thấy bên ngoài bãi cỏ xanh ngát, rồi nói ra những gì dồn nén trong lòng mình lúc này.

- Việc đó là tùy cậu nhưng mà cậu định làm việc này như thế nào. Những người ở ngoài đó tính toán là sao đây? Những người này xem ra cũng chỉ là tay sai tép riu của những người kia thôi. Tâm lý và cách hành xử thua xa.

- Mình đã có kế hoạch rồi những người bên ngoài mình sẽ khiến hẳn trở thành một con cờ trong tay mình dù sao mình vẫn là người nắm đằng cán. Chỉ nội mỗi một đoạn phim chưa cắt ghép cũng đem những người đó kéo xuống thuyền được rồi. Dù sao tép thì cũng thành tôm mà, tôm thì lúc đó cắt vó bắt là được rồi.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 174: Khuyên Chu Tường

Hôm nay bạn nên lên chương trình mọi người thông cảm.

Thiếu Kiệt trở lại phòng khách sau khi đã bàn bạc xong với Hà Vi ngồi xuống trước mặt gia đình Phùng Kiếm Nhất bây giờ đang hội họp. Khác với tư thái thăm dò khi tới đây Phùng Kiếm Hoa lúc này cảm thấy bề tấc là nhiều.

Bởi ông biết Thiếu Kiệt hẳn có thể thao tác nhiều điều khác. Ngô Nam chỉ có thể có mặt ở đây một thời gian không dài mà nơi này tại thành phố Lưu Minh này nếu Thiếu Kiệt thao tác một chút thì gia đình ông chắc sẽ không thoát được. Vì Ngô Nam cũng chỉ xem ông như một ngã sai vật thì hẳn sẽ can thiệp giúp ông hay không là điều không thể nào chắc chắn được.

Nắm bắt được tâm lý đó Thiếu Kiệt mới nhìn Phùng Kiếm Hoa mà nói.

- Chuyện hôm nay có vẻ như ông chỉ đến xin lỗi cho con ông thôi hay là còn vấn đề gì khác nữa thì tôi không biết. Người sau lưng ông là ai tôi hiện tại cũng chẳng quan tâm. Giờ xem như mọi chuyện đã kết thúc. Tôi không muốn chuyện này lộ ra ngoài hơn nữa là con ông sau này cũng đừng có đụng chạm tới tôi.

Phùng Kiếm Nhất bây giờ cũng lúng túng mới nói với Thiếu Kiệt hẳn.

- Vậy còn... giấy nợ của tôi?

Thiếu Kiệt lúc này cũng nhìn hẳn thương hại nói

- cái giấy nợ cậu tự mình ghi. tôi không biết cậu đem bố mẹ đến đây vì cho rằng tôi cần số tiền nhỏ nhoi của cậu à?

Nghe con mình hỏi Thiếu Kiệt như thế Phùng Kiếm Hoa muốn đánh hấn ngay tại chỗ. Người ta làm chuyện lớn ai lại đi làm mấy cái việc nhỏ nhặt này vừa tốn công vừa tốn tiền chẳng được bao nhiêu. Nên mới trừng mắt với Phùng Kiếm Nhất.

Thấy bố mình bất mǎng Phùng Kiếm Nhất chỉ biết cúi đầu hấn chỉ định hỏi Thiếu Kiệt thử xem coi có phải chuyện này do một tay Thiếu Kiệt làm hay không thôi. Chứ tiền của người ta nhiều như thế thì lấy làm gì tờ giấy tổng tiền chỉ chưa tới một phần nhỏ trong tài sản của mình.

- Ấy cậu Thiếu Kiệt con tôi không hiểu chuyện cậu người lớn không chấp nhận con nít đi. Dù sao gia đình tôi cũng không biết những người đó là ai. Đến giờ họ cũng không liên lạc chúng tôi cũng không biết được phải làm ra sao mong cậu giúp dùm.

- Chuyện của nhà mấy người sao tôi lại phải giúp, ông không phải vẫn là dân kinh doanh à. Không có lợi thì làm gì cho mệt. Ông tới đây mà còn không biết mình kiếm họ ở đâu lại còn nhờ tôi giúp ông không thấy như vậy là quá sức thiệt thòi cho tôi sao.

Thiếu Kiệt bắt đầu dẫn dắt, Phùng Kiếm Hoa từng bước từng bước một rơi vào trong vòng kế hoạch của mình. Nên cứ vòng vòng để cho Phùng Kiếm Hoa tự chui vào.

- Tôi cũng biết như thế làm không đúng nhưng giờ nhà tôi cũng không có gì để cho cậu có thể lấy. Tiền thì cậu có quá nhiều rồi công ty thì tôi chỉ là một người kinh doanh vừa mới lên đây. Cái công ty như thế cậu cũng không muốn làm gì. Vậy cậu cần gì ở gia đình tôi được chứ.

Phùng Kiếm Hoa lǎng lộn cũng biết được một hai nhưng hấn hiện tại không biết được tung tích những người kia thì tìm ở đâu để lấy về tờ giấy

nợ mà bọn người kia đang giữ. Năm mươi triệu với hần không lớn cũng không nhỏ nhưng cái chính là làm sao để liên lạc được với những người đó.

- Không cần đao to búa lớn thế đâu. Tôi cũng không vì cái công ty hay là tiền bạc của ông đâu cái tôi cần là ông làm việc cho tôi.

- Cái Gì? Tôi làm việc cho cậu? Như vậy sao được?

Cả Phùng Kiếm Hoa lẫn vợ và con hần đều bất ngờ với những gì Thiếu Kiệt vừa nói. Cả hai người Trịnh Chi và Chu Tường cũng thắc mắt. Phùng Kiếm Hoa thì làm được gì cho Thiếu Kiệt. Việc một tờ giấy nợ được có ít tiền chỉ không lôi kéo được ai đi.

- Ông thử nói xem tại sao lại không được tôi thấy chuyện này khá đơn giản với ông mà? Tôi đâu cần ông phải về làm ở công ty của tôi hay việc gì đâu. Tôi chỉ cần ông trở thành tai mắt của tôi với người kia là được.

- Việc này không được đâu nếu người đó biết được thì gia đình tôi cũng không sống nổi đâu cậu làm ơn dùm đi đừng lôi nhà tôi vào những chuyện thế này mà. Thà tôi đợi những người kia liên lạc chứ không đánh đổi mạng sống của gia đình mình. Thôi cậu đã bỏ qua cho con tôi. Gia đình tôi cảm ơn cậu còn việc còn lại. Tôi thuê người hoặc đợi những người đó liên lạc lại là được.

Phùng Kiếm Hoa ngay lập tức từ chối. Hần sợ dính vào việc tranh đấu này nữa thì hần và gia đình mình còn gặp nhiều thứ rủi ro hơn nữa.

- Được rồi nếu ông không muốn tôi cũng không ép. Chuyện hôm nay dừng lại ở đây chuyện của tôi ông cũng không được tiết lộ ra cho người kia biết. Nếu không chuyện ông đến đây gặp tôi sẽ được gửi cho người đó. Và ông cũng đừng quên tôi có thể chơi chết ông lúc nào cũng được.

Thiếu Kiệt lúc này đe dọa Phùng Kiếm Hoa. Hần không sợ chuyện này ông ta nói lại cho Ngô Nam nếu thật sự như thế hần chỉ cần đưa đoạn phim

mà có ghi hình lại Phùng Kiếm Hoa đến đây gửi đi cho người cần thiết là được.

- Ông có thể đi về được rồi còn những chuyện tiếp theo tôi không liên quan. Gia đình ông muốn làm gì thì làm nếu mà có suy nghĩ lại thì hãy đến đây gặp tôi. Hi vọng ông kiếm ra những người kia.

Đợi cho gia đình người Phùng Kiếm Hoa đi mất. Thiếu Kiệt lúc này mới đi xuống nhà kho. Lâm Vũ và Lý Bân bên dưới này đã lâu. Lúc này Lý Bân mau chóng bước đến chỗ Thiếu Kiệt hỏi hân.

- Sao rồi anh Kiệt sao họ tới đây thế? Mà chuyện này Phùng Kiếm Nhất nó sao lại kéo phụ huynh nó đến đây.

- Chưa đánh giá được. Trước mắt xem như việc này tạm lắng lại cái đã. Còn đoạn video này cứ từ từ không tung ra vội. Xem như gia đình đó có nghi ngờ thì cũng không làm được gì anh em mình.

Thiếu Kiệt lúc này mới tiến đến nhìn màn hình máy tính đang chạy chế độ xuất phim của máy vi tính. Chu Tường cũng hỏi Thiếu Kiệt.

- Cho bọn họ đi như vậy ổn không? Thấy như mình nhẹ nhàng quá hay sao ấy.

Cứ từ từ mới được chứ. Cứ thả lưới từ từ cắn cọc cái đã. Những người này sẽ quay lại thôi. Bởi mình vẫn luôn có cái để họ phải quay lại nơi này. À mà Lý Bân mày có hỏi Tước Phàm sao biết Phùng Kiếm Nhất mà ra tay không? Hôm nay sao những người Xuân Nghĩa Bang lại làm trước kế hoạch vậy. Đang nói chợt Thiếu Kiệt nhớ ra điều gì đó nên mới hỏi Lý Bân. Sự việc ngày hôm nay có vẻ như khác hơn mọi thường. Hầu như là chủ động hơn trong việc vu oan cho Phùng Kiếm Nhất.

- À không phải Tước Phàm thực hiện. Hôm nay anh Long với anh Hồ làm việc này. Họ nắm một học sinh chỉ mặt được thằng kia nên thế là hành

động luôn.

Thiếu Kiệt nghe Lý Bân nói Thế Long và Ngọc Hồ làm thì cũng hiểu hai người vì lần trước không được việc nên lần này làm cho hoàn toàn tốt đẹp rồi đến người cũng chuẩn bị hết đầy đủ mọi thứ. Bây giờ hắn lấy điện thoại ra gọi cho Thế Long.

- Anh Long hả chuyện lần này cảm ơn anh nha. Giờ chỉ cần cái khung bố tin thần nữa là thôi. Anh xem nói anh em cẩn thận một chút dù sao họ cũng đang có phòng bị đấy.

Thế Long bên kia cười cười trả lời lại Thiếu Kiệt.

- Em cứ yên tâm chuyện này bọn anh sẽ làm thần không biết quỷ không hay cho nhà đó sợ vỡ mật mới được. Chuyện này em cứ đợi đó nghe tin tốt từ bọn anh là được rồi nha vậy đi anh cùng anh em uống chút ít đã.

Cúp máy Thiếu Kiệt chỉ lắc đầu. Những người này thật không lo lắng điều gì. Chu Tường bây giờ đang cài đặt mấy thứ cho sever để mở cổng mạng kết nối. Thiếu Kiệt thấy thế mới vỗ vai Chu Tường một cái hỏi.

- Anh Tường gần đây anh có về nhà không? Làm việc với em mà chưa bao giờ em hỏi về gia đình anh nhỉ.

- Việc này ... việc này khó nói à. Em hỏi cái khác đi Thiếu Kiệt.

Chu Tường bắt đầu ngại ngùng gãi đầu hắn không biết phải nói điều gì với Thiếu Kiệt vì nếu nói thì cũng được nhưng đây có vẻ là việc riêng mà nói ra thì hắn cũng không biết Thiếu Kiệt sẽ nghĩ gì.

Thiếu Kiệt nghe thế nên thở dài một hơi nói với Chu Tường.

- Anh vào phòng nói chuyện với em một lúc. Không tốn nhiều thời gian đâu.

Chu Tường lúc này bộ dạng uể oải đi theo Thiếu Kiệt vào trong phòng. Sau đóng cửa phòng lại Thiếu Kiệt mới Nhìn Chu Tường thở dài hỏi.

- Việc của anh với gia đình mình em đã biết rồi. Anh không nhớ bố mẹ à?

Chu Tường ngồi xuống một bên cũng thở dài.

- Anh biết mình không đúng thật. Nhưng làm nhà giáo thì anh không muốn. Ngay cả việc học lập trình là anh giấu bố mẹ mà thi lấy. Đi học họ cũng tưởng anh học sư phạm thôi. Nhà anh nói học ngành này không có tương lai ai cũng nói như thế hết. Mà anh đã đam mê họ không hiểu được đâu mỗi ngày không rip một trang web, không giải ra cách bố cục trong đó anh rất khó chịu. Giờ ra đi làm lúc đó nhà mới biết anh theo ngành lập trình viên. Vậy mà bố mẹ anh lại xin cho anh vào làm thầy giáo dạy vi tính trường cấp hai. Em nghĩ đi kiến thức của anh sử dụng vào làm giáo viên cấp hai anh có chấp nhận không. Anh không muốn phải mặc áo sơ mi quần tây đi làm. anh không thích lúc nào cũng gợn gàng đến nơi làm việc mà phải gò bó chính mình. Chưa kể đến lại còn ép anh lấy người ta trong khi chưa biết mặt, chưa lần nào nói chuyện với nhau. Cưới về hai người sẽ hạnh phúc hay không. em nói đi anh làm việc này chỉ là bất đắc dĩ thôi.

Chu Tường Bây giờ mới kể hết những gì mình đã giấu kín bấy lâu nay cho Thiếu Kiệt nghe. Tâm Trạng khá buồn rầu Chu Tường như muốn nói hết những gì ấu ức bấy lâu nay. Thiếu Kiệt thấy Chu Tường như thế mới từ từ nói.

- Anh rời nhà đi không để lại tin tức. Bố mẹ anh sẽ lo lắng cho anh chưa kể đến em nói thật làm cha làm mẹ nào cũng vậy luôn muốn tốt cho con mình. Họ sợ anh đi sai đường bởi trong nhà anh theo nghề giáo mà anh lại chọn một ngành nghề hiện đại. Đúng nghề giáo là nghề cao quý nhưng nó chỉ đối với những người yêu nghề đứng lớp. Còn những người có học vị cao đến cỡ nào đi nữa họ không yêu nghề cố gắng thăng tiến cũng chỉ như

là một người kinh doanh chức vụ mà thôi. Nếu ngay lúc đầu anh nói thật với bố mẹ mình những điều này chắc gia đình anh sẽ hiểu.

Chu Tường lúc này cũng im lặng bởi hắn chưa từng làm những điều Thiếu Kiệt nói. Hắn không biết bố mẹ mình nếu lúc đó mình làm những việc như thế này có ngăn cấm hắn hay không. Nhưng bản thân đã đi sai đường nên giờ mới được như ngày hôm nay. Nên đối diện với nó một lần nữa chắc Chu Tường sẽ vẫn chọn cách này để thực hiện ước mơ của mình.

- Nếu lúc đó anh nói chuyện này ra có lẽ sẽ không thực hiện được vì bố anh rất gia trưởng trong nhà. Anh không dám nói với ông việc này nên chỉ dám giấu kín và tự mình thực hiện.

Thiếu Kiệt nghe Chu Tường nói như thế cũng lắc đầu.

- Anh sai rồi! bố anh có thể là gia trưởng. Không cấp tiến nhưng luôn có nhiều cách để thuyết phục được người như thế. Nếu lúc đó anh tự đấu tranh chính diện một lần nói hết những gì mà mình muốn thì anh không phải ở thế yếu như ngày hôm nay.

Im lặng tưởng tượng ra cảnh mà chính mình sẽ đấu tranh cho niềm mơ ước của mình. Chu Tường hoàn toàn phát hiện ra nếu hắn cố gắng một lần đấu tranh như thế thì biết đâu hắn lại là một người danh chính ngôn thuận đi con đường mới mà cả gia đình không ai theo này. Thấy Chu Tường không nói Thiếu Kiệt hỏi thêm.

- Khi đó anh sẽ được tự do phát triển nghề nghiệp của mình. Đã bao giờ anh tự hỏi nếu không có bố mẹ mình sẽ ra sao. Nếu không có họ chăm lo cho anh từ nhỏ đến lớn anh sẽ như thế nào hãy tự hỏi với mình điều đó. Em biết anh không xấu nhưng hay suy nghĩ thật chính chắn. Giờ anh đã là người đi làm. Nếu đem ra anh đã là người thành công trong công việc mình đã chọn. Vậy tại sao anh không về nhà một lần?

- Anh sợ về nhà gia đình sẽ không chấp nhận anh. lại bắt anh đi theo nghề giao, rồi lại lấy vợ trong khi đó anh không muốn. Anh không thể vì cá nhân gia đình anh mà ảnh hưởng đến hạnh phúc của người khác được. Không yêu mà đến với nhau thì cũng không lâu bền.

Chu Tường bây giờ nói ra những gì hằn đang suy nghĩ với Thiếu Kiệt. Bởi hẳn thấy tuy tuổi nhỏ nhưng xét về kinh nghiệm sống Thiếu Kiệt lúc nào cũng có thể đưa ra phương án tốt nhất.

- Anh cứ trở về thử. Rồi nói hết những gì mình muốn. Nếu anh về với tay trắng thì gia đình, bố mẹ anh còn có cái để nói. Nhưng bây giờ anh về với tiền lương. Công việc ổn định có danh thiếp làm việc tại công ty đảng hoàn. Lúc đó ai nói được anh. Lương giáo sư có thể hơn tiền lương và hoa hồng anh bây giờ sao? Người có tiền luôn là người đúng. Nên anh không cần lo về vấn đề này cứ thử một lần Còn muốn từ hôn thì kéo theo mấy đồng nghiệp nữ nhờ giả làm người yêu cho bố mẹ anh thấy là được cần gì phải khổ thế.

Thiếu Kiệt vẫn cố gắng khuyên nhủ Chu Tường bởi hẳn biết không nơi nào quan trọng bằng nhà của mình. Chỉ có người thân mới là hậu phương vững chắc cho mọi người. Dù cho họ có khắc khe với bạn ra sao nhưng họ vẫn luôn là người sát cánh bên bạn mỗi khi bạn gặp khó khăn nhất.

Chu Tường Bây giờ cũng im lặng suy nghĩ những gì mà Thiếu Kiệt nói. Căn phòng còn lại sự tĩnh lặng cho thật lâu sau Thiếu Kiệt rời phòng chỉ còn lại Chu Tường hẳn mới nói nhỏ chỉ mình hẳn nghe thấy.

- Anh sẽ về thử một lần.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 175: Ăn Ít No Lâu

Thấy Thiếu Kiệt quay lại không có Chu Tường mọi người cũng không biết hai người đang làm gì. Thiếu Kiệt nhìn mọi người đang dõi theo mình cười cười nói.

- Chu Tường cần một ít thời gian im lặng suy nghĩ một vài điều nên không nên làm phiền. Giờ mọi người bắt đầu vào công việc nào.

Lý Bàn với Lâm Vũ không thắc mắc nữa nhưng Trịnh Chi và Hà Vi thì không biết làm gì nên nói Thiếu Kiệt.

- Hai người bọn mình làm gì đây cậu định để hai người bọn tớ nhìn à. mà tên mập này có biết gì đâu mà làm cậu lại ưu ái cho hẳn. không để phụ nữ hoạt động sao.

- Làm sao không có được chứ. Hai cô nàng của chúng ta không thấy giờ đã quá trễ rồi à anh em bọn tôi vẫn chưa có cái gì ăn trong bụng đâu.

Thiếu Kiệt vừa nói vừa trêu đùa Hà Vi. Để hai cô nàng bắt tay vào đi làm đồ ăn tối cho mọi người tại đây. Lâm Vũ bắt đầu mở lên những chương trình hoạt động. Thiếu Kiệt sau khi kết nối sever bắt đầu đưa tất cả những file tài liệu đang trên một VPS chạy trên mạng về máy tính.

Những thứ tài liệu này hoàn toàn là video ghi lại hoạt động của bàn phím và màn hình đối phương khi sử dụng các tập tin trong ổ cứng ở bất cứ địa điểm nào.

Lâm Vũ bắt đầu mở những video này xem xét còn Thiếu Kiệt bắt đầu với chương trình có sẵn. Hắn gõ những ký tự một cách nhanh chóng trên màn hình máy tính của mình để khởi động hệ thống linux sau khi đã cài đặt.

Những khung cmd được mở tại những máy chủ con đều hướng vào một dãy ký tự hướng vào trang web của đối phương.

Chu Tường lúc này đi ra khỏi phòng sau khi đã suy nghĩ xong điều gì đó cũng hướng Thiếu Kiệt nói.

- Định làm cuộc vui mà không có tôi là không được nhé.

Nói thế rồi Chu Tường ngồi vào một máy vi tính con bắt đầu thao tác những dữ liệu trên một bản bản ứng dụng màu đen trên màn hình.

Lý Bân sau khi lấy ra một bộ các thứ được liệt kê từ bàn phím và màn hình mới đưa cho Lâm Vũ.

Lâm Vũ bây giờ lại tiếp tục sử dụng những đoạn ký tự bàn phím và video để lấy cơ sở đăng nhập vào dữ liệu của web. Hắn bắt đầu lấy địa chỉ IP web bắt đầu hướng xem những gì có được trong tập tin có cơ sở dữ liệu trên hệ thống database bắt đầu phân loại.

Hầu hết trang web đều sử dụng giao diện đang có và những mã code từ Thiếu Kiệt nên những số liệu đều không thay đổi nhiều chỉ phần đăng nhập admin vào admin là thay đổi còn cơ sở dữ liệu của những người kia Thiếu Kiệt dựa trên những đoạn video được lọc ra để lấy mật khẩu và pass của host.

Mọi tập tin cơ sở dữ liệu được hiện ra trước mặt Thiếu Kiệt. Hắn bắt đầu thêm vào những tài khoản thành viên mà Thiếu Kiệt đã chuẩn bị. thay vào đó là chỉnh sửa các mã tiền tố để tăng lượng tiền và giao dịch ảo của những tài khoản này.

Con số khá lớn nên Thiếu Kiệt sử dụng một phần mềm do chính hắn viết ra nhằm mục đích thêm vào thành viên đang có và tạo ra một cách hợp lý nhất.

Chu Tường bắt đầu từ những tập tin đang có trên cơ sở dữ liệu bắt đầu thay đổi những đoạn code thời gian chậm hơn thời gian thực, độ trễ có thể là một đến mười giây.

Khi mọi người đang tập trung làm việc cũng không hay biết được những việc xung quanh. Hà Vi và Trịnh Chi sau khi làm hết những món ăn bắt đầu dọn lên đầy một bàn ăn tại chỗ này. Cô cũng không quên gọi người bảo vệ và Khải Huy vào. Thấy mọi người chú tâm vào công việc quá Hà Vi mới hắng giọng nói.

- Mọi người nghỉ tay ăn uống chút gì đó đi rồi làm tiếp không thì chỉ để bụng đói thôi đó.

Thấy Hà Vi và Trịnh Chi đã đưa ra một bàn đồ ăn ngon lành. Mọi người cùng nhau vui vẻ ngồi vào bàn. Thiếu Kiệt cũng dừng lại những việc mình đang làm bắt đầu ngồi xuống.

Nhìn qua bàn ăn đầy đủ mọi thứ hắn mới thở dài một hơi. Tuy ngoài mặt vui vẻ nhưng mà Thiếu Kiệt vẫn có một ít tâm sự. Ai cũng thế nếu diễn ra sự việc mà mình không biết đều bức rút trong người. Thấy Thiếu Kiệt ngồi ăn mà không nói gì Hà Vi mới hỏi.

- Cậu đánh giá những món ăn này như thế nào? Mình với Trịnh Chi tự tay làm đấy.

- À cũng tạm tạm xem như có tay nghề đi. Làm một bà nội trợ thì đủ chuẩn.

Thiếu Kiệt trả lời Hà Vi cho có lệ bởi hắn ăn uống không có tâm trạng nên đánh giá cũng chỉ qua loa để đối phó với những câu hỏi của cô.

Lê Hiếu cũng ở đây sau khi tham khảo bố cục mà được Chu Tường Hường dẫn hẳn mới hướng Thiếu Kiệt nói.

- Phải nói thật nếu mà cứ theo những cơ sở có sẵn trang web và cách thực hiện thao tác tương đối giống với một trang thương mại điện tử hiện đại. Giao diện đẹp hình thức thanh toán lưu động được ứng dụng nhiều thứ. Quá tuyệt! Anh không nghĩ đến được nếu phát triển nó sẽ như thế nào. Rất nóng lòng muốn thực hiện kế hoạch em đưa ngay bây giờ.

- Chuyện này anh cứ từ từ. Đợi cho bộ phận giao hàng đi vào hoạt động trước mắt cái đã còn những thứ như khách hàng cứ kiếm từ từ. Trang web sẽ sao ra một bản mẫu đầy đủ các giải thích tính năng cho anh đi gặp những người khác thế là ổn.

Thiếu Kiệt vừa ăn vừa hướng Lê Hiếu nói. Bởi hẳn không chỉ mở mỗi trang thương mại điện tử mà song song đó còn mở một công ty giao hàng để bổ sung các dịch vụ.

Vì theo hẳn thấy bộ phận giao hàng vẫn là nơi kiếm được tiền nhiều hơn bởi nó không thuộc trang web bán hàng mà là độc lập do Phan Nguyệt điều hành. Nếu sau này những trang mạng bán hàng điện tử khác có ra mắt thì hẳn vẫn có thể hợp tác với những nơi đó mà kiếm thêm.

- Vậy là hình như Trịnh Chi không có việc gì làm nhỉ. Thiếu Kiệt bạn sao không sắp xếp cho Trịnh Chi công việc gì đó đi.

Hà Vi thấy Thiếu Kiệt hầu như đã sắp xếp hết cho mọi người những công việc cần thiết chỉ còn có Trịnh Chi là vẫn chưa có công việc thích hợp nên mới hỏi dò hẳn cho cô.

- Có chứ nhưng hiện tại vẫn chưa được. Trước mắt Trịnh Chi cứ từ từ mình sẽ sắp xếp sau không vội.

Thiếu Kiệt vừa nói vừa nghĩ đến Khương Đào, hẳn không biết ông có thuê lại được những mảnh đất hỗ trợ đã bàn bạc không. Nhưng có vẻ như hôm nay quá nhiều việc để khi nào rảnh rồi hẳn sẽ hỏi sau.

- Thiếu Kiệt hiện tại tất cả ip đã hoạt động. Việc mọi người cần làm để đối phó với những người kia ra sao? mình tiến hành như thế nào? nhanh hay chậm.

- Buông đôi đũa trong Thiếu Kiệt nhìn về màn hình máy tính mới nói.

- Chương trình hoạt động dựa trên các cơ sở bấy giờ cứ cho những tài khoản này có những khoản tài chính nhỏ không mấy nhiều. Đợi cho họ thật sự không để ý đến lúc đó chúng ta ra tay. Hiện tại em đã cài đặt chương trình mỗi ngày tăng mười phần trăm khoảng một tháng sau xem như mọi chuyện đã ổn. Thì bắt đầu từ hơn 2000 tài khoản này rút tiền về.

- Có ít quá không hiện tại chỉ là mười phần trăm khối lượng như thế qua tới 30 ngày cũng chỉ là 300 phần trăm vậy thì tiền cũng chẳng được bao nhiêu.

Chu Tường thấy giá trị quá thấp nên cũng thắc mắc tại sao Thiếu Kiệt lại để thấp như vậy mà không để số lượng nhiều hơn bởi hẳn thấy 2000 tài khoản mỗi cái chỉ có 10 USD cũng không tốn bao nhiêu tiền.

- Anh sai rồi 10 usd hiện tại không nhiều nhưng nếu để lâu dài chúng ta mới có thể qua mặt được những người kia. Anh thử nghĩ xem sau 1 tháng con số tiền lên là 60 ngàn đô đi mỗi ngày anh cho 30 tài khoản rút thì còn lại những tài khoản kia vẫn còn tiền phải có. và nó vẫn tăng. Như thế thì nguồn tiền chúng ta rút từ họ mỗi lần một ít. Họ không biết được thất thoát từ đâu. Những giao dịch lịch sử ảo của hệ thống tra là vẫn không ra đâu. Cái gọi là ăn ít no dai ăn nhiều bề bụng đầy cứ bòn từ từ là được.

Thiếu Kiệt nói dự định của mình ra làm Chu Tường mắt cũng sáng lên hẳn. Không nghĩ đến số lượng nhiều thì càng lợi một tháng trung bình vẫn

sẽ là 900 tài khoản cứ như thế xoay vòng thì tháng thứ hai 1100 tài khoản còn lại được gấp đôi lúc đó cứ rút một ít không bao nhiêu tiền như khi cộng lại vẫn là một con số khủng bố. Nhưng Chu Tường cũng có một chút lo lắng nên hỏi Thiếu Kiệt.

- Hay à nhà kiểu này bọn người kia không phá sản mới là lạ đấy. Nhưng mà em định làm như thế này hoài lỡ họ bỏ sever làm sao?

- Để truy ra lịch sử giao dịch rất khó hiện tại họ vẫn có số lượng thành viên của mình những người đó vẫn hoạt động nếu dựa theo ip thì mình vẫn có số lượng ip của tất cả các tài khoản khác nhau. Họ tra làm sao được. Sever nếu mà bọn hăn bỏ càng tốt người chơi bị Thiệt hại thôi chứ bên mình làm gì thiệt hại. Người chơi lúc đó lại quay về với trang của mình. Lúc đó thì anh em mình vẫn còn tốt chán.

Thiếu Kiệt nói ra như kiểu hăn nắm chắc được nhiều thứ. Bởi hăn biết những người có kinh nghiệm họ khi bị mất tiền thì sẽ có 70 phần trăm muốn gỡ lại ở nơi khác uy tín hơn. Mà trang của hăn lại là trang đầu tiên đưa ra thị trường. Nhiều người dùng và chính sách rành mạch, lại không chết yếu thì mọi người lại có cơ sở tin tưởng hơn nhiều.

- Nhưng mà mỗi ngày đều hoạt động như thế sever bọn nó chậm khó thao tác thì dễ bị phát hiện không Thiếu Kiệt.

- Cái đó anh khỏi lo em đã cho chương trình đăng nhập một ngày 2 đến 3 giờ mỗi lần là 100 acc di chuyển luân phiên nhau như thế thì sao bọn chúng biết được. độ trễ với thời gian hiện tại là 2 đến 5 giây nếu bọn hăn muốn kiểm tra ít nhất cũng phải hai tháng sau. Còn không phát hiện nữa thì chết chứ sống làm sao được mà sống.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Chu Tường với Lâm Vũ cũng gật đầu bởi họ là người hiểu nhất về vấn đề này. Còn Hà Vi và Trịnh Chi nghe được một tháng mà hăn kiếm của người ta 60 ngàn đô đó là số tiền không nhỏ rồi nếu

tính ra là hơn 1,2 tỷ mà đó chỉ là Thiếu Kiệt cho rút một phần là đã 600 triệu đi nữa thì chỉ sau hai tháng hẳn lại có thể thành 1,8 tỷ. như thế hẳn định ăn chết người khác đến bao giờ. Nên Hà Vi mới hỏi

- Cậu tính toán hay nhỉ, một tháng có không 600 triệu như thế cậu định làm đến bao giờ đây?

- Mình thấy số tiền này vẫn còn ít. Nếu muốn ăn được nhiều hơn thì chắc mình phải chuyển công ty ra nước ngoài, điển hình là singapore thì lúc đó mới dám làm nhiều với phần máy chủ hiện tại đang ở trong nước nếu thật sự có chuyển biến bắt buộc mình phải di dời Chu Tường ra nước ngoài hoặc đặt trụ sở công ty tại đó những hoạt động vẫn tại trong nước khi đó hành lang pháp lý mới dễ thở hơn.

Thiếu Kiệt cũng đã có dự định cho mình bởi hẳn biết sau này quốc gia sẽ cấm. Những trang giao dịch vàng mà hẳn đang làm, nên cách tốt nhất hẳn vẫn muốn là dời đi máy chủ không đặt tại trong nước. Nên khi mở trang Thiếu Kiệt mới nói Chu Tường thuê máy chủ nước ngoài chứ không nằm tại quốc gia.

Vì nếu có chuyển biến thì hẳn chỉ cần đưa ra hồ sơ máy chủ đăng ký, Thì hệ thống sẽ không bị can thiệp pháp lý. Còn đặt công ty chính tại nước bạn thật sự có rất nhiều cách nhưng hẳn muốn vẫn không nằm ở đó. Mà là phát triển thành những công cụ kiếm tiền không chỉ ở trong nước mà còn có cả nước ngoài.

Nghe Thiếu Kiệt nói như thế Hà Vi cũng cầu may bởi cô là một người theo gia đình truyền thống quốc gia. Nhưng mà một số tiền lớn chảy ra ngoài đóng thuế cho nước bạn từ người trong nước, thì cũng thấy khó chịu. Nhưng cô hiểu những hành lang pháp lý mà Thiếu Kiệt nói là hoàn toàn có thật vì nó mơ hồ không rõ ràng. nên khó khăn cho những công ty không chỉ trong nước mà còn có cả nước ngoài nếu muốn gia nhập vào thị trường

quốc nội. Nhưng tại sao Thiếu Kiệt nói ở nước ngoài lại kiếm được nhiều tiền hơn thì vẫn không hiểu nên hỏi.

- Vậy tại sao bạn lại nói tại nước ngoài bạn có thể kiếm được nhiều tiền hơn trong nước? mình thấy nơi nào cũng vậy mà?

- Tại các quốc gia như Singapore khi những công ty có nhu cầu khởi nghiệp họ sẽ được hỗ trợ rất nhiều nhất là các ngành tài chính như sàn giao dịch thế này. Mình có thể kêu gọi đầu tư từ những tập đoàn lớn khác, chưa kể đến tiền thuế của họ chỉ khi nào công ty đi vào hoạt động có lãi thì mới phải đóng với lại phần thuế của họ vẫn là nhẹ hơn ở quốc gia mình rất là nhiều.

Chu Tường lúc này cũng nhăn mặt điều Thiếu Kiệt nói hẳn không hiểu nhưng mỗi lần báo cáo thuế của công ty bên dưới không đã làm hẳn phải sót tiền. Quả thật tiền thuế để được một doanh nghiệp đóng đầy đủ giết chết nhiều thứ quý giá của các doanh nghiệp mới mở. Lê Hiếu bây giờ mới thở dài lắc đầu nói.

- Lần trước khởi nghiệp của anh cũng vì vụ thuế má của các giấy tờ không mà ra nông nổi đấy. Các em không biết ở quốc gia nhiều thứ thuế lắm. Thuế đăng ký kinh doanh. mã số thuế cá nhân, mã số thuế doanh nghiệp. Một công ty lập ra chỉ cần dán một cái biển mica trước nhà cũng phải đóng thuế môn bài, ngành nghề kinh doanh rất chi là nhiều thứ thuế. Đó là doanh nghiệp mới đi vào hoạt động đã phải đóng khá nhiều thứ. Thì hỏi khi kinh doanh có lời lại phải đăng ký đóng thuế như thế nào nữa.

Trịnh Chi cũng buồn rầu nói về tình trạng của mình. Cô cũng đã từng đi làm giấy xin việc mà nản nên nói ra.

- Nội xin việc chứng giấy tờ hồ sơ đã tốn tiền rồi đấy. Mọi người chưa biết đâu đi xác nhận một bộ hồ sơ xin việc, nội tiền photo giấy tờ thôi đã là một chuyện chứng giấy công dân và sổ gia đình. Rồi sơ yếu lý lịch một

đồng thứ cũng tốn mỗi bản gần cả ba mươi nghìn. nếu mà làm chừng năm cái hồ sơ là hết một trăm ba mươi nghìn. Đã thất nghiệp mới làm giấy xin việc mà phải đóng quá nhiều thứ. Gặp công ty tuyển mình nhận hồ sơ không sao nếu có công ty không nhận vẫn giữ hồ sơ thì xem như tiền bộ hồ sơ đó mất chẳng được gì. Mà đã thất nghiệp không có tiền thì làm sao mà đóng. Bởi thế mới nhiều người chỉ nguyện ý đi làm xin việc không giấy tờ đầy đủ công chứng.

Lê Hiếu cũng gật đầu hần đi xin việc cũng nhiều giờ Trịnh Chi nói như thế cũng quá đúng với những việc hần phải trải qua. Nên ngao ngán lắc đầu quá nhiều thứ mà hần cũng không hiểu sao phải cứ có thuế rồi tiền mới được.

Hà Vi thì lần đầu tiên nghe được những điều này nên cũng bất ngờ. Cô không phải thường xuyên chứng những giấy tờ của mình mà thường được ông cho người làm giúp, nên cũng không hiểu được giờ thấy ai nói về giấy tờ cũng ghê gớm thế này nên cũng biết còn quá nhiều điều mà cô chưa hiểu.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 176: Quan Chiến

Trong khi mọi người rời đi nhà Hà Vi để lại trong nhà mọi thứ được dọn dẹp lại như lúc ban đầu Thiếu Kiệt thì vẫn ngồi bên máy tính đang làm việc của mình thì một nơi khác.

Nơi này không phải một nơi xa lạ. Tại nơi đây gia đình Phùng Kiếm Nhất đang ngồi lại với nhau. Phùng Kiếm Hoa cùng vợ con mình đang ngồi lại với nhau xem xét xử lý việc của Phùng Kiếm Nhất như thế nào.

Nguyên Ngọc lúc này mới hỏi chồng mình.

- Ông xem chuyện này tính sao bây giờ? thằng nhóc đó tuy là học sinh nhưng vẫn có số tài sản lớn như thế. Ít ra nó với những người kia tuy là không đáng là gì nhưng với gia đình mình thì người ta có thể ra tay bất cứ lúc nào.

Lo lắng lúc này không chỉ có mỗi Nguyên Ngọc, mà có cả Phùng Kiếm Hoa. Nếu thật sự tối nay Thiếu Kiệt không bày ra một cục diện mà ông không lường trước được thì có thể ông sẽ vẫn như trước báo cáo chuyện này cho Ngô Nam biết.

Còn hiện tại Thiếu Kiệt lại đưa ra một tầng bí ẩn, Hắc có tài sản có chỗ dựa, qua quan sát được nơi ở của Thiếu Kiệt cũng không tầm thường như bao chỗ khác. Tuy bên ngoài vẫn là tường cổng sắt không thấy được bên trong như bao nơi khác, như bên trong đó nó lại là một ngôi nhà nguy nga tráng lệ không như Phùng Kiếm Hoa vẫn nghĩ đây là một nơi ở bình thường. Việc ra vào lại có bảo vệ nhìn qua những người này vẫn là được vũ trang đúng nghĩa theo kiểu quân sự.

Trong và ngoài nhà đều có camera. Những nơi như thế này chỉ có những thành viên cấp bậc cao hay cư ngụ mà Thiếu Kiệt lại là người toàn quyền quyết định trong nhà có thể nói sau lưng hắn ít nhất vẫn còn có một thế lực có thể ngang bằng với Ngô Nam.

- Tôi hiện tại cũng không biết phải làm như thế nào đây này. Bà tưởng tôi không biết chắc giờ gia đình mình đứng giữa cuộc tranh chấp không hề nhỏ của những người này, mình lại chỉ là mấy con cò trong tay người ta thôi muốn bỏ lúc nào mà chẳng được.

Phùng Kiếm Nhất thấy bố và mẹ mình lo lắng như thế cũng đưa ra ý kiến của mình. Dù sao bản thân đặc gia đình và tình trạng như thế này cũng là do hắn gây ra. Nếu chỉ im lặng không làm gì cũng thật không đúng.

- Bố hay mình đem chuyện này nói cho người kia biết đâu người ta lại giúp được nhà mình thì sao?

- Mày đừng có điên! Giờ mà có nói với người kia. Biết được thằng nhóc kia có để đoạn ghi hình nhà mình tới gặp nó à. Người ta mà nghi ngờ thì gia đình mình cũng chết. Mày đừng quên thằng nhóc đó phía sau còn có quan hệ rất lớn. Mày không động não được tại sao một phó giám đốc cảnh sát thành phố lại nghe điện thoại của thằng nhóc vì một chuyện nhỏ nhất của mày gây nên hay sao, mà nó còn cúp máy chẳng cần biết bên kia có quan tâm không nữa. Chứng tỏ người ta cũng kiêng kỵ nó mày thử hỏi xem người như thế thì bố mày làm sao mà đấu.

Phùng Kiếm Hoa vừa bực tức vừa giải thích cho con mình nghe. Theo ông thấy Thiếu Kiệt dám vì một chuyện nhỏ nhất bên đường mà đem ra người như Khương Đào chỉ vì một cú điện thoại thì chắc chắn phía sau phải có chỗ dựa lớn hơn. Mà những người như Khương Đào bản thân người làm kinh doanh như ông đã đấu không lại thì nói gì đến người phía sau.

-Bố con nói đúng đó Kiếm Nhất lần này con hại nhà ta thảm rồi. Mai mốt con làm ơn tránh xa những người mà con không chộc được cho bố mẹ nhờ không khéo con kéo bố mẹ vào chỗ chết lúc nào không hay đâu.

Nguyên Ngọc bây giờ chỉ có cách khuyên nhủ con mình nên tránh xa những rắc rối, Bà hiểu hẳn cũng muốn giải quyết việc này, nhưng ở góc độ của Phùng Kiếm Nhất vẫn chưa hiểu được cái gọi là tranh đấu giữa những phe cánh trong quan trường ra sao, bởi tuổi hẳn còn quá nhỏ.

- Theo tôi nghĩ chắc chắn gia đình mình vẫn còn có ít nên thằng nhóc mới dễ dàng cho gia đình mình ra về một cách đơn giản như thế này. Ông thử nghĩ xem, thằng nhóc này nó tuy biết sau lưng mình có người đang sai bảo ông theo dõi mẹ con nó. Mà hẳn lại không sợ ông báo cáo chuyện này cho người kia biết chắc chắn nó đã có cách đối phó với người kia rồi. Ông nghĩ xem nó còn nhỏ như thế đã tâm cơ như vậy. Tôi nói thật ông kinh doanh bao nhiêu lâu nay. Có bao giờ ông dám trả lương cho một người nhân viên dưới mình bốn mươi triệu chưa kể cả thằng bên dưới làm được việc nhất.

- Bà làm sao so như thế bà nghĩ tôi có tài sản hơn trăm tỷ như thằng nhóc đó chắc. Mà tôi thấy cũng lạ nó chỉ mới mười sáu tuổi kinh doanh hay làm việc gì mà có được số tài sản lớn như thế. Nếu xét về vấn đề bên trong có chỗ dựa lớn lắm đi nữa thì tài sản của một thằng nhóc không thể lớn đến mức độ đó được. Theo nguồn tin của tôi thì trước này hẳn tuy có lẫn lộn thật nhưng đó là những món tiền nhỏ xíu không đáng. Giờ hôm nay tôi tiếp nhận những thứ bất ngờ này bản thân tôi còn khó hiểu đấy.

Phùng Kiếm Hoa thấy vợ mình so sánh tiền lương của Chu Tường với nhân viên bên dưới mình cũng hơi bức mình. Nhưng cũng hiểu bà nói đúng một nhân viên đi cùng với lãnh đạo lúc nào cũng lương cao là thật nhưng mà nếu lãnh đạo đó lại là thằng nhóc mười sáu tuổi như Thiếu Kiệt lại là chuyện khác.

Cơ sở để có được số tài sản lớn như của Thiếu Kiệt thì hẳn không hề biết được từ đâu mà có. Chưa kể là chỗ dựa phải lớn thế nào để thẳng nhóc như Thiếu Kiệt có thể kiếm được tài sản như thế mới là chuyện quan trọng.

Nguyên Ngọc lúc này thấy chồng khó xử cũng thở dài nói.

- Tôi nghĩ không phải một sớm một chiều mà thẳng nhóc có tài sản lớn như thế chắc là lâu rồi. Giờ gốc nó đã cứng, những người kia muốn đổi phó nó không nổi đâu chưa kể đây lại là địa bàn của nó. Qua việc Kiểm Nhất kể những chuyện nó làm đủ thấy nó lớn thế nào chưa nói đến những thành phần xã hội hắc bang dưới tay.

```
var adtrue_tags=window.adtrue_tags||  
[];adtrue_tags.push({tag_id:8602,width:728,height:90});
```

- Đúng rồi đó bố con nghe nói Xuân Nghĩa Bang gì đó hình như có qua lại với thẳng này. Hình như tận mấy người đại ca lặn chứ không phải mấy đứa bên dưới đâu. Mà chuyện này đồn thổi có nhiều mặt lắm không biết mặt nào là thật cả.

Phùng Kiểm Nhất bây giờ muốn cho bố mình nghĩ cách nhanh chóng nên những gì biết về Thiếu Kiệt qua truyền miệng hoặc tin đồn trong trường cũng nói ra cho bố mình biết. Ngược lại Phùng Kiểm Hoa càng bức tức chửi mắng con mình.

- Mà đã biết như thế tại sao còn dây vào nó làm gì? Cái thứ trời đánh mày muốn hại chết cả nhà hay sao?

- Tại những tin đồn này toàn là bên lẽ thôi con làm sao nghĩ nó là thật chứ. Nào là thẳng nhóc đó là người sau lưng lão đại Xuân Nghĩa Bang. rồi là thành viên trụ cột. rồi là giao dịch gì của những người kia đều do hắn đề xuất. Bố nghĩ xem nếu hôm nay nhà ta không biết thẳng nhóc đó có chỗ dựa có tiền bạc thế lực thì có tin không? Mấy chuyện này con còn thấy khó tin nếu hôm nay không chứng kiến những gì mà mình biết được đấy.

Sợ bố mình lại nổi giận Phùng Kiếm Nhất bắt đầu nói ra những gì mà hắn đã từng nghe thấy. Những tin này hầu hết là từ Lý Bân thả ra bên ngoài có thật, có giả không ai biết được nó như thế nào. Chủ yếu hắn muốn làm lớn thế lực của Thiếu Kiệt nên mượn cơ nói bóng gió.

Còn những học sinh trong trường thì nghe được một ít tới tai người khác lại thêm thắt vào một ít nữa thành ra tam sao thất bản về Thiếu Kiệt. Phùng Kiếm Hoa nghe con mình nói như thế cũng gật đầu, Nếu những việc này mà hắn chỉ nghe từ con mình chắc cũng chỉ cười cho qua chuyện nhưng hôm nay hắn biết được những lời đồn thổi này không phải không có căn cứ.

Người kinh doanh thì hắc bạch lưỡng đạo đều có một chân trong đó. Hắn cũng thế nhưng chỉ là những thành viên bên dưới không được như Thiếu Kiệt. Nếu nói mà quan hệ tới cao tầng của Xuân Nghĩa Bang thì hắn vẫn chưa làm được.

Nguyên Ngọc khi nghe con mình nói như thế thì những chuyện như của Phùng Kiếm Nhất chỉ cần Thiếu Kiệt muốn hắn vẫn có thể tìm ra những người kia và tác động một chút chuyện này liền êm đẹp nên nói.

- Việc này nếu thẳng nhóc Thiếu Kiệt mà can thiệp thì con mình không phải thoát khỏi chuyện này sao. Ông nghĩ xem giờ làm sao?- Không phải tôi không muốn. nhưng mà bà biết rồi đó thẳng nhóc để điều kiện mở như vậy là bắt mình nhảy vào. Chưa kể đến nếu chuyện này bị người kia biết được tôi cũng không yên thân giờ gia đình mình là người ở giữa đi sai một nước cờ là chết hết đấy.

Cả nhà Phùng Kiếm Hoa bây giờ rơi vào im lặng không ai nói được điều gì. Nếu giúp Thiếu Kiệt mà để Ngô Nam biết được họ cũng không yên thân nên mà giúp Ngô Nam biết được sự thật thì họ cũng bị Thiếu Kiệt đối phó người đứng giữa là họ. Mà người khiến gia đình như thế này lại là Phùng Kiếm Nhất.

Nguyễn Ngọc sau khi suy nghĩ một lúc thật lâu mới nói ra ý kiến của mình cho chồng mà theo bà thấy là cách tốt nhất.

- Ông theo tôi thấy tốt nhất là nên cứ như cũ là được như thế không đụng chạm ai hết mà gia đình mình tạm thời yên ổn nếu những người kia có ý định tổng tiền thì cứ đưa lúc đó xem như mình thoát một bên còn bên còn lại chỉ đợi họ đánh nhau mình đứng giữa quan sát thôi.

- Ý bà là sao? Tôi không hiểu lắm bà nói gì mà rối rắm vậy nè?

Phùng Kiếm Hoa đang nhức đầu chuyện này mà Nguyễn Ngọc vợ mình lại nói vòng vo làm ông cũng bực mình vì không hiểu được ý bà.

- Giờ nhé người kia nói ông thu thập tin tức về mẹ con thằng nhóc còn thằng kia lại muốn ông làm tay trong. Giờ thì ông chỉ cần cho những người kia biết được tin tức mặt ngoài thôi còn đằng sau sự thật xem như mình điều tra không tới. Còn với thằng nhóc mình vẫn im lặng không đồng ý chỉ là chưa trả lời thôi xem nếu nó đối phó được người kia thì mình theo còn không thì tính tiếp. Còn chuyện của con mình mình cứ đợi những người kia. Năm mươi triệu dễ gì bọn chúng bỏ. Ông nghĩ xem thằng nhóc kia không làm thì chắc chắn những người nhắm vào con mình phải liên hệ để lấy tiền. Họ đâu dễ gì bày ra một đồng lớn để công không.

- Đúng rồi tại sao tôi lại không nghĩ ra nhỉ. Ý kiến này hay, nếu gia đình mình không vào được trong nhà đó làm sao biết bối cảnh thằng nhóc Thiếu Kiệt này, người kia cũng không trách được mình. Mà mình lại không trả lời việc làm tay trong không chỉ cần đợi những người kia là được. Dễ mà sao nãy giờ tôi không nghĩ ra nhỉ. Cứ đứng giữa quan chiến như thế này có phải hơn không.

Phùng Kiếm Hoa nghe vợ mình giải thích thấy đây cũng là một ý kiến hay mà hẳn cần phải theo nên cũng đồng tình. Bây giờ cả nhà như nhẹ

nhàng bỏ xuống tảng đá từ chiều tối đến giờ. Nhìn đồng hồ cũng không còn sớm Phùng Kiếm Hoa mới nói.

- Chuyện này tính như thế đi giờ đi ngủ mệt lắm rồi. Còn mày nghĩ ngợi mai cứ đi học bình thường chuyện này để chừng nào những người kia đòi tiền thì lúc đó tao gọi cảnh sát giúp đỡ lấy lại danh dự cho. Nhưng nhớ từ giờ trở đi không được đụng chạm tới thằng nhóc Thiếu Kiệt nữa không là mày ra đường mà sống cho cả nhà khỏi bị mày liên lụy.

- Con biết rồi! nó như thế ai mà dám đi trêu vào, Thật không nghĩ được nó lại ghê gớm như thế giả heo ăn thịt hổ. Ai mà đụng tới nó được cái gì con mới sợ đấy.

Nói rồi Phùng Kiếm Nhất cũng lắc đầu, nếu nói hắn còn kiếm chuyện với Thiếu Kiệt nữa trừ khi hắn không muốn sống. Bố mình còn không đối phó được thì nói chi tới hắn, một thằng còn đang ngồi ghế nhà trường.

Gia đình Phùng Kiếm Hoa không ngờ tới bên ngoài gần nơi họ ở có một nhóm người đang ngồi tại một quán cà phê ven đường nói chuyện với nhau.

- Mày xác định đúng nhà thằng đó chứ làm nhầm nhà là khổ người khác à.

Thế Long vừa nhìn một người thanh niên vừa đến không lâu hỏi hắn. Người này được bọn Thế Long cho đi định vị nhà của Phùng Kiếm Nhất để tối nay đi mua sơn với mắt tôm.

- Em chắc mà! nhà nó dễ nhận diện lắm với lại em thấy được nó ra vào nhà mà. Chiều nó đi với bố mẹ nó đi đâu đó. Khi này mới về giờ nhà còn sáng đèn chưa đi ngủ đâu. Chắc nhà thằng này thức khuya.

- Vậy được rồi bọn mày cầm tiền mua sơn với xăng đâu được bao nhiêu? tao xem coi mẹ nó kỳ này làm lần đầu tiên phải chuẩn bị tốt, xem hiệu quả thế nào mai mốt còn áp dụng nữa.

Vừa nói Thế Long nhìn những người còn lại đang ngồi cùng một người mới đáp lại lời hăn nói.

- Anh yên tâm sơn đỏ này rồi xăng nữa mắu tôm thì một bít trên xe ấy.

- Mày ngu thế mua xăng làm gì pha sơn đâu nhất thiết phải xăng mới được mày mua dầu hỏa cho rẻ chứ sao lại mua xăng.

Người kia đang cầm một bình xăng để gần mình cũng nhìn Thế Long như khó hiểu theo hăn thấy sơn pha xăng là mau khô khó tẩy nhất thế sao Thế Long lại bảo dùng dầu hỏa. Thấy những đứa này trở mặt ra nhìn hăn như thách mắu Thế Long lúc này mới nói.

- Bọn bây ngu quá xăng mau khô lại mắu hơn dầu hỏa cái tao cần là sơn pha với dầu hỏa có ném lên tường hay vào nhà nó thì khó mà tẩy hiểu không. tụi bây thử nghĩ xem nếu sơn lâu khô nó có đưng vào thì vẫn dính chút gì đó. chứ mau khô thì nó đưng vào cũng vậy không bắn người thậm chí sơn chỉ có thể làm nhà nó trông kỳ chút thôi thì sao hiệu quả. cái gọi là vừa sơn vừa dầu hỏa chưa thăm lắu phải có thêm mắu tôm pha loãng với nước ném vào mới tốt chứ. Muốn kích thích nữa thì mua mấy lít giấm pha vào.

Mọi người đang ngồi cạnh Thế Long cũng xanh mặt một người trong nhóm mới nhẹ giọng nói.

- Có cần ác vậy không anh, chơi kiểu thế thì từ trong ra ngoài nhà thẳng đó mà không đại thanh tẩy mới lạ ấy. Mà bên khu vực đó tối khuya thường hay có bọn dân phòng đi tuần tra lắu sợ khó ra tay lắu.

Trầm ngâm suy nghĩ về việc tránh né dân phòng bảo vệ khu Thế Long sau một lúc lắu mới nói.

- Bọn bây cứ đợi cái giắc một hai giờ sáng mà làm. Bọn mày ngày nào mà không thức tới giờ đó. Thẳng nào cũng ngồi quán nét mà không làm

được chuyện hôm nay sao. Còn không thì giờ anh mày đi về ngủ tụi bây đi quán nét chơi chút chừng nào tới giờ đó gọi anh mày. Tao đi theo bọn bây con tụi dân phòng cảnh sát khu vực nào dám bắt không.

- Thà anh nói vậy ngay từ đầu có phải tốt hơn không. Hôm nay cũng không có trận bóng nào, ngồi quán cà phê cũng chẳng có gì thú vị đi tiệm nét đi bất quá có chỗ này quen, kế bên có cái khách sạn anh Long qua đó ngủ khi nào đi bọn em gọi như thế đỡ phải đợi chờ.

Một người thanh niên trong nhóm mới đưa ra ý kiến của mình. Vì theo hẳn nghĩ nếu Thế Long mà đi về nhà ngủ bọn hẳn có gọi sợ hẳn không ra thì cũng bằng không tốt nhất cứ ở gần chỗ bọn hẳn chơi game dễ gọi dễ đi cùng bọn cảnh sát thấy thế long thì mọi chuyện làm hôm nay thuận lợi hơn.

- Ủ vậy đi đem tao qua bên chỗ khách sạn, tao nghĩ ngơi chút nào. Thắng Hồ khôn thật nó nằm ngủ ở nhà cha nó rồi, biết vậy anh mày kéo nó đi theo. Thôi đưa anh mày tới chỗ khách sạn rồi tụi bây muốn làm gì làm tới giờ gọi tao là được

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 177: Đối Kế Hoạch

Khác với Thiếu Kiệt đang ung dung làm việc. Khương Đào hiện tại vừa mới tan ca trực của mình. Hắn cũng bức tức bởi cả buổi chiều tối hắn đợi Thiếu Kiệt gọi điện để nói về việc gì đang diễn ra nhưng hoàn toàn không có tin gì của hắn nên đành gọi điện thoại trong khi trời gần khuya.

Đợi cho điện thoại Thiếu Kiệt có tín hiệu bắt máy Khương Đào đã mắng như tát nước.

- Thăng nhóc nói về nhà gọi điện cho chú mày sao tới giờ vẫn chưa gọi. Muốn ăn đòn à!

- Chú làm gì mà căng thế chẳng qua thấy trễ nên không định gọi cho chú thôi mà. Chuyện chỉ là một ít thăng nhóc không hiểu chuyện thôi ấy mà định là đối phó cháu trong trường với làm một ít thao tác kiểm tra liên ngành với cửa hiệu bách hóa thôi.

Khương Đào vừa mới dịu lại thì lại nghe đùng tới Hoàng Lâm Nhu nên hắn bảo nổi nói với Thiếu Kiệt.

- Thăng nhóc nào to gan cùng mình định chơi trò đó nói chủ cho người bắt hắn về hỏi cung xem ai sau lưng sai khiến nó.

- Chú làm cảnh sát hay hắc bang thế? Chuyện này xong rồi cháu nhờ bọn Thế Long giải quyết rồi.

Nghe Thiếu Kiệt trả lời như Thế Khương Đào cũng nhú mày. Bởi hắn biết những cách của Xuân Nghĩa Bang nên tưởng tượng ra một tràng cảnh

không hay lắm làm Khương Đào rùng mình nói.

- Ấy Thiếu Kiệt cháu đừng có làm bậy nhé có chuyện gì chú không gánh được đâu.

Thiếu Kiệt nghe Khương Đào nói vậy cũng cười cười hắc hắc biết bên kia điện thoại đang suy nghĩ điều gì ra sao nên đáp lại.

Chú đừng có nghĩ bậy à! bất quá chỉ mang tội gây rối trật tự thôi chứ nào có việc gì lớn đâu. Chuyện này để cháu kể cho chú nghe. là như thế này.

Kể lại mọi chuyện cho Khương Đào từ những kế hoạch của mình Thiếu Kiệt cũng biết những điều này nếu bắt thì chỉ là tội gây rối trật tự công cộng thông thường. Mà vấn đề của Phùng Kiếm Nhất nếu có bị bắt bẻ hằn vẫn có thể nói được là do hãn tự ký. Đơn giản gì ở đó có những người làm chứng cho tờ giấy kia hợp pháp thì chuyện này là sự thật.

Nghe Thiếu Kiệt kể xong Khương Đào cũng trầm giọng nói.

- Thằng nhóc uy hiếp người khác ký giấy tờ không đúng thực tế bằng vũ lực là phạm pháp nhé. Nhưng mà ta thích cho đáng cái tật cậy nhà có tiền đi. Thôi thế được rồi chú cúp máy đây đi ngủ sớm đi.

Thiếu Kiệt bây giờ mới nói với Khương Đào nhắc nhở hằn.

- Chú từ từ đã. Cái vụ những mảnh đất thuê tới đâu rồi? để cháu biết còn lo tiền bạc chứ.

Khương Đào giờ mới chợt nhớ đến chuyện mà hằn và Thiếu Kiệt đã bàn nên mới ăm ừ tra lời.

- Mấy ngày nay quên đi hỏi. Được rồi mai chú hỏi cho có gì gọi lại cho cháu sau. Còn giờ cũng trễ rồi ngủ sớm đi ông thân.

Nói rồi Khương Đào cúp máy Thiếu Kiệt cũng chỉ biết cười trừ bản thân hẳn cũng chuẩn bị đi ngủ thì Khương Đào gọi, hẳn không biết người nào mới là người làm phiền nên cầm theo điện thoại hướng về phòng của mình đã được sắp xếp sẵn chuẩn bị cho giấc ngủ sau một ngày nhiều việc xảy ra.

Trong đêm hôm đó khi mà mọi người chìm vào giấc ngủ. Một nhóm người đang chuẩn bị những vật dụng ven đường chuẩn bị làm gì đó.

- Bọn mày nhanh lên nào giờ này gần hai giờ sáng rồi làm lẹ về còn ngủ nữa định đến bao giờ.

Thế Long vừa ngáp đôi mắt còn đỏ vì những tơ máu vì mất ngủ. Hối thúc những người bên cạnh.

- Nãy giờ bọn mày không chuẩn bị mấy cái bịt này là được cần gì phải rắc rối như thế này. Giờ nào phải bỏ sơn pha ra rồi các thứ không phiền phức à. Thằng kia mang bao tay vào mày muốn cảnh sát có dấu vân tay tóm cả lũ. Tụi bây cột hờ tụi quăng vô nó mới bung ra được cột chặt như thế thì sao mà mấy cái này vỡ ra được.

Vừa nói Thế Long vừa mắng. Hẳn khi về khách sạn đã dặn bọn này chuẩn bị các thứ chỉ cần tới giờ hành động là được. giờ này phải đợi chờ bọn này chuẩn bị mất thời giờ nên cũng không kiên nhẫn. Sau một lúc sơn và xăng được đổ vào chung với nhau giấm với mắm tôm đều được chuẩn bị xong mọi người mới lên xe máy.

Gần tới nơi Thế Long cùng một số người bắt đầu đi bộ mỗi người đều chuẩn bị tư thế quăng hết những thứ trong tay đi. Đang đi vào hẻm thì một nhóm dân phòng đang đi tuần gần đó thấy. Nhiều người thanh niên đi cùng nhau như vậy nên quát hỏi.

- Bọn mày đông người như thế đêm hôm khuya khoắt định ăn trộm à.

```
var adtrue_tags=window.adtrue_tags||  
[];adtrue_tags.push({tag_id:8602,width:728,height:90});
```

Bọn người Thế Long cũng giật mình, hẳn biết nhưng người dân phòng này vẫn là làm tốt nhưng nhiệm vụ mình hằng đêm ăn lương cũng không dễ dàng nên định cho anh em lui ra một chút quay lại. Một người dân phòng trong nhóm như nhận biết được Thế Long vội bịt miệng người vừa nói chuyện cười cười với Thế Long nói.

- Anh Long khuya rồi còn đi đâu qua bên đây vậy anh?

Thấy người dân phòng này nhận biết mình Thế Long miệng nhếch lên một nụ cười nhẹ.

- Mà biết anh sao?

Người dân phòng kia lấy lòng nhìn Thế Long cười nói.

- Anh Long cứ nói thế thẳng em của em cũng đang làm bên bảo vệ bên công ty anh. Không có bọn anh làm sao nó chịu đi làm đàng hoàng đây em cảm ơn còn không kịp ấy chứ. Mà anh có việc gì mà đi đêm hôm vậy?

- Chẳng qua trong xóm này có thằng còn thiếu bọn anh ít tiền giờ nó đang ở nhà nên qua đòi. Còn hôm nay mấy chú cứ xem như không biết gì là được cho mấy chú mấy tiền này xem như uống nước.

Thế Long được dịp như thế cứ mua chuộc những người dân phòng này dù sao thì những người này thức đêm thức hôm mà lương lại không cao chỉ cần chút ít tiền là được.

-Ấy! anh làm như vậy khó cho bọn em quá, nếu lỡ như phường xuống trách phạt thì sao?

- Mà nhiều quá anh mà chủ yếu chỉ hăm dọa không đập phá đồ đạc không gây tiếng động làm gì có thằng nào lại biết mà báo mấy chú bắt quá chưa tới năm phút là đi rồi xem như đợi bọn mà không có ở đây rồi làm

thôi. Bất quá bọn bây thất nghiệp thì tìm anh vào làm bảo vệ cho công ty tao không tốt sao.

Nghe Thế Long nói như thế người dân phòng cũng thở phào hân nghĩ chưa tới năm phút chắc cũng không có chuyện gì to tát. Với phần Thế Long là lão đại đã nói như thế thì chắc cũng không đến nỗi nào.

- Vâng vậy xem như bọn em không thấy gì hết. Nhưng mấy anh đừng làm ồn ào người khác biết được cũng không hay.

- Anh mày biết rồi cầm tiền đi đi năm phút sau tao đi mất rồi số điện thoại tao đây khi nào thất nghiệp gọi điện anh mày cho đi làm bảo vệ nhẹ nhàng.

Người dân phòng bây giờ mới cầm tiền với cái card mà hân đã đưa, lui ra một bên cho hân đi qua còn tươi cười như đón vị thần tài của mình vào nhà. Thế Long cùng nhóm người của mình rời đi người dân phòng khi này vừa bị bịt miệng với những người chung quanh mới hỏi.

- Cái thằng đàn mày muốn chết mà đừng có kéo mọi người vào theo. Tên đó là Thế Long một trong bốn lão đại của Xuân Nghĩa Bang. Mẹ anh em bị đánh là chuyện nhỏ chưa kể đó chết hồi nào không hay mày lại đi xem người ta như trộm cắp vặt. Thôi tiền nè mỗi đứa một trăm xem như hôm nay không thấy gì có tiền bảo toàn mạng mình là được đừng đắc tội với mấy người này. Hân nói không làm ồn ào chỉ trong năm phút là đi rồi nên đừng dây vào qua chỗ khác tuần tra nữa tiếng nữa quay lại.

Thế Long tới trước cửa nhà của Phùng Kiếm Nhất lúc này mới cho anh em đã đem theo đồ nghề hoạt động một loạt tiếng động vang lên kèm theo đó là mùi sơn và mẩn tòm pha trộn với mùi chua của giấm bốc lên không nhẹ. Ngôi nhà bây giờ loạn lổ bởi những vệt sơn được văng tứ phía nơi lớn nơi nhỏ không đều màu sơn cửa vốn có được biết thành một bức tranh trừu tượng bởi những vệt sơn kéo dài.

- Xong anh em về nhà ngủ giải tán! Má nó hôm nay trễ rồi sáng mai tao phải ngủ bù.

Nhìn lại một lần nữa việc mình đã gây ra cho nhà của Phùng Kiếm Nhất Thế Long cũng nở một nụ cười nhẹ rồi quay trở ra bên ngoài nơi có một số người còn đang đợi bằng xe máy. Rồi khỏi hiện trường không thấy tăm hơi.

Cho đến nửa tiếng sau những người dân phòng quay lại mới biết được tại sao Thế Long nói việc này chỉ tốn năm phút. Ném sơn với một mùi xú ối trong không khí làm ai cũng há hốc mồm. Như thế này thì chỉ cần năm phút thật sự không gây ồn ào cũng không nào động. Ai có hỏi họ tại sao không biết cũng có cái để nói.

Khi bình mình vừa lo lên cũng là nỗi kinh hoàng cho gia đình Phùng Kiếm Nhất còn Thiếu Kiệt thì vẫn ngủ ngon cho đến khi Hà Vi gọi dậy.

Thiếu Kiệt sau khi làm tốt vệ sinh cá nhân của mình lúc này mới nhìn vào Điện thoại thì thấy có vài cuộc gọi nhờ của Thế Long và Hoàng Lâm Nhu. Bây giờ hẳn mới gọi lại cho mẹ mình hỏi.

- Alo mẹ gọi con có chuyện gì thế? giờ con mới dậy.

- Ủ tại mẹ đang bên nhà hôm nay mấy người kia dọn đi hết giờ chỉ còn lại việc chuẩn bị động thổ khơi công với cho tiếng hành thôi. Mẹ cũng đã coi ngày giờ xong rồi con phải thả nhang động thổ mới được.

Nghe Hoàng Lâm Nhu nói như thế Thiếu Kiệt cũng chỉ cười đáp.

- Mẹ muốn làm sao cũng được mà nhưng mà có vài việc sau này con sẽ hỏi mẹ sau. Chuyện mà mẹ đang giấu con không cho mọi người cho con biết. Chắc chắn mẹ phải làm rõ thắc mắc của con mới được.

- Chuyện này ai nói cho con biết!

Hoàng Lâm Nhu giật mình điện thoại run run hỏi Thiếu Kiệt. Bà sợ trong một lúc sơ ý Hà Vi lại nói điều gì đó với Thiếu Kiệt.

- Chưa có ai nói hết hôm qua con phát hiện có người theo dõi mình nên hỏi hẩn nhưng những người đó không nói. Chuyện này Hà Vi cũng biết nhưng cũng đưa ra được đáp án cho con. Hà Vi chỉ nói là khi nào mẹ muốn cho con biết thì mẹ sẽ làm, cô ta cũng không nói được.

- Ừ việc này đến lúc nào đó mẹ sẽ nói cho con hiểu hiện tại không phải lúc nên con cứ yên tâm mẹ sẽ không để con phải đợi lâu đến khi cần thiết mẹ sẽ nói.

Nghe Thiếu Kiệt nói ra kết quả cũng khiến bà đỡ lo hơn nên cũng muốn hẩn không quan tâm nhiều đến chuyện này.

- Chuyện này con sẽ không can thiệp nhưng con sẽ tự tìm hiểu dần, nếu đến lúc con cần biết điều gì từ mẹ thì lúc đó mẹ hãy nói sự thật. Cho dù nó có lớn cỡ nào con cũng chấp nhận được mẹ yên tâm đi.

- Ừ khi nào đến lúc đó hẩn hay. Chuyện bên đội thi công mẹ cũng đã tìm được rồi bản vẽ của con đưa kiến trúc sư hôm nay cũng hoàn thành. Tới ngay đó con qua cúng động thổ là được. Một ngày nữa khi sắp xếp xong chuyện thì mẹ chuyển qua bên đó ở cùng con. Nhưng mà ở nhà người ta cũng phải biết một chút chuyện đấy không thể lúc nào cũng theo ý con đâu mẹ bán hàng đây.

Nói rồi Hoàng Lâm Nhu cúp máy điện thoại Thiếu Kiệt biết bà không muốn nói đến những chuyện liên quan nên cũng không gọi lại. Hẩn lấy điện thoại của mình gọi cho Thế Long.

- Chuyện gì vậy anh Long? hôm qua làm sông sẽ phải không.

- Em còn phải nói nữa sao. Giờ làm xong rồi bước tiếp theo làm sao đây Thiếu Kiệt.

Thế Long cũng muốn bước tiếp theo mình phải làm như thế nào nên hỏi Thiếu Kiệt dù sao hôm qua khi nhìn lại hiện trường nhà Phùng Kiếm Hoa hẳn cũng rùng mình. Không ngờ tác dụng của của những thứ Thiếu Kiệt nói lại ghê gớm như thế nhưng hẳn quên rằng hẳn còn bỏ giẫm vào trong mẫm tôm nên mới bốc mùi như thế.

- À chuyện này hiện tại có lẽ nên liên lạc với thằng kia hoặc bố mẹ hẳn nếu họ đồng ý trả tiền thì anh cứ làm vòng vèo như mấy cái phim tổng tiền vậy đó. nhà kia có yêu cầu giấy nợ thì anh cứ nói sẽ gửi bưu điện sau. Còn giấy nợ kia thì phô tô ra gửi bản sao là được. Em còn cần dùng gia đình đó nên không thể dễ dàng như thế này được.

- rồi anh biết rồi để anh đem phô tô giấy này ra.

Nghe được Thiếu Kiệt định ra kế hoạch Thế Long cũng đồng ý định cúp máy thì Thiếu Kiệt nói tiếp.

- Anh phô to ra tầm hai hay ba ngàn tấm đấy nhá.

Nghe thấy số lượng của Thiếu Kiệt nói Thế Long cũng giật mình mới vội hỏi lại.

- Cái gì nhiều dữ vậy em định làm gì nữa. anh tưởng chỉ đem ra phô tô thành mấy bản đã nhiều rồi chứ.

Em vừa có một ý tưởng mới. Anh thuê vài đứa trong bang mình ra đứng trước cửa phát một đồng giấy nợ phô tô là được rồi. Lúc đó có bắt bọn nó lại thì anh dặn nó có người thuê đi phát tờ rơi này trước cổng trường. Chỉ là ăn lương nên không biết là được. trưa nay một lần chiều tan trường một lần nữa là được.

Nghe Thiếu Kiệt nói kế hoạch mới mà Thế Long đổ mồ hôi. Hẳn thầm nói trong bụng “ Quân sư đúng là quân sư đưa ra toàn những kế sách chết người, mà xem ra trò này vui không kém ”

- Em định chơi thế này chết người ta à. Hẳn còn đường nào xoay sở với em đây.

Đâu có em muốn gia đình bên đó làm việc cho em nên đành phải làm cách này thôi tối này ngừng không tạt sơn với mắt tôm nữa để đó qua một vài ngày làm tiếp nếu hẳn không chịu kiểm em thì lại tiếp tục. Còn giờ em chỉ nhờ mấy anh như thế thôi.

Với mục đích muốn Phùng Kiếm Hoa phải trở thành tay trong cho mình Thiếu Kiệt không ngại nghĩ ra những kế sách tốt nhất để đem lại khó khăn cho con ông ta để ông ta phải ra mặt nếu hôm nay phát tờ rơi ở mỗi trường hẳn không hiệu quả thì hẳn nhắm tới những trường học lân cận và một đội ngũ phát tờ rơi ở ngoài đường với những thông tin đầy đủ về Phùng Kiếm Nhất và bố hẳn. Tiếp đó là những đoạn video được đưa lên mạng sẽ tạo ra một làng sóng lớn hơn.

Ý Tưởng đã có nên Thiếu Kiệt không lo lắng về việc hoạt động này có thành công hay không. Hẳn chỉ lo là những người phía sau Phùng Kiếm Hoa ra mặt đưa vụ này im lặng thì lúc đó hẳn phải nghĩ cách khác.

- Thôi được rồi để anh làm vụ này. Bọn anh cũng đang rảnh rồi nên mấy việc này đơn giản ấy mà. Xem ra ai đắc tội em sống không dễ đâu nhỉ? Anh cúp máy đây.

Vừa nói vừa cười Thế Long cúp máy bắt đầu triển khai kế hoạch mới mà Thiếu Kiệt đã nói đem Phùng Kiếm Nhất vang danh trong trường.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 178: Hồ Sơ Bị Sửa

Ngay Khi Thiếu Kiệt đang nói chuyện cùng mẹ mình thì tại nhà Phùng Kiếm Hoa. Hiện trường của một mớ hỗn độn được Thế Long gây nên làm cho tất cả mọi người phải kinh hoàng. Người chịu khủng bố nhất vẫn là Phùng Kiếm Nhất. tuy chỉ bên ngoài ngôi nhà nhưng hẳn phải trở thành người dọn dẹp cái đồng này vì hẳn đã gây ra.

- Mà ở nhà coi mà dọn dẹp đồng này cho tao chuyện này nhóm người kia gây nên chứ không ai hết. Tao còn phải đi có việc mẹ mà thì lại phải đi làm không ai giải quyết cho mà vụ này đâu. Con với chả cái, toàn đem đến phiền phức cho gia đình.

Phùng Kiếm Hoa cũng bức tức vì hẳn tốn không ít tiền cho việc phải sơn sửa lại nhà cửa. Tuy đồ đạc bên trong không như hại gì nhưng tiền sơn rồi thợ thi công cũng tốn của hẳn không ít tiền. Phùng Kiếm Nhất lúc này cũng chỉ biết nghe theo bố mình nói.

- Vâng để con dọn dẹp, Nhưng nếu bọn người này cứ làm như vậy thì chết mất hôm nay đã như thế này không biết họ còn làm ra điều gì.

- Mà không thấy bọn nó cả gan đem cái tờ giấy này dán trước cửa hả.

Vừa nói Phùng Kiếm Hoa quăng cái tờ giấy đang cầm vào mặt của con mình. Khi Phùng Kiếm Nhất cúi xuống nhặt lên tờ giấy bố mình vừa ném thì trong đó có nội dung ghi.

“ Ông bà và gia đình vui lòng thanh toán cho chúng tôi tiền mà con ông bà đã thiếu chúng tôi cảm ơn nhiều.”

Lúc này Phùng Kiếm Nhất không cười nổi vì tờ giấy được dán trước cửa. Những người đi đường đi ngang qua cũng đã thấy ích nhiều. Họ không biết cũng chỉ nghĩ do hãn thiếu nợ giang hồ bị đòi tiền mà không trả nên phải làm cách này nên không ai nói gì.

Vì nếu là họ là người bị thiếu tiền mà người nợ lại ở nhà cao cửa rộng thế này và không trả tiền cho họ thì những người này cũng làm như vậy cho đến khi thu được tiền nợ mới thôi.

- Mày lo giải quyết đi tao đi đây. Mẹ mày cũng đã gọi điện bên công ty dọn dẹp rồi mày ở nhà mà xem trưa mẹ mày về.

Nói rồi Phùng Kiếm Hoa đi bộ ra khỏi nhà. Bởi đường trong hẻm hãn xe ô tô không vào được nên hãn phải gửi ở một nơi gần nhà. Trong lòng cũng thấy may mắn nếu mà để ô tô trong nhà chắc xe hãn cũng đã thành một đồng trong đám sơn và mắm tôm như thế này thì hãn mặt mũi đâu mà đến gặp khách hàng cũng như đi đến công ty làm việc.

Nguyễn Ngọc thấy chồng la mắng con mình nên mới nói.

- Ông cũng đừng la nó như thế. Chuyện này lỗi do con mình thật nhưng bố mẹ phải chịu trách nhiệm ông cứ như vậy sau này con nó có việc gì thì hối hận không kịp cái chính là bọn người kia sao không gọi điện liên lạc với gia đình mình để mà thương lượng này.

- Tụi nó đã ghi như thế thì sớm muộn cũng liên lạc thôi bà ở đó lè mề trễ giờ vào làm. Giờ này không đi sớm lát kẹt xe bà đi bộ đấy.

Phùng Kiếm Hoa bực mình vì vợ mình đây đưa hãn sáng nay phải đi gặp Ngô Nam báo cáo tình hình. Đang lo lắng không biết phải ăn nói thế nào còn gặp phải tình trạng này. Mà sáng sớm đường lại dễ bị kẹt xe hãn mà ngồi trong xe đợi chờ nhích từng chút một thì thế nào cũng trễ.

Nguyên Ngọc nghe thế cũng đành chịu để lại Phùng Kiếm Nhất thu dọn hậu quả cùng chồng đi làm, vừa đi vừa lâm bầm.

- Mấy cái bọn người bất lương này cái gì cũng làm ra được người ta chết đông chết tây sao bọn nó không chết đi cho rồi cảnh sát dân phòng tuần tra tối làm gì không biết tháng nào cũng tốn tiền an ninh khu phố làm gì.

- Người ta cũng là con người bà nói quá, dân phòng cảnh sát thì chỉ đi vòng vòng người ta biết bao nhiêu con phố, bọn nó chỉ mất chưa tới năm phút cũng làm xong những chuyện này không lẽ bà bắt người ta phải đứng túc trực ở nhà mình nguyên đêm người đâu mà cho đủ với lại tiền an ninh khu phố trước giờ bà có đi học tổ dân phố đâu mà đóng. Nói ra bọn nó nghe được bọn nó chửi cho thêm đấy.

Biết vợ mình ki bo những tiền nhỏ nhặt của khu phố Phùng Kiếm Hoa cũng nhắc khéo vợ mình. Vì hẳn cũng không ít lần nghe nói chuyện bà không đóng tiền an ninh khu phố, nhưng vì chuyện nhỏ nên hẳn không mấy quan tâm Nguyên Ngọc muốn làm gì thì làm. Giờ bà nói như thế nên hẳn sợ những người xung quanh nghe thấy lại không hay.

- Bọn nó mà liên lạc, tôi báo cảnh sát bắt ngô cổ bọn chúng lại vì tội phá hoại tài sản công dân. Chứ cứ như thế này tối ngủ cũng bất an sáng nào ra cũng thấy một đồng tội cho thẳng con tôi phải đi dọn dẹp.

- Bà bắt được chúng thì tôi cũng đã nhờ. Bọn này tính toán như thế là đã biết rõ gia đình mình bà có đi báo cảnh thì bọn nó lại làm lớn nữa lúc đó mặt mũi tôi ở đâu. Làm ăn ở đâu chưa kể đến thẳng quý tử của bà ký giấy nợ mới đâu đâu người ta đem ra kiện lúc đó tôi lại phải mất một đồng tiền bồi luật sư chưa kể nếu thua lại tốn thêm một mớ án phí này nọ bà muốn mất tiền thêm nữa à. Chuyện này xong đi rồi tính giờ tôi phải đi gặp người kia nữa mới đầu đầu này.

Nghe chồng mình nói phải đi gặp Ngô Nam Nguyên Ngọc cũng nhắc nhở. Bà sợ chồng mình không khéo lại hớ hên nói ra chuyện hôm qua là mọi chuyện không xong.

- Ông cũng nhớ cẩn thận đấy xem tình huống thế nào liệu mà ứng biến, suy nghĩ thật chu toàn rồi hãy đưa ra báo cáo cho người kia. Không nhà mình chết hết đấy.

- Tôi biết rồi bà nói nhiều quá! tôi không phải là thằng nhóc con bà hờ hênh làm hư việc. Chuyện này liên quan đến cả nhà tôi chứ có phải chuyện chơi như nó.

Hai vợ chồng Phùng Kiếm Hoa ngồi vào xe của mình rời đi nơi bãi đỗ xe gần nhà. Hòa vào dòng người lưu thông đông đúc của một ngày mới bắt đầu.

Ngay tại Ngọc Châu nơi Hà Thúc cư ngụ hiện đang diễn ra một cuộc họp kín chỉ có bốn người trong căn phòng. Hà Thúc là người đề xuất ra lần hội họp này.

- Tình hình là hôm qua Thiếu Kiệt đã biết được một ít chuyện nhưng mọi thứ vẫn nằm trong tầm kiểm soát. Thằng nhóc muốn đem gia đình nhà tên thương nhân kinh doanh kia trở thành người tay trong cho nó. Bằng nhiều cái phương án mà lần đầu tiên tôi thấy được áp dụng mọi người đọc rồi sẽ hiểu.

Mọi người trong phòng lúc này mỗi người nhận một bản báo cáo từ Hà Thúc đưa cho bắt đầu nghiên ngẫm. Lưu Hoan đọc bộ hồ sơ trong tay xong nhúu mày một cái đầy đáng vẽ suy tư.

Đợi cho mọi người đọc xong Hà Thúc mới tiếp tục nói.

- Chuyện lần này tuy không ảnh hưởng xấu đến tình hình chung như các ông cũng thấy rồi đó vì một tập tin mà cả gan ra tay giết người bịt đầu mối.

Lại còn đe dọa ép buộc pháp luật ở đâu cơ chứ. Tôi bên quân đội thật như thấy cũng chướng mắt đấy này.

- Lão Hà à ông nói như thế chứ tôi thấy Thiếu Kiệt hẳn cũng làm thôi chuyện hôm qua hẳn làm cũng đâu khác những người kia chỉ là hẳn làm công khai không gây chết người mà đối phương cũng phải ký giấy đấy sao ông cứ nói quá lên thôi.

Trương Lão ngồi đó nghe Hà Thúc nói như thế cũng phân bua. Vì theo ông thấy Thiếu Kiệt cũng là đe dọa người khác để được giấy nợ cũng giống như bọn người muốn có tập tin hồ sơ từ tay Thiếu Kiệt làm với Trịnh Chi.

- Lão Trương ông sai rồi! vấn đề ở đây không giống nhau, ông nghĩ xem một bên là bắt buộc còn phía Thiếu Kiệt hẳn lại khác cái này là tự vệ có tính toán. Ông thử nghĩ xem nếu thằng Phùng Kiếm Nhất đã có thể nói cha mình tác động đến kiểm tra cửa hàng bách hóa của mẹ Thiếu Kiệt, lúc đó hẳn phải chính diện ra mặt hay không khi đó chuyện càng đổ bể hết. Cái này tôi cho là hợp lý bởi ai cũng biết người kinh doanh không thể nào gọi là cứ thẳng một đường được. Không có chút sai phạm thì sao kiếm được lợi. Còn bọn người kia bất chấp cả tính mạng con người chỉ vì lợi nếu điều tra ra thì vẫn có thể quy tội được. Còn Thiếu Kiệt bất quá hẳn chỉ bị phạt hành chính mà không phải hẳn bị mà là người hẳn sai làm việc này bị thôi.

Lưu Hoan bây giờ cũng biện minh cho hành vi của Thiếu Kiệt. Bởi ông là người làm kinh doanh mà những việc mình tranh ám đấu như thế này là chuyện bình thường có thể nói là việc xảy ra hàng ngày trong giới kinh doanh. Thấy mọi người tranh cãi Trần Minh mới lên tiếng nói.

- Tôi nói các ông sao không nhìn vào một mặt khác nhì. Chuyện này nếu những thứ kia của Thiếu Kiệt tại sao hẳn không đăng ký bản quyền sở hữu trí tuệ. Nó cũng là một phần của thằng nhóc tạo ra mà mấy ông quên sao. Nếu nó làm thế thì khi bị ăn cắp như thế nó có thể kiện được mà đúng không.

- Lão Trần tôi nói thật cái vụ phần mềm công nghệ gì đó tôi không biết nhưng tôi chắc Thiếu Kiệt nó không đăng ký được tất là có lý do. Ông không hiểu đâu tôi đã xem qua luật sở hữu trí tuệ đó rồi cực kỳ gò bó và hà khắc phải nói là không áp dụng được với những chính sách hiện nay.

Lưu Hoan bây giờ mới nói ra những việc mà ông đã biết. Cũng nhiều lần ông thắc mắc việc này nên đã nói Lưu Chính đi lấy những bộ luật được duyệt về cho ông đọc. Nên phát hiện ra khá nhiều điều mơ hồ cùng với những sự bất cập trong chính sách thực thi.

- Không phải tôi nói lão Lưu với lão Trần thật tôi mà như Thiếu Kiệt tôi cũng sẽ không dám khởi nghiệp như thằng nhóc ở trong nước đâu. May mà lần đó tôi giúp đỡ thằng nhóc đôi chút. Mấy ông cứ nghĩ đi một buổi nói chuyện bên bữa cơm đem ra biết bao nhiêu điều phiền phức này mà các ông có bao giờ nghĩ đến không. Chứng một bản xin việc phải đi phòng công chứng rồi lại phải phô tô giấy tờ, lại phải đóng các lệ phí rườm rà. Nếu là tôi thì cũng đi làm cho tư nhân cho lành, tới tháng nhận tiền lương không bao hiểm y tế thì đã sao miễn mình cẩn thận là được quá nhiều thứ bất cập.

Lão Lưu ông nói cũng đúng nhưng mà là sao kiểm soát được hết đây. Tôi hỏi ông nội một việc thành lập công ty vốn điều lệ rồi các cổ đông thêm vào đó các loại thuế má khác nhau. Quá nhiều thứ bởi thế không ai muốn làm thành chính quy cả. Đó là tôi chưa nói đến việc tồn tại trong này là công ty chính quy lại bắt mỗi tháng người lao động lại mất một khoản tiền lương vào việc đóng bảo hiểm vậy mà đến khi nghỉ hưu họ nhận lại được bao nhiêu lương thâm niên các thứ công hết lại chỉ được chưa tới một triệu làm sao mà sống.

Hà Thúc lúc này cũng thờ dài nhưng bài báo cáo thực tiễn của người dân thông qua các con đường tới tai ông nhiều không thể kể hết chỉ là do ông không can thiệp được những việc mà chính sách đã đưa ra trước hội nghị và đạt được sự đồng thuận.

- Mấy ông bàn chuyện thăng nhóc chưa xong, lại nhảy qua tới chính trị mấy ông rảnh nhỉ. Tôi hỏi bây giờ là cần làm gì đây này? chứ mấy ông ở đây bàn chính trị được gì. Mấy ông nên nhớ đa số ra nghị quyết bên nhà kia nhằm hết hơn năm mươi phần trăm phiếu thuận rồi.

Lão Trương thấy ba người chuyển đề tài một cách qua loa nên kéo về vấn đề chính của việc họp hôm nay.

- Ủa chuyện này nếu theo tính toán của tôi chắc chắn Thiếu Kiệt hẳn sẽ phải đấu với bên nhà kia lớn đấy giờ nếu mà theo những kế hoạch này của Thiếu Kiệt thì chắc hẳn gia đình kia sẽ là tay trong cho thăng nhóc khá cao. Ông nghĩ xem mối quan hệ giữa hẳn và Khương Đào không tồi mà gần đây nghe báo cáo Khương Đào vừa mới làm giấy thuê lại toàn bộ mặt bằng hỗ trợ người trong ngành, Việc này phía sau chắc chắn là Thiếu Kiệt cái thăng nhóc Khương Đào không bao giờ làm những chuyện như thế này nên tôi cho người duyệt rồi.

Lưu Hoàn bây giờ mới nói ra việc của Khương Đào mà theo ông nhận định là Thiếu Kiệt đứng sau lưng giật dây cho mọi người ở đây đều biết. Bây giờ Hà Thúc mới nói ra suy nghĩ của mình

- Tôi không biết chuyện này thăng nhóc đó thành công hay không nhưng dựa theo trực giác cho thấy có thể thăng nhóc sẽ biết được thân phận của nó từ cái tên họ Phùng này. Mấy ông thử nghĩ xem tên này là một người kinh doanh nhỏ, hiện tại chỉ là chân chạy vặt cho thăng Ngô Nam. Mà sự nghiệp của tên này hầu hết nằm ở Lưu Minh. Có thể nói Thiếu Kiệt bây giờ ngoài quan hệ của hẳn còn có quan hệ của Hoàng Lâm Nhu, Chúng ta vẫn chưa biết cô ta có những mối quan hệ với những người nào ngoài Khương Đào, vợ chồng Phạm Chiến với Tuyết Dung một người là trưởng đoàn luật sư còn một người làm ở ban biên tập báo Lưu Minh.

Im lặng trầm ngâm một chút lão trần mới nói ra những gì mà mình vừa mới nhận định. Theo ông thấy những mối quan hệ của mẹ Thiếu Kiệt thì

mọi người vẫn chưa Tìm Hiểu được. Mà quan trọng những mối quan hệ này trước này vẫn chưa lộ diện ra bên ngoài.

- Nếu muốn hiểu rõ đằng sau Hoàng Lâm Nhu còn có những người nào phụ trợ không. Thì chúng ta chẳng thể biết được, nhưng chắc chắn thế lực ở Lưu Minh của thằng nhóc Thiếu Kiệt rất lớn là điều không thể nào tránh khỏi. Chỉ cần mỗi người có một ít quan hệ vẫn có thể kéo đến nhiều thứ mà Ngô Nam không hề biết đâu đấy.

- Tôi cũng đã xem hồ sơ về Hoàng Lâm Nhu khá nhiều lần nhưng chỉ có đoạn khi cô ta công tác trong đoàn viên thanh niên là hầu như được thay đổi đi khá nhiều. Ai có thể nói đoạn đó cho tôi biết tại sao lại bị thay đổi nhiều đến thế không. Tôi cũng đã so sánh đối chiếu với bộ trước khi đổi rồi quá nhiều điều mơ hồ không biết được.

Lão Trương bây giờ mới nói ra những suy nghĩ của mình. Ông cũng như ba người đều tìm hiểu qua hồ sơ của Thiếu Kiệt và mẹ của hắn nhưng phát hiện ra điều mà không ai có thể giải thích cho ông biết về sự sửa đổi bất thường trong hồ sơ của Hoàng Lâm Nhu.

- Lão Trương tôi cũng như ông thôi lúc đầu xem hồ sơ tôi cũng không chú ý sau này mới phát hiện là tên mẹ Thiếu Kiệt nằm trong hồ sơ bị sửa thì lại càng thắc mắc mà thắc mắc lớn nhất của tôi vẫn là những đoạn đó nhưng không ai giải đáp được. Nếu được thì tôi cũng đâu phải mơ hồ như bây giờ.

- Tôi chưa từng biết đâu cũng không thắc mắc. Nếu người nào làm được điều này thì có lẽ cao hơn chúng ta nhiều. Mà cao hơn chúng ta thì tôi không thấy có ai đâu nên mấy ông đừng ôm việc thắc mắc này nữa làm gì. Tôi thấy lần này Ngô Nam chỉ có đi một chuyến không công về thôi. Còn vấn đề của Thiếu Kiệt khi nào hắn muốn biết hết mọi thứ thì mẹ hắn sẽ nói không phải trong báo cáo đã ghi rõ ràng rồi sao mấy ông cứ làm việc phức tạp hơn không.

Lưu Hoàn bây giờ vừa uống trà vừa đáp lại những lời thắc mắc của mọi người. Dù sao ở đây đều là những người cao tầng mà đi thắc mắc chuyện của mẹ con Thiếu Kiệt quá theo ông vẫn là không mấy hợp lý.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 179: Chuẩn Bị Tốt

Trong phòng lúc này khi Lưu Hoan nói lời công bình ra xong ai nấy đều gật đầu. Họ thấy càng ngày mình càng đi quá sâu vào chuyện của hai mẹ con Thiếu Kiệt nên cũng tạm thời không khí có phần chùng lại.

Bây giờ bên ngoài đi vào một người đến ngay cạnh Hà Thúc nói điều gì đó mà chỉ có ông nghe được. Mọi Người trong phòng lúc này cũng nhìn về ông để xem ông vừa tiếp nhận thông tin như thế nào.

Sau khi người kia nói vài điều với Hà Thúc rồi rời đi, căn phòng trở nên im ắng. Một lúc lâu sau nhìn mọi người lúc này ông mới nói.

- Việc của Thiếu Kiệt hiện tại vẫn có Hà Vi xem chừng, nếu theo tiến độ này sớm muộn gì điều hắc biết sẽ là hiển nhiên nhưng lúc đó chúng ta cần xem phản ứng của Hoàng Lâm Nhu ra sao mới quyết định được những việc nào nên làm việc nào không. Theo một số tin tức cho thấy Lão già Ngô kia hình như đã có lệnh cho Ngô Nam trở về lại Ngọc Châu này còn việc lúc nào thì chưa biết được nên mọi thứ sẽ nhanh kết thúc thôi.

- Vây tốt rồi Ngô Nam được lão ta gọi về thì Thiếu Kiệt an toàn nhưng chỉ sợ là hắc sẽ gặp Mẹ Thiếu Kiệt trước khi đi nên lão Hà ông nói với Hà Vi xem nhất nhỡ Hoàng Lâm Nhu một chút trước khi sự diễn ra để cô ta chuẩn bị tâm lý tốt đối mặt với Ngô Nam là được rồi.

Lưu Hoàn lúc này mới vỗ tay một cái nói ra những suy nghĩ của mình cho mọi người nghe. Ông thấy nếu cảnh báo cho mẹ Thiếu Kiệt biết trước một chút cũng là điều nên làm mà không phải lo lắng cho sự gặp mặt giữa hai người.

- Ủ chuyện này lát nữa tôi sẽ nói với Hà Vi sau, Giờ tôi nghĩ các ông nên chọn ra một số người để dời về Lưu Minh xem hỗ trợ Thiếu Kiệt đi. Nơi đó chúng ta ít người mà chỉ mỗi mình Hà Vi tôi không an tâm. Tuy nói là Hoàng Lâm Nhu có cơ sở ủng hộ nào không thì mọi người đều không biết nhưng nếu có thêm người ở Lưu Minh nữa thì càng tốt. Các ông tạm thời suy nghĩ đi tôi đi gọi điện cho Hà Vi nói rõ tình hình cho cháu tôi biết đây.

Hà Thúc vừa nói xong cũng đứng lên rời khỏi phòng những người còn lại bắt đầu suy nghĩ những gì Hà Thúc vừa nói.

Về phần Ngô Nam lúc này đang ngồi ở trong phòng mình Phùng Kiếm Hoa vừa đến gặp hăn chuẩn bị báo cáo tình hình của mình thì Ngô Nam cất tiếng nói.

- Báo cáo nhanh gọn thôi thời gian không còn nhiều. Trước mắt tôi nay sắp xếp cho ta gặp hai mẹ con nhà đó. Ở Ngọc Châu có việc ta phải về gấp.

Nghe Ngô Nam nói như thế Phùng Kiếm Nhất lưng bắt đầu túa ra những giọt mồ hôi. Hăn thấy nếu chỉ cần lỡ lời một chút cũng dễ là Ngô Nam nghi ngờ nên đáp lại lời hăn.

- Hiện tại thời gian để gặp hai mẹ con cùng một lúc không có thường buổi sáng là hai người đã tách ra còn buổi tối thẳng nhóc kia ích khi nào ở nhà. Sáng có thể về nhưng lại không gặp được mẹ hăn. Chuyện sắp xếp hai người gặp cùng một lúc tương đối khó.

Ngô Nam lúc này cũng nhúu mày hai tay đan vào nhau để trước mặt đắm chiêu suy nghĩ điều gì đó rồi mới nói.

- Tạm thời sắp xếp tối này ta gặp người phụ nữ đó là được còn thẳng nhóc lần sau quay lại Lưu Minh này thì gặp sau cũng được. Ở Ngọc Châu thu xếp xong công việc ta sẽ quay lại đây giải quyết dứt điểm chuyện này.

Phùng Kiếm Hoa lúc này mắng thầm trong bụng

“ mẹ đợi mày quay lại nhà tao chết cả chục lần chưa biết chừng. mẹ hờ cái ta ta lớn lối hơn thằng nhóc kia nhiều mà không được cái gì. ”

Nghĩ thế nhưng Phùng Kiếm Nhất vẫn không nói ra, hắn vẫn phải chấp nhận với sự thật là hiện tại nếu Ngô Nam rời đi Lưu Minh cho dù có trở lại sớm nhất thì gia đình hắn vẫn không tránh khỏi một tràng cảnh phải đối phó nhiều thứ. Nhưng hắn vẫn chưa làm ra được quyết định là sẽ đứng về phía bên nào.

- Vâng tôi sẽ sắp xếp chuyện tối nay một cách tốt nhất.

Nói rồi Phùng Kiếm Nhất lui ra khỏi phòng. Để lại Ngô Nam lưng dựa vào ghế cầm những hồ sơ trước mặt mình bắt đầu làm việc.

Hà Vi sau khi nhận được tin tức của ông Minh bây giờ cô mới ngồi trong phòng lấy điện thoại mình ra gọi cho Hoàng Lâm Nhu. Đợi cho chuông điện thoại có tín hiệu bắt máy kèm theo giọng nói của Hoàng Lâm Nhu.

- Hà Vi có chuyện gì mà cháu gọi cô vậy?

- Vâng cháu có một số điều muốn nói với cô. Hôm qua Thiếu Kiệt có hỏi cháu về vấn đề của bạn ấy. Có một người đang làm việc cho Ngô Nam vì một số vấn đề nên đến nhà gặp Thiếu Kiệt. Nhưng hắn cũng không dám nói nhiều những thứ liên quan làm Thiếu Kiệt tò mò. Nhưng chuyện này cháu nói bạn ấy muốn biết hỏi cô rồi. Chắc sớm thôi cô sẽ biết.

Nghe Hà Vi nói thế Hoàng Lâm Nhu lúc này mới thở dài một hơi có thể nghe thấy bên tai nghe của điện thoại.

- Ừ Chuyện này sáng sớm nay Thiếu Kiệt đã nói với cô. Trên tinh thần thì Thiếu Kiệt sẽ không thắc mắc nhưng cô hiểu tính nó sẽ tìm hiểu chuyện này thật chu toàn rồi mới hỏi cô. Nên trước khi chuyện đấy xảy ra thì cô cũng đã có chuẩn bị rồi.

Thấy Hoàng Lâm Nhu rõ ràng việc này Hà Vi cũng có chút vui nhưng cũng nghiêm chỉnh lại nói.

- Còn một chuyện ông bảo cháu chuyển lời cho cô. trong hôm nay hoặc ngày mai Ngô Nam phải quay về Ngọc Châu nhưng có lẽ trước khi đi hẳn có thể sẽ gặp cô trước rồi mới rời khỏi Lưu Minh ông cháu nói cô nên chuẩn bị đối phó đi. Có việc gì thì liên hệ cháu.

- Ủ cô cũng chuẩn bị đầy đủ rồi việc này cháu yên tâm sớm muộn gì cũng gặp. gặp sớm thì phiền toái này xong sớm thôi. Cô chắc rằng sẽ có một chút bất ngờ cho Ngô Nam đấy. Mà cháu thời điểm này trông chừng Thiếu Kiệt giùm cô nhé.

Nghe mẹ Thiếu Kiệt tương đối tự tin Hà Vi cũng không biết những ngày vừa qua bà đã làm những gì nhưng nếu so ra bà có cách đối phó Ngô Nam là được nên mới đáp lại Hoàng Lâm Nhu.

- Vâng cháu sẽ trông chừng Thiếu Kiệt giúp cô để bạn ấy không can thiệp vào việc này.

- Ủ thôi cô cúp máy đây! cháu giúp cô chuyện này là được rồi.

Hoàng Lâm Nhu cúp máy Hà Vi cũng rời khỏi phòng mình. Thiếu Kiệt sáng đã dậy sớm hẳn bắt đầu kiểm tra các máy vì việc để máy chạy không nghỉ nên luôn cần người kiểm tra thường xuyên các chương trình đang chạy để biết những máy nào sẽ bị lỗi mà khắc phục ngay tình trạng. Trịnh Chi thì ngồi gần đó đang đọc tin tức buổi sáng trên mấy trang báo mạng.

Thấy Hà Vi đi xuống Thiếu Kiệt nhìn cô cười nói.

- Hôm nay dậy trễ vậy! Đồ ăn sáng Trịnh Chi làm sẵn rồi đó. Ăn đi rồi làm việc. ầy mà bạn đang trong kỳ nghỉ mà có làm gì đâu nhỉ.

Thiếu Kiệt định nói cho Hà Vi ăn xong làm gì đó nhưng chợt nhớ ra Hà Vi thật chất không làm gì cả ngoài việc thư giãn.

- Mình làm mọi việc xong hết rồi. Nói chung hôm nay mình có nhiệm vụ xem bạn làm việc thôi. Với lại xem bạn làm việc ra sao.

Hà Vi nói như Thế Thiếu Kiệt cũng chỉ biết cười hân thật sự cũng không phải làm điều gì nhiều cho lắm. Chủ yếu là chỉnh sửa và làm một số chương trình cần thiết của mình. Bây Giờ Thiếu Kiệt mới nhận được một tin nhắn từ điện thoại của mình.

“ Thăng Nhóc việc thuê đất được duyệt rồi đó chỉ cần làm một số thủ tục nữa thôi là được. Giá cả thì chú cũng không biết phải nói với chú mày thế nào nên lúc nào rảnh thì ghé quá nhà chú bàn bạc. ”

Nhìn xong tin nhắn Thiếu Kiệt cũng chỉ biết lắc đầu bản thân Khương Đào hẳn nói Thiếu Kiệt qua nhà mà cũng chẳng cho cái địa chỉ. Thiếu Kiệt mới cầm lên điện thoại nhấn nút gọi đi Ngay lập tức bên kia Khương Đào nhận cuộc gọi ngay.

- Chú chơi cháu à! nói qua nhà chú mà không cho cái địa chỉ đi đâu mà tìm? Nhắn qua cho cháu cái địa chỉ đi có gì tối nay cháu đi học về thì ghé qua.

- Ấy chết chú quên mất đợi chút để chú nhắm qua. À tối nay mấy giờ qua để chú còn biết sắp xếp. Trễ quá không được đâu đấy hôm nay chú trực đêm.

Khương Đào nghe Thiếu Kiệt nói tối qua sợ hẳn qua trễ ông còn phải đến cơ quan theo ca trực của mình được chia theo lịch nên cũng nhắc nhở Thiếu Kiệt.

- Vậy chắc sớm tầm sau bảy giờ đi cỡ đó được rồi. Có gì cháu đến sẽ gọi điện thoại.

Cúp May Thiếu Kiệt đợi tin nhắn của Khương Đào. Bây giờ hẳn mới hướng Trịnh Chi nói.

- Chị làm một số hợp đồng soạn sẵn tối này cũng em đi ký kết hợp đồng. Còn các điều khoản để em ghi ra cái đã rồi chuyển cho chị. Tạm thời cứ như vậy đi, Chị hiện tại có một buổi chiều làm việc.

Trịnh Chi đang đọc báo nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng gật đầu đáp lại.

- Được rồi chị sẽ soạn thảo văn bản trước em ghi các điều cần thiết ra đi rồi xem lại chiều rồi in ra là được ấy mà.

- Hợp đồng kinh doanh nên chị làm tốt các điều khoản giúp em, dù là ký hợp đồng này với người quen nhưng cũng không qua loa được.

Thiếu Kiệt lấy bút giấy bắt đầu vừa ghi vừa nói. Hà Vi thắc mắc người quen của hẳn chuẩn bị ký kết là ai nên cũng thắc mắc hỏi.

- Ủa mà đi ký hợp đồng với ai vậy? quen à mọi người đi hết còn một mình ở nhà vậy đâu được, mình cũng đi theo nữa mới được chứ.

- Có ai xa lạ đâu qua nhà chú Đào ký cái hợp đồng thuê đất thôi hôm bữa có bàn với chú giờ được rồi thì làm. Cậu đi theo cũng được nhưng nhớ dặn bác bảo vệ Chu Tường với Lâm Vũ có đến thì cho vào không họ lại ở bên ngoài nữa một lần.

Thấy người cũng không phải xa lạ Hà Vi đòi đi theo Thiếu Kiệt cũng đồng ý dù sao mấy cái kỹ thuật máy tính chỉ có thể để Chu Tường và Lâm Vũ làm còn để Hà Vi ở nhà một mình như thế cũng không được dù sao cô đến Lưu Minh hẳn vẫn là nghỉ ngơi du lịch là chính.

- Cậu yên tâm hôm qua mình đã nói bảo vệ bên ngoài rồi. Cậu cứ yên tâm.

Vừa nói vừa ra vẻ vui mừng Hà Vi bắt đầu đem phần ăn sáng của mình thanh lý hết. Bắt đầu ngồi vào một máy tính gần đó lên mạng cô bắt đầu mở tro chơi online ra chơi.

Thiếu Kiệt thấy thế cũng lắc đầu. Còn Trịnh Chi hiện tại đang rất chú tâm đánh máy theo cô đây là lần đầu tiên sau những việc kia cô làm việc cho Thiếu Kiệt nên từng câu từng chữ cô rất cẩn thận đợi cho hắn đưa những điều cần thiết đã ghi đưa cho mình thì bắt đầu chỉnh sửa lại các bộ cục của một hợp đồng kinh doanh đúng nghĩa.

Buổi Trưa hôm đó Thiếu Kiệt sau khi dùng cơm cùng mọi người trong nhà Hà Vi hắn đến trường bằng xe đạp của mình. Vừa tới cổng trường đã nhận được những tờ giấy phô tô được liệt kê rõ bối cảnh của Phùng Kiếm Nhất bố làm gì ở công ty nào và hắn đang học lớp nào các thứ kèm theo cả giấy ký nợ năm mươi triệu kèm theo trong cả tờ giấy A4.

Lý Bân từ xa như đứng chờ sẵn Thiếu Kiệt. Vừa Thấy hắn đã bay đến hỏi.

- Anh Kiệt chuyện này có vẻ lớn à. Định chơi chết hắn sao? Giờ đâu đâu cũng bàn tán vấn đề này rồi hắn trở thành nhân vật trong trường chỉ khác anh ở anh là ô danh thôi.

- Lần này anh mày mới nghĩ ra nhưng mà tao hôm qua đến giờ thắc mắc tại sao mà sự việc oanh động như thế mà không thấy giáo viên nào ra can thiệp đây này.

Thiếu Kiệt hôm qua cũng thấy lạ tại sao sự việc diễn ra trước trường như thế mà không giáo viên nào ra mặt, lại để cho hắn thành công đem chuyện này ép chết Phùng Kiếm Nhất.

- Chuyện là hôm qua bọn em cho chặn lại hết mấy đứa học sinh đi báo cáo với phần đưa ra chuyện này liên quan đến Xuân Nghĩa Bang. Không có đánh nhau gì ghê gớm. Anh cũng biết rồi đó mấy tên bảo vệ trong trường

được cái nói khoác là giỏi. Đụng chuyện quan trọng thì trốn mất nghe tới có hắc bang trong chuyện này, ai nấy đều không ra mặt với phần giáo viên, hôm qua hình như họp để chia giám thị gác thi lúc biết được chuyện thì đã xong rồi.

Bây giờ thì Thiếu Kiệt hiểu chuyện này tại sao hôm qua vẫn không có giáo viên ra mặt. Bởi Lý Bân hẳn sắp xếp hết tình huống nhưng Thiếu Kiệt cũng thầm khen hẳn. Nếu hôm qua có sự can thiệp của giáo viên chắc chắn là chuyện hẳn làm sẽ không thực hiện được. Giờ có phát tờ rơi như thế này mà giáo viên can thiệp cũng không được gì.

- Xem như hôm qua mày làm khá tốt. Còn chuyện đi ăn uống gì đó gác lại đi hôm nay anh mày có việc đột xuất với chuẩn bị đối phó với nhà Phùng Kiếm Nhất. Nên nói anh em đợi xong chuyện. Anh tổ chức một lần. Với thả ra tin tức anh em nào kỳ này thi tốt có thưởng nhưng chưa biết thưởng gì đợi đến lúc đó sẽ xem xét tính sau.

Lý Bân tuy là đi theo Thiếu Kiệt cũng có cái gọi là mặt mũi với mọi người. Nhưng bản tính nhát gan không bao giờ qua được, nên cũng sợ chuyện này không thể kiểm soát hỏi.

- Ok chuyện này thì đơn giản thôi. Mà anh định kết thúc chuyện này như thế nào. Chứ làm lớn quá cũng không ổn đâu đấy liên quan tum lum người chứ chẳng phải chơi à.

Chuyện này quan trọng vẫn phải xem ở bố con Phùng Kiếm Nhất muốn sao thôi. Hiện tại tờ rơi chỉ phát ở mỗi trường ta nếu mà. Họ chưa cảm nhận thấy áp lực lúc đó tao mới nói với bọn người Thế Long phát khắp các trường học rồi tung đoạn phim đã quay lên mạng lúc đó mới gọi là phiền phức đấy. Nhưng mà có điều tra thì cũng chẳng được gì đâu. Tạm thời cứ xem phản ứng như thế nào đã. Nếu mà hôm nay Phùng Kiếm Nhất vẫn đi học thì hẳn chắc chắn giờ này đang lo lắng sốt vó đấy.

Lý Bân thấy Thiếu Kiệt có sự sắp xếp hết rồi nên cũng bớt phần nào lo lắng. Nhưng hẳn vẫn hiểu những chuyện này nói nháo lớn chắc là không bởi nếu hẳn là Phùng Kiếm Nhất khi cầm được tờ rơi như thế này lo lắng bất an là điều không thể tránh khỏi.

-Sau việc này hẳn mà dám đối mặt với anh em bên bọn mình nữa mới sợ đấy. Hôm qua nhìn hẳn khúm rúm bên bố mẹ cũng đủ hiểu rồi. Nhưng mà liệu hẳn biết được anh như thế lờ như đem chuyện này nói ra thì anh em mình lộ hết.

Trầm ngâm một lúc Thiếu Kiệt mới đáp lại câu nghi vấn lo lắng của Lý Bân.

-Tao nghĩ chắc sẽ không nếu hẳn biết được anh em mình cũng không phải như hẳn thường nghĩ chắc sẽ không dám làm điều đó. Phùng Kiếm Nhất chỉ là dựa thế bố mẹ hẳn thôi nếu người mạnh hơn bố mẹ hẳn bắt buộc hẳn phải nghe theo. Nên chuyện này không thể xảy ra mà nếu có thì cũng chỉ là rất nhỏ. Nếu hẳn thật sự muốn mình và gia đình đi tới chỗ không ngóc đầu lên nổi. Thôi vào lớp đi rồi tính.

-Ừ để em đi lấy mấy cái tin tức xong rồi về lớp. Anh vào lớp trước đi dù sao em cũng phải đem tin anh hoãn lại liên hoan với mấy tin khác nữa.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 180: Cam Kết

Ngay tại thời điểm Thiếu Kiệt đang tiến vào lớp một nam sinh đang ngồi trên một ghế đá của trường mắt không rời khỏi tờ giấy được phát trước cổng trường. Mặt tái nhợt đôi tay run run. lấy trong túi mình ra chiếc điện thoại, lúc này bàn tay run run bấm lấy số điện thoại của mẹ mình trên danh bạ điện thoại.

Từng hồi chuông vang lên như báo hiệu một chuỗi thước dây dài không hồi kết. Xung quanh không người từng ánh mắt lướt qua hần rồi chỉ trỏ, cái sự cô lập của những người xung quanh khiến hần trở thành một người đang đứng giữa vực thẳm xung quanh không có chỗ bám víu.

- Alo ... mẹ hả... hôm nay trước cổng trường họ phát tờ rơi về việc con thiếu nợ họ những người kia ... họ phát tờ rơi nói...nói con thiếu nợ họ cho cả trường đều biết con phải làm sao đây mẹ...

Nghe lời nói qua điện thoại của con mình hoảng loạn lại không trấn tĩnh Nguyên Ngọc cũng lo lắng hỏi lại con mình.

- Con nói gì. Nói rõ xem nào để mẹ còn biết chứ!

- Cái tờ giấy nợ... con ký họ... bọn người đó đem phô tô ra rồi phát trước cổng trường có cả thông tin của bố mẹ... ở trường bây giờ ai cũng biết chuyện này rồi...

Phùng Kiếm Nhất lắp bắp miệng cố gắng nói lại những gì đơn giản nhất cho mẹ hần hiểu. Hần không biết mình phải làm việc gì ngay bây giờ tâm trạng hốt hắng rối như tơ vò, trong lòng bất an đối tay lạnh ngắt vì sợ.

- Cái gì bọn nó dám! Ấy mà con đi gặp Thiếu Kiệt đi chuyện này bây giờ chỉ có hã mới giúp được con thôi. Chuyện bố mẹ lo cho. Nhớ nên ăn nói cẩn thận. Con phải đi gặp thẳng nhóc Thiếu Kiệt ấy ngay để hã còn có thể giải quyết, trễ nữa không xong mẹ gọi điện cho bố con cái đã.

Nói rồi Nguyên Ngọc cúp máy. Lời nói của mẹ hã như chiếc phao cứu sinh của hã trong dòng nước lạnh giá không nơi nương tựa. Hã vội vàng nhìn vào đồng hồ trên màn hình điện thoại lập tức đứng lên. Hướng về phía lớp Thiếu Kiệt chạy đi.

Bởi hã biết mẹ hã nói đúng chuyện này có thể không do Thiếu Kiệt làm nhưng với bối cảnh của hã chắc chắn sẽ giải quyết được việc này. Chỉ có Thiếu Kiệt có thể giúp hã. Phùng Kiếm Nhất trong lòng lúc này chắc chắn điều đó. Mẹ hã nói thường không sai. Bố hã giờ đây có ra sao thì hã mặt kệ,

Phùng Kiếm Nhất hã còn mặt mũi ở trường này mà Phùng Kiếm Hoa thì ai mà biết mặt bố hã là ai chỉ là cái tên và chỗ làm ai lại đi tìm đến. Vừa chạy đi vừa nghĩ như thế. Phùng Kiếm Nhất trong lòng không có mục đích gì ngoài nhờ Thiếu Kiệt giải quyết chuyện này.

Thiếu Kiệt lúc này vừa vào lớp hã chỉ kịp để xuống balo mình mang theo để xuống bàn thì bên ngoài Phùng Kiếm Nhất đã tới. Hã chạy thẳng vào chỗ Thiếu Kiệt. Làm mọi người giật mình, tiếng thở phát ra từ người của Phùng Kiếm Nhất làm Thiếu Kiệt cũng nhú mày.

Mọi người nhìn Phùng Kiếm Nhất bắt đầu bàn tán, Thấy hã đến gặp mình Thiếu Kiệt cũng không làm gì khác hiện tại đang ở trong lớp. Mà Phùng Kiếm Nhất cũng không có hành động gì gọi là ngu ngốc nên mới nói.

- Có việc gì nữa đây? Đến chỗ này làm gì? Muốn kiếm chuyện nữa là sao?

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Phùng Kiếm Nhất mới trấn tĩnh lại. Hắn không biết phải đối diện sao lúc này, trong lúc chạy đến gặp Thiếu Kiệt hắn chưa thật sự chuẩn bị cho mình những câu nói thích hợp nên lúng túng nói.

- Thiếu Kiệt ... bạn ra ngoài nói chuyện được không?

Thiếu Kiệt thấy Phùng Kiếm Nhất đang trong tình trạng không ổn định biết hắn không chịu nổi tâm lý của việc mà mình làm ra nên nhìn đồng hồ ở giữa lớp trên bục giảng nhẹ giọng nói.

- Được thôi xuống canteen đi giờ này cũng còn sớm muốn nói gì thì nói nhanh rồi còn vào học.

Nói rồi Thiếu Kiệt bước hướng về phía cửa lớp đi ra ngoài, Phùng Kiếm Nhất lúc này cũng bước theo phía sau. Hắn thầm mừng vì Thiếu Kiệt đã nhận lời. bản thân Phùng Kiếm Nhất rất sợ Thiếu Kiệt không chấp nhận. Hắn tuy mất bình tĩnh thật nhưng cũng hiểu nếu Thiếu Kiệt đã chịu ra ngoài nói chuyện thì hắn vẫn còn hi vọng cứu vãn được chuyện này.

Thiếu Kiệt sau khi đến canteen ngồi xuống ở một chỗ gần đó, Phùng Kiếm Nhất cũng ngồi xuống trước mặt. Bây giờ Thiếu Kiệt mới hỏi hắn.

- Sau đây định nói chuyện gì?

- Chuyện này...chuyện... việc tờ giấy này Thiếu Kiệt khắc phục được không?

Vừa lắp bắp nói Phùng Kiếm Nhất mới đưa tờ giấy đang xếp lại trong tay đưa về phía Thiếu Kiệt. Không cần nhìn Thiếu Kiệt cũng biết nội dung trong tờ giấy là gì nhưng vẫn từ từ mở ra vờ như xem xét, lại lâu lâu nhíu mày một cái làm như khó xử cho Phùng Kiếm Nhất thấy. Sau khoảng thời gian vừa tầm hắn để tờ giấy xuống rồi mới nói.

- Chuyện này à giải quyết tương đối dễ nhưng hình như không liên quan.

Phùng Kiếm Nhất chỉ cần nghe Thiếu Kiệt nói giải quyết được là tốt rồi nhưng hẳn lại nói không liên quan làm Phùng Kiếm Nhất cũng có chút lo lắng.

- Thiếu Kiệt bạn có thể làm việc này chấm dứt giúp mình với. Nếu không mình không còn mặt mũi nào đi học.

Chuyện này khó đấy! Nên nhớ tôi chẳng có lợi ích gì việc này cả? Thì cần gì phải giải quyết thay người ta đây. Bạn có thể nói bố bạn giải quyết thử xem, chuyện này đơn giản mà.

Miệng thì nói như thế nhưng trong lòng Thiếu Kiệt đang vui mừng không thể tả được bởi. Nếu Phùng Kiếm Nhất có thể tạo áp lực cho bố hẳn đồng ý việc làm tay trong cho hẳn, lúc đó sẽ là một trợ lực khá lớn để hiểu rõ hơn về những điều mình chưa biết.

- Bố... Bố mình không giải quyết được đâu. Cậu giúp mình đi!

Ngay lúc này điện thoại của Phùng Kiếm Nhất lại vang lên màn hình hiển thị tên của bố hẳn. Đưa tay bắt máy nhận cuộc gọi Phùng Kiếm Nhất nói.

- Bố! Bố... nói giúp...cho Thiếu Kiệt giải quyết vụ này với cậu ta có thể giúp con chuyện này được.

Thở dài một hơi. Từ khi Phùng Kiếm Hoa nhận được tin tức từ vợ mình hẳn đã lo lắng suy nghĩ mọi thứ mới đi đến quyết định này. Hẳn gọi cho Phùng Kiếm Nhất chủ yếu là để gặp Thiếu Kiệt nói chuyện qua điện thoại. Hôm qua Thiếu Kiệt nói có thể tìm đến nhà Hà Vi tìm hẳn lúc đó Phùng Kiếm Hoa cũng không xin số điện thoại mà Thiếu Kiệt cũng không đưa cho hẳn. Nên nghe Nguyên Ngọc nói Phùng Kiếm Nhất đã đi kiếm Thiếu Kiệt mới gọi tới hỏi tình hình.

- Được rồi đưa cho Thiếu Kiệt điện thoại, bố nói chuyện còn mày đợi tao bàn xong chuyện với Thiếu Kiệt thì xách cái thân mày về nhà cho tao.

Nghe bố mình nói thế Phùng Kiếm Nhất cũng bớt lo lắng đi phần nào mới để điện thoại xuống hướng về phía Thiếu Kiệt nói.

- Bố mình muốn nói chuyện với bạn.

Thiếu Kiệt lúc này khóe miệng đã nhếch lên một nụ cười. Hẳn biết Phùng Kiếm Hoa nếu muốn gặp hẳn thì chắc chắn đã làm ra quyết định của chính mình rồi. Nên cũng cầm lấy điện thoại nói.

- Alo! ông cần nói chuyện với tôi?

- À Cậu Thiếu Kiệt! Cậu có thể giúp gia đình tôi chuyện này được không? Hôm qua những người kia thật sự không để gia đình tôi yên thân, giờ lại tới Kiếm Nhất nó. Hi vọng cậu có thể giúp chúng tôi chuyện này thêm một lần nữa.

Phùng Kiếm Hoa lúc này nhỏ nhẹ nói bên điện thoại với giọng năn nỉ kèm theo với sự hòa đồng giả tạo.

- Ông muốn tôi giúp cũng được thôi chuyện này đối với tôi không khó lắm, chỉ cần vài cuộc điện thoại một ít tin tức là xong ấy mà. Nhưng mà tôi được lợi gì trong chuyện này đây. Không phải ông đã không chấp nhận làm người của tôi sao. Nếu mà hôm qua ông chấp nhận thì mọi chuyện giải quyết xong rồi cần gì phải lôi thôi tới mức này.

Thiếu Kiệt ra vẻ tội nghiệp cho Phùng Kiếm Hoa, còn kèm theo giọng điệu như tiếc nuối. cũng không quên nhắc lại điều kiện của mình một lần nữa cho hẳn nghe.

- Ấy hôm qua tôi về nhà cũng đã suy nghĩ vấn đề chuyện này không biết nếu tôi giúp cậu theo dõi tình hình của những người đó cậu giúp gia đình

tôi chuyện này được chứ.

- Chuyện này cũng được thôi nhưng mà phải nói sao nhỉ. Tôi giúp gia đình ông xong lại lật lọng thì tôi lấy gì bảo đảm đây? Tới lúc đó ông lại không làm đúng giao kèo của mình thì tôi biết phải làm thế nào nhỉ.

Phùng Kiếm Hoa lúc này cũng rơi vào trầm tư. Hắn bây giờ cũng không biết lấy gì làm tin để Thiếu Kiệt tin tưởng hắn sẽ không thực hiện giao kèo. Bây giờ Phùng Kiếm Nhất bên ngoài mới nói chen vào.

- Giấy nợ! Thiếu Kiệt giữ giấy nợ! liên quan chuyện này là được! lúc đó cơ sở rồi nếu mình không thực hiện thì Thiếu Kiệt làm chuyện mình muốn là được!

Phùng Kiếm Nhất qua bức bách nên tự đưa ra giải pháp trối buột chính mình. Điều này nằm trong suy tính của Thiếu Kiệt hẳn dù sao để người khác tự nguyện tốt hơn là không xem như là chứng từ quan trọng. Thiếu Kiệt vờ như vừa nghe thấy ý kiến hay nên nói.

- Ấy cái này được đấy! Mà khoan có năm mươi triệu cũng ít thôi như vậy đáng không ta? Theo ông tôi nên làm thế nào nhỉ

- Được rồi tối nay tôi sẽ gặp cậu viết một giấy cam kết đứng vào hàng ngũ của cậu là được, chuyện này cậu tin tôi đi, tôi nói sẽ làm.

Phùng Kiếm Hoa bị con mình nói như thế cũng làm ra hứa hẹn với Thiếu Kiệt. Mà theo nhận định của ông thì như thế trường hợp hắn có gặp khó khăn cũng nhờ sự viện trợ của Thiếu Kiệt được.

Làm bộ trầm ngâm suy nghĩ điều gì đó Thiếu Kiệt mới đáp lại lời của Phùng Kiếm Hoa.

- Thôi được tôi tạm tin ông lần này. Tôi sẽ giải quyết mọi chuyện nếu mà ông lật kèo tôi chắc chắn công ty và danh tiếng của ông mất sạch trong

vòng một đêm thôi. Vậy đi tôi gần tới giờ vô lớp rồi. Có gì tối gặp. À mà tôi này tôi có hợp đồng phải ký, nên ông qua trễ một chút khoảng chín giờ cũng được.

Thiếu Kiệt bây giờ mới đứng lên đưa điện thoại lại cho Phùng Kiếm Nhất. Thấy hăn vội vào lớp Phùng Kiếm Nhất mới lên tiếng hỏi.

- Chuyện này Thiếu Kiệt xem ...

- Được rồi yên tâm tôi sẽ nhắn tin cho người đi làm việc này. Về nhà đi hôm nay xem như nghỉ học lấy lại bình tĩnh đi. Còn đây số điện thoại của tôi đưa cho bố cậu có gì để ông liên lạc.

Hăn rời đi bắt đầu lấy điện thoại ra nhắn tin cho Thế Long với nội dung.

“ Tạm thời thỏa thuận được đồng ý cho anh em rút về khi nào thật sự xong thì em sẽ báo sau.”

Nhắn tin xong Thiếu Kiệt không quên chuyển điện thoại qua chế độ rung và bỏ vào túi như chưa có chuyện gì xảy ra. Nhìn Thiếu Kiệt rời đi mà Phùng Kiếm Nhất chỉ biết im lặng. Hăn giờ trên vai khoác một cái balo lùi thúi xách xe đạp của mình ra khỏi bãi giữ xe của trường rời đi.

Bảo vệ thấy hăn là trung tâm của câu chuyện ử rữ chán chường cũng không ngăn lại. Họ cũng chỉ lắc đầu rồi quay lại công việc của mình. Ai cũng biết tinh thần của hăn giờ đây đừng nói là đọc sách ngay cả những gì người khác nói hăn còn không nghe thì đừng nói là ở lớp ngồi nghe giảng bài. Mọi người xung quanh lúc này nhìn hăn đều lắc đầu.

Thiếu Kiệt trở về lớp đã thấy Lý Bân và một đám học sinh nhìn về phía canteen nơi mà hăn và Phùng Kiếm Nhất vừa ngồi. Vừa thấy hăn đi tới Lý Bân đã nhảy ra hỏi.

- Sao rồi anh Kiệt sao thằng Phùng Kiếm Nhất nó đi về vậy?

Những người xung quanh hình như đều có một câu hỏi như Lý Bân nên ai ai cũng nhìn về Thiếu Kiệt đợi chờ câu trả lời từ hắn.

- Thì mọi thứ xong rồi bố hắn muốn hắn về nhà. Mà Phùng Kiếm Nhất hôm nay không học cũng là cách tốt nhất để dè nèn lại vụ này. Thỏa thuận tạm thời giữa tao và bố hắn đạt được rồi. Hắn mà cứ ở lại trường nữa thì cũng nhận thêm Chỉ trích thôi cũng không được gì.

Thiếu Kiệt nói ra lý do tại sao Phùng Kiếm Nhất lại rời khỏi trường khi mà vừa đến. Mà theo Thiếu Kiệt thì bố hắn làm cũng đúng. Nếu hôm nay Phùng Kiếm Nhất vẫn còn tiếp tục ngồi học được. Thì hắn cũng là đề tài bàn tán cho tất cả người trong lớp lẫn những nơi hắn đi qua, Như thế chuyện đem hắn rời xa khỏi phong ba này càng khó.

- Vậy xong rồi à. Tưởng thằng này phải lỳ lắm chứ. Ai ngờ tâm lý yếu vậy?

- Mà y cứ nói như thế. Mà y hơn gì nó nào. Không dễ đâu ai nằm ở trường hợp Phùng Kiếm Nhất bây giờ đều rất không thoải mái kể cả anh mà y đây chứ đừng nói tới mà. Được rồi bu đông ở đây làm gì giải tán hết đi.

Nghe Lý Bân nói chuyện ra vẻ anh hùng ghê lắm nhưng Thiếu Kiệt biết nếu nằm ở tâm lý của Lý Bân bây giờ có thể cũng phải chịu áp lực như Phùng Kiếm Nhất thậm chí có thể lớn hơn nhiều.

Thấy quá nhiều người tập trung nơi này hắn vừa đi vào lớp vừa nói mọi người giải tán. Ngồi xuống chỗ của mình chỉ còn mỗi Lý Bân Thiếu Kiệt bắt đầu nói với hắn.

- Bắt đầu từ ngày mai nói anh em cố gắng dè việc này xuống. Nói chung là những ngày tiếp theo cố gắng để mọi người trong trường ít đề cập tới chuyện này. Càng để lùm xùm anh em mình càng khó kiểm soát ở phía sau. Nhớ đấy hôm nay Phùng Kiếm Nhất về nhà rồi giờ ra chơi nói mọi người

trong nhóm cố gắng tránh sang những chuyện khác hạn chế việc này càng nhiều càng tốt.

- Ủ ể em nhắn tin dặn bọn nó. Ủa anh mà bố thằng Phùng Kiếm Nhất đơn giản như thế đồng ý, em thấy có vẻ như dễ quá hay sao ấy.

Lý Bân bây giờ cũng nói ra ý nghĩ của mình, Hân thấy một người lớn như Phùng Kiếm Hoa lại có thể quyết định chuyện này có vẻ quá qua loa và nhanh chóng.

- Chưa biết tại sao ông ta lại đồng ý sớm như thế, Nhưng mình nắm đằng cán nên không sợ lắm. Cứ xem đối phương thật sự muốn hợp tác hay là còn lý do nào ẩn ý trong đó nữa không. Nếu mà chỉ là tạm đẹp bỏ tin tức này trong nhất thời thì mình vẫn còn con bài đem chuyện này lật lại và đem lại nhiều kết quả xấu hơn bây giờ nhiều.

Thiếu Kiệt cũng vẫn là đang thăm dò Phùng Kiếm Hoa bởi hân thấy nếu muốn để gia đình này phục tùng vì chuyện này không thôi thì vẫn chưa có nhiều khả năng lắm. Nên hân cũng nói ra những ý nghĩ của mình cho Lý Bân biết.

Hân muốn xem việc này sự hợp tác của Phùng Kiếm Hoa là bao nhiêu nếu mà Phùng Kiếm Hoa chơi xấu hân vẫn có thể đem những thứ còn lại cho đem ra ánh sáng mà để cho Thế Long đem chuyện này phóng rộng khắp cả thành phố Lưu Minh này nên hân cũng không lo lắng lắm bởi người nắm ưu thế vẫn là Thiếu Kiệt hân.

- Ủ vậy được rồi. Nếu cần anh chỉ cần nói một tiếng thôi em đem chuyện này mở ra lại lần nữa cũng tương đối dễ. Mà cũng gần tới ngày thi việc này dè lại tương đối dễ vì sắp tới cũng là những ngày thi chèo buồm, cũng tiện cho hân quá rồi. Anh em mình cũng nhàn hơn thôi.

- Ủ thôi chuẩn bị đi sắp tới thi, nhớ theo sát tình hình này đừng để mấy cái việc không muốn xảy ra. Mà mày nữa kỳ này đi thi đừng nói với tao là

chuẩn bị ôm một đồng phao vào phòng thi nữa nhé. Thi mà không được thì roi hình chờ đợi của ông già mày kia ở đó mà linh tinh đi.

Lý Bân nghe Thiếu Kiệt nói như thế mặt cũng xụ xuống một đồng, Hãn kỳ này đi thi cũng đã chuẩn bị một số thứ cho mình. Nhưng vẫn cảm thấy lo cho điểm số, nếu mà thấp quá thì vẫn có thể bị bố hãn đánh đòn là chuyện bình thường. Mà nếu hãn làm điểm cao qua vẫn bị đánh vì bố hãn sẽ biết hãn quay cóp trong giờ thi. Đằng nào cũng bị đánh chỉ là ít hay nhiều thôi.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 181: Không Giúp Gì Được

Đầu Tháng Ngày mai mọi người ủng hộ Nguyệt Phiếu Đồ Buff + Kim Đâu nếu có điều kiện thank các bạn

Hôm đó ngoài những việc thông tin bị Lý Bân và Thiếu Kiệt cùng nhóm người của mình trong trường đề nén xuống một cách thấp nhất thì việc của Phùng Kiếm Nhất cũng triệt để được Thế Long thao tác làm điệu đi không một tiếng động nhưng điều đó Phùng Kiếm Nhất hoàn toàn không biết.

Hắn đang ở nhà chịu đựng cơn bão từ bố hắn. Nguyên Ngọc thì ở một bên khuyên can chồng mình.

- Việc đến nước này giờ tôi chỉ biết đưa chân làm theo thẳng nhóc Thiếu Kiệt này thôi bà có thấy một thằng người lớn nào bị một đứa con nít dắt mũi chưa. Chuyện này cũng do thằng con trời đánh của bà làm ra hết đấy, giờ mà người ngoài biết được tôi ăn nói sao đây.

Phùng Kiếm Hoa vừa tức giận vừa hậm hực nói với vợ và con mình nghe. Tâm tư của hắn lúc này

- Hừ ông làm như mặt mũi đáng giá lắm vậy. Tôi hỏi ông thẳng nhóc Thiếu Kiệt đó đầu gì thì hắn cũng đứng sau một số người, ông biết ai kinh doanh mà không có chống lưng mình biết hết về nó chắc. Nó nhỏ như thế kiếm được nhiều tiền như vậy. Đi theo nó hưởng được chút canh có gì là sai. Tôi thấy mấy người kia giúp ông được gì đâu. Cũng xem ông như người sai lên sai xuống lúc cần thiết quan trọng lại có chuyện gấp ở Ngọc Châu. Ông nên nhớ họ ở xa, còn Thiếu Kiệt hắn ở đây ở đây hắn là rỗng

còn mình chỉ là con mồi thôi. Còn những người kia tôi khinh đến địa bàn Lưu Minh này cũng như hổ xuống đồng bằng thôi.

Nguyên Ngọc cũng đã suy nghĩ từ hôm qua tới giờ, chuyện của Thiếu Kiệt và chồng bà. Theo bà thấy theo Thiếu Kiệt cũng không có gì gọi là mất mặt hẳn kiếm được nhiều tiền. Nếu đi theo hẳn không chừng Phùng Kiếm Hoa nếu chồng bà làm tốt trở thành người hẳn trọng dụng thì không khéo cũng được lợi.

Trầm ngâm những lời vợ mình nói không phải không có lý. Lúc này Phùng Kiếm Hoa mới như giật mình nhận định lại mọi thứ.

- Đúng rồi nhỉ chuyện này sao tôi không nghĩ ra sớm còn bà nữa. Biết chuyện như thế thì nói ra đại đi để tôi còn quyết định giờ nói mấy cái này thì chuyện cũng đã rồi Thiếu Kiệt hẳn vẫn sẽ nghi ngờ nếu hôm qua bà nói hết những thứ này tôi nào phải đợi đến bây giờ nằm ở tình thế bắt ép thế này.

- Tôi cũng vừa mới nghĩ ra lúc con mình gọi thôi chứ ông tưởng tôi không muốn tìm biện pháp à. Ông nghĩ xem Thiếu Kiệt hẳn vẫn là học sinh nhiều chuyện chỉ có thể ở phía sau chỉ đạo không thể lộ diện. Việc con mình đắc tội với hẳn không phải cũng vì cho rằng Hẳn cũng chỉ có một cửa hiệu bách hóa thôi sao? Nếu như thế thì những người bên cạnh hẳn là người điều phối các công việc cấp thiết. Người chủ sự vẫn là Thiếu Kiệt mà ông thấy có công ty nào mà là ăn phát triển lại không có người đứng sau không. Theo tôi thấy người đứng sau thằng nhóc Thiếu Kiệt cũng không kém gia đình kia là bao nhiêu đâu. Mình dựa vào hẳn xem như cũng có cái mà đi lên.

Thấy Chồng mình trách móc Nguyên Ngọc đành nói ra suy nghĩ thật sự của mình. Bởi bà thấy những việc như thế này, chồng bà có thể trong cuộc không nhìn rõ. Nhưng đứng ở góc độ người ngoài bà không hiểu lắm vòng tranh đấu kia, thì theo bà lợi ích lớn nhất vẫn ở phía của Thiếu Kiệt.

- Vậy theo bà, giờ tôi có nên báo cho Thiếu Kiệt biết những người kia tối nay sẽ gặp mẹ hân hay không?

Phùng Kiếm Hoa lúc này mới lấy ý kiến từ vợ của mình. Bởi ông vừa sắp xếp cho Ngô Nam gặp Hoàng Lâm Nhu. Mà đúng ra là chỉ là Ngô Nam đến nơi giờ đó Hoàng Lâm Nhu ở nhà mà thôi.

- Tôi thấy nếu thằng nhóc Thiếu Kiệt mà biết hân sẽ có cách đối phó. Ông cứ báo đi xem như là mình đã đứng vào hàng ngũ đem chuyện này kéo mình ra khỏi quan hệ với mấy người kia, từ từ cố gắng làm cho Thiếu Kiệt hân tin tưởng giao những công việc đem lại lợi nhuận cho mình.

Phùng Kiếm Nhất một bên nghe mẹ mình nói như thế cũng thêm vào.

- Bố con thấy mẹ nói đúng đấy Thiếu Kiệt không bao giờ bạc đãi nhân viên bên dưới hân. Những đứa trong trường cũng vì thế mà theo hân nhiều. Nên con thấy chỉ cần làm tốt công việc của mình đối với hân thì gia đình mình sẽ được nâng lên tầm cao mới. Ngang dọc trong Lưu Minh này chỗ nào phải lo lắng nữa.

Phùng Kiếm Hoa lúc này tâm cũng động. Việc vợ con hân ủng hộ đã thấy rõ. Mà việc này nếu thành thì hân cũng bốc lên từ giới kinh doanh. Mà nếu Thiếu Kiệt đứng sau thì hân cũng là người đại diện ai biết đó là không phải do hân làm.

- Được rồi xem như đây là một lần cơ hội. Đâu đưa số điện thoại của Thiếu Kiệt đây cho bố. Để bố gọi đi. Chuyện này mà thành công thì mày ở trong trường phải nghe lời Thiếu Kiệt, chắc sẽ có lợi cho mày biết đâu mai mốt ra trường vào làm một trong những cơ sở đó không chừng.

Phùng Kiếm Nhất lúc nào mới đưa cho bố mình cái card có tên của Thiếu Kiệt. Rồi mới nói với bố hân.

- Giờ vẫn còn trong giờ học bố gọi điện không nghe đâu nhắn tin đi lát ra chơi hoặc giờ về Thiếu Kiệt hẳn xem thì biết bố không muốn làm phiền giờ học của hẳn là được rồi.

Giỏi được để tao nhắn tin cho Thiếu Kiệt. phải học cách nịnh nọt từ cái nhỏ nhất như thế này sau này ra đời con lăn lộn được.

Giờ đây Phùng Kiếm Hoa hầu như quên mất là mình hôm qua đến vừa lúc này còn mắng con hẳn thậm tệ mà còn khuyến khích. Rồi mới cầm lấy điện thoại của mình lưu tên Thiếu Kiệt vào bắt đầu viết tin nhắn gửi đi. Hẳn viết khá chậm nhưng vẫn đầy đủ.

Thiếu Kiệt ngồi học trong lớp thấy điện thoại rung cũng biết được có người nhắn tin. Nên lấy điện thoại ra đọc vì lúc này tương đối nhạy cảm nếu ngày thường hẳn sẽ đợi đến lúc giải lao hoặc là ra về mới động tới điện thoại của mình.

Nhìn màn hình hiển thị nội dung Thiếu Kiệt cũng nhú mào.

“ Cậu Thiếu Kiệt tôi là Kiếm Hoa đây những người kia cho tôi sắp xếp để hẳn gặp mẹ cậu tối nay. Tên hẳn là Ngô Nam, tôi báo với cậu trước để cậu chuẩn bị dù sao mẹ cậu hình như vẫn muốn giấu không cho cậu biết điều gì đó. tôi cũng không hiểu nhiều về chuyện này chỉ làm theo lệnh.”

Đưa tay bấm điện thoại trả lời nội dung vừa rồi với từ ngữ xúc tích “ Tôi Biết rồi. Chuyện này tôi sẽ có sắp xếp”. Thiếu Kiệt lúc này mới đứng dậy hướng về phía bàn giáo viên xin ra khỏi lớp đi vệ sinh.

Học sinh như Thiếu Kiệt xin ra khỏi lớp khi đang trong tiết học tương đối hiếm nên hẳn xin ra ngoài các giáo viên cũng đồng ý. Nếu đây là thời điểm lúc trước hẳn còn là một học sinh quậy phá học lực không ra gì có lẽ sẽ không thế nào.

Nhưng giờ đây hấn vẫn là học sinh giỏi của trường được đi học tập tại Ngọc Châu vẫn là chiêu bài có hiệu lực. Việc này cho chúng ta thấy rõ được sự ưu ái giữa học sinh bình thường và học sinh giỏi được các giáo viên quan tâm.

Vừa rời khỏi lớp Thiếu Kiệt đã lấy điện thoại gọi cho Cao Thịnh. Phải đợi hai ba hồi chuông sau Cao Thịnh mới bắt máy.

- Thằng nhóc đang đi học gọi điện cho anh làm gì thế nghe nói dạo này bọn Thế Long, Ngọc Hồ làm mấy việc cho chú mà.

- Vâng em có chuyện gấp đây à. Em định nhờ anh cũng bốn người tử tước lần này xuất ra tạo thế cho mẹ em một tý.

Nghe Thiếu Kiệt nói như thế Cao Thịnh đầy những thắc mắc trong đầu vì theo hấn mẹ Thiếu Kiệt quan hệ khá rộng thì việc gì phải để cho dân hắc bang như bọn hấn tạo thế làm gì.

- Việc này là sao? em nói rõ hơn được không? Tạo thế mà tạo thế này ra sao với ai?- Em không biết! Chuyện này mẹ giấu em nhưng chắc chắn có liên quan tại bà không muốn cho em biết việc này. Bà chỉ nói khi nào cần thiết thì sẽ nói. Còn theo tin tức của em nhận được là những người đó tối nay sẽ tiến hành gặp mẹ em. Nếu bà một mình có thể khó khăn. Em có thể chưa cần thiết biết việc này nhưng để mà ức hiếp mẹ em thì không thể nào. Nên mấy anh có thể bớt chút thời gian giúp em việc này được không.

Thiếu Kiệt cũng không ngần ngại nói ra những gì hấn vẫn còn mơ hồ trong chuyện này cho Cao Thịnh biết. Bởi hấn xem có vẻ những người này mạnh theo cách mà hấn chưa biết, nhưng để Cao Thịnh tham gia vào việc này dù sao Cao Thịnh cũng là một người hắc bang lớn. Nếu muốn đụng chạm cơ sở cũng khó khăn hơn là những người kinh doanh.

- Được rồi anh sẽ giúp em việc này. Chuyện này em không cần phải lo bọn anh bây giờ cái dư thừa nhất là thời gian. Hiện tại các thứ đã đi vào bộ

máy khá tốt chỉ còn việc của Cửu Hùng làm anh nhức đầu thôi. Hiện tại bọn chúng vẫn chưa tin tưởng mấy vẫn phải thả dây đợi đến khi nào đủ giăng lưới lão Đào mới ra hiệu cho bắt. Nên giờ bọn anh không tranh giành địa bàn thì rất rảnh.

- Anh yên tâm đi! sau chuyện này sẽ có một số thứ các anh tham gia được mà không những tham gia không thôi mà còn kiếm lời từ nó hơi bị nhiều đấy có gì em liên lạc lại sau. Mấy anh giúp em được chuyện này là tốt rồi.

Cúp máy lúc này trong phòng có Tước Phàm với Vũ Minh thấy Cao Thịnh suy tư điều gì đó từ khi nghe xong cuộc điện thoại của Thiếu Kiệt Vũ Minh mới hỏi.

- Có chuyện gì mà anh trầm tư như vậy thế?

- Thiếu Kiệt gọi nói tạo thế cho mẹ hần mà anh có hiểu tạo thế là thế nào đâu? giờ không biết làm sao đây này.

Tước Phàm cũng lần đầu mới nghe từ này, nên cũng lắc đầu bó tay chỉ duy nhất vũ minh uống một hớp trà trên bàn nói.

- Theo như em hiểu tạo thế theo Thiếu Kiệt nói là nâng cao một tầm đẳng cấp khác cho mẹ hần, làm chỗ dựa để người đối mặt hoặc người xung quanh xem mẹ hần thật sự nổi bật mấy từ này hay có trong mấy cái truyện gần đây xuất hiện trên mạng lắm.

Nghe được lời của Vũ Minh nói thế Tước Phàm và Cao Thịnh lúc này cũng hiểu đôi chút nhưng cũng không biết phải làm thế nào nên hỏi hần.

- Vậy trong mấy cái truyện đó, thường tạo thế ra sao anh em mình áp dụng được không? dễ hay khó đây?

- Thường việc này cũng tương đối dễ chủ yếu là đề cao người cần tạo thế. Đem lại sự lớn mạnh và hùng hậu cho người đó thôi. Còn như anh em mình nói dễ cũng không dễ khó không khó. Chỉ cần thao tác một chút là được.

Vũ Minh sau một lúc suy nghĩ mới nói ra được theo suy nghĩ của hắn về việc này cho hai người trong phòng nghe.

- Vậy chuyện này do chú sắp xếp. Trước Phạm gọi Ngọc Hồ với Thế Long về anh em mình bắt đầu triển khai luôn. Còn việc khác tính sau. Mà xem ra chuyện này khá quan trọng với Thiếu Kiệt. Nên anh em mình toàn lực làm vậy.

- Việc này quan trọng là mẹ Thiếu Kiệt muốn sao thôi, trước mắt nếu bà biết nơi mà gặp mặt với những người đó thì hiệu quả hơn. Anh em mình nên gặp mẹ của Thiếu Kiệt hỏi. Dù sao theo ý bà vẫn tốt hơn.

Vũ Minh giờ nói ra phương án theo hắn thường đọc được từ truyện trên mạng mỗi khi rảnh rỗi. Cao Thịnh thấy ý kiến của Vũ Minh cũng không tồi dù sao cũng phải biết đối phương như thế nào họ mới thao tác được.

- Được rồi vậy anh em mình đi gặp mẹ Thiếu Kiệt hi vọng bà biết những người mình cần gặp mặt là được. Đợi bọn Ngọc Hồ với Thế Long về rồi đi chung luôn.

- Ủa mà dạo này em thấy bên Thiếu Kiệt nhiều chuyện xảy ra thật hết chuyện này đến chuyện khác. Không biết Thiếu Kiệt xoay sở ra sao ta.

Tước Phạm sau khi nhận tin cho Thế Long và Ngọc Hồ cũng nói ra những sự việc mấy ngày gần đây Thiếu Kiệt nhờ mọi người thao tác.

- Chẳng sao cả em thấy việc này bình thường Thiếu Kiệt mà không nhờ anh em mình mới là chuyện lạ. Anh với thằng Tước nghĩ xem, Thiếu Kiệt còn gọi điện nhờ anh em mình giúp có nghĩa là hắn còn quan tâm anh em

mình. Hẳn mà không gọi thì chắc anh em mình cũng không còn gì để giúp đỡ được Thiếu Kiệt.

- Vũ Minh nói đúng đấy dù sao Thiếu Kiệt đã lên tiếng. Thằng nhóc nói là đang có dự án gì đó sắp tới cho anh em bên mình tham gia, lại có thêm một khoản thu nữa đấy. Chắc vì lo vụ này mà mấy chuyện nhỏ nhặt nó không làm được hết nên mới nhờ anh em mình.

Cao Thịnh bây giờ mới nhớ đến điều gì đó nói ra cho Vũ Minh với Tước Phàm nghe. Bởi hẳn không biết Thiếu Kiệt sẽ đưa việc gì đến mọi người. Cao Thịnh hẳn cũng biết những vấn đề Thiếu Kiệt giải quyết cho Xuân Nghĩa Bang khá nhiều từ tiền thu được dạo gần đây cũng cho thấy một chuyển biến tốt. Công việc của mọi người vẫn có tiền lương các đàn em bên dưới cũng ổn định không kém nhân viên có việc làm đảng hoàng. Vũ Minh vừa uống trà vừa thư giãn thoải mái nói.

- Em không ý kiến! mỗi lần mà ý tưởng kinh doanh của Thiếu Kiệt đưa em đọc xong toàn chỉ biết khen thôi, không có gì chế được hết. Mà những đề xuất của Thiếu Kiệt đưa ra tự nhiên anh em mình thao tác cũng quá thuận lợi như là dành sẵn cho mọi người trong bang vậy.

- Chuyện này khỏi nói đi vấn đề sổ sách hồi xưa làm em đau đầu bao nhiêu. Giờ thì làm nhanh chóng không tốn công sức nhiều, mà hầu như chỉ cần nhìn sơ qua là hiểu. Dem so sánh mấy việc mình là cho Thiếu Kiệt thiệt chẳng đáng là bao.

Tước Phàm vừa bấm điện thoại vừa nói ra ý kiến của mình. Cao Thịnh những chuyện này không phải không biết nhưng hẳn cũng chỉ đành thở dài cho qua. Dạo gần đây hẳn quá thoải mái không phải phiền hà, mấy việc tranh giành địa bàn anh em tổn thương chỉ cần quán chú mọi người tốt theo dõi những thành viên buôn bán hàng của Cửu Hùng còn lại mọi thứ đều tốt hết hẳn cũng khá nhẹ lòng.

Tước Phàm đang bấm điện thoại bỗng nhiên nhớ ra việc gì đó. Nên ném điện thoại qua một bên, giật mình nói với Cao Thịnh với Vũ Minh.

- Ấy em nhớ rồi mấy hôm trước có cái tên Ngô Nam nào tới quán 404 mà anh em mình giữ lại đĩa ghi hình đấy. Không chừng kỳ này hấn muốn gặp mẹ Thiếu Kiệt không?

Vũ Minh và Cao Thịnh lúc này cũng nhìn hấn. Họ mấy ngày nay cũng quên đi mất việc này giờ Tước Phàm nói ra càng làm hai người suy nghĩ lại.

- Có thể lắm! Chuyện này có nên cho Lão Đào biết không anh? em thấy lão cũng quen biết với mẹ Thiếu Kiệt có gì nhờ lão hỗ trợ.

- Anh nghĩ không nên. Nếu Thiếu Kiệt muốn lão Đào giúp thì đã không gọi anh em mình. Vì ngoài mặt cảnh sát vẫn có mặt mũi hơn anh em hắc bang mình nhiều. Chuyện này không nên cho lão Đào biết chắc hấn cũng không giúp gì được.

Cao Thịnh bây giờ mới nói ra ý của mình dự đoán dựa theo những gì hấn biết về Thiếu Kiệt. Vì nếu chuyện này Khương Đào có thể tham gia giúp hấn, Thiếu Kiệt đã không gọi điện cho Cao Thịnh làm gì.

- Trước mắt đi gặp mẹ Thiếu Kiệt đã bọn Ngọc Hồ với Thế Long ở dưới đợi rồi kìa.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 182: Cường Long Không Áp Địa Đầu Xà

Không lâu sau đó hai chiếc xe ô tô chạy trên đường ra hiệu ghé sát vào lề đỗ lại trước cửa hiệu bách hóa của Hoàng Lâm Nhu. Cao Thịnh từ chiếc xe phía sau đi xuống. Ba người còn lại cũng xuống xe đi về cửa hiệu tạp hóa.

Tiến về cửa Hiệu tạp hóa Hoàng Lâm Nhu thấy Cao Thịnh đến cũng mỉm cười nhìn nhóm người Cao Thịnh nói.

- Hôm nay rảnh rang mấy chú lại đến đây! Phúc cho tiệm tạp hóa nhỏ bé này à.

Hoàng Hương đứng bên cạnh thấy được những người vừa tới cũng hỏi nhỏ chị mình.

- Ai vậy chị? thấy lạ vậy. Quen chị à.

- Không bạn của Thiếu Kiệt. Mà thôi em xem cửa hàng chị tiếp khách một chút.

Hoàng Lâm Nhu cũng không nói gì nhiều về nhóm người Cao Thịnh bà cũng thừa sức biết Cao Thịnh làm gì nhưng để mọi người không quá thắc mắc bà đành phải nói qua loa. Dù sao không phải ai cũng biết được mặt mũi những người cao tầng của bang hội hắc bang nổi tiếng ở Lưu Minh này.

Bây Giờ bà nhìn về nhóm người Cao Thịnh nói.

- Các chú đánh xe qua quán cà phê bên kia đi tới qua liền bên đó rộng rãi lại có cả chỗ để xe ô tô nên cũng đỡ phải phiền hà những người bán hàng ở đây.

Nói rồi Hoàng Lâm Nhu ra khỏi cửa hàng đi bộ sang bên đường Tước Phàm với Ngọc Hồ thì lên xe chạy đi đánh lái, ra tín hiệu qua đường chỉ có Cao Thịnh là bước theo cùng Hoàng Lâm Nhu.

Quán cà phê này thuộc loại sân vườn tuy bố trí khá đơn sơ bàn được đặt ngay ngắn thành vài hàng riêng biệt, Mà những bộ bàn ghế ở đây cũng được trang trí khá tốt, ghế tựa đan giả mây lót đệm bàn mặt kính được đặt ở khắp mọi nơi.

Thường xếp thành bốn ghế một bàn và cạnh lối đi nếu kê vào một hoặc hai ghế hai bên thì vẫn có thể ngồi được thành sáu người. Ở xung quanh được trồng những cây cao che bóng mát, một vài cây sa kê và những cây đủng đỉnh. Nặng trĩu những buồn trái trên cao.

Vào quán cà phê đợi cho mọi người ngồi xuống hết Hoàng Lâm Nhu mới nói.

- Các chủ chắc không phải rảnh rồi mà đến đây nhỉ. Tôi đoán có lẽ Thiếu Kiệt biết chuyện gì đó nên mới nhờ mấy chú qua đây đi.

Cao Thịnh nghe được mẹ Thiếu Kiệt đã nói rõ như vậy nên cũng không vòng vo giải thích. Hắn gật đầu xác nhận điều này bà nói hoàn toàn đúng.

- Đúng vậy Thiếu Kiệt có nhớ bọn em qua đây xem giúp đỡ chị. Nếu chị dự đoán được như thế chắc chị cũng đã biết được đó là những người nào.

- Ừ tôi biết những người đó ra sao còn có cả những chiến lược đối phó không nhỏ với những người này. Nên mọi người cứ yên tâm, từ lúc biết có người theo dõi mình tôi đã sắp xếp đến bố cục này.

Hoàng Lâm Nhu bình tĩnh nói ra mọi chuyện như đã được cô tính toán kỹ lưỡng. Cao Thịnh từ lâu đã thấy Hoàng Lâm Nhu không phải là nhân vật bình thường nhưng hắn vẫn không biết tại sao bà lại có thể cam chịu như thế suốt nhiều năm trời, Chỉ khi Thiếu Kiệt gặp chuyện bà mới biến đổi mình nên mới nói.

- Có thể là chị vẫn có khả năng của mình điều này tôi hoàn toàn tin tưởng. Nhưng Thiếu Kiệt đã giao phó chúng tôi nên việc này hi vọng chị có thể cho bọn tôi tham gia để có cái mà nói với Thiếu Kiệt. Nếu chị có điều gì cần giấu với cậu nhóc chúng tôi sẽ làm theo ý kiến của chị còn những việc còn lại chúng tôi sẽ không can thiệp vào.

Đối mặt với nhóm người Cao Thịnh Bây giờ Hoàng Lâm Nhu mới im lặng một lúc như suy nghĩ điều gì đó rồi mới đưa ra quyết định của mình.

- Được rồi nếu mấy cậu đã nói như thế tôi cũng chấp nhận nhưng mọi thứ tôi phải sắp xếp lại. Đáng ra tôi sẽ ở nhà đợi bọn người kia đến mà nói chuyện, nhưng giờ có thể chuyển thành chủ động được rồi.

Cao Thịnh bây giờ thấy mẹ Thiếu Kiệt như khoác thêm một sự thần bí nào đó mà hắn không thể nào lý giải. Bà có thể bị động biết trước được những gì sắp diễn ra của đối phương mà không hề lo lắng. Cứ y như tính toán của bà được xếp đặt sẵn sàng.

Giờ hắn cũng hiểu hơn tại sao Thiếu Kiệt luôn đưa ra một quyết định nào đó thường không thay đổi, Bởi vì cái bản tính này được di truyền từ Hoàng Lâm Nhu mẹ hắn.

- Vậy mấy người chúng tôi sẽ phải làm gì trong chuyện này chắc chị cũng đã biết. Nên chị cứ quyết định chuyện này bọn tôi hoàn toàn nghe theo chị.

- Ừ thế mấy cậu ngồi đây đợi tôi một chút tôi quay về cửa hàng lấy một ít đồ, rồi tôi quay lại sẽ nói cho mọi người biết.

Hoàng Lâm Nhu lúc này đứng lên rời khỏi quán cà phê. Đợi cho bà vừa đi xa xa một chút Vũ Minh mới nói với Cao Thịnh.

- Xem ra mẹ của Thiếu Kiệt cũng không đơn giản à. Hèn gì cậu ta làm việc quyết đoán như thế cái này chắc di truyền không sai được.

- Chuyện này không nên cho Thiếu Kiệt biết. Không dễ gì một người chịu đựng hơn mười mấy năm trời khổ cực chạy vạy khắp nơi lo cho cuộc sống mà có được khí chất này đâu. Anh đang tự hỏi nếu mà anh em mình đối đầu với Thiếu Kiệt thì sao. Mới chỉ có mình cậu ta mà anh đã thấy khó lường rồi. Mẹ cậu ta vào nữa chắc anh em mình cũng không sống nổi đâu.

Cao Thịnh sau khi nói chuyện vài câu với Hoàng Lâm Nhu cũng làm ra một số nhận định của mình về mẹ con Thiếu Kiệt. Hẳn thật sự thấy làm may mắn khi Ngọc Nhi quyết định để cho hắn kết nối với Thiếu Kiệt. Trước Phàm nghe Cao Thịnh nói như thế mới nói ra thắc mắc của mình.

- Nhưng mà em vẫn không hiểu tại sao chị ta như thế mà lại phải im lặng xem như một người bình thường chứ. Mọi người nghĩ xem với năng lực như thế này chị ta muốn làm gì mà không được.

- Chuyện này nói sau đi chị ta quay lại rồi kìa.

Thế Long thấy Hoàng Lâm Nhu quay lại cũng vội nhắc nhở mọi người. Khi mẹ Thiếu Kiệt quay lại thì cũng ngồi xuống cười nói.

- Hiện tại tôi sẽ gọi điện thoại hẹn với người kia gặp mặt. Thay vào đó khoảng thời gian này mọi người cùng tôi đi mua một số quần áo chắc ổn nhĩ. đã lâu rồi tôi không mặc cho mình một bộ đồ đúng nghĩa.

- Chuyện này đơn giản mà chị. Có gì đâu nhưng mà chị định hẹn người kia ở đâu để bọn em sắp xếp.

Cao Thịnh nghe Hoàng Lâm Nhu nói chủ động hẹn gặp những người kia cũng muốn biết trước địa điểm điểm mọi người đi trước chuẩn bị. Hoàng Lâm Nhu lúc này mới cười cười nói.

- Không cần đâu! Chỉ cần mọi người đi cùng tôi là được còn việc nơi nào thì cứ để những người đó sắp xếp. Coi như hôm nay mấy cậu trở thành vệ sĩ một lần xem thế nào ra dáng hay không.

Nói rồi Hoàng Lâm Nhu lấy ra điện thoại của mình kèm theo cuốn sổ tay nhấc vào điện thoại một dãy số không có trong danh bạ. Điện thoại được nối liền khi có tiếng chấp nhận cuộc gọi từ phía bên kia.

- Alo ai vậy?

- Tôi Hoàng Lâm Nhu cũng là mẹ của Thiếu Kiệt. Có thể ông khá bất ngờ khi tôi gọi cho ông phải không ông Ngô Nam.

Phía bên kia đầu dây. Ngô Nam cũng giật mình hấn không hiểu tại sao Hoàng Lâm Nhu lại có số điện thoại của mình. Việc nhận cuộc gọi từ người mình sắp gặp mặt trước cuộc hẹn cũng là một vấn đề đem lại yếu tố bất ngờ với hấn.

- Xem ra cô cũng biết tôi đến Lưu Minh? Cô đã liên lạc thì tôi cũng nói luôn tôi muốn gặp cô nói chuyện đấy.

- Đơn giản mà cứ chọn địa điểm xong nhắn lại cho tôi biết là được. Chứ ông không nghĩ là vẫn định đến mái nhà nhỏ của tôi để gặp à? Nơi đó đâu xứng với thân phận tam thiếu gia nhà họ Ngô của ông đâu nhỉ.

Hoàng Lâm Nhu cũng không dễ dàng gì buông tha. Bà ra giọng châm chọc Ngô Nam. Bởi bà thấy những người như Ngô Nam đáng như thế. Mà bà đã chủ động thì cũng không ngại gì hấn có bối cảnh và thân phận lớn như thế nào.

- Cô được lắm. Vậy đi tôi sẽ để người sắp xếp chuyện này rồi sẽ nhắn tin cô địa điểm sau. Hi Vọng cô đi cùng thằng con hoang đó đến gặp tôi cho tôi đỡ phiền phức.

- Xin lỗi ông chưa đủ tư cách gặp Thiếu Kiệt. Nếu người đó đến họa may tôi còn cho gặp mặt. Còn gặp mặt ông à. Ông không xứng để Thiếu Kiệt phải gặp mặt làm gì. Muốn thì nói chuyện với tôi còn không thì biến về Ngọc Châu mà an phận.

Nhóm người Cao Thịnh cũng không ngờ Hoàng Lâm Nhu lại có được một mặt tính cách này nên giờ chỉ có ánh mắt bàng hoàng nhìn bà. Còn bên kia Ngô Nam tức điên. Nhưng hắn không biết làm cách nào hết đang nén sự bức tức lại trong người.

- Giỏi! Cô Giỏi lắm để xem cô giáp mặt với tôi cô còn có thể ăn nói được như vậy không. Chuyện này tôi sẽ tính toán với cô sau. Còn trước sau gì tôi cũng gặp được thằng nhóc đó. Chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

- Cái đó thì ông vẫn chưa chắc đâu không phải ông muốn gặp Thiếu Kiệt là gặp. Ông nên nhớ ông chỉ là người đứng trong mắt của tôi và Thiếu Kiệt thôi. Với phần mặt mũi ông tròn méo xéo vuông như thế nào tôi còn không biết thì ông tốt nhất là đừng nên đem cái chỗ dựa sau lưng ông ra ở đây. Lưu Minh chứ không phải Ngọc Châu ông nên nhớ Cường long không áp được địa đầu xà.

Hoàng Lâm Nhu không ngần ngại mắng xỏ Ngô Nam. Dù sao hắn cũng không làm được gì. Ngô Nam này giờ khá tức giận nhưng vẫn ra vẻ nói.

- Cô miệng lưỡi cũng khá đấy! Để xem ai cho cô lá gan lớn như thế nói chuyện với tôi. Hay là chỉ nhất thời nổi hứng vì không gặp mặt nên mới chửi cho thỏa thích. Hẹn gặp cô tối nay đi.

Chưa đợi hết câu Hoàng Lâm Nhu đã cúp máy, thấy mấy người Cao Thịnh nhìn mình như bắt gặp một hành tinh mới cô chỉ cười bảo.

- Đối với những người thế này phải ứng xử như vậy. Đi với phật mặc áo cà sa đi với ma thì mặc áo giấy thôi. Người ngang ngược phải nói chuyện ngang ngược. Hiền lành quá thì sẽ dễ bị bắt nạt, Tôi không muốn ác nhưng người ta đã như vậy thì tôi phải làm.

Cao Thịnh và mọi người nghe bà nói như thế cũng thấy đúng. Bản thân họ cũng chứng kiến sự ngang ngược của Ngô Nam rồi nên cũng không thấy điều này là lạ.

- Vậy bây giờ mình đi chưa chị. Dù sao đi mua đồ cũng mất khá nhiều thời gian.

- Được rồi chị em mình đi thôi! lần này tân trang cho mấy chú một chút cho giống phim ảnh một tý.

- Vừa nhìn mọi người Hoàng Lâm Nhu vừa nói. Bởi cô thấy hầu hết chỉ có Cao thịnh là ăn mặc áo sơ mi còn lại những người khác đều thích mặc áo thun quần jean khá lồi thối.

Nhìn bên ngoài nếu họ không đi trên xe ô tô thì mọi người có lẽ sẽ nghĩ là những người vô công rồi nghề. Mà hình thức như thế thì làm sao mà đi ăn nói có mặt mũi được.

Bốn Người nghe Hoàng Lâm Nhu nói vậy cũng bắt đầu nhìn quần áo mình đang mặc rồi có cảm giác ngại không nói được lời nào. Bọn hần đã nghe việc Vũ Minh nói sẽ tạo thế cho Hoàng Lâm Nhu như thế nào nhưng quên mất bọn họ ăn mặc thật sự không giống ai. Nếu đi trên đường hiện tại chỉ có thể nói là cực kỳ khó coi.

Lúc này trong căn phòng làm việc của Ngô Nam tương đối bề bộn một ít mảnh thủy tinh vỡ. một số bút viết rơi dưới đất một số giấy tờ bị vò nhàu nát.

Ngô Nam thật sự rất tức giận chưa bao giờ hắn bị xem thường như thế này. Dù sao hắn cũng ngang dọc ở Ngọc Châu không người không biết nhưng tới nơi này một người phụ nữ chỉ là một chủ cửa hiệu tạp Hóa mà xem hắn không ra gì thì Ngô Nam hoàn toàn không chịu đựng được.

Cầm lên cái điện thoại đang đặt trước mặt Ngô Nam mới gọi cho Phùng Kiếm Hoa.

- Bọn người là cái đồ ăn hại. Theo dõi làm sao để người ta biết cả số điện thoại của ta hả. Cái con Hoàng Lâm Nhu mới gọi cho ta đây này. Lo mà thu xếp tôi này ở chỗ nào đó để ta nói chuyện. Mẹ cái lũ ăn hại.

Ngô Nam không để cho Phùng Kiếm Hoa nói được câu nào đã mắng như tát nước vào điện thoại.

- Chuyện này bọn tôi hoàn toàn không biết? ngay cả điện thoại của cậu cũng chỉ có mình tôi biết được thì làm sao mà những người khác biết hả cậu.

Phùng Kiếm Hoa nghe chửi như thế cũng thấy quá là vô lý bản thân hắn còn chưa cho Thiếu Kiệt số điện thoại của Ngô Nam, mà giờ đây Hoàng Lâm Nhu đã gọi tới còn làm cho Ngô Nam bức tức như vậy chứng tỏ hai người nói chuyện cũng không tốt lành chút nào. Còn Ngô Nam vì bức tức nên không muốn nhận lý lẽ gì từ Phùng Kiếm Hoa nữa.

- Thế ông nói xem? Tại sao? Tại sao cái người phụ nữ đó lại có số điện thoại của tôi mà lại là số di động nữa hả. Người ta gọi điện cho mình đặt cả chỗ trước rồi cho địa chỉ. Ông làm ăn thế nào tôi hỏi ông bọn người của ông không làm người ta phát hiện sao nó có thể biết được như thế. Không ông với những đứa bên dưới thì ai?

- Việc này để tôi kiểm tra lại mới có thể một câu trả lời chính xác cho cậu được. Hiện tại cậu hỏi tôi cũng không biết trả lời sao! Để tôi tận lực

xem ai mà to gan như thế. Cậu thông cảm chuyện này không phải người của tôi làm.

Phùng Kiếm Hoa bị Ngô Nam dọa không hề nhẹ nhưng vẫn cố gắng bình tĩnh. Xoa dịu lại hấn để tìm lý do chính đáng và chắc chắn chuyện này không phải do những người của mình làm.

- Ông mau chóng tìm ra cái tên nào to gan như thế cho tôi ngay. Còn nữa chuẩn bị một nơi thích hợp một chút tôi muốn xem người phụ nữ này như thế nào. Cường long không áp được địa đầu xà àh. Ông đây phải cho nó biết ta đây không phải dễ chọc như vậy đi làm đi.

Bên kia Phùng Kiếm Hoa thấy Ngô Nam có vẻ dịu lại nên cũng chỉ trả lời vâng dạ vài câu cho có lệ rồi cúp máy.

Hấn trở thành nói phát tiết cho Ngô Nam nên cũng bức dọc. Vừa cúp máy đã mắng xối xả vào điện thoại.

- Má nó mày ngu thì chịu đi chứ ở đó nói ai. Không phải mày làm lớn thôi sao. Mẹ ông mày mà chức to hơn thì ông đây cũng không cho mày dễ chịu đâu.

Vừa chửi mắng xong nhưng Phùng Kiếm Hoa cũng không khỏi im lặng bởi hấn cũng không hiểu tại sao mẹ của Thiếu Kiệt lại có số điện thoại của Ngô Nam. mà còn là chủ động hẹn gặp cho Ngô Nam chọn địa chỉ nữa. Việc này thật sự quá là lạ. Còn tại sao Ngô Nam tức giận như thế thì Phùng Kiếm Hoa không quan tâm lắm. Ai cũng biết kẻ thù nói chuyện mà không hợp thì bức tức là chuyện thường tình ở huyện rồi.

Giờ Việc của hấn chỉ còn là đặt nhà hàng hay nơi nào thích hợp với thân phận của Ngô Nam là được. Hấn cũng không cần phải cho người đợi cho Hoàng Lâm Nhu về nhà rồi mới đưa Ngô Nam đến. Như thế cũng bớt cho hấn được một chút phiền phức xoay vòng.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 183: Đối Mặt (1)

Sau buổi học hôm đó Thiếu Kiệt vẫn bình thường về đến nhà Hà Vi. Hắn trong lòng tuy có bồn chồn lo lắng như đối với chuyện Hoàng Lâm Nhu đang làm hắn có muốn biết thì vẫn không được.

Để xua tan sự lo lắng ấy hắn bắt buộc phải thật bình tĩnh ở buổi tối hôm nay để đối diện nhiều thứ. Hà Vi thấy hắn có vẻ khác mọi ngày nên cũng nghi ngờ hỏi.

- Hôm nay cậu có vẻ lạ, bận rộn hơn hàng ngày. Lại quên đi mất thói quen của mình nhỉ. Có chuyện gì à?

Đang sắp xếp lại mọi thứ cần thiết có việc bàn bạc với Khương Đào nên Thiếu Kiệt không chú tâm đến Hà Vi quan sát mình đã được khá lâu.

- Ấy mình vẫn bình thường sao bạn lại nói vậy?

- Bạn lúc này bình thường mới lạ đấy. Thói quen chỉ khi nào đó có một việc lo lắng bất an nên mới bị thay đổi thôi. Hôm nay từ lúc về đến giờ bạn chưa hề đi tắm. Bản thân bạn vẫn chưa nhận ra thói quen đi học về phải vào nhà tắm của cậu. Hôm nay bỗng nhiên biến mất. Cậu lại sắp xếp bộ hồ sơ lần này là lần thứ hai rồi. Đồ bạn chuẩn bị để tắm vẫn còn để một bên chưa đụng tới. Bạn còn nói bạn vẫn bình thường, Thì bạn giải thích cho mình hiểu tại sao mà bạn lại như vậy à.

Hà Vi liệt kê ra những kẻ hở của Thiếu Kiệt từ lúc cô quan sát hắn từ nãy tới giờ. Trịnh Chi đứng một bên cũng gật đầu như xác nhận điều Hà Vi nói

đúng. Đến lúc này Thiếu Kiệt nhìn vào bộ đồ mình đã chuẩn bị sẵn để tắm xong mặc vào đi gặp Khương Đào.

Giờ đây hắn mới phát hiện ra mình vẫn còn mặc trên người bộ đồ học sinh. Mà có nói gì thì với những sơ sót hắn mắc phải để Hạ Vi nói ra, khiến hắn không thể chối cãi nên chỉ biết thờ dài nói.

- Chắc cậu cũng biết những người kia tối nay sẽ gặp mẹ mình đi.

Hà Vi nghe Thiếu Kiệt hỏi vậy cũng gật đầu xác nhận. Cô hiện tại hiểu tại sao hôm nay hắn lại có cử chỉ hành động khác với mọi ngày. Nhưng Hà Vi cũng nghiêm túc biết rằng nếu chuyện này Thiếu Kiệt biết chắc hẳn Phùng Kiếm Hoa đã đưa ra tin tức này cho hắn. Và hắn cũng đã nắm bắt được gì đó từ thông tin này.

- Chắc là cái ông hôm qua cho bạn biết tin đi. Nhưng mà mẹ bạn đã nói hôm nay mình phải trông chừng bạn. Còn việc của mẹ cậu thì cậu cứ yên tâm bà chuẩn bị tốt rồi sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu.

- Cậu nói vậy mình cũng an tâm phần nào, với mình cũng đã nhờ sự giúp đỡ của Cao Thịnh và Xuân Nghĩa Bang giúp mẹ mình một chút trong tối nay chắc cũng không sao thôi để mình đi tắm rồi mọi người lên đường.

Lâm Vũ này giờ làm việc của mình giờ nghe Thiếu Kiệt và Hà Vi nói thế cũng tò mò hỏi nhỏ Trịnh Chi.

- Chuyện gì mà ghê thế chị? chị biết chuyện gì không?

- Chú mày muốn ăn đòn chị đâu phải thầy bói mà cái gì cũng biết. Chuyện của Thiếu Kiệt chú mày đi mà hỏi chị không đại gì thắc mắc thứ không liên quan đến mình.

Trịnh Chi vừa ca cẩm trả lời với Lâm Vũ. Dù sao cô cũng thấy việc này có vẻ quan trọng với Thiếu Kiệt. Nhưng đó là chuyện riêng không liên

quan đến phận sự của cô, nên cô cũng không dám tò mò chuyện này.

- Thôi Lâm Vũ em ở nhà đợi Chu Tường qua nhé! chị có đồ ăn sẵn dưới bếp em với Chu Tường có ăn thì ăn, còn không thì gọi đồ ăn nhanh đem tới là được. Hôm nay chắc ba người bọn chị không ăn cơm nhà đâu biết chưa hả thằng nhóc.

Hà Vi vừa nói vừa trêu ghẹo Lâm Vũ cũng không quên dặn dò mấy thứ liên quan đến chuyện nhà cửa. Nghe Hà Vi nói thế Lâm Vũ cũng đùa lại.

- hử bằng tuổi mà xưng chị vậy là già rồi. Coi chừng già quá có người nào đó không để ý lúc đó hối hận không kịp đấy. Đừng để giống như ai đó gần hai mươi vẫn chống ề đấy.

Trịnh Chi lúc này mặt đăm chiêu hai mắt hình viên đạn nhìn về Lâm Vũ quát to.

- Thằng Nhóc dám nói chị mà ể chồng muốn chết à...

Hà Vi đứng một bên ôm bụng cười. Sau đó để hai người đùa giỡn đi ra bên ngoài nói Khải Huy chuẩn bị xe. Thiếu Kiệt trở lại phòng lúc này cũng đã chuẩn bị hết mọi thứ. Nhìn Đồng hồ cũng hơn sáu giờ. Thiếu Kiệt tính toán điều gì đó rồi lấy điện thoại ra xem một lúc mới. Ra xe cùng Hà Vi và Trịnh Chi lên đường qua nhà Khương Đào.

Ngay lúc này đây tại nhà Thiếu Kiệt Hoàng Lâm Nhu sau một buổi chiều đi mua sắm các thứ Cô cũng thay cho mình một bộ đồ tây trang khá gọn gàng. Đợi Bà bên ngoài là Nhóm người Cao Thịnh với những bộ vest cực kỳ bắt mắt, những đôi giày tây bóng như gương. Cao Thịnh mặt lên mình bộ vest cũng có chút khó chịu nói.

- Anh mà lần đầu mặt vest cứ thấy vướng víu như thế nào ấy. Đẹp thì đẹp thật nhưng mà thấy sao sao ấy.

- Chắc chỉ có mỗi mình anh à bọn em cũng vậy thôi. Nhưng mà mặt lên có khó chịu một chút nhưng nhìn vào đẹp thật, cứ như mấy vệ sĩ cho tổng thống hay chiếu trên ti vi ấy.

Thế Long vừa nhìn bộ đồ trên người mình vừa trầm trồ đáp lại với Cao Thịnh. Đây là lần đầu họ mặc bộ vest như thế này. Hoàng Lâm Nhu bỏ cả buổi chiều không phải mua đồ cho bà mà là cho năm người.

Từ quần áo tới giày. Hoàng Lâm Nhu đều bỏ tiền mua hết trong khi Cao Thịnh đòi trả tiền thì bà luôn miệng nói, xem như bà tặng vì giúp làm vệ sĩ cho bà tối nay. Bắt buộc cả năm người bây giờ như trở thành vệ sĩ với bộ đồ đang mặc trên người.

Vũ Minh nhìn bộ đồ của mình cũng xua tay, hắn thấy hai người than thở nên mới khuyên.

- Đáng ra anh em mình phải nên mặc như thế này lâu rồi mới đúng. Anh nhìn bọn Cửu Hùng Bang xem thằng nào thằng nấy mặc bộ đồ cứ như giám đốc công chức còn nhìn lại anh em mình lúc trước xem. Giống mấy thằng đàn em chợ trời. Với chưa kể anh em mình giờ cũng là mấy người nhân viên của công ty chính quy mà liệu mà tập quen dần tốt hơn. mai mốt có những việc họp bàn này nọ đi với Thiếu Kiệt gặp mấy khách hàng. Nhìn thấy anh em mình mà mặc như mọi thường họ chạy mất dép. Mất bao nhiêu tiền chỉ vì cái vẻ bề ngoài.

Tước Phàm thấy Vũ Minh nói đúng nên cũng hòa theo.

- Ừ đúng đấy! Sau này cứ không có chuyện gì thì anh em mình mặc đồ thường. Còn đi gặp mặt hay ra đường chỗ nào đông đông mặc như thế này óách lắm à. Với lại anh em mình đi xe ô tô nữa cửa mấy em gái cũng dễ hơn. Chứ mặc như cũ bọn con gái chạy mất hết không vui tý nào.

Cao Thịnh lúc này cũng cảm thấy mấy lời nói kia cũng đúng. Dù gì cũng đại ca cả một bang hội vậy mà ra đường thấy em nào xinh xinh vừa lại gần

là y như rằng người ta không còn thấy tăm hơi.

- Tụi bây nói cũng đúng chứ không phải sai. Nhưng mà mặc thế này nóng chết được.

Hoàng Lâm Nhu lúc này đi ra nghe thấy mấy người Cao Thịnh than phiền cũng cười nói.

- Mới đầu không quen nhưng sau này sẽ tốt hơn. Mấy chú cũng xem như là người kinh doanh rồi sớm hay muộn gì cũng phải mặt. Thà là quen từ bây giờ sau này đỡ phải khó khăn hơn.

- Chị nói thế bọn em cũng nghe theo vậy. Nhưng mà lát nữa mọi người sắp xếp sao đây chị?

Cao Thịnh nghe mẹ Thiếu Kiệt nói như thế cũng cười hỏi bà về việc lát nữa những người bên mình cần phải làm gì cho đúng.

- Tạm thời thì cứ tùy cơ ứng biến nhưng mà tôi chắc không dễ dàng nếu mà chỉ nói chuyện thôi thì chắc hẳn sẽ không sao còn nếu có chuyện gì xảy ra thì các chú cứ yên tâm tôi cũng không yếu như các chú nhìn thấy.

Nghe Hoàng Lâm Nhu nói sợ có điều bất trắc Cao Thịnh cũng chỉ cười khẳng định với bà.

- Chị yên tâm đi chuyện này Thiếu Kiệt đã nhờ bọn em thì làm sao mà để có chuyện gì được em cam đoan với chị nếu không có địa điểm thì không dám chắc giờ có địa điểm rồi bọn em cho người mai phục bên ngoài vẫn được mà. Dù sao nơi này cũng là trong thành phố cũng không đâu xa. Chỉ cần điều người tới sau là được.

- Đây địa chỉ này mấy chú chắc biết nhỉ?

Nói rồi Hoàng Lâm Nhu đưa địa điểm hẹn cho mọi người xem bọn người Cao Thịnh. Vừa nhìn địa chỉ trên tờ giấy của Hoàng Lâm Nhu đưa cả năm người đều ôm bụng cười.

Hoàng Lâm Nhu thì không hiểu tại sao cả năm người Cao Thịnh đều nhìn địa chỉ xong lại vui như thế nên mới hỏi.

- Các chú có chuyện gì mà vui vẻ vậy không lẽ các chú biết chỗ này?

Tức phàm lúc này cũng nhanh miệng nói với bà.

- Chị yên tâm! ở đâu thì bọn em còn lo lắng chứ chỗ này ấy hả. Bọn em ăn ngủ muốn nát cái Nhà Hàng rồi. Không giấu gì chị cái Nhà Hàng Karaoke ghi trên tờ giấy là tổng bộ của bọn em. Thằng này biết bao nhiêu là chỗ không chọn. Nó lại đi chui đầu vào rọ khi cả gan lấy địa bàn của bọn em mà gặp chị.

Cao Thịnh lúc này cũng ném cười lại nói với mấy người bên mình.

- Kệ cứ xem coi bọn nó muốn làm gì cứ để xem coi những người này chuẩn bị ra sao đợi cho mọi thứ tốt rồi thì mới ra tay không muộn.

Hoàng Lâm Nhu bây giờ cũng hiểu tại sao những người Cao Thịnh lại vui vẻ như thế. Bà cũng thầm thở phào một hơi, nếu ở chỗ của Cao Thịnh thì bà cứ việc phóng tay muốn làm sao cũng được.

- Ủ vậy thì tốt rồi mình đi đi cũng hơn sáu giờ rồi qua bên đó nhiều khi kẹt xe nữa là đến vừa đúng giờ.

- Chị cứ yên tâm bọn em chạy hai vòng cũng còn nhanh hơn hẵn đến chỗ này. Để em nhắn tin cho Thiếu Kiệt biết để thằng nhóc an tâm. Không thì thằng nhóc lo cho chị lắm đấy.

Cao Thịnh vừa nói vừa đùa với Mẹ Thiếu Kiệt xong chợt nhớ tới hân nên cũng xin phép bà để hân nói chuyện này cho Thiếu Kiệt.

- Ủ như thế cũng tốt. Để thẳng nhóc đỡ phải lo lại không phải bị phân tâm làm việc không được.

Nói rồi Cao Thịnh lấy điện thoại gọi cho Thiếu Kiệt những tiếng chuông vang lên qua cái loa được bật. Thiếu Kiệt ngồi trên xe đang nhìn ra bên ngoài đường cũng giật mình khi chuông điện thoại reo. Nhìn trên màn hình là tên Cao Thịnh nên vội bắt máy.

- Alo Anh Cao hả?có chuyện gì vậy? Mẹ em sao rồi? có gì bất trắc hay sao?

Nghe thấy Thiếu Kiệt hỏi dồn Cao Thịnh mới cười cười nói.

- Bình tĩnh em trai! mẹ cậu không có gì hết, chỉ báo cho cậu an tâm cái địa điểm hẹn của những người kia với mẹ cậu là tổng hành dinh của Xuân Nghĩa Bang. Nói cho cậu biết để cậu khỏi lo lắng thôi.

Trái tim đang treo cao vì lo lắng của Thiếu Kiệt lúc này cũng được thả lỏng hân giờ đây trong lòng nhẹ đi rất nhiều Thở một hơi mới đáp lại Cao Thịnh.

- Vậy thì tốt rồi! Có gì anh báo lại em sau nhé lát nữa em phải đi thương thảo với người ta một số việc giờ thì an tâm rồi. Cảm ơn anh nhiều.

Hà Vi thấy Thiếu Kiệt cúp máy rồi mới hỏi.

- Cô có việc gì hay sao mà Cao Thịnh lại gọi cho bạn thế.

Thiếu Kiệt lúc này chỉ lắc đầu xong mới đáp lại lời của Hà Vi.

- Không mẹ mình không có việc gì hết. Chỉ là Cao Thịnh gọi điện cho mình biết bọn người kia hẹn mẹ mình ở Nhà Hàng Karaoke của Xuân Nghĩa

Bang thôi. Nên giờ mình cũng an tâm ít nhiều, dù sao ở đó mẹ vẫn được sự bảo vệ tốt nhất.

Nghe Thiếu Kiệt nói như thế Hà Vi cũng nhẹ bớt sự lo lắng. Nếu nói cô không lo lắng là điều không thể nhưng vì tình huống đặc thù cô không thể nào để lộ ra ngoài. Giờ đây nghe được tin tức như thế cũng là cho Hà Vi một phần nào nhẹ nhõm. Thiếu Kiệt hiện tại cũng thả lỏng rất nhiều hẳn đang suy nghĩ nếu những người kia biết nơi đó là của Xuân Nghĩa bang có thể nào đặt chỗ ở đó không.

Hắn thật sự lúc này cảm thấy may mắn nếu là chỗ khác thì hẳn phải lo lắng cả một buổi tối có khi lại làm ra quyết định với hợp đồng này của Khương Đào.

Bởi Thiếu Kiệt biết cái kế hoạch này của hắn cần nguồn vốn khá lớn mà bản thân thao tác lần này chỉ cần đi sai một ít giá trị tiền thuê hẳn cũng phải chịu khá nhiều lỗ lã. Vì càng để lâu dài những mảnh đất không sử dụng thì lại tốn một khoảng phí không thể thu hồi. Thấy hắn im lặng như thế Hà Vi tưởng Thiếu Kiệt vẫn còn lo lắng nên nói.

- Thế Thì cậu phải lấy lại tinh thần cái đi! mặt mày như cái bánh bao chiều thế kia thì làm sao được. Mẹ cậu có Cao Thịnh trông chừng rồi trong địa bàn đó thì ai có thể làm gì mẹ cậu đâu.

Lời của Hà Vi hắn cũng biết dù sao không ai rõ hơn bọn Cao Thịnh ở chính địa bàn của mình. Bây giờ Thiếu Kiệt mới xua tan được chút cảm giác hết lo lắng của mình hỏi Khải Huy.

- Khoảng bao nhiêu lâu nữa mình tới nhà Khương Đào anh?

- Hơn nữa giờ đi đường mới tới. nếu mệt thì nghỉ ngơi chút đi gần tới nơi anh nói Hà Vi gọi cho.

Thấy Tinh Thần của Thiếu Kiệt không tốt Khải Huy cũng muốn hăn ổn định lại nên khuyên hăn chợp mắt một chút trên xe để lấy lại sức. Bởi Hà Vi cũng biết Thiếu Kiệt hăn hay thức khuya và giải quyết nhiều việc nên tinh thần thường trong trạng thái làm việc hết sức căng thẳng.

- Ừ như vậy cũng được khi nào gần tới bạn gọi mình nha Hà Vi.

Tại một phòng của nhà hàng bên dưới của nhà hàng karaoke trong một phòng trang trí khá tốt căn phòng được trang bị máy lạnh bàn tròn tám người. Có cả những chậu cây kiểng xung quanh. Thêm vào đó một cái tủ chén đĩa bằng gỗ, Một bộ ghế dựa sát tường. tay vịn được sơn nhũ màu vàng với những đệm lót màu đỏ. Trên tường là một bức tranh sơn dầu được đặt dưới một cái bóng đèn vàng rọi vào.

hiện tại Ngô Nam và Phùng Kiếm Hoa đã có mặt sẵn. Ngô Nam thì ngồi trên bộ ghế hời hắt.

- Mà hẹn mấy giờ mà giờ này vẫn chưa tới thế? Mà có cho đúng địa chỉ không?

- Giờ hẹn là 18 giờ 30 giờ này đáng lý ra phải đến rồi mới đúng. tôi chắc chắn là không cho sai địa chỉ đâu.

Phùng Kiếm Hoa lúc này cũng khẳng định lại với Ngô Nam rằng đã tính toán thời gian và địa điểm không sai. Nhưng lý do tại sao Hoàng Lâm Nhu chưa đến thì ông hoàn toàn không biết.

- Mẹ nó đàn bà lè mê. lúc nào cũng thế biết vậy bảy giờ tao hãy tới giờ ngồi đợi chờ như thế này không ra cái thế thống gì. Bởi thế ghét nhất mấy mẹ đàn bà chậm chạp đồ đạc này nọ thiệt phiền phức.

Ngay lúc này cánh cửa được mở ra. Ngô Nam và Phùng Kiếm Hoa lúc này cũng giật mình thì một giọng nói của phụ nữ vang lên.

- Xem ra ông coi thường bọn đàn bà chúng tôi hơi nhiều đấy. Hiện tại mới chính thức đúng 18h30 không trễ giờ lễ mừng như ông vừa nói đâu. ông Ngô Nam à!

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 184: Đối Mặt (2)

Theo sau Hoàng Lâm Nhu là năm người mặc vest đen đồng bộ trông rất hoành tráng và bắt mắt. Từ lúc bọn người Cao Thịnh bước vào đi phía sau Hoàng Lâm Nhu cũng làm cho tất cả nhân viên ở đây ngỡ ngàng. Bởi họ biết những người phía sau Hoàng Lâm Nhu là ai. Tuy bên ngoài có thay đổi nhưng những gương mặt ấy nhân viên ở đây vẫn thường gặp phải hàng ngày.

Thấy năm người đi theo sau Hoàng Lâm Nhu. Ngô Nam nhìn đắm chiêu một lúc rồi mới giở giọng khinh thường của mình ra.

- Xem ra có người đến đây có chuẩn bị nhỉ. Cả năm người cơ đấy.

- Buồn cười một phụ nữ đi tới một cuộc hẹn không lẽ đơn thân độc mã đi vào sao? Không biết người khác lại nói mình ngu đấy. đừng để người khác gọi mình ngu ngốc tự đưa thân vào hiểm cảnh đó không phải cách làm của tôi. Giờ sao muốn gì đây nói chuyện thì ngồi xuống không thì thôi giải tán chẳng có chuyện gì để bàn nếu ông cứ cái giọng này

Phùng Kiếm Hoa và Ngô Nam cũng khá bất ngờ theo thông tin biết được của họ thì Hoàng Lâm Nhu thuộc loại người cam chịu sống. Hòa đồng với mọi người không gây chuyện hòa bình. Nhưng hiện tại bà lại khác xa những gì mình thu thập được. Một người phụ nữ mạnh mẽ không như trong tưởng tượng của họ.

- Cũng không khác cách nói chuyện với tôi qua điện thoại lắm. Được rồi ngồi xuống thì ngồi xuống. Bây giờ bà nói đi. Bà muốn chuyện này diễn ra như thế nào?

Ngô Nam khinh thường nhưng vẫn ngồi xuống. Nhưng hắn không ngờ ở màn tâm lý chiến hắn đã thua ở Hoàng Lâm Nhu khi bà chuyển mình từ thế bị động sang thế chủ động. Người chủ sự căn phòng này từ thế thuộc về Ngô Nam chuyển qua cho Bà mà hắn hoàn toàn không hề hay biết.

Hoàng Lâm Nhu chỉ sử dụng một kế khích tướng nhỏ. Nhưng Ngô Nam lại ngồi xuống trước theo lời Hoàng Lâm Nhu thì phần thắng đã nghiêng về phía bà. Nhìn Ngô Nam ngồi xuống đưa ra câu hỏi cho mình bà chỉ cười lắc đầu nhìn hắn nói.

- Muốn gì điều này ông còn hỏi tôi sao? tôi hỏi ông có bị khờ không? Lâu này con tôi và tôi đều yên lành chỉ có sau bao nhiêu năm tự nhiên mấy người hỏi tôi muốn gì? Cái này đáng lẽ phải là câu hỏi tôi đặt ra cho mấy người mới đúng.

- Hư cô nói hay nhỉ cô không muốn gì? cô không muốn gì sao khi xưa không bỏ thằng nhóc đi mà để nó lớn như thế này hả. Còn cam tâm một thân một mình nuôi nó. Nếu cô không muốn gì tại sao khi xưa cô không nghe lời anh tôi phá cái thai đi. Cô Định mưu đồ gì?

Ngô Nam thấy bà hỏi ngược lại hắn thì tức điên lên. Theo hắn thấy Hoàng Lâm Nhu đã có ý đồ gì đó từ khi Thiếu Kiệt còn là một cái bào thai trong bụng. Bởi hắn biết anh hắn đã từng nói Hoàng Lâm Nhu bỏ đi cái thai này khi chia tay với bà.

Nên theo suy nghĩ của hắn bà hận anh của mình nên mới mưu đồ đợi cho anh hắn bước lên thật cao trên chính trường thì đạp ngã xuống. bằng công bố sự việc này ra ngoài. Nhằm làm ô nhục thanh danh của cả gia đình hắn.

- Mưu đồ gì? nói hay quá đấy à? không phải ai cũng có cái mưu đồ với cái gia đình xem tiền tại quan trọng của ông đâu Ngô Nam. Tôi giữ Thiếu Kiệt vì sao ư? Bởi vì nó là con tôi, nó chưa từng có một người bố tên Ngô Kỳ sẵn sàng bỏ đứa con mình để đạt được danh vọng. Con tôi cũng chưa

từng biết hẳn có một người bố. Bố của hẳn mất khi hẳn còn ở trong bụng mẹ rồi. Còn với gia đình ông không phải tiền là tất cả sao. Bao năm qua mẹ con tôi đã đá động gì tới gia đình ông chưa. Mẹ con tôi chưa từng đưa tay xin một đồng nào từ gia đình ông nên ông đừng nói mưu đồ gì ở đây. Còn gia đình ông hiện tại tìm đến bọn tôi làm gì. Việc này chỉ có do mấy người có tật giết mình gây ra thôi.

Hoàng Lâm Nhu không hề kiêng nể gì, nói hết những gì trong lòng mình ra mắng thẳng Ngô Nam làm hẳn cũng tái mặt. Điều này Ngô Nam không phải không biết nhưng với một trong những gia đình tồn tại thâm căn trong chính trường. Thì việc có con không phải với vợ hoặc chồng chính thức trên giấy đăng ký hôn nhân thì là một vấn đề lớn.

Vì luật căn cứ của một người trong chính trường có điều khoản nghiêm cấm việc có con riêng hoặc người sống chung như vợ chồng với người không được pháp luật công nhận tùy theo hình thức sẽ bị xử lý phạt tiền hoặc phạt tù cảnh cáo và khai trừ khỏi cơ cấu hành chính chức vụ đang nắm giữ.

Ngô Nam hiện tại cũng cảm thấy anh mình lúc đó quá không dứt khoát để dây dưa đến tình trạng như thế này. Nhưng điều này thì làm sao mà hẳn chấp nhận nên đáp trả Hoàng Lâm Nhu.

- Xảo trá thật cô nghĩ mọi thứ chỉ đơn giản như cô nghĩ sao. Cô nghĩ tôi tin những lời nói chỉ một phía của cô thôi à. Cô nên nhớ bao năm qua cô và con cô không có người chú ý đến. Vậy tại sao bây giờ gia đình tôi lại nghe tin tức về thằng nhóc năm xưa? Nếu cô không nói ra. Cô không làm gì đó để có người biết về sự tồn tại của thằng nhóc Thiếu Kiệt thì tại sao? những thông tin này lại bay xa cả trọn vẹn đất nước từ Lưu Minh này đến Ngọc Châu.

- Chuyện này là của mấy người tôi không hề quan tâm trước giờ ra sao thì bây giờ cũng vậy. Nếu có làm cho chuyện này lộ ra ngoài thì đó là do

mấy người. Còn Thiếu Kiệt là con tôi cũng chỉ có mình tôi còn sau này có ra sao thì chưa biết được. mấy người cứ chăm chăm vào một việc không đâu như thế này đáng hay không? Giờ Thiếu Kiệt lớn như thế rồi mấy người cũng không thể làm được gì? Đừng nói với tôi là mấy người sẽ chu cấp nha. Chuyện này là trời sập đấy.

Hoàng Lâm Nhu hôm nay được dịp phát tiết nỗi lòng mình bao nhiêu năm qua nên cũng không ngần ngại mà nói hết những việc ở trong lòng mình. Còn kèm theo đó là xỏ xiên Ngô Nam không chừa một đường nào. Bởi bà biết Ngô Nam hiện tại hằn đang rất tức giận và rất dễ mắc phải lỗi.

Thường những người tức giận không kìm nén được sẽ phải thất bại vì không làm chủ được tình hình và cảm xúc của mình. Nên được dịp Hoàng Lâm Nhu cứ theo đà tiến triển mà công kích hằn.

- Cô giỏi lắm. chuyện này không thể cứ hể cô muốn là được đâu. Cô nên nhớ tôi có rất nhiều cách để cho cô phải dẹp cái cửa Hiệu bách hóa của mình ngay tức khắc. Cô vẫn sẽ trở về với việc làm công nhân thẳng nhóc đó lấy thế ở đâu mà ức hiếp bạn bè. Chỉ giỏi dựa vào cô để hoành hành trong trường học thì cũng không ngóc đầu lên nổi đâu cô Hoàng Lâm Nhu à.

Nghe được lời của Ngô Nam, những người nhóm Cao Thịnh ở phía sau cũng khẽ mỉm cười. Họ muốn cười thật thoải mái nhưng tình hình ở đây căng thẳng không cho phép.

Phùng Kiểm Hoa lại chỉ biết nhăn mặt hằn không có thể nói gì lúc này. Còn Hoàng Lâm Nhu lại hoàn toàn khác lúc này bà cũng biết được Ngô Nam chỉ hiểu được một phần nhỏ trong tảng băng chìm. Mọi thứ Thiếu Kiệt bày ra cho mình một vỏ bọc quá hoàn hảo để hằn có thể ẩn mình mọi sự chú ý của Ngô Nam chỉ dựa vào cơ sở có được là Hoàng Lâm Nhu.

- Đúng vậy con của tôi nó có thể làm gì nó thích bởi luôn có tôi chống lưng cho nó, Mà ông cũng đừng quên nếu mà tính đúng Thiếu Kiệt vẫn là con trai trưởng gia đình ông đấy thẳng nhóc con của Ngô Kỳ đúng thật mang danh là thiên tài thật phải nói như thế nào nhỉ. Nó thiên tài thì cũng nằm trong số những thành phần con ông cháu cha được nâng đỡ từ chính cơ sở của mình đi. Còn Thiếu Kiệt nhà tôi nó có người mẹ như tôi. Tôi dám cá với ông cửa hiệu bách hóa của tôi tuy đơn sơ như thế thôi. Nhưng ông và gia đình ông không bao giờ đánh ngã được. Ông nên nhớ tôi kinh doanh là những thứ người khác cần. Tôi có thể kiếm được bất cứ thứ gì có thể bán được cho người khác đó gọi là kinh doanh tầm thấp mà tôi rất thích đấy.

Lời của Hoàng Lâm Nhu như tát thẳng vào mặt của Ngô Nam. Bởi hẳn không ngờ cô lại có thể cứng như thế. Đúng là ngành thương mại mậu dịch tầm thấp luôn tồn tại cho dù hẳn dùng quyền thế như thế nào chỉ cần Hoàng Lâm Nhu bà còn vốn thì cửa hiệu bách hóa vẫn còn tồn tại chỉ cần thay tên đổi họ. Đưa người đứng tên kinh doanh là người khác thì vẫn có cách hoạt động.

- Xem ra cô đã suy nghĩ rất kỹ khi kinh doanh ngành nghề này. Một người như cô mà vẫn phải chịu ở tầm thấp như thế này cũng đủ thấy dã tâm của cô rồi đấy. Đúng nếu chỉ cần cô còn vốn bất cứ lúc nào cô cũng có thể kinh doanh lại được nhưng nếu cô bị bắt thì sao? ai sẽ là người giúp cô nào? cô nên nhớ có tiền có quyền lúc nào cũng hơn hết. Tiền và quyền luôn đi đôi với nhau, cô hiện tại cũng chỉ có tiền mà quyền là nằm ở gia đình tôi.

Nghe Ngô Nam nói như thế Hoàng Lâm Nhu cũng bật cười lắc đầu nhìn Ngô Nam một cách thương hại nói.

- Đúng quyền của anh rất to. Nhưng anh nên nhớ có một thứ mà quyền hành của nhà anh không bao giờ qua được. Chỉ cần tôi hợp tác với những người đó. Anh nghĩ quyền hành của anh áp chế được à? không đâu anh còn chưa biết nhiều lắm. tốt nhất anh nên quay trở về Ngọc Châu làm một người ngang dọc Ngọc Châu đi ở đây anh không thể nào đấu lại tôi đâu.

- Chỉ giỏi dọa người! cô nói xem gia đình tôi có gì mà không làm được. Những người nào mà chúng tôi không thể qua chứ. Chỉ giỏi giả vờ hù dọa người khác.

Ngô Nam thấy Hoàng Lâm Nhu nói được những người mà cô cho rằng sẽ hơn gia đình hẳn. Cùng xem thường, bởi hẳn thấy không ai qua mặt được vấn đề chính trị của gia đình mình. Mà những người bà nói chỉ là những cái bóng đem ra hù dọa hẳn.

- Ấy quên mất tôi nói chuyện, quên mất chưa đề cập đến những người kia nhỉ. Không biết gia đình anh có thể qua được quân đội của Hà Thúc hay không? Nhóm người đó nếu tôi công khai danh tính Thiếu Kiệt ra cho họ thì thế nào nhỉ. Đó chỉ là một mặt thôi còn một số người không biết tôi nên nói ra hay không? Như bên ngân khố quốc gia chẳng hạn Lưu Hoan này. Ông đừng nên xem thường nữ nhân chúng tôi. Tuy bọn tôi không can thiệp những chuyện của mấy người nhưng không phải là tôi không biết. Ông thử nghĩ xem nếu có những người đó chống lưng cho Thiếu Kiệt thì sao.

Ngô Nam lúc này cũng lo lắng bởi những người Hoàng Lâm Nhu nói ra thuộc về phe tranh đấu còn lại với gia đình hẳn. Chuyện này đã giăng co khá lâu nếu chỉ cần một chút sơ xảy nhỏ cũng dẫn đến. Thanh danh nhà hẳn và sự nghiệp một số người liên quan trong phe cánh đều lung lay. Ngô Nam lấy lại bình tĩnh nhìn Hoàng Lâm Nhu hỏi.

- Chuyện này bọn người đó biết?

- Xem như là vẫn chưa đi. Nhưng tôi không ngại cho họ biết ngay bây giờ nếu ông không tin. Cách thức liên lạc với họ tôi vẫn có nhưng không muốn bởi tôi và Thiếu Kiệt vẫn muốn sống bình dị như bao người khác. Nên ông đừng ép tôi phải đi đến quyết định này.

Hoàng Lâm Nhu biết Ngô Nam đã rơi vào thế yếu. Việc đưa ra Hà Thúc và Lưu Hoan cũng đã làm cho ngô nam lo sợ bởi nếu người đứng đầu phe

cách là anh trai hẳn bị điều tra. Thì ngay lúc đó trên chính trường sẽ có một cuộc thanh trừng phe cánh dữ dội mà người của bên gia đình hẳn chắc chắn sẽ là bên thiệt hại nhiều nhất.

- Cô...! Thôi được. cô thắng chuyện này xem như cô nắm được điểm yếu của gia đình tôi. Nhưng cô phải chắc rằng danh tính của Thiếu Kiệt chưa ai trong họ biết được.

- Điều này tôi hoàn toàn chắc chắn những điều về Thiếu Kiệt họ chưa biết hết được.

Thấy Ngô Nam thất thế Hoàng Lâm Nhu cũng cười nhẹ một cái nhưng rất nhanh trở lại với trạng thái bình thường bởi không chú ý nghe rõ nên Ngô Nam cũng nhận định những người khác đều chưa biết việc này. Hẳn hoàn toàn không ngờ bà lại chơi chữ ở đoạn chưa biết hết được. Bởi vì chuyện của Thiếu Kiệt Hà Thúc là người đã biết thì những người kia làm sao mà không biết chỉ có điều là nhiều hay ít thôi.

- Vậy được rồi. Nếu cô vẫn cam kết bảo toàn bí mật này thì chuyện này tạm gác qua một bên. Giờ cô thật sự muốn điều gì cô nói rõ ra đi nếu được tôi sẽ đáp ứng. Với điều kiện cô phải bảo toàn mọi việc này không để người nào được biết.

- Ngô Nam tôi hỏi anh có ngốc không? nói này giờ không hiểu hả. Cái tôi muốn là được yên thân không người làm phiền. Còn nữa anh mau chóng về Ngọc Châu của anh. Chuyện này tôi không cần điều kiện gì nữa hết anh hiểu không hả.

Trầm ngâm một lúc thật lâu Ngô Nam mới nói.

- Được chuyện này chấm dứt ở đây nhưng nếu tôi biết được cô đã đem chuyện này nói cho ai biết kể cả những người đi cùng cô. Thì tôi sẽ không ngại quay trở lại Lưu Minh này để làm cho mẹ con cô biến mất đâu.

Lúc này trong đầu Ngô Nam lóe lên một cái gì đó rồi mới mỉm cười nói với Hoàng Lâm Nhu.

- À mà quên tôi có một thói quen tôi rất ghét người ta chửi mình nên hôm nay cô có năm người đi theo cùng cũng gọi là có chuẩn bị đi. Nhưng tôi không ngại đâu việc thấy phụ nữ bị đánh là sở thích của tôi nếu cô chịu được qua tràng này thì mọi chuyện xem như tôi xí xóa hết và không bao giờ quay trở lại Lưu Minh. Cũng xem như qua gặp mặt lần này của tôi. Người Đâu!!

Bên ngoài tự nhiên xông vào hơn mười người mặc đồ bình thường. Những người này vừa rồi vẫn đang ngồi ăn nhậu gần nơi phòng của Ngô Nam và Hoàng Lâm Nhu nói chuyện.

Bây giờ Hoàng Lâm Nhu cũng có chút giật mình nhưng lại ngay lập tức nhìn Ngô Nam lắc đầu nói.

- Ông nghĩ tôi chỉ chuẩn bị như thế khi đến đây à. Cũng nói cho ông biết, ông chọn sai chỗ rồi. Cao Thịnh Đánh!

Cao Thịnh này giờ tưởng hòa bình thì hẳn cũng chỉ làm nền. Nhưng lại có màn này nên cũng không ngại một cước đạp một người gần ngay cửa phòng văng ra ngoài. Kèm theo đó là Vũ Minh và Tước Phạm đứng che chắn cho Hoàng Lâm Nhu.

Động tĩnh này làm mọi người trong nhà hàng chú ý rất nhanh từ trên lầu chạy xuống và bên ngoài chạy vào thấy Cao Thịnh đang ra tay đánh những người xung quanh mọi người không ai nói ai đều xông vào đánh những người đó để cho Cao Thịnh quay trở lại trong phòng.

Thế Long và Ngọc Hồ dạo gần đây không được động tay động chân nên cũng nổi máu tả xung hữu đột vào những người bị đánh loạn lên những tên phía ngoài lại bị đập cho thêm một trận cho thỏa thích.

Vừa vào nhìn lấy Ngô Nam Cao Thịnh lắc đầu nói.

- Lưu Minh này biết bao nhiêu nhà hàng karaoke, vậy mà mấy người lại chọn ngay tại địa bàn của bọn này. Năm người ít vậy chừng năm chục người chắc không gọi là ít đâu xem ra hôm nay có người không muốn về Ngọc Châu.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 185: Đối Mặt (3)

Lời Cao Thịnh vừa nói ra làm cho Ngô Nam cùng với Phùng Kiếm Hoa cũng rung rung. Hắn hoàn toàn không biết nơi này là địa bàn của Cao Thịnh, cũng như là nơi tập trung nhiều thành viên Xuân Nghĩa Bang nhất.

Vì cách bố trí ở nhà hàng, nhìn không giống với một hắc bang. Kèm theo nơi đây lúc nào cũng có khách hàng sang trọng lui tới. Nên Phùng Kiếm Hoa mới đặt chỗ tại đây cho Ngô Nam và Hoàng Lâm Nhu gặp mặt. Còn việc có Ngô Nam gọi người lúc nào thì hắn cũng hoàn toàn không biết.

Hắn hiện tại lo lắng, nếu Thiếu Kiệt biết có người mai phục với mẹ mình. Mà hắn lại không có tin tức gì để chuẩn bị thì biết ăn nói thế nào. Nhưng cũng thấy may mắn đây là địa bàn của những người phía sau Hoàng Lâm Nhu. Nếu Thiếu Kiệt có hỏi thì hắn cũng có đường trả lời.

Ngô Nam lúc này cũng ngệch ra nhìn bọn người phía sau Cao Thịnh. lúc này hắn cảm thấy mình vừa rồi ra quyết định là sai lầm cỡ nào.

Hắn nhìn nhóm người của mình bị giữ lại một góc cũng đổ mồ hôi. Phùng Kiếm Hoa thấy tình hình căng thẳng, đứng phía sau Ngô Nam không dám nói một tiếng. Hắn quan sát cả những người đang bên cạnh của Hoàng Lâm Nhu và Ngô Nam xem phản ứng thế nào.

Ngô Nam thấy tình thế không được như ý. Nhưng với bản lĩnh lăn lộn của mình hắn cũng không biểu hiện ra nỗi lo sợ trong lòng mình vô tay nói.

- Giỏi thật! Lần này có vẻ như tôi tính hơi bị sai nhĩ. Không ngờ một người phụ nữ như cô lại có thể đánh đáng tới cả hắc bang ở phía sau cơ đây.

Tước Phàm thấy Ngô Nam ra vẻ như thế cũng nhíu mày mắng thẳng mặt.

- Thằng chó. Còn ra vẻ thân sĩ trước mặt bọn tao sao. Mày nên nhớ một điều bây giờ mày là cá nằm trên thớt rồi. Ở đó mà ra vẻ bọn tao chỗ này không phải nơi mày muốn làm gì cũng được đâu.

Vừa nói chuyện Tước Phàm vừa phun nước bọt một bên khinh thường vẻ đạo mạo của Ngô Nam. Bản thân hắn đã không ưa cái giọng phách lối của Ngô Nam, đã vậy còn tính toán với cả phụ nữ. Nếu ở đây không phải là địa bàn của Xuân Nghĩa Bang mà tại một nơi khác, với năm người họ và Hoàng Lâm Nhu cũng khó bề xoay sở. Với tình huống bất ngờ như thế này. Lúc đó nếu Hoàng Lâm Nhu có vấn đề gì thì bọn họ khó lòng ăn nói với Thiếu Kiệt.

- Con mẹ nó thằng này phải bắt lại nhốt bỏ đói, dìm nước cho nó chừa cái thói này mới được. Mẹ không phải cứ người ta hiền là nó ăn hiếp nhì. Xem ở đây bọn tao là vua chứ không phải là bọn người làm cho nhà nước chúng mày làm vua. Hay là mày muốn sáng mai mấy tờ báo trang bìa có mục nhân viên công vụ nhà nước bị lột đồ quăng giữa phố đông người? Cái này hay lắm đấy biết đâu lại thành người nổi tiếng hơn bây giờ. Anh em bắt thằng chó này lại nào.

Thế Long vừa vận động tay chân xong với mấy người khác quay lại cũng hùng hổ muốn đem Ngô Nam làm thành mấy sự kiện nổi bật. Lời của hắn vừa ra không ít người trong nhóm bên ngoài xông lên đề Ngô Nam và Phùng Kiếm Hoa xuống.

Thấy mấy người Cao Thịnh quá mạnh động khi nhóm đàn em của họ đang bắt lấy Ngô Nam thì Hoàng Lâm Nhu cũng lên tiếng.

- Từ Từ nào. Mấy chú làm gì mạnh động vậy.

- Chị thằng này phải đánh một trận cho ra trò. Chứ nhẹ nhàng quá hần không nhớ được đâu. Phải làm thật mạnh tay bọn công tử ca nhà giàu ý quyền thế như thằng này mới chữa, không thì sau này còn tiếp tục gây hấn với chị và Thiếu Kiệt nữa.

Nghe thấy Hoàng Lâm Nhu có phần mềm mỏng Cao Thịnh cũng nói thêm vào. Hần tuy không hiểu nhiều chuyện này nhưng cũng biết được một hai. Thiếu Kiệt tuy nói là không biết gì nhưng mà mẹ hần lại chịu thiệt thòi bấy lâu này. Giờ đang yên lành bọn người của Ngô Nam lại tìm đến. Nếu không phải có Thiếu Kiệt quan hệ với bọn hần thậm chí ngày hôm nay nếu Hoàng Lâm Nhu đơn độc đi gặp Ngô Nam thì chắc chắn chịu Thiệt thòi là điều không thể tránh khỏi. Nên Cao Thịnh cũng không muốn bỏ qua lúc này.

Ngô Nam bị giữ lại bực tức quát mắng xung quanh, nhìn Hoàng Lâm Nhu đôi mắt lóe lên tia lửa hận ý.

- Bọn bây dám bắt ta lại sao? Bọn mày thả tao ra. Bọn mày nhớ lấy sau chuyện này tao sẽ cho bọn mày không có đất chôn thân. Cái con điếm kia mày thả ông mày ra.

Thế Long nghe Ngô Nam chửi mắng mẹ Thiếu Kiệt và cả bọn hần, nên không ngần ngại một đạp đem gương mặt hần giẫm xuống đất. Máu từ miệng văng ra vài cái răng cũng theo máu mà bay ra ngoài.

Vốn Hoàng Lâm Nhu còn thương tình cho Ngô Nam. Nhưng giờ thấy hoàn toàn không cần thiết nhìn Ngô Nam đang bị Thế Long đạp dưới đất nói.

- Tốt nhất không muốn bị đánh thì im mồm vào. Chưa thấy ai ngu như ông, đã nằm trong tình thế này còn cố gắng chửi rửa. Ông ở Ngọc Châu không bị ai đánh qua, ngang ngược quen rồi nhĩ. Bây giờ ông là cường long đấy nhưng bị một đám rắn làm cho không gượng dậy nổi cảm giác thế nào.

Ông đợi đó đi! à mà quên tối nay ông hẳn có chuyến bay về cái ổ của gia đình ông mà phải không? mặt mũi như thế này đi gặp người chắc hãnh diện lắm.

Ngô Nam ở thế yếu bị kèm xuống không thể nói gì đôi giày tây của Thế Long vẫn nằm trên mặt hẳn không rời. Lúc này Cao Thịnh mới nói với Hoàng Lâm Nhu.

- Chị muốn bọn em xử lý tên này như thế nào? chứ giết thì mình không giết được mà chỉ qua loa như thế này thì hẳn quay lại trả thù là điều chắc chắn rồi đấy.

Suy nghĩ một hồi lâu Hoàng Lâm Nhu mới nói với Cao Thịnh.

- Mấy chú làm cách nào đó để hẳn lúc nào cũng sợ bọn người mình là được sau này tính sau đi.

Thế Long Sau khi nhét một cái khăn lau tay vào miệng của Ngô Nam lúc này mới đi tới chỗ của Hoàng Lâm Nhu đang đứng thấy mọi người đang lấy ý kiến nên cũng nói vào.

- Theo em thấy nếu mà muốn có cái gì đó để bắt hẳn phải sợ, chỉ có cách như ban này nhưng mà không công khai ra thôi. Giờ đem hẳn lột đồ hết từ trên xuống dưới. Chụp ảnh lưu lại sau này biết đâu Thiếu Kiệt có việc dùng thì sao?

Mọi người không hiểu sao Thế Long hôm nay lại đưa ra một biện pháp khác hẳn tính cách của mình. Mà hẳn ngày thường chỉ biết đánh đấm tại chỗ nên cũng ngạc nhiên. Tước Phàm thì mắt càng sáng rực nhìn Thế Long hỏi.

- Ê Long hôm nay mày khai sáng một nhận thức mới rồi đấy. Đúng ông bà ta nói câu tục ngữ xưa ứng với mày bây giờ. cái gì mà ngu ba năm khôn một giờ hay sao ấy nhỉ.

- Mẹ không biết thì im đi còn bày đặt. Người ta là khôn ba năm dại một giờ. Mà đi nói ngược lại là sao?

Thế Long cũng bực tức vì bị Tước Phàm trêu chọc. Nên chinh hấn ngay tức thì. Hấn đạo này đi theo Thiếu Kiệt làm mấy việc có đầu óc phải biết suy nghĩ, nên lần này hấn thấy cái mà mình đưa ra hoàn toàn phù hợp. Thế mà lại bị Tước Phàm trêu chọc nên cũng bực mình.

- Giờ mấy thằng cóc con này thì để một bên, hai người kia tách riêng ra đem đồ trên người bọn nó lấy xuống rồi chụp hình lại. Đợi xong rồi thì cứ thả bọn nó ở những nơi khác nhau là được. Còn mấy thằng này đợi thả hai người kia xong thì thả bọn nó cũng y như thế là được. Anh mà lái xe đưa chị Nhu về nhà. Tụi bây lo liệu vụ này có gì về nói sau.

Đưa ra cách thức làm việc với Ngô Nam và Phùng Kiếm Hoa. Cao Thịnh bây giờ mới quay lại nói với Hoàng Lâm Nhu.

- Chị bây giờ mình về thôi chuyện ở đây để cho bọn nó làm là được. Em đưa chị về nhà còn có gì em sẽ báo lại sau.

- Ừ chuyện này tạm thời mấy chú giải quyết. Nhưng mà cuộc đối thoại vừa rồi trong phòng không nên cho Thiếu Kiệt biết. Để Thăng nhóc tự nói chuyện với chị là được.

Hoàng Lâm Nhu cũng dặn dò mọi người trước khi để Cao Thịnh đưa mình về. Dù sao thì chuyện này đến đây xem như Ngô Nam chịu thiệt hại lớn nhất. Mà những phương án của Thế Long đưa ra bà không vội bình luận cho lắm vấn đề này nếu bắt được điểm yếu của hấn thì Thiếu Kiệt và bà tạm thời cũng an ổn.

Ngô Nam miệng bị nhét cái khăn không nói được gì vùng vấp trong nhóm người bị cách ly. Cố gắng nhìn theo bóng dáng của Hoàng Lâm Nhu rồi đi càng vùng vấp kịch liệt. Thiếu Kiệt hiện tại cũng gần tới nhà của Khương Đào nên được Hà Vi đánh thức dậy. xe dừng lại bên đường cho

Thiếu Kiệt lấy nước rửa mặt. Cảm giác mệt mỏi gần đây bị tan biến một cách nhất thời. Hắn cũng thoải mái hơn. Bây giờ ngồi trên xe Thiếu Kiệt mới lấy điện thoại ra gọi cho Khương Đào. khi nghe được tín hiệu bắt máy Thiếu Kiệt hắn nói luôn.

- Alo! Chú Đào hả? khoảng năm phút nữa con đến nơi. Chú đứng trước cửa nhà đi để bọn con còn thấy không thì chạy qua mất thời gian vòng xe.

- Ừ được rồi để chú mày ra trước nhà. Nhanh nhé!

Khải Huy vẫn đang đưa xe chạy chậm chậm để cho Thiếu Kiệt và Hà Vi có thể quan sát được xung quanh hai bên đường. Vì chỉ có số nhà không thì việc kiểm được nhà cũng là một vấn đề đáng nói như hiện tại tuy nhà mặt tiền như chỉ cần sai lệch một chút cũng đủ để bạn phải đi xa cả cây số để đến được đúng nơi.

Đây là chưa nói tới những con hẻm trong hẻm. Việc kiểm số nhà với những nơi này luôn là một điều đáng sợ, có nhiều nơi việc lồng ghép vào nhau bởi năm sáu con hẻm thành một cái số nhà, thường được gọi với danh từ mỹ miều mà nhiều người vẫn đùa với nhau nói là nhà siêu xẹt.

Từ đằng xa Hà Vi và Thiếu Kiệt đều thấy được Khương Đào đang vẫn tay với xe của mình. Nên chiếc xem từ từ chậm lại cho đến khi dừng trước cửa nhà Khương Đào. Thiếu Kiệt lúc này quan sát phía sau rồi mới mở cửa bước xuống.

Khương Đào thấy Hà Vi và Trịnh Chi đi cùng cũng vui vẻ chốc Hà Vi. cũng không quên hỏi lấy Trịnh Chi đi kế bên.

- Bộ thằng cháu chú có sức hấp dẫn lắm sao mà cô bé cứ đi theo hoài thế không để nó đi một mình được à. Còn vị này là?

- Tôi là Trịnh Chi hiện tại là nhân viên của Thiếu Kiệt chào ngài.

Trình Chi lúc này mới đưa tay mình ra bắt tay với Khương Đào, bởi hiện tại cô và Thiếu Kiệt là đại diện hai người trên danh nghĩa công ty cùng đàm phán hợp đồng.

Hà Vi thấy mình bị Khương Đào chọc ghẹo lúc này cũng hậm hực không trả lời. Khải Huy thấy đậu xe ở đây không mấy thuận tiện nên nói với Hà Vi.

- Anh đánh xe đi kiểm chỗ đậu xe Hà Vi. ở đây không có chỗ đậu xe ô tô. Đậu dưới đường như thế này cảnh sát giao thông lập biên bản phiền phức lắm. có gì xong thì em gọi điện cho anh lấy xe ra đón.

- Anh khỏi lo đi nào. Cứ đậu xe ở đây, nếu có giấy phạt người nào đó phải lấy ra cho anh. Không lấy ra thì biết tay em.

Vừa nói Hà Vi vừa liếc nhìn Khương Đào hăm dọa. Thiếu Kiệt bây giờ mới thấy tuy nói nhà mặt tiền nhưng nhà Khương Đào cũng không mấy trang hoàng bên ngoài vẫn nét kiến trúc cũ chỉ được sơn phết đơn giản. Cánh cổng cửa sắt kéo được sơn màu xanh lá cây từng lá thép có vẻ không còn mới chắc đã được làm từ lâu.

- Thôi vô nhà! cô đợi cháu cũng lâu rồi đấy. Xe cứ để đó cũng được cam đoan không có giấy phạt đâu.

Vừa cười đùa nói với Thiếu Kiệt Khương Đào mới kéo cánh cửa sắt mở rộng ra có thể nhìn thấy được bên trong. một cánh cửa bốn cánh mặt kính hoa văn bằng sắt màu vàng với những tấm kính màu cánh kiến kiểu cũ. Một vài chiếc xe máy của thương hiệu nhật bản như dream và một chiếc xe wave 100 được dựng bên trái.

Thiếu Kiệt bây giờ mới biết được Khương Đào sống không dễ dàng gì. Với chức vụ của hẳn nhiều người đã có ô tô riêng đi xe không ngại giao tiếp với những tầng lớp giàu có mà hẳn thì lại chỉ đơn giản như thế này.

Khương Đào mới hướng vào trong nhà gọi vợ mình ra.

- Em ơi! con chị Nhu tới rồi nè.

Thiếu Kiệt nghe thế cũng ngạc nhiên. Hắn không nghĩ ngay cả đến vợ của Khương Đào cũng biết mẹ mình nên nhìn hắn. Khương Đào thấy như thế cũng cười cười đáp lại sự thắc mắc của Thiếu Kiệt bằng lời nói.

- Chú mày đừng có nhìn! chú có vợ cũng do mẹ cháu thúc đẩy mà ra nên đừng nhìn như vậy còn lý do ra sao thì đừng hỏi nhé.

Bây giờ từ trong nhà sau đi ra một người phụ nữ trạc tuổi Khương Đào cái dáng vẻ vẫn có phần giản dị và không như những phụ nữ nhà giàu có khác nhưng bà vẫn toát lên thứ gì đó mà không hiểu nổi.

Vợ Khương Đào đến gần chồng mình nhìn qua Thiếu Kiệt và Hà Vi thắc mắc. Khương Đào bây giờ mới giới thiệu hắn với vợ mình.

- Thằng nhóc này là Thiếu Kiệt! còn cô bé này là Hà Vi, còn đây là nhân viên của Thiếu Kiệt. Còn đây là vợ chú Trương Bằng

Trương Bằng nhìn qua Thiếu Kiệt một lúc rồi mới nói.

- Xem ra cháu có một chút ít đôi nét giống mẹ. Cô là vợ chú Khương Đào đây hôm nay hân hạnh gặp cháu.

Hà Vi đứng bên cạnh Thiếu Kiệt nhìn đắm chiêu vào Trương Bằng một lúc như nhận định rồi mới nói.

- Cô là con gái Trương Thúc à?

Trương Bằng lúc này cũng giật mình nhìn Hà Vi một lúc có vẻ ngạc nhiên. Khương Đào cũng hiểu điều gì đó mới cười nói.

- Quên nói em! cô bé này là cháu gái Hà Thúc. em cũng biết mà.

Ấy tiểu thư của Hà Thúc đây sao. Chưa bao giờ gặp cháu ở các buổi hội họp của những người Ngọc Châu đây mà. Vị tiểu thư thần bí nhỏ của Hà Thúc lại quen biết với Thiếu Kiệt à.

Hà Vi lúc này cũng ngại ngùng mặt cô đỏ lên. Bởi Hà Vi ít tham dự những tiệc hội của mọi người trong Ngọc Châu nên dần dần cô được phong tặng nhiều danh hiệu và không ít lời đồn đãi trong đó nhưng hiện tại bị Trương Bằng nói ra trước mặt Thiếu Kiệt cô cũng không khỏi e thẹn gật đầu như xác nhận.

- Thôi mọi người vào nhà đứng bên ngoài làm gì. Thiếu Kiệt hôm nay cháu phải ở lại dùng cơm với vợ chồng cô đấy. Mà hôm nay mẹ cháu sao không đến cô lâu lắm rồi không gặp mẹ cháu rồi đấy. Còn ông nữa sao có Hà Vi mà ông không nói sớm để tôi chuẩn bị nhiều thứ hơn chứ. Ông thật là.

- Ấy tôi nào biết có Hà Vi đi cùng nếu biết tôi cũng đã nói làm sao dám giấu giếm. Bà làm quá Thiếu Kiệt cười tôi bây giờ.

Thiếu Kiệt cũng cười. Thì ra Khương Đào cũng không khác gì những người khác hấn sợ vợ. Bởi qua cách ứng xử của Khương Đào với Trương Bằng hẳn thấy rõ quyền quyết định trong nhà này người lớn nhất là Trương Bằng chứ không phải là Khương Đào.

Nhưng nam nhân mà ai lại không sợ vợ, một người vợ đúng nghĩa để cho nam nhân phải nể sợ cũng là một người phụ nữ bản lĩnh. trừ những đấng mày râu quá yếu kém thì không tính trong chuyện này.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 186: Con Đường Huyết Mạch

Mọi người đi vào. Chỉ có mình Khải Huy bên ngoài, anh ta không muốn vào mà chỉ lấy lý do kiểm nơi nào đó uống cà phê. Còn bọn người Thiếu Kiệt theo chân của Khương Đào và Trương Băng vào nhà.

Ngồi xuống một chỗ đối diện với hai vợ chồng Khương Đào, Thiếu Kiệt bị Trương Băng hỏi về tin tức của mẹ hắn một cách liên hồi.

- Thiếu Kiệt mẹ cháu giờ ra sao? Hiện tại đang làm gì? Cuộc sống có tốt không? Mẹ cháu hôm nay sao lại không đi cùng tới đây vậy.

Thấy vợ mình liên tục hỏi Thiếu Kiệt Khương Đào đung nhẹ vợ mình nói.

- Bà này để Thiếu Kiệt từ từ trả lời chứ làm gì mà gấp gáp vậy.

- Tôi hỏi Thiếu Kiệt không có hỏi ông đâu mà ông khều cái gì.

Nghe chồng mình nói thế Trương Băng cũng nhìn Khương Đào cau mày trả lời rồi hướng Thiếu Kiệt cười cười nói.

- Cháu thông cảm tại dì lâu lắm rồi không có tin tức của mẹ cháu nên muốn biết. Cháu cứ trả lời từ từ là được.

Thiếu Kiệt lúc này nhìn Trương Băng cũng cười cười nói

- Dạ Không sao đâu dì. Mẹ cháu hôm nay có việc bận nên không đến được với lại dạo gần đây cuộc sống của mẹ cháu vẫn tốt nếu sau này có dịp thì cháu sẽ dẫn mẹ cháu qua đây cho dì gặp.

- Cháu nói đấy nhé. cũng hơn mười mấy năm không gặp lại mẹ cháu rồi. Cháu không biết đâu lúc mà mẹ cháu liên lạc lại với vợ chồng dì, lúc đó dì mừng lắm luôn đấy. Thế mà đi gặp mẹ cháu ông chồng của dì lại chẳng chịu nói có dì biết. Bực mình dì để hăn ăn cơm tiệm hôm đó luôn.

Thấy vợ mình chê bai còn đem chuyện nhà cho Thiếu Kiệt biết Khương Đào đỏ mặt càu nhàu nói.

- Bà sao lại nói chuyện đó. Hôm gặp mẹ Thiếu Kiệt tôi phải vào bệnh viện thăm thẳng nhóc mà bà làm sao đi được. Đừng làm tôi mất mặt với người ngoài chứ.

- Người ngoài nào. Thiếu Kiệt Hà Vi đâu phải người ngoài.

Trương Băng vô tư hỏi Khương Đào vì theo cô thấy ở đây hoàn toàn không có người lạ, vì Thiếu Kiệt là con của Hoàng Lâm Nhu, còn Hà Vi thì cháu Hà Thúc mà trong vòng tròn này thì không có người ngoài nào khác. Khương Đào mới ra hiệu nhìn về Trịnh Chi lúc này Trương Băng mới chợt nhớ ra còn có nhân viên của Thiếu Kiệt. nên chỉ cười cười. Rồi nhớ ra điều gì mới hỏi hăn.

- À mà hôm nay Thiếu Kiệt đến đây làm gì thế?

- Bà này còn hỏi? cái vụ mà tôi nói với bà là do Thiếu Kiệt nó đề xuất chứ ai. Tôi làm gì biết cái gì mà kinh doanh. Chứ bà nghĩ hôm nay Thiếu Kiệt đến đây làm gì.

Lời Khương Đào nói ra làm vợ hăn cũng giật mình bởi nếu bàn chuyện làm ăn thì Thiếu Kiệt còn quá nhỏ. Nên nhìn Khương Đào trợn mắt nói

- Không phải ông nói là đồng nghiệp nhờ ông mượn sao? giờ tại sao lại thành Thiếu Kiệt ông nói rõ cho tôi nghe xem nào.

- Ấy bà từ từ cái đã. Không nói vậy bà mà chịu sao. Không lẽ tôi nói nghe lời Thiếu Kiệt lúc đó bà làm sao mà tin?

Hà Vi lúc này ngồi một bên cũng khúc khích cười. Còn Trịnh Chi thì vẫn cố gắng gượng lại. Bởi cô khác với Hà Vi nên phải nghiêm túc trong chuyện này. Thiếu Kiệt lúc này mới nói với Trương Bằng.

- Chú Khương Đào làm như thế cũng đúng thôi cô. Hiện tại ai tin là cháu có công ty có tiền cơ chứ. Mà việc này chắc chắn cháu sẽ làm, nên hôm nay mới tới đây bàn bạc với cô và chú đây.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Trương Bằng cũng nghiêm túc lại nhìn thẳng hăn đánh giá một lần. Không hơi hợt như lúc gặp mặt vừa rồi lần này Trương Bằng hoàn toàn nhận thức Thiếu Kiệt ở mức độ khác nên từ từ hỏi hăn.

- Cháu biết gì ở những chỗ như thế này mà đòi thuê lại? cháu có biết kinh phí để bỏ vào những nơi này khá lớn mà cháu bỏ ra như thế thì làm sao thu lại lợi nhuận và trả tiền thuê cho cô chú.

Thiếu Kiệt lúc này uống một hớp trà ở trong ly nhìn Trương Bằng. Hăn hiểu một người thuộc tầng lớp của Trương Bằng thì không phải những nhân vật có thể qua loa như những người khác. Nhưng hăn vẫn có mục đích để nói chuyện với bà.

- Trước hết cháu sẽ không nói việc làm sao cháu đem lại lợi nhuận. nhưng cháu biết chắc chắn thành công, bởi nơi đây tiềm tàng một món tài chính khổng lồ mà không ai có thể biết được khi nó hoạt động.

Trịnh Chi bây giờ mới trải dài tấm bản đồ đã được chuẩn bị sẵn trong hồ sơ. dọn dẹp bộ tách trà qua một bên, Trương Bằng và Khương Đào bắt đầu chăm chú vào những gì Trịnh Chi đang làm. Khi bản đồ được trải ra mọi người đều có thể thấy được đây là bản đồ toàn bộ thành phố Lưu Minh. Thiếu Kiệt bắt đầu chỉ vào những nơi trên bản đồ nói.

- Ngày 1 tháng 5 năm 2005 khởi công dự án đại lộ Đông tây nối liền 8 quận kéo dài từ trung tâm thành phố Lưu Minh cho đến con đường xuyên quốc gia. Nơi này nối liền với trung tâm hành chính và cảng biển và các nơi. Đây sẽ là con đường huyết mạch liên kết chặt chẽ các địa phương trong vùng kinh tế trọng điểm phía miền nam này. Hơn ai hết cháu thấy được tiềm năng của những khu vực như ba quận liền kề trung tâm. Mà nơi đây từ tin tức của chú Khương Đào cháu biết được nhà nước hỗ trợ cho các nhân viên công vụ của mình có điều kiện thu nhập thêm, tránh tình trạng hủ bại. Nhưng không ai có thể thấy được điều đó. bởi qua ba năm thi công hiện tại công trình này vẫn còn đang xây dựng.

Khương Đào cùng Trương Bằng lúc này cũng hết sức kinh ngạc. Những điều Thiếu Kiệt nói về công trình trọng điểm này không phải hai người không biết, nhưng thời gian quá lâu ai cũng đợi chờ chưa biết khi nào sẽ xong.

Đợi cho đến ngày thi công xong đi nữa, thì quyết định thuê sớm bao nhiêu càng mất nhiều tiền bấy nhiêu. Việc Thiếu Kiệt làm ra quyết định lúc này có là quá sớm điều này là dấu chấm hỏi cho cả hai người.

- Đúng là cháu nhìn nhận con đường huyết mạch này đúng là không sai. Nhưng hiện tại nó vẫn chưa đi vào sử dụng. Dì cũng nhìn thấy được tiềm năng của nó đứng ở góc độ chuyên gia kinh tế trong ngành thì đó là điều tốt, nhưng hiện tại số tiền bỏ ra để thuê lại khá cao chưa kể đến không biết công trình lâu dài này khi nào đi vào hoạt động. liệu cháu có quá vội vàng trong khi những người khác vẫn chờ đợi.

Trương bằng lúc này mới nói ra những nhận định của mình thông qua những gì Thiếu Kiệt nói. Bản thân bà là một chuyên gia kinh tế theo gia đình làm việc. Những điều Thiếu Kiệt nói bà sẽ hiểu, nhưng để nó phát triển có khá lâu. Nên giờ đây ai nhảy vào nơi này đều vì tiền thuê mà chịu lỗ nặng. Thiếu Kiệt bây giờ vẫn từ từ nói.- Cháu không ngại nhảy vào nơi đây, vì cháu có cách của cháu khi nào hợp đồng được ký lúc đó cháu sẽ nói

sau. Còn bây giờ thì chưa được. Dì cũng biết bí mật kinh doanh vẫn là yếu tố quan trọng mà. Nhưng cháu tin chắc mình sẽ thắng mà còn là thắng lớn nữa.

- Cháu có vẻ tự tin cho kế hoạch của mình. Nhưng cháu nên nhớ công trình vẫn đang thi công chưa hoàn thiện vậy biết bao nhiêu lâu sao cháu mới thắng, mà thời gian thuê của cháu lúc đó phải kéo dài. Tiền bỏ ra ở lần này rất lớn cháu không sợ có rủi ro sao.

Thiếu Kiệt lúc này vẫn cứ bình thản như không có chuyện gì từ tốn nói với Trương Băng. Khương Đào vì không hiểu hết về những vấn đề này nên chỉ im lặng để vợ mình và Thiếu Kiệt nói chuyện.

- Không cháu không sợ rủi ro, cháu có đủ kinh phí và nhân lực làm việc cho mình. Những thứ cháu không lo được thì nhân viên của cháu sẽ lo thay cháu. Đơn giản một điều vì cháu biết công trình rất sớm sẽ đi vào hoạt động. Mà chỉ cần một năm trong khi đó sáu tháng cháu đã có thể biến điều không thể thành có thể. Cháu để có được khối tài sản lớn như hiện tại, cháu chỉ mất không tới ba tháng. thì cô nghĩ xem một nơi tiềm năng thì dại gì cháu không làm. Trong khi đó cháu vẫn có cách phát triển nó hơn.

Lúc này cả Khương Đào lẫn Trương Băng đều không khỏi sửng sốt. Ba tháng chỉ cần ba tháng một thắng nhóc còn đang đi học lại sở hữu công ty. Đủ điều kiện làm nên một hợp đồng lớn như thế này thì nói ra ngoài sẽ không ai tin nhưng ở đây người tin điều đó là Trịnh Chi.

Bởi cô là nhân viên có mặt từ những ngày đầu khi trang giao dịch vàng của Thiếu Kiệt mới đi vào hoạt động cô biết được một ngày Thiếu Kiệt có thể kiếm ra được biết bao nhiêu tiền. Nhưng cô cũng không ngờ hẳn mở cả công ty kinh doanh mặt hàng linh kiện máy vi tính lớn nhất nhì thành phố lại chỉ có ba tháng. Sau một lúc thất thần Trịnh Chi mới lấy hồ sơ tài chính của công ty đưa cho Khương Đào và Trương Băng xem.

Vì Thiếu Kiệt đã có nói họ sẽ cần biết điều kiện tài chính của hẳn mới dám ký kết. Nên cô theo lệnh Thiếu Kiệt. Lấy hồ sơ từ Chu Tường chuyển qua cho mình mà làm thành báo cáo.

- Với điều kiện những gì đã có, một tháng tính trung bình theo quỹ đạo ổn định không phát sinh. thì tài sản của Thiếu Kiệt có thêm gần mười tỷ đồng. Đó chỉ là phép toán sơ bộ, còn những thứ phát sinh thêm trong quá trình làm việc vẫn chưa tính vào. Hiện tại trên mặt giấy tờ thì đã có bốn công ty. Hai công ty đi vào hoạt động mạnh mẽ, một công ty đang trong giai đoạn xây dựng và một công ty vừa được cấp phép hành nghề kinh doanh. Tất cả những công ty này đều dưới danh nghĩa của Thiếu Kiệt. những chỉ khác người điều hành. Những người điều hành này và luôn cả tôi đều là nhân viên cấp dưới của Thiếu Kiệt.

Khương Đào lúc này cũng méo mặt hẳn nhìn những báo cáo tài chính này hoàn toàn không hiểu, nhưng những gì Trịnh Chi nói thì Thiếu Kiệt một tháng có thể kiếm được gấp nhiều lần hẳn.

Còn Trương Băng lúc này cũng nhìn chăm chú vào bộ hồ sơ trên tay mà đổ mồ hôi. Cô Không ngờ một thằng nhóc như Thiếu Kiệt lại có thể kiếm được nhiều tiền như thế, nhưng đó vẫn chỉ là tính sơ bộ thôi.

Lắc đầu Trương Băng bây giờ mới thở dài một câu.

- Cháu đưa cô từ bất ngờ này đến bất ngờ khác hơi bị nhiều đấy. Nếu kinh phí cháu đã như thế thì chắc chuyện này tốt thôi. Cô Không ý kiến nhưng cháu định mượn với giá thành bao nhiêu đây. Vì với chính sách hỗ trợ của chồng cô thì giá thành khá rẻ tầm 10 triệu cho một ngàn mét vuông. Vậy cháu định thuê bao nhiêu, số lượng mặt bằng là như thế nào?

Suy nghĩ một lúc Thiếu Kiệt mới chỉ vào bản đồ ba quận gần trung tâm nói

- Cháu cần toàn bộ mặt bằng của cả khu vực này. Những nơi này nếu là mặt bằng còn thì cháu thuê hết. Nên cô chú cứ việc nói giá. Xem như 20 triệu một ngàn mét vuông cũng được cháu không nhất thiết lắm vì cháu có thể kiếm hơn được rất nhiều.

Khương Đào lúc này cũng gật đầu với số tiền Thiếu Kiệt đưa ra không phải là không có lý do bởi người thuê có quyền cho người khác thuê lại với giá thành mà mình muốn kể cả hăn cũng vậy. Vì Giá thành hăn Thuê đều là dựa theo giá mặt bằng kho bãi của nhà nước nên diện tích khá rộng mà giá thành lại cực kỳ thấp.

Việc cho nhân viên công chức thuê đất như thế này không phải để kinh doanh mà là để những người này cho người khác thuê lại để kiếm thêm thu nhập hàng tháng. Tránh trường hợp phải túng quá mà ảnh hưởng đến hình ảnh và tác phong của nhân viên ngành.

- Nếu cháu đã nói thế thì chú không ngại đâu dù sao tư bản vẫn là người giàu, không cắt cổ cháu thì cắt cổ ai bây giờ nhỉ. Đâu? hợp đồng đâu. Chú xem nào.

Đợi cho Khương Đào đọc hợp đồng một lượt rồi mới ký bởi hiện tại Khương Đào cũng chỉ mới biết được những nơi Thiếu Kiệt cần thuê và hăn không ngờ trong hợp đồng lại có điều khoản công ty sẽ thuê lại những mặt bằng được vợ chồng Khương Đào thuê lại được từ tuyến đường đại lộ đông tây.

Như thế bắt buộc những mảnh đất mà Khương Đào thuê nằm trong phạm vi này đều được Thiếu Kiệt thuê lại và nắm giữ. Còn ngoài ra những nơi khác hăn không có quyền can thiệp vào.

Đợi cho Khương Đào ký giấy tờ xong Trương Băng mới hỏi Thiếu Kiệt. Bởi hiện tại bà vẫn thắc mắc. Thiếu Kiệt định làm gì với khối lượng đất lớn

như thế này, và hẳn sẽ làm gì để làm ra tiền với những mặt bằng rộng lớn toàn diện.

- Giờ thì cháu nói cho cô biết được tại sao cháu lại cần nhiều mặt bằng như thế? lại có cơ sở nào để cháu lấy lại vốn cho những mặt bằng này. Tuy nói tiền thuê không đáng bao nhiêu nhưng nó vẫn là vấn đề cô quan tâm đấy.

Thiếu Kiệt giờ đã có trong tay hợp đồng nên hẳn cũng không ngại. Dù sao với Khương Đào vào Trương Băng hẳn không lo hai người hủy hợp đồng khi nghe được kế hoạch của hẳn. Vì hai người nếu làm như vậy thì chắc chắn không thể nào là họ.

- Công Trình đại lộ đông tây là một công trình cấp quốc gia. Ai cũng biết nhưng họ quên một điều là công trình được chia nhỏ ra làm nhiều giai đoạn, nếu theo tính toán của cháu đúng thì hiện tại giai đoạn một trong vòng một năm nữa sẽ đưa vào sử dụng. Mà giai đoạn này là phần thi công của đoạn đường khu trung tâm kéo dài đến qua chợ nông sản đi.

Vừa nói Thiếu Kiệt lại kéo dài ngón tay của mình theo đoạn đường mà hẳn biết. Bởi vì ngày đưa vào giai đoạn một này hẳn nhớ rất rõ. nó diễn ra cũng ngày quan trọng của đất nước 2 tháng 9 năm sau.

Trương Băng với Khương Đào lúc này mới nhớ ra. Đúng là công trình này chia ra làm hai giai đoạn như Thiếu Kiệt nói. Còn khi nào xong một giai đoạn đưa vào sử dụng thì họ không chắc. Khương Đào lúc này cũng trầm ngâm một lúc rồi mới hỏi hẳn.

- Thế còn cháu định làm gì với những mặt bằng này. Công trình đưa vào sử dụng nhưng làm sao để cháu kinh doanh khi mà tuyến đường này bị cắt ngang một con sông chạy dọc theo tuyến đường. Vậy là cháu chỉ sử dụng được một chiều tuyến đường thôi.

Lúc này Thiếu Kiệt cũng cười. Nhìn Khương Đào trả lời như chuyện này không có gì là phức tạp.

- Đơn giản! cháu sẽ biến những nơi này thành nơi ký gửi hàng hóa đi các tỉnh và biến nó thành kho bãi sử dụng cho các công ty thuê lại, hoặc điểm trung chuyển hàng hóa vẫn đơn giản mà. Bởi những nơi này cô chú có để ý thấy, nếu ở địa điểm này xe gắn với bên xe xuôi đi các tỉnh sông nước. Mà tại đây các hàng hóa phía miền sông nước được chuyển lên thành phố và ngược lại. Nếu họ không có kho bãi, Thì họ phải ký gửi hàng hóa ở một nơi nào đó. Thì những chuyện đó cháu chỉ cần thao tác một ít là được. Không những thế cháu còn có thể thu tiền người gửi hàng đi, thông qua việc họ đến kho bãi của cháu. Ví dụ như một chiếc xe gắn máy ba đến bốn ngàn một lần vào bãi. cùng với xe hàng đợi người ký gửi hàng hóa, đối với xe tải hạng nặng. hoặc là hàng gửi qua đêm đều có thể thu được tiền thuê mà.

Thiếu Kiệt nói ra những kế hoạch của mình làm Trương Băng phải nhìn nhận về những món tiền sắp tới hẳn thu về khá nhiều như thế nào. Chỉ một chiếc xe máy đến gửi hàng đã thu tiền dù đậu lại nơi đây không bao lâu mà những xe gửi hàng như thế này hoạt động cả ngày lẫn đêm.

Mà chỉ một ngày hẳn có thể thu lại được biết bao nhiêu là tiền. Chỉ với xe máy ra vào kho tính trung bình một lần lên xuống hàng chưa tới năm phút đã mất ba đến bốn ngàn. Thì với 10 nghìn chiếc như thế hẳn đã thu về bao nhiêu. Mà một ngày có 24 giờ hoạt động liên tục, đó chỉ tính là xe máy còn với tiền lưu kho buổi tối mà Thiếu Kiệt nói. Rồi tiền xe tải vào nhận hàng hoặc gửi hàng nữa thì biết là bao nhiêu.

đó là với xe máy tới gửi hàng, còn nếu tới lấy hàng cũng với giá như trên thì con số lên tới bao nhiêu. Hiện tại không chỉ riêng hai vợ chồng Khương Đào mà những người có mặt trong phòng bắt đầu suy tính về những gì Thiếu Kiệt nói, cố gắng tiêu hóa sự thật trước mắt này.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 187: Tương Lai Mười Năm

Căn phòng đang im lặng ai cũng chạy theo những tính toán của mình về số tiền Thiếu Kiệt sắp kiếm được. Ngay lúc này điện thoại Thiếu Kiệt vang lên phá làm mọi người nhìn hẩn.

Thấy thế Thiếu Kiệt cũng chỉ cười cười. Nhìn vào màn hình hiển thị tên Thế Long. nên Thiếu Kiệt mới xin phép hai vợ chồng Khương Đào ra ngoài nghe máy.

Đi ta khỏi chỗ ngồi của mình đến bên cạnh cánh cửa kính bên ngoài Thiếu Kiệt đưa điện thoại nhận cuộc gọi rồi nói.

- Alo! anh Long hả có chuyện gì mà anh gọi em vậy? Chuyện của mẹ em xong chưa?

- Ừ chuyện của mẹ em xong rồi nhưng bên anh phát sinh vấn đề nhỏ. Cái thằng bố của tên nhóc mà em đối phó đấy. Hẩn lại đi cùng với người đến gặp mẹ em. Giờ bọn anh đang giữ hẩn lại định đem đồ hẩn trút hết ra chụp hình giữ lại khi cần thiết thì hẩn nói hẩn nằm vùng cho em. Nên anh mới gọi điện nè.

Thiếu Kiệt bây giờ cũng nhú mày. Hẩn không hiểu tại sao Thế Long nói chuyện của mẹ hẩn xong rồi mà Phùng Kiếm Hoa lại bị bọn người Xuân Nghĩa Bang giữ lại, mà còn định lột đồ ra chụp hình để dành khi bất trắc nên hỏi Thế Long.

- Chuyện này anh nói sao khó hiểu vậy? Chuyện mẹ em xong thì tại sao lại giữ tên đó lại, rồi còn lột đồ chụp hình gì ở đây nữa.

- À chuyện là như thế này. Mới đầu mẹ em với hấn nói chuyện cũng bình thường à. Nhưng cuối cùng khi gần ra về thì thằng ấy trở mặt. Gọi người mà hấn sắp xếp đang ngồi gần phòng vậy bọn anh lại. Thế là bọn anh gọi anh em vào túm lại đánh cho một trận. Thằng Ngô Nam đó bị anh đập mấy cái vô mặt. Rồi đem ra một phòng riêng lột đồ chụp hình. Tới thằng này anh mới phát hiện ra nó là người quen định làm như tên Ngô Nam thì hấn nói là năm vùng cho em. Đòi gặp em nói chuyện nên anh mới gọi cho em nè.

Nghe Thế Long Thuật lại như thế Thiếu Kiệt cũng hiểu đôi chút. Hấn lúc này đang rất bức tức tại sao chuyện này có sơ xuất lớn là người tên Ngô Nam này chuẩn bị đối phó với mẹ hấn mà Phùng Kiếm Hoa lại không biết.

- Em hiểu rồi anh đưa điện thoại cho hấn em nói chuyện chút.

Thiếu Kiệt muốn biết tại sao Phùng Kiếm Hoa không đưa ra tin tức thiết yếu cho hấn. Nên khi nghe Thiếu Kiệt đòi gặp Phùng Kiếm Hoa cũng đem điện thoại qua.

Nhìn Phùng Kiếm Hoa khúm núm một góc tay bị trói Thế Long mới bấm loa ngoài điện thoại và để trước mặt hấn để Phùng Kiếm Nhất nói chuyện với Thiếu Kiệt.

Không đợi chờ gì Phùng Kiếm Hoa nói vào điện thoại một cách trực tiếp. Bởi tình cảnh của hấn bây giờ chỉ có những người của Xuân Nghĩa Bang đang chuẩn bị đầy đủ tư thế nên hấn khá sợ noi.

- Cậu Thiếu Kiệt! cậu nói những người này thả tôi ra đi, tôi không muốn bị đánh với bị lột đồ à.

- Ông nói cho tôi nghe. Tại sao người Ngô Nam đó bố trí người định hành hung mẹ tôi mà ông không báo hả?

Thiếu Kiệt lúc này cũng hăng giọng nói qua điện thoại. Mà Phùng Kiếm Hoa có thể nghe được cảm giác tức giận của hắn. Bản thân đang lo sợ nên hắn cố gắng phân trần.

- Việc này tốt hoàn toàn không biết, tôi không biết thật đấy tôi chỉ phụ trách đặt chỗ rồi đưa địa điểm với giờ hẹn cho Ngô Nam thôi còn hắn tại sao lại bố trí người như thế tôi không biết mà những người đó hình như là người đi cùng hắn tới Lưu Minh này hay sao đấy tôi hoàn toàn không biết cậu tin tôi đi nếu biết trước chuyện này tôi đã báo cho cậu với tôi nghĩ chuyện này hắn không động tay động chân mà muốn an toàn cho mẹ cậu tôi chọn địa điểm Xuân Nghĩa Bang vì nghe thằng con tôi nói cậu có quan hệ với mấy anh em bên này tôi cũng không có dám giấu cậu điều gì đâu tôi dám chắc đấy.

Phùng Kiếm Hoa không ngừng nói, để tìm cho mình cơ hội. Để Thiếu Kiệt cho người thả hắn ra. Vì hắn thấy Hoàng Lâm Nhu có thể nói chuyện với những người này thì Thiếu Kiệt chắc chắn sẽ nói được để hắn thoát khỏi ăn đòn và ô nhục.

Trầm Ngâm suy nghĩ một lúc Thiếu Kiệt cảm thấy lời của Phùng Kiếm Hoa không phải không đúng. Bởi việc hắn có quan hệ với Xuân Nghĩa Bang ít nhiều gì mọi người đều biết nhưng với những người không biết hắn như thế nào thì vẫn chỉ tưởng là giao du với những người tầng lớp thấp.

Còn Phùng Kiếm Hoa hắn biết Thiếu Kiệt như thế nào mà quan hệ với cao tầng của Xuân Nghĩa Bang dựa theo bối cảnh của hắn là điều hoàn toàn có thể.

Ông nói những người hôm nay hành động ông không biết. Tại sao chuyện này ông lại chỉ được phân phối đặt chỗ mà không biết vụ xếp đặt người này ông xem lời nói của ông nhiều điểm phi lý không?

Nghe Thiếu Kiệt nói như vậy Phùng Kiếm Hoa mới vội vàng đáp lại với hân.

- Không không! chuyện này tôi không hề biết ở Lưu Minh tôi chỉ phụ trách đi lại và sắp xếp địa điểm gặp mặt thôi, còn những chuyện khác có người khác làm tên ông ta là Từ Chấn Dân. Chuyện này tôi hoàn toàn không biết thật mà. Hân có đưa con với người em là Minh Long và Từ Phong mới được thả ra hôm đầu tuần do Ngô Nam tiến hành còn tôi không biết việc này.

Thiếu Kiệt nghe tới Từ Chấn Dân và những cái tên đi kèm theo cũng nhú mào. Bởi những người này với hân hoàn toàn không xa lạ mà có những người nhân phẩm như gia đình họ Từ này thì việc sắp xếp người có lẽ không tới lượt của Phùng Kiếm Hoa thật.

- Được rồi! lần này tôi sẽ tha ông nhưng ông phải bị đánh vài chỗ để lấy thương tích quay về lại bên Ngô Nam làm việc cho tôi. Tối nay nếu được thì qua gặp không thì thôi. Ông nhớ qua đem theo hồ sơ của Từ Chấn Dân và những gì ông biết cho tôi.

Phùng Kiếm Hoa nghe được Thiếu Kiệt tha bổng cho mình, mà lại phải chịu vài vết thương tích cũng mếu mặt. Nhưng hân biết không còn cách nào hơn bởi nếu hân lạnh lùng quay về thì Ngô Nam và những kia chắc chắn sẽ nghi ngờ lúc đó hân còn thảm hơn hiện tại nên đành chấp nhận. Còn đỡ hơn là vừa bị đánh vừa bị lột đồ chụp ảnh. Như thế thì sau này lúc nào cũng lo lắng sợ sệt.

- Vâng! Vâng cảm ơn cậu! Tôi sẽ cố gắng làm việc mà cậu đã giao cho.

Qua chuyện này Phùng Kiếm Nhất biết được đằng sau Thiếu Kiệt và mẹ hân là một thế lực lớn không thua kém gì Ngô Nam bởi những cái tên Hoàng Lâm Nhu đưa ra khiến Ngô Nam phải e dè mà thương lượng chấp nhận quay trở về Ngọc Châu.

Thế Long này giờ vẫn đứng bên cạnh nghe được cuộc đối thoại của Thiếu Kiệt và Phùng Kiếm Hoa nên bây giờ mới lên tiếng nói.

- Việc này để bọn anh thao tác cho cái tên Ngô Nam kia chắc chắn sẽ không biết được đâu. em cứ yên tâm đi với lại mẹ em không gặp vấn đề gì hết anh Cao đưa mẹ em về nhà rồi còn nếu em bận thì thôi anh làm cho tên này có vài vết thương tích đã.

- Ủ vậy đi có gì em liên lạc lại sau em cúp máy đây.

Thiếu Kiệt cúp máy mới từ từ quay trở lại chỗ của mình khi này ngồi xuống. Hà Vi thấy hẳn nói chuyện qua điện thoại hơi lâu nên cũng hỏi.

- Chuyện gì sao Thiếu Kiệt?

- À Không chút chuyện nhỏ ấy mà đã giải quyết xong rồi.

Trương Băng bây giờ thấy Thiếu Kiệt uống lấy một hớp trà nhìn hẳn hỏi.

- Thiếu Kiệt cháu có nhận thức về chuyện này lúc nào. Cô không nghĩ là cháu sẽ biết trước những nơi này. Ông chồng cô có nói thì cũng chỉ mơ hồ thế tại sao cháu lại làm ra được một kế hoạch kinh doanh đem lại nguồn thu nhập từ việc này?

Thiếu Kiệt chỉ cười việc này hẳn không thể nói cho mọi người biết được nếu theo quỹ tích cũ thì năm năm sau hẳn phải chở hàng thuê đi gửi ở những nơi thế này nên mới biết được cách kinh doanh đem lại lợi nhuận mà chỉ có thể khi có quan hệ tốt và điều kiện đủ mạnh mới làm được.

- Việc này là nhu cầu thiết yếu mà cô nếu một bên cung ứng và một bên có nhu cầu thì chắc chắn sẽ làm được thôi. Đơn giản vì những nơi như ở đây đều tập trung tất cả các mặt hàng tiêu dùng thiết yếu điển hình. Nhiều cơ sở lớn không nói họ có phương tiện đầu tư kho bãi. Còn những người không có điều kiện về kho bãi trung chuyển thì họ phải đi thuê. Một ngày

biết bao nhiêu xe chuyên chở những thứ từ những nơi như thế về thành phố. Nên điều này là điều tất nhiên sẽ thực hiện được. Chỉ cần tập trung các kho về một chỗ thì những người cần chuyên chở hàng hóa rất là cao.

Thiếu Kiệt chỉ dựa theo những gì mình nhận định về sự phát triển của thành phố sau này mà đánh giá mức độ hoạt động kinh doanh của ngành nghề đưa ra ý kiến của hã cho Trương Băng nghe.

- Vậy sao cháu luôn chọn thành lập ra những công ty thu về những món tiền ít với số lượng nhiều mà không phải thành lập một công ty lớn như buôn bán bất động sản hoặc xây dựng chung cư siêu thị?

Xem qua hồ sơ kinh doanh của Thiếu Kiệt, những thứ hã đang làm và thao tác ngoài sàn giao dịch vàng ra thì tất cả đều là những thứ đem lại lợi nhuận nhỏ giọt nhưng lại khá nhiều. Nên Trương Băng cũng thắc mắc tại sao hã không chọn những thứ quy mô tầm cỡ có thể đem lại nhiều tiền mà phải xây dựng những thứ như thế này.

Biết tâm lý của Trương Băng Thiếu Kiệt chỉ cười thầm trong lòng mà không thể nói ra với bất cứ ai. Vì những thứ kinh doanh như trên đều lệ thuộc khá nhiều vào khách hàng tầm trung mà điều đó thì hã hoàn toàn không thấy thích hợp bởi một quốc gia tầng lớp trung lưu và người giàu có luôn chiếm một tỷ lệ thấp hơn những người bình dân trong xã hội.

- Điều cô nói không phải cháu không thấy thích hợp vì cháu không muốn làm. Sự cạnh tranh ở môi trường này khắc nghiệt chưa kể đề bong bóng nhà đất của mỹ vừa làm một cuộc suy thoái kinh tế. tâm lý những người đầu tư và người sở hữu nhà đất lúc này đang lung lay. Việc cháu đầu tư vào những lĩnh vực đó vừa mất quá nhiều thời gian vừa không mang lại hiệu quả.

Trương Băng bây giờ phát hiện cách nhìn nhận của Thiếu Kiệt khác xa những người kinh doanh khác. Hã nói những thứ đem lại lợi nhuận cao lại là mất thời gian và không hiệu quả thì có phần hơi quá nhưng cô ý thức

được tầm nhìn của hẳn là toàn cục chứ không gò bó trong nước như cô vẫn nghĩ.

- Cháu nói có phần đúng đi. Nhưng vẫn còn một số thứ vẫn đem lại lợi nhuận cao mà như Siêu Thị, Khu vui chơi giải trí, Đầu tư vào các doanh nghiệp phát triển. Thì cháu vẫn thu lợi nhuận cao hơn hiện tại mà.

Bởi Thiếu Kiệt đang trao đổi với Trương Băng nên mọi người xung quanh đều muốn biết nhận định của hẳn. Vì những gì biết về Thiếu Kiệt họ luôn thấy là quá phức tạp. Điều Trương Băng nói ra lúc này cũng là tâm tư một vài người. Khi không hiểu sao có rất nhiều thứ để hẳn có thể đầu tư mà Thiếu Kiệt lại không làm.

- Ở một mức nhất định nào đó việc kinh doanh những thứ như thế này không đem lại lợi nhuận. Còn nếu nói tại sao lại không đầu tư vào siêu thị bán hàng hóa thu lợi thì cháu cũng không muốn tham gia. Mặt hàng siêu thị dành cho dân trong quốc gia khá nhiều thương hiệu cạnh tranh giờ mình ra thêm một siêu thị nữa thì việc cạnh tranh với những thương hiệu cũ là không thể tránh khỏi. Chưa kể đến là quốc gia mới gia nhập vào tổ chức thương mại thế giới. Thì trong vòng 10 năm chúng ta phải bình ổn được hết các thứ điều lệ và phát triển doanh nghiệp cho đến năm 2017. Những doanh nghiệp nước ngoài sẽ được quyền tiến vào và đem những lĩnh vực kinh doanh phát triển họ thuận lợi ở các quốc gia khác. Tấn công mọi mặt những thương hiệu đang có của mình. Như thế chúng ta rất bị động. Vì không biết họ sẽ đánh bài gì trong kế hoạch của mình. Chưa biết chừng họ đã âm thầm cho người quan sát những thứ ở Lĩnh vực họ kinh doanh rồi đấy.

Thiếu Kiệt nói ra hiện thực ở tương lai không xa khi mà kinh tế phát triển hội nhập. Một số công ty trong nước vẫn chỉ là chạy theo các hình thức và dịch vụ mang lại thua xa những doanh nghiệp nước ngoài phải thất bại nhiều mặt và giảm doanh thu một cách đáng kể mà những tờ báo hàng ngày đưa ra.

- Bạn có dự đoán sớm quá không vậy. 2017 gần mười năm nữa đấy, mười năm đó bạn sẽ kiếm được bao nhiêu trong những lĩnh vực lớn. Lúc đó bạn cũng không cần phải lo lắng với bây giờ bạn mới bao nhiêu tuổi đây tới lúc đó cũng chỉ mới 25 thôi thì bạn còn nhiều thời gian mà.

Hà Vi thấy Thiếu Kiệt hoạch định một kế hoạch khá dài về thời gian của mình quá xa vời nên cũng thấy lạ. Dù sao hắn còn rất nhỏ nhìn đến những gì ở tương lai xa như thế làm gì thì cô không hiểu.

- Nói chung là mình thấy nhìn trước như thế để hoạch định tốt các thứ mà mình cần phải làm là tốt nhất thôi. Khi đó mọi thứ sẽ đúng với những gì mình thao tác. Với mười năm thì mọi thứ đều có thể diễn ra. Mình muốn cái gì mình đã làm là làm đến cùng. Nếu chỉ mười năm rồi lại rút lui như thế không đáng

- Cháu có nhiều nhận định rất mới mẻ. Nhìn nhận rất sâu về tình trạng thực tế. Nhưng Cháu định là chỉ tham gia những thứ đem lại lợi ích như thế này tích lũy đến bao giờ. Và những dự định tiếp theo của cháu là gì cô có thể tham khảo hay không?

Thiếu Kiệt lúc này cũng nhú mày. Câu hỏi này của Trương Băng là vấn đề nhạy cảm hắn không muốn cho ai biết, Hiện tại hắn có nhiều dự định thật những bí mật kinh doanh này là của chính hắn. Nên hắn sẽ không nói ra cho dù người đó là Hoàng Lâm Nhu thì cũng như thế Bởi vì chỉ có khi hắn thao tác mới đem lại hiệu quả vì hắn còn nhận định tình hình qua những việc hắn làm nên chỉ cười nhìn Trương Băng.

- Cho cháu xin lỗi việc này không thể được. Kinh doanh là Vạn biến, mỗi một bước đi là một mảnh ghép trong một bức tranh không cố định nên cháu sẽ không nói ra những gì mình muốn làm sau này cho cô biết được.

Khương Đào tuy hắn không kinh doanh nhưng cũng hiểu được đôi chút những lời Thiếu Kiệt vừa nói ra. Ngay lúc này để tránh cho tình trạng

không vui hẳn nhìn vợ mình nói.

Bây giờ cứ nói chuyện kinh doanh hoài như thế này là nguyên một buổi tối đấy. Bà Làm ơn tha cho Thiếu Kiệt bà mà hỏi hoài là nguyên một đám đói hết.

Trương Bằng biết chồng mình đang kéo một cái thang giải hòa nên cũng cười nhìn Thiếu Kiệt đáp.

- Ấy dì quên mất thôi mọi người ngồi đây để dì dọn cơm lên nào.

Thiếu Kiệt nghe thế mới nhẹ lòng rồi nhìn Hà Vi với Trịnh Chi cười cười nói.

Hà Vi bạn với Trịnh Chi đi giúp dì đi nào ngồi đây mãi làm gì vào bếp học mấy món mai mốt làm cho mình ăn.

- Hà Vi với Trịnh Chi vừa đùa với Thiếu Kiệt vừa đi cùng Trương Bằng ra sau nhà bếp chuẩn bị cơm nước cho mọi người. Trong phòng chỉ còn lại Khương Đào và Thiếu Kiệt nên hẳn mới lên tiếng hỏi.

- Chú Đào? Ngô Nam là ai có liên quan gì đến mẹ cháu?

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 188: Mất Tinh Thần .

Khương Đào Không Ngờ đến Thiếu Kiệt lại hỏi chuyện này. nên đang cầm tách trà uống vào một ngụm cũng sặc ra. Rồi nhìn Thiếu Kiệt không ngừng, xong rồi lại giả vờ như hần không biết gì hỏi Thiếu Kiệt.

- Ngô Nam? Ngô Nam nào mà liên quan gì tới mẹ cháu.

Khương Đào chỉ cố gắng chống chế nhưng. Thiếu Kiệt biết chuyện này hần nhất định rõ ràng. Bởi Hà Vi còn có thể biết chút gì đó thì. Khương Đào gần với mẹ hần lại là chồng của Trương Băng thì sẽ biết chút gì đó về việc này nên hần phủ đầu Khương Đào.

- Chú nên nói những gì mình biết cho cháu nghe đi. Bởi trong chuyện này cháu đã có một số cơ sở rồi. Hiện tại cuộc gặp của mẹ cháu cũng đã kết thúc không lâu. Nếu chỉ cần rời khỏi đây. Thì những gì cháu cần cũng sẽ biết thôi. Nên tốt nhất chú nên nói thật những gì mình biết cho cháu nghe là cách tốt nhất.

Nghe Thiếu Kiệt nói như thế Khương Đào có chút trầm ngâm rồi mới nhìn hần như muốn xác định điều này đúng hay không. Thấy Thiếu Kiệt vẫn bình tĩnh như đang thăm dò mình. Khương Đào biết chuyện hần nói là thật dù chỉ một chút trong đó thì những gì hần biết về chuyện này là điều không phải giả.

Thở dài một hơi Khương Đào mới lắc đầu nhìn hần đáp.

- Chuyện đã đến nước này chú cũng nói luôn vậy! ai nấy cũng giấu thật kỹ chuyện này rồi được gì, cháu cũng biết rồi thôi. Nếu đúng ra thì chuyện

này xảy ra ở hơn 17 năm trước. Ngô Nam nếu tính đúng ra là chú. Bởi vì cháu và hần có chung dòng máu trong người. Hần là em của bố cháu.

Thiếu Kiệt lúc này cũng bất ngờ. Từ trước tới giờ hần chỉ biết là bố mình mất khi hần còn trong bụng mẹ còn người nhà còn lại của bố hần chưa bao giờ hỏi tới giờ lại có thêm điều này làm hần thật sự hoang mang. Nhưng hần chợt nhận ra có điều gì đó không đúng trong này nên mới nhìn Khương Đào hỏi.

- Khoang chú nói như thế thì tại sao? Ngô Nam lại đối phó với mẹ con cháu. Nếu hần là một người chú thì việc này có vẻ không đúng. Hần vừa mới định hành hung mẹ cháu may mà cháu có chuẩn bị một chút mới không xảy ra chuyện gì.

- Cái gì hần dám! Mẹ cháu bây giờ ra sao rồi? Nếu có chuyện gì thì về gấp cũng được.

Khương Đào lúc này cũng gấp gáp nghe Khương Đào thốt lên Trương Bang và Hà Vi cũng từ phía sau nhà đi lên nhìn.

- Không mẹ cháu hiện tại không sao hết. Chú nói rõ xem nào Ngô Nam tại sao lại làm như vậy hần có lý do gì?

Hà Vi lúc nghe thấy Thiếu Kiệt nói như vậy sợ Khương Đào nói hết chuyện này cho hần nghe nên. Bước đến gần thở dài nhìn hần nói.

- Bố cậu thật chất không có như những gì cô đã nói đâu. Còn nếu muốn biết rõ việc này thì cậu tốt nhất về hỏi mẹ cậu. Khương Đào và mình không nói được đâu. Cậu chỉ cần biết cậu vẫn còn bố và bố cậu vẫn còn sống liên quan những chuyện này trong đó thì mình không tiện nói được. Còn bây giờ cơm nước dọn cũng sắp xong rồi cậu ngồi suy nghĩ một lúc đi quyết định là quyền ở cậu.

Khương Đào lúc này cũng gật đầu xác nhận những gì Hà Vi nói là đúng. Bây giờ hẳn cũng đứng lên để Thiếu Kiệt ngồi đó suy nghĩ. Tâm trạng Thiếu Kiệt bây giờ rất lộn xộn không biết phải làm như thế nào. Chuyện này là một thứ gì đó mà bản thân hẳn rất khó tiếp nhận.

Nhìn Thiếu Kiệt lúc này mọi người đều lắc đầu. Ai cũng biết một người từ nhỏ đến lớn đều cho rằng bố mình mất đi từ khi hẳn còn rất nhỏ nhưng điều đó lại không đúng thì có thể đã kích đến thế nào. Trong Khi đó Thiếu Kiệt hẳn sống cả hai đời người mới biết được sự thật như thế này trong lòng hẳn phải phức tạp đến mức độ nào mới nói được.

Thiếu Kiệt cố gắng lấy lại sự bình tĩnh của mình, tay cầm ấm trà rót những dòng nước từ trong ấm vào ly. những ngón tay đang lạnh dần cảm nhận lấy hơi ấm từ nhiệt độ của dòng nước trà vừa mới được rót ra. cầm trên tay một mực không nhấp môi vào.

Ở Phía sau nhà Khương Đào đang bị Trương Băng và Hà Vi truy hỏi.

- Chú nói cái gì vậy hả? chuyện này cô đã dặn là giấu Thiếu Kiệt mà chú nói ra làm cái gì?

- Giấu làm sao mà giấu hai người có biết cuộc gọi khi nãy là gì không? báo tin chị Nhu đấy. Hà Vi phải hôm nay Chị Nhu đi gặp Ngô Nam không?

Hà Vi lúc này mới nhìn Khương Đào. Cô cũng không biết chuyện này theo lý là phải Ngô Nam đến gặp Hoàng Lâm Nhu bây giờ đối ngược lại nên cô cũng bất ngờ.

Nhìn ánh mắt ngạc nhiên của Hà Vi Khương Đào cũng thờ dãi nói.

- Xem ra dự đoán của mọi người bị Thiếu Kiệt hẳn làm rối hết rồi. Chị Nhu vừa rồi mới đi gặp Ngô Nam xong, mém tý nữa bị hành hung. May mà Thiếu Kiệt hẳn có chuẩn bị nên chị ấy hiện tại vẫn an toàn. Mọi người nghĩ

xem đã đến nước này sớm muộn gì Thiếu Kiệt nó cũng biết thôi. Chưa biết chừng nó đã biết được một ít thứ rồi chứ không phải chơi đâu.

Nghe Khương Đào thuật lại những gì mình biết Hà Vi cũng giật mình.

- Hà có cả chuyện này? Đúng là chiều nay bỗng nhiên Thiếu Kiệt nói với cháu là địa điểm hẹn là Nhà Hàng của Cao Thịnh. Cháu tưởng là hẳn nói là cô Nhu đang ở đó? rồi để Ngô Nam đến chứ.

- Chuyện này có lão Cao để chú hỏi hẳn tại sao lại có thay đổi này.

Biết Cao Thịnh có Tham gia vào việc này Khương đào ngay lập tức lấy điện thoại gọi cho hẳn. Đợi một lúc điện thoại bên kia mới vang lên tiếng nói của Cao Thịnh.

- Ê lão Đào rảnh rồi gì gọi giờ này. Vợ bỏ đói nên gọi anh em tôi đi nhậu hả ở đâu qua liền.

Vì mở loa ngoài cho mọi người cũng Nghe nên giờ đây Khương Đào muốn đào cái lỗ chui xuống không kịp với những câu nói của Cao Thịnh. Còn tại hiện trường hẳn bị Trương Băng nhìn bằng cặp mắt hình viên đạn.

- Ê Không giỡn nha! Cao Thịnh vợ ta đang ở đây đấy. Chiều nay người đi theo Chị Nhu là sao vậy?

Ấy! có vợ người hả? thế ta sẽ không nhắc gì đến ăn nhậu gì nữa đâu. Mà sao người cũng biết việc vừa diễn ra thế? ta mới đưa mẹ Thiếu Kiệt về nhà xong này. Chiều này thì chị Nhu hẹn gặp tên Ngô Nam chó chết ấy ở ngay địa bàn ta. Giờ hẳn bị hành cho một trận rồi còn chị nhu không sao hết.

Thấy Cao Thịnh vòng vo Trương Băng mới tức giận nói.

- Ý chúng tôi bên này muốn hỏi tại sao chị Nhu lại hẹn Ngô Nam, thay vì Ngô Nam đến nhà mới đúng chứ.

Nghe Trương Băng hỏi như thế Cao Thịnh mới hiểu ra vấn đề cần thiết rồi đáp lại.

- Tôi cũng không biết lý do, nhưng mà ý kiến này của mẹ Thiếu Kiệt. Chúng tôi chỉ làm theo thôi. Cũng may là thằng kia chọn chỗ làm sao ngay tại cứ điểm của anh em bọn tôi. Thế nên bị đánh một trận vì cái tội định đánh chị ấy. Bọn tôi bắt lại lột đồ chụp hình lại làm vật sau này để đối phó với hắn rồi.

Cao Thịnh lúc này mới kể lại tóm gọn sự việc đã diễn ra cho mọi người nghe. Bởi hắn thấy điều này chỉ cần giấu với Thiếu Kiệt như lời Hoàng Lâm Nhu là được còn việc những người xung quanh có quan tâm thì nói cũng là không sao.

- Như vậy là những chuyện gặp mặt chiều này là do Chị Nhu chủ động hết bên mấy người chỉ làm theo thôi đúng không?

- Ừ bọn tôi chiều tới giờ chỉ làm theo thôi chứ không có kế hoạch gì hết. Còn kế hoạch ra sao thì chỉ có Chị Nhu biết thôi.

Bây giờ lúc này mọi người cũng trầm mặc. Bởi họ không hiểu mẹ Thiếu Kiệt suy tính điều gì trong chuyện này. Cao Thịnh cũng thắc mắc tại sao họ lại quan tâm vấn đề này như thế nên hỏi lại nhóm người Khương Đào.

- Ừ mà sao chuyện này mấy người biết, với lại quan tâm dữ vậy? tôi thấy đâu có chuyện gì đâu?

Hà Vi bây giờ mới trả lời lại Cao Thịnh.

- Thiếu Kiệt đang ở bên ngoài, nên chúng tôi phải biết được chuyện gì đang xảy ra mới được.

Nghe được Thiếu Kiệt cũng đang ở nhà Khương Đào lúc này Cao Thịnh mới chợt nhớ đến lời Hoàng Lâm Nhu dặn mà nói với mọi người.

- Ấy có Thiếu Kiệt hả? mọi người nhớ là chuyện này Thiếu Kiệt chưa biết gì hết đâu. có nói chuyện với cậu ta thì đừng tiết lộ gì hết. Chị Nhu dặn như thế đấy!

- Lão Cao ơi Lão Cao ông hại bọn tôi lắm rồi! Chuyện này xong sao ông không nói chúng tôi biết một tiếng chứ!

Cao Thịnh lúc này nghe Khương Đào nói vậy cũng giật mình. Hắn lơ mờ đoán được có điều gì không ổn phía bên kia điện thoại.

- Ông đừng nói là Thiếu Kiệt biết chuyện này rồi nhé. Mà ông mấy ngày nay có liên lạc đâu mà bọn tôi biết phải báo tình hình này cho ông cơ chứ. Chuyện này tôi không liên quan à Ông tự xử lý đừng lôi tôi vào. Tôi chưa muốn bị làm tấm bia.

Thở dài một hơi, Khương Đào bây giờ biết được Thiếu Kiệt lừa gạt mình, để hắn nói ra một số chuyện nhưng giờ đây đã trễ. Thiếu Kiệt hẳn chắc chắn sẽ biết chuyện này tới cùng theo đúng như tâm lý bây giờ của hắn.

- Thôi được rồi chuyện này Thiếu Kiệt sớm muộn gì cũng sẽ biết có gì tôi chịu trách nhiệm vậy. Nói hắn chưa biết cũng đúng mà biết rồi cũng đúng. nên thôi cứ để thằng nhóc tự mình đi hỏi mẹ là tốt nhất tôi cúp máy đây.

Khương Đào Lúc này này cũng không biết phải làm thế nào nhìn mọi người trong phòng. Hà Vi thì trầm mặc suy nghĩ điều gì đó còn Trịnh Chi thì ở một bên im lặng không nói gì. Trước đây cô không hiểu hết được gia cảnh Thiếu Kiệt như thế nào. Giờ thì thấy nó quá phức tạp mà chuyện này cô cũng thấy được Thiếu Kiệt bị đã kích không nhẹ nên mới lên tiếng.

- Chuyện này chưa biết ra sao nhưng mà nên giải quyết tình thế trước mắt của Thiếu Kiệt đi. Chứ mọi người đứng đây cũng không được gì.

Nhưng quan trọng bây giờ là giải quyết thế nào.

Im lặng một lúc lâu Hà Vi mới xoay người đi ra phòng khách. Thiếu Kiệt vẫn ngồi nơi đó hẩn thất thần quá lâu ở một chỗ nhìn thấy hình ảnh hẩn như thế hà vi ngồi xuống bên cạnh nói.

- Cảm xúc thế nào? không thể diễn tả được nhỉ?

Thiếu Kiệt hẩn nghe được lời nói của Hà Vi cũng chỉ nhìn cô mà không nói lời nào. im lặng không trả lời cũng không nói ra những gì mà hẩn đang nghĩ trong lòng. Hà Vi cũng không đợi chờ câu trả lời của hẩn mà nói tiếp.

- Khó tiếp nhận đúng không nhưng bạn phải hiểu một điều. Có những thứ không phải mẹ cậu muốn giấu nhưng điều đó là bắt buộc cậu nên tập quen dần đi. Hiện tại chỉ với một chút như thế này mà cậu đã như thế. Thì khi bí mật mà mẹ cậu giấu cậu bao nhiêu lâu này được mở ra cậu phải làm như thế nào. Bản Thân cậu không đủ tinh thần để có được trạng thái tốt nhất để tiếp nhận chuyện này thì làm sao mẹ cậu dám cho cậu biết. Cậu nên nhớ bây giờ chỉ mới bắt đầu mà cậu đã chịu không nổi thì sau này sẽ như thế nào? Cậu nên nhớ cậu vẫn là chỗ dựa của mẹ cậu trong cuộc đời. Duy nhất chỉ có mỗi mình cậu thôi. Cậu mà cứ suy sụp như thế này thì mẹ cậu cũng không tốt hơn là bao đâu.

Hà Vi từ từ nói ra những gì theo cô cảm nhận nhằm giải tỏa bớt phần nào áp lực của Thiếu Kiệt. Khương Đào và Trương Băng với Trịnh Chi ra theo phía sau ngồi xuống trước mặt hẩn.

Trương Băng mới thở dài nói với Thiếu Kiệt một cách nhẹ nhàng.

- Không phải mọi người không muốn cháu biết, nhưng áp lực chuyện này là quá lớn nhiều người vẫn đan sang sẻ với mẹ cháu. Mà nếu cháu cứ tinh thần không tốt như thế này. Cháu nghĩ xem mọi người sẽ yên tâm được hay sao? Cháu phải hiểu chuyện này không chỉ có mẹ con cháu mà còn có nhiều người sát cánh cùng. Nên thời điểm này cháu nên bình tĩnh. Việc nói

rõ chuyện này hay không cháu hãy xin ý kiến của mẹ để có được đáp án hoàn thiện mà cháu muốn nhất.

Mọi người xung quanh đã nói như thế tâm trạng của hần qua thời gian cũng bình ổn trở lại. Lần này hần đúng thật không bình tĩnh được. Hần tự nói với mình sẽ luôn bình tĩnh trong mọi chuyện sẽ xảy ra. Hần đã từng nói dù thế nào thì hần cũng đứng về phía mẹ hần. Vậy mà chỉ mới một chút tin tức mà đã đem tin thân của hần tuột dốc không phanh.

Nhưng nếu Hôm nay Thiếu Kiệt hần không cố gắng muốn biết thì tất cả với hần chỉ là mơ hồ. Hần sẽ không biết được một mai này tiếp nhận thông tin này từ mẹ hần như thế nào nhưng Thiếu Kiệt biết đến khi đó hần chắc chắn mình phải trong trạng thái bình tĩnh và ổn định nhất để không mắc phải sai lầm gì nhiều.

Cầm Ly Trà lạnh tang trong tay Thiếu Kiệt vô thức uống vào rồi chợt nhìn lại tách trà vừa cầm. đặt xuống trên bàn nhìn mọi người xung quanh đang quan tâm hần.

- Được rồi chuyện này xem như cháu đã có chút ít kinh nghiệm đi. Lần sau khi biết được tin động trời tiếp theo chắc cũng không hơn thế này. Cám ơn mọi người đã quan tâm cháu giờ thì cháu ổn rồi.

- Nếu thế thì cùng gia đình dì dùng cơm đi mọi người chỉ còn đợi mỗi cháu nữa thôi.

Thấy Thiếu Kiệt như thế mọi người cũng không biết hần đã thật sự trở lại bình thường hay không. Nhưng vẫn cố gắng đem mọi chuyện không bàn đến vấn đề liên quan tiếp tục nữa.

- Vâng xin lỗi để mọi người đợi. Dùng buổi xong chắc cháu sẽ phải về nghỉ ngơi hôm nay với cháu nhiều đó là quá đủ rồi. Hiện tại tâm lý cũng còn chút vướng mắt nhưng cháu sẽ cố gắng khôi phục nó trở lại trạng thái tốt nhất để sẵn sàng đối mặt với những gì sắp diễn ra.

- Cậu biết thế là tốt. Thế mới là Thiếu Kiệt mình biết chứ. Luôn là một người đầy bản lĩnh và tự tin với chính mình đó mới là cậu còn khi này hả chắc là mình sẽ không thấy được khuôn mặt cậu và tinh thần tệ hại đó nữa đâu nhỉ.

Hà Vi cố gắng làm hân vui lên và đưa ra ý kiến về tình trạng thảm hại của Thiếu Kiệt khi tiếp nhận tin tức mà hân không mong muốn. Cô không muốn thấy hân phải như thế nữa. Bởi trong mắt cô Thiếu Kiệt phải là người đáng tin cậy và luôn quyết đoán với những gì mà mình có.

Những lời của mọi người và Hà Vi nói với hân. Thiếu Kiệt đều nghe hiểu hết hân biết trên cuộc đời này dù thế nào đi nữa. Chỗ dựa duy nhất của mẹ là chính hân và ngược lại. Người để hân tin tưởng và những lúc mệt mỏi dù bên ngoài có vất vả lẫn lộn như thế nào vẫn là đôi vòng tay và sự ấm áp che chở mẹ hân dành cho mình. Điều đó được hân nhìn thấy qua quá khứ của một kiếp người. Một cuộc đời chìm nổi phong sương.

- Mình chắc chắn sẽ không có lần nào nữa đâu. Một lần là đã quá đủ cho mình rồi. Mình hứa với bạn đấy.

Khương Đào Nghe Thiếu Kiệt trả lời như thế cũng cười cười nhìn mọi người. Bởi này giờ lo lắng hiện tại sau khi trải qua những thứ đó cái bụng của hân bắt đầu biểu tình.

- Thôi đi ăn cơm nào mọi người chứ ngồi ở đây như thế này hoài cũng không biết đến chừng nào đâu.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 189: Có Tối Hai Người

Buổi tối hôm ấy Thiếu Kiệt dùng cơm với gia đình Khương Đào và mọi người thì trở về nhà Hà Vi. Mọi người trong lúc ăn cơm vẫn cô ra vẻ không có chuyện gì những chốc chốc lại để ý đến Thiếu Kiệt hẳn xem biểu hiện của Thiếu Kiệt như thế nào.

Cả đến lúc về tới nhà Thiếu Kiệt chỉ cười đùa và nói chuyện vài câu với Lâm Vũ nhìn một chút về hệ thống những cái máy tính đang chạy rồi đi lên phòng của mình. Cho đến khi Chu Tường định nói gì đó với hẳn thì Thiếu Kiệt đã không còn ở tại đây. Thấy hành động của hẳn khác hẳn mọi thường nên Chu Tường và Lâm Vũ cũng tò mò hỏi han hai người Trịnh Chi và Hà Vi.

Lâm Vũ lại gần Trịnh Chi mới hỏi cô về Thiếu Kiệt

- Chị anh Kiệt bị gì vậy sao đi ký hợp đồng gì về xong lạ quá vậy? mọi ngày anh Kiệt thức khuya lắm. Nhiều khi một hai giờ sáng vẫn còn thức sao hôm nay mới hơn chín giờ mấy mà lên phòng ngủ rồi.

- Ủ Thiếu Kiệt bị gì vậy Trịnh Chi. Anh định bàn với cậu ta một số việc mà cậu ta lại như thế cũng không biết xử lý sao chuyện này đây.

Chu Tường cũng đồng ý với những gì Lâm Vũ nói. Hẳn hôm nay qua đây có những việc cần Thiếu Kiệt giải quyết, đợi Thiếu Kiệt về thì hỏi hẳn. Nhưng vừa ngừng tay với công việc thì Thiếu Kiệt lại lên phòng nghỉ ngơi. nên giờ đây hẳn cũng đang bị động.

Hà Vi nhìn thấy hết những hành động của Thiếu Kiệt từ khi còn ở nhà Khương Đào cho đến nay cũng lắc đầu thở dài nói.

- Hôm nay Thiếu Kiệt có chuyện khó chịu trong lòng, không thể tập trung giải quyết được những việc của anh đâu. Mà chuyện quan trọng mà anh cần Thiếu Kiệt giải quyết gấp thế?

Biết Thiếu Kiệt giờ vẫn còn suy nghĩ chuyện của mình Hà Vi cũng chỉ nói đơn giản để cho Chu Tường hiểu. Nhưng cũng thắc mắc vì những việc thường của công việc Chu Tường đều có thể tự mình quyết định còn những việc quan trọng mới hỏi ý Kiến của Thiếu Kiệt. Mà những việc này thường là Chu Tường không biết xử lý sao mới cần đến sự giúp đỡ của Thiếu Kiệt thôi.

- Ủ! nói quan trọng thì cũng không quan trọng lắm. Chủ yếu liên quan đến chuyện của công ty. Hôm bữa tới giờ quan sát nhân viên thì có bốn người rơi vô trường hợp tình nghi mà Thiếu Kiệt nói nên hôm nay định hỏi cậu ta xem như thế nào.

- Ủa tình nghi thì theo em thấy cứ sa thải hết là được. Thà giết lầm còn hơn bỏ sót mà. Cần gì phải đưa cho Thiếu Kiệt làm gì?

Hà Vi lúc này nói ra thắc mắc của mình, bởi cô thấy những người nằm trong diện tình nghi của Thiếu Kiệt thì tốt nhất sa thải hết để đề phòng những chuyện khác phát sinh. mà Chu Tường lại đẩy chuyện này sang cho Thiếu Kiệt giải quyết thì đao to búa lớn quá.

- Anh cũng có ý định như thế nhưng Thiếu Kiệt nói cứ đưa cho cậu ta để cậu ta xem xét nên mới vậy chứ. Gặp anh là anh sa thải hết rồi chứ để làm gì?

Ngộ nhĩ Thiếu Kiệt làm như vậy để được gì ta thật khó hiểu. Mà chuyện này chắc phải để cậu ta tự mình giải quyết thôi mình không thể nào biết được Thiếu Kiệt nghĩ gì đâu.

Ngay lúc này chợt một âm thanh vang lên sau lưng hai người.

- Có chuyện gì mà hai người suy tư ghê thế.

- Ủa Thiếu Kiệt cậu không phải đi ngủ sao? Một thì đi nghỉ đi ra đây làm gì?

Hà Vi bây giờ cũng giật mình. Mọi người cứ nghĩ Thiếu Kiệt do mệt mỏi vì những việc hôm nay mà cần phải nghỉ ngơi giờ thấy hấn ở trước mặt nên cũng thắc mắc.

- Có gì đâu ngủ muộn quen rồi giờ vào phòng cứ trần trọc mãi không nhắm mắt được. Nên đành ra đây thôi, mà mọi người đang bàn chuyện gì thế?

- À Thiếu Kiệt nếu em ở đây rồi thì anh muốn hỏi những người này tính sau đây?

Chu Tường thấy Thiếu Kiệt xuất hiện lại quan tâm những việc đang diễn ra như không có chuyện gì nên cũng nói luôn. Thiếu Kiệt nhìn bốn bộ hồ sơ mà Chu Tường đưa cho mình hỏi.

- Những người của mấy bộ hồ sơ này là?

Đây là những người tình nghi mấy ngày nay anh quan sát thấy và tổng hợp lại. Lần trước em nói để ý người nào khả nghi lên danh sách cho em rồi em xử lý mà?

Nghe Chu Tường nói về những hồ sơ đang trên tay của mình Thiếu Kiệt mới gật đầu. Bản thân hấn quên mất đã giao việc này cho Chu Tường. Thiếu Kiệt bây giờ cũng gật đầu di chuyển lại bàn ngồi xuống. Chu Tường và mọi người cũng bước lại gần chỗ hấn.

- Hà Vi đừng chiêm nhìn Thiếu Kiệt nói.

Hay là việc này để sau cũng được cậu cứ nghĩ ngơi, mấy chuyện này đâu phải lúc nào cũng gấp gáp được.

- Không sao công việc là công việc, những lúc việc ca nhan sẽ không đem vào công việc hiện tại mình chỉ giải quyết công việc không ảnh hưởng đến những việc cá nhân nên không sao. Dù sao đi nữa công việc vẫn quan trọng hơn. Tìm ra người này sớm chừng nào hay chừng đó mình còn muốn biết rõ tại sao người này lại tồn tại trong công ty.

Lúc này Thiếu Kiệt hoàn toàn khác hẳn lúc còn đàn ở nhà Khương Đào. Hắn thay đổi làm cho Trịnh Chi và Hà Vi cũng phải ngỡ ngàng. Chu Tường thấy Thiếu Kiệt thì bắt đầu nói.

- Những người này đều là những người hội đủ ba yếu tố mà em đã đưa ra, Thứ nhất là luôn thắc mắc về Trịnh Chi, thứ hai khi tin tức được họ nhìn thấy thì có xin nghỉ hoặc được phép nghỉ vào ngày hôm sau, Còn yếu tố thứ ba là những người này tương đối quen thân với toàn bộ các nhân viên.

Thiếu Kiệt nhìn qua hồ sơ một lượt rồi Đưa về Trịnh Chi hỏi.

- Những người này quan hệ như thế nào với chị. Chị xem rồi đánh giá từng người cho em.

Cầm bốn bộ hồ sơ được chuyển đến mình, Trịnh Chi thấy những người này đều là những người mình quen thuộc ở công ty và thường xuyên tiếp xúc nói chuyện vui đùa cùng mình.

Thiếu Kiệt đợi cho Trịnh Chi xem sơ lược về những hồ sơ vừa đưa. Hắn thấy những chức vụ của bốn người đều có thể làm được những việc này. Trong đó có một người là nhân viên lập trình. Một người phòng chăm sóc khách hàng một người dưới công ty bán hàng và người lao công. Những người này tính đúng ra đều liên quan mật thiết đến cả Trịnh Chi, Chu Tường và Lâm Vũ. Cầm những bộ hồ sơ trong tay Trịnh Chi bắt đầu phân tích nói ra những gì mình hiểu biết về những người này.

- Chị đánh giá mức độ nếu thân thiết nhất thì là Cô lao công nhưng thường ngày cô ta cũng không có gì nổi bật lắm. Tính tình khá khó khăn. Thường xuyên la mắng mọi người đồng nghiệp khi không làm đúng việc gì đó hoặc là cầu thả trong vệ sinh cá nhân của mình thường bị mọi người khó chịu nhưng tương đối tốt. Còn người nhân viên bán hàng và người này bên bộ phận chăm sóc khách hàng thì khá vui tính luôn là tâm điểm của những giờ giải lao họ kể chuyện với pha trò khá vui. Còn người nhân viên lập trình này tính tình rất kỹ lưỡng mọi thứ đều khá chu toàn. Nếu đã nhờ anh ta cái gì anh ta sẽ làm hết mình với mọi người nên được lòng mấy chị em trong phòng lắm. Chưa kể đến còn hay mua đồ ăn tối khi đã ra ca cho mọi người. Nếu là chị thì sẽ không nghĩ người nhân viên lập trình này liên quan đâu? anh ta có đủ cơ sở để lấy dữ liệu không cần phải thông qua chị làm gì.

Mọi người nghe Trịnh Chi nói thế cũng gật đầu. Bởi nếu là nhân viên lập trình sẽ có đầy đủ cơ sở lấy được những tập tin tài liệu, không cần bỏ ra một món tiền lớn thông qua Trịnh Chi làm gì lại tốn nhiều công sức. Mọi người bây giờ đã loại bỏ anh ta khỏi danh sách tình nghi. Với mọi người ba người còn lại mới là người đáng nghi hơn ai hết. Những Thiếu Kiệt vẫn còn nhiều nghi vấn nên tạm thời vẫn chưa loại bỏ người này ra khỏi diện tình nghi.

Thiếu Kiệt trầm mặc một lúc lâu mới hỏi Trịnh Chi về một khía cạnh nào đó mà hần thắc mắc.

- Những người này có quan hệ như thế nào với nhau không? nếu chỉ như vậy không thì những người này sao lại có khá nhiều điểm chung.

Câu hỏi thắc mắc của Thiếu Kiệt hiện tại không ai có thể trả lời được ngoài Trịnh Chi. Bởi cô là người biết rõ những người này nhất mà việc những người này có gì đó liên quan tới nhau thì mọi người không ai nói được.

- Nói thật những mối quan hệ của những người này tương đối mơ hồ. Không biết được bởi người nhân viên chăm sóc khách hàng thì đang có mối quan hệ mập mờ với nhân viên lập trình, còn nếu nói nhân viên bán hàng lại đang theo đuổi cô này nữa. Còn người lao công thì hay xích mích với cô ta vì mấy vụ bê bối về vệ sinh nên cũng không thể nào đoán được chẳng hiểu trong công việc cô ta rất được chỉ có vấn đề này lúc nào cũng cãi vã với người tạp vụ

Chu Tường lúc này cũng xác nhận với Thiếu Kiệt những điều mà Trịnh Chi vừa nói.

- Anh Cũng đã tìm hiểu những mối quan hệ của mấy người này lung tung lắm. Nếu tính ra việc anh bị bỏ thuốc cũng là liên quan tới bốn người này luôn nên giờ em nói để bắt ra một người trong bốn người anh thấy là sa thải hết cho rồi.

Nghe Chu Tường nói thế Thiếu Kiệt lúc này có chút bất ngờ. Hắn không nghĩ là việc Chu Tường bị bỏ thuốc cũng dính dáng tới những người này nên mới hỏi.

- Tại sao việc anh bị bỏ thuốc lại liên quan tới cả bốn người không lẽ mọi người đều ăn cùng một đồ ăn mua về sao.

- Chuyện này nói ra cũng là do những người làm biếng mà gây ra thôi. Hôm đó thấy mọi người cùng nhau mua đồ ăn sáng. anh thì ngại đi ra đường nên cũng hòa theo chung. Mà lúc đó cũng gần tới giờ làm, nên cô tạp vụ với nhân viên bán hàng đi mua.

Thiếu Kiệt lúc này ngắt lời của Chu Tường khi hắn đang nói.

- Khoan! anh nói sáng hôm đó mọi người mua đồ ăn cũng nhau thế chỉ mỗi mình anh bị. thì ai là người đưa đồ ăn cho anh hay anh tự lấy. Mà mọi thường bọn anh vẫn ăn uống như thế sao?

- Thì người lập trình viên đem lên cho anh. Cậu ta uống cà phê xong rồi đem lên. Mọi thường đều như thế hôm đó Trương Hạo đi người đề xuất mua đồ ăn sáng là nhân viên chăm sóc khách hàng. Mọi người như thường lệ chọn món mình ăn rồi đưa cho cô tạp vụ với người nhân viên đi cùng. Ngày nào cũng thế cậu ta luôn tự nguyện đưa cô tạp vụ đi mua đồ ăn. Về rồi mới phân chia ra phần của mỗi người lần nào cũng vậy, anh ăn đồ không ớt nên ai cũng biết, nên họ luôn chừa lại một phần không ớt cho anh. Mà tên lập trình này anh biết hẳn không dám làm như vậy đâu. Bởi anh là người kéo nó vào công ty mà nhà của bối cảnh nó anh thuộc lòng. Hồi trước anh thất nghiệp ở ké nhà nó ăn ngủ các thứ. Cũng là nó nói anh xin vào công ty em thử đây. Giờ hẳn đang ở với bố mẹ gần công ty mình.

Chu Tường vừa giải thích lại quá trình đồ ăn mình bị bỏ thuốc cũng ngại ngừng phân trần. Cùng người bạn của mình. Thiếu Kiệt bắt đầu chau mày việc Chu Tường không ăn ớt. Lúc này Thiếu Kiệt biết nó đã trở thành một thứ đánh dấu cho việc bỏ thuốc ngủ.

Mà khả năng bởi người nhân viên lập trình bị Thiếu Kiệt loại bỏ. Vì nếu là người Chu Tường hiểu rõ về gia đình và bối cảnh như thế, cũng không tránh khỏi hẳn tin tưởng bạn mình như thế. Một người bạn có thể giúp đỡ mình khi mình khó khăn rất là quan trọng. Nó thể hiện rõ người đó có là một người bạn chân thành hay không.

- Vậy là đồ ăn của anh được đánh dấu rồi? anh gọi điện hỏi bạn anh xem hôm đó ai đưa đồ ăn cho bạn anh cầm lên?

Chu Tường lúc này mới thở dài nói với Thiếu Kiệt.

- Anh hỏi rồi hẳn nói lúc hẳn vào. Thì người mọi người đều nói còn một phần đó là của anh. Nên hẳn mới cầm lên phòng. Nhưng mà anh nghĩ tốt nhất sa thải hết kể cả bạn anh.

- Chuyện này không cần thiết. Bạn tốt khó tìm anh làm như thế bạn anh tuy biết là lệnh của em nhưng cũng buồn thôi. Sau này anh đem bạn anh qua đây luôn đi làm việc em tính theo lương của anh luôn cho công bằng.

Hà Vi nghe được những phân tích và các bố cục này giờ. Cô im lặng khá lâu xong mới lên tiếng.

- Chuyện này tuy rối thật, nhưng nhìn một góc độ nào đó. Công ty bạn còn có tới hai người làm gián điệp. Chuyện này mình chắc chắn đây Thiếu Kiệt. Người mà bạn đang đấu trí không thường đâu hẳn áp dụng chính sách quân đội vào cả chuyện này rồi.

Mọi người trong phòng đều bất ngờ với những gì Hà Vi nói. Thiếu Kiệt nhìn Hà Vi. Bản thân hẳn chưa tìm ra được lời giải đáp mà Hà Vi đã biết được kết quả mà còn làm mọi người giật mình.

- Bạn biết ai rồi sao? mà bọn hắn áp dụng cách nào mà tới hai người nữa. Mình tưởng chỉ còn một người thôi chứ?

- Điều này mình chắc chắn. Bởi nhìn qua thật chất chỉ còn một người. Nhưng mà người còn lại ẩn núp khá sâu, Nếu không phải vẫn còn nhiều sơ hở, chắc chắn mình sẽ không nhận ra người này là người nào.

Trong phòng lúc này hầu như im lặng để nghe kết quả của Hà Vi. Bởi hiện ai cũng muốn biết người đó là người nào và là ai.

- Mình nói thật, nếu không phải quân đội ra, mình sẽ không biết những người này là ai đâu. Người mình nói là người lao công với nhân viên chăm sóc khách hàng này. Mọi người suy nghĩ nhé. Lập luận nếu phát hiện ra người thứ hai trong công ty các cậu sẽ như thế nào. chắc chắn mọi người sẽ thẩm điều tra, hoặc công khai điều tra về người này. Thứ nhất Trương Hạo và nhân viên cửa hàng đã có thói quen mua đồ ăn sáng cho cả công ty, việc này đã thành thói quen. Người lao công chỉ đi theo mang đồ giúp. Điều này được này tính toán khá tỷ mỉ. Tại sao không phải là hai người nhân viên

của cửa hàng cùng đi, mà luôn là người lao công với nhân viên cửa hàng. Bởi những người khác sắp tới giờ làm, còn phải chuẩn bị nhiều thứ không ai đi được. Còn nhân kia thì ngày nào cũng được mọi người làm giúp, vì hẳn đi mua đồ ăn cho mọi người. Còn cô lao công thì lúc nào cũng khá rảnh.

Lý luận của Hà Vi đưa ra Thiếu Kiệt càng suy nghĩ càng thấy hợp lý bởi theo hồ sơ người nhân viên này làm việc với Trương Hạo và Nhã Kỳ từ những ngày đầu.

- Nhưng lỡ như cậu ta cũng bị uy hiếp giống chị mà phải làm việc cho những người kia thì sao Hà Vi?

- Không cậu ta không thể nào bị như vậy, bởi mọi người nhìn xem bảng lương gần nhất của cậu ta khá cao, về phần sơ yếu lý lịch rõ ràng mẹ thì làm cho công ty xuất nhập khẩu, bố làm tài xế cho giám đốc. Chỉ là cậu ta thích và tốt nghiệp ngành sửa chữa máy tính nên mới đi làm chỗ của Thiếu Kiệt, đem lại sự hiệu quả nhất định với định hướng nghề nghiệp cậu ta đã chọn.

Thiếu Kiệt lúc này cũng cầm bộ hồ sơ của người nhân viên dưới cửa hàng lên đọc sơ một lượt về toàn bộ hồ sơ của anh ta cũng gật đầu xác nhận những gì Hà Vi nói là đúng.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 190: Quá Khứ

Mọi người lúc này chuyển tay nhau, cùng xem hồ sơ của nhân viên bên dưới cửa hàng đều gật đầu hồ sơ khá rành mạch về công việc của bố mẹ. Lại làm ở những nơi có điều kiện. Cuộc đối thoại phỏng vấn cũng được đọc sơ lượt, cậu ta thích làm công việc sửa chữa máy vi tính nhiều hơn những công việc khác nên mới xin vào làm ở công ty.

Hà Vi đợi cho ý kiến của mình được mọi người đồng tình xong mới gật đầu nói tiếp.

- Giờ nếu là Chu Tường. Người đi mua đồ ăn có vấn đề. Mà người đưa đồ ăn của mình lại là bạn thân. Dứt khoát trong chuyện này nếu công bình thì mọi người sẽ sa thải hết những người tình nghi. Nhưng mọi người sẽ quên một người, cô Nhân viên chăm sóc khách hàng vì cô thường xuyên có mâu thuẫn với người lao công. Lại đứng giữa chuyện tình cảm tay ba của cả hai người nhân viên trong công ty. Việc cô đề xuất mua đồ ăn sáng có vấn đề nghiêm trọng. Tại sao mọi người hàng ngày đều có thói quen đó, nếu cô có đề xuất thì cũng là chuyện bình thường như Trương Hạo vậy là cô ta được loại ra khỏi diện tình nghi không một ai nghi ngờ. Trong khi đó mọi việc cô làm đều kỹ lưỡng, nhưng chỉ có việc vệ sinh cá nhân tại sao lại luôn làm người tạp vụ và cô cãi vã. Mọi người thấy điều này khá phi lý không, nếu mà một người khá kỹ lưỡng trong công việc của mình thì không thể nào lơ là thôi trong việc vệ sinh cá nhân được. Huống chi cô ta cũng là con gái như Trịnh Chi và mình. Mà điều này lại lặp đi lặp lại nhiều lần cô ta không biết ngượng à.

Vừa nói cứng nhưng Hà Vi, Trịnh Chi cũng không khỏi hiện lên một chút ít đỏ mặt. Thiếu Kiệt và Chu Tường thì biết mấy vụ vệ sinh cá nhân mà Hà Vi muốn nói là gì chỉ có Lâm Vũ ngu ngơ còn hỏi lớn.

- Ủa vệ sinh cá nhân gì mà ở công ty? Đánh răng rửa mặt thôi thì làm gì vệ sinh cá nhân kém, lại dẫn đến cãi nhau ghê vậy.

Lời của hần càng làm hai cô nàng mặt đỏ như gấc. Chu Tường mới kéo hần qua một bên nói nhỏ vào tai hần cái gì đó rồi bỗng nhiên Lâm Vũ thốt lên.

- Cái Gì Kinh Nguyệt hàng tháng với băng vệ sinh. Ấy!

Chu Tường vội vàng bịt miệng Lâm Vũ lại, lúc này hần chợt nhận ra ở đây đang có bốn viên đạn nhìn về mình nên cũng im lặng. Nhưng giờ hần cũng hiểu được vệ sinh cá nhân trong miệng Hà Vi là gì.

Thiếu Kiệt cũng biết những vấn đề này tương đối tế nhị. Lúc hần còn làm ở nhà hàng gặp qua không ít những ngày nhân viên gặp đèn đỏ đôi khi quên mang theo vật dụng cần thiết cũng phải xin hần cho phép về. Những trường hợp này Thiếu Kiệt không ngại mà duyệt ngay cho về bởi những nhân viên có đèn đỏ hần không sợ chỉ sợ những người có trễ so với thời gian hàng tháng.

Vì môi trường kinh doanh nhà hàng khá phức tạp và nhiều thứ kiêng kỵ, như sáng sớm không được chải đầu buổi sáng. Còn có nhân viên mà lỡ mang thai thì phải cho nghỉ ngay, cũng như vắng khách thì đốt phong long xả xui, đập chén đĩa kéo khách. Những thứ đó thường được áp dụng thường xuyên. Dù hần không phải người tin tưởng lắm mấy việc này ở thời điểm đó nhưng cũng biết được là mình phải làm.

Lúc này hần mới hăng giọng đem không khí ở đây trả lại nguyên bản của cuộc nói chuyện

- Hừm! rồi Hà Vi bạn nó tiếp những nhận định của bạn trong chuyện này đi.

- Đó dựa trên lập trường của mình là như thế, nếu mà nghi ngờ được kéo ra thì người nhân viên dưới cửa hàng hoặc nhân viên lập trình kia sẽ bị sa thải cùng với người lao công là khá cao. Còn nhân viên chăm sóc khách hàng thì vẫn ở lại. Lúc này có thêm trường hợp xảy ra là sẽ có người liên hệ với bạn của Chu Tường về làm việc. bởi bạn Chu Tường hiểu biết khá nhiều về mảng kiến thức này. Nhưng họ sợ hở ở đây vì chủ quan. Do mối quan hệ của Chu Tường không công khai ra ngoài, nên mới dẫn đến phương án của họ đổ vỡ. Và chắc chắn với sự ra đi của anh bạn của Chu Tường thì anh ta phải tuyển người bù vào vị trí đang trống. Người của bên kia sẽ thâm nhập tiếp vào bộ phận quan trọng nhất. Những gì mà họ bỏ ra với Trịnh Chi là một con số nhỏ cho những dự án sắp tới của cậu đi qua bộ phận của Chu Tường thôi.

Thiếu Kiệt lúc này cũng nhận định những gì Hà Vi đã nói nhưng hẳn càng thắc mắc hơn tại sao cô lại có thể suy nghĩ ra được nhiều lý luận khác hẳn thường ngày nên mới hỏi Hà Vi.

- Sao bạn lại nghĩ ra được tất cả chuyện này một cách thích hợp như thế. Mình nhớ bạn với ông thuộc quân đội tại sao lại am hiểu những chuyện này.

- Có gì đâu quân đội có những kiến thức riêng, những thứ này thường được áp dụng để cài người của mình vào những quốc gia khác, hoặc những công ty tập đoàn nghi ngờ núp bóng dưới danh nghĩa hoạt động phi pháp. Hành động này cũng nhằm triệt tiêu một ít đối thủ phải gặp thôi mà.

Hà Vi tiết lộ ra một ít chuyên ngành đặc thù của quân đội, nơi mà cô học qua những kiến thức này. Nên khi nhìn bố cục được mọi người trao đổi Hà Vi nhanh chóng nhận định đâu là mục tiêu trong việc diễn ra.

Chu Tường cũng hiểu được đôi chút bây giờ hẳn mới hỏi Thiếu Kiệt.

- Chuyện này nên tính sao Thiếu Kiệt. Hai người này em định xử lý như thế nào?

Trầm ngâm một lúc Thiếu Kiệt mới nhìn Chu Tường hỏi.

- Bạn anh chắc chắn tin tưởng được hoàn toàn không? nếu được thì em sẽ áp dụng hình thức ăn miếng trả miếng.

- Em yên tâm! Nó hoàn toàn tin tưởng được. Có gì mai anh sẽ cho nó gặp em. Bảo đảm yên tâm nó mà lạng quạng anh bẻ cổ.

Chu Tường quả quyết nói với Thiếu Kiệt về người bạn thân của mình đã quen biết bao lâu nay.

- Trước mắt chúng ta có phương án như sau. Đối với người nhân viên công tác dưới cửa hàng. Thì vẫn giữ nguyên còn người nhân viên lao công thì sẽ kiểm lý do gì đó mà sa thải. Những người kia chắc cũng biết mình đang âm thầm điều tra. Còn với bạn anh thì để gặp mặt em lúc đó sẽ nói chuyện cụ thể với anh ta. Chuyển cáo với Trương Hạo nói Tô Thanh ngoài giờ làm bảo vệ quan sát lấy người nhân viên ở cửa hàng ra thì sau khi nghỉ làm ở công ty bảo vệ thì gặp em. Trước mắt cứ như vậy còn người nhân viên chăm sóc khách hàng kia thì từ từ em sẽ có cách đối phó sau.

Lúc này nhìn đồng hồ cũng không còn sớm Thiếu Kiệt cũng đã khá mệt nên mới nói với mọi người.

- Thôi tạm thời như thế Lâm Vũ trở rồi về nhà đi. Anh Tường muốn ngủ lại cũng được giờ này về công ty cũng vậy thôi. Phòng bên đó chỉ cần khóa lại có camera quan sát là được. Lần trước tại không muốn mọi người biết nên chỉ lắp ở phòng It cũng thật thất sách. Sau chuyện này nói Trương Hạo lắp camera toàn bộ công ty luôn đi anh.

Thiếu Kiệt nói ra những suy nghĩ của mình lúc này rồi mới đi lên phòng. Thấy Thiếu Kiệt như thế Hà Vi cũng có phần nào an tâm. Bởi đã kích buổi chiều với hãn quá lớn. Ai ở địa vị của hãn chắc giờ này cũng không đủ tỉnh táo được. Khi từ nhỏ đã nhận được tin bố mình đã mất dùng một cái lại biết những gì mẹ nói là không phải. Bố mình vẫn còn sống mà lại không nhìn nhận mình, thì là một điều chẳng thể nào chấp nhận được.

Lâm Vũ nghe thấy Thiếu Kiệt nói như thế cũng gật đầu bắt đầu. làm xong việc của mình rồi ra về. Chu Tường nghe Thiếu Kiệt ngủ lại hãn cười cười. Giờ người nào trong nhóm cũng biết hãn đi bụi khỏi nhà cả mấy tháng này kể cả Hà Vi trong đó nên cũng khuyến khích hãn ở lại. Vì phòng trong nhà còn khá nhiều.

Đợi cho Thiếu Kiệt về phòng rồi Hà Vi mới đi ra vườn trước nhà lấy điện thoại ra gọi vào một số điện thoại bàn.

- Alo ông hả Thiếu Kiệt tạm thời đã biết được một số chuyện trước mắt chỉ còn đợi động thái của Dì Nhu thôi nhưng chắc chắn Thiếu Kiệt sẽ biết chuyện này sớm thôi ông với mọi người nên chuẩn bị tinh thần đi. Cháu hiện tại hoàn thành nhiệm vụ rồi.

- Được rồi ông sẽ thu xếp. Mọi thứ sắp tới Cháu yên tâm Thiếu Kiệt sẽ được mọi người ở bên này che giấu cho hãn còn ở Lưu Minh hãn cứ phóng tay mà làm mọi người đã cử hết những người có khả năng đến Lưu Minh hỗ trợ cháu và Thiếu Kiệt rồi. Thôi tối rồi cháu ngủ sớm đi đừng lo lắng chuyện này.

Khi không khí chìm vào màn đêm của khung cảnh tĩnh mịch một chiếc máy bay vừa mới rời khỏi đường băng. Một người mặt vẫn còn nhiều vết thương đang ngồi ở khoang hạng nhất của chuyến bay nhìn ra bên ngoài cửa sổ nơi thành phố Lưu Minh ngày càng thu nhỏ lại. Tay nắm thật chặt ghế nói. Mẹ Con hai người hãy đợi đấy tao sẽ rất sớm quay lại. Lúc đó bọn bây sẽ phải biết đá biết vàng.

Hôm qua Thiếu Kiệt ngủ sớm hơn mọi thường. Nên sáng nay hẳn thức dậy khi những giọt sương sớm còn đọng trên những phiến lá. Bác bảo vệ đang tưới cây buổi sáng thấy hẳn rời khỏi nhà sớm cũng không thấy làm lạ chỉ là sớm hơn mọi ngày thường một chút. Thiếu Kiệt đi qua những con phố còn chưa có người về đến nhà mình. Hẳn biết Hoàng Lâm Nhu mẹ mình dậy rất sớm giờ sinh hoạt của bà thường bắt đầu từ lúc bốn giờ.

Ngày nào cũng thế Hoàng Lâm Nhu dậy giờ đó bắt đầu đi pha cho mình ly cà phê đá và thắp nhang trên bàn thờ, sau đó giặt giũ đồ đạc hàng ngày. Thói quen này cũng khiến Thiếu Kiệt hẳn quen dần với ngủ trễ dậy sớm do tiếng đập đá của mẹ hẳn khi pha cà phê.

Thấy Thiếu Kiệt sáng sớm trở về Nhà Hoàng Lâm Nhu cũng giật mình. Rồi cũng nhìn hẳn nói.

- Sáng dậy đi tập thể dục qua đây. Mẹ đang định là hết hôm nay để cho người dọn mấy đồ này qua bên nhà Hà Vi nữa là xong. khoảng ba hôm nữa thì con về đây khoảng 7h30 không được trễ hơn đâu đấy. Để cúng kiến động thổ xây lại nhà cửa nữa.

Hoàng Lâm Nhu thấy Thiếu Kiệt không trả lời cũng chau mày nhìn hẳn. Thiếu Kiệt lúc này mới thở dài một hơi rồi nói với mẹ mình.

- Chuyện này con biết rồi. Nhưng có một điều làm con muốn biết nhiều hơn, mà chỉ có mẹ mới giải đáp điều này cho con biết được thôi.

- Chuyện gì mà con có vẻ trịnh trọng mà lại thở dài ghê thế?

Nghe được những lời của Thiếu Kiệt mẹ hẳn cũng thắc mắc có việc gì quan trọng mà Thiếu Kiệt lại mới sáng sớm về nhà gặp bà cho bằng được.

Ngồi xuống ghế trong nhà Thiếu Kiệt lúc này mới từ từ nói ra những gì hẳn muốn biết.

- Con muốn biết thân thế thật sự của con. Ngô Nam danh nghĩa là Chú mà Bố con vẫn còn sống không như mẹ nói là đã mất lúc con còn chưa sinh ra là như thế nào?

“ Choang ”

Âm thanh của cái ly thủy tinh của ly cà phê đá lúc này tuột khỏi tay của Hoàng Lâm Nhu. Bà biết ngày này sẽ đến vì nếu Thiếu Kiệt như bao người bình thường khác chắc chắn ngày này sẽ không diễn ra. Nhưng hẳn lại thoát ly khỏi những gì mà bà muốn. Từ lúc đó bà biết rằng một ngày nào đó Thiếu Kiệt sẽ hỏi chính bà câu hỏi này.

Thiếu Kiệt lúc này cuối xuống nhặt những mảnh vỡ của ly thủy tinh lên bỏ vào tay mình.và dùng khăn lau đi vết cà phê đang loang lổ dưới đất. Hoàng Lâm Nhu lúc này nhìn hẳn thở dài.

- Con để đó đi nếu con đã muốn biết thì mẹ sẽ cho con biết còn những việc sau này con muốn sao cũng được.

Hắn vội để những mảnh vỡ vào một góc. Đợi chờ kết quả hẳn muốn biết từ mẹ hẳn. Hoàng Lâm Nhu lúc này mới nhìn Thiếu Kiệt từ từ nói.

(Đoạn này vì là kể lại quá khứ cũ nên mình sẽ cách ra cho dễ đọc)

“Cách đây mười tám năm trong một lần hoạt động thanh niên mẹ gặp người đàn ông đó. Hẳn ta khá tốt, tài hoa, phong độ hiểu lễ nghĩa và những thứ hẳn làm đều được mọi người khen ngợi.hắn từng tham gia quân ngũ ở đội không quân khi trở về thì công tác ở địa phương mẹ đang hoạt động.

Mẹ và Hẳn bắt đầu đến với nhau bởi những lần sinh hoạt công tác. Cứ như thế mẹ yêu hẳn lúc nào không biết. Người đàn ông đó cũng chính là bố con Ngô Kỳ.

Rồi tình yêu và mối quan hệ của mẹ cũng được hãn đáp lại. Mọi người đều biết mẹ và hãn trở thành người yêu của nhau. Lúc đó Ai cũng cho là mẹ có phúc mới quen được người như hãn.

Mọi chuyện tưởng chừng đơn giản như thế, mới đầu mẹ cũng không quan tâm đến gia thế phía sau của Ngô Kỳ, hãn cũng vậy. Những lần hãn có việc nói với mẹ là phải về nhà vì nhớ gia đình, mẹ cũng cho đó là sự thật.

Khi đó mẹ biết hãn và gia đình ở Ngọc Châu nhưng vẫn không suy nghĩ nhiều. Ngày một nhiều hãn trở về Ngọc Châu đều đặn hơn. Rồi một ngày sức khỏe không tốt mẹ đi trạm xá khám, lúc đó mẹ biết tin mình có thai và được sáu tuần mẹ rất vui mừng.

Nhưng lại lo lắng sợ sệt nhiều thứ. Vì Hồi đó ông ngoại bà ngoại tuy đã gặp hãn cũng biết là Ngô Kỳ và mẹ quen nhau họ cũng không phản đối. Nhưng mẹ chưa biết gia đình Ngô Kỳ ra sao nên mới nói chuyện này cho hãn biết.

Điều mẹ không ngờ là hãn bảo mẹ bỏ con đi. và nói ở Ngọc Châu bố mẹ hãn bắt hãn lấy một người con gái khác rồi nên hãn không thể nào chấp nhận được mẹ. Khi đó tâm trạng mẹ rối bời. không biết phải làm thế nào. nhưng vẫn nhất quyết cứ giữ lấy con.

Cho đến một tuần sau một người đàn ông đến đưa mẹ một xấp tiền, bảo là phải bỏ con đi và không được xuất hiện trước mặt Ngô Kỳ. Lúc đó mẹ đã suy nghĩ thật nhiều và hoàn toàn không biết phải làm sao.

Nhưng rồi mẹ quyết định mặc kệ những lời nói, lời khuyên của mọi người xung quanh mẹ trở về Lưu Minh này. Một thân một mình cãi lời ông ngoại con về bài thai trong bụng mình.

Ngay cả lúc đi sanh mẹ cũng chỉ đi một thân, một mình. Cũng may lúc đó khi con ra đời mẹ không phải đau đẻ như những người khác. Con ra đời giữa đêm. Khi mà bác sĩ mẹ quen chỉ kịp để mẹ nằm trên giường bệnh

khám thử. Thì nước ối đã vỡ và con ra đời. Nếu không có bác sĩ chụp kịp chắc con lọt xô nước đang để ở dưới giường rồi.

Những người đó mẹ tưởng chừng sẽ không gặp lại nữa cho đến khi một lần mẹ biết được bối cảnh của người kia qua tin tức của vợ Khương Đào.

Lúc này mẹ cũng không hối hận vì đã sinh con ra mà chỉ muốn con trở thành một người bình thường như bao người khác. Mẹ cam chịu trở thành người phụ quán cơm, người làm việc nhà, người hầu phòng khách sạn chỉ muốn con trai trở thành một người bình thường như bao người khác. Có công việc đi làm hàng ngày và có vợ có con.

Nhưng nó lại không giống như những gì mẹ mong muốn. Con nổi bật mà những người như Hà Thúc, Lưu Hoàn nhìn vào.

Thân phận của con cũng bị tìm kiếm. Bởi như thế nên ngày hôm nay Ngô Nam mới gặp mẹ để nói chuyện.

Trước đây mẹ rất lo lắng về chuyện này nhưng giờ mẹ hiểu con càng lớn mạnh thì người kia mới càng hối hận vì những gì hắt đã bỏ đi. Con còn có một đứa em nó tên là Ngô Thiên, hắt sinh sau con hai tháng hiện tại bằng tuổi của con. Kể từ chuyện đó mẹ không hề khóc nữa bởi không có gì để mẹ phải rơi lệ nữa hết.”

Trong Căn phòng như thế này với cái không gian trầm lặng của một buổi sáng mùa đông. Từng lời nói của Hoàng Lâm Nhu vang lên bên tai Thiếu Kiệt. Nắm tay siết chặt lại như kìm nén lại điều gì đó. Thiếu Kiệt có thể biết được tại sao cuộc đời trước và hiện tại mẹ hắt không rơi một giọt nước mắt. Bởi bà khóc đã quá nhiều một người phụ nữ tự mình đi sanh, mà không có một ai bên cạnh. Một người phải chịu đủ tai tiếng về mình chỉ muốn bảo toàn lấy sinh mệnh nhỏ bé của hắt.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 191: Sét Đánh

Căn phòng hiện tại chỉ có lại âm thanh của sự tĩnh lặng Thiếu Kiệt hẳn đang nén lấy cơn bức tức của mình. Hẳn biết chuyện này lỗi không phải do mẹ hẳn mà là do người đàn ông kia. Người mà xem như số phận một đứa bé như trò chơi. Thích thì để không thích thì bỏ đi. Mẹ hẳn cũng chỉ là nạn nhân của người này. Bởi nếu có lương tâm hẳn sẽ không làm ra những chuyện như thế này.

Vì vợ và con hẳn cũng bằng tuổi với Thiếu Kiệt. Nên nói mẹ hẳn không sai. Cái sai duy nhất của hẳn là để có được danh vọng hẳn chấp nhận để một người phụ nữ phải đau khổ để đổi lấy những thứ hẳn mong muốn.

- Mẹ nói người đàn ông đó đang làm gì? hẳn ở Ngọc Châu gia thế ra sao con muốn biết điều này. Không để hẳn cứ mãi như thế an nhàn được.

- Nếu tính theo hiện tại. Con chưa đủ sức chống lại những người đó đâu, tuy những người như Hà Thúc và Lưu Hoan cũng là một thế lực nhưng với cân bằng họ sẽ không hành động khi con còn chưa trưởng thành. Với lại con cũng không cần đấu với tên đó làm gì, thời gian sẽ cho con tất cả những thứ con muốn, nếu con có cơ hội. Người con muốn biết có thể thường xuyên xuất hiện trên báo chí và các phương tiện truyền thông nên con cứ vẫn từ từ đi Thiếu Kiệt à.

Hoàng Lâm Nhu thấy Thiếu Kiệt muốn biết về Ngô Kỳ nên bà khuyên can hẳn. Bởi biết tính khí của con mình. Hẳn muốn biết điều gì sẽ tìm hiểu đến cùng. Nên bà chỉ muốn hẳn hạ nhiệt lại trước khi quá muộn.

- Nếu đã thế, hiện tại con chưa đủ sức thật. Nhưng mẹ yên tâm cho dù hãn có là ai đi nữa. Thì mối thù này của mẹ để con trả. Hãn đã như thế nhẫn tâm thì đừng trách tại sao con lại tàn nhẫn. Đối với hãn con không có gì hết ngoài sự phẫn nộ lúc này. Con sẽ bắt hãn quỳ xuống dưới chân mẹ mà xin lỗi. Con hứa đấy.

- Giờ nói chuyện này còn quá sớm con à. Cứ cố gắng làm tốt những gì con đang làm là được. Mẹ mong một ngày hãn sẽ phải hối hận về những việc hãn đã làm như thế đã là quá đủ. Với con vẫn chảy trong người mình dòng máu của hãn nếu làm quá mọi người sẽ nói cũng không hay.

Hoàng Lâm Nhu chỉ muốn để Thiếu Kiệt suy xét thật kỹ, trước khi đưa ra những quyết định sau này. Nên bà chỉ khuyên Thiếu Kiệt nhẹ nhàng, mà bà cũng không mong muốn con mình mang trên người tiếng bất hiếu, đại nghịch bất đạo vì dù sao hãn vẫn là con trai của Ngô Kỳ.

- Mẹ yên tâm chuyện này con sẽ ăn nhần. Nhưng con thề với trời, cho dù có ai bao che ngăn cản chuyện này đi nữa, Nếu có phải vạn kiếp bất phục không được siêu thoát. Hay có đối đầu với tâm linh thần, phật, thiên con cũng đạp đổ hết tất cả để quyết đòi lại những gì mà mẹ phải chịu.

Lúc này như để chứng minh cho lời Thiếu Kiệt vừa nói. một âm thanh từ trời cao trong một buổi sáng. Một ánh sáng lóe lên phá không đánh thẳng vào nhà Thiếu Kiệt.

“ Ầm ”

Mọi thiết bị đèn điện trong nhà đều chớp tắt vì luồng điện quá tải. Tỉ vi tủ lạnh bóng đèn điện đều bị xé toạc bởi luồng điện cao thế. Thiếu Kiệt vẫn nắm chặt tay mình không buông bỏ. Hoàng Lâm Nhu thì giật mình trước những gì đang diễn ra.

Mọi người hàng xóm bị đánh thức bởi tiếng sét giữa trời quang. Cũng lục đục thức dậy ra khỏi nhà mình hiếu kì về việc vừa rồi. Nên vây quanh

nhà Thiếu Kiệt lại.

Thấy nhà mình trở thành tâm điểm bị mọi người hỏi han các thứ Hoàng Lâm Nhu chỉ biết cười nói mọi thứ vẫn ổn chỉ hư hao vài thiết bị còn Thiếu Kiệt thì cũng dừng lại bắt đầu dọn dẹp những thứ xung quanh. mọi người cũng phụ giúp một tay nên đa số các đồ đạc cũ đều được bỏ đi.

Vì những vật dụng này đã quá cũ bởi những lần dọn dẹp nhà cửa người khác thuê, Hoàng Lâm Nhu thấy được vật nào còn sử dụng được thì xin về. Ti vi và tủ lạnh cũng vậy, có thể nói nước đá sử dụng hàng ngày không nhiều. Nhưng lớp tuyết dày trong tủ lạnh bung ra cũng làm cho nơi đây giờ toàn nước đá. Thiếu Kiệt nhìn thấy những thứ bừa bộn trước mắt cũng lắc đầu hắn mới nói với mẹ mình.

- Những thứ này bỏ hết đi! còn những vật dụng nào sai được ai cần thì cho họ. Chỉ đem đi những vật cần thiết thôi khi nào xây nhà xong rồi thì mình sắm lại sau cũng được.

- Ủ chủ yếu là đồ dùng hàng ngày thôi chứ hư hỏng hết như thế này cũng chỉ bán ve chai thôi. Để mẹ đi gọi xe chở những vật dụng cần thiết qua bên nhà Hà Vi con xem ở nhà chuyển đồ giúp đi. Giờ mẹ ra cửa hàng có gì tối mẹ qua bên nhà Hà Vi.

Hoàng Lâm Nhu hôm nay ra cửa hàng sớm hơn mọi ngày, còn nguyên một buổi sáng Thiếu Kiệt thay mẹ hăn sắp xếp những thứ cần thiết để chuyển đi. Những đồ nào không cần, ai tới xin hăn đều cho hết. Ai cũng nói nhà hăn may mắn khi chuẩn bị dọn dẹp làm nhà mới thì bị như thế này. Như muốn hăn bỏ đi hết các vật dụng. Thiếu Kiệt thì cũng không hiểu nổi những lời của hăn vừa thế có quá đáng hay không. Trong một môi trường tâm linh thì rất có thể hăn như đang đi ngược lại ý trời chuyện gì đó.

Hà Vi dậy không thấy Thiếu Kiệt ở dưới phòng làm việc của hăn cũng có thắc mắc cho đến khi Thiếu Kiệt cùng người chở đồ của Hoàng Lâm Nhu

về cô và Trịnh Chi với Khải Huy mới xuống phụ giúp hẳn.

Hầu hết là những vật dụng như quần áo và những vật linh còn những thứ khác Thiếu Kiệt đã bỏ lại hết nên cũng không nặng nhọc gì lắm. Nhìn Thiếu Kiệt đem những thứ này về Hà Vi mới hỏi hẳn.

- Cậu mới gặp dì à? Chắc hẳn cậu đã biết mọi chuyện rồi phải không?

- Ừ chuyện này hiện tại giờ mình không muốn nhắc tới, Khi nào đủ sức mình sẽ quan tâm sau.

Thiếu Kiệt từ chối trả lời chi tiết về những gì hẳn và mẹ mình đã trao đổi. Nhưng Hà Vi biết hẳn đã có quyết định về hướng đi của mình cô cũng im lặng không nhắc tới những gì đã diễn ra nữa.

- Sắp tới sẽ có một số người tìm cậu họ sẽ đến Lưu Minh công tác, nếu cần cậu có thể nhờ họ hỗ trợ những chuyện còn lại ông mình nói mọi người ở Ngọc Châu sẽ lo cho cậu.

- Ừ gửi lời cảm ơn ông cậu giúp mình. Chuyện của mình sau này mình sẽ tính sau. sắp xếp hết các thứ đã hôm qua quên hỏi Chú Đào điều tra người bị tông xe chết ra sao rồi.

Thiếu Kiệt lúc này mới nhớ đến hôm qua hẳn định hỏi vụ điều tra về cái chết của người trung gian giao dịch với Trịnh Chi nhưng do việc đột ngột diễn ra nên hẳn quên mất.

Bây giờ Thiếu Kiệt mới lấy điện thoại ra gọi cho Khương Đào hỏi. Đợi cho bên kia được bắt máy Thiếu Kiệt đã nghe được than vãn từ Khương Đào.

- Ông Thần! có chuyện gì vậy? nếu mà chuyện về cháu thì tha cho ta cái đi. ta vẫn còn muốn yên ổn không muốn đối mặt với cơn thịnh nộ của mẹ cháu đâu.

- Chuyện đó thì cháu được mẹ cháu nói rõ rồi. Còn chuyện chính cháu muốn gọi hỏi chú là việc điều tra người tài xế cố ý đụng chết người kia thì sao kìa. Cháu cần có kết quả để có thể tính toán các thứ nữa.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Khương Đào cũng có vẻ nghi ngờ nhưng Thiếu Kiệt đã nói hẳn được mẹ cho biết các thứ liên quan về mình cũng khiến cho Khương Đào sững sờ hỏi.

- Vậy cháu có nói là chú nói ra cho cháu biết không thế? Để chú mà biết, còn nhanh chóng trốn về nhà bố mẹ vợ, không thì mẹ cháu tử hình chú mất.

- Chú làm ơn nói vào chuyện chính được không? Nếu chú thật sự muốn để mẹ cháu biết chú bị chụp mũ, nói ra hết những gì mà cháu muốn biết. Thì lúc đó chú sẽ thảm hay là cháu thì chưa biết được à!

Thiếu Kiệt cũng bực mình vì lần nào Khương Đào cũng dong dài như thế hẳn đang muốn biết một việc mà Khương Đào luôn kéo dài thời gian.

- Ấy! Ấy! đừng để chú nói. Quá trình điều tra khá phức tạp. Bởi người này mang trong mình tình trạng khá phức tạp. cũng biết hẳn sống không lâu. Tuy qua điều tra biết được, trước khi hẳn gây tai nạn có đưa một gia đình một số tiền khá lớn. nhưng không biết từ đâu hẳn có được số tiền này?

Hơi ngạc nhiên về tình trạng của người tài xế cố ý gây tai nạn chết người kia Thiếu Kiệt mới hỏi Khương Đào.

- Hẳn bị gì mà tình trạng khá phức tạp? lại còn số tiền đó chắc chắn phải có người đưa cho hẳn chứ làm sao mà mấy chú vẫn không hỏi được?

- Thì bởi cháu nghĩ coi hẳn bị AIDS và ung thư gan vào thời kỳ cuối người còn mang dương tính với chất gây nghiện không phức tạp thì sao được hẳn đã chủ định là ôm tội một mình rồi. Bên chú đã dùng nhiều cách cũng không cạy được một chút gì. Chưa kể hẳn đã từng có một tiền án say

rượu lái xe đụng người ta tử vong nữa thì không phức tạp sao được. Hơi thở có nồng độ cồn gấp năm lần nồng độ cho phép. Thiếu Kiệt bây giờ hiểu được cái phức tạp mà Khương Đào đang nói là gì. Thở dài một hơi Thiếu Kiệt chợt nhớ đến điều gì đó mới hỏi Khương Đào.

- Thế xe đó của hần hay của chủ điều tra người chủ phương tiện chưa chú.

- Bên chú làm rồi! Chủ xe nói hôm đó hần phải có chuyến đi bắc nam chắc cũng cả tháng mới về. Xe vừa xuống hàng nên hần đưa phụ xế về nhà. Thường là đem xe về bãi luôn nhưng không hiểu sao hần lại đi đường đó.

Trầm Ngâm một lúc lâu sau Thiếu Kiệt mới nhìn Khương Đào hỏi

- Vậy chú biết hần mới từ ngoài bắc về điển hình là chỗ nào không?

- Chú mày hỏi ngộ đi bắc nam mà lại hỏi chỗ nào Ngọc Châu chứ đâu. Hần vừa về từ nơi đó mà.

Thiếu Kiệt lúc này cảm thấy như mọi việc không thuận lợi cho hần mấy. Những gì hần biết bây giờ chỉ là những thứ được tạo ra và thả trên máy chủ đối phương, còn những thứ còn lại chỉ là số không. Bởi những lời của Khương Đào nói vừa rồi hần hiểu.

Lái xe bắc nam thường vướng vào khá nhiều thứ phức tạp, nhất là tài xế đường dài như người kia là điều không thể tránh khỏi. Để tỉnh táo chạy xuyên đêm trên những chuyến hàng sau tay lái. Họ tìm đến những chất kích thích và khi xong rồi, lúc đến nơi ăn nhậu với nhau là điều không thể nào tránh khỏi.

- Vậy được rồi cháu cảm ơn chú. Tên này hần đã chấp nhận hi sinh để mang về món tiền lớn cho người thân thì hần đã tính toán cả rồi với những căn bệnh hần mang trên người thì hần mang tâm lý như thế rồi.

- Ủ cháu nói cũng đúng xem như hẩn hi sinh để bảo toàn những người kia rồi. Tuy có số điện thoại nhưng sim đó lại là sim rác dùng vài lần là bỏ nên cũng không tìm ra ai là người đã gọi cho hẩn.

Thiếu Kiệt cũng thở dài lắc đầu rồi cúp máy. Kết quả về những người kia vẫn là một con số bí ẩn mà hẩn phải tìm hiểu. Hà Vi thấy hẩn thở dài như thế cũng hỏi.

- Không tìm ra người à? bên công an làm gì mà chậm chạp như thế cơ chứ.

- Bọn họ cũng hết cách rồi cái tên tài xế biết hẩn không còn sống được lâu nên làm chuyện này nhất quyết ôm vào mình. Bởi hẩn trước sau cũng chết giờ có đem hẩn ra bắn hẩn cũng sợ nhiều khi còn mừng nữa là khác.

Hà Vi lúc này mới cau mày, Cô không nghĩ việc này lại phức tạp như thế này. Con người ai mà không muốn sống trừ khi là cái tên kia biết hẩn trước sau cũng chết. Giờ có người cho hẩn một đồng tiền để chết thì lại là chuyện khác.

- À sáng nay trước khi lên công ty Chu Tường nói cậu tối này phải tranh thủ công việc anh ta đem bạn mình qua.

- Ủ phải về sớm chứ. Lát nữa dặn bác bảo vệ cho mẹ mình vào. Không là bà gọi điện mắng mình một trận thì không xong đâu.

Thiếu Kiệt cũng không quên dặn Hà Vi. rút kinh nghiệm lần trước Lâm Vũ và Lý Bân phải đứng đợi ở ngoài là bất khả kháng. Nên hẩn không muốn mẹ mình phải ở bên ngoài như hai đứa kia.

Bây giờ điện thoại của Thiếu Kiệt mới vang lên. Nhìn số điện thoại của Phùng Kiếm Hoa hẩn mới đưa tay bắt máy.

- Alo Cậu Thiếu Kiệt bây giờ cậu có nhà không tôi đang trên đường qua gặp cậu.

- Ừ qua đi tôi đang ở nhà. Ông tới cứ nói với bảo vệ nói tôi gọi ông đến là được.

Hà Vi không nghe được là người nào gọi nên mới hỏi Thiếu Kiệt

- Ai vậy? cái ông gì đó người của Ngô Nam à!

- Ừ hôm qua mình có bảo ông ta tới, nhưng nhiều chuyện với hôm qua ông ta ăn một trận đánh chắc cũng không đi được nên giờ mới qua.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Hà Vi mới cười cười nói với hân.

- Tên đó phải qua đây thôi cậu không biết hôm qua Ngô Nam phải mang thương tích đi về Ngọc Châu à. Mình nghĩ hân tức lắm nhưng hiện tại không làm gì được. Chuyện này chắc thằng cha đó chưa chịu yên đâu. Nhà đó tên nào cũng hẹp hòi, thù dai lắm. Chỉ được về bề ngoài đạo mạo còn bao nhiêu là ngụy quân tử hết thôi.

Thiếu Kiệt bây giờ mới biết là Ngô Nam đã rời khỏi Lưu Minh. Như thế hân cũng đủ thao tác một số thứ. Với Những gì đang có. Không lâu sau Thiếu Kiệt và mọi người sắp xếp hết các thứ thì Phùng Kiếm Nhất đến. cầm trong tay bộ hồ sơ về Từ Chấn Dân mà Thiếu Kiệt yêu cầu.

Nhìn sơ một lượt vết Thương trên người của Phùng Kiếm Hoa lúc này Thiếu Kiệt cũng chỉ lắc đầu nói.

- Xem ra bọn người Thế Long cũng là nhẹ tay với ông đấy chứ. Chuyện hôm qua tôi không muốn xảy ra lần nữa. Còn hồ sơ tôi muốn ông đã chuẩn bị đầy đủ rồi chứ.

- Vâng nhờ cậu nói giúp những người kia không làm gì quá nặng tay. Còn đây là hồ sơ của Từ Chấn Dân mà cậu yêu cầu mọi thứ đều đầy đủ ở đây hết.

Phùng Kiếm Hoa nghe lời nói của Thiếu Kiệt, hắn cũng biết điều này là đúng sự thật. Bởi nhìn bộ dạng hôm qua của Ngô Nam, hắn biết đối với những vết thương như thế này trên người mình chẳng thấm vào đâu.

Cầm hồ sơ về Từ Chấn Dân trong tay Thiếu Kiệt bắt đầu đọc sơ lượt mọi thứ rồi đóng lại mới nói Phùng Kiếm Nhất.

- Chuyện của con ông tôi đã giải quyết xong rồi. Bảo cậu ta là tạm thời đừng làm chuyện gì chuyên tâm thi là được. Còn với Ngô Nam ông vẫn phải làm theo những gì hắn sắp xếp ở đây. Nếu việc nào khó quá thì ông cứ liên hệ với tôi. Sau này tôi hi vọng ông làm việc tốt cho tôi lúc đó ông cũng không thiệt thòi như bây giờ đâu.

- Vâng cậu cứ an tâm tôi chắc chắn tận tâm tận lực chuyện hôm qua tôi hoàn toàn không biết. nếu biết hắn chuẩn bị người như thế tôi đã báo cáo cho cậu sớm.

Phùng Kiếm Hoa hôm qua đã thấy được một phần nào thế lực ngầm của Thiếu Kiệt, khi mà một hắc bang lão đại vẫn gọi Hoàng Lâm Nhu là chị thì biết được thế lực của hắn lớn đến chừng nào.

Phùng Kiếm Hoa tối qua về bàn bạc về với vợ và ra quyết định tốt nhất là đứng về Thiếu Kiệt mới là thượng sách bởi ở đây hắn có quyền hành rất lớn.

- Ủa tôi tin tưởng ở ông. Trước mắt ông cứ như thế Từ Chấn Dân tôi sẽ loại bỏ hắn để cho ông có thể nắm toàn quyền những khi Ngô Nam và người của hắn đến đây.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 192: Kế Thừa

Nghe được lời Thiếu Kiệt nói Phùng Kiếm Hoa không khỏi tim đập trong lòng hắn không biết Thiếu Kiệt sẽ dùng cách gì để loại bỏ Từ Chấn Dân nhưng nếu Thiếu Kiệt đã có cách thì không có gì tốt hơn. Việc này đem lại lợi ít nhiều mặc cho Phùng Kiếm Hoa, Hắn có thể được Ngô Nam tin cậy hơn chưa kể đến những việc khác sau này hắn làm nếu được Thiếu Kiệt trợ lực nữa thì việc gì cũng đơn giản hơn.

- Vâng xin nghe cậu! chuyện này tôi sẽ cố gắng để cho Ngô Nam tin tưởng từ từ thâm nhập nhiều thứ cơ sở của hắn. Hiện tại tôi đi bên cạnh hắn như thế nhưng không được biết nhiều chỉ là làm theo lệnh thôi.

- Ừ ông về đi tôi cũng sắp tới giờ đi học rồi. Nói con ông ở trường điếu thấp một chút đừng ngang ngược quá là được. Nếu hắn cứ như lúc trước thì chuyện lần này tôi có giải quyết được sau này cũng phiền phức dư âm không nhẹ đâu.

Thiếu Kiệt vừa nói vừa dặn dò Phùng Kiếm Hoa về con hắn. Bởi lần này Thiếu Kiệt hắn thao tác cũng hơi quá tay. Nếu mà Phùng Kiếm Nhất vẫn còn như trước thế nào chuyện này cũng bị lộ ra làm chủ đề bàn tán nữa.

- Vâng tôi sẽ dặn dò nó thật kỹ lưỡng nó mà không ổn cậu cứ nói với tôi. Tôi xử lý nó ngay.

Thiếu Kiệt nhìn thời gian cũng không còn sớm hắn gật đầu để Phùng Kiếm Hoa rời đi còn mình thì đi tắm thay đồ chuẩn bị đi học.

Qua một buổi sáng sắp xếp được nhiều thứ Thiếu Kiệt đến trường với tâm trạng ổn định hơn. Hẳn dần biến những buổi tối trường là một cuộc sống bình thường để tự đánh giá đúng độ tuổi của mình hiện tại. Vừa vào tối trường để xe đạp vào bãi giữ xe của trường. Hẳn thấy Ngọc Nhi đang đứng gần đó nhìn cô cười nói.

- Bạn làm gì đứng ở đây? mọi thường giờ này bạn đã lên lớp rồi mà đứng đợi Nhã Oanh à?

Ngọc Nhi lắc đầu nhìn hẳn cười cười nói.

- Không mình đợi bạn. Mà bạn hình như không để ý lắm đến những thứ xung quanh lắm nhỉ. Mình và Nhã Oanh đi học thường có xe đưa đón hoặc là đi xe bus mà.

Thiếu Kiệt lúc này cũng ngại hẳn quên mất hai cô nàng này luôn có người đợi sẵn ở cổng trường chỉ khi nào có việc gì đó hai cô mới cùng nhau đi xe bus thôi.

- Sao vậy đợi mình có chuyện gì à? mình nhớ mấy ngày nay mình đâu có phạm phải lỗi lầm gì đâu nhỉ.

- Chuyện của bạn mình được nghe Cao Thịnh nói lại rồi bạn tính việc này thế nào?

Giật mình Thiếu Kiệt mới chợt nhớ ra vị tiểu thư trước mặt này vẫn là người để Cao Thịnh và nhóm người Xuân Nghĩa Bang nghe lệnh nhiều nhất hẳn cũng chỉ là dựa vào mối quan hệ của cô nàng mà Cao Thịnh xem hẳn như bình đẳng thôi.

- Quên mất ở đây mình còn một chị đại vẫn là tương đối lớn nhỉ? Chuyện này mình chưa có ý kiến gì. Nhưng hiện tại cứ học hành tốt trước đã sắp thi rồi. À mà cậu sao lại tìm hiểu chuyện này thế tiểu thư nhà tôi.

- Mình chỉ sợ cậu bị đả kích nên mới lo lắng cho cậu thôi nếu cậu vẫn ổn thì tốt rồi. Sao mình lại phải tìm hiểu chứ tuy mình không đứng ra quản lý Xuân Nghĩa Bang nhưng mọi chuyện diễn biến ra sao mình đều biết nhé. Anh Thịnh mỗi buổi tối đều qua nhà báo cáo những gì xảy ra cho mình. Nên không muốn nghe cũng phải nghe thôi. Cậu đấy dạo này nhiều việc lắm, sắp thi rồi cũng nên buông gánh một chút chuyện gì khó làm cứ để mọi người giúp cậu. Đừng ôm việc một mình qua nhiều kiệt sức đấy.

Thấy Ngọc Nhi quan tâm mình và cũng hiểu tại sao những việc của hân mới xảy ra hôm qua mà hôm nay Ngọc Nhi đã biết dù cho chuyện này chỉ có một ít người hiểu được nội dung chính nhưng hân lại không nghĩ chuyện này lại được Cao Thịnh báo cáo cho Ngọc Nhi. Nên chỉ biết cười khổ, cho dù hân biết Ngọc Nhi vẫn là người nắm đầu của Xuân Nghĩa Bang. Nhưng hân vẫn không ngờ mọi chuyện lớn nhỏ trong Xuân Nghĩa Bang Cao Thịnh lại báo cáo với cô nàng này.

- Cậu cũng đừng làm ra cái mặt đó không phải mình muốn đâu nhưng nếu cậu cần một phương diện nào đó giúp đỡ thì mình luôn đứng về phía cậu. Cậu còn thiếu mọi người một buổi tiệc đấy. Đừng có mà quên tên Lý Bân hân không buông tha việc này đâu nên xét ra mình vẫn là chủ nợ của cậu.

Ngọc Nhi thấy Thiếu Kiệt nhăn mày bắt đầu châm chọc hân. Thiếu Kiệt bây giờ cũng chỉ biết cười đùa đáp lại Ngọc Nhi

- Biết rồi mà để thư thái một chút rồi sẽ trả nợ. Chứ bị thằng đó ám hại không hay chút nào. Cậu định điều hành lại Xuân Nghĩa Bang kế thừa lại bố cậu sao?

Thiếu Kiệt lúc này mới nghiêm túc hỏi lại Ngọc Nhi. Vì hân từng nghe cô không muốn dính dáng gì tới chuyện hắc bang nhưng giờ đây cô lại khác nghe trong lời nói hân thấy cô muốn làm một việc gì đó trong lòng mình.

- Ừ tạm thời mình sẽ kế thừa lại Xuân Nghĩa Bang của bố mình nhưng trên danh nghĩa vẫn là Cao Thịnh nắm giữ chủ yếu mình muốn cậu có thêm một phần trợ lực ngoài xã hội mình có thể không giúp gì được cho bạn trong kinh doanh nhưng những thứ bạn không giải quyết được thì mình có thể giải quyết giúp bạn. Chuyện này tạm thời vẫn là bí mật của hai người chúng ta đi.

- Cậu đã suy nghĩ việc này tốt chưa môi trường này không đơn giản như câu nghĩ đâu. Nó không yên bình như những gì cậu đã trải qua từ nhỏ đến giờ. Nó đánh đổi bằng máu và nước mắt của nhiều người đấy.

Thiếu Kiệt lúc này cũng lo lắng cho Ngọc Nhi vì bên ngoài cô như một cô nàng yếu đuối hẳn không muốn thấy cô phải khóc. Nội tâm hẳn không muốn làm tổn thương người con gái bé bỏng mà ký ức hẳn đem theo từ tiền kiếp.

- Mình biết chứ. Bản thân mình cứ nghĩ những thứ như thế này là một nét không tốt của xã hội. Nhưng gần đây tiếp xúc mình biết được nó không như mình nghĩ. Vì xã hội phát sinh những điều như thế mới tạo ra những thế lực này nếu làm đúng nó không còn là hắc bang đơn thuần. Mà cậu đã cho mình thấy điều đó. Hắc bang thì sao không phải cũng tạo ra công việc cho nhiều người sao. Họ cũng làm ăn lương, Nguy hiểm đánh đổi thì tiền lương cao hơn. Với lại mình cũng không phải là bình hoa. Nếu nói đúng thì mình đã bước chân vào nó kể từ khi bố mình mất đi nhưng chỉ là mình không chấp nhận nó thôi.

Nghe Ngọc Nhi nói thế Thiếu Kiệt cũng biết những biến cố mà cô đã trải qua, lời cô nói không phải không sai. Khi bố mẹ cô mất, cô đã là một phần của hắc bang chỉ là cô vẫn không chấp nhận được mặt cho Xuân Nghĩa Bang tự sinh tự diệt mà thôi. Giờ thấy hẳn thao tác Xuân Nghĩa Bang thành một công ty đúng nghĩa thì cô lại có nhận định khác. Không phải hắc bang tất cả đều là xấu chỉ là do thao tác không đúng mà thôi. Nhưng với những

kiến thức non nớt của cô. Thiếu Kiệt biết cô còn phải trải qua nhiều thứ nữa.

- Được rồi vậy đi. Mình sẽ giúp bạn trong chuyện này dù sao mình vẫn mang tiếng là quân sư của Xuân Nghĩa Bang nói đúng hơn vẫn là một phần tử đàn em của bạn.

- Biết thế là tốt đấy thôi chị vào lớp đây!

Ngọc Nhi nói như thế rồi chạy mất, Thiếu Kiệt lúc này bị Ngọc Nhi trêu chọc cũng lắc đầu nhìn Ngọc Nhi rời đi, hắn cũng hướng về lớp mình.

Lý Bân thấy Thiếu Kiệt vào lớp vừa ngồi xuống cũng nói.

- Nãy giờ tâm sự với người đẹp sao rồi? thấy hai người say sưa nói chuyện không để ý gì đến xung quanh hết trơn.

- Mà Thiếu đánh hay là lâu rồi không bị ăn đòn nên ngứa da? anh mà với Ngọc Nhi chỉ nói một số chuyện thôi.

Thiếu Kiệt thấy Lý Bân nhiều chuyện lại muốn đem hắn ra làm tiêu đề nên cũng hăm dọa hắn rồi mới nghiêm chỉnh nói.

- Từ Phong với Minh Long hiện tại đang ở ngoài. Trước mắt bọn nó chưa xuất hiện nhưng lần này chỉ còn lại bố của Minh Long là có khả năng thôi nên anh mà đang suy nghĩ cánh hạ bệ hết để cho nhẹ người này.

- Cái định mệnh hai thằng đó sao lại được ra, Tên Từ Phong không phải là bị bắt giam còn Minh Long không phải bị vào trại giáo dưỡng thanh thiếu niên một năm sao? mới có hơn tháng tại sao hai thằng khốn kiếp ấy lại ra rồi.

Lý Bân Lúc này cũng bất bình nói, Vì việc này hắn là người quan tâm nhất nhưng giờ nghe Thiếu Kiệt nói hai người được ra ngoài không như

bản án lúc đầu cũng tức giận.

- Chuyện này có người giúp đỡ hẳn ra, nên cũng đành chịu người ta vẫn còn chỗ dựa. Giờ phải nắm được gáy tên bố kéo ngã được hẳn là được. Nhưng mà tên này chưa biết điểm yếu như thế nào.

- Theo em thấy thằng con với thằng em như thế mà hẳn không có điểm yếu mới là lạ. Anh thử nghĩ xem hai chú cháu nó đã ham quyền lực để làm gì? Không đút tiền bỏ túi mới là lạ.

Lời của Lý Bân nói Thiếu Kiệt thấy không phải sai. Nhưng vẫn còn thắc mắc nếu hẳn dám từ bỏ công việc bên phòng giáo dục để qua bên quản lý đô thị thì chắc hẳn tên này cũng không phải như bình thường.

Suy Nghĩ một lúc hẳn mới chợt nhớ ra một điều những nhân viên quản lý đô thị thường hay phạm phải những lỗi nào nên mới cười cười nhìn Lý Bân nói.

- Hay anh mày có ý tưởng rồi nhưng không biết tên này có mắt phải hay không thôi.

- Cách gì thế anh Kiệt nói nghe chơi thử xem nào? Biết đâu lại được.

Lý Bân lúc này cũng tò mò nên hẳn cố gắng muốn biết cách Thiếu Kiệt đã nghĩ ra là gì. Bởi những ý tưởng của Thiếu Kiệt đưa ra thường rất mới mẻ.

- Không mới cũng không củ chỉ là kiểu kết hợp thôi giờ thì thử sai cách này nếu có gì phát sinh thêm thì sẽ thay đổi. Giờ nếu hẳn đã làm đô thị mà nhà anh mày sắp phải xây lại những người này chắc hẳn sẽ mò tới. Lúc đó anh mày cho người bỏ phong bì với lại quay phim lại là được, Xong thì đem lên mạng phát tán ra. Chưa hết đem thông tin con với em nó lý do nào được thả ra ngoài mày nghĩ lúc đó mọi người sẽ nghĩ sao?

- Định làm một võ như Phùng Kiếm Nhất nữa à? nếu thế tên này mất chức chắc chưa kể đến những người liên quan nữa mình đừng nổi không?

Nghe Lý Bân nhắc nhở Thiếu Kiệt cũng trầm ngâm đôi chút. Chuyện này chắc không kéo nhiều người theo đâu, mà nếu kéo thì cũng chỉ có phe cánh của hãn sẽ bị lúc đó anh em mình cũng không liên quan.

- Được rồi chuyện này để anh mày tính những việc còn lại là xong rồi đó bây giờ không cần lo lắng lắm. Từ từ cũng có dịp thôi.

Thiếu Kiệt với Lý Bân không bàn tiếp về những gì sắp diễn ra nữa vì cũng đã đến giờ học. Nguyên một buổi học hôm đó chủ yếu là ôn tập các môn chuẩn bị cho kỳ thi diễn ra sắp tới. Thiếu Kiệt không tin với kiến thức vốn có với khả năng của mình lại thua kém người khác nên hãn cũng nghiêm túc. Dù sao việc ôn tập diễn ra nhiều lần cũng giúp hãn ghi nhớ tốt hơn.

Buổi chiều hôm đó Thiếu Kiệt trở về nhà Hà Vi khá sớm. Bởi hãn có hẹn với Chu Tường về để gặp người đang làm cho mình mà hãn chưa gặp mặt bao giờ. Vừa về đến nhà hãn đã thấy Lê Hiếu ở sẵn trong phòng làm việc mới giật mình nhìn hãn cười hỏi.

- Sao rồi hôm qua bắt đầu lại thấy như thế nào? Ổn không.

- Cũng có khó khăn nhưng mà kiếm được hai nhà đồng ý nếu mở sàn họ sẽ chấp nhận đăng ký. Hai người đó chủ yếu là người quen lúc trước đã làm việc nên họ hứa sẽ ủng hộ.

Thiếu Kiệt nghe thế cũng lắc đầu nhìn Lê Hiếu cười. Hãn hiểu khi bắt đầu việc gì thường gặp trở ngại thuận lợi có được hai người hứa hẹn là tốt lắm rồi.

- Cứ từ từ công việc vẫn chưa triển khai cứ hứa mười người thì cũng chỉ có một hoặc hai người thực hiện thôi. Trước mắt như thế hiện tại anh cứ lập

kế hoạch kinh doanh sau này trước cùng với đó là đi tìm mấy nơi hợp tác cũng được. Cứ từng bước một cơm cũng phải ăn từng miếng chứ chưa có gì mà đòi ăn cả bàn tiệc thì không nên.

Thấy Lê Hiếu chán nản Thiếu Kiệt cũng chỉ khuyên bởi hắn biết Lê Hiếu tự tin là do trước đây hắn vẫn có một số người hợp tác nhất định. Nhưng chuyện đời là thế một khi hợp tác đó thành công thì không nói nhưng nếu thất bại họ sẽ phải e dè cho lần thứ hai.

Lê Hiếu cũng biết được Thiếu Kiệt nói không sai nhưng hắn thấy bản thân mình vẫn chưa làm tốt những gì hắn mong muốn nên mới lo lắng như thế này.

- Ừ anh sẽ làm được việc này. Hiện tại xem như chỉ mới tầm tạm đi. Đợi đến khi nào mọi thứ đi vào hoạt động anh tin rất nhiều nhà bán lẻ và các cửa hàng sĩ lớn nhỏ trong và ngoài nước tham gia vào.

- Nhưng đường đến lúc đó còn dài lắm. Anh cứ làm bản kế hoạch để em xem xét xong chỉnh sửa lại cho anh rồi tính. Đôi khi nó tốt, nhưng chỉ cần đi sai một nước cờ là thua trắng như anh đấy.

Thiếu Kiệt tuy không muốn nói nhưng mà tầm nhìn của Lê Hiếu khá tốt trong lĩnh vực này. Hắn chỉ cố gắng nhắc nhở Lê Hiếu về những gì hắn đã trải qua nên cũng gật đầu. Thiếu Kiệt cũng không quên động viên và khích lệ hắn.

- Nhưng mà những việc anh nói thì em xác nhận là không sai chút nào. Bởi tâm lý của con người là khi họ sử dụng tốt thường đi giới thiệu với bạn bè. Có thể sau này việc này không cần anh làm nữa mà tự những chủ shop những người đang có gian hàng trên trang web sẽ giới thiệu miễn phí giúp anh nữa. Thôi em đi tắm anh ngồi nghiên cứu tiếp đi.

Nói rồi theo thói quen của mình Thiếu Kiệt thay bộ đồ đi học ra bắt đầu vào nhà tắm. Gội rửa hết những bụi bẩn trên người và mồ hôi đổ ra từ

trường học mang về nhà.

Lê Hiếu chỉ nhìn theo hướng Thiếu Kiệt mà nhìn Hà Vi đang ngồi bên máy vi tính đang chơi game nói.

- Cùng là con người với nhau sao cậu ta lúc nào cũng có thể nhìn mọi chuyện ở khía cạnh tốt thế nhỉ, Nói chuyện với cậu ta cứ như những người lớn tuổi dày dặn kinh nghiệm vậy chả giống cậu nhóc còn ngồi ghế nhà trường tí nào.

- Thiếu Kiệt là vậy đấy sau này anh tiếp xúc nhiều hơn thì sẽ biết thôi. Có đôi khi những ý nghĩ của cậu ta rất mới mẻ mà mọi người thường không nghĩ đến đâu.

Hà Vi lúc này không nhìn Lê Hiếu chỉ chăm chú vào màn hình máy vi tính trả lời hăng một cách bình thản. Như câu nói của hăng là bình thường. Lê Hiếu nhìn Hà Vi một lúc cau mày mới lắc đầu nói.

- Một người đã thế đẳng này tập trung ở đây lại tới hai người, hai đứa em có ai nói là mới mười sáu, mười bảy tuổi anh chết liền đó. Đứa nào cũng toàn đầu óc ghê gớm.

Lê Hiếu cảm thán nhưng làm Hà Vi quay sang nhìn hăng chăm chăm như muốn ăn tươi nuốt sống hăng. Lê Hiếu biết mình lỡ lời nên cũng làm lơ đi chạy về chỗ mình ngồi.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 193: Lý Vũ Hào

Không lâu sau đó Thiếu Kiệt trở lại bắt đầu kiểm tra những việc hăn cần phải làm những chương trình hăn chạy có xác xuất ổn định hay không và có bị nghi ngờ trong việc làm thuật toán giao dịch của sàn.

Đây là công việc hiện tại của Thiếu Kiệt, bởi hăn hiểu nếu có người kiểm tra toàn diện sẽ thấy được khác thường trong việc này. Nên mỗi ngày hăn bỏ ra một ít thời gian kiểm tra và thời lượng ổn định của máy chủ đối phương.

Vì muốn lấy tiền người khác thì không dễ dàng, không ai muốn mình phải mất một số tiền không đáng có. Nên đôi khi họ vẫn có người xem xét về máy chủ. Nếu trong cả hàng ngàn tài khoản hoạt động mà hăn chỉ hoạt động ở một số tài khoản tồn tại thì rất khó, nhưng không phải là không có khả năng tìm ra nên hăn phải kiểm tra một ngày ba lần sáng trưa chiều tối. Để chương trình ổn định nhất và kiểm soát lỗi.

Chu Tường đến để bạn mình ngồi ở bên ngoài phòng khách rồi mới gọi Thiếu Kiệt ra. Ngồi ở bộ ghế salon của phòng khách một người thanh niên trạc tuổi của Chu Tường với một cái áo sơ mi màu xanh quần jean, Khuôn mặt có thêm một cặp kính nhìn khá tri thức.

Thấy Thiếu Kiệt đi ra cùng Chu Tường anh ta cũng đứng lên nhìn kỹ Thiếu Kiệt giật mình. Thấy bạn mình như thế Chu Tường cũng cười cười nói.

- Giới Thiệu chính thức với cậu siêu boss Thiếu Kiệt.

Người thanh niên lúc này cũng ngỡ ngàng đứng lên đưa tay ra phía trước vừa giới thiệu về mình vừa bắt tay lấy Thiếu Kiệt.

- Chào cậu tôi là Lý Vũ Hào hiện tại đang làm ở bộ phận lập trình và thiết kế giao diện cho web.

- Chào anh tôi là Thiếu Kiệt! chắc không phải nói nhiều về tôi đâu nhỉ anh cũng đã biết sơ về tôi rồi.

Thiếu Kiệt thấy Lý Vũ Hào chủ động cũng cảm thấy người này khá ổn. Dù cho anh ta đối diện với hăn có chút ngạc nhiên nhưng vẫn không quên chủ động trong việc chào hỏi thì Thiếu Kiệt cũng có ấn tượng khá tốt.

- Thật trước giờ tôi chỉ tưởng tên Tường đùa giỡn. Hăn nói cậu mới mười sáu tuổi tôi lại cứ tưởng một nhân vật lão làng nào trong ngành kinh doanh sáu mươi mốt tuổi muốn mình trẻ nên mới nói mười sáu tuổi.

Lý Vũ Hào cũng nhìn Thiếu Kiệt cười đùa nói. Dù bản thân hăn được Chu Tường nói về người giám đốc đầy kiến thức này trước mặt mình. Nhưng vẫn không nghĩ Thiếu Kiệt là người trẻ đến vậy.

- Thôi ngồi xuống đi mọi người nói chuyện!

Bây giờ Trịnh Chi mới từ phía sau nhà bếp bưng lên trà nước. Sự xuất hiện của cô làm cho Lý Vũ Hào giật mình nhìn cô đắm chiêu đợi cho cô đặt trà xuống rồi rót cho mỗi người xong mới ngồi xuống. Vũ Hào bây giờ mới nhìn Trịnh Chi lắp bắp nói.

- Cô! sao lại ở đây? mọi người trong công ty đều thắc mắc tại sao cô không đi làm nữa.

- Xin Chào. Ngạc nhiên lắm à. Giờ tôi là nhân viên của Thiếu Kiệt cũng giống như Chu Tường thôi sau này anh cũng vậy mà.

Ngồi xuống phòng khách cùng mọi người Trịnh Chi cũng giải đáp thắc mắc cho sự ngạc nhiên của Vũ Hạo. Nghe cô nói xong hần nhìn lấy Chu Tường như muốn giải đáp thắc mắc mà hần cần biết.

Bây giờ Chu Tường thấy Thiếu Kiệt gật đầu nhẹ một cái. Hần mới nhìn bạn của mình kể lại những gì đã xảy ra với công ty và cả chuyện của Trịnh Chi luôn cả việc tại sao hần lại bị bỏ thuốc ngủ. Dù chuyện này Vũ Hạo biết Chu Tường bị bỏ thuốc ngủ nhưng vẫn không biết nguyên do tại sao bạn mình lại bị như thế. Có hỏi thì Chu Tường cũng lắc đầu nói không biết.

Qua một lúc thật lâu sau đó khi được bớt trần hết những gì mà Vũ Hạo đã thắc mắc lúc này hần chỉ thở dài nói.

- Không ngờ những người này lại xảo quyết tới như thế? ngay cả việc giết người cũng có thể làm được. Thật ghê tởm, bọn hần không phải là con người nữa à?

Thấy Lý Vũ Hạo tức giận Thiếu Kiệt mới nhẹ nhàng nhìn hần nói.

- Việc này bên cảnh sát cũng không thể nào giúp gì cho mình. Mà tìm ra những người kia chỉ là mớ mịm không có điều gì lý giải. Điều duy nhất bây giờ biết được là bọn hần là người cạnh tranh với chúng ta trong chuyện này. Còn hiện tại chúng ta tuy nắm giữ máy chủ của bọn họ nhưng không biết đó là ai mới là vấn đề đau đầu.

Im lặng một lúc Lý Vũ Hạo cũng không biết phải làm gì rồi chợt nhớ ra Chu Tường nói Thiếu Kiệt muốn gặp hần nên mới hỏi.

- Chuyện này tôi cũng không biết được đâu. Nhưng mà hôm nay cậu gọi tôi đến để làm gì?

Uống một hớp trà Thiếu Kiệt nhìn Vũ Hạo cười cười nói.

- Tôi có một số câu hỏi để lấy ý kiến của anh với một ít sự giúp đỡ từ anh.

- Cậu cứ hỏi, còn nếu tôi giúp được gì sẽ giúp dù sao tôi cũng không biết gì nên việc này tôi cũng chỉ trả lời trong khả năng hiểu biết của tôi thôi.

Lý Vũ Hạo không biết Thiếu Kiệt sẽ hỏi hẵn những gì, nhưng vẫn nói sẽ trả lời nếu hẵn biết và giúp trong khả năng của hẵn là đã được Thiếu Kiệt chấp nhận. Thiếu Kiệt lúc này chỉ cười cười nói.

- Ừ câu hỏi đầu tiên tôi muốn đưa ra là tại sao anh lại không muốn Chu Tương công khai tình bạn của hai người trong công ty. Theo tôi thấy nếu công khai ra anh cũng có nhiều mặt có lợi mà.

- Việc này tôi nói thật trước đây tôi cũng đã từng là việc ở những công ty của bạn hoặc người quen. Ở những nơi đó tôi thấy rất thoải mái không có áp lực nhưng tôi không thấy thích hợp. Về bên ngoài những người làm chung một phòng với nhau ngay cả người tổ trưởng hoặc người cấp trên khi biết tôi có quan hệ thân thích với những người cấp cao hơn đều có ý thiên vị. Mà tôi hiểu tôi không phải lúc nào cũng hoàn thiện được hết. Trên bàn họp có thể ý kiến của tôi được mọi người tán thành nhiệt liệt, nhưng sau lưng là những lời nói ra nói vào, Dựa vào quan hệ này nọ ý kiến mà không được duyệt thì cấp trên có quen biết sẽ duyệt cho nên tôi không muốn điều này lặp lại.

Lời của Lý Vũ Hạo không phải không có cơ sở vì Thiếu Kiệt cũng đã thấy nhiều những trường hợp như thế này không phải là ít. Ở trong những công ty quốc gia từ lâu đã hình thành vấn đề quen biết các thứ, nâng đỡ lẫn nhau làm thuận lợi cho những người thân của mình không ít.

Chưa kể đến còn không ít những người có bối cảnh lớn trong công ty làm cho mọi người e dè và làm việc không hiệu quả lại được lương thưởng nhiều hơn những người khác đó là điều bất cập của việc quen biết đem lại.

- Vậy tại sao anh lại xin vào công ty làm việc khi biết điều đó là không tốt? Sao anh không chọn những công ty khác làm việc.

- Bởi tôi thấy được cách mà Chu Tường làm việc là rất thoải mái. Những ngày đầu đi làm tôi còn nghĩ Chu Tường hẳn vẫn đang lặn lội đi kiếm việc. Tôi không nghĩ cậu lại cho công ty mình cởi mở như thế. Đến khi hỏi ra tôi mới biết cậu cho Chu Tường làm việc phát huy hết khả năng của mình như thế nào. Nhiều lần Chu Tường kể cậu còn ngồi chơi game chung với hẳn thì quả thật môi trường lý tưởng như thế, sao tôi lại phải e dè vì mình là Bạn của Chu Tường chứ. Tôi có thực lực của mình tôi qua được bài kiểm tra của cậu bằng chính năng lực của mình nên tôi chỉ cần giấu đi mối quan hệ của mình với Chu Tường là được. Không ai biết thì tôi có thể tự do làm những việc mình thích vẽ ra những bố cục chưa ai làm và điều đó tôi đã thực hiện được khi vào làm ở công ty.

Lý Vũ Hạo cũng muốn cho Thiếu Kiệt hiểu tại sao hẳn muốn vào làm việc ở công ty mà Chu Tường mà không phải những nơi khác. Bởi hẳn thấy được ở đây sự tự do, những khi hẳn căng thẳng không suy nghĩ được gì hẳn có thể giải trí đến khi nào ổn định lại mới thôi miễn sao công việc của hẳn vẫn tốt đẹp là được. Mà chính sách này đối với nhân viên rất khó kiếm được ở một công ty trong nước.

Nếu ở nước ngoài những tập đoàn lớn chưa chắc là đã được như vậy nhưng Thiếu Kiệt lại áp dụng vào công ty nhỏ bé của mình mà lại đem lại hiệu quả khá cao

Hai câu trả lời của hẳn làm Thiếu Kiệt khá hài lòng bởi ai cũng biết ngành lập trình viên thường chịu nhiều áp lực nếu chỉ phân công việc rập khuôn thì sẽ không bằng việc tự mình sáng tạo ra một điều gì đó chính sách này Thiếu Kiệt cũng chỉ là sao chép ý tưởng của những tập đoàn công ty làm về ngành lập trình viên ở những tập đoàn thế giới nổi tiếng.

- Nói chung là anh thích làm việc khi mà tự do nhưng tôi vẫn cần anh giúp đỡ vào chuyện này. Anh cũng biết Trịnh Chi sẽ không lộ diện ở công ty nữa. Qua việc Chu Tường bị bỏ thuốc mê người bị nghi ngờ nhất sẽ là anh. Do đó anh sẽ được rút ra khỏi công ty trong âm thầm.

Vũ Hạo lúc này cũng bất ngờ nhưng hẳn hoàn toàn không hiểu. Tại sao hẳn phải rút ra khỏi công ty mà lại là trong âm thầm. Điều này làm hẳn rất khó hiểu nên mới hỏi Thiếu Kiệt.

- Tại sao anh lại phải rút ra khỏi công ty trong âm thầm? Anh thì liên quan gì trong chuyện này? em nói làm anh khá mơ hồ trong chuyện này không định hình được.

- Việc này là do anh trở thành một trong ba đối tượng bị tình nghi trong công ty và anh là người liên quan sâu sắc nhất. Nên phải rút anh ra. kèm theo đó là em sẽ đưa hai người cùng với anh dính líu với chuyện này một người sa thải một người chuyển vị trí. Chuyện này khá quan trọng nếu anh có thể làm theo quyết định này chúng ta mới nói tiếp.

Căn phòng lúc này im lặng hẳn lại Thiếu Kiệt để cho Vũ Hạo có được suy nghĩ của mình trong lúc này. Vì quyết định sắp tới của hẳn ảnh hưởng đến nhiều thứ khác. Mọi người đều đang đợi kết quả từ hẳn bởi nếu đúng những gì Hà Vi đưa ra thì Vũ Hạo trở thành con bài duy nhất để có thể tìm được những người phía sau kia.

- Được rồi em nói đi chuyện này anh sẽ tham gia theo sự sắp xếp của em.

Được sự chấp thuận của Vũ Hạo. Chu Tường bên cạnh cũng khẽ mừng.

- Chuyện này đối với anh tương đối dễ, chỉ là đi năm vùng công nghệ thôi. Như nhận định của mọi người những người kia sẽ tuyển dụng anh ngay sau khi được tin anh nghĩ việc. Mà Việc này có thể nói là nằm trong sắp xếp của họ khi chọn anh làm đối tượng đưa thức ăn có thuốc ngủ cho Chu Tường. Em cần anh đồng ý làm việc cho họ. Hình Thức ra sao thì hiện

tại em chưa nắm chắc nhưng chắc chắn một điều là tiền lương của anh một là họ sẽ đưa tiền mặt, hai là họ sẽ sử dụng chuyển khoản. Nếu làm việc cho họ một thời gian anh hay yêu cầu để họ chuyển khoản qua lương vì anh cần để dành. Như thế em mới có thể tìm ra những người đang đứng đằng sau chuyện này.

Đắn đo một lúc Vũ Hào mới chấp nhận bởi hắn thấy không còn lựa chọn nào khác. Để đưa ra những người phía sau giải nỗi oan cho mình. Vì hiện tại việc Chu Tường bị bỏ thuốc ngủ luôn được xì xào bàn tán trong công ty mà người liên quan trực tiếp là hắn.

- Ở nơi này thì mọi người đều biết được chuyện này do đâu còn ở công ty thì không ai hiểu được. Nên nói giờ Vũ Hào nằm vùng trong một thời gian, sau khi tìm ra đối phương lại được gọi trở về thì lúc đó mọi thứ sẽ tốt hơn.

- Được rồi chuyện này anh sẽ làm. Để xem những người đó như thế nào lại làm những chuyện thế này. Với lại chắc nếu họ liên hệ anh sẽ vẫn làm theo kiểu của công ty đang áp dụng. Việc gò bó với anh có vẻ bây giờ không thích hợp lắm.

Vừa gật đầu đồng ý Vũ Hào cũng nói ra yêu cầu của mình sẽ đề cập với những người kia. Bởi hắn đã quen với việc không bị ràng buộc của Thiếu Kiệt và Chu Tường áp dụng.

Trò chuyện một lúc nữa về những việc sắp xếp sắp tới xong Vũ Hào lúc này mới rời đi. Chỉ còn lại Chu Tường ở lại bắt đầu nghiên cứu những chương trình mà Thiếu Kiệt đã viết nên.

Đợi cho mọi người ổn định hết mọi thứ Thiếu Kiệt mới lấy điện thoại ra tìm trong danh bạ số điện thoại của Vân Anh gọi đi.

- Alo Dì nghe nè Thiếu Kiệt có chuyện gì cần gì sao?

Vân Anh đã quá quen thuộc với những lần Thiếu Kiệt gọi điện. Bởi thế khi thấy số của hân bà biết sắp có một món hời nữa nên ngay lập tức bắt máy.

- Đúng là có chút việc thật Dì, cho cháu hỏi bên phòng quản lý đô thị của mình có một người tên Từ Chấn Dân đúng không?

Nghe được câu hỏi của Thiếu Kiệt Vân Anh cũng cau mày với hỏi.

- Đúng là có tên đó. Nhưng mà cháu hỏi hân làm gì?

- Định hỏi dì có làm ăn gì với hân không ấy mà. Tại có một chút gai mắt với hân thôi.

Thiếu Kiệt không ngại hỏi thẳng Vân Anh vì nếu thật sự bà có dính dáng tới Từ Chấn Dân thì hân phải tạm hoãn lại việc này cho đến khi nào nhà cửa xong hết mới hạ bệ hân được.

- Hân cũng gây chuyện với cháu nữa sao? Cô Nhớ là nhà cháu chưa xây dựng mà sao kỳ vậy. Tên này là trưởng phòng mà công trình nào cũng có mặt hân hết. Chủ yếu đi ăn thôi, già trẻ lớn bé hân đều không tha, một số anh em làm việc lâu với bên dì cũng ghét hân lắm.

- Nếu vậy thì tốt cháu đang định hạ bệ hân đây. Nếu hân không liên quan đến bên dì thì tốt rồi.

Nghe được những lời Thiếu Kiệt nói. Vân Anh cũng giật mình rồi hờn hờ cười nói.

- Cháu định làm sao hạ bệ hân thế? Bên dì người kia nghe nói hân có người đằng sau không làm được. Cháu định làm như thế nào cho dì biết chút tin tức với để dì báo lại cho người ta lập công nào?

- Người kia của bên dì là ai? nếu được thì dì đưa người đó đến gặp cháu. Chuyện này đâu thể nói qua điện thoại được. Còn nếu dì sợ người kia không muốn tiết lộ thì thôi để cháu tự làm.

Nghe được những lời của Vân Anh Thiếu Kiệt cũng thắc mắc, Hân luôn biết Vân Anh có chỗ dựa phía sau nhưng làm ăn với Vân Anh nhiều lần hân cũng chưa biết được người này là người nào. Nếu có người đó hợp tác với hân nữa thì cơ hội hân hạ bệ được Từ Chấn Dân nhiều hơn việc hân phải thao tác nhiều.

Vân Anh cũng do dự một lúc lâu rồi nói với Thiếu Kiệt, Bởi bà cũng không chắc người ở sau mình có muốn gặp mặt Thiếu Kiệt hay không nên nói.

- Chuyện này để dì hỏi người kia đã. Cháu cứ cho dì địa chỉ, nếu người đó đồng ý sẽ báo lại cho cháu. Mà Theo dì nghĩ là chắc người kia đồng ý. Việc của ai chứ việc của Từ Chấn Dân chắc chắn sẽ được. Bên dì bị áp chế đạo gần đây bởi những người phía sau hân rồi.

- Vậy được rồi cháu sẽ nhắn tin qua cho dì. Mà dì nói người đó tranh thủ trong hôm nay giúp cháu để cháu còn sắp xếp. Chậm một ngày thì việc này càng kéo dài.

Thiếu Kiệt đang không muốn mất quá nhiều buổi gặp mặt đàm phán bàn chuyện như thế này cũng nói với Vân Anh để người phía sau kia gặp hân trong hôm nay.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 194: Satoshi

Cám ơn đạo hữu Rinsatr đã ủng hộ kim đầu cám ơn đạo hữu. Mọi người ủng hộ Nguyệt Phiếu với kim đầu ủng hộ tác nhé.

Cuộc nói chuyện với Vân Anh kết thúc. Thiếu Kiệt nhắn tin địa chỉ nhà Hà Vi cho Vân Anh. Và căn dặn đến nhà gọi điện cho hân lúc đó sẽ có người đón.

Lúc này Thiếu Kiệt mới vươn vai cả ngày mệt mỏi Hà Vi đến phía sau hân vỗ vai nói.

- Cậu đi sân bay cho thư giãn không. Hôm nay có mấy người đến lưu Minh đây cậu có đi gặp họ thì đi luôn.

- Mình mới hẹn khách tới nhà, gặp bàn chuyện rồi. Không biết họ sẽ đến hay không nên mình phải ở nhà. Với lại mẹ mình sắp về đi đâu giờ này nữa.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Hà Vi cũng chỉ gật đầu, nếu Hoàng Lâm Nhu qua đến đây không có hai đứa ở nhà. Thì bác bảo vệ cũng không dám chắc Hoàng Lâm Nhu có phải là người mà Hà Vi đã dặn hay không, nên việc không mở cửa cho mẹ hân vào là sẽ xảy ra.

- Ủ ờ vậy cũng được để mình đi một mình vậy phòng của cô mình dặn Trịnh Chi sắp xếp rồi đó. Mình đi đây.

Bây giờ Thiếu Kiệt mới thắc mắc, những người Hà Vi sắp đón về sẽ ở đâu. Vì trong nhà Hà Vi tuy rộng nhưng phòng ốc có hạn. Nếu thêm mấy

người nữa liệu có đủ phòng để mọi người ở nên mới hỏi.

- Ừa nhưng người kia về đây luôn hay là ở đâu Hà Vi.

- À chuyện này cậu khỏi lo, ở Lưu Minh ông mình có tới hai nơi ở. Cho những người kia qua bên đó là được. Thường bên đó để tiếp khách ở lại của ông, còn bên đây chỉ có ông với mình ở thôi.

Nghe được lời giải đáp của Hà Vi, Thiếu Kiệt cũng an tâm phần nào. Vì nếu mọi người đều tập trung hết ở nơi này, thì quả thật có chút lộn xộn.

- Ừ vậy bạn đi sớm về sớm. Có gì thì gọi cho mình biết. Vậy nhé mình vào làm tiếp công việc đây.

Lúc này Thiếu Kiệt nhận được một tin nhắn. Nội dung khá đơn giản.

“ một giờ nữa dì và người đó sẽ qua gặp cháu! ”.

Thiếu Kiệt nhìn tin nhắn xong chỉ mỉm cười, hẳn biết đôi khi tự thân vận động cũng không tốt phải kéo người làm dùm. Nếu thật sự liên quan đến lợi ích của người khác họ sẽ tự làm giúp hẳn.

Ngồi vào máy vi tính của mình Thiếu Kiệt vào một khung chat với một nhóm người. Kể từ đầu tháng tới nay hẳn luôn nhắm vào nhóm mục tiêu này mà nói chuyện.

Kể từ khi hẳn sống lại. Hẳn đã tìm kiếm mục tiêu này. khi mà mọi thứ vẫn còn mới mẻ đối với mọi người. Chỉ có hẳn và nhóm người này tin mô hình họ đang nghiên cứu sẽ được đưa ra và ứng dụng một cách tốt nhất.

Và qua những cuộc trao đổi hẳn đưa ra những ý kiến của mình để những người này hoàn thành quá trình công tác chính. Kể từ khi hẳn cùng nhóm người này nói chuyện, những nhân tố khác Thiếu Kiệt đều thêm vào những

lời động viên và góp ý hàng ngày. Thiếu Kiệt không cần biết người đó là ai chỉ cần biết mục tiêu hẳn cần nắm giữ là được.

Gõ một dòng chữ trên màn hình nội dung

“ Giao thức thanh toán phải hoàn toàn là ẩn danh, nói chính xác hơn là người giao dịch với nhau phải bỏ qua sự minh bạch về danh tính. Cũng như ông đừng công khai quá nhiều về ông, sự tò mò mới đem lại hiệu quả tốt nhất cho việc này. Với một khi chuyện này hoàn thiện thì tất cả những quốc gia khác sẽ tìm kiếm ông và dựa theo thứ chúng ta tạo ra để đánh thuế lên nó.”

Tin nhắn được chuyển đi một chỉ trong vài giây hẳn nhận được đáp lại với câu hỏi đơn giản.

- Chuyện này tốt không? họ không biết ai tạo ra có thể là tiền đề cho những tin đồn không hay?

- Ông bạn à họ đã biết ông là ai rồi đấy thôi Nakamoto Satoshi như thế là đã quá đủ.

tin nhắn một nụ cười được gửi lại với Thiếu Kiệt và thêm dòng chữ.

- Ý kiến hay. Nhưng hiện tại vẫn còn đang trong thời kỳ kiểm tra lần cuối. Tôi sẽ thực hiện giao thức. Toàn bộ mã nguồn mở này cậu sẽ là người kiểm chứng. Việc tôi đang thắc mắc bây giờ là những dự đoán của cậu có đúng không thôi.

- Ông cứ đùa. Nếu giao dịch lúc đầu sẽ tính trên số bit mà chúng ta đã đặt tên thì một khi giá thành tăng cao theo người dùng ngày một nhiều. Từ số nguyên ban đầu 1 bit ban đầu sẽ phải chia nhỏ ra. lấy số thập phân đi như thế chắc ổn.

Một người trong nhóm chat với Thiếu Kiệt mới nhắn tin chen vào.

- Ý kiến của TK hay đấy! Những chia ra cũng là giá trị bao nhiêu đây.

Thiếu Kiệt chỉ cười cười nhìn màn hình những câu trả lời trên nhóm ghi vào.

- 100.000.000 bằng 1 bitcoin đi còn tên nó thì cứ lấy tên Satoshi cho gọn. Ông tạo ra nó cũng phải được vinh danh một chút chứ.

- Hay đấy TK ông nghĩ đến điều này khi nào thế. Chúng tôi làm thuật toán không nghĩ rằng một người kinh doanh lại am hiểu việc này đâu.

Tin nhắn trong nhóm với tên hiển thị nakamoto satoshi. nói về ý kiến của mình về cái tên mà Thiếu Kiệt đã đặt ra.

- Tôi theo dõi mấy ông từ năm 2007 đến giờ cho đến khi nakamoto đưa bài phát biểu về Bitcoin: A Peer-to-Peer Electronic Cash System Mới gia nhập vào mấy ông được đấy. Nếu mà tôi có được cách liên lạc sớm hơn thì đã tốt rồi. Kiểm mấy ông muốn khổ à.

Nhiều tin nhắn hiển thị hai chữ HaHa trên màn hình nối đuôi nhau.

- Vậy là bây giờ chỉ cần hoàn thiện cách thức giao dịch nữa là ổn. Nhưng mà tôi thấy việc trao đổi như thế này có vấn đề đấy. Mấy ông nghĩ xem tạo ra bao nhiêu là được?

Một câu hỏi của nakamoto satoshi được đặt ra cho tất cả mọi người ở đây. Thiếu Kiệt nhìn chỉ cười cười nói đánh máy

- 21.000.000 đi

Những tin nhắn lại tiếp tục thay nhau hiện lên. Mọi người đều nhấn lên một dòng chữ.

- Có ít quá không?

- Vừa tầm sự khan hiếm, mới đây giá thành tăng cao và về đúng vị trí nó được tạo ra. Với 1 bit bằng 100.000.000 satoshi mới nói đấy thôi. Không phải đã có số nhỏ hơn cho một bit rồi sao.

Một tin nhắn của Nakamoto satoshi hiện lên.

- Lão TK cáo già. Cái này hẳn tính toán theo hình thức kinh doanh rồi. Nhưng mà hay nếu nó tương đương vàng thì nó phải có độ khan hiếm nhất định. Nhưng mà nảy sinh vấn đề nữa rồi. Nếu 21 triệu này khan hiếm thì khi thuật toán chạy xong hết người khai thác công nghệ thì nhau kiếm từ nó thì sao?

- Ủ đúng rồi! Như thế chỉ có mỗi chúng ta cầm trong tay nó thì đem ra ngoài phân bố rộng rãi sao được.

Một người tên Hal Finney nhắn tin lên cho mọi người.

- Hal à ông yên tâm đi tôi chưa nói xong mà, chúng ta chia nhỏ ra nó thành nhiều độ khó khai thác trong thuật toán hash là được. hạn định chu kỳ là 4 năm bắt đầu từ giờ đến 2012, từ 2012 đến 2016, rồi tiếp theo nữa tới năm 2140 là phát đủ 21 triệu thôi. Giao dịch từ giờ đến 2012 thì lấy hạn định 50 bit cho một khối 10 phút. Tới những mốc giảm thì giảm một nửa thì 50, 25, 12, 6,5 như thế độ khan hiếm ngày một cao hệ xuất công nghệ 4 năm theo tỉ lệ cũng tăng dần theo như thế là ổn.

lúc này Hal mới nhắn tin lại cho mọi người trong nhóm

- Đầu lão TK này tính toán hay nhỉ chu kỳ công nghệ cũng tính cả trong này. Ông biết trước à. Nhưng mà cách của ông không tồi.

- Đúng rồi lão TK kinh doanh, hẳn nhìn xa hơn chúng ta trong chuyện này. được để tôi chỉnh lại thuật toán hash cái đã. Mấy ông chuẩn bị nhận bit đi nếu hoàn thiện hết tôi nghĩ là đầu năm sau khoảng một tháng nữa là hoàn thiện phần giao dịch

Nakamoto trả lời với những thành viên trong nhóm của mình. Thiếu Kiệt chỉ cười cười. Nhấn tin lên.

- Tôi nghĩ người đầu tiên thử giao dịch là Hal đi. vì hai người làm việc với nhau từ những ngày đầu, sau này có gì Hal còn được lưu vào lịch sử của chúng ta chứ. phải không Hal?

- Lão TK ông đừng có xem như tôi mất rồi chứ? dù tôi bệnh ALS hội chứng teo cơ hiếm gặp. nhưng khi nào nó hoàn thiện hết chưa biết chừng tôi vẫn còn sống đấy.

Trên màn hình hiện lên những dòng chữ haha của các thành viên khác. Thiếu Kiệt định rời đi làm tiếp công việc của mình thì một tin nhắn hiển thị lên.

- TK tôi muốn nói chuyện với ông

Thiếu Kiệt cũng ngạc nhiên thường ít khi nào họ nhắn tin riêng mà hôm nay nakamoto lại nhắn tin với chính mình. Nên hắn cũng vội trả lời.

- Tôi đây có gì thể nakamoto?

- Ông có muốn trở thành người tạo ra bitcoin này không?

Nhìn dòng chữ Thiếu Kiệt hồi hộp. Nhưng hắn thật sự không hiểu hết những cái gọi là thuật toán, hắn chỉ biết một chút da lông bên ngoài thì làm sao hiểu hết được những thứ như thế nên nhắn tin lại.

- Ông đùa! tôi làm sao hiểu hết các thuật toán, tôi chỉ là người kinh doanh. Với lại nếu muốn như thế sao ông không bố danh tính thật của mình cho mọi người biết luôn. Đâu cần phải giấu.

- Không mới đầu tôi cũng có ý định lộ diện vì nó là tâm huyết của tôi. Nhưng hôm nay nghe được những lời ông tôi mới hiểu, không phải lúc nào

lộ diện cũng tốt với tên tôi đã được đặt cho đồng tiền mệnh giá thấp hơn bit rồi, thì cần gì tôi phải ghi danh lộ diện nữa.

Thiếu Kiệt cảm giác có gì đó bất ổn trong chuyện này. Hắn mới nhắn tin lại với nakamoto

- Ông bị gì à đừng nói ông cũng như Hal nhé?

- Không tôi không giống hal. Nhưng số tôi nó ngắn hơn hal nhiều. cách đây một năm tôi nhận được bác sĩ nói tôi ung thư não giai đoạn cuối còn một năm hiện tại tôi gần đi đến hồi kết. Nhưng tôi vẫn không cam lòng nhìn đứa con của tôi bị bỏ dở giữa chừng.

Im lặng thật lâu bây giờ Thiếu Kiệt biết tại sao không ai có thể tìm ra cha đẻ của bitcoin đơn giản ông không còn tồn tại. Trên một pháp lý nhất định việc lịch sử ghi lại ông trao quyền cho Gavin đó là chính xác.

- Vậy sao ông lại chọn tôi mà không phải người khác?

- Vì cậu là dân kinh doanh. Cậu biết thế nào để đưa thứ này lên tầm cao mà những người khác không chú trọng. Trên vấn đề Hal vẫn chỉ là người cổ động hỗ trợ tôi thôi. Mà việc này thì ai cũng biết, chuyện này giao vào tay cậu là cách tốt nhất sau khi tôi mất cậu có thể sử dụng id này với danh nghĩa của tôi. Cho đến một thời gian nào đó cậu thấy người nào thích hợp thì hãy giao lại toàn quyền khóa bảo mật và phương trình nghiên cứu của tôi cho họ là được. Mà những ý kiến của cậu tôi đều áp dụng được nếu không có cậu chắc còn rất lâu tôi mới hoàn thiện. Nó chỉ gặp cậu có hơn một tháng mà khiến tôi làm được rất nhiều thứ.

Những lời của nakamoto nhắn với Thiếu Kiệt làm hắn ngồi nhìn một lúc lâu sau rồi mới nhắn tin trả lời.

- Được rồi. Nhưng tôi sẽ chỉ chuyển giao nó khi thật cần thiết. Cũng gần đến lúc hoàn thiện tất cả các bước rồi ông nên cố gắng, tôi sẽ giữ bí mật

này. Cho đến khi thấy được người đủ tiềm năng và giao lại nó cho ông ta. Nhưng ông cũng nên hiểu rằng việc phân mảnh sau này sẽ tồn tại. Chắc chắn điều đó sẽ xảy ra, không sớm thì muộn nhưng tôi nghĩ lúc đó bitcoin sẽ có một tầm cao mới hơn mà nó đáng lý ra phải có.

- Tôi tin tưởng cậu. Bởi qua cách nói chuyện tôi hiểu cậu biết được nhiều thứ về vấn đề này. Chỉ là không hiểu sao tôi cứ có cảm giác như cậu biết trước tương lai và hướng đi của những thứ tôi đang tạo ra. Chỉ có cậu mới có thể nói rõ vấn đề tiền tệ và lịch sử hình thành nó thôi. Mọi người thường không quan tâm tới nó lắm. Cậu cũng hiểu trao đổi trực tiếp không qua trung gian là thế nào. nên việc này đặt lên vai cậu là hợp lý nhất. Cậu cho tôi cái địa chỉ tôi sẽ cho người chuyển đi tất cả các thứ tôi nghiên cứu cho cậu. Vì hiện tại tôi chỉ là đang chỉnh sửa nữa mà thôi có lẽ là đầu tháng một, tôi sẽ gửi cho Hal để kiểm tra lần cuối nữa là hoàn thiện.

Thiếu Kiệt trầm ngâm một lúc lâu rồi mới ghi địa chỉ của mình lên trên tin nhắn rồi gửi đi. Một lúc sau bên kia nhắn tin lại với tin

- HaHa thì ra tôi hiểu TK là gì rồi nhé ông bạn. Thôi được rồi. Tôi đi chỉnh sửa thuật toán đây. Còn lại mọi thứ sau này sẽ tính đến, hiện tại cậu cứ chờ nhận bưu kiện gửi nước ngoài chắc lâu đấy.

- Ừ cô gắng nhé cứ từ từ. Rồi sẽ thành công lúc đó mọi người sẽ nhớ ông qua cái tên Satoshi

- Mong sẽ được như cậu nói.

Bên kia màn hình chỉ để lại hình mặt cười. Thiếu Kiệt ngồi thật lâu trước máy tính nhưng cố gắng tiêu hóa hết những gì hân vừa tiếp nhận. khá lâu sau đó. Chu Tường lúc này thấy hân ngồi thừ ra cũng hỏi.

- Có chuyện gì mà ngồi ra đó như người mất hồn vậy Thiếu Kiệt?

Bị kéo về hiện thực Thiếu Kiệt cũng chỉ lắc đầu đáp lại hân.

- Không. Chẳng qua ngồi chat vui quá ngồi đọc lại một số thứ thôi mà.

Tắt hết khung chat thoát đăng nhập. Thiếu Kiệt đứng lên vươn vai một cái rồi rời khỏi máy Vi Tinh. Thiếu Kiệt đứng ở cửa nhà kho, thờ dài nhìn ra bên ngoài khu vườn của buổi tối. Hắn quay trở lại thế giới này cũng chỉ vì một ổ cứng có bên trong chỉ có 10.000 bitcoin tương đương 3220 tỷ thời điểm đó. Giờ thời điểm này hắn được chuyển giao thành người nắm giữ 21 triệu bitcoin.

Nhưng hắn hiểu việc hắn nắm giữ như thế, cũng chỉ là mã nguồn tạo nên số tiền khổng lồ đó. Mà hắn không sở hữu. Nhưng với việc biết trước như thế này hắn có thể nắm giữ 1 trong 21 triệu bitcoin đã là quá đủ.

Cuộc đời người là như thế ngay cả bản thân người vừa nói chuyện với mình là ai khuôn mặt ra sao Thiếu Kiệt cũng không hề biết. Nhưng hắn hiểu một ngày nào đó cái từ bitcoin được toàn thế giới biết được ở những cuộc nói chuyện trong một nhóm nhỏ như thế này. Mà hắn là người có mặt ở trong đó.

Mục đích lúc đầu của hắn chỉ là người muốn biết được khi nào thì hắn sẽ bắt đầu đào được bitcoin. Mà không nghĩ đến khi vào đến nhóm, những ý kiến của hắn về sự tìm hiểu khi phải phục hồi chiếc ổ cứng kia đem lại cho hắn một kỳ ngộ chưa bao giờ có thể lớn đến như vậy.

Thiếu Kiệt vẫn chỉ nghĩ đơn thuần hắn đi trước người khác, nắm thật nhiều bitcoin trong tay đã là được. Hắn không muốn trở thành đối tác đầu tư nhiều chi cho một người. Nhưng giờ đây hắn lại được chuyển giao trọng trách đưa bitcoin ra toàn thế giới.

Tuy nói những gì hắn làm trong thời gian qua với cả nakamoto và trong nhóm bàn luận và trao đổi với nhau. Hắn hiểu thêm nhiều điều về các khối được tạo ra và cách nó lưu hành khi mới bắt đầu xuất hiện. Nhưng hắn

không ngờ đến những ý kiến của hắn đưa ra đều được nakamoto áp dụng vào việc vận hành và viết lên mã nguồn mở cho mình.

Lúc này người bảo vệ mới đi vào nói với Thiếu Kiệt.

- Cậu có người tên Vân Anh muốn gặp cậu đang đứng bên ngoài tôi cho vào nhé.

- Ừ bác cho họ vào và dẫn đến phòng khách giúp cháu để cháu tiếp họ.

Hít thở thật sâu Thiếu Kiệt cần xua tan cảm xúc lúc này để nói chuyện với Vân Anh và người phía sau bà. Để đem lại kết quả mà hắn mong muốn.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 195: Tội Chồng Tội

Khi Thiếu Kiệt ra đến Phòng khách bước vào lúc này là Vân Anh và một người đàn ông trung niên dáng người trung bình nhưng vẫn toát lên vẻ khí thế của một quan chức đúng nghĩa. Họ nhìn ngấm xung quanh. Bởi ngay cả Vân Anh cũng không ngờ được sau một cánh cửa kéo cao như nhà kho kia lại là một nơi như thế này. Trịnh Chi lúc này cũng đã cầm đi ấm trà để pha mới.

Thấy Thiếu Kiệt ra bà mới nhìn hẩn cười nói.

- Thằng nhóc có một nơi như thế này, mà còn là nằm trong thành phố không biết bao nhiêu tiền đấy.

- Làm gì có đây chỉ là nhà người quen cháu ở tạm trong khi đợi xây dựng bên kia thôi.

Lúc này Thiếu Kiệt mới đưa tay về hướng người đàn ông nói.

- Xin chào chắc ông là người hiện tại đang hỗ trợ dì Vân Anh nhỉ.

Người đàn ông đang nhìn ngấm những nội thất trong ngôi nhà cũng đưa tay bắt lấy cười đáp lại.

- Tôi tên Chung Diệp hiện tại đang làm ở phòng tài nguyên môi trường quận Thiên Hoa chào cậu.

Chung Diệp lúc này cũng đối xử khá dè chừng, bởi hẩn thấy Thiếu Kiệt ở trong một ngôi nhà lớn như thế này. Theo nhận định của hẩn ở nhờ là

không có khả năng. Vì ai lại mang một ngôi nhà sang trọng với cách bố trí thượng lưu cho một người khác ở.

- Mọi người ngồi đi.

Thiếu Kiệt ngồi xuống bộ ghế salon lúc này bên ngoài mới có điện thoại gọi hân.

- Alo Thiếu Kiệt mẹ đang đứng trước cửa nhà nè mà sao không có chuông.

Nhận điện thoại Thiếu Kiệt lúc này mới trả lời

- Để con cho người ra mở cửa cho mẹ.

Trịnh Chi vừa hâm nóng ấm trà Thiếu Kiệt mới nói.

- Chị ra trước dẫn mẹ em vào chỗ này luôn đi.

Trịnh Chi lúc này cũng gạt đầu để xuống ấm trà trên bàn. Thiếu Kiệt lấy ra những chiếc tách trà rót đều nước vào đó thay cho Trịnh Chi. Rồi cười nói với Vân Anh và Chung Diệp.

- Thất lễ quá! vì có điện thoại nên phải nhận. Nên dì Vân Anh với Chú Chung đây thông cảm.

Vân Anh nghe thấy Thiếu Kiệt sững hô cũng biết là ai nên chỉ cười cười khách sao xem như chuyện này không là việc gì. Chung Diệp lúc này mới nhìn Thiếu Kiệt một lúc. Thấy hân vẫn ra vẻ bình thản không có chuyện gì mới hỏi.

- Cậu nói với Vân Anh, cậu đang muốn hạ bệ Từ Chấn Dân không biết chuyện này có thật không?

Thiếu Kiệt sau khi được Chung Diệp đặt ra một câu hỏi nghi ngờ cũng biết ở những chuyện này khá nhạy cảm bởi bản thân hấn trước mắt hai người này chỉ là người thường còn việc muốn đấu tranh hạ bệ Từ Chân Dân lại là một quan chức nên rất khó lòng đạt được.

- Chuyện này chú đây cứ yên tâm tôi nói là tôi sẽ làm. Dù không có chú tôi cũng có thể thực hiện được chỉ là lâu hơn thôi.

Vân Anh cũng ngạc nhiên trước những gì Thiếu Kiệt nói ra. Bởi từ lúc vào nhà tới giờ cô thấy Thiếu Kiệt hoàn toàn khác. Hấn xem người cô dẫn đến hoàn toàn ngang hàng không phải là một người mang quyền hành.

Bởi khi gặp một người có chức tước trong người. Người bình thường hay tỏ ra e dè nhiều thứ. Nhưng Thiếu Kiệt thì lại không. Chung Diệp nghe trong lời nói của Thiếu Kiệt sự phách lối ngang ngược nên cũng cau mày.

- Nếu đã thế thì sao cậu không tự làm lấy mà hỏi Vân Anh về tôi làm gì điều này cũng đâu có ít lợi gì cho cậu.

- Tôi nói tôi làm được nhưng mất nhiều thời gian hơn thôi nếu có sự hợp tác của ông thì có lẽ thời gian sẽ được rút ngắn.

Bây giờ Hoàng Lâm Nhu và Trịnh Chi cũng bước vào. Ngồi Xuống chỗ của Thiếu Kiệt Hoàng Lâm Nhu thấy Vân Anh và Chung Diệp nên cũng cười nói.

- Chào Vân Anh! Ấy nếu tôi nhớ không lầm ông là Chung Diệp ở phòng tài nguyên môi trường nhỉ. Tôi là mẹ của Thiếu Kiệt Hoàng Lâm Nhu. Hân hạnh được gặp ông.

Nghe được lời của mẹ Thiếu Kiệt Chung Diệp cũng nhìn Vân Anh như thắc mắc tại sao Hoàng Lâm Nhu lại biết lai lịch của mình mà có thể nói ra như thế

Vân Anh thấy ánh mắt của Chung Diệp Như thế cũng chỉ cười giải đáp cho hẳn.

- Chị Nhu trước đây làm bên hội phụ nữ, không ít lần lên quận hội họp chắc anh không để ý. Giờ thì chị không làm nữa tập trung kinh doanh cửa hiệu bách hóa.

Được giải đáp sự thắc mắc của mình Chu Diệp mới nhìn Hoàng Lâm Nhu chào lại.

Thiếu Kiệt bây giờ mới đánh giá Chung Diệp từ lúc vừa vào đến giờ Chung Diệp có vẻ vẫn xem như mình là quan chức nên không coi hẳn ra gì nên cũng chỉ mỉm cười. Bởi hẳn biết người nào cũng có sự kiêu ngạo của mình. Mà Chung Diệp ngồi lâu giờ đối với người có cấp bậc thấp hơn mà lại phải chịu lép vế thì sẽ có cảm giác khó chịu.

Thấy hai người đang nói chuyện với Thiếu Kiệt Hoàng Lâm Nhu cũng biết họ đang bàn bạc gì đó nên mới lên tiếng.

- Mọi người đang bàn bạc việc gì thế

- Con đang muốn loại bỏ một người bên phòng đô thị, bởi người này đã sắp xếp vụ hành hung mẹ theo lệnh Ngô Nam và bản thân người nhà hẳn chọc con cũng không ít.

Vân Anh và Chung Diệp bây giờ cũng giật mình và hiểu tại sao Thiếu Kiệt nói hẳn sẽ loại bỏ Từ Chấn Dân, mà Thiếu Kiệt lại nói ra thẳng tên người đứng sau Từ Chấn Dân là Ngô Nam mới vừa thanh tra mọi phòng ban làm cho Chung Diệp chùng xuống. Bởi hẳn biết đẳng cấp của Ngô Nam là tầm bọn hắn không thể với tới.

- Không phải Ngô Nam tối qua đã về Ngọc Châu rồi sao? hay hôm qua bị đánh không về được mà còn ở đây.

Thiếu Kiệt bây giờ cũng chỉ cười. Hoàng Lâm Nhu nói ra cả việc Ngô Nam bị đánh làm cho hai người trước mặt đỏ mặt cười cười.

- Hắn về rồi nhưng chân rết vẫn còn. Nên giờ con mới phải chặt đi này. Mẹ nhìn xem hai tên này ở trường đối phó con không ít, giờ được Ngô Nam hãnh đưa ra tuy là chưa mang phong hầu bá tướng lên được nhưng sớm hay muộn cũng sẽ được. Vậy thì ra tay trước mới là thượng sách.

Thiếu Kiệt đưa hồ sơ của Từ Phong Và Minh Long của hắn cho mẹ mình xem. Cau mày nhăn mặt mọi thứ lúc này đều đổ dồn về Từ Chấn Dân nên bà mới mắng hắn.

- Con làm sao vậy? chuyện này cũng không nói mẹ một tiếng. lại còn giấu tới bây giờ.

- E hem có khách nha! Hoàng Lâm Nhu mắng Thiếu Kiệt cũng quên mất có Vân Anh với Chung Diệp ở đây nên mới ngại nói.

- Xin Lỗi mọi người tại tôi bức xúc quá hai người nhìn xem, nội người em với đứa con đã ngang ngược như thế này thì người bố ra sao nữa.

Cầm lấy hai bộ hồ sơ từ tay mẹ Thiếu Kiệt Chung Diệp nhìn vào đọc cũng nổi lên trên trang những đường gân. Hắn khó chịu vì tại sao người như Từ Chấn Dân lại tìm được chỗ dựa lớn mà hắn lăn lộn tới giờ vẫn nằm một chỗ.

- Quá đáng dung túng con với em mình làm chuyện như thế, lại còn đem ra tại ngoại khi chưa thi hành án xong lý nào lại vậy.

Chung Diệp sau khi xem hồ sơ mà nhận được cũng tức giận, phần nào vì con hắn cũng học ở Trường Thiên Hoa. Nên nhìn Thiếu Kiệt hỏi,

- Cậu định đối phó với tên này thế nào? chứ hẳn có chỗ dựa lớn tôi không thể đá động được. Những người ở trên thì hoàn toàn làm ngơ những việc của hẳn.

Mới đầu tôi định sử dụng một số thủ đoạn để đem hẳn ra ánh sáng để cho mọi người đều biết để hẳn bị pháp luật trừng trị. Nhưng sau khi nghĩ lại thì tôi lại có cách nhìn khác bởi nếu làm như vậy ảnh hưởng không nhỏ hình ảnh trong dân chúng nên cũng không nên.

Vân Anh lúc này cũng lắc đầu nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Nếu mà đem chuyện này ra ngoài ánh sáng nhiều người bị liên lụy lắm, chỉ có một mình hẳn mà kéo theo nhiều người cũng không quá tốt đâu Thiếu Kiệt. Họ cũng chỉ vì miếng cơm manh áo thôi. Cháu nhìn bề ngoài họ làm cho nhà nước nhưng lương không đáng là bao điển hình như chú Diệp đây nếu không có những khoản thu thêm ngoài giờ làm việc như tư vấn luật và các thứ liên quan đến đất đai nhà cửa cũng chẳng có được bao nhiêu. Lương nhà nước thì chưa tới bốn triệu làm sao mà sống.

Thiếu Kiệt biết những tiền thu ngoài giờ mà Vân Anh nói là gì cũng hiểu cô nói tránh đi. Dù sao cũng là người kinh doanh hẳn hiểu nước trong quá thì không có cá nhưng mà đục quá thì chỉ còn lươn với lạch.

- Điều này bởi thế cháu mới suy nghĩ lại và cần một người hợp tác như chú Diệp đây. Hiện tại cháu chưa hiểu lắm vấn đề, nếu biết Từ Chấn Dân như thế tại sao anh em lại không cách ly hẳn ra mà tự hoạt động.

Chung Diệp lúc này cũng chỉ thờ dài mới đáp lại câu hỏi của Thiếu Kiệt.

- Cháu không biết tên này cái gì cũng ăn được hết. Hẳn hầu như công trình nào cũng đi kiểm tra, nói Kiểm Tra là thế nhưng hẳn toàn tới đó nhận phong bì. Nhiều công trình không đúng vẫn được chấp nhận chỉ cần phong bì dày một chút là được. Hỏi cháu chứ những anh em khác đi kiểm tra xong hẳn tới kiểm tra lần nữa, nếu chưa đưa phong bì thì hẳn kiểm tra hoài thôi.

Hoàng Lâm Nhu nghe Chung Diệp nói thế cũng cau mày lại. bất bình trước những gì được nghe nên hỏi.

- Hẳn muốn tiền điên rồi, hẳn không sợ bị bắt gặp sao?

- Ai đâu mà bắt hẳn. Hẳn tới công trình kiểm tra trên danh nghĩa rồi hện người ta ra chỗ khác đưa tiền ở đó chỉ ghi tờ giấy phạt giả. Người nào mà cầm tờ giấy đó lên nộp phạt thì không được bắt buộc phải liên hệ hẳn thôi.

Vân Anh chỉ lắc đầu nói ra những việc gần đây xảy ra với những người có công trình nhận giấy phạt của Từ Chấn Dân. Thiếu Kiệt ngồi một bên trầm ngâm một lúc lâu rồi mới hỏi.

- thường một công trình như thế hẳn đi kiểm tra chỉ một lần rồi thôi hay làm nhiều lần thế?

- Cũng còn tùy với công trình lớn một chút hẳn có thể một tháng ghé hai đến ba lần tùy theo mức độ sử dụng tiền của hẳn còn mà công trình nhỏ thì ít nhất cũng hai lần. Anh em dạo này làm việc bị những người dân mắng không ít.

Chung Diệp thấy Thiếu Kiệt hỏi cũng trả lời. Dù sao biết nhiều hơn về Từ Chấn Dân cũng là cách để hẳn biết thêm được điểm yếu của tên này. Mọi người thấy Thiếu Kiệt suy tư cũng im lặng. Hoàng Lâm Nhu thì biết chắc Thiếu Kiệt đang tìm đường gì đó để đem hẳn ra pháp luật mà không kinh động tới xã hội.

- Có rồi. Hiện tại có một cách khá hiệu quả nhưng còn cần nhờ sự giúp đỡ của một số người mà những người này chắc chắn sẽ hợp tác.

- Cách gì thế Thiếu Kiệt cho mọi người biết được không? Nếu được bên chú anh em sẽ hỗ trợ hết mình.

Chung Diệp nghe thấy Thiếu Kiệt đã có cách cũng vội vàng nói. Vì hắn đã chứng mắt Từ Chấn Dân từ lúc tên này được điều qua.

- Vậy nhé! trước tiên xem trong quận mình có công trình nào. Mà Từ Chấn Dân đã ghé qua nhiều lần. Nhờ chủ công trình đó hỗ trợ, Trước mắt nếu hắn trở lại đòi phong bì thì có thể nói họ cho mình biết. Lúc đó mẹ liên hệ với với Chú Khương Đào sắp xếp sao cho khi hắn nhận phong bì thì cảnh sát ập vào tang chứng vật chứng có đủ.

Mọi người trong phòng lúc này cũng im lặng một lúc sau Vân Anh mới nói.

- Nhưng lỡ hắn vẫn được cứu ra thì mọi người công cốc hết. Mà người kia lúc này cũng không dám kết hợp với chúng ta nữa thì sao.

Thiếu Kiệt bây giờ mới cười nói.

- Bây giờ nhờ một số báo chí lên tin, bắt được hắn vì tội nhận hối lộ này nọ ai là nạn nhân thì lên trình báo. Một người như thế nếu nhiều người thì ai cứu được hắn đây?

Chung Diệp đã suy nghĩ thấy cách của Thiếu Kiệt cũng tốt, Nhưng nếu đem việc này ra cho báo chí biết thì. Chẳng khác nào mọi người đều biết

- Cách hay đấy nhưng nếu lên tin như thế ảnh hưởng cái nhìn của dân chúng với ngành cũng không phải là cách giải quyết à.

- Có gì đâu không phải cách giải quyết chỉ cần trên đầu tin bài báo nói qua điều tra cảnh sát phát hiện là xong, Với hắn gặp người mình sắp xếp với danh nghĩa cá nhân chứ đâu phải tổ chức. Mà người dân cũng không đọc báo nhiều đâu chỉ cần chúng ta cho mọi người truyền miệng nhau, những công trình bị hắn nhận phong bì thì lên trình báo vừa chẳng biết ai tố cáo vừa không hiểu hắn bị gài bẫy ra sao ấy mà.

Lúc này Chung Diệp với Vân Anh đôi mắt sáng như đốt. Đúng nếu làm như Thiếu Kiệt thì cho dù Từ Chấn Dân có thoát tội cũng không biết tại sao. Đơn giản vì hẳn không ít người ghét. Hẳn bị tố cáo cảnh sát điều tra là chuyện bình thường lại đúng dịp hẳn nhận phong bì thì tang chứng vật chứng có đủ. Thêm đó những người bị hại ra báo cáo nữa thì hẳn có chạy đằng trời.

- Hay! chuyện này chú sẽ liên hệ anh em thuyết phục với tìm ra những nơi hẳn tới làm phiền nhiều nhất mà nhờ những người đó giúp đỡ. Chuyện này cháu cứ để chú làm chú bảo đảm nếu chuyện này thành công việc nhà cháu xây dựng ra sao toàn bộ anh em sẽ không để ý.

- Chuyện này không cần nhất thiết như thế nếu anh em bên chú có ghé qua thì gọi cháu hoặc uống nước xem công trình một lúc cho có lệ được rồi nếu không ghé thăm người khác lại nghi ngờ nữa không ổn đâu.

Thiếu Kiệt thấy Chung Diệp tự mình muốn nhận trách nhiệm này nên cũng từ chối chỉ cần như thế là đã đủ. Vốn hẳn muốn làm nhưng mà giờ có người làm thay cho mình không phải động tay, lại còn được hứa hẹn không làm khó trong lúc xây dựng, thì còn gì mà phải lo lắng.

- Ủa cháu nói cũng đúng như vậy cũng được, thôi chuyện này giải quyết như thế là ổn rồi. Chú cảm ơn cháu nhiều nếu không có ý kiến của cháu chắc chú vẫn còn lẩn quẩn không thoát ra được.

Chung Diệp hẳn xem hôm nay đến đây gặp đúng người. Bởi với ý Kiến của Thiếu Kiệt thì hoàn toàn có thể thực hiện được. Mà với nhiều nạn nhân của Từ Chấn Dân thì cho dù Ngô Nam có ra tay thì cũng không thể cứu vớt được hẳn xem như hẳn phải vào tù ngồi là điều chắc chắn.

- Không cần đâu cháu với mẹ cháu sẽ thêm vào một số thao tác nhỏ như điều tra hai người em và con hẳn cho có thêm tội ngồi cho lâu một chút ấy mà.

Thiếu Kiệt cho thêm ý kiến của hắn để Từ Chấn Dân có thêm tội. Vì nếu điều tra thêm lại phát hiện con và em hắn đang tại ngoại nữa thì lại càng tội chồng tội. Nhất định sẽ phải ngồi hơi lâu trong bốn bức tường.

Bây giờ phía bên ngoài chạy vào trong sân chiếc xe đến trước cửa phòng khách Hà Vi bước xuống xe cùng với ba người khác đi vào. Thấy được xuống xe cũng Hà Vi có hai người nam một người nữ. Thiếu Kiệt cũng cau mày.

Bởi theo như Hà Vi thì những người kia sẽ ở một nơi khác, giờ lại xuất hiện tại nơi này làm hắn có phần thắc mắc không nhỏ.

Bất ngờ khi có người đến Chung Diệp, Vân Anh nhìn lấy Thiếu Kiệt. Hoàng Lâm Nhu thì khều nhẹ hắn như hỏi những người sau lưng Hà Vi là ai. Hắn nhìn mọi người cũng chỉ cười đáp

- Không cần lo đâu khách từ Ngọc Châu mới vào thôi.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 196: Cuộc Hội Ngộ Bất Ngờ

Theo sau Hà Vi những người từ Ngọc Châu, tuy được biết là nhà có người nhưng vẫn không nghĩ là đông như vậy. Vân Anh với Chung Diệp nghe Thiếu Kiệt nói người này là khách ở xa mới đến nên cũng không ngại. Để Thiếu Kiệt ra tiếp khách.

Thấy Thiếu Kiệt rời chỗ của mình, Hà Vi mới cười cười nhìn hắn nói.

- Thiếu Kiệt mấy người ở Ngọc Châu muốn gặp cậu nên qua đây trước hiện tại mình giới thiệu cho cậu luôn đây là. Dì Trần Như Ý, còn đây là Chú Trương Hoành và Chú Lưu Bá. Hiện tại họ đại diện cho bốn nhà đến đây hỗ trợ cậu.

Vân Anh với Chung Diệp nghe Hà Vi nói những người này đến hỗ trợ Thiếu Kiệt cũng tò mò nghe ngóng. Thiếu Kiệt thì không ngờ rằng những người trước mặt được sắp xếp đến đây chỉ để hỗ trợ cho hắn, nên cũng ngạc nhiên. nhưng cũng đưa tay ra bắt lấy. Người được Hà Vi giới thiệu là Trương Hoành nhìn hắn cười cười nói.

- Xem ra cháu được mấy ông nhà rất quan tâm. lần này chú đến làm thanh tra cơ sở cho Lưu Minh nên có việc gì cháu cần thì cứ nói. Còn tên này hả để hắn tự nói cho cháu biết đi

Vừa nói Trương Hoành vừa bắt tay vỗ vai Thiếu Kiệt. Nhìn qua người được gọi là Lưu Bá đưa tay ra bắt lấy. Nhìn Thiếu Kiệt cười cười quan sát một chút.

- Xem ra cháu đủ tự tin giống như ông nhà chú được biết. Chú sắp tới đảm nhận vị trí bên quản lý quỹ đầu tư của Lưu Minh đang ra chuyện này của thằng con của Chú Lưu nhưng hắn vừa mới bị điều đi chỗ khác nên chú thay vào, Nhưng cháu yên tâm nếu cái nào cháu thấy đầu tư được cần vốn ngân hàng cứ nói chú, Bên chú sẽ làm hồ sơ cho Ngân Hàng cho cháu vay.

- Mấy người dành hết phần nói rồi sao? không biết tôn trọng phụ nữ đang lẽ ra tôi phải nói trước mới đúng

Thấy hai người tranh nhau giới thiệu mình trước Thiếu Kiệt. Trần Như ý tỏ vẻ ra bực bội vì bị dành trước. Nên giờ đem mọi sự tập trung về mình, nhìn Thiếu Kiệt nói.

Chào cậu Thiếu Kiệt Chị tới đây lần này chủ yếu ở địa phương lẫn qua một vòng lấy kinh nghiệm thôi. Nếu cần gì em cứ liên hệ với chị. Qua mấy ngày nữa chị sẽ có lệnh đảm nhận chức chủ tịch quận Thiên Hoa này, có gì thì tìm chị trước đừng tìm mấy người này.

“ Choang”

Nghe được âm thanh lời nói của những người khách mà Thiếu Kiệt đang tiếp, cũng làm cho Vân Anh và Chung Diệp giật mình nhưng đến Trần Như Ý Chung Diệp không giữ được bình tĩnh đánh rơi cả tách trà trên tay làm mọi người chú ý.

Thiếu Kiệt lúc này cũng cười khẻ trong lòng, bởi chức vụ mà Trần Như Ý mới báo ra. Thì sắp tới Chung Diệp sẽ là người làm việc dưới quyền của cô nên hắn rơi cả tách trà trong tay. Không chỉ có hắn cả Vân Anh cũng hết hồn trước câu nói kia.

Mọi người lúc này cũng nhìn về phía Chung Diệp và Vân Anh. Lúc này Hoàng Lâm Nhu mới đứng lên cùng ba người đi ra. Bà cũng không nghĩ Hà Thúc và những người ở Ngọc Châu lại điều động con em mình tới Lưu Minh này đưa Thiếu Kiệt bảo vệ trước khi hắn trưởng thành.

- Xin Chào mọi người tôi là Hoàng Lâm Nhu mẹ của Thiếu Kiệt. Hi vọng sau này mọi người giúp đỡ cháu nó.

Ba người đều xua tay nói những lời khách sáo với Hoàng Lâm Nhu nhưng không ngừng nhìn về Chung Diệp với Vân Anh. Thiếu Kiệt thấy thế vội giải vây cho hai người nói.

- Đều người quen cả đến gặp mặt một chút cũng không sao đâu. Đây là Chung Diệp làm việc bên phòng tài nguyên môi trường quận Thiên Hoa. Còn đây là Lý Vân Anh hiện đang là tư vấn nhà đất trong quận. Mọi người trước lạ sau quen.

Vừa nói hần vừa thao tác giới thiệu Chung Diệp cho mọi người Trần Như Ý nghe thấy chung Diệp sắp tới làm dưới quyền mình nên cũng cười. Đưa tay ra bắt lấy nói.

- Thế thì còn gì bằng sau này nhờ Anh Diệp đây giúp đỡ nhiều.

Chung Diệp bắt tay từng người mà mồ hôi ướt đầm lưng. Hần không nơi đây giờ là nơi tụ tập nhân vật cấp lãnh đạo hần. Giờ thì hần hiểu tại sao Thiếu Kiệt muốn ra tay với Từ Chấn Dân mà không phải e ngại. Toàn bộ những chức tước có sẵn đang đợi thay thế giờ là người của hần Từ Chấn Dân muốn sống cũng khó.

- Tôi nào dám nếu sau này Chị nhận chức tôi vẫn phải gọi một tiếng lãnh đạo. Thôi để tránh mọi người mất vui tôi xin phép ra về trước.

Thiếu Kiệt đột nhiên ngăn cản Chung Diệp nói.

- Có sao đâu, chúng ta cũng đang bàn về việc của Thiên Hoa mà nên để mấy vị lãnh đạo ý kiến xem sao.

Vừa nói Thiếu Kiệt vừa nháy mắt với Chung Diệp thấy hành động đó của Thiếu Kiệt Chung Diệp đang lo lắng bỗng rộ lên. Hần hiểu Thiếu Kiệt

đang cho hẵn những bậc thang cao hơn trong chốn quan trường, chỉ cần hẵn thao tác tốt là được.

Nghe Thiếu Kiệt nói việc liên quan đến quận Thiên Hoa cả ba người cũng giật mình, nên Trương Hoành định hỏi hẵn điều gì, thì Hà Vi thấy thế nhẵn mặt nhìn mọi người nói

- Muốn biết chuyện liên quan thì mọi người cùng vào nhà ngồi xuống nói. Chứ đứng như thế này thì sao được. Mọi người định đứng nói tới tối đấy à.

Mọi người bây giờ mới nhớ đến họ chỉ đang đứng ở cửa của phòng khách, mà chưa hề ngồi xuống từ lúc xuống xe tới giờ, nên cả một đám người đều cười vang lên.

Trình Chi sau khi thay bộ ấm trà lớn hơn mọi người lúc này đã ngồi xuống bàn Trương Hoành mới hỏi Thiếu Kiệt.

- Chuyện gì mà liên quan tới quận Thiên Hoa thế?

- Chẳng qua là định hạ bệ một tên không nên thân của Thiên Hoa thôi. Còn sự việc muốn rõ hơn nữa phải hỏi đến anh Diệp đây.

Thiếu Kiệt đá trái bóng lại cho Chung Diệp cũng là để cho hẵn có cơ hội ra mặt với lãnh đạo, sau này nhằm cất nhắc hẵn trở thành người phe cánh của mình.

Chung Diệp cũng hiểu ý Thiếu Kiệt nên nhanh chóng kể lại những việc liên quan và Những kế sách mà Thiếu Kiệt đã đưa ra. Qua rất lâu sau từng vấn đề được đem ra ba người lúc này nhìn Chung Diệp một cách hài lòng. Đợi cho Chung Diệp nói hết những gì nếu ra Thiếu Kiệt lại bồi thêm vào.

- Đó là mọi người chưa biết đâu hẵn còn mượn Ngô Nam đưa con với hẵn ra khỏi nơi thi hành án. Giờ chắc đang ở nhà hưởng thụ rồi. Mọi người

nhìn xem hồ sơ thì rành rành ra đó con hăn bị quản thúc ở trại giam giữ cho trẻ dưới vị thành niên hai năm, còn em hăn cũng ba năm vì tội lạm dụng chức vụ và quyền hạn bắt người trái pháp luật vậy mà chưa tới mấy tháng đã thả ra ngoài.

Thiếu Kiệt giờ đây còn bồi thêm hồ sơ của Từ Phong và Minh Long vào đưa cho mọi người chuyền tay nhau xem. Ba người không ngờ ở nơi mình sắp làm việc lại có chân rết của Ngô Nam nên vừa nhìn qua hồ sơ đã thật sự nóng giận vì những gì được ghi trong đó. Thiếu Kiệt một bên đưa chén trà lên uống nhưng nở một nụ cười.

Trương Hoàn sau khi đọc xong mọi thứ mới nói với Trần Như Ý.

- Xem mà giải quyết tên này trước đi địa bàn của em đây làm xong báo cáo lên là được. Những việc phía trên bọn anh lo còn Thiếu Kiệt cần gì cứ trực tiếp báo với em là được. Nếu ông cứ thẳng tay làm, những thành phần này cần phải loại trừ. Không quyền không thế nữa chắc hăn cũng không làm nên cơm cháo gì đâu.

- Anh Cứ yên tâm làm theo sắp xếp vừa rồi. Sự việc vừa mới đem ra chúng tôi sẽ giải quyết hết mặt trên cho anh.

Trần Như Ý lúc này mới nhìn Chung Diệp đưa ra đáp án của mình. Vì dù sao đây cũng sắp là nhân viên cấp dưới của cô. nên Không ngần ngại cho dù hiện tại cô chưa nhậm chức. nhưng sớm muộn gì cũng là sếp của Chung Diệp. Nghe được sự giao phó của Trần Như Ý và một số lãnh đạo cấp trên Chung Diệp lúc này mừng thầm trong lòng. Nếu hăn không đi đến đây gặp Thiếu Kiệt chắc sẽ không đụng phải cuộc hội ngộ bất ngờ này. Và sẽ không thay đổi được con đường quan lộ của hăn sau này. m Thăm nhìn Thiếu Kiệt hăn dường như làm ra lựa chọn của chính mình cho việc này.

- Vâng vậy tôi sẽ làm việc này thật tốt, cũng không còn sớm thôi xin phép về trước. Mấy vị lãnh đạo ở lại.

Nghe Chung Diệp nói như thế Trần Như Ý mới nhìn đồng hồ lúc này đã hơn 9 giờ hơn nên cũng nói.

- Thôi cũng trễ rồi mọi người để cho Thiếu Kiệt với Dì nghỉ ngơi. Về bên đó còn thu xếp đồ đạc nữa. Hôm nay chủ yếu qua đây gặp Thiếu Kiệt trước để biết mặt sau này để bàn chuyện thôi. Nên giờ về bên nhà khách mà Hà Thúc đã chuẩn bị được rồi.

Lúc này cả Trương Hoành và Lưu Bá cũng đồng ý. Mọi người lục đục kéo nhau ra về chỉ còn lại những người cư ngụ trong nhà. Đợi cho Họ đi hết Hoàng Lâm Nhu mới hỏi Hà Vi.

- Những người đó điều tới đây không oán trách gì chứ Hà Vi, thấy họ tới đây chỉ vì Thiếu Kiệt thôi không cũng thiệt thòi cho họ.

- Dì cứ yên tâm họ đi kiểu này chủ yếu làm dày hồ sơ của họ để sau này dễ cất nhắc hơn thôi với bối cảnh sau lưng họ đi đến đâu mà công việc không thuận lợi.

Hoàng Lâm Nhu lúc này cũng gật đầu đúng là những người này đi đến vùng nào với bối cảnh của họ phía sau lưng thì các nơi họ trải qua đều thuận lợi những khó khăn chỉ cần họ nói những người phía trên sẽ giải quyết tạo cho họ một lý lịch đủ để sau này làm những chức vụ cao hơn.

Thiếu Kiệt lúc này mới hỏi Hà Vi.

- Ủa không phải bạn đưa những người đó qua bên kia sao. Vậy mà họ lại qua đây thế lúc nào chào hỏi mà không được?

- Mình cũng nói vậy nhưng họ đòi qua thì đưa qua, đâu ngờ khách của cậu lại là nhân viên sau này của Trần Như Ý đâu. Mà thôi chẳng qua là một lần thăm dò thôi mà. Không quan trọng lắm bởi những người này nghe mấy người ở Ngọc Châu tâng bốc cậu nên mới qua thăm dò thôi.

Gật đầu xác nhận Thiếu Kiệt trong lúc mọi người nói chuyện đã có những lúc quan sát họ. Cũng biết mình là trung tâm của cuộc chào hỏi này. Nhưng hẳn không có việc gì phải lo lắng bởi hẳn tin họ tự nhận định được cho chính mình.

- Thôi cũng trễ rồi mẹ về phòng nghỉ ngơi đi. Con còn làm việc một lúc nữa rồi mới đi ngủ.

Thiếu Kiệt đợi Hoàng Lâm Nhu và Hà Vi đi cùng nhau để dẫn bà tới phòng mình thì xuống nhà kho, Chu Tường thấy hẳn đến cũng hỏi Bởi này giờ làm việc nghe tiếng ồn ào bên ngoài hẳn biết hôm nay phòng khách khá nhiều người. Vì thường chỉ có mấy người bọn hắn không có người ngoài nhiều nên hôm nay cũng hiếm kì.

- Hôm nay làm gì mà nhiều người đến đây vậy Thiếu Kiệt?

- Không chỉ là mấy người ở Ngọc Châu đến đây làm việc thôi giờ họ rời đi hết rồi. Thôi làm việc.

Thiếu Kiệt và Chu Tường bắt đầu những dự án trên giấy của hắn và đưa ra những phương trình thay đổi chỉnh sửa nhiều thứ nhưng không ai biết đó là gì.

Không lâu sau đó khi Lưu Minh trở về với sự tĩnh lặng của màn đêm. Trong một phòng khách ba người đang ngồi nói chuyện với nhau. Trần Như Ý lúc này vừa lau tóc của mình vừa nói.

- Hai anh đánh giá thằng nhóc như thế nào?

- Thằng nhóc Thiếu Kiệt đúng như ông già nói. Nó còn cáo hơn bất cứ người làm quan trường nào chúng ta.

Trương Hoành vừa hút thuốc cũng dập tắt đi điếu thuốc trên tay vào cái gạt tàn. Nói ra câu trả lời của mình về đánh giá Thiếu Kiệt. Lưu Bá cũng

gật đầu nói thêm vào.

- Thằng nhóc này nó rất khéo, nội chuyện ngày hôm nay cái người Chung Diệp kia đủ thấy hăn như thế nào. Theo anh nghĩ cái kế sách mà Chung Diệp nói thật chất là của Thiếu Kiệt nói cho hăn.

Trần Như Ý lúc này cũng buông cái khăn đang lau tóc để trên vai mình nói.

- Chuyện này anh không nói thì ai cũng biết. Nhìn nó rất tự tin vì những việc nếu là Chung Diệp nghĩ ra là điều không thể nào. Nếu Tên này có thể nghĩ ra cách hay như vậy thì không thể nào chỉ ngồi một chỗ ở cái phòng tài nguyên môi trường được.

- Việc này không phải bàn. Nhưng hay nhất là thằng nhóc kéo Chung Diệp vào phe cánh mình rất tốt có thể thấy chỉ một câu trước lạ sau quen của thằng nhóc mà Chung Diệp leo lên thuyền của mình.

Lưu Bá với Trần Như Ý cũng gật đầu xác nhận điều Trương Hoành nói. Bởi chưa biết đối phương như thế nào. Chỉ với từ hỗ trợ hăn nhưng không nói cụ thể mà Thiếu Kiệt đã kéo một phòng của quận Thiên Hoa vào dưới trướng của Trần Như Ý. Lưu Bá thầm than thở với hai người.

- Thằng nhóc rất khéo điều đó phải công nhận. Nó mà làm quan thì chắc chắn nhiều người chết với thằng nhóc này lắm. Hăn bày ra cái bố cục mượn dao giết người, để cho Chung Diệp phải cam tâm tình nguyện giúp hăn hạ bộ Từ Chấn Dân mà lại phải cảm kích hăn nữa đúng là như mấy ông già ở nhà nói thật.

- Cũng may là mấy ông già phát hiện ra thằng nhóc, nếu không một mai bên phía kia mà lôi kéo được hăn với mưu kế này bên mình không thua trên tay nó mới sợ.

Trần Như Ý cũng nói ra suy nghĩ trong lòng mình. Qua việc thăm dò hôm nay cô thấy được nếu Thiếu Kiệt mà rơi vào phe cánh của Ngô Nam những bước đi của hắn có thể đem lại không ít cho phe cánh của những người mình.

- Mọi người quên còn một người nguy hiểm hơn cả Thiếu Kiệt nữa. Trong ngày hôm nay anh thăm nhận định và hiểu sao Thiếu Kiệt hắn nổi bật như vậy. Bởi Hoàng Lâm Nhu không thua kém đâu. Từ khi ngồi vào bàn nói chuyện bà ta chỉ im lặng không nói gì nhưng thật chất là để cho con mình phát huy hết những thứ đã bố cục. Có ai nghĩ rằng trong khi nói chuyện chúng ta hầu như quên mất bà ta hay không cho dù ở nơi đó Hà Vi lâu lâu vẫn lên tiếng. Nếu không phải Hà Vi lên tiếng anh cũng không nhận ra ở đó vẫn còn Hoàng Lâm Nhu đang bên cạnh Thiếu Kiệt đâu.

Lưu Bá lúc này cũng nhìn Trương Hoành nói ra những gì theo hắn nhận định vì Như Trương Hoành nói thì hắn thấy quá đề cao Hoàng Lâm Nhu.

- Anh có đánh giá cao quá không? Em nghĩ bà ta vẫn thường thôi mà?

Trần Như Ý cũng ra vẻ đồng tình với ý kiến của Lưu Bá gật đầu nói.

- Anh có suy nghĩ nhiều quá hay không? Hay là tại vì bà ta chưa quen mọi người nên không nói chuyện thôi.

Trương Hoành lúc này cũng thở dài lắc đầu nói.

- Lúc này khi ngồi trong phòng anh cũng nghĩ như thế. Nhưng giờ về tới nhà mới xác nhận không phải. Hoàng Lâm Nhu sau khi nghe đến những chức danh chúng ta sắp làm lại không có vẻ nào là lo lắng. Còn nữa bà ta chủ động bắt tay giới thiệu mình chỉ muốn giúp đỡ Thiếu Kiệt. Đó chỉ là chào xã giao cho có mặt thôi. với phần người phụ nữ này cũng không có cảm giác gì cho thấy là sẽ loạn, nhưng Vân Anh thì lại khác. Cô ta tỏ vẻ khúm núm hơn và lo lắng hơn trong khi Hoàng Lâm Nhu lại rất bình thản. Ngồi một bên nghe những sắp xếp của con mình đưa cho Chung Diệp mà

không nói một lời cho đến khi mọi người ra về. Bà ta có điều gì đó mà ngay cả những ông già cũng không biết được đó mới là điều quan trọng.

Những lời Trương Hoành nói ra làm hai người Lưu Bá và Trần Như Ý run động. một không khí im lặng trong căn phòng mỗi người chạy theo một ý nghĩ cho đến khi không có được giải đáp của mình cả ba người đành phải giải tán ai về phòng người đó.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 197: Cho Ăn Cháo

Những ngày tiếp theo Thiếu Kiệt hoàn toàn được nghỉ ngơi. hấn ngoài việc tổ chức tiệc tùng cho mọi người quen biết trong trường còn hứa hẹn nếu anh em trên trung bình một lần nữa thì lại tổ chức thêm 1 lần gần giáng sinh để mọi người thật sự thoải mái.

Lễ động thổ nhà hấn diễn ra, cũng là lúc nhiều tờ báo với tiêu đề Thiên Hoa thanh tẩy bộ máy làm việc quan liêu. Mà người bị bắt đầu tiên không ai khác là Từ Chấn Dân tiếp theo sau đó những sự kiện dây chuyền domino như Từ Phong và Minh Long được đưa ra khỏi nơi thi hành án bị bắt giam lại.

Nhưng những việc đó bây giờ hoàn toàn không liên quan tới Thiếu Kiệt nữa. hấn giờ là người ngoài luồng. Những ngày bận bịu của hấn bỗng nhiên được thanh bình hấn trở lại là một học sinh đúng nghĩa trong kỳ thi. Qua hơn một tuần lễ thi cử Thiếu Kiệt thư giãn đầu giờ học,ngồi thoải mái vươn vai trên ghế đá sân trường.

- Xem con người ta sung sướng chưa kìa. Người ta vừa thi xong lại bắt đầu chuẩn bị thi tiếp. Còn anh chàng nhà chúng ta lại phơi nắng nằm gió như thế này đây. Thật là sung sướng quá mà.

Thiếu Kiệt chợt giật mình nhìn ra phía sau, thì ra Nhã Oanh và Hà Vi đang đứng sau lưng hấn. Cười cười Thiếu Kiệt nói.

- Thi thi xong rồi thì phải xả hơi chứ không lẽ thi tiếp. Mà Thi tiếp là thi cái gì nữa hết rồi mà.

- Cậu thấy chưa Ngọc Nhi đã nói là hần quên mất chuyện này mà. Mình nói có sai đâu.

Nhã Oanh lúc này nhìn Ngọc Nhi nói như xác nhận lại lời mình. Nhìn hai người bình luận mình Thiếu Kiệt cũng ngơ ngác hỏi.

- Mình quên mà quên cái gì?

- Thôi đi anh ơi! lớp học sinh giỏi thi viết thư UPU hôm qua ngày thi cuối cùng thông báo của trường gọi tập trung, anh có nghe đâu. Hèn gì hôm qua không thấy mặt đâu hết.

Bây giờ Thiếu Kiệt được Nhã Oanh nhắc nhở cũng nhớ ra hần hứa với Tần Tiến là sẽ thi tốt kỳ thi này để mang vinh quang về cho trường. Thế mà ngay ngày tập trung đầu tiên hần đã vắng mặt.

- Ấy Chết! chuyện này quên mất. Mà hai tiểu thư hôm qua có mặt giáo viên có dặn dò gì không tiết lộ chút đi.

Ngọc Nhi đưa cho Thiếu Kiệt tập giấy phô tô dày cộm rồi cười nói

- Biết cậu sẽ nói như thế nên bọn này lấy tài liệu cho cậu rồi. Mấy bài này là những bài đoạt giải ở những lần thi trước cậu xem rồi tham khảo nhé thôi đi về lớp đây.

Thiếu Kiệt cầm trong tay một đồng tài liệu được photo cũng than thầm.

“Thi mỗi năm mỗi đề tài khác nhau thế quái nào lai lấy mấy đề bài cũ mà tham khảo có ít gì đâu.”

Nhưng giờ đây hần chỉ có cách là nhận lấy những tài liệu này, còn có tham khảo hay không thì chỉ có mình hần biết. Bởi nhiều trường học trong nước cứ như thế. Cái đề thi mỗi năm lại mỗi khác mà tài liệu tham khảo là

những bài văn của những năm đã thi thì hoàn toàn không đúng với những gì muốn viết.

Thiếu Kiệt vừa bước ngang qua phòng ban giám hiệu thì bị Mai Uyên Lâm bắt lại vì tội hôm qua không tập trung lớp học sinh giỏi.

- Sao hôm qua em không đến lớp học sinh thi viết thư hả? em có biết là hôm qua tất cả mọi học sinh đều tập trung chỉ có em là không có mặt. Em làm vậy mà coi được hả.

- Dạ hôm qua em không nghe loa thật. Em đang tập trung hết sức tính xem mình thi trên trung bình không nên mới như thế.

Nghe đến đây Mai Uyên Lâm càng bão nổi hơn. Măng hăn.

- Em còn nói được. Em có biết rất nhiều giáo viên phản ánh về em cho thầy Tần Tiến không. Môn Văn thì em viết gần hết giờ cô không nói. môn Toán, Lý, Hóa, Ngoại Ngữ. Môn nào em cũng làm mới một phần ba giờ rồi đi ngủ. Chưa kể đó em còn bày cho các bạn vào môn Ngoại Ngữ không làm được thì lắc xí ngẫu, bốc thăm kết quả rồi đánh đại. Phòng thi thành cái chỗ cho bọn em hên xui hết rồi.

Thiếu Kiệt lúc này cũng méo mặt. Chuyện này do tên Lý Bân hỏi hăn thi Ngoại ngữ nên chuẩn bị cái gì. Vì cao hứng hôm đó hăn bày các kiểu hên xui cho Lý Bân, ai ngờ Lý Bân đem chuyện này nói cho bọn trong nhóm. Nên đứa nào cũng làm theo. Mỗi đề Anh văn là một cách đánh khác nhau. Nên giáo viên tức điên.

- Cô Cũng đừng nói thế chứ chuyện này không phải lỗi tại em. Cô có thể đợi kết quả môn Anh văn mà biết, em bảo đảm trên năm điểm, Riêng môn văn trừ điểm chính tả ra còn lại 8 đến 9 điểm. Toán. Lý Hóa ba môn bằng nhau điểm 8 nên cô đừng có làm em sợ.

Hắn lúc này hùng hồn nhìn Mai Uyển Lâm trả lời số điểm mà hắn dự đoán. Vì chỉ có môn Ngoại ngữ là hắn không chắc chắn. Còn những môn khác hắn đều tự tin mình làm bài tốt.

Mai Uyển Lâm thấy Thiếu Kiệt tự tin như thế cũng thờ dài nói với hắn.

- Biết em lợi hại rồi! nhưng cái gì cũng nên nghiêm túc một chút. Tài Liệu hôm qua của lớp ôn tập em nhận được chưa?

Thiếu Kiệt bây mới lôi trong túi quần mình ra một tập giấy phô tô nặng trĩch nói với Mai uyển Lâm.

- Em đang không hiểu? những thứ này tham khảo để được cái gì. Đề bài không đúng nội dung cũng không đúng, Làm Văn mỗi người có một ngôn ngữ văn phong riêng, một cách viết riêng của từng người. Nếu mà cô nói em học theo mấy cái tờ giấy này thì em xin thua. Như thế chẳng khác nào chép bài văn mẫu viết ra vậy.

- Vậy chứ em định ôn tập bằng gì? Không theo tài liệu không lẽ em có bài viết rồi?

Mai Uyển Lâm lúc này mới hỏi Thiếu Kiệt, vì cô cũng bất ngờ trước những câu nói của hắn. Thường người khác không chú ý lắm về vấn đề này vì còn là học sinh văn phong chỉ hạn chế ở miêu tả là chính.

- Vâng em tự có đề tài rồi, mấy ngày nữa em nộp bài cho cô là được. Còn cái này em chỉ cầm về cho có lệ thôi chứ không dùng. Cô Đừng thu tiền tài liệu của em là được.

- Ủ ờ vậy thôi em muốn làm sao thì làm. Miễn sao nộp bài cho Cô là được.

Nghe Thiếu Kiệt muốn làm Theo ý mình Mai Uyển Lâm cũng không thắc mắc bởi, Cô biết hắn có ý kiến riêng của hắn mà không ai có thể thay đổi.

Vào lớp vừa ngồi xuống Lý Bân đã than thở vụ thi cử của hắn.

- Cầu trời khẩn phật, Thiên Chúa Giáo, Trương Tam Phong cho lần này con thi được trên điểm trung bình có hứa sẽ ăn chay một tuần, ý một ngày.

- Mà có thôi đi không! cầu trời khẩn phật rồi mà còn kêu cả thiên chúa vào đây lai thêm Trương Tam Phong nữa mà không bệnh tao cũng bệnh à.

Thấy Thiếu Kiệt nổi quạo Lý Bân cũng méo mặt, vì mới vừa thấy Thiếu Kiệt còn vui vẻ giờ đâm ra cáu gắt nên mới hỏi hắn.

- Có chuyện gì vậy anh Kiệt? ai chọc anh à.

- Mới bị Cô Lâm mắng, mà mà là nguyên nhân, Mà nói bọn nó cái trò may rủi làm gì? Thi Ngoại Ngữ bọn nó đem vào phòng thi làm một đám. Giờ anh mà bị chửi nè.

Nghe Thấy do mình nên Thiếu Kiệt bị chửi nên hắn cũng im lặng. Nguyên hai tiết sau đó Thiếu Kiệt mới bình tĩnh trở lại. Ngồi trong căn teen nguyên một nhóm đang thấp thỏm bất an vì sắp tới phải đợi kết quả thi. Nhìn Nguyên một đám Thiếu Kiệt cũng thấy nản. Chợt Điện Thoại Thiếu Kiệt vang lên một dãy số lạ. Cau mà Thiếu Kiệt mới nghe máy.

- Alo Anh Kiệt cứu em với? Bọn nó đòi ra về kêu người đánh em?

- Hoàng Ngân hả? Chuyện gì nói anh nghe xem.

Thiếu Kiệt đang ngồi cũng vội bật dậy những đứa trong nhóm thấy thế cũng nhìn theo cả Lý Bân và Lâm Vũ.

- Chuyện là trưa nay em ngồi ôn bài đầu giờ trên sân trường ấy. lúc đó đang viết bài tập, cây viết không ra mực em cầm vũ vũ làm sao mà mực

nó bay ra vắng hết qua một nửa lớp nam sinh bên cạnh. Bọn nó mới vừa hăm dọa em ra về sẽ đánh em. Em sợ!

- Cứ bình tĩnh trả lời anh nào. Chuyện này em báo giáo viên chưa? Tầm mấy giờ em tan học? Chuyện này báo phòng ban giám hiệu chưa?

Thấy Hoàng Ngân em mình có vẻ bị hoảng sợ bị hăm dọa tuy cô bé tự hào vì anh mình là Thiếu Kiệt nhưng chưa bao giờ cô làm chuyện gì xấu Thiếu Kiệt biết điều này. Thậm chí cô chỉ tinh nghịch một vài chỗ nhưng khá hiền.

- Bọn nó đông lắm em nhớ chỉ có nửa lớp thôi à? nhưng bọn nó kéo người đông lắm em không đi đâu được. Giáo Viên cũng không để ý lắm vì trong lớp cũng có người của bọn nó. Nên em lên nói giáo viên không được. Mấy đứa bạn em có nói anh mà nó xem như là nói xạo không tin nên giờ em chỉ ngồi trong lớp thôi. đến 5h30 em mới tan trường có cách nào không anh Kiệt.

- 5h30 đúng không? được rồi em cứ yên tâm giờ đó anh tới đón em không cần phải lo lắng chuyện này anh lo cho không cần báo giáo viên làm gì.

Lý Bân nghe thấy lời nói của Thiếu Kiệt có chút gì đó không ổn nên hỏi.

- Chuyện gì vậy anh Kiệt? cái gì mà cô giáo rồi 5h30 nữa?

- Em gái anh bị người ta hăm dọa bên trường Lưu Minh. Lát ra về thẳng nào đi với anh qua bên đó.?

Nguyên một đám đang ngồi nghe Thiếu Kiệt nói thế đều đứng lên nói

- Em đi!

Lý Bân cũng biết tới Hoàng Ngân nên tức giận không kém mắng.

- Chó má thằng nào uống thuốc liều vậy. Anh em tản ra đưa tin tức này cho anh em trong trường ai đi được thì đi ai không đi được thì về. Lát hết 4h45 tập trung trước trường đi qua Lưu Minh làm gỏi bọn nó.

Thiếu Kiệt thấy Lý Bân gọi nhiều người cũng không hiểu thằng này tại sao hôm nay lại máu thế nên hỏi

- Mà định đem hết người à? qua bên đó mấy người thôi cũng được rồi cần gì lắm thế? Đem nhiều cho cảnh sát tóm?

- Chuyện này phải làm lớn bọn bên đó quen thói rồi anh ơi. Gần đây anh em mình đi ngang qua bên trường nó bị đánh không ít. Nhưng vì nhẹ nên em không nói. Còn lần này đụng tới bé Ngân thì chơi chết tụi nó luôn kéo càng đông càng vui sẵn cho bọn nó biết sau này đừng đụng tới bé ngân nữa.

Nghe Lý Bân nói thế Thiếu Kiệt cũng gật đầu nhưng cũng kèm theo đó nhắc nhở.

- Anh em nào muốn đi thì đi.Đừng ép bọn nó chuyện này anh mày bức rồi đấy má hôm nay cái ngày gì gặp toàn chuyện gì đâu. không giờ ngồi học thêm hai tiết nữa mới được ra về bức mình.

Thiếu Kiệt hiện tại đang rất khó chịu bởi Hoàng Ngân tuy ít nói chuyện với Thiếu Kiệt vì không gặp hẳn nhưng đối với cô công chúa bé nhỏ của nhà hẳn thì lúc nào cũng được ưu tiên là trên hết. Nên giờ trong lòng hẳn nóng như lửa đốt.

Mọi người thì đang thả ra tin tức về chuyến đi đánh nhau sắp tới của Thiếu Kiệt không ít người thấy khoái chí vì đã lâu chưa hoạt động. Còn một số thành phần vì hiếu kì và mang tâm lý đi xem cho vui nên cũng hồi hộp.

Hai Tiết học đó ai nấy đều không tập trung học tập được. Thiếu Kiệt thì càng bình tĩnh. Lý Bân rất sợ trạng thái này của hẳn bởi khi nào càng bình

tỉnh Thiếu Kiệt cũng làm ra chuyện lớn. Vì giờ của Thiếu Kiệt ra về và giờ của Hoàng Ngân tan lớp chênh lệch không nhiều nhưng để từ Trường Thiên Hoa qua trường Lưu Minh cũng mất khoảng thời gian hơn hai mươi phút.

Giờ học cứ chậm chậm trôi qua không ít người thường xuyên nhìn lên đồng hồ để mong ngóng tới giờ ra về. Trong trường một điều gì đó căng thẳng đang diễn ra thầm lặng nhen nhóm trong từng học sinh.

Khi tiếng chuông báo hiệu giờ học kết thúc từng giáo viên rời đi khỏi lớp một tràng cảnh. Những học sinh thay nhau kéo về bãi giữ xe thật nhanh tiến ra khỏi trường.

Thay vào sự bận rộn của bãi xe trong trường vì phải kiểm soát xe của học sinh ra về thì những bãi giữ xe tư nhân gần đó bắt đầu nhộn nhịp những học sinh đem xe mình gửi vào. Những nơi này cũng không ngừng nhìn lấy nhau như không hiểu điều gì đang xảy ra.

Bên cạnh con hẻm của Trường từng học sinh sau khi gửi xe xong thì chạy ra đó họp mặt. Ai cũng muốn mình là người có mặt trong chuyện này nên chẳng mấy chốc con hẻm dần trở nên đông đúc.

Thiếu Kiệt thì không hề hay biết vì một câu nói của hắn, lại gây nên một cơn sóng ngầm nghiêm trọng. Cho đến khi hắn rời khỏi trường đến con hẻm đã hẹn cũng giật mình. Lý Bân nhìn thấy hắn cũng chỉ biết vươn vai lên theo kiểu hắn là người vô tội.

- Anh em làm gì tập trung đông ở đây vậy?

- Đòi lại công bằng cho em gái Anh Kiệt. Đập cái bọn Lưu Minh một trận ra trò.

Nghe xong một đám học sinh nói chuyện giang hồ Thiếu Kiệt cũng chỉ cười khở. Bây giờ hắn thấy đôi khi có nhiều anh em đi theo quá cũng không phải chuyện tốt lành gì.

Nhưng mọi người đã lơ tập trung khá đông đang đợi lệnh hãm nhưng vẫn vướng mắt vì những bãi giữ xe xung quanh đã đầy các xe nên chỉ còn cách giải quyết cuối cùng là dắt theo.

Thấy như Thế Lý Bân mới nói một tên trong nhóm dắt xe Thiếu Kiệt còn mọi người thì đi theo phía sau. Một đám học sinh gần hơn ba trăm người đi ngoài đường tạo thành một màu trắng xóa. Những dân phòng gần đó hoặc người đi đường ngang qua thấy vậy đều chăm chú nhìn nhóm người Thiếu Kiệt.

Dù có vẻ hư vinh nhưng cảm giác kéo người từ trường này qua trường khác đánh nhau lần này khá thú vị cứ không khác gì người trong giang hồ chuẩn bị ra trận.

Đoàn người Thiếu Kiệt đi qua những con phố làm mọi người đều nhìn theo có người đang ở trong nhà cũng chạy ra xem. Những nơi không có lề đường dành cho người đi bộ một đám người của Thiếu Kiệt tràn xuống đường những người đi sau chỉ còn cách đứng lại đợi bọn hãm đi qua rồi mới dám cho xe chạy tiếp.

Đến gần trường Lưu Minh nơi của Hoàng Ngân học Thiếu Kiệt mới lấy điện thoại ra nhìn vào đồng hồ. Lý Bân cũng nhìn kè vào rồi đưa ra lệnh

- Còn khoảng 10 phút nữa ra về anh em nghỉ ngơi tại chỗ chuẩn bị hết tư thế đi lần này chỉ cần trường học vừa mở cửa toàn bộ ập vào đem thẳng nào định đánh em anh Kiệt cho nó lần này đi ăn cháo luôn.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 198: Đấu Một Trường

Một nhóm người tư thái bưng bưng. Thiếu Kiệt cũng không cần nhất Thiết phải chú ý lắm vốn hẳn định chỉ đi vài người đến bảo vệ Hoàng Ngân là được. Nhưng nếu đã kéo đông thì tên nào không biết đánh trước tính sau.

Từng người đều chuẩn bị cho mình tư thế khá tốt Thiếu Kiệt nhìn mà cũng chỉ biết cười thầm, bọn này xem phim xã hội đen nhiều quá rồi nhiễm mất một phần.

Thiếu Kiệt lúc này cầm lấy điện thoại nhắn tin vào số lúc trưa Hoàng Ngân gọi cho hẳn.

“ Em học lớp mấy bọn anh đến đón bảo đảm không một thằng nào dám đụng em gái anh ”

một tin nhắn được trả về cho Thiếu Kiệt từ số của Hoàng Ngân

“ Em học lớp C5. Bọn nó từ chiều tới giờ cứ canh chừng em thôi. Nghe nói một thằng trong nhóm cũng giống anh học sinh quậy của trường. ”

Thiếu Kiệt nhìn qua những đứa trong nhóm đang đứng đây gần đó, Phụ Huynh của trường Lưu Minh đứng trước cổng cũng nhìn về phía bọn hẳn lo lắng không biết chuyện gì xảy ra tại sao lại đông học sinh như thế.

Lớp em anh học C5 anh em lát vào trường thẳng tiếng lớp C5 trước giáo viên không cần quan tâm, đã không lo được cho Hoàng Ngân thì anh em mình lo.

Mọi người trong nhóm đều gật đầu khi được hiệu lệnh của Thiếu Kiệt.

Khi tiếng kéo cửa của trường học Lưu Minh bắt đầu vang lên Thiếu Kiệt chỉ nói lên một tiếng.

- Đi

Toàn bộ phía sau tất cả đứa ngồi đứa đứng đều hết sức tập trung Lý Bân và Lâm Vũ đi sau Thiếu Kiệt. Bảo vệ lúc này thấy học sinh của trường khác kéo vào trường cũng lo lắng kéo nhanh cửa trường định đóng lại Lâm Vũ đã nói.

- Chặn cửa lại không cho đóng!

Lúc này hơn chục đứa phía sau xông vào đem bảo vệ ngăn lại không cho đóng cổng thành công còn đứng làm hai bên kéo cửa Trường thật rộng ra.

Một số phụ huynh gần đó lên tiếng khuyên can vì biết sắp có đánh nhau một đứa ngăn cửa lại trước trường tách phụ huynh ra lớn tiếng nói.

- Dám đòi đánh em anh Kiệt thằng đó đáng đánh mấy cô dì khuyên làm gì.

Thiếu Kiệt thấy thế đứng lại nhìn hắn và người phụ huynh kia.

- Xin lỗi cô cháu chỉ muốn đem em cháu về. Nếu trường học để em cháu bị đe dọa cháu phải làm như vậy. Còn cậu xin lỗi cô ngay, còn nhỏ không được lớn tiếng với người lớn.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế nhưng phụ huynh đứng gần cũng bàn tán. Ai cũng hiểu nếu con em mình bị đe dọa mà trường học không làm gì được thì họ cũng sẽ nghĩ đến tình cảnh không tốt mà làm việc như Thiếu Kiệt.

Nhưng thấy hần nói chuyện như thế khác xa với tràng đồ sộ phía sau cũng thấy hơi lo lắng.

Người vừa lớn tiếng với vị phụ huynh đứng gần đó cũng quay lại xin lỗi một cách đúng nghĩa làm những người đàn ông đón con em mình đưa lên ngón tay cái với Thiếu Kiệt có người còn nói.

- Móa như thế mới đáng mặt đại ca chứ! con tôi mà theo thằng nhóc này chắc sau này cũng tốt à.

Lời nói của người phụ huynh kia làm cho một số người khác sầm mặt lại. Không ai muốn con mình lẫn lộn thành hắc bang mà người này thấy phía sau Thiếu Kiệt đông anh em như thế còn là học sinh thì biết sau này làm đại ca như thế nào còn muốn gửi gắm con mình là điều không thể chấp nhận được.

Người đàn ông lúc này mới nói lý lẽ của mình.

- Tôi nói nhé mấy người thấy con em mình học hành vậy đó bên ngoài hần giao du làm sao mà biết được. Nhiều đứa con cãi lại cả cha mẹ. Vậy mà những đứa này vì một câu của thằng nhóc lại quay ra xin lỗi. Trong các vị ai làm được như nó. Mẹ chứ con tôi chắc chuyển qua trường Thiên Hoa quá, để cân nhắc thử xem.

Thiếu Kiệt nghe thế cũng chỉ cười. Cổng trường lúc này rộng mở Bảo vệ đứng một góc bị hơn năm sau người vậy lại. Tuy là người lớn nhưng với một đám thanh niên vậy lấy mình thì đừng nói chuyện yên ổn mà bị đánh như thế nào mới là đáng lo lắng.

Lâm Vũ lúc này mới tiến đến hỏi người bảo vệ. Lớp C5 của Hoàng Ngân nằm tại vị trí nào. Sau khi sát định vị trí hần quay lại nói với Thiếu Kiệt.

Không như trường Thiên Hoa lớp C5 của Hoàng Ngân nằm tại lầu hai đây ở giữa. Nên bắt buộc Thiếu Kiệt phải đi qua hành lang dọc trường và

lên cầu thang bộ ở cuối hành lang mới lên được lớp của Hoàng Ngân.

Đoàn người tiến vào trong trường đi qua các lớp học bên dưới học sinh còn đang ngồi học. Cũng nhốn nháo hết lên, các giáo viên cũng sững sờ trước chuyện học sinh trường khác tiến vào trường đồng thể này.

Một số học sinh đi trong lớp lúc này nhận diện ra được Thiếu Kiệt mới là lên.

- Thăng đó không phải Thiếu Kiệt của trường Thiên Hoa đi hăn kéo đến đây làm gì.

Nghe được một số người nói tên người đứng đầu. Giáo viên cũng bỏ lớp ra can ngăn. Thiếu Kiệt đứng tại giữa sân trường nhìn toàn bộ trường nói.

- Lâm Vũ, Lý Bân chia hai bên lên lầu đem Hoàng Ngân bảo vệ xuống đây Anh mày đứng ở đây xem thằng nào dám làm gì.

Lúc này Lý Bân và Lâm Vũ cũng chia ra hai đường đem hai lối cầu thành bộ mỗi người một nhóm đi lên.

Một người thấy giáo giám thị từ trong phòng học chạy ra la lớn

- Em kia em biết làm như vậy là như thế nào không. Em còn phách lối đứng đây để tôi bắt em lại xem em là học sinh trường nào.

Thầy giám thị vừa chạy tới không nói gì nhiều đã vung lên nắm đấm hướng về Thiếu Kiệt.

Thiếu Kiệt thấy thế chỉ cười chân phải bước lên một bước vừa đủ tầm vai chụp lấy nắm đấm đang đến trước mặt mình kéo lùi ra sau cũng không quên lên gối một cái trước khi giáo viên này ngã xuống. Hăn đứng đó. Nhìn vị giáo viên lắc đầu nói.

- Tôi hiểu tại sao em tôi là bị những học sinh khác khi dễ bắt nạt rồi. Không nói lý lẽ đã đánh người.

Những học sinh còn lại đang đứng gần Thiếu Kiệt thấy người giáo viên đứng dậy phần nộ định ra tay với Thiếu Kiệt từ phía sau. Thì bị một học sinh gần đó đạp cho một đạp Nói

- Mẹ thằng chó mày định đánh với anh Kiệt à còn lâu nhé. Anh em đánh nó.

Thiếu Kiệt lúc này cũng không nói gì phóng tầm mắt ra khắp sân trường hướng về lớp có tấm C5 ngoài cửa lớp. Nơi Lý Bân và Lâm Vũ đang tiến đến. Tất cả học sinh đều không còn tâm lý muốn học giờ diễn biến bên ngoài mới đúng thật sự là hấp dẫn.

Một số học sinh có máu mặt trong trường Thấy Thiếu Kiệt hoành hành ở giữa sân. Một số giáo viên nam đều chạy lại định cùng nhau áp chế hấn nhưng bị một đám học sinh còn lại của bên Thiếu Kiệt thay phiên tấn công.

Thấy áo sơ mi có vẻ vương vী Thiếu Kiệt mới cởi áo sơ mi đang mặt của mình ra đưa cho một học sinh trong nhóm mình.

Cứ như thế cho đến khi hấn thấy bóng dáng Hoàng Ngân thì phía sau hấn hai đến ba giáo viên bị những người còn lại sau lưng Thiếu Kiệt đánh không còn gì. Hầu hết Thiếu Kiệt chỉ đánh vào những chỗ không tổn hại nhưng gây đau nhất thời. Để những người phía sau hoạt động.

Toàn trường Lưu Minh bây giờ bàn tán. Họ không hiểu tại sao Thiếu Kiệt đến đây còn hoành hành như thế. Lý Bân bởi hấn biết Hoàng Ngân nên khi đến giáo viên thấy một đồng người hấn chỉ nhìn Hoàng Ngân nhẹ nhàng nói.

- Ngân anh Kiệt đang ở dưới sân em đi theo bọn anh.

Một đám được Hoàng Ngân chỉ ra được Lý Bân và Lâm Vũ cho anh em đánh tại chỗ rồi kéo xuống sân.

Hoàng Ngân nhìn ra ngoài ban công thấy Thiếu Kiệt mình trần giữa sân cũng theo chân Lâm Vũ đi xuống. Lúc này trong trường lại càng náo động hơn. Những người bạn của Hoàng Ngân cũng đi theo cô.

Khi này Hiệu Trưởng đã bị kéo xuống phụ huynh thì tập trung bên ngoài thấy cảnh Thiếu Kiệt đánh nhau bên trong cũng xanh mặt.

Học sinh trong trường thấy được Hoàng Ngân đứng bên cạnh Thiếu Kiệt cũng choáng váng. Vốn không ít đứa theo đuổi nhưng giờ phải suy nghĩ lại.

- Anh Kiệt! bọn hăn hồi chiều đến giờ đòi đánh em rồi còn đòi trả thù nữa.

- Đúng đó anh Kiệt bọn này trong trường không xem ai ra gì đâu. Bọn nó được giáo viên dung túng rồi.

Bước lại gần Thiếu Kiệt một số giáo viên đứng phía sau Hiệu Trưởng. Thiếu Kiệt nhìn vị Hiệu Trưởng lắc đầu. Bởi hăn thân hình mập mập với cái bụng bia của mình cũng nói lên tất cả những gì về hăn

- Cậu là học sinh Thiên Hoa không sợ việc này tôi báo về trường của cậu sao? Cậu nên nhớ cậu còn là học sinh. Cậu không được hành xử thói côn đồ như thế này.

Xung quanh lúc này những học sinh đứng sau lưng Thiếu Kiệt cũng cười lớn. Thiếu Kiệt lúc này cũng nhìn vị Hiệu Trưởng mập nói,

- Ông biết đây trường nào chứ. Lưu Minh không phải Thiên Hoa. Bọn tôi sau giờ học không phải là học sinh, chúng tôi đến đây với danh nghĩa cá nhân ông có thể báo về trường Thiên Hoa cũng được. Hoàng Thiếu Kiệt lớp A7. Nếu ông thích thì tôi gọi Hiệu Trưởng luôn cho ông.

Hoàng Ngân cũng chưa từng biết Thiếu Kiệt bá đạo như vậy. Những cặp mắt long lanh của bạn cô nhìn Thiếu Kiệt chăm chú như hai bóng đèn.

Nhóm người Thiếu Kiệt hiện tại tập trung dưới sân trường. Vốn định chuyện này hẳn muốn nói chuyện với Hiệu Trưởng nhưng một nhóm người. Tập trung lại hướng nhóm Thiếu Kiệt đang đứng hô to.

- Mẹ bọn nó trong trường mình mà để như vậy mà xem được. Anh em lên. Cho bọn này không rời được đây.

Giáo viên của mình thấy học sinh hung hăng cũng tái mặt. Thiếu Kiệt không bất ngờ gì lắm. Hẳn biết vào địa bàn người khác thì chắc chắn cũng có cảnh này.

- Lý Bân bảo vệ Hoàng Ngân.

Một lời vừa ra toàn bộ hơn mười người vây quanh lấy Hoàng Ngân và nhóm người của cô lại. Còn những người còn lại tản ra xung quanh đem Hoàng Ngân trở thành trung tâm. Giáo viên cũng vội tránh qua một bên tình hình này những người giáo viên như bọn hắn không thể nào kiểm soát được.

Những nam sinh của các lớp bắt đầu ủa ra. Thiếu Kiệt động Hấn mình trần xông vào đám người trước mặt. Toàn bộ người ở đây của nhóm Thiếu Kiệt tuy nói không bằng cả trường nhưng bọn hắn có thực lực đủ để một đánh một còn những thành phần dư thừa thì để Lâm Vũ.

Thiếu Kiệt tay dấm chân đá, những người xông lên hàng đầu đều bị hắn đánh dạt ra hai bên. Phía sau Thiếu Kiệt một đám loạn thành từng bầy. Chỉ còn mười người đứng bảo vệ nhóm Người Hoàng Ngân quan sát cục diện.

Để tránh gây rắc rối, Thiếu Kiệt hoàn toàn nhắm vào những nơi hiểm yếu ra tay có chừng mực.

Một nhóm người trong trường Lưu Minh thấy Thiếu Kiệt đánh nhau loại bỏ từng người, nên gộp lại thành một nhóm tấn công hấn khắp nơi. Nhưng Thiếu Kiệt luôn chọn cho mình thủ thế tốt nhất để ra đòn đánh trả. Những đòn thế lên gối đập, thuận thế đâm hay đốn chân được Thiếu Kiệt triển khai hết mức.

Hiện tại vì không biết tên nào cầm đầu nên Thiếu Kiệt chỉ có cách hạ gục hết những người trước mặt mới tính được tiếp theo. Những nữ sinh thấy bạn học mình bị đánh thì lại lo lắng.

Nhưng một số khác lại nhìn vào Thiếu Kiệt đang tung hoành đánh bạn mình mà ngưỡng mộ. Hai người bạn của Hoàng Ngân cũng như thế đứng nhìn thấy Thiếu Kiệt cũng người của mình đánh nhau lại càng hâm mộ.

Lý Bân tuy thân hình có vẻ không ổn lắm nhưng cũng tham gia vòng chiến. Hoàng Ngân thấy thế lo sợ nói.

- anh Bân anh Kiệt ổn không.

Vừa đá một tên gần đó Lý Bân cười khì. Chụp một người gần mình ném về phía xa nói.

Khỏi lo dân trường công không đánh lại bọn anh đâu. Mấy đứa này chỉ đủ gãi ngứa anh còn đánh được, huống chi Anh Kiệt bọn này hà Anh Kiệt một chấp mười cũng được, toàn bọn yếu nhớt ấy mà.

Hoàng Ngân nghe Lý Bân nói thế nhưng vẫn hồi hộp. Cô không biết được Lý Bân nói hoàn toàn đúng bởi trường công lập điểm đầu vào hầu như là dựa trên thành tích học là nhiều còn hoạt động thể chất thì rất ít còn trường của Thiếu Kiệt tuy cũng là công lập nhưng dạng cá biệt đều tập trung về nơi này học. Hầu hết đứa nào cũng trải qua đánh đấm không ít thì nhiều.

Thiếu Kiệt càng đánh càng hăng, có lẽ vì đã lâu chưa đánh nhau. Khi trở lại ở thời điểm này hẳn hạn chế thấp nhất việc đánh nhau mà hẳn xem như cơm bữa. Nên giờ đây Thiếu Kiệt càng hăng say đánh hẳn quên mất hậu quả mà chỉ có đánh nên dốc hết toàn lực.

Những người giờ đây bị hẳn đánh hầu hết là phải nằm một chỗ không gượng dậy nổi nhưng vết đập hay vết đâm đá của Thiếu Kiệt đều để lại dấu trên người những tên nằm xuống. Đôi khi hẳn thấy Lâm vũ bị vây công thì chuyển trận tuyến, qua hỗ trợ một vài tên, rồi quay về nơi của mình.

Cuộc chiến tưởng chừng dần đến hồi kết thúc. Lúc này một nhóm nhỏ vẫn ở phía sau bắt đầu tiến lên một trong những đứa đó xông lại Thiếu Kiệt.

Hoàng Ngân thấy người sắp đánh nhau với anh mình là ai nên hô to lên.

- Tên đó đầu lĩnh đẩy anh Kiệt!

Thiếu Kiệt lùi về sau hai bước bắt đầu thăm dò khi xung quanh trận chiến giữa những học sinh với nhau vẫn còn rối loạn.

Tấn Công bị trượt tên này càng là xông lên trước Thiếu Kiệt thấy hẳn vẫn bình tĩnh. Thầm nói.

“Thằng này có học võ cũng không phải lâu”

Nhưng lúc này hẳn không thể suy nghĩ nhiều Bởi hẳn biết chỉ cần hạ gục người này thì mọi chuyện bên vòng chiến sẽ kết thúc.

Tên kia cũng không phải khờ hẳn biết chỉ cần chế phục được Thiếu Kiệt thì bên hẳn dù có thua thế nào cũng thắng nên Tức tức tấn công một đấm trái phải được tung ra. Thiếu Kiệt lúc này đã biết tên này học võ gì nên bình tĩnh một đá quét ngang từ phải qua trái ở trung lộ. Thêm vào đó là một cú đá trên không, vào phần mặt của tên này. Một cú đá xoáy 360 độ được tung

ra giữa trận chiến. Vừa đáp xuống Thiếu Kiệt dùng lực đầu Ngón chân chạm đất né qua lùi về phía trái đối phương hai tay phía trước tạo thành một tấm khiên chắn lấy một đá của tên này. Rất nhanh chóng từ tấm Khiên chắn ấy, tay trái di chuyển một góc 90 độ hướng khủy tay mình về phía lồng ngực của đối phương, rồi biến chiêu bằng tay phải đâm một đâm thật mạnh vào mặt của người đang giao thủ với mình.

Bị đâm vào mặt hấn lùi về sau bị Thiếu Kiệt liên chiêu, một đá quét từ phải qua trái. đưa Thân hình hấn văng theo lực đá. Nằm một chỗ những Thành viên khác thấy thế cũng chúng lại bị Thiếu Kiệt tiến đến đưa tay phải lên một góc 45 độ kéo từ trên kéo xuống đánh ngày xương đòn. Một người Đạp tới ngực Thiếu Kiệt bị hấn né được đem chân cho gãy.

Chiến trường trước mặt Thiếu Kiệt làm nhiều người kinh hãi. Không ai nghĩ rằng hấn có thể đấu với nhiều người như thế mà giáo viên học sinh lúc này thấy nhóm người đầu lĩnh bị đánh nằm dưới đất cũng không còn phản kháng được. Nên từ từ đầu hàng ngồi xuống đất. Những người bị đánh lẫn lộn trên sân trường hầu hết đều là do Thiếu Kiệt và Lâm Vũ đánh gây nên.

Nếu nói đây là một trận thủ thành thì nhóm hơn 300 người của Thiếu Kiệt đã thủ thế thành công còn đem kẻ địch chế phục. Buộc đầu hàng.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 199: Anh Mày Quậy Một Lần

Lúc này ngay cả vị Hiệu trưởng cũng tái xanh mặt mày hăn hiếu học sinh hăn có bao nhiêu. Toàn bộ học sinh nam trong trường chỉ là con số 572 người, ở đây hăn nhìn ít nhất cũng hơn xa những người Thiếu Kiệt đem đến. Nhưng vẫn phải chịu Thua ngay cả học sinh cá biệt nhất còn bị đánh nằm cho la liệt.

Thiếu Kiệt bước lại người được Hoàng Ngân nói là đầu lĩnh. Đứng đó nói.

- Chắc hăn mày là thằng dám đe dọa em tao nhỉ.

Bây giờ Thiếu Kiệt mới để ý đến người đánh nhau với mình là ai. Bởi khuôn mặt này rất quen không ai khác là người hại Hoàng Ngân phải lấy hăn sau khi sinh con gái thì bị hăn bỏ đi phải trở về nhà với mẹ mình.

Thiếu Kiệt không ngần ngại đập thêm vào mặt hăn một cái đè xuống đất.

- Mày nói cho tao biết.

- Mục đích mày kiếm chuyện với em gái tao để làm gì?

Tiếng Xe cảnh sát vang lên từ Phía cổng Thiếu Kiệt cũng chỉ cười. Đợi đến lúc đánh nhau kết thúc thì mới đưa cảnh sát xuống làm gì.

Hiệu Trưởng thấy thế cũng hùng hổ chỉ về Thiếu Kiệt nói.

-Hăn chính hăn tổ chức ầu ẩu với học sinh.

Ba người tiến lại xông lên định bắt Thiếu Kiệt lại thì hấn đập mạnh vào người của tên này một cái nữa, Những cảnh sát đang tiến đến cũng dừng lại.

- Tên nào muốn mất chức rời khỏi đơn vị thì cứ tiến lên. hôm nay tao xem coi mày mạnh đến cỡ nào đòi đánh Hoàng Ngân em tao.

Cậu Thanh Niên kia không được làm hại người khác nếu không chúng tôi bắt buộc phải bắt cậu.

Người đi đầu nhóm cảnh sát nhìn Thiếu Kiệt nói. Hấn thấy học sinh bị Thiếu Kiệt đập vừa rồi không nhẹ nếu chỉ cần một lần nữa cũng có thể vỡ xương ngực của người thanh niên kia. Nên hấn cũng e ngại.

- Nếu muốn bắt, ông không có quyền và ông nghĩ ở đây hơn 300 người ông bao nhiêu người. Báo trước một khi nổ súng 1 viên đạn báo cáo năm bảng đấy. Tính cho ông bắn 3 viên chỉ thiên thì cũng chẳng chết ai đâu. Toàn đạn rỗng không thôi.

Người cảnh sát lúc này cũng tái mặt, hấn không nghĩ là chuyện lần này lớn đến thế. Vốn dân phòng và cảnh sát đến chỉ là giải tán là nhiều, vì thường mặt lên bộ sắt phục hấn đi tới là côn đồ giải tán hết không dám ở lại. Nhưng lần này lại khác. Hấn không ngờ có một người lại ương ngạnh như thế trước mặt mình.

Người Hiệu Trưởng thấy thế cũng xanh mặt, hấn không ngờ học sinh lại không sợ cảnh sát. Mà đây là lần đầu tiên hấn thấy có người thách thức cả cảnh sát nổ súng.

- Cậu đã biết như thế mà cậu đang làm gì? đánh người gây thương tích, lại còn tụ tập như côn đồ cậu còn là học sinh sao. Bố mẹ cậu không dạy dỗ cậu như thế là sai sao còn hung hăng.

- Nhiều Chuyện. Anh chưa có tư cách nói chuyện với tôi. Cút! sự nhẫn nại của tôi có giới hạn.

Thiếu Kiệt hẳn rất hiền nhưng hẳn ghét nhất ai nói động đến mẹ mình. Hoàng Ngân dù đã biết anh mình rất ghê gớm nhưng cô chỉ nghĩ là trong phạm vi học sinh với nhau chưa từng thấy hẳn có dáng vẻ như thế này. Cô cũng hiểu trong lòng anh mình Cô là người quan trọng nhất. Lúc nhỏ cô đã thấy anh mình đánh một thằng nhóc đến nổi nhập viện vì đụng chạm tới Cô.

Mọi người sững sờ trước hành động của Thiếu Kiệt, Bởi không ai nghĩ rằng hẳn có thể làm điều bá đạo như thế này. Hoàng Ngân lúc này mới chạy đến bên Thiếu Kiệt ngăn cơn thịnh nộ của hẳn lại. Thấy Thiếu Kiệt như thế cũng khuyên ngăn.

- Anh Kiệt đừng làm lớn chuyện. Chuyện đâu còn có đó. Lỗi này cũng ở một phần do làm áo người khác dính mực.

Thiếu Kiệt lúc này xoa đầu Hoàng Ngân cười nói.

- Em gái anh không có lỗi. Lỗi ở những người kiếm chuyện kia. Thằng này hẳn tên gì?

- Hẳn tên Hồng Phi, nghe nói bố hẳn là phó giám đốc công ty nào đó.

Lời Hoàng Ngân vừa dứt người cảnh sát thấy Thiếu Kiệt không xem lời nói hẳn ra gì. Nên quát.

- Cậu kia cậu không xem luật pháp ra gì thật à. Cậu nên nhớ đối đầu với luật pháp không tốt cho cậu.

Thiếu Kiệt bây giờ cũng nhú mày hẳn bực mình người cảnh sát nên cũng nói

- Anh tốt nhất đừng xen vào chuyện này, nếu không công việc bây giờ của anh cũng thay đổi không nhỏ đấy.

- Cậu!.

Tuy nói cứng nhưng người Cảnh sát thấy có vẻ lời nói của Thiếu Kiệt có phần gì đó chắc chắn nên cũng e ngại. Bởi hẳn vẫn biết nếu mà đụng phải người không chọc được thì hẳn cũng không tốt lành gì.

- Toàn bộ ai không liên quan thì ra về đi ở đây làm gì phụ huynh bên ngoài đợi kia. Còn mày tao cho mày gọi bố mẹ mày tới xem hôm nay ai cho mày lá gan đụng phải em tao.

Nhìn những học sinh trong trường Thiếu quát lớn đuổi hết học sinh đang ở đây về chỉ chừa lại Hồng Phi đang nằm trên đất.

- Mày đợi đó tao gọi bố tao đến, xem mày cứng tới lúc nào. Bố tao làm phó giám đốc công ty xuất nhập khẩu. Quan hệ của bố tao lớn hơn mày tưởng nhiều.

- Được! để hôm nay tao xem coi, tên nào dựa vào gia cảnh của mình mà láo nữa. Mẹ ông mày dựa vào bối cảnh xem ai hơn ai. Đừng thấy ai cũng hiền mà ức hiếp.

Vừa nói Hồng Phi vừa gọi điện thoại. Thiếu Kiệt hôm nay muốn giải quyết dứt điểm tên này bởi hẳn biết nếu cứ nhân nhượng sẽ tạo thành một mối nguy hại khác nữa. Vì Thiếu Kiệt biết Hồng Phi sau này thế nào nếu cứ để đi theo vết xe đổ kia thì nhiều người bị hại hơn nữa. Lâm Vũ nghe thấy hẳn nói như thế ở một bên âm thầm nói.

- Công ty thẳng này nói ra hình như của bố tên Phùng Kiếm Nhất anh xem để cho hẳn đến đây xử lý luôn đi cho đỡ mệt.

Thiếu Kiệt mới lấy điện thoại ra đưa cho Lý Bân nói hẳn gọi Phùng Kiếm Hoa đến đây. Còn mình thì nhìn lấy ngã Hiệu Trường nói.

- Tôi muốn rút hồ sơ học bạ của em gái tôi.

Vị Hiệu Trường Bây Giờ cũng nhìn Thiếu Kiệt nói lo lắng nói.

- Đâu có được. Cậu đâu phải phụ huynh của học sinh đó đâu sao tôi cho cậu rút hồ sơ học bạ được.

Thiếu Kiệt nghe vậy thấy cũng đúng, nên nói với Hoàng Ngân em gọi mẹ nói tới trường đi anh sẽ rút hồ sơ chuyển qua Thiên Hoa cho em trong vòng một ngày thôi.

- Tôi nói cho ông biết làm hiệu trưởng như ông không đáng để tôi phải tôn trọng. Nhưng tôi sẽ làm đúng theo quy trình của ông muốn. Còn những việc khác ông không cần phải lo. Nếu ông muốn còn ngồi cái chức này thì nên kiểm điểm lại mình.

Hoàng Ngân nghe lời Thiếu Kiệt cũng gọi cho mẹ mình Hoàng Hương và nói rõ lại mọi chuyện. giờ đây Hoàng Hương muốn gặp Thiếu Kiệt nên cô mới đưa điện thoại cho Thiếu Kiệt nói.

- Anh Kiệt mẹ em muốn gặp anh đấy?

- Cháu nghe đây cô. Chuyện này đấy hả cháu muốn rút hồ sơ của Hoàng Ngân về trường Thiên Hoa. Cháu thấy nơi này không đủ điều kiện để em cháu đi học. Mọi Chuyện cô an tâm việc đó cháu sẽ lo.

Nghe qua Thiếu Kiệt lời nói hẳn như chắc chắn có thể cho Hoàng Ngân vào Thiên Hoa học mà không phải lo lắng điều gì nên Hoàng Hương cũng thở dài nói.

- Ừ nếu cháu nói thế thì được rồi, để cô qua bên trường rút học bạ cho bé Ngân. Cô cũng không ngờ ở một trường công lập lại xảy ra chuyện này. Xem ra không phải môi trường tốt là con người cũng đều tốt.

Phùng Kiếm Hoa lúc chiều đã nghe được tin Thiếu Kiệt đi đánh nhau từ Phùng Kiếm Nhất. Hắn chỉ cười suy nghĩ coi ai là người không có mắt chọc giận tổ ông vo vẽ. Bây giờ đột nhiên Lâm Vũ gọi điện cho hắn bằng điện thoại của Thiếu Kiệt cũng làm hắn giật mình.

- Alo tôi nghe cậu Thiếu Kiệt!

- Tôi không phải anh Kiệt, nhưng anh Kiệt nói ông đến Trương Lưu Minh ngay có việc cần kia.

Lúc này Phùng Kiếm Hoa lo lắng không biết tại sao hắn lại liên quan đến chuyện này nhưng nghe Thiếu Kiệt gọi thì hắn cũng không dám chậm trễ nói.

- Vâng Vâng mười phút nữa tôi qua tới ngay. Tôi qua tới ngay.

Lý Bàn cúp máy đưa lại điện thoại cho Thiếu Kiệt lúc này vẫn còn mình trần trong một đám người nói.

- Trói hắn vào cái ghế, hôm nay Anh mày quây một lần xem nó con ông cháu cha tời mức nào. Mà dám chơi đùa kiểu này.

Một đám lấy dây ở đâu đó đem ra trói hai tay Hồng Phi lại. Khi hắn vừa cúp máy điện thoại. Người Hiệu Trưởng thấy thế cũng âm trầm. Hắn hiểu nếu Thiếu Kiệt dám làm như thế này chắc chắn có chỗ dựa mà ngay cả cảnh sát cũng phải e ngại.

Hồng Phi bố hắn chỉ là phó giám đốc công ty xuất nhập khẩu đã thế thì Thiếu Kiệt sẽ như thế nào, với những công tử ca như thế này hắn không thể

can thiệp người ta nói không tiền không tiếng nói. Nhưng mà Tiền có thể đè chết người.

Người cảnh sát lúc này cũng không biết làm gì rút lui thì mọi người nói mà đứng đây nhìn thì cũng không làm tròn trách nhiệm nên cũng khó xử. Thiếu Kiệt nhìn chỉ cười nói.

- Anh cứ đứng đó nhìn là được! Nếu anh có bị gì thì cứ kiếm tôi. Những việc này anh không nên nhúng tay là hơn.

Hoàng Ngân đứng cạnh Thiếu Kiệt lúc này mới khẽ nói với hắn.

- Anh Kiệt bạn em cũng có thể chuyển học được không em sợ nếu mà em chuyển đi những người này làm khó bạn em nữa thì không tốt.

Thiếu Kiệt cảm thấy cũng đúng. Chỉ Hoàng Ngân thôi thì sau này bạn của cô ta cũng bị liên lụy.

- Được!nhưng nếu những bạn em thuyết phục được bố mẹ chuyển học bạ qua Thiên Hoa thì anh đồng ý.

Hoàng Ngân quay lại những người bạn của mình Thiếu Kiệt lúc này nhìn Hồng Phi bị trối lại hỏi.

- Mày ngang ngược trường này chắc không nghĩ tới chuyện này đâu nhì.

- Con mẹ mày đợi đấy! bố tao tới xem mày hống hách tới cỡ nào. Mẹ mấy thằng cảnh sát tép riu kia mày nói được. Tao sẽ nói bố tao nói cấp trên bọn nó cách chức hết. Mẹ tao làm thư ký cho đoàn luật sư thành phố Lưu Minh tao sẽ kiện bọn mày về tội đánh tao.

Thiếu Kiệt nghe được Hồng Phi có vẻ như khá nhiều chỗ dựa cho mình nên cũng cười lớn. Gật Gật Đầu. đúng là những thứ tiền tài luật pháp đều có thì Hồng Phi hống hách như thế cũng là đúng.

Một chiếc xe Honda Civic chạy vào trong sân trường một người đàn ông bước xuống kèm người phụ nữ tầm tuổi. Hồng Phi lúc này hô to lên.

- Bố mẹ cứu con hấn đánh con!

Thiếu Kiệt bây giờ cũng cười người phía sau để Hồng Phi có được sự hống hách đã xuất hiện.

- Cậu là ai cậu thả con tôi ra cậu có biết như thế là trái pháp luật hay không? Ai cho cậu quyền hành này.

Người phụ nữ nhìn Thiếu Kiệt nghiêm mặt mình nói. Thiếu Kiệt cũng chỉ cười. Một người Thư ký thôi đã như thế này thì hỏi sao đưa con nên thân.

- Chẳng là ai hết? nhưng con bà đòi hăm dọa em tôi nên hấn đáng đánh.

- Cảnh sát các anh đứng đó làm gì? hấn làm con tôi như thế mà các anh đứng nhìn được à. Hay các anh đồng lõa với hấn. Hấn mua chuộc các anh bằng tiền đúng không.

Thiếu Kiệt lúc này cũng vỗ tay vì những lời của bà ta. Bởi hấn biết miệng lưỡi lợi hại của luật sư, không nói thành có, bẻ cong thành thẳng như thế nào nên cũng chịu vì đó là nghề của người ta. Chụp mũ vu oan hay là được vô tội cũng chỉ do luật sư giỏi hay kém mà thôi.

- Thằng nhãi con mày làm gì con ông? mày có tin hay không ông đây gọi người đến bắt lấy mày cả bọn cảnh sát này về điều tra hay không.

Người chồng cũng không kém gì vợ mình. Vừa mở miệng ra là đã nghe thấy mùi quan hệ.

- Được rồi đã có luật sư và gia đình thế lực vậy tôi cũng xem xem gia đình và thế lực của mấy người như thế nào.

Thấy Thiếu Kiệt bình tĩnh như thế hai vợ chồng cũng nhìn nhau chỉ có Hồng Phi lúc này mới lên tiếng.

- Bố mẹ hănh chỉ là con của cửa hiệu tạp hóa thôi. Không có phải làm quan chức gì đâu đừng nghe hănh hù dọa.

Thiếu Kiệt thấy Hồng Phi nói ra được như vậy chỉ cười bởi hănh biết tại sao Hoàng Ngân sau khi được tên này cười về bị xem như osin không công trong nhà, Bởi thân phận của cô nghèo lại sinh con gái. Nên mới dẫn đến bị coi khinh khi nhục.

- Chỉ là một cửa hiệu bách Hóa đủ ngang ngược. Tôi nghi ngờ hănh có câu kết hănh bang buôn bán chất cấm. Điều này chắc chắn nhìn hănh tổ chức những người theo sau là có thể thấy được. Trên danh nghĩa luật sư thành phố tôi yêu cầu các anh bắt hănh lại điều tra tỉ mỉ tình hình công tố viên sẽ hỗ trợ cho các anh làm việc.

Bây giờ Thiếu Kiệt cũng phục mẹ của Hồng Phi. Chỉ một câu nói mà có thể kéo hănh vào tội hình sự nghiêm trọng lại có thể kéo theo các ban ngành liên quan.

- Tốt, nếu thế tôi xem bà tổ tụng tôi như thế nào. Bất quá chỉ là đánh người gây thương tích còn chất cấm tôi không dám nhận hănh bang cũng được dù sao tôi cũng không ít quan hệ với Xuân Nghĩa Bang. Mà thôi nói với mấy người chỉ cho một nhĩ để người của tôi nói chuyện với ông bà vậy.

Thiếu Kiệt thấy xe của Phùng Kiếm Hoa đậu trước cửa trường, hănh đang cố gắng chạy thật nhanh chen vào bên trong đông người. Thiếu Kiệt như nhớ ra điều gì đó mới cười cười nói tiếp.

- Ấy mấy người có luật sư tôi cũng phải có luật sư chứ để tôi liên hệ luật sư của mình cái nào.

Vừa nói Thiếu Kiệt vừa lấy điện thoại mình ra tra danh bạ của Phàm Chiên. Hẳn lưu tên Phàm Chiên với mục đích sau này có thể hỏi một số luật lệ để tránh những không ngờ cuộc gọi đầu tiên lại là sự giúp đỡ về chuyện này.

Thấy Thiếu Kiệt nói gọi luật sư mẹ của Hồng Phi tỏ vẻ ra khinh thường bởi bà nghĩ hẳn không thể nào kéo ra được người luật sư nào mà bà không quen biết ở đây. Nếu quen biết với nhau bà chắc chắn họ sẽ không dám đại diện cho Thiếu Kiệt. Lúc đó bà có thể tố tụng hẳn vì tội đánh con mình hoặc bắt hẳn ở tù.

Đợi cho Điện thoại bên kia có tín hiệu bắt máy Thiếu Kiệt nói rất nhẹ nhàng.

- Chú hả cháu Thiếu Kiệt đây! Hiện tại có một người hình như trong ngành luật sư của chú định thừa kiện cháu. Nên chú đến trường Lưu Minh ngay nhé.

Phàm Chiên lúc này cũng khó hiểu. Vì sao một người luật sư nào đó lại muốn thừa kiện Thiếu Kiệt nên cũng đáp lại hẳn.

- Ủ chú tới ngay mọi chuyện ở đó phải giữ nguyên chú tới cháu đừng làm gì quá đáng hết thì mọi chuyện để chú lo.

Sợ Thiếu Kiệt làm chuyện không lường được hậu quả Phàm Chiên khẽ nhắc nhở rồi cúp máy. Hẳn hiện tại cũng đang trên đường về nhà nên thấy ghé qua trường Lưu Minh cũng không phải là cách nào không thể. Với phần nếu Thiếu Kiệt là người bị hại hẳn sẽ phải quan tâm.

Thiếu Kiệt lúc này cũng cười cười. Luật sư đấu với luật sư, phó giám đốc đấu với giám đốc như thế là đã đủ cho một cuộc chơi. Còn những người có mặt ở đây hẳn không quan tâm lắm.

Thấy trời không còn sớm Thiếu Kiệt lúc này nói với Lý Bân.

- Anh em nào thấy trễ quá thì để họ về còn muốn xem hết kịch thì ở lại cũng được.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 200: Nguyên Nhân

Qua một lúc lâu chen ra khỏi những người hiếu kỳ Phùng Kiếm Hoa mới đến được những người ở trung tâm ở đây. Vừa bước vào người đầu tiên hấn gặp không phải là Thiếu Kiệt mà là bố của Hồng Phi.

- Chuyện gì mà đông như thế này?

Đang phúi lại cho bộ đồ đỡ nhăn nheo Phùng Kiếm Hoa bị bố của Hồng Phi chạy tới nói.

- Sếp sao sếp đến đây! hay sếp nghe con em bị đánh lại quan tâm. Sếp thật là chuyện này chuyện nhỏ em giải quyết ở đây là được rồi.

Phùng Kiếm Hoa cũng ngỡ ngàng hấn không ngờ ở đây còn gặp được cấp dưới của mình nên hỏi.

- Hồng Bảo. ông nói con ông bị đánh à? Tên nào to gan thế không xem luật pháp là gì vậy. Những thành phần này tôi không nói ông cũng biết nên nhờ pháp luật can thiệp để bắt hấn chứ.

- Vâng vâng sếp bảo chí phải? chuyện này sếp để em lo. Sếp quan tâm như thế là em vui rồi. Chuyện này cứ để em.

Vừa ra khỏi đám đông gặp Hồng Bảo nịnh nọt Phùng Kiếm Hoa cũng có một chút hư vinh lên tiếng.

- Đầu tên nào đánh con ông đâu? Cho tôi xem hấn là ai mà gan như thế.

- Người đó là tôi đấy ông cũng tốt nhỉ Phùng Kiếm Hoa. Còn biết quan tâm cấp dưới của ông nữa đấy!

Phùng Kiếm Hoa nghe thấy lời nói còn nếu thẳng đích danh tên mình mới ngược lên nhìn. Hiện tại hắn tái mặt mồ hôi trên trán đổ ra. nuốt một ngụm nước bọt trở lại trong cổ phát lên cả âm thanh. Bởi người đứng trước mắt hắn là Thiếu Kiệt không mặt áo tay bỏ vào túi quần mình.

Hắn nhanh chóng thấy mình không biết đường nào mà tránh né. Lúc này hắn cảm nhận thấy được câu họa từ miệng mà ra của người xưa nói không sai trong tình huống của hắn lúc này. Nhưng hắn vội quay qua Hồng Bảo quát to.

- Cậu làm ăn thế hả? Con cái cậu như thế nào mới bị đánh. Cậu quen thói hành hoành ngang ngược dung túng con cái mình để gây chuyện đúng không. Hay câu nghĩ chức vụ của cậu quan hệ rộng muốn làm gì thì làm. Chuyện này lỗi ở con cậu tôi chắc chắn trăm phần trăm.

Mọi người mới đầu tưởng Phùng Kiếm Hoa đến để can thiệp giúp đỡ Hồng Phi. Nhưng trong chớp mắt hắn vừa mới nói sẽ đem người coi thường luật pháp thành người phạm lỗi còn chắc chắn toàn phần làm mọi người xung quanh há hốc mồm không kịp ngậm lại.

Cả Hồng Bảo cũng không hiểu sao Phùng Kiếm Hoa lại thay đổi một trăm tám mươi độ đem chuyện này đổ lên đầu hắn nên ngơ ngác nhìn vợ mình.

Phùng Kiếm Hoa ngay lập tức ngó lơ Hồng Bảo cùng vợ hắn đến trước Thiếu Kiệt nói.

- Cậu Thiếu Kiệt tôi quản người không nghiêm, mong cậu trách phạt.

Thái độ thành khẩn như một nhân viên đối với sếp mình làm Hồng Bảo càng khó tin hơn. Ngay cả vợ hắn cũng chăm chăm nhìn Thiếu Kiệt.

- Không phải lỗi của ông, chỉ là thằng con hăn muốn đem em gái tôi hành hung thôi. Chuyện này ông giải quyết được hay không. Nếu không tôi sẽ giải quyết dùm ông.

- Vâng vâng tôi sẽ giải quyết chuyện này dứt điểm bảo đảm cậu sẽ hài lòng, Không biết tiểu thư của mình có bị gì không.

Phùng Kiếm Hoa rất ngoan ngoãn nghe lời, còn cố gắng hỏi thăm và quan tâm tới em gái mà Thiếu Kiệt nói. Hoàng Ngân thấy người tới có vẻ như giúp đỡ anh mình và chức vụ có vẻ như lớn hơn người bố của Hồng Phi nên mới lên tiếng nói.

- Cháu không sao! Chỉ là hơi sợ một chút.

Nghe được lời nói của Hoàng Ngân Phùng Kiếm Nhất cũng thở ra một hơi nhẹ nhõm. Hăn biết nếu mà cô bé này có chuyện gì thì hăn cũng không tránh khỏi liên quan.

- Vâng! tiểu thư không sao tôi cũng yên tâm. Chuyện này tôi sẽ giải quyết triệt để.

Phùng Kiếm Hoa bây giờ đã biết mình làm gì nhưng có Thiếu Kiệt ở đây. Hăn phải tỏ ra thái độ kiên quyết với người chống đối. Hăn đã quyết định sa thải Hồng Bảo để lấy lòng Thiếu Kiệt.

- Hồng Bảo! kể từ bây giờ ông không còn là người của công ty tôi nữa. Ông muốn làm sao thì làm. Chuyện này tôi xem lỗi do ông chắc rồi ông không tìm được người giúp mình đâu.

Lời Phùng Kiếm Hoa vừa ra làm mọi người cũng gỡ ngang. Chỉ cần mấy câu mà Thiếu Kiệt đem một người còn sinh khí. Một phó giám đốc công ty xuất nhập khẩu mất chức. Lúc này mấy người cảnh sát thăm thấy may mắn khi mà lúc vừa rồi không đụng gì tới Thiếu Kiệt. Một lời đã bãi miễn toàn

bộ chức vụ của một phó giám đốc. Nếu thật sự vừa rồi bọn họ cản trở, quan hệ của người thanh niên này sẽ làm gì với những người

bọn hắn thì không biết được.

Người Hiệu Trưởng lúc này mới biết trước mặt mình một thiếu niên có quyền bãi miễn một người tương đương với chức vụ của hắn cũng lau mồ hôi.

Mọi người xung quanh nhất là những người đi theo Thiếu Kiệt càng khoái chí. Bởi lần đầu tiên họ thấy Thiếu Kiệt bá đạo như thế này. Chỉ cần đụng một chút là cho một phó giám đốc bị mất chức chuyện thật như đùa diễn ra trước mắt làm cho bọn hắn cũng thấy tham gia lần này đánh nhau là điều tốt bao nhiêu.

- Phùng Kiếm Hoa tôi nhịn ông lâu rồi. Nghĩ làm thì nghĩ làm tôi không tin không có nói nào cho tôi làm việc. Hừ một thằng nhóc mà ông theo đuôi như thế đáng không. Ông chờ đấy.

Hồng Phi bị đánh mặt cũng tức giận quát lại, Vừa mới còn nịnh nọt Phùng Kiếm Hoa giờ trở cờ như lật sách. vợ hắn lúc này mới nói.

- Anh Yên tâm bắt quá một công ty xuất nhập khẩu thôi mà có gì ghê gớm. Em sẽ nhờ người cho anh làm ở những nơi tốt hơn.

Hai vợ chồng một trước một sau mắng. Phùng Kiếm Hoa lúc này cũng chỉ cười thầm trong bụng.

“ mấy người cứ việc mắng, ông đây không sợ chỉ tránh mấy người có mắt không trông chọc phải tổ ong vò vẽ thôi”

Thấy Phùng Kiếm Hoa dừng dừng như không quan tâm Hồng Bảo tức giận mới nói với vợ mình.

- Em cứ thúc đẩy thanh tra thử xem hẩn còn như thế nữa không. Mẹ lâu này không có ông nhắc nhở thanh tra cho mày, thì mày cũng không có ngày hôm nay đâu thẳng khốn kiếp kia.

- Được để em gọi ngay bây giờ! Em xem coi thanh tra hẩn công ty sai phạm những gì mà hẩn như thế.

Phùng Kiếm Hoa nghe vậy cũng giật mình định lên tiếng thì Thiếu Kiệt ngăn lại nói.

- Không cần quan tâm! Chuyện này cô ta không làm được!

Thấy Thiếu Kiệt bình tĩnh như thế, hẩn cũng không hiểu tại sao vì vợ của Hồng Bảo. Đúng là có cơ sở làm những điều này thật. Mà công ty hẩn cũng không phải ít các chỗ không đủ điều kiện.

- Phùng Kiếm Hoa tôi thấy ông giàu lên nhanh chóng chắc chắn là cấu kết với hẩn rửa tiền chuyện này tôi sẽ tố cáo đến cùng đem chuyện này ra ánh sáng. cho ông và thẳng nhóc này bị bắt mới thôi.

Bên ngoài bây giờ lại chen vào một đám người. Đang bấm điện thoại vợ của Hồng Bảo nghe thấy âm thanh cũng khựng lại. Bởi âm thanh này khá quen thuộc với mình.

- Tôi thử hỏi xem ai dám bắt Thiếu Kiệt nhỉ. Cô cũng có gan lắm nhiều tội như vậy mà cũng có thể đưa ra được. Lý Trinh! Cô có thể tiếp tục với những tội danh của mình với Thân chủ của tôi chúng tôi sẽ theo hầu đến cùng.

Phạm Chiến mới đầu chen vào nhưng vẫn không ra mặt hẩn hỏi mọi người xung quanh cũng biết được chuyện đầu đuôi. Vốn chuyện này không nhỏ nhưng nếu đúng ra chỉ là tập trung người gây rối mất trật tự thôi còn đánh người gây thương tích chỉ cần đóng tiền phạt là ổn. Nhưng khi những

lời của Lý Trinh vang lên làm cho hấn nhấn mặt bởi cô là người cấp dưới của hấn mà lại lộng quyền đưa chuyện nói không thành có.

Theo sau Phàm Chiến không ít người khi Hoàng Ngân gọi điện cho mẹ mình Hoàng Hương kể lại những gì được nghe từ con mình cho cô nghe. Hoàng Lâm Nhu lại lo lắng điều gì đó xấu diễn ra nên gọi điện cho Khương Đào cũng Hà Vi.

- Thật lão Chiến ông xem nhân viên ông cao nhĩ, Tôi mới thấy lần đầu có người vu oan giá họa có bài bản như cô ta đấy. Phàm Chiến nghe được lời châm chọc của Khương Đào cũng sầm mặt.

- Cô Trinh tôi không ngờ! bên ngoài công việc cô còn là một chánh án có thể phát xét tội danh của người khác đấy. Chuyện này tôi sẽ báo về hội đồng luật sư thành phố kiểm tra lại tư cách của cô.

Hàng loạt nhân vật xuất hiện chỉ với một mục đích đó là can thiệp vào chuyện này của Thiếu Kiệt.

Bây giờ Lý Trinh cũng lấp bắp phân trần.

- Thăng nhóc này sao nó có thể đánh con tôi mà bắt trối cơ chứ. Mấy người là gì của hấn. Chuyện này tôi sẽ thưa kiện đến cùng cho dù mất chức cũng được.

Khương Đào lúc này cũng nhú mày, đúng là chuyện này Thiếu Kiệt không đúng trước nhưng mà nếu xử lý ra chuyện thì hấn cũng chỉ bị phạt tiền. Mà con số này không đáng kể với Thiếu Kiệt. Bỗng nhiên lúc này một âm thanh vang lên.

- Cô sai rồi! Thiếu Kiệt nhà chúng tôi có quyền bắt người đó là việc cậu ta có được.

Lời Hà Vi nói ra làm toàn thể mọi người giật mình. Lúc này cô đem trong túi mình ra một tấm giấy màu đỏ đưa cho Thiếu Kiệt.

- Ông mình nói một ngày cậu sẽ sử dụng nhưng không nghĩ sớm như vậy tuy nó chỉ là tượng trưng thôi nhưng ở hoàn cảnh này nó có tác dụng

Mọi người đều đợi xem điều Hà Vi nói là gì lại thấy cô đưa cho Thiếu Kiệt một vật gì đó nên cũng thắc mắc. Hà Vi thì không muốn giải đáp chỉ im lặng bởi nếu công bố mảnh giấy cô mới đưa cho Thiếu Kiệt cũng là một sự oanh tạc lớn ở đây.

- Chuyện này cô không cần thắc mắc tại sao. Nếu cô có thể ra tòa án quân sự được thì cứ làm. Còn việc này con ông bà uy hiếp đã thương người thân cấp lãnh đạo không biết lúc đó sẽ ra sao nhỉ. Tôi chỉ nhắc nhở như thế thôi.

Hoàng Hương thì không quen biết với những người này, nhưng cũng thắc mắc tại sao họ lại bảo vệ Thiếu Kiệt như thế. Nhưng với cô bây giờ có vẻ như đó là điều tốt. Đến gần Hoàng Ngân bà hỏi

- Con có sao không được rồi để mẹ đi làm giấy chuyển trường cho con qua Thiên Hoa học theo lời Thiếu Kiệt. Dù sao hai đứa cũng học cùng chương trình. Trường này chuyển qua bên đó cũng đơn giản hơn nhiều.

Những người phụ huynh của bạn Hoàng Ngân mới đầu cũng có chút do dự, nhưng sau khi thấy Thiếu Kiệt được hết người này đến người khác ra chống lưng cũng làm ra quyết định cho con mình chuyển trường.

Bố mẹ Hồng Phi lúc này cũng lo lắng. Họ biết con họ chọn phải cái sọt không nhỏ. Trường đoàn luật sư thành phố, thêm vào đó Khương Đào còn mặc cả bộ sắc phục đang hỏi thăm ba người cảnh sát vừa rồi.

Không ngoài họ cả ba người cảnh sát cũng đều run. Bởi theo cấp bậc Khương Đào là cấp trên, của cấp trên, của cấp trên họ. Nên cả ba người lo

lãng không thua kém những người khác. Nhưng họ thầm cảm ơn trời phật khi này bị người khác coi thường không nổi máu điên lên. Vì nếu như thế họ chắc chắn sẽ chịu không nổi chuyện này.

Phàm Chiến lúc này cũng thở dài hỏi Thiếu Kiệt.

- Chuyện này cháu chọc không nhỏ đâu. Làm sao đây bà ta mà thừa kiện thì quả thật là có hơi phiền phức thật bởi cháu vừa tụ tập người vừa đánh bị thương khá nhiều người còn trối lại nữa.

Lời Phàm Chiến kéo Thiếu Kiệt về hiện thực bởi từ khi hắn nhận tờ giấy này từ tay Hà Vi hắn như người mất hồn đứng nhìn chăm chăm tờ giấy. Nghe Phàm Chiến nói như thế Thiếu Kiệt mới đưa cho Phàm Chiến xem.

Không khác gì hắn. Phàm Chiến nhìn xong cũng hóa đá theo nhưng chợt cười cười nói với hắn.

- Thẻ này không phải giả à. Nhưng mà như thế cũng tốt để cho bà ta biết chọc phải người nào. Cho người ta bớt hồng hách.

Phàm Chiến lúc này đến trước mặt hai vợ chồng Lý Trịnh với Hồng Bảo nói.

- Chắc mấy người định đem chuyện này làm lớn nhỉ. Tôi chỉ có vài lời muốn nói thôi nếu mà mấy người vẫn định thừa kiện thì xem như tôi chưa nói là được.

Lý Trịnh không phải ngày một ngày hai làm việc với Phàm Chiến nghe hắn nói thế cũng thắc mắc. Bởi thân phận gì có thể khiến Phàm Chiến trở thành luật sư của mình lại có nhiều mối quan hệ như thế.

- Ông nói đi thẳng nhóc đó là ai. Tại sao tôi không được quyền thừa kiện hắn, còn cô bé kia nói tòa án quân sự. Đây là việc dân sự sao lại có tòa án

quân sự ở đây.

Phạm Chiến lúc này cũng cười cười đáp lại lời nói của Lý Trinh.

- Có một số việc biết rồi có lẽ sẽ tốt hơn cho ông bà nhỉ. Cũng được chuyện này ông bà không được nói lớn, nếu muốn biết tại sao lại ra tòa án quân sự thì xem cái này nhưng mà không được kích động để mọi người biết.

Phạm Chiến lúc này mới đưa chiếc thẻ nhận từ tay Thiếu Kiệt trên miệng khẽ cười lên một nụ cười nham hiểm. Lý Trinh nghe thế càng muốn biết rõ nhưng khi nhận được mảnh giấy màu đỏ từ tay Phạm Chiến.

Hai vợ chồng hóa đá họ hiểu tại sao không tại toàn án dân sự mà là tòa án quân sự. Vì trên đó có một quốc huy một tấm ảnh ba bốn thẻ cứng. được bọc bên ngoài trên ghi rõ

“ Chứng Nhận Quân Nhân Họ và Tên: Hoàng Thiếu Kiệt, chức vụ: Thiếu Tá Đơn Vị: Đặc Khu Quân Sự Trung Ương.”

Cầm tờ giấy trong tay hai người run run, Họ hiểu nếu lần này mà họ làm lớn người có hại chỉ là con họ.

Phạm Chiến nhìn sắc mặt hai người biến đổi nên cũng cười cười nói.

- Sao chuyện này làm lớn nữa thì tôi theo đấy, nhưng tôi sẽ thẳng cam đoan không sai đâu.

Lý Trinh là người hiểu Luật nên Phạm Chiến chỉ nhắc nhở, bởi nếu uy hiếp người thân có cấp bậc lãnh đạo thì chịu án sẽ là của quân đội không còn án dân sự mà cô có thể can thiệp.

Đưa lại thẻ cho Phạm Chiến, Hồng Bảo ngay lập tức chạy tới chỗ Hồng Phi tát một cái thật mạnh mắng.

- Mày hại cả nhà rồi thằng trời đánh. Mày hết chuyện rồi sao lại đi kiếm chuyện với người như thế này hả.

Hồng Phi lúc này cũng ngơ ngác không hiểu gì. Hắn vừa được bố mẹ mình cời trời cho giờ lại quay sang đánh. Không chỉ thế Lý Trinh vẫn còn tiếp tục.

- Con ơi là con! Lần này mày hại hết cả bố với mẹ mày rồi. Mày muốn sao nữa đây.

Những người xung quanh thấy thế cũng càng khó hiểu, không biết Phàm Chiến đã nói gì với hai vợ chồng mà họ lại chuyển biến như thế này đúng là hiếm thấy.

Nhìn thấy cảnh như thế Thiếu Kiệt cũng lắc đầu. Vì những đứa con ngu ngốc mà kéo cả gia đình vào vạ kiếp bất phục thì quả là tên này hiếm thấy. Nhưng hắn mới nhìn hai người nói.

- Tôi chưa hỏi con ông bà xong đâu đấy.

Khác với lúc đầu hai người giờ đây khá hợp tác.

- Vâng Vâng cậu cứ hỏi. Con tôi sẽ trả lời thật tôi bảo đảm

Hồng Phi nghe được hai người nói thế cũng ảo não hắn hiểu chỗ dựa của mình hoàn toàn không trụ được trước thế lực của người trước mặt này.

Thiếu Kiệt lúc này cũng không quan tâm lắm nên hỏi thẳng. Bởi vì giờ đây hắn vẫn không hiểu được tại sao Hoàng Ngân lại cưới tên này khi vẫn còn đi học. Mà hôm nay hắn lại là đầu nguồn mọi chuyện. Nên Thiếu Kiệt muốn biết Nguyên Nhân tại sao.

- Vậy thì tốt tôi muốn biết con ông bà! Tại sao lại kiếm chuyện với em gái tôi.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 201: Vì Yêu Sinh Hận

Bây giờ không chỉ có mỗi Thiếu Kiệt, mà còn có hai người Hồng Bảo và Lý Trinh cũng thắc mắc tại sao con mình lại đụng phải ổ kiến lửa như thế này.

Thiếu Kiệt nhìn Hồng Phi chăm chăm như đợi câu trả lời từ hân. Bởi chuyện này nguyên nhân ra sao thì chỉ có mỗi người trong cuộc là Hồng Phi hân rõ ràng hơn ai hết.

Trước cặp mắt của Thiếu Kiệt và sự phẫn nộ vì bị chính con mình kéo vào vũng bùn mà hân gây nên mọi người đang muốn hân trả lời Hồng Phi hân nói.

- Chuyện này vì Hoàng Ngân. Cô ta có bối cảnh như thế sao không công khai ra, nếu cô ta nói ra tôi cũng chẳng dám đụng chạm tới cô ta.

- Cậu nói sao? do em tôi? tôi có làm không? cậu nói hay nhĩ bối cảnh chỗ dựa. Không lẽ em tôi ra đường phải mang theo một đồng thứ như anh tôi quen ông này ông kia,

làm ăn với người này người khác mới được sao? Cậu không hiểu cái gọi là ra đường không nên quá vì thể diện sao.

Lời của Thiếu Kiệt bố mẹ Hồng Phi cũng gật đầu. Ai cũng biết có bối cảnh là tốt, có chỗ dựa lớn cũng là một sự cần thiết nhưng nếu như không hiểu việc đó đem lại những gì chỉ là như một con dao hai lưỡi. Mà người đi trên nó lại đang đùa giỡn với tử thần không đường quay lại.

- Thật sự tôi cũng không nghĩ đến, chỉ theo dõi cô ta thấy về chỗ cửa hiệu bách hóa lại ở nhà thuê nên tôi tưởng?

- Cho cậu biết cửa hiệu bách hóa đó của tôi! Thế cậu tưởng gì? nhà tôi một đồng người sống nhờ nơi đó à? Mà cậu theo dõi em gái tôi là cái gì?

Không chỉ Thiếu Kiệt lúc này Hoàng Ngân cũng đến bên cạnh anh mình, như muốn biết tại sao hắn chỉ dính mực một chút, lại đem đến dây chuyền liên hệ nhiều như thế.

Thấy Hoàng Ngân cũng có mặt tại đây lúc này Hồng Phi cũng có chút ngại mới từ từ nói ra.

- Thật ra tôi thích Hoàng Ngân, nhưng nhiều lần bị Hoàng Ngân từ chối. Nên đâm ra ghét cô ấy. Nên tìm hiểu kỹ, vì mỗi lần cô ta thường xuyên so sánh tôi và anh. Anh có biết trong mắt em mình anh mình như thế nào? nhiều thứ lắm nào giỏi võ nào học giỏi lại còn có cả đàn em. Nên tôi mới đi học võ cũng lập thành băng nhóm của chính mình chọc phá khắp nơi chỉ để Hoàng Ngân để ý.

Thấy Hồng Phi lúc này thành thật nói ra lý do hắn theo dõi và làm nhiều thứ trong trường chỉ với mục đích để được Hoàng Ngân chú ý Thiếu Kiệt cũng hiểu được. Thanh niên ở độ tuổi của hắn vẫn có những cảm xúc tiêu cực như thế này.

Hoàng Ngân lúc này cũng đỏ mặt, Cô không nói gì bởi từ nhỏ cô được Thiếu Kiệt bảo vệ. Tuy nói cô cũng bằng tuổi Thiếu Kiệt nhưng giữa vai vế trong nhà cô vẫn là em của hắn. Vì tính đúng thì Thiếu Kiệt lớn hơn tất cả mọi người con cháu trong gia đình chỉ trừ những người ở nhà của Hoàng Chi Kim.

- Cậu chỉ vì như thế cũng có thể được Hoàng Ngân em tôi biết rồi thì cần bày ra trò này làm gì? Cậu suy nghĩ gì khi làm Hoàng Ngân hoảng sợ thì đem lại lợi ích gì cho cậu cơ chứ.

Thiếu Kiệt cũng thấy làm lạ tại sao hẳn muốn Hoàng Ngân để ý nhưng vẫn làm ra chuyện khó hiểu như thế này nên muốn Hồng Phi giải đáp hết mọi thứ Lý Trinh cũng gật đầu nhìn con mình khó hiểu.

- Vì sau đó không lâu tôi nghe được bạn bè nói anh cũng chỉ là học sinh bình thường quậy phá các thứ ở trường Thiên Hoa chứ không như những gì Hoàng Ngân nói. Lúc đó tôi thật sự thấy mình là một thằng ngốc. Bị cô ta lừa gạt về một anh trai hoàn hảo của mình.

Thiếu Kiệt lúc này cũng không biết trong mắt Hoàng Ngân hẳn như thế nào. Nên cũng bó tay trước cách suy nghĩ về một thanh niên sốc nổi của tuổi trẻ.

- Vậy là vì chuyện đó nên anh đâm ra ghét em tôi. Nên Chỉ vì một chút mực dính lên áo lại bất chấp để cả trường lao vào đánh nhau với người tôi mang đến.

- Tôi nghĩ anh cũng chỉ giống như tôi, vài người đàn em theo sau thì đã được gọi là đại ca trong trường. Nhưng hôm nay tôi mới biết được tôi khác xa anh. Chỉ với bao nhiêu đó người anh cũng đã hơn tôi rất nhiều, nhưng không cam tâm tôi mới kích động mọi người. Vì anh đến trường tôi, nên tôi muốn nhờ số đông đánh bại anh để Hoàng Ngân thấy anh không hoàn hảo gì cả. Nhưng tôi vẫn thất bại. Thất bại thảm hại trong chuyện này.

Thiếu Kiệt lúc này bỗng nhiên thấy việc đem theo nhiều người đi đánh nhau cũng không phải chuyện gì xấu. Nếu hôm nay hẳn đem theo ít người chắc có lẽ người thất bại không phải là Hồng Phi mà là hẳn.

- Vậy nếu hôm nay tôi đem ít người. Anh thành công trong việc này thì anh sẽ làm thế nào? Tôi biết anh có ý định gì bởi anh bày ra nhiều như thế này phải có mục đích.

- Vốn định nếu chuyện này thành công tôi sẽ đối phó với Hoàng Ngân. Vì gia cảnh không có nên tôi định giáng sinh sắp tới rủ cô ta họp mặt cùng

bạn bè lúc đó mới chuốc say Hoàng Ngân.... để trả thù cho việc xem tôi là thằng ngốc.

Nghe tới đây Hồng Bảo với Lý Trinh cũng điên máu. Hoàng Ngân thì xanh hết mặt mày.

Hồng Bảo đưa tay tát vào mặt của con mình một cái còn túm lấy cổ áo hấn lay lay

quát mắng.

- Mày! Mày thằng trời đánh! Ai! Ai dạy mày cái chuyện này hả! Tao nhớ là đâu có dạy mày mấy cái thứ thất đức đó đâu.

- Con ơ! là con! Mày làm bố mẹ phải sống sao hả? người ta quyền thế quý nhân mình chỉ là tầm thấp mà mày lại muốn làm cái chuyện này sao. Mày điên rồi mà. Mày muốn đem cái nhà này chôn cùng mày sao.

Thiếu Kiệt lúc này cũng lắc đầu. Những chuyện vì yêu mà sinh hận không phải là ít như mà đây là lần đầu hấn thấy có người lên kế hoạch tử mỹ như vậy. Đã biết được nguyên nhân và cũng hiểu được tại sao em mình lại bị hấn hủi ở kiểm trước Thiếu Kiệt mới nhìn gia đình Hồng Phi nói.

- Lỗi toàn bộ hai ông bà hết, chứ không phải hoàn toàn ở cậu ta đâu. Nếu một người bố mẹ biết chăm lo cho con cái mình đã phải nhận ra việc hấn thay đổi như thế nào, để biết mà khích lệ hay khuyên can. Việc cậu ta dám làm những việc như thế này nói rõ ông bà cũng không phải một lần khinh thường người khác. Cái gì nhìn thấy nhiều sẽ quen, Vì ông bà cho rằng những người lẩn lộn ngoài xã hội không ngang hàng với mình, nên mới dẫn đến tình trạng như thế này. Nếu em gái tôi không phải có chỗ dựa vững chắc, có bối cảnh là tôi. Thì sau khi những chuyện này ông bà sẽ cho rằng em gái tôi trèo cao với con ông bà tôi nói đúng chứ. Chuyện tới đây xem như bài học cho gia đình ông bà đấy.

Nghe Thiếu Kiệt nói như thế bố mẹ Hồng Phi cũng sầm mặt, Lời hăn nói không phải không đúng, bởi họ thường xuyên không quan tâm đến Hồng Phi mà chỉ muốn con mình được tốt. Những lần hội họp đóng góp hai ông bà đều bỏ tiền đem ủng hộ nhà trường.

Nên hăn được xem là nhân vật trọng điểm, tuy là học sinh cá biệt nhưng lúc nào cũng được xá xỏa. Vì bố mẹ hăn lấy tiền trải thảm cho hăn, nên mới dẫn đến những việc như hôm nay.

Nếu Hồng Phi là một người bình thường như bao người khác, thì chuyện hăn định tụ tập đánh người nhà trường đã phát hiện ra và ngăn chặn. Không để tình trạng này xảy ra.

Thấy Thiếu Kiệt và Hoàng Ngân sắp quay đi. Hồng Phi mới nói với hăn.

- Anh có thể tha thứ việc này cho tôi được không, tuy tôi biết mình làm sai nhưng tôi không muốn liên lụy đến bố mẹ mình. Tôi không dám yêu cầu, nhưng tôi xin cậu để cho bố mẹ tôi được tiếp tục công việc của mình. Nếu không tôi thật sự không thể chịu nổi, chỉ vì việc làm sai của mình, mà kéo theo mọi người vào cảnh như thế này.

Hoàng Ngân nghe Hồng Phi nói như vậy cũng mềm lòng kéo tay Thiếu Kiệt.- Anh Kiệt xem như nể mặt em tha thứ cho gia đình Hồng Phi một lần. Dù sao cậu ta cũng chưa làm hại gì đến em, Chỉ là cậu ta không được chính chắn thôi.

Trầm Ngâm một lúc Thiếu Kiệt mới nhìn Hồng Phi nói.

- Chuyện này tôi sẽ tác động. Nhưng bố cậu nên bắt đầu lại vì công việc của ông kiếm không khó. Mẹ cậu thì tôi sẽ nói giúp, tôi xem ở mặt mũi Hoàng Ngân và công sức bà cố gắng học hết 7 năm luật sư mà xem xét đi. Nhưng tôi không muốn tình trạng này tiếp diễn, việc còn lại thì phải dựa vào gia đình cậu rồi. À mà nói cho cậu một điều. Mai một đừng nghe người khác nói điều gì. Hãy tận mắt thấy những điều người ta nói. Đó mới là sự

thật. Vì tôi không chỉ quậy phá mà tôi còn là học sinh giỏi của lớp thi viết văn trường Thiên Hoa.

Nói rồi Thiếu Kiệt quay trở lại với bọn người Lâm Vũ, Lý Bân đang nói chuyện xôm tụ với nhóm người còn ở lại. Những người xung quanh thấy chuyện này không còn gì để nghe ngóng nữa cũng rời. Đi nơi này chỉ còn lại một số người liên quan. Những học sinh bị đánh thương tích cũng không nghiêm trọng lắm vài ngày sau cũng khỏi. Chỉ riêng Hồng Phi là ăn đòn nặng nhất trong đám.

Nhìn bóng lưng của Thiếu Kiệt từ phía sau. Hồng Phi thấy mình thật sự ngu ngốc. Khi tin những gì của người khác nói, trong khi đó nếu đúng như những gì Thiếu Kiệt nói thì hẳn thua xa về mọi mặt anh em, học vấn, địa vị, và cả trong việc đánh nhau cũng thua xa người ta, Hẳn thầm lắc đầu nói.

“ Người với người sao khác biệt. ”

Thiếu Kiệt đến bên nhóm người của mình. Lý Bân lúc này mới hỏi hẳn.

- Chuyện sao rồi anh? định giải quyết thằng này sao đây?

- Mà xem lúc nào, anh mà cũng như thế sao. Lần này hẳn ăn đòn như vậy đủ rồi chừa cho người khác sống với chứ. Cũng không còn sớm lần nhớ anh em. Đợi đến gần giáng sinh mọi người cùng nhau làm một cái tiệc nhẹ nữa là được. Giờ anh phải sắp xếp mọi thứ đã. Lâu Lâu chơi lớn, làm nổi một lần giờ phải đi thu dọn đây. Mọi người về đi không phụ huynh lại tìm tới anh mà bây giờ.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế một đám cũng biết chuyện này đã được giải quyết êm xuôi có ở lại cũng không được gì. Bọn hẳn thật sự nếu phải ở lại giải quyết tàn cuộc thì cũng không biết nên phải bắt đầu từ đâu. Hoàng Ngân bây giờ mới nói với mọi người trước mặt. Dù sao họ cũng là đến đây theo Thiếu Kiệt giúp cô giải vây lần này.

- Cảm ơn mấy anh đã giúp em hôm nay. Sau này có gì cần em giúp thì cứ nói nhé.

- Không cần đâu em ơi! chuyển qua trường Thiên Hoa bọn anh chơi chung là được rồi. Với lại việc này là chuyện nên làm của bọn anh. Nam nhi ai lại đi ức hiếp con gái. Phải làm anh hùng cứu mỹ nhân chứ.

Lâm Vũ lúc này cũng trêu chọc Hoàng Ngân, Vì hắn cũng biết Hoàng Ngân gọi bọn họ là anh vì chơi chung với Thiếu Kiệt, Chứ tuổi cô cũng bằng bọn hắn không phải nhỏ hơn.

- Bọn nhiều chuyện giải tán bớt đi nào. Có gì anh xin chuyển trường cho Hoàng Ngân rồi bọn bây gặp lại.

Thiếu Kiệt thấy một đám vẫn có thể hò reo vui vẻ sau khi gây chuyện cũng đuổi hết về. Tuy đã về bớt một số người, nhưng nguyên một đám học sinh kéo nhau ra khỏi trường Lưu Minh vẫn để cho mọi người gần đó chú ý.

- Bạn bè anh như thế mà vui thật.

- Ừ bọn nó là như thế đó. Thôi em lại chỗ mẹ hoàn thành hết các thủ tục đi để anh liên hệ với bên trường Thiên Hoa.

Nói rồi Thiếu Kiệt lấy điện thoại ra gọi cho Tần Tiến. Hắn biết nếu hồ sơ chuyển từ Lưu Minh qua trường Thiên Hoa sẽ dễ dàng hàng nhiều nhưng hắn vẫn muốn thuận lợi hơn với sự trợ giúp vì hắn cũng không chắc là sẽ đem một lúc cả bốn người qua. Nên cứ gọi điện của Tần Tiến là điều nên làm.

- Alo! Thầy Tiến hả em Thiếu Kiệt đây em có chút chuyện nhờ thầy giúp.

Vừa dứt câu bên kia điện thoại tiếng của Tần Tiến vang lên mừng hân.

- Ông ơi? ông gây họa chưa đủ à còn định nhờ tới tôi giúp làm gì? sao đánh nhau bên trường Lưu Minh giờ lại gọi giúp.

- Chuyện này thầy cũng biết à? Thế thì tốt em định chuyển trường cho bốn người bên Lưu Minh qua Thiên Hoa mình thôi. Còn việc còn lại không ảnh hưởng gì hết.

Tần Tiến ở trường cũng đã nhận được tin tức, hắn không ngờ Thiếu Kiệt lại làm lớn chuyện như bây giờ, lại nghe được Thiếu Kiệt nói chuyện như không có gì cũng cảm thấy ngạc nhiên không kém. bởi những việc như thế này thường khó giải quyết, Thiếu Kiệt lại chỉ nói mình giúp chuyển trường dùm bốn học sinh từ Lưu Minh qua Thiên Hoa nên hắn lo lắng hỏi.

- Bốn học sinh nam hay nữ thế? cậu đánh nhau còn đào người bên đó được à.

- Thì em gái em và ba người bạn thôi là nữ hết chứ thầy tưởng em kéo nam sinh về trường ngắm à. Chuyện này em bảo đảm sẽ không dính dáng gì tới trường. Chỉ cần thầy nhận giúp bốn người thôi mà.

Suy nghĩ một lúc Tần Tiến mới đáp lại yêu cầu của Thiếu Kiệt.

- Thôi được rồi ngày mai nói gia đình bố em học sinh đó lên trường gặp ban giám hiệu nộp hồ sơ. Thầy sẽ đồng ý. Mà thầy nói em phải đảm bảo việc này không ảnh hưởng gì đến trường đấy nhé.

Chuyện này thầy cứ yên tâm, không ai lại đụng đến danh tiếng của trường ta đâu. Thầy khỏi lo chuyện này đi. Thôi vậy nhé có gì ngày mai em dẫn em gái em lên ban giám hiệu trường làm hồ sơ.

Nói rồi Thiếu Kiệt nhanh chóng cúp máy bởi hắn sợ dây đưa nhiều, Tần Tiến lại nói tới lui các thứ hắn phải nghe giảng đạo hết sức phiền hà. Thấy hắn nói chuyện điện thoại xong Khương Đào mới đi lại gần nói.

- Ông Thần! lần này làm chuyện hơi quá rồi đấy! sau này tiết chế lại đi. Chuyện đâu còn có đó không giải quyết được thì gọi điện báo chú để giải quyết. Chú mày không biết ta đến đây nhìn một đồng người cũng tưởng bạo động học sinh đấy.

- Lúc đó cấp bách không nghĩ nhiều, vốn chỉ định đem ít người qua dẫn Hoàng Ngân về nhưng không ngờ nguyên một đám đòi đi theo, nên mang theo luôn.

Thiếu Kiệt cứ nói chuyện lần nào với Khương Đào đều cảm thấy như hai người ngang hàng chứ không phải chú cháu. Bởi Khương Đào tính hay đùa nhưng trong công việc thường khá nghiêm túc nên lúc này mới nói hăn.

- Lần này vì chú mày hù dọa thôi chưa ra tay. Nếu mà thật sự ba người cảnh sát kia ra tay chú mày đánh lại ta cũng không cứu được. Tội chống người thi hành công vụ không phải nhỏ đâu. Mai một nhớ cẩn thận.

- Ủ ờ đúng đấy! Thiếu Kiệt lần này may mà cháu chưa đánh nhau với cảnh sát. Cũng bởi ba người đó tâm lý hơi yếu một chút. Gặp tên nào mà không nói lý lẽ thì hôm nay cũng không đơn giản như thế này. Trả lại cháu tấm thẻ này. Mà sao cháu kiếm đâu ra tấm kim bài miễn tử này vậy hữu hiệu đấy. Những người kia vừa nghe ra tòa án quân sự đều nói không thừa kiện nữa. Nên mới qua loa được.

Không chỉ mình Khương Đào mà Phạm Chiến sau khi cầm tấm thẻ của Thiếu Kiệt đi một vòng cũng thuyết phục được khá nhiều người. Khiến hăn đỡ phải tốn một phen phiền phức.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 202: Xin Tiền

Thiếu Kiệt nhận tấm thẻ quân nhân của mình mới nhìn về phía Hà Vi đang nói chuyện với Hoàng Ngân và các bạn của cô. Thiếu Kiệt cũng thờ dãi lắc đầu nói.

- Giấy này của Hà Thúc làm cho. Hiện tại thì sử dụng cứu nguy nhất thời thôi, chứ cầm cái này sử dụng không hay lắm, chỉ lần này là nhờ nó vậy. Để lát đưa lại cho Hà Vi

- Hà Thúc đã làm cho cháu thì cứ dùng, biết đâu sau này còn nhiều việc cần đến. Tuy nói ở Lưu Minh này cháu có thể lực đầy đủ. nhưng ở những nơi khác thì không biết được.

Khương Đào nghe thấy Thiếu Kiệt định trả lại thẻ cho Hà Vi. Hắn cũng khuyên can bởi vì chiếc thẻ này đôi lúc lại là phao cứu sinh trong những chuyện như thế này.

- Khương Đào nói cũng đúng đấy! cháu nên nhận lấy dù sao thì nếu cháu không lạm dụng, thì nó vẫn có hiệu lực. Những chuyện như thế này cháu biết phải hạn chế, mấy chú cũng nói thế thôi, còn quyền quyết định là thuộc về cháu.

Thiếu Kiệt ngẫm nghĩ một lúc cũng cảm thấy những lời của hai người tương đối chính xác. Ở Lưu Minh này hắn có thể làm gì hắn muốn. Nhưng nếu ở chỗ khác thì chắc chắn không. Mà nếu như có người kiểm chuyện nữa thì hắn phải động thủ, nhẹ thì cũng phát sinh xô sát là điều không thể tránh khỏi.

- Vậy cũng được chuyện này để cháu quyết định. Mà chuyện này cũng cảm ơn hai chú tới đây giúp cháu. Sau này có dịp nào đó cần tới sự giúp đỡ của cháu thì mấy chú lên tiếng.

Phạm Chiến lúc này cười cười nhìn Thiếu Kiệt chằm chọc.

- Chú nói cháu này Thiếu Kiệt! cùng là chức chú với nhau, cháu cho lão Đào này tiền thuê đất mà không kiếm cái gì cho chú thì cũng không được đâu đấy.

- Vâng mà chú Chiến xem việc của người phụ nữ Lý Trịnh kia chỉ cần nhắc nhở răn đe là được, ép quá họ đường cùng cũng không hay.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Phạm Chiến nhìn về gia đình Hồng Phi một lúc rồi gật đầu.

- Được rồi cháu đã nói thế thì tha cho cô ta một lần. Mà nhớ nhé sau này nếu có món hời nào phải nói chú trước đấy. Tuy bên chú không mạnh bằng tên này, nhưng mà ngôn luận của bọn chú cũng không thấp đâu. Thôi bọn chú về đây.

Nói rồi Khương Đào và Phạm Chiến rời đi để Thiếu Kiệt quay về với những cô nàng đang nói chuyện phiem cười đùa còn Phùng Kiếm Hoa lúc này vẫn sốt sắng giúp đỡ Hoàng Hương và mấy người phụ huynh làm giấy tờ. Chưa kể đến còn đốc thúc lão Hiệu trưởng giải quyết nhanh gọn lẹ chuyện này.

- Mấy vị cô nương đang nói chuyện gì thế? Báo cho mọi người một tin ngày mai chỉ cần nói bố mẹ qua bên trường Thiên Hoa nộp hồ sơ là được nhập học luôn. Lúc đó tha hồ mà vui nhé.

- Vậy hả anh Kiệt để em đi báo với mẹ em.

Một người nữ sinh đứng gần đó cũng reo lên nhìn Thiếu Kiệt một chút rồi chạy đi. Hà Vi thấy Thiếu Kiệt như thế cũng cười hỏi.

- Mọi chuyện xong rồi à? giờ về thôi. Còn ở đây làm gì?

- Ừ định nói với Cô một tiếng mà như thế cũng được.

Thấy Hà Vi và Thiếu Kiệt định rời đi, Phùng Kiếm Hoa mới chạy lại gần. Bởi tuy hăn đáng vẻ lãng xăng giúp đỡ mấy người phụ huynh, nhưng vẫn luôn quan sát Thiếu Kiệt.

Phùng Kiếm Nhất chạy lại tới gần Thiếu Kiệt biết hăn định làm gì nên mới nói.

-Thôi lo mấy cái đó xong là được rồi! Nói với Hoàng Ngân với Cô tôi là tôi có việc đi trước, xong việc thì ông về nhà đi. Hôm nay ông làm khá tốt.

- Vâng để tôi chuyển lời của cậu. Mọi chuyện còn lại ở đây để tôi giải quyết được rồi cậu cứ đi về thông thả.

Đợi cho đến khi lên xe Thiếu Kiệt mới hỏi Hà Vi. Vì hăn vẫn chưa hiểu được tại sao Hà Thúc lại chuẩn bị cho hăn cả những thứ như thẻ quân nhân này. Hà Vi lúc này chỉ cười nhìn hăn đáp lại.

- Ông nói cậu thế nào cũng phải sử dụng đến, vì trước sau gì cậu cũng gặp mấy tên không hiểu chuyện làm phiền, Mà khi cậu có thẻ quân nhân thì chuyện này sẽ không nằm trong tay cảnh sát nữa. Như thế thì cậu sẽ thoát dễ hơn.

Thiếu Kiệt lần đầu tiên nghe được lý lẽ này của Hà Vi. Bởi nếu đem một thân phận quân nhân vào việc hăn làm thì hăn phải ra tòa án quân sự là điều chắc chắn. Mà tại nơi đây chỉ là quân nhân với nhau nên hăn chịu án chắc chắn sẽ không nặng.

- Ông cậu làm như thế không sợ tố dùng cái thẻ này lạm dụng việc xảy ra như ngày hôm nay sao.

- Mình cũng có hỏi. Ông nói nếu ông cấp được thì cũng có thể thu hồi được. Nhưng chắc bạn sẽ không làm như thế.

Hà Vi nói chuyện bình thản như không quan tâm đến việc này. Thiếu Kiệt cũng hiểu những thứ này ông Hà Vi cấp được thì sẽ thu hồi được là điều chính xác. Chưa kể đến hẳn chắc sẽ không sử dụng nhiều đến nó bởi hiện tại hẳn đang ở Lưu Minh thì chuyện này đơn giản hơn nhiều.

- Thật khó hiểu tại sao ông cậu lại ghê gớm đến thế, dự đoán trước cả tình hình. Nếu được phải nhờ ông cậu xem bói thử xem linh không.

Thiếu Kiệt lúc này cũng châm chọc Hà Vi. Dù sao hẳn thấy việc Hà Thúc biết trước những chuyện này cũng có bất ngờ. Nhưng vẫn không nên lúc nào cũng đoán đúng như thế thì hẳn sẽ dè chừng nhiều hơn.

Đối với một sự đầu tư dù lớn hay nhỏ đều có mục đích, có thể họ không mong bạn hồi báo lúc này. Nhưng sẽ phải khó quyết định ở những thời điểm quan trọng khác.

- Mình sẽ mách ông cậu dám nói ông mình là thầy bói nhá. Lúc đó thầy bói kiểm cậu phiền phức thì đừng trách tại sao.

- Cậu cũng đừng làm thế chứ. Chết người đấy. Mình vẫn còn nhớ bị ông cậu đánh khi dạy võ đấy đừng chơi ác thế.

Hà Vi lúc này mới cười cười nhìn Thiếu Kiệt thắc mắc hỏi.

- Mình cũng thắc mắc cậu chỉ chạy bộ buổi sáng, lâu lâu lại tập vài quyền vậy tại sao cậu lại có khả năng ứng biến và thích nghi với cuộc chiến như thế vậy. Mà xem ra cậu rất ít khi đánh nhau nhưng lại làm được. Nó y như thói quen của cậu hàng ngày vậy. Vừa rồi mình có nghe lại Hoàng

Ngân nói nên cũng hiểu tình cảnh đó như thế nào. vậy mà cậu lại chỉ bị vài vết thương ngoài da là sao?

- Chuyện này đầy hả. Ai biết đâu có thể là ông cậu đúng, mình có thiên phú hoặc tư chất võ học gì đó như mấy phim kiếm hiệp hay chiếu trên ti vi thì sao nào. Mà công nhận mình cũng tài thật chứ.

Thiếu Kiệt làm sao có thể nói được cho Hà Vi biết rằng kiếp trước hẳn ngày nào cũng đánh nhau, trước khi trọng sinh lại còn phải tự mình trốn tránh sự truy đuổi của người khác giết mình. Nên cũng đưa ra lý do trên trời rồi tự khen lấy mình để cho Hà Vi không quan tâm việc này nữa.

- Cậu đấy bớt khoe khoan lại đi. Cậu mà được như mấy cao thủ võ hiệp chắc mình đã là nữ hiệp trong dương môn nữ tướng quá.

Thiếu Kiệt lúc này chỉ cười cười. Hắn im lặng nhìn bên ngoài xe những người đi đường không đề cập đến chuyện này nữa. Bởi hắn tránh né thành công những câu hỏi của Hà Vi nên cũng không muốn bị khơi lại

Buổi tối hôm đó Thiếu Kiệt trở lại với công việc thường ngày của mình và không có việc gì xảy ra.

Hoàng Lâm Nhu cũng không hỏi hắn về những việc đã diễn ra, vì có người cho bà biết hết mọi chuyện nên Thiếu Kiệt cũng nhẹ người.

Hôm sau hắn dậy trễ hơn mọi thường. Tuy nó hắn vẫn thường xuyên tập thể dục buổi sáng. Thể lực là có, nhưng vận động đánh nhau làm hắn cũng rơi vào trạng thái mệt mỏi. Khi hắn thức giấc cũng gần giữa trưa. Kiểm tra một chút lại toàn bộ máy móc rồi mới đi học.

Hoàng Hương cùng mấy người Phụ huynh hôm qua đang đứng trước cổng trường tuy bên cạnh có Lý Bân nhưng tên này kiên kỵ phòng ban giám hiệu nên chỉ dám đứng nói chuyện với em gái Thiếu Kiệt đợi hắn đến trường.

Thiếu Kiệt chạy xe đến trước cổng trường thấy thế cũng cười nói với mọi người đưa lại chiếc xe đạp của mình cho Lý Bân đem vào bãi giữ xe. Hắn cùng với Hoàng Hương và những vị phụ huynh đây nói chuyện.

- Xin lỗi mọi người hôm qua cháu có việc không ở lại được đến cuối. Mọi người đã chuẩn bị hồ sơ đầy đủ hết rồi phải không.

- Không sao đâu Thiếu Kiệt cháu có việc thì vẫn phải nên làm. Mặc dù cũng đã chuẩn bị hết mọi thứ. Hôm qua ngay trong tối đó, ban giám hiệu trường Lưu Minh chấm luôn điểm của cả kỳ thi vừa rồi. Nên đợi có hơi lâu nhưng hôm nay thì tốt rồi.

Hoàng Hương lúc này mới trả lời lại Thiếu Kiệt. Mọi người ở đây cũng biết hôm qua những giáo viên bộ môn phải đi kiểm hết bài thi của con họ chấm điểm tại chỗ để hoàn thành hồ sơ trong khi đó Phùng Kiếm Nhất nói chuyện với Hiệu Trưởng và hai người phụ huynh đã gây cho con họ phiền phức.

Mọi người trong trường hiện tại vẫn đang bàn tán xôn xao sự việc hôm qua nay lại thấy Thiếu Kiệt dẫn phụ huynh và bốn người nữ sinh của trường Lưu Minh đến nên càng xì xào bàn tán.

Theo chân Thiếu Kiệt. Mọi người đến phòng ban giám hiệu. Mọi người ở đây thấy hắn dẫn theo phụ huynh và học sinh Lưu Minh cũng vui vẻ nhiệt tình như được Tân Tiến báo trước. Tuy nói họ chưa biết học lực của những học sinh này như thế nào.

Nhưng trên một thực tế so sánh Thiên Hoa và Lưu Minh không kém gì nhau như tỉ lệ lựa chọn ở Lưu Minh thường là cao hơn Thiên Hoa. Vì Trường Thiên Hoa luôn hạ thấp điểm chuẩn vào trường để nhiều học sinh thiếu một hai điểm có thể vào một trường tốt.

Giờ đây có học sinh từ Lưu Minh chuyển tới Thiên Hoa này thì chắc chắn điểm đầu vào cũng sẽ cao hơn các học sinh khác. Nên những giáo

viên cũng lấy làm vui vẻ. Một giáo viên nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Thiếu Kiệt em để mấy bạn học sinh ở đây đi. Thầy Tiến muốn gặp em đây. Lên phòng hiệu trưởng đi ở đây làm gì. Mấy thầy cô sẽ xếp lớp cho các bạn ở đây sau.

- Vâng vâng em lên phòng thầy Tiến. Mấy thầy cô giúp đỡ các bạn giúp em.

Những giáo viên thấy thế đều gật đầu còn, mấy người phụ huynh thấy vậy đều ngạc nhiên bởi hôm qua Thiếu Kiệt là một người hết sức khác hiện tại. Không coi ai ra gì mà hôm nay rõ ràng lễ phép với tất cả thầy cô trong trường.

Thấy Phụ Huynh nhìn Thiếu Kiệt như khó hiểu một giáo viên mới nói.

- Thiếu Kiệt là vậy đó. Bên ngoài hăn làm những thứ xem là không chấp nhận được nhưng khi vào trường cậu ta là một học sinh đúng mực chỉ những người đụng chạm mấu chốt với cậu ta thì mới thấm thôi.

Người giáo viên này cũng nghe được chuyện hôm qua của Thiếu Kiệt. Lúc mọi người biết chuyện đều lo lắng ảnh hưởng không tốt tới danh tiếng của trường. Nhưng Tân Tiến lại cam đoan chuyện này chắc chắn sẽ không có vì ông tin Thiếu Kiệt nói. Chuyện ngoài trường không còn liên quan tới trường. Mọi Người lúc đó đều mơ hồ tại sao Tân Tiến lại tin chắc điều này.

Nhưng đúng thật là sáng nay họ hồi hộp lo lắng những tờ báo sẽ kéo lên chuyện học sinh kéo người đánh nhau. Ngược lại với nỗi lo ấy không một tờ báo nào lên tin tức này. Bấy giờ mới hiểu được tại sao Tân Tiến lại có thể tin tưởng Thiếu Kiệt. Một chuyện thế này mà không một tờ báo nào lên tin thì biết được hăn cũng có một thế lực không nhỏ sau lưng.

Thiếu Kiệt đi đến trước cửa phòng Tân Tiến định gõ cửa để vào thì bên trong đã phát ra tiếng kêu.

- Thiếu Kiệt hả vào đi.

Hắn ngỡ ngác sao dạo này ai cũng phán đoán như thần. Hà Thúc thì không nói đến. Tân Tiến hôm nay cũng có vẻ thần bí như thế làm Thiếu Kiệt khó hiểu. Hắn mở cửa vào nhìn Tân Tiến đang ngồi sẵn ở bàn trà cười nói.

- Hôm nay sao Thầy lại biết em tới. Chưa kịp gõ cửa đã biết người.

Thiếu Kiệt hỏi thẳng Tân Tiến về sự thần bí của ông. Tân Tiến chỉ cười cười đáp lại nói

- Ngồi xuống đi rồi nói.

Ngồi xuống trước mặt Tân Tiến ly trà được rót ra để trước mặt hắn.

- Mấy ngày nay mặt trời bắt đầu xoay chiều, nếu em đi từ phòng ban giám hiệu qua đây thì chắc chắn bóng của em sẽ hiện lên cửa sổ thôi. Một quy tắc vật lý đơn giản mà.

Tân Tiến vừa nói vừa nhìn về cửa sổ phòng nơi được che lại với cái rèm màu trắng. Có một chút ánh nắng xuyên qua. Nếu hắn đi từ phòng giáo viên đúng là sẽ phải đi ngang qua cửa sổ. Nhưng mà việc này cũng không đúng nếu người khác cũng đi ngang qua thì Tân Tiến biết là ai nên hỏi ông.

- Như thế cũng không chắc là em được sao thầy lại biết đúng người chứ.

- Cửa phòng thầy bên dưới bị hở, chỉ cần em đứng đó bóng sẽ che lại ánh nắng. Mà nếu là giáo viên thì đôi giày sẽ khác, còn học sinh sẽ khác hết thảy mắt chưa.

Thiếu Kiệt bất giác nhìn xuống chân mình kiểm chứng đúng là việc khác nhau giữa giáo viên và học sinh là đôi giày tây với giày thể thao hoặc giày có quai hậu thật. Hắn chỉ biết cười cười nhìn Tân Tiến hỏi.

- Ủa thầy gọi em hôm nay có chuyện gì không?

- Em còn nói thầy có chuyện gì không. Việc hôm qua của em cả trường đều biết vậy mà em còn nói có chuyện gì không?

Tần Tiến nói như thế hẳn cũng chỉ biết cười trừ. Việc của hẳn làm mọi người đều biết thì cũng chỉ trong phạm vi nội bộ không lan truyền lên cao quá là được.

Chuyện này thì em xin ghi nhận, nhưng mà em cũng đã hạn chế thấp nhất thiệt hại rồi. Báo chí cũng có lên tin đâu nên thầy khỏi lo chuyện này.

- Việc này em thao tác thế nào thì thầy không biết, nhưng mà sau này không được làm thế nữa, không phải lúc nào cũng may mắn né được cánh báo chí phải cẩn thận hơn.

Thiếu Kiệt nghe Tân Tiến nói thế cũng gật đầu, chuyện hôm qua hẳn không hiểu tại sao lại không bị lên báo các thứ. Nhưng chắc chắn có ai thao tác sau lưng hẳn mà hẳn hoàn toàn không biết.

- Vâng! sẽ không có lần sau tái diễn nữa đâu thầy cứ yên tâm? Ủa mà thầy gọi em lên đây cũng chỉ có vậy thôi à.

- Ủ. Mà Thiếu Kiệt thầy nghe cô Lâm nói em có một chút cổ phần trong công ty bán máy vi tính phải không.

Tân Tiến hỏi Thiếu Kiệt như thế cũng làm hẳn giật mình. Bởi chuyện này đáng lý ra Tân Tiến sẽ không hỏi tới, nên cũng có chút thắc mắc nhưng Thiếu Kiệt vẫn đáp lại.

- Vâng! đúng là có việc này nhưng mà có chuyện gì không thầy.

- À chẳng qua cơ sở hạ tầng vật chất của trường ta dạo này xuống cấp, điển hình là phòng tin học. Mà em cũng biết cập nhật tin học mà không tốt

cũng lạc hậu so với trường khác. Nên thầy định hỏi xem em có cách nào để công ty kia ủng hộ việc thay mới phòng tin học của trường không ấy mà. Đạo này kinh phi ích ỏi mà phòng tin học máy cứ hư lên hư xuống, Thầy cũng rầu lắm chứ.

Tần Tiến vừa nói vừa ra giọng kể khổ với Thiếu Kiệt. Còn hăn nghe được ẩn ý của Tần Tiến, hăn không phải ngốc nên cũng hiểu hăn sắp bị chém một khoản không nhỏ để ủng hộ phòng tin học, mà đây mới đúng là chuyện Tần Tiến muốn gặp hăn hôm nay, chẳng qua muốn xin tiền hăn thay mới phòng tin học.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 203: Ý Kiến Đề Xuất

Thiếu Kiệt nhìn Tần Tiến, Hẳn biết Tần Tiến tính toán như thế nào. Nếu không biết chắc chắn Tần Tiến không nói chuyện ủng hộ phòng tin học với mình suy nghĩ một lúc Thiếu Kiệt mới nói.

- Thầy nói đúng cơ sở vật chất thì không thể thiếu nhưng để em xem xét. Thầy cũng biết đứng trên lập trường của người kinh doanh. Đầu tư mà không có lợi thì sẽ chẳng có người làm.

Nghe Thiếu Kiệt nói như thế Tần Tiến không biết sao. Bởi chỉ một phòng tin học không thể nào đem lại lợi ích gì cho Thiếu Kiệt trong chuyện này. Mà kinh phí bỏ ra là không nhỏ, Tần Tiến vốn chỉ định hỏi hẵn xem hỗ trợ được bao nhiêu, nhà trường sẽ bỏ một phần kinh phí bù vào.

Nhưng giờ nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng ảo não Tần Tiến cũng biết việc đầu tư phải đem lại nguồn lợi thì những người Như Thiếu Kiệt mới nhúng tay vào. Mà chưa dừng lại ở đó Thiếu Kiệt lúc này nói tiếp.

Nhưng em có hai điều kiện, nếu hai điều kiện này được đáp ứng em sẽ thúc đẩy công ty tài trợ về phòng tin học toàn bộ vật chất. Nếu hai điều kiện này không được đáp ứng thì những chuyện khác em không dám chắc.

Càng bất ngờ hơn Tần Tiến không nghĩ đến Thiếu Kiệt nói sẽ tài trợ toàn bộ phòng tin học nếu đáp ứng điều kiện của hẵn. Tuy không biết đó là điều kiện gì nhưng ông cũng cảm thấy hồi hộp hỏi.

- Điều kiện của em là gì nếu được thầy đồng ý ngay.

- Việc này đối với trường ta cũng không mấy khó khăn đâu. Thứ nhất việc này trường sẽ làm một buổi công khai về việc tài trợ phòng tin học của trường trước toàn bộ học sinh. Việc thứ hai đối với những học sinh năm cuối cấp có nguyện vọng thi vào trường công nghệ thông tin em đều muốn biết nếu cậu ta đủ điều kiện của em thì học phí và việc học của những bạn đấy sẽ do bọn em tài trợ khá đơn giản.

Thiếu Kiệt nói ra hai điều kiện của mình nhìn tưởng chừng như đơn giản và người thiệt thòi là hẳn nhiều nhất. Nhưng song song đó hẳn cũng là người được lợi nhất. Nếu bỏ ra một phòng tin học để tuyên truyền ra ngoài nhằm quảng bá thương hiệu của công ty.

Không nói đâu xa trường học Thiên Hoa có hơn 1500 học sinh ở ba khối lớp. Vậy chỉ cần 1 trên 10 người nhớ đến thương hiệu của công ty hẳn là quá đủ, Còn việc làm một học bổng toàn phần thì hẳn đã dự liệu nếu những người đủ điều kiện của hẳn có thể học tập và làm việc tốt nhất.

Hẳn tin với mức lương thưởng của mình, những học sinh này sau khi ra trường ngoài việc ký kết với hẳn làm việc còn giúp hẳn tạo dựng cho mình nguồn nhân viên có kiến thức chuyên môn nhiều hơn sau này.

- Em nói chỉ là hai điều kiện này thôi sao, Không có cái nào hơn nữa chứ.

- Vâng chỉ hai điều kiện như thế thôi.

Tần Tiến bây giờ cũng mừng trong lòng bởi Thiếu Kiệt hẳn đem hai điều kiện này tương đối dễ với tình hình hiện tại.

- Được thầy đồng ý! chuyện này đơn giản với điều kiện thứ nhất thầy sẽ làm khi phát thưởng học kỳ một lúc đó sẽ công bố và nhờ báo chí tới làm lễ này giúp em. Còn việc thứ hai thì càng dễ hơn, nếu biết nguyện vọng của từng em học sinh. Thì chỉ cần thầy tập trung các em học sinh có ý định học

tập ngành nghề này lại, để em kiểm tra là được. nếu mà qua được những phụ huynh học sinh cũng bớt phần nào kinh phí của mình.

- Vậy nhé. Chuyện này tạm thời em sẽ về bàn lại bên công ty. Việc đầu tư bao nhiêu máy và những trang thiết bị cũ của trường công ty em sẽ thu hồi lại. Thầy còn việc gì không nên không em về lớp đây.

Tần Tiến lúc này tâm trí nghĩ đến phòng tin học được đổi mới cũng vui vẻ. Hắn gật đầu hài lòng về việc này nên không giữ Thiếu Kiệt nữa.

- Được rồi em về lớp đi chuẩn bị xong hết mọi việc thì thầy sẽ gọi cho em.

- Vậy được rồi em về lớp đây.

Thiếu Kiệt thấy Tần Tiến vui vẻ tiếp nhận không đòi thêm gì nữa nên cũng rời phòng hiệu trưởng. Ra đến bên ngoài. Thiếu Kiệt mới lấy điện thoại ra gọi cho Trương Hạo

- Trương Hạo! Tôi này tập hợp toàn bộ nhân viên lại bao gồm cả tô Thanh và những người khác họp.

Trương Hạo thấy ngạc nhiên hôm nay tại sao Thiếu Kiệt lại gọi mọi người tập trung họp lại thường hắn sẽ báo trước chuyện này trước một ngày nhưng hôm nay lại báo buổi sáng nên hỏi

- Chuyện gì mà hôm nay họp gấp vậy? có việc gì phát sinh à?

- Hôm nay đầu tháng rồi không họp tổng kết lại tháng trước thì sao mà được. Chú ý chút đi Trương Hạo làm việc mà quên cả ngày tháng cũng không tốt à.

Nghe được Thiếu Kiệt nói hôm nay đầu tháng Trương Hạo cũng giật mình nhìn vào tờ lịch treo trong phòng.

- Ấy đầu tháng rồi. Ủ ể nói mọi người qua họp. Mấy ngày nay bận rộn nhập hàng mới chuẩn bị đợt tết này mấy cái mẫu mã mới ra mắt nên quên mất.

- Ủ chủ yếu nhắc mọi người thôi vì họp chính thức là đầu tháng không thể trễ được. Ít họp thì phải định một ngày cố định để mọi người quen cách làm việc đi. Mà cũng nên chia việc lại cho hết nhân viên đừng ôm nhiều quá.

Biết tin Trương Hạo cái gì cũng phải tự tay làm Thiếu Kiệt cũng nhắc nhở. Vì trước đây bọn hắn cái gì cũng tự tay thao tác giờ chỉ cần đứng ra điều hành đừng ôm quá nhiều việc như thế mới có thể tập trung những việc khác.

- Được rồi để tao làm quen cái đã. Có gì tối gặp!

Thiếu Kiệt kết thúc cuộc nói chuyện của mình với Trương Hạo trở về lớp. Hôm đó cả bốn người Hoàng Ngân và bạn của cô được xếp vào lớp A5 để thuận tiện. Việc này Thiếu Kiệt biết những giáo viên cũng đã ưu ái như thế nào.

Giờ nghỉ giải lao hôm đó nhóm chỗ tập trung của Thiếu Kiệt có thêm bốn cô gái thêm Ngọc Nhi và Nhã Oanh ra thì tổng cộng có sáu người khác giới. Thiếu Kiệt lúc này mới hướng Hoàng Ngân hỏi,

- Sao hôm nay ngày đầu đi học ở Thiên Hoa như thế nào? Tốt Không

- Được anh! So với bên trường em giáo viên giảng dễ hiểu hơn nhiều không phức tạp lắm.

Thiếu Kiệt nghe nói cô nói thế cũng cười. Bởi đây là hai sự khác biệt rõ rệt một bên dành cho những thành phần có trụ cột chắc, còn một bên dành cho đại trà. Nên Hoàng Ngân từ Lưu Minh chuyển qua trường Thiên Hoa môi trường học sẽ khác và cách thức dạy sẽ khác.

- Ủ bên này là thế vì vậy nên cố gắng, Có khi cả bốn đứa lên làm học sinh giỏi hết cũng không biết chừng.

- Vâng bên Lưu Minh bọn em thường phải tự tìm hiểu là nhiều đôi khi không biết cũng chỉ im im. Bên này xem ra kiến thức cũng như bên kia nhưng cách giảng dễ hiểu có gì không biết đều hỏi được. chẳng bù trường quốc gia mà cứ dạy khó hiểu không biết được.

Một người bạn của Hoàng Ngân cũng lên tiếng nói về nhận định của cô. Thiếu Kiệt lúc này cũng thở dài. Nhìn bốn người nói.

Bởi thế nhiều người cứ chọn cho con mình trường điểm trường chuyên này nọ nhưng chả hiểu gì về cách dạy học của họ. Nhiều khi học sinh không theo kịp lúc đó lại hỏi tại sao con mình lại yếu kém hơn các bạn khác.

Nhã Oanh lúc này mới nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Bạn nói vậy cũng không đúng cũng do một số người không cố gắng thôi, Chứ mình thấy chỉ cần cố gắng học nhiều hơn bạn khác là được.

- Ấy vậy mình không đi học thêm này, bài tập không làm này, kiến thức phần khung ghi nhớ, cũng không động tới nhưng sao mình vẫn là học sinh giỏi nhỉ.

Thiếu Kiệt lúc này cũng châm chọc Nhã Oanh bởi việc học. Hẳn biết không phải cứ cố gắng là được mà còn phải xem việc học sinh đó có ngộ tính và tiếp thu bài giảng trên lớp như thế nào. Nếu mà yếu kém thì mới phải bù lại bằng sự siêng năng mà cũng không phải là học bằng cách đối phó.

- Bạn khác rồi! ai cho bạn lấy mình làm ví dụ? bạn lấy mình làm ví dụ thì đâu phải ai cũng làm được. Cái chính là mỗi người có cách khác nhau để học mà.

- Mình dám chắc các bạn ai cũng làm được chỉ là trước giờ chưa ai nói thôi. Vấn đề quan trọng là nội dung bài giảng gắn liền về hiểu nó. Không phải chỉ có học những

phần khung ghi nhớ chép bài là được. Tuy những thứ trên chỉ là một công cụ để giúp các bạn học lại những bài giảng trên lớp. Thứ một ngày chú ý vào bài học không cần chép bài lấy điện thoại quay lại giáo viên giảng một buổi. Về chỉ cần nghe lại các bạn sẽ thấy hiệu quả như mình nói.

Thiếu Kiệt biết học sinh hiện tại chưa áp dụng hình thức học này. Bởi với hần việc học như thế bắt đầu khi mà những người làm video về những kiến thức các ngành nghề. Người học chỉ cần xem đi xem lại đoạn video, cũng hiểu được bài giảng kia phải làm như thế nào, và phải học và viết ra sao.

- Việc học này cũng được sao? mới nghe đấy anh Kiệt.

- Được sao không? nếu sau này việc sử dụng máy chiếu chỉ ở những buổi thực hành hoặc dự giờ thì sau này nó trở thành phương tiện đại chúng. Thì những buổi quay lại giờ giảng để học sinh có thể học thì có gì sai.

Ngọc Nhi lúc này cũng nhìn Thiếu Kiệt, bởi vì cách làm này của hần rất tốt, Giờ học của giáo viên sẽ được phát đi phát lại học sinh chỉ cần dựa vào đó nghe và học ở nhà cũng có thể hiểu được bài tốt hơn. Ngọc Nhi mới nói.

- Tính ra như thế Thiếu Kiệt vừa tiết kiệm được thời gian cho giáo viên vừa giúp những học sinh khác đều có thể nghe lại bài trên lớp, Việc này đáng để thử lắm chứ. Hay cậu đề xuất chuyện này cho thầy Tiến đi.

Việc này chỉ vui đùa nhưng chợt Thiếu Kiệt thấy nó hiện tại khá thú vị nên mới nảy ra ý tưởng đem việc này thực hiện.

- Chuyện này để đi gặp Thầy Tân Tiến nói cái đã. Nếu được thì làm thử cho mọi người cùng thử vậy. Dù là ý kiến nhất thời nhưng có vẻ tốt.

- Ủ thử đi anh Kiệt biết đâu lại hay đấy!

Mấy người ngồi gần đó nghe về ý kiến của Thiếu Kiệt cũng thích thú. Nếu việc này được thực hiện thì bọn hăn ôn bài dễ hơn nhiều. Mà không cần phải lo lắng không hiểu bài. Thiếu Kiệt thấy mọi người đều đồng ý nên gật đầu đi về phòng Hiệu Trưởng. Nhã Oanh nhìn Thiếu Kiệt rời đi cũng nói với Ngọc Nhi.

- Cậu nói xem tại sao Thiếu Kiệt lúc nào cũng đưa ra một ý kiến thay đổi được nhiều thứ như thế? Trong khi đó cậu ta cũng chỉ là học sinh như bọn mình.

- Việc này thì mình không biết, nhưng nếu chuyện này được đồng ý cậu có biết Thiếu Kiệt có thể cải cách cả nền giáo dục hiện nay đấy.

Mọi người nhìn theo hướng đi của hăn suy nghĩ về những điều Ngọc Nhi nói. Bởi họ đang theo đuổi cái ý nghĩ nếu mà ở nhà vẫn có thể học như trên trường thì đúng là quá tốt.

Thiếu Kiệt đến phòng Tần Tiến cũng làm hăn ngạc nhiên vì mới lúc đầu giờ đã gặp. Giờ Thiếu Kiệt lại tìm đến làm Tần Tiến cũng có chút gì đó lo lắng, sợ hăn không xin được tài trợ nên trở lại bàn bạc với mình.

- Chuyện xin tài trợ không được hả Thiếu Kiệt. Nếu không được toàn bộ thì một phần cũng được.

- Không phải chuyện đó. Bọn em mới nghĩ ra một ý kiến rất hay nên mới cũng thầy thương lượng này.

Tần Tiến lúc này cũng thở phào nhẹ nhõm nếu không phải vì việc tài trợ thì hăn an tâm nhưng lại muốn biết ý kiến của Thiếu Kiệt ra sao mà lại Thương Lượng gấp rút như thế này.

- Ý kiến gì mà cần phải thương lượng với thầy thế Thiếu Kiệt?

- Em muốn thầy đề xuất thí điểm với sở giáo dục, hoặc cao hơn để em làm việc này. Bởi nó có là cuộc cách mạng lớn của ngành giáo dục hiện nay.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Tần Tiến cũng giật mình. Bởi điều mà Thiếu Kiệt đang nói có vẻ rất lớn lao. Tuy không hiểu đó là ý kiến của hẳn là gì Nhưng việc nói hẳn đề xuất ý tưởng lên tới những ban ngành lãnh đạo cấp trên là điều phải cực kỳ lớn.

- Ý Kiến của em là gì nói Thầy nghe nếu được thầy sẽ viết bản đề xuất ý kiến ngay.

- Như thầy cũng biết hiện tại trường mình các giáo viên luôn thay nhau ở từng lớp giảng bài em tính trung bình khối A gồm 12 lớp vậy một bài giảng giáo viên cần mất 12 lần giảng bài cho một tiết học và sẽ mất 45 phút cho mỗi tiết học như thế tổng cộng là 540 phút bằng 9 giờ cho một bài học để giáo viên đưa đến học sinh.

Tần Tiến nghe Thiếu Kiệt tính toán như thế cũng nhìn hẳn. Bởi không biết vì sao Thiếu Kiệt lại làm ra tính toán giờ dạy của giáo viên làm gì nên cũng hỏi.

- Ừ việc này thì đúng thật. Mà em tính giờ dạy của giáo viên làm gì? chuyện này có ít gì?

- Có chứ thầy. Để em trình bày hết lúc đó thầy sẽ hiểu. Giờ nhé 9 giờ dạy cho một bài học mà không phải trong một ngày sẽ vẫn có lớp học trước lớp học sau. Như thế thì đôi khi vẫn có sự nhầm lẫn giữa bài giảng và việc học từng lớp. Chưa kể đến hiện tại một môn giáo viên đảm nhận ba khối lớp như thế giữa bài giảng có sự khác biệt và thời gian sắp xếp cho giáo án trong tuần cực kỳ phức tạp và tốn thời gian.

Vừa nói vừa quan sát xem phản ứng của Tần Tiến thế nào Thiếu Kiệt mới đánh giá được mình sẽ phải đánh vào trọng tâm nào. Dù đây là chỉ là ý

tưởng nhất thời. Nhưng dựa vào kiến thức vốn có và khả năng thuyết trình của mình Thiếu Kiệt không ngừng lập luận dựa trên cơ sở thực tiễn trước Tần Tiến.

- Điều này em nói không phải thầy không biết nhưng cái chính là không thể nào thay thế được. Bởi nguồn lực nhân sự có hạn mà lương giáo viên lại thấp đâu thể nào bắt ép họ phải dạy đồng đều hết các lớp cũng như có thời gian quan tâm sức học của từng học sinh được.

- Điều này em cũng biết. Nhưng ý kiến của em sẽ thay đổi Sao cho rút gọn giờ giảng dạy lại, đưa thời gian trống ra để giáo viên có thể chăm chút hơn cho từng học sinh của mình.

Tần Tiến lúc này cũng ngạc nhiên một chút rồi lắc đầu. Bởi điều Thiếu Kiệt đang nói không thể làm được nếu rút gọn giờ giảng dạy lại. Nhiều học sinh không hiểu bài càng nhiều hơn.

- Không thể được. Giờ giảng bài của giáo viên nếu rút lại học sinh làm sao mà hiểu bài. Làm sao có thể học tốt các môn kiến thức được thầy không đồng ý với ý kiến này.

Nghe Tần Tiến nói Thiếu Kiệt cũng biết ông hiểu sai ý hẵn nên phần trần

- Thầy hiểu sai rồi. Ý em là giờ giảng dạy thì vẫn như thế. Nhưng Giáo viên lại có thể dư ra nhiều thời gian hơn để quan tâm học sinh của mình chứ không phải giảm giờ giảng bài đang có.

- Giờ giảng bài vẫn như cũ, mà giáo viên vẫn dư ra thời gian quan tâm cho học sinh em lấy giờ đó ở đâu. Không lẽ bắt học sinh học thêm như thế cũng không đúng?

Tần Tiến lúc này nhìn Thiếu Kiệt như muốn, xem hẵn có phải đang đùa giỡn với mình không. Nhưng nhìn tới nhìn lui vẫn thấy như là Thiếu Kiệt

đang rất nghiêm túc trong chuyện này. Thấy ông nhìn mình quan sát Thiếu Kiệt lúc này chỉ cười nói.

- Nếu em có cách biến một bài giảng chỉ còn một đến hai tiết còn lại toàn bộ thời gian dư ra 10 tiết học mà tất cả học sinh đều có thể hiểu bài tốt hơn trước đây thầy thấy sao? Điều này em không đùa đâu là thật đấy.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 204: Chiết Xuất Vàng

Nhìn Thiếu Kiệt một ánh mắt nghi ngờ Tần Tiến cũng thắc mắc 12 tiết chỉ gói gọn trong hai tiết học thì làm sao tất cả mọi người đều hiểu hết bài học mà lại là còn hiểu hơn hiện tại thì càng vô lý.

- Em cứ vong vo mãi, nói đi cách gì mà lại có hiệu quả như vậy. Không chiếm thời gian lại có thể để cho học sinh hiểu hơn được bài học của mình.

- Em đề xuất thí điểm. Quay phim lại các buổi giảng dạy của giáo viên tạo thành một giáo án. Trước mắt em gọi nó là chương trình học online.

Tần Tiến lúc này cũng ngẩn ra nhìn chăm chăm vào Thiếu Kiệt. Bởi những năm 2008 đầu 2009 chương trình học online tương đối mới mẻ. Mọi người chưa hiểu hết về khái niệm học trực tuyến hoặc học online và offline là gì.

Thấy Tần Tiến như thế Thiếu Kiệt bắt đầu giải thích cho hẳn hiểu.

- Hiện tại như lúc này em nói một giáo viên dành quá nhiều cho thời gian lên giáo án và giảng dạy ở những khối lớp từng môn học mà mình đang trực tiếp được nhà trường giao. Thay vì như thế chúng ta, sử dụng cách Quay phim lại các buổi giảng dạy đó. Một buổi học hai tiết của một bài giảng được một giáo viên sử dụng cho 12 lớp nhưng chỉ quay ở một lớp cố định. Như thế giáo viên chỉ cần tập trung giảng dạy cho một bài học chính thức từ 60 đến 90 phút. sau đó nâng cấp trang bị chỉ cần một bộ máy chiếu và một cái laptop giáo viên vẫn có thể đem bài đã giảng cho tất cả học sinh ở các lớp khác.

Tần Tiến lúc này như đã hiểu được phần nào ý kiến của Thiếu Kiệt. Bởi nếu áp dụng như vậy thì những học sinh lớp còn lại chỉ cần nghe và nhìn. Tập trung vào đoạn phim được chiếu. Giáo Viên lại có thời gian khác để soạn giáo án hoặc đưa ra những câu trả lời về thắc mắc của học sinh.

- Ý kiến hay nhưng như thế học sinh các lớp còn lại chỉ nghe nhìn một lần thì sao mà hiểu được hết nội dung bài giảng.

- Điều này thầy yên tâm. Em đã có ý kiến của riêng mình. Hiện tại trường mình tuy là có diễn đàn đó nhưng chưa thật sự thu hút nó chỉ là diễn đàn do học sinh tự thành lập. Em sẽ tạo ra một trang web. Phân chia ra tất cả các khóa học tin tức khen thưởng lịch sử trường cũng như thêm vào trên đó nhưng tên thầy cô đang làm việc. Học sinh chỉ cần đăng ký tài khoản hoặc được nhà trường cấp id dựa theo mở phân quyền khối A chỉ được xem những video học tập giảng dạy của giáo viên đang dạy ở khối A. Nên chỉ cần dùng 1 lần ghi hình. Có thể để được 12 lớp xem được chưa kể đó học sinh có thể xem lại các bài giảng mà mình vừa mới được học.

Thiếu Kiệt áp dụng cả hình thức sử dụng tài khoản để được học tập chương trình mình muốn của các trang web dạy học online để nói với Tần Tiến, làm cho Ông thấy được đây là một sự cải cách tiến bộ.

- Nhưng thầy thấy có gì đó không thích hợp trong việc này. Tuy ý kiến này rất hay nhưng mà có hạn chế gì đó mà thầy chưa biết.

- Đúng là có hạn chế và điểm yếu, bởi cơ sở vật chất trường không đủ máy chiếu để phát hình đồng loạt cho tất cả giáo viên sử dụng trong giờ học. Theo em nghĩ nếu muốn hạn chế chuyện này mất đi rất đơn giản, chỉ cần thay thế máy chiếu bằng thiết bị khác như Ti Vi và đầu ghi hình là được. Việc chuyển đổi này cũng tiết kiệm không ít chi phí của việc sắm máy chiếu giá thành cao.

Nghe Thiếu Kiệt nói có cả phương án thay thế bằng thiết bị khác Tần Tiến cũng lắc đầu bởi chi phí việc này khá cao. Nhà Trường thì sẽ chịu không nổi. Tuy việc này đem lại hiệu quả có thể nói là khá cao, những thứ quan trọng để làm được phải có một nguồn tiền vốn cực kỳ lớn.

Tần Tiến cau mày tính toán để áp dụng phương án của Thiếu Kiệt thì cũng nhả mặt bởi. Mỗi trang thiết bị đem đến cho một lớp học rất lớn. Nếu điều này được trao đổi trước khi đầu năm, thì khi đó sẽ họp bàn tăng chi phí tiền cơ sở vật chất đầu năm của mỗi học sinh. Còn hiện tại thì không được.

Biết vẫn là chuyện tiền nong vấn đề chi phí Thiếu Kiệt chỉ cười nói.

- Trước hết thầy cứ lấy ý kiến của tất cả giáo viên. Bởi em thấy được điều này khá tốt. Nếu thầy thuyết phục được tất cả giáo viên về vấn đề này, em sẽ làm bản thuyết trình và thậm chí nếu thầy đề xuất được thông qua em sẽ đứng trước toàn bộ sở hay bộ giáo dục để làm phương án này. Còn nếu họ hỏi kinh phí ở đâu thì thầy chỉ cần nói có nguồn tài trợ cho phương án này là được.

- Ấy em biết phương án này phát sinh bao nhiêu tiền không? lớn lắm đấy.

Tần Tiến cũng lo lắng bởi. Nếu để đi vào được ý kiến của Thiếu Kiệt thì việc tiền bạc và nguồn chủ yếu lúc đó. Chưa kể các thứ chỉ là việc trang bị ti vi và đầu phát hình cũng là một chi phí không nhỏ.

- Thầy cứ yên tâm. Nếu phòng Vi Tính em tài trợ được thì em sẽ làm được việc này. Thầy không muốn trường mình thành Trường nổi tiếng nhất quốc gia à.

- Cái gì? Nổi tiếng nhất quốc gia?

Đang đếm mình tính toán những chi phí kia Tân Tiến bị Thiếu Kiệt làm cho giật mình không nhẹ. Bởi Từ nổi tiếng khắp quốc gia không nhỏ.

- Hiện tại thầy có thấy trường nào trong nước mình đã áp dụng hình thức này chưa? Mình là người tiên phong nếu thành công thí điểm. Trường ta không còn trường trọng điểm thành phố nữa. mà sẽ nâng tầm lớn so với trường Lưu Minh nhiều.

- Được rồi chuyện này hiện tại thầy sẽ để em làm bản thuyết trình bởi tiền đầu tư này là của em và ý kiến cũng của em. Đến khi đó nếu Giáo Viên đồng ý thầy sẽ đề xuất lên các cấp lãnh đạo. Chuyện này trước mặt thầy sẽ cân nhắc thật tốt đã.

Tân Tiến thấy được lợi ích khi mà áp dụng ý kiến này thành công, mà hầu như hẳn chỉ cần giáo viên đồng ý nữa là tốt. Bởi trường học sẽ không phải đầu tư chi phí cho chuyện này mà Thiếu Kiệt là người sẽ làm.

- Vâng trước mắt vì chưa lên bảng kế hoạch, có thể thầy vẫn còn thắc mắc. Ngày Mai em sẽ làm xong bản thuyết trình đưa cho thầy xem rồi triệu tập họp giáo viên luôn cũng không muộn.

- Ừ em về làm bản thuyết trình đi. Đừng gấp quá, cứ từ từ thôi để hoàn thành hết rồi hãy đưa thầy. Mà Thiếu Kiệt sao em lại có thể nghĩ được nhiều vấn đề như thế trong khi em chỉ mới nghĩ ra việc này.

Thiếu Kiệt chỉ cười. Hẳn không nói với Tân Tiến bởi những thứ này sẽ là. Những công cụ cải tiến để tối ưu hóa cách giảng dạy truyền thống.

- Thì ý tưởng để thực hiện chứ ý tưởng mà không làm thì nó cũng chỉ là mơ hồ trên giấy thôi.

- Em nói cũng đúng! Được rồi chuyện này thầy sẽ ủng hộ hết mình. Còn Em chuẩn bị bản Thuyết Trình và nhớ lần này nếu em thi viết thư quốc tế

mà có chút giải nào đó thì cũng dễ hơn trong chuyện này đây. Tần Tiến cũng không quên nhắc nhở Thiếu Kiệt về việc thi văn sắp tới.

- Vâng Thôi em về lớp đây! Thầy cứ từ từ mà suy nghĩ đi nhé. Còn về bài thi văn thầy khỏi lo đi em đã có bài viết cho mình rồi.

Nói rồi Thiếu Kiệt đứng dậy rời khỏi phòng hiệu trưởng Tần Tiến lúc này chỉ thở dài một hơi.

"Thiên tài à! Đúng là không nhìn nhận được theo thói thường. Mà không biết thằng nhóc này sẽ kéo tài trợ ra sao nhỉ?"

Thấy Thiếu Kiệt trở về lớp lúc này lớp học đã bắt đầu được một thời gian. Giáo Viên mới đầu không thấy Thiếu Kiệt cũng có hỏi Lý Bân thì biết hẳn đang nói chuyện với Tần Tiến nên cũng không trách móc gì. Vừa ngồi xuống bàn Lý Bân đã hỏi hẳn.

- Chuyện đó sao rồi anh? Được không em thấy học cách đó hay đó chỉ cần coi thuộc video là vào thi làm được bài chắc luôn.

- Tạm thời phải đợi thầy Tiến họp với tất cả giáo viên mới đưa ra ý kiến chung được. Nhưng chuyện này thành chắc rồi. Nhưng mà mày đừng bung ra sớm. Khi nào được giáo viên chấp thuận mới được.

Lý Bân lúc này cũng mừng rỡ đứng đứng bật dậy hô.

- Ngon Kèo!

Cả giáo viên và toàn bộ học sinh đều nhìn hẳn cười ầm lên. Người giáo viên tức giận mắng.

- Lý Bân em ra ngoài đứng cho tôi!

Thiếu Kiệt lắc đầu nhìn Lý Bân ảo não bước ra trước cửa lớp đứng. Hẳn thấy lần này ý kiến mình khá tốt trước giờ hẳn luôn dùng kiến thức có được

để kiếm tiền mà chưa làm một việc gì cho cộng đồng và những người khác. Chuyện này xem như một lần hăn mua danh chuộc tiếng. Cho mái trường hai đời người của mình.

Hết buổi học hôm đó Thiếu Kiệt cùng với mọi người ra về nhưng hôm nay lại khác bởi có cả Hoàng Ngân đi cùng.

- Anh Kiệt nghe mẹ nói nhà bên đó bắt đầu xây dựng rồi. Hiện tại anh với Dì đang ở nhà bạn nhỉ.

- Ừ hiện tại thì anh đang ở bên nhà bạn chắc trước tết thì sẽ xong. Để buổi nào rảnh qua bên công trình nhà mình xem thử.

Thiếu Kiệt dạo gần đây công trình xây dựng nhà của hăn cũng chưa biết tiến độ đến đâu. Bởi hăn chỉ nhìn vào tiến độ công trình thì sẽ biết khoảng thời gian nào nhà sẽ xong. thường thì đối với nhà từ một đến 3 tầng khoảng 45 ngày đến 50 ngày là chậm nhất.

Những công trình khác nhau có một thời gian khác nhau về thi công, cũng như lượng công nhân cho công trình cũng là một cách tính toán chính xác thời gian hoàn thiện.

- Mẹ nói là sau khi nhà anh xây xong thì mấy dì và nhà em cũng về đó ở à. Lúc đó mọi người lại chung một nhà.

- Không nhà đang xây trừ phần bên ra còn lại bên kia thì lên 3 tầng còn ba phòng ở dưới là cho mấy dì còn ở trên anh nói mẹ cho Thuê.

Thiếu Kiệt cũng không ngại nói ra dự định mà hăn đã tính với mẹ mình bởi Hoàng Ngân sớm hay muộn gì cũng biết chuyện này.

- Ủa sao không xây chung luôn. Em thấy xây chung cũng ổn mà.

- Đó là em chưa thấy! ở chung phức tạp lắm thà là anh ngăn mỗi nhà một phòng như thế. Chứ một khi đã có chút xích mích thì không tốt khi ở chung một nhà đâu. Đây là anh chỉ phòng ngừa thôi. Còn nhà mình thì chẳng có chuyện đó nhưng cứ phần phòng như thế đỡ hơn.

Hoàng Ngân nghe Thiếu Kiệt nói thế ngẫm nghĩ điều gì đó rồi gật đầu xong lại hỏi tiếp.

- Mà em đang có thắc mắc, tại sao anh lại có thể ra vào phòng hiệu trưởng dễ dàng rồi chuyện hôm qua nữa. Những người đến giúp anh là ai vậy. Thấy họ cũng không chỉ là người giống nhà mình đâu thôi hầu như là có chức quyền gì lớn lắm. Như cái ông hôm qua giúp mẹ em làm hồ sơ đấy. Thấy ông ta làm cho Hiệu Trưởng sợ chết khiếp mà ông ta tại sao lại nghe lời anh khó hiểu thật.

- Việc này hả còn nhỏ đừng thắc mắc chuyện người lớn nhé! Tính đó không tốt đâu. Nhưng mà em chỉ cần biết những người đó hôm qua giúp anh là được rồi.

Thiếu Kiệt chạy xe vừa cười cười nói với Hoàng Ngân phía sau. Cô lại thấy bất bình nên cũng đáp lại.

- Em cũng bằng tuổi anh vậy nhỏ chỗ nào? Anh biết được sao em không được chứ.

-Giật mình hần mới nhớ cô bé đang ngồi sau cũng bằng tuổi. Hần nếu nói cô nhỏ thì hẳn là lớn như thế nào.

- Ấy nói chung chuyện này em không cần biết đâu. Thế là được rồi. Mà này mai đi xe đạp đi học nhé! Nhiều khi anh có việc bận không đưa về được đâu.

- Ủ có gì mai em đi xe đạp đi học!

Thiếu Kiệt đưa Hoàng Ngân về nhà. Xong lại từ đó trở về nhà Hà Vi. Đợi cho hăn thay đồ tắm rửa xong. Thì những người khác cũng từ từ đến.

Hôm nay có tất cả mọi người liên quan nên Trịnh Chi đã chuẩn bị bánh và trà trong lúc đợi chờ. Thiếu Kiệt thì đi kiểm tra hệ thống một lần nữa trước khi vào cuộc họp hăn tháng.

Đến gần sau giờ mọi người như đã tập trung đầy đủ ngồi trước phòng khách. Mười hai người ngồi nơi này tính luôn cả Thiếu Kiệt và Hà Vi Bao gồm tất cả mọi người.

Trương Hạo, Chu Tường, Phan Nguyệt, Nhã Kỳ, Lâm Vũ, Trịnh Chi, Lê Hiếu, Vũ Hào. Tô Thanh. Lý Bân.

Thiếu Kiệt nhìn thấy đầy đủ mọi người không thiếu một ai mới nói,

- Hôm nay đầu tháng. Như mọi thường mọi người báo cáo những gì trong tháng vừa qua đã làm được và chưa làm được. Cũng như tổng kết lại những việc đã qua trong tháng. Đầu tiên là Trương Hạo đi.

Nghe thấy mình là người khởi xướng bắt đầu cuộc họp hăn cũng cười nói.

- Hiện tại công việc kinh doanh ở dưới cửa hàng tháng vừa rồi phát triển được 10 phần trăm hơn tháng trước, vượt chỉ tiêu do các mảng kinh doanh mở rộng về thi công lắp đặt tiệm net ở các tỉnh và vùng lân cận. Hiện tại những công việc ở các khu vực đã được phân bổ xuống dưới từng tổ trưởng chỉ còn khâu nhập hàng và kiểm hàng còn thiếu nhân lực chưa đáp ứng đủ yêu cầu. Sắp tới đây là đợt giáng sinh nên ý kiến làm chương trình khuyến mãi của các hãng cũng tăng cao và việc bỏ mẫu của những loại linh kiện đời cũ cũng là một khoảng thu nhập hoa hồng cho công ty.

Thiếu Kiệt nghe như thế cũng trầm mặc. Một lúc lâu sau Thiếu Kiệt mới nói.

- Bộ phận cửa hàng tin học có thể phát triển thêm nguồn nhân lực cũng như tăng thêm một khâu là thu mua các linh kiện đời cũ đã qua sử dụng hoặc hỏng hóc không sử dụng được nữa.

- Ấy! tại sao lại mua những thứ ấy vào đồ đó là ve chai mà Thiếu Kiệt.

Trương Hạo cũng giật mình bởi Thiếu Kiệt tạo thêm quá trình thu mua những loại linh kiện bỏ đi này theo hăn là không có lợi. Lại tốn chi phí đầu ra.

- Chỉ với những mặt hàng linh kiện máy tính cũ, mua ve chai cũng được nhưng phải là mặt hàng thuộc lĩnh vực Main; Ram ; Cpu của vi tính là được. Những linh kiện thu vào cứ đóng thùng là được qua tết sẽ sử dụng đến.

Lúc này Trương Hạo cũng khó hiểu. Những thứ ve chai đồng nát mà Thiếu Kiệt nói lại sử dụng được thì hăn không hiểu sẽ sử dụng được vào việc gì. Nhưng ý kiến của Thiếu Kiệt đã ra hăn chỉ làm theo là được. Vì Thiếu Kiệt luôn đưa ra ý kiến khác người nhưng lại đem lại lợi nhuận.

- Vậy được rồi để ngày mai anh về. Làm bảng giá thu mua.

Trương Hạo không biết nhưng Thiếu Kiệt hăn không lạ gì những đồ ve chai này sẽ sử dụng như thế nào. Bởi hăn biết cách tinh lọc vàng ra khỏi những linh kiện đã không còn sử dụng được này. Hăn Kiếm không ít tiền từ việc tinh lọc vàng từ những linh kiện lỗi thời không sử dụng ở kiếp trước khá nhiều.

Dù cho người khác vẫn không biết khối lượng vàng từ rác thải công nghệ luôn chiếm không nhỏ trong tất cả vàng lưu hành thời điểm đó. Bởi vàng là kim loại hiếm và nó chỉ được khai thác ở những nơi có điều kiện. Còn với vàng từ rác công nghệ chỉ cần bạn đủ hiểu và có một công thức để tinh lọc là được, mà Thiếu Kiệt lại có được công thức chiết xuất vàng, tưởng chừng khó kiếm được. Nó lại nằm ở tất cả các chợ bán hóa chất thường thấy.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 205: Tay Không Bắt Giặc

Thấy Thiếu Kiệt đã quyết định xong chuyện của Trương Hạo. Chu Tường lúc này mới tiếp tục báo cáo tình hình của mình. Vì Hiện tại bên Hãn là người tiếp xúc nhiều với Thiếu Kiệt nhất và cũng là người xảy ra nhiều việc nhất trong một tháng qua.

- Dựa theo những gì chúng ta biết được thì bắt đầu từ hôm nay Vũ Hào sẽ lui khỏi công ty bắt đầu ẩn thân. Người lao công cũng được cho nghỉ việc, hai người còn lại thì đang cách ly và nằm trong diện theo dõi. Còn so với những tháng đầu kinh doanh thì hiện tại nguồn vốn lưu động với vốn cố định không khác nhau là mấy. Tỷ lệ lãi xuất phát sinh là 10 phần trăm một tháng. Tuy vào giữa cuối tháng bên sàn giao dịch có những biến cố nhất định về sự cạnh tranh nhưng cũng không ảnh hưởng gì nhiều đến những người chơi.

Thiếu Kiệt cũng biết những việc này nên chỉ ngồi nghe Chu Tường báo cáo bởi từ khi dọn qua đây Hãn và Chu Tường luôn theo sát hành động đối phương. Còn ở trang giao dịch của mình thì doanh thu với lợi nhuận của mình do Chu Tường nắm giữ nên Hãn mới hỏi.

- Tỷ lệ người đầu tư giữa bên mình và bên những người kia ra sao có bao nhiêu phần trăm tỷ lệ đầu tư vào bên đối phương? sát suất thống kê gần nhất khi nào thì bắt đầu cho thu hồi vốn virut?

- Hiện tại người dùng chơi song song trên hai sàn khá nhiều. Diễn hình như qua việc theo dõi hệ thống của những người kia với tra trong máy chủ của chúng ta thì tương đối họ chỉ mới đầu tư vào nhóm người kia tỷ lệ là 3

trên 10 triệu cho sự chênh lệch. bắt đầu vào gần giáng sinh chúng ta sẽ rút dần những tài khoản đạt định mức chuyển này sẽ để cho Vũ Hào kiểm soát bên đó sau khi thâm nhập. Vì hiện tại Vũ Hào vẫn chưa nắm được hết các loại mã Nguồn mà Thiếu Kiệt đã đưa. Nên cần có một thời gian nữa mới làm quen hết được.

Thiếu Kiệt bắt đầu tính toán điều gì đó. Trầm ngâm một lúc lâu.

- sắp tới Vũ Hào phải nắm bắt rõ cách thức hoạt động ở một số phần vùng. Em sẽ cấy thêm một con virus phụ, ghi lại những gì giao dịch rút tiền. Vì khi mình bắt đầu rút tiền sẽ có sự thay đổi thất thoát mà họ chắc chắn sẽ nhờ đến sự can thiệp của anh. Khi đó

anh Vũ Hào sẽ được lôi ra virus phụ để dễ dàng lấy được sự tín nhiệm bên kia. Còn con virus chính sẽ vẫn còn hoạt động. nhưng thay vào đó mỗi tài khoản còn lại chúng ta sẽ chỉ rút ở định mức nhất định không cao và cũng không thấp nhằm đánh lạc hướng họ.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Vũ Hào, Chu Tường với Lâm Vũ suy nghĩ cái gì đó rồi gật đầu như tán thành ý kiến này. Thiếu Kiệt nhìn đến Nhã Kỳ xong mới nói.

- Trước mắt bên Nhã Kỳ sẽ để qua tết thi công nhà hàng Tiệc cưới, nên những thời gian này sẽ phải đi học thường xuyên. Việc mặt bằng và chủ thầu đã được sắp xếp xong. Khi nào không đi học thì chị có thể qua đây em sẽ hướng dẫn chị về một số thứ về lĩnh vực nhà hàng khách sạn mà trường lớp sẽ không dạy.

Nhã Kỳ nghe thế cũng thầm mừng bởi hơn ai hết cô hiểu Thiếu Kiệt có một kiến thức xã hội như thế nào, mà hẳn lại chịu hướng dẫn cô những thứ tại trường lớp không dạy thì còn gì bằng nên cũng gật đầu đồng ý.

- Ừ chị sẽ sắp xếp việc học của mình.

Phan Nguyệt bây giờ cũng bắt đầu hồ hởi hơn vì sau gần một tháng bàn giao tất cả cho Trương Hạo cô đã có giấy phép kinh doanh đứng tên mình nên nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Hiện tại giấy phép kinh doanh bên chị đã xong vậy chị nên làm gì?

Thiếu Kiệt nhìn Phan Nguyệt một lúc lại nhìn tới Tô Thanh.

- Trước mắt em sẽ sắp xếp Tô Thanh phụ giúp chị vì công việc sắp tới của chị rất nhiều. chị sẽ đăng tin tuyển dụng trên các trang web tìm lao động phổ thông không cần kinh nghiệm. Đối với yêu cầu thì nhất định phải có xe máy, hồ sơ rõ ràng. Chị và Tô Thanh phải bắt tay tuyển dụng những người như thế để tạo cho mình một công ty giao hàng hóa bằng xe máy. Công ty của chị xe phải trải khắp các tỉnh thành nên việc đưa ra mức độ tiền ký quỹ để bảo đảm là phải có. Còn vấn đề ký quỹ bao nhiêu thì mọi người tự quyết định.

Thiếu Kiệt muốn đưa cho Phan Nguyệt và Tô Thanh làm cùng một chỗ đơn giản vì Tô Thanh có thể tính được sát suất lợi nhuận từ việc nhỏ lẻ, theo chuyên môn của mình, và phần nào hỗ trợ Phan Nguyệt trong những ngày đầu. Vì công việc này nếu chỉ một mình cô chắc chắn sẽ không hoàn thành được những gì mà Thiếu Kiệt muốn.

- Vậy là chỉ một công ty giao hàng như thế ốn không khi mình chưa có người bán hàng hay người dùng?

- Chuyện này chị khỏi lo vấn đề đó đã được giải quyết, bắt đầu từ ngày mai trang web nhận đơn giao hàng cho khách sẽ hoạt động, em đã bỏ ra kinh phí quảng bá và thu hút người đang là chủ cửa hàng lớn nhỏ để kiếm đơn hàng. Chị cứ tuyển người đi. Nếu Không có tiền ký Quỹ thì phải có người thân bảo lãnh mới được làm việc. nên nhớ phải có cả xác mình hạnh kiểm địa phương do cảnh sát đóng dấu. Em sẽ cấp cho anh chị 100 Triệu để hoạt động.

Lúc này cả Tô Thanh lẫn Phan Nguyệt đều giật mình. Vì những dự án khác Thiếu Kiệt đều cấp tiền tỷ chỉ có dự án hai người là chỉ cấp 100 triệu nên mới lo lắng hỏi.

- Thiếu Kiệt em xem lại làm nhiều như thế cấp cho chị với Tô Thanh chỉ có 100 triệu thì làm sao bọn chị hoạt động.

Thở dài một hơi Thiếu Kiệt như hiểu mối lo lắng của hai người nói.

- 100 triệu là hạn mức tương đối, chị có thể hoạt động rồi. Tại sao em lại cấp ít tiền như thế bởi vì công ty giao hàng luôn là một công ty không cần bỏ vốn mà cũng có thể đem lại lợi nhuận. Nói đúng hơn nó là một công ty tay không bắt giặc. Và luôn đem lại lợi nhuận chỉ với cái vỏ rỗng bên ngoài.

- Cái gì?

Lúc này không ngoài Tô Thanh, Phan Nguyệt mà tất cả mọi người đều giật mình. Có công ty nào lại không cần vốn lại có thể lấy tiền người khác. Ý nghĩ này của Thiếu Kiệt không khỏi làm mọi người nhìn hẩn.

- Mọi người đừng ngạc nhiên đối với dạng công ty này ngoài thiết bị văn phòng không tới tiền. Thì việc lớn nhất nó tiêu tốn chỉ làm làm cái giấy phép kinh doanh và cái trang web thôi. Này nhé để giải thích cho mọi người hiểu thế nào là công ty giao hàng. Nó tóm gọn một chữ Giao hàng. Thường là từ A đến B người bán hàng trả một khoản phí để được hàng được giao tới khách hàng hoặc, người mua sẽ trả một khoản phí để nhận hàng. Như thế thì chúng ta có như sau. Một người nhận hàng từ điểm A giao đến điểm B thì thu tiền, Tiền đó người giao hàng là C đem về cho công ty tức là D. Mà quá trình như thế chúng ta sẽ tính phí vào đơn hàng của A sau khi trừ đi phí và tiền của nhân viên. Chúng ta chưa mất gì đúng không? Mà Công ty lại nhận được tiền từ A hoặc B.

Mọi người lúc này đều gật đầu, vì này giờ công ty là điểm thu lại lợi nhuận đó là điều chắc chắn mà chưa phải bỏ bất cứ chi phí nào dù cho có phải trả tiền nhân viên.

Lúc này Hà Vi nghe thế cũng hiểu nhưng có một thắc mắc nên hỏi Thiếu Kiệt.

- Nhưng mà nếu C nhận tiền từ B không đưa về công ty thì bạn phải đền tiền cho người khác à?

Thiếu Kiệt lúc này cười cười lắc đầu nói.

- Cậu quên để C được làm việc phải có hồ sơ lí lịch và phải được xác nhận cảnh sát thêm vào đó là tiền ký quỹ à. Vốn tiền ký quỹ là tiền thế chân cho việc làm của nhân viên người đi làm muốn có một công việc ổn định và thời gian lâu dài thì họ sẽ đồng ý với số tiền này. Như thế công ty lại nhận được khoản tiền ký quỹ của nhân viên. Mà đến khi nào nhân viên đó nghỉ làm chúng ta mới phải trả lại. Như thế không phải tay không vẫn có được tiền từ ba bên à?

Mọi người lúc này đều hiểu ra tại sao Thiếu Kiệt lại có thể nói là công ty này không cần bỏ vốn mà vẫn có thể hoạt động. Trong khi đó việc thu về với công ty là không thể hạn định. Lúc này Lâm Vũ cũng lên tiếng hỏi Thiếu Kiệt bởi hăn nghĩ nếu ai cũng nghĩ làm thì lúc đó tiền đâu mà trả lại cho những người kia

- Ấy nhưng mà lỡ họ không làm thì mình lấy tiền trả họ người khác cũng như thế thì sao?

Thiếu Kiệt gật đầu. Điều Lâm Vũ hỏi không phải không có cơ sở nhưng việc này chỉ tỉ lệ 10 phần trăm trong những người đang làm việc cố định nên trả lời hăn.

- Vì môi trường này luôn là linh động và dành cho người lao động không có bằng cấp, nên đi với nói là thị trường lao động không hề thiếu, mà người này nghĩ sẽ có người khác thế chỗ vào nên em cứ yên tâm.

Vì theo những nguồn lao động cần công việc ổn định, có lương thưởng bảo hiểm xã hội đầy đủ. Thì không ai dại gì bỏ chén cơm của mình để đi làm công việc khác. Trừ khi đó là ở một môi trường kiếm được nhiều tiền hơn, và đãi ngộ tốt hơn công việc hiện tại.

Tô Thanh sau khi suy nghĩ một lúc cũng lắc đầu bây giờ chỉ với một kế hoạch nhỏ hăn cũng đã thấy được tiềm tàng trong một cái công ty không có gì cũng có thể đem lại tài sản đến mức nào.

Thấy mọi người đồng ý với những gì mình nói ra Thiếu Kiệt chỉ cười. Việc này không phải vì hăn thông minh hay biết trước mà hăn đã từng làm người giao hàng tự do. Hăn hiểu những việc này như thế nào. Không cần vốn nhiều nếu biết cách hoạt động vẫn có thể đem lại tiền bạc một cách tốt nhất.

Hiện tại Thiếu Kiệt muốn việc của Tô Thanh Phan Nguyệt phải đi vào hoạt động vào lúc này để có thể lấy được nguồn lợi nhuận lớn nhất. Vì thị trường quà tặng và mua sắm cuối năm tương đối lớn khai thác Thành công đi vào hoạt động ngay lúc này là lựa chọn ngay tâm bão mà đánh trụ qua tâm bão thì lúc đó công ty sẽ ổn định.

- Việc này ngay ngày mai Tô Thanh, Phan Nguyệt triển khai càng sớm càng tốt ngay dịp cuối năm này. Không cần phải lo về vấn đề đơn hàng vì hiện tại chúng ta mới ra cứ định một giá trần vừa đủ là được. Sau này tăng hay giảm sẽ xem xét hoạt động sau khi qua khỏi đợt cuối năm này.

- Ủ ờ bọn anh sẽ nhanh chóng đưa vào hoạt động, trước mắt chỉ với môi trường ở thành phố là đã đủ qua tết chúng ta bắt đầu trải dài ra toàn quốc.

Nghe Tô Thanh nói như thế Thiếu Kiệt khẽ cười thầm bởi. Tô Thanh tính toán khá chính xác chỉ việc thu tóm xong môi trường ở Lưu Minh mới có thể đem việc này trải dài toàn quốc thuận lợi.

- Ủ như vậy cũng tốt chủ yếu là sắp xếp đơn hàng và thời điểm giao càng sớm càng tốt. Với Anh thì tuyển dụng bắt đầu tính toán các tuyến đường phân chia nhân viên, Còn Phan nguyệt thì nên đi ngoại giao và liên hệ với các bên của bưu chính hỗ trợ song song nếu được còn không thì chúng ta cũng không cần.

Lúc này Lê Hiếu hồi hộp vì hẳn thấy Thiếu Kiệt nhìn đến mình. Bởi mấy ngày nay tuy cũng có một số hợp đồng với hẳn nhưng hầu hết là hợp đồng miệng khi nào bắt đầu thì mới chấp nhận làm thành viên. Nên cũng lo lắng.

Thiếu Kiệt thấy Lê Hiếu có vẻ lúng túng cũng cười cười nhìn hẳn hỏi

- Công việc của anh tiến triển thế nào rồi?

- Hầu như tất cả đều là hợp đồng miệng trên danh nghĩa thôi không được nhiều.

Nghe thế Thiếu Kiệt cũng gõ gõ bàn, trầm ngâm một lúc mới nói.

- Trang web của anh ngày mai sẽ hoạt động đưa đi vào hoạt động sớm lấy khách bán hàng đúng dịp cuối năm qua thương mại điện tử. Đơn hàng thì do bên Phan Nguyệt và Tô Thanh phụ trách còn những đơn hàng xa đi tỉnh thì gửi bưu điện chuyển phát.

- Thế thì hay quá. Nếu mà web đi vào hoạt động anh dễ lấy hợp đồng hơn người ta cũng biết nhiều hơn.

Thiếu Kiệt lúc này nhìn Lê Hiếu nói.

- Muốn Kiểm hợp đồng nhiều hơn anh phải phối hợp với bên của Tô Thanh với Phan Nguyệt. Bởi bên họ sẽ lưu giữ thông tin người bán hàng nhiều hơn. Lúc đó người có nhu cầu mở shop trên trang thương mại điện tử sẽ tự do anh quyết định. Còn về Trịnh Chi có thể phụ Lê Hiếu cũng được vì hiện tại chưa có thông tin của chú Đào về việc thuê đất như thế nào.

Lê Hiếu Và Trịnh Chi thấy Thiếu Kiệt sắp xếp mọi thứ cho mình cũng thầm nhẹ nhõm với Lê Hiếu thì việc kiểm hợp đồng các thứ nếu có cơ sở thì hẳn không cần phải chạy đôn chạy đáo các nơi. Còn Trịnh Chi thì có thể thương lượng hợp đồng qua nói chuyện điện thoại bởi cô có kinh nghiệm làm nhân viên chăm sóc khách hàng.

- Trương Hạo ngày mai, cho người đem qua bên này thêm 3 thùng máy chủ. Cho chạy các chương án đã bàn. Có ai còn thắc mắc gì nữa không? Nếu Không thì tôi có một dự án cần nói với mọi người. Mà nó cũng không phải là dự án chỉ là hỗ trợ cộng đồng thôi.

Mọi người nghe Thiếu Kiệt nói về dự án cũng đang thắc mắc vì họ thấy hiện tại hẳn không còn ai để có thể giao việc nhưng lại thay đổi thành hỗ trợ cộng đồng thì mọi người càng có một dấu chấm hỏi to đùng cho việc này.

Mọi Người nhìn hẳn như đang chờ kết quả muốn biết nên Thiếu Kiệt chỉ cười cười nhẹ nhàng nói ra.

- Sắp tới tôi định quảng bá thương hiệu công ty bằng cách tài trợ một số trang thiết bị cho trường học Thiên Hoa. Có thể mọi người thắc mắc tại sao tôi lại làm như thế đúng không?

Lâm Vũ lúc này cũng cười cười bởi hẳn biết Thiếu Kiệt đang định muốn hỗ trợ cộng đồng là gì nên háo hức muốn nghe Thiếu Kiệt thực hiện nó như thế nào.

- Sắp tới chúng ta sẽ bỏ ra một số tiền không nhỏ để hình như trang thiết bị cho trường học và các thứ liên quan trong đó có một phòng tin học cho trường Thiên Hoa việc này do Trương Hạo phụ trách. Song Song đó Trường Thiên Hoa sẽ thông báo với tất cả những phương tiện đại chúng về lần ủng hộ cơ sở vật chất trường. Lê Hiếu sẽ đại diện trang thương mại điện tử đầu tư thiết bị như tivi và đầu phát hình cho Trường. Cùng với đó là Trương Hạo sẽ lấy danh nghĩa công ty đầu tư cho phòng tin học. Còn lại là bên Phan Nguyệt và Tô Thanh chọn ra một người dự ủng hộ 100 triệu học bổng tin học. Vì ba công ty gộp lại nên hôm đó mọi người là những người đại diện công ty cho riêng mình nếu có phóng viên phỏng vấn thì nên soạn sẵn một bài nói chuyện làm quen dần đi.

Mọi người lúc này được Thiếu Kiệt phần công cũng gặt đầu. Hơn ai hết Trương Hạo là người vui mừng nhất. Hắn từng ở Thiên Hoa chỉ với vai trò người giữ xe, nay lại quay về trong tư thế một người giám đốc vì học sinh thay đổi này sẽ làm nhiều người trở mắt nhìn hắn.

- Thiếu Kiệt chuyện này quá đã rồi. Lâu lâu ủng hộ như thế vừa để người khác biết tên tuổi công ty vừa lấy danh tiếng, và cũng để sau này kiếm được món hời hơn. Tuy là bỏ ra hơi nhiều nhưng như vậy cũng đáng à.

Thiếu Kiệt không ngờ Trương Hạo lại nói ra được những lời này nên cũng gặt đầu vì nếu nói ra được những lời như thế này Thì Trương Hạo đã có được một tầm nhìn của người kinh doanh. Tuy chỉ mới vào nghề nhưng đó là điểm báo hiệu tốt cho hắn.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 206: Đem Đá Đập Chân Mình

Sau buổi họp hôm đó mọi người đều gọi đồ ăn ngoài gọi về. Ai cũng chọn cho mình những đồ ăn mà mình thích bởi. Họ ăn xong chỉ cần bỏ các thứ vào thùng rác là được. Cũng tránh cho Hà Vi và Trịnh Chi ở lại dọn dẹp nhiều. Thiếu Kiệt lúc này đứng cạnh Lâm Vũ với Lý Bân hỏi.

- Hai đứa thấy trình độ tin học của mấy đứa trong nhóm có bao nhiêu đứa là thích ngành IT này không? Chứ anh thấy chỉ có mấy người anh em mình là như vậy hoài cũng không phải là cách.

Đắn đo suy nghĩ một lúc rồi Lâm Vũ mới trả lời Thiếu Kiệt.

- Theo em thấy thì Cũng không nhiều nhưng nói chung bọn nó không có ai hướng dẫn nên cũng không có được kiến thức nhất định. Hầu hết là tự mày mò cái được cái không. Có đứa thì thích nhưng không làm được gì. Vì những hướng dẫn trên mạng rất chung chung không thể nào hoàn toàn làm đúng hết được

Trầm Ngâm một lúc Thiếu Kiệt mới nói.

- Ừ chuyện này để anh tính, còn Lâm Vũ em tìm hiểu xem trong nhóm có những thằng nào muốn theo nghề It thì ghi lại sau này biết đầu cho bọn nó làm chung. rồi lúc đó hướng dẫn bọn nó sau cũng được

- À mà ngày mai có lớp học sinh giỏi văn buổi sáng đó Anh Kiệt nhớ dậy sớm lên trường.

Lâm Vũ cũng chợt nhớ ra lớp học sinh giỏi nên cũng nhắc nhở Thiếu Kiệt để đi học. Gật đầu như ghi nhớ việc này, Thiếu Kiệt bây giờ mới bắt đầu ngồi vào máy vi tính, với trang word hiển thị trên màn hình Thiếu Kiệt viết cái gì đó rất dài. Còn mọi người thì bắt đầu giải tán đem nhà Hà Vi trở lại như cũ.

Buổi sáng hôm đó Thiếu Kiệt đến trường, Chỉ với một quyển vở và cây viết hắc không đem gì hơn vì Thiếu Kiệt đã chuẩn bị cho mình bài thi viết trong cuốn tập. Những gì cần thiết cho hắc lúc này cũng chỉ là lên cho có mặt. Vì bài viết thư hắc đã làm dàn ý và viết ra ở tối qua.

Ngồi dựa lưng vào ghế đá vươn vai ngáp dài một cái hắc nhìn sân trường. Hiện tại chỉ có những lớp buổi sáng đang học. Nhóm lớp học sinh giỏi văn thì vào trễ hơn nên sân trường chỉ còn lại hắc và lát đất một vài học sinh ở canteen. Nhã Oanh đến trước mặt Thiếu Kiệt thấy hắc có vẻ mệt mỏi nên hỏi.

- Sao lại ngồi đây vẻ mệt mỏi quá vậy hôm qua thức khuya à.

- Ủa hôm qua thức khuya làm bài viết thư xong rồi nên giờ buồn ngủ quá. Mà sáng nay lại dậy sớm nên hơi mệt.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Nhã Oanh cũng bất ngờ,

- Sao cậu đã làm bài văn rồi là sao? giáo viên chưa nói làm mà? Cậu làm trước như thế biết đúng không?

- Yên tâm đi cái đề bài đó không làm khó được mình. Không phải đợi giáo viên nói mới làm mình phải làm bây giờ đi sau này chỉ viết ra giấy rồi nộp nữa là được. Nhiều khi đến lúc đó không có thời gian nữa thì phiền phức lắm.

Nhã Oanh bây giờ mới nhìn hắc như không tin điều gì đó nói hắc.

- Cậu thật là! mình không hiểu sao mà lúc nào cũng bận được thế nhỉ? Lúc nào cậu cũng nói bận chuyện này chuyện kia. Không bao giờ nghe cậu nói rảnh được hết ấy.

- Thì Bận mình nói bận thôi. Ấy giáo viên gọi tập trung rồi kia vào lớp thôi.

Thiếu Kiệt lúc này cũng hướng phòng thực hành nằm cạnh sân bóng mà đi vì Lớp học Thực Hành trở thành lớp trống để giáo viên có thể dạy cho những học sinh giỏi văn nên nó cũng được tận dụng. Bên trong phòng thực hành những hủ ngâm các bảng tiêu mẫu, ống thủy tinh, đèn cồn thí nghiệm được đặt ở một góc.

Nơi này không có bàn học sinh như lớp học, thay vào đó là những bàn đá được xây lên, bên trên mặt là lớp gạch men xung quanh là những ghế gỗ được xếp dọc lớp.

Nhóm học sinh giỏi không nhiều người mọi người đều tập trung ở gần bảng. mỗi nhóm chia ra chiếm cứ hàng đầu của hai hàng bàn đá gần bục giảng nhất. Thiếu Kiệt thì chọn cho mình cuối bàn để hẩn ngủ,

Người giảng dạy hôm nay không ai khác là Mai Uyên Lâm. Dù là cô giáo chủ nhiệm nhưng hôm nay Thiếu Kiệt vào chỗ này im lặng không một tiếng động cũng không phải bị Lý Bân chốc chốc hỏi chuyện nên hẩn không cưỡng lại cơn buồn ngủ gục xuống mặt bàn lạnh của gạch men mà nhắm mắt lại thiếp đi.

Ngọc Nhi và Nhã Oanh Thấy thế cũng không tốt,nên lấy người mình che lại cho hẩn. Nhưng vẫn không thoát khỏi ánh mắt của Mai Uyên Lâm.

- Thiếu Kiệt giờ này là giờ học hay giờ ngủ.

Đang mơ hồ chìm vào giấc ngủ, Thiếu Kiệt bị đánh thức bởi tiếng gọi của Mai Uyên Lâm nên mở mắt ra. Nhìn thấy mọi người nhìn vào mình hẩn

thầm nói.

“ Biết vậy hôm nay ngủ ở nhà tới trưa đi học luôn cũng được! Bất quá nghe chửi thêm một lần “

- Cô Hôm qua em thức tới năm giờ sáng, nên giờ không thể nào mở mắt được cô Thông cảm?

Nghe Thiếu Kiệt nói mình thức tới năm giờ sáng cả lớp đều ồ lên. Còn Mai Uyên lâm thì tức giận hỏi.

- Em biết sáng này học văn để chuẩn bị thi mà em lại thức như thế làm gì? Không ai nhắc em đi ngủ sao?

- Không cô hôm qua buổi tối im lặng quá nên em ngồi viết bài làm của kỳ thi này xong rồi. Em thấy nó đủ hoàn hảo nên ngủ không kịp.

Nghe Thiếu Kiệt nói mình đã làm bài thi viết Thư Mai Uyên Lâm cũng ngẩn ra một lúc rồi mới nhìn hẩn hỏi.

- Bài làm của em đâu? Em có biết là cô và mấy thầy chưa cho các em làm bài vậy mà em lại tự ý làm trước em không sợ sai đề hay sao. Tuy em làm bài rồi là chuyện tốt nhưng làm sai, lại đem nộp thì không hay tí nào.

Mai Uyên Lâm. Nghe Thiếu Kiệt đã làm bài cũng lo hẩn làm sai đề nên khuyên can, lúc này thay vì đồng ý với lời nói của cô. Hẩn lại trả lời.

- Em bảo đảm bài làm đúng yêu cầu với nội dung thi, nên cô cứ yên tâm còn nếu cô muốn xem qua thì em có đem theo bài đó đây.

Nói rồi Thiếu Kiệt cầm cuốn tập mở ra bắt đầu đọc sơ qua, một lúc sau cô quay lại nhìn Thiếu Kiệt thì thấy hẩn lại gục xuống bàn bắt đầu ngủ. Lắc đầu bó tay với cậu học sinh này. Mai Uyên Lâm mới nói.

- Đúng là Thiếu Kiệt đã làm rất sát với nội dung của đề bài lần này xem ra cậu ta thức khuya không uống à. Vậy để biết bài làm của Thiếu Kiệt ra sao thì cô đọc cho các em tham khảo. Vì văn phong khá tốt và các hành văn tự sự kể chuyện lại một sự vật hiện tượng qua lời kể rất hay.

Mai Uyển Lâm đọc qua bài Thiếu Kiệt chỉ mấy câu đầu cũng biết hẳn là không sai. Vì ngay từ đầu bài hẳn đã làm đúng những gì theo một là thứ yêu cầu ngày, tháng, năm và cả người cần gửi.

Đọc bài làm của Thiếu Kiệt lâu thật lâu sau đó. Mọi người bắt đầu phân tích từng câu chữ trong bài làm của hẳn. Chỉ có hẳn là vẫn nằm ngủ. Mấy học sinh khác chốc chốc lại nhìn về Thiếu Kiệt. Bọn họ không phải ghen tỵ mà phục thật sự. Vì nếu bọn hẳn có thể viết ra bài văn để mọi người phải cùng nhau phân tích về các vấn đề liên quan. Thì ưu đãi được ngủ trong giờ học như thế này cũng là không quá đáng lắm.

Cho Đến khi gần hết 90 Phút học Mai Uyển Lâm mới xuống ngay chỗ Thiếu Kiệt đánh thức hẳn dậy nói.

- Lần này cô tha cho em đấy! sau này không được làm như vậy nữa. bài làm của em cô sẽ chép ra để cho các bạn toàn trường chép lại. Còn em thì phải dùng chữ viết của mình mà viết hoàn chỉnh lại bài văn mà nộp.

Nghe Mai Uyển lâm tha cho mình vì tội ngủ gục trong lớp Thiếu Kiệt cũng chỉ cười khì. Bởi hẳn hiện tại cũng có đôi chút tỉnh táo.

- Vâng! để em chép lại bài văn. Mà cô chắc cho em nghỉ lớp này đi, chứ em đi học buổi sáng như thế này lên cũng không làm gì.

- Em hay nhỉ. Chỉ một bài văn mà em đòi nghỉ cả lớp học sinh giỏi em không thấy yêu cầu của em có chút quá đáng à?

Mai Uyển Lâm lúc này cũng tức giận. Vì những gì Thiếu Kiệt nói ra.

- Thì em nói đúng mà nếu mà để cho em ngồi trong lớp mà cứ ngủ lên ngủ xuống mấy bạn đó lại chướng mắt không tốt đâu?

Im lặng một lúc Mai Uyên Lâm suy nghĩ những lời Thiếu Kiệt nói không sai. Thiếu Kiệt thấy cô giáo có phần dao động nên tiếp tục.

- Cô thấy không bài văn em làm đã toàn diện. Giờ nếu mà em đi học nữa lỡ như nghe nhiều quá bị dao động tâm lý về sửa bài lại. Nếu hay thì không nói, nhưng lỡ đem nó phá đi thì lúc đó làm sao mà được.

Mai Uyên Lâm lúc này mới cười cười nhìn Thiếu Kiệt như đang suy nghĩ điều gì đó trong đầu nên hỏi hẩn

- Chuyện này cũng đúng! Vậy em định thế nào? - Theo em thì cô cho em nghỉ lớp buổi sáng học thi văn là được ấy mà, Giờ bố cục mấy cái tự sự với kể chuyện em làm tốt lắm, nên cô không cần phải lo đâu.

Thiếu Kiệt vừa cười vừa nói nhẹ nhàng chắc chắn những gì mình đã nói với Mai Uyên Lâm. Cô nhìn hẩn một lúc suy ngẫm rồi nói.

- Ủ vậy là! Em sẽ không phải học lớp thi văn nữa đúng không.

- Vâng như thế thì em lên học buổi sáng nữa mệt lắm. Nên cho em nghỉ là tốt nhất.

Thở dài một hơi Mai Uyên Lâm Nhìn Thiếu Kiệt một lần rồi nhìn vào bài văn đang nằm trong cuốn tập mình cầm.

- Thôi được em sẽ không phải học lớp thi văn nữa. Nhưng thay vào đó em sẽ đứng hướng dẫn các bạn thay cô. Vậy nhé cô sẽ đề xuất với thầy Tân Tiến. Thôi cô đi đây.

Thiếu Kiệt lúc này hóa đá hẩn vừa vui mừng trong lòng vì không phải đi học, Thì bị Mai Uyên Lâm ép vào thế đứng lớp hướng dẫn. Người ta

thường nói những điều hoa lệ phía trước từ những điều là những thứ vô nghĩa. Đối với Thiếu Kiệt giờ đây như cảm nhận thấy được mình bị đem ra làm đối tượng ví von đó.

Thấy Thiếu Kiệt sững người đứng im khi bị cô giáo Lâm gài bẫy Ngọc Nhi và Nhã Oanh cũng đứng bên cạnh cười hân. Ngọc Nhi lúc này mới vỗ vai hân.

- Sắp được thăng chức thầy giáo vui mừng quá nên đâm ra như thế à. Nhưng mà cũng đúng thôi nếu cậu nghĩ buổi sáng lớp thi văn thì cũng đâu làm gì?

- Đúng rồi đó cho cậu chịu khổ một lần mới biết được. Lần trước trốn kèm học sinh yếu lần này phải hướng dẫn học sinh giỏi cũng giống nhau thôi ấy mà.

Thiếu Kiệt như thấy nỗi đau bị sát muối bởi hai cô gái thân thiết. Hân thở dài, lắc đầu thăm nói.

“ Thông minh quá bị thông minh hại rồi lần này đem đá đập chân mình ”

- Thôi mình về đây chiều còn đi học nữa?

Dáng vẻ chán nản vì sắp tới phải đến trường buổi sáng Thiếu Kiệt đang ể oải. Chợt nhớ ra điều gì đó hân vào bãi xe lấy xe chạy về.

Thiếu Kiệt hiện tại không chạy thẳng về nhà Hà Vi, mà chạy qua bên nhà hân đang xây dựng. Nhìn xem công trình như thế nào. Vừa đến thấy mẹ mình đang đứng ở đây mà không phải ở cửa hàng hân cũng thắc mắc hỏi.

- Ủa mẹ không ra cửa hàng hay sao mà giờ ở đây?

- Ừ chuyện là định bên nhà thầu đào hầm tự hủy đây, nhưng mà hình như trước kia chỗ sân nhà bên ngoài là hầm nước hay sao ấy. Giờ đào không

được.

Nghe mẹ hăn nói Thế Thiếu Kiệt cũng tò mò. Bởi nếu hầm nước thì rất có thể dễ dàng đập vỡ chỉ cần phá được lớp đất ở trên là được tại sao cần huy động nhiều người như thế này mới là chuyện quan trọng.

- Hầm nước ông ngoại xây năm nào mẹ?

Thì năm 1945 lúc ông ngoại di cư vào trong này thì xây nhà, chắc là lúc đó.

- Cau mày bởi Thiếu Kiệt biết những hầm nước được làm từ thời đó hầu hết là bê tông hoặc đá xanh ghép lại với nhau. Tạo kiến trúc kiên cố để khi có chuyện gì thì tổng hết vật dụng quý giá xuống hầm.

- Việc này để con xem thử.

Nghe Thiếu Kiệt đòi xem Thì Hoàng Lâm Nhu mắng hăn.

- Con biết gì mà xem cơ chứ? để mấy chú người ta làm tốt hơn.

Tuy mắng Thiếu Kiệt như thế nhưng hăn đã chạy vào trong chỗ thi công mà đứng. Nhìn người đàn ông cầm xà beng đâm xuống lòng đất Thiếu Kiệt lắc đầu nói.

- Hầm Xây năm 45 bằng đá xanh 30 anh có đâm có mà tới tháng sau đấy.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế mọi người nhìn hăn. Người thầu thì biết hăn nên hỏi.

- Cậu chắc đây là đá xanh không? Nếu thế phải sát định kỹ mới biết đâu là đầu là cuối đấy.

- Chắc chắn đấy, Nếu dựa theo chiều rộng của sân lúc đầu thì phạm vi của cái hầm sẽ ngang hơn hai mét và nếu sâu thì chắc một mét rưỡi.

Mọi người nhìn Thiếu Kiệt như không hiểu tại sao một chút nhóc lại có thể biết được điều này, trong khi đó mẹ cậu còn không xác định được nó dài bao nhiêu và rộng bao nhiêu.

Thiếu Kiệt nhặt lên một cuộc thước dây bắt đầu kéo và nói.

- Hầm nếu được xây năm 45 chắc chắn phải như thế vì lúc đó mọi người xây nhà vẫn là sợ đạn lạc bom rơi nên việc làm hầm nước để có thể bảo vệ được những tài sản quý giá là hoàn toàn sát thực. Vừa đi Thiếu Kiệt vừa đánh dấu những cột mốc từ thước dây hắn đang đo.

Người Thầu thấy hắn với kinh nghiệm lâu năm của mình thấy Thiếu Kiệt đo đạc cũng biết hắn đang xác định vị trí của cái hầm nước khi xưa. Cầm theo mấy khúc cây tới những chỗ hắn đánh dấu ghim xuống.

- Rồi phạm vi ba mét hai lọt lòng hai mét, đá xếp mét hai. Rồi đó mấy chú đào thử đi.

Thiếu Kiệt vừa nói vừa thu thước lúc này mấy người thợ hồ thấy hắn nói tiếng lóng cũng hiểu rõ. Nhìn hắn chăm chăm.

Thấy Thiếu Kiệt lại cầm một cục tròn dưới đất có sợi dân thả từ cây trụ mới làm móng xuống nhúu mảy. Người thầu thấy hắn có những hành động đó cũng hỏi Hoàng Lâm Nhu.

- Con chị còn đi học? không phải thợ hồ đi sao lại biết mấy thuật ngữ tiếng lóng chúng tôi vậy.

- Cái đó mẹ tôi cũng không giải đáp cho chú được đâu? Nhà mình lún năm phân nghiên hai phân trả lộn lại cho anh nè.

Hắn lúc này quấn lại sợi dây chỉ cước thả điều lại trong cái trụ đưa người thầu xây dựng.

Nghe Thiếu Kiệt nói nhà mình nghiêng năm phân Hoàng Lâm Nhu cũng giật mình hỏi hần.

- Nhà lún năm phân vậy có sao không Thiếu Kiệt?

- Không sao đâu mẹ 100 căn hết 101 căn bị lún rồi. năm phân là nhỏ lắm không sao đâu còn có nhà bị cả 10 phân 20 phân kia quan trọng là lúc đổ đã lên móng thôi với lại độ nghiêng chỉnh lại chừng hai phần nữa là được.

Chủ thầu lúc này cũng xanh mặt với Thiếu Kiệt bởi chỉ qua một lúc Thiếu Kiệt hần đã nói ra được độ lún và độ nghiêng của một căn nhà. Thường nhà thầu thi công sẽ không bao giờ nói chuyện này với chủ nhà. Vì họ biết không nhà mà mà không bị lún hay nghiêng cả. chỉ là cho phép được hay không cho phép thôi.

- Ông yên tâm đi không sao đâu tôi hiểu kiến trúc nhà như thế nào. Nhưng mà bồi sắt kỹ một chút, nếu cát tô mà không được thì cứ đổi chỗ lấy giá thành cao hơn một chú cũng được. Gạch ốp lên một mét hai đi chứ mét rưỡi cao quá. xác nhà nặng thêm chứ được gì. bỏ một viên đi gạch ba mươi bốn mươi là được.lấy len đúng chiều là ok.

Lúc này người thầu cũng cười khố. hần như đang nói chuyện cùng một thằng thầu xây dựng khác, trong khi đó trước mặt hần chỉ là thằng nhóc hơn mười sáu tuổi.

- Ủ ể tôi cho người chỉnh lại.

- Ủ mẹ mỗi ngày cho người đếm thợ mua cà phê cho họ uống,với mỗi buổi hai gói thuốc. Hôm nào đổ bê tông thì cho họ hai thùng bia một con gà muồn đi đâu nhậu kệ họ.

Đám thợ nghe Thiếu Kiệt nói thế ai nấy đều giơ ngón tay cái. Thiếu Kiệt không lạ gì những thủ tục như thế này. Phải để thợ vui thì những người này

mới làm tốt nhà mình, còn không biết điều thì bạn không thể nào hiểu hết họ làm ầu như thế nào đâu.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 207: Vật Dưới Hàm

Cám ơn đạo hữu Rinsatr đã ủng hộ kim đầu cám ơn đạo hữu. Mọi người ủng hộ Nguyệt Phiếu với Kim đầu ủng hộ tác nhé. Hôm nay vì bận quá nên lên 1 chương mấy ngày sao sẽ bù lại cho mọi người. Thông cảm cho tác nhé.

Một nhóm người đang đào lên những đất đá trong khuôn viên của phần đất Thiếu Kiệt đánh dấu. Người thầu xây dựng lúc này cũng đứng cạnh Thiếu Kiệt với Hoàng Lâm Nhu, nhìn những người công dân đang đào sỏi lên mới hỏi Thiếu Kiệt.

- Cậu chắc trong khuôn viên đó không, Nếu chỉ lệch một chút cũng phiền lắm đó.

- Nếu đúng là xây dựng vào năm đó thì tôi chắc chắn, Phần nhà này nền nhà và sân bên ngoài được, nâng nền lên hai lần. mỗi lần hơn mười phân vậy xuống hai mươi phân sẽ là nơi nắp hầm nước.

Hoàng Lâm Nhu lúc này cũng nhìn hẳn. Bà không hiểu sao hẳn lại nói đến cả nhưng hai lần nâng nền chỉ với sân vườn như thế nào nên hỏi.

- Sao con chắc chắn thế Thiếu Kiệt? mẹ tuy biết nó nằm ở đây nhưng không nhớ rõ kích thước lắm làm sao con sát định được vị trí.

Thiếu Kiệt mới thờ dài nhìn và những người đang làm việc.

- Khi con còn nhỏ ông ngoại mất đi. Hoàng Chí Kim vẫn chưa lấy phần đất này cho con hẳn làm nơi cư ngụ thì có ai nói nhà mình là nhà không?

Ông ngoại xây dựng nhà như cái đình. Tượng phật nhìn thẳng ra tới sân. Nếu con tính không làm là ông ngoại định làm hồ sen, nhưng có thể đang làm thấy không thích hợp nên mới đổi thành hầm nước.

Hoàng Lâm Nhu nhìn Thiếu Kiệt nghi ngờ. Bởi những thứ này bà biết không nhiều. Nhưng cũng hiểu một hai trong đó. nếu tính ra hầm nước cũng đã không sử dụng cả ba mươi năm. Năm đó bà chỉ nhớ bố mình chột lấp lại hầm nước mà mọi người hoàn toàn không hiểu tại sao.

- Ấy thấy rồi nè. đúng hai mươi phân tới mặt.

Cuộc nói chuyện của Thiếu Kiệt ở đây không phải là nhỏ ai cũng có thể nghe được. Giờ đây thấy đúng hai mươi phân đung tới đá xanh mặt trên. Những người phụ hồ cùng thợ chính cảm thấy có chút phục rồi.

- Giờ lấy xẻng xúc lên là được hầu hết là đất đá làm nền thôi không phải xi măng tráng đâu. mặt trên xi măng cũng chỉ mới được hơn ba năm thôi.

Ba người được huy động lấy xẻng xúc những đất đá lên. Chuyển ra khỏi khu vực mà Thiếu Kiệt đánh dấu. Mọi người đều hồi hộp xem cậu nhóc tính toán đúng về diện tích của căn hầm không. Vì đây là lần đầu tiên họ thấy được một thiếu niên có thể hiểu được công việc của những người như họ.

Hoàng Lâm Nhu giờ mới chợt nhớ Thiếu Kiệt vẫn đang mặt đồ học sinh nên hỏi.

- Ủa hôm nay con đi học buổi sáng hay sao mà lại mặc đồ này.

- Vâng! sáng này có hai tiết lớp học sinh giỏi nên con về ghé đây luôn. Đi học buổi sáng mệt thật.

Toàn bộ mặt của những phiến đá được ghép lại mọi người lúc này cũng trầm trồ. Vì Thiếu Kiệt đánh dấu chỉ lệch một góc lọt lòng nhỏ không hơn,

nhưng vẫn nằm trong phạm vi lọt lòng.

Một tấm xi măng ở một góc, với độ dài ba mươi nhân ba mươi được những người thợ hồ lấy lên. Thấy độ dày của lớp đá xanh ai cũng lắc đầu? Ngày xưa người ta chỉ xây một hầm nước thì đã như thế này, hiện tại thì không sao kiểm tra được người làm công phu như thế này nữa.

- Bên trong còn nước mà giờ gỡ mấy tấm này ra cũng mất cả ngày phải hút hết nước trong đó ra nữa.

Người Thầu lắc đầu nhìn xuống cái nắp rồi than thở. Bởi hắn làm việc mất một ngày nào là tốn tiền công bao nhiêu đó. Giờ hao mất một ngày chưa chắc đã phá bỏ căn hầm này ra chưa kể đến phải thuê cả máy đục đá để phá hầm.

- Khoang bên dưới còn nước à?

- Còn đầy cả một hầm. Mà cũng ngộ cái hầm này qua bao nhiêu lâu rồi không dùng ít nhất có còn thì chỉ còn ít thôi chứ.

Thiếu Kiệt cũng chau mày. Hắn nhìn xuống chỗ nắp hầm thì nước còn khá nhiều và trong vắt. Nên mới nói

- Lấy cho mượn thước nhôm hai mét đây?

Một người phụ hồ gần đó cầm lên cái Thước nhôm ngay góc đưa cho Thiếu Kiệt. Hắn thả xuống miệng hầm lấy mực nước và so sánh. Rồi nghĩ thầm.

“quái nào ông ngoại lại xây hầm một mét tám, mực nước còn mét tư cao lên còn bốn mươi. bỏ được cả người vào được chứ chẳng chơi.”

Thiếu Kiệt cầm cây lấy cây thước đưa cho người thầu xây dựng, hắn cười áo ra. Hoàng Lâm Nhu thấy thế vội hỏi.

- Con làm gì đó Thiếu Kiệt không lẽ con định xuống dưới hay sao? Biết bên dưới có gì mà xuống.

- Không xuống sao biết bên dưới có gì? Chỉ là một cái hầm nước thôi mà. Với lại đâu ai ở đây có thể xuống đó đâu mẹ. Phải xem bên dưới có gì mới được lúc đó mới cho người phá ra chứ. Khởi khởi phá lỗ như làm sập lún thì sao.

Nhìn tới mấy người phụ hồ hiện tại, nơi này chỉ có mình Thiếu Kiệt xuống được dưới hầm. Mọi người cũng thấy Thiếu Kiệt nói đúng, bởi những kiến trúc ngày xưa không biết họ xây dựng cái gì.

Nói người chủ thầu kiểm một cái đèn bin cho mình, Thiếu Kiệt nhảy xuống miệng hầm vừa đủ thân hình hằn. Mọi người bên trên nhìn xuống xem có việc gì không.

Mặt nước dao động chân Thiếu Kiệt đụng tới đáy hầm cũng là lúc mực nước tới giữa ngực hằn. Hoàng Lâm Nhu lo lắng theo dõi. Cầm chiếc đèn bin trong tay Thiếu Kiệt chiếu vào trong căn hầm.

Nó Không rộng mấy, lớp trên mặt nước được phủ đầy rêu mốc một mùi rất nồng. Mực nước bào mòn lớp đá xanh, để lại một vết nhẵn nhụi đường cong.

Chiếu vào dòng nước bên trong Thiếu Kiệt mới giật mình. Những cái hộp bằng sắt, những lon nhôm ligo đựng đồ lính, nhưng chiếc bình đựng nước trong đó có một hộp nhôm đã bung nắp đồ trong đó Thiếu Kiệt thật sự không nhìn rõ

Hoàng Lâm Nhu lo lắng hỏi từ trên miệng hầm xuống dưới.

- Bên dưới có gì không con! Nếu không có gì thì lên đi.

Thiếu Kiệt lúc này cũng trả lời lại cho Hoàng Lâm Nhu phía trên.

- Có một vài món đồ của ông ngoại, con chắc vậy nên để con đem lên. Mẹ lấy cho con cái túi xốp.

Thiếu Kiệt đi về phía miệng hầm. Nhìn lên mọi người đang đứng nói,

- Ở dưới này có mấy hộp ligo với mấy thứ đồ linh năm xưa chắc của ông ngoại cứ đem lên về nhà chừng hay sử dụng cũng được mấy cái này đồ cổ đấy.

Hoàng Lâm Nhu lấy cho Thiếu Kiệt một cái bao xốp đưa cho hắn rồi mới nói.

- Ủ nếu đồ của ông ngoại thì đem lên không sai thì tới đám giỗ đốt là được.

Những người phụ hồ với thầu xây dựng cũng nhíu mày, bởi họ nhiều người cũng tin vào thần linh ma quỷ. Đồ người chết động vào thì xui xẻo các thứ nên.

Khi Thiếu Kiệt gom hết những thứ dưới nước vào bao xốp. Hắn vẫn hiếu kỳ nhất với hộp sắt hình vuông ở dưới này. Hầu hết những hộp ligo đều nặng và được đóng chặt chỉ có một hộp là rỗng bên trong không có gì.

Thiếu Kiệt gom hết các thứ trong hầm rồi mới leo lên trên. Hoàng Lâm Nhu thấy con mình lên đưa cho hắn cái khăn mới mua của bên tiệm tạp hóa của cô Nhung.

Nhìn những đồ trong bao xốp người thầu cũng bủ môi nói.

- Thật mấy cái đồ này cũng được xem là đồ cổ rồi đấy, nhưng vẫn không đáng tiền. Thôi biết được thế rồi. Chắc hầm này ngày mai mới phá được giờ không có đủ đồ.

- Ủ như thế cũng được chậm vài ngày không sao vẫn là trước tết.

Thiếu Kiệt nhìn một đồng đồ mình lôi lên. Hắn không biết những đồ này sao lại ở dưới hầm có lẽ vì chuyện gì đó nhưng được bỏ quên dưới đây. Thở dài một hơi cầm túi đồ này để lên xe đạp Thiếu Kiệt mới hỏi với mẹ mình.

- Từ lúc xây dựng tới giờ Hoàng Chí Hùng có phá rồi hay làm gì không mẹ.

- Không chẳng thấy động tĩnh gì. Mới đầu mẹ cũng tưởng họ thế nào cũng dò hỏi. Nhưng chẳng thấy hắn nên cũng thôi.

Người Thầu xây dựng đứng gần đó nghe thấy vậy mới lên tiếng nói.

- Hoàng Chi Hùng hắn dạo này không thêm mấy công trình nhỏ nữa rồi, nghe nói hắn ép mấy nhà trúng thầu xây dựng mấy cái công trình lớn để lại công ty cho hắn hết rồi. Tên này dạo này lộng hành lắm, Hắn còn có cả giang hồ mà hầu như công trình hắn thi công toàn bị rút ruột. Bọn chú không làm lớn được như hắn, nếu có làm cũng làm nhà dân thôi cho lành. Mấy công trình lớn rắc rối lắm. đụng với mấy thành phần đó cũng ngán.

Thiếu Kiệt chau mày. Bởi nhà hàng tiệc cưới của hắn tuy đã ký kết với chủ thầu lớn nhưng nếu sau lưng mà Hoàng Chí Hùng làm như thế này thì hắn cũng không biết được. Chuyện này đến khi nào thì công thì mới biết đâu là người chủ thầu thật sự.

Nghe thế Thiếu Kiệt cũng phải bỏ ngoài tai bởi hiện tại. Nếu chưa thi công thì không biết nhà thầu của hắn có bị thao tác phía sau hay không nếu mà không có lại hủy thì cũng tội cho người khác. Nên hắn cũng không có cách nào là bỏ qua chuyện này.

- Thôi con về giờ này cũng mười giờ rồi. Lát chiều còn tranh thủ đi học nữa.

Hoàng Lâm Nhu cũng gật đầu với hần. Nhìn theo Thiếu Kiệt đem đi một đồng đồ. Mọi người lại tiếp tục bắt đầu làm những công việc của mình.

Thiếu Kiệt đi về nhà cởi trần áo để trên tay lái xe, quần ướt lại còn cầm theo một bọc xộp nhiều đồ linh tinh mà vẫn còn nước bên ngoài. Hà Vi Thấy thế mới chọc hần.

- Mới đi vớt đồ cổ dưới sông về hả Thiếu Kiệt sao mà cậu lại như thế này.

- Cũng gần như vậy toàn đồ cổ thôi. nhưng mà niên đại hơi thấp tí.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Hà Vi cũng giật mình. Cô chỉ nói đùa mà Thiếu Kiệt nói đồ cổ thật nên mới nhìn vào trong túi xộp. Nhìn thấy lon nhôm ligo, ca múc nước hộp sắt, bình đựng nước của lính hồi xưa cô nhìn hần.

- Cái này mà cổ gì? Mới mấy chục năm mà?

- Thì mấy chục năm không phải cổ sao? mấy cái này là đồ từ thời ông ngoại mình đấy chưa biết chừng cũng nửa thế kỷ rồi chả chơi.

Thiếu Kiệt cũng cười cười chọc Hà Vi. Hần biết những món này có thể ra được chợ đồ cổ hoặc chợ trời đều có thể kiếm ra nhưng cái quan trọng là nó đúng là được vớt lên được.

- Của ông ngoại cậu sao lại phải vớt lên mà vớt ở đâu thế?

- Thì nhà mình có cái hầm nước từ năm 45 còn tới giờ, hôm nay làm hầm tự hủy thì phải phá đi mà mở ra ở dưới còn nước nên mình nhảy xuống xem. xong vớt được một đám này lên nè.

Hà Vi nghe thế cũng tò mò hỏi Thiếu Kiệt.

- Có khi nào ông cậu giấu đồ gì trong mấy cái lon này không? Thấy nắp đóng cứng ngắt nè!

- Ai biết đâu không chừng có thật, để Minh thay đồ xong mở thử xem sao.

Nói rồi Thiếu Kiệt đưa cái túi xốp cho Hà Vi rồi đi về phòng mình thay đồ. Đặt những các vật trong túi xốp ra đặt trên bàn. Hà Vi cầm lên cái hộp sắt nhìn tới nhìn lui. Khi Thiếu Kiệt đi ra thì mới hỏi.

- Hộp này làm sao mà mở. Bốn bên kính mịch như thế này thì mà mở ở đâu Thiếu Kiệt.

Cầm khối lập phương sắt trong tay Thiếu Kiệt nhìn tới nhìn lui rồi mới đáp.

- Cứ để nó cuối cùng xem trong nó là gì mà để kính như thế này. bên ngoài thì có vẻ như là sắt, nhưng mà nó nhẹ hơn sắt cũng chẳng biết là cái gì.

Ngồi xuống bàn Thiếu Kiệt thấy khá nhiều thứ Đối với những bình nước của lính thì chắc sẽ không đựng vật gì trong đó rồi còn những hộp nhôm ligo khác thì hẳn nghĩ chắc trong đó sẽ có gì. Bởi vỏ ngoài bằng nhôm nên nó tương đối nhẹ mà trong mấy cái hôm ngoài một hộp bị bung nắp là không có gì ngoài ra tất cả đều được đóng chặt.

Nắp hộp không phải là vặn mở hay đóng chụp lại mà nó nằm lọt lòng bên trong trong hộp vừa khít với miệng hộp nên mở ra cũng khó khăn.

Thấy như thế Thiếu Kiệt mới đi lấy một bộ mở ốc vít loại nhỏ, để mở những con ốc linh kiện, Hẳn lúc này dùng sức mở ra. Khá tốn thời gian để mở được một cái hộp. Nhìn vào bên trong Thiếu Kiệt thấy một cái túi vải màu nâu dạng túi tiền của những người lớn tuổi hay sử dụng.

Hà Vi và hẳn cũng háo hức bởi cái túi chiếm hết trong cái hộp bên trong vẫn nghe tiếng leng keng. Thiếu Kiệt với Hà Vi thì nghĩ đây chắc là tiền xu

những năm trước sử dụng. Vì muốn cất giữ nên ông ngoại hẳn mới bỏ vào hộp đem bỏ xuống hầm.

- Cậu nói trong túi này là gì. Mình dám chắc tiền xu luôn đấy?

- Bậy rồi! tiền xu sao nhiều vậy được? mà nếu tính lúc bỏ xuống hầm khoảng gần 40 năm tới thời điểm này. mà lúc đó ông ngoại mình cũng là chỉ tầm hơn 50 thôi thì không sử dụng túi vải như thế này đâu.

Hai người đoán già đoán non vật trong cái túi vải, bởi nó khá dày được cột lại miệng túi là cột gút chứ không thắt lại như vẫn thường thấy.

- Thôi mở ra xem biết chứ đoán cũng như không.

Thiếu Kiệt lúc này mới cố gắng gỡ bỏ nút thắt của túi, khi hẳn mở ra thì bí mật được hé lộ. Bây giờ thì hẳn hiểu thêm tại sao kiếp trước sau hẳn rời đi, Hoàng Chí Hùng khi xây nhà xong lại bán ngay và chuyển đi nơi khác.

- Bởi trong này không phải là tiền xu, mà phải gọi là một sâu vàng nhẫn. Hà Vi cũng ngơ ngàng nhìn. Từng chiếc nhẫn được đem ra hơn gần bốn mươi chiếc nhẫn hơn. Hà Vi nhìn Thiếu Kiệt hẳn cũng ngơ ngác.

Lấy điện thoại ra gọi điện cho mẹ mình ngay lúc này. Thiếu Kiệt đợi cho có âm thanh bắt máy của mẹ mình hẳn nói luôn

- Mẹ Đang ở đâu vậy? về nhà Hà vi Gấp con có chuyện quan trọng.

- Có chuyện gì mà con có vẻ gấp gáp vậy? Mẹ đang trên đường ra cửa hiệu để mẹ quay về.

Thấy Thiếu Kiệt gấp gáp gọi mình về Hoàng Lâm Nhu cũng lo lắng không biết chuyện gì xảy ra. Thiếu Kiệt cúp máy cầm cái bao túi để lên trên bàn Hà Vi mới nhìn hẳn nói.

- Thiếu Kiệt cậu có chắc đâu là lấy lên từ hầm nhà cậu chứ không phải là mới cướp tiệm vàng chứ.

Thiếu Kiệt nhăn mặt khó hiểu. bởi theo những gì hắn biết về ông ngoại mình thì ông ngoại hắn là người máu me cờ bạc lắm, có khi trong nhà chỉ còn lại rương đồ cũng đem đi bán. Thì số vàng này ở đâu mà ra.

- Hay Ông cậu làm tướng cướp. Chứ mình giờ đang thắc mắc là ông của cậu làm sao có được số vàng này đấy.

Không phải chỉ riêng Hà Vi, lai lịch của số vàng này nó như thế nào là một dấu chấm hỏi to đùng trong đầu Thiếu Kiệt. Hắn vẫn thường xuyên nghe mẹ hắn nói về ông ngoại bán nhà, bán đất như thế nào để cờ bạc nhưng giờ đây số vàng này sao lại nằm trong hầm thì chỉ có ông là người biết được.

Thở dài một hơi Thiếu Kiệt lắc đầu.

- Chuyện này mình cũng không biết đâu? Có đợi mẹ mình về lúc đó mở hết các hộp còn lại họa may có được chút manh mối. Vì nếu những hộp kia đều như cái hộp này thì khó nói được lắm.

Thiếu Kiệt bây giờ chỉ biết lắc đầu. Bởi trong đầu đang khá nhiều suy nghĩ mỗi cái nhân tron như thế này, thường từ một chỉ đến năm phân mà, nếu nhưng số lượng và giá thành hiện này thì cũng là quá lớn. Dù sao đây cũng là số vàng không rõ lai lịch. Dù biết rằng trong nhà hắn là của hắn. Cũng có thể là của ông ngoại hắn nhưng ở đâu ra mới là điều quan trọng.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 208: Hoàng Lâm Nhu Con Nuôi

Cả Thiếu Kiệt và Hà Vi cũng tò mò muốn biết những hộp còn lại là gì. Nhưng hai người thấy cứ đợi Hoàng Lâm Nhu về vì trước sau cũng phải mở sớm hay muộn gì cũng vậy. Nhưng có mặt Mẹ Thiếu Kiệt thì càng dễ xác định hơn nguồn gốc của số vàng như thế này.

Đi tới đi lui trong căn phòng. Thiếu Kiệt suy nghĩ rất nhiều. Nếu ông ngoại có được số vàng như thế này. Thì việc ông bán hết đồ đạc trong nhà để cờ bạc làm gì. Chưa kể đến nếu đem lên hết số vàng này thì ông đã có thể trở thành một phú hộ đúng nghĩa.

Thấy Thiếu Kiệt đi tới đi lui như thế Hà Vi cũng lắc đầu. Đây có thể nói lần đầu tiên cô thấy Thiếu Kiệt suy nghĩ phức tạp như thế này. Hoàng Lâm Nhu gấp gáp trở về. Thấy Thiếu Kiệt đi tới đi lui như thế bà hỏi hẩn.

- Có chuyện gì mà con gọi mẹ về gấp như vậy?

- Mẹ nhìn xem! Trong mấy hộp ligo này bên trong chứa gì? chứ chỉ một hộp này không đã bao nhiêu đây rồi nè.

Thiếu Kiệt nhìn mẹ mình và chỉ xuống bàn, nơi để mấy hộp ligo và số vàng trước mắt. Hoàng Lâm Nhu mới giật mình bà nhìn những chiếc nhẫn vàng trơn, lại nhìn Thiếu Kiệt.

- Con nói trong mấy cái lon có vàng sao? Chuyện này sao có thể được?

- Con chưa chắc hết, nhưng chỉ mới một hộp mở ra thì đã nhiều như thế này? con không biết những hộp kia có như vậy hay không. Nhưng dựa theo

độ nặng của nó cũng không ít đâu. Quan trọng là những thứ này ở đâu ra kia.

Thiếu Kiệt vừa ngồi xuống, bắt đầu cầm lấy đồ mở ốc vít mở những hộp tiếp theo. Có để cho Hoàng Lâm Nhu có thể thấy. Vẫn không ngoài dự liệu của hắn, những hộp tiếp theo đều có một túi vải, như vậy tổng cộng có tất cả năm túi riêng hộp cuối cùng có ít một chút.

- Ấy có giấy gì nữa nè Thiếu Kiệt.

Mỗi người một túi mở ra trong đó thì cái túi của Hạ Vi có một xấp giấy đi kèm theo, đặt bên dưới đáy hộp. Thiếu Kiệt cầm lấy tờ giấy của từ tay Hạ Vi, mảnh giấy vẫn còn khá trắng nhưng màu trắng gà gần như là đen của kỹ thuật làm giấy những năm trước đây.

Mảnh giấy khá lớn, nó lớn hơn cả tờ giấy A4 hiện nay, được gấp lại hầu như chỉ vừa nằm gọn trong lòng bàn tay. Mở tờ giấy ra Thiếu Kiệt thấy những dòng chữ được ghi khá đẹp. Hắn cũng không hiểu sao có thể lưu giữ trong môi trường dưới nước số chữ này lại không bị lem hoặc mất chữ.

“ Tôi tên Hoàng Văn Minh. Nếu có người đọc được tờ giấy này thì có thể ngày đó đã tới. Tôi làm việc hơn 50 năm từ bắc vào nam tôi đến nơi này năm 45 cùng với toàn bộ gia tài của mình mua được mảnh đất này. Số vàng tôi để lại trong những hộp ligo là số tài sản một phần của tôi tích lũy hơn năm mươi năm. Và cùng với một phần tài sản của con nuôi tôi Hoàng Lâm Nhu.

Năm đó vào đây lập nghiệp vợ chồng tôi xoay sở hơn chín năm trời vẫn không kiếm được nhiều tiền. Công việc của tôi chủ yếu vẫn là hát văn ở các đình, nên tiền bạc cũng không nhiều, thời đó không kiếm được tiền vợ tôi muối dưa và bán trái cây hàng ngày cũng đủ sống. Trong một lần hát văn ở nhà một người sĩ quan miền tây.

Số Phận Hoàng Lâm Nhu gắn liền với vợ chồng tôi từ ngày đó. Đứa con vừa chưa được một tháng của người sĩ quan. Trong chiến sự người sĩ quan ấy được chuyển về đơn vị mới để công tác ngoài đó vô thời hạn.

Sợ chiến sự loạn lạc, nên ông đã bán hết toàn bộ gia tài, chỉ giữ cho mình một ít để đến công tác. Ông gửi toàn bộ số tiền vàng có được cho tôi để nuôi nấng dạy dỗ con mình. Thời đó chiến sự ở vùng của người sĩ quan được điều đến luôn có câu người đi thì nhiều, người về thì ít.

Việc ông ta để lại hết vàng bạc cho tôi và vợ để nuôi nấng Hoàng Lâm Nhu là một việc tôi không ngờ tới. Ông nói nếu mà ông có thể trở về thì ông sẽ tìm lại tôi để nhận lại con mình. Nhưng từ đó tôi không có được tin tức gì của ông nữa.

Thay vào đó Hoàng Lâm Nhu ngày càng lớn. Nhìn con bé tôi cứ nghĩ nó là con ruột của mình. Số vàng tôi và vợ giữ lấy, chỉ để chứ không dám sử dụng, vợ chồng tôi lấy một ít ra để nuôi nấng con bé. Nhưng thấy con bé ngày càng độc lập vợ chồng tôi mới bàn bạc sau này sẽ để lại hết tài sản này của mình cho con bé. Bởi nhà này đồ vật gì đều sử dụng tiền của nó. Một số đất đai tôi mua được cũng từ đó mà ra.

Năm đó Hoàng Chí Kim con tôi được tôi gửi gắm làm lái xe cho sĩ quan cấp cao, nhưng hắn muốn trốn không đi lính nên lấy súng bắn vào tay mình. Tôi phải đem lên một ít vàng bạc lo lót cho những người liên quan. Nay số còn lại tôi vẫn hi vọng một ngày nào đó được để lại hết cho Hoàng Lâm Nhu. Nhưng vợ tôi lúc này lại muốn chia đều cho các con mình.

Nên tôi bày ra việc mình cờ bạc, bán đồ đạc đất đai các thứ. Để bà tưởng tôi sài tiền hết. Năm đó trước khi lấp lại hầm nước, tôi thả xuống đây gồm năm lon ligo trước và một hộp rỗng khi chuẩn bị đóng hầm lại cho vợ mình nhìn thấy. Vì tôi biết nếu một mai này tôi mất trước bà, thì bà sẽ đem chỗ này để lại cho hai thằng con không nên thân của tôi. Còn Hoàng Lâm Nhu có thể chỉ được một ít gì đó.

Việc hai thằng con nếu sở hữu được mảnh đất, sớm muộn gì cũng đem bán đi. Nếu xây dựng lại kiên cố phải phá bỏ hầm và sẽ tìm được thư này. Tôi nghĩ lúc đó nếu người nào hiểu cho tôi. Thì xin gửi lại số vàng này đến Hoang Lâm Nhu và nói rõ việc này cho nó. Còn Khối sắt trong hồ tôi không biết nó là gì. Bởi người ta thường nói khi sét đánh xuống đất, thần sét nếu không thu hồi kịp vật của mình thì nó sẽ nằm lại đó và vật đó sẽ đem lại may mắn cho người sở hữu. Nó là thứ tôi nhặt được trong một cơn sét đánh giữa trưa.

Tôi không biết điều đó là đúng hay sai, nhưng tôi để lại cho người đọc được thư này một nửa số tài sản, và khối sắt kia trên để hoàn thành tâm nguyện của tôi. Mong người đọc được thư này sẽ thực hiện nguyện vọng hai người bố của Hoàng Lâm Nhu. Ký tên Hoàng Văn Minh. ngày 16 tháng 8 năm 1970.”

Thiếu Kiệt đọc xong cũng trầm mặc hẳn đưa lại cho mẹ mình. Thở dài Căn phòng bây giờ rơi vào im lặng. Hà Vi bên cạnh cũng không nói gì. Một đời người cuối cùng mẹ hẳn vẫn chỉ là con nuôi của ông ngoại.

Hoàng Lâm Nhu cầm thư đọc một lát sau vẫn không có gì đó biểu hiện ra bên ngoài. Bà chỉ thở dài một hơi nói.

- Số vàng này bây giờ tính sao đây Thiếu Kiệt?

- Thì trên đó ghi là của mẹ, thì nó là của mẹ thôi chứ hỏi con làm gì? May mà là mẹ con mình lấy được mảnh đất. Nếu không chẳng biết hai ông thần kia làm gì với số vàng đó đây?

Thấy mẹ hẳn bình tĩnh không có chuyện gì xảy ra nhưng Thiếu Kiệt biết bà có chút đau lòng. Nhưng như thế cũng không thay đổi được kết quả của chuyện này vì việc này không thể nào giỡn được.

- Con nghĩ ông ngoại cũng không nghĩ đến chuyện này đâu. Hồi đó vàng làm gì có giá như bây giờ, bất quá lúc thời mẹ chỉ mấy trăm một chỉ. Trước

đó nữa thì còn không biết được bao nhiêu đâu. Việc vàng nhiều như thế này cũng không biết được nên làm gì?

- Theo mẹ thì để lại cho con muốn làm gì thì làm. Dù sao có nó bây giờ cũng không là gì với con nữa rồi.

Hoàng Lâm Nhu thở dài nhìn khối tài sản trước mặt mình. Ngày xưa vàng rẻ như thế nào thì bà cũng biết, nhưng giờ đây khối tài sản cách đây gần hơn năm mươi năm mới chính thức thuộc về bà thì đó lại là chuyện khác.

- Mình thấy cô nói cũng có lý. Nếu tính ra bạn hiện tại cũng không có tiền nhiều như vẻ bên ngoài thấy được đâu. Bởi mình đã được nghe chú Lưu Hoan phân tích về số tiền bạn ở đâu mà có rồi.

- Đúng thật nguồn vốn của mình hiện tại, nó không phải của mình. Số tiền đó hầu hết là của người chơi trên sàn giao dịch.

Nghe được Thiếu Kiệt nói như thế. Hoàng Lâm Nhu ngạc nhiên nhìn hẩn nói.

- Không phải tiền của con sao con lại sử dụng? mà việc này là sao? Tiền trước giờ sử dụng không phải là tiền của con là sao?

- Đúng là số tiền hiện tại trong tài khoản có thể thấy nhiều, làm nhiều thứ nhưng vốn gốc nó vẫn không phải của con. Bởi vì tiền đó người chơi đổ vào mỗi lần nạp tài khoản của họ. Thì tiền trong ngân hàng lại tăng thêm. càng nhiều người số tiền con có càng lớn. Con có thể làm nhiều việc. Còn lại nếu tính đúng thì số vốn trong tay con chỉ đủ hoạt động một số dự án như nhà hàng tiệc cưới thôi.

Hoàng Lâm Nhu Nhìn hẩn quát lớn.

- Giải Thích chuyện này rõ ràng cho mẹ nghe! con làm như vậy không sợ pháp luật sao?

- khi lập sàn giao dịch ra vốn của con bỏ ra hầu hết không nhiều. Chỉ là một trang web với máy chủ hoạt động. Người chơi nạp tiền vào. Càng nhiều tiền tài sản trong ngân hàng của con cũng theo đó mà tăng. Họ giao dịch nếu rút con chỉ được ăn phần trăm còn lại toàn bộ tiền vẫn thuộc về họ, chứ không phải của con. Nhưng con lấy tiền đó để con làm những việc khác, đầu tư những dự án kiếm ra tiền nhiều hơn. Sau khi kiếm được tiền rồi thì trả trở lại cho số đó. Nhưng hầu hết chỉ tiền hiện nay cũng chỉ để nắm chắc việc hợp đồng kết hợp với chú Khương Đào thôi. Còn mô hình nhà hàng hội nghị tiệc cưới hiện tại, con còn phải duy trì qua tết mới làm được. Nên thật sự tiền Hiện tại đang làm nhà là tháng sau bù vào từ doanh thu của cửa hàng máy tính. Cũng như lấy tiền bên công ty máy tính nuôi sống các thứ như chi phí nhân viên và người quản lý.

Hoàng Lâm Nhu trầm ngâm một lúc, Bà không nghĩ con mình sẽ tính tới những việc như thế này để đem lại kinh doanh, Hẳn đầu tư như thế này thế kia thật chất cũng chỉ là tiền của người khác, đem lại lợi nhuận rồi mới từ đó đem đi đầu tư các mục khác xem như là mượn vốn, nhưng lại không phải trả lãi mà còn phát sinh lời. Nhưng bà cũng có nhiều điều thắc mắc.

- Vậy chứ tiền con đưa mẹ với những thứ khác, làm chuyện này, chuyện kia là hầu hết từ lợi nhuận mấy tháng nay của con hay là tiền của những người đầu tư trang vàng mà con nói. Còn nếu lỡ như những người đó rút hết tiền thì con lấy đâu lấp vào.

- Hầu hết những món tiền nhỏ đều lấy từ lợi nhuận doanh thu. và tiền lãi hàng tháng của các thứ đập vào. Những món tiền lớn thì vẫn phải đợi và trả theo kỳ hạn. Còn việc người chơi rút hết tiền là không thể nào. Ai có thể họ có chỗ kiếm được tiền, thì không dễ gì họ rút ra để sai. Mà có rút thì mấy ngày sau cũng lại nạp vào. Như thế thì tiền xoay vòng của con vẫn có. Phí

giao dịch lại có thêm một khoản. Người nào tiết kiệm phí giao dịch thì tiền vẫn để, đó sẽ không rút đâu.

Thiếu Kiệt chắc chắn về những vấn đề này. Bởi hầu hết người chơi tâm lý đều như thế. Hôm nay được chỉ một ít mà rút ra thì lại mất phí, mấy ngày sau lại nạp vào họ thà rằng để đó, khi nhiều rút một lần còn hơn là rút đi từng chút một.

Nhưng con lấy tiền đó đầu tư những thứ khác lại không ổn, nó đâu phải tiền của con. Làm thế nếu phát hiện ra thì con còn bị thừa ra pháp luật đấy.

Thiếu Kiệt lúc này cũng chỉ cười hắc trong chuyện này đã tính toán rất cẩn thận. Bởi nếu họ biết tiền của mọi người hắc đem đi đầu tư như thứ khác thì không thể nào. Họ đâu biết hắc là ai và chuyện kinh doanh hắc ra sao.

- Mẹ cứ yên tâm chuyện này chẳng có gì cả! Ai biết được ngoài những người làm việc với con. Không công khai ra thì làm sao họ biết được. Vì con vẫn có lợi nhuận duy trì từ nó nên cũng không đến nỗi nào. Càng lâu dài thì càng kiếm được tiền nên mẹ an tâm.

- Con nói vậy cũng được. Nhưng thôi số vàng này con cứ giữ lấy phòng việc bất trắc. Còn mẹ thì cũng không cần đến đâu. Chỉ cần con làm việc nên chú ý một chút là được.

Hoàng Lâm Nhu bình thản như thế cũng làm Hà Vi khó hiểu nên thắc mắc hỏi bà.

- Cô không muốn tìm bố mẹ thật của mình sao? biết là không có tin tức gì nhưng biết đâu họ còn sống thì sao?

- Cháu khờ quá lúc đó là năm bao nhiêu? bây giờ là năm bao nhiêu? Ông Ngoại Thiếu Kiệt mất cũng được mười lăm năm rồi? lúc đó ông cũng sáu mươi mấy. Giờ một người bảy mươi mấy tám mươi tuổi. Không chết vì

chiến tranh, thì cũng chết vì già. cô phải tìm làm gì và tìm như thế nào?. Chỉ cần chuyện này cô biết là được rồi.

Hà Vi lúc này mới giật mình. Đúng là nếu mà những người đó còn sống thì tuổi cũng đã quá già không thể nào biết được. Có khi mất không biết đường nào mà kiếm. Thiếu Kiệt thấy mẹ hăn nhận định như thế cũng mỉm cười. Dù sao bà nói cũng là thật. Người lớn tuổi như thế, giờ kiếm được cũng chưa biết chắc còn sống hay không.

- Thôi ngồi xuống đếm xem, ông ngoại con để lại được bao nhiêu vàng lúc đó cho con toàn quyền xử lý.

- Chắc nhiều đấy. Thiếu Kiệt giờ mới đúng là phú ông này. Trước toàn làm tới làm lui kiếm chút ít tiền bạc, đập đầu này xoay đầu kia thôi.

Hà Vi lúc này cũng chọc ghẹo Thiếu Kiệt. Hăn không quan tâm tới tiền nhiều lắm lúc này. Vì hăn còn khá nhiều cách kiếm được tiền, nên không quan trọng. Dù sao hăn cũng có thể kiếm được vốn mới bằng những cách khác nhau.

- Hà Vi nói đúng đấy Thiếu Kiệt. Chuyện đó con làm liều quá đấy lỗ như mà không xong thì chưa biết chừng giờ này. Con không ngồi ở đây mà mẹ mỗi tháng phải đi thăm nuôi không biết tới chừng nào đâu.

Thiếu Kiệt chỉ cười khỗ. Tâm lý sợ này sợ nọ của con người thường ràng buộc nhiều thứ. Bạn muốn kinh doanh nhưng bạn lại sợ không được. Bạn không có vốn lại sợ mượn tiền gây nợ. Thì sẽ chỉ gò bó trong những khuôn khổ tâm lý đó mà không bước ra được.

- Thì phải có gan mới làm giàu, Liều ăn nhiều chứ mẹ. Thà một lần liều còn hơn cứ mãi sống như thế có ổn không? sống là phải biết mình ở đâu cố gắng vì điều đó, để không phải hối hận sau này. Đó mới là sống có ý nghĩa chứ. Mà tính ra lai lịch của mẹ cũng thần bí y chan con, có khác nào đâu nhỉ. Sau gần được 55 năm sau mới biết được thân thế của mình thật sự là

thiên đại bí mật à. Nhưng mà 55 năm phải biết là bố thật của mẹ làm sĩ quan cấp cao đấy. Không thì tài sản làm gì nhiều thế này.

Thiếu Kiệt chỉ dám nhận định như thế! bởi hẳn thấy nếu gia tài của ông ngoại hiện tại cũng không có được nhiều, Vậy thì số còn lại chỉ là của người kia gửi gắm cho ông nên mới nhiều như vậy. Bởi người nhà giàu có chức tước sĩ quan thì có thể kiếm được rất nhiều tiền.

Chỉ nội lính cảm tử thôi, trước khi ra trận được nhận tiền tử đã thế còn được vợ con nhà nước nuôi cho đến lớn, đúng là đãi ngộ không tệ rồi. Vậy mà bố thật của Hoàng Lâm Nhu lại mang danh sĩ quan thì phải như thế nào.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 209: Em Điều Thấp Để Làm Gì ?

Thiếu Kiệt một lần nữa cũng mẹ mình và Hà Vi bắt đầu sắp xếp lại những chiếc nhẫn này. có khá nhiều nhẫn nên cứ mỗi chiếc được tính là năm phân. Tuy không biết nó có đủ số tuổi cần thiết không nhưng Thiếu Kiệt biết số vàng này có được là một sự may mắn.

May mắn bởi hăn mua lại miếng đất, may mắn bởi hăn có một người ông ngoại nuôi có tầm nhìn xa trông rộng. Ông mất trước bà ngoại chỉ một năm, nhưng dựa vào những tờ di chúc thì có thể thấy, bà ngoại muốn chia đều tài sản cho mọi người là sự thật. Nếu Ông hăn không tạo cho mình một vỏ bọc cờ bạc, Bán cả ruộng quần áo ở nhà thì chắc vợ mình sẽ không tin ông còn lưu giữ đồng tài sản này.

- Tổng cộng 263 cái nhẫn toàn bộ chỗ này được mười ba cây một chỉ năm phân đi

Thiếu Kiệt sau khi tổng kết lại số nhẫn đang có, nói ra một con số cho Hà Vi và mẹ mình biết, bởi vì nhân năm phân thấy nhiều nhưng gộp lại chẳng bao nhiêu.

- Ừ con muốn làm sao thì làm! theo mẹ thì cứ bán đi, gửi tiền vào ngân hàng lấy lãi cho rồi.

Hoàng Lâm Nhu nghe số lượng không lớn lắm, thấy thì có vẻ như nhiều nhưng thật chất cũng không nhiều hơn là bao nhiêu, nên mẹ hăn có ý định bán ra để bổ sung lại cho Thiếu Kiệt làm vốn, nhưng bản thân Thiếu Kiệt lúc này lại có ý định khác.

- Cứ để đó! đợi chừng nào vàng lên giá bán cũng được, không nhất thiết đâu dù sao thì. Hiện tại xem như chính thức có vốn đỡ phải xoay tới xoay lui.

Thiếu Kiệt hẳn không dám nói với Hoàng Lâm Nhu về ý định thật sự của mình. Vì hiện tại nếu bán đi ở thời điểm này, có rất nhiều thứ mà hẳn tiết kiệm. Một người biết trước được hơn chín tháng sau giá vàng sẽ lên gần gấp hai lần, thì hẳn không dại gì hẳn bán ra lúc này.

- Ừ như thế cũng tốt! nhưng cái hộp này với những thứ khác thì con giải quyết luôn đi. Còn cái khối lập phương này thì mẹ không biết.

- Con cũng không biết! trong thư ông nói nhặt được sau khi sét đánh xuống. mà vật này thì cứ y như hộp sắt thông thường, Nhưng nó lại không phải là sắt cứ để lại xem sao.

Hà Vi lúc này cũng cầm khối lập phương lên. Nhìn ngắm một lúc rồi mới nói.

- Chẳng biết là gì sắt thì để lâu dưới nước phải bị rỉ còn inox thì nó không nặng như thế này, Nhôm thì cũng không đúng. Chắc ông ngoại cậu chỉ làm ra vẻ huyền bí chứ làm gì có sét nào ra cái hộp này

- Thôi cứ để nó một bên đi sau này làm vật kỷ niệm cũng được.

Thiếu Kiệt bây giờ cũng chẳng biết sử dụng ra sao chỉ có thể xem nó như một vật kỷ niệm trong đám đồ được vớt lên. Hẳn thu dọn hết mọi thứ lại. Toàn bộ số vàng thì để vào chung trong một hộp. Rồi cầm về phòng mình cùng khối lập phương để trang trí. Còn những thứ linh tinh khác thì để vào một chỗ khác.

Thiếu Kiệt ăn trưa cùng Hà Vi xong thì đi học. Hẳn hiện tại đang suy nghĩ về những gì mà hẳn dự định làm sắp tới. Vừa dắt xe đến trước cổng

trường Thiếu Kiệt thấy Lâm Vũ lần này đứng trước cổng đợi hẳn còn có cả Hoàng Ngân, Lý Bân và mấy người khác.

- Mọi người làm gì đứng đây? bộ ngoài trời nắng vui lắm sao mà ra ngoài này đứng hết thế?

- Oái Oái có người giả điên! Tình hình mọi người ra đây chủ yếu muốn hỏi cảm tưởng của người sắp lên chức, hướng dẫn lớp học sinh giỏi ra sao ấy mà.

Lý Bân vừa nhìn Thiếu Kiệt bĩu môi châm chọc. Hẳn ngược lại nghe cái tin này tâm tình đang vui cũng bị dập tắt. Thờ dài đáp lại

- Cái chuyện này chẳng thành hiện thực đâu! Ai lại để học sinh đi làm người hướng dẫn học sinh. Để gì thầy Tần Tiến và các thầy cô khác chịu.

- Lần này có người bề kế hoạch bà con ơi! xem ra tự tin quá cũng không phải là cách tốt à.

Vừa Nghe Thiếu Kiệt nói thế Lý Bân cười cười nhìn hẳn và mọi người xung quanh đều cười cười. Hẳn có cảm giác bất an khó hiểu nhìn mọi người như nghi ngờ. Ngọc Nhi lúc này mới cười đáp.

- Lần này cậu thua rồi! Bài viết của cậu được đưa cho giáo viên đọc. Ai cũng nói cậu có khả năng viết về đề tài này. Cảm giác chân thật nhưng một người công nhân làm việc trong các nhà máy rồi. Lại hiểu hết từng nỗi khổ, vì phải trải qua những bữa ăn tập thể của các xí nghiệp đang có người lao động làm việc. Với ánh mắt khách quan của giáo viên và thầy Tiến. Mọi người quyết định cậu trở thành người hướng dẫn. Lần này là cậu khỏi chạy đi nhá.

- Cái quái gì thế này? Điều này thật?

Nghe Ngọc Nhi nói Thiếu Kiệt nghi ngờ nhìn mọi người như được đáp lại bằng cái gật đầu xác nhận. Càng thêm sâu trong lòng suy nghĩ.

“ Tổ trác rồi lần này chơi đại cha nó rồi ”

Thấy Thiếu Kiệt mặt sầm xuống một đồng Nhã Oanh cười cười nói.

- Cậu nên cảm thấy tự hào đi mới đúng! cậu là học sinh được đứng hướng dẫn người khác của trường, vinh hạnh lắm rồi! Còn cái gì phải lo cơ chứ. Chỉ cần cậu xong đợt này thôi là xong ấy mà.

- Không được chuyện này tuyệt đối không được! phải gặp thầy Tiến rút lại quyết định này mới được! Chơi kiểu này không vui.

Thiếu Kiệt mặt hầm hầm đem xe vô bãi để lại mọi người nhìn theo hẩn. Hoàng Ngân mới thắc mắc hỏi mọi người.

- Ủa Anh Kiệt được như thế tốt mà sao lại không muốn làm nhỉ?

- Thiếu Kiệt chuyên môn nói mình bận! mà chẳng biết bận ấy bận gì? những thứ chuyện mà bận ấy cho rằng không cần thiết toàn lấy lý do bận không thôi.

Nghe Hoàng Ngân thắc mắc Nhã Oanh cũng lắc đầu trả lời cho cô hiểu.

- Ngộ thật theo mình biết Anh Kiệt đâu phải đi học thêm, Cũng không phải làm việc gì nhiều. Sao suốt ngày bận được ta?

Lúc này Lý Bân và Lâm Vũ nhìn nhau hai người lẳng lặng rời đi để ba cô nàng ở lại thắc mắc chuyện của mình. Bởi hai người biết Thiếu Kiệt bận việc gì? Nếu tính ra có thể nói hẩn bận hơn học sinh bình thường gấp mấy lần.

Nào là công ty cần giải quyết chuyện gì cấp bách đều phải thông qua Thiếu Kiệt. Còn những việc nhỏ nhặt linh tinh mà hẩn xem không quan

trọng thì Thiếu Kiệt sẽ không tập trung quá nhiều về nó. Thiếu Kiệt thường để đầu óc giải quyết những vấn đề quan trọng hơn là những thứ nhỏ như thế này.

Cất xe xong hắn đi thẳng về phòng hiệu trưởng gõ cửa. Lúc này Tần Tiến đang ngồi trên bàn làm việc mới đứng lên mở cửa ra thì thấy Thiếu Kiệt hỏi.- Ủa Thiếu Kiệt em tới tìm Thầy có việc gì?

Thiếu Kiệt thấy thế mới nói thẳng với ông.

- Em muốn thầy hủy quyết định để em làm người hướng dẫn lớp học sinh giỏi văn đi.

- À nếu em nói chuyện này thì thầy lại có ý nghĩ khác em ngồi xuống đi.

Tần Tiến Nghe Thiếu Kiệt từ chối không muốn làm người đứng lớp hướng dẫn lớp thi văn nên cũng muốn nói chuyện với hắn về việc này.

Thiếu Kiệt và Tần Tiến ngồi xuống bàn, Ông ta lấy tách ra rót vào trong đó trà cho Thiếu Kiệt. Rồi hỏi hắn

- Trước hết em nói cho thầy nghe tại sao em lại không muốn tham gia chuyện này được không?

- Việc này thì có nhiều lý do. Trước mắt em vẫn còn đi học điều này không sai nhưng ngoài việc học ra em còn phải làm một số thứ khác. Như điều hành công ty, giải quyết các chuyện khác của công ty của em và hiện tại nếu em làm người hướng dẫn như thế cũng là không thích hợp.

Thiếu Kiệt không ngại nói với Tần Tiến những thứ này. Vì Tần Tiến hướng hắn xin tiền đầu tư thì chắc chắn cũng biết ít nhiều. Nên hắn không lo lắng, Thiếu Kiệt chỉ muốn nói ra để cho Tần Tiến thấy được mình không có nhiều thời gian cho mình trong chuyện này.

- Vậy đó là lý do của em cho việc không muốn làm hướng dẫn của lớp Thi Văn thôi đúng không?

Nhíu mày một cái Thiếu Kiệt. Trả lời với Tần Tiến ngay.

- Vâng đúng vậy chỉ với những thứ này em cũng quá bận rộn rồi.

- Vậy thì thầy càng không chấp nhận chuyện này. Đơn giản vì em phải biết sắp xếp được những thứ phát sinh ngoài ý muốn chứ. Cuộc sống em rất phong phú thầy luôn tự hỏi em làm sao được như thế? Em rất khác người! Những học sinh khác có tiền, có công ty như em không? Hoàn toàn không đúng không nào? Thế mà em lại có tất cả những thứ này. Nhiều học sinh được bố mẹ đưa rước bằng ô tô. Thì còn ra vẻ huênh hoang em thì sao? em dư sức mua ô tô vẫn đi xe đạp. Em điệu thấp để làm gì?

Tần Tiến lúc này nói ra những nghi vấn thắc mắc trong lòng mình cho Thiếu Kiệt nghe. Bởi những thứ này ông thường xuyên thấy không phải ngày một ngày hai. Học sinh nhà có gia thế bối cảnh một chút bố mẹ đưa rước, sử dụng điện thoại đời mới. Thì lại càng huênh hoang không coi những bạn học cùng trang lứa ra gì. Còn hẳn lại khác xa những người này đó là điều Tần Tiến nhận định.

- Thầy nói sai rồi! đúng là em có công ty? có nhân viên? có tiền nhưng mỗi ngày em phải làm sao để nó kiếm ra tiền. Thời gian em bỏ một thì phải kiếm lại được mười. Tiền không phải là mọi thứ nó chỉ là công cụ trao đổi em hiểu điều đó. Tiền có thể đem lại bộ mặt cho mình trước những người khác nhưng để làm gì khi em vẫn chỉ là học sinh. Những thứ như Xe ô tô người đưa rước, đúng là em có thể làm được hết nhưng làm như vậy lợi ích gì. Hư vinh bên ngoài không thể nào làm nội tâm bên trong tốt được. Với lại bỏ ra chi phí cho những thứ tiêu sản ấy hiện tại không ý nghĩa.

Thiếu Kiệt phản bác lại với những lý lẽ của hẳn. Bởi hẳn thấy những thứ này bỏ tiền ra cũng chẳng đem lại lợi ích gì. Tồn tiền và chỉ được cái vẻ bên

ngoài hào nhoáng.

- Em hiểu thế là tốt! Nhưng việc em trở thành người hướng dẫn lớp thi văn theo thầy là thích hợp. Bởi mỗi năm đề thi viết thư quốc tế upu không giống nhau. Nó không phải lấy trong chương trình học tập của học sinh mà lấy đề bài từ cuộc sống. Ở trường này cuộc sống ai phong phú bằng em. Ai có thể hiểu được nhân viên một ngày phải làm công việc như thế nào? Ai biết được một bữa ăn của công nhân ngoài canh không vài cọng rau một ít thịt cá không đủ chất dinh dưỡng để bổ sung thì họ phải viết bài như thế nào?

Thiếu Kiệt lúc này cũng im lặng, bởi những thứ hằn viết trong lá thư của mình. Hầu hết là hằn trải nghiệm từ những công việc ở các công ty sản xuất, những buổi nghỉ trưa không đủ thời gian. và những bữa ăn không nuốt nổi của một người công nhân.

Tần Tiến dạy học bao nhiêu lâu. Ông cũng từng trải qua không ít lần thấy đề thi viết thư quốc tế là nhiều thứ chỉ có thể do trải nghiệm viết nên, không thể nào một học sinh còn ngồi ghế nhà trường viết được. Nhưng mà cả nước đều phát động chương trình, thì trường ông cũng phải hưởng ứng theo.

- Em nghĩ xem nếu em trở thành người hướng dẫn lớp thi văn trường ta có thêm các bạn có kinh nghiệm trong cách nhìn nhận mọi thứ thế giới hơn. Còn nữa khi em làm người hướng dẫn như thế thầy mới có cơ sở đề xuất ý kiến của em lên các cấp bên trên. Việc này vừa đem lại hiệu quả cho trường cùng đem ý tưởng của em thực hiện thúc đẩy.

- Nhưng như thế có quá đáng hay không, em vẫn là học sinh em chưa muốn người khác nhìn vào mình quá nhiều, bởi em còn nhiều việc phải làm.

Thiếu Kiệt cố gắng từ chối chuyện này bởi theo hẳn thấy việc này không đem lại lợi gì cho hẳn. Khiến mọi người nhìn vào cũng không phải là tốt. Theo hẳn nghĩ cứ tồn tại như trước giờ là ổn.

- Lần này em nghĩ sai rồi. Nếu em làm người Hướng Dẫn lớp học sinh giỏi thi văn mới tránh được sự chú ý mọi người đấy. Em nghĩ xem một học sinh có thể làm nhiều thứ. Ở trường này thanh danh của em không tồi đâu. Mọi người luôn thắc mắc tại sao em bình thường lại có thể làm được nhiều thứ mà nhà trường không can thiệp em nghĩ sao? Nếu thế sao em không để họ thấy được những thứ cần phải thấy. Còn những thứ không nên thì cất đi.

Thiếu Kiệt bây giờ mới giật mình. Đúng hẳn hiện tại mới chợt nhận ra mình hiện tại không còn như người bình thường. Bởi những chuyện hẳn làm đều là động trời. Chỉ có những thành viên trong nhóm thì không nói gì, nhưng cả trường thì lại là chuyện khác.

Không ai đủ hiểu hết chuyện này. Chưa kể đến họ sẽ suy nghĩ như thế nào. Nhà trường bao che cho học sinh, hoặc Thiếu Kiệt làm gì đó khiến trường học không can thiệp chuyện của hẳn cũng là vấn đề.

Thấy Thiếu Kiệt im lặng Tần Tiến biết hẳn có suy nghĩ của mình. Nên uống một hớp trà rồi nói tiếp.

- Nếu bây giờ em trở thành người hướng dẫn đứng lớp học sinh giỏi thi văn lúc này, mọi người sẽ nhìn em bằng một khía cạnh khác. Họ sẽ nghĩ em không bình thường hoặc là thiên tài chẳng hạn. Như thế công việc của sẽ ít người chú ý hơn. Ý kiến của em đưa ra được thầy cô và học sinh chấp thuận nhiều hơn.

- Điều thầy nói cũng không phải không đúng. Nhưng em làm sao mà biết hướng dẫn gì? em chưa từng hướng dẫn ai thì làm sao có thể làm được. Với lại văn học là tự cảm nhận tự suy nghĩ nhìn mọi thứ dưới mọi góc độ. Thế

thì làm sao mà em hướng dẫn mỗi người có một cách nhìn nhận khác nhau về một bối cảnh mà họ thấy mà.

Thiếu Kiệt tuy biết lời của Tần Tiến không sai nhưng nói bản thân hẳn hướng dẫn toàn học sinh giỏi văn mọi người có một cái nhìn khác nhau thì hẳn làm sao mà hướng dẫn với những thành phần này có phần tự cao của mình đâu muốn thua kém người khác. Chưa kể đó để học sinh khối dưới, hướng dẫn cho những người khối lớp trên, có thể là một sỉ nhục đối với những người đó.

- Chuyện này em cứ an tâm. Theo như thầy biết những khối trên hiện tại không còn nội đấu với em đâu. Điển hình như Phùng Kiếm Hoa. Thấy không hiểu em hóa giải chuyện này bằng cách nào nhưng như thế cũng thấy được em có cách làm của em. Vậy đi em cứ thử làm người hướng dẫn, nếu mọi người chấp nhận em vẫn làm tiếp. Nếu mọi người không đồng ý, thì thầy sẽ cho mọi việc trở lại như cũ và để em khỏi cần tham gia lớp học sinh ôn tập thi viết thư.

Đắn đo một lúc. Hiện tại Tần Tiến đưa ra quyết định này như là một canh bạc đánh cuộc của mình đối với Thiếu Kiệt. Cho hẳn thử sức nếu không được thì hẳn sẽ nhàn hạ những buổi sáng, còn nếu Thiếu Kiệt được sự chấp nhận hết của tất cả những học sinh ở lớp đó thì hẳn phải tiếp tục trở thành người hướng dẫn.

- Được rồi chuyện này em đồng ý. Em chắc chắn bọn họ sẽ không chấp nhận đâu. Em sẽ có những buổi sáng của mình thôi.

- Thì cứ thử xem rồi mới biết được. À mà thầy đã liên hệ với bên sở giáo dục rồi. Ngày mai họ sẽ qua trường nghe bài thuyết trình về kế hoạch của em. Lúc đó em làm người thuyết trình đi. Bởi em hiểu việc này và đây cũng là ý kiến của em.

Thiếu Kiệt lúc này gật đầu, vì nếu để hẳn thuyết trình ý kiến trước sở giáo dục bất quá cũng chỉ vài người. Nên hẳn chấp nhận. Còn hẳn đồng ý với việc trở thành người hướng dẫn, Vì tin chắc sẽ có những người không phục mình trong chuyện này.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 210: Gấp Ba Lần .

Sau Khi thỏa thuận với Tần Tiến Thiếu Kiệt rời khỏi phòng. Hãn dựa vào tính cách con người để đánh giá chuyện này không phải một học sinh lớp trên nào muốn một thằng nhỏ hơn mình đứng trên bục hướng dẫn hãn về cách thức các kiểu.

Bởi ai cũng có một sự tự cao cho riêng mình không phải ai cũng thể chấp nhận được chuyện này. Nên Thiếu Kiệt hãn thấy mình sẽ thắng chắc. Nhưng hãn cũng nhìn nhận việc Tần Tiến nói không sai. Nếu bây giờ hãn đứng lên làm người hướng dẫn thi văn viết thư quốc tế, thì mọi thứ hãn làm được hợp thức hóa nhiều hơn, ý kiến của hãn dễ chấp nhận hơn.

Thiếu Kiệt trở về lớp, giáo viên cũng ra hiệu cho hãn đi vào. Việc Thiếu Kiệt gặp hiệu trưởng thời điểm này, mọi giáo viên trong trường đều biết là bàn bạc chuyện gì, nên vẫn du di cho hãn đôi chút. Vì mọi người hiểu nếu kế hoạch của hãn phần nào đó được chấp thuận, sẽ giúp họ có thời gian nhiều hơn. Cũng đỡ cực hơn sau này.

- Sao rồi anh Kiệt chuyện anh không đồng ý sao? hủy bỏ hay tiếp tục.

Lý Bàn vừa thấy hãn ngồi xuống hỏi ngay. Bởi nghề hóng hớt là của hãn nếu hãn không làm thì Thiếu Kiệt mới lấy làm lạ đấy.

- Ừ tạm thời thử nghiệm, được thì làm tiếp không được, thì anh mày được miễn học lớp đó.

- Ấy thế là đánh cuộc à? Vậy anh nắm chắc bao nhiêu phần thắng?

Trầm Ngâm một lúc, Thiếu Kiệt cũng không biết trả lời sao mới phải. Để năm chắc phần thắng trong chuyện này thì hẳn cũng không dám nói trước. Vì có nhiều yếu tố khách quan mà hẳn chưa biết được, nên chỉ trả lời cho có lệ.

- Năm mươi năm mươi, hên xui đi, được thì làm không được thì nghỉ khỏe.

- Vậy ít ra thì anh vẫn còn phải đi tới lớp văn mấy cái buổi sáng nữa. Mà thôi em nghĩ anh chắc làm hướng dẫn là chuyện đã rồi, không thể thay đổi được đâu. Anh Kiệt ra tay thì cái gì cũng xong hết.

Lý Bân vừa suy nghĩ vừa tăng bốc Thiếu Kiệt, Bởi hẳn thấy Thiếu Kiệt có thể làm được nhiều thứ thì với chuyện này chắc chắn sẽ được thôi.

- Mà cứ làm như tao là thánh không bằng, chuyện gì qua tay đều xong hết sao. Hướng dẫn những người học sinh giỏi không dễ đâu. Đứa nào cũng có một cái tôi bự chà bá đấy.

Vừa nói Thiếu Kiệt vừa ghi chép bài học trên bảng. Còn Lý Bân hẳn vẫn cười khì. Như đang suy nghĩ điều gì đó.

Ở một nơi khác trong thành phố Lưu Minh tại đây một họp của một hắc bang lớn của Lưu Minh là Cửu Hùng Bang đang diễn ra. Xung quanh có mặt tất cả những thành viên cộm cán, các đầu não lớn của Cửu Hùng bang. Cửu Hùng ngồi trên một cái ghế giám đốc đầu bàn đưa ánh mắt đi khắp phòng rồi mới lên tiếng nói.

- Đạo này bên chỗ Cao Thịnh có việc gì không?

- Không anh. Bên hẳn vẫn đang phát triển mấy cái nơi nhà hàng quán ăn. Đưa người mặc đồ bảo vệ túc trực trước những địa điểm này. Có vẻ nhưng hẳn muốn đưa bang hội thành công ty bảo vệ.

Thế Hải lúc này mới đáp lại câu hỏi của Cửu Hùng. Bởi hai bên quan sát lẫn nhau nên họ thấy Cao Thịnh chỉ tập trung phát triển những chỗ danh thu thấp cũng không màng đến nhiều.

- Xem ra thằng Cao Thịnh định tẩy trắng tiền nhận được của anh em mình. Thằng này xem bộ thế mà khôn nhỉ.

- Hàng mấy đợt gần đây khá tốt, đem qua bên đó tiêu thụ tiếc thật, nhưng phải chịu chúng ta đang mở địa bàn. Dạo này gần tết chắc giá tiền hàng sẽ tăng cao. Nên anh em cứ chuẩn bị đi, còn việc hàng kỳ này về Như thế nào thì tao báo lại sau.

Cửu Hùng nhìn những người đang ngồi ở đây nói ra ý kiến của mình. Hắn thấy cũng gần dịp cuối năm nên sẽ phải bị cảnh sát lùng bắt gắt gao hơn, nhưng thay vào đó là lợi nhuận sẽ tăng.

- Anh Hùng! bên địa bàn Cao Thịnh bây giờ mình là độc quyền. Tại sao không đẩy hết một lượng hàng lớn qua bên đó luôn đi. Chứ từ từ như thế này biết bao giờ mới xong.

Một người ngồi gần Thế Hải mới lên tiếng hướng Cửu Hùng nói ra ý kiến của mình. Vì hắn thấy bên địa bàn Cao Thịnh, một khi chiếm cứ được là có thể xoay ngược thế cờ với Xuân Nghĩa Bang.

- Chuyện này không phải tao không muốn, nhưng trước mắt nguồn hàng chất lượng có hạn. Nếu muốn đẩy mạnh việc tiêu thụ bên đó thì chắc cần nguồn hàng lớn hơn, Tao phải tham khảo ý kiến để xem có hay không đã. Cái này chứ có phải mấy thứ bột mì ngoài chợ đâu mà mày muốn tăng là tăng.

- Theo em anh cứ hỏi thử đi. Càng nhiều càng tốt, thời điểm gần tết tuy nóng, nhưng cũng là thời điểm tiêu thụ và nâng cao giá thành tốt nhất. Bên anh em bọn mình cũng không có ai đụng tới hầu hết đã bị trám răng rồi mà.

Trầm Ngâm một lúc Cửu Hùng suy nghĩ những điều Thế Hải nói cũng khá đúng nếu chỉ cần tạo ra một số thứ như độ khan hiếm, tung tin cảnh sát bắt bớ nhiều quá vẫn hiệu quả, bởi thời điểm cuối năm báo cảnh sát thường xuyên được lên bài những chuyện này.

- Được rồi để anh mày gọi điện hỏi thử xem.

Cửu Hùng lúc này mới cầm điện thoại lên gọi cho Hoàng Chi Kim. Đợi cho bên kia vang lên tín hiệu bắt máy Cửu Hùng lúc này vui vẻ nói qua điện thoại.

- Anh bên mình còn hàng không anh? Bên em định tăng số lượng lên, đẩy mạnh trong dịp tết.

Giọng nói ồn ồn của Hoàng Chí Kim vang lên bên điện thoại.

- Mày chắc không đó? nếu muốn thì anh mày vẫn có thể đem tới được. Nhưng sợ nhiều quá bọn mày không đủ tiền trả tiền hàng thôi. Mà sao lại có ý định đẩy mạnh trong dịp tết hả? Bên bọn mày làm gì còn chỗ mới mà đẩy mạnh.

- Chẳng giấu anh làm gì? Đạo gần đây phát triển bên bộ phận địa bàn Xuân Nghĩa Bang không đủ hàng cung, mà số lượng về ít chỉ đủ chia cho bọn anh em bên này. Nên mọi người quyết định tăng số lượng hàng lên. Sợ anh không có đủ bọn em mới hỏi.

Cửu Hùng cũng nói ra ý định tăng số lượng ma túy của mình lên, để phân phối bên khu vực mới mở của Xuân Nghĩa Bang. Sau khi nghe được hẳn nói như thế Hoàng Chí Hùng cũng im lặng một lúc rồi hỏi.

- Mày chắc chắn bên đó không có chuyện gì chứ? có sớm quá không mới đem hàng đi tiêu thụ mở cửa mà lại gấp sao?

- Chuyện này anh yên tâm! Hơn một tháng qua, bọn em cho người quan sát bọn nó rồi. Bọn nó đang định tẩy trắng tiền em chia hay sao ấy. bày đặt mở công ty bảo vệ nữa. Bọn nó ngậm tiền khoái chí rồi.

Cửu Hùng vội khoe khoang vì việc không để Cao Thịnh phá chuyện làm ăn. Nên hăn rất tự hào.

- Ủ nếu thế thì tốt! nhưng bọn mày muốn lần này lấy bao nhiêu?

Nhìn mọi người bên dưới đang đợi mình hăn mới nói.

- Lần này em lấy gấp ba lần đợt trước nhà anh. Chứ mắc công cặn tét lại gọi điện anh lấy hàng nhiều khi anh bận rộn không lo được.

- Ủ vậy cũng được! tuy đợt này có nhiều thật nhưng anh mày lo được. Mà nè dạo này nghe tụi bây đi với thằng Hùng làm nhiều chuyện lắm phải không?

Hoàng Chí Kim như chợt nhớ ra điều gì đó nên mới hỏi Cửu Hùng, Dù sao hăn vẫn qua lại với Chí Hùng, nên hỏi thăm tình hình thì cũng không có gì là lạ.

- Vâng! Nói chung là cũng dễ anh em cũng chia được chút canh trong đó nên anh cứ yên tâm. Bọn em làm việc cũng mau chóng cho anh Hùng Kiếm được cháo, thì em cũng có cái mà húp chứ.

- Nói thì nói vậy thôi bọn bây xem mà giúp nó. Việc gì mà nó không giải quyết được thì cứ thẳng tay. Tiền bọn anh sẽ không để mấy đứa bây thiệt thòi. Vậy đi cố gắng chuẩn bị tốt tiền hàng đợt này. Khi nào hàng tới thì anh sẽ báo cho chúng mày.

Dặn dò một chút Cửu Hùng xong hăn kết thúc cuộc gọi còn. Cửu Hùng lúc này vui vẻ nhìn anh em bên dưới nói.

- Chuyện thêm hàng là chắc kèo rồi đó. Lần này gấp ba hàng lần trước đó. Anh em tính toán phân chia đi. Rồi báo lại

Trong phòng lúc này mới xì xào bàn tán. Một lúc lâu sau đó mới có người đứng lên nói.

- Bên em thì chắc vẫn giữ nguyên như đợt trước. Vì địa bàn của em không tăng thêm được bao nhiêu nữa, giờ chỉ có bên địa bàn Cao Thịnh là có thể ăn nên làm ra thôi.

- Nó nói đúng đó Anh Hùng, hiện tại chỉ có bên địa bàn Cao Thịnh là có thể đem lại lợi nhuận thôi. Còn những chỗ khác hầu như là bão hòa rồi. Không thể kiếm thêm được nữa đâu.

Cửu Hùng lúc này cũng trầm mặc. Hẳn biết chuyện này Thế Hải nói đúng chứ không sai. Nhưng hẳn vẫn tiếc số tiền phải chia cho Cao Thịnh. Nên mới đắn đo như thế này.

- Chuyện này không phải tao không biết, nếu đem qua bên Cao Thịnh hết thì tiền kiếm được lại phải chia cho thằng đó tao thấy cứ sao sao ấy.

- Thì mình vẫn đem qua bên đó nhưng chỉ nói số lượng như đợt rồi là được hẳn có biết gì về thứ này của mình đâu. Hẳn làm gì mình đem qua bao nhiêu. Chỉ cần đưa qua số lượng như cũ. Còn số lượng còn lại mình vận chuyển không qua trung gian là hẳn. Đến lúc đó, Hẳn có hỏi thì nói bán chậm lại là được.

Thế Hải nói ra ý kiến của mình mọi người cũng gật đầu họ thấy cách này tương đối tốt. Vì Cao Thịnh chỉ có thể biết được phần nổi còn phần chìm thì hẳn làm sao mà rõ bằng bọn người Cửu Hùng.

- Được đó ý kiến này hay! Mọi người thấy sao? nếu đồng ý thì giải tán về gom tiền để đó khi có hàng thì lấy.

Mọi người trong phòng lúc này cũng gật đầu. Bởi họ thấy cách của Thế Hải không phải không được. Việc này ngoài những người họ Cao Thịnh làm sao biết chính xác khối lượng hàng sẽ phải chuyển qua đó. Nếu mà như thế cũng không quản lý hết được nguồn hàng được cấp. Khi mọi người gần ra khỏi phòng hết Cửu Hùng mới hỏi Thế Hải.

- Mà thấy chuyển này làm thế nào? Bên thằng Cao Thịnh anh cứ cảm thấy quá dễ dàng hay sao ấy.

- Em không biết! nhưng nghe đồn là sau lưng Cao Thịnh còn có người. Việc này đúng hay không thì chưa chính xác. Nhưng qua những động thái gần đây thì có vẻ như Cao Thịnh đang muốn rút khỏi giới. Nhìn như hần đang hợp thức hóa các thứ từ bang hội hắc bang chuyển sang thành người kinh doanh.

Cửu Hùng nghe Thế Hải nói như thế cũng gật gù. Hần thấy dạo này động thái của Cao Thịnh với Xuân Nghĩa bang rất khác trước này. Hầu hết được chuyển qua dạng công ty các thứ.

- Mà nói anh nghĩ cũng đúng. Thằng Cao Thịnh nó khi không lại chấp nhận cho anh em mình thò một chân qua địa bàn nó. Mà nó chỉ đổi lại các thứ để cho anh em làm bảo vệ thì chắc hẳn thật sự đang an bài cho anh em đường lui à.

- Em nghĩ chắc vậy! thằng này xem anh em quý lắm. Mà giờ đưa anh em đi làm công hăng ngày cứ như nhân viên chính quy, lại có cả hợp đồng lao động nữa đấy. Không khéo sau này hẳn rửa tay chậu vàng chuyển sang kinh doanh cũng nên.

Thế Hải vừa nói vừa tán thành ý kiến của Cửu Hùng bởi hẳn thấy. Những việc này khá giống với một đàn anh giang hồ chuẩn bị lui về ở ẩn, Việc sắp xếp các thứ cho anh em trước khi đi là điều cần thiết.

- Nếu thế thì còn gì bằng. Mẹ tao đang mong nếu nó mà rửa tay chậu vàng thật thì anh mày bảo đảm sẽ không đụng chạm tới hần nữa. Những chỗ hần kinh doanh anh mày để người bảo kê không lấy một xu, nhưng mà lúc đó địa bàn của nó cũng thuộc của anh mày rồi.

Cửu Hùng nói chắc chắn như chuyện này đã nằm trong tầm tay. Hần dù chưa hiểu gì nhưng cũng vui mừng hứa hẹn. Bởi nếu thật sự Cao Thịnh mà quy ẩn hần sẽ thu tóm cả hai địa bàn. Lúc này hần lại có thêm nhiều nguồn thu tiền lại càng nhiều.

- Thiệt ngày đó mà tới anh em mình mừng biết bao nhiêu nhỉ. Nhưng giờ cứ phải để cho hần chút gì đó vậy. Việc lần này thêm hàng phải làm âm thầm. Số lượng hàng lần này không nhỏ. Nếu mà trót lọt hết chắc anh em mình sống mấy năm đấy.

- Sống mấy năm làm cái gì ít nhất mỗi đợt phải mấy năm như thế tao sống tới già cũng chưa hết tiền. Thôi anh em mình đi nhậu kiếm em nào tối nay masager giải tỏa tý.

Hai người Cửu Hùng với Thế Hải, vừa nói chuyện với nhau đi ra khỏi phòng. Đợi một lúc lâu sau thân ảnh một ai đó xuất hiện sau căn phòng rồi mới rời đi.

Khoảng hơn nửa tiếng sau Cao Thịnh đang ngồi ở trung tâm của mình nhận được một cuộc gọi của ai đó sau khi nói chuyện xong hần trầm mặc một lúc lâu suy nghĩ điều gì đó. Qua một lúc sau hần mới lấy điện thoại ra gọi cho Tước Phàm.

- Nói với anh em chuẩn bị họp lần này có chuyện muốn bàn bạc với mọi người đây.

Thấy Cao Thịnh nói anh em tập trung, Tước Phàm cũng thắc mắc nên hỏi luôn dù sao. Hần chút nữa cũng biết có gì báo lệnh dễ dàng hơn.

- Chuyện gì vậy anh để em nói bọn nó tập trung về?

- Bên Cửu Hùng có động thái quan trọng, Nói anh em tập trung về chỗ anh bàn chuyện đối phó lần này?

Nghe Cao Thịnh nói chuyện liên quan đến Cửu Hùng, Tước Phàm mới hỏi lại hẳn.

- Có gọi lão Đào không em gọi luôn? Chuyện bên đó biết đâu hẳn giúp được.

- Không cần gọi Lão Đào đâu. Nhưng mà nhắn tin Thiếu Kiệt biết đi chuyện này cậu ta chắc sẽ có cách hỏi cậu ta xem đối phó thế nào?

Tước Phàm bây giờ mới méo mặt nói qua điện thoại với Cao Thịnh.

- Anh ơi! Thiếu Kiệt giờ này đang học! anh bảo nhắn tin cậu ta hợp bang thì cậu ta có lên được đâu. Có nhắn tin bây giờ, tối hợp thì họa may cậu ta mới lên được à.

- Ấy anh mà quên mất! cứ tưởng Thiếu Kiệt cũng như bọn bây. Thôi nhắn tin Thiếu Kiệt tôi nay hợp đi báo tụi nó luôn tối nay hợp. Giờ mà muốn làm gì thì đi làm đi.

Cao Thịnh được Tước Phàm nhắc nhở mới nhớ ra Thiếu Kiệt khác mấy người bọn hẳn. Người ta hiện tại vẫn còn là học sinh đang đi học, mà hẳn lại tưởng Thiếu Kiệt lúc nào cũng rảnh như bọn tử tước, nên cũng hơi ngại. Nên mới nói Tước Phàm nhắn tin hỏi Thiếu Kiệt đợi hẳn có mặt rồi hợp cùng mọi người luôn.

Ngồi trong lớp Học lúc này Thiếu Kiệt nhận được Tin nhắn của Tước Phàm với nội dung khá ngắn gọn.

“ Tồi nay mọi người họp bên Cửu Hùng Bang có động tĩnh chừng nào em lên được để anh hẹn mọi người với nhắn lại cho anh Cao.”

Thiếu Kiệt đọc tin nhắn xong suy nghĩ một chút mới nhắn lại

“ Tầm 7h3 lúc đó sẽ được. Anh báo lại với anh Cao đi giờ đó họp là tốt nhất”

Lý Bân lúc này cũng tò mò vì thấy Thiếu Kiệt nhắn tin nên hân cũng hỏi.

- Chuyện gì vậy anh Kiệt? có gì hot?

- Bên Tước Phàm hẹn tối nay bàn bạc mấy thứ chú mày thì biết cái gì. Thôi học bài đi

Tuy không biết Cửu Hùng Bang có động tĩnh như thế nào, nhưng việc Cao Thịnh hẹn họp như thế này, thì chắc chắn phải liên quan gì đó lớn lắm. Bởi phải là việc hệ trọng Tước Phàm mới phải nhắn tin với mình trong giờ học của hân.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 211: Đầu Nguồn

Buổi học hôm đó Thiếu Kiệt trở về nhà như thường lệ hẳn bắt đầu kiểm tra lại một số thứ cần thiết của mình, Chu Tường cũng có mặt thay Thiếu Kiệt làm một số thứ để Thiếu Kiệt có thể bắt đầu vào cuộc họp của mình với những người Xuân Nghĩa Bang.

Dặn dò một số thứ với Chu Tường và Lâm Vũ Thiếu Kiệt bắt đầu ngồi vào máy tính nơi có đầy đủ thiết bị như head phone và micro để nói chuyện online với bọn người Cao Thịnh.

Nhìn đồng hồ vừa đúng giờ Thiếu Kiệt mới mở chương trình kết nối các thứ. Nhìn danh sách kết nối bên nhóm người Cao Thịnh sáng đèn Thiếu Kiệt nhấn vào một biểu tượng hội thoại âm thanh.

- Chuyện gì mà anh gọi em lên vậy Anh Cao?

Bên kia nhóm người Xuân nghĩa bang cũng đang đợi chờ cao thịnh nói.

- Hôm nay mới nhận được tin tức. Bọn người Cửu Hùng lần này sẽ nhập hàng về số lượng lớn. Phân bố những nơi khác thì vẫn bình thường chỉ riêng bên mình là bọn nó sẽ thêm hàng.

Thiếu Kiệt nghe thế tuy không biết số lượng chính xác là bao nhiêu nhưng vẫn có vẻ nhiều nên hỏi.

- Gấp ba lần thì đã sao? nếu hẳn đem qua bên mình bọn nó vẫn phải khai báo mà?

- Cái chính là bọn hăn muốn đem qua bên mình với số lượng như cũ, mà số còn lại thì đi đường tiểu ngạch. Bọn hăn muốn kiếm thêm không mất một khoản tiền hoa hồng nên anh mới định hỏi em về chuyện này.

Cao Thịnh mong chờ Thiếu Kiệt trả lời thì Thế Long đã nhảy ra nói chen vào.

- Bọn nó làm như thế không coi anh em mình ra gì mà? Chơi chết bọn nó khỏi cho bán buôn gì nữa luôn. Mẹ em gai mắt tụi này lâu rồi, đã như thế còn không biết điều.

Thấy Thế Long nói thế Thiếu Kiệt cũng trấn an.

- Anh cứ từ từ anh Long chuyện này nói dễ không dễ, nhưng nói khó thì cũng có một phần không lớn lắm.

- Em có cách hả Thiếu Kiệt? Nói ra bọn anh xem nào nếu được anh cho người tiến hành luôn.

Cao Thịnh nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng mừng. Hăn đang muốn rút chân khỏi chuyện này. Vì việc này càng lún sâu vào càng mang đến nhiều thứ liên quan khác.

- Không có gì cả giờ bên bọn Cửu Hùng bọn hăn muốn đánh lẻ thì mình cho đánh hàng đó. Nhưng bên Khương Đào đâu. Những nhánh đi lẻ cho bắt hết là được. Chỉ khi nào thông qua anh thì chúng ta cho hoạt động một chút. Nhưng vẫn là kiểm soát trong tình huống cho phép.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Cao Thịnh và bốn người đều trầm mặt, Chuyện này tuy nói đơn giản nhưng cũng vẫn có nhiều cái phức tạp. Nếu mà những thành phần tiểu ngạch bị bắt có thể dẫn đến bức dây động rừng. Để để Cửu Hùng bên kia nghi ngờ. Một lúc im lặng Vũ Minh mới lên tiếng hỏi Thiếu Kiệt

- Chuyện này nếu làm thế bọn hăn nghi ngờ thì sao Thiếu Kiệt? Vì nếu như thế chuyển hàng lớn lại trót lọt, mà những món nhỏ lại được thông qua rất dễ bọn nó nghi ngờ.

- Chuyện này anh cứ an tâm đi. Bọn người bên Cửu Hùng chọn thời điểm này để gia tăng số hàng không phải không có lý do. Những chỗ khác của bọn hăn giờ không thể kiếm thêm được nữa, Mà đây là dịp cuối năm nên bọn hăn muốn đẩy mạnh tiêu thụ, Mà cuối năm là thời điểm gắt gao nhất về công tác kiểm tra hàng hóa. Thường dân buôn hàng lậu tháng này làm việc rất ghê gớm. Nếu có bị bắt bọn hăn cũng không nghĩ là bọn mình thao tác trong đó đâu.

Nghe Thiếu Kiệt nói như vậy Vũ Minh cũng gật đầu. Thời điểm cuối năm thường kiểm tra vấn đề buôn bán hàng lậu khá gay gắt nếu thật sự có bị bắt cũng thường không ai để ý.

- Ý kiến này cũng tương đối tốt nhưng mà hiện tại vẫn chưa biết khi nào bọn hăn sẽ có hàng. Nguồn hàng này Cửu Hùng là người trực tiếp liên lạc nên chưa biết được người sau lưng là ai. Nhưng mà có một việc anh nói với em. Cái tên Hoàng Chí Hùng chú em có quan hệ với Cửu Hùng Bang không tệ đâu. Dạo gần đây hăn cùng bọn người Cửu Hùng làm nhiều việc lắm, bắt cóc tổng tiền. Đe dọa bán công ty đủ cả đấy.

Cao Thịnh sau khi nghe được những ý kiến của Thiếu Kiệt cũng đồng ý. Với cách nghĩ này. Rồi như chợt nhớ ra điều về Hoàng Chí Hùng liên quan tới Cửu Hùng bang cho Thiếu Kiệt biết.

- Ừ chuyện này em sẽ chú ý, nhưng mà có một việc em cần hỏi là. Những lần nhận hàng Cửu Hùng đến giao dịch trực tiếp với anh hay thông qua người khác đến thế?

- Việc Nhận hàng hóa là hăn với anh trao đổi trực tiếp. Nên thường là nhận hàng hăn mới đưa hoa hồng đợt trước, hiện tại tiền đợt vừa rồi anh

vẫn còn để chưa động vào. Còn đợt này hẳn sẽ đưa khi nhận hàng đợt tới. Thường thời gian nhận hàng được báo trước cho anh một ngày

Nghe Thiếu Kiệt hỏi về cách nhận hàng của mình Cao Thịnh nói ra hết những phân chia hoa hồng như thế nào và nhận hàng ra sao cho Thiếu Kiệt biết.

- Ừ tiền đó anh không nên sử dụng, tốt nhất mỗi lần giao dịch phần trăm hoa hồng bao nhiêu thì ghi lại. Và nói Khương Đào lập biên bản bỏ vào vật chứng. Nó sẽ bảo vệ được các anh sau này khi Khương Đào phá án. Xem ra những người đưa hàng cho Cửu Hùng không phải người lạ.

- Anh biết chứ lần trước Khương Đào cũng ký nhận cho người niêm phong nhưng hẳn chưa cho đem về. Hẳn nói sợ có những người bên hẳn bị hủ bại thấy được sẽ báo cho Cửu Hùng.

Cao Thịnh cũng nói ra việc sắp xếp của Khương Đào về số tiền mà lần trước hẳn nhận. Kể cả sự đề phòng của hẳn với bọn người trong sở cảnh sát.

- Hiện tại không biết số lượng hàng gấp ba là bao nhiêu, nhưng dựa theo tính tổng quan thì con số này không phải là nhỏ. Như thế phải có một nguồn hàng lớn đổ về thành phố mà nếu là hẳn tự chiết xuất ra thì là phiền phức đấy. Vì không biết cơ sở điều chế là ở đâu. Trước mắt Anh cứ cho Khương Đào bắt hết mấy chân rết con đi là được. Hẳn thấy nếu mà chân rết bị bắt nhiều, mà bên anh lại không sao thì sẽ tìm cách thông qua anh thôi. Việc này Anh cứ đợi khi nào xác định rõ ràng mới tính được.

Bây Giờ Tước Phàm mới lên tiếng nói với Thiếu Kiệt

- Anh thấy lần này rủi ro nhiều quá. Mà bên bọn anh lại không được gì? Em coi có cách nào giúp bọn anh không?

Nghe Tước Phàm phàn nàn Thiếu Kiệt mới sức nhớ ra điều gì đó hỏi mọi người của Xuân Nghĩa Bang

- À em hỏi bộ phận bên trục đường đông tây là bên mình quản lý hay là bên của Cửu Hùng thế?

- Ý em nói là cái chỗ đang mọc mấy cái lô cốt những năm gần đây đó hả? Bên đó của Cửu Hùng. Mà có chuyện gì thế. Bên đó vắng vẻ lắm em hỏi bên đó làm gì?

Ngọc Hồ lúc này mới lên tiếng trả lời lại câu hỏi của Thiếu Kiệt. Bởi hẳn thấy những khu vực này không có gì ngoài ồn ào khó chịu của khu xây dựng.

- Em muốn lần sau anh Thịnh phải lấy được nguyên một con đường đó. Bàn bạc nếu thật sự Cửu Hùng bị bắt ở những chân rết gấu gao anh phải lấy chỗ đó cho em.

- Ấy nơi đó thì lấy làm gì vừa không thể kiếm được tiền vừa phải giải quyết lộn xộn, khu đó em định làm gì thế?

Thế Long nghe được Thiếu Kiệt muốn lấy đoạn đường đông tây đang xây dựng hẳn cũng hỏi. Vì nơi đây tập trung thường là thợ xây, nhiều lúc nhậu nhẹt đánh nhau là chuyện hàng ngày như cơm bữa. Mà nếu lấy nơi đây cũng không thu được gì lại tốn công anh em quản lý.

- Sắp tới em có nhiều dự án bên đó. Mấy Anh cứ cho người lấy khu đó về tay anh em mình lúc đó em có sắp xếp của em sau.

Cao Thịnh Trầm Ngâm một lúc rồi mới đáp lời Thiếu Kiệt.

- Được rồi anh sẽ cho anh em lấy ở chỗ đó! Nhưng mà Thiếu Kiệt này hiện tại sao không để anh bảo Khương Đào bắt gọn ổ lùn này luôn cho xong? Chứ đợi như thế này biết chừng nào.

- Việc này chưa được đâu? Anh phải từ từ chưa tìm ra được người phía sau đưa hàng cho Cửu Hùng nếu bắt hãn bây giờ. Cũng không bắt được người ở trên. Anh nghĩ xem Cửu Hùng không có thì với tiền bạc người kia có thể tạo nên một Cửu Hùng thứ hai, thứ ba. Lúc đó anh em mình lại tốn công đối phó, mà không phải lần nào cũng đơn giản như lần này.

Toàn bộ người bên Cao Thịnh cũng trầm mặc họ tuy thấy lần này rủi ro muốn giải quyết sớm ngay bây giờ. Nhưng họ nếu làm như thế đúng là thả đi người phía sau mà nếu người này lại có thể ở ngoài, thì việc tạo ra bang hội khác tranh chấp với bọn hãn là điều có thể. Chưa kể tới nguồn vốn trong tay mà Cao Thịnh không có rất nhiều kẻ có thể bán mạng cho hãn.

- Ừ nhưng không biết chừng nào thì người kia mới lộ mặt. Hãn không xuất hiện thì anh em mình cứ đợi chờ như vậy hoài cũng đâu phải là cách giải quyết

- Theo em nghĩ hãn sẽ sớm lộ diện thôi. Nếu Cửu Hùng cứ phải bỏ ra một khoản hoa hồng thì hãn sẽ nản việc người kia bàn bạc lại giá thành.

Thiếu Kiệt nói ra suy nghĩ của mình về vấn đề này. Nếu một người như Cửu Hùng có đầy đủ tham vọng mà phải bị mất đi số tiền của mình thường xuyên hãn sẽ bực tức. Đánh thì mất địa bàn không đánh thì cứ làm trung gian ăn không được bao nhiêu tiền. Hãn sẽ dứt khoát gặp thẳng người kia. Nếu mà mà như thế thì chỉ cần có người theo dõi Cửu Hùng trong thời gian dài là được.

- Tạm thời cho người theo dõi động thái của Cửu Hùng từ bây giờ, Đến một lúc nào đó hãn sẽ tự dẫn anh em mình đến với đầu nguồn người cung cấp hàng cho hãn.

Suy nghĩ một lúc lâu Cao Thịnh thấy khả năng này rất có thể khả năng như Thiếu Kiệt đã nói bởi hãn không phải không hiểu Cửu Hùng cái nào có

lợi lớn hẳn mới làm, còn đứng trung gian như thế này thì chắc chắn sẽ không lâu dài.

- Chuyện này anh sẽ để mấy đứa bên dưới làm việc. Với anh sẽ báo lại chuyện này với Khương Đào nhờ hẳn hỗ trợ sau. Còn em nói cho bọn anh biết, tại sao phải lấy cái đường đang xây dựng đó đi. Nơi đó có gì đâu mà em định làm dự án.

Nãy giờ Cao Thịnh cũng thắc mắc tại sao có nhiều nơi mà Thiếu Kiệt không lấy chỉ lấy phần đường đang xây dựng. Mà theo hẳn được biết đường đó lại là đường dạng cao tốc. Rất khó có thể kinh doanh được thứ gì.

- Không dấu gì anh hiện tại em với Khương Đào vừa ký kết thuê toàn bộ một số mặt bằng hiện hữu bên đó, để sắp tới em sẽ làm kho hàng, hoặc nơi trung chuyển hàng hóa. Để thu lại lợi nhuận, nên lấy về khu bên đó để anh em mình hợp tác làm ăn thì sẽ dễ dàng thuận lợi hơn nhiều. Vì là hàng hóa liên tục em sợ sẽ có kẻ thêm mà động chân vào. Nên chắc chắn sẽ có người gây rối. Nếu bên Cừu Hùng Bang quản lý em càng thấy không an tâm.

Nghe Thiếu Kiệt nói mình muốn xây dựng kho hàng dọc tuyến đường trên Thế Long cũng giật mình vội vàng nói rõ tình hình ở những khu này cho Thiếu Kiệt bởi hẳn sợ một khi Thiếu Kiệt dây vào nơi đây lại rắc rối

- Cái gì em định làm kho hàng bên khu đó? Bên đó là vùng phức tạp lắm, bến xe, tài xế, xe ôm. dân bốc vác đủ loại thành phần hết đấy.

- Cũng bởi thế mà em muốn các anh lấy lại chỗ đó của Cừu Hùng, Hiện tại em biết chỗ đó tập trung nhiều thành phần, Chưa kể đến tệ nạn trộm cắp khá nhiều. Nhưng nơi đó làm ra tiền không thể vì một chút những nguyên nhân như thế mà bỏ đi món lợi lớn được. Phải lấy được chỗ đó anh em mình mới phát triển được.

Cao Thịnh cũng trầm ngâm một lúc lâu mới hỏi Thiếu Kiệt

- Em định như thế nào mà phát triển khu này? Bên đây thường không đem lại cái gì nên Cửu Hùng mới bỏ thí. Giờ mình nhảy qua đó giải quyết nhiều vấn đề liên quan chưa biết chừng lại đụng phải mấy thế lực mới nổi bên này.

- Chuyện này không phải em không biết. Giữa bến xe và bên ngoài đã có những thứ phức tạp. Nhưng nếu quản lý được, lúc đó sẽ là chuyện khác. Anh cứ làm đi việc này còn có cả Khương Đào tham gia vào, nên sẽ không dẫn đến mấy cái rắc rối không cần thiết.

Thiếu Kiệt không phải không hiểu môi trường của những nơi này khá phức tạp nào là các loại xe ôm chặt chém, nào những chỗ bán nước giá cao chót vót, xe chạy ngoài bến, với nhà xe trong bến các thứ. Nhưng hẳn cũng biết được tiềm năng của những nơi này.

Việc gửi hàng hóa luân chuyển của những nhà xe khá nhiều. Họ cần nơi để hàng để cho xe vào bên chạy lượt tiếp theo khá nhiều. Nếu mà để có mặt bằng trong bến xe nhận là lấy hàng thì giá lại khá cao. Chi phí sẽ lớn hơn nhà xe khác người gửi đi nơi khác gửi họ mất khoảng phí thu thêm về tiền gửi hàng.

Đa số xe khách tại bến hoạt động nhiều nhất vẫn là thời điểm gần tết. Những tháng còn lại hàng hóa họ chuyển đi mới là thứ giúp họ gỡ vốn tiền xăng và nhiều chi phí trên đường. Nên việc có một nơi để xếp hàng xuống đợi người nhận và để xe chạy chuyển tiếp theo để kiếm thêm rất nhiều nhất là những chuyến đi của xe đường không dài.

- Được rồi chuyện này anh sẽ thu xếp nếu có gì đó thì anh báo lại em sau. Hiện tại thì để anh báo lại cho lão Đào mấy cái vụ này đã.

Thiếu Kiệt chợt nhớ ra điều gì nên mới hỏi Cao Thịnh.

- Ủa mà sao anh biết lần này bên Cửu Hùng lại về nhiều gấp ba lần hàng? Lại có thể biết hẳn sẽ đi đường tiểu ngạch qua thế?

- Nói chung bọn anh ngoài người của lão Đào, cũng có người của anh cài vào trước đó khá lâu. Nhưng hiện tại vẫn cần chờ đợi một ngày trả thù mà. Thôi em biết như thế được rồi. Đợi đánh tan được Cửu Hùng bang lúc đó anh sẽ cho em biết.

Cao Thịnh cười cười nói với Thiếu Kiệt chuyện này xem như vế đời cho của hắn là khá lâu. Cao Thịnh ngắt cuộc hội thoại Thiếu Kiệt vẫn ngồi bên máy Vi Tính khá lâu. Bởi những gì Cao Thịnh vừa nói thì chuyện này không phải ngày một ngày hai mà là rất lâu rồi.

Gỡ head phone bên tai ra Thiếu Kiệt nhìn thời gian cũng không còn sớm hắn nhìn Chu Tường đang bận rộn mới đứng lên lại nhìn một chút rồi mới lên tiếng

- Hai máy chủ trang web mới đi vào hoạt động như thế nào rồi ổn không Anh Tường?

- Em cứ an tâm, chỉ có mới đầu bên trang giao hàng chạy quảng cáo người tò mò nhiều đăng ký khá đông nên làm xử lý chậm một chút giờ thì hết rồi.

Thấy Thiếu Kiệt đã bàn bạc chuyện của mình xong rời khỏi phòng máy riêng của hắn thì Chu Tường cũng cười cười đáp lại. Vì những thứ này với hắn chỉ là chuyện nhỏ không có gì phát sinh.

- Ừ để em đi gọi đồ ăn bên ngoài. Hôm nay làm biếng ăn cơm nhà rồi.

Thiếu Kiệt bước ra khỏi chỗ này đứng bên ngoài ban công sau khi gọi một số đồ ăn nhanh thì nhìn lên trời hít thật sâu không khí của buổi tối dựa vào lan can nói thầm chỉ một mình hắn nghe thấy.

- Lại phải kiếm người rồi cứ nghĩ là đã đủ giờ lại thiếu một rồi đây.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 212: Buổi Tối Bận Rộn

Đang suy nghĩ mông lung về việc kiếm người bổ sung vào một số vị trí mà hẳn đang cần kiếm người. Thiếu Kiệt bị kéo ra khỏi tâm trạng nhất thời, bởi tiếng chuông điện thoại của mình.

Lấy trong túi ra cái điện thoại Thiếu Kiệt thấy trên đó tên Tần Tiến cũng ngạc nhiên. bởi hiện tại cũng khá tối, Tần Tiến lại gọi cho hẳn vào lúc này không biết là chuyện gì.

- Alo em nghe nè thầy! Có chuyện gì mà giờ này thầy gọi cho em vậy?

Phía bên kia điện thoại nhận được câu hỏi của Thiếu Kiệt cũng từ tốn nói.

- Chuyện là như thế này, vốn dĩ thầy có đưa ý kiến của em lên sở giáo dục. Thầy cô cũng chưa hợp, nên thầy không dám chắc. Nhưng mới vừa rồi không hiểu sao bộ giáo dục lại muốn đi thăm trường ta. Thấy không biết là có chuyện gì. Nhưng mà nếu được thì thầy nghĩ sẵn dịp này, mình làm cái kế hoạch của em trước bộ sở cùng các thầy cô luôn. Sáng mai 7 giờ sáng em có mặt được không?

Nghe được lời Tần Tiến hẳn cũng nhúu mày. Trước giờ hẳn luôn hiểu không lý nào bộ lại ra một cái quyết định bất ngờ như thế này. Nếu có thì cũng chỉ có thanh tra trường lớp thì phải ở trường Lưu Minh làm gì mà tới nơi Thiên Hoa này.

- Thầy nói thật không? tốt quá! Bộ có thông qua sở hay nơi nào khác rồi tin tức mới tới thầy à? hay họ qua trường Lưu Minh trước mới đến trường

mình hả thầy?

- Không? thầy chắc chắn lần này bộ xuống chỉ đích danh trường mình, không phải thông qua sở giáo dục cũng không ghé trường Lưu Minh mới chết chứ.

Thường những các cấp lãnh đạo đi thăm trường, phải thông qua các ban ngành như từ bộ xuống sở, rồi mới xuống trường vậy mà lần này lại vượt cấp báo xuống chỉ định trường hẳn mới là chuyện đáng nói.

Ai cũng hiểu một điều vượt mặt cấp trên là điều không thể được. Nhưng mà muốn tham quan cơ sở phải báo một tiếng. Còn đi vi hành theo dạng không báo trước thì lại khác.

Đảng này đưa Thiên Hoa vào cái cố viếng thăm, không khỏi qua mơ hồ đi.

- Thầy báo với lại bên sở giáo dục chưa? Khi họ biết chuyện này họ nói sao?

- Con sao trắng gì nữa họ còn tưởng thầy giỡn đấy. Chứ nhưng mà thầy chắc chắn lần này không phải đùa, nên họ mới xác minh các thứ rồi mới báo lại cho thầy chuẩn bị đây này.

Tần Tiến cũng không biết chuyện này tại sao lại nhắm vào trường mình, nhưng hẳn thấy nếu đây là một cách tốt nhất để đem ý tưởng của Thiếu Kiệt ra cho mọi người đi tham quan ngày mai biết luôn thì càng tốt.

- Chuyện này em nghi ngờ không phải gì tốt lành, cũng không biết họ sẽ làm gì. Nhưng chắc chắn người tới không hảo ý, người hảo ý thì không tới. Nên cứ tốt nhất thầy đừng trông mong quá. Còn việc về kế hoạch thì thầy cứ yên tâm. Thuyết trình những thứ này đối với em cũng không khó lắm.

- Ủ thầy cũng biết lần này nguy cơ tiềm ẩn. Nhưng nếu mà mình không liều cũng không được, đợi theo từng bước chắc không phải ngày một ngày hai, Nếu mà bước từng bước nhiều khi mình đã thực hiện rồi chỉ mới lên được tầng trên thôi. Vậy em chuẩn bị đi nhé. Cần thầy giúp gì không?

- Thôi được rồi thầy! chuyện này em lo được! Thôi em đi chuẩn bị đây.

Thiếu Kiệt cúp máy suy nghĩ điều gì đó. Lúc này Hà Vi mới vỗ vào lưng hân làm Thiếu Kiệt giật mình.

- Chuyện gì mà dăm chiêu thấy ghê vậy? Đồ ăn tối rồi kìa ra ăn cùng mọi người đi.

- Ủ! À mà nè Hà Vi bạn thử hỏi ông bạn xem mai tại sao bên bộ giáo dục lại cử người đi tham quan trường Thiên Hoa mình thế? lại là chỉ đích danh trường mình không phải là trường khác.

Thấy Hà Vi Thiếu Kiệt như chợt nhớ ra hân cần phải biết được mục đích ngày mai của những người bên Bộ giáo dục là gì còn có cách đối phó.

- Hà cậu nói gì? Ngày mai bộ giáo dục thăm trường cậu? mà lại là chỉ đích danh sao mình không nghe ông mình nói gì hết? Để mình hỏi chuyện này sao kỳ vậy.

Phản ứng của Hà Vi không ngoài dự liệu của Thiếu Kiệt. Hân tin chắc rằng chuyện này cô cũng không biết. Dù sao nếu biết cô đã nói cho hân từ sớm không để hân nhận tin này từ Tần Tiến.

Lấy Điện thoại ra gọi về Ngọc Châu cho Hà Thúc, Hà Vi đợi tiếng chuông điện thoại vang lên như có vẻ bức mình. Đợi bên kia điện thoại vang lên âm thanh Hà Thúc.

- Tiểu Thư nhà chúng ta đi miết không về vậy à? Định ở luôn Lưu Minh với Thiếu Kiệt sao? Không về thăm cái thân già này thế?

- Hôm nay không đùa với ông đâu! đang có chuyện gấp này. Ông xem dùm cháu, tại sao bộ giáo dục bên kia, lại chỉ đích danh ngày mai sẽ ghé thăm trường Thiên Hoa mà không thông qua các bước khác thế?

Lời nói của Hà Vi mang vẻ muốn Hà Thúc xác nhận chuyện này, bởi cô không hiểu sao những người bên mình lại hoàn toàn không biết chuyện gì, Động thái như thế lại không báo về cho cô biết để nhắc nhở Thiếu Kiệt đề phòng.

- Có chuyện này? Cháu chắc chứ? bên ông không nhận được tin tức gì mà?

- Làm sao mà không chắc được, Thiếu Kiệt mới nhận được tin này từ Hiệu Trưởng trường Thiên Hoa luôn này.

Hà Vi như muốn xác nhận lại một lần nữa với Hà Thúc mọi tin tức cô có được ở đây hoàn toàn chắc chắn.

- Được rồi để ông cho người xem xét. Sẽ báo lại cho cháu sau. Chuyện này phải làm rõ mới được bên hấn điều người đi mà không một ai biết gì cũng là một vấn đề rồi đấy. Được rồi chút ông sẽ gọi lại.

Hà Thúc cúp máy để Hà Vi và Thiếu Kiệt chờ đợi đáp án của mình. Thiếu Kiệt thấy vậy mới nói với Hà Vi.

- Thôi đi vào ăn trước đã còn chuyện này đợi ông bạn gọi lại sẽ tính sau.

- Ủ! chuyện này nếu không có người báo trước cho cậu, chắc sẽ thảm rồi. Bởi bên mảng giáo dục thuộc về nhóm người bố cậu. Mình chỉ tức là bao nhiêu người ở Ngọc Châu mà họ không để lộ thông tin xuống đây mới là điều quan trọng.

Thiếu Kiệt bây giờ chỉ biết gật đầu bởi hấn không biết được người ở Ngọc Châu như thế nào nhưng qua cách Hà Vi tức giận hấn nghĩ phải nhiều

người kết hợp lại lắm mà vẫn không thu được tin tức này mới làm cô như thế.

Hà Vi đến lúc ăn uống vẫn cứ chốc chốc lấy ra điện thoại của mình. Thiếu Kiệt thấy như thế cũng chỉ biết cười khố. Hẳn hiểu cô lo lắng như cứ chưa tới năm phút mà nhìn vào điện thoại thì cũng có hơi quá nên mới nói.

- Cậu không cần phải như thế đâu! khi nào có tin thì ông cậu sẽ gọi thôi! cần gì phải như thế. Ăn uống mất ngon à

- Mà hai em có chuyện gì mà Hà Vi vội vàng như thế vậy? Cái gì cũng phải để qua một bên chứ. Ăn uống mà cứ tập trung vào các thứ bên ngoài thật không có mùi vị gì đâu.

Thấy Hà Vi hành động bất thường Chu Tường cũng trêu chọc cô, dù hiện tại không biết là có chuyện gì khiến cô như thế nhưng hẳn biết sự lo lắng này của Hà Vi khác xa vẻ bình thản hàng ngày.

- Để ăn xong mình gọi lại cho ông mới được? Khâu tình báo như thế này là chết rồi địch đánh đến nơi mà mình còn không biết gì thì chỉ có nước phơi xác pháo.

- Cậu cứ quan tâm qua! giờ không phải thời chiến. Họ đã tính toán việc này không để bị bại lộ ra thì cũng chẳng phải tốt lành. Biết được họ như thế thì mình càng đề phòng có gì đâu. Chưa kể đến muốn đấu với mình trận này. Thì cứ để họ ra bài, phép vua thua lệ làng họ có muốn làm gì ở đây thì vẫn phải bị áp chế một chút nên yên tâm.

Thiếu Kiệt bình thản nói với Hà Vi để cô có được tâm trạng trở lại. Vì theo hẳn thấy cho dù ngày mai những người kia có ra bài không cố định như thế nào đi nữa, thì hẳn vẫn có thể xoay chuyển trong những trường hợp cấp bách.

- Ủa mà sao hiệu trưởng lại báo cho cậu chuyện này thế, thường học sinh đâu được biết chuyện lãnh đạo?

- Thì cũng cái vụ ý tưởng làm chương trình dạy học online đó. Mình đầu tư cơ sở cộng đồng hôm trước nói, chủ yếu vốn để hoàn thành ý tưởng của mình thôi. Ý tưởng đó vừa được đưa lên sở, còn chưa họp hành thông qua giáo viên bên dưới. Định là mấy ngày sau họp xong, sở có xuống thì thuyết trình ý tưởng. Giờ bộ chơi chen ngang thì thuyết trình trước trường, sở với bộ luôn. Đã làm thì mình không ngán chỉ có điều tối này phải thức đêm làm bản thuyết trình thôi. Với lại để đưa mình ra ánh sáng ở một góc độ nào đó, che giấu đi một phần khác nữa chứ.

Thiếu Kiệt cũng nói ra ý tưởng của mình đang thực hiện. Chu Tường, Hà Vi, Trịnh Chi bây giờ mới biết là cái kế hoạch cộng đồng không phải chỉ để quảng bá thương hiệu đơn giản như bên ngoài. Mà bên trong nó còn có ý tưởng của Thiếu Kiệt đang thực hiện. Một ná bắn ba chim vừa được danh tiếng, vừa được cơ sở học tập tốt, lại được phô diễn toàn bộ thực lực của hần.

- Chị thấy phục em rồi đó! Em chắc mình thuyết trình sẽ đạt hiệu quả nên mới nghĩ đến cách này ngay từ đầu. Vậy hôm nay để mọi người cùng thức với em, giúp em làm chuyện này vậy được không?

- Ừ đúng đó Thiếu Kiệt cậu vẫn phải nghỉ ngơi đôi chút, để đối phó những người kia còn để ba người bọn mình giúp cậu làm báo cáo thuyết trình như thế lại nhẹ nhàng hơn cho cậu.

Hà Vi thấy ý kiến của Trịnh Chi khá hay, bởi nếu họ thay Thiếu Kiệt làm tư liệu và các thứ đến lúc hoàn thành, Thì Thiếu Kiệt hần có thể ngủ một giấc ngủ lấy lại sức trước những người mà hần sắp đấu.

Bây giờ điện thoại của Hà Vi mới vang lên. Hà Thúc sau khi hoạt động điều tra của mình kết thúc mới có kết quả cho Hà Vi. Nhận cuộc gọi Hà Vi

gấp hỏi.

- Chuyện sao rồi ông? Tin tức có đầy đủ không ông?

- Đã xong lần quyết định này vừa mới được đưa ra các đây chưa tới ba giờ. Bọn hăn lần này đi chủ yếu dựa vào những gì khách quan của Ngô Nam biết về Thiếu Kiệt, hăn muốn Thiếu Kiệt bị trường Thiên Hoa không nhận Thiếu Kiệt học nữa. Lúc đó hăn sẽ tác động các trường khác, liệt Thiếu Kiệt vào sổ đen học sinh sẽ khó được trường nào chấp nhận. Nhưng mà tình báo của hăn thì chỉ là tình báo giấy, nên cháu cứ yên tâm Thiếu Kiệt lần này không cần ra mặt cũng thắng

Nghe Hà Thúc nói như thế Hà Vi cũng thở nhẹ một hơi nhưng cầu mày mím môi nói.

- Tình hình ngày mai Thiếu Kiệt lại phải thuyết trình các phương án của mình trước những người này mới khổ. Vì Thiếu Kiệt muốn đem mình ra ở một phương diện để những người khác không chú ý cậu ta ở những chuyện khác. Ông xem lần này phải làm như thế nào? Có Thiếu Kiệt ở đây này ông nói với cậu ta luôn đi.

Hà Vi bắt đầu kể cho ông mình nghe về dự định của Thiếu Kiệt ngày mai, bởi cô thấy nếu để Thiếu Kiệt không lộ ra ngày mai thì không thể nào. Vì hăn đã quyết định thường khó thay đổi. Chưa kể đến Thiếu Kiệt còn có những ý tưởng của mình trong chuyện này.

- Cháu ngày mai định làm cái gì thế Thiếu Kiệt? Họ đến đối phó cháu, Cháu nên điệu thấp mới phải, lộ ra quá thì họ sẽ nhắm vào cháu rất sớm. Điều này có hại chứ không có lợi đâu.

Thiếu Kiệt bây giờ chỉ cười cười đáp lại Hà Thúc.

- Lần này cháu muốn cho họ thật sự sai lầm nên mới ra mặt. Ông thử nghĩ Ngô Nam với tin tức của cháu đem về cho người kia hăn sẽ nghĩ gì?

Một đứa không làm nên trò trống gì được mẹ cháu bảo hộ. Như thế thì hẳn đối phó trên con đường học vấn. Nên mới để người đi tham quan môi trường học tập ở Thiên Hoa. Nếu cháu điều thấp giấu mình họ càng có cơ lòi cháu ra. Sao lại không đường đường chính chính đối mặt. Cháu tin với sức học của cháu đủ để đem họ lật thuyền trong mương đấy.

Thiếu Kiệt tự tin nói vào điện thoại những ý nghĩ trong đầu hẳn làm Hà Thúc cũng bất ngờ ngẫm nghĩ một lúc thật khi con số của thời gian gọi cứ tăng dần một lúc rồi mới nói.

- Cháu nói như vậy cũng đúng! Nếu cháu đã đủ điều kiện đối mặt với họ thì ông nghĩ những người được điều đến lần này chắc phải hơi bỡ ngỡ, không còn mạnh giáp trở về đây. Nhưng cháu cũng đừng lộ ra quá nhiều thứ để người khác có thể nắm bắt được cháu. Ông tin nếu cháu đã có quyết định của mình thì sẽ có kế hoạch đối phó với những gì sắp diễn ra.

- Ông cứ yên tâm. Việc khác có thể cháu không dám chắc nhưng để đấu trên bàn thuyết trình chưa chắc ai hơn ai đâu. Chỉ cần tối nay cháu chuẩn bị đủ các thứ cho dù ai đi nữa thì cháu cũng đánh bại được thôi. Người ra trận phải có niềm tin tất thắng chứ ông.

Thấy Hà Thúc vẫn chưa hết lo lắng cho mình nên Thiếu Kiệt một lần nữa khẳng định với ông hẳn, đã chuẩn bị tốt mọi thứ có thể xảy ra làm cho Hà Thúc vui vẻ cười lớn.

- Giỏi cho cậu người ra trận phải có niềm tin tất thắng. Chuyện này cháu nói được như thế thì ông không còn lý do gì nữa, cứ phóng tay mà làm đi. À nhớ chăm sóc cháu ông cho tốt đấy. Nó mà về đây ốm cân nào thì cháu chết với ông.

- Vâng! cháu sẽ nuôi mập Hà Vi mới thôi ông yên tâm.

Hà Vi lúc này cũng đỏ mặt, nhưng nghe thấy Thiếu Kiệt định nuôi mập mình lại tức giận quăng điện thoại lên bàn hùng hổ rượt hẳn chạy khắp

phòng. Chu Tường và Trịnh Chi ngồi ngay đó chỉ biết cười lớn.

Chạy được vài vòng thì Thiếu Kiệt xin tha hân bắt đầu vào trạng thái nghiêm chỉnh của mình.

- Thôi mọi người ăn uống xong rồi! Thì vào việc thôi hôm này còn rất nhiều chuyện phải làm đấy. Trịnh Chi chị pha cho em một ly cà phê đen bỏ đường nhiều để vào tủ lạnh không bỏ đá để em chiến đấu nha.

- Cậu uống cà phê kiểu gì thế đã pha đậm, lại còn cho thật ngọt thật khó hiểu mà.

Hà Vi nhú mày hỏi hân khi nghe thứ Cà Phê mà Thiếu Kiệt yêu cầu cũng là lần đầu tiên cô thấy có người uống như thế. Trịnh Chi nghe Thiếu Kiệt nói như thế cũng gật đầu. Cô bắt đầu đi pha khá nhiều cà phê. Dù không hiểu cà phê kia Thiếu Kiệt sẽ uống ra sao nhưng cô biết mọi người tối nay thức là điều chắc chắn.

Thiếu Kiệt chỉ cười bởi thói quen của mình hân thường thức khuya với chỉ một ly cà phê đậm thật đậm lại pha ngọt. Để lạnh cứ như thế hân có thể làm việc cả tuần lễ mà không ngủ một giấc cũng được.

Đó là thói quen mà ai cũng phải lắc đầu với hân, bởi những người thấy hân làm việc như thế cũng phán hân một câu vui đùa quái vật chứ không phải người.

Thiếu Kiệt bắt đầu lên danh sách các thứ cần Thiết. Đưa những phần cần phải tìm kiếm cho Hà Vi để cô ghi lại. Còn Chu Tường thì bắt đầu ráp nối những dữ kiện mà hân đã làm sau khi chỉnh lý lại mọi thứ. Trịnh Chi thì được hân đưa cho một bài viết bắt đầu đánh máy.

Để cho mọi người khỏi buồn ngủ lúc này dưới căn phòng được mở nhạc giúp mọi người được sự tỉnh táo nhất định và chốc chốc Thiếu Kiệt lại đi

tới đi lui. Kiểm tra từng người từng dữ kiện hẩn cần để sắp xếp lại. Cứ như thế thời gian ngày một trôi đi nhanh chóng trong đêm.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 213: Đầy Mùi Thuốc Súng

Một đêm không ngủ nhưng Thiếu Kiệt vẫn tỉnh táo làm cả ba người cũng thấy ngạc nhiên hẳn hiện tại cứ giống người uống thuốc kích thích không ngừng làm việc. Đôi khi lại cầm lên những tài liệu đọc tới đọc lui chỗ nào không được, thì chỉnh sửa lại cho đến khi xong hết mọi thứ.

Hà Vi cũng bất ngờ Thiếu Kiệt đang ở trạng thái mà đến cô còn không nghĩ là hẳn có thể làm được. Nhìn như hẳn không biết mệt mỏi hiện tại là năm giờ sáng mà hẳn vẫn còn hết sức tỉnh táo như bình thường còn Trịnh Chi thì lúc này gục hẳn trên bàn máy vi tính. Chu Tường ngáp dài. Hà Vi thì có phần đỡ hơn nhưng cô vẫn uể oải vương vai.

- Cậu chắc bảo trì được chứ cả tối hôm qua cậu chưa chớp mắt chút nào đấy.

- Mọi người yên tâm mình vẫn còn hoạt động được. Chưa tính đến nỗi nào. Lát nữa chỉ cần một ít cà phê đem đi theo nữa là được. May mà lần đó đi siêu thị được tặng mấy bình giữ lạnh.

Thấy Hà Vi lo lắng nên hẳn cũng chỉ cười đùa.

- Còn hai giờ nữa để mình đi pha một ít cà phê cấp đông rồi để vào trong bình giữ lạnh lát đem theo uống. Rồi tắm rửa chuẩn bị mọi thứ nữa. Mọi người đi ngủ đi Chu Tường ngủ một giấc chừng nào dậy đi làm cũng được có gì gọi điện cho Lâm Vũ trông giùm cũng được.

- Ủ! Anh chớp mắt chút xíu! em đúng là quái vật như thế nguyên đêm mà lại có thể tỉnh táo như vậy còn y như bình thường không thâm quầng mắt

hay thật. Anh thì chịu rồi đó.

Nói rồi Chu Tường hướng về cái ghế bố trong phòng nằm xuống ngủ. Hà Vi thấy thế cũng cười nói với Thiếu Kiệt.

- Cậu đi tắm cho tỉnh táo để mình pha cà phê rồi cấp đông cho. Hôm nay cậu để Khải Huy đưa cậu đi lên trường đi. Đi xe đạp mệt người hao sức không tốt.

- Ừ như thế cũng được! mọi thứ đã xong hết rồi. In ra nữa là hoàn thiện hết các bước. Giờ mình đi tắm rồi chuẩn bị các thứ cậu pha Cà phê dùm mình nhé tắm xong mình xếp lại các tài liệu nữa là được.

Hà Vi bắt đầu đi pha cà phê Thiếu Kiệt cũng không nói gì về vấn đề cô để Khải Huy đưa hân đến trường. Hân cũng hiểu thức đêm hoạt động buổi sáng nữa khá mất nhiều sức, Mà đi xe của Hà Vi cũng là ý tưởng không tồi.

Thiếu Kiệt tắm xong chỉnh lý lại tài liệu rồi thay cho mình bộ đồng phục học sinh mọi ngày. Hân còn mượn luôn cả máy tính xách tay của Hà Vi để đem đi sử dụng. Ra khỏi nhà thì Khải Huy đã đem xem tới. Việc đi buổi sáng như thế này tương đối ít, nhưng hân đến trường sớm để làm các thứ.

Việc chuẩn bị tốt các công cụ thuyết trình trước khi diễn ra là một cách tốt nhất để bạn biết mọi thứ đã tốt. Một số giáo viên hôm qua biết được tin tức cũng đến trường sớm để làm ra chuẩn bị lúc này đã là 6 giờ hơn. Thấy Thiếu Kiệt đi trên xe ô tô đến trường một số học sinh đi sớm cũng hiếu kỳ.

Khải Huy đánh xe đến bên cạnh trường học đỗ lại ở đó. Cùng đi với Thiếu Kiệt vào trong trường, hân được Hà Vi dặn dò hỗ trợ Thiếu Kiệt các thứ sau khi xong việc thi đưa Thiếu Kiệt về nên cũng vào trường chung.

Thấy Thiếu Kiệt đến sớm đi kèm còn có Khải Huy nên đi lại gần hân hỏi

- Em chuẩn bị mọi thứ xong hết chưa? còn nữa giờ nữa bọn họ xuống đây.

- Thầy yên tâm mọi thứ đã chuẩn bị xong giờ em chỉ chuẩn bị máy chiếu cho phòng họp giáo viên nữa là có thể bắt đầu buổi thuyết trình bất cứ lúc nào.

Nghe Thiếu Kiệt nói đã chuẩn bị tốt cần đến máy chiếu để thuyết trình. Tần Tiến cũng hơi ngạc nhiên nhưng cũng cười nói. Được rồi để thầy nói người đi lấy đem tới phòng cho em.

- Vâng em vào phòng chuẩn bị tốt đã. Mà thầy yên tâm nói 7h chứ sợ họ sẽ đến trễ hơn nhiều. Những người này có thói quen sai giờ đây thun mà.

- Thôi em chuẩn bị những thứ của em đi thầy đi dặn dò với giáo viên để hai tiết đầu họ cho học sinh tự học cái đã.

Thiếu Kiệt lúc này cũng gật đầu hướng về phòng giáo viên bắt đầu cũng Khải huy làm các thứ như trao phong màn máy chiếu khởi động lại máy tính và thử lại một lần nữa trước khi bắt đầu làm việc. Nhìn qua thì có vẻ như nhanh chóng nhưng cũng mất của Thiếu Kiệt hơn gần nửa giờ.

Đúng 7h tất cả học sinh vào lớp hết thì Thiếu Kiệt ngồi ở ngoài căn teen cũng Khải Huy ăn mỳ gói của căn teen bán. Lúc này từ hướng cánh cửa của trường học chạy vào bên trong sân trường một chiếc xe ô tô bảy chỗ và một chiếc xe du lịch.

Xe dừng lại khi vừa qua khỏi cổng trường một chút rồi dừng lại. Bây giờ Tần Tiến và một số giáo viên đứng đợi chờ ở gần cổng cũng bước đến tiếp đón. Hai chiếc xe mở cửa bước xuống hơn gần mười lăm người.

Nhìn sơ qua Thiếu Kiệt chỉ mỉm cười hân hoan biết ngồi trên xe bảy chỗ là những người nào và ngồi trên chiếc xe du lịch phía sau là ai. Nhưng không

nghĩ chỉ một chuyến tham quan lại làm như thế này tiền hô hậu ủng như một nhân vật quan trọng tầm cỡ thế này.

Lúc này Thiếu Kiệt mới đứng lên ở cùng Khải Huy quay trở lại phòng giáo viên. Tân Tiến và các giáo viên khác dẫn những người này đi tham quan một số lớp học rồi mới. Hướng về phòng giáo viên đi đến.

Thấy mọi người hướng về phòng giáo viên người đi cạnh Tân Tiến thấy Thiếu Kiệt mới quay sang hỏi hăn.

- Cậu học sinh này tại sao giờ học lại ở đây?

- Vâng! cậu học sinh này tên Hoàng Thiếu Kiệt học khối lớp buổi chiều hôm nay cậu ta có ý tưởng muốn thuyết trình trước mọi người trong trường nên có mặt ở đây.

Nghe Tân Tiến nói thế người đàn ông cũng nhúu mày khó chịu nói

- Học sinh không lo học ý với tưởng gì. Định làm loạn à em đi về cho tôi ở đây làm gì?

Thiếu Kiệt nghe thấy thế cũng cười cười nhìn Tân Tiến nói.

- Ủa thầy em nhớ thầy bảo thuyết trình với người trong trường mà. Thầy cha người ngoài này ở đâu vào trường mình còn đuổi em về vậy.

Tân Tiến lúc này cũng méo mặt hăn không nghĩ là hai người vừa gặp nhau đã nghe trong đó khẩu khí đầy mùi thuốc súng nên cũng cười cười nói.

- Em không biết đây là ai sao lại nói như thế?

Thiếu Kiệt lúc này giả vờ ngỡ ngác. Còn người đàn ông lúc này nhìn hăn xem thường như. Thiếu Kiệt là thằng không biết gì. Dám nói hăn như thế.

- Thằng cha này em thật sự không biết?

Nghe Thiếu Kiệt nói vậy một số giao viên đi sau cũng cố gắng nén cười. Họ dạy hăn nên hiểu. Chỉ cần không đụng chạm tới hăn thì hăn sẽ để bạn làm gì thì làm còn nếu mà đã gây chuyện thì hăn không ngại làm bạn mất mặt mà gương trước mắt là Từ Phong họ còn ấn tượng chưa quên được.

- Đây là thứ trưởng bộ giáo dục Văn Hạ hôm nay đi tham quan trường ta nên thầy mới nói em có gì thuyết trình trước toàn trường sẵn đó xem ý kiến của thứ trưởng ra sao.

Tần Tiến cũng muốn nén cười nhưng vẫn từ tốn cười cười nhỏ nhẹ nói với Thiếu Kiệt về lai lịch của người này. Thiếu Kiệt giả vờ như chưa hiểu hỏi.

- Ủa có thứ trưởng nữa à? em thường chỉ nghe bộ trưởng bộ giáo dục có bao giờ nghe thứ trưởng bộ giáo dục đâu vậy là cấp cũng không cao nhỉ?

Một số khuôn mặt ở phía sau nhếch lên nụ cười Thiếu Kiệt thấy rõ lúc này hăn biết những người đi sau kia thuộc sở giáo dục. Việc có người đột nhiên chen ngang không theo quy tắc xuống thăm trường Thiên Hoa cũng làm bọn hăn khó chịu không ích giờ thấy người ta bị vể mặt một bên hả hê trong lòng.

Còn Văn Hạ cũng sầm mặt lại hăn biết Thiếu Kiệt nói không sai nhưng mà cái vẻ ngây ngô của Thiếu Kiệt làm hăn bực mình. Bởi thường người ta toàn nói người đập trên đầu hăn, là bộ trưởng bộ giáo dục còn hăn thì ít khi được nhắc đến nên cũng khó chịu.

- Ấy nhưng mà cái này cũng là cấp lãnh đạo à, Vậy cho em xin lỗi nhé, em không biết mấy người cấp cao đâu. Cũng may thầy hiệu trưởng giới thiệu chứ nếu đi ngoài đường em cứ nghĩ là một thành phần của đa cấp đấy. Bọn họ cũng thường mặc áo vét này đầu tóc bóng bẩy nhìn lão đạo y chang nhưng người đó không sai đâu.

Được dịp lần tới Thiếu Kiệt sẽ ra một tràng mới đầu còn tâng bốc hồi lồi, sau đó lại ví von Văn Hạ giống thành phần lừa đảo khiến cho những người phía sau chỉ có chem miệng mà cười.

- Thiếu Kiệt em không thể nói thể lãnh đạo là người cấp cao, em lại đánh đồng với thành phần lừa đảo ngoài xã hội được không nên. Thôi nếu hôm nay không tiện thuyết trình thì để buổi khác vậy em chuẩn bị rồi thì buổi khác làm lại.

Vừa nói Tần Tiến vừa nháy mắt ra hiệu với Thiếu Kiệt. Bởi hẳn biết đã đến nước này nếu mà tiếng hành thuyết trình nữa cũng không biết dạng gì sẽ xảy ra. Như hẳn thử xem coi Văn Hạ và những người bộ giáo dục này có ý kiến gì.

- Thế thì thôi vậy em chuẩn bị cả tháng rồi. Vậy mà phải hủy lãnh đạo không thích thì thôi vậy để em đi theo trình tự rồi cũng lên tới đó mà.

Nghe lời Thiếu Kiệt nói thế một người đứng sau Tần Tiến và Văn Hạ mới nháy ra mới nói.

- Cần gì phải hủy chứ! cứ thử thuyết trình xem biết đâu lại hay thì sao. Thầy nghĩ thứ trưởng Văn Hạ cũng không phiền để nghe em thuyết trình đâu.

- Đúng rồi đó Thứ Trưởng hay là ngài nghe Thiếu Kiệt Thuyết trình thử xem biết đâu đó lại là ý kiến hay.

Tần Tiến cũng giả vờ thúc đẩy xem như để không uổng phí việc chuẩn bị của học sinh mình. Còn Thiếu Kiệt khi nhìn thấy người nháy ra chen ngang cũng ngạc nhiên nhìn hẳn. Nhưng không đợi Thiếu Kiệt nghi hoặc, Người này đã đưa tay hướng về phía hẳn nói.

- Thầy là giám đốc sở giáo dục Vũ Luận chào em. Thầy đã xem qua bản đề xuất ý tưởng của em mới nộp lên. Nói chung là rất khá.

- Vâng! em chào thầy. Vồn hôm nay sẽ thuyết trình để lấy thêm ý kiến của thầy cô trong trường. Nên em mới chuẩn bị đến đây buổi sáng. Nhưng giờ phải đẹp thì thấy cũng hơi tiếc

Văn Hạ lúc này cũng bực mình những người đi cùng hẳn hầu như bị cách ly bởi Vũ Luận ở phía sau. Giờ lại bị cô lập hàng đầu nên cũng bực tức nói.

- Thân còn đang ngồi ghế nhà trường thì biết cái gì mà ý với tưởng? Học hành không ra gì có ý tưởng gì mà giúp ích được cơ chứ. Học sinh giỏi trường này bộ không có hay sao mà thằng nhóc này lại có thể đem ý tưởng mình ra để hướng thay đổi.

Mai Uyển Lâm Lúc này ở sau mới nói vọng lên.

- Thiếu Kiệt không phải học sinh bình thường, cậu nhóc là học sinh giỏi trường Thiên Hoa chúng tôi, được toàn thể giáo viên chấp nhận. Hiện tại đang giúp giáo viên khôi văn đứng hướng dẫn lớp học sinh giỏi văn viết thư quốc tế. Nếu nói Thiếu Kiệt không phải học sinh giỏi thì ai mới là học sinh giỏi chứ thầy Hạ

- Đúng rồi ý tưởng củ Thiếu Kiệt tôi đã được thầy Tần Tiến cho xem qua khá hay tiết kiệm được bao nhiêu là giờ dạy và để giáo viên quan tâm học sinh hơn như thế mà để lâu dài cũng không biết tới chừng nào.

Một giáo viên cũng hướng Văn Hạ nói ra ý kiến của mình. Bởi hẳn thấy nếu áp dụng những gì Thiếu Kiệt đưa ra, thì hẳn không phải mỗi ngày lúc nào cũng đi làm xong về phải tập trung làm giáo án hết cả ngày giờ, mà thay vào đó có thể làm ngay tại trường không phải về nhà.

Lúc này Vũ Luận cung ngạc nhiên nhìn Thiếu Kiệt xong mới cười nói.

- Đúng như thầy nghĩ à! người học sinh đưa ra ý tưởng tốt như thế chắc chắn là học sinh giỏi nhưng không ngờ em còn hơn cả thầy tưởng tượng Đây

- Chỉ là em suy nghĩ cho các thầy cô một chút khó khăn thôi. Nên thầy không cần phải nói thế đâu à. Với lại việc học của em vẫn làm tốt thì em mới có thể nghĩ ra nhiều ý tưởng tốt hơn.

Thiếu Kiệt cũng khiêm tốn trả lời Vũ Luận, Người ta đã khách sáo với hần thì hần cũng phải thể hiện sự tôn trọng của mình. Vũ Luận thấy Thế cũng cười cười.

- Sao thầy Hạ thầy thấy ý kiến mọi người sao nào? Để Thiếu Kiệt hần thuyết trình luôn xem được không, được thì đồng ý không thì thôi. Cũng đâu mất nhiều thời gian của thầy. Đã đến đây lại được nghe ý kiến trực tiếp từ học sinh thì vẫn phải tốt hơn đi dạo như thế này nghe báo cáo nhàm chán chứ.

- Được rồi! để tôi xem ý tưởng của thằng nhóc này là gì. Mà mọi người đều nói tốt cho nó thế?

Văn Hạ nói vậy nhưng trong lòng thầm mắng, Hần không ngờ tình báo lại không đúng. Vốn dĩ hần sẽ đợi báo cáo gọi thằng đích danh Thiếu Kiệt ra với thành tích yếu kém mà nhà trường che giấu. Giờ lại biết được hần là học sinh giỏi lại được mọi thầy cô chấp nhận, Thì hần biết kế hoạch mình đã không thể thực hiện.

Việc nghe thuyết trình để hần tìm ra nhưng thứ có thể bắt bỏ ý kiến này của Thiếu Kiệt cũng là cách để hần gỡ lại thể diện bị mất, Nên cũng tỏ vẻ ra bên ngoài vui vẻ nhưng một người độ lượng. Thật chất này giờ gặp mặt Thiếu Kiệt hần đã rơi vào thế hạ phong.

- Ấy vậy mọi người chấp nhận nghe em thuyết trình à. Thế thì còn gì bằng.

Thiếu Kiệt làm ra vẻ vui mừng. Hần từ lúc thấy có Vũ Luận đứng ra thì đã biết chuyện thuyết trình này sẽ thành công. Còn việc Văn Hạ có đồng ý hay không thì hần không cần quan tâm.

- Vậy mọi người vào phòng giáo viên để cho Thiếu Kiệt nói về ý tưởng của mình cũng như đưa ra những ý kiến của cậu nhóc về ý tưởng này nào.

Tần Tiến thấy mọi người như thế vui vẻ cũng mỉm cười, giờ còn lại là do bản thân Thiếu Kiệt trong chuyện như thế này. Nhưng mà hẳn tin chắc việc này sẽ thành công, bởi Thiếu Kiệt hẳn đưa ra khi chưa đầy đủ những dẫn chứng, đã thuyết phục được hẳn. Giờ được đúc kết lại chắc chắn sẽ được.

Hướng dẫn mọi người vào phòng giáo viên. Tần Tiến và Văn Hạ, Vũ Luận đi trước tiên vào những người khác lần lượt theo sau. Mai Uyển Lâm đi cuối cùng đến chỗ Thiếu Kiệt vỗ vai hẳn.

- Cố lên cô tin em làm được chuyện này! còn về phần có được duyệt hay không thì phải trông cậy ở em rồi.

Thiếu Kiệt lúc này chỉ cười gật đầu với Mai Uyển Lâm đáp lại

- Vâng cô cứ yên tâm chuyện này em sẽ làm tốt.

Đợi cho những giáo viên vào phòng hết lúc này Thiếu Kiệt mới là người cuối cùng vào trong phòng. Khải Huy cùng một số giáo viên khác đang đưa nước tới những chỗ của mấy người từ bộ và sở xuống lúc này ngồi ở trong phòng nhóm người của bộ và sở phân ra hai chiến tuyến thấy rõ. Còn giáo viên và Tần Tiến thì ở lại một bên khác. Tình hình tạo thành thế đối lập. Thiếu Kiệt nhìn như thế cũng chỉ biết cười. Tiến về máy vi tính bắt đầu mở máy chiếu lên hiển thị trên màn hình.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 214: Trực Tiếp Phản Bác

Đợi cho mọi người ổn định lại hết chỗ ngồi. Khải Huy trước khi đến bên máy tính xách tay bắt đầu chuẩn bị cho việc phối hợp với Thiếu Kiệt Thì phát tất cả tài liệu của của Thiếu Kiệt đã chuẩn bị cho mọi người.

Bây giờ màn hình hiển thị lên một dạng tiêu đề. Chương Trình Giáo Trình học tập online. Thiếu Kiệt đứng trước tấm phong màn trắng bắt đầu nói.

- Tất cả mọi người ở đây hầu hết là giáo viên em xin cảm ơn vì đã trích ra thời gian để có thể nghe em thuyết trình dự án này. Hơn ai hết tất cả mọi người đều là giáo viên em xin hỏi. Hiện tại một giáo viên trường ta trung bình phải dạy bao nhiêu môn?

Câu hỏi của Thiếu Kiệt một số giáo viên suy nghĩ im lặng. Một người mới đứng ra nói với Thiếu Kiệt.

- Trung bình giáo viên hiện tại ở trường dạy ba một chuyên ngành của mình gồm hai môn chính và một môn phụ chỉ làm ba khối lớp.

- Vậy em sẽ dựa theo ý kiến của thầy làm mốc đi. Nếu một giáo viên dạy ba môn ở ba khối mỗi tuần 1 tiết. một tiết học sẽ là 45 phút nhân khối lớp A B C là 12, 10 và 10 vậy ta có được tổng cộng là 1440 phút sẽ mất. bằng 1 ngày mà để chuẩn bị giáo án các thầy thường sẽ mất ít nhất từ hai đến ba ngày một môn. vậy các thầy mất 4 ngày cho một ngày giảng dạy. Như thế có mất quá nhiều thời gian? quỹ thời gian với gia đình và quan tâm học sinh chắc chắn sẽ không còn.

Mọi người trong phòng lúc này cũng gật đầu. Họ thấy Thiếu Kiệt tính toán trên cái bảng di động thường dùng cho lớp quân sự dưới sân trường ghi ra phép toán tính và thời gian. Cũng giật mình họ không ngờ mình chiếm nhiều thời gian như thế.

Ngay cả Vũ Luận cũng giật mình. Hắn không ngờ trong một chút như thế Thiếu Kiệt lại tính toán được hết các thứ. Lại đứng trước tất cả những người giáo viên mà vẫn bình tĩnh như thế này nên cũng mỉm cười.

- Vậy với bốn ngày chuẩn bị các thứ. Các thầy chỉ được nhận lương cho 1 ngày nhận lương giảng dạy. Ở đây em sẽ không đề cập đến lương của các thầy nhưng như thế có đáng. Để tất cả các giáo viên mất thời gian cho việc ở trường nhiều hơn ở gia đình và những việc riêng tư khác. Nếu ở đây mỗi thầy cô dạy một môn chút ta bỏ ra 45 phút để quay lại chương trình giảng dạy đó thì với ba môn mỗi người mất 135 phút. Nếu chỉ đem mỗi tiết học chiếu lại cho các học sinh lớp khác. các thầy cô ở nơi này tiết kiệm được 1305 phút. Gần một ngày.

Vũ Luận lúc này mới hào hứng hỏi Thiếu Kiệt.

- Vậy theo em các giáo viên sẽ dành thời gian đó để làm gì? Quỹ thời gian dư ra đó. Họ phải làm gì? khi họ vẫn đang ăn lương?

- Thầy hỏi như thế em cũng xin trả lời. Thời gian đó giáo viên có thể tự soạn giáo án cho mình. Chưa kể đến Thầy có thể quan sát tất cả mọi học sinh đều có thể chú tâm học hơn. Bởi tài liệu phim ảnh là nguồn thu hút không nhỏ. Thay vì học sinh đến trường nhìn giáo viên học tập như vẫn thường thấy thì họ đến trường háo hức đợi xem mình hôm nay sẽ được giáo viên giảng điều gì. Như thế hiệu quả hiểu bài tại lớp sẽ nâng cao hơn.

Văn Hạ lúc này mới cắt ngang lời Thiếu Kiệt. Bởi hắn thấy kế hoạch này áp dụng được nhưng mà để một thằng nhóc đưa ra ý kiến như thế chẳng khác những người như hắn là vô dụng.

- Bậy bạ hết sức. Đem bài giảng quay chụp lại thành video mà để cho học sinh hiểu bài hơn. Lần đầu tiên tôi thấy xem bài giảng mà lại có thể hiểu bài. Giảng trực tiếp còn chưa thấy hiệu quả ở đó mà xem video.

- Vậy theo thầy phải thế nào mới hiểu bài. Để giáo viên giảng như củ chiếm dụng thời gian của họ. Trả lương bèo bọt phải không? Em chỉ hỏi mọi người ở đây, mọi người chắc cũng đã từng đi xem phim rạp hoặc xem phim ở ti vi. Vậy cho em hỏi sau khi kết thúc phim đóng lại trong mọi người có phải là cốt truyện của bộ phim hay là khi bộ phim kết thúc ra khỏi rạp mọi người đều quên sạch.

Mọi người lúc này trầm ngâm. Kể cả Văn Hạ cũng giật mình hăn không hiểu ai là người đưa tin tức về Thiếu Kiệt mà để sai lầm như thế này. Bởi hăn hiểu vừa bắt đầu tới giờ hầu hết là Thiếu Kiệt tự biên tự diễn, màn hình vẫn chưa hoạt động điều gì. Đây là phản diện trực tiếp không thông qua câu hỏi chuẩn bị trước vì. Những điều Thiếu Kiệt nói toàn dựa theo dẫn chứng rất đời thường.

- Điều này tôi phải xác định là Thiếu Kiệt đây nói đúng. Đánh vào tâm lý học sinh muốn biết bài giảng được quay ở lớp nào là cái thứ nhất, Việc bài giảng đó ra sao mới là điều học sinh thích thú.

Vũ Luận sau khi trầm mặc. Hăn thấy điều Thiếu Kiệt đưa ra rất đúng. nếu học sinh xem nhưng phim được phát như thế nào. Học sinh sẽ chăm chú hơn vào bài học hơn hiện tại rất nhiều.

- Xem bài học như xem phim thì đã sao? học sinh chỉ xem được một lần nhớ được hết không? có nhớ được hết không hả. Vô ích giải tán.

- Xin lỗi ông tôi chưa kết thúc buổi nói chuyện ở đây. Ông có là lãnh đạo cũng như thế thôi. Ông không xem trọng một người đứng thuyết trình thì ông làm sao đứng làm báo cáo trước những lãnh đạo cấp trên. Hay ông chỉ

nịnh nọt để leo lên cái chức này? Nếu ông nói xem một lần không hiểu cũng như không thì đây là cách của tôi.

Thiếu Kiệt lúc này tiếp tục màn hình trên phong nền được chuyển đổi. mọi người nhìn thấy trên đó chia làm hai bảng phân loại và những thứ ô vuông khác.

- Bài học được quay lại sẽ được em đưa lên trang web trường. Dựa theo bài đó thuộc khối nào và tiết học thứ bao nhiêu. Học sinh có thể tiến hành vào trang web trường. để cập nhật các tin tức này, Nhưng học sinh sẽ được cấp cho mình một tài khoản đăng nhập để xem lại bài học của mình theo khối lớp mình đang học. Mà như thế các bạn học sinh không chỉ có thể một lần nghe bài giảng, mà có thể tiến hành nghe đi nghe lại nhiều lần.

Tất cả giáo viên đều ô lên chỉ có Văn Hạ thì xám mặt bởi. Thiếu Kiệt mắng hăn trước toàn bộ những người có mặt ở đây mà không kiên nhẫn điều gì.

- Hoang Đường. Một học sinh mà dám ăn nói với tôi như vậy em là cái gì? Chỉ là học sinh không hơn không kém em dám nói lãnh đạo như thế, em không có tư cách học sinh.

- Muốn người khác tôn trọng mình trước hết phải tôn trọng người khác. Từ đầu tới giờ mọi người không ý kiến chỉ có mình ông là ý kiến này nọ. Tôi hỏi ông là gì Thứ Trưởng đấy. Tôi là học sinh thì ông vẫn là công bộc cho dân thôi. Ông nên lãnh đạo là đầy tớ của nhân dân. Trong trường tôi có thể là học sinh nhưng tôi vẫn là người dân. Ý kiến của người dân thì ông và mấy người trên ông phải nghe.

Văn Hạ lúc này nóng giận đập bàn một cái rầm. Chỉ thẳng mặt Thiếu Kiệt nói.

- Mà nói như thế là còn gọi là học sinh sao?

- Ông mới sai đẩy Văn Hạ. Tư cách của ông đang có vấn đề đấy tôi sẽ đưa ra trước cuộc họp sắp tới xem mọi người nói sao. Ông cắt ngang bài thuyết trình không đúng. Ông còn có lời đó nói với học sinh sao? Ông nên nhớ điều Thiếu Kiệt nói không sai đâu. Lãnh đạo là công bộc của dân nếu ông không làm theo tôi nghĩ sớm muộn gì ông cũng không ngồi được lâu đâu.

Vũ Luận lúc này cũng âm trầm. Từ tốn nói với Văn Hạ bởi hấn nhin từ sáng tới giờ. Một người chen ngang cách quản lý của hấn với những người ở sở là hấn đã không thích nhưng vẫn giữ mặt mũi cho Văn Hạ. Giờ đây trước mặt hấn, Văn Hạ lại làm ra hành động đập bàn dăng mặt xem hấn không ra gì thì hấn cũng không nể nữa.

Văn Hạ không nghĩ Vũ Luận đã kích hấn ngay tại trên bàn này trước những giáo viên, mà hấn không xem ra gì.

- Cả ông cũng nói thế ông có biết tôi là cấp trên của ông không?

- Cấp trên hay không tôi không cần biết tôi chỉ thấy điều ông làm không đúng thì tôi sẽ nói. Tôi không tin đem chuyện này ra mặt trên ông vẫn có thể nói được. Nếu ông còn muốn mặt mũi tôi khuyên ông nên nghe hết buổi thuyết trình. Còn quyết định ra sao thì sau này ông làm.

Vũ Luận cũng không vừa bẻ ngược lại Văn Hạ. Thiếu Kiệt lúc này cũng cười cười. Hấn không ngờ Vũ Luận lại ra mặt trong chuyện này. Bởi hấn biết người đầu não bên kia nắm bộ phận nào, mà hấn lại có thể phản pháo như thế này. Chứng tỏ Vũ Luận cũng có một bộ phận dựa vào mới đâu tranh cả ngoài mặt thế này.

Văn Hạ lúc này cũng đỏ mặt tía tai nhưng hấn bị những người đi cùng kéo lại. Nói nhỏ gì vào tai hấn điều gì đó.

- Được rồi tôi sẽ ngồi nghe hết buổi Thuyết Trình này xem thẳng nhóc làm được gì.

Thiếu Kiệt lúc này cũng cười cười bắt đầu nhìn mọi người ổn định rồi mới nói tiếp.

- Nhưng học sinh trường ta luôn thường xuyên online bằng mạng internet ở các nơi. Nếu Trường ta tạo lập một trang web như thế này. Các thông tin tới học sinh cũng dễ dàng hơn. Điển hình là những tin tức về học sinh giỏi. Về điểm số từng môn học được cập nhật theo mã số học sinh. Lúc đó những bài làm kiểm tra khi có điểm chỉ cần giáo viên cập nhật điểm số. Bộ phận trang web sẽ đưa nó lên phụ huynh cũng có thể xem được điểm con em mình. Như thế việc phối hợp giữa nhà trường với phụ huynh tốt hơn. Chỉ cần biết còn mình yếu kém ra sao phụ huynh sẽ gọi điện cho giáo viên trao đổi về việc học con mình. Giáo viên không phải chủ động phát thư mời có khi không đến được tay phụ huynh nữa.

Mọi giáo viên lúc này cũng gật đầu. Nếu công khai như thế họ cũng biết được hoàn cảnh của mỗi học sinh của lớp mình ra sao mà quan tâm hơn do thời gian dư ra nhiều hơn. Bây giờ Vũ Luận mới hướng Thiếu Kiệt hỏi.

- Các điều em nêu ra rất tốt. Nhưng có nhiều thứ thầy còn chưa hiểu lắm. Mỗi giáo viên phải quay lại quá trình giảng dạy của mình như thế nào? Không thể giáo viên nào cũng biết quay phim nếu làm điều đó có vẻ như giáo viên phải tốn một khoản cho việc máy quay. chưa kể đến nhưng vấn đề thiết bị cần thiết.

- Điều này em cũng đã tính toán tới. Hiện tại chúng ta có tất cả 32 lớp với tổng số giáo viên là 32 người cho từng lớp. Mỗi giáo viên nếu trang bị một máy quay thì sẽ không ổn. Nhưng mà có một thứ mọi người quên mất là quay video chỉ 1 tiết sẽ sử dụng cho nhiều tiết học. Vậy chúng ta sẽ chia tiết dạy ra để mỗi giáo viên đều cập nhật được bài giảng của mình không nhất thiết là phải trang bị cả 32 cái máy quay.

Tất cả giáo viên đều nhìn nhau nếu để chia tiết ra thay phiên nhau thì quá đơn giản ai cũng có thể quay được, mà họ cũng không cần phải trang bị cho

mình máy quay đắt tiền làm gì.

Thiếu Kiệt thấy những giáo viên nghe như thế có vẻ đồng ý với lựa chọn này nên mới tiếp tục nói.

- Em biết nhiều giáo viên hiện tại vẫn không thể trang bị hết cho mình nhiều thứ. Nhưng có những thứ vẫn có thể trang bị bài giảng hoàn thiện cho mình một cách tốt nhất.

Một người thầy trong đám đông mới hướng Thiếu Kiệt hỏi rõ một vấn đề mà hẳn đang thắc mắc.

- Vậy quay xong rồi làm sao mấy thầy phát cho những lớp khác? Sử dụng máy chiếu và phong thì cũng không đủ hết để các giáo viên sử dụng chưa kể đến chi phí này quá đắt.

- Việc này em đã nghĩ được cách giải quyết. Chút ta có thể thay ti vi và đầu dvd là có thể phát hình cho tất cả mọi người. Chỉ cần một máy tính ở phòng tin học có chức năng ghi đĩa là được. Việc này thì mấy thầy tin học có thể giúp mọi người xuất đĩa giảng dạy được mà.

Vũ Luận thấy cách giải quyết này của Thiếu Kiệt có vẻ khá tốt nhưng mà hẳn thắc mắc. Liệu kiếm đâu đủ cho toàn bộ trường học trang bị tivi và dvd nên mới hỏi Thiếu Kiệt.

- Việc làm này tương đối tốt nhưng thầy đang thắc mắc. Nếu em muốn thực hiện được dự án này, thì trường phải trang bị thêm ti vi và đầu dvd chưa kể đến là cả máy quay phim nữa. Thầy không hiểu em lấy căn cứ đâu để em có được số điều kiện hỗ trợ này.

Nghe đến thứ chủ chốt để dự án này đi vào hoạt động thiết bị là tiền. Văn Hạ không khỏi cười đùa nói với những người đi cùng mình.

- Nói tới nói lui vẽ cho cổ vào lại không có điều kiện làm, mấy người cũng rảnh nhỉ. Làm sao để đưa thiết bị vào tăng tiền học phí à. còn lâu mà phụ huynh đóng mấy cái tiền này.

Thiếu Kiệt bỏ qua ngoài tai của Văn Hạ nhìn Vũ Luận trả lời hần. Trong khi đó mấy người của bên Văn Hạ thì xem như kế hoạch này sẽ không thực hiện được. Vì không có ai chịu bỏ học phí cho con mình để đầu tư những thứ này.

- Em biết để thực hiện điều này tốn khá nhiều kinh phí. Nên hiện tại em đang nhờ một số người quen là chủ một số công ty thuyết phục họ đầu tư cho em dự án này. Nếu được thì sẽ thực hiện việc này trong thời gian sắp tới.

Nghe lời Thiếu Kiệt nói đang xin tài trợ từng những người quen. Vũ Luận cũng giật mình hần không nghĩ cậu nhóm Thiếu Kiệt trước mắt này lại có thể xin được những món tiền đầu tư này. Bởi không phải ai cũng bỏ tiền ra cho một thằng nhóc làm những việc không đem lại lợi nhuận.

Suy nghĩ một lúc khá lâu Khi Thiếu Kiệt đang trả lời những câu hỏi của các giáo viên trong trường thì Vũ Luận mới lên tiếng nói.

- Thiếu Kiệt việc này nếu nhà trường có thể kéo được đầu tư mà không mất một chi phí nào của Trường thì sở sẽ ủng hộ em làm thí điểm chuyện này. Còn Văn Hạ ông nghĩ sao?

Đá quyết định cao hơn về phía của Văn Hạ, Vũ Luận cười cười nhìn hần như xích mình vừa rồi chưa hề xảy ra.

- Hừ tôi nói rồi! Việc này tôi không đồng ý! Chắc chắn bộ sẽ không đồng ý chuyện này mấy người muốn làm gì thì làm. Về không tham quan gì nữa hết.

Thiếu Kiệt bây giờ mới nhìn Văn Hạ đang đứng lên từ tốn nói.

- ông không đồng ý đó là chuyện của ông. Còn việc ở Thiên Hoa này hoàn thành dự án này tôi làm chắc rồi! Ông cứ về lo mấy cái đề thi quốc gia của ông với mấy cái đề xuất với bộ không thực thi được của mình đi.

Văn Hạ bực tức tách đoán người đang ở xung quanh rồi khỏi căn phòng cùng vài người của hắn, hôm nay hắn bị xem như trò đùa bởi những tin báo không chính xác một chút nào trước mặt thằng nhóc này. Đến Thiên Hoa tâm trạng háo hức vì sắp làm được việc người kia yêu cầu giờ đây ra về lại ôm cục tức hắn thật sự bị đánh mặt không còn manh giáp.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 215: Quân Cờ Ngâm

Nghe những lời Thiếu Kiệt nói vậy? Văn Hạ cũng dừng lại nhìn hắn. Cả Vũ Luận cũng không hiểu cơ sở ở đâu, mà chú nhóc Thiếu Kiệt này dám nói hùng hồn như thế.

Tần tiến lại thấy khó hiểu tại sao Thiếu Kiệt nói đang xin đầu tư lại chắc chắn như thế. Tuy hắn biết Thiếu Kiệt cũng có cổ phần gì đó ở những công ty kia nhưng cổ phần chỉ có thể đem lại một số tiếng nói nhất định. Nhưng để đầu tư một số tiền lớn không chỉ có một mình Thiếu Kiệt nói là được phải qua nhiều người đồng ý trong công ty như thế mới đúng. Còn việc Thiếu Kiệt chắc chắn thì trừ khi hắn là chủ của cả công ty.

Nhưng việc Thiếu Kiệt là chủ của cả công ty thì vẫn còn hơi quá sức đối với hắn. Nếu nói hắn có cổ phần góp vốn Tần Tiền cùng mọi người còn có thể tin, nhưng nếu nói hắn là chủ của những công ty này thì chắc chắn không ai tin được việc này.

Thiếu Kiệt nhìn Văn Hạ đang đứng đó mỉm cười nhìn từ từ khẳng định một lần nữa.

- Có lẽ điều tôi nói có vẻ như ông tin vào lúc này đâu nhưng ông hãy đợi chờ xem!

- Hừ thẳng con nít ranh, lo chuyện bao đồng.

Văn Hạ nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng nổi nóng. Xoay người bước đi tiếp. Hắn hiện tại chỉ có thể mắng chửi như thế bởi đại thế thua hết trong một buổi sáng.

Nhìn Văn Hạ rời đi. Vũ Luận mới tiến tới bắt tay với Thiếu Kiệt cười cười nói.

- Giỏi lắm cháu đáng mặt làm học sinh giỏi đấy những thứ như thế này cũng làm được Nhưng khi nào cháu kêu gọi được đầu tư bên ngoài lúc đó chú sẽ đồng ý cháu cho thực hiện những dự án này nhưng mà bắt đầu từ năm sau. Bởi nếu cháu đưa vào năm nay nhiều học sinh sẽ không thích nghi được sự thay đổi đâu.

- Vâng! chuyện này cháu sẽ xem xét. Sao cho hợp lý nhất khi mà mọi thứ đâu vào đấy cháu sẽ nhờ thầy Tiến báo lại cho thầy.

Thiếu Kiệt cũng đáp lại Vũ Luận về những yêu cầu mà ông đã đưa ra. Hẳn hiện tại không hiểu sao Vũ Luận lại công khai thẳng mặt với Văn Hạ, như thế nhưng hẳn cũng thấy được tuy phe cánh có phần bố cục thuộc về gia đình họ Ngô kia nhưng từ đây Thiếu Kiệt thấy được một chút gì đó, một quân cờ chưa lật để có thể đổi đầu với gia đình kia sau này.

Thấy Thiếu Kiệt nói sẽ báo lại cho mình Vũ Luận mới cười cười nói.

- Ủ như thế cũng tốt thôi để thầy và mọi người về cũng là tốt rồi những người kia không theo trình tự, xuống đây tham quan chủ yếu là dâng mặt thầy không hơn không kém nên em cứ yên tâm. Được rồi em học tập tốt nhé. Thầy đợi tin tức của em.

Nói rồi Vũ Luận chào mọi giáo viên trong trường rồi cùng với người của mình ra xe rời đi. Tần Tiến sau khi đưa những người nhóm Vũ Luận rời khỏi trường. Thì quay trở lại phòng giáo viên gặp Thiếu Kiệt đang cùng Khải Huy thu dọn những thứ thiết bị xung quanh.

- Ủa Thiếu Kiệt sao hôm nay em lại mạnh động như thế. Những người kia tuy đến không hảo ý nhưng mình cũng phải từ từ chứ dù sao họ đến đây không nhiều và cũng đâu quá lâu đâu.

- Thầy sai rồi những người ở bộ hôm nay đến trường mình vì muốn đối phó em. Bởi vì tình báo sai lầm mới dẫn đến họ phải bị động nếu không họ đã đưa ra cách khác rồi.

Thiếu Kiệt lúc này cũng ngưng lại việc đang làm nhìn Tân Tiến đáp lại thắc mắc của ông. Vì hẳn hiểu Tân Tiến muốn biết tại sao hôm nay Thiếu Kiệt lại ra bài không như bình thường đem Văn Hạ tức khí áp chế từ đầu đến cuối.

- Việc này là thật? em chỉ là học sinh thì họ cần đao to búa lớn như thế làm gì? Cũng đâu phải là cấp lãnh đạo trong trường học đâu mà lại làm như thế?

Tân Tiến nghe được Thiếu Kiệt nói thế cũng ngạc nhiên. bởi một người Thứ Trưởng lại đi đối phó một học sinh thì chuyện này rất phi lý. Nên hẳn cũng không tin được việc này bởi nó quá hoang đường khó có thực.

- Chuyện này là thật đấy hôm qua em đã xác nhận việc này và tin tức của em hoàn toàn chính xác. Những người muốn đối phó em không phải dạng bình thường ra tay rất quyết đoán. Họ thà chấp nhận giết gà phải dùng đến dao mổ trâu. Một kích toàn lực nhưng vẫn còn sơ sót bởi ở giữa nhảy ra một Vũ Luận như thế này. Ủa mà thầy? người Vũ Luận này làm việc ở sở lâu chưa thầy?

Nghe Thiếu Kiệt hỏi về lai lịch sơ bộ của Vũ Luận Tân Tiến cũng chỉ biết thông qua lời đồn nên nói ra với hẳn.

- Cũng tương đối lâu. Nghe nói trước khi về đây vì bất bình ý kiến với người nào đó nên bị chuyển dời về Lưu Minh này. Hình như ông ta cũng có hậu thuẫn nên mới chỉ bị điều đi. Nhưng mà đó chỉ là tin đồn, còn những việc khác thầy không rõ em thử cho người điều tra thử xem.

- Vâng! Việc này em sẽ nhờ người đi điều tra. Nhưng thầy nói với cô Lâm hôm nay em nghỉ học buổi chiều nhé! Cả buổi tối hôm qua em đã

không ngủ được rồi. Giờ mà đi học nữa chắc ngồi trong lớp chỉ ngủ không lại ảnh hưởng giáo viên giảng bài.

Tần Tiến nhìn Thiếu Kiệt một hồi rồi mới mắng hăn.

- Lại kiểm cố nghỉ học! Nhìn em có vẻ gì là thức suốt đêm đâu! tỉnh rụi thế này.

Khải Huy đang thu xếp phong màn hình lúc này mới cười cười nói với Tần Tiến. Bởi hăn thấy hôm qua đã trễ, mà mọi người vẫn chưa ngủ sáng sớm ra đã thấy Thiếu Kiệt và mọi người làm việc mà đèn vẫn không tắt hăn hiểu hôm qua không chỉ có mình Thiếu Kiệt mà những người ở trong nhà đều không ai chợp mắt nên mới nói.

- Hôm qua Thiếu Kiệt đến giờ cũng không có ngủ một giấc nào hết đấy thầy, mọi người hôm qua cùng phụ giúp Thiếu Kiệt làm một số bài thuyết trình, nhưng chỉ sử dụng được một nửa bởi thằng cha kia phá phách.

Vì chỉnh chạy phương án của bài thuyết trình trên máy tính xách tay, nên Khải Huy biết Thiếu Kiệt vẫn chưa hoàn thiện được bài nói chuyện của mình. Hăn bị Văn Hạ chen ngang phá rồi lại hết lần này đến lần khác nên cũng có chút bực.

Nghe Khải Huy nói vậy Tần Tiến cũng gật gật đầu. Tuy nói bài Thuyết trình chỉ mới được sử dụng một nửa, nhưng đủ thấy phải làm đầy đủ như thế nào thì Thiếu Kiệt có thể trực diện phản bác lại Văn Hạ.

- Ừ như thế cũng được! em xem nghỉ ngơi mai lại đi học có gì thầy báo với giáo viên chủ nhiệm của em sau.

- Vâng thu dọn xong hết em sẽ về nhà nghỉ ngơi.

Cả Thiếu Kiệt và Khải Huy đều sắp xếp hết những thứ còn lại để có thể ra về nghỉ ngơi cả ngày, không phải mệt mỏi.

Không lâu sau đó tại một văn phòng làm việc ở cơ sở hành chính Lưu Minh tại phòng Minh Vũ luận vừa đi từ Thiên Hoa về. Hắn vừa ngồi xuống bàn làm việc khi mà người thư ký đã đi ra ngoài liền lấy điện thoại ra gọi đi.

- Thưa ông Thăng Nhóc Thiếu Kiệt rất tốt nó làm mọi thứ vượt xa tâm kiểm soát của tôi nhận biết, hiện tại còn làm cho Văn Hạ tươi bởi hoa lá.- Xem ra chúng ta còn đánh giá thấp Thiếu Kiệt nhiều nhì. Hèn gì bên bọn Hà Thúc với Lưu Hoàn không có động thái gì. Xem ra họ dự liệu chuyện này trước rồi.

Một người giọng trầm trầm nói ra những gì hắn suy nghĩ cho Vũ Luận nghe được.

- Vâng ý kiến của thăng nhóc khá hay! nhưng có vẻ nó có thể thực hiện được nếu không có sự can thiệp của nhà họ Ngô kia. Chuyện này phơi bày ra một phần thực lực của thăng nhóc cũng không nhỏ, sợ rằng những người kia sẽ ra tay sớm.

Vũ Luận lo lắng điều gì đó nói qua điện thoại cho người kia biết tình hình mà Thiếu Kiệt đang gặp phải dựa theo hắn suy đoán.

- Chuyện này không cần phải lo đâu. Cứ để nó tự phát triển. Những người Hà Thúc với Lưu Hoàn không dễ gì cho con bài của mình bị triệt hạ một cách như thế đâu. Ta bỏ thời gian theo dõi nó từ khi nó chưa chào đời lại không nghĩ là bị hai cái lão già Hà Thúc với Lưu Hoàn ấy lại ra tay trước. Vốn dĩ bao năm qua hắn hành động như một đứa chẳng biết gì. Đến lúc định từ bỏ bao nhiêu năm trời thì thăng nhóc này lại trở mình. Xem ra ẩn nhẫn có thừa nhưng có vẻ hơi sớm. Người cứ từ từ dựa theo Thăng nhóc Thiếu Kiệt đó qua sự thao tác sau này. Sẽ có lợi cho đường thăng tiến của người. Cứ để hai bên đánh nhau bể đầu bọn chúng ta chỉ ngồi giữa xem kịch là được rồi. Mười sáu năm đợi chờ xích mích từ hai phe phái để trở mình thì không thể để vượt đi trong chớp lát được.

Vũ Luận nghe những lời người kia cũng cười cười. Đáp lại với vẻ nhiệt tình.

- Xem ra bọn người Hà Thúc với Lưu Hoan xem trọng thằng nhóc này, cả những người trụ cột bên hãn cũng đều điều đến Lưu Minh để bảo toàn thằng nhóc. Như thế những người được đặt ở Lưu Minh chuẩn bị cho việc Thiếu Kiệt trở mình có thể điều dần về hết là được rồi đấy ngài a.

- Ừ những bố cục đã bày ra trước đây đều phải thay đổi, nhưng vẫn còn hai năm cứ xem tình hình thế nào rồi cho quân rút từ từ. Chuyện này tạm thời từ bây giờ người cố gắng tiếp xúc với hãn ngẫu nhiên nhiều hơn. Thằng nhóc cần gì âm thầm để người báo lại là được.

Người đó bắt đầu ra lệnh cho Vũ Luận bắt đầu tiến hành những gì mà hãn đã sắp xếp từ rất lâu. mà chỉ có Vũ Luận biết đó là việc gì với những ai ở Lưu Minh này. Lúc này chợt nhớ ra điều gì hãn mới nói với người bên kia điện thoại.

- Ấy! Hôm nay đối diện trực tiếp với Văn Hạ để lấy được cảm tình của thằng nhóc. Tôi sợ thằng nhóc có thể nghi ngờ thông qua quan hệ của bọn người Hà Thúc và Lưu Hoan tìm hiểu được mọi thứ rất dễ bị bại lộ những thứ sắp tới.

- Việc này thì người cứ an tâm! Chuyện này khi Lưu Hoan cho người điều tra về thân thế Thiếu Kiệt lần đầu tiên ta đã cho người xử lý rồi. Sẽ không có chuyện gì với tất cả những người ở Lưu Minh của mình hết. Tất cả đã được xếp đặt sẵn rồi. Chỉ cần tiến hành các bước như đã định là được.

Nói rồi người đó cúp máy, Vũ Luận cũng đặt chiếc điện thoại lên bàn. Dựa lưng vào vào ghế nhìn mọi thứ xung quanh, khóe môi mỉm cười. Hãn được điều đến Lưu Minh này ba năm trước nhằm thay đổi một số kế hoạch trong chiến lược của người kia sắp xếp.

Mọi thứ đều dựa theo phân phó từ sắp xếp các điểm thi chuyển cấp cho Thiếu Kiệt vào Trường Thiên Hoa cũng là do một tay hăn làm. Nên có thể nói hăn và Thiếu Kiệt được đặt chân ở cùng nhau chỉ khi nào Thiếu Kiệt rời khỏi Thiên Hoa hăn cũng sẽ cất bước theo sau nên hăn hết sức hi vọng.

Hăn cúp máy rồi bắt đầu nhắn tin đi một dòng tin nhắn cho một nhóm.

“Phương án B bắt đầu Triển Khai. Mọi người chờ đợi này anh em chúng ta bước lên một tầm cao mới ”

Hàng loạt tin nhắn được trả về với điện thoại Vũ Luận nhưng hăn không xem mà đứng lên nhìn ra bên ngoài qua tấm rèm cửa sổ nói một mình trong phòng.

- Bàn cờ đã được lập! con chốt qua sông có tung hoành ngang dọc được hay không vẫn là do cậu đẩy cậu nhóc Thiếu Kiệt.

Không như Vũ Luận những người ở Bộ Giáo dục sau khi rời đi thì đến ở một khách sạn. Lúc này trong phòng có mặt bốn người khi này đi theo Văn Hạ.

Ngồi ở trên ghế không phải là Văn Hạ mà là người nữ Thư Ký của Hăn còn Văn Hạ lúc này cũng chỉ đứng một bên.

- Thưa bà thẳng nhóc này tôi bảo đảm ý kiến của nó sẽ không thực hiện được. Nhưng không hiểu bà tại sao lúc đó lại ngăn cản tôi không để trảm thảo trừ căn đi à.

- Đồ ngu! ngay từ khi thẳng nhóc đó xuất hiện trước mặt người dám đối đáp như thế ta đã biết thông tin của lão Nam là hoàn toàn sai sự thật rồi. Nhưng cũng không tệ một thẳng nhóc con hoang của một phút nông nổi của hăn lại sinh ra một mầm mống tốt như vậy.

Văn Hạ bị mắng nhưng cũng không nói gì hăn đứng một bên chỉ biết im lặng. Cũng đúng bởi người đứng trước hăn lại là phu nhân của lãnh đạo cấp cao. Hăn chỉ có thể im lặng mà không nói.

Một người trong nhóm vừa rồi mới hướng người phụ nữ đang ngồi trên ghế hỏi.

- Diệp phu nhân bây giờ mọi chuyện nên giải quyết thế nào chứ nếu để hăn như thế này có ngày gây họa. Hăn có bản lĩnh và sự thông minh của lãnh đạo thì rất khó mà giải quyết được hăn sau này khi lớn lên.

- ta nghĩ không cần thiết bởi hăn có làm cái gì cũng chỉ là một thằng học sinh. Không hơn không kém một đứa con hoang sao lại bằng con trai ta được. Thằng nhóc Ngô Long nhà ta đã có thể kiếm tiền còn hăn thì sao. Làm một cái ý tưởng bé tý lại phải đi kiếm đầu tư. Mà các người thì đều hiểu không một thằng kinh doanh nào lại đại dột bỏ ra số tiền lớn như thế để đầu tư một cái ý tưởng tốn tiền. Nếu hôm nay hăn nó hăn mà sẽ tự bỏ tiền ra làm thì ta còn lo ngại còn hiện tại vẫn còn đi xin đấy.

Văn Hạ lúc này cũng bước đến nhìn nọt người Diệp phu nhân này.

- Vâng bản lĩnh sao bằng thiếu gia nhà được. Nói chung là hăn cũng chỉ lẩn lộn không tới đâu thôi.

lúc này người Diệp phu nhân kia mới mở tủ lạnh kế bên lấy một chai nước của phòng khách sạn cầm trong tay trầm ngâm điều gì đó rồi mới nói.

- Cái quan trọng là thằng nhóc này tại sao lại được bọn Hà Thúc với Lưu Hoan xem trọng như thế này nhỉ? Lại còn điều người của các bên đến bảo bọc nó. Xem như nó là bài chưa lật thì có vẻ còn hơi sớm với nó chỉ có nhiều đó mà đủ để tài bồi thì có những người kia con mắt ngày càng kém đi nhỉ. Còn con đàn bà kia thì sao? Đã cho người đi thăm dò chưa?

Một người lại bước ra nhìn bà đáp lời.

- Xem ra bà ta vẫn không có gì nổi bật, có thể là do quan hệ của Thiếu Kiệt với Hà Thúc và Lưu Hoan nên mới có sự trợ giúp của người khác. Nên tình hình này có thể xem như bà ta dựa hơi vào thằng con của mình mà lẫn lộn.

- Chỉ là một con đàn bà cũng muốn dựa vào thằng con mình thượng vị sao! Chuyện này không có dễ như nó đã tưởng đâu. Nhưng hiện tại thì có vẻ như nó đang được thiên thời địa lợi, cứ để cho nó vùng vẫy một thời gian rồi cho người xử lý mẹ con nó một thể. Muốn tranh giành thì bà sẽ cho mày biết Diệp Nhi này không phải là người mà có thể để những hạt cát như hai mẹ con nó có thể muốn làm gì thì làm.

Mọi người trong phòng cũng đều đổ mồ hôi. Bởi họ biết Diệp phu nhân, Diệp Nhi này đang ghen mà ở cấp bậc của bà nó không còn là chuyện đơn thuần như những gia đình khác mà nó còn đi kèm theo nhiều thứ không đáng có. Ngay lúc này không ai dám hó hé một lời nào chỉ đứng bên cạnh bà im lặng đợi chờ lệnh.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 216: Tấn Tâm

Trong khi các phe phái đang kiềm chế nhau dữ dội phỏng đoán về hắc. Thiếu Kiệt đã về đến nhà Hà Vi. Chu Tường ngủ ngon lành nên Thiếu Kiệt cũng không nói gì. Trịnh Chi lúc này mới dậy nên cũng có cảm giác ngại bởi cô là người. Đưa ra ý kiến sẽ thức cùng mọi người để giúp Thiếu Kiệt làm thuyết trình như lại ngủ trước nhất.

- Chị xin lỗi hôm qua lại ngủ trước mọi người mất. Sáng nay dậy thì thấy em đã đi rồi.

- Đâu có sao chị! Chị cũng giúp em nhiều mà. Nói chung chuẩn bị nhiều nhưng bị phá rối, cũng không đưa ra hết được cả bài thuyết trình như thế cũng tốt. Nếu không thì lộ một chút ít thực lực rồi.

Hà Vi lúc này đi trên phòng mình xuống nhìn Thiếu Kiệt cười cười hỏi hắc

- Sao rồi buổi thuyết trình ổn không? bọn người đó làm khó nhiều không?

- Còn phải hỏi người ta đến vì mình mà lại để cho mình được thuyết trình toàn bộ ý kiến sao? Hắc không chấp nhận nhưng một người tên là Vũ Luận lại có thể đối diện với hắc phản pháo đánh mặt xem như cũng có hảo cảm. Mà người này cũng là người bên ông cậu ah?

Thiếu Kiệt vẫn không khỏi thắc mắc về Vũ Luận nên mới hỏi Hà Vi. Vì nhiều khi bên người của Hà Thúc mà hắc không biết thì không được.

- Người này mình chưa nghe bao giờ nhưng để mình hỏi ông thử xem. Vậy là cái ý tưởng của cậu họ không chấp nhận hay sao? hay là cậu vẫn cứ làm?

Hà Vi nghe Thiếu Kiệt nói ra cái tên cô chưa nghe bao giờ nên cũng không biết nói để hỏi Hà Thúc còn tò mò về việc ý tưởng của Thiếu Kiệt ra sao.

- Nói chung là ông sở cho ông bộ không cho nên cứ làm. Vì việc này mình có lợi nhiều hơn hại. Thứ nhất quảng bá thương hiệu là một việc mới đầu có thể không ai chú ý nhưng sau này khi mô hình đi vào thành công thì lấy một tin tức quảng cáo trá hình về trường Thiên Hoa, lúc đó lại cho người công ty ý kiến về mô hình thiết bị hiện đại tại sao lại dám can đảm bỏ ra để đầu tư chuyện này đơn giản mà.

- Chuyện hậu cần cậu đã suy nghĩ luôn rồi đấy hả? Cậu định ăn chết ai nữa đây?

Thiếu Kiệt lúc này cũng cười cười nhìn Hà Vi và Trịnh Chi ngạc nhiên khi hắn đưa ra cả kế sách hậu bị ở phía sau.

- Thì đơn giản là mấy trường khác chứ sao? Cậu nghĩ mình chỉ lấy danh tiếng tiền thu lại được từ những học sinh sẽ ủng hộ sau này à. Đâu có được phải nhân rộng mô hình này ra mấy trường khác bắt chước làm thì phải lựa người có kinh nghiệm lắp đặt như công ty mình thôi kiếm lại chút vốn bỏ ra trước ấy mà.

Cười Cười Thiếu Kiệt nói ra hắn muốn thu lại vốn chuyện đầu tư mà hắn cảm thấy mình cần phải có lợi nên hắn mới làm.

- Làm sao cậu thu lại lợi được? mình thấy tiền đầu tư cũng chỉ có bao nhiêu đó cậu làm sao mà thu lợi? tiền bỏ ra bao nhiêu trên mặt báo đều biết hết thì lấy gì cậu thu lại lợi hả.

- Chuyện này thì đơn giản. với mấy mặt hàng điện tử chỉ cần mình chọn nhà cung cấp nào bỏ giá rẻ nhất làm hợp đồng thì để giá thị trường là được. Có gì đâu đơn giản mà không thu được lại một ít mới là chuyện lạ đấy. Báo cáo khác thực tế sẽ khác huống chi công ty tin học lại là công ty phân phối các ngành hàng điện tử cái này đơn giản nhiều.

Hai người Trịnh Chi và Hà Vi lúc này nhìn Thiếu Kiệt cùng nhau thốt lên một câu Làm Thiếu Kiệt cũng bật cười.

- Gian Xảo. Thế mà cũng làm được!

- Không gian xảo sao kinh doanh. Thật thà quá thì cũng chết đây nên tốt nhất mình lấy lại vốn có của mình thôi thì đâu có gì phải lo.

Lúc này Hà Vi mới chợt nhớ đến điều gì mới nói với Thiếu Kiệt.

- À sáng nay mẹ cậu trước khi đi dặn mình cậu lo mà cắt tóc đi đầu tóc để cả hơn hai tháng trời không cắt rồi. Nếu mà mẹ cậu về mà thấy chưa cắt tóc. Tối bà lấy dao cạo sạch đó.

Thiếu Kiệt lúc này cũng giật mình. Hắn mới lấy tay kéo tóc xuống thì gần tời xương cằm của mình nên cười cười nhìn Hà Vi nói.

- Được rồi để đi cắt tóc. Chuyện này đơn giản hôm nay xin nghỉ bù rồi đi cắt tóc về tắm cái xong leo lên giường cái một ấy mà!

Hà Vi và Trịnh Chi lúc này cũng ôm bụng cười. Hai người cũng không để ý lắm đến chuyện đầu tóc Thiếu Kiệt. Vì thấy hắn cứ xuất hiện hàng ngày. Cảm giác không có gì thay đổi nhưng lại có nhiều điểm khác biệt chỉ có Hoàng Lâm Nhu là nhận ra điều này nên mới nói Hà Vi nhắc nhở hắn.

Trịnh Chi lúc này cũng quay trở lại công việc bắt đầu trả lời những câu hỏi của trang tiếp nhận giao hàng của khách. Hà Vi mới quay trở lại lên lầu Thiếu Kiệt thấy thế cũng đi ra khỏi nhà.

Hôm nay tâm trạng hân khá vui vì mắt Văn Hạ không phản bác được chỉ ôm cục tức mà ra về nên vừa đi hân vừa huých sao. Từ từ thông dong ngoài đường. Đến Bên tiệm cắt tóc Thiếu Kiệt không phải đợi lâu vì giờ này chỉ có mình hân.

Đang ngồi thả người đưa cái đầu mình cho thợ cắt tóc, hân thấy một cậu nhóc khá quen mặt mà không biết đã gặp ở đâu rồi. Cậu nhóc đến trước mặt Thiếu Kiệt chìa ra một cục vé số chừng mười tờ nói.

- Anh ơi mua dùm em mấy tờ vé số.

Vốn không định mua nhưng người thợ cắt tóc lúc này mới nói với thằng nhóc.

- Lại chơi bài cũ à. Cầm mười tờ đi bán hết lại lấy ra thêm hôm nay lấy mấy tờ thế cu.

Thằng nhóc cũng bĩu môi nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Anh mua dùm em đi bán hết mười tờ này em mới bán tiếp mấy số khác?

Thiếu Kiệt lúc này cũng nhìn thằng nhóc cười cười hỏi?

- Tại sao lại bán như thế sao em không để cho người ta lựa mà mua?

- Tay em cầm không hết với lại. Mua như vậy lẽ hết vé số. Nhiều khi người ta lại không trúng cứ mua hết một số trúng nhiều hơn.

Cả Thiếu Kiệt cùng người thợ hớt tóc cũng đều cười. Thiếu Kiệt mới nói với cậu nhóc. Em ngồi đó đi, lát nữa anh hứa cắt tóc xong anh mua hết cho em, còn chút xíu nữa thôi.

- Anh nói đấy nhé! Em ngồi đợi!

Thiếu Kiệt ngồi ngay ngắn lại mới thở dài với người thợ cắt tóc nói. Có đứa con như thế mà nhiều hoàn cảnh phải để cho thằng nhóc đi bán vé số thế này cũng không thích hợp à.

- Thằng nhóc tội! bố nó trước làm lái xe khách. đi tỉnh hoài con vợ ở nhà bày đặt có kếp nhí. Để lại thằng nhóc ôm hết tiền bạc đi mất. bố nó thấy thế cũng ráng mà ôm nó bươn chải mới đầu còn cho thằng nhóc đi học. Từ từ thấy công việc chạy xe không lo được cho thằng nhóc mỗi ngày ông ta mới nghĩ chạy xe đi làm các thứ mà thôi. Cái tiền án đụng xe chết người thì chẳng công ty nào nhận phụ hồ thì phải theo công trình nên ông ta mới đi bán vé số nuôi con. Nhưng mà ông trời cũng chẳng thương người mới mấy tháng nay ông phải ở nhà, vì bị bọn giang hồ đòi nợ đánh. Con vợ mượn tiền đâu đó giờ trốn mất để cho thằng chồng ôm. Nhìn cảnh này hên là vợ chú không như thế không thì chém chết cho rồi.

Thiếu Kiệt lúc này nhú mày. Cái chuyện này hẳn hình như nghe ở đâu rồi mà không thể nhớ ra được mà mình đã được nghe ai kể. Thanh toán tiền xong, thấy cậu nhóc cầm tờ báo của người thợ để cho khách ngồi đợi xem đọc. Thiếu Kiệt xoa đầu hỏi

- Em thích đọc báo lắm à? năm nay em bao nhiêu tuổi?

- Em tên Tấn Phúc năm nay 8 tuổi? em thích đọc báo tại em vẫn còn muốn đi học đợi

cho ba khỏe lại rồi thì ba cho em đi học.

Giật mình bây giờ Thiếu Kiệt biết được hẳn đã gặp thằng nhóc này ở đâu rồi. Ở tiền kiếp bố con hai người bán nước ở trước công trường hẳn làm việc, thấy thằng nhóc ham học có mấy lần Thiếu Kiệt vẫn thường xuyên chỉ bài cho thằng nhóc. Giờ hẳn mới nhớ ra nên gấp hỏi.- em anh hỏi bố em phải tên Tấn Tâm không? anh hình như biết bố em?

Thằng nhóc lúc này cũng nhìn Thiếu Kiệt ngạc nhiên hỏi,

- Anh biết bố em? Sao em chưa gặp anh bao giờ?

- Chuyện này em không cần biết đâu! Được rồi anh mua hết vé số của em hôm nay. Còn bao nhiêu vé thì đưa anh dẫn anh về nhà thăm bố em nào.

Cậu nhóc mới lấy trong cái túi trước ngực ra một cọc dày vé số đưa cho Thiếu Kiệt nói.

- Em còn 80 vé tờ. Anh mua hết nhé. Rồi em dẫn anh đi gặp bố.

- Được rồi em đưa đây. nè 500 đủ nhé. Giờ dẫn anh về nhà nào?

Thằng nhóc lúc này lục lục trong cái túi lúc này đưa lại cho Thiếu Kiệt tờ một trăm nói.

- Tiền dư của anh này! Giờ để em dẫn anh về gặp bố.

Thiếu Kiệt cũng cười thằng nhóc này từ nhỏ đã vậy hèn gì mỗi lần hăn dạy học cho thằng nhóc nó đều lấy nước cho Thiếu Kiệt uống mà không lấy tiền. Cái này vốn là bản tính không muốn Thiếu nợ người nào. Có vẻ như cũng từ những người đòi nợ mẹ hăn đánh Tấn Tâm, làm cho thằng nhóc có tâm lý như vậy.

Thằng nhóc vui mừng đi cùng Thiếu Kiệt hỏi các thứ liên quan tại sao lại biết bố hăn, rồi còn những thứ như tại sao Thiếu Kiệt lại có nhiều tiền như thế. Làm Thiếu Kiệt cũng chỉ biết cười khố.

Qua mấy con phố Thiếu Kiệt theo chân Tân Phát đến một dãy phòng trọ lụp xụp bên ngoài giếng đầy đồ đạc của người ở trọ đang phơi. Tân Phát lúc này đến ngay một căn phòng cởi dép ra nói vào trong.

- Bố ơi! Bố có khách!

Nhìn căn phòng với cánh cửa tôn! cửa sổ được dán bởi những tờ báo quảng cáo. trong góc nhà một cái nồi cơm điện và một cái bếp gas chén bát

dùng hàng ngày và nhà vệ sinh.

Thiếu Kiệt thở dài bước đến bên cửa phòng nhìn vào thì thấy Tân Phát đang dìu bố hằn ngồi dậy trên người còn có nhiều vết bầm tím. Hai bố con nằm ngủ ở cái chiếu bằng những mảnh gỗ nhỏ ghép lại, một ít gối và mền để xung quanh. Quần áo được để trong hai cái túi xách một số thì treo trên sợi dây thép mắt trong góc.

- Chào anh Tân Tâm hôm nay vô tình gặp cậu bé tôi biết được hoàn cảnh của anh mà đến thăm.

- Cậu là! Tôi hình như không biết cậu!

Thiếu Kiệt lúc này cũng ngồi xuống trước mặt hai bố con. Lắc đầu nói.

- Anh không biết tôi là thật nhưng tôi biết anh là không giả. Tôi nghĩ từ khi bị đánh đến nay anh chưa đi khám bệnh bao giờ nhỉ.

- Cậu cũng thấy rồi đó nhà cơm lo còn không xong! Thì lấy đâu tiền mà để tôi đi khám, việc học của thằng Phát tôi còn không lo được thì nói gì đến lo tiền khám bệnh.

Tân Tâm cũng thở nhẹ cùng với những cái ho đi kèm khi nói chuyện với Thiếu Kiệt. Hẳn không hiểu cậu Thiếu Niên này là ai nhưng với dáng vẻ của cậu ta thì không phải là người xấu. Nên cũng trả lời thật tình.

- Tôi nghĩ anh vẫn muốn cho Bé Phát lại được đi học đi. Nhưng anh như thế này thì sao mà lo cho thằng bé lâu dài được. Sức khỏe không có. Nếu anh gục xuống ai là người sẽ lo cho bé Phát đây để nó một mình à?

- Cậu nói thì tôi cũng biết, nhưng nhà còn nay lo bữa này, mai lo bữa kia, tôi chưa khỏe được thì làm sao mà tính được đến những chuyện khác. Con Vợ tôi nó đã như vậy tôi giờ cũng không biết làm sao. Thà nói tôi giàu có đi làm không thường xuyên về nhà nó sanh tật thì tôi không nói đăng này.

Tấn Tâm thấy Thiếu Kiệt quan tâm cũng không ngại bởi chuyện này không phải hay ho gì nhưng mà ai cũng có thể biết được. Lúc này bên ngoài vang lên tiếng quát.

- Thằng Tâm đâu. Tiền của ông mày chừng nào mày trả hả thằng chó. Con vợ mày theo trai mày quýt nợ à? ra đây mày.

Tấn Phát lúc này ôm bố mình. Trên mắt hiện lên vẻ hoảng sợ thật sự. Thiếu Kiệt lúc này mới cau mày. Sợ Thiếu Kiệt bị những người đến đòi nợ mình động tay động chân nên Tấn Tâm mới nói với hẳn

- Đấy cậu thấy không bọn nó ngày nào cũng tới! Chuyện này không liên quan tới cậu đâu bọn chúng đến tìm tôi cậu đừng can thiệp mắc công lại chỉ rước họa vào thân.

Bỗng nhiên lúc này Tấn Phát mới nhào qua ôm Thiếu Kiệt hai mắt đỏ hoe nói.

- Anh Kiệt! Anh Kiệt anh có tiền trả giúp cho bố con em đi sau này em bán vé số trả lại cho anh sau. Em không muốn thấy những người này đến đây nữa.

Thiếu Kiệt lúc này cũng mỉm cười nhìn Tấn Phát xoa đầu nhỏ nhẹ nói.

- Em yên tâm chuyện này anh sẽ giải quyết giúp cho em. Cứ ở trong nhà với bố là được. Chuyện này Anh Tâm cứ để tôi lo. Nếu không có tôi thì bọn chúng muốn làm gì thì làm nhưng giờ thì không có chuyện đó đâu.

- Cậu...!

Thấy Thiếu Kiệt đứng lên tay nắm lại Tấn Tâm định ngăn Thiếu Kiệt lại. Nhưng cơn ho lại đến làm hẳn không nói ra lời được.

- Thằng nào làm ồn ào vậy? Muốn chết à!

Thiếu Kiệt lúc này từ trong Phòng quát lớn ra phía bên ngoài. Hắn đi từ trong phòng ra làm cho mấy người bên ngoài cũng giật mình. Vì họ thường tới đây cứ vài ba hôm lại đến. Hôm nay lại có người đứng ra quát nạt bọn hắn lại là từ nhà Tấn Tâm vọng ra.

- Thằng nào giỏi thì bước ra đây ông đây đến đòi nợ! Thằng nào không liên quan thì biến!

- Có vẻ như tụi bây muốn chết nhiều hơn nhỉ? Hôm nay tao ở đây thằng nào dám đụng thử hai người trong phòng thử xem.

Thấy Thiếu Kiệt còn nhỏ tuổi mà khẩu khí không nhỏ một thằng trong đó cũng nhú mày. Bởi Thiếu Kiệt thật sự đang dùng giọng điệu của dân anh chị nói chuyện mới nhưng người mình nên mới nói.

- Đây người anh em! mọi người đều lẫn lộn cả? bọn này cũng muốn đòi tiền con vợ nó thiếu thôi. Nếu anh em hiểu được thì đừng làm mất mặt nhau như thế.

- Con mẹ tụi mày! mày vừa nói gì? Tao nghe không rõ đấy. Đã con đàn bà kia bỏ hai bố con. Bọn mày ngu cho mượn tiền thì bọn mày chịu. Lại đem chuyện này đổ lên người không liên quan. Xem ra đói bụng ăn quàng à.

Thiếu Kiệt cũng không nể nang gì bọn người trước mặt bởi hắn có đủ sức để chơi chết bọn này nên mới dám ra mặt với phần hắn thấy nhiều vết thương trên người Tấn Tâm là do vết thương cũ, chồng lên vết thương mới. Nên mới phải ra tình trạng này nên cũng tức giận.

- Đây người anh em bọn này nể mặt nhau thế. Chú mày muốn sao nữa đây ai cũng vì chén cơm của mình thôi. Anh không biết chú mày ở đâu đến, như xem vào chuyện này như vậy là không được rồi. Tiền bọn anh nhất định phải lấy về, có trách thì trách nó tại sao lấy một con đàn bà như thế.

Thấy Thiếu Kiệt một người lại dám nói chuyện với nhóm ba người bọn mình như thế. Nhìn qua cũng không phải là một thành niên bình thường. Nên những người ở đây cũng chưa biết Thiếu Kiệt là ai nhiều khi ra tay lại gặp người của chỗ này nữa lúc đó phát sinh chuyện lớn họ thật sự không chịu nổi.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 217: Đường Quỷ Lạ Ai Ngoài Cha Mẹ

Thiếu Kiệt thì đang thắc mắc những người này là thuộc hạ của ai Xuân Nghĩa Bang hay là Cửu Hùng Bang nên hắn vẫn chưa vội ra tay. Việc này hắn phải xác định rõ nếu là người Xuân Nghĩa Bang thì hắn chắc chắn phải nói Cao Thịnh chinh đốn lại còn nếu người của Cửu Hùng thì có một chút rắc rối nên mới lên tiếng.

- Bọn mày là người của ai? Trước đây chưa thấy bọn mày ở khu này!

Người đi đầu nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng nhu mày bởi chỉ có người lẫn lộn mới hỏi việc bọn hắn là người của ai. Để nếu có xích mích không giải quyết được thì hai bên sẽ đứng ra đàm phán với nhau.

- Đây người anh em có vẻ như khu này của cậu nhỉ! Bọn tôi ở vùng ngoài nhưng con vợ của thằng này mượn tiền của bọn tôi rồi trốn mất. Không kiếm được nó thì phải kiếm tới nhà cậu nghĩ chúng tôi rảnh rang mà ở đây sao?

- Chuyện cười. Bọn mày ngu cho mượn tiền lại không biết nó bỏ chồng bỏ con lại đến đây đòi. Có nợ nào mà bắt trả như thế cho dù có tiền cũng không trả thì làm gì được nhau. Bọn bây cho ai mượn thì kiếm người đó đòi. Không phải cứ muốn người khác trả thay là trả. biết con mẹ đó thiếu bọn mày bao nhiêu mà đòi.

Thiếu Kiệt lúc này cũng không ngại dùng những từ ngữ dân anh chị nói chuyện với những người này. Bởi hắn thấy nếu mình nghiêm trang đạo mạo cũng chẳng được gì những thành phần này phải nói chuyện như vậy mới đúng với bọn hắn.

Một người đi trong nhóm nghe Thiếu Kiệt nói chuyện này giờ cũng bão nổi hẳn. Chỉ thấy một thằng nhóc ra về anh chị. Lại không biết thời thế bởi bên hẳn có tới cả ba người còn Thiếu Kiệt chỉ là một mình.

- Mẹ đánh thằng này coi nó lớn lối được bao nhiêu. Đụng chạm con mẹ thằng nào cũng kệ, làm trước tính sau.

Nói rồi hẳn xông lên một đám hường về phía Thiếu Kiệt những người khác cũng vậy Thiếu Kiệt đứng trước cửa phòng. Hẳn cố thủ ở đó bởi muốn và tròng nhà thì phải đi qua cách cửa sau lưng mình.

Thiếu Kiệt một cước quét ngang từ phải qua trái đưa người kia lùi lại. Rồi xông tới trước mặt. Một quyền ở tay phải đâm ra ngay giữa ngực đối phương. Lấy trái làm trụ hướng về hai người đang xông tới bên phải một cú đá xoáy chuyển người từ trái quét ngang qua ngăn cho hai người không đến được cánh cửa.

Người kia nhanh chóng lui lại mới hướng về Thiếu Kiệt một đá tạt ngang qua. Cú đá đến ngang tầm ngực, thì bị chính đầu khớp gối của Thiếu Kiệt đánh từ dưới đánh lên phá giải một cước này. rồi đạp một góc xéo xuống ngay khớp gối chân trụ đối phương một đám từ tay phải hướng từ dưới lên ngay cầm đối phương mà đánh tới.

Sau đó tay trái đưa ra thành một chảo chụp lấy tay của tên còn lại đang đâm về mặt mình. Năm đầu ngón tay kìm chặt xuống ngay khớp bàn tay hường xuống dưới. lên gối rồi đạp văng người đó ra. Mọi động tác diễn ra trong chớp nhoáng. Chưa tới vài phút ba người ba góc bị Thiếu Kiệt triệt hạ không còn sức hoán thủ một người bị đánh vào cằm không đứng dậy được.

- Mày mày đánh chết người...

Một người thấy đồng bọn của mình nằm một đống không cử động được hoảng sợ nhìn Thiếu Kiệt nói. Trong khi đó Thiếu Kiệt rất từ tốn hẳn biết người kia không chết chỉ bị choáng do bị đánh trúng dây thần kinh gây tê

liệt cục bộ ngắt đi thôi. Nhưng nơi nay thường được các võ sĩ quyền anh nhắm vào bởi một cú móc từ dưới lên để hạ gục đối thủ.

- Đừng sợ nó chỉ bị choán nhẹ thôi chỉ cần một xô nước là tỉnh thôi! Sao giờ chịu nói chuyện đàng hoàn chưa? Hay muốn giống như thằng kia luôn.

Những người này mới im lặng nhìn Thiếu Kiệt họ biết lần này không xong rồi vì ba người bọn hắn, một người thì bất tỉnh còn hai người đều bị đánh khá đau.

- Được rồi anh nói đi chung tôi cũng chỉ là người đi thua tiền nợ khó đòi. Việc chúng tôi làm là thu hồi lại vốn bọn tôi đâu có sai điều gì?

- Đúng các anh không sai nhưng các anh đòi nợ sai đối tượng. Không phải vợ chồng nào cũng gánh tiền nợ của nhau. Bản thân anh Tâm không có mượn các anh. Vợ anh ta mượn nhưng giờ thì sao vợ anh ta trốn đi cũng người khác. Vậy sao anh ta phải có nghĩa vụ thanh toán với các anh?

Thiếu Kiệt bây giờ đứng nói giọng từ tốn, Nhưng người này vẫn là người bị hại giữa những người này và Tấn Tâm không có gì khúc mắc liên hệ. Người có mối liên hệ lớn nhất trong này là người phụ nữ kia.

- Nhưng nếu thế tiền bạc của bọn tôi mất trắng sao? bọn tôi cũng ra làm ăn. Ai cũng như thế thì bọn tôi lấy gì mà sống. Cậu cũng biết lẫn lộn trong chuyện này đâu phải ai cũng muốn bắt đắc dĩ bọn tôi mới phải làm như thế thôi.

- Bà ta thiếu mấy người bao nhiêu? giấy nợ đâu?

Nghe Thiếu Kiệt nói thế một người lôi trong túi mình một cuốn tập hướng về đứng lên đưa về Thiếu Kiệt nói.

- Cậu xem tổng cộng là hai mươi triệu vốn lãi là hai mươi ba triệu. giấy nợ bà ta ký rõ ràng.

- Còn ở đó tính lãi người ta đã trốn đi tận sứ nào giờ này mà còn tính lãi.

Người thanh niên kia cũng im lặng Thiếu Kiệt mới cầm lấy cuốn sổ nhìn qua ngày mượn giá tiền và chữ ký mới nói.

- Đứng đây đợi một chút!

Thiếu Kiệt lúc này cầm cuốn sổ đem vào cho Tấn Tâm xem. Nhìn thấy hân lãnh lạnh đi vào Tấn Tâm trong lòng thầm mừng dù trong nhà nhưng ông vẫn thấy được bên ngoài có cảnh đánh nhau và tiếng nói. Thiếu Kiệt mới hỏi ông.

- Vợ anh thiếu số tiền này phải không? anh xem phải chữ ký của vợ mình không để tôi còn biết?

Cầm lấy cuốn sổ trong tay mình ông nhìn qua một lượt rồi mới trả lời hẳn.

- Đúng là chữ ký của nó. Nhưng mà không lẽ cậu định trả cho bọn chúng số tiền này. Không được đâu cậu đâu có thiếu tiền gì bọn nó cũng đâu quen biết gì tôi sao cậu phải làm như vậy.

- Chuyện này anh không cần quan tâm đâu. Tôi giúp vì có việc cần anh sau này trả lại tôi được rồi. Với lại tôi muốn bé Tấn Phát không phải đi bán vé số nữa chuyện này tôi nói sau.

Thiếu Kiệt cầm lấy cuốn tập lại quay ra bên ngoài. Bọn người vừa rồi đã lay tỉnh người của mình đang đứng một bên. Thiếu Kiệt nhìn bọn hân mới nói.

- Được rồi đứng đây đợi đi tôi sẽ cho người mang tiền lại. Nhưng tôi chỉ trả phần gốc còn phần lãi miễn bàn.

- Vâng! Vâng lấy lại được tiền gốc là bọn tôi mừng rồi! không mong lấy lại tiền lãi đâu.

Thiếu Kiệt lúc này mới lấy điện thoại ra gọi về cho Hà Vi thì lại không bắt máy. Hắn đành phải gọi cho Tước Phàm. Bên kia Tước Phàm thấy điện thoại của Thiếu Kiệt cũng nhận máy hỏi.

- Đang ở đâu thế rảnh rồi hôm nay gọi anh có chuyện gì à.

- Ủ đang có chút việc bao đồng muốn nhảy vào mà trên người không đem theo tiền anh đem qua cho em hai mươi triệu lát về em chuyển khoảng lại sau

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Tước Phàm cũng cười cười. Nghĩ thầm trong bụng thằng nhóc này mỗi lần lo chuyện bao đồng không lớn cũng nhỏ mà lần này hắn lại khó hiểu tại sao Thiếu Kiệt lại mượn tiền nên cũng trả lời.

- Được rồi đang ở đâu anh đem tiền qua cho.

Thiếu Kiệt nói địa chỉ chỗ mình ra rồi mới cúp máy. Nhìn những người kia quần cuồn tập về phía họ nói.

- Đợi chút có người đem tiền qua.

Những người này tuy bị Thiếu Kiệt đánh khá đau nhưng vẫn cố gắng gật đầu. Họ thấy Thiếu Kiệt nói có người đem tiền lại cũng thầm mừng với họ bây giờ lấy được tiền về cho dù hôm nay có bị đánh cũng không sao còn hơn là mất trắng nên ngồi bên ngoài đợi.

Quay lại trong nhà Thiếu Kiệt lúc này mới hỏi Tấn Tâm.

- Sau chuyện này tôi thấy hai bố con ở đây không thích hợp đâu. Được thì trả phòng trọ này đi rồi về bên chỗ tôi sống. Để cho Tấn Phát có được điều kiện học tập tốt nhất đi.- Nhưng vừa rồi cậu định để tôi làm việc gì

cho cậu? Hiện tại tôi như thế này thì sao làm việc gì cho cậu được. Với lại số tiền lớn như thế thì tôi phải làm cái gì để có thể trả lại tiền cho cậu.

Giờ đây Tấn Tâm không khỏi thắc mắc tại sao Thiếu Kiệt lại bỏ một số tiền lớn như thế để lặn gù trong khi đó hẳn hoàn toàn không thể trả nổi số tiền này.

- Cái này không nhất thiết là ngay bây giờ. Cái cần của anh lúc này là đi khám bệnh chữa lành những vết thương này. Mọi chi phí sau này tôi sẽ lo cho anh. Còn nữa tôi nghĩ anh nên nộp đơn ra tòa để xin phép hủy đi giấy đăng ký kết hôn với vợ mình đi. Tôi sợ sau này khi anh có việc làm ổn định lúc đó lại rắc rối đấy.

- Sau chuyện này nếu mọi thứ đều ổn. Tôi sẽ làm những gì cậu nói. Còn hiện tại chúng tôi hai bố con chỉ biết dựa vào nhau mà sống thôi.

Tấn Tâm cũng chỉ biết thở dài. Chuyện này dù sao cũng là một sự đã kích lớn với hẳn trong cuộc đời này. Không ai muốn rơi vào tình trạng này một mình gà trống nuôi con.

- Được rồi! chuyện này xem như anh hiểu là tốt rồi. Sau này khỏe lại thì về làm việc với tôi.

Tấn Phát cùng bố mình ngồi một góc trong nhà im lặng không nói gì không khí im lặng này được phá vỡ khi mà bên ngoài tiếng xe máy dừng lại trước khu trọ. Thiếu Kiệt thấy thế đứng lên bước ra khỏi phòng.

Tước Phàm thấy Thiếu Kiệt đi ra thì cười cười vừa nói vừa chỉ mấy người trước nhà bị Thiếu Kiệt đánh.

- Em chui ở đâu trong cái góc này thế. Có chuyện gì mấy thằng này sao thế?

- có người bạn vợ ôm tiền bỏ đi để lại món nợ cho hai bố con, còn mượn không ít tiền từ bọn này. Vài ngày bọn nó lại đến một lần ông bố bị đánh bệnh lên bệnh xuống cũng không tha nên em mới làm cho một trận.

Nghe Thiếu Kiệt nói như thế Tước Phàm mới nhìn mấy người đó hỏi.

- Bọn bây người của ai? Trước giờ tui tao chưa thấy ba thằng bọn bây? người của thằng Cửu Hùng à?

Ba người thấy Tước Phàm tới đưa tiền đáng vẽ không gì là hiền hậu dễ nói chuyện như Thiếu Kiệt. Nên cũng đáp lại.

- Bọn em ở vùng ngoài. Vừa đến đây làm ăn chút đỉnh thì bị vợ tên này quỵt nợ. Mấy anh lớn ở đây cũng biết bọn em làm ăn không dễ dàng chút ít tiền vốn chỉ có thể cho vay giờ người vay trốn mất bọn em mất trắng à.

Tước Phàm lúc này cũng gật đầu cười nói.

- Xem ra Thiếu Kiệt ra tay con nhẹ nhĩ gặp anh mày là lết về. Mẹ người nào mượn người đó trả. Giờ tui bây kéo cả người không liên quan vào muốn chết mà.

- Thôi bọn này cũng là người bị hại. Anh đưa tiền cho bọn nó lấy giấy nợ lại đi. Lát nữa em chuyển khoảng lại sau.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Tước Phàm mới gật đầu. Đưa tiền còn mắng những người này.

- Mẹ bọn bây hôm nay tao nể mặt Thiếu Kiệt mới đưa tiền chứ không thì khỏi đi. Mẹ đừng tới anh em Xuân Nghĩa Bang còn muốn tiền chết chưa hết tội mà.

Thiếu Kiệt cũng chỉ biết cười khở. Đường đường là một nhánh của bang hội mà Tước Phàm lúc nào cũng hăm dọa người. Đúng thất lẩn lộn nhiều

thành quen nên mới nói.

- Thôi đi anh ơi bọn nó có biết gì đâu người bị hại với nhau thôi mà. À mà anh có đem anh em theo không? Cho một thằng đi gọi xe cứu thương đi.

- Ủa để anh gọi có mấy thằng bên ngoài. khi này đi cùng anh để gọi bọn nó vào mà chi vậy?

Tước Phàm nghe gọi xe cứu thương thì nghĩ chắc bạn của Thiếu Kiệt bị nặng lắm cũng không nói gì còn gọi mấy anh em vào để làm gì thì hẳn không biết.

Thiếu Kiệt thấy nếu mà cứ để cho Tấn Tâm ở trong phòng trọ như thế này cũng không phải là cách giải quyết nên định nhờ một số người đem đồ của hai bố con về nhà Hà Vi. để cho Tấn Phát ở cùng bọn hắn đến khi Tấn Tâm vào viện thì vẫn an tâm về con mình.

Hắn quay lại. Trong phòng lúc này Tấn Tâm ngồi một góc lưng dựa tường còn Tấn Phát thì bắt đầu đi nấu cơm. Thấy vậy Thiếu Kiệt vội nói.

- Em không cần nấu cơm nữa đâu! hôm nay anh chuyển bố con đi luôn. Phòng thì có gì để người ở lại liên hệ trả phòng là được nhà cũng không có đồ đạc gì hết nên cũng dễ.

- Chuyển đi? Tôi như vậy sao đi đâu được cậu. Giờ đứng còn không nổi nói gì mà chuyển đi đây.

Tấn Tâm cứ nghĩ Thiếu Kiệt sẽ để vài hôm, hoặc hết tháng mới để bố con hắn chuyển về chỗ của hắn giờ lại thấy Thiếu Kiệt làm liền nên có chút lo lắng bởi hắn biết thể trạng của mình bây giờ rất kém.

- Anh yên tâm đi! Anh thì phải đi bệnh viện liền còn Tấn Phát đi theo cùng lát nữa em sẽ dẫn cậu bé về nhà mình. Ở đây thằng nhóc tự mình lo

lãng cơm nước cũng không tốt.

Tấn Phát lúc này cũng nhìn Thiếu Kiệt với Bố mình hỏi.

- Mình lại dọn đi trốn những người kia nữa hả bố?

Câu hỏi đơn sơ nhưng làm hấn chạnh lòng. Phải như thế nào với bố con họ mới để một thằng nhóc có ý nghĩ như thế. Thiếu Kiệt ngồi xuống trước mặt Tấn Phát cười nói.

- Em và bố không phải trốn nữa tiền những người kia anh đã trả rồi! giờ đưa bố em đi bệnh viện cho mau khỏi bệnh còn em về nhà anh ở sau này bố về thì hai bố con lại ở cùng nhau. Không phải dọn nhà nữa.

- Vậy em có được đi học lại không anh? Em muốn được đi học lại có bạn bè không phải đi bán vé số nữa.

Thiếu Kiệt xoa đầu Tấn Phát cười với cậu nhóc.

- Em sẽ được đi học lại! Nhưng phải hứa với anh đi học lại phải học thật tốt đấy.

- Vâng! Bố ơi anh kiệt nói mình trả hết nợ rồi con được đi học bố được đi khám bệnh nữa kìa! Mình về nhà Anh ấy ở nha bố.

Tấn Tâm lúc này hai hàng lệ tuông rơi hấn không biết nói gì lúc này. Hấn chỉ biết Thiếu Kiệt cần việc gì đó liên quan đến mình. Mà lại bỏ ra cái giá nhiều như thế. không phải ai cũng bỏ ra nhưng thứ này chỉ để một người giúp mình việc gì đó.

Bởi ngoài kia còn có nhiều người sẵn sàng có thể làm việc cho cậu nhóc trước mắt này vì hấn có tiền. Hấn có thể kiếm người làm việc tốt hơn Tấn Tâm đang trong trạng thái như thế này.

- Cái ơn này của cậu tôi không biết bao giờ mới trả hết? Cậu xin nhận của tôi một lạy này. Tôi không quen biết cậu gì nhưng cậu lại giúp đỡ bố con tôi như thế này. Chỉ cần tôi khỏe mạnh lại bất cứ cậu có việc gì cần tới tôi sẽ không ngại cực khổ mà làm cho cậu.

Thấy hành động của Tấn Tâm Thiếu Kiệt vội đỡ hăn không cho Tấn Tâm lạy mình nói.

- Không cần phải thế đâu anh Tâm à. Đừng quỳ lạy ai ngoài cha mẹ. Mình phải có tự tôn của mình. Anh và bé Phát phải sống tốt và phải tốt hơn trước để người đàn bà kia hối hận về những gì mình đã làm ra. Đừng như thế!

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 218: Lấy Giả Đánh Thật

Lúc này bên ngoài tiếng còi của xe cứu thương vang lên. Tước Phàm đi cùng với bác sĩ và y tá đi vào cũng hết hồn bởi gương mặt xanh xao thân hình vẫn còn nhiều vết thâm tím của Tấn Tâm.

Bác sĩ và Y Tá lúc này thấy vậy cũng trách móc hẳn.

- Sao để đến tận bây giờ mới gọi điện. Đưa lên xe ngay, tình hình này nếu càng để lâu sớm muộn gì cũng để lại di chấn sau này.

Vài người hộ lý bắt đầu chuyển Tấn Tâm lên cán cứu Thương đẩy lên xe Tấn Phát và Thiếu Kiệt cũng lên xe cứu Thương rời đi trước khi đi Thiếu Kiệt đặt Tước Phàm những vật dụng trong nhà đem tới chỗ bảo vệ nhà Hà Vi nói gửi cho hẳn là sẽ có người nhận.

Lúc này đang trên xe cứu thương điện thoại của Thiếu Kiệt vang lên nhìn thấy số Hà Vi hẳn cũng cười bắt máy.

- Thiếu Kiệt cậu đi cắt tóc gì mà lâu thế? ủa sao có tiếng xe cứu thương?

- Ủ thì mình đang trên xe cứu thương mà? Đang trên đường đến bệnh viện.

Nghe Thiếu Kiệt đang trên xe cứu thương Hà Vi cũng hoảng hốt. Khi này cô vừa chơi game vừa nghe nhạc bằng tai phone nên không nghe được điện thoại reo. Giờ nhìn lại thấy điện thoại có cuộc gọi nhỡ thì của Thiếu Kiệt. Mà lại nghe hẳn nói đang trên xe cứu thương nên cô cũng lo lắng hỏi.

- Cậu bị gì đang đi bệnh viện nào mình tới ngay.

- Ấy không phải mình bị thương. Là một người quen mình đang đi cùng anh ta tới bệnh viện thôi. À mà lát nữa có người đem đồ gửi cho mình thì nói bảo vệ nhận giúp là được.

Nghe Thiếu Kiệt nói người bị thương không phải là mình. Hà Vi cũng bớt phần nào lo lắng. Thở ra một hơi nhẹ nhõm.

- Cậu cũng đừng làm mình thót tim như thế chứ. Mà bạn cậu đang tới bệnh viện nào để mình tới xem sao có gì giúp được thì mình giúp.

Suy nghĩ một lúc rồi Thiếu Kiệt mới nói bệnh viện đang tới cho Hà Vi. Dù sao nếu dựa vào một số quan hệ của cô biết đâu Tấn Tâm được chăm sóc tốt hơn cũng không biết chừng.

Tấn Phát ngồi một bên lo lắng cho bố mình. Dù sao hẳn cũng không biết bố mình bị nặng như thế nào. Vì thấy bố không đứng được nhưng vẫn có thể nói chuyện bình thường thì nghĩ không có gì. Giờ nghe Bác sĩ nói có vẻ trầm trọng bệnh tình của bố hẳn nên cũng lo lắng.

- Em đừng lo anh bảo đảm bố em không sao đâu. Anh sẽ nhờ bác sĩ chăm sóc tốt nhất cho em.

- Vậy là bố em sẽ mau hết bệnh về với em phải không anh.

Gật đầu Thiếu Kiệt xoa đầu Tấn Phát xe cứu thương vừa dừng lại trong sân bệnh viện thì các hộ lý bác sĩ chạy lại. Bắt đầu làm các bước khám sơ bộ. Đưa Tấn Tâm đi chụp x quang làm xét nghiệm các thứ. Rồi mới đưa vào phòng bệnh chờ kết quả.

Hà Vi sau khi nhận được địa chỉ của Thiếu Kiệt đưa cũng tức tốc nói Khải Huy đưa đến bệnh viện. Khi đến số phòng Thiếu Kiệt nói thì thấy hẳn đang ngồi một bên nói chuyện gì đó với Tấn Tâm.

Bước vào phòng Thiếu Kiệt thấy cô mới giới thiệu cho Tấn Tâm.

- Đây là Hà Vi bạn tôi. Nghe anh vào viện nên ghé thăm còn đây là Tấn Tâm còn chú nhóc này là Tấn Phát con của anh Tâm đây.

Hà Vi lúc này cũng cúi chào với Tấn Tâm đang nằm trên giường bệnh. Thấy Hà Vi như thế hẳn lại thở dài. Thiếu Kiệt thì biết vậy nên nói.

- Thôi anh cứ nằm nghỉ để tôi với Hà Vi đi lấy kết quả xem sao còn biết đường điều trị cho anh.

Thiếu Kiệt vội lôi kéo Hà Vi ra khỏi phòng để Tấn Phát cùng bố mình ở lại. Ra ngoài Hà Vi mới hỏi Thiếu Kiệt về Tấn Tâm.

- Sao anh ta bị thương nhiều vậy? Vết Thương có vẻ là thường xuyên bị đánh?

- Ừ anh ta cũng là một người số khổ. Vợ anh ta ôm tài sản bỏ đi với người tình, để lại Tấn Phát và một cục nợ lớn của dân cho vay. Anh ta không có tiền trả phải trốn chui trốn nhủi cùng thằng nhóc bọn cho vay bắt được đánh anh ta, Cứ cách vài ngày lại tìm đến. Mình biết chuyện nên mới trả nợ giúp còn đưa anh ta về đây.

Hà Vi nghe thế cũng bực mình. Cô là thân nữ nhi nhưng vẫn hiểu được việc làm của mẹ Tấn Phát kia là sai trái cỡ nào nên nói.

- Lại có chuyện này? Thật nhìn thằng nhóc nhỏ xíu mà phải gặp cảnh thế này chắc cũng không dễ dàng gì? À mà sao cậu lại biết anh ta con trả nợ dùm.

- Thì cậu cũng biết đó sắp tới việc mở rộng kho bãi bên Khương Đáo đấy. Hiện tại mình đang cần người. Mà anh ta lại khá phù hợp. Vừa hay công việc của anh ta cũng là tài xế xe khách. Nên những việc như giao

tiếp với mấy chủ xe và các nơi anh ta hiểu hơn những người người của mình nhiều.

Thiếu Kiệt cũng không giấu giếm Hà Vi mà nói thẳng mục đích của mình. Dù sao những việc kinh doanh cô cũng biết không ít chuyện.

- Ủ. Như thế cũng tốt để anh ta có một công việc ổn định để lo cho con anh ta là tốt rồi. À mà hồi nãy bạn nói bạn có gửi đồ mà đồ đó là gì vậy.

- Cũng không có gì chỉ là đồ đạc của hai bố con đó thôi. Họ ở trong một phòng trọ lụp xụp mà lại nằm ngủ trên cái chiếu cách nền đất chưa tới năm phân. Hiện trạng như giờ có lẽ do nằm như thế gây ra nên mình định đưa hai bố con họ về ở trong nhà cậu luôn cậu không ý kiến chứ.

Hà Vi nghe được ý kiến của Thiếu Kiệt trong chuyện này mới mỉm cười nhìn hần nói.

- Cậu không cần phải xin phép mình đâu. Với lại nhà có thêm người cũng vui mà Trịnh Chi đạo này lo lắng công ty cho cậu có thêm cậu bé đôi khi mình cũng có thể dẫn thẳng nhóc đi giải khuây.

Thiếu Kiệt lúc này có cảm giác gì đó phiền muộn. Bởi Hà Vi đến Lưu Minh này vì hần. Giờ ngoài việc học, với những thứ liên quan hần không dành cho cô được thời gian rảnh nào. Thở dài một hơi Thiếu Kiệt mỉm cười hần hôm này buổi chiều được nghĩ sẽ dùng thời gian này giúp Hà Vi giải khuây vậy.

- Thôi đi vào hỏi bác sĩ xem tình hình của Tấn Tâm như thế nào? để biết mà còn sắp xếp người trông coi anh ta vậy.

Hà Vi cùng Thiếu Kiệt sau khi cầm hồ sơ bệnh án của Tấn Tâm hần vội lấy phim x quang đưa lên bóng đèn nhìn thử. Thấy hành động đắm chiêu nhìn phim x quang của Tấn Tâm. Hà vi mới cười cười chọc hần.

- Cậu định làm gì thế? định chuyển nghề à?

- Không xem ra vẫn còn may Anh ta chỉ mới bị đa thương choáng nặng vùng phổi không đến nỗi nguy hiểm. Có biểu hiện dập phổi. Mình tuy không phải bác sĩ nhưng như phim x quang thì phải biết bị gì chứ.

Thiếu Kiệt bỏ phim x quang vào trong phòng bì nhìn Hà Vi cười cười. Hà Vi nghe thế cũng lắc đầu cô không hiểu Thiếu Kiệt còn cái gì không biết hay không. Nhưng cô không biết rằng hắn dựa vào bệnh lý của Tấn Tâm ở Tiền Kiếp mà xem phim x quang.

Không phải vô cơ vì Tấn Tâm lúc đó mang trong mình căn bệnh viêm phổi. Mà dựa theo những gì Thiếu Kiệt đã thấy thì nguyên do ra sao mà hắn bị thì Thiếu Kiệt cũng hiểu.

Lúc này người bác sĩ nhìn Thiếu Kiệt cười cười nói.

- Ai! Người nhà bệnh nhân ai cũng đọc được phim x quang với xem được bệnh án bệnh nhân thì bác sĩ chúng tôi khỏe biết bao nhiêu. Cậu nói đúng đấy bệnh nhân bị đa thương choáng nặng vùng phổi. Nhưng nếu mà điều trị tốt thì vẫn có thể trở lại bình thường cũng may là phát hiện sớm nếu không có thể biến chứng thành Viêm Phổi lúc đó khó khăn hơn nhiều.

- Ủ ờ vậy các bác sĩ giúp đỡ giúp cho anh bạn tôi mau lành bệnh còn những chi phí khác chúng tôi sẽ lo.

Trời đi phòng bác sĩ điều trị Thiếu Kiệt đi ra ngoài mua một ít thức ăn. Hà ngoài cổng bệnh viện một thùng nước năm lít và một ít vật dụng cần thiết cho bệnh nhân.

Thiếu Kiệt với Hà Vi làm thủ tục nhập viện còn mượn cả hộ lý túc trực chăm sóc Tấn Tâm. Hà Vi thấy vậy cũng không nói gì. Cô cũng hiểu hiện tại Tấn Tâm cũng không có người nhà việc để Tấn Phát ra và chăm sóc tuy có phần tốt nhưng không thể nào bên cạnh thường xuyên được. Với cậu

nhóc còn nhỏ không thể nào ở mãi trong bệnh viện để chịu mùi sát trùng như thế này không tốt cho lắm.

Sau khi làm xong các thứ Thiếu Kiệt và Hà Vi trở lại phòng của Tấn Tâm. Thấy hấn về Tấn Phát hỏi ngay.

- Anh Kiệt bố em có sao không anh?

Hà Vi thấy thẳng nhóc dễ thương nên ngồi xuống bên cạnh nói.

- Bố em không sao hết để bác sĩ y tá ở đây chăm sóc một thời gian là được. Như thế bố em sẽ mau khỏi hơn mỗi ngày chị sẽ dẫn em đi thăm bố cho bố em mau hết bệnh.

- Ủ Anh chỉ cần uống thuốc theo lời dặn của bác sĩ thôi. Cần cái gì thì nói hộ lý chăm sóc cho anh em có thuê họ rồi. Giờ cũng trưa rồi anh ăn chút gì đó rồi nghỉ ngơi lát nữa em đưa Tấn Phát về nhà cho cậu bé nghỉ ngơi cũng như chuẩn bị việc học lại cho cậu nhóc.

Thấy mọi thứ Thiếu Kiệt đều lo liệu chu toàn Tấn Tâm cũng hiểu hấn gặp được Thiếu Kiệt là một sự may mắn biết chừng nào bởi không có ai làm nhưng việc này với người xa lạ.

Đồ ăn Thiếu Kiệt lấy ra để cho mọi người cùng nhau ăn trong phòng bệnh. Cuộc nói chuyện xoay quanh những gì hai bố con đã xảy ra làm Hà Vi cũng hiểu thêm một phần nào đó về cuộc sống của hai bố con này.

Tại Ngọc Châu lúc này Hà Thúc đang cùng nhóm người của mình xem một bộ hồ sơ của một người mà Hà Vi đã báo cho họ.

- xem ra kích lịch của tên Vũ Luận này không dễ có à. Mà Cũng không biết khâu khí ở đâu mà tên này lại bật lại cả Văn Hạ. Nhưng xem ra bộ phận bên kia cũng có vài chỗ không được lòng người à.

Lưu Hoan sao khi đọc qua hồ sơ của Vũ Luân cũng hướng mọi người có mặt ở nơi đây nói. Hà Thúc bây giờ cũng mới lên tiếng sau khi nghe Lưu Hoan đánh giá xong.

- Quan trọng là biết được điểm yếu này chúng ta có dùng được hay không? hay là cái bẫy của bên nhà họ Ngô bày ra đây này?

- Lão Hà! Chuyện này không thể nào là của nhà đó được đâu. Ông nghĩ xem hắn dắt tội với Văn Hạ bị chuyển đi về địa phương? Chuyện đó cách đây hơn ba năm. Mà Thiếu Kiệt mới bị chúng ta tìm thấy chưa tới nửa năm. Với tính khí và hồ sơ thể này tôi nghĩ có thể sử dụng được người này.

Lão Trần bây giờ vừa uống trà vừa nói ra những suy nghĩ của mình về Vũ Luân. Đơn giản vì hắn không nghĩ rằng chuyện này có gì liên quan tới Thiếu Kiệt. Một người dắt tội người khác mà lại không được lòng của phe phái thì bị điều đi là chuyện hiển nhiên. Mà từ Ngọc Châu ra tới Lưu Minh thì có vẻ như đây biên ải với quan viên.

- Lão Trần nói đúng đấy, Nhà bên kia mà biết Thiếu Kiệt trước thì bọn mình không có cơ sở nào cho đến hôm nay rồi. Việc này chỉ có thể là ngẫu nhiên thôi. Có vẻ như tên Văn Hạ khi nghe thấy Vũ Luân làm ở Lưu Minh nên mới xung phong đi thử để làm Vũ Luân xấu mặt. Nhưng lại để áp chế với Thiếu Kiệt.

- Mấy ông nói cũng đúng nếu mà nhà họ Ngô kia biết được Thiếu Kiệt chắc cũng không để tới bây giờ. Mấy ông xem người này nên sắp xếp ra sao. Nếu nâng được thì nên nâng.

Hà Thúc thấy mọi người nói cũng đúng. Nếu chuyện này là sắp xếp thì không thể nào một người trong tổ chức lại chịu nằm một chỗ hơn ba năm mà không thăng tiến được bước nào. Lưu Hoan cũng gật đầu bởi ông và Hà Thúc là hai người phát hiện ra tiềm năng to lớn của Thiếu Kiệt. Không những thế còn biết được Thiếu Kiệt hắn đi lên như thế nào.

Trần Lão lúc này mới nói.

- Theo tôi có nên điều anh ta về gần Ngọc Châu lại không dù sao gia đình anh ta vẫn là ở Ngọc Châu này.

- Bậy ông làm vậy không được đâu! Văn Hạ mới đi Lưu Minh đối chọi với là Vũ Luận giờ ông mà điều hẩn về gần Ngọc Châu khác nào lạy ông tôi ở bụi này. Vũ Luận hẩn kịch lịch có. Dưới cơ sở cũng có. Nếu bây giờ mà đem hẩn về gần Ngọc Châu. Bên kia biết mình thu nạp hẩn thì không được.

Trương Lão nhanh chóng bát bỏ điều này bởi thấy được đây rất nhiều nguy cơ. Vì chưa biết là Vũ Luận sẽ dừng về phía bên nào. Nếu cứ đem hẩn từ Lưu Minh về Ngọc Châu thì những người của bên kia sẽ lôi kéo trở lại. Hà Thúc thấy Trương Lão nói thế biết hẩn đã có dự định của mình nên hỏi

- Vậy theo ông phải làm thế nào mới thích hợp trong chuyện này? Vũ Luận này nếu mà đào được đi ra thì bên kia chắc chắn có một nơi chí mạng.

- Theo tôi trước mắt cứ để hẩn cố định đó cho người từ từ thăm dò ý nghĩ của hẩn. Đợi chuyện này tạm lắng chúng ta mới đưa hẩn về làm hậu thuẫn sau này cho Thiếu Kiệt. Còn đưa người vào chỗ hẩn thế chỗ như thế chúng ta cảm thêm được một quân bài.

Trần Lão và Lưu Hoan cũng gật gù. Phòng tuyến bên kia trước giờ chắc chắn. Nhưng giờ có điểm đột kích thì đó là nơi làm nơi chiến tích. Trần lão lúc này cũng tán đồng với ý kiến của Trương Lão đưa ra nói.

- Chuyện này tốt. Chỉ cần biết hẩn có dự định gì là được. Nếu đứng vào hàng ngũ chúng ta được thì. Như thế Lưu Minh trở thành nơi đối chuyển tuyến một phần của bên kia dễ dàng suy yếu đi các chỗ khác nữa.

- Như thế cũng tốt nếu hẩn thật tình muốn thay đổi chỉ cần vẫn ở Lưu Minh một thời gian nhìn Thiếu Kiệt bên đó là được. Chúng ta chỉ cần thấy

hắn cần trợ lực lúc đo ra tay sẽ lấy được cứ điểm của Lưu Minh hoàn toàn.

Lưu Hoan lúc này cũng nói ra ý nghĩ của mình. Hắn thấy chuyện này nếu không có gì phức tạp xảy ra thì rất có khả năng nắm chắc được. Lưu Hoan lúc mới nhẹ giọng nói.

- Tối thấy đạo này Thiếu Kiệt ra những nước cờ khá mạo hiểm không biết thằng nhóc này lại nghĩ gì khi bại lộ ra cả thực lực của mình như thế? Thật thất trách cũng may là chỉ có một phần được đem ra.

- Ông nói sai rồi tôi thấy thằng nhóc ra nước cờ này hay đó chứ. Giờ bên kia biết bọn mình bảo bọc hắn. Thiếu Kiệt mà vẫn ẩn núp như trước đây thì người bên kia càng cho hắn là mối nguy hiểm lớn. Cái này là lấy giả đánh thật. Cho bên kia thấy do dựa vào bên mình mà Thiếu Kiệt hắn như thế. Cũng rất có lợi bởi không ai biết rõ thực lực của thằng nhóc ra sao.

Hà Thúc này mới từ tốn nói ra những ý kiến của mình về Thiếu Kiệt. Ông thấy tuy nước đi này có phần mạo hiểm nhưng cũng cho thấy Thiếu Kiệt hắn đã có tầm nhìn toàn cục lớn hơn không còn hạn chế ở Thiên Hoa hay Lưu Minh nữa.

- Nói chung chuyện này tôi thấy thằng nhóc có ánh mắt bắt đầu cao hơn trước, không còn chỉ nằm ở mỗi Lưu Minh nữa mà bắt đầu hướng về Ngọc Châu này rồi.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 219: Ngô Nam Ý Kiến

Các đó không xa tại Ngọc Châu một căn phòng trang nghiêm đầy bề thế của một gia đình khác với nét kiến trúc hiện đại, trong phòng hiện tại có bốn người đang ngồi với nhau. Một ông lão trạc tuổi bốn người Hà Thúc, Lưu Hoan ngồi giữa phòng.

Khuông mặt giận dữ của Ngô Minh với nhiều nếp nhăn trên trán vẫn tỏ ra nét uy nghiêm của một gia chủ, ánh mắt vẫn còn sắc bén của một người đứng tuổi đang nhìn chăm chăm ba người,

Với vẻ phẫn nộ của mình. Ông hướng mọi người trong phòng mắng không nề nang một ai. Nhưng người khác cũng chỉ im lặng không nói lại lời nào.

- Mẹ cái bọn ăn hại! Ngô Minh ta có ba đứa con mà toàn những thứ vứt đi thế này thì làm sao trụ nổi hả? Ba đứa bây một đứa thì để có con bên ngoài, một đứa đi thăm dò thì tin tức không chính xác. Còn một đứa thì sao suốt ngày làm những chuyện không đâu. May là cái gia đình này chống nổi không thì chết hết rồi.

Ngô Nam ngồi một góc im thin thít không nói được lời nào. Hắn đưa mắt nhìn anh mình Ngô Kỳ như nhờ sự giúp đỡ. Ngô Kỳ ngồi đó với đôi chân mày rậm và ánh mắt sắc bén khuôn mặt vuông mang dăm dấp của người phú quý không lo chuyện tiền bạc trong đời. Lúc này nhìn qua bố mình là Ngô Minh.

- Chuyện này thằng Nam con công nhận là nó sơ sót, trong đất địch mà lại không có sự chuẩn bị với phần có vẻ như con đánh giá sai lầm về cô ta.

- Đúng rồi đó bố anh Nam lần này đi có thu thập sai tin huống nhưng mà hiện tại không phải mình biết được thực lực thằng nhóc đó rồi sao? Cũng không bằng thằng cháu con đâu mà bố lo. Với lại tin tức chỉ vài ngày thì làm sao thu thập được bố làm vậy người bên dưới anh Nam cũng nản chí.

Ngô Trực lúc này mới lên tiếng bên vực cho Ngô Nam, Hãn thấy ở đây tin tức sai lầm chủ yếu do thời gian thâm nhập cơ sở quá ít không hiểu hết được về Thiếu Kiệt mới dẫn đến tình trạng như thế.

- Đúng rồi bố tin tức con thu thập đâu được bao nhiêu ngày bố đã gọi con về. Thật tình con còn muốn ở lại đó quan sát nhiều hơn việc thu thập tin tức có vấn đề cũng do cái bọn kia tạo vỏ bọc cho thằng nhóc. Nên con đi một mình nhân lực ở Lưu Minh mình lại mỏng thì làm sao biết hết được bố.

Ngô Minh lúc này đập bàn một cái rầm làm Ngô Nam cũng im lặng không nói nữa cúi đầu.

- Vậy ý mày là thằng già này sai đúng không. Bao nhiêu đó ngày còn chưa đủ thu thập tin tức. Mày biết là bọn kia đem thằng nhóc để làm gì? không đối phó với cái thằng anh mày thì để làm gì? Còn mày với Ngô Trực làm gì bên ngoài đừng tưởng tao không biết. Một thằng thì dựa vào kiến thức học ở nước ngoài về không giúp ít anh mày lại con đi chiết xuất chất cấm. Một thằng thì kéo bè kéo cánh làm tổn hại cơ sở. Thằng Vũ Luận đó không phải mày thì ai mà đá nó ra tận Lưu Minh để giờ nó trở cờ. Đã ra tay lại không quyết đoán để cho hãn còn sống mỗi họa sau này.

Ngô Trực lúc này bị chửi nhưng cũng cứ cười như không có chuyện gì xảy ra. Hãn lúc này mới đáp lại lời bố mình.

- Bố à! con cũng đâu muốn, bố nghĩ xem Anh con như thế thì con làm gì bây giờ phải đi kiếm chút tiền cho gia đình mình thôi. Bố nghĩ con không biết sao. Anh tuy chức lớn thật nhưng muốn hoạt động được các người bên

dưới đều cần tiền con chỉ kiếm tiền giúp anh thôi mà. Có Anh trụ vững muốn lôi kéo người chỉ cần mình ra tiền là được.

- Thăng Trực nói đúng đấy bố dù sao chống đỡ đến bước này đều là Tiền của nó mới đấu lại với những người kia. Tuy có thật sự là điểm yếu thật nhưng xét ra con còn tại vị với thăng Nam thì không ai có thể đụng đến nó được. Chứ bên kia họ nắm cả quân đội và kinh tế. Mình không có cái chống lại sao được, tuy điều này có phần không tốt thật nhưng để có cách ngang bằng với họ mình phải chấp nhận thôi.

Ngô Kỳ lúc này mới thật sự nghiêm túc trong việc này. Nói ra những suy nghĩ của mình với bố. Hắn cũng hiểu bấy lâu nay hai thằng em hắn Ngô Nam đi kéo bè kéo cánh chủ yếu triệt hạ những người không thật sự nắm quyền điều khiển của mình còn tiền ở đâu thì đó toàn bộ tiền của Ngô Trực.

- Tao không phải không biết nhưng mà nó nên điệu thấp một chút mà coi trong nhà này mấy chiếc xe sang trọng mua của nước ngoài. Mẹ người ta chưa nhìn vào là may rồi. Tiền bạc phải giấu không phải đem khoe. Cứ như thế này mai một bọn kia mà chú ý thì với toàn bộ tiền công chức của bọn mày và cả của lão già này thì thăng Ngô Trực làm sao mua được bao nhiêu đó xe. Rồi còn mày. Năm xưa lại đại đột để lưu lại hậu hoạn tới bây giờ mày tính sao đây.

- Theo con nó không đủ uy hiếp đâu. Bố cứ nghĩ xem với thao tác này một khi đem thăng nhóc lên bàn cũng chẳng được gì con nói cái gì không làm giả được. Nếu thật sự mà đem ra so ADN thì để cho bên của anh Nam làm một cái rụp không liên quan thế là xong. Bọn kia cũng biết chuyện này hệ trọng mà không nói bọn nó cũng biết. Không lẽ tụi nó muốn đập đổ chén cơm của một đồng người.

Ngô Trực lúc này cũng trả lời lại bố mình. Hắn cho rằng việc thăng nhóc chỉ cần Ngô Nam với phe cánh của mình có thể áp chế kết quả xét nghiệm của thăng nhóc Thiếu Kiệt.

- Ngô Trực nói đúng đó bố. Chỉ cần thao tác một chút trong chuyện này là được. Mấy người kia biết thì đã sao? người của mình bọn chúng dám điều tra à. Mà điều tra vẫn phải thông qua nhiều thứ. Không lẽ vì một thằng nhóc toàn bộ các nơi đều động thì không thể nào. Bọn kia phải biết ném chuột vỡ đồ nên cũng không làm ra manh động đâu.

Ngô Nam cũng vội phân trần bởi những gì Ngô Trực nói hẳn có thể thao tác được phía sau. Dù sao thì những người Hà Thúc, Lưu Hoan cho dù có biết thì đã sao. Kết quả không như ý thì làm gì được nhau. Đấu tranh thì gia đình họ không nhất thiết là thua cho bên đó.

- Chuyện này bọn bây nói cũng đúng. Nhưng lỡ như bọn nó vẫn muốn truy thì sao? Bọn người bên kia cũng không dễ chơi như bọn bây tưởng. Nếu không thì bên họ cũng không ngang bằng với bên mình đến giờ phút này.

- Việc này chỉ cần bố và anh Kỳ áp chế họ đủ để mọi người bên dưới thao tác là được. Thằng nhóc đó dù sao cũng không nổi bật như Ngô Long làm việc tùy hứng. Một cái việc nhỏ như con thỏ cũng làm. Nói chung là bọn người bên kia muốn đào tạo nó con thấy còn hơi lâu đây. Làm một chút ý tưởng cũng phải xin đầu tư, thua xa cháu con nhiều.

Ngô Trực lúc này đánh giá Thiếu Kiệt dựa theo những gì hẳn biết. Bởi hẳn thấy mỗi việc phải đi xin tiền đầu tư của mấy chỗ khác không cũng là một phiền phức trong khi đối với hẳn đó là ý tưởng không đáng một đồng nào trong chuyện này.

- Đúng là thằng nhóc này có điểm thông minh của nó. Nhưng chỉ mới chớm nở. Cũng may là người bên mình biết được chuyện này không thì đợi nó được bọn người kia bồi dưỡng xong cũng không biết sao.

Ngô Minh bây giờ mới thâm gặt đầu đồng ý. Ông cho rằng việc này cũng khá tốt khi biết được con bài ẩn của những người phía bên Hà Thúc. Bởi

nếu không bị tiết lộ thông tin này thì có thể sau này Thiếu Kiệt là mối nguy hiểm tiềm ẩn với họ. Ngô Trực lúc này mới nhìn anh mình Ngô Kỳ hỏi.

- Anh Kỳ sao hồi đó không để người làm cho con đàn bà kia hư thai đi mà để đến lúc này mới phát hiện ra vậy.

- Tao biết chắc lần đó đã định là phá cái thai đi thì nó lại mất tích. Tao cho người tìm nhưng vẫn không tìm được thông tin gì của cô ta. Qua một thời gian tao cũng quên mất. Chỉ là một đứa qua đường thì cần nhớ làm gì. Giờ lại mọc ra nên tao mới bức tức chứ.

Ngô Kỳ hần giờ mới nói ra những dự định năm xưa của mình. Hần còn không biết tại sao Hoàng Lâm Nhu lúc đó như biến mất không một tăm hơi nào. Giờ nói ra việc này hẳn càng tức năm xưa không ra tay sớm hơn. Ngô Nam nghe anh mình nói vậy cũng có một vài chỗ thắc mắc, rồi chợt nhớ ra đạo này không thấy Ngô Long nên mới hỏi Ngô Kỳ

- Vậy cũng lạ thật với nhà mình lúc đó mà không tìm ra cô ta được thì có chút khó hiểu nhưng mà chuyện đã lỡ rồi cũng may nó không quá ưu tú. Nếu mà nó như Ngô Long thì là mối họa rồi. Ấy nhắc đến thằng cháu đạo này sao không thấy nó đâu thế anh hai.

- Mà đừng hỏi nó với tao nó làm gì tao còn không biết đây này. Học hành thì chẳng thấy nó học suốt ngày nó làm những việc gì đâu đâu tao không biết định hướng nó đi con đường nào sau này nữa.

Thật sự thì Ngô Kỳ hẳn cũng không biết con mình đang làm gì. Chỉ biết đạo gần này hẳn làm điều gì đó xem ra rất bí mật mà không ai trong nhà được biết hẳn cũng phát sầu vì con của mình.

- Thôi thằng nhóc chẳng ai đoán được ý nó đâu. Nên để nó tự muốn làm gì thì làm là tốt nhất. Nói thế nhưng bọn chúng mày lâu lâu nên xem nó ra sao mà biết đường mà tính. Chứ không nó lại lấy tài mình đi làm những việc như của Ngô Trực nữa thì khổ. Tao có mình nó là cháu trai thôi. Còn

thằng Trực mày xem việc của mày tốt vào. Đừng để sau này bị lộ ra lúc lại kéo theo không ít người.

- Việc này bố cứ yên tâm mỗi nơi con chỉ cung cấp một người. bên dưới nó phải có ít nhất vài người nữa rồi mới xuống dưới tiếp theo các tầng quản lý nhỏ hơn rồi mới tới mấy thằng bán lẻ với lại bọn chúng chỉ gặp người mà con cho đóng giả mình thôi. Bắt cũng là bắt kẻ đó mà hình như thằng đó chết cũng được hơn một năm rồi.

Ngô Minh âm trầm không nói gì. Hẳn biết con mình sắp xếp như thế thì cũng ổn mọi thứ có truy ra cũng không đến được hẳn. Thở dài với đám con mình. Ngô Minh mới lắc đầu đứng lên nói.

- Chuyện thằng nhóc kia mấy đứa tự bàn bạc với nhau các làm việc. Lưu Minh hiện tại là điểm nóng không nên trực diện đối kháng với những quân bài của bên kia. Cư âm thầm mà làm bắt đầu từ Vũ Luận nếu hạ được hẳn cứ hạ còn không thì phải cho hẳn biết thế nào là không đi cùng một con thuyền.

Nói rồi Ngô Minh rời đi để ba đứa con của mình ngồi lại với nhau. Ba người nhìn nhau lắc đầu. Ngô Nam lúc này mới hướng anh mình nói.

- Anh xem bố có phải lo lắng quá không em thấy hai mẹ con nó giờ thì sinh long hoạt hổ như thế nhưng chưa biết chừng gây gánh giữa đường không hay mà bố cứ lo thừa.

- Không phải tại mày lấy tin tức sai lầm thì ông đâu có thế. Nhưng mà nói gì nói nó cũng là con tao. Mà hai đứa thử nghĩ xem nó có biết mình có bố không? Tao thấy nếu nó biết thì gặp mặt mày không chỉ có con mẹ nó không đâu.

Đánh giá trong chuyện Ngô Nam và Hoàng Lâm Nhu gặp mặt bà lại không muốn cho em mình gặp Thiếu Kiệt chứng tỏ có điều gì đó mà hẳn chưa biết thậm chí hẳn cho rằng Hoàng Lâm Nhu có thể vẫn chưa cho

Thiếu Kiệt biết về bố mình. Ngô Nam nghe anh mình phân tích suy nghĩ lại cảm thấy cũng đúng nên nói với hẳn

- Ủa anh nói em mới phát hiện nhé. Hình như là những người bên kia cùng con nhỏ đó không cho em gặp mặt thẳng nhóc. Có khi nào thẳng nhóc vẫn chưa biết chuyện này không?

- Chuyện này dám lăm đó? em đã xem qua hồ sơ của thẳng nhóc rồi. Nó chỉ đề bố mất không ghi cả tên họ của bố. Em nghĩ có khả năng xảy ra viện này có thể con nhỏ đó nó muốn cho anh không phát hiện mà bắt thẳng bé ghi như thế. Anh nghĩ thử xem nếu một người con tôn trọng bố mình dù ông có chết thế nào thì cũng phải để tên vào rồi mới ghi mất đăng này lại không có ghi cả tên. Nếu ghi tên nhà mình đã phát hiện sớm rồi. Tuy tên giống tên nhiều nhưng chỉ cần chung mối quan hệ là bà ta không lẽ bao nhiêu năm nhà ta không phát hiện được.

Nghe được Ngô Trực phân tích về chuyện này Ngô Kỳ trầm mặc suy nghĩ một điều gì đó còn Ngô Nam như có sáng kiến của mình nên mới hồ hởi nói.

- Em thấy chắc chắn bà ta không cho thẳng nhóc biết mình có bố che dấu bấy lâu nay. Nếu không bọn người bên kia sẽ không toàn lực giúp đỡ Hoàng Lâm Nhu che giấu chuyện này. Nếu mà như thế thì em có cách này hay lăm.

- Mà có cách gì nói nghe coi nếu được thì tiến hành không ổn thì thôi.

Ngô Kỳ nghe em mình nói có cách cũng muốn hẳn nói ra để ba anh em tham khảo chuyện này. Dù sao có sáng kiến cũng là một lối đi để tìm được cơ sở.

- Giờ nhé nếu thẳng nhóc nó không biết mình có bố là anh đi. Chỉ cần mình cho người tác động vào thẳng nhóc. Nói mẹ nó ôm nó bỏ đi anh tìm nó mấy chục năm không thấy. Vì không có hồ sơ tìm kiếm. Anh thử nghĩ

thằng nhóc lúc này nó sẽ nghĩ sao. Mẹ nó nói xạo nó. Bắt nó chịu khổ chung với bà ta. Buộc nó phải lăn lộn sống ở những chỗ như thế kia. Có tài năng mà không dùng được vì thân phận thấp kém không có tiền bạn anh nghĩ sao.

- Ấy cái ý kiến này hay à. Anh Nam lâu lâu anh có sáng kiến tuyệt đấy. thằng nhóc ở trong khu nghèo hen mười mấy năm, giờ phát hiện mình có một ông bố có thể lực. Chỉ vì mẹ hăn ôm hăn bỏ đi nên hăn không được hưởng thụ phải chịu khổ hay à.

Nghe được hai người em mình nói chuyện này như thế. Ngô Kỳ cũng gật đầu tán đồng. Nhưng mà Ngô Nam lại khó chịu vì hăn chưa nói hết thì bị Ngô Trục nhảy vào nên mắng.

- Tao đã nói xong đâu mà mày nhảy vào nói. Nè anh xem nếu nó đã như vậy mình nói mẹ nó là hợp tác với người ngoài định lật đổ nó điển hình là bọn Hà Thúc, Lưu Hoan muốn hăn đánh bại anh sau này để tìm đường mà hạ bệ anh để anh không còn chỗ đứng anh nghĩ sao. Việc này chỉ cần thao tác âm thầm làm việc tốt một chút thì xác suất phần trăm khá cao. Dù sao nó cũng là con anh mà máu mủ ruột rà cũng hơn người ngoài chứ đúng không. Vậy là mình từ thằng nhóc thâm nhập phá rối bên kia. Một nước cờ mà bọn người kia không biết được. Bỏ công đào tạo rồi lại công cốc hay hơn là mình tìm cách đối phó nó càng để nó biết được sau này càng trở mặt làm thù. Còn chuyện Văn Hạ thì để ợt đem chuyện này đổ lên người Vũ Luận nói hăn đến để đối phó Vũ Luận nhưng lại đụng phải Thiếu Kiệt đơn giản không.

ý kiến của Ngô Nam đưa ra làm cho Ngô Kỳ trầm ngâm suy nghĩ. Hăn thấy cách này không phải là tệ nhưng có điều gì đó thấy không thích hợp lắm. Bởi chuyện này nếu muốn làm được thì sau này hăn phải quyết định cho Thiếu Kiệt như thế nào mới là đáng nói.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 220: Trung Tâm Vòng Xoáy

Thấy Ngô Kỳ ngồi suy nghĩ hai người cũng để cho hắn có được chút thời gian quyết định. Vì việc này nhân tố chủ yếu là Thiếu Kiệt nếu, những gì Ngô Nam nói có thể thực hiện được thì mọi thứ sẽ trở nên dễ dàng hơn rất nhiều.

- Việc này như một con dao hai lưỡi, đi trên nó rất dễ rơi xuống vạn kiếp bất phục. Trước không nói đến chuyện khác chỉ nói đến nếu thành công phải an bài cho hắn thế nào mới là chuyện quan trọng. Xét thấy hắn cũng không phải người ngu ngốc nên cẩn thận.

Ngô Trục thấy điều anh mình nói cũng có thể xảy ra phân vân một hồi rồi mới thêm vào ý kiến của mình.

- Anh hai nói không phải không có lý. Nếu mà hắn giữa đường giết ngược lại chúng ta cũng rất khó lòng phòng bị. Nhưng mà chỉ cần mình đưa người mình thân cận với thằng nhóc kiểm soát hành vi của hắn thì chắc chắn có thể à. Đến lúc thỏ khôn chết thì chó săn cũng bị làm thịt. Đơn giản tạo một chút hiện trạng xe đụng chết tài xế có tiền án là được mấy chuyện như thế này đối với em đơn giản.

- Đừng đại giờ thằng nhóc nó đang trong vòng nghiêm ngặt bảo vệ không được đâu.

Ngô Nam thấy em mình có ý định giết người thì cũng nói với hắn cấm kỵ lúc này. Ngô Trục chỉ cười cười nói.

- Hiện tại nó là chó săn thì em sẽ không làm chỉ đợi khi con thỏ của những người kia mất đi thì ra tay lúc đó vẹn cả đôi đường không thấy lợi sao. Còn nó muốn trở giáo chỉ cần biết được lúc đó mình ra tay cũng không muộn.

- Vậy cũng ổn. Chuyện này em thao tác đi. Còn những thứ khác để cho Ngô Nam làm. Tạm thời làm như vậy còn thằng Vũ Luận giờ nó còn là con bài để che dấu tạm thời không động đến nó. Đợi đến khi có cơ hội thì làm luôn một lúc.

Ngô Kỳ bắt đầu phân phó các thứ chính thể trong chuyện này. Còn lại bắt đầu giao lại chuyện Lưu Minh cho Ngô Trực. Bây giờ bên ngoài mới bước vào Diệp Nhi hùng hổ nhìn Ngô Kỳ nói.

- Ông hay nhử bên ngoài phong lưu đến con cũng đã lớn giờ còn định an bài cho nó phát triển sao? ông có xem mẹ con tôi ra cái gì đâu?

Diệp Nhi ra giọng ủy khuất nhìn Ngô Kỳ mắng, bất kể có người ngoài hay không. Ngô Kỳ vừa mới xong chuyện với mọi người giờ lại đưa ra bà vợ. Vừa mới bay về từ Lưu Minh sinh khí trong người.

- Bà cũng đừng làm quá chứ. Ai chấp nhận nó. Chẳng qua muốn lấy nó làm con cờ thôi. Bà không phải không biết tính tôi rồi sao? Mà chuyện này Ngô Long nó không biết gì đi.

Ngô Kỳ cũng cố gắng phân trần những gì vừa bàn thảo tại đây và nói cho vợ mình biết ý định thật sự của hắn, cũng như dò hỏi còn mình biết gì về việc này hay không.

- Nó chưa biết. Ông nghĩ nó biết thì giờ này còn ở bên ngoài à? Mấy ngày nay tôi cũng chẳng thấy nó đâu. Rồi còn chuyện thằng nhóc này mọi người ý kiến gì? Em muốn biết xem mọi người định làm như thế nào.

Bây giờ Ngô Trực mới kể lại cho chị dâu mình những dự định mà ba người đã bàn bạc một lúc lâu sao đó Diệp Nhi mới nói.

- Chuyện này có nhiều cơ sở khó thực thi nhưng nếu thế thì quả thật xem là thằng nhóc này đúng là không biết gì thật. Hồi sáng nó sinh khí thấy rõ ràng rất muốn kế hoạch này thực hiện. Hiện tại thì em nghĩ nên xem xét thằng nhóc thử xem. Nếu đúng là nó không biết về anh thì lúc đó mới tiến hành được. Không là mọi người dẫn sói vào nhà hết.

- Vâng để em lo liệu chuyện này mà dạo này bên chị kinh doanh rồi sao chị?

Ngô Trực lúc này mới hỏi han chị Dâu mình về những việc kinh doanh của chị dâu mình. Bởi Diệp Nhi thường lấy danh nghĩa đi xem sét cửa hàng của mình nên hành tung bất định cũng làm cho cô có thể làm nhiều việc mà những người khác không thể làm.

- Chú còn nói sao chị kinh doanh làm sao lời bằng chú đây! Hàng lần này theo chị là chuyển đi rồi đó chú cho người đi nhận đồ đi.

- Lần này bên kia tăng sản lượng nên em không chuyển được bằng đường như thường lệ đành nhờ đến máy bay của anh chị mà chuyển dùm. Để sau này em tìm mấy người có thể đi hàng đường dài rồi lúc đó cũng không làm phiền chị nữa.

Nghe chị Dâu mình nói hàng đã về đến Lưu Minh trong tích tắc. Ngô Trực cũng cười cười chỉ có Ngô Kỳ là nhăn mặt mắng.

- Thằng khờ mày đưa mấy cái đó lên máy bay nhà chết cả nút làm sao.

- Lo quá anh ơi đỡ một chuyến này thôi chứ máy bay nhà mình ai kiểm tra. Nói lãnh đạo buôn hàng à. Chuyện này năm mớ giữa ban ngày nói ai tin. Em chỉ nhờ lần này thôi. Lần sau em tự cho người đi là được ấy mà.

Diệp Nhi thấy chồng mình có vẻ tức giận nên cũng nhẹ giọng cười mỉm nói với Ngô Kỳ.

- Anh yên tâm đi máy bay của nhà mình không ai xét đâu. Nên em bay đi bay về trong một buổi sáng. Còn không có việc gì đây này. Lâu lâu em út nó nhờ thì mình phải làm chứ. Mà chuyện lần trước cháu nó nhờ em sao rồi Trực.

Chợt nhớ ra điều gì Diệp Nhi mới hỏi Ngô Trực về việc mà Ngô Long nhờ hẳn.

- Chị cứ yên tâm. Chuyện đó ngay trong ngày đã xong những thứ kia em đưa lại cho nó rồi. Chẳng biết nó đang làm gì nữa. Mà thôi chuyện này cũng xong rồi. Còn thằng nhóc đó em đối phó. Anh Chị không phải lo, nếu có gì thì em báo lại sau. Em đi ngủ đây. hôm qua thức đêm ở mấy quán bar vừa về tới bị ông già lôi vào hộp buồn ngủ chết đi được.

Nói rồi Ngô Trực vươn vai đứng lên Diệp Nhi cũng cười cười lắc đầu. Ngô Kỳ thì thở dài khi thấy thằng em mình như thế. Học ở nước ngoài chẳng biết nó làm cái gì giờ về đây toàn hoạt động về đêm là cuộc sống.

- Thôi em cũng đi về lo bên phần của em đây. Còn những việc khác hôm nay chưa làm nữa.

hai người rời đi chỉ còn lại hai vợ chồng nên Ngô Kỳ lúc này mới nói.

- Thằng Long nó nhớ thằng trực làm gì vậy? Mà bà cũng đừng tiếp tay cho bọn nó quá làm những việc đó không tốt đâu.

- Anh cứ lo hã bọn nó muốn làm thì phải giúp chứ. Với lại thằng Long cũng nhớ chuyện nhỏ thôi mà lấy một cái laptop với cái ổ cứng gì đó đưa cho nó thôi. Không có chuyện gì đâu. Ông Xem mà sắp xếp đi bên bố em mới báo qua đầu tháng vừa rồi báo cáo lên bên bộ phận anh 27 cái công ty

có thành phần sữa có melamine đấy anh lo mà duyệt đi. Hồ sơ gửi lên 10 tây giờ là bao nhiêu ngày rồi.

Ngô Kỳ Nghe Diệp Nhi nói như thế nên cũng nhìn bà hỏi.

- Trong đó có bao nhiêu công ty mình có cổ phần rút chân được không. Nếu không thì ém nhẹm vụ này đi là được mà.

- Mình rút ra kịp cũng may đầu tháng tháng Trục nó đi du lịch về báo sớm cho mình không thì mấy số cổ phần trong đó xem như mình liên lụy. Mà sắp tới ông nghĩ xem nên đầu tư cái gì đây. Mấy nơi gửi quà cáp tôi còn chưa trả lời đợi ý kiến của ông đấy.

Trầm ngâm một lúc Ngô Kỳ suy nghĩ đôi chút mới nói.

- Bà nói mấy người đó bắt đầu đầu cơ vàng đi là được. Bọn người Hà Thúc với Lưu Hoan vừa mới phải thương nghị để bán đi 60 tấn vàng để chống đỡ với khủng hoảng kinh tế, để bọn người đó đầu cơ đi làm cho vàng khan hiếm xuất hiện tình trạng tăng giá ảo là được. Nhưng mà nói họ làm khôn khéo một tý đừng làm gấp quá hư chuyện đấy. Bởi quyết định cấm nhập khẩu vàng và đưa một lượng lớn vàng trong nước ra ngoài cũng phải dẫn đến tình trạng này. Nên bá nói bọn họ thao tác như thế nếu được có thể tăng giá gấp đôi đây.

Ngô Nam lúc này mới đem suy nghĩ phân tích của mình nói cho Diệp Nhi biết. Bởi vợ mình đã thu qua của người khác, không thể đem lại lợi ích cho những người này thì cái ghế hăn sẽ bị xoay chiều.

- Việc này để em nói với những người đó. Còn xem tình hình ra sao thì để mấy người đó tính. Thế còn con đàn ba kia anh tính sao đây. Nó bây giờ tuy không có thông tin nhiều nhưng xem ra kết nối với bọn Hà Thúc không ít đâu.

Diệp Nhi bây giờ vẫn còn hậm hực chuyển của Hoàng Lâm Nhu, nên muốn Ngô Kỳ cho cô một lời giải thích hợp lý về chuyện này.

- Về phần cô ta anh nghĩ là em muốn làm sao thì tùy, Không phải em vẫn quen biết với mấy thằng bên kinh tế sao. Cửa hàng bách hóa thì bán thuốc lá thiếu gì kiểm tra xem có thuốc lá lậu không thì hốt về phạt tiền. Còn không thì em mở một cửa hàng gần đó cạnh tranh cũng được. Một cửa hiệu bách hóa thôi mà cũng cần anh phải tín cho à. Việc nhỏ như thế còn hỏi anh.- Được rồi chuyện này để em lo liệu thôi anh cũng nghĩ ngơi đi.

Nói rồi Diệp Nhi cũng rời khỏi phòng. Còn lại Ngô Nam ngồi trong phòng lúc này ông ta dựa vào ghế nhìn lên trần nhà mình thở dài một hơi nói thầm.

- Không ngờ cái thai năm xưa lại trở thành trung tâm vòng xoáy đấu tranh. Nhưng nếu dám cản đường tao thì mày cũng có thể biến mất lúc đó đừng trách.

Trở lại Lưu Minh sau khi cùng cùng hai cha con Tấn Tâm dùng cơm xong, Thiếu Kiệt cùng Hà Vi dẫn Tấn Phát về nhà. vừa Vào đến nhà Hà Vi, Tấn Phát không ngừng nhìn lấy xung quanh bởi với hắn chưa bao giờ được thấy ngôi nhà nào đẹp và khang trang như thế này nên mới nhìn Thiếu Kiệt và Hà Vi hỏi.

- Em được ở đây? Em không phải nằm mơ chứ! Nhà đẹp như trên mây tấm hình vậy.

- Ừ sau này em sẽ ở đây với anh chị và mọi người nữa.

Thiếu Kiệt nhìn cậu nhóc vui vẻ nằm lăn ra trên bãi cỏ cũng lắc đầu còn Hà Vi thì tới nâng cậu nhóc đứng dậy nói.

- Đừng nằm lên cỏ dơ lắm đấy!

- Bạn không cần phải thế đâu con nít chơi đùa dưới bãi cỏ là bình thường không phải hồi nhỏ bạn cũng lấy đất sét ném mình còn gì.

Hà Vi lúc này nhìn Thiếu Kiệt đỏ mặt, bởi lúc nhỏ cô thường hay muốn Thiếu Kiệt dẫn đi chơi những nơi như thế. Có thể nói ngày nào hai người về đến nhà cũng bùn đất lấm lem.

- Hai đứa đi đâu mới về còn Thiếu Kiệt nữa sao hôm nay lại nghỉ học.

Từ trong nhà lúc này vọng ra tiếng của Hoàng Lâm Nhu. Đang đứng trước cửa lối ra vào nhìn hai người. Thấy thế Tấn Phát mới đứng dậy khoanh tay hướng Hoàng Lâm Nhu nói.

- Thưa Cô cháu mới tới!

Thấy thằng nhóc đi cùng với hai người bà ngạc nhiên nhìn Thiếu Kiệt. Lúc này hăn cũng chỉ cười dặt Tấn Phát đến trước mặt mẹ mình nói.

- Đây là Tấn Phát bố em hiện tại đang ở bệnh viện không ai chăm sóc cho thằng bé nên để nó ở đây ở chung với nhà mình.

- Người ta cái gì không gửi lại gửi con người ta cho con?

Hà Vi lúc này một bên cười cười. Thiếu Kiệt thấy mẹ mình thắc mắc cũng kể lại toàn bộ sự việc liên quan. Sau một lúc mẹ hăn mới gật đầu chấp nhận.

- ai cũng có số khổ như nhau nhỉ. Mỗi nhà mỗi cảnh. Thôi để thằng nhóc vào tắm rửa thay đồ đi. Mà con sao hôm nay lại nghỉ học thế Thiếu Kiệt.

- À sáng con đi thuyết trình rồi nên chiều con được nghỉ ấy mà định lát nữa dẫn Hà Vi cùng Tấn Phát đi mua mấy bộ quần áo. Sẵn đưa Hà Vi đi giải khuây

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Hoàng Lâm Nhu cũng gật đầu. Cô cũng biết Hà Vi đến đây với việc gì nhưng cứ để một cô gái cứ chăm lo cho con mình mà hăn cứ như cái khúc gỗ suốt ngày cứ công việc và công việc. Hôm nay hăn đã nói như thế cũng xem như là cách tốt nhất để cho Hà Vi vui vẻ đi chơi một chút.

- Ủ như thế cũng được. Dạo gần cửa hàng bán có chậm lại một chút nên mẹ cũng rảnh có gì mẹ ở nhà tính toán các thứ cũng yên tĩnh.

- Ủa sao mà cửa hàng lại bán chậm. Có chỗ nào mở ra cạnh tranh sao mẹ

Thiếu Kiệt cũng ngạc nhiên vì ngành hàng sữa dựa theo công ty phân bố thì làm sao mà bán chậm lại được, đó là theo ý kiến của hăn.

- Con không xem tin tức à mấy cái vụ sử có chứa thành phần melamine cả gần hơn tháng nay từ lúc bão tới giờ đó. Mấy tháng trước còn đỡ Tháng này bắt đầu phát hiện mấy cơ sở trong nước cũng có chất đó nên việc bán hàng có chậm lại.

- Vậy thì con không quan tâm thật! Mà thôi hàng mình hàng của mấy hãng lớn có hợp đồng đảng hoàng nếu những công ty đó dính tới mấy thứ này thì mình trả hàng về công ty họ phải bồi thường hợp đồng mà.

Thiếu Kiệt bây giờ mới chợt nhớ ra sự kiện sữa nhiễm các chất cấm độc hại cho cơ thể trong sữa bột

- Ủ! thì chắc đợi có kết quả của mấy bên vệ sinh an toàn thực phẩm với bộ y tế gì đó kiểm nghiệm mới cho ra kết quả. Lúc đó mình mới biết được đường mà còn trả hàng. Giờ cũng chỉ bán cầm chừng thôi.

- Thôi việc này con không dính vào đâu mẹ lo đi con mệt rồi. Bữa nào con ghé ngang bên cửa hàng thì còn được. Thôi con đi tắm rồi đi nghỉ ngơi chút có gì lát chiều mẹ gọi con dậy là được.

Thấy việc này không đáng lo nên Thiếu Kiệt quần gánh lại cho mẹ mình. Hăn giờ có quá nhiều thứ phải lo lắng rồi.

- Ủ đến lúc đó mẹ gọi thôi hai đứa đi nghỉ đi. Còn thằng nhóc Tấn Phát cứ để cho mẹ trông chừng cho.

Thiếu Kiệt lúc này mới cười cười, nói với Tấn Phát

- Em xem cần gì thì nói mẹ anh nhé phòng còn trống đây là của em có nệm nữa không phải nằm chiếu đâu. tắm rửa nghỉ ngơi mấy bộ đồ cũ của em để lát bác bảo vệ đem vào rồi thay đi. Bộ đồ này em lăn lộn trên cỏ cũng dơ rồi.

- Vâng vậy là chiều anh với chị dẫn em đi chơi phải không để em biết em chọn đồ nào thật đẹp để mặt.

Thấy Tấn Phát trả lời ngô nghê con nít nên Thiếu Kiệt cũng gật đầu xác nhận với cậu bé.

- Ủ chiều nay anh với chị dẫn em đi chơi mua vài bộ quần áo mới. Ngày mai mẹ anh hoặc chị Hà Vi dẫn em đi xin trường nhập học lúc đó em được đi học lại rồi nhất định phải nghe lời biết không.

- Vâng em nhất định nghe lời. Thôi anh đi ngủ đi chiều còn dẫn em đi chơi với mua đồ mới.

Hoàng Lâm Nhu đứng một bên thấy Tấn Phát nói thế cũng cười cười đưa tay vịn vai cậu bé hỏi.

- vậy giờ cháu với dì ra ngoài kia lấy đồ vào tắm rửa rồi nghỉ ngơi chiều còn đi chơi nữa.

- Vâng để cháu ra ngoài đó lấy đồ!

Nói rồi Tấn Phát chạy ra ngoài sân hướng về chỗ bảo vệ mà cậu bé lúc vào thấy. Còn Hoàng Lâm Nhu thì từ từ đi ra theo chỉ còn Thiếu Kiệt hẩn nhìn thẳng nhóc thở dài. Tiền Kiếp ít khi nào thấy Tấn Phát cười, có lẽ do những biến cố của thằng nhóc quá lớn dẫn đến sự âm trầm sau này. May là sống lại ở thời điểm này thay đổi được một chút các tính và vận mệnh cậu nhóc.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 221: Thay Người May Áo Cưới

Buổi chiều hôm đó Thiếu Kiệt đưa Hạ Vi cùng với Tấn Phát đi dạo một số nơi siêu thị ghé qua những quán ăn ngon vui chơi cùng nhau cho giải tỏa hết những căng thẳng những ngày qua. Cả ba người trở về lúc trời đã tối.

Lúc này Chu Tường và Lý Vũ Hào đã ở nhà chờ sẵn thấy hai người đợi mình trong phòng máy Thiếu Kiệt cũng xuống nhà bắt đầu xem xét cả ngày hôm nay về lịch sử hoạt động của các máy chủ một lượt rồi ngồi ra bàn.

Thấy Thiếu Kiệt ngồi xuống bàn Lý Vũ Hào mới tiến đến ngồi trước mặt hẳn nói.

- Hôm nay họ bắt đầu tiếp cận tôi sau vài ngày nghỉ việc không nghỉ họ sẽ gấp thế. Cô ta bắt đầu hỏi hàn về công việc sắp tới của tôi. rồi còn nói có gì sẽ giới thiệu cho tôi làm đúng công việc sở trường của mình. Nếu không biết tôi còn cảm kích cô ta đấy.

Lý Vũ Hào bây giờ kể lại những gì mà hôm nay hẳn ở nhà được người nhân viên còn lại trong công ty tiếp xúc cho Thiếu Kiệt nghe.

- Cô ta có hỏi anh sao nghỉ việc không?

Thiếu Kiệt rót một ly nước rồi hỏi Vũ Hào. hẳn thấy xem ra những người kia khá gấp gáp kiếm người về điều hành. Vì theo Thiếu Kiệt thấy chỉ có những người đang làm ở công ty mới hiểu hết cơ chế hoạt động của những thứ hẳn đã viết ra.

- Có chứ cô ta hỏi sao tôi lại nghỉ làm mà không báo trước. Còn làm bộ như không biết gì nói Chu Tường làm việc dựa vào quan hệ mới có được chứ.

- Vậy anh có nói lý do mình nghỉ việc không? hay là chỉ để cô ta tự biên?

Thiếu Kiệt bây giờ muốn biết cuộc đối thoại của Vũ Hào và người nhân viên kia như thế nào để hẳn có được những đối sách tiếp theo.

- Anh nói không biết tại sao mình lại bị cho nghỉ. Bên công ty không nói rõ lý do.

- tạm thời anh cứ liên hệ với cô ta làm được rồi đừng chủ động quá em nghĩ vài ngày nữa cô ta sẽ liên hệ lại. Lát em sẽ hướng dẫn anh về một số thứ để ngắt bot ảo trong chương trình.

Bây giờ Chu Tường mới dừng lại công việc của mình đi lại bàn ngồi. nhìn hai người thở dài.

- Trong công ty dạo này đồn thổi không hay về Vũ Hào. Nói quyết định của anh có vấn đề, nào là nói Vũ Hào không hiểu tại sao lại nghỉ việc nhiều thứ.

Thiếu Kiệt chỉ cười lắc đầu. Nơi nào cũng thế luôn có những thành phần như vậy. Chỉ khi nào quyết định được đưa ra không ít xì xào bàn tán. Nhưng đó là cơ sở để biết nhân viên mình nhận thức tới đâu. Nên Thiếu Kiệt cũng nói với Chu Tường.

- Nếu có ai trong công ty hỏi anh việc này thì chỉ nói với họ. Tầm nhìn hạn hẹp của nhân viên nên chỉ mãi là nhân viên khi nào họ thật sự làm chủ sẽ hiểu được việc anh đang làm. Có bàn tán thì cứ việc bàn nhưng chén cơm của họ được tạo từ chính anh. Nếu quyết định của anh mà sai thì họ cũng thất nghiệp ra đường ở rồi.

- Như vậy có làm gắt quá không. Trước giờ anh ít nói nhưng từ này trong công ty. Giờ mà nói ra chắc ai cũng há hốc mồm không ngậm lại được quá.

Nghe Thiếu Kiệt dặn dò mình nói những điều này Chu Tường cũng cười. Hắn ít khi nói được những lời bá khí có lẽ vì tính tình của gia đình đã ăn sâu trong máu mình, nên lúc nào cũng từ tốn không hơn thua với người khác.

Vũ Hào nghe Thiếu Kiệt chỉ dẫn Chu Tường cũng một bên ôm bụng tưởng tưởng ra cảnh mà Chu tường nói chuyện với nhân viên cấp dưới bằng giọng điệu như vậy ra sao thì ôm bụng cười.

- Thăng Tường mà nói câu này nhiều đưa trong công ty mặt chắc nghếch ra ngơ ngáo suốt cả ngày đấy Thiếu Kiệt.

- Anh Tường nên tập dần đi là vừa. Hiện tại nhìn anh không chú nào có vẻ là một người lãnh đạo nên mới dẫn đến những việc khác. Còn anh cũng vậy hai người chơi chung mà tính tình y chang nhau như thế này khó điều khiển được cấp dưới lắm.

Thiếu Kiệt từ tốn trách cả Chu Tường và Vũ Hào bởi hẳn hiểu hai người tính tình chơi chung với nhau nhiều năm sẽ cảm nhiễm lẫn nhau không ít nhưng như thế lại càng làm cho việc lãnh đạo của hai người khó khăn không kém.

- Làm một lãnh đạo phải biết cái gì nên làm và không nên làm. Có thể anh và Chu Tường không để ý đi. Làm một lãnh đạo nên có một khoản cách nhất định với nhân viên của mình. Thân chỉ với hình thức. Xem nhân viên mình như thế nào công việc có gặp trở ngại gì không mà giúp đỡ. Chứ không phải như hai nói ra bây giờ. Vũ Hào và Chu Tường chắc không ít lần mình đưa ra lệnh thường bị nhân viên cấp dưới kỳ kèo, làm chậm chạp thời gian đi.

Chu Tường với Vũ Hào lúc nay cũng im lặng nhớ lại xem mình có gặp những trường hợp như thế không. Thì họ cảm thấy có nhiều lần như thế diễn ra nhưng thường độ họ cho qua vì thấy không đáng kể.

Suy ngẫm lại những gì mình đã gặp phải rồi thay đổi theo cách của Thiếu Kiệt nói hai người chợt nhận ra có lẽ nếu lúc đó thay đổi cách ứng xử sẽ tốt hơn.

Thấy hai người im lặng Thiếu Kiệt biết họ đã gặp những trường hợp đó nên mỉm cười, lúc này mới từ từ nói.

- Làm một người cấp trên phải biết thưởng phạt đúng chỗ thân với nhân viên để nhân viên giúp mình làm tốt các việc bên dưới. Chứ không phải làm thân với kiểu hòa đồng.

Chu Tường lúc này mới thắc mắc tại sao Trương Hạo cũng làm việc giống bọn hăn nhưng hiệu quả lại khác nhau. thậm chí là tốt hơn hăn nên mới hỏi Thiếu Kiệt

- Anh thấy Trương Hạo làm việc cũng giống như bọn anh, nhưng sao hăn hiệu quả hơn bọn anh vậy Thiếu Kiệt?

- Bởi vì hăn khác các anh. Công việc sale cần một thứ đó là vui vẻ và hòa đồng với những người mà mình đã gặp. Việc tạo áp lực cho nhân viên sẽ khiến những người nhân viên cấp dưới không đủ tâm trạng để tiếp khách hàng. Nên môi trường sale cần mọi người thoải mái và luôn vui vẻ.

Vũ Hào lúc này cũng gật đầu hăn thấy điều này rất đúng. Những lần hăn mệt mỏi chỉ cần xuống dạo một vòng cửa hàng không khí nhộn nhịp vui vẻ ở đó sẽ khiến hăn xua ta đi những phiền muộn của hăn.

Thiếu Kiệt lúc mới nhẹ nhàng uống một hớp nước rồi nói chuyện tiếp cho hai người Vũ Hào và Chu Tường.

- Làm việc với em các anh cũng hiểu được điều đó rồi mà. Em làm việc dựa trên kết quả, Đúng ngoài những việc khác em rất thân với các anh nhưng trong công việc thì mọi thứ phải làm một cách tốt nhất. Sau này các anh sẽ phải dừng đầu cho mình một khía cạnh riêng lúc đó các anh không thể nào như thế được. Nhiều khi em vắng mặt các anh phải tự quyết định. Không thể cứ dựa vào những suy nghĩ tính toán của em như hiện giờ được. Thời gian và địa điểm, hình thức các anh gặp phải sẽ không giống nhau nên tập dần đi. Tất cả mọi người đều phải tập dần với thói quen này mới hoạt động tốt hết mọi thứ. Nghe Thiếu Kiệt nói thế Chu Tường cũng gật đầu hẳn thấy đôi khi mình quá phụ thuộc vào Thiếu Kiệt. Những việc nhỏ nhặt khác không nói. Nhiều khi những việc đơn giản cũng không tự đưa ra quyết định được phải hỏi Thiếu Kiệt.

- Ừ anh hiểu tại sao mọi người luôn hoạt động riêng lẻ mà tốt chỉ có bọn anh là lúc nào cũng cần ý kiến của em rồi. Từ này sẽ thay đổi để làm việc một cách độc lập như Trương Hạo một cách tốt nhất. Đúng là nhiều khi những bài học cơ sở ở trường không áp dụng được gì.

- Anh nói vậy không đúng bộ phận của các anh em phải hướng dẫn vì có những mã nguồn mở em đưa ra các anh không thể nào hiểu được tại sao chỗ đó gọi là làm lại như thế cũng như nhiều chỗ em lại có thể chuyển đổi viết tắc hơn rất nhiều. Nếu các anh không làm việc với em. Đưa những thứ đó tự làm thì các anh cũng không hiểu được. Điển hình như bọn người kia. Họ đưa được lên web hoạt động nhưng không thể nào thay đổi cấu trúc mã code của mình. Bởi họ đã làm bản nháp thử nếu xóa đi thì không sử dụng được nhưng vẫn không hiểu nội dung nó muốn làm gì.

Vũ Hào lúc này mới hào hứng. Bởi từ khi làm việc đến này có những chỗ hẳn hoàn toàn không hiểu về bộ mã nguồn. tuy Chu Tường đã đưa cho hẳn xem xét đánh dấu tất cả những thứ cần thiết. Hẳn cũng không hiểu được tại sao nó lại hoạt động như thế.

- Nhắc đến mã nguồn web mình anh có nhiều điều thắc mắc lắm. Có những chỗ không thể hiểu nổi tại sao nó lại hoạt động. Mà thật nhìn vào anh cứ tưởng lỗi viết trên note pad cũng thấy nó hiển thị lỗi, nhưng đem vào cơ sở ứng dụng thì lại chạy mới ghê chứ. Em làm cách nào hay vậy Thiếu Kiệt.

- Chuyện này anh có thể nói là em viết tối giản đi trước thời đại một chút đi. Chẳng có gì khi trong ngành nghề chúng ta là một ngành nghề công nghệ đi trước thời đại nói cũng không quá đâu.

Cả hai người lúc này cũng trầm mặc. Nếu nói họ là người hiện tại bắt kịp xu thế đi trước thời đại thì họ đồng ý vì công việc này hiện tại rất cần nguồn nhân lực. nhưng nếu muốn tự tin nói là mình đi trước thời đại về tầm nhìn và những tính toán logic trong phân tích toán học để tối giản những mã code hiện tại bây giờ thì hoàn toàn không dám.

Cả hai người nhìn Thiếu Kiệt như một sinh vật sống. Bởi những thứ này ai có thể nghĩ đến một người có độ tuổi như thế làm ra được. Không những thế hẳn còn thao tác một cách thành thạo hướng dẫn lại người khác như đã trải qua thực nghiệm cả ngàn lần.

- Giờ anh biết sợ em rồi đó Thiếu Kiệt người trong ngành mà đụng phải con quái vật như em thì làm sao mà sống đây chứ. Làm nhân viên của em mà bọn anh đã biết nhiều như thế thì còn những gì bọn anh không dám làm đây. Có cái gì nguy cơ em giải quyết hết trơn rồi.

Vũ Hào lúc này cũng thở ra một hơi. Hẳn trước giờ cứ nghĩ làm việc với Thiếu Kiệt vẫn chỉ giống như bình thường.

Từ khi tiếp cận đến tầm cao ở bên dưới Thiếu Kiệt hẳn mới hiểu rõ Những mã nguồn đơn giản và hiệu quả cao này ở đâu ra vì khi Chu Tường nói hẳn còn không dám tin nhưng vài lần thấy Thiếu Kiệt làm việc hẳn từ không tin chuyện sang khâm phục giờ thì triệt để tin tưởng.

Bởi những thứ đưa ra từ Thiếu Kiệt luôn quyết đoán và nhắm vào những điểm yếu của hã đang có. Chưa kể đến nhiều quyết định của Thiếu Kiệt đưa ra ai cũng thấy mơ hồ. Chỉ khi những ẩn ý được Thiếu Kiệt nói ra mọi người lúc này mới hiểu hã. Có dụng ý gì trong chuyện này.

- Có cần phải nói thế không? Đi trước thời đại thì đâu cần phải nói em như thế. Đôi khi nghĩ khác làm khác người chưa phải là, một cái không tốt. Các anh nghĩ thử xem năm 1990 bill gates nói sau này trong nhà mỗi người sẽ có một con chip cpu lúc đó ai tin. Nhưng công nghệ là thế qua 18 năm hiện tại thì điều đó không phải đang trở thành hiện thực hay sao. Quan trọng nhất vẫn là tầm nhìn. Mình làm được nhưng phải biết cái đó giới hạn thời gian là bao lâu thì mới thực hiện đơn giản hóa được.

Chu Tường lắc đầu, Bởi Thiếu Kiệt nói không sai khi mà năm 1990 bill gates được cho là điên khi nói về tương lai của chiếc CPU đầu tiên trên thế giới và nó sẽ xuất hiện ở trong tất cả mọi gia đình. Bởi lúc đó một chiếc máy tính để bàn trong nhà thật sự là món tiền quá lớn. Với phần người sử dụng phải ghi nhớ hết tất cả các mã lệnh, cũng như muốn thực hiện điều gì đó cho máy đều phải khởi động lại.

- Ừ điều em nói không sai anh em mình làm trong ngành này luôn phải có tầm nhìn đi về phía trước không thể nào cứ dậm chân tại chỗ được. Thôi làm việc tiếp nào.

Thiếu Kiệt bắt đầu hướng dẫn cho Vũ Hào về những thứ hã sắp phải làm và, đưa ra những câu trả lời cho hã để có thể ứng biến khi những người kia hỏi. Với Thiếu Kiệt những thứ này có thể quen thuộc nhưng đối với Vũ Hào thì hã chỉ mới bước vào sự tìm hiểu vốn có. Lúc này Vũ Hào mới hỏi Thiếu Kiệt.

- Nếu như họ biết mình cài bot như thế họ không tự tìm cách loại bỏ được sao Thiếu Kiệt.

- Việc này em cũng đã tính đến rồi nếu không đi theo từng bước thì những con bot của em sẽ tự nhân số tiền của mình đang có lên gấp đôi trong 1 phút và lệnh rút sẽ được thực thi trong vòng 15 phút thì sẽ có 100 tài khoản rút tiền cứ như thế cho đến khi những tài khoản được cài đặt không còn tiền nữa. Việc rút tiền hiện tại là tự động họ chỉ có thể nhìn mình bị mất tiền. Mà họ cũng không dám thay đổi bố cục mã nguồn của web bởi họ không hiểu.

Hắn khá tự tin với những gì mình đã làm bởi hơn ai hết hắn biết những người kia không thể hiểu hắn làm ra sao bởi những đoạn mã này luôn đi em trong mã nguồn của web việc kết nối những thứ khác lại với nhau tạo ra một công sau cho hắn thoải mái xâm nhập mà những người kia không thể nào xóa bỏ.

Bây giờ Thiếu Kiệt mới đưa ra một đoạn code cho Vũ Hào xem. Hắn đưa chuột bôi đen những phần vô nghĩa ở nhiều chỗ. Rồi thực hiện ghép nối bên ngoài cho Vũ Hào xem.

- Thì ra là vậy những đoạn mã này nằm trong cả bộ nguồn như thế thì bọn họ muốn động đến cũng không phải chuyện dễ dàng. Họ có thể thay đổi một vài chỗ nhưng không thể thay đổi hết. Như thế thì em lúc nào cũng có một tài khoản admin để xâm nhập thẳng vào máy chủ của họ

Vốn tưởng đơn giản là chỉ cần phát hiện bot họ có thể loại bỏ được. Nhưng giờ Vũ Hào biết nếu họ phá bỏ hết những thứ này thì đi kèm với nó là hệ thống cập nhật của trang web và những thứ khác cũng chết theo. Nên dù làm gì đi nữa thì Thiếu Kiệt vẫn có được một cổng xâm nhập dựa trên những thứ hắn tạo ra.

- Cao à! nhìn cứ tưởng đơn giản nhưng mà không phải à. Xóa một cái là đi đứt hết nguyên một cái web. Vậy thì sao mà thay đổi được cơ chứ. Bọn họ có làm như thế nào cũng trở thành người may áo cưới cho Thiếu Kiệt thôi.

Chu Tường cũng tò mò xem sét mới cảm thán. Vì những thứ như thế này xem như là bản quyền của Thiếu Kiệt hẳn có muốn lấy thì cũng chỉ kiếm tiền về cho Thiếu Kiệt mà không phải họ.

- Các anh xem xét mọi thứ xong rồi đi ngủ sớm dù sao hôm nay mọi thứ vẫn bình thường không có gì nổi bật lắm. em cũng đi ngủ đây hôm nay tuy rảnh nhưng nhiều việc quá.

Thiếu Kiệt định đi về phòng lúc này Chu Tường mới nhớ ra điều gì đó nói.

- Ấy mém quên Lâm Vũ hẳn em là ngay mai có lớp học sinh giỏi văn gì đó em phải lên lớp hướng dẫn đấy.

Thiếu Kiệt lúc này cũng ảo não xem ra ngày mai hẳn lại phải đi lên trường sớm để dạy học những kiến thức ngoài cuộc sống. Thở dài một hơi lắc đầu hẳn mới trả lời.

- Ừ được rồi để sáng mai em lên trường. Sao mà người ta lúc nào cũng chỉ có học chơi còn tôi bận dừ vậy nè trời.

- Ai biểu em khác người làm gì! người đứng càng cao trách nhiệm càng nhiều mà.

Chu Tường nghe thấy hẳn than thở cũng lên tiếng trêu chọc. Vũ Hào đứng đó lắc đầu nhìn hẳn mỉm cười như thấy một thứ gì đó đời thường của Thiếu Kiệt.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 222: Hướng Dẫn Kinh Nghiệm

Buổi sáng sớm cái se lạnh của đầu ngày của những ngày tiết trời dần về cuối đông. Trên đường phố nhộn nhịp những người qua lại. Nhưng âm thanh vang dội của những tiếng còi xe buýt, xen lẫn trong tiếng in ỏi của động cơ xe di chuyển trên đường. Không khí lạnh bị thay thế bởi cái nóng của khói xe, cái nắng đang bắt đầu chiếu rọi xuống mặt đất.

Thiếu Kiệt trong dòng người như bao người khác đến nơi làm việc thì hăm lại đến trường học trên chiếc xe đạp của mình. Trong trường hiện tại không ít học sinh hăm đi vào bãi giữ xe đặt xe vào đúng chỗ của mình như thói quen. Tiến lại canteen ngồi ăn sáng. Xung quanh hiện tại khá nhiều học sinh khối trên mọi người hiện tại đang bàn tán về việc hăm đứng lớp học sinh giỏi và ý tưởng của hăm ngày hôm qua thuyết trình.

- Hôm qua nghe nói buổi sáng thuyết trình gì đó có bộ giáo dục nữa. Thăng Thiếu Kiệt khối A7 đây nó bật lại cả người lớn.

- Chuyện này không hay. Biết Thiếu Kiệt hăm thuyết trình gì không. Nó định biến bài giảng của mấy thầy cô thành video để mọi người xem. Còn nếu xem trong lớp không hiểu thì nó lập trang web cho nhà trường học sinh vào đó xem lại.

- Cái này hay đó. Móa học ở trường không vô về nhà lên mạng học lại quá được. tao là tao kết cái ý tưởng này rồi đó ủng hộ hai tay.

Một nhóm người gần đó ngồi bàn tán. Thiếu Kiệt vẫn ngồi gần đó nhưng có vẻ như họ không để ý thấy hăm và cũng không biết hăm. Cũng đúng thôi đâu phải trong một trường học có tiếng tăm thì ai cũng biết mặt được nên

Thiếu Kiệt ngồi ăn mỳ gói với giá hẹ tỉnh bơ như chuyện không liên quan đến mình.

- Chuyện đó là xưa rồi chuyện hôm nay mới dữ nè. Thiếu Kiệt nó hôm nay chính thức buổi đầu tiên đứng hướng dẫn học sinh giỏi văn. Mà nghĩ xem nó mới học khối A làm sao hướng dẫn cho khối B khối C được.

- Cái thì đúng nhưng mà nghe nói bài văn của nó sắp được phát xuống cho anh em mình chép tay nộ. Nói chung là trường chọn bài nó để đem đi thi. Nên cũng không biết sao?

Thiếu Kiệt cũng chỉ cười. Những người này đã vậy rồi thì lớp học sinh giỏi văn sẽ như thế nào. Đâu dễ gì chấp nhận hẳn làm người hướng dẫn để cho mọi người học tập.

Bây giờ Thiếu Kiệt ngồi uống nước, gác chân lên cái ghế đối diện đọc tin tức qua điện thoại. Làm mọi người ở đây lúc này nhìn hẳn. Bởi bản thân hẳn không mang tập sách lại ung dung như chưa từng có. Nến một học sinh gần đó hỏi hẳn.

- Sắp tới giờ vô lớp rồi mà còn ung dung dữ không đem tập sách luôn ngầu.

Thiếu Kiệt cười cười nhìn người kia đáp lại bân quơ.

- Buổi sáng nhẹ nhàng mà không có gì phải lo hết dù sao cũng chỉ vài tiết học.

- Nói không biết ngượng học sinh mà lại như thế chắc cũng chỉ là học sinh yếu kém.

Những người ở đó đứng lên chuẩn bị vào lớp Thấy Thiếu Kiệt trả lời như vậy cũng khinh thường. Nhưng hẳn không chấp bởi những người này không biết hẳn là ai.

Đơn giản vì họ không học cùng buổi với hần và không biết người mà họ vừa nói đến chính là mình. Dù cho đầu năm hần có xuất hiện trên sân khấu trường trước toàn thể các lớp thì cũng không ai có thể nhớ mặt hần qua từng đó ngày.

Bây giờ người thầy giám thị trong trường thấy bên can teen còn tập trung đông học sinh nên đi lại Thấy Thiếu Kiệt ngồi ung dung xem giờ lên lớp không phải của hần định mắng thì mới phát hiện là Thiếu Kiệt nên tiến lại gần nói.

- Thằng nhóc đi sớm vậy lớp học sinh giỏi vẫn còn một tiết nữa mới tới giờ lên lớp mà.

Lúc này những người kia nghe thầy giám thị nói vậy cũng nhìn Thiếu Kiệt đánh giá lại một lần chỉ thấy Thiếu Kiệt ngồi lại đàng hoàn cười cười.

- Hôm qua chiều em nghỉ rồi sáng nay phải vào sớm chứ người lên hướng dẫn mà đi trễ thì người khác nói cho đấy thầy.

- Ủ ờ cũng đúng! Ne chìa khóa phòng thực hành lát nữa em tự mở cửa cho học sinh vô đi tan lớp thì đưa lại cho thầy. Giờ thầy đi làm điểm danh đầu giờ đã.

Nói rồi người thầy giám thị đưa cho Thiếu Kiệt một sâu chia khóa lựa ra trong túi quần của mình. Cười cười với hần còn không quên nhóm học sinh trước mặt nói.

- Tới giờ lên lớp rồi còn không đi đứng đây đợi tui điểm danh xong rồi lên à.

Nghe thấy người thầy giám thị nói như thế một đám học sinh kéo nhau đi trước khi đi còn không quên ngoái đầu nhìn lại. Trong nhóm đó nhiều người thở phào nhẹ nhõm. Người ta ngồi kế bên cạnh lại đi nói xấu cũng may là hần không làm gì. Chứ không những người này không biết làm sao.

Thiếu Kiệt thành tích học tập tốt cách mấy thì không ai biết nhưng họ luôn hiểu có một ôn thần trong trường tên Thiếu Kiệt không kiên nhẫn ai ngay cả Phùng Kiếm Nhất cũng phải sợ thì bọn hắn có là gì.

Nhìn một đám người kéo nhau lên lớp Thiếu Kiệt ngồi lại cái ghế của mình. Tiếp tục gác chân lên ghế ngồi đợi vừa uống nước vừa nhìn những thầy cô đang tiến vào trong lớp học chuẩn bị cho một bài học mới.

Thời gian chăm chú trôi qua Thiếu Kiệt đọc tin tức cũng không mấy thích thú nữa nhìn đồng hồ thì gần 7h 30 hắn mới đi lại gần phòng thực hành mở cửa sẵn. Không ít người thấy Thiếu Kiệt mở cửa cũng kéo nhau vào lớp. Dù sao ngồi ngoài sân trường cũng không giúp họ được gì ngoài tám chuyện các thứ.

Một học sinh đặt danh sách học sinh lên bàn giáo viên Thiếu Kiệt ngồi bên dưới thở dài một tiếng. Ngọc Nhi và Nhã Oanh thấy hắn như vậy đều che miệng cười.

đợi cho Tiếng báo hiệu hết một tiết hắn mới từ bên dưới đi lên trên bục giảng. Lúc này cả lớp đang ồn ào, cũng im hẳn lại. Phùng Kiếm Nhất cũng ở đó ngồi ngay ngắn nhìn theo Thiếu Kiệt một cách đợi chờ. Thiếu Kiệt nhìn lướt qua bên dưới lớp học thấy hắn như thế cũng hiểu tên này bị bố mình sửa trị không ít giờ nhìn thấy hắn cứ như chuột sợ mèo.

Thiếu Kiệt không nhìn qua danh sách lớp. Hắn hoàn toàn không cần thiết phải điểm danh, bởi hầu hết học sinh giỏi đều có tính tự giác rất cao không phải ai cũng như hắn. Hắn giơ một tiếng để mọi người tập trung hắn mới nói.

- Có thể ở đây mọi người sẽ có tâm lý không phục. Bởi bản thân ở đây không những có bạn học cùng khối còn có cả anh chị lớp trên nhưng tôi xin phép được gọi chung là các bạn bởi hiện tại chúng ta là một lớp.

Không một tiếng động lớp học như chìm vào thế giới khác chỉ có tiếng Thiếu Kiệt nói và một chút âm thanh phát ra từ cái quạt trần trên cao. Bên ngoài vẫn có tiếng lá rơi và một vài chú chim sẻ đang đáp xuống sân trường.

- Các bạn cũng biết hiện tại lớp này chuyển giao lại cho tôi hướng dẫn mặc dù tôi chỉ mới khối A. Đúng có nhiều điều tôi vẫn phải học, Nhiều thứ vẫn chưa biết nhưng ở đây tôi dám nói thẳng một câu ở đây nếu ai thấy kinh nghiệm cuộc sống, bản thân mình đã tự kiếm được tiền đóng học phí không cần đến bố mẹ giúp thì có thể đứng lên đây thay tôi hướng dẫn mọi người.

Lớp học lại không một tiếng động, Không một người nào đứng lên. Bởi ở đây hầu hết đi học đều từ tiền bạc của bố mẹ đóng cho họ. Tiền sáng mỗi ngày là bố mẹ phát. Có người phát tuần có người phát theo tháng. Nhưng hầu hết đều phải dựa vào bố mẹ mình. Nên chẳng ai dám nói mình đã kiếm được tiền đóng tiền học phí hằng tháng.

- Xem ra lớp chúng ta vẫn còn phải dựa vào khá nhiều vào Phụ Huynh. Đối với lớp học này tôi sẽ không hướng dẫn gì nhiều. Bởi các bạn đã học qua rất nhiều rồi. Tôi cũng không phải hướng dẫn các bạn phải viết thư ra sao, bởi ngày nào các bạn cũng đã viết thư rồi.

Một người học sinh lúc này mới đứng lên phản bác lại ý kiến của Thiếu Kiệt.

- Cậu nói bọn mình ngày nào cũng viết thư, làm sao mà có đây? Chỉ khi nào trường phát động phong trào này thì bọn mình mới viết thư thôi?

Mọi người trong phòng học lúc này cũng gật đầu. Thiếu Kiệt nói họ ngày nào cũng viết thư thì họ làm gì mà có. Và hầu như là không có viết thư. Hắn chỉ cười nhìn người đứng lên từ tốn đáp lại.

- Đôi khi những việc các bạn làm thường là mình không để ý vì nó quá nhỏ. Vậy mình hỏi điều này, trong giờ học Cô Giáo giảng bài cậu muốn nói chuyện hoặc chia sẻ một tin tức cho người khác thì làm các nào có phải là viết ra tờ giấy rồi chuyền tay nhau đến với người bạn muốn gửi tin hay không. Đó là hình thái đầu tiên của việc viết thư rồi đấy. Thuật ngữ thư tay là chỉ một điều gì đó được viết lên giấy chuyền tay nhau đến nơi người cần nhận tin tức đó. Thế không phải các bạn ngày nào cũng làm là gì?

Mọi người lúc này như phát hiện ra một điều gì đó mới mẻ mà bấy lâu này họ vẫn làm mà không biết. Ai nấy nhìn nhau như xác nhận điều mà Thiếu Kiệt nói đúng thật mỗi ngày họ đều viết thư. Người khác lại đứng lên hỏi hẵn.

- Nhưng đó là thư tay trong lớp học cũng không phải là thư bưu chính như cuộc thi nói.

- Vậy là cậu không biết bưu chính bắt đầu cũng bởi vì như thế sao. Các bạn không ít lần xem phim cổ trang được dựng từ lịch sử hoặc được làm theo bối cảnh trung cổ đi. Một người chỉ huy ngoài chiến trận thấy nước láng giềng hăm he muốn dấy binh chiến sự. Công việc của ông ta đầu tiên là viết một bức thư về cho hoàng đế của mình. Mà Người lính được ông gửi gắm tất cả quân tình cấp bắt đó là một vị binh sĩ. Anh ta phải chạy qua bao nhiêu thành trì ngày đêm không nghỉ để bức thư cấp báo quân tình kia được đến tay nhà vua của mình đó có phải là thư không?

Ngọc Nhi lúc này cũng đứng lên hỏi Thiếu Kiệt. Cô không ngờ giờ học của Thiếu Kiệt chỉ là toàn đối thoại với nhau như thế này nên nói.

- Cái đó cũng là thư nhưng hồi đó phải dùng sức người để đưa thư. Còn hiện tại thì thư từ bưu chính phải có ngày tháng năm và nhiều thứ đi kèm nữa.

Thiếu Kiệt gật đầu bởi những điều Ngọc Nhi nói không sai một lá thư sẽ phải đi kèm theo ngày tháng năm và người gửi. Nên cũng không phản bác mà nói tiếp.

- Vậy mình đố mọi người tại sao một bức thư lại phải để ngày tháng năm và phải để người gửi làm gì?

- Để lá thư đó người nhận biết xuất phát ở đâu và người gửi là ai.

Nhã Oanh cũng bị Ngọc Nhi kéo theo trả lời câu hỏi của Thiếu Kiệt nên cũng đáp lại câu hỏi của hẳn. Mọi người trong phòng thực hành giờ đây hầu như đều nhập vào câu hỏi và câu trả lời của Thiếu Kiệt. Họ bàn luận sôi nổi hơn là nghe giảng bình thường.

- Lại đoán đúng vậy mình sẽ giải thích điều này tại sao phải làm như vậy cho mọi người nghe. Vào thời xưa có một anh thư sinh nọ đi thi khoa cử. Bố anh ở nhà đang đợi con mình công danh đỗ đạt trở về. Gia đình khá giả nhưng cũng đủ tiền đi đường, Đến kinh thành anh ta thấy cái gì cũng mới lạ mà lộ phí trên người đã hết. Nên lập tức viết một bức thư đem ra dịch trạm nhờ người nơi đó gửi cho bố mình để nhờ gửi thêm tiền học thì chờ ngày khoa cử. Hai tháng sau ông bố nhận được thư của con mình. Nghĩ là hẳn cần tiền nên ông gửi tiền cho con mình thông qua ngân khố thương nhân. Khi người thương nhân đến nơi trọ mới hay tin anh bị đuổi ra khỏi nơi đó không biết tung tích mà chuyện này đã là bốn tháng sau.

- Vậy anh chàng thư sinh kia sống sao trong bốn tháng đó, anh ta không có tiền thì làm sao mà đi thi.

Lúc này mọi người bên dưới tập trung vào câu chuyện của Thiếu Kiệt nên cũng nhiều người cũng thắc mắc người trong câu chuyện trên sẽ ra sao.

- Từ Từ. Trong tuần đầu tiên anh ta không có tiền trọ bị đuổi ra khỏi nơi ở. tuần thứ hai anh ta lang thang đầu đường xó chợ. Tới tuần thứ ba anh ta không kiếm được tiền phải đi bốc vác làm lao động để sống. Qua hết cả ba

tháng anh ta nhận được tiền thì khoa cử cũng đã kết thúc. Như thế thấy được việc ghi rõ ngày tháng và tính toán được lá thư sẽ bao lâu đến nơi là điều quan trọng. Nên từ đó người ta rút ra được cho mình là phải thêm vào ngày tháng để người nhận biết được thời gian mà giúp đỡ người gửi.

Trong phòng lúc này cũng im lặng bởi Thiếu Kiệt đã giải thích rõ tại sao một lá thư lại phải có ngày tháng cố định. Để người nhận biết được cái đó đã mất bao nhiêu thời gian mà hồi đáp người gửi.

- Cuộc thi viết Thư UPU nó đơn giản cũng như những bức thư bình thường thôi các bạn à. Nó không quan trọng với các bạn đâu. Nó cũng như là một môn học mà các bạn thấy không cần thiết thôi. Ở đây ai đã viết thư tỏ tình rồi nào giờ tay mọi người biết xem. Biết đâu sau này họ cũng bắt chước thì sao.

Lớp học bây giờ lát đất nhưng cánh tay giơ lên với nữ sinh thì còn ngại ngùng đôi chút còn với nam sinh thì hùng hồn.

- Đây thấy không các bạn không ít người đã viết thư rồi đấy. Đâu cần mình hướng dẫn về viết thư ra sao. Nên những tiết như thế này các bạn đi cũng được không đi cũng được. Bởi mình sẽ không dạy các bạn cách miêu tả thế nào tự sự là thế nào vì những kiến thức này chúng ta đã học qua lâu rồi. Tự sự chỉ là cách kể chuyện như mình vừa nói cho các bạn. Còn với miêu tả thì hãy sử dụng nội tâm cảm nhận nó phát thảo lên hình ảnh đó. Như các bạn đang viết thư cho người mình thích kể ra các đức tính tốt của họ trong thư thôi đơn giản như thế đấy.

Không ít học sinh trong lớp lúc này hiểu ra một điều viết thư cũng đơn giản chứ không phải khó. Họ vẫn làm được và vẫn có thể làm tốt đấy chứ vậy tại sao lại phải tham gia lớp học như thế này. Dù sao họ cũng là học sinh giỏi văn những vấn đề này với họ không khó. Bây giờ một người học sinh mới đứng lên hướng Thiếu Kiệt nói.

- Biết là như thế nhưng đề bài nó cố định một phương thức thì làm sao mà viết Thiếu Kiệt. Với nếu như vậy cậu sẽ hướng dẫn bọn mình cái gì?

- Đề bài à? Đúng thật việc này mỗi năm đều ra một đề bài khác nhau chỉ là thay đổi câu chuyện thôi mà. Còn nếu nói mình sẽ hướng dẫn gì thì mình chỉ nói một câu kinh nghiệm. Kinh nghiệm cuộc sống, Kinh nghiệm của các người lao động trong môi trường làm việc. Cái mình hướng dẫn là kinh nghiệm

Thiếu Kiệt ra vẻ trầm ngâm nhìn một lần quan sát hết tất cả mọi người bên dưới mỉm cười nói ra lớp học này hẳn sẽ hướng dẫn gì. Bởi bằng kinh nghiệm dạy học số không cái hẳn có chỉ là chia sẻ những gì một đời người trải qua cho những người ở đây để họ lấy ra kinh nghiệm đó tự viết cho mình một lá thư hoàn chỉnh. Còn hơn là Thiếu Kiệt không biết gì hướng dẫn bấy bạ.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 223: Dự Thính

Trong khi Thiếu Kiệt đứng trong phòng nói chuyện tán gẫu với những học sinh giỏi khác thì bên ngoài gần đó len lén đứng nhìn là một vài giáo viên dạy văn không có tiết cùng với Tần Tiến.

Một người trong nhóm giáo viên văn mới hướng Tần Tiến ra về bực tức nói.

- Thầy xem Thiếu Kiệt hắt cái này giờ lên lớp hướng dẫn các bạn thì không hướng dẫn lại đi ngồi kể chuyện rồi cái gì nói hướng dẫn kinh nghiệm. Chuyện này không được, hôm sau không cho thằng nhóc này đứng lớp nữa.

Người đứng cạnh giáo viên vừa mới phản ứng kia mới nhìn hắt lắc đầu.

- Ông có khùng không thằng nhóc hướng dẫn như thế hay thế còn gì? Tôi chưa nghĩ ra cách hướng dẫn như thế bao giờ. Nó toàn xoay quanh trọng tâm thôi chứ có ra khỏi đề thi viết thư đâu. Đôi khi cách này lại hiệu quả hơn mình đứng lớp đấy. Ông thấy bọn học sinh không kể các khối lớp đều chăm chú nghe với lại trả lời phát biểu sao. Giờ học tôi mà cũng được như thế cũng mừng.

Tần Tiến lúc này cũng làm ra vẻ để mọi người trong nhóm nhỏ giọng lại. nói với những người đang đứng xung quanh.

- Tôi dám chắc phương án này hiệu quả hơn nhiều. Mọi người nhìn đi chỉ với những mẩu chuyện Thằng nhóc nó hướng mọi người tới tầm quan

trọng mở đầu của bức thư phải như thế nào rồi. Còn phần bên trong chưa biết ra sao nên cứ từ từ nó còn tới hơn một tiết nữa mà.

Nghe Tần Tiến nói thế các giáo viên cũng gật đầu. Họ tiếp tục im lặng còn người giáo viên lúc này phản đối cũng chợt hiểu ra tầm quan trọng mà Tần Tiến nói của một bức thư là gì. Nó nằm ở đầu bức thư ngay thẳng năm người gửi. Mà câu chuyện của Thiếu Kiệt lại nằm đúng vấn đề trọng tâm điều quan trọng nhất khi mở đầu cho một lá thư.

Lúc này hẳn không thấy cách dạy vừa rồi của Thiếu Kiệt có vấn đề nữa mà thậm chí ghi nhớ lại về bắt đầu tìm kiếm tư liệu để thay đổi bài giảng của mình cho giống với những gì hôm nay nghe được.

Bây giờ những ánh mắt của giáo viên nhìn vào một người đứng trên bục giảng và tiến nói đi vào trong tai mình để biết được những gì Thiếu Kiệt nói sẽ như thế nào.

Thiếu Kiệt vẫn tiếp tục buổi hướng dẫn của mình bằng cách nói chuyện với những người đang ngồi trong lớp. Mọi người vẫn đang thắc mắc liệu Thiếu Kiệt hẳn Hướng dẫn Kinh Nghiệm đó là hướng dẫn ra sao nên Phùng Kiếm Nhất mới đứng lên hỏi hẳn.

- Thiếu Kiệt theo cậu hướng dẫn kinh nghiệm là như thế nào? Minh lần đầu được nghe cụm từ này nó thì liên quan gì đến viết thư?

Không chỉ có mỗi mình Phùng Kiếm Nhất mà những người đang ngồi bên dưới cũng gật đầu họ thường chỉ biết kinh nghiệm là thứ đúc kết bản thân thôi. Giờ lại nghe Thiếu Kiệt hướng dẫn về vấn đề này thì lấy làm lạ.

Thiếu Kiệt lúc này mới cầm viên phấn lên nhìn xuống mọi người đang chú ý mình nói.

- Các bạn thường nghe từ kinh nghiệm mà kinh nghiệm là gì nó là thứ các bạn đúc kết được trong khi học tập, Khi chơi game. Kinh nghiệm chơi

game giúp bạn qua được vòng chơi đó. Còn kinh nghiệm học tập giúp các bạn có kiến thức để trải qua các kỳ thi. Vậy Kinh Nghiệm là thứ chúng ta đúc kết được từ qua trình rèn luyện, Là tri thức hay là một sự thông thạo nào đó của các bạn.

Ngọc Nhi lúc này mới đứng lên hỏi Thiếu Kiệt khi hẳn vừa ghi được hai từ kinh nghiệm lên bản.

- Vậy với Hướng Dẫn Kinh Nghiệm thì làm sao mà hướng dẫn mình không trải qua việc lao động ở các công ty thì làm sao làm bài được.

Thiếu Kiệt lúc này quay lại nhìn xuống mọi người từ tốn giải thích cho Ngọc Nhi và những người trong lớp hiểu.

- Kinh nghiệm được chia ra làm hai loại. Một loại là các bạn phải tự trải qua còn cái thứ hai là các bạn được đọc lấy được tìm hiểu được quá trình làm việc đó như thế nào thông qua sách báo hoặc chương trình học. Đó là kinh nghiệm được những người đi trước viết nên để những người học tập sau này tránh né những lỗi sai mà họ đã gặp phải đó là hướng dẫn kinh nghiệm bằng cách thông qua kiến thức và kinh nghiệm sống của người đi trước truyền đạt lại cho người sau này.

Bên ngoài một giáo viên suy ngẫm theo từng câu nói của Thiếu Kiệt như ngộ ra một chân lý gì đó đành thốt lên.

- Hay lâu rồi mới nghe bài giản hay như vậy!

Những người bên cạnh không kịp ngăn người giáo viên lại làm cho tiếng nói đó vọng vào trong lớp. Nghe thế Thiếu Kiệt mới bước ra khỏi lớp lúc này một đám giáo viên nhìn hẳn cười cười.

Tần Tiến thấy thế đi lại chỗ Thiếu Kiệt theo sau là những giáo viên đứng bên ngoài này giờ.

- Mấy thầy định dự thính giờ hướng dẫn của em. Không phiền chứ Thiếu Kiệt?

Tuy Tần Tiến nói thế nhưng Thiếu Kiệt biết họ đứng ở ngoài cũng khá lâu nên cười đáp lại.

- Có gì đâu lớp càng đông càng vui mà dù sao em cũng chỉ là hướng dẫn có nghe hay không thì vẫn vậy gì em có giảng bài theo cách thường thấy đâu. Các thầy cô cứ vào trong lớp đi sao lại phải đứng bên ngoài làm gì.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Tần Tiến cũng cười cười bước vào phòng thực hành đến cuối lớp kéo ghế ngồi. Hẳn đi đầu thì những giáo viên khác cũng theo sau. Đâu ai muốn mình phải đứng hai tiết học bên ngoài mà chịu khổ.

Mấy học sinh khác trong lớp lúc này thấy giáo viên vào lớp bắt đầu nghiêm chỉnh lại. Thiếu Kiệt bước vào lớp mới nhẹ giọng nói.

- Lớp của bọn mình hôm nay có thêm mấy bạn mới đến nghe nên không cần lo lắng qua, mọi người cứ như vừa rồi là được căn thẳng chỉ thêm một người mà thôi. Hôm nay đứng giữa lớp này mình là người cao nhất những người còn lại ngồi bên dưới đều là học sinh.

Lúc này cả giáo viên với học sinh trong lớp đều cười thành tiếng. Bởi không ai biết Thiếu Kiệt sẽ nói điều này nhưng chỉ trong chốc lát hẳn kéo không khi lại như bình thường vốn có của lớp học từ lúc bắt đầu tới bây giờ.

- E hem các bạn mới vào lớp có thắc mắc gì không mình sẽ giải đáp các bạn đứng bên ngoài cả từ đầu tiết đến giờ chắc cũng có nhiều câu hỏi đi.

Tần Tiến lúc này trọng bụng thăm mắng Thiếu Kiệt vì biết mọi người đứng bên ngoài mà còn không mời vào. Đợi cho họ bại lộ mới bước ra đưa vào.

Một cô giáo dạy văn nghe thế mới hướng Thiếu Kiệt hỏi. Bởi không phải riêng cô mà những người bên ngoài đang thắc mắc chuyện này.

- Thiếu Kiệt tại sao em lại nói là không hướng dẫn các bạn miêu tả cũng như tự sự gì đó công thấy làm khó hiểu bởi trong một bài viết thư hoặc một bài văn thì điều này khá là quan trọng.

- Vấn đề chuyện này thì khá đơn giản bởi ai ngồi ở đây chúng ta đều đã học những kiến thức này ở cấp một và cấp hai. Đối với miêu tả các bạn không xa lạ gì nữa còn với cấp hai tự sự kể chuyện là một phần không thể thiếu trong bài học rồi thì em hướng dẫn lại làm gì. Trong các bạn ai nói mình chưa từng viết một bài văn tả con vật em yêu thích chưa? Hay là các bạn từng miêu tả cô giáo hoặc thầy giáo của các bạn chưa. Đừng nói với mình là chưa bởi cấp một các bạn phải làm mấy bài dạng này rồi. Và cũng từ đó biết được bài văn có bố cục ba phần thân bài kết bài nếu chưa chắc các bạn sẽ không ngồi đây.

Tất cả học sinh và cả giáo viên lúc như rơi vào một vùng ký ức thừa nhỏ khi còn ở cấp một và thật sự khi nhớ về nó có người còn thầm cười riêng cho mình bởi vì những gì họ nhớ về bài làm mà mình đã nộp.

Cô giáo kia cũng gật đầu nhìn Thiếu Kiệt như đã hiểu được trọng tâm của hẳn không hướng dẫn miêu tả. Vì những ký ức thừa bé đến cô cũng còn nhớ thì đừng nói gì những người đang là học sinh ngồi trong lớp học này.

- Vậy cấp hai các em học cái gì liên quan tới tự sự. Thầy nhớ các em thi lên cấp ba hầu hết là phân tích văn mà.

Tần Tiến lúc này cũng hướng Thiếu Kiệt hỏi bởi hẳn biết đề thi hẳn năm để có điểm vào trường hầu hết là phân tích văn học chứ không phải miêu tả tự sự như Thiếu Kiệt nói.

- Ấy cái này mới đáng nói nè. Năm đầu cấp hai các bạn có một đề bài khá hay đấy ai nhớ đề bài đó không nó liên quan đến một câu truyện. Mà

ngày nay mỗi lần mưa bão các cậu hay nói đấy thôi ai biết nào? nó

Một học sinh nghe thế suy nghĩ trong giây lát rồi hướng Thiếu Kiệt nói.

- Đúng rồi mình nhớ đầu năm cấp hai có một bài văn kể lại một câu chuyện qua lời văn của em.

- Chính xác mười điểm về chỗ quỳ ngồi. Ý nhằm không có điểm chấm nên tạm thời ngồi xuống đừng đứng lên. Vậy mọi người có cần mình hướng dẫn những thứ kiến thức đó không hay là khỏi.

Tất cả giáo viên và học sinh đều đồng thanh nhìn Thiếu Kiệt cười cười đáp lại.

- Thôi Khỏi đề!

- Vậy nhé bắt đầu lại bài hướng dẫn kinh nghiệm.

Thiếu Kiệt chỉ cười cười hắn đã nói đến thế mà mọi người bắt hắn hướng dẫn những thứ đó nữa thì chắc chắn hắn sẽ khuyên người đó về học lại cấp một và cấp hai. Khi đó mới đủ điều kiện để làm bài viết thư này.

- Rồi mọi người ổn định nhé chúng ta sẽ đến với những kinh nghiệm. Có thể ở những kinh nghiệm này các bạn rút ra được điều gì cho mình thì nó là của các bạn còn mỗi người một suy nghĩ. Đi tìm được suy nghĩ của chính mình lúc đó mấy bạn sẽ tự làm. bài được và sau này những tiết như thế này chỉ dành để chia sẻ kinh nghiệm thôi.

Mọi người lại trở về không khí im lặng của một lớp học ai cũng chăm chú hướng về Thiếu Kiệt muốn xem hắn sẽ kể chuyện gì tiếp theo và kinh nghiệm từ những việc đó là gì.

- Trong tất cả các bạn ở đây có thể có nhiều bạn bố mẹ là công nhân nên việc mình nói ở đây có thể về hỏi bố mẹ bạn đúng hay không.

Thiếu Kiệt lúc này mới nhìn qua lớp học một lượt rồi từ từ nói như mình đang ở trong hoàn cảnh ở tiền kiếp.

- Một vài khu công nghiệp trên một số tỉnh, thành hiện nay có thể nói chưa thực sự chú trọng đến vấn đề ăn uống của công nhân. làm ở đây lương không cao, lại hay bị tăng ca. Còn cơm ở trong công ty thì chán lắm, mỗi bữa có hai đến ba miếng thịt toàn mỡ, một quả trứng và nước rau. bảy nghìn một suất chắc chỉ thế thôi. vài công ty có năm nghìn đồng một suất. Nói chung đã là kiếp đi làm thuê, chỉ cần ăn chứ không cần ngon, rẻ là được”. Nói thì nói vậy nhưng chắc chắn rằng chẳng ai không muốn được “ăn ngon, mặc đẹp” cả các bạn chưa bao giờ trải qua những cảnh như vậy nên các bạn hiện tại vẫn là người sung sướng.

Một học sinh lúc này đứng lên thắc mắc việc gì đó mới hỏi Thiếu Kiệt.

- Cậu chưa làm việc ở những nơi đó sao biết được những suất cơm ấy có gì? Mà mẹ mình cũng thường ăn cơm ở công ty sao mình chưa từng nghe nói điều này.

Thiếu Kiệt lúc này cũng gật đầu nhìn người đang đặt ra câu hỏi cho mình từ từ nói.

- Phải làm việc 8 tiếng một ngày trong môi trường toàn bụi, khói và tiếng ồn, trưa nào cũng nhắm mắt nhắm mũi vào căng-tin của công ty ăn cơm đến nghẹt thở. Nói là ăn chứ thực chất là nuốt chửng. Ăn cho qua bữa, chứ sức thanh niên và người làm công nhân ở những nơi này thật sự không thể nói là phải chịu nhiều thứ của điều kiện lao động không đủ. Mẹ cậu không nói bởi vì cậu chưa hiểu vấn đề này đâu không tin cậu thử đem những điều này nói với mẹ bạn hỏi thử xem.

Thiếu Kiệt không ngại đề người học sinh đó về hỏi mẹ mình về những bữa ăn trong công ty của bà. Bởi hẳn biết chỉ có một vài công ty là chú

trọng việc ăn uống của nhân viên còn những công ty còn lại thì cái nào cũng như cái nào.

Người Học sinh đó như quyết tâm về sẽ hỏi mẹ mình xem những gì Thiếu Kiệt nói hôm nay là đúng hay không. Vì thấy nếu có thì chắc mẹ mình phải than vãn về những việc này. Thiếu Kiệt lúc này thở ra một hơi rồi lại tiếp tục nói.

- Ở một số những công ty lớn của nước ngoài có danh tiếng. Các bạn sẽ thấy được hệ thống tự động hóa. Người công nhân làm việc cũng tốt hơn năng suất cao hơn. Đó mới thấy được cũng là xí nghiệp lao động với nhau tại sao nhiều nơi công nhân đều muốn vào làm lại không được, còn những nơi Công nhân làm việc chỉ cho có lệ là như thế. Bữa ăn của những công ty này đôi khi còn tốt hơn những thứ mà các bạn ăn hằng ngày.

Mọi người lúc này đều ô lên thấy rõ, Bởi những gì Thiếu Kiệt nói ở trên đều khác với những công ty mà hẳn đề cập bên dưới. Mà việc này Thiếu Kiệt biết rất rõ điển hình mấy công ty điện tử quốc tế. Mà công nhân xin vào nhiều như nê nư vẫn không vào được.

- Các bạn thử tưởng tượng hai công ty một công ty rất nhiều máy móc. Và một công ty chỉ có lao động là chính. Hai nơi này cùng sản xuất một mặt hàng bán ra thị trường. với công ty có dây chuyền sản xuất một ngày họ làm ra 100 sản phẩm chỉ với tám người. Còn một bên lao động là chính thì lại cần tới mười sáu người. Bán ra sản phẩm đều giá thành như nhau nhưng việc làm của hai bên đều khác nhau công nhân ở nơi có dây chuyền sản xuất chỉ cần làm quen với máy móc. Còn nhân viên lao động thì phải làm bằng tay là chính năng suất không cao, lương lại thấp những vẫn làm bằng thời gian với công ty kia. Vậy các bạn sẽ chọn công ty nào vào làm?

Những học sinh ở đây không ai nói ai, Tất cả đều đồng loạt chọn công ty có hệ thống máy móc mà làm việc. Bởi như thế lương họ sẽ cao hơn làm việc cũng nhẹ hơn.

- Đấy các bạn thấy rồi đấy với công ty có máy móc họ tăng được năng xuất, việc làm của người lao động được giảm thiểu. Dem lại những giờ làm ổn định không phải mệt mỏi. Con người tạo ra máy móc vì thế. Và họ cũng muốn máy móc làm thay mình. Nên điều kiện làm việc sẽ tốt hơn những chỗ không có máy móc. Cuộc sống của các bạn khi nhận được nhiều lương hơn thì lúc đó mọi thứ sẽ tốt hơn. Đúng không nào.

Mọi người trong phòng không ai nói ai. Tất cả đều chấp nhận qua những gì Thiếu Kiệt nói. Họ hoàn toàn không biết ở trong buổi nói chuyện này Thiếu Kiệt đã đem hết tất cả những gì trọng điểm về một đề bài viết thư cho họ. Bởi nó đi sát với thực tế của người lao động.

“Hãy viết thư cho một người nào đó để nói vì sao điều kiện lao động thuận lợi có thể mang lại một cuộc sống tốt đẹp hơn”.

Từng người ngồi ở đây đều suy nghĩ về những gì Thiếu Kiệt nói hôm nay. Vì nó hình thành trong tư tưởng họ một cảnh đối lập giữa hai công ty rất rõ. Một nơi dùng người sản xuất, một nơi dùng người để điều chỉnh máy sản xuất là hai khai niệm tương phản lẫn nhau.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 224: Cafe Sách

Tiết Học kết thúc cũng là giờ giải lao của trường học Thiếu Kiệt đợi mọi người rời đi rồi mới đứng lên hướng về phía lối ra. Lúc này Tần Tiến và một số giáo viên đứng bên ngoài đợi sẵn.

Thấy Thiếu Kiệt đi ra Tần Tiến mới bước lại gần nó với hân.

- Cảm ơn em cho thầy thấy các giảng dạy tự nhiên của em thú vị như thế nào.

- Có gì đâu thầy em chỉ chia sẻ những gì mình biết thôi. Em thấy các bạn cần nhất vẫn là cái nhìn từ cuộc sống chứ không phải qua những bài học khô khan lý thuyết.

Thiếu Kiệt cũng chỉ nói sự thật học sinh còn ngồi ở trường. Thường khá mơ mộng nhưng hiện thực lúc nào cũng không phải người ta có thể chấp nhận được. Chỉ khi bạn bước chân ra khỏi khuôn khổ của chính mình mới cảm nhận thấy điều đó.

- Sau hôm nay thầy hi vọng lớp này em cứ như ngày hôm nay chia sẻ về những kinh nghiệm mà em biết như thế giúp được các bạn học của em cái nhìn toàn cảnh của việc cần thiết là được. Thầy còn đang không biết có nên mở rộng cái này cho các bạn học sinh không đây.

Tần Tiến thấy bài học của Thiếu Kiệt khá thu hút bởi hân nói những thứ đời thường những mẫu chuyện tưởng chừng như giải trí nhưng nội hàm trong đó là những thực tiễn của cả một tương lai mà tất cả các học sinh phải đối mặt.

- Thầy đừng chơi em như thế chứ. Đối với nhiều đây người là đã đủ phiền chết em rồi thầy còn chơi thêm người thì em để lớp tự học luôn đấy.

- Em không thấy quá nhiều học sinh. Dù ở khối trên nhưng vẫn chưa định hướng được mình sẽ làm gì sao. Họ chưa đối mặt với hiện thực khi mà những học sinh đó đã qua tết chỉ vài tháng sau họ bắt đầu phải đối mặt với những gì mà người ta gọi là cuộc sống hằng ngày sao.

Thiếu Kiệt cũng im lặng hẳn không trả lời được vì định hướng của mỗi người khác hẳn. Tiền Kiếp hẳn cũng mong mình đi học ra trường tốt nghiệp làm lương cao nhưng rồi cũng bị chính cái gọi là cuộc sống dập tắc đi bao nhiêu ước mơ hoài bão. Nó không như những gì hẳn đã từng mong ước.

- Chuyện này thì mấy thầy cô nên làm một buổi nói chuyện với học sinh chứ. Sao lại nói với em nào? em vẫn còn là học sinh đấy.

- Thằng nhóc học sinh như em cả trường này ai cũng được như thế thì cần gì giáo viên nữa. Tiền em kiếm giờ sợ còn hơn lương thầy. Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, Mai một không nên để giáo viên đứng ngoài lớp như thế không tốt đâu đấy.

Hắn lúc này cười cười nhìn Tần Tiến với các giáo viên đứng đây chợt hắn nhớ đến điều gì đó nên nói với mọi người.

- Vậy là mấy thầy chưa nghe câu chuyện này rồi. Có một cảnh sát giao thông. Bắt lấy một phụ nữ chạy xe vì quá tốc độ. Người phụ nữ nói tôi đang trễ giờ dạy anh thông cảm. Lúc này người cảnh sát mới hỏi người kia cô là giáo viên hả. người kia gật đầu thì anh cảnh sát mặt nham hiểm nói Tôi đợi ngày nay lâu lắm rồi.

Mọi người chăm chú nghe hẳn kể chuyện. Còn Thiếu Kiệt sau khi vừa dứt lời thì ba chân bốn cẳng chạy mất, phải đợi một lúc sau tất cả các giáo viên đều cười rất vui. Những học sinh thấy thế cũng thắc mắc chỉ có Tần Tiến là nhìn theo hướng Thiếu Kiệt rời đi vừa cười vừa lắc đầu.

Thiếu Kiệt dắt xe ra tới trước cổng trường thì thấy Ngọc Nhi và Nhã Oanh đang đứng nên hỏi hai người.

- Hai tiểu thư đứng đây làm gì sao không về nhà đi người nhà chưa đón ah?

- Bọn mình đang đợi cậu đây này. Vốn định về nhà nhưng mà về xong lát lại lên trường nên hôm nay bọn mình ở lại trường luôn.

Ngọc Nhi lúc này hướng Thiếu Kiệt nói ra việc tại sao lại có mặt ở đây. Hắn nhìn hai người ngạc nhiên, Bởi ích khi nào con gái lại chịu ở lại trường cả ngày rồi mới về.

- Hai cậu thật sự là đợi học hết buổi chiều mới về à.

- Ủ ờ bọn mình nói cậu ở lại cho vui nhưng Ngọc Nhi nói cậu không mang tập vở nên mới hỏi ý kiến của cậu xem sao.

Nhã Oanh bây giờ mới hỏi ý kiến của Thiếu Kiệt xem ý tứ thế nào. việc hắn ở cùng hai người ở lại trường.

- Cũng được nhưng mà để mình nhắn Lý Bân qua nhà lấy tập vở cũng không sao. Mà hai người sao hôm nay lại có ý định ở lại trường thế. Mọi thường không phải vẫn về nhà sao.

Thắc mắc vì sao Nhã Oanh cùng Ngọc Nhi lại quyết định ở lại trường hắn mới hỏi hai người. Dù sao ở lại trường thường rất ít và có một số điều khó chịu nhất định.

- Nhà Nhã Oanh đang trang trí lại nhân dịp cuối năm nên bề bọn bạn ấy về nhà cũng vậy à. Nên hai bọn mình định ở lại trường cho đỡ phiền phức.

- Ủ ờ vậy thôi để mình đem xe vào trường lại rồi mình quay ra. Mấy cậu đứng đợi mình một tý

Một lúc sau Thiếu Kiệt trở lại. Sau khi đã nói Lý Bân khi đọc qua nhà Hà Vi lấy tập vở cho hẳn. Thấy hai người đang bàn bạc điều gì đó Thiếu Kiệt mới hỏi.

- Giờ mấy người bọn mình đi đâu đây?

- Định là đi ăn uống chút gì đó rồi về lại trường còn không thì đi nhà sách nghe nói họ mới mở mô hình cafe sách gì đó khá thú vị gần trường mình nè.

thấy Ý kiến của hai người cũng không tệ Thiếu Kiệt cũng gật đầu. Dù sao lúc còn nhỏ hẳn vẫn thường ra những nhà sách hoặc tiệm sách củ ven đường coi ké thường xuyên.

- Ừ cũng tốt ra đó coi ké vài cuốn sách mới ra xem có sách nào hay không.

- Quyết định vậy đi dù sao cũng gần trường học không đi xa quá nên cũng không sợ.

Biết Thiếu Kiệt đồng ý Ngọc Nhi và Nhã Oanh cũng vui vẻ dẫn hẳn đi nhà sách. Không xa trường học là mấy nhà sách nằm trên một vị trí đường lớn và nhiều khoảng không bên cạnh là một số ngân hàng và đơn vị hành chính của quận nên khá đẹp.

Theo chân hai cô nàng Thiếu Kiệt chọn cho mình vài cuốn sách rồi hướng lên sân thượng nơi hiện tại đặt một quán cafe sinh tô dành cho những người đến đọc sách và thưởng thức không gian nhìn ra bên ngoài phi trường từ trên cao.

Thiếu Kiệt thấy hai cô còn tìm cho mình những quyển sách hay nên mới ngồi xuống trước. Gọi một tách cafe để trước mặt. Ngọc Nhi sau khi lựa sách xong mới đến chỗ hẳn ngồi rồi đi vào nhà vệ sinh.

Còn Nhã Oanh lúc này mới ngồi xuống trước mặt Thiếu Kiệt. Đang hướng hân khoe những cuốn sách mình chọn được ở bên dưới.

- Cậu xem nhưng cuốn này mình nghe nói đều mới xuất bản. Mỗi ngày không biết bao nhiêu đầu sách được ra mắt. Nghe nói tác giả của cuốn tiểu thuyết harry potter cũng viết sách ở quán cafe như thế này mà nổi tiếng toàn thế giới đấy.

- Cái đó mình biết chứ không phải đã ra phim rồi đấy sao. Nhưng mà nghề tác giả không phải ai cũng như thế đâu. Có người sống vì đam mê viết mà không đủ sống đấy. Cũng có những nơi trả lương nhuận bút một cuốn sách bán ra rất bèo bọt. Cứ 1000 cuốn sách được bán tác giả chỉ nhận tiền được 100 cuốn thôi. Đó là những tác giả phải thông qua nhà xuất bản mua sách mới có tiền.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Nhã Oanh cũng giật mình. Đơn giản vì học sinh hay mọi người đều biết mỗi tác giả văn học lớn có thành tựu đều được in sách nhưng không ngờ rằng họ lại nhận được tiền ít như thế.

- Vậy phải viết một cuốn mà biết chừng nào nhà xuất bản mới mua đâu phải quyển nào họ cũng mua đâu vậy tác giả làm gì mà sống?

- Đúng vậy nhà xuất bản không phải lúc nào cũng mua sách đơn giản vì họ muốn quyển sách được in chắc chắn phải đem lại doanh thu họ mới làm có nhiều tác giả ban ngày làm những công việc khác nhau ban đêm viết sách. Còn có những tác giả có điều kiện thì tự mình đi in sách nhưng khoảng tiền thu lại cũng không được bao nhiêu. Bởi nghề viết không được coi trọng.

Thiếu Kiệt cũng biết những điều này tương đối mới mẻ với Nhã Oanh bởi tác giả nói thì có vẻ sang. Nhưng thật chất nó chỉ là cái danh hào của xã hội vì viết sách theo quan niệm người xưa đến nay nó không được coi trọng.

Một người tác giả nghèo luôn bị mọi người nói mình với một câu bán chữ ăn tiền. Nhưng cũng có nhiều tác giả họ làm những công việc khác lấy bút danh của mình dựa theo tiền mình kiếm được bên ngoài mà nuôi sống ước mơ.

- Xem ra tác giả cũng không sung sướng gì nhỉ. Thế mà mình thấy họ hay lấy điểm trường nhân văn cao lắm đó chứ. Mình tưởng học xong ở đó ra chắc kiếm được rất nhiều tiền.

- Thì nó phải cao thôi bởi học ngành xã hội nhân văn bạn có thể làm nhà báo viết lấy nhuận bút cũng có thể học cao hơn nếu có điều kiện. Vì điểm thi vào những trường như thế luôn cao nên một số những tác phẩm đang cầm trên tay của bạn hoặc mình được gọi là tác phẩm chính quy.

Lúc này Ngọc Nhi mới trở lại. Nhìn Thiếu Kiệt với Nhã Oanh nói chuyện cũng thắc mắc nên hỏi.

- Hai người nói cái gì mà vui vậy?

- Cũng không có gì. Mình đang được Thiếu Kiệt giải đáp tại sao tác giả sách là một công việc cũng là tri thức trong xã hội nhưng lại không được coi trọng. Mà Việc thi lên mấy trường cao hơn mình thấy nó lại rất khó vào.

Ngọc Nhi lúc này cũng ngồi xuống nghe Thiếu Kiệt nói về những thứ này. Bởi theo cô thấy Thiếu Kiệt như một cuốn từ điển bách khoa cái gì cũng biết. Hể những gì họ thắc mắc Thiếu Kiệt đều giải đáp được.

- Thường học ở trường đó sau khi tốt nghiệp các bạn có cơ hội cao hơn cho các ngành như nhân viên kinh doanh, trợ lý, tiếp thị, thư ký, nhân viên hành chính và một số ngành cần có chuyên môn cao nhưng nghề tác giả rất ít ai đi làm nhất là tác giả viết sách chỉ thường là những người từ viết báo mà ra thôi.

- À mà hồi nãy cậu nói sách chính quy là sao? mình không hiểu tại sao lại gọi là sách chính quy.

Nhã Oanh vừa rồi bị Ngọc Nhi cắt ngang câu chuyện nên giờ mới hỏi lại đề tài về sách để Thiếu Kiệt giải đáp được sự thắc mắc của cô. Hắn mới hớp một hớp cafe rồi mới từ từ nói.

- Sách Chính quy thường là nhà xuất bản in ra và người viết đều có văn bằng liên quan. Chưa kể đến nó đều được qua kiểm duyệt của bộ văn hóa và truyền thông trong nước. Còn một loại sách nữa là sách do các bạn trẻ tuổi viết người không có văn bằng chứng chỉ gì về ngành viết lách. Mà những sách này thường được in đi kèm theo chữ lưu hành nội bộ. Hoặc là hàng kỷ niệm tặng. Mà hầu hết những người này là tự mình bỏ tiền túi in sách.

Thiếu Kiệt cũng thở dài, hắn nhớ những bộ truyện tiểu thuyết trên mạng cũng vì vấn đề chính quy hay không chính quy mà nhiều người có đam mê viết cũng không bao giờ hoàn thành được tác phẩm của mình.

- Nghề tác giả đem ra ngoài nói chuyện thì là một tri thức đúng đấy. nhưng xã hội bây giờ đều nhìn vào nghề nào kiếm ra tiền và làm sao mà giàu được thôi. Người viết thường là một người đam mê rất nhiều về những thứ như thế này.

- xem ra nghề tác giả cũng sống không dễ. xã hội càng hiện đại nhiều tập sách viết ra cũng phải coi là đó là loại nào. Bởi những thứ như thế nên tác phẩm trong nước thường không có nhiều nổi bật bằng các tiểu thuyết nước ngoài.

Ngọc Nhi nghe Thiếu Kiệt nói về những khó khăn để được một cuốn sách in ra, đến tay người đọc là một vấn đề không dễ nên cầm lên một cuốn sách trong tay mình mà than.

- Không đâu nhiều tác phẩm tiểu thuyết truyện trong nước khá hay. Họ viết đăng tải trên mạng, những trang web truyện tồn tại nó hình thành một nhóm gọi là Văn học mạng nơi này cái gì cũng có bất chấp thể loại, của nước ngoài có, của tác giả đam mê cũng có. Nhưng đa số là truyện nước ngoài là nhiều, tác phẩm trong nước ít được người đọc đón nhận. Vì sợ nó dừng giữa chừng không hoàn thành được. Không ít tác phẩm gặp phải tình trạng như thế rồi.

Ngọc Nhi và Nhã Oanh lúc này vui vẻ hơn, hai cô không ngờ trong thế giới của sách và tiểu thuyết lại tồn tại cái gọi là tiểu thuyết mạng. Bởi từ này quá lạ lắm mà lạ thì họ sẽ tìm hiểu nên hỏi Thiếu Kiệt.

- Lại có cả dạng này, vậy tiểu thuyết trên mạng bạn nói là gì?

- Nó được gọi với cái tên chung là văn học mạng chứ không phải là tiểu thuyết trên mạng, tiểu thuyết chỉ là một phần thôi. Văn học mạng đó là văn học mà các nhà văn sử dụng mạng internet để đưa tác phẩm của mình đến với công chúng không thông qua việc in sách nữa. Hình thức này thường được các nhà văn mới xuất hiện sử dụng bởi vì tốc độ lan truyền, số lượng độc giả của internet quá lớn, không tốn kém chi phí. Nhưng cũng có nhược điểm là người đọc cũng khắt khe hơn do quá nhiều thông tin, nên nếu tác phẩm không thực sự nổi bật thì rất khó đưa tác giả đến một nấc khác vì chẳng thu được đồng nào cả.

Thiếu Kiệt giải thích cho Ngọc Nhi và Nhã Oanh biết thế nào là văn học mạng. Hai cô hứng thú không kém gì người như vừa mới tìm được một chân lý mới.

Hắn Thì khá hiểu rõ về những vấn đề này, Văn học mạng trong mắt mọi người nó khá nhiều thứ nhưng nêu biết chọn lọc đúng đắn, Thì văn học mạng vẫn có thể mang lại cho người đọc một nguồn tri thức nhất định.

- Xem ra hôm nào rảnh mình phải lên mạng xem những thứ Thiếu Kiệt nói là như thế nào? Không biết họ viết hay như những người được in sách không.

- Chuyện này khó nói lắm, có tác giả vẫn còn ngồi ghế nhà trường, có tác giả cũng đã là ông lão, có người là công nhân viên, có người lao động phổ thông bên ngoài. Nhiều thành phần nên chất lượng và sự đánh giá của nhiều thứ cũng làm cho những tác phẩm này có phần lưu mờ trong mắt các tác phẩm nước ngoài.

Điều này là sự thật bởi những gì hần đọc không ít mỗi khi rảnh rồi hần đều ngồi đọc truyện. Có khi mắt chỉ dán vào màn hình để cập nhật hôm nay tác đó hay người dịch truyện đó hôm nay ra mấy chương và truyện đó như thế nào.

Nhã Oanh lúc này suy nghĩ một điều gì đó mới hỏi Thiếu Kiệt.

- Vậy có khi nào mình cũng trở thành tác giả được không? mình cũng thích viết văn vậy nhưng mà nghe cậu nói tác giả không kiếm được tiền chắc chắn bố mẹ mình sẽ không cho theo nghề này đâu.

Thiếu Kiệt không trả lời hần chỉ cười với cô. Bởi bản thân hần cũng biết một gia đình như Nhã Oanh thì làm gì sẽ để con mình trở thành người viết sách kiếm không được mấy đồng. Cơm lo không xong này.

Ngay bây giờ. Khi mà bọn người Thiếu Kiệt không để ý đến. Một người phụ nữ, đứng gần đó mới bước lại gần bàn hần nói.

- Chắc Chắn là con không làm người viết sách được! Giờ này không học hành sao lại ra đây tụ tập. Định bắt chước người khác hư hỏng. Cúp học đúng không.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 225: Tự Mình Làm Mất Mặt Mình

Nhã Oanh lúc này cũng đứng lên nhìn người phụ nữ kia lo lắng nói một câu làm cho Thiếu Kiệt và Ngọc Nhi cũng nhìn về người phụ nữ kia.

- Mẹ sao mẹ lại ở đây?

- Thấy mẹ bất ngờ à! hèn gì hôm nay nói tài xế không đi rước con mẹ cứ nghĩ con biết mình như thế nào chứ. Ai ngờ con lại trốn ra đây tụ tập với những đứa này.

Thiếu Kiệt lúc này cũng nhú mày. Hắn thấy lời nói có vẻ khinh thường người khác qua giọng nói của bà ta. Nhưng vẫn không nói gì lẳng lặng ngồi đưa ly cafe lên khuấy đều. Rồi uống một hợp xong lại cầm cuốn sách lên đọc.

Người Phụ nữ thấy Thiếu Kiệt như thế mới ngồi xuống trước mặt hắn. Ngọc Nhi lúc này ngồi gần về phía Thiếu Kiệt. Cô nhường chỗ của mình lại cho bà ta như một phép lịch sự. Nhã Oanh bây giờ cũng nói với mẹ mình.

- Mẹ làm gì nói chuyện kỳ vậy đây là bạn của con đến đây đọc sách mà đâu phải tụ tập gì đâu mẹ.

- Con im cho mẹ nói chuyện! Cậu kia cậu là gì với con tôi còn cô nữa con tôi rất ít khi nào như thế này, có phải cô rủ rê nó không.

Người Phụ nữ lúc này nhìn Thiếu Kiệt và Ngọc Nhi giọng điệu bề trên như muốn biết hai người có quan hệ gì với Nhã Oanh.

Ngọc Nhi lúc này cũng rất bình tĩnh nhìn mẹ của Nhã Oanh nói.

- Con là bạn của Nhã Oanh. Học chung một trường.

Ngọc Nhi nói xong thì nhìn về Thiếu Kiệt. Nhưng hắn vẫn không nói gì im lặng. Không một chút gì gọi là phản ứng với lại câu hỏi của mẹ Nhã Oanh.

Thấy Thế Mẹ Nhã Oanh mới cúi giận nói.

- Cậu kia cậu không nghe tôi hỏi hay sao hả?

Cầm cuốn sách trên tay một chân vẫn còn gác trên đùi mình Thiếu Kiệt từ tốn nhẹ giọng nói.

- Phép lịch sự không có mà đòi người khác trả lời. Với nơi đây là nơi yên tĩnh để người khác đọc sách chứ không phải để bà muốn làm gì thì làm.

Thiếu Kiệt hắn khó chịu từ khi mẹ của Nhã Oanh xuất hiện bởi. Từ lúc vào đến giờ bà không ngừng nói những lời không hay và áp đặt người khác.

- Cậu nói chuyện với tôi như thế hả. Bố mẹ nhà cậu không dạy cậu là người lớn hỏi chuyện phải trả lời sao.

- Mẹ đây là nhà sách chỗ yên tĩnh mẹ không được làm ồn.

Nhã Oanh lúc này cũng hậm hực nói với mẹ mình vì cô thấy không ít những ánh mắt nhìn về phía họ với ánh mắt khó chịu. Việc đọc sách người khác đang chú tâm rất ghét bị làm phiền bởi những thứ khác, Cô cũng không ngoại lệ nên nhìn những người đó hướng ánh mắt về phía bàn của mình cô cũng biết phải làm thế nào.

Thiếu Kiệt lúc này mới để cuốn sách xuống nhìn Mẹ Nhã Oanh với ánh mắt sắt bén thịnh nộ bởi bà vừa đụng đến điểm mấu chốt của hắn.

- Bà là ai đến đây để làm gì? Tôi chẳng cần phải trả lời câu hỏi của người mà tôi không biết tên. Tôn trọng người sẽ được người tôn trọng.

- Con với cái mày chơi với mấy đứa như thế này đấy hả? hần còn không coi mẹ mày ra gì kia. Bố mày sẽ đến đây ngay xem mày giao du với hạn người như thế nào.

Thiếu Kiệt thật sự không muốn phải làm Nhã Oanh mất mặt nhưng mẹ của cô có những điểm không thích hợp. Nhìn quan quần áo bên ngoài có thể thấy được bà ta khá là chăm chút cho vẻ ngoài. Hơn thế nữa các nói chuyện không coi ai ra gì như thế này thường là chồng làm to hai là bà quan hệ rộng hoặc là người có tiền.

- Nhã Oanh nếu mẹ bạn nói bạn không thích hợp chơi với bọn này nữa thì nên nghe lời mẹ bạn đi biết đâu lại đúng. Bọn này bình dân không qua được người mẹ như của bạn đâu.

- Mày còn nói chắc chắn là hai đứa bọn bây rũ rề con bà ra đây dụ dỗ nó. Học hành chắc chẳng ra gì.

Thấy Thiếu Kiệt ăn nói không vừa lòng mẹ Nhã Oanh cũng bức tức nhìn hần mắng. Ngọc Nhi lúc này ở một bên che miệng cười. Cô biết Thiếu Kiệt có tiền vốn tự ngạo của mình. Nhưng không ngờ hần lại nói sỗ siêng mẹ Nhã Oanh mà không kiên nề gì.

- Này cô kia cô cười gì đó tôi mắng đúng quá nên cười đúng không? Không biết liêm sĩ.

- Tôi đang cười tại sao một người học hành không ra gì như cô nói đây lại là người đứng hướng dẫn lớp học sinh giỏi văn trong khi đó được cả hiệu trưởng công nhận vậy chẳng ra toàn bộ trường đều không ra gì, thêm vào đó Nhã Oanh cũng là bạn học trong trường với hai người bọn tôi vậy thì ra sao.

Nhã Oanh cũng lần đầu tiên thấy được một mặt khác của Ngọc Nhi nên ngạc nhiên. Với cô hình ảnh Ngọc Nhi ít nói, ai muốn làm gì thì làm đã dần quen thuộc. Giờ đây lại thấy hình ảnh của một Ngọc Nhi hoàn toàn mới. Cô trực tiếp đối đầu với mẹ mình. Mà còn không lo lắng.

- Đúng rồi đây mẹ Thiếu Kiệt là hiện tại đang là người hướng dẫn lớp học sinh giỏi mẹ không thể nói vậy được.

Mẹ Nhã Oanh lúc này cũng bất ngờ vì những thông tin nhận được. Bà thấy Thiếu Kiệt cũng rất bình thường áo sơ mi vẫn là bạc màu có vẻ như là thời gian sử dụng lâu dài mà biến đổi về chất lượng. Mà hiện tại một học sinh như thế lại là người đứng lớp hướng dẫn học sinh giỏi thì bà không thể nào tin được, Nhưng thấy con mình nói như vậy bà có vẻ nghi ngờ.

Nhã Oanh thấy mẹ mình im lặng đánh giá Thiếu Kiệt mới nhẹ giọng hướng Thiếu Kiệt giải thích vì cô sợ hấn hiếu lắm mình.

- Mẹ mình không phải cố ý đâu Thiếu Kiệt. Chỉ là hiếu lắm thôi cậu cho mình xin lỗi.

- Làm gì phải xin lỗi nó bất quá cũng chỉ là một học sinh được đứng lớp hướng dẫn thì đã sao. Không phải chi vẫn là học sinh thôi sao. Mặc đồ thế kia thì cũng biết gia cả không khá giả gì rồi. Mẹ nói con nè những người như thế này sao lại chơi chung được chứ. Con phải biết thân phận của mình cũng là mặt mũi của cả nhà. Con chơi với những người như thế này những người khác nhìn vào sẽ ra sao.

Thiếu Kiệt chỉ cười bởi hấn mặc bên ngoài cũng chỉ là cái áo sơ mi trắng mà mẹ hấn khi đi ủi đồ mượn cho người khác đem về lúc nhà còn khó khăn thuê lên đó huy hiệu trường. Để hấn đi học, những từ lúc đó đến bây giờ cũng có thể nói là đã gần hai ba năm. Nhưng bản thân hấn vẫn thấy còn mặc được nên vẫn mặc thường xuyên.

Lúc này hân chỉ khẽ cười. Bởi mẹ Nhã Oanh đang từ bên ngoài đánh giá con người. Xã hội càng hiện đại càng như thế. Nếu bạn đi ngoài đường, mang trên mình một bộ đồ bình thường rẻ tiền khi gặp chuyện sẽ không ai để ý. Nhưng nếu bạn khoác trên mình một bộ vest hoặc một đồ đắt tiền thì sẽ khác. Họ sẽ đến giúp bạn bằng nhiều cách khác nhau.

- Đúng bọn tôi có nói mình giàu đâu. Bên ngoài luôn không đánh giá được những gì mà người khác đang có. Với tính cách này sớm muộn bà cũng bị chịu thiệt thòi thôi.

- Thiệt thòi! Nói chuyện giật gân một người không có tiền nói chuyện này không thấy nực cười à. Cậu nên nhớ có tiền thì một lời nói ai cũng phải khen, không tiền ý kiến có hay cũng xem như dờ. Dân lao động mà nói chuyện thánh tướng.

Ngọc Nhi định đứng lên phản bác lại bà ta thì thấy Thiếu Kiệt nhìn mình lắc đầu. Bởi hân thì mọi người nói sao cũng mặc, không có mối quan hệ này thì có mối quan hệ khác nhưng Ngọc Nhi khó lắm mới có được một người bạn là Nhã Oanh. Nên hân không muốn cô đụng chạm nhiều đến mẹ Nhã Oanh để phải trở lại như trước.

- Rồi xem như cô nói chuyện đúng đi được chưa. Cô có thể cùng Nhã Oanh ra về được rồi. Không cần ở lại bọn tôi cần sự yên tĩnh để đọc sách. Người nghèo nên sách là tri thức, có tri thức mới có được cuộc sống giàu có sau này.

- Giàu bản thân cậu giàu lên bằng cách nào. Học xong cấp ba lên cao hơn sợ còn không có tiền đóng lúc đó cũng chỉ đi làm công nhân thôi ở đó mà giàu. Tôi hỏi lại mục đích cậu tiếp cận con tôi là gì nói. Định bỏ đỡ gia đình tôi để đạt được mục đích gì.

Thấy Thiếu Kiệt không định trả lời mấy câu hỏi mình đặc ra Mẹ Nhã Oanh lại lên tiếng hỏi lại. Lần này bà nghi ngờ hân tiếp cận con mình vì có

mục đích gì đó mờ ám.

- Là ai tiếp cận ai thì chưa biết à. Tôi không phải là người bắt đầu mối quan hệ bạn bè này. Nhưng mà bà có thấy mình quá là tự cao hay không. Khi ai làm bạn với con bà cũng vì mục đích sao. Tôi nói và quá đề cao gia đình mình rồi đấy.

Thấy Thiếu Kiệt nóng giận Nhã Oanh định tiến lên nói vài câu xoa dịu hẳn thì Mẹ Nhã Oanh lại lên tiếng nói.

- Cậu chỉ là người thấp hèn cũng dám nói như thế. Đúng tôi đề cao nhà tôi thì sao. Cậu thì được gì, không đến với Nhã Oanh vì mục đích cũng có ý đồ. Nhà cậu một tháng kiếm được bao nhiêu. Dám nói với tôi những lời như vậy.

- Tôi không biết mình một tháng kiếm được bao nhiêu nhưng có một số thứ không tính toán bằng con số được. Bà về đi không tiễn. Nhã Oanh việc bạn bè là quyết định của bạn. Mẹ bạn muốn đó là ý của mẹ bạn muốn nghe hay không nghe thì do bạn.

Thiếu Kiệt dứt lời thì từ phía dưới đi lên một người Hướng về phía mẹ Nhã Oanh đi tới. Thiếu Kiệt lúc này lại cầm cuốn sách lên mở ra trang vừa đọc. Nhã Oanh nhìn Ngọc Nhi và Thiếu Kiệt định nói gì đó thì sau lưng nói.

- Đâu thằng nào dụ dỗ con của mình Nhã Oanh con làm sao vậy. Bố mẹ đã nói rồi con không được giao du với bọn không nên thân trong trường. Con xem nếu hôm nay mẹ con không phát hiện bọn nó rủ rê con la cà bê trễ việc học thì sao. Đâu bọn nó đâu để tôi tính sổ với bọn nó.

Nghe tiếng nói có phần quen thuộc Thiếu Kiệt nhìn lên cũng giật mình. hần thềm nói trong bụng.

“ Không phải trùng hợp như vậy chứ. ở đây mà cũng gặp lại thằng cha này. Mà không lẽ hẳn là bố của Nhã Oanh”.

Người đó không ai khác là Chung Diệp đi cùng với Vân Anh hôm gặp hẳn bàn bạc về kế hoạch hạ bệ Từ Chấn Dân. Lo nhìn Nhã Oanh nên Chung Diệp không để ý xung quanh lúc này thấy gần mình có người nhìn hẳn. Chung Diệp mới nhìn qua bên cạnh.

Thấy Thiếu Kiệt hẳn cũng giật mình. Bỏ ngay chuyện mình đang nói với Vợ và con mình. Đến trước mặt Thiếu Kiệt ra vẻ lấy lòng.

- Cậu Thiếu Kiệt! trùng hợp vậy hôm nay cậu cũng đến đây à rảnh rồi thế.

Thái độ thay đổi 180 độ của Chung Diệp làm mọi người giật mình không kém. Ngọc Nhi, Nhã Oanh và cả mẹ cô cũng nhìn Chung Diệp như có nhiều điều thắc mắc.

- Lúc này hẳn mới chợt nhớ ra vợ mình nên mới nói với Thiếu Kiệt. Đây vợ chú Nhã Tình. Hôm nay sẵn dịp có con chú ở đây là Nhã Oanh. giới thiệu cho cháu luôn con chú cũng học trường Thiên Hoa sau này nhớ chiếu cố nó dùm chú đừng để như hôm này nó bị mấy bạn khác rủ rê cúp học.

Nghe Chồng mình nói như thế Nhã Tình mới xám mặt lắp bắp hỏi. Bởi bà chỉ thấy Chung Diệp mỗi khi gặp mặt cấp trên mới tỏ vẻ ra như vậy. Mà giờ đây hình ảnh ấy lại hiện ra trước mắt mình. Chồng Minh đang nịnh nọt một đứa học sinh mà mình vừa mới mắng là không ra gì.

- Ông ... ông biết cậu ta?

- Biết chứ.. Biết chứ Thiếu Kiệt mà làm sao không biết! à mà bà nói mấy bạn rủ rê con mình nghỉ học đâu chỉ đi cho Thiếu Kiệt gặp mặt để cậu ta cảnh cáo bọn nó chừa.

Chung Diệp vẫn hồn nhiên. Như muốn Thiếu Kiệt tìm lại công đạo cho mình còn nói vợ mình chỉ những người đã rủ rê Nhã Oanh. Nghe thấy bố nói thế Nhã Oanh cũng khều nhẹ bố mình nói nhỏ vào tai.

Chúng Diệp mới đầu cười cười bỗng nhiên xám mặt lại hẩn quay qua Nhìn bà vợ mình như muốn ăn tươi nuốt sống. Hướng Thiếu Kiệt lấp bắp lo sợ bởi hẩn biết phía sau Thiếu Kiệt không ít người trên hẩn. Mà Thiếu Kiệt chỉ cần lên tiếng cái ghế hẩn đang ngồi cũng sẽ mất lúc nào không hay. Ngay lúc này Thiếu Kiệt lại lên tiếng nhìn Chung Diệp cười cười nói.

- Ông không cần phải kiếm đâu! bọn người rủ rê Nhã Oanh là tôi đấy. Mà chắc tôi chẳng cảnh cáo mình được đâu. Với lại tôi cũng chẳng có mục đích gì khi làm bạn với Nhã Oanh cả nên Ông cứ yên tâm.

Mồ hôi trên trán Chung Diệp bắt đầu rịn ra. Hẩn không còn vui vẻ như lúc mới đến nữa mà chuyển sang lo lắng nói với Thiếu Kiệt.

- À Cái này hiểu lầm ... hiểu lầm rồi! Bà còn đứng đó làm gì. Xin lỗi Thiếu Kiệt cho tôi. Cậu thì cần gì mục đích chứ, Nhã Oanh chơi với cậu là tôi mừng còn không kịp ở đó mà mục đích với ý đồ gì.

- Thôi không cần đâu. Lần này thôi không có lần sau nữa đâu. Mà tôi nói này. Ông với vợ mình nên xem lại cách đối xử đi. Không phải ai cũng có thể đánh giá bên ngoài đâu. Lần sau nên tìm hiểu kỹ trước khi làm đùng như hôm nay. Tự mình làm mất mặt mình không hay.

Nhã Oanh nghe bố mình với Thiếu Kiệt đối thoại cũng nhìn hai người rồi mới nói với Chung Diệp.

- Bố biết Thiếu Kiệt mà sao bố lại quen Thiếu Kiệt vậy?

- Ủ Ờ ông làm sao lại quen cậu ta, cậu ta còn là học sinh ông làm nhà nước thì làm sao mà quen.

Nhã Tình cũng thắc mắc giống như con mình. Ngọc Nhi ở một bên chỉ mỉm cười tiếp tục đọc sách mà cô đã chọn bởi. Cô cũng biết đôi chút về Thiếu Kiệt. Nếu mà đã quen biết thì mọi người cũng dễ nói chuyện hơn.

- Cái chức của tôi bây giờ đều nhờ Thiếu Kiệt bà nói quen không thôi à. Không có Thiếu Kiệt tôi mà bước lên được tới tầm này mới sợ đấy.

- Có chuyện gì về nhà nói đây là chỗ mọi người yên tĩnh đọc sách. Nhã Oanh ở lại cùng với bọn tôi. Chiều bạn ấy về chắc không phiền chứ. Hai người đi về đi rồi muốn nói gì thì nói với nhau.

Sợ Chung Diệp nói ra những gì hăn biết ở chỗ này, Trong khí đó không ít ánh mắt tò mò đang nhìn về phía bàn của Minh. Nên Thiếu Kiệt đuối khéo Chung Diệp và vợ mình về.

- Ấy quên mất! Được rồi thôi chú về đây Thiếu Kiệt ở lại nhé. Nhã Oanh con ở lại chơi cùng Thiếu Kiệt bố mẹ về đây. Nhớ nhé chiều bố cho người đến đón. Muốn ở bao lâu cũng được.

Thấy bố cho phép mình ở lại Nhã Oanh cũng rất vui dù không biết tại sao bố lại ứng xử như thế nhưng được ở lại đây là cô vui rồi. Nên cũng gật gật đầu.

- Còn bà đi về ở đây làm gì. Đã có Thiếu Kiệt ở đây rồi không cần phải lo gì hết về!

Nói rồi Chung Diệp kéo vợ mình rời khỏi quán cà phê một cách nhanh nhất. Còn Thiếu Kiệt nhìn theo chỉ lắc đầu mỉm cười thở dài một hơi.

Hăn hôm này không làm lớn chuyện bởi Chung Diệp cũng là một phần trong bộ máy. Với lại không muốn để Nhã Oanh phải khó xử khi bố cô đối với mình ra vẻ nịnh nọt lấy lòng nên hăn. Cho qua chuyện này mà không tính toán chi ly với Nhã Tình.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 226: Giảm Cân

Khi mà Thiếu Kiệt và Ngọc Nhi trở về như lúc chưa có chuyện gì xảy ra Nhã Oanh thì vẫn còn chưa thoát ra khỏi sự thay đổi của bố mình thì Chung Diệp và Nhã Tình đã rời khỏi nơi đây.

Ngồi trong xe Chung Diệp mới thở dài một hơi nhẹ nhõm nhìn bà vợ mình cái gật mắng.

- Bà hôm nay bị điên à. Định muốn cả nhà này chết chung hay sao. May mà thằng nhóc đó nó khô so đo tính toán. Thiệt tức chết người sau này bà làm ơn tìm hiểu chuyện cho rõ rồi hãy làm không thì hại chết người đây.

Nhã Tình lúc này giọng cũng ăm ức khi bị chồng mình la mắng nói.

- Ông làm gì phải sợ nó? Chẳng qua cũng chỉ là thằng nhóc thôi. Nó bên ngoài cũng đâu có gì nổi bậc không lẽ bố mẹ nó làm chức lớn hơn ông sao.

- Bà có thôi đi không đừng có đánh giá người khác qua vẻ bên ngoài. Bà có biết quan hệ người ta sâu rộng đến cỡ nào. Thanh tra sở, Quản lý quỹ đầu tư thành phố rồi cả chủ tịch quận trên tôi đều là người được chuyển đến chỗ này vì thằng nhóc đó. Tôi lạy bà con mình chơi thân với một pho đại thần thì đừng có mà phá giùm tôi

Chung Diệp lúc này chỉ muốn đã thông tư tưởng cho vợ mình biết không nên chọc giận Thiếu Kiệt vì hắ biết thằng nhóc này không đơn giản như những gì thấy bên ngoài.

Bản thân hẳn được lên chức cũng do một tay kế hoạch của Thiếu Kiệt nên hẳn biết rõ Thiếu Kiệt có nhiều thủ đoạn đến chừng nào. Nên giờ biết vợ mình chọc nhăm sát tin hẳn cũng lo lắng không ít.

- Thằng nhóc đó lợi hại vậy? Ông không giỡn chứ nó như thế mà quen biết rộng vậy sao?

- Ý bà là tôi đùa chứ gì bà có biết những người đó từ Ngọc Châu đến Lưu Minh này việc đầu tiên là gặp thằng nhóc đó đi. Tôi chứng kiến đằng hoàn đấy. Con gái mình mà đi chung với cậu ta thì tốt rồi.

Chung Diệp lúc này cũng cảm thán thở dài một hơi. Nhã Tình biết hôm nay mình phá hỏng việc tốt của chồng mình. Nên im lặng một lúc mới hướng chồng mình hỏi.

- Mà ông nói xem thằng nhóc đó phía sau lưng có người nào nữa không chứ nó còn nhỏ như thế thì không thể nào làm được những việc như vậy được.

- Cái này tôi chắc là có những mà không biết là ai đi. Nhưng mà bà có biết thằng nhóc đó hiện tại nó đang ở cái nhà không cũng gấp bốn lần vợ chồng mình. Chưa kể đằng sau nó có người chỉ với quan hệ của nó như thế. Người bên quỹ đầu tư còn nói nó có dự án gì thì qua bên đó mượn ông ta sẽ cho người duyệt liền. Bà nghĩ xem không đơn giản đâu nó đã kiếm được tiền rồi đây sợ còn nhiều hơn tôi với bà cộng lại.

Vừa nhớ lại lần gặp đầu tiên và chú ý những thứ liên quan Chung Diệp suy đoán về bối cảnh phía sau Thiếu Kiệt. Nghe như thế Nhã Tình mới sáng mắt lên nhẹ giọng nói nhỏ với Chồng mình.

- Tôi thấy hình như là con bé Nhã Oanh nhà mình thích thằng nhóc đó. Nhưng mà không biết thằng nhóc đó có thích con mình hay không thôi.

- Bà là mẹ mà sao lại nói như thế. Nếu con mình thích thì cứ để nó thích. Tôi thì không cầu con mình phải lấy chồng giàu sang gì nhưng mà nếu hai đứa nó có tình cảm thì tôi cũng muốn hai đứa đến với nhau cho dù Nhã Oanh có làm nhỏ hay làm lớn đi nữa cũng được.

Nghe Chồng mình nói vậy Nhã Tình cũng bực dọc mắng hằn.

- Con gái mình sao mà làm Nhỏ được không lẽ ông muốn con gái mình chia sẻ chồng nó cho người khác sao tôi là không đồng ý rồi đó.

- Bà cứ thế. thằng nhóc Thiếu Kiệt không phải người thường nếu nó là con một vị nào đó hôn nhân chính trị là điều không thể tránh khỏi. Nhưng mà nó ưu tú như vậy bà chắc chỉ có mỗi còn mình thích à. Nếu đã không được như ý mình thì cứ để chuyện gì nó đến thì đến cảm cảm được cái gì.

Nhã Tình lúc này cũng nhìn thấy Chung Diệp như có nhiều tâm sự cũng không biết làm sao đành thở dài im lặng. Bà cũng hiểu nếu đặc ở một người khác bà có thể nghe lời chồng mình. Nhưng ở đây Thiếu Kiệt không nằm ở tầng thứ mà họ có thể suy đoán nữa.

- ấy không phải sắp tới sinh nhật con mình sao. Hôm đó làm một buổi tiệc mời mọi người kể cả Thiếu Kiệt luôn xem thử coi cậu nhóc ra sao sẵn lấy đó làm dịp xin lỗi hằn hôm nay luôn.

- Được đấy chuyện này bà chuẩn bị đi năm nay làm lớn hơn một chút. Chăm chút hơn lần trước là được. Mọi năm lấy số lượng rồi năm này cứ lấy chất lượng cho tốt vào là ổn mà.

Chung Diệp như thế cười cười bởi nhưng dịp như thế này không phải chỉ riêng hằn mà con cháu đều được ghi nhớ. Để tới ngày đó phát thiệp mời mọi người thu về những thứ ngày thường không thể thu.

Nhã Oanh lúc này cũng ngồi xuống nhìn Thiếu Kiệt muốn biết tại sao hằn lại biết bố mình và xem ra là quan hệ không tệ nữa.

- Cậu khai ra mau làm sao cậu biết bố mình còn thân thiết như thế mình chưa thấy ông đối xử với ai như cậu hết chuyện này là sao?

Thiếu Kiệt cầm lên cuốn sách cười nói

- Có gì đâu chỉ là quan hệ giao tiếp bình thường thôi mà. Cũng có gặp vài lần với mấy người quen chứ đâu có gì hơn nữa đâu mà thôi đọc sách đi.

Ngay lúc này điện thoại của Thiếu Kiệt hân vang lên, lấy trong túi ra màn hình hiển thị tên của Phùng Kiếm Hoa nên hân cũng nhú mày.

Bước ra khỏi hành lang, đứng nhìn ra bên ngoài Thiếu Kiệt mới nghe điện thoại.

- Alo! có chuyện gì mà ông gọi tôi?

- Cậu Thiếu Kiệt có việc này! Bên của Ngô Nam sáng nay mới gọi tôi nói Ngô Trực em hân sẽ tới tiếp quản mọi thứ thông tin của cậu từ tôi. Còn nói là tôi phải làm thân với cậu từ từ nữa, Như thế giờ mình tính sao?

Thiếu Kiệt lúc này cũng nhú mày. Giờ tự nhiên lòi ở đâu ra một tên Ngô Trực lại muốn Phùng Kiếm Hoa làm thân với Thiếu Kiệt. Ý đồ là gì hiện tại thì hân không biết nhưng có vẻ cấp bách.

- Tạm thời việc này tôi sẽ tìm giải pháp. À mà ngoài ông ra Ngô Nam và em hân ta con những cơ sở ngầm nào ở Lưu Minh này không để tôi còn biết tính toán đường đối phó.

- Chuyện này thì tôi không nắm rõ nhưng bên Ngô Nam thì hiện tại chỉ còn tôi thôi, Một số những người của Ngô Nam trước kia bên dưới Từ Chấn Dân cũng chuyển qua cho tôi rồi. Cậu xem xét sớm để tôi biết đường với.

Phùng Kiếm Hoa lúc này mới nói ra những gì mà hắn đang lo lắng, sáng nay hắn nghe được điện thoại của Ngô Nam về chuyện này cũng thấy bất ngờ. Giờ hắn đang đứng giữa nên việc này báo cáo cho Thiếu Kiệt kiểm đường đối phó là vấn đề cấp thiết.

- Thôi được rồi có gì tôi sẽ gọi lại ông sau. Còn chuyện này để tôi giải quyết.

Cúp máy Thiếu Kiệt trầm tư suy nghĩ. Ngô Nam vừa mới đi không lâu. Ngô Trực xuất hiện nhưng không nói là sẽ đến Lưu Minh chỉ bảo Phùng Kiếm Nhất tiếp cận hắn làm cho Thiếu Kiệt cũng không biết những người bên kia muốn đi con bài gì.

Phân vân một lúc Thiếu Kiệt mới gọi điện thoại cho Hà Vi. Đợi bên kia có tin hiệu bắt máy Hà Vi đã nói.

- Cậu gọi mình có chuyện gì không Thiếu Kiệt? Mà cậu định trưa không về à?

- Ừ trưa nay mình không về hiện tại mình đang ở nhà sách. Tham khảo một số thứ. Mà cậu đang ở nhà hay sao?

-

Thiếu Kiệt sợ Hà Vi lo lắng nên cũng mới nói mình đang ở đâu cho cô biết. Rồi hỏi han Hà Vi.

- Không mình với Tấn Phát đang trong viện thăm bố cậu ta. Cậu có gì mà lại gọi điện thoại cho mình thế?

- Ừ đúng là có vài chuyện. tối này cậu liên hệ mọi người tập trung lại được không mình còn chuyện cần nói. Vấn đề này tuyệt đối quan trọng. Mới có tin tức từ những người của Ngô Nam báo cáo về.

Thiếu Kiệt cũng không giấu giếm gì Hà Vi hẳn thấy dù sao đây cũng là chuyện cô sẽ biết nên chỉ nhấn mạnh tầm quan trọng đó thêm một chút thôi.

- Ủ ờ được rồi mình sẽ liên hệ tới đây mọi người họp lại xem tình hình mà tình tức cậu nhận được như thế nào. À mà có gọi luôn vợ chồng Khương Đào không để mình biết. Họ dù sao cũng phải biết chuyện này để xem những gì bên kia tính toán như Thế nào càng nhiều người càng có nhiều ý tưởng.

Hà Vi thấy nếu chỉ có vài người trong nội bộ đem từ Ngọc Châu đến Lưu Minh cũng không được bao nhiêu ý kiến nên muốn hỏi Thiếu Kiệt thêm người được không.

- Ủ ờ như thế cũng tốt báo cho mẹ mình luôn. Rồi nhé cậu giúp mình chuyện này.

Thiếu Kiệt sau khi cúp máy với Hà Vi thì gọi lại cho Phùng Kiếm Nhất, Nhìn thấy số điện thoại của hã Phùng Kiếm Hoa nhất mảy rất nhanh liền đáp lại.

- Vâng tôi nghe nè cậu Thiếu Kiệt!

- Hiện tại ông thử Liên hệ với Ngô Nam báo cáo tình hình chung với lại ông thử dò hỏi xem mục đích của họ là gì. Để ông cố gắng hỗ trợ nếu xong thì tối nay tới nhà tôi nói chuyện trực tiếp chuyện này.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Phùng Kiếm Hoa cũng vâng vâng vài tiếng rồi cúp máy. Hã bắt đầu nhìn lấy số điện thoại của Ngô Nam đánh một cuộc gọi đi.

- Alo! Vâng dạ tôi Phùng Kiếm Hoa đây ạ. Ngài xem tối đã sắp xếp hết mọi thứ rồi. Nhưng mà hiện tại tôi cũng không hiểu chúng ta tiếp cận với Thiếu Kiệt để làm gì vậy à. Tôi thấy khó hiểu nên mới gọi ngài hỏi xem tôi phải làm sao.

Bên kia điện thoại lúc này Ngô Nam mới nói.

- Đồ Ngu đã kiêu tiếp cận mà hỏi tiếp cận làm gì đầu óc bả đậu hả?

Phùng Kiếm Hoa mặt đanh lại hăn thấy mỗi lần nói chuyện với Ngô Nam là mỗi lần ôm cục tức không bị mắng cũng nghe chửi. Đang định đáp lại vâng dạ thì bên kia điện thoại mới vang lên âm thanh nói với Ngô Nam.

- Anh nói bên dưới chung chung như thế làm sao mà hăn biết. Phải nói rõ ra chứ đây để em nói chuyện cho.

Thấy Ngô Trực muốn nói chuyện với Phùng Kiếm Hoa, Ngô Nam cũng đưa điện thoại cho hăn.

- Alo tôi là Ngô Trực đây. Sau này ông sẽ làm việc theo lệnh tôi là được. Anh Nam sẽ lo vấn đề quan trọng hơn. Tôi muốn ông tiếp cận làm thân với thằng nhóc Thiếu Kiệt đó để tôi có thể lôi kéo người. Ông chỉ cần biết như thế thôi sau này thời gian tốt rồi thì tôi sẽ đi Lưu Minh để gặp riêng thằng nhóc đó. Nói như vậy chắc ông hiểu đi.

- Vâng Vâng tôi hiểu rõ rồi! Chuyện này nhất định tôi sẽ làm tốt.

Phùng Kiếm Hoa dạ vâng nhưng trong thâm tâm thầm mắng hết Thằng anh đến thằng em có lết xác tới Lưu Minh này chắc cũng chỉ ăn hành với Thiếu Kiệt. Gặp mẹ không xong lại lôi kéo đứa con.

Cúp Máy Ngô Trực mới Hướng Ngô Nam cười cười.

- Anh thấy không đôi khi nóng giận làm gì cứ từ tốn thôi là được đâu cần phải lúc nào cũng nóng. Với người cấp dưới nóng giận không giải quyết được vấn đề với anh nói cũng không rõ ràng người bên dưới sao hiểu hết ý của mình.

Nghe Ngô trực nói thế Ngô Nam cũng im lặng gật gật đầu. Đúng là từ tiếp cận sử dụng nói chuyện không thì Phùng Kiếm Hoa cũng không hiểu là muốn tiếp cận ra sao.

- Ủ mà anh mày quen rồi nói chuyện dài dòng như chú mày anh nói vài câu là bức mình. Thôi chú lấy số của tên này đi mọi chuyện ở Lưu Minh hẳn làm tương đối tốt.

- Chuyện này anh cứ yên tâm ở Lưu Minh em vẫn còn người không phải đã hết. Nhưng mà chưa đến lúc cuối cùng em sẽ không xuất ra. Cứ từ từ thâm nhập không gấp rút cứ mưa dầm thấm đất rồi sẽ được.

Ngô Trực vừa nói từ tốn như không có việc gì quan trọng. rồi ngáp dài một hơi nhìn Ngô Nam. cười cười nói.

- Thôi em đi ngủ đây chưa tới năm giờ đừng gọi em dậy. Giờ mệt rồi đi đây anh lo việc của anh đi nhé.

- Móa cái thằng mày suốt ngày xem đêm là ngày như thế này sớm muộn ông già cũng cho chú mày biết tay.

Đứng lên nhìn Ngô Nam mắng mình nhưng Ngô trực cứ cười cười như không có chuyện gì xảy ra còn vui vẻ nói.

- Chuyện của em anh cứ an tâm, Ông già không thể nào bắt được em trong mấy chuyện này đâu. Em canh giờ hết rồi mới về nhà mà.

Ngô Nam nhìn thấy Ngô Trực dáng vẻ như thế cũng lắc đầu trong khi đó Ngô Trực đã đi ra khỏi phòng.

Thiếu Kiệt trở lại chỗ ngồi của mình tiếp tục đọc sách, Nhã Oanh và Ngọc Nhi đang nói chuyện gì đó với nhau hẳn không để ý lắm cuộc hội thoại của hai người, Một lúc sau Nhã Oanh mới hỏi Thiếu Kiệt.

- Thiếu Kiệt dạo này gần trường mình nghe nói có một số người hay tụ tập gần trường mình xin tiền học sinh. Nghe nói còn là dân nghiện ma túy nữa.

Thiếu Kiệt gấp cuốn sách của mình lại nhìn Nhã Oanh hỏi.

- Có chuyện này? sao mấy bạn không báo với nhà trường. Để nhà trường phối hợp với cảnh sát.

- Một số bạn báo rồi nhưng vẫn không thấy những người đó cứ thoát ẩn thoát hiện ấy. Học sinh nào mà đụng phải họ là phải đưa hết tiền mới được đi. Lý Bân cũng nói với mấy người Xuân Nghĩa Bang rồi hay sao ấy mà vẫn chưa thấy kết quả gì.

Trầm ngâm một lúc Thiếu Kiệt không nói gì. Hắn thấy nên Lý Bân đã báo cho những người của Xuân Nghĩa Bang thì chuyện này sớm muộn gì cũng được giải quyết nên không quan tâm lắm.

Ngọc Nhi lúc này cũng gật đầu cô mới nhẹ giọng nói với Nhã Oanh.

- Hi vọng sẽ không phải gặp được những người đó. Là tốt lắm rồi

Thiếu Kiệt cũng khẽ mỉm cười. Nếu chuyện này mấy người kia mà động phải Ngọc Nhi thì chắc Cao Thịnh cũng không tha cho người đó.

Nhìn qua đồng hồ cũng gần Trưa Thiếu Kiệt mới nói với hai người.

- Thôi đi ăn trưa đi rồi lát về trường còn vào học nữa. Đi ăn gì nào?

- Gần trường buổi trưa ngoài tiệm thức ăn nhanh với lại mấy quán cơm gần đây cũng không có chỗ nào có gì ăn uống hết Thiếu Kiệt à.

Nghe Ngọc Nhi nói thế Thiếu Kiệt bây giờ mới nhớ là buổi sáng gần đây cũng không có bán cái gì gọi là ăn được nên đành lắc đầu.

- Thôi vậy đồ ăn nhanh thẳng tiến cho gọn. Chứ lựa chọn hoài cũng vậy ở đó cũng có có cơm với mấy thứ khác. Ăn đồ lát chiều giải lao ghé bên can teen ăn kèm là được.

Thiếu Kiệt lên một danh sách ăn uống buổi trưa và cả buổi xế chiều nên Ngọc Nhi và Nhã Oanh mới có vẻ ngại ngùng. Lúc này Nhã Oanh mới nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Ăn một buổi trưa thôi không cần ăn xế đâu Thiếu Kiệt ăn nhiều quá mập đấy không tốt đâu. Mình với Ngọc Nhi đang giảm cân.

Lúc này Thiếu Kiệt hai mắt trợn lên nhìn hai người. Hắn thấy hai cô gái trước mặt một người thì mãnh mai một người thì không đến nói nào kiểm ra một chút mỡ vậy mà lại còn giảm cân.

- Hai Người điên à! Người ta mập mới giảm cân hai cậu như thế này lấy đâu ra mỡ mà giảm định giết người à. Giảm cân kiểu các cậu không ổn đâu đó.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 227: Hạn Chế Mức Thấp Nhất

Nhã Oanh và Ngọc Nhi cũng nhìn Thiếu Kiệt.. Bởi hẳn vừa mới chỉ trích hai người về vấn đề giảm cân. Ai cũng biết con gái thường như thế bình thường chỉ cần tăng cân một chút cũng phiền muộn vô cớ tự mình giảm cân.

Thiếu Kiệt thì thấy việc này lại không tốt hẳn không muốn hai người vì không đầy đủ chất dinh dưỡng làm cho cơ thể mình yếu ớt nhiễm bệnh. Khi mà mọi người giảm cân chế độ ăn bị thắt chặt nó sẽ không được như bình thường dễ dẫn đến một số bệnh lý về đường tiêu hóa.

Mà những bệnh này thường tồn tại ngầm không biểu hiện ra bên ngoài rất khó nhận biết đến khi phát bệnh hầu hết việc chữa trị rất rườm rà, phức tạp. Thậm chí có thể mang bệnh hoại như thế không thay đổi được.

- Bọn tớ lên cân phải giảm chứ sao. Không thì sẽ mập đấy.

Nhã Oanh lúc này mới phân trần việc tại sao cô với Ngọc Nhi lại quyết định giảm cân dù sao. Hai người thấy lên cân thì sẽ ngày một béo mập ra không tốt.

- Hai cậu sai trầm trọng rồi. Việc lên cân tùy thuộc theo điều kiện thời tiết với hiện tại hai cậu cần phải bổ sung nhiều chất dinh dưỡng để mà phát triển ở nhiều phương diện khác. Các cậu mà cứ ăn kiêng, ăn ít đi đồ ăn sau này đừng có hối hận à.

Ngọc Nhi nhìn Thiếu Kiệt cô cho rằng ăn uống cũng chỉ là vấn đề đơn thuần. thì làm sao mà có gì phải hối hận nếu chỉ cần sụt cân một tí thì bồi

bổ lại là được. Không nhất thiết quan trọng như Thiếu Kiệt nói nên hỏi hẳn.

- Tại sao bọn mình ăn kiêng lại phải hối hận mình thấy đâu có gì đâu. Đơn giản là chỉ ăn ít hơn bình thường một chút thôi mà.

- Bởi thế các cậu mới không để ý đẩy lứa tuổi của các bạn là lúc bắt đầu phát triển thể chất. Một số chỗ trước kia không thay đổi giờ thì lại thay đổi. Những chất dinh dưỡng các cậu ăn vào sẽ được chuyển hóa. Với phần điều kiện thời tiết thay đổi. Các cậu ở không khí lạnh hoạt động sẽ tốn nhiều năng lượng hơn bình thường.

Hai người Nhã Oanh và Ngọc Nhi nhìn Thiếu Kiệt. Hai người chưa từng nghe được lý luận này đơn giản họ thấy mình mập lên do ăn nhiều hơn bình thường nên cũng không biết khi trời lạnh người ta sẽ tiêu hao năng lượng nhiều như Thiếu Kiệt nói.

Ngọc Nhi và Nhã Oanh lúc này cũng suy ngẫm những lời Thiếu Kiệt vừa nói. Hai người đúng là dạo gần đây trời chuyển lạnh cũng có chút ăn nhiều hơn bình thường nên hai cô nàng cho rằng nếu cứ như thế mình sẽ mập dần đến là tự động vào chế độ ăn kiêng.

- Vậy là trời chuyển mùa lạnh lại không được ăn kiêng sao Thiếu Kiệt

Ngọc Nhi bây giờ mới nhìn Thiếu Kiệt long lanh hỏi bởi cô là người đề xuất việc ăn kiêng giảm cân này cho hai người.

- Ừ trừ khi bạn quá béo thì mới phải ăn kiêng giảm cân mình sẽ không nói. Còn nếu trời lạnh bạn càng không nên ăn kiêng. Nếu mà ăn kiêng các bạn dẫn đến tình trạng thiếu dinh dưỡng cơ thể sẽ mệt mỏi do lượng calo không đủ chu cấp cho việc hoạt động bình thường. Với các bạn là nữ sẽ dẫn đến tình trạng hao hụt sức khỏe nhất là tuổi này các bạn nữ ngực sẽ không phát triển tốt do thiếu chất dinh dưỡng.

Thiếu Kiệt nói đến đây hai người trước mặt nhìn hắn với ánh mắt hình viên đạn cùng nói ra một câu.

- Chuyện đó mà cũng nói được.

Hắn thì thấy hai người mặt đỏ au cũng cười cười. Hơn ai hết phụ nữ thường rất chăm chút vẻ bề ngoài chỉ cần liên quan đến vấn đề bên ngoài của mình cũng làm cho cánh nam giới còn lại phải đau đầu.

- Chuyện này mình thấy bình thường các bạn lớn lên thì những thứ khác sẽ phát triển thôi mà. nói thì nói chứ đâu có làm gì đâu mà sợ.

- Không nói chuyện này với cậu nữa!

hai người gắt gỏng lên ngăn không cho Thiếu Kiệt nói xấu xa hơn nữa, Khuôn mặt vẫn còn đỏ như than hồng. Nhã Oanh với Ngọc Nhi quay đầu đi để cho Thiếu Kiệt đi phía sau cười cười vì lâu lâu hắn làm hai người này có thái độ như thế rất vui vẻ.

Bây giờ một vài người thanh niên gần đó cũng chú ý ba người làm cho Thiếu Kiệt có ánh mắt không thoải mái lắm. Một người quần áo không đàn hoàn đang đứng dựa tường nói chuyện phía trước lại bước ra làm Thiếu Kiệt thấy không ổn.

Hắn bước vội lên trước hai người Nhã Oanh và Ngọc Nhi. Phía trước, Người thanh niên bước ra trước mặt Thiếu Kiệt chặn lại hai người ở phía sau cũng bước theo.

Nhã Oanh và Ngọc Nhi thấy thế mới hướng ba người trước mặt hỏi.

- Các anh làm gì chặn đường bọn tôi?

- Mấy cậu bạn ấy mà. Bọn anh có chút thiếu tiền định mượn xài đỡ vài hôm xong rồi trả ấy mà! Tốt nhất nên ngoan ngoãn nghe lời bọn anh chỉ

cần chút ít tiền sài thôi.

Thiếu Kiệt lúc này mặc đành lại. Hắn có thể đánh nhưng mà hiện tại còn Ngọc Nhi với Nhã Oanh cũng không tiện lắm nên mới nói.

- Bọn anh xin đều thì cứ nói xin đều nhưng mà xin lỗi bọn này không có tiền mấy anh chọn làm người rồi! Mình đi.

Thấy Thiếu Kiệt nói thế mấy người trước mặt cũng nhăn mặt. Không ngờ hắn lại không chịu bỏ tiền ra như mấy đứa khác.

- Xem ra chú em cũng biết ít nhiều lại ngoan cố bọn anh đây dễ cho chú mày đi thế à. Học sinh thì nên biết thân biết phận bọn người xã hội như bọn anh sẽ không làm khó chỉ cần có tiền đừng để bọn anh phải manh động rồi lúc đó hỏi sao chịu đòn.

Ngọc Nhi nghe những người kia nói thế cũng nói nhỏ với Thiếu Kiệt.

- Sao đây Thiếu Kiệt vừa nhắc ở Hiệu Sách giờ lại gặp đúng là không may mà.

- Cậu với Nhã Oanh không cần quan tâm bọn chúng đâu nếu bọn nó động thủ thì cứ dắt Nhã Oanh chạy mình đối phó được. Không được đứng lại. Dù bọn nó có hành động thế nào cũng không được đứng lại chỉ chạy thôi.

Nhã Oanh với Ngọc Nhi gật gật đầu hiểu rõ Thiếu Kiệt muốn nói đến điều gì. Mấy kia nhìn thấy Thiếu Kiệt vẫn bình thường như không có chuyện gì cười nói.

- Xem ra hôm nay có đứa định làm anh hùng à. Chú mày nên nhớ anh hùng không dễ sống, khôn hồn lòi tiền ra tao hết kiên nhẫn rồi.

- Chạy!

Thiếu Kiệt hô lên trong khi đó túi sách không nhẹ, hắn đang cầm trong tay ném về phía người đứng đầu. Rồi hướng người đứng bên phía tay phải xông tới một đám ngay mặt. Nhã Oanh và Ngọc Nhi cũng theo chân Thiếu Kiệt chạy phía sau.

Hắn đưa hai người kém lại đổi hướng, dồn cả ba người xoay chuyển. để yểm hộ hai người Ngọc Nhi và Nhã Oanh đang ở góc xoay chuyển Thiếu Kiệt đưa chân đạp vào ngực của người đang xông tới. Hắn ngã ra sau kèm theo đó là tên ở phía sau ngã theo. Thiếu Kiệt lúc này chặn lại đường đuổi theo của cả ba người nhìn họ.

Nhã Oanh chạy qua quay lại nhìn Thiếu Kiệt thì Ngọc Nhi bên cạnh mới nói.

- Đừng nhìn lại bạn chần chờ sẽ để Thiếu Kiệt lo lắng hơn thôi chạy về trường. Những người đó không đối phó được với Thiếu Kiệt đâu.

Thiếu Kiệt đợi ba người đứng lên. Thấy hắn không chạy ba người tức giận xông lên hướng về phía Thiếu Kiệt hắn. Một đá quét ngang qua Thiếu Kiệt đưa người trước mặt mình lui lại. Được dịp xông tới Thiếu Kiệt tay nắm cứng đá đã thương cả ba người. Không một chút lưu tình cho đến một lúc sau. Cả ba người không ngượng dậy nổi nữa hắn mới từ từ nhặt lên túi sách và những quyển sách rơi bên ngoài nhìn ba người nói.

- Thăng nào nói tụi bây xin tiền đều ở chỗ này. Mẹ tưởng học sinh là dễ bắt nạt à. Khôn hồn thì biến khỏi chỗ này. Tao mà thấy lần nữa bắt kể thăng nào. Đại ca bọn mày là ai tao cũng lột da. Không biết chữ chết viết như thế nào tự mình hại mình rồi giờ lại tạo thành vấn nạn cho xã hội.

Ba người bị đánh ầm ức tuy không đến nỗi nhập viện hay bất tỉnh nhân sự nhưng cả ba không ai nói ai đều chọn phương án giả vờ bất tỉnh, để Thiếu Kiệt đi rồi thì chạy. Nên những lời của hắn cả ba đều nghe thấy.

Nhưng thấy ba người mình vẫn không đánh được cái gì người ta nên biết hôm nay đụng phải người không nên đụng.

Cầm lên túi sách trong tay Thiếu Kiệt đi về phía trường. Hắn vừa rời đi những người này cũng lồm cồm bò dậy, một người ngồi dựa lưng và vách tường phun ra bên ngoài một nhúm máu trong miệng mắng.

- Học sinh bây giờ đánh nhau giỏi vậy.

Vừa nói vừa lấy ra trong túi quần một cái bật lửa và gói thuốc mở gói thuốc ra xé lấy một mảnh giấy bạc rút trong hộp thuốc một tờ tiền được xe lại như một cái ống hút ngấn một chút bột màu trắng để lên tờ giấy bạc, bật lửa hơi nóng bên dưới tờ giấy bạc lên.

Những người đi đường thấy ba người này làm thế cũng vội tránh xa. Có lẽ bị đánh đau quá nên họ đành phải làm cách này để xoa đi cơn đau nhất thời mà Thiếu Kiệt vừa gây ra cho họ.

Ma túy là chất kích thích xúc tác để họ thoát khỏi cơn đau thể xác nhất thời tốt nhất. Người xưa thường sử dụng loại cây và nhựa cây anh túc để làm thuốc chữa bệnh nhưng ngày nay nó lại biến thành một chất gây nghiện để làm người ta thay đổi cả bản thân.

Thiếu Kiệt trở về trước cổng trường học Ngọc Nhi và Nhã Oanh đã đứng đợi sẵn bên ngoài cổng trường. Thấy Thiếu Kiệt đi về tới Nhã Oanh mới chạy lại hỏi hắn.

- bạn có sao không? Có bị thương ở đâu không?

- Không mình không sao hết chuyện này đơn giản mà những người đó có làm được gì mình đâu này.

Ngọc Nhi tuy biết Thiếu Kiệt đối phó được với những người kia nhưng cũng không thở ra nhẹ nhõm một hơi.

- Không ngờ miệng mình xúi quẩy đến vậy mới nhắc tới đã gặp sau này ít nhắc tới chuyện xui là vừa.

Thiếu Kiệt lúc này cũng chỉ cười nhìn hai người lắc đầu nói.

- Hôm nay không gặp ngày khác cũng sẽ gặp hôm nay cho họ một bài học để mà biết đường sau này không tới gần trường mình nữa.

Nhã Oanh lúc này cũng cười cười nói với Ngọc Nhi.

- Hôm nay để Thiếu Kiệt ở lại trường cùng bọn mình đúng là ý kiến hay. Nếu Không có Thiếu Kiệt ở lại hai người bọn mình gặp mấy người này thì cũng tiền mất hết chứ không còn nhĩ.

- Ủ ờ cậu nói quá đúng vậy đi hôm nay hai đứa mình sẽ khao cậu Thiếu Kiệt dù sao hôm nay cậu cũng làm anh hùng một bữa nên phải tưởng thưởng.

Thiếu Kiệt chỉ biết cười khở, hai cô nàng này bày vẽ đủ trò để làm việc mình thích.

- Thôi nếu hai vị tiểu thư đã nói thế thì tại hạ xin nghe theo vậy.

Ngọc Nhi và Nhã Oanh lúc này cũng che miệng của mình cười khúc khích. Vì bị Thiếu Kiệt nói theo giọng cổ trang nên hai người dường như quên mất chuyện đã xảy ra.

- Thôi đi ăn thôi đứng đây lè mề nữa chắc tới trưa luôn đấy đi nào.

Nói rồi Thiếu Kiệt bước đi về phía cửa hàng thức ăn nhanh và Ngọc Nhi với Nhã Oanh cũng đi cùng với hắn. Cho đến hết ngày hôm đó không có điều gì vướng mắc của hai cô nàng nữa. Lý Bân thì đi học đúng giờ còn mang theo cặp sách của Thiếu Kiệt cho hắn học còn những người khác hầu

như không biết, ba người đều cùng nhau ở lại trường và trải qua một chút chuyện ngoài ý muốn.

Khi vừa tan học Ngọc Nhi với Nhã Oanh ra về Vừa lên xe của người đón mình về Ngọc Nhi mới lấy ra điện thoại gọi cho Cao Thịnh. Đang ngồi làm việc trong phòng điện thoại của Cao Thịnh vang lên nhìn thấy hiển thị số là của Ngọc Nhi nên Cao Thịnh nhấn nút nhận cuộc gọi ngay.

- Ngọc Nhi em có việc gì gọi anh vậy?

- Ừ sáng nay em bị một số người gần trường học chặn đường xin tiền. Nghe nói dạo gần đây gần trường hay xuất hiện những người như thế anh em cho ai đó qua giải quyết giúp em với.

Nghe được Ngọc Nhi bị bọn xin tiền chặn đường Cao Thịnh gấp gáp hỏi.

- Em có sao không! bọn đó em nhớ mặt không để anh cho người bắt bọn nó lại cho em xử lý.

- Không có gì bọn người hồi trưa này Thiếu Kiệt đã ra mặt rồi. Nhưng em lo là chuyện này cứ tiếp diễn không ổn đâu anh cho người dẹp bớt đi. Cái nào để được thì để không để được thì loại bỏ không nhất thiết phải nhân nhượng.

Nghe Ngọc Nhi nói thế Cao Thịnh cũng chỉ cười. Bên Ngoài có thể ai cũng thấy được Ngọc Nhi đơn giản hiền hậu, nhưng Cao Thịnh biết khi mà động vào những chuyện như thế này Ngọc Nhi thường rất lạnh lùng sát phạt không thua gì bố mình.

- Ừ chuyện này để anh nói tụi nó giải quyết. Mà dạo này bên mình đang tiến hành kế hoạch của Thiếu Kiệt những thành phần này không thể tránh khỏi bọn anh chỉ có thể hạn chế ở mức thấp nhất có thể. Đợi đến lúc cần thiết thì sẽ phải ra tay thanh lý sớm chuyện này.

- Tạm thời cứ như vậy đợi bọn người bên Cửu Hùng có động tĩnh thì làm việc còn chuyện thả lưới bắt hết một lúc em cũng đã xem xét rồi. Chuyện này Thiếu Kiệt không sai nên chỉ cần được một xúc tu của con bạch tuộc thì không ảnh hưởng gì đến toàn cục của nó hết. Tốt nhất cứ thả dây dài ra những hạn chế những phát sinh một cách ít nhất. Em muốn xem Cửu Hùng hẳn còn làm ra những chuyện gì. Thù mới hận cũ trả luôn một thể.

Ngọc Nhi lúc này không còn là một cô bé ngây thơ trước mặt của những người bạn cùng lứa nữa thay vào đó là một vẻ bề ngoài của một chị đại đúng nghĩa của dân xã hội anh chị. Với bộ đồng phục của mình nét nữ tính hàng ngày ít ai thấy được vẻ mặt này của Ngọc Nhi.

- Người bên mình lúc nào cũng sẵn sàng ra tay chỉ cần đúng thời điểm. Sẽ hành động thôi em cứ yên tâm bắt sống Cửu Hùng là điều chắc chắn nhưng phải xem kế hoạch lúc đó biến đổi ra sao.

- Ở chuyện này Thiếu Kiệt có biết cũng được không biết cũng tốt em không muốn Ngọc Nhi trong mắt cậu ta có nhiều biến đổi. Hôm nay nếu không có Thiếu Kiệt chắc chắn những người kia em sẽ cho anh bắt lại. Với phần hiện tại em cũng không động võ được. Tốt nhất anh cho người giải quyết càng sớm càng tốt đừng để lần sau khi đi với ai em lại gặp tình trạng này. Việc đó sớm làm cho em bị bại lộ nhanh hơn.

Ngọc Nhi lúc này mới nói với Cao Thịnh một cách bình thản nhưng với giọng điệu cứng rắn thấy rõ. Nghe qua những lời nói đó Cao Thịnh cũng chỉ cười cười.

- À mà cố gắng xem xét xem mối quan hệ giữa Thiếu Kiệt và Bố mẹ của Nhã Oanh là như thế nào. Em thấy có vẻ người này khá quen thuộc với Thiếu Kiệt. Chắc chắn còn một số điều gì đó mà bên mình còn chưa biết. Nếu là việc có lợi cho Thiếu Kiệt thì không có gì còn nếu mà họ thật sự không ổn thì có thể cảnh cáo. Nhã Oanh thì cứ để đó. Dù sao em cũng không muốn cô ta bị tổn thương.

- ừ chuyện này anh sẽ cho người tìm hiểu. Vấn đề là thân phận Thiếu Kiệt và mối quan hệ của cậu ta bây giờ cứ thần bí như thế nào đấy. Ngay cả mẹ cậu ta cũng khó xác định là nhân tốt như thế nào. Thôi để anh nói mấy người bên dưới giải quyết chuyện em giao.

Ngọc Nhi lúc này cúp máy ngồi trên xe ô tô di chuyển trong dòng người đông đúc của một buổi chiều tan tầm. dùng tay mình vuốt vuốt tóc dáng vẻ rất đáng yêu như suy nghĩ điều gì đó.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 228: Nữ Nhân Hội Tụ

Cũng như Ngọc Nhi, Nhã Oanh bây giờ về đến nhà gặp mẹ mình. Dù lúc buổi sáng cô rất thắc mắc việc bố mình với Thiếu Kiệt quan hệ ra sao nhưng tại chỗ đó hẳn lại không cho cô biết.

Vừa về đến nhà Nhã Oanh đã đến gặp mẹ mình hỏi bà thử xem quan hệ của bố mình và Thiếu Kiệt là gì.

- Mẹ bố có nói quan hệ của bố và Thiếu Kiệt như thế nào không vậy mẹ? Con thấy hôm nay bố mẹ lắm không giống ngày thường tí nào.

Nghe con mình thắc mắc như thế bà cũng biết Nhã Oanh đã chờ đợi cả ngày để biết về chuyện này. bà cũng muốn con mình biết người nó quen không đơn giản như bà từng nhận định nên cũng thở dài một hơi.

- Đúng là bố con có quen biết với cậu nhóc Thiếu Kiệt đó. Mà theo như bố con nói thì cậu ta là người thúc đẩy chuyện bố con được thăng chức hiện này. Con có biết nhà cậu ta còn gấp mấy lần nhà mình không. Mẹ nghe bố con nói một số người quan chức lớn hơn bố con nhiều cũng quen biết với cậu ta.

- Nhà Thiếu Kiệt đang xây dựng mà. Con nhớ là cậu ta nói nhà còn đang xây mà. Làm sao cậu ta nhà lại lớn gấp mấy lần nhà mình được.

Gật đầu như xác nhận điều này không sai. Bởi bà cũng nghe chồng bà nói nhà Thiếu Kiệt không chỉ có một mà hiện tại còn một nơi đang xây dựng. Nội bao nhiêu đó thôi đã thấy được nguồn lực của cậu nhóc thế nào.

- Mẹ cũng có biết chuyện này. Bố con nói nhà đang xây chỉ là phần đất xưa của ông ngoại cậu ta để lại còn hiện tại cậu ta ở nhà lớn lắm. Nghe nói đâu còn có cả bảo vệ bên ngoài nếu không được sự cho phép của cậu ta thì vẫn không được vào đâu.

Nhã Oanh lúc này cũng ngỡ ngàng với những gì mình được nghe từ mẹ. Cô không biết Thiếu Kiệt thường xuyên làm việc gì. Nhưng với những gì hăn vẫn thường hay than mình bận thì có lẽ đây sẽ là thật sự bận. Không phải là thoái thác viện cớ như cô thường nghĩ.

- Nhưng mà con thấy như việc này có chút bất thường hay sao ấy. Trước đây con biết nhà Thiếu Kiệt có tiền nhưng không nghĩ đến nhiều như thế chắc là của mẹ cậu ta cho giống như con vậy thôi.. Chứ làm gì mà như mẹ nói chứ.

- Cái này còn ghê hơn này con có biết là tiền làm hợp thức hóa nhà cửa miếng đất của ông ngoại Thiếu Kiệt cũng do một tay cậu ta bỏ ra. Bố con dạo gần đây mới biết được cậu ta còn bỏ vốn cho mẹ mình kinh doanh và bên ngoài thì đồn thổi là cậu ta trúng số nhưng mà lại không phải đâu. Cậu ta còn kinh doanh đầu tư rất nhiều thứ. Xem chừng tài sản cả hai nhà nội ngoại của con cộng lại cũng không bằng đấy.

Nhã tình lúc này bác bỏ ý kiến của con mình. Dù chỉ một tầng thân phận nhưng nó khác xa nhau. Bà sợ con mình sẽ khổ nếu thật sự con bé thích Thiếu Kiệt bởi chồng bà nói đúng. Người ưu tú như Thiếu Kiệt sẽ không ít người để ý đó là chưa kể đến hôn nhân chính trị như Chung Diệp đã nói.

- Mẹ cứ nói quá không đấy? làm gì mà mẹ lại tâng bốc Thiếu Kiệt lên chín tầng mây xanh như thế. Con thấy cậu ta vẫn bình thường đôi khi hay nói bận dù con không biết đó là bận việc gì. Nhưng trong trường Thiếu Kiệt thân thiết với rất nhiều người mọi tầng lớp. mẹ thấy đấy đi học cậu ta cũng không khoe khoang với những người khác. Con nhìn chẳng giống mẹ nói chút nào.

Nghe mẹ mình đưa Thiếu Kiệt trở thành người thần bí có bối cảnh không lường trước được Nhã Oanh không tin việc này là sự thật. Nên nói lời bênh vực cho hẳn. Còn Nhã Tình thấy con mình chưa hiểu chuyện đời nhiều nên cũng lắc đầu bác bỏ.

- Con chưa hiểu cậu ta như thế là điều thấp không ra mặt. Người ta làm việc lớn chứ không phải ở cấp bậc bố con. Nhưng con đừng nói với mẹ là con thích cậu ta đấy nhé. Chuyện này không tốt đâu.

Thấy Nhã Oanh im lặng không nói gì. Nhã Tình biết bà đoán không sai lệch nên mới thở dài. Bà thấy con mình bên vực cho Thiếu Kiệt cũng đoán ra phần nào. Dù sao mẹ không hiểu ý con thì làm sao mà được.

- Mẹ chỉ khuyên con một điều. Việc con thích cậu ta ra sao mẹ không cần biết nhưng con phải hiểu cậu ta sẽ không chỉ có một mình con. Con nếu muốn trở thành người bên cạnh cậu ta phải biết một người đàn ông bản lĩnh luôn không ít những người con gái theo đuổi. Nếu con chấp nhận được với điều đó. Thì sau này con mới hạnh phúc được. Vì cậu ta sẽ không chỉ có con thôi mà còn có nhiều người nữa đi cùng cậu ta. Nếu muốn trở thành người như thế thì con nên đối diện với hiện thực dù bên cạnh cậu ta có ai đi nữa cũng không được ghen tuông nếu không con sẽ vĩnh viễn không có được Thiếu Kiệt.

Nhã Tình từ tốn nói ra những điều này bởi Bà nghe theo lời chồng mình. Để lại quyền quyết định cho Nhã Oanh. Muốn sống cùng với một người và chia sẻ người đó cho những người phụ nữ khác. Thì tâm lý ghen tuông luôn chiếm mất lý trí của mình. Bà nói ra để Nhã Oanh tự có lựa chọn cho mình.

Im lặng trầm ngâm Nhã Oanh bây giờ mới hiểu tại sao Thiếu Kiệt lại từ chối lời tỏ tình của mình. Vì hẳn dự liệu được nếu hẳn có quan hệ trên mức tình bạn với cô thì sau này người đau khổ sẽ là chính cô, Khi không thể chấp nhận sự sang sẽ người đàn ông của mình cho những người khác. Lúc đó cô chắc chắn sẽ phải đau lòng mà từ bỏ đi mối quan hệ này.

- Đấy con tự suy nghĩ đi. Nhưng mà mẹ thấy nếu con làm được những điều này thì con có thể ở cạnh Thiếu Kiệt như cô bé sáng nay vậy.

Nhã Oanh lúc này cũng ngạc nhiên vì mẹ mình ám chỉ Ngọc Nhi bên cạnh Thiếu Kiệt. Mà cô cho rằng Ngọc Nhi cũng chỉ là bạn bình thường như mình với Thiếu Kiệt nên hỏi.

- Ngọc Nhi cũng là bạn bình thường với Thiếu Kiệt thôi mà sao mẹ lại nói thế? Con thấy bạn ấy cũng đâu có tỏ tình gì với Thiếu Kiệt hai người rất bình thường.

- Không con sai rồi cô bé đó biết về Thiếu Kiệt nhiều hơn con đấy. Buổi sáng nay khi bố con nói chuyện với Thiếu Kiệt cô bé đó rất bình thường xem như chuyện này hiển nhiên còn nữa cô ta bên cạnh Thiếu Kiệt chưa bao giờ tỏ tình chỉ âm thầm ở phía sau. Cô bé còn cho con tiếp xúc với Thiếu Kiệt bởi nếu cấm cũng chẳng được gì. Người như cô bé đó đã chấp nhận cho du Thiếu Kiệt có bao nhiêu người đi nữa cô ta cũng không lo lắng bởi cô bé đó biết trong lòng Thiếu Kiệt có cô ta là đủ.

Nhã Tình buổi sáng này quan sát Ngọc Nhi khá lâu và đánh giá vì cô bé này không ngại nhường chỗ cho bà để ngồi cạnh Thiếu Kiệt. Hơn thế nữa bà thấy cô bé quan hệ với Nhã Oanh không tệ nhưng lại để Nhã Oanh như thế thì chắc hẳn cô đã hơn con bà về mặt nào đó.

- Mẹ nói gì mơ hồ quá vậy. bạn bè con mà mẹ đánh giá như thế đâu được. Cái đó chỉ là mơ hồ một phía từ mẹ thôi. Làm gì có ai đánh giá bạn của con mình như thế.

- Con nên nhớ giữa hai người phụ nữ với nhau một người đàn ông người nào biết im lặng đứng phía sau lúc đó mới giữ được người mình yêu nếu người đó trong tim thật sự có con. hôm nay chỉ nói với con như thế thôi con tự mà tìm cách cho mình quyết định là ở con.

Thấy con mình như đang tiếp nhận như ý kiến mà một người mẹ như bà đưa ra. Nhã tình cũng lắc đầu rồi mới đứng dậy. Định tiếp tục công việc vừa rồi bà bỏ giữa chừng, nhưng chợt nhớ ra điều gì đó mới nói với Nhã Oanh.

- À sắp tới sinh nhật con rồi hôm đó mời luôn cả Thiếu Kiệt để có gì mẹ xin lỗi luôn việc sáng này.

Không đáp lại lời mẹ mình Nhã Oanh đang chìm trong những câu nói của Nhã Tình. Cô đang quá nhiều sự khó hiểu vài rồi bởi trong tâm trí. Nhã Tình thấy thế cũng chỉ lắc đầu. Bà thấy xem ra phải lựa đến lúc nào đó con mình suy nghĩ thấu đáo chuyện này lúc đó mới nhắc cho Nhã Oanh.

Nhã Oanh thì vẫn đang phân vân giữa việc đúng hay sai, chấp nhận được hay không việc Thiếu Kiệt sẽ có người khác ngoài mình. Trước đây cô không hề lo lắng gì về những gì sắp tới nhưng giờ đây chắc chắn cô phải nghĩ. Bởi quyết định này có thể nói khá quan trọng với Nhã Oanh.

Thiếu Kiệt sau khi tan trường bắt đầu đi về nhà Hà Vi. Nhìn thấy Tấn Phát đang chơi đùa trong sân cũng Khai Huy. Thấy Thiếu Kiệt về Tấn Phát chạy đến trước mặt hân hân nhìn nhìn.

- Anh Kiệt mới đi học về à. Hôm nay em mới đi thăm bố xong. Bố nói khỏe hơn rồi chỉ cần một thời gian nữa bố về nhà được rồi.

Xoa đầu Tấn Phát bởi vì sự ngây thơ của cậu bé. Thiếu Kiệt biết Tấn tâm chỉ nói như thế để cho Tấn Phát yên tâm thôi. Chứ bệnh như hân mà chỉ mới ở bệnh viện một ngày mà khỏe hơn thì chỉ có thuốc tiên mới như thế. Mà xã hội này làm gì có tiên được như mấy truyện đô thị tiên hiệp.

- Ừ bố em sẽ mau khỏe thôi. Sắp tới em cũng đi học mà lo gì. Đến lúc đó em đến trường mới nè. Lại quen được bạn học mới.

- Vâng! Mai một em đi học sẽ có bạn thật nhiều bạn. Lúc đó em dẫn Anh Kiệt đi trường em chơi.

Vừa nói vừa diễn tả hành động của Tấn Phát không khỏi làm Thiếu Kiệt bật cười nhưng chợt nhớ điều gì đó nên nói với Tấn Phát.

- Tối nay Anh có khách đến nhà bé Phát không được quậy phá nhé có gì chơi cùng chú Khải Huy và Anh Tường được không nào.

- Vâng tối nay em sẽ ngoan, sẽ không làm phiền anh Kiệt với người ta đến.

Khải Huy lúc này cũng đi lại tay ôm trái bóng vừa rồi vừa chơi với Tấn Phát. Đợi Khải Huy đến gần mình Thiếu Kiệt mới nói.

- Tối nay cậu bé có chơi đùa anh trông giúp bọn em vì có mấy người khách đến em cần bàn với họ một ít việc.

- Ấy chuyện này Hà Vi có nói với anh rồi yên tâm không sao hết để anh. Cậu nhóc này cứ giao cho anh là được.

Nhìn Tấn Phát đứng cùng Khai Huy Thiếu Kiệt cười với hãnh nói.

- Em chơi cùng chú Khải Huy đi anh vào nhà tắm đây. Nhớ canh giờ ăn cơm đấy không được ăn cơm trễ nha Tấn Phát.

- Vâng em với chú Khải huy chơi anh vào nhà đi.

Bước lên bậc tam cấp trong nhà Thiếu Kiệt thấy Hà Vi đứng ở đó nhìn mình cười rồi nói.

- Mình đã liên hệ đủ người cho cậu rồi đấy. Mà có chuyện gì mà cậu phải triệu tập mọi người như thế vậy.

- Ủ hồi sáng Phùng Kiêm Hoa gọi điện thoại cho mình nói có tin tức của Ngô Nam

Hà Vi nghe được có tin tức của Ngô Nam lại giật mình cắt lời Thiếu Kiệt

- Hẳn lại đến Lưu Minh nữa à. Một lần chưa chưa sao?

- Không hẳn kỳ này ra lệnh khá mơ hồ. Nói Phùng Kiêm Hoa tiếp cận mình. Còn lý do ra sao thì chưa biết được. Mình cũng đã nói hẳn tìm hiểu ý định thật sự của bọn người Ngô Nam là gì. Không thấy hẳn báo lại chắc lát nữa hẳn cũng qua tới đây để hỏi thăm chi tiết.

Nghe Thiếu Kiệt nói rõ hết ngọn nguồn Hà Vi cũng trầm mặc. Đối với lần này nhiệm vụ của Phùng Kiêm Hoa khá mơ hồ. tiếp cận nhưng với hình thức ra sao thì không ai biết được.

Thiếu Kiệt nhìn vào phòng khách thì thấy cái bàn mọi thường hôm nay được ghép lại với hai cái bàn cùng kích cỡ. lại có thêm nhiều ghế nên mới hỏi Hà Vi.

- À mà cậu gọi bao nhiêu người vậy nhiều lắm hay sao mà để cái bàn dài ghép lại thế kia?

- mình gọi cho mẹ cậu bọn người ở Ngọc Châu mới đến với Khương Đào. Lão Đào nói là đem theo ba người nữa là Phạm Chiến với Tuyết Nhung, thêm mình với cậu nữa gần mười người chưa biết họ có đem ai không nên mình để ghép bàn như thế này có phát sinh thì tính thêm vào.

Thiếu Kiệt bây giờ cũng lắc đầu. Hẳn chỉ gọi họp nội bộ mà giờ như thành ăn đám hay sao mà lại có người phát sinh nên cũng bó tay. Bởi không biết những người của Hà Thúc liệu có đem theo người hay không thì hẳn còn chưa biết.

- ừ tạm thời như vậy cũng được thôi mình đi tắm rồi xem xét một số thứ trước đã. Cậu xem nếu có người đến sớm thì tiếp dùm mình.

- cậu đi tắm đi còn việc còn lại để mình. Với lại mình đã đặt nhà hàng mang tới mấy món dù sao cũng phải để mọi người có cái gì ăn.

Nghe Hà Vi nói cũng có lý hẳn mời người khác đến họp không thì cũng hơi kỳ nếu Hà Vi đã đặt tiệc rồi thì cũng xem như tới họp mặt mọi người cũng tốt.

Thời gian trôi qua cũng không sớm không muộn từng người sau khi sắp xếp xong công việc của mình cũng. Đến nhà của Hà Vi. Hoàng Lâm Nhu về thấy Hà Vi xếp mọi người trong nhà họp không thì lại thấy không ổn. Đến khi biết cô có đặt tiệc bên ngoài đem tới nên nói Hà Vi chuyển thành tiệc ngoài trời vừa ăn vừa nói chuyện. Xem như dùng buổi tối tại Nhà Hà Vi mọi người đều có mặt.

Thấy Ý Kiến đó không tệ Thiếu Kiệt, Chu Tường, Khải Huy với Lâm Vũ được đảm nhận công việc lôi bàn ghế ra ngoài sân trước. Hà Vi thì gọi điện thoại cho Nhà Hàng bảo lấy thêm vài món nướng ngoài trời.

Bọn người vợ chồng Khương Đào đến cùng với Phàm Chiến Và Tuyết Dung. Tiếp đến là Phùng Kiếm Hoa và Vợ mình đem theo luôn cả Phùng Kiếm Nhất. Vì Thay đổi thành tiệc tối ngoài trời nên Hà Vi với Thiếu Kiệt đều thông báo cho những người đến đều có thể mang theo gia đình.

Thiếu Kiệt thấy như thế cũng ổn bởi lúc này không còn người ngoài. Đều là chung một chiếc thuyền nếu thuyền hấn bị lật thì những người này cũng lật theo nên việc có thêm người nhà cũng không quan trọng.

Bọn người của Hà Thúc thì chia nhau từng người một đến. Đầu tiên là Lưu Bá tiếp đến là Trương Hoành, Trần Như Ý. Khi biết tin này cô đã gọi luôn cả Chung Diệp vì bên dưới mình là Chung Diệp hẳn cũng có quan hệ

với Thiếu Kiệt nhưng khi đem theo gia đình thì Chung Diệp lại đem theo cả vợ mình và Nhã Oanh. Làm cho Thiếu Kiệt bất ngờ không kém.

Hắn hoàn toàn không ngờ chỉ một thời gian ngắn Như Ý đến Lưu Minh làm tại Thiên Hoa. Chung Diệp lại trở thành người thân cận dưới quyền cô. Chỉ có Nhã Oanh khi đến đây nhìn thấy những gì bày ra trước mặt lúc đó cô mới thật sự tin là Mẹ cô nói đúng Thiếu Kiệt vẫn Không đơn giản như cô vẫn thường nghĩ.

Cô bất giác phát hiện ra Hà Vi cũng ở cùng Thiếu Kiệt lúc này lòng cô khá đau. Nhưng vẫn không dám nói gì. Hà Vi thấy Nhã Oanh đến cũng vui vẻ đón tiếp cô như một người bạn. Tuy hai người có chút đấu đá với nhau nhưng vẫn là khách tới nhà dự tiệc nên Hà Vi vẫn vui vẻ xem như quan hệ của cả ba người không có gì.

Lúc này bên ngoài lại đến một chiếc xe Thiếu Kiệt nhìn qua cũng giật mình bởi đó là xe Cao Thịnh. Hoàng Lâm Nhu lúc này thấy Thiếu Kiệt như thế mới cười cười nói.

- Mẹ thấy Nhã Oanh đến với Chung Diệp nên gọi cả Ngọc Nhi.

Thiếu Kiệt lúc này cũng bó tay với mẹ của mình. Hắn lần đó đứng giữa hai người. Hà Vi với Nhã Oanh còn không xong giờ mẹ hắn còn gọi thêm cả Ngọc Nhi thì không biết hôm nay buổi tiệc này không đơn giản với hắn rồi.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 229: Quyết Định Của Cả Ba

Buổi tiệc chỉ mới bắt đầu ai cũng vui vẻ như không có chuyện gì. Nhưng bản thân ai cũng hiểu hôm nay hội tụ ở đây không chỉ ngoài ăn uống nói chuyện phiếm. Mà phía sau nó còn là bàn mưu tính kế đối phó với người của Ngô Nam.

Thiếu Kiệt lúc này đi ra đón Ngọc Nhi cùng với hắc cô Nhã Oanh và Hà Vi cũng đi cùng. Thấy Cao Thịnh bước xuống mở cửa phía sau cho Ngọc Nhi Hoàng Lâm Nhu cũng giật mình hỏi.

- Cậu với Ngọc Nhi là.

Cười cười với Hoàng Lâm Nhu đợi cho Ngọc Nhi bước xuống xe mới nói.

- Cháu là thuộc hạ của Ngọc Nhi! bản thân Ngọc Nhi mới là Lão Đại chính thức của Xuân Nghĩa Bang.

Ngọc Nhi bây giờ mới hướng Hoàng Lâm Nhu tỏ vẻ xin lỗi.

- Cô đừng nghe anh ta nói. Không phải thuộc hạ gì đâu cô bố con trước đây làm chủ Xuân Nghĩa Bang mà bố mất rồi nên anh Cao Thịnh tiếp quản thôi.

Nhã Oanh lúc này cũng cười khổ người bạn mà cô luôn cho rằng yếu ớt lại là người nắm giữ một trong những hắc bang hàng đầu. Một cơ sở ngầm của Lưu Minh trong khi đó so thân phận cô thật sự không bằng cả Hà Vi lẫn Ngọc Nhi. Giờ cô biết được mẹ cô chính xác thế nào. Ánh mắt của

người lớn luôn luôn đúng là như thế. Nhìn Ngọc Nhi một lúc Nhã Oanh mới nói.

- Cậu với Thiếu Kiệt giấu mọi người không dễ à!

Ngọc Nhi cũng cười cười trả lời Nhã Oanh.

- Mình không muốn giấu cậu nhưng mà tình thế ép buộc thôi, có trách thì trách tên này này.

Hà Vi cũng nhìn Ngọc Nhi một lúc rồi hỏi Thiếu Kiệt

- bạn này là?

Hoàng Lâm Nhu lúc này lôi Cao Thịnh đi ra chỗ nào mất còn Thiếu Kiệt hiện tại đang chịu khổ khi có người đang ghen. Nên nhìn ba người cười cười nói.

- Ấy này là Ngọc Nhi bạn học chung trường.

Hà Vi thấy thế cũng bước lên phía trước đưa tay ra với Ngọc Nhi nói.

- Xin chào bạn mình là Bạn gái của Thiếu Kiệt.

Thiếu Kiệt một bên méo mặt. Ngọc Nhi cũng cười cười đưa tay ra bắt lấy tay của Hà Vi.

- Mình chào cậu mình cũng là bạn gái của Thiếu Kiệt!

Nhã Oanh nghe thế cũng bực tức quát.

- Còn mình nữa. Mấy cậu chiếm cậu ấy một mình không ổn đâu!

Sợ thua thiệt với hai người Nhã Oanh cũng bước lên một bước nói.

- Mình không cần biết mình cũng là bạn gái của Thiếu Kiệt! Mình tỏ tình với Thiếu Kiệt rồi.

Ngọc Nhi với Hà Vi lúc này nhìn Thiếu Kiệt. Bản thân thấy có mùi vị không ổn ở đây. Thiếu Kiệt đang lo lắng thì bỗng nhiên bên ngoài đi vào một thân ảnh quen thuộc.

Lý Bân nghe Lâm Vũ gọi điện đến nói nhà Hà Vi sắp mở tiệc ngoài trời nên ba chân bốn cẳng chạy qua. Vừa vào trong sân thấy Thiếu Kiệt chạy ra. Tưởng là Thiếu Kiệt đón mình, nên cũng vui vẻ.

- Anh Kiệt không cần ra đón em đâu! em tự vào được mà!

- Không Không chú ở đây tiếp khách dùm anh! anh đau bụng anh chạy trước đây. Mấy cậu ở lại nói chuyện với Lý Bân nhá.

Nói rồi Thiếu Kiệt chạy đi mất Lý Bân ngơ ngác. Không hiểu chuyện gì thì Ngọc Nhi lên tiếng.

- Thiếu Kiệt cậu đứng lại để mình tỏ tình với cậu!

Ngọc Nhi chưa dứt câu thì Hà Vi lên tiếng

- Mình cũng vậy cậu đứng lại đó cho Mình!

Lý Bân bắt đầu đổ mồ hôi. Hắn thấy lần này Thiếu Kiệt gặp đại nạn mới vút gánh cho hắn. Chủ yếu muốn hắn cản lại những người trước mặt. Nhưng hắn làm sao dám cản. Chỉ mỗi Ngọc Nhi với Nhã Oanh đã muốn diệt hắn, Giờ thêm cả Hà Vi.

Hắn đành quay đầu hướng về Phía Thiếu Kiệt đang chạy hô to.

- Anh Kiệt đừng chơi ác vậy chứ. Anh bỏ của chạy lấy người đợi em nữa.

Mọi người đang không hiểu tại sao Thiếu Kiệt bỏ chạy giờ nghe được những câu đối thoại kia cũng ôm bụng cười. Khương Đào nhìn thấy như vậy mới nói với Hoàng Lâm Nhu.

- Chị làm vậy có ác quá không biết ba cô đều thích nó. Vậy mà chị chơi một lúc kéo cả ba vào cuộc lần này thằng con chị nó thảm rồi.

- Thằng nhóc không bình thường nó không làm ra quyết định lựa chọn được chị phải làm như thế thôi. Dù sao đau ngắn không bằng đau dài. Muốn bên cạnh thằng nhóc sớm hay muộn phải đối mặt với chuyện này thôi.

Hoàng Lâm Nhu vẫn bình tĩnh như mọi chuyện bà đều biết. Việc này làm Khương Đào cũng suy ngẫm nhưng nhìn thấy tới thân hình Lý Bân thì hẳn không nhịn được cười. Mọi người cũng vậy chỉ Nhã Tình nhìn theo con gái mình nói thầm.

- Con mà chấp nhận được việc này thì sau này có lẽ sẽ tốt hơn mẹ hiện tại.

Phùng Kiếm Nhất đây là lần thứ hai đến nơi đây cũng không khỏi bàn hoàn. Giờ lại thấy Lý Bân, Lâm Vũ với những người khác nói chuyện hỏi han cũng bớt được chút mặc cảm.

Giờ đây biết được nơi đây có đầy đủ trang thiết bị hiện đại về máy tính hẳn càng hứng thú muốn được tìm hiểu. Qua sự chỉ dẫn của hẳn toàn bộ nơi này trong mắt Phùng Kiếm Nhất như là một chỗ quân sự bí mật trong mấy phim thường chiếu có máy tính hoạt động không nghỉ, có máy chủ chạy thường xuyên. Rồi có những công cụ hỗ trợ tốt nhất về chuyên ngành IT nên hẳn khá thích thú.

Thiếu Kiệt chạy khỏi ba người bằng cách trốn vào nơi này thấy Lâm Vũ đang chỉ dẫn cho Phùng Kiếm Nhất cũng đi lại. Thấy Thiếu Kiệt tới Phùng Kiếm Nhất đứng nép vào một bên.

- Không cần phải như vậy? Sao thích không?

Hắn Gật gật đầu không dám nói. Thiếu Kiệt chỉ cười cười lắc đầu.- Có gì đâu mà phải lo lắng vậy tôi không ăn thịt ông. Nếu muốn có thể đến đây học tập như Lâm Vũ.

- Thật không cậu nói đấy nhé!

Gật đầu một cái như xác nhận là mình hoàn toàn nói đúng sự thật Thiếu Kiệt mới nói.

- Không có gì phải thật với không thật. Nếu muốn học tập thì cứ đến học dù sao nơi đây vẫn thường hay dạy cho Lâm Vũ mấy cái kiến thức về code.

- Mình có lên học qua một khóa cơ bản PHP và Java, Nhưng không hiểu nhiều lắm nên mới phải nhờ người thiết kế diễn đàn rồi còn quản trị nữa, Mình muốn theo học IT nhưng bố mình không cho nói phải học xã hội nhân văn gì đó ra mới làm quan chức được.

Thiếu Kiệt nghe thế cũng cười Phùng Kiếm Hoa muốn con mình như thế nào đó là chuyện của hắn. Nhưng định hướng cho con mình với công việc mà hắn không yêu thích thì sớm muộn cũng sẽ bỏ giữa chừng.

- Được rồi cứ để đó chuyện này tôi sẽ nói với bố cậu.

- tốt quá cảm ơn cậu trước nhưng mà cho mình xin lỗi những chuyện trước kia. Đó là mình không đúng!

Phùng Kiếm Nhất bây giờ hiểu chuyện hơn trước rất nhiều hắn không còn là cậu ấm như trước nữa mà dần hòa đồng với mọi người hơn. Qua biến cố con người ta sẽ tự mình thay đổi Phùng Kiếm Nhất cũng thế nhưng hắn thay đổi theo hướng tích cực như thế là đã đủ với phần Phùng Kiếm Hoa vẫn là người của Thiếu Kiệt hắn.

Bây giờ Thiếu Kiệt, thả ra một miếng mồi để đem Phùng Kiếm Hoa trở thành người thuộc về bên mình luôn là điều Thiếu Kiệt muốn. Dù sao hẳn chỉ là tay trong đứng ở giữa như thế rất dễ lung lay ý chí.

- Ừ chuyện này tôi sẽ nói với Bố cậu!

Lúc này bên ngoài chạy vào vang lên tiếng nói.

- Thiếu Kiệt cậu không trốn được đâu hôm nay phải trả lời cho bọn mình biết ai sẽ là bạn gái cậu không thì cậu biết tay bọn mình.

Nhìn tới nhìn lui hẳn quên mất để làm phòng này Hà Vi khóa lại cửa Kho bên ngoài, để đóng mấy cái nẹp chặn lại hơi máy lạnh thoát ra. Lâm Vũ với Phùng Kiếm Nhất thấy ba cô nàng. Tìm kiếm Thiếu Kiệt cũng len lén ra hiệu cho nhau chuồn mất.

Ba người đứng ở lối ra không cho Thiếu Kiệt chạy thoát. Ngọc Nhi bây giờ mới nhìn hẳn nói.

- Được rồi không rượt cậu nữa. Cậu trả lời thật cho bọn mình biết cậu thích ai nhất. Người đó sẽ làm vợ chính thức còn hai người kia làm vợ nhỏ cũng được. Mình đã biết cậu sẽ không phải chỉ riêng một mình mình. Nên đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi.

Cả Hà Vi và Nhã Oanh đều không ngờ Ngọc Nhi lại nói ra những điều như thế, Thiếu Kiệt nhìn Ngọc Nhi thở dài. Hẳn cũng thừa biết Ngọc Nhi ở phía sau Thúc đẩy những việc mà hẳn nhờ Xuân Nghĩa Bang làm. Nhưng không ngờ cô lại cam tâm bỏ lớn lấy nhỏ như thế.

- Mình cũng giống như! Ngọc Nhi Mình không biết sau này sẽ thế nào? Có thể là cậu sẽ còn có nhiều người nữa nhưng nếu Ngọc Nhi đã quyết định như thế thì mình cũng làm vợ nhỏ. Còn lại Hà Vi tuy mình cũng biết Hà Vi đơn giản với cậu chỉ là bạn mà còn nhiều việc khác nữa nên chúc vợ lớn dành cho Hà Vi mình sẽ không ý kiến.

Lúc này Thiếu Kiệt mặt nghếch ra không ngờ Nhã Oanh lại tự nhận mình làm vợ nhỏ giống như Ngọc Nhi. Còn nói trước hẵn không phải ít người nhưng xung quanh hẵn hiện tại chỉ có ba người không hơn à.

Hà Vi chỉ im lặng không nói gì, Bởi cô tôn trọng ý kiến của Thiếu Kiệt nhưng cô càng không nghĩ đến hai người Ngọc Nhi và Nhã Oanh lại chủ động nhường đường cho mình như thế này.

Thiếu Kiệt bây giờ càng khổ hơn. Hẵn thấy như việc này đã đi đến quyết định mà không cần hỏi ý kiến hẵn, Trong khi đó chế độ một vợ một chồng của luật pháp là không cho phép nam nhân lấy một lúc ba cô vợ.

Thở dài một hơi! Thiếu Kiệt mới từ từ nói!

- Các cậu không thấy quá sớm để quyết định chuyện này sao? Bọn mình cũng còn nhỏ mà mấy cậu quá vội vàng rồi.

- Bọn mình biết làm như thế là có phần ép cậu nhưng bọn mình quyết định rồi cậu không thay đổi được đâu cả ba người cam tâm tình nguyện làm vợ cậu cho dù cậu có thoái thác đi nữa.

Ngọc Nhi trong lúc như thế này lại là người chủ động hơn cả Hà Vi. làm Thiếu Kiệt cũng lắc đầu. Ba người hầu như đi đến quyết định mà Thiếu Kiệt không muốn để ai phải tổn thương.

- Các cậu không thấy đó là Thiệt thòi cho mình sao. Các cậu không thấy nếu làm như thế mình sẽ không được như bao người phụ nữ khác sao. Họ chỉ cần một người chồng cho mình mà không phải chia sẻ cho ai. Còn các cậu lại phải chia sẻ người mình thương cho người khác như thế lại cam tâm sao?

- Thiếu Kiệt Ngọc Nhi nói đúng đó, bọn này muốn như thế bởi vì cậu, chỉ riêng mỗi cậu là có đặc quyền này thôi. Ở đây ba người bọn mình đều cam tâm trở thành một góc trong trái tim cậu

Ngay cả Hà Vi lúc này cũng nói như thế Thiếu Kiệt đành im lặng. Hẳn trước đây sợ nhất là có người hỏi hẳn liên quan đến chuyện tình cảm. Nhưng hôm nay hẳn thật sự phải đối mặt với chuyện này. Vì hẳn không xác định được hẳn đối với cả ba người ra sao.

- Có thể trong cả ba người mình là người nhỏ bé nhất đối với cậu mình là người không có gì hết trong trái tim đi, Mình biết trước kia mình phạm nhiều sai lầm nhưng mình thích cậu là sự thật. Ngày đầu tiên cậu xuất hiện cứu Ngọc Nhi khỏi lỗi lầm của mình, cậu biết Hôm đó mình rất hận Minh Long nếu không có cậu. Bố mình chắc chắn sẽ không được như bây giờ và chắc mình sẽ không còn được đi học. Ai cũng biết một khi cái đoạn clip mà Minh Long quay được đều phát tán ra thì bố mình phải chịu đả kích như thế nào Mình cũng như thế từ lúc đó mình luôn dõi theo hình bóng của cậu, Âm thầm như thế cho đến khi tình cờ gặp cậu cùng với Ngọc Nhi.

Ngọc Nhi khi nghe Nhã Oanh nói thế cô cũng gật đầu, Trước đây cô ần nhẫn trong trường. Vì muốn rút ra khỏi những thị phi mà Bố mình để lại. Cô cũng như Nhã Oanh. Ngày hôm đó Thiếu Kiệt đánh nhau bên ngoài trường cô đã suy nghĩ rất nhiều. Nếu một mai Thiếu Kiệt phải lăn lộn trong giới hắc đạo. Cô cần có cái gì đó để Thiếu Kiệt dựa vào nên từ từ cô mới đem Xuân Nghĩa Bang từ Cao Thịnh nắm trong tay mình. Lúc này Ngọc Nhi mới thở dài nói.

- Mình cũng không khác Nhã Oanh là mấy. Nhưng mà bạn cứ quyết định mỗi người trong bọn mình đều chuẩn bị hết rồi.

Thiếu Kiệt lúc này bây giờ mới biết chỉ một việc hẳn thay đổi đôi chút cũng dẫn đến nhiều liên hệ đến như thế. Cả ba đứng trước mặt mình đều ra một quyết định kiên quyết. Thiếu Kiệt đang phân vân thì một âm thanh vang lên.

- Nếu cả ba đều tự nguyện như thế thì con còn lo gì cứ để ba người làm bạn gái của mình đi. Sau này sẽ tính tới chuyện khác. Nhưng mà Hà Vi phải

làm vợ Chính thức mẹ quyết định dùm con rồi đó.

Hoàng Lâm Nhu lúc này mới xuất hiện. Thiếu Kiệt thì giật mình còn cả ba cô nàng đều ngại ngùng, Dù sao nếu tính đúng Thì nếu trở thành bạn gái của Thiếu Kiệt phải chấp nhận Hoàng Lâm Nhu là mẹ chồng.

- Chứ con định ra sao nào. Hà Vi với con từ nhỏ đã không tệ còn luôn quan tâm con. Lần này đến Lưu Minh cũng vì con. Ngọc Nhi vừa rồi bác có nói chuyện với Cao Thịnh cũng biết được chút ít. Những việc gần đây đều do con nói hỗ trợ Thiếu Kiệt. Còn Nhã Oanh tuy không có gì so với hai người kia nhưng chỉ cần con thương Thiếu Kiệt và chịu chia sẻ hẳn cho những người khác là tốt rồi.

- Mẹ chuyện này không thấy có gì đó mâu thuẫn sao. Dù sao cũng con gái nhà người ta mẹ quyết định như thế không hay đâu à.

Thiếu Kiệt thấy mẹ mình nói như thế cũng ngại. Bởi chưa được sự đồng ý của người khác mà mẹ hẳn đã phán như chuyện này đã định sẵn.

- Không cần mẹ chắc những người kia sẽ đồng ý thôi con coi mà trả lời nhanh rồi còn lên họp đứng đây dựa nữa. Các cháu nhanh nhanh à. Hết hôm nay là sao này không biết ý nó sao đâu cô chỉ giúp đến như vậy thôi.

Nói rồi Hoàng Lâm Nhu đi mất còn để lại ba người đợi chờ Thiếu Kiệt cho mình câu trả lời nếu không sẽ không cho hẳn đi. Bởi họ cũng biết bắt Thiếu Kiệt ra quyết định bây giờ là ép hẳn nhưng nếu dây dưa mãi thì chẳng ai có kết quả mình muốn.

Thở dài một hơi Điều mẹ hẳn nói không phải không đúng. Cả ba người đều yêu hẳn thật lòng. Mà hẳn thì chỉ có một. Ba người đã chịu chia sẻ tình yêu của hẳn dành cho họ thì hẳn cần phải lo việc gì,

- Được rồi! Có thể bây giờ các cậu vẫn giữ quan điểm của mình đi vậy thì được cả ba sẽ làm bạn gái, Nhưng chúng ta sẽ không tiến xa hơn cho

đến khi các cậu đủ nhận thức về việc hôn nhân và gia đình là thế nào.

Lời Thiếu Kiệt vừa nói ra cả ba đều ôm chầm lấy hân. Định nói thêm điều gì nữa nhưng Thiếu Kiệt lại thôi như vậy tạm thời cứ xem ba cô gái là bạn gái. Để cho họ sau này tự nhận định được cuộc sống sẽ như thế nào lúc đó sẽ hỏi lại một lần nữa. Nếu có người rời đi Thiếu Kiệt vẫn sẽ không phải gánh nặng tâm lý.

Cả ba ôm nhau bất chấp những việc gì xảy ra. Lâm Vũ định đi gọi Thiếu Kiệt thấy một mình hân ôm lấy ba người cũng lảng lảng đi lùi lại. Lý Bân không thấy Thiếu Kiệt định lên tiếng kêu thì Lâm Vũ bịt miệng lại mà ra hiệu nói nhỏ chỉ chỉ về phía ba người đang ôm nhau bên nhà Kho.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 230: Điểm Máu Chốt

Trong căn phòng lúc này im lặng một cách lạ thường. Không ai nói một lời gì. Ba người ở đó quên đi cả không gian xung quanh. Thiếu Kiệt ôm cả ba người trong vòng tay của mình hơi ấm của thân thể ma sát với nhau.

Thiếu Kiệt cúi đầu xuống hôn lên môi của Hà Vi hai người bên cạnh thấy vậy tựa đầu vào vai hắn. Có thể nói đây là lần đầu tiên ở hai đời người Thiếu Kiệt mới hôn một người con gái có quan hệ với mình.

- Hai người cứ như thế hôn không ổn đâu còn em và Nhã Oanh nữa chứ.

- Được rồi mỗi người đều có một nụ hôn của anh được chưa.

Nói rồi lần lượt Thiếu Kiệt phải hôn lấy cả ba người, Sau khi được Thiếu Kiệt hôn xong hắn mới từ từ thả lỏng ra cả ba người bên cạnh. Lúc này ba người thiếu nữ trước mặt đều đỏ hồng một mảnh.

- Được rồi để anh nói điều này. Có thể bây giờ cả ba đều biết anh có rất nhiều bí mật nhưng đó là quyền riêng tư của anh. Từ giờ về sau mọi người không ai được phân bì cả việc giúp anh vấn đề gì đều do các em tự nguyện Nhã Oanh cũng vậy có thể em không giúp được anh việc gì nhưng vẫn phải cố gắng học thật tốt. Sau này biết đâu lại thay anh làm nhiều chuyện khác nữa.

Nhã Oanh nghe hắn nói như thế cũng gật đầu. Cô cũng biết mình không có gì hơn ngoài tình yêu với Thiếu Kiệt cô bất chấp mù quáng chỉ hi vọng là mình được bên Thiếu Kiệt là đã đủ.

- Mỗi người có một đức tính riêng không phải ai cũng như nhau nên mọi người đối với anh đều là công bằng còn về Ngọc Nhi anh biết em còn có nhiều điều chưa tiết lộ nhưng đó là bí mật của em. Mỗi người đều có bí mật cho riêng mình. Khi nào muốn cho mọi người biết thì em hãy nói ra để mọi người giải quyết giúp.

- Vâng! Em cũng không có gì nhiều. Em muốn trả thù Cửu Hùng nhưng mà hắn đã nằm trong tầm ngắm của anh rồi nên việc này em sẽ để cho Xuân Nghĩa Bang hỗ trợ.

Hà Vi cũng gật đầu. Nếu mà Ngọc Nhi đã nói thế thì không có gì hơn nữa. Cô cũng chỉ cần bên Thiếu Kiệt vui vẻ mà không cần điều gì khác. Với cô được bên cạnh hắn là niềm vui của mình rồi.

- Sau này mọi người đối xử với nhau phải thật tốt. Chúng ta còn con đường dài để đi. Dù muốn hay không thì sớm muộn gì nó cũng xảy ra, nên mọi người phải cùng cố từng bước cho chính mình.

Cả ba người đều gật đầu. Hà Vi bây giờ mới nhìn thời gian nói.

- Thôi không còn sớm đâu mọi người đi lên tham gia cuộc họp thôi. Trước mắt thì cứ như bình thường là ổn rồi. Mọi người trở lại với vẻ bình thường là được em nghĩ mọi người đã đợi bọn mình khá lâu rồi.

Thiếu Kiệt cũng gật đầu. Lau đi những vết lệ trên khóe mắt ba cô gái. Hắn hiểu đây không chỉ đơn thuần là giọt nước mắt không mà nó còn là trách nhiệm của hắn đối với ba người trước mặt.

Cả ba người trở lại khi mà mọi người đã tập trung đầy đủ. Nhìn Thiếu Kiệt đi cùng ba người con gái trên mặt ai cũng có một nét vui mừng và một chút dịu dàng vốn có. Hoàng Lâm Nhu cũng gật đầu. Xem ra con bà dần chấp nhận chuyện hắn sẽ phải quen một lúc nhiều người.

- Sao rồi mọi người bàn chuyện trước hay là vừa dùng bữa vừa bàn đây.

Thiếu Kiệt hướng mọi người. Hỏi vấn đề này. dù sao tối cũng là bảo mọi người dự tiệc mà chưa bắt đầu tiệc hẳn đã lạng mất, cùng ba người để mọi người phải đợi.

- Thì dù sao hôm nay cũng còn khá sớm mới 7h mấy thôi cứ vừa dùng bữa vừa nói chuyện thôi.

Những người có mặt ở một bàn riêng chỉ có những người đi kèm thì được Khai Huy và mấy người khác kể cả người bảo vệ canh cổng cũng được mời vào ngồi cùng họ.

Đợi những món ăn được bày ra Chu Tường đảm nhận việc nướng thịt bên cái lò than nóng với nhiệt độ cao, làm cho không khí nơi đây khá ấm áp không còn lạnh như giữa tiết trời mùa đông này.

Mọi người ngồi trên bàn vẫn còn đồ ăn y nguyên không ai đụng đũa. Thấy thế Thiếu Kiệt mới cầm chén đũa lên. gỡ những màng bọc thực phẩm ra để trên bàn.

Ngọc Nhi và ba người thấy Thiếu Kiệt tự mình làm cũng đứng lên định thay hẳn mở ra những màng bọc thực phẩm đó thì Thiếu Kiệt lại ngăn không cho mọi người đứng lên Vừa làm hẳn vừa nói.

- Kiểm Hoa Ông kể lại mọi chuyện hôm nay cho mọi người nghe đi. Rồi vừa ăn vừa nói chuyện luôn.

Phùng Kiểm Hoa nghe thế lại thấy Thiếu Kiệt tự mình đứng lên mở từng cái ly từng đôi đũa trên bàn và những thức ăn được bày biện ra cũng cúi người chào những người đang trên bàn rồi nói.

- Sáng nay tôi có nhận được tin tức của Ngô Nam hẳn bắt tôi phải tiếp cận với Cậu Thiếu Kiệt. Sau khi dò hỏi được từ phía Ngô Nam thì tôi mới biết được. Ngô Nam sẽ không đụng đến chuyện của Lưu Minh nữa thay vào đó là em trai hẳn Ngô Trực. Tôi cũng chưa biết người này là ai nhưng

theo những lời hăn nói thì có vẻ như muốn lôi kéo cậu Thiếu Kiệt vào hàng ngũ của mình.

Vừa cầm kẹp gấp trên tay, gấp từng viên đá bỏ vào ly cho mọi người. Thiếu Kiệt từ tốn nói.

- Mọi người nghĩ xem việc này là như thế nào? bọn họ không biết tôi với họ có thù hay sao mà lại muốn tôi đứng vào hàng ngũ của bọn hăn.

Lời Thiếu Kiệt rất bình thản nhưng ai cũng nghe được trong đó một chút ý tứ phản nộ. Hà Vi lúc này trầm ngâm một chút rồi mới nói.

- Có thể tin tức của họ không nhạy bén lắm nên mới có suy nghĩ này.

Trương Hoành đắm chiêu một lúc. Nãy giờ hành động của Thiếu Kiệt luôn thu vào mắt của hăn. Những lời của Phùng Kiếm Hoa hăn cũng nghe thấy.

- Chuyện này rất có khả năng nhưng mà bọn người nhà họ Ngô trước giờ luôn đánh giá nhìn mặt khách quan khá nhiều nhưng sao lần này lại đưa ra ý kiến sai lầm như thế thì tôi không hiểu nổi.

- Ủ đúng đây gia đình đó luôn nổi tiếng là thận trọng trước những gì xảy ra, nếu không họ cũng sẽ đi đến tận cùng hôm nay.

Lưu Bá cũng gật đầu xác nhận những gì Trương Hoành nói là đúng. Những người có quan hệ hiểu biết về nhà họ Ngô cũng gật đầu tán đồng.

Phạm Chiến lúc này nghe được mọi người bàn tán im lặng suy nghĩ rồi mới phát biểu ý kiến của mình.

- Tôi có một giả thuyết khác thì chuyện này có thể xảy ra. Nhưng không biết nó đúng không mọi người nghe thử xem sao.

Nghe Phàm Chiến nói thế mọi người đều nhìn hằm Thiếu Kiệt cũng gật đầu. Nhưng vẫn đi hết một vòng, gắp hết những viên đá vào ly của mọi người. Phàm Chiến thấy mọi người đồng ý thì mới từ từ nói.

- Bọn họ nhận định chuyện này sai lầm bởi vì Chị Nhu đi. Vì trước khi Ngô Nam trở về Ngọc Châu. Thiếu Kiệt vẫn chưa biết thân phận của mình. Chị Nhu trước đó càng kiên quyết không cho Ngô Nam gặp Thiếu Kiệt dẫn đến sự nghi ngờ của bọn hằm về Thiếu Kiệt chưa biết được thân thế của mình. Nên muốn tìm cách để tiếp cận Thiếu Kiệt. Có thể với nhận định này là đúng ở mặt trước khi Thiếu Kiệt biết thân thế của cậu ta đi.

Lời của Phàm Chiến nói ra mọi người bắt đầu suy nghĩ đem trí tưởng tượng của mình thôi diễn hoàn cảnh và sự xuất phát nguyên do dẫn đến bọn người nhà họ Ngô lại đưa ra quyết định này.

- Theo tôi thấy khả năng này rất có thể xảy ra bởi việc nhận định sai lầm của bọn người Ngô Nam là do Chị Nhu đem Thiếu Kiệt giấu sâu quá đến hiện tại ngoài tấm ảnh chụp bọn nó đã có người nào gặp Thiếu Kiệt bên ngoài đâu.

Tuyết Dung lúc này cũng kết thúc suy nghĩ của mình và nói ra cho mọi người đều hiểu. Thiếu Kiệt nhìn hai vợ chồng này xem ra khá hợp ý phu xướng phụ tùy. Chồng nói ra ý nghĩ của mình, vợ thì đem ý nghĩ đó khẳng định.

- Điều này có lẽ họ nhận định sai lầm trong chuyện này vốn dĩ chị không muốn cho Thiếu Kiệt biết là thật. Nhưng thằng nhóc nó muốn biết được sự thật nên đành vậy. Như thế cũng tốt nếu họ sơ hở thì có thể làm được những thứ khác.

Hoàng Lâm Nhu thở dài nói ra việc Thiếu Kiệt cấp thiết muốn biết thân phận hằm. Nếu không bà cũng không muốn cho hằm biết những chuyện liên quan đến hằm.

Mọi người lúc này lâm vào trầm mặc. Chỉ có Thiếu Kiệt bây giờ ngồi xuống cười cười nhìn mọi người nói.

- Bàn chuyện nhưng phải động đũa. Có thực mới vực được đạo. Không ăn sao có được những ý tưởng hay chứ.

Thiếu Kiệt gấp một miếng đồ ăn bỏ vào chén của Hoàng Lâm Nhu sau đó là tới Chung Diệp tiếp đến là Phùng Kiếm Hoa. Hai người được hăn quan tâm như thế cũng thầm cảm thấy lo lắng. Nhưng thấy hăn không nói gì, lại tiếp tục gấp đồ ăn cho từng người cũng bỏ bớt gánh nặng xuống.

- Mọi người ăn đi cái nào. Chuyện này nhìn về hướng tích cực thì vẫn có mặt lợi và mặt hại không phải lo lắng quá như mọi người đang nghĩ. Cứ từ bình tĩnh mọi việc đều hãy đơn giản hóa thì sẽ tìm ra cách đối phó thôi.

Hăn ngồi xuống cũng gấp đồ ăn bỏ vào chén bắt đầu lấp đầy bụng mình. Mọi người thấy Thiếu Kiệt như thế không lo lắng ung dung lại thấy trong chén mỗi người đều có đồ ăn. Thì cũng động đũa.

Vừa ăn Hà Vi vừa nhìn qua Thiếu Kiệt rồi chợt dừng lại để chén xuống hỏi nhỏ hăn.

- Cậu thấy sao về chuyện này?

Mọi người đang ăn nhưng vẫn để ý đến hành động của Thiếu Kiệt. Dù cho Hà Vi nói chuyện khá nhỏ nhưng mọi người vẫn nghe thấy.

- Mình chưa có ý kiến về việc này để mọi người cho ý kiến trước đi rồi mình sẽ tập hợp lại đưa ra ý kiến chung.

Thiếu Kiệt vẫn hồn nhiên ăn uống mà không nói gì đề cập đến những việc liên quan. Nha Oanh thấy thế mới nhẹ giọng nói với Thiếu Kiệt.

- Cậu đấy! định đợi mọi người nói xong rồi tập hợp các ý kiến hay làm lại thành một bộ kế hoạch chính thức à. Chuyện này cậu là người trung tâm, sao lại không có cách giải quyết thì hơi bị sai rồi đấy.

Hắn vẫn cười cười nhìn Nhã Oanh nói.

- Người trong cuộc tối người ngoài sáng. Em cứ làm như anh cái gì cũng biết vậy. Có cách gì thì nghĩ giúp anh đi. Lát nữa mọi người cùng nhau thảo luận.

Hoàng Lâm Nhu lúc này nhìn mọi người rồi đặt đĩa xuống nhìn mọi người rồi nói.

- ý kiến thì không có nhiều. Tôi cũng không muốn rườm rà gì hết chuyện mọi người quyết định càng đơn giản càng tốt. Theo tôi thấy. Tạm thời nên xem ý tứ những người kia ra sao.

Thiếu Kiệt cũng xụ mặt xuống hắn muốn là mình ở thế chủ động chứ không phải là bị động để những người đó ra bài thì hắn mới có phương án chống trả như thế nào chẳng khác thua thiệt.

- Em thấy chị Nhu nói cũng không đúng lắm đâu. Theo em thấy hiện tại bên mình có đủ nguồn lực để đấu tranh ngầm với những người kia rồi. Bản thân Thiếu Kiệt đã có con bài ẩn tại sao không lợi dụng nó.

Trương Băng lúc này cũng dừng lại nhìn Thiếu Kiệt và Phùng Kiếm Hoa nói ra vấn đề của cô. Mọi người nghe thế cũng muốn xem phương án của Trương Băng như thế nào.

- Mọi người nghĩ xem nhé nếu Thiếu Kiệt không biết được thân phận của mình. Hắn không có được cơ sở cho mình. Chỉ tồn tại những bên liên quan như chúng ta chưa giúp ích được gì cho Thiếu Kiệt. Những người kia có thể tiếp cận Thiếu Kiệt bằng cách nào?

Lúc này Lưu Bá mới thốt lên một câu nói làm mọi người hiểu ra vấn đề mà Trương Băng đang muốn đề cập.

- Thân Phận. Đúng rồi Thân Phận của Thiếu Kiệt bị giấu kín. Bố hăn không nghèo mà còn rất giàu đủ trợ giúp hăn làm nhiều thứ. Chắc chắn họ sẽ lấy phương án này làm nền tảng.

Trương Băng lúc này cũng cười cười nhìn Lưu Bá mắg.

- Cái tên này không suy nghĩ để chị đây nói ra rồi hốt tay trên hải!

- Trách chi hăn tiểu Băng thẳng này với Chú Lưu y chang nhau mà cơ hội tới là hăn chụp liền ai biểu em cứ úp mở làm gì. Em nói cho mọi người biết kế hoạch đi.

Trương Hoành thấy em mình mắg Lưu Bá cũng giảng hòa. Dù sao tính tình của Lưu Hoan di truyền ra sao thì họ cũng đã hiểu. Nghe Trương Hoành nói vậy Trương Băng cũng tiếp tục.

- Họ sẽ đưa ra thân phận thật của Thiếu Kiệt giữa đường giả dối làm như là tìm kiếm hăn mà không được do bị bọn người bên mình che giấu đi. Nếu Thiếu Kiệt là một đứa trẻ bình thường nghĩ không chu toàn. Chắc chắn sẽ trách tại sao chúng ta lại đối xử với hăn như thế. Với một phần nửa số tiền kiếm được của Thiếu Kiệt chuyển vào Tài Khoản của hăn bọn người kia không kiểm tra được bởi bên tài chính người của chú Lưu đã che giấu đi. Như thế họ sẽ bắt đầu, rút tiền cho Thiếu Kiệt làm việc cho hăn thích. Sau đó lại đem sự tín nhiệm nói lời ra tiếng vào với Thiếu Kiệt. Đưa Thiếu Kiệt trở thành quân bài ngầm của mình.

Im lặng một lúc điều Trương Băng nói không phải là không có lý. Nếu Thiếu Kiệt như bình thường có lẽ việc này có thể thực hiện được. Nhưng Thiếu Kiệt vẫn có một thắc mắc tại sao họ lại phải tiếp cận lúc này mà không phải lúc khác. Sau này thì hăn có lộ diện thì mọi chuyện cũng đã rồi. Hăn chưa kịp lên tiếng thì Trương Hoành đã nói ra ý nghĩ của ông ta.

- Vấn đề này có chỗ sơ hở rất lớn. Tại sao họ lại lôi kéo Thiếu Kiệt ở thời điểm này. Vì tính đúng ra Thiếu Kiệt vẫn chưa lộ diện với bọn hăn bên kia.

Ngọc Nhi và Nhã Oanh nghe thế nhìn nhau. Hai cô biết tại sao Thiếu Kiệt bị lôi kéo lúc này mà không phải lúc khác. Bởi ý tưởng của Thiếu Kiệt nói đùa với hai người mà hăn phải thuyết trình trong trường. Ngọc Nhi vội kéo tay nói với Thiếu Kiệt.

- Buổi Thuyết Trình có người của Ngô Nam phải không Thiếu Kiệt.

Giật Mình Thiếu Kiệt giờ như nghĩ đến điều gì đó. Hăn hướng mọi người có mặt ở đây nói.

- Có lẽ tôi biết tại sao họ lại làm phương án lôi kéo và nhắm vào điểm này rồi.

Mọi người lúc này ánh mắt đều đổ dồn về Thiếu Kiệt. Bởi họ vẫn đang tìm ra chỗ nào bị khám phá sự có mặt của Thiếu Kiệt mà mọi người Ngô Nam cần lôi kéo.

- Cách đây không lâu tôi có một dự án công cộng cho trường học. Ở đó có một người phe cánh Ngô Nam. Văn Hạ hăn đến trường Lưu Minh với ý đồ tham quan.

Cả Hạ Vi bây giờ cũng hướng Thiếu Kiệt hỏi.

- Theo như mình biết hôm đó Văn Hạ thua ở cậu bởi không hiểu rõ tình hình. Nhưng nếu chỉ vì một chuyện dự án công cộng chắc chắn họ sẽ không đánh giá cậu cao mà phải lôi kéo đi.

- Không hôm đó đi cùng Văn Hạ có bốn người nữa. Một trong bốn người với danh nghĩa là người của bộ giáo dục thì chắc chắn phải có người của Ngô Nam. Tiếc là không biết người đó là ai trong bốn người có mặt.

Thiếu Kiệt tìm ra được điều mấu chốt, bởi hắn nhớ lại Văn Hạ định tiếp tục đấu khẩu với hắn, thì có một người nói gì đó khiến Văn Hạ dịu lại ngồi xuống tiếp tục để hắn thuyết trình.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 231: Đối Thủ Cực Mạnh

Nghe được Thiếu Kiệt nói thế. Trương Hoàn đột nhiên cười lớn mọi người cũng nhìn về phía hắn. Đang thắc mắc tại sao hắn lại có hành động kỳ quái như thế này. Thì Trương Hoàn đã nói.

- Thiếu Kiệt cháu quên toàn bộ hành chính của Lưu Minh đang ở đây sao. Khương Đào gọi cho an ninh sân bay bảo họ gửi cho cái lịch người nào đến Lưu Minh rồi về ngay trong ngày hôm đó thì không phải biết hay sao.

Khương Đào cũng nhảy lên. Nhìn mọi người cười cười.

- Đúng vậy! chỉ cần lấy ngày giờ các hành khách đến và rời khỏi Lưu Minh trong ngày thì sẽ biết người trong nhóm của Văn Hạ là người nào thôi mà.

Thiếu Kiệt bắt đầu cung cấp cho Khương Đào ngày thuyết trình là ngày nào. Khương Đào khi nhận được thông tin thì bước ra chỗ yên tĩnh gọi đi cho an ninh sân bay.

Khương Đào rời đi gọi điện thoại Hà Vi lúc này mới nói với mọi người.

- Chỉ Cần biết trong nội bộ của Văn Hạ hôm đó có những ai rồi sẽ nhờ ông mình tra tư liệu người đó là người như thế nào.

- Ủ ờ chỉ cần biết được người kia là ai thì mình sẽ có cách đối phó dễ hơn cũng may là hôm đó không thuyết trình cả phần sau. Nếu mà họ chịu kiên nhẫn một chút thì có lẽ sẽ bại lộ hết những thứ mà mình đang có.

Mọi Người không biết đó là buổi Thuyết Trình dự án công cộng nào nên cũng thắc mắc. Trần Như Ý lúc này mới hỏi Thiếu Kiệt.

- Cháu định làm dự án gì ở trường Thiên Hoa thế có gì cô sẽ giúp sức.

Thiếu Kiệt bây giờ cũng nói ra dự án mà hắn đang muốn làm để cho mọi người cùng hiểu. Vì hắn thấy nếu một phần bản công trình này những người bên kia biết thì hắn phải làm cách nào đó để. Hướng sự chú ý của những người kia về phía nhóm người của Hà Thúc mà vẫn giữ được căn cơ của hắn không bị phát hiện.

Khương Đào lúc này mới quay lại nói với Thiếu Kiệt.

- Thiếu Kiệt! Chú cần mở mail để nhận danh sách hành khách các chuyến bay trong ngày hôm đó.

Hà Vi lúc này mới ra hiệu cho Khải Huy đi lấy laptop của mình cho Khương Đào. Còn mọi người thì hồi hộp đợi chờ xem người đi cùng với Văn Hạ là ai lúc đó sẽ biết người này có căn cơ thế nào lại có thể đưa ra ý kiến thay đổi cục diện như thế.

Danh sách được mở trên một bản excel có cả đánh dấu những hãng máy bay danh sách và số ghế. Vì để phòng hờ nên Khương Đào lấy cả ba ngày gần nhất của buổi Thuyết Trình.

Mọi người lúc này nhìn chăm chăm vào laptop. Ai cũng ngạc nhiên bởi đi với Văn Hạ không phải bốn người mà đi cùng hắn chỉ có ba người số liền kề một dãy của khoang thương nhân.

- Người còn lại xem ra cũng có dự đoán được hay sao mà lại phải che giấu như thế này.

Trần Như ý lúc này thấy trên danh sách của Khương Đào chỉ có ba người. Nên cũng lắc đầu. Còn Thiếu Kiệt cảm thán thở dài một hơi nói

- Phải chi có kèm theo hình ảnh thì được rồi.

Hắn thấy chuyện này nếu chỉ có tên không thì không ổn tìm người như thế này thì không xong. Mọi người tưởng chừng như bế tắc thì Ngọc Nhi cũng hướng danh sách nhìn một lúc rồi hỏi Khương Đào.

- Ủa sao chiếc máy bay này lại là màu vàng. với lại chỉ ở lại Lưu Minh có ba giờ là bay rồi nè. Không phải máy bay nào cũng có tên hãng sao chiếc này không có.

Nghe Ngọc Nhi nói thế Khương Đào cũng nhìn qua số hiệu máy bay rồi vô tâm nói.

- Máy bay đó là máy bay dân dụng của lãnh đạo dùng cho việc cá nhân chỉ có số hiệu máy bay không có tên chuyến bay là đúng rồi.

Thiếu Kiệt thấy thế cũng nhìn vào màn hình xem xét số hiệu máy bay. nhìn đến điểm cất cánh và hạ cánh hắn như tìm ra điều gì đó bởi. Nó được ghi là Ngọc Châu và Lưu Minh.

- Khoang kiểm tra máy bay này của ai vậy? Địa điểm cất cánh khởi hành là Ngọc Châu đến Lưu Minh này. khoảng ba tiếng sau lại trở về Ngọc Châu thời gian hoàn toàn trùng khớp đủ để tham dự buổi thuyết trình.

Khương Đào lúc này mới di chuột vào số hiệu máy bay tra cứu giữ lại thông tin tra cứu cho bên an ninh sân bay. Rất nhanh chóng hồ sơ về máy bay được trả về chủ sở hữu và người đi máy bay hôm đó là ai. Tất cả đều hiển thị trên một văn bản.

Thiếu Kiệt nhìn vào thông tin, không những hắn mà mọi người đều biết người đến Lưu Minh là ai. Bởi trên đó ghi rõ ràng Ngô Kỳ và người đi chuyến bay hôm đó là Diệp Nhi với quan hệ là vợ của hắn.

- Hà Vi sao một nhân vật lớn như thế này Ông lại không chú ý Vậy nếu bà ta cứ như thế này thì mọi người không dễ sống à.

- Chuyện này không trách được Diệp Nhi người này với danh nghĩa là thương nhân thường đi lại hai nơi rất nhiều mà máy bay Ngô Kỳ lại là cấp lãnh đạo. Khó lòng kiểm soát được?

Trương Hoành lúc này mới nhìn Thiếu Kiệt trả lời giải đáp của hấn. Họ cũng không thể ngờ rằng Diệp Nhi lại đến và rời khỏi Lưu Minh theo dạng này nên cũng lắc đầu.

Thấy Trương Hoành có điều khó nói Thiếu Kiệt mới hỏi

- Bà ta làm thương nhân dạng nào mà có thể đặc quyền như thế không thấy khá bất công sao?

Hà Vi lúc này cũng thở dài. Thiếu Kiệt nhìn ra được có lẽ Hà Vi cũng biết chút lai lịch của Diệp Nhi. Nhìn qua mọi người đều chán ngán làm Thiếu Kiệt cau mày.

- Em biết về bà ta không?

- Diệp Nhi người này hiện tại đang nắm giữ một phần ba thuế của cả nước. Nên đừng bà ta không dễ đâu.

Nhìn qua những người kia Thiếu Kiệt thấy họ đều gật đầu. Hoàng Lâm Nhu mới nói với Thiếu Kiệt.

- Cũng bởi vì người như thế hấn mới bỏ mẹ con mình. Nên hiện tại con đâu không lại hấn đâu.

- Vậy là bà ta kinh doanh cái gì mà có thể chiếm một phần ba thuế quốc gia?

Thiếu Kiệt lòng càng bức mình. Đối thủ có ra sao thì mọi người cũng phải nói để hẳn biết tính đường đối phó.

- Bà ta đang kinh doanh thuốc lá. Mặt hàng này dân dụng nhưng đem lại số tiền thuế không nhỏ trong ngân khố quốc gia. Thậm chí có thể quyết định được một số thứ.

Nghe đến ngành nghề Diệp Nhi đang kinh doanh Thiếu Kiệt biết mình đụng phải con rồng trong nền kinh doanh quốc tế.

Mọi quốc gia trên thế giới đều như thế ngoài miệng thì vẫn cấm người khác hút thuốc nhưng bên cạnh đó vẫn sản xuất thuốc lá bởi nó là nguồn thu cho cả ngân sách quốc gia.

Nước nào cũng có biện pháp chống thuốc lá nhưng không nước nào cấm sản xuất thuốc lá. Bởi vì nó đóng một phần quan trọng cho ngân sách quốc gia của một cường quốc. Năm 1960 mỗi phút chính phủ pháp thu về 1,2 triệu Francs. năm 1977 ngân sách Nhật Bản thu về 13 tỷ đô la về thuế thuốc lá. Năm 1984 hòn đảo nhỏ bé Cyprus cũng thu về 11 triệu bảng anh về thuế thuốc lá. Đó là chưa kể đến Mỹ và Anh. Nếu trên thế giới có 6 triệu tấn thuốc lá mỗi năm thì Mỹ đã chiếm hết 1 triệu tấn trong khối lượng này.

Nhưng ai cũng hiểu được cứ mỗi giờ trên toàn thế giới, có 800 người bị giết bởi hút thuốc lá. bằng với hai chiếc Boeing-747 nhét đầy đàn ông, đàn bà, trẻ em bị nổ tung đều đặn trên trời mỗi giờ. Tương đương với vụ thảm họa khủng bố ngày 11/9 khiến gần 3000 người tử vong diễn ra đều đặn 6 lần rưỡi mỗi ngày. Nhưng doanh thu về thuế của nó là không thể chối bỏ.

Cau mày Thiếu Kiệt lúc này cũng trầm ngâm. Nếu tính ra việc hẳn phải hạ bệ những người này khó khăn hơn hẳn nghĩ.

- Trước mắt việc của Diệp Nhi kia chúng ta sẽ không bàn tới. Ở đây chỉ nói chuyện về cách đối phó thôi.

Giọng điệu câu gắt của Thiếu Kiệt thấy rõ làm mọi người chùng xuống. Ai cũng sẽ như hấn trong chuyện này, vì gặp phải đối thủ của mình có nền kinh tế lớn đến thế thì cũng sẽ bực mình.

Nhã Oanh lúc này mới đến gần Thiếu Kiệt nói nhỏ.

- Mình có ý kiến này khá hay nhưng không biết là áp dụng được không.

Mọi người nghe Nhã Oanh nói thế cũng nhìn cô một lúc. Thiếu Kiệt thấy Nhã Oanh e dè không dám nói trước mọi người mới nói với cô.

- Em cứ nói đi mọi người có ý kiến thì cứ góp ý không sao hết sai thì thôi mà.

- Vâng vậy em nói ra ý kiến của mình cho mọi người nghe vậy.

Thiếu Kiệt cũng về lại lại chỗ ngồi của mình mọi người cũng thế. Tất cả giờ đây như muốn tập trung xem ý kiến của Nhã Oanh như thế nào. Ngay cả Chung Diệp cũng nhìn con mình. Nghe đối thoại của con gái với Thiếu Kiệt, hấn thầm hồi hộp mừng. Bởi hấn biết từ ngữ thân mật là như thế nào.

- Em thấy Thiếu Kiệt không cần phải lo lắng nếu dự đoán của dì Trương Băng là đúng cái người Ngô Trực gì đó phải bắt buộc gặp anh. Như thế chỉ cần anh đóng kịch một hồi là được. Như trong lớp học đầu năm nói đó. Thâm Nhập quân địch có gì mình mới có thể triển khai tác chiến. Anh cứ nghĩ mà xem họ sẽ thông qua nhiều phương diện bồi dưỡng để anh đứng về phía họ. Thì sao mình không lấy tiền đó mà rót vào dự án ở trường học mà anh đang làm. Đi một nước cờ đôi cho cấp trên bố em ra mặt nói là vận động địa phương ủng hộ.

Thiếu Kiệt lần đầu tiên thấy Nhã Oanh suy nghĩ chuyện thấu đáo đến vậy. Hấn cũng từng nghĩ nếu mà hấn muốn làm dự án mà không để ai biết sẽ sử dụng Trần Như Ý với danh nghĩa là thúc đẩy sự đầu tư của doanh nghiệp địa phương đối với trường học.

Giờ Nhã Oanh nói ra những điều khá hợp ý hần nhưng quan trọng và việc rút vốn vào thì có phần khó khăn bởi nếu để bọn người kia biết được thì không ổn lắm.

- Chuyện này có thể được chỉ có phần để lấy được tiền của bọn người kia không dễ à.

- Anh lo quá đi. Em nghe nói rồi ít nhất phải tới năm sau kế hoạch của anh mới được thực hiện còn nhiều thời gian mà. Lúc lấy tiền của bọn người kia anh nói chọn vài công ty ra mặt đầu tư là được. Tiền bọn họ đưa xuống, Phùng Kiếm Hoa là người trực tiếp với anh mà đâu phải họ.

Ngọc Nhi ở bên cạnh thấy Thiếu Kiệt băng Khoăn cũng cười cười nhắc nhở hần.

- Ủ đúng Phùng Kiếm Hoa là người thay mặt bọn hần ở đây như thế bọn họ chỉ thông qua hần là chính.

Trần Như Ý nghe được mấy người bên cạnh Thiếu Kiệt nói như thế cũng cười cười. Xem ra thì chiến tích này không thoát khỏi tay cô rồi nhé mấy đứa làm đi cô sẽ một bên làm nhân vật phụ cho.

- Không dễ đâu làm sao để cho Kiếm Hoa có thể báo cáo một cách thực tế mới là điều quan trọng. Bọn hần còn cái còn người kia có thể tới lui ở đây bất ngờ đấy. Không khéo thì bị bại lộ hết.

Lời của Trường Hoành không phải không đúng, Việc người kia đi lại khó nắm bắt là điều mọi người không thể đoán trước được. Nên hiện tại muốn đưa chuyện này làm một cách hoàn hảo cần có kế sách chu toàn.

- Cần gì mà rườm rà như vậy! Tạo cảnh giả là được mà? bên bộ phận hình sự cảnh sát không phải rất quen sao làm chuyện dựng hiện trường lại sao. Đem Thiếu Kiệt làm thành nhân vật trong đó để cho Kiếm Hoa hần từ xa chụp hình làm báo cáo từ từ là được.

Hoàng Lâm Nhu lúc này nói với mọi người với giọng rất bình thản. Khương Đào hàng ngày phải làm những chuyện thế này, chỉ cần đưa qua cho hăn thao tác một chút thì sẽ có được rất nhiều ảnh mà Những người kia muốn.

- Chuyện dựng cảnh chụp dễ mà. Việc này cứ để em lo.

- Thiếu Kiệt tạm thời còn phải nhẫn. Nếu những người như Ngô Trực đến gặp con thì cũng không được hành động lỗ mãng. Thành bại ắn mình của con được không thì phải dựa vào hết những chuyện này. Chỉ cần con ắn mình đủ có được nguồn lực mà con muốn, lúc đó sẽ tốt hơn. Con đã hiểu được tại sao mẹ lại không cho con biết sớm về chuyện này chưa bởi những người kia theo mẹ bây giờ con nằm ở thế yếu rất nhiều.

Tuy Hoàng Lâm Nhu đề cao kẻ thù như Thiếu Kiệt biết bà không phải nói quá sự thật mà là còn khiêm tốn hơn những gì hăn hiểu biết.

- Những người nhà bên đó luôn chơi tâm cơ với nhau nếu có được họ tán thành họ sẽ song song bồi dưỡng con lớn mạnh đưa bước đường của con làm phẳng đi để sau này lợi dụng nên đừng dẫn quá sâu vào đó. Chỉ cần con nhớ những điều mẹ dặn là được.

Thiếu Kiệt bây giờ cũng gật đầu. Hăn thấy mọi phương diện đều đã ổn thỏa chỉ cần đợi đối phương ra bài nữa thôi bên đấy hăn sẽ xuất quân.

- Nhưng dù sao cũng phải đề phòng đôi chút người như Ngô Trực không phải hiền lành bởi hăn kinh doanh không phải thứ bình thường.

Hà Vi bỗng nhiên lên tiếng làm Thiếu Kiệt giật mình hăn cứ nghĩ Ngô Trực cũng làm quan chức như những người khác giờ đây Hà Vi lại bảo hăn đề phòng Ngô Trực chắc chắn có lý do.

- Ngô Trực hăn làm gì?

Thở dài một hơi nói cô mới nhắc Thiếu Kiệt.

- Cậu nhớ những người buôn bán Ma túy lúc đi cứu trợ không. Những người đó là một chiếc vôi trong mấy chục cái xúc tu của Ngô Trực. Những người kia bị bắt khai ra Ngô Trực nhưng với một cái tên khác mà người này khi bọn mình tìm tới đã chết. Nên manh mối chỉ còn tới đó. Từ lúc ở nước ngoài Ngô Trực đã học ngành hóa rất giỏi từ khi về nước hẳn không làm gì cả mỗi tháng vẫn thêm cho mình một chiếc siêu xe hào nhoáng nhưng vẫn không có chứng cứ cho việc hẳn chiết xuất chất gây nghiện này.

Thiếu Kiệt dần nhớ lại số lượng không nhỏ của đợt hàng lần trước đi cứu trợ bắt được. Đó chỉ là một xúc tu trong mô hình của Ngô Trực thì hẳn phải có bao nhiêu những nơi cung cấp hàng như vậy.

- Có Khi nào bọn Cửu Hùng cũng là một trong những người của hẳn không?

Nhìn qua Cao Thịnh một góc. Thiếu Kiệt nhớ đến gần đây Cao Thịnh sắp phải nhận một chuyến hàng lớn cũng hỏi Hà Vi.

- Chuyện này vẫn chưa xác định được nhưng có thể là 60% là người của hẳn. Nhưng Cửu Hùng cũng chỉ là chân rết ở dưới thôi không phải chủ đường dây.

Ngọc Nhi hiện tại cũng quan tâm hơn hẳn vì đã dính dáng tới cả Xuân Nghĩa Bang trong này với cương vị là một người lãnh đạo của cả một bang phái cô nhất định phải quan tâm.

- bên Xuân Nghĩa Bang đoán trước sẽ có một chuyến hàng lớn về Lưu Minh. Nhưng vẫn chưa nắm rõ thời gian địa điểm. Cũng không biết được nó đã vào Lưu Minh chưa nữa.

Nếu Ngô Trực không đi bằng đường bình thường thì hẳn sẽ đi hàng bằng cách nào để vào Lưu Minh đây là điều Thiếu Kiệt quan tâm. Ngẫm nghĩ

một lúc Thiếu Kiệt thốt lên.

- thôi chết rồi! Hàng được chuyển qua một đường mà không ai ngờ tới! Lần này chắc hẳn hàng đang ở Lưu Minh còn nằm ở đâu thì chưa biết được.

Nghe Thiếu Kiệt giật mình thốt lên mỗi người ngồi ở đây nhất là Khương Đào và Cao Thịnh, Ngọc Nhi nhìn hẩn. Bởi họ hiểu không phải đơn giản để vận chuyển một số lượng hàng lớn vào trong Lưu Minh mà không phát hiện ra.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 232: Quản Chế

Không khí trầm xuống không hề nhẹ. Ai ở đây cũng hiểu số lượng lớn ma túy đưa vào Lưu Minh sẽ như thế nào. Ngọc Nhi thấy Thiếu Kiệt vừa thốt lên lại bật dậy khỏi ghế cũng lo lắng.

- Thiếu Kiệt cháu đừng làm chú lo à. Số lượng hàng như thế chú đã bổ sung nguồn nhân lực siết chặt kiểm tra các nơi rồi nếu có thì sẽ phát hiện thôi.

- Chú sai rồi có một số thứ chú sẽ không kiểm soát đó là đường hàng không.

Mọi Người lúc này cũng giật mình. Bởi ai cũng biết đường hàng không là một nơi khó có thể đem hàng qua nhất mà Thiếu Kiệt lại nói số hàng hóa tới Lưu Minh này thông qua đường hàng không.

- Cháu đừng đùa những việc như thế này không đùa được đâu. Bên đó ra vào có an ninh nhiều như sở cảnh sát làm sao mà được.

- Người thường thì không được như cấp lãnh đạo lại được. Diệp Nhi với thân phận vợ lãnh đạo đi công tác. Chuyển bay lại là tư nhân. Chỉ cần lúc đó xe lãnh đạo chạy ra đón người là được. Đúng là lúc vào sẽ bị kiểm tra an ninh nhưng rất qua loa. Chúng đừng nói với cháu là bên chú không có một bộ biển số xe mà cảnh sát giao thông không bao giờ thổi phạt đi. Bên an ninh sân bay cũng thế họ cũng chỉ kiểm tra người vào chứ làm gì kiểm tra người ra, hơn nữa bà ta còn là vợ của lãnh đạo cấp cao.

Khương Đào lúc này cũng gật gù cho đến khi nghe hết hẳn mới nhìn Thiếu Kiệt như khó tin tưởng chuyện mình vừa mới được biết. Không chỉ hẳn những người có mặt ở đây đều như thế.

- Đúng vậy Diệp Nhi đi Lưu Minh lần này có hai việc, một là xem xét cháu hai là giúp em mình chuyển số hàng này. Mọi người cứ nghĩ đi thời gian là ba giờ bà ta lưu lại Lưu Minh nếu đi công tác. thông thường một cuộc họp sẽ là hai đến ba giờ. Vậy bà ta mất bao nhiêu thời gian hội họp với bốn người Văn Hạ. Ba mươi phút trước khi đến tham quan Thiên Hoa. tại đây họ bị giữ chân nửa giờ. Do thấy thời gian gấp rút Diệp Nhi mới không tiếp tục nghe hết buổi Thuyết trình mà thay vào đó đi cùng xe với Văn Hạ về khách sạn đợi xe của mình, để quay trở lại với chuyến đi về Ngọc Châu. khoảng thời gian này đủ để một chiếc xe cấp lãnh đạo dừng lại đâu đó chuyển xong số hàng.

Mọi người không riêng cả Khương Đào mà mọi người đều đồng ý với Thiếu Kiệt. Với một chiếc xe cấp lãnh đạo với 1h đã làm được rất nhiều chuyện.

Nhưng Thiếu Kiệt lúc này vẫn im lặng suy ngẫm điều gì đó rồi mới nói với Hà Vi.

- Nhà mình có bản đồ Lưu Minh không em?

Nghe Thiếu Kiệt nói như thế Hà Vi gật đầu rồi chạy nhanh vào trong nhà. lần này cô đích thân đi lấy cho Thiếu Kiệt bản đồ. Bởi Thiếu Kiệt đang dần tìm ra manh mối nào đó. rất nhanh cầm bản đồ của Lưu Minh đưa cho Thiếu Kiệt.

Hai người Ngọc Nhi và Nhã Oanh mới cầm bản đồ mở ra hai người hai bên cho Thiếu Kiệt nhìn. Suy nghĩ tính toán đôi chút Thiếu Kiệt mới chỉ vào một chỗ trên bản đồ.

Mọi người lúc này đứng lên tiến về phía bản đồ hai người cầm. Nhìn vào nơi Thiếu Kiệt chỉ Hà Vi thấy được đó lại là nhà tang lễ bộ quốc phòng.

- Chỗ này là sao Thiếu Kiệt. Nhà tang lễ thì có liên quan gì ở đây.

- Liên quan đấy. Mọi người nhìn không hiểu sao. Một chiếc xe biển số xanh của lãnh đạo đi đến đâu cũng dễ bị nhận ra. Chỉ có một chỗ có thể làm người ta không để ý nhất. và nơi này cũng gần với sân bay nhất vừa đi vừa về mất khoảng hơn 40 phút một chút.

Lúc này Khương Đào mắt cũng sáng lên.

- Đúng rồi xe biển số xanh cho dù có đi vào nhà Tang lễ người ta cũng chỉ cho rằng đi viếng người đã mất. Bọn này ghê thật dám lấy chỗ này để chuyên chở hàng.

- Không Hàng đang nằm ở đâu đó gần khu vực nhà tang lễ này. Khối lượng hàng không nhỏ. Bọn chúng không dại gì mà vận chuyển tại chỗ để người khác thấy. Cách tốt nhất là để nguyên đến thời điểm thích hợp thì chuyển đi nơi khác hoặc đem giao. Ai lại khám nhà tang lễ bắt ma túy bao giờ.

Mọi người đều gật đầu đây lại là nơi trang nghiêm. Người có công với có chức vụ trên người khi mất đi thường làm lễ viếng tại đây. Nếu đem nơi này thành nơi tàng trữ chất cấm nếu kín đáo sẽ không ai để ý đến.

- Để chú cho người đi xét bắt về!

Nói rồi Khương Đào lấy điện thoại ra. Thì bị Thiếu Kiệt giật ngay mà nhìn hẩn nói.

- Chú có điên không. Hàng biết chắc gì ở đó hôm đó tới nay bao nhiêu ngày mà chú gọi điện. Chưa kể đến chú cho người khám xét chỗ đó ai dám

khám. Toàn là người mang huân chương vào đó viếng đồng đội người quen không.

Khương Đào lúc này cũng xụ xuống nhìn Hoàng Lâm Nhu như muốn bà năng nỉ Thiếu Kiệt dùm hẳn. Lắc đầu nhìn Khương Đào thở dài nói.

- Thiếu Kiệt nói không sai đâu chú làm như vậy là manh động quá rồi! Chuyện này chưa xác thực được đúng hay sai đó chỉ mới là suy đoán mà chú đã như vậy rồi.

- Có một phần cơ sở bắt được tội phạm cũng được mà chị. Chứ bọn nó cứ ung dung như thế thì sao mà chịu được.

Thấy Khương Đào như thế Ngọc Nhi mới hỏi Thiếu Kiệt.

- Cậu xem chuyện này nên giải quyết thế nào chứ Chú Đào ông lo lắm rồi đó.

- Mình chắc là số hàng đó nằm trong bán kính này. Nhưng chưa dám xác định chính xác. Không phải không muốn cho chú ấy phá án nhưng bây giờ mà có bắt được hàng thì người cũng chạy cái mình cần là người ở phía sau kia. Lôi ra được người đó mới có thể lôi ra được Ngô Trực chứ.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Khương Đào cũng bình tĩnh lại. Hẳn vì một chuyện vui nhất thời mà phá hỏng mọi chuyện phía sau. Mấy người khác cũng an ủi hẳn đôi chút.

- Vậy là bây giờ mọi người vẫn sẽ làm theo kế hoạch vừa rồi còn bên Ngọc Nhi sẽ phối hợp với Chú Đào lần này phải bắt gọn một ổ mới được. Đầu não là Ngô Trực hiện tại chung ta đều biết như thế nhưng quan trọng vẫn là nói chứng cứ. Lần này cứ bắt hết những chân rết phía dưới để Ngô Trực phải làm lại một đường dây khác. Lúc đó hẳn sẽ phải có mặt tại Lưu Minh này.

- Nếu Chú Đào cần gì hỗ trợ thì mình sẽ xin lệnh của ông mình điều động quân nhân ở các quân khu trong Lưu Minh với lý do là tập huấn tác chiến chắc ổn.

Hà Vi nói ra như thế mọi người cùng gật đầu. Lúc này Thiếu Kiệt mới để ý thấy này giờ không ai dùng gì được với những chuyện này nên vội nói.

- Thôi tạm thời cứ quyết định như thế đi còn phát sinh khi hoạt động thì sẽ tính tới. Mọi người đến đây dùng bữa mà không dùng được gì hết thì cũng không nên.

Mọi người bắt đầu ngồi lại vào bàn hôm nay nhiều thứ phát sinh trên cuộc họp Thiếu Kiệt thấy một điều là không phải cứ tụ họp càng nhiều là càng tốt.

Buổi Tiệc lại tiếp tục với mỗi người một ý nghĩ riêng của mình. Còn Thiếu Kiệt sau định hình cho mình con đường phía trước phải đi hẳn phải tính toán cho thật chu toàn.

Khi mọi người đang cùng nhau dùng tráng miệng và trao đổi những việc của mình làm sắp tới. Thiếu Kiệt âm thầm đứng trong sân ngồi trên một dãy ghế đá thờ dài một hơi. Hoàng Lâm Nhu lúc này đi đến ngồi xuống cạnh Thiếu Kiệt nói

- Sao thấy khó chịu à!

- Vâng cảm thấy đối phương thực lực ẩn giấu nhiều quá. Mình thì vẫn còn rời rạc, kết nối như thế này vẫn không hiệu quả lắm.

Thiếu Kiệt nói ra tâm sự trong lòng mình lúc này. Bản thân hẳn biết một khi đối đầu với những người kia không đơn giản. Nhưng không ngờ phía sau nó lại là một vách tường kiên cố khác.

- Đôi khi trực diện không phải là cách chiến đấu tốt nhất, Dùng khả năng của con ẩn mình càng lâu càng tốt. Trong mắt những người kia hay làm cho mình chỉ được một chút nổi bật đừng làm quá. Vì như thế con mới bảo toàn lực lượng được. Những người này chỉ có ba cô nàng kia là con hiện tại có thể nắm trong tay với Phùng Kiếm Hoa thì con còn khá non tay. Nên cứ từ từ.

Nghe mẹ mình nói vậy Thiếu Kiệt cũng nhìn bà gật đầu. Dù sao đứng ở ánh mắt quan sát Hoàng Lâm Nhu có thể thấy rõ nhiều điểm mà Thiếu Kiệt không thấy nên vấn đề bà nêu ra có thể là điểm yếu của hãn hiện nay.

- Nhìn tổng thể trên chính trường của con tuy có sự ủng hộ của nhiều người nhưng sẽ không tốt nếu con phạm sai lầm. Con nên nhớ dây đàn căng quá cũng sẽ có ngày đứt. Nên bình ổn lại con không nên phát triển cơ sở quá nhanh đừng đem những thứ lợi thế lúc này trở thành chướng ngại mai sau.

- Vậy theo mẹ con cần phải làm gì?

Thiếu Kiệt hỏi mẹ mình vì hãn biết không dễ gì những người như Phàm Chiến Tuyệt Dung và cả vợ chồng Khương Đào đều nói mẹ hãn rất giỏi.

- Con cứ âm thầm bình lặng. Những thù hai bên hỗ trợ làm tiền đề để đạp lên bước tiếp theo những người kia tuy mạnh nhưng vẫn có nhiều thứ không đúng với lẽ thường. Con nên nhớ ông bà ta thường nói còn tiền còn bạc còn đệ tử, hết cơm hết rượu hết ông tôi. Cứ để cho họ phải tốn công vô ích cũng là một cách đấy.

Ngẫm nghĩ một lúc lời mẹ mình nói Thiếu Kiệt cũng hiểu được vài thứ. Có những thứ trong quan trường tiền kiếp hãn không hiểu nhưng giờ hãn biết một câu mà dân gian sửa lại từ câu nói của mẹ mình khá đúng. Còn chức còn quyền còn đệ tử, mất chức. mất quyết, ông với tôi.

- Vậy là từ giờ con chỉ đào tạo những gì cơ sở con đang có còn những phương diện khác sẽ chuyển đổi thành chờ đợi. Đợi một ngày thời cơ tới gió nổi lên thì con sẽ hành động.

- Ủ con hiểu thế cũng được. Nhưng nhất định phải thận trọng theo mẹ thấy không chỉ có hai nhóm người Hà Thúc và nhà họ Ngô đấu đá với nhau đâu. Có nhiều thứ mẹ thấy khó hiểu lắm nhưng mẹ chưa biết là vì sao. Đợi mọi người về hết mẹ con mình nói chuyện ở đây không tiện.

Thiếu Kiệt lần đầu tiên nghe mẹ mình nói điều này cũng khá bất ngờ. Bản thân hẳn hiểu mẹ hẳn có ánh mắt không tầm thường nhưng vẫn có cái để bà khó hiểu thì chắc chắn điều đó chỉ có thể nói chỉ cho mình hẳn biết.

Ba Cô Nàng kia thấy Hoàng Lâm Nhu đứng lên rồi đi cũng chạy lại hỏi Thiếu Kiệt.

- Mẹ với anh nói chuyện gì mà sao anh có vẻ ảo não thế?

- Còn việc gì nữa.Chuyện khi này thôi. Dù sao phải ẩn nhẫn hai năm nữa cho đến khi tốt nghiệp mới là chuyện chính yếu mà. Giờ phải xem đối phó ra sao mới được.

Lúc này Nhã Oanh mới hỏi Thiếu Kiệt.

- Mà bố anh là ai mà sao mọi người cứ thần bí vậy? chỉ biết mỗi cái tên lại còn có cả máy bay tư nhân.

- Anh còn chưa gặp mặt thì làm sao nói cho em biết được? Mẹ anh chỉ nói ông ta thường xuất hiện trên ty vi và báo đài thôi.

Ngọc Nhi với Nhã Oanh lúc này cũng nhìn về Hà Vi hi vọng cô ta có thể cho họ biết được lai lịch thật sự của bố Thiếu Kiệt. Nhìn hai người và cả Thiếu Kiệt đang chăm chú như muôn mình tiết lộ bí mật Hà Vi cũng thờ dãi.

- Mẹ anh nói không sai đâu bố anh là một trong những lãnh đạo cấp cao của nhà nước tên thì anh biết rồi đi tra cứu một chút là sẽ có hình ảnh của ông ta thôi. Nhưng vấn đề này tuyệt đối không nói ra. Vì trên khai sinh anh không có tên bố. Nếu chuyện này bàn tán ra sẽ không che giấu được gì đâu.

- Ủa anh biết rồi! À mà sao bọn em không ra ngoài đó nói chuyện cùng mọi người lại chỗ này với anh làm gì thế?

Nghe Thiếu Kiệt hỏi cả ba người nhìn nhau làm Thiếu Kiệt như thấy vừa có hiệp nghị gì đó diễn ra giữa ba người.

- Bọn em đã thương lượng xong rồi. Mỗi ngày ngoài giờ đi học trên trường thì Nhã Oanh và Ngọc Nhi thay phiên ở cạnh anh. Đem những người có ánh mắt chú ý đến anh dời đi còn sau khi tan học thì em quản lý nếu mà em về Ngọc Châu thì Nhã Oanh và Ngọc Nhi sẽ thay phiên nhau. Kể từ giờ trở đi không được đi ra đường nếu không có một trong số những người bọn em.

Thiếu Kiệt mặt cũng nghếch ra hẳn tự nhiên thấy bây giờ có bạn gái cảm giác không ổn lắm. Chưa đầy mấy giờ mà hẳn sắp bị quản thúc nghiêm ngặt.

- Có cần phải như thế không? bọn em đừng làm anh sợ chứ.

- Không bọn em phân công nhau hết rồi vì bản thân Nhã Oanh thích quản trị kinh doanh nên sau này Nhã Oanh học tốt chương trình về sẽ thay anh quản lý mỗi khi anh vắng mặt Ngọc Nhi thì chịu trách nhiệm làm những việc anh không tiện ra mặt cũng như điều tra những thông tin ngầm cho anh. Còn em thì khỏe nhất đợi anh xong khóa huấn luyện quân đội lúc đó em sẽ xin rời quân đội đào tạo người của anh khả năng bảo vệ cho anh.

Nghe Hà vi nói ra những việc đã dự tính xa thật xa Thiếu Kiệt cũng đổ mồ hôi. Hẳn thấy lần này khổ rồi chưa gì hết đã bị giám sát gắt gao.

- Như vậy sao được anh còn có nhiều việc của anh không được các em làm như vậy anh không chấp nhận được. Anh phải có tự do cho riêng mình chứ. Làm như thế khác nào kiểm soát anh chứ.

Nhã Oanh cười cười nhìn Thiếu Kiệt lắc đầu nói

- Cái này không phải kiểm soát chỉ là. Đem anh bảo vệ an toàn khỏi những nữ nhân khác thôi ba người bọn em là đủ rồi. Bọn em không muốn sau này có thêm chị em như thế không ổn nên quyết định được thực thi anh muốn làm gì cũng được chỉ có điều không thể tiếp xúc với người khác giới nữa.

Thiếu Kiệt méo mặt nhìn ba cô gái phân trần. Hắn không là người như vậy ba người con gái trước mặt đối với hắn là quá đủ rồi.

- bọn em cứ yên tâm anh đâu có yêu ai đâu mà phải lo lắng mấy vấn đề này ghê vậy. Nhà có ba người rồi còn muốn thêm ai nữa khổ lắm.

- Bọn em không biết. Anh không yêu người khác đâu có nghĩa là những người đó không yêu anh. nên tốt nhất là bọn em vẫn phải phòng ngừa chuyện này là hay nhất. Không thôi mai này anh kéo một đám tỷ muội về nhà bọn em biết sao.

Ngọc Nhi từ từ giải thích cho Thiếu Kiệt nghe một các cực đoan làm hắn ớn lạnh. Ba người đã như thế này có muốn hắn thêm người nữa thì chắc sẽ bị ba người này làm thiệt hẳn mất.

- Đừng có cực đoan thế được không. Anh chứ có phải người khác đâu mà yêu đương khắp nơi đem về một đống người đây này. Tha cho anh đi mấy cái điều vừa rồi bọn em đưa ra anh xem như không nghe thấy.

- Bọn em không biết! anh phải chấp nhận đã quyết định rồi không đi mét mẹ cho mẹ sử lý anh.

Cả ba người nhìn Thiếu Kiệt đồng thanh nói dường như có tập qua. Chỉ đợi hăn từ chối là sẵn sàng nói ra câu này. Thiếu Kiệt lúc này chỉ biết khóc thầm trong bụng.

Lần nay mẹ hăn hại con mình lắm rồi. Mới vừa làm bạn gái đã bị quản chế như thế này sau này nếu cả ba mà làm vợ thì lúc đó hăn còn khổ thế nào thì có trời mới biết được.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 233: Tâm Tư Các Bên (1)

Buổi Tiệc cũng tàn mọi người cùng nhau dọn dẹp lại hết những thứ còn lại sau buổi tiệc rồi rời đi. Nhã Oanh cũng được Thiếu Kiệt tiễn ra xe để về cùng bố mẹ của mình. Khi Chiếc xe rời khỏi nhà Thiếu Kiệt Nhã Tình mới hỏi con mình.

- Xem ra con đã quyết định chuyện của mình. Vậy thì con đã có dự liệu gì chưa?

Nghe mẹ mình hỏi vấn đề này Nhã Oanh cũng thở dài lắc đầu không nói gì. Nhìn thấy con mình không có động thái gì hết Nhã Tình mới nói.

- Trước đây mẹ không biết về bối cảnh của Thiếu Kiệt như thế nào cũng lo lắng con bị người khác lợi dụng. Nhưng giờ nếu con muốn bên cạnh Thiếu Kiệt con càng phải cố gắng nhiều. Bản thân mẹ thấy cả hai cố bé Hà Vi với Ngọc Nhi đều là thân phận không tâm thường chỉ có gia đình mình là thất nhất. Con quen Thiếu Kiệt dù chỉ là bạn gái nhưng nếu con không bước kịp theo bước chân của họ thì con sẽ mãi mãi ở lại phía sau.

Nhã Oanh lúc này cũng nhìn ra bên ngoài cửa sổ của xe. Với những người đi đường cô từ từ nhỏ nhẹ đáp lại với mẹ mình.

- Con cũng không biết bắt đầu từ đâu! Bởi cứ tưởng rằng Thiếu Kiệt chỉ là như những người khác. Nhưng giờ con phải cố gắng từ đâu đây. Ngọc Nhi thì có sau lưng cả một hắc bang có thể thay cô ta làm mọi việc còn Hà Vi thì là cháu gái một người có thể lực. Cô ta có thể giúp Thiếu Kiệt rất nhiều mà con chỉ có thể quyết định cố gắng học kinh doanh để có thể giúp Thiếu Kiệt mà thôi không làm gì hơn được.

Nhìn Thấy con mình chán nản vì phải đối mặt với hai người như thế Mẹ của Nhã Oanh cũng lắc đầu cười nói.

- Con sai rồi có nhiều thứ với những bối cảnh như họ có thể làm được nhưng có những thứ chỉ có con làm được. Con muốn học kinh doanh để giúp Thiếu Kiệt điều đó không sai nhưng có những thứ nên bắt đầu từ cái nhỏ nhất. Thiếu Kiệt hiện tại khá nhiều việc con nên dần dần sang sê với cậu ta. Đừng thấy những chuyện mà Hà Vi hoặc Ngọc Nhi làm mà bắt chước theo vì họ có lợi thế của họ con cũng có lợi thế của riêng con mà.

Chung Diệp nghe hai mẹ con nói chuyện với nhau cũng chen vào.

- mẹ con nói đúng đấy có những chuyện Thiếu Kiệt không thể ra mặt được và hai cô bé kia cũng không được nên con sẽ phải trở thành người thay mặt Thiếu Kiệt con đừng lo lắng quá Ngọc Nhi thì cơ sở ngầm là Hắc Bang nếu bước vào thương giới cũng không ổn, Hà Vi có bối cảnh sâu dày cũng không thể bởi cô nhóc đó hình như còn chức vụ quân hàm lúc này con mới chính thức hỗ trợ được Thiếu Kiệt nhiều thứ đừng quá tự ti cho mình không làm được gì. Thằng nhóc Thiếu Kiệt không biết những điều đó nếu nó đã chấp nhận con là bạn gái thì đừng nên mặc cảm. Dù đúng là bố mẹ không giúp gì được cho con thật nhưng vẫn có thể hướng dẫn cho con từng bước.

Nghe Bố mình phân tích hoàn cảnh hiện tại về Ngọc Nhi và Hà Vi. Nhã Oanh lúc này cũng hiểu thêm nhiều điều. Không phải cứ có bối cảnh là làm được những việc khác nó còn có hệ lụy liên quan đến nhiều vấn đề.

- Vâng con hiểu rồi! Con sẽ cố gắng để không phải bị bỏ lại quá xa dù sao. Con xuất phát chậm hơn những người khác nhưng mỗi người hiện tại vẫn chỉ ngang bằng nhau không hơn không kém. Có lẽ con yếu thế trong những chuyện khác nhưng con vẫn còn điểm mạnh riêng của mình.

Thấy con mình nói chuyện như thế Nhã Tình cũng cười cười.

- Xuất phát sớm hay muộn không quan trọng. Con cũng như họ đều yêu Thiếu Kiệt. Thì phải chấp nhận hi sinh cho những gì mà mình đã chọn.

Nhã oanh biết hiện tại cô còn có được sự ủng hộ của bố mẹ mình. Tuy nói, bố mẹ thường không muốn con gái mình phải chịu uất ức. Nhưng nếu người đó là một người khác họ chắc chắn sẽ từ chối. Còn với Thiếu Kiệt thì khác.

Qua hôm nay họ cũng biết được một phần thân phận của Thiếu Kiệt. Nhìn bên ngoài hẳn không khác những người xung quanh là mấy nhưng nếu biết được bên trong ẩn tình họ cảm thấy nếu có một người mà quen con gái mình như thế cũng không có gì là xấu.

- Ừ Con không khác họ nếu không biết vấn đề gì ngoài việc hỏi Thiếu Kiệt con cũng có thể hỏi bố mẹ. Dù sao bố mẹ vẫn đứng về phía con trong chuyện này. Được hay không sau này tính tiếp.

Chung Diệp cũng cười cười xác nhận với Nhã Oanh. Bởi ông thấy nói lời dư thừa hiện tại không giúp được gì mà có thể làm cho con mình rối hơn. Nhưng vẫn để lại một lời ngỏ nhỏ cho những bế tắc sau này của Nhã Oanh.

Với Nhã Oanh thì thế còn với Ngọc Nhi sau khi rời khỏi nhà Thiếu Kiệt cô hiện tại vừa về đến nhà mình Cao Thịnh cũng bước vào nhà ngồi ở cái phòng khách được trang hoàng khá đẹp cái tủ kính đầy những đồ pha lê trong suốt hướng ra đường một bộ sa lon để giữa nhà những cái ghế được bọc một lớp da bên ngoài những chiếc đệm.

Bàn kính thủy tinh bên dưới đặt một vài tờ báo. Một bộ ấm trà và những vật dụng linh tinh khác. Ngồi xuống một cái ghế thờ dài một hơi Ngọc Nhi đem đôi giày trong chân mình cởi bỏ. Cao Thịnh lúc này ngồi xuống trước mặt Ngọc Nhi hỏi.

- Theo em về sau chúng ta phải làm như thế nào. Quan hệ của em với Thiếu Kiệt chúng ta sẽ làm ra sao?

- Cứ như bình thường tuy hiện tại em là bạn gái của Thiếu Kiệt nhưng không phải cái gì mình muốn thay đổi là thay đổi. Thiếu Kiệt cậu ta có suy nghĩ riêng của mình mà. Vốn em sẽ không tranh giành tình cảm của Thiếu Kiệt. Nhưng nếu không ra mặt chắc chắn sớm muộn gì mình sẽ bị Thiếu Kiệt bỏ xa.

Cao Thịnh lúc này cũng gật đầu. Hôm nay hẳn đóng vai phụ. Nhưng nhờ vai phụ như thế hẳn có được thêm những mối quan hệ mà hẳn trước nay không dám nghĩ đến.

- Anh thấy nếu phụ thuộc quá vào cậu ta. Mọi người có vẻ bị động hơn cũng chỉ được làm theo lệnh mà hành sự thôi thì cũng khó cho anh em lắm.

- Việc này anh không cần quan tâm. Thiếu Kiệt cậu ta luôn có chủ kiến riêng của mình. Với phần cậu ta cũng không muốn đụng đến bên bang hội của mình. Trước mắt quan hệ với Khương Đào thì phải chắc chắn hợp tác. Còn những việc khác anh xem hoạt động theo đúng những gì đã được giao là được. Còn về phía ông em thì cứ để đó họ luôn muốn lợi dụng người bên mình thì cứ để họ phải chờ đợi.

Trầm Ngâm một lúc suy nghĩ vấn đề gì đó Cao Thịnh mới nói với Ngọc Nhi.

- Anh luôn có thắc mắc trước đây khi nhận lệnh của ông đến Lưu Minh này em đâu muốn làm gì chỉ là ngầm theo dõi Thiếu Kiệt thôi tại sao bây giờ lại thay đổi kế hoạch của ông em như thế lỡ bị phát hiện ra thì sao.

- Hừ bọn người đó chỉ biết kế hoạch. Tính toán thế bố mẹ em chết có nằm trong tính toán của họ không. Những người đó sau khi bố mẹ mất thì làm gì cho em. Mỗi ngày phải huấn luyện, huấn luyện em vẫn là người chứ không phải cái cỗ máy của họ. Em trở mặt thì đã sao. Kế hoạch của họ có

sơ hở thì em phải biết tận dụng sơ hở đó chứ. Không thể nào cứ để họ đứng sau lưng điều khiển em mãi được.

Ngọc Nhi lúc này mới tức giận nói ra những gì trong lòng mình cho Cao Thịnh biết. Cô vừa nói vừa lộ ra nhàn nhạt một ít sát khí có sẵn trên người mình.- Anh biết bọn người đó cũng không tốt lành gì. Đúng ra anh em mình nên sớm thoát ly những người đó. Nhưng có lẽ đây vẫn chưa phải lúc. Mà anh hỏi này sao em lại thay đổi, lại muốn trở thành bạn gái Thiếu Kiệt thậm chí là còn định giao hết quyền hành này cho hắn thế.

- Từ lúc đầu em luôn cảm thấy chuyện này có gì đó không ổn. Thiếu Kiệt là một người của thế lực ông ta muốn tận dụng. Nhưng qua một thời gian em quan sát báo cáo về lại không có gì thay đổi. Em mới quyết định làm một bài thử xem hắn như thế nào. Không chỉ một lần mà nhiều lần.

Nghe Ngọc Nhi nói thế Cao Thịnh cũng bộc phát tính tò mò hắn muốn biết Ngọc Nhi đã làm phép thử như thế nào đối với Thiếu Kiệt nên hỏi.

- Em đã thử Thiếu Kiệt thế nào mà cho ra quyết định vậy?

Ngọc Nhi lúc này cũng lấy một cái ly đứng lên rót nước ở cái bình lọc gần đó uống một ngụm nước rồi từ từ nói.

- Bắt đầu từ chuyện Nhã Oanh cho người định đánh em cũng nằm trong kế hoạch. Tiếp đó là chuyện bọn người Từ Phong với Minh Long. Mỗi lần cậu ta đều thể hiện ra một thứ gọi là sự tự tin bất biến. Đó không phải là nhất thời, đó là sự từng trải mà em chưa từng thấy. Vốn chỉ định mượn Thiếu Kiệt thoát ly dòng họ này. Nhưng xem ra cứ mỗi lần em như giải đáp được hết bí mật của cậu ta thì lại phát hiện ra điều mới. Không biết cậu ta có bao nhiêu suy nghĩ trong đầu và không biết cậu ta định làm gì. Như chuyện hôm nay cũng vậy.

Cao Thịnh lúc này cũng trầm ngâm. Hôm nay hắn cũng đã cố gắng quan sát Thiếu Kiệt rất kỹ lưỡng. Chỉ thấy hắn nhất thời nóng giận rồi nhanh

chóng trở lại bình thường. Chưa kể đến con có khả năng suy đoán tình hình dựa theo những gì mơ hồ được biết. Quá tốt cho một suy luận chặt chẽ của một thiếu niên.

- Tuy nói hôm nay cậu ta đưa ra nhiều ý kiến mà anh không ngờ đến nhưng thật sự cậu ta đáng đề mình dựa vào thoát khỏi những người kia. Anh thật sự sai lầm nếu ngày đó anh không đưa em về cho họ thì chắc sẽ không phải gặp tình trạng như hôm nay.

Ngọc Nhi lúc này cũng thở dài lắc đầu đáp.

- Không nếu anh không đưa em về kết cuộc vẫn vậy. Họ bày cái ván cờ này lâu như vậy thì không dễ gì để cho con cờ của mình thoát được đâu. Anh nghĩ tại sao em lại sinh sau Thiếu Kiệt chỉ bốn tháng anh còn không hiểu à. Mà mệnh lệnh của mẹ em trước khi chết không phải là để anh đưa em về cho những người đó an toàn sao. Hơn ai hết em biết số phận em gắn liền với Thiếu Kiệt khi em tìm được hồ sơ của mình rồi.

Cao Thịnh lúc này cũng ngơ ngác điều Ngọc Nhi nói hẳn không hiểu rõ lắm. nên mới hỏi kỹ lại.

- Em nói tại sao số phận em lại gắn liền với Thiếu Kiệt anh chẳng hiểu không phải chỉ sinh sau Thiếu Kiệt bốn tháng thôi sao. Đâu có gì lại

- Không em sinh sau ba tháng bởi vì họ biết được Hoàng Lâm Nhu mang thai mới bắt tất cả những người của dòng họ mình nội trong ba tháng phải có con. Dù gái hay trai gì đều được. Chứ anh không thấy làm lạ bố em bao nhiêu năm không muốn có con đột nhiên dùng một cái lại để mẹ em mang thai sao.

Cao Thịnh lúc này cũng trầm ngâm suy nghĩ thời điểm có bố của Ngọc Nhi đúng là không muốn có con. Nhưng đột nhiên ông lại nói vợ mình mang thai và còn rất mừng rỡ trong chuyện này. Cho đến khi đó tự nhiên

Xuân Nghĩa Bang cũng được nhiều sự trợ giúp một cách may mắn. Chuyện gì làm cũng thuận lợi.

- Vậy là chuyện này đều là tính toán xấp đặt của những người đó?

- Đúng vậy họ nuôi dã tâm không nhỏ. Trong nội bộ những người của nhà họ Ngô và phe cánh của nhà Hà Vi đều có người của họ. Nên em mới không dám manh động chuyện này chỉ có thể để một thời gian sau nói với Thiếu Kiệt mà thôi. Mấu chốt bây giờ là không biết những người kia có bao nhiêu quân bài đang ẩn giấu. Mình chỉ là một con cờ trong đó thôi. Nên làm việc phải thận trọng một chút.

Ngọc Nhi nói ra suy nghĩ của mình. Lúc này căn phòng như im lặng hẳn lại. Bởi Cao Thịnh biết để tính toán chi li từng bước từng bước một như thế này không dễ chỉ cần một mắt xích tay đổi cũng làm cho cục diện thay đổi. Mà với Ngọc Nhi và hãn bây giờ vẫn phải cố gắng chấp nhận đi theo cục diện đó dù cho có muốn hay không.

- Anh thấy cũng lạ tại sao Hà Vi cũng lại bằng tuổi em mà sinh ra chênh lệch chỉ nhỏ hơn Thiếu Kiệt một tháng. Không lẽ cô ta cũng là người của bọn họ sao?

- Không Hà Vi có thể là do bọn họ không tính toán đúng thời điểm. Em Nghĩ bố mẹ Hà Vi chết là do họ cố tình làm. Mục đích chính là Hà Vi bởi khi đó bố mẹ Hà Vi và cả cô ta cũng khá thân thiết với Thiếu Kiệt nên mới gây nên chuyện này. Họ đã không tính được hôm đó trên xe chỉ có bố mẹ của cô ta thôi. Nhưng như thế cũng đủ, bởi họ biết để an toàn cho cháu mình Hà Thúc sẽ đưa cô ta về quân khu.

Thở dài một hơi Ngọc Nhi cảm thán nói ra những gì mình suy nghĩ về Hà Vi bởi cô thấy trong chuyện này nhất định có liên quan. Bởi cô hiểu những người kia luôn nhìn chăm chăm vào Thiếu Kiệt. Họ có lẽ là lo lắng nếu mà Hà Vi tiếp xúc với Thiếu Kiệt từ nhỏ hình thành nên mối quan hệ

thì sau này cô sẽ chen vào không được nên mới áp dụng hình thức triệt hạ đối thủ như thế này.

- Xem ra Hà Vi cuộc sống cũng không dễ như em à!

- Ủ ờ cô ta cũng như em được huấn luyện bởi cô ta thích và cô ta muốn bảo vệ Thiếu Kiệt. Còn em thì bị ép buộc. Nhưng như thế cũng đã đủ. Thiếu Kiệt sau này vẫn có thể giúp em thoát khỏi những người kia. Nhưng trước hết cứ xem tình hình của cậu ta như thế nào. Nếu đến lúc thích hợp thì sẽ cho cậu ta biết được sự thật.

Cao Thịnh lúc này cũng gật đầu! Bởi hai người đều hiểu những người bên cạnh Thiếu Kiệt, có thể một vài người vẫn là có quan hệ đến những người kia. Việc bọn hăn đối với Thiếu Kiệt như thế nào đều có thể bị báo về. Nên lựa chọn thời điểm thích hợp sẽ không dẫn đến nhiều sự phiền phức không đáng có. Và cũng giúp họ một phần nào tâm lý li khai khỏi những người kia.

- Vậy thôi anh đi về đây. Em ở bên cạnh Thiếu Kiệt cẩn thận một tý anh nghĩ Hoàng Lâm Nhu có thể biết được một số việc không nên biết. Nhưng đó là suy đoán của anh thôi. Bởi bà ta khá thần bí và khó hiểu. Anh chưa nhận định được việc đó là gì. Nhưng có thể bà ta cũng giống như Thiếu Kiệt. Vì con nào mà không giống mẹ nên tốt nhất đừng để bại lộ ra giờ phút này. Chúng ta vẫn còn nhiều việc chưa làm được đâu đấy.

Đánh giá sơ lượt qua mẹ Thiếu Kiệt cho Ngọc Nhi biết để đề phòng. Bởi thân phận của hai người khá nhạy cảm. Mà Cao thịnh có những vấn đề không thể giải đáp trong lòng mình nên cũng nhắc nhở Ngọc Nhi.

Đợi cho Cao Thịnh khuất bóng Ngọc Nhi mới ngồi tựa lưng vào ghế nhìn lên trần nhà thầm nói.

- Thiếu Kiệt nhất định anh phải tốt, nhất định anh phải mạnh mẽ hơn nữa để kéo em ra khỏi cái dòng họ này. Nó quá đáng sợ, Em không muốn phải

như thế này một chút nào nữa đâu Thiếu Kiệt à.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 234: Tâm Tư Các Bên (2)

Tại nhà tập thể của ba người Trần Như Ý, Lưu Bá Trương Hoàn lúc này cũng diễn ra một cuộc hội nghị chỉ có ba người.

Khi trở về từ nhà của Hà Vi Lưu Bá âm trầm không ít. Thấy tâm tư hẫng có vẻ khó chịu Trần Như ý mới hỏi hẫng.

- Làm gì mà cứ xụ cái mặt xuống như thế? Thấy điều gì bất ổn à.

- Ủ có điều gì đó sai sai ở ngày hôm nay. Cứ như có người đang thăm dò từng người trong bọn mình hay sao ấy. Hôm nay khi ta nói chuyện cứ như có một ánh mắt khóa chặt ý nghĩ. Dò xét tâm tư của ta vậy.

Lưu Bá nói ra nỗi bức dọc trong lòng mình hẫng thấy hôm nay hẫng không được thoải mái. Tuy là họp mặt vui vẻ thì có nhưng có vấn đề gì đó làm hẫng thấy không thích ứng được. Trương Hoàn lúc này đột nhiên đứng lên từ từ kéo lấy một hơi rồi hướng hai người Trần Như Ý với Lưu Bá nói.

- Chú bị thằng nhóc Thiếu Kiệt đọc tâm lý rồi. Ai ở đây cũng bị không phải mình chú không đâu. Tất cả mọi người hôm nay đều rơi vào sự dò xét tâm lý của Thiếu Kiệt từ khi bắt đầu buổi tiệc lặn.

- Nói vấn đề này thì thật sự hôm nay đúng là có điều gì đó không thoải mái lắm. Mọi người thường không có cái cảm giác này. Anh Hoàn nói bị Thiếu Kiệt nó đánh tâm lý là sao?

Trần Như Ý lúc này như cũng đồng tình với Lưu Bá. Nhưng nghe được Trương Hoàn nói về Thiếu Kiệt do xét tâm lý mọi người nhưng bằng cách

nào thì cô không biết. Người hiểu rõ ở đây chỉ có Trương Hoàn nên hỏi hăn tìm lời giải đáp.

- Mọi người có nhớ Thiếu Kiệt từ khi bước vào buổi tiệc hăn làm gì? đi bóc màng thực phẩm bày ra trên bàn cho mọi người. Ba cô nàng bạn gái hăn muốn làm nhưng hăn không cho. Mỗi người trong chúng ta đều được hăn tự tay gấp đá vào ly. Tự gấp từng món ăn mà mình muốn ăn vào chén không phải sao. Hai người nhớ lại hành động của thằng nhóc đi.

Trương Hoàn dứt lời cả Lưu Bá và Như Ý như nhớ lại từng hành động khác thường của Thiếu Kiệt lúc đầu tiệc. Đúng là Thiếu Kiệt đi làm từng chuyện như thế và còn từ từ như không có chuyện gì xảy ra. Hai người lúc này cũng nhìn nhau gật đầu còn Lưu Bá bây giờ mới hỏi Trương Hoàn.

- Tôi thấy việc đó có gì đâu mà phải lo lắng nhiều đến như vậy. Không phải chỉ là hành động bình thường của Thiếu Kiệt tỏ lòng tôn trọng đối với chúng ta hay sao?

- Ủ đúng vậy chuyện này bình thường mà làm sao lại nói là bị Thiếu Kiệt thăm dò tâm lý gì chứ. Thấy không có khả năng à.

Cả hai người đều thấy chuyện này tương đối bình thường. Với họ đi ăn uống có người phục vụ tỏ lòng tôn trọng đã quen thuộc là chuyện bình thường.

- Nói hai người thật không hiểu. Chuyện này thằng nhóc cố tình đấy. Nghĩ xem nhé mỗi người trong chúng ta đều thường gặp phải chuyện này. Không mấy làm lạ nhưng với thằng nhóc lại khác. Hăn bắt đầu đi mở màng bọc thực phẩm cũng để cho tên Phùng Kiếm Hoa nói rõ là việc đến đây chủ yếu là lấy ý kiến. Hăn phục vụ từng người nói rõ trên bàn đầy mọi người đều bình đẳng như nhau. Nhưng sau đó hăn gấp đồ ăn trước nhất là Chung Diệp tiếp theo đó là Phùng Kiếm Nhất. Chỉ với động tác này hăn đủ để mua

chuộc lòng người. Bởi lúc đó hẳn coi trọng hai người hơn tất cả những người nằm thực quyền như chúng ta.

Lưu Bá và Trần Như Ý lúc này cũng gật đầu lúc đó cô cũng chỉ cho rằng Thiếu Kiệt gần ai thì gấp cho người đó nhưng mà sau đó hẳn lại gấp từng thức ăn mọi người cho thì lại là chuyện khác.

- Ủ nói mới để ý nhưng mà đúng thật tại sao thằng nhóc nó lại biết đồ ăn trên bàn người nào sẽ thích món nào mà gấp cho mọi người ta. Thấy cũng thắc mắc đấy.

Trương Hoành Lúc này cũng lắc đầu dụi tắc điếu thuốc trong tay vào cái gạt tàn trên bàn.

- Có một khảo sát gần đây mới làm là trên bàn ăn. Những món thích ăn và những món không thích ăn sẽ ra sao. Hai người có biệt nghiên cứu cho thấy khi mà với món ăn mình thích hai người sẽ nhìn vào nó trước tiên trên bàn ăn. Và hành động tiếp theo sẽ là đụng nhẹ vào đôi đũa của mình tính toán xem mình gấp tới hay không. Khi mà thằng nhóc nó mở màng bọc thực phẩm đã chú ý tới toàn bộ hành động và cử chỉ nhỏ nhất của mọi người trên bàn. Như thế những món ăn hẳn gấp vào trong chén chúng ta. Ai cũng hài lòng với món ăn đó mà không phải khó chịu.

Như hiểu ra được vấn đề quan trọng hai người cũng đồng ý với những ý kiến này của Trương Hoành.

- Xem ra thằng nhóc Thiếu Kiệt không đơn giản nhì. Nhưng mà hẳn làm sao nắm chắc tâm lý của mọi người trên bàn. Hôm nay tự nhiên lại muốn dựa hơi hẳn làm việc nhì.

Trần Như Ý lúc này cũng nói ra sự phần vãn của mình cho hai người Lưu Bá và Trương Hoành nghe. Cô hôm nay tự nhiên lại muốn dựa hơi Thiếu Kiệt về cái công trình dự án của hẳn. Dù cô chưa hiểu nó là gì.

- Tâm Lý đẩy bởi cô thấy được Thiếu Kiệt gấp đồ ăn trước cho Chung Diệp. Mà Chung Diệp lại là cấp dưới bị người khác coi trọng cấp dưới mình bản năng cô phản ứng lại là muốn có một cái gì đó có trong mắt hắn. Nên tự mình đưa lên làm bia đỡ đạn. Cả Lưu Bá cũng vậy hôm nay ông cướp lời Tiểu Băng bởi muốn hắn thấy sự có mặt của mình ngay cả tôi cũng phải lên tiếng cắt ngang ông với tiểu băng cũng là các hắn đánh giá quan hệ Tiểu Băng và tôi với Khương Đào. Thăng nhóc này tâm cơ thâm trầm lắm.

Lưu Bá lúc này cũng xuýt soa hắn không ngờ chỉ một chút trên bàn tiệc mà Thiếu Kiệt có thể đánh giá được tất cả những thứ tồn tại như thế. Trần Như ý thì lại khác. Cô bức tử hậm hực vì rơi vào bố cục của Thiếu Kiệt mà không hay biết.

- hư vậy mà bị thăng nhóc dắt mũi tức thật.

- Làm gì phải tức Thiếu Kiệt nó như vậy vì bọn người mình chưa làm gì được cho hắn. Hoàn toàn từ lúc đến Lưu Minh này không phải ngồi vững ghế cũng là công lao của hắn đưa cho sao. Nói thật mới đầu còn nghĩ mấy ông giá đánh giá thăng nhóc quá cao giờ mới hiểu được mấy ông nhà chúng ta cũng chưa nắm bắt được thăng nhóc Thiếu Kiệt này.

Lưu Bá lúc này nghe Trương Hoành nói như vậy cũng nhìn hắn nói.

- Ông biết như vậy mà không báo cho mọi người biết một tiếng? Mà làm sao ông lại phát hiện điều này thế? hình như ông cũng bị lôi vào thăm dò mà.

Thở dài một hơi Trương Hoành cũng lắc đầu. Nếu không phải Thiếu Kiệt sơ hở thì hắn sẽ không biết mình bị tính toán. Thật sự nếu hôm nay hắn không phát hiện có lẽ không biết đến chừng nào mới biết được.

- Nếu Không có sự bất ngờ của Diệp Nhi. Lúc đó tôi mới nhận ra mình bị hướng tâm lý. Nhưng mà làm sao nói được thăng nhóc nó có ánh mắt

cao như thế thì làm sao mà nhắc hai người.

Nghĩ đến những hành động vừa được phân tích từ Trương Hoành hai người thấy cũng không phải sai. Nếu Thiếu Kiệt đã tính toán như thế rồi thì làm sao mà Trương Hoành có thể báo cho họ được. Không phải cứ muốn là được như bình thường. Vì họ đang đối diện với một thằng nhóc khác thường.

- Nhưng mà không phải không có thu hoạch. Nói chung hôm nay nhờ phát hiện ra Diệp Nhi nên mới thu hoạch được một chút.

Nghe được Trương Hoành có thu hoạch cho mình Lưu Bá mới nhìn hăn thắc mắc hỏi.

- Thu hoạch về Thiếu Kiệt à? Nói nghe đi.- Không thu hoạch về Hoàng Lâm Nhu. Mọi người có để ý đến những lúc quan trọng ý kiến của bà ta lúc nào cũng đúng mấu chốt cần muốn tìm không?

Trần Như Ý như nhận ra điều gì mới hướng Trương Hoành nói.

- Chuyện ý kiến nhờ lấy danh sách bay của bà ta với chuyện dựng cảnh chụp hình đấy hă.

- Ủ hai việc đấy mọi người chưa nghĩ ra biện pháp thì Hoàng Lâm Nhu đã có biện pháp rồi. Với một phần thằng nhóc Thiếu Kiệt có vẻ hiểu quá rõ kinh doanh đi.

Lưu Bá cũng bực mình này giờ nói chuyện với Trương Hoành hăn luôn úp mở lửng lững chuyện làm hăn tò mò.

- Ông phát hiện gì thì nói lẹ đi cứ úp mở hoài như vậy hai bọn tôi làm gì biết đường mà đối phó đây

- Từ từ để nói làm gì gấp vậy. hai người nghĩ xem, hôm nay từ lúc đầu mẹ Thiếu Kiệt rất bình tĩnh bà ta luôn im lặng suốt buổi. Nhưng khi mọi người rơi vào bế tắc đầu tiên. Bà lại có thể nói ra Khương Đào có thể lấy được danh sách bay và hành khách của bên an ninh sân bay. Nếu có một sự nhạy bén như thế nhưng sao những lúc khác bà ta lại im lặng, luôn ở phía sau quan sát Thiếu Kiệt và mọi người một cách ngấm ngấm.

Trần Như Ý lúc này mới tiếp lời của Trương Hoàn.

- Đúng à. Đâu phải ai cũng có thể hiểu rõ Khương Đào có thể lấy được danh sách bay của an ninh bởi việc này chỉ có thể khi cảnh sát cần để điều tra tội phạm thì họ mới cung cấp. Còn những người khác nắm quyền như chúng ta cũng không có đặc quyền được biết về danh sách bay và hành khách.

Trương Hoàn lúc này nhấp một ngụm trà uống còn Lưu Bá cũng gật đầu bản thân hẳn cũng không để ý đến chuyện này. hẳn hôm nay cũng mới biết được Khương Đào có quyền hành lấy được danh sách bay và danh sách hành khách.

- Ừ điểm này phải có kiến thức về luật pháp và hiểu rõ hết các cơ cấu làm việc mới biết được. Còn nữa bà ta lại đưa ra giải đáp cho mọi người về sự xấp xếp cho Phùng Kiếm Nhất làm báo cáo giả cho những người kia. Đúng là bên Khương Đào phù hợp với chuyện này bởi họ là chuyên gia dựng lại hiện trường để tra án. Chỉ cần làm đúng thao tác các góc độ. Cho dù là kịch bản phim cũng không thể chân thực bằng bọn hắn dựng lại hiện trường đi.

Lời Trương Hoàn nói ra làm hai người mới phát hiện có nhiều thứ về Hoàng Lâm Nhu đang được che giấu rất sâu. Không phải người dân thường nào cũng có thể hiểu được cách thức làm việc và dựng lại hiện trường của cảnh sát.

Họ không làm những một lần mà lặp đi lặp lại nhiều lần một đoạn hiện trường tái hiện để tìm ra sơ hở của Thủ phạm và phương thức thủ án đó là kỹ năng của cảnh sát điều tra tội phạm được huấn luyện.

- Nhưng mà nếu Hoàng Lâm Nhu như thế sao lại phải như người bình thường không ra mặt.

Trần Như Ý cũng đặc ra câu hỏi cho hai người bởi cô thấy có chuyện gì đó khúc mắc trong này. Lưu Bá cũng tán thành câu hỏi này của Như Ý bởi họ không hiểu được mẹ Thiếu Kiệt làm như vậy thì sẽ được gì. bởi trong chuyện này bà cứ chấp chờn như người bình thường không có một tác động nào đến họ.

- Chuyện Hoàng Lâm Nhu tại sao làm như thế thì không hiểu nhưng chắc chắn bà không như vẻ bên ngoài. Có thể là hơn hẳn Thiếu Kiệt. Nhưng bà ẩn nhẫn vì một lý do gì đó mà mọi người không biết được.

Trương Hoành bây giờ cũng nói ra ý nghĩ của mình về Hoàng Lâm Nhu. Hẳn thấy được cục diện nhưng không thể hiểu rõ tại sao bà ta làm như vậy trong khi đó nếu bà bộc lộ ra thì có mọi người của bọn hắc bảo vệ thì nhất thiết tại sao lại phải che giấu điều này. Trần Như Ý lúc này mới thở dài nói.

- Tôi cũng hỏi vợ chồng Tuyết Nhung rồi họ nói Hoàng Lâm Nhu không đoán được. Nhưng lý do vì sao thì họ cũng không biết. cái quan trọng là may mắn chuyện này tôi hỏi lúc thẳng nhóc Thiếu Kiệt bị ba cô nàng kia dí. Hẳn không quan tâm được nếu không cũng chẳng biết.

- Vấn đề Hoàng Lâm Nhu nếu là một thành viên bên Thiếu Kiệt là ổn nhưng mà nếu quá khó đoán được thì mọi người khó lòng giúp đỡ được. Cái này phải để bà ta với Thiếu Kiệt nói ra chứ như vậy làm sao mọi người sắp xếp chu toàn được.

Lưu Bá mới nói ra suy nghĩ của mình đem căn phòng bỗng nhiên trầm lắng lại. Ai cũng hiểu, một người trong đội nhóm mà khó lòng phán đoán

được cũng có thể dẫn đến đi sai nước cờ. Trân Như Ý lúc này mới nói ra ý nghĩ mà cô vừa mới nhận thấy.

- Theo tôi nghĩ Hoàng Lâm Nhu vẫn sợ căn cơ của bọn người bên mình không đủ đấu lại với những người kia nên mới như thế. Nếu không bà ta sẽ như Thiếu Kiệt một quân bài không thể thiếu của mọi người rồi.

- Nói thật chứ mẹ Thiếu Kiệt khó nắm bắt như thế thì mọi người cũng không biết bà nghĩ gì. Giờ mà có hỏi bà ta thì bà ta cũng không nói đâu.

Lưu Bá lúc này cũng cảm thán thở dài nói với Như Ý. Đối với Nhân tố khó xác định thì hẳn cũng không dám phán đoán mà đi tìm hiểu thì chắc chĩ Hoàng Lâm Nhu đã nói. Người ta đã giấu thì làm sao mà nói cho bọn hẳn biết. Trương Hoành trầm ngâm im lặng nghĩ ngợi một lâu rồi gật đầu nói.

- Chuyện này cũng có thể nhưng mà Hoàng Lâm Nhu nhìn mọi người nhìn ở góc độ ra sao thì chỉ có bà ta biết. thôi Tốt nhất chuyện lần này cứ báo về cho mấy ông già nhà mình. Để còn biết đường mà tính toán. Chứ mình ở đây mà đoán già đoán non cũng không biết đúng hay không.

- Ấy có báo về cho Hà Thúc chuyện thăng nhóc Thiếu Kiệt với Hà Vi không? Hẳn một mình tới ba bạn gái lận đấy.

Lưu Bá như chợt nhớ ra điều gì nhìn hai người hỏi lấy ý kiến. bởi hẳn thấy Thiếu Kiệt có tới ba người bên cạnh cũng không phải chỉ riêng một mình Hà vi mà nói thì có nên báo cáo lại trong chuyện này.

- Chuyện này chuyện riêng của bọn nhỏ. Lựa chọn của tụi nó đã như thế đi báo làm gì? Ông rảnh nhĩ chuyện quan trọng thì không nhớ còn chuyện yêu đương nhần nhít của bọn nhỏ thì lại nhớ. Đúng thật là.

Như Ý nghe thấy Lưu Bá định đem chuyện này báo cáo cũng mắng hẳn. Vì yêu đương là quyền của mấy đứa nhỏ dù sao cũng không thể can thiệp

mà có báo cáo có khi còn bị mấy ông già ở Ngọc Châu mắng cho vì tội soi mói bọn nhỏ.

- Ủ ông mà báo chuyện này không chừng Hà Thúc ngày mai có mặt ở Lưu Minh không chừng. Tốt nhất cứ để cho bọn nhóc tự lo lấy. Chuyện yêu đương của Hà Vi để tự cô báo lại với Hà Thúc. Bọn mình đi báo thành ra mách lẻo đấy lão Lưu.

Nghe Trương Hoành cũng nói như vậy Lưu Bá cũng gật đầu. Hắn thấy thằng nhóc Thiếu Kiệt thật diễm phúc, khi có được một lúc cả ba cô gái làm người yêu.

- Thôi vậy không báo lại chuyện này mắc công lại bị Hà Vi tới hỏi tội nữa. Con bé nó không hiền như khi ở bên cạnh thằng nhóc Thiếu Kiệt tý nào.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 235: Đi Mua Đồ Quan Trọng

Khác với không khí ở nhà những người khác. Thiếu Kiệt với Hà Vi đang ngồi trước cửa nhà. Nhìn lên trời hai người ngồi ngắm trăng dưới mái hiên. Tựa đầu vào vai Thiếu Kiệt im lặng không nói gì. Hai người như thế nhìn Thấy Hà Vi luôn mỉm cười Thiếu Kiệt hỏi.

- Có gì mà em vui vậy? Không lẽ trở thành bạn gái của anh lại làm cho em vui vậy sao?

Ngồi ngay ngắn lại Hà Vi nhìn Thiếu Kiệt cười cười gật đầu nói.

- Ủ hôm nay em rất vui. Bởi vì em chính thức trở thành bạn gái của anh. Trước này em không dám nói. Nhưng bên cạnh anh càng ngày càng nhiều bạn gái em sợ. em sợ sẽ không có anh nữa hoặc một ngày anh rời đi với người khác mà không phải em thì em sẽ hối hận.

- Ngốc à! Đã như vậy rồi mà còn sợ sao. Em với anh cũng rất quan trọng Ngọc Nhi cũng vậy còn Nhã Oanh nữa. Cả ba người đều quan tâm anh, thì sao anh lại để cho một người phải khóc chứ.

Thiếu Kiệt vừa nói vừa xoa nhẹ lấy bờ vai của Hà Vi. Nghe Thiếu Kiệt nói như thế Hà Vi cũng nhẹ giọng đáp lại.

- Em Không biết! Em chỉ biết mình mà không nói sau này sẽ không có cơ hội nói. Em yêu anh. Từ rất lâu từ khi còn là một cô be nhõng nhẻo hay mè nheo bên anh. Cái ký ức đó lúc nào cũng theo em hết. Mỗi lần em trở về Lưu Minh dù chỉ vài ngày nhưng lúc nào em cũng hi vọng sẽ gặp được anh.

- Không phải bây giờ có anh bên cạnh rồi sao đừng buồn nữa mọi chuyện đã qua rồi. Không cần phải lo lắng về những chuyện đó nữa.

Thiếu Kiệt cũng hiểu để gặp lại được hân đối với Hà Vi không dễ chút nào. Bởi nếu dễ dàng tiến kiếp hân đã có thể gặp cô không phải ở thời điểm này. Sau bao nhiêu năm cô mới gặp được hân là vận mệnh đã an bài.

- Anh không biết đâu em đã từng rất tiêu cực chỉ cần gặp anh cho dù anh có bạn gái hay chưa em phải cướp về mình cho bằng được. Em đã từng suy nghĩ như thế nhưng. Mỗi một lần đến Lưu Minh niềm tin ấy lại càng lung lay. Em lúc lại nghĩ khác chỉ cần gặp được anh cho dù an có bạn gái hay không em vẫn lúc nào cũng âm thầm ở bên cạnh cho dù có phải chấp nhận làm vợ thứ đi chăng nữa, Rồi hôm gặp lại cũng vết thương này một vết thương nhỏ như thế này mà anh mang theo cũng bởi chính em làm ra. Nó ra ký hiệu của anh để cho em gặp lại.

Vừa nói Hà Vi vừa khóc hai hàng lệ trên khóe mắt cô rơi xuống. làm Thiếu Kiệt nhói lên trong tim một vết thương lòng. Hân đã phụ người ta một kiếp cuộc sống này làm lại từ con số không. Ai đợi hân ở những lần lầm lỗi đi về trong bóng tối mờ mịt của một ngày tàn. Chỉ vì một chút thay đổi nhỏ của tạo hóa đem tới làm cho một người mãi vì hân đợi chờ một đời trong vô vọng.

- Anh không biết sau này sẽ ra sao tương lai anh không thể nào biết trước được hết số phận mình sẽ như thế nào. Như anh hứa với em một lời hứa. Bất cứ khi nào cho dù kiếp này anh có sống ra sao. Người anh để vị trí trong tim lớn nhất vẫn là em. Sau này không được bi quan như thế nữa biết không.

- Em không bi quan sao được lúc đó em hoàn toàn không tìm thấy anh. Hỏi thăm thì lần nào cũng tin tức như thế, ổ khóa bên ngoài như từ chối không muốn cho em gặp anh. Em lúc đó làm gì để không khỏi bi quan cho mình được.

Hà Vi dựa vào Thiếu Kiệt ôm chầm lấy hân. Nước mắt cô ngày một nhiều. Thiếu Kiệt chỉ biết ngồi im cho Hà Vi trút hết những cảm xúc này của cô. Hân biết bên ngoài Hà Vi có mạnh mẽ như thế nào thì vẫn là một cô gái cần được che chở.

Hơn người nào khác Thiếu Kiệt vẫn muốn cô trở thành người bên cạnh hân, để hân được bù đắp lại những gì cô đã làm cho mình. không chỉ là tình yêu mà cần một thứ gì đó lớn hơn thế để bảo vệ được cô.

Chẳng mấy chốc chiếc áo đang mặt của Thiếu Kiệt ướt đẫm một vùng nước mắt. Thiếu Kiệt từ từ mới nói với Hà Vi.

- Đừng khóc nữa. Em mà khóc nữa là xấu lắm đây. Sau này không được khóc, anh không muốn thấy người mình thương yêu rơi lệ. Em cũng thế Ngọc Nhi cũng vậy với Nhã Oanh cũng thế.

Gật đầu đáp lại lời Thiếu Kiệt. Nhã Oanh lúc này vội lau đi nước mắt nhìn trên áo còn ướt đẫm một vùng nước mắt của mình cô cũng ngại ngùng.

- Thật sự em không nghĩ đến Ngọc Nhi và Nhã Oanh lại quyết định có lợi cho anh như thế. Nhưng mà có một điểm em không biết nên nói hay không. Hình như Ngọc Nhi có võ mà càng không tệ nữa là khác.

Hà Vi đang đó một lúc mới nói được lời này. Bởi hôm nay cô có đôi lần quan sát Ngọc Nhi phát hiện được một số thứ. Nhưng cô không chắc nên giờ mới nói cho Thiếu Kiệt biết.

- Sao em lại nói như thế. Theo anh biết Ngọc Nhi khoản thời gian rồi cô ta cũng không có động võ qua. Nhưng cơ sở nào để em nói vậy?

- Hôm nay đuổi theo anh đấy. Nhã Oanh đến khi gặp được anh vẫn là thờ dốt có mà Ngọc Nhi vẫn bình thường. Chưa kể đến mặt không đỏ mồ hôi khô đổ. Em nghĩ Ngọc Nhi không kém em làm mấy đâu.

Hà Vi đem nhận định của mình nói cho Thiếu Kiệt biết. Hắn cũng trầm mặc. Rồi nói với Hà Vi.

- Để bữa nào anh hỏi Ngọc Nhi. Nhưng nếu Ngọc Nhi có võ càng tốt nhiều khi anh không bên cạnh được thì cô ấy có thể bảo vệ được mình. Anh chỉ lo cho Nhã Oanh thôi cô ta hình như không có võ gì với lại. Sau này có thay anh làm một số chuyện cũng lộ mặt lúc đó chắc anh cần vợ lớn bảo vệ cho vợ nhỏ đấy.

- Anh đấy không phải lúc nào em cũng ở Lưu Minh. Nên vấn đề của Nhã Oanh để em nói với ông. Để ông có cơ sở đưa người về. Còn không thì sau này để Khải Huy bảo vệ Nhã Oanh vì anh ta cũng từ quân đội ra mà. Để khi nào Nhã Oanh lộ diện thì để Khải Huy làm tài xế bảo vệ riêng cho Nhã Oanh cũng được.

Hà Vi đưa ra ý kiến của mình cho Thiếu Kiệt. Dù sao cô thấy những việc này hiện tại vẫn chưa cần thiết lắm. Với một phần Khải Huy cũng không làm gì. Để cho quân nhân làm tài xế kiêm bảo vệ cho Nhã Oanh cũng là một điểm hợp lý.

- Ừ như thế cũng được. Mà thôi cũng không còn sớm em đi nghỉ ngơi đi. Hôm nay em cũng mệt rồi.

- Vâng! Vậy cũng được anh vào nhà luôn đi ngoài này tối lạnh đấy!

Gật đầu Thiếu Kiệt dắt Hà Vi vào trong nhà. Để Hà Vi về phòng mình Thiếu Kiệt đi xuống phòng máy. Chu Tường mới nhìn hắn cười cười đùa.

- Cậu em diễm phúc không tệ nha một mình ba cô nàng. Khi nào hướng dẫn anh cái bí kíp với. Anh vẫn còn độc thân đây này.

- Làm gì có bí kiếp nào chứ. Anh cứ nói thế cái gì đến sẽ đến mọi sự do đều là tự nhiên. Khi anh gặp được của đời mình lúc đó sẽ hết độc thân thôi.

Thiếu Kiệt cũng trả lời lại như lý thuyết thường thấy ở những cuốn sách hản đọc giết thời gian. Dù sao vấn đề này cũng chỉ có thể nói thế. Gặp đúng người đúng thời điểm. Nhưng thứ không thể sẽ trở thành có thể.- À mà này em định để Phùng Kiếm Nhất thẳng nhóc đó gia nhập thật đấy à.

- Ủ! Mình cần người không kể quá khứ ra sao. Tuy hản chưa có cơ sở gì nhưng nếu bỏ qua những việc làm trước đây. Với bản chất hản không xấu chỉ là do thời gian được nuông chiều không hiểu chuyện mà ra. Qua chuyện kia rồi thì hản cũng biết được nhiều điều nên cứ đào tạo. Được thì sử dụng không được thì điều đi chỗ khác.

Gật đầu như suy tính điều gì về việc của Phùng Kiếm Nhất. Chu Tương thấy dù sao cũng không nên chỉ vì một lỗi lầm mà không tha thứ cho người khác.

- Vậy trước mắt anh sẽ để Lâm Vũ hướng dẫn cậu ta nếu sau một thời gian thấy có thể được thì anh mới chính thức đào tạo.

- Cái đó do anh thôi! Chứ em sẽ không đào tạo những việc này. Khi nào em thấy thật sự có năng lực mới được. Hiện giờ cậu ta cũng như Lâm Vũ những ngày đầu thôi.

Bây giờ Hoàng Lâm Nhu đợi cho mọi người về hết mới gặp Thiếu Kiệt bên dưới nói.

- Thiếu Kiệt con đi mua chút đồ với mẹ. Dù sao trời cũng tối đi ra ngoài hóng mát một lúc cũng được.

Nghe mẹ mình nói như thế Thiếu Kiệt cũng cười cười hản vẫn chưa biết bà dự định làm gì nhưng mà cứ nghĩ trời đã tối mẹ hản lại gọi nên việc đi cùng mẹ mình cũng không có gì là phức tạp lắm.

Theo bước chân mẹ hản ra khỏi nhà bà lại không cho lấy xe đạp muốn hai mẹ con tâm sự đôi chút. Ghé vào một hiệu thuốc tây gần nhà bà nói hản

đừng bên ngoài đợi.

Thiếu Kiệt không lạ lắm bởi thói quen của nhiều người thường cảm thấy trong người khó chịu thì chỉ cần ghé tiệm thuốc gần nhà mua rồi tự dùng.

Thấy mẹ mình đi ra với một túi lớn những hộp được bọc bởi hai lớp bao xốp hẳn cũng giật mình lo lắng mẹ mình gặp phải tình trạng không tốt nói.

- Mẹ bệnh gì mà phải mua thuốc nếu mà không ổn thì đi bệnh viện luôn. Chứ những thứ thuốc này biết công hiệu ra sao mà uống.

- Mẹ làm gì mua thuốc uống đâu mấy cái này mẹ mua cho con đấy!

Nghe Hoàng Lâm Nhu nói như thế Thiếu Kiệt cũng ngăn người hẳn đâu có bệnh cần gì phải mua thuốc cho hẳn. Thấy mặt Thiếu Kiệt ngêch ra mẹ hẳn cũng cười đưa bao xốp cho hẳn.

Thiếu Kiệt cũng vội mở túi xốp ra thì thấy trong bao xốp không phải là thuốc uống bình thường. Mở hẳn thăm ra trên trán há hốc mồm không tin vào mắt mình. Bởi những hộp này toàn là những thương hiệu bao cao su hiện đang có mặt trên thị trường.

Hẳn nhìn vào túi rồi đưa mắt về mẹ mình lắp bắp nói.

- Cái này ... cái này là.

- Đừng ngạc nhiên như vậy! mẹ biết thanh niên của bọn con đều phải ngại ra ngoài mua những thứ này. Nếu lúc trước thì mẹ sẽ không nói nhưng giờ bản thân con đã có bạn gái, không những một mà tới ba người.

Hoàng Lâm Nhu lúc này vừa nhìn Thiếu Kiệt vừa cười nói như chuyện này rất bình thường. Làm Thiếu Kiệt cũng thở dài một hơi.

- Nhưng mà bọn con đã tiến xa đâu mà dùng những thứ này. Mẹ có lo lắng dư thừa quá không đấy. Lại mua cả cái này cho con thì làm sao được.

- Con chưa hiểu hết được việc này đâu! Con gái người ta yêu con đôi khi họ chấp nhận làm những việc mà con sẽ không ngờ tới. Con dám chắc rằng mình lúc nào cũng không đi quá giới hạn hay sao. Một khi không giữ được. Con không phải là lớn các cô bé kia cũng vậy tò mò là thứ mà ở tuổi các con có nhiều nhất. Nên mẹ cứ mua cho con. Đem vài cái bỏ vào bóp khi nào cần sử dụng. Nếu không thì lỡ như mấy đứa đó có thai ở tuổi này cũng không nên.

Cầm Trong tay túi xộp đựng những hộp bao cao su Thiếu Kiệt thấy mẹ mình tuy có lo lắng quá nhưng có vẻ không phải không có lý. Hiện nay cũng đã không ít người mang thai sớm do sự tò mò của chính mình. Hẳn thì không phải lo bởi hẳn đã qua cái lứa tuổi đó rồi, tâm lý không thể nào như thế nữa. Nhưng các cô gái kia thì hẳn không biết được là họ sẽ ra sao.

- Đáng lẽ mẹ sẽ không mua những thứ này cho con. Nhưng vì hiện tại mình đang ở chung với Hà Vi hai đứa gần nhau dễ xảy ra chuyện kia. Nên mẹ phải mua cho con những thứ này. Mà thôi kiếm hàng quán nào đó gần đây mẹ con mình nói chuyện.

Thiếu Kiệt không biết mẹ mình nghĩ gì những đã mua những thứ này giờ trả lại cũng không được. Nên cũng buột lại túi xộp, Đi với Hoàng Lâm Nhu.

Hai mẹ con dưới trời đêm đi trên đường nhìn xung quanh lựa chọn cho mình một nơi quán hủ tiếu ven đường. Gọi hai phần trong lúc chờ đợi Hoàng Lâm Nhu mới nói với Thiếu Kiệt.

- Thiếu Kiệt mẹ thấy tốt nhất sau này con nên giữ bí mật nội bộ của mình càng nhiều càng tốt. Tuy hôm nay vẫn có vài người không có mặt nhưng nếu con càng giữ đường như thế sau này mới tốt cho con.

- Sao mẹ lại nói như thế con thấy hôm nay cũng chỉ có người của mình với bọn người của Hạ Thúc thôi mà đâu có người ngoài nữa.?

Đang lựa đĩa muống để lau. Nghe mẹ mình nói Như Thế hẳn cũng nhìn bà. Khó hiểu theo hẳn thấy ở buổi tiệc hôm nay không có người của Ngô Nam mà chỉ có người của Hà Thúc và mấy người ở vừa từ Ngọc Châu đến.

Âm trầm một lúc lâu. Hoàng Lâm Nhu nhìn xung quanh một lúc thấy không ai để ý hai mẹ con hẳn mới nói nhỏ với Thiếu Kiệt.

- Mẹ nghi ngờ còn có một thế lực khác ngoài Hà Thúc và bọn gia đình họ Ngô đó. Nhưng vì lâu nay mẹ không hoàn toàn chắc chắn. Nhưng hôm nay có vẻ như dù không chắc chắn mẹ cũng phải nhắc nhở con. Chuyện này mẹ có cơ sở chắc chắn.

Nghe mẹ mình nói như vậy Thiếu Kiệt cũng ngơ ngác. Hẳn không hiểu sao mẹ mình dựa vào cơ sở nào để biết được hiện tại vẫn còn một nhóm người mà hẳn không biết chưa ra mặt thì đây có lẽ là việc đáng để hẳn quan tâm.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 236: Tuổi Thơ Dữ Dội

Thiếu Kiệt chợt trầm mặc lại hẳn thật sự bất ngờ vì mẹ hẳn có cơ sở để nói có một nhóm người thứ ba cũng nhắm vào hẳn. Hiện tại hai thế lực Hà Thúc và gia đình họ Ngô kia cũng đủ làm hẳn đau đầu phải suy nghĩ nhiều thứ giờ lại gặp thêm một nhóm người thứ ba mà ẩn giấu sâu nữa hẳn phải đối phó ra sao.

Thấy Thiếu Kiệt im lặng không nói gì Hoàng Lâm Nhu mới nhỏ nhẹ nói với hẳn.

- Mẹ không biết đây là sự thật hay là do mẹ thấy quá nhiều sự trùng hợp mà ra. Nên mẹ vẫn luôn ẩn nhẫn để xem nhóm người này là ai, Con có thấy được rằng đối với những việc gần đây của con có một chút gì đó thuận lợi không theo lẽ thường. Càng làm cho mẹ tin chắc có một nhóm người thứ ba nhắm vào con mà những người này âm thầm quá lâu rồi có thể là từ lúc con còn nhỏ tới giờ.

Nghe mẹ mình nói như vậy Thiếu Kiệt cũng có sự lo lắng nhất định. Bất cứ người nào đã chịu bỏ vốn lớn về mình. Thời gian theo dõi cũng dài mà không lộ mặt. Thì khả năng họ muốn càng nhiều thứ lớn hơn. Hẳn muốn biết cơ sở nào để mẹ mình nhận ra được những điều đó, cũng như giúp hẳn tránh đi một mặt đối với những thứ sắp tới.

- Điều nào làm mẹ nghi ngờ chuyện này? Con thấy được mẹ lo lắng không nhỏ chắc vì như thế nên bấy lâu nay mẹ luôn âm thầm mà không muốn phát triển hơn.

Hoàng Lâm Nhu lúc này khẽ gật đầu như xác nhận những gì Thiếu Kiệt nói là đúng. Vì hiện tại chỉ có hai mẹ con cũng không có người ngoài nào khác. Cho con mình biết chuyện này để Thiếu Kiệt có thể đề phòng tốt hơn thì sẽ dễ dàng cho hẳn sau này.

- Chuyện này trước nay mẹ không biết nhưng có những lúc mẹ thấy thật sự từ khi mang thai con có những thứ kỳ lạ mà không hiểu được. Thứ nhất những ngày đầu mẹ còn bị một số người nói lời ra tiếng vào, nhưng khoản một tuần sau lại im bật đi hẳn. Khi mẹ đi bệnh viện chờ ngày sinh nở thì luôn có y tá hoặc bác sĩ túc trực. Ngay cả đêm đó con ra đời cũng vậy. Những ngày khác mẹ không nói như hôm đó khi nghe tin mẹ chuyển dạ toàn bộ bác sĩ đều có mặt đó mới là điều mẹ khó hiểu. Chưa kể sau khi sinh từ trường khoa đến giám đốc bệnh viện lại tới thăm mẹ hỏi han ân cần. Ngay cả y tá sau khi sinh còn lén đưa mẹ một viên Ma túy nhỏ.

Nghe mẹ mình nói đến đây Thiếu Kiệt mới nhìn mẹ mình ngạc nhiên hỏi. Vì hẳn không hiểu sao việc này có dính líu đến cái chất kia.

- Sao lại dính dáng gì tới ma túy ở đây? tại sao y tá lại cho mẹ thứ đó.

- Con không biết! Phụ nữ sau khi vừa sinh nếu mà nuốt một viên ma túy vừa phải không có hại mà thật sự nó có lợi cho người phụ nữ sau khi sinh. Bởi chỉ cần lúc đó người mẹ có thể nuốt vào mồ hôi và những tạp chất trong lúc sanh sẽ được bài trừ qua lỗ chân lông thoát ra bên ngoài.

Thiếu Kiệt lần đầu nghe được việc này nên cũng khá tò mò. Bởi hẳn biết chất ma túy được chiết xuất từ cây anh túc, đúng là cây anh túc có tác dụng chữa bệnh được. Nhưng không nghĩ ma túy lại có tác dụng như thế.

- Vậy mà giờ người ta không dùng cách đó nữa mẹ con thấy nếu nó tốt như vậy sao phụ nữ ngày nay đi sinh không sử dụng cách này. Con thấy hiện tại người ta mang nhiều di chứng sau sinh quá nhiều.

Đợi cho người bán quán đem ra cho hai người đồ ăn. Đặt xuống bàn rồi đi Hoàng Lâm Nhu mới nói.

- Nhưng việc đó chỉ có những người xưa là dùng thôi. Vì như thế sẽ để cho người mẹ có cơ thể khỏe mạnh không bị di chứng sau này. Còn ngày nay thì người ta không dám sử dụng như thế nữa. Vì Ma túy là chất cấm hơn nữa ai mà gan như mẹ dám nuốt ma túy chứ. Vì tác dụng nó gây nóng trong cơ thể khá nhiều phải chịu đựng được nó mới tạo ra vòng tuần hoàn bài tiết trong cơ thể

Thiếu Kiệt ngẫm nghĩ cũng đúng. Ngày nay người ta thường tin vào những thứ mà họ được nghe nói là độc hại. Nhưng thật chất cái gì cũng có hai mặt của nó tùy thuộc theo người sử dụng nó theo mặt nào thì sẽ mang lại thứ như thế. Mà mẹ hắn cũng không phải như người khác. Hắn từng biết mẹ mình nhảy tàu lửa đi buôn đồ dùng ở lúc trẻ thì những việc này đối với bà cũng không phải việc gì to tát.

- Mà chuyện của con không những chỉ có thế thôi đâu. Rồi con còn được những bác sĩ y tá tự bỏ tiền ra mua bia tắm cho con nữa. Đồ mặc hắn ngày của bệnh nhân thường là chủ nhật sẽ không có nhưng mẹ lại được cấp phát trước vào ngày thứ bảy con nghĩ xem mẹ một thân một mình. Nhưng lại được những người không quen biết như thế chăm sóc.

Thiếu Kiệt im lặng, hắn biết những năm đó bia cũng không phải rẻ. Nhưng mẹ hắn lại được những người xa lạ mua về cho con mình sử dụng thì có điều đáng để suy nghĩ.

- Vậy là lúc đó mẹ bắt đầu nghi ngờ chuyện này sao?

- Không lúc đó mẹ chưa nghĩ đến. Hồi đó không giống như bây giờ mọi người giúp nhau vì cái tâm nhiều lắm nên mẹ cũng không để ý. Xã hội ngày nay giúp người thì kèm theo lợi ích ít không còn như trước.

Hoàng Lâm Nhu nói những điều này không sai ở đâu những năm 90. Con người đối với nhau nhiệt tâm hơn rất nhiều ở thời điểm hiện tại. Một người đi đường thấy chuyện nên làm sẽ ra tay giúp đỡ người ta giúp người khác thì trong lòng phải có chút gì đó nghi ngờ.

- Mẹ sinh con xong về nhà ở nhà khoảng một tháng hơn thì mẹ muốn đi tìm việc. Công việc lúc đó nói dễ kiếm cũng là đúng thật nhưng mà có một chỗ làm để làm việc lâu dài lương cao nữa thì lại khác. Mẹ đi kiếm việc ngày đầu, ngày thứ hai thì có người giới thiệu mẹ nộp hồ sơ vào khách sạn chỗ mẹ vừa nghĩ đấy.

- Nhưng như thế mẹ làm sao biết là mình bị nhầm vào mà cho là có nhóm người thứ ba can thiệp vào chuyện này.

Vừa ăn hủ tiếu ở tô của mình hăn vừa nghe mẹ mình nói lại những kỳ ngộ mà bà gặp phải. Hăn vẫn thắc mắc mẹ mình gặp những chuyện này cũng có thể nói là một phần may mắn. Ai cũng thế đôi khi con người có những sự trùng hợp ngẫu nhiên mà không ai biết được. Chỉ như thế mà vội kết luận thì không phải quá cực đoan hay sao.

- Con biết mẹ đi trên xe lam chưa có ý định nộp đơn ở đâu vậy mà một người đàn ông lại cho mẹ cả địa chỉ cơ quan. Thêm vào đó còn biết tiền lương ở đó khá cao. Con nghĩ đi người ngoài không quen biết nếu có chỗ làm tốt họ không nói người nhà mà nói với mẹ làm gì. Bắt đầu từ lúc đó mẹ cảm thấy nghi ngờ. Càng về sau chuyện này càng rõ ràng.

Im lặng Thiếu Kiệt biết mẹ mình giải thích không sai chuyện này. Một người xa lạ lại trên một chuyến xe lam không biết mặt lại chỉ cho người khác một công việc lương cao đãi ngộ nhà nước thì đúng là cần nên xem xét lại.

- Chưa kể đến khi mà tiền lương không đủ sống, mẹ đi kiếm thêm việc gì làm, thì lại có người gọi mẹ đi làm dọn dẹp. Cứ như thế xen kẻ với nhau mẹ

làm ở hai nơi mà không ai nói gì về công việc của mẹ. Nên từ đó mẹ không muốn lộ ra sơ hở nữa. Lúc đó mẹ nghĩ là Ngô Nam cho người theo dõi mẹ. Nhưng sau này mẹ mới biết là không phải.

- Vậy mẹ cho rằng những người này là ai? Và tại sao mẹ lại biết họ nhắm vào con. Trong khi đó con có gì mà họ nhắm vào.

Thiếu Kiệt biết quãng thời gian đó của mẹ mình là một hồi ức. Mà bà nhận định dựa trên sự quan sát và nghi ngờ của mình trong cuộc sống. Con người có những sự may mắn nhất định nhưng không thể nào hết lần này đến lần khác như vậy.- Ừ cho đến khi con quậy phá. Mẹ mới biết họ nhắm vào con nhiều hơn. Năm con lên 6 tuổi lần đó con bị điện giật bên nhà Hoàng Ngân vì đá banh vào ti vi hư cả màn hình đấy. Hai ngày sau mẹ nhận được thư một người bạn bên pháp gửi về cho mẹ một số thuốc men ngoại nhiều nhất là thuốc trị phong. Mà con đã sử dụng nên không để lại sẹo như những đứa trẻ khác. Còn nữa con chơi ở khu hội chợ té từ giàn đèn sân khấu người ta xuống đất mẹ không có tiền cũng được người kia gửi về cho 300 đô. Còn con đánh nhau bị dao đâm đứt tay may 6 mũi thì hôm đó thứ bảy mà lại có bác sĩ ở phòng khám để may cho con. Gặp con cũng lý hôm đó không có thuốc tê vậy mà cũng cho bác sĩ may sống. Rồi công trường nào con cũng quậy không từ lâu hai thì cũng lâu ba người ta để dây kéo hàng cũng lấy làm đồ chơi trèo lên tuột xuống. Rồi giựt cô hồn, còn đánh người khác giập lá lách mỗi lần con không thấy đều êm xuôi qua chuyện sao.

Nghe mẹ mình kể về những tuổi thơ quậy phá của mình Thiếu Kiệt cũng đỏ mặt. Hồi nhỏ hẳn không ít lần làm chuyện không phải ở lứa tuổi mình. Nhưng nghĩ lại mẹ mình nói cũng đúng. Mình không phải hiền nhưng những lần như thế đều hóa giải được nguy cơ hoặc không phải liên lụy lớn quá đến những chuyện khác.

Bây giờ Thiếu Kiệt càng chắc chắn những gì mẹ hẳn suy đoán. Nếu không có một thế lực khác tham gia việc này, thì làm sao mà có thể thay

đổi cục diện những chuyện động trời của hần tạo ra lúc nhỏ.

Hần không ngại gì những chuyện như thế này. Bởi bản thân ai cũng có một tuổi thơ. Nhưng tuổi thơ có ai bằng được hần. Không làm thì thôi hể làm là lớn chuyện. Những lúc đó muốn ngăn hần lại chỉ có cách hăm dọa về nói lại với mẹ hần thì mới êm xuôi được việc này.

Tuy Hoàng Lâm Nhu sẽ không trách mắng hần điều gì nhưng mỗi lần như thế hần biết mẹ mình rất buồn. Nhưng trách sao được con nít thường hay hiếu động. Việc tụ tập một nhóm nhóc con lại phản đối việc một bà ngoại hần hành hạ thẳng nhóc đó.

Thiếu Kiệt cứ thấy trái tai gai mắt là làm. Thậm chí còn không ghé vào hàng quán của bà và xúi giục những đứa khác cũng như vậy. Bà ta đến nỗi phải qua năn nỉ mẹ hần nói với Thiếu Kiệt để bà buôn bán. Hần mới nghe lời mẹ mình mà bãi bỏ lệnh cấm vận lúc đó.

Thiếu Kiệt trầm ngâm rất nhiều, hần dừng lại suy nghĩ đợi mẹ mình dùng đồ ăn trên bàn xong một lúc sau mới nói.

- Việc này nếu đúng là như thế thì có lẽ phiền phức rồi! Hiện tại con không biết được họ có được cơ sở những gì của con rồi cũng nên.

- Có thể cũng không đến mức đó! Bởi con vẫn chưa để họ biết được những gì cơ sở con có đâu. Nhìn vào toàn cục như hiện nay Với Cao Thịnh và Ngọc Nhi thì mẹ không biết họ biết được gì. Hà Vi thì biết khá nhiều thứ nhưng chắc không phải nội bộ bên những người kia biết được. Cái quan trọng bây giờ là con càng ẩn giấu sâu bao nhiêu càng có lợi cho con bấy nhiêu. Cứ để những người họ đào tạo và gây dựng cho con. Việc thao tác thích hợp ở những phương diện ngầm của mình sau này mới là điều quan trọng.

Thiếu Kiệt gặp phải sự phiền não khá lớn trong chuyện này. Phân chia cơ sở ngầm nói thì dễ nhưng làm mới khó. Làm sao để hần có thể tạo được cơ

sở ngầm khi mà xung quanh hẳn hiện tại không có người. Tấn Tâm thì vẫn còn nằm trong bệnh viện chưa ra mặt được. Còn ai nữa. Vấn đề nguồn nhân lực không phải nói muốn kiếm là kiếm. Đâu phải mua một mớ rau ngoài chợ chỉ cần ra thấy là đem về được.

- Hiện tại bên con không có được người thích hợp nhưng để con kiểm xem sao. Còn hiện giờ thì con hoàn toàn bó tay không thể nào biết được sẽ ra sao.

Hoàng Lâm Nhu nghe con mình nói như thế cũng cười cười.

- Con còn một người nữa mà con không nhớ thôi nhưng từ từ để mẹ đào tạo cô bé cho. Dù sao trước nay thì không sao nhưng giờ thì lại khác à.

Nghe mẹ mình nói có người. Lại là tự thân bà sẽ đào tạo Thiếu Kiệt với mừng. Dù sao mẹ hẳn đào tạo có thể che dấu được chút ít. Định hỏi một chút để mẹ mình tiết lộ về người đó nhưng lại thôi.

Hoàng Lâm Nhu lúc này mới hăng giọng nói với Thiếu Kiệt.

- Chuyện về nhóm hàng của Ngô Trực với Cửu Hùng bang mẹ biết nó nằm ở đâu nhưng mẹ không chắc chắn. Nhưng dựa theo những gì con phán đoán có thể nó sẽ chính xác 80 phần trăm.

Thiếu Kiệt bây giờ cũng nhìn mẹ mình lắng nghe từng chút một về những gì bà sắp nói.

- Con quên một điều nhà Cửa Hoàng Chí Kim gần với nhà tang lễ phía sau nhà hẳn có một khoảng đất trống có thể đi qua được bên này. Mà theo mẹ nhớ không lầm nơi đây cũng là bãi giữ xe phía sau của nhà Tang lễ.

Thiếu Kiệt giật mình chợt nhớ ra địa hình của nhà Hoàng Chí Kim. Hẳn không qua lại bên đó cũng khá lâu từ lúc nhỏ vài lần nhưng hẳn vẫn nhớ được phía sau nhà đúng là có một bãi đất trống cỏ lau um tùm qua cả đầu

người. Nhưng sau khi Hoàng Chí Kim xây dựng nhà cửa lại thì phía sau hẳn có thao tác nào thì Thiếu Kiệt không biết. Chỉ cần nơi đó đẹp bỏ cỏ lau. làm một hàng rào sân sau thì chắc chắn có thể làm được nhiều thứ.

- Ấy mẹ đã biết thế sao không nói sớm!

- Dẫu gì cũng là anh em không ruột ra máu mủ nhưng vẫn chung một người bố mẹ nuôi lớn. Mẹ thật không nỡ đem ra nói trước mọi người. Nhưng để giải quyết chuyện này xong con có thể làm nhiều việc khác hơn. Nên mẹ mới nói ra cho con giả quyết nếu đúng thật như thế thì sớm muộn anh ta cũng bị pháp luật sớm hay muộn thôi.

Thiếu Kiệt biết mẹ mình khó nói dù sao hẳn cũng hiểu được. Việc này không dễ dàng. Bên ngoài mẹ hẳn vẫn là em của Hoàng Chi Kim chỉ khi mà đọc được di ngôn đó của ông ngoại. Họ mới biết được mình không phải anh em. Có lẽ cũng vì thế mà hai người thật sự không nể tình nhau cho lắm. Còn vì cái đạo nghĩa anh em của mẹ hẳn chắc cũng không cứu nổi Hoàng Chí Kim.

- Thôi được rồi chuyện này con sẽ thao tác. Trước mắt tính như vậy ngày mai con sẽ nghĩ học làm việc này mẹ cứ an tâm con biết mình phải làm như thế nào. Càng sớm càng tốt đem chuyện này giải quyết con mới có được yên ổn phần nào.

- Ủ thôi vậy con muốn quyết định sao là chuyện của con nhưng để sáng mai rồi làm giờ cũng tối rồi đi về không mấy người ở nhà lại lo.

Thấy con mình quyết định như thế Hoàng Lâm Nhu cũng không thể nói gì hơn nữa. Vì đối với bà chuyện này cứ để cho hẳn tự mình quyết định là tốt nhất. Hiện tại nếu cứ để giằng co như thế này cũng không đem lại cho Thiếu Kiệt được gì nhiều mà còn kéo theo những vấn đề khác

Không như mẹ mình còn nghi ngờ chưa chắc chắn. Với Việc này Hoàng Thiếu Kiệt chắc chắn hoàn toàn bởi Hoàng Chí Kim giàu lên một cách

đáng ngờ. Không phải nói là của cải vật chất tuy bên ngoài hẳn cực kỳ không bộc lộ.

Nhưng bên trong là một con vật không có tính người. Sẵn sàng bán rẻ lương tâm để đánh đổi những thứ giá trị về vật chất tiền bạc. Còn những thứ đó được chuyển vào đâu thì con cháu của hẳn là người thụ hưởng những đồng tiền dơ bẩn đó khá nhiều.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 237: Bố Trí Hành Động

Tối Hôm đó Thiếu Kiệt về nhà nhưng trần trọc mãi vẫn không ngủ được. Vì thấy trời đã quá khuya. Có muốn gọi cho Khương Đào và Cao Thịnh lại cũng bất tiện. Suy nghĩ một hồi lâu Thiếu Kiệt mới đi đến quyết định buổi sáng sẽ gọi cả hai người.

Bởi đã để ở đó đã mấy ngày nên hẳn cũng không chắc hàng hóa còn ở nơi này hay không. Nên có chậm hơn một vài giờ sớm hơn một vài giờ cũng cần phải kiểm tra thử rồi mới biết được.

Trời còn chưa sáng Thiếu Kiệt ra khỏi nhà rất sớm hẳn đã không ngủ cả đêm nên mới 4h sáng hẳn mang giày thể thao của mình đi ra ngoài. Nhìn thì mọi người vẫn tưởng như Thiếu Kiệt đi tập thể dục bình thường như không. Thiếu Kiệt mục đích hôm nay đi xem xét coi số lượng hàng hóa ấy còn hay không để còn báo về cho Chu Tường Biết.

Từ nhà Hà Vi qua đến nhà Tang Lễ không mất nhiều thời gian lắm vừa đúng 4h sáng Thiếu Kiệt đến trước nhà tang lễ. Do địa hình khu này thuộc một phần của quân đội. Và một phần là nhà ở dân cư nên bên cạnh nhà tang lễ có một lối mòn vào nhà dân cư khu này.

Thiếu Kiệt chạy tới đây quan sát chung quanh. Buổi sáng ít người đi lại. Ngoài đường lớn thì lác đác những người chở hàng tập kết ở chợ ban sáng. Nên đôi khi có những tiếng xé gió và âm thanh của động cơ xe máy phát ra.

Đến bờ tường của Nhà tang lễ. Thiếu Kiệt nhìn địa hình tìm đường trèo vào. Vốn nơi này trước đây là thuộc về quận đội nên bên ngoài vẫn tồn tại

hai chòi canh được xây dựng từ trên cao nhìn xuống. Kiến trúc này có từ thời chiến.

Tường rào cũng không cao lắm với phần sát bên nhà tang lễ có một nơi sản xuất than đá những khối than chưa được xay nhuyễn để làm than tổ ong. chất đồng bên ngoài cũng khá cao.

Nhìn xem không người nào chú ý Thiếu Kiệt đạp lên một khối than đá đem cái áo thun xanh dương đang mặc quấn vào tay. Bởi kiến trúc cũ của thành tường phía trên được ghim những miếng mảnh chai vỡ nhô ra, Quần vào tay trái mình Thiếu Kiệt đưa người nhảy lên trên.

Tay trái đặt lên thành tường. còn tay phải lựa một khoản thừa thớt của góc tường có ít mảnh chai mà bám lên. Hít người lên trên thành tường cái đầu từ từ nhô ra khỏi thành của bức tường. Nhìn xem chung quanh rồi mới rướn hai tay thẳng tắp đưa chân phải đặt lên trên thành tường nhà tang lễ. Thiếu Kiệt nhanh chóng ổn định, rồi nhảy xuống đất mà không phát ra tiếng động.

Trong bóng tối của những tán cây rậm rạp của hai hàng cây trong nhà tang lễ. Ánh đèn từ phía trong vẫn được để sáng. Hiện tại nơi này đang có một đám tang của một ai đó cái quan tài còn được đặt ở giữa sảnh bên ngoài vài chiếc bàn được đặt xung quanh trong cái rạp dựng lên để che nắng buổi sáng. Vài vòng hoa viếng để bên ngoài trước lối vào trong sảnh viếng.

Nhìn vào sâu trong góc của những ngôi nhà dân để xác định xem nơi nào là nhà của Hoàng Chi Kim. Thiếu Kiệt men theo bờ tường khuất bóng đi ngang qua giữa sân rộng.

Những ngôi nhà san sát nhau được đặt liền kề hàng rào lưới B40 được phủ kính phía sau. Thiếu Kiệt cố nhớ lấy xem lúc nhỏ mình nhìn ra có đặc điểm gì dễ nhận diện để biết được đâu là nhà của Hoàng Chí Kim.

Không nhớ được có gì đặt trưng Thiếu Kiệt men leo những khối tường rào nơi đây xem xét. Thiếu Kiệt thấy trước cửa của hai ngôi nhà khá nhiều mẫu đầu lọc thuốc lá.

Gom những mẫu Thuốc lên nhìn Thiếu Kiệt thấy rõ có một nửa điều thuốc cháy được dập tắt bằng việc ném xuống đất giẫm chân lên. Mà đó là loại thuốc mà Hoàng Chi Kim thường hút.

Trong lòng nhìn cái cửa lưới sắt bên ngoài còn bên trong được che lại bởi những tấm tôn. Nhìn vào bên trong Thiếu Kiệt thấy có nhiều thùng xộp và đồ đạc được phủ lại.

Không hiếm những việc phủ lại đồ đạc sau vườn, nhưng ở đây hẳn đã có tôn che chắn bên trên lại còn phủ bạc bên trong. Thiếu Kiệt lén thò tay vô túi lấy là ra hai cọng nhỏ của chiếc ghim kẹp mà hẳn đã chuẩn bị tại nhà. Một cái được bẻ gấp đôi lại và có một cạnh bẻ thành một góc vuông chín mươi độ ở chỗ gấp của hai thanh kẽm. Còn một cái được tạo thành như một cái móc nhỏ.

Đưa tay luồn qua những tấm lưới ngay góc. Thiếu Kiệt nhé vào rãnh dứt chìa khóa cái đầu của ghim kẹp được bẻ thành vuông góc kia. Còn sợi kẽm còn lại hướng bên cạnh nhét vào. di chuyển từ từ miếng kẽm cùng thành ghim kẹp góc vuông kia. một âm thanh nhỏ vang lên chỉ vừa đủ Thiếu Kiệt nghe thấy

“Tách”

Thiếu Kiệt lúc này luồn tay qua một ô nhỏ trong tấm lưới kéo ổ khóa ra và cầm trên tay. Tay còn lại nâng chốt gài bằng sắt. Bên trong, nâng nhẹ từ từ ra khỏi chốt.

Nhìn lại xung quanh một lúc Thiếu Kiệt thấy không có người mới nhẹ đẩy cánh cửa khép vừa đủ thân hình hắn len qua. Xung quanh không có động tĩnh nào. Thiếu Kiệt từ từ mở những thùng xộp lên sau khi vén hết

những tấm bạc phủ lên. Những gói hàng hình chữ nhật hiện ra. không nói Thiếu Kiệt cũng biết là gì nhưng hắn không đụng đến chúng. Mà lấy ra trong túi mình cái điện thoại chụp lại toàn cảnh của nhà kho này.

Ngay bây giờ hệ thống đèn điện trong nhà lại sáng lên. Thiếu Kiệt giật mình. hắn vội đẩy cánh cửa lại bấm chốt rồi đu người lên sát trên trần của những tấm lưới B40 chịu đựng.

Cánh cửa trong nhà từ từ mở ra. Thiếu Kiệt tim đập nhanh. Hắn đang nằm trên cánh cửa. Lúc này Hoàng Chí Kim nhìn qua cửa rào vào ổ khóa một lúc rồi kéo lại tấm bạc phủ mấy thùng xốp.

Trong lòng Thiếu Kiệt lo lắng nhất là nếu mà Hoàng Chí Kim nhìn lên sẽ phát hiện ra hắn. mồ hôi bắt đầu rịn ra trên trán.

Hoàng Chí Kim chưa vội đi mà lấy điện thoại ra cho một ai đó đợi cho có tín hiệu bắt máy hắn mới mắng.

- Mẹ bọn bây làm cái gì mà giờ này chưa đến hôm nay phải chuyển số hàng này ra xe! Mẹ nó đến giờ chưa tới là sao? Bọn bây cứ nghĩ chỗ này là cái kho đầy há. Để đồ ở đây lỡ như có chuyện thì làm sao?

Trong đêm tối Thiếu Kiệt nghe rõ lời đáp qua điện thoại bên kia mà Hoàng Chi Kim đang cầm trên tay.

- Bọn em sáng nay sẽ tới. Hiện tại đang thu xếp tiền hàng! Bảo đảm lát nữa tới lấy hàng không để lâu nữa.

- Được rồi vậy chỗ củ đi tao đem hàng ra luôn

May mà Hoàng Chi Kim sau khi che lại bạc vừa nói chuyện điện thoại vừa hướng vào trong đi vào mà không nhìn lên trên trần, có lẽ vì thấy ổ khóa vẫn không có mở. Mà buổi sáng sớm chắc hắn vừa mới dậy. Nên cũng không để ý nhiều.

Khi cánh cửa vừa khép lại Thiếu Kiệt thở dài một hơi! đợi cho đèn tắt rồi Thiếu Kiệt mới nhẹ nhàng đáp xuống đất tiến lại ổ khóa như lúc vào. Nhưng lần này thuận tay không phải như lúc vào nữa nên Thiếu Kiệt khá nhanh để mở và thoát ra ngoài.

Bây giờ cửa vào của Nhà tang lễ được mở ra một cách cống. Thiếu Kiệt ung dung đi ra ngoài. Hắn không khóa cửa lại mà Kiểm một quán cà phê gần đó. Ngồi xuống quan sát để có thể nhìn rõ hai bên hắn gọi cho Khương Đào.

Bên kia điện thoại vang lên một tiếng ngái ngủ thấy rõ.

- Chú mày làm gì mà gọi sáng sớm vậy.

- Muốn phá án hay không hay là muốn ngủ chú nói một tiếng.

Thiếu Kiệt dùng cách trực tiếp nhất để đánh thức Khương Đào. Bên kia nghe hắn nói thế Khương Đào cũng bật dậy kéo mình ra khỏi giường Nói.

- Ấy Ấy từ từ! dậy rồi dậy rồi!

- Điều người qua bên địa chỉ cháu gửi kèm hình nhó. để mọi người mặc thường phục không mặc đồ cảnh sát. Kỳ này phải làm ổn thỏa chuyện này.

Nói rồi Thiếu Kiệt cúp máy nhắn tin qua cho Khương Đào địa chỉ hắn đang ngồi và một số ảnh đi kèm theo.

Nhìn những thứ này trong tin nhắn kèm hình ảnh của mình Khương Đào lập tức gọi điện đi một số chỗ khác.

Chưa đầy hai mươi phút sau Khương Đào đến chỗ Thiếu Kiệt với trang phục quần jean áo thun. Ngồi xuống chỗ Thiếu Kiệt đang ngồi.

- Sao rồi số hàng đó ở đâu?

- Đang trong nhà này nhưng hiện tại chưa có lệnh xét mà cũng không thể vào nhà được. Nghi ngờ có chứng cứ nhưng hãn không mở cửa xét nhà được rất khó khăn.

Thiếu Kiệt vừa uống ly cà phê trong tay mình vừa hướng một ngón tay chỉ về nhà Hoàng Chí Kim. Khương Đào cũng nhìn về hướng Thiếu Kiệt chỉ mà im lặng.

- Trưa nay bọn chúng giao hàng hiện tại xin lệnh xét không kịp đâu. Giờ chỉ có nước để cho người đột nhập vào khu dân cư ở đây rồi phong tỏa. Cho hãn nghi ngờ hoặc đợi đến lúc bọn hãn giao hàng nơi khác cho người ập vào.

- Được rồi chỗ này để cho Chú giải quyết. Khương Đào lúc này cũng gọi điện một chiếc xe buýt đậu vào bên đường nhỏ ở công viên gần đó. Đi xuống không ít người mặc đồ thường phục. chia ra rải rác ở các nơi.

Khương Đào Và Thiếu Kiệt đang đợi động thái của Hoàng Chi Kim. Lúc này cửa nhà hãn mở ra. Một chiếc ô tô từ từ lăn bánh rời khỏi Nhà. Thiếu Kiệt tức tốc đứng dậy. Bởi hãn biết Hoàng Chí Kim hiện tại là đi giao hàng cho nhóm người khác.

Một chiếc taxi chạy đến chỗ Thiếu Kiệt và Khương Đào hai người lập tức lên xe phía sau có cả một số người chạy xe máy của bên bọn họ chạy lên phía trước.

Thiếu Kiệt không hiểu sao Khương Đào đã chuẩn bị hết thì có thể chặn lại xe của Hoàng Chi Kim nên hỏi hãn.

- Sao không chặn xe lại bắt luôn chắc chắn trên xe có chất cấm kia mà.

Lên xe Khương Đào mới nói với Thiếu Kiệt.

- Bây giờ không biết địa điểm giao hàng chỉ có cách theo đuôi như thế này. Muốn bắt luôn cả bọn thì cách này còn được chứ hắn ngồi trên xe như thế. Không mở cửa chỉ cần gọi điện thoại đi có thể báo cho đồng bọn ôm tội một mình lắm.

Nghe Khương Đào nói vậy hắn cũng gật đầu. Dù sao chú yếu muốn lôi ra cả Cửu Hùng nếu để cho Hoàng Chí Kim bị bắt không thì hắn vẫn có thể ôm tội một mình để lại chân rết cho Ngô Trục cũng không ổn.

Xe của Hoàng Chí Kim len lỏi qua những con đường mà không ai để ý hiện tại đã là buổi sáng sớm người xe trên đường phố đông đúc như thế này. Cảnh sát giao thông vẫn còn đang điều tiết vào đầu giờ.

Theo Hoàng Chí Kim không chỉ có Thiếu Kiệt và Khương Đào còn có nhóm hỗ trợ cần thiết. Dù không muốn mang Thiếu Kiệt tham gia chuyện này nhưng hắn là người báo cáo chuyện này nên Khương Đào cũng đành chịu.

Nhìn tuyến đường mình đi Thiếu Kiệt nhú mày một cái nói với Khương Đào.

- Có vẻ như hắn vào bên xe khách không biết xe nào là trạm trung chuyển của hắn đây.

- Trong này có quá nhiều xe khách. Nguồn lực không đủ cần hỗ trợ.

Khương Đào lôi ra một máy bộ đàm. Có vẻ như những người đi trước sẽ có người đi tìm người hỗ trợ còn những người khác vẫn tiếp tục bám đuôi của Hoàng Chi Kim.

- Báo cáo đã báo hỗ trợ của cảnh sát địa phương. Tại chỗ này địa phương nói khá phức tạp xin đợi lệnh.

Bên kia bộ đàm đáp lại lời của Khương Đào. làm hắn cau mày khó chịu.

- Bảo vệ bên xe với tổ dân quân tự vệ điều hết về bên xe. Tránh cho người vô tội bị ảnh hưởng.

Lời của Khương Đào vừa chấm dứt. Bên kia một giọng nói vang lên.

- Đối tượng đã dừng xe lại. Chưa thấy người nào tiếp cận. Hiện tại hẳn vẫn ngồi trong xe không xuống xe khó tiến hành bắt giữ.

- Quan sát đối phương tập trung kéo dài thời gian. Cho bảo vệ bên xe di dời xe đối phương vào hướng để mọi người có thể hành động.

Khương Đào vẫn bình tĩnh nói qua bộ đàm của mình. Thiếu Kiệt lúc này trong lòng cũng nôn nóng. Thành bại hay không bắt được Hoàng Chí Kim khi giao hàng nhận tiền mới là điều quan trọng.

Hiện tại tình hình trong bên xe cũng không khá hơn. Vì là nơi phức tạp nên người ra vào quá nhiều.

Thiếu Kiệt cầm lấy một cái mũ lưỡi trai. Bước xuống xe taxi của Khương Đào. Thấy Thiếu Kiệt hành động như thế Khương Đào vội. Chụp tay hẳn lại. Đưa nói người lái xe đưa bộ đàm cho Thiếu Kiệt.

Ngồi trên xe gần tai nghe và bộ đàm sau lưng Thiếu Kiệt mới đi xuống xe. Theo sau là Khương Đào.

Nhìn Thiếu Kiệt mặc quần short mang giày thể thao lại đội mũ lưỡi trai. Quần áo bình thường cũng tương đối nên không ai để ý gì nhiều đến hẳn. Thiếu Kiệt len lỏi qua những dòng người tiếp cận gần chiếc xe của Hoàng Chí Kim một cách có thể.

Một người Bảo Vệ đến ngay chỗ của Hoàng Chí Kim đang đậu gõ kính. Hoàng Chí Kim ngồi trên xe cũng nhăn mày hạ kính xe xuống vừa đủ cho âm thanh lọt vào.

Thấy được sự dè chừng của hẳn người bảo vệ cũng cười nói.

- Anh dời xe đi chỗ khác giúp em sắp có xe trả khách ở đây!

Nghe được người bảo vệ nói thế Hoàng Chí Kim cũng gạt đầu nổ máy xe của mình theo hướng dẫn của Người bảo vệ đưa xe vào một góc. Hẳn ngồi cổ thủ trên xe sau khi đậu xuống kính xe lại đưa kéo lên.

Thời gian dần dần trôi qua. Mọi người hồi hộp lúc này có một số người của Khương Đào đã vào vị trí Thiếu Kiệt nghe trong bộ đàm khá rõ.

- Báo Cáo Mọi Thứ đã chuẩn bị xong. Đợi lệnh hành động.

Thiếu Kiệt bây giờ mới nói với Khương Đào qua bộ đàm bên tai.

- Cừu Hùng chắc đã biết chỗ lấy hàng. lát nữa đừng để bọn trung chuyển thoát. Bọn hẳn phải là người để cho Cừu Hùng đến nhận hàng chắc chắn không phải một lần. Nên phải khống chế đối tượng một cách tốt nhất.

Bây giờ một chiếc xe Khách vừa đi vào trong bên. Chiếc xe kia vừa qua khỏi mặt Xe của Hoàng Chi Kim thì hẳn cũng nổ máy xe cho nối đuôi theo xe khách vừa rồi vào trong bên.

Thiếu Kiệt mới nói vào bộ đàm.

- Xe Khách biển số xxxx là trạm trung chuyển trên xe còn hành khách. Cố gắng bám theo tìm nơi đỗ xe dừng để người trên xe bị ảnh hưởng.

Khương Đào mới nói đáp lại lời Thiếu Kiệt.

- Ok đã biết. Trạm điều hành bên sẽ tác xe đó ra một nơi thích hợp. Các đồng chí tiến về B-7 Lô 4.

Lệnh của Khương Đào đưa ra một số người cũng từ từ di chuyển về hướng đi đó. Thiếu Kiệt cũng theo sau hẳn nhìn trên dây lô của bên xe mà

tìm ra địa điểm của xe đang đỗ. Vì xe khách có nhiều chuyến giống nhau nên càng phải cẩn thận trong chuyện này.

Nhìn dòng người trong bên xe dày đặc buổi sáng. Thiếu Kiệt len lỏi đi bộ không hành lý bị một số xe khách khác chèo kéo. Nhưng hắn không trả lời chỉ tiến về mục tiêu trong tầm ngắm của mình.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 238: Kéo Lưới

Dưới cái nắng của buổi sáng, khuông viên bên xe càng nóng hơn bởi nhiệt độ từ những làn khói xe ra sao. Chưa kể đến như xe chuẩn bị đón khách. Khởi động máy để chạy máy lạnh trong xe. Những chiếc xe giờ như thi nhau làm nóng bầu không khí cùng với mặt trời trên cao.

Thời điểm này tất cả mọi người đều chú hết những hành động xung quanh. Hoàng Chí Kim đưa xe mình vào bên cạnh xe khách. Thiếu Kiệt hồi hộp đợi chờ. Từng lượt khách được trả xuống xe.

Khoang hành lý được mở rộng lên. Những hành khách từ từ đến lấy hành lý của mình còn đặt trong khoang. Mọi thứ đều tự nhiên không có điều gì có cảm giác như tại đây sắp diễn ra một cuộc trao đổi hàng hóa.

Mọi người đợi chờ năm phút trôi qua mà không có một động tĩnh nào diễn ra từ Hoàng Chí Kim. Lúc này một người lơ xe đến phía sau xe của Hoàng Chí Kim, Đạp vào sau xe.

Bên bộ đàm vang lên âm thanh.

- Báo các đối tượng chuẩn bị hành động.
- Lập tức hành động khống chế đối tượng khi hãm xuống xe.

Giọng nói Khương Đào vang lên trong bộ đàm. Thiếu Kiệt cũng rời khỏi vị trí của mình. Hãm tiến lại gần nhất nơi xe của Hoàng Chí Kim nhất có thể.

Cốp sau xe được mở ra. Người lơ xe khách mở phía sau lên năm sáu cái thùng xốp. được dán cẩn thận. Trên đó còn ghi từng người nhận. Trong có cả tên của Cửu Hùng là bốn thùng xốp.

Những chiếc thùng này Thiếu Kiệt thấy được những thùng xốp đó được đặt ở chỗ mà hắn đã đột nhập. Cánh cửa chỗ tay lại nơi Hoàng Chí Kim ngồi được mở ra khá nhỏ. Hắn ngồi trên đó làm việc gì đó khoản năm phút sau khi những người lơ xe đã chuyển được ba trong sáu thùng xốp vào khoan hành lý.

Chân trái của Hoàng Chí Kim đạp xuống mặt đất cánh cửa mở hắn ra rồi hắn bước xuống xe làm một động tác đóng cửa xe lại. Lúc này một hiệu lệnh được ban xuống qua bộ đàm.

- Lập Tức hành động.

Toàn bộ những người đang đóng giả thường dân bắt đầu ập tới. Người trong bộ dạng bốc vác. Người thì bán nước ở bên xe. Người thì bán vé số. Có người còn mang hành lý như là một người khách chuẩn bị về qua.

Tất cả từ nhiều hướng khác nhau ập vào. Hoàng Chí Kim thấy tình hình bất ổn hắn không có động thái nào rất bình tĩnh. Hắn tay cầm bao thuốc trên tay ném về một người đang chạy tới Hô to.

- Cảnh Sát chạy

Một đồng chí cảnh sát mặt thường phục vừa chạy lại tới gần hắn Thiếu Kiệt từ sau cũng xuất hiện.

Nhìn bên ngoài của Hoàng Chí Kim khá bình thường nhưng Thiếu Kiệt biết hắn không phải như vẻ ngoài bởi hắn từng được làm cận vệ của cánh lãnh đạo của chế độ cũ. Tuy vì không muốn nhập ngũ nữa mà tự bắn vào tay mình. Nhưng Thiếu Kiệt biết hắn cũng không như vẻ ngoài thường thấy. Nên quát lớn.

- Cần Thận hãn có đồ phòng thân!

Thiếu Kiệt quát lên như thế nhưng không kịp người đồng chí kia bị Hoàng Chí Kim xuất thủ khá nhanh. Lấy từ phía sau lưng mình một khẩu súng hướng thẳng người cảnh sát đang tới gần hãn một phát bắn ra

Khi thấy được khẩu súng của Hoàng Chí Kim kéo ra từ sau lưng Thiếu Kiệt chỉ biết lao người qua đẩy người cảnh sát té xuống một âm thanh vang dội xé nát cái không khí nhộn nhịp

“Đoàng”

Hoàng Chí Kim thấy lối đã mở hãn cấp tốc chạy đi. Còn những người lơ xe và người xung quanh lúc này cũng chạy toán loạn. Thấy người cảnh sát gục xuống Thiếu Kiệt không kịp xem thương thế của anh ta thế nào đuổi theo Hoàng Chí Kim.

Một vài cảnh sát cũng chạy theo hãn hướng về Hoàng Chí Kim. Những người trước mặt cũng tản ra khi thấy Hoàng Chí Kim trên tay có súng. Còn những người Thiếu Kiệt chạy phía sau.

Thấy cứ chạy sau như thế này không phải là các. Thiếu Kiệt vội băng ngang qua phía bên trong. Nói lớn vào bộ đàm cho Ngô Nam nghe.

- Phong tỏa lối ra không để Hoàng Chí Kim theo lối ra mà thoát. chia hai người chặn hướng lối ra đi.

Dù sao trong bên xe tuy rộng nhưng vẫn có thể bắt được Hoàng Chí Kim. Chỉ cần cầm cự đem nhân lực đến là được. Còn nếu để hãn thoát ra ngoài thì mọi chuyện sẽ tệ hơn.

Thiếu Kiệt cố tình nói lớn để cho Hoàng Chí Kim nghe thấy lời hãn nói. Bởi tâm lý lúc chạy thoát chẳng ai dại gì chạy về hướng có người chờ sẵn. Thiếu Kiệt lúc này mới băng ngang không theo quỹ tích của lối đi của

Hoàng Chí Kim nữa mà hăn hướng những dãy nhà chổ của bên xe nơi mà người ta thuê lại làm cửa hàng bán nước hay quán ăn trong bến. Vì nơi này được nối thông nhau cả hai bên nên hăn bọc ngang những nơi này đem Hoàng Chí Kim phía trước chặn lại.

- Không ngờ tao cũng có ngày hôm nay à. Nhưng mà càng không nghĩ đến người đưa cảnh sát đến bắt tao lại là mày. Đề phòng mày khá nhiều lần nhưng vẫn để cho mày được như ý.

Hoàng Chí Kim dừng lại đưa súng hướng về phía Thiếu Kiệt hăn. Một khẩu K54 đã lên đạn hướng về Thiếu Kiệt nhưng hăn vẫn bình thản. Hăn đã từ trong phút sinh tử không biết bao nhiêu lần ở tiền kiếp. Chết ở đây là điều hăn chưa bao giờ nghĩ đến.

- Ông biết tại sao tôi lại nghi ngờ chuyện này không? Bởi ông giàu quá nhanh. Ông với danh nghĩa người hội nhạc lễ thôi mà sao ông lại giàu nhanh như vậy. Ông ngoại không được ông càng không được. Nên tôi đã nghi ngờ ông từ đầu. Việc tranh chấp đất chỉ để ông che mắt người thiên hạ. Tiền ông kiếm được ở những nơi đó đúng là không ích nhưng ông quên bản chất của ông không như mọi người tưởng sau cái võ bọc suốt ngày đi làm thì hoàn toàn trái ngược.

Nghe Thiếu Kiệt nói như thế Hoàng Chí Kim cũng cau mày. Hăn thấy như thế hăn đã không lộ ra rất nhiều điều nhưng tại sao lại bị Thiếu Kiệt phát hiện.

- Tao Thấy những việc làm của tao trong mắt người khác đều là bình thường còn mày tại sao mày lại nghi ngờ. Những việc mỗi ngày đi làm người khác thường làm như tại sao mày lại không nghi ngờ.

- Bởi thế tôi mới nghi ngờ ông đấy. Nhạc lễ thường bận rộn nhất vào tháng giêng tháng ba và tháng chín. những nơi khác chỉ là lễ khoảng vài

ngày. Ông ngày nào cũng đi làm. Ông nghĩ có đội nhạc lễ nào mà ngày nào cũng có chùa miếu để cho ông đệm nhạc hầu à?

Hoàng Chí Kim lúc này mới vỡ lẽ ra tại sao mình vẫn đi làm bình thường như bao người lại bị Thiếu Kiệt nghi ngờ. Nhưng hắn không tin chỉ bao nhiêu đó mà Thiếu Kiệt lại phán đoán chính xác nên hỏi.

- Với những thứ đó tại sao mày lại Nghi ngờ chứ. Tao thấy mày quá coi trọng sự thông minh của mình. Chắc chắn tao phải có điểm gì đó để mày không tin việc này.

- Vợ ông. Người làm ông bị nghi ngờ bởi vợ ông là người trong hội nhạc lễ. Ông đi làm tại sao ba ta lại ở nhà. Ông không thấy điều vô lý à. Với lại con ông bốn đứa đều học đại học? Tiền đâu mà ông chi ra cho khoảng đó còn la xây nhà lại khang trang lót đá hoa cương cầu thang và ngoài sân. rồi nhiều vật dụng khác nữa trong nhà ông chắc không rở đi.

Thiếu Kiệt từ tốn nói ra những thứ này hắn đang đợi người của Khương Đào bố trí. Để Hạ gục Hoàng Chí Kim. Vì bên tai hắn bộ đàm vẫn nói hắn kéo dài thời gian càng lâu càng tốt.

- Thì ra đây là sơ sót của tao nhưng mà không đúng. Mày làm sao mà biết được tao buôn hàng. Nếu không phải mày biết cái gì đó thì chắc chắn sẽ không quyết đoán và theo dõi tao.- Thằng em chí cốt của ông bán rở ông. Sai lầm của nó là giao tiếp thân cận với Cửu Hùng. Còn ông hỏi vì sao thì đơn giản thôi Cửu Hùng đem ma túy đưa cho Xuân Nghĩa Bang. Mà Chí Hùng lại sai khiến được người của Cửu Hùng ông không thấy việc này có liên quan à. Tôi nhắm mắt tôi cũng biết người đưa Ma Túy cho Cửu Hùng là ai đấy.

Hoàng Chí Kim lúc này cũng nổi giận. Hắn không ngờ nhưng động thái nhỏ như thế cũng bị nghi ngờ. Nhưng vẫn thắc mắc tại sao. Thiếu Kiệt biết

hôm nay là ngày giao hàng nên mới tới đây. Mà vì sao hăn lại biết Hoàng Chí Kim sở hữu sổ hàng này.

- Mà tại sao lại biết hôm nay là ngày tao giao hàng? Chưa kể đó còn bố trí người theo dõi được tao tới đây. Tao chỉ mới vừa nói Cửu Hùng là tới lấy hàng thì tại sao mà biết tao có hàng? Chắc chắn chuyện này mà còn biết nhiều hơn thế.

- Đúng vậy tôi biết nhiều hơn ông nhiều. Ngô Trực đứng sau ông không nói đang mua chuộc tôi à? Có lẽ hi sinh ông để đưa tôi lên cũng không quá đâu.

Thiếu Kiệt vừa cười vừa đánh tâm lý của Hoàng Chí Kim. Hăn muốn Hoàng Chí Kim tại đây khai ra sau lưng là Ngô Trực. Để hăn có thể đem người đối phó.

- Không chắc chắn không Ngô Trực sẽ không làm như thế mà nói láo. Đúng rồi! Mà nói láo. Nếu Ngô Trực đưa cho mà tin tức này chắc chắn không vì mà đem theo cả cảnh sát. Chuyện này không thể nào.

Hoàng Chí Kim lúc này tâm lý bất ổn. Bởi Thiếu Kiệt nói đúng người sau lưng hăn. Lại biết mà để người theo dõi mình hôm nay giao hàng. Nhưng hăn vẫn không tin vì chuyện giao hàng hôm nay chỉ vừa mới định đoạt.

Ngày nào hăn cũng lái xe rời nhà những hôm vừa rồi không bị sao hôm nay lại bị đó là sự thắc mắc không thể giải đáp của hăn. Nếu mà Ngô Trực báo cho Thiếu Kiệt chỉ cần cho người tới nhà hăn xét nhà sẽ bắt được hăn. Chợt nhận ra điều gì đó Hoàng Chí Kim nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Mà với Xuân Nghĩa Bang có liên hệ. Chắc chắn mà với Cao Thịnh có liên hệ muốn hạ bệ luôn cả Cửu Hùng. Việc này không có Ngô Trực. Tao dám cam đoan việc này mà nói láo.

- Ấy da ông đừng có thông minh như thế chứ! Đúng Xuân Nghĩa Bang có một phần của tôi trong đó thì đã sao nào. Mà tôi thắc mắc quanh năm ông kiếm tiền lại không sai số tiền đó đi đâu vậy? Tiết lộ một chút xem nào. Dầu sao hôm nay ông sớm muộn gì cũng bị bắt thôi!

Thiếu Kiệt lúc này không ngừng đùa cợt với Hoàng Chí Kim. Dù sao hẳn cũng muốn biết số tiền của Hoàng Chi Kim làm gì mà phải chịu khổ đau thấp. Đến giờ phút này trước sau gì cũng cũng bị tịch thu chưa chắc đã sử dụng được.

- Cũng được! Người sắp chết như mày nói ra cũng là tốt thôi. Tao để tiền ở nhà đấy. Mày nhắm làm sao lấy được khi hôm nay không phải mày chết thì tao cũng chết ngại ghì không kéo theo cả mày.

Lúc này mồ hôi Thiếu Kiệt thấm ướt lưng mình. Hẳn biết lần này Hoàng Chí Kim thật sự muốn sống chết cùng hẳn mới nói ra những việc này. Nhưng bên ngoài vẫn rất bình tĩnh nói.

- Ấy để ở nhà vậy là ông không sợ mất hết sao? thế nào cảnh sát cũng xét nhà ông. làm gì mà họ bỏ qua số tiền lớn đó đây.

- Bọn nó muốn lấy! Không dễ đâu. Nhà đó tao mua với giấy tờ của quân đội muốn lấy chắc cũng không dễ nhỉ. Với phần tao đã sang tên nhà đó rồi. Hiện tại có tịch thu cũng không được vợ con tao sẽ ở nhà đó họ tìm thấy thứ mà tao để lại sẽ biết được cách lấy tiền đó ra thôi.

Thiếu Kiệt lúc này cũng cảm thấy Hoàng Chí Kim đã chuẩn bị hết những thứ này. Hẳn xem như hiểu được rằng sớm muộn gì hẳn cũng bị bắt không sớm thì muộn. Nên đã tự mình lo hậu sự cho mình trước.

- Ấy cha ông xem ra dự tính hết rồi nhỉ. Cũng không vừa nhưng mà hôm nay với ông đến đây là kết thúc rồi. Bắn.

Nói rồi Thiếu Kiệt nhảy qua một bên nép vào trong một xe gần đó. Bất ngờ vì hành động của Thiếu Kiệt, Hoàng Chí Kim mới bị động. hai âm thanh một trước một sau vang lên.

“Đoàng” “Đoàng”

Tiếng đầu tiên là của cảnh sát bên hấn sau khi vào vị trí ngắm bắn Hoàng Chí Kim thành công vang lên. Còn tiếng thứ hai là của Hoàng Chí Kim hướng về hấn nổ súng. Tuy né được chỗ yếu hại trên người nhưng viên đạn vẫn sượt qua vai hấn. tạo ra một vết máu.

Còn Hoàng Chí Kim ngã xuống. không phải ngay đầu như trong phim hành động mà là ngay bàn tay khuỷu tay của hấn. Súng rớt xuống những cảnh sát gần đó nhanh chóng lao tới chế ngự đè hấn xuống. Hoàng Chí Kim lúc này vùng vẫy.

Những cảnh sát còn lại thấy tay của Thiếu Kiệt ứa máu ra cũng chạy lại. xem xét sơ cứu cho hấn. Khương Đào chạy lại thấy thế định gọi bác sĩ đưa hấn đi bệnh viện luôn thì Thiếu Kiệt nói.

- Không cần đâu! Bắt Cữu Hùng nữa mới xong việc. Mọi người trả lại vị trí ban đầu đi. Cho mượn con dao với cái bật lửa tý.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Khương Đào cũng ngạc nhiên nghĩ chắc chỉ sượt qua da để lại máu nên Thiếu Kiệt mới bình tĩnh như thế. nghe hấn mượn con dao một người đem dưới giày boots của mình cầm lên cho Thiếu Kiệt tưởng hấn dùng để làm gì thì thấy hấn dùng cái bật lửa hơi đầu mũi dao rồi ngay tại chỗ cầm lấy chui dao nạy đâm vào phía vết thương lấy ra đầu đạn. Rồi thở nhẹ một hơi xem như không có chuyện gì.

Mọi người xung quanh ngỡ ngàng nhìn hấn như thấy điều gì đó. Lúc này vị bác sĩ đang chạy lại cũng hoảng hốt nói.

- Cậu làm cái gì thế kia. Định tự sát à! Cậu đi viện ngay khâu lại. Mọi người tránh ra nào.

- Không Cần đâu ông chỉ cần băng bó lại vết thương là được rồi! Tôi còn có việc giờ chưa đi bệnh viện được.

Khương Đào cũng lắc đầu. Thấy Thiếu Kiệt cương quyết như thế cũng nhìn vị bác sĩ gật đầu nói.

- Được rồi cầm máu cho cậu ta tạm thời chốc xong việc rồi đích thân tôi đem cậu ta vào viện.

- Những người lơ xe bắt lại hết chưa? Cho người giả làm người giao hàng người của Cửu Hùng sắp tới lấy hàng rồi. Báo với Cao Thịnh cho anh em vây bắt nhóm người Cửu Hùng luôn đi. Lần này quét sạch một lần mọi thứ luôn.

Thiếu Kiệt vừa được người bác sĩ băng bó vừa nói với Khương Đào làm hẩn méo mặt trờng trờng mắg hẩn.

- Thằng Nhóc mày làm sếp cảnh sát hay chú hả. ra lên như cấp trên thế. Những tên kia bắt lại rồi. Bên đó được dựng lại như chưa có gì xảy ra rồi chú mày yên tâm. Còn bên Cao Thịnh được rồi để chú đây gọi qua đó. Riết rồi không biết ai xếp ở đây.

Thấy vết thương được cố định lại. Băng bó ngay ngắn nhưng vẫn thấy được vết máu thấm qua các tầng lớp vải. Thiếu Kiệt mới nhặt viên đạn lên nhìn trong lòng suy nghĩ.

“ Võ công cao đến đâu cũng không chịu nổi viên đạn may mà chỉ là phần mềm không trúng chỗ nguy hiểm đã máu nhiều thế này. Sau này phải cẩn thận hơn mới được.”

Thấy người bác sĩ cố định xong vết thương Thiếu Kiệt đứng lên hướng Khương Đào. cười cười nói

- Được rồi. Báo cho Cao Thịnh và người đang mai phục ở nhà Hoàng Chí Kim đi. nhà hăn chắc còn hàng đấy xem ra hăn lần này chuẩn bị cả cho những tháng tết thiếu hàng mới nhiều như vậy.

- Bên đó đang làm các bước xem xét rồi. Hàng thì có nhưng mà tiền như chú mày nói thì không. Xem ra hăn cất ở đâu đó không phải trong nhà hoặc nơi nào đó bí mật rồi.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 239: Tài Khoản Ẩn Danh

Thiếu Kiệt nghe Khương Đào nói thế cũng cười. Xem ra lúc bọn người hăn bắt đầu vây bắt Hoàng Chí Kim thì bên kia cũng đã ập vào nhà bắt đầu khám xét.

Cũng không lạ nếu ở đây Hoàng Chí Kim nói không đúng sự thật dù sao. Tiền nhiều chẳng ai lại đi để ở nhà như hăn nói cả.

- Báo cáo đã có người liên hệ số điện thoại lơ xe đến lấy hàng của Anh Hùng.

- Được rồi liên hệ hăn vào lấy hàng rồi bắt luôn một thể.

Khương Đào nói vào trong bộ đàm của mình. rồi quay ra nhìn Thiếu Kiệt.

- Bảo đảm với chú mày là Cửu Hùng không đến trực tiếp lấy hàng mà chỉ để mấy thằng lính đi thôi chạy qua bên kia của hăn bắt gọn một thể. Mà chú mày nhắm được không hay là vào bệnh viện chờ tin đi.

- Thôi Không cần đi qua bên đó luôn đi.

Thiếu Kiệt với Khương Đào lên một chiếc xe cảnh sát ngồi trên xe hăn lấy điện thoại ra gọi điện cho Cao Thịnh. Bên kia điện thoại thấy hiển thị số của Thiếu Kiệt cũng bắt máy. Chỉ đợi có nhiêu đó Thiếu Kiệt nói ngay.

- Mọi chuyện bên anh đã sắp xếp xong chưa. Giờ em với Khương Đào bắt đầu chạy qua bên chỗ của Cửu Hùng đây.

- Em yên tâm hắn còn ở chỗ đó chưa phát hiện gì hết. Bọn anh đã cho người theo dõi rồi. Đợi lâu lắm rồi đấy!

Cao Thịnh bên kia cũng háo hức. Hắn không ngờ Thiếu Kiệt lại ra tay sớm như vậy. Tuy không biết là vì đâu Thiếu Kiệt có được tin tức về những số hàng kia. Nhưng xem như việc này đã định là Cửu Hùng Không thoát.

Đoàn xe di chuyển trên đường bật còi hú của cảnh sát nên nhiều người chạy trên đường cũng tránh xe của Thiếu Kiệt, Thấy thời gian gấp rút Thiếu Kiệt mới nói với Cao Thịnh

- Khoảng mười phút nữa bên em sẽ đến nơi. Bọn anh ráng theo dõi hắn để người của Khương Đào ập vào là được.

Ngay bây giờ bên kia bộ đàm phát ra âm thanh báo cáo của một người cảnh sát.

- Báo Cáo đối tượng bị bắt vừa mới nói khi hắn đến gặp người lấy hàng phải xác nhận với Cửu Hùng có thể chuyện bắt hắn bị lộ.

Nghe thấy bên bộ đàm nói thế Thiếu Kiệt gấp rút nói qua điện thoại cho Cao Thịnh.

- Cho Người ập vào đi anh. Hắn phát hiện rồi nhanh kéo chậm.

- Anh em vào

Bên kia Cao Thịnh cũng vội tắc máy. Khương Đào bên đây cũng hối người lái xe.

- Rồi chuyển kênh trên bộ đàm. Cửu Hùng phát hiện mọi người hỗ trợ Xuân Nghĩ Bang vậy bắt hắn.

Thiếu Kiệt lo lắng con cá lọt lưới Cửu Hùng sẽ đem lại nhiều chuyện. Bởi không chỉ có Cửu Hùng là người cần thiết để biết hoạt động kinh

doanh này ở mức nào dù là chỉ bên dưới nhưng có thể hẳn sẽ lôi ra được những người cao hơn.

- Kỳ này thật thất trách đang lẽ ra phải để cho Người Cữu Hùng đến lấy hàng rồi bắt còn Hoàng Chí Kim chỉ cần cho người chặn hẳn lại ngoài đường là có thể bắt hẳn rồi. Thật thất trách mà.

Khương Đào tự trách kế hoạch của mình đã suy nghĩ chu toàn đến phúc cuối còn để cho Cữu Hùng phát hiện.

- Không ngờ tới bọn hẳn lại có những hành động như thế này. Xem ra ai cũng muốn bảo toàn cho mình nên bọn chúng luôn có kế hoạch ứng biến an toàn.

Thiếu Kiệt tuy lo lắng nhưng hẳn hiểu không chỉ riêng mình Hoàng Chí Kim biết mình đang kinh doanh thứ gì. Bản thân mỗi người phải có kế hoạch phòng ngừa cho những trường hợp như thế này.

Bọn họ đến chỗ của Cữu Hùng đã thấy nhiều người tập trung có cả xe cảnh sát và một số người bị thương. Cao Thịnh thấy Thiếu Kiệt cùng Khương Đào đến cũng lắc đầu.

- Hẳn chạy kịp rồi. Thoát ra bằng lối sau, anh em bên đó không giữ chân hẳn lại được.

- Thôi vậy. Đi xem xét xem bọn nó có gì trong những chỗ này.

Thiếu Kiệt bây giờ cũng lắc đầu. Việc đã đến nước này cũng không thể nào trách cứ được Cao Thịnh. Theo chân Khương Đào khám xét chỗ này Thiếu Kiệt thấy được nơi này tương đối rộng lớn. Dù sao cũng là nơi tồn tại đầu não của một bang hội.

Nhiều con bạc bên dưới bị đưa lên xe giải về nơi làm việc bên ngoài người tập trung hóng hớt khác nhiều. Phóng Viên nhà báo liên tiếp chụp

hình.

Nơi tầng một là những máy chơi game bằng thẻ. Đua ngựa, bar, những thể loại game thẻ thường thấy. Trên tầng hai là những tấm giấy bầu cua, tài xỉu, cờ cá ngựa. Xí ngẫu quân cờ rơi toán loạn còn có cả những lá bài khắp mặt đất.

Lên lầu tới lầu ba gồm hai phòng một nơi để hình quan vân trường và một bàn tròn họp khoảng hơn 20 người. Một phòng có một bộ ghế salon và một cái bàn gỗ làm việc.

Thiếu Kiệt nhìn qua cách bài trí cũng cười thầm. “ Tên Cửu Hùng này xem ra cũng có một chút ánh mắt thẩm mỹ.”

Một người cảnh sát đến trước mặt Khương Đào nói.

- Báo Cáo thủ trưởng không có gì khả nghi. Toàn bộ không có gì. Trong bàn cũng chỉ có vài quyển sách đã xem qua chỉ là sách bình thường.

Nghe Thế Thiếu Kiệt cũng cười đại ca hắc bang lại để sách trong bàn. chắc là nhặt được ở đâu rồi nhét vào đây cho người ta thấy là tri thức.

- Chắc mấy quyển sách không có vấn đề đâu tên này bỏ sách vào đó chắc cũng chỉ để làm màu cho ra vẻ tri thức thôi. Chứ hấn làm gì biết chữ mà đọc.

Thiếu Kiệt không ngại nói ra ý nghĩ của mình cho Khương Đào biết. Nghe thế Khương Đào cũng nói với người cảnh sát.

- Đâu đưa mấy cuốn sách đó xem.

Người cảnh sát lại bàn lấy ra bốn cuốn sách khá dày. Một cuốn mang tựa bố già phố wall còn một cuốn dày cộm còn cả bìa bọc bằng hình ghép. Tay Súng Cuối Cùng. Thêm hai quyển sách anh văn.

- Thằng này giả danh tri thức khá thật chọn ngay mấy cuốn nổi tiếng mà để. Không biết nhìn vào cũng tưởng hẳn có học thức thiệt.

- Hai cuốn này không làm gì đem về nhà đọc chơi được không Chú. Dù sao nhìn tới nhìn lui chẳng thấy nó giống bằng chứng gì cả.

Vốn thích sách tiểu thuyết mạng giờ thấy hai cuốn sách này. Thiếu Kiệt thấy không có gì cần thiết nên hỏi Khương Đào đem về nhà đọc.

- Ủ Ờ đã kiểm tra qua không có gì nghi ngờ chú mày có lấy đi mất cũng chẳng ai quan tâm, Cầm về đi.

- Bên nhà của Hoàng Chí Kim có thu được gì không? Bên đó thì thu được một số ma túy còn sót lại. Toàn bộ đều không có gì khác. Sao qua đó xem sơ rồi đi bệnh viện luôn hay khỏi.

Gật đầu Thiếu Kiệt. mới nói.- Qua đó xem rồi đi bệnh viện sau cũng được.

Rời khỏi nơi đây. Thiếu Kiệt với Khương Đào cũng đi qua nhà Hoàng Chí Kim. bên trong bộ ghế gỗ chạm khắc tin xảo. Từng người cảnh sát đang chụp hình lấy dấu vân tay.

Thiếu Kiệt cũng như bên Cửu Hùng, Hoàng Chí Kim cũng có một phòng làm việc riêng bàn bằng gỗ cũng được lục tung ra. Thiếu Kiệt thấy một chồng sách trên bàn tiếp khách.

Khương Đào cũng nhìn qua thấy thế cười nói với Thiếu Kiệt.

- Sao bọn này làm nhiều việc xấu lại thích giả danh tri thức thế không biết. Này có hai cuốn sách cũng nổi tiếng chú mày cầm luôn đi.

Những cuốn sách ở đây đa phần là sách báo một ít truyện tiểu thuyết. hai cuốn văn học. Cuốn Theo Chiều Gió và Thuật Giả Kim. Nhìn hai cuốn sách

trong tay Thiếu Kiệt cười nhẹ.

Hai người đầu nhánh của bọn buôn ma túy trong nhà lại có những cuốn sách nổi tiếng toàn thế giới. Cầm vài quyển sách trên tay Thiếu Kiệt mới đi ra khỏi phòng.

Khương Đào thấy thế đưa hân đi bệnh viện. Vào bệnh viện một lúc thì Hoàng Lâm Nhu cùng với Hà Vi chạy tới. Thiếu Kiệt vừa may lại xong vết thương liền bị mẹ mình mắng.

- Con với chả cái. Hết chuyện chơi rồi sao lại chen vào việc phá án của cảnh sát con Khương Đào nữa. Chú biết nó còn nhỏ không mà lại cho nó đi theo như thế.

Thiếu Kiệt nhìn mẹ mình cười cười. Hân thấy Khương Đào mặt xụ xuống một đồng, cũng khuyên can mẹ hân.

- Chuyện ngoài ý muốn mà mẹ đâu ai muốn! Lần sau sẽ không xảy ra như vậy nữa. Với lại vết thương cũng không đáng nói lắm.

- Bị bắn mà không đáng nói vậy cái gì mới là đáng nói hả. Con định làm mẹ tức chết phải không.

Nghe Thiếu Kiệt trả lời mình như thế Hoàng Lâm Nhu càng bão nổi. Nhưng thấy Thiếu Kiệt lạnh lùng không bị gì nặng nữa mới an tâm.

- Thôi về! chuyện này xong rồi cầm mấy quyển sách về đọc. Xem như hôm nay nhật được tri thức tạm ổn rồi. Sau này tập trung chuyện khác tốt hơn.

Nghe Thiếu Kiệt đòi về Hoàng Lâm Nhu mới đầu còn lưỡng lự nhưng nghe hân nói không thích ở lại bệnh viện thì cũng thờ dài liên hệ với bác sĩ. cho người đến thay băng và chăm sóc vết thương cho hân.

Hoàng Lâm Nhu cũng Hà Vi đỡ hắn lên xe ngồi. Nãy giờ hắn không nói gì. Giờ cầm lấy những cuốn sách lật ra đọc. Hắn cầm tới cuốn Thuật Giả Kim. Cái bìa xem ra được làm bằng bìa ép. Hà Vi thấy cuốn sách dày trong tay Thiếu Kiệt cũng nói.

- Cậu đọc cuốn này hay lắm nhà ông cũng có một cuốn giống như vậy. Ấy mà mình như của cậu bìa khác. Nhưng sao khổ sách lại rộng hơn ta. Chắc là cuốn tái bản sau đi.

Nghe thế cũng mỉm cười nhìn qua khổ sách. đúng là nó hơi lỏng hơn bình thường. Xem ra bên trong bị mất keo. Nghĩ đến đây Thiếu Kiệt thấy cũng không có gì là lạ. Hắn kéo lớp vải tìm mỗi chỉ của sách xem có thể siết lại được hay không.

Lật vài trang chỉ hắn thấy được sự bất thường của cuốn sách. bên trong những đoạn chỉ kéo lại không được hình như bên trong bị vướng một vật gì đó. Nhìn vào lớp keo dán lại trong bìa sách. Thiếu Kiệt hỏi Hà Vi.

- Hà Vi có dao cho mình mượn!

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Hà Vi nhìn hắn một lúc mới nói.

- Trên xe làm gì có dao. Ai đâu lúc nào đem dao theo bên người. Anh làm như hễ là quân nhân lúc nào cũng mang dao theo bên người sao.

- Ấy quên mất! Đang trên xe làm gì có dao nhỉ. Thôi lát về làm cũng được.

Khải Huy nghe Thiếu Kiệt nói thế mới đưa tay mở cái hộp ở trên xe, mò mẫm trong đó cầm ra một vật nói.

- Trên xe không có dao thường chỉ có dao rọc giấy dùng để cạy mấy miếng kim nhỏ hoặc mấy viên đá lọt rãnh bánh xe thôi.

Hà Vi mới cầm dao đưa cho Thiếu Kiệt. Hắn cười cười kéo con dao rọc giấy lên. Hà Vi cũng muốn biết xem hắn làm gì. Nên chăm chú nhìn. Một lát vải khá mỏng trên gáy sách nối liền với bìa gỗ được Thiếu Kiệt rọc ra khá dễ.

Cau mày hắn thấy. Thường Những thứ này thường rất khó nạy ra việc nạy ra thường tốn nhiều thời gian bởi keo của những loại làm gáy sách như thế này thường là keo ép.

Miếng vải mở ra khá nhẹ nhàng. bìa sách được đóng vào đó như ép giấy bóng của sách giáo khoa ở trong hoàn toàn không được cố định mà lúc nào cũng có thể mở ra thay mới được.

Thiếu Kiệt kéo cái bìa sách ra khỏi tấm gỗ ép. Thì nó hiện ra bên trong có hai tờ giấy và một phong thư.

- Ấy có đồ bên trong! Thiếu Kiệt mở tờ giấy đầu tiên ra nhìn một lúc mới mới cười lớn.

Hà Vi cũng cầm tờ giấy Thiếu Kiệt xem xong cũng ngạc nhiên không hiểu tại sao hắn lại cười như thế. Nhìn qua tờ giấy khá đẹp có nhiều chỗ được mạ màu vàng. Nhưng cô cũng không hiểu hết trên đó ghi là gì chỉ vài từ được cô dịch ra rồi im lặng nhìn Thiếu Kiệt.

Thiếu Kiệt cười bởi nếu thật sự hắn không nhận ra đây là gì thì cũng không phải là hắn rồi. Hắn không ngờ Hoàng Chí Kim lại chơi cả cái trò đùa cạm này. Tâm Tư không phải là ngu ngốc. Bởi tờ giấy đó là giấy xác nhận tài khoản của Ngân Hàng Thụy Sĩ không phải ngân hàng trong nước.

Nó được làm năm 1999 có nghĩ là cách đây khoảng 9 năm. Xem ra Hoàng Chí Kim đa dự liệu trước. Việc Tài khoản mật danh được làm như thế này. Hắn quay qua hỏi mẹ mình.

- Hoàng Chí Kim có ra nước ngoài cách đây 8 năm hả mẹ?

- Ừ hẳn ra nước ngoài đi theo dạng trình diễn văn hóa nước ngoài còn nước nào thì mẹ không rõ. Mà con hỏi chuyện này làm gì?

Thiếu Kiệt lúc này mới lấy ra hai thứ tiếp theo một cái có một cái chìa khóa nhỏ. Một mảnh giấy ghi một dãy số. Nhìn qua mảnh giấy nhỏ đó Thiếu Kiệt thầm nói

“ Lão này ghê thật. Đem tiền mỗi năm đều chuyển thành tiền đô nhờ người chuyển vào tài khoản này. Hẳn có bị bắt mười năm sau có người ngân hàng Thụy sỹ đến tìm vợ con và người thừa kế hợp pháp của hẳn để trả lại tiền”

Không như mọi người Thường nghĩ ngân hàng Thụy sỹ khó làm tài khoản. Nó rất dễ ở những năm đầu 1990 đến 2000 bạn chỉ cần điền vào một tờ giấy A4 đối với khách hàng nước ngoài làm tài khoản theo dạng ẩn danh. Chỉ cần mỗi năm bạn gửi tiền vào thì tài khoản và hợp bảo hiểm của bạn lúc nào cũng còn. Đến năm 2005 thì muốn làm tài khoản như thế này bạn cần điền khoản 10 tờ A4 như vậy Hoàng Chí Kim khi đi qua đó đã lén làm một tài khoản ẩn danh có bảo hiểm.

Thiếu Kiệt biết Hoàng Chí Kim kinh doanh mười năm về chất trắng này thì chắc hẳn phải tích lũy nhiều như thế nào.

- Thiếu Kiệt cuốn này cũng giống như cuốn đó nè hai cái đều bị lỗi giống nhau.

Hà Vi khi nhìn những cuốn sách của Thiếu Kiệt có phát hiện ra cuốn tay súng cuối cùng có tình trạng như cuốn thuận giả kim mà Thiếu Kiệt vừa mở ra được bí mật.

Nhíu mày. Thiếu Kiệt thấy ngạc nhiên nếu như vậy không lẽ Cửu Hùng cũng có. Nếu hẳn cũng như Hoàng Chí Kim thì tiền bạc của hẳn đúng là có thể bảo toàn thật hẳn không sợ ai tìm thấy. Nên Thiếu Kiệt cũng mở ra cuốn sách như cuốn đầu. Hai cuốn đều có cách lấy như nhau như quan

trọng là Cuốn của Cửu Hùng dễ hơn. Xem ra là thường xuyên được lấy ra xem xét. Hà Vi lúc này nhìn Thiếu Kiệt nói

- hai cuốn đều có những thứ giống nhau trong đó. Cậu nói xem bọn này sao lại có được tài khoản ngân hàng như thế. Nếu mà họ làm được như vậy tiền phải bỏ trong đó không ít đâu.

- Chưa biết nhưng có thể tính bằng tiền đô với hai tài khoản này chưa biết là bao nhiêu. Nhưng có thể nói lớn Được rồi phải làm hộ chiếu đi Thụy Sĩ một chuyến mới được. Còn tại sao hai người đều có thì phải cho người bắt Cửu Hùng hỏi. Hoàng Chí Kim bị bắt không thể nào nói được điều này.

Thiếu Kiệt cầm trong tay hai tờ giấy tài khoản ngân hàng ẩn danh. hai chìa khóa cùng mặt khấu mỉm cười. Dù sao đồ đã đến tay hẵn thì dễ gì mà trả lại đây.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 240: Garena

Đổi lại cách thức lên chương có lên nào lên chương đó. Không để mọi người chờ tới tối nữa.

Thiếu Kiệt Cầm hai tờ giấy xếp lại như lúc vừa lấy ra. Thiếu Kiệt đang phân vân nếu mà hai người Hoàng Chí Kim và Cửu Hùng để có tài khoản như thế này thì họ tự làm hay là nhờ người nào khác làm giúp. Bởi nếu người khác làm giúp thì sẽ không chỉ có hai tài khoản như thế này.

Xe chạy vào trong nhà Đỗ lại trước lối ra vào. Hà Vi cầm túi xếp những bìa sách. Thiếu Kiệt tuy một bên vai trái còn băng bó nhưng hắn vẫn không cảm thấy khó chịu mấy. Có thể vì vùng hay hoạt động nên được cố định kỹ lưỡng.

Để Hà Vi cầm những cuốn sách đi vào nhà Thiếu Kiệt lại một cái máy tính mở lên ghi tên ngân hàng này ra. Hắn muốn tìm hiểu xem hai người này làm tài khoản ở ngân hàng nào và điều kiện ra sao.

Thường mọi người hay nghe nói là Ngân Hàng Thụy Sĩ nhưng lại không hiểu. Đây không phải là một Ngân Hàng mà nó là hiệp hội của nhiều ngân hàng tập hợp lại. Ở đây có cả hơn 400 ngân hàng và quỹ tín dụng cùng tồn tại tuy nhiên, có hai ngân hàng là UBS (Union Bank of Switzerland) và Credit Suisse Group đang nắm giữ gần một nửa lượng đầu tư trong các ngân hàng Thụy Sĩ.

Chỉ cần chọn một ngân hàng không có chi nhánh tại quốc gia của bạn. Việc bạn tạo cho mình một tài khoản ẩn danh chỉ cần điền một số mẫu có sẵn. Không như những nơi khác khi bạn bị điều tra các nhà chức trách đến

ngân hàng và hỏi về thông tin tài khoản hoặc tên bạn có trong ngân hàng hay không nhưng nơi khác bắt buộc phải cung cấp thông tin còn đối với đất nước Thụy Sĩ thì không cho dù bạn có là quan chức cấp cao ở nước khác đi nữa.

Lịch sử chính sách giữ bí mật ngân hàng của Thụy Sĩ có từ những năm 1930 nhằm bảo vệ người Do Thái của Đức khi họ gửi tiền vào ngân hàng nước này để tránh bị phát xít Đức tịch thu.

Song trên thực tế, Luật ngân hàng Thụy Sĩ năm 1934 được ban hành sau một vụ bê bối, trong đó một số nhà chính trị và doanh nhân Pháp bị công khai danh tính có tài sản cất giấu ở Thụy Sĩ, mới là những hòn đá đầu tiên cho truyền thống nổi tiếng của ngành ngân hàng nước này.

Luật ra đời nhằm bảo vệ sự riêng tư của khách hàng trong tương lai.

Trong thời gian dài, luật trên đã giúp ngành ngân hàng Thụy Sĩ phát triển thịnh vượng.

May mắn cho Thiếu Kiệt là hai tài khoản ngân hàng này đều là ẩn danh. Người rút tiền sẽ được bảo mật hoàn toàn và họ sẽ cấp cho bạn một tài khoản phụ. dạng thẻ ghi nợ được sử dụng ở tất cả quốc gia để bảo mật cho bạn.

Chỉ cần bạn là người có chìa khóa tủ bảo hiểm và mật khẩu của tủ bảo hiểm bạn có thể tới rút tiền bất cứ khi nào. Mà điều đó thì Thiếu Kiệt chỉ cần hiện diện là được.

Thiếu Kiệt đánh vào tên ngân hàng. Tra cứu trên dự liệu tiếng anh thì điều kiện tối thiểu ở đây để có thể mở tài khoản là 53.179 usd tương đương 50.000 CHF (ký hiệu viết tắt của francs đồng tiền của Thụy Sĩ).

Tính sơ số tiền tầm khoảng một tỷ hơn, Thiếu Kiệt mỉm cười gần mười năm với hai tài khoản hẵn không biết là bao nhiêu tiền nhưng có thể nói là

khá lớn.

Hà Vi lúc này để đồng sách lên bàn. Thấy Thiếu Kiệt vừa đọc văn bản tiếng anh trên mạng vừa cười cười. Cô không biết hẳn dự định làm gì. Bởi cô cũng không hiểu hết được những gì ghi trên hai tờ giấy kia chỉ. Nhìn Thiếu Kiệt vui vẻ mà Hà Vi không hiểu vì sao mới hỏi.

- Anh làm gì mà đọc cười một mình vậy? Tờ giấy đó có gì quan trọng à?

Nghiêm túc lại Thiệu Kiệt mới nhìn Hà Vi nói.

- Cũng không có gì? hôm nay tuy có mấy thứ không vừa ý nhưng cũng có nhiều thứ bất ngờ. Nhưng hiện tại anh phải nghĩ cách kiếm tiền cái đã. Trước khi đấu với những người kia anh cần củng cố vài thứ trước.

- Em thấy sau chuyện này thế nào Ngô Trực cũng phải đi Lưu Minh một chuyến anh xem mà chuẩn bị đối phó đi.

Thiếu Kiệt chỉ cười cười. Hẳn hiện tại đã có cách đối phó với Ngô Trực chính diện nhưng còn trong bóng tối thì không biết được Ngô Trực sẽ đánh bài gì nên nói.

- Không cần lo Ngô Trực anh đối phó được hẳn hiện tại bị cắt cơ sở ngầm ở Lưu Minh rồi còn chính diện thì anh không lo. Hoàng Chí Kim là cơ sở ngầm của Ngô Trực anh thăm dò thử rồi.

- Xem ra anh chuẩn bị hết rồi. Vậy em cũng không cần phải lo nữa.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Hà Vi thấy hẳn có được sự tự tin của mình cũng biết được hẳn có được thứ gì đó có thể đánh bại được Ngô Trực mới nói ra điều này.

- À Hà Vi! Em nói ông làm cho anh hộ chiếu đi ba quốc gia Thụy sĩ, Hoa Hạ và Singapore. trong khoảng hai năm năm chờ im lặng phát triển anh sẽ

sử dụng đến nó. Em nói ông làm giúp anh nhé. Anh không tin được mình không đấu lại những người nhà Họ Ngô kia.

- Ừ em sẽ nói ông chuyện này giờ thì anh nghỉ ngơi đi. Em có nghe Khương Đào nói rồi hôm nay anh liều lắm. Mai một không được như vậy nữa. Anh mà có chuyện gì thì em không biết được mình sẽ làm ra những thứ gì đâu.

Thiếu Kiệt chỉ cười. Hắn biết Hà Vi lo lắng cho mình. Nhưng hôm nay tình thế bắt buộc hắn không muốn để cho Hoàng Chí Kim thoát được. Bắt người thì hắn không được phép nhưng cần chân hắn thì hắn lại làm được.

- Ừ anh biết rồi! Việc này sẽ không xảy ra nữa.

Thiếu Kiệt trở về phòng mình tìm cách kiếm tiền. Hắn cần thứ có thể kiếm được ít nhất trong vòng năm năm tới. Vấn đề bây giờ để kiếm được tiền không dễ như những gì hắn muốn. Đơn giản tiền không từ trên trời rơi xuống, Cũng không tự tạo ra.

Nghỉ ngơi đi còn năm đó không làm gì? Con hiện tại cần nghỉ ngơi một vài ngày. còn nếu không thì ra chơi một vài game trên mạng cũng được.

Nghe mẹ mình mở cửa phòng thấy hắn còn đang suy nghĩ mà không chịu nghỉ ngơi thấy Thiếu Kiệt như thế cũng không tốt Hoàng Lâm Nhu khuyên hắn đơn giản chỉ vài câu.

Hắn cũng ậm ừ. Thời điểm này chỉ có trò chơi nhập vai là nhiều làm sao có nhiều tự trò chơi trên mạng mà chơi. Suy nghĩ như thế nhưng Thiếu Kiệt cũng ra phòng máy tính của mình.

Hắn nhìn những trò chơi đơn giản của thể hệ đầu game online cũng ngán ngẫm. Duy chỉ có một thứ làm hắn khác biệt là một ô vuông màu đỏ ở kiểm trước mỗi khi hắn mở máy tính đều hiện lên.

Trong đầu chợt xuất hiện một ý nghĩ nhất thời. Hắc mở chương trình một máy khác lên bắt đầu viết ra những chương trình ứng dụng của một chương trình chat trực tuyến. Đem một hoặc nhiều trò chơi game mã nguồn dán vào trong hội thoại.

Lúc này Thiếu Kiệt lấy điện thoại ra gọi điện cho Trương Hạo.

- Ấy đem qua bên nhà Hà Vi một cái máy chủ gọi Chu Tường qua giúp tao với!

- Mà làm cái gì gấp vậy. Hôm nay không đi học à? hay định nghỉ học luôn. Nghe Thiếu Kiệt gấp rút hồi Trương Hạo cũng cười đùa với hắc. Dù sao lâu ngày không đùa cợt với Thiếu Kiệt.

- Tao mới bị bắn. Nên đang ở nhà có ý tưởng mới đem Chu Tường gọi qua bên này nói đem theo máy chủ thử nghiệm cái! Nhanh nào cái này kiểm ra tiền đây không biết chừng còn nhiều gấp mấy lần những việc khác nhanh nào.

- Ấy! tao qua luôn hôm nay rảnh ở công ty xong việc hết rồi.

Thiếu Kiệt nghe thấy Trương Hạo cúp máy. Hắc cũng cười cười, đơn giản thứ mà hắc đang muốn làm rất thú vị bởi những việc hắc đang làm. Có thể nói là mở đầu một phong cách game trực tuyến mới. Hắc vừa tạo ra mô hình tán gẫu trực tuyến bên thứ ba để phát hành game nó là mô hình đầu tiên của Garena.

Nửa giờ sau Chu Tường ôm cái máy chủ đến. Nhìn thấy hắc hứng khởi đem mã nguồn gõ một cách điên cuồng.

- Em gọi gì mà gấp vậy! Trương Hạo nó bàn giao việc xong sẽ chạy qua liền.

- Em vừa mới có ý tưởng thay đổi yahoo thành một dạng chat trực tuyến phân phối game.

Nghe Thiếu Kiệt Kiệt nói ra ý tưởng của mình Chu Tường cũng đắm chiêu. Hắn suy nghĩ cũng không định hình được tại sao chat trực tuyến lại có ứng dụng game vào như thế chương trình này sẽ nặng hơn chương trình chat hiện tại rất nhiều.

- Làm như thế nó như game thôi tải về một lúc của game là được. Người nào lại dùng cái này.

- Không như anh nghĩ đâu. Giờ nhé nếu tích hợp cả hai thứ lại ta chỉ cần là bên thứ ba đối với các nhà phát hành trò chơi nước ngoài đến người chơi trong bộ phận châu á. Thì thông qua ứng dụng của chúng ta người chơi vừa có thể liên hệ được với nhau vừa có thể chơi được trò chơi nước ngoài. Mà không phải lo lắng vấn đề đường truyền hay ngôn ngữ bất đồng.

Thiếu Kiệt nói ra sơ lược bước đi của hắn vì cái này không xa lạ gì, mỗi ngày hắn đều có thể tiếp xúc biết được ứng dụng này có mặt lợi ích nào và nó kiếm ra tiền như thế nào đối với làng giải trí online này.

- giờ anh cài đặt máy chủ đi. Em sẽ hướng dẫn trình diễn sơ bộ trên hệ thống mạng cho anh xem.

Hắn vừa nói vừa tập trung gian mắt vào màn hình còn tay thì gõ liên hồi. Đôi khi lại dùng chuột tạo ra những thứ đồ họa chỉnh sửa trên màn hình.

Chu Tường bên kia vừa làm vừa nhìn Thiếu Kiệt tập trung một cách cao độ hắn cũng lắc đầu. Thiếu Kiệt đang chăm chú làm việc hắn không hiểu nổi bởi. Những công ty game nước ngoài có nguồn vốn không hề nhỏ. Mà với điều kiện hiện nay của Thiếu Kiệt thành lập công ty game và đấu giá bản quyền là một thứ hết sức khó khăn.

- Em đang định làm công ty game thì nguồn vốn ở đâu mà mình làm. Như em nói mình là bên thứ ba thì phải có game bản quyền để mua về phát hành mà chưa kể quá trình khắc khe của bộ văn hóa truyền thông kiểm duyệt nữa. Em có đấu giá được mà không đưa lên cho người chơi được thì cũng chết. lở nặng đấy!

- Anh yên Tâm chuyện này em tính kỹ rồi. Sẽ không sao đâu! Hiện tại em làm xong bản demo sẽ cho anh thấy.

Thiếu Kiệt không muốn nói với Chu Tường hân đang nắm trong tay cái cần câu cơm khá lớn. Nếu mà những công ty khác nhảy vào đấu thầu cũng không thắng hân được. Bởi vì lịch sử sẽ không thay đổi thì hân sẽ chỉ phải cạnh tranh với một công ty để mua bản quyền game này.

Chưa kể đến hân đang tạo ra một hệ thống mà sau này. Các công ty đó phải triển khai giống như vậy. Hân nhớ được năm sau tựa game đó sẽ chính thức cho ra mắt tại thị trường bắc mỹ việc hân đi trước. Qua đó làm tốt các công tác thuyết trình đem cái này nắm vào tay mình là điều chắc chắn.

Hơn ai hết hân hiểu ngày 27 Tháng 10 năm 2009 liên minh huyền thoại bắt đầu lên kệ và từ đó tựa game này phát triển thành một môn thể thao không ít người chơi trên toàn thế giới.

Nếu dựa vào những gì hân có chắc chắn sẽ không ớn lăm cho việc đấu thầu game này. Nên chắc chắn chia đất làm ăn là điều không thể tránh khỏi hân sẽ phải cố gắng nắm giữ một số quốc gia để có được quyền phát hành này là chắc chắn.

Thay vào đó những công ty đối tác bạn sẽ được hân hướng dẫn cách làm một hệ thống chơi game đồng bộ. Hân bán sự hiểu biết của mình, để lấy lại được quyền để phát hành game này ở những quốc gia hân muốn.

Trương hạo lúc này cũng chạy qua bên nhà Hà Vi. Thấy Thiếu Kiệt tập trung một cách khó hiểu trước giờ hân chưa từng thấy Thiếu Kiệt tập trung

như thế. Nhìn Chu Tường Trương Hạo đưa mắt như muốn hỏi chuyện gì xảy ra. Chu Tường cũng nhướn vai ra vẻ không biết.

Bây giờ Thiếu Kiệt đang đua với thời gian, không sớm thì muộn hẳn phải có được sự có mặt công ty của mình trên 6 tháng để được đấu thầu game. Mà hiện tại đang là cuối năm, hẳn còn 10 tháng để triển khai kế hoạch của mình.

- Làm cái gì mà tập trung vậy mày? mày bị bắn mà tao thấy mày khỏe như trâu như thế này thì đây là lần đầu tiên đấy.

Trương Hạo với lời nói mang tính chất bạn bè hôm nay qua đây hẳn chủ yếu tán dóc chơi. Thiếu Kiệt và hẳn từ lúc lập nghiệp tới nay cũng ít nói chuyện với nhau. Đơn giản vì tối Trương Hạo thường tiếp khách sáng thì lại bận rộn với việc công ty không có thời để hai người như trước rảnh lúc nào là đi cà phê uống nước tán dóc.

- Đang tập trung làm càng sớm càng tốt. định là sớm ngày đem cái này hoàn thành chỉ cần nó xong sớm ngày nào tốt ngày đó. Anh em mình cũng có thêm được một khoản không nhỏ kinh phí cho cái này.

Thiếu Kiệt vừa gõ máy tính vừa trả lời cho Trương Hạo. Dù sao hẳn đang bận tập trung là thật nhưng trả lời thì hẳn làm được. đầu óc suy nghĩ nhớ lại giao diện và các phần ứng dụng của chương trình cũng không mấy khó đối với Thiếu Kiệt.

- Làm Công ty game không đặt ở quốc gia singapore để được hỗ trợ chính sách khởi nghiệp và miễn thuế trong thời gian khởi nghiệp là điều em đang nghĩ tới. Nếu phát triển được tại bên đó thì mình mới có thể đem về quốc gia.

- Sao không phải là trong nước mà là nước ngoài. Như thế phải có người đi nước ngoài cư ngụ bên đó sao?

Trương Hạo lúc này mới nói ra ý kiến của mình. Dù sao việc đem công ty không đặt tại trong nước rất khó kiểm soát và làm việc.

- Trước mắt sẽ như thế trên danh nghĩa sẽ thành lập khoảng sáu tháng đầu em sẽ tìm kiếm một nguồn game cung cấp để mình có thời gian sẽ đem cơ sở phát triển hơn. Mới đăng ký đấu thầu phân phối các loại game lớn khác. Chứ không có kinh nghiệm điều hành thì sẽ không được những công ty đó nhìn đến đâu.

Thiếu Kiệt nói ra những điều này vì biết cơ sở khó khăn mới đầu lập nghiệp ở nước ngoài sẽ như thế nào nhất là ở một quốc gia phát triển tiên tiến về các lĩnh vực công nghệ hàng đầu trong châu á này. Chu Tường cũng trầm ngâm một lúc rồi mới nói ra cho Thiếu Kiệt biết ý nghĩ của mình.

- Người điều hành em định tuyển ra sao. Ngôn ngữ bất đồng khó làm việc lắm đó.

- Nếu được thì đăng tuyển người hỗ trợ kiếm người làm việc bên đó mình sẽ theo dõi cách làm việc từ xa cũng được còn không trên danh nghĩa là đặc công ty ở đó và máy chủ chỉ cần có người coi là được điều hành thì bên mình sẽ sử dụng tại đây để điều hành còn vấn đề chăm sóc khách hàng thì lựa chọn những nhân viên sở tại làm việc bên đó. Nhưng thư từ ký kết mình chỉ cần có mặt lúc thật sự cần còn không họ phải chuyển phát nhanh toàn bộ hồ sơ về đây cho mình.

Thiếu Kiệt vẽ ra con đường đơn giản nhất để điều hành từ xa đối với công ty. Bởi hẳn biết hiện tại nếu hẳn làm việc này ở tại quốc gia sẽ bị một số người để ý đến cũng không hay. Còn nếu đem như thế sau này chỉ cần nói đặc chi nhánh ở tại quốc gia đưa văn phòng sẽ làm tạo thành văn phòng đơn giản ở nước sở tại là được.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 241: Chương Trình Khởi Nghiệp

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Trương Hạo với Chu Tường cũng trầm ngâm. Những chuyện như thế này nếu biết thao tác thì có vẻ như ổn. Nhưng hai người vẫn chưa hiểu rõ lắm Thiếu Kiệt sẽ làm những việc này nên mới hỏi hẩn.

- Em định làm công ty bên đó với dạng nào cổ phần hay sao. Hay là làm một công ty lớn luôn.

- Trước mắt sẽ qua đó làm việc với những người bên đó. Bằng cách tạo dựng doanh nghiệp tư nhân trước.

Thiếu Kiệt lúc này mới dừng lại việc viết code mã nguồn như điên cuồng của mình. Hẩn đã từng tìm hiểu được chính sách khởi nghiệp được quốc gia này ủng hộ.

- Thường những start-up bên quốc gia này được hỗ trợ rất cao. Vì thế những nước láng giềng hoặc những quốc gia khác có ý tưởng để thực thi được đem tới đây. Hình thành cho nó một đế chế khởi nghiệp mà nhiều người mong ước.

Đứng lên gần một tấm bảng Thiếu Kiệt bắt đầu giải thích cho Trương Hạo Và Chu Tường thấy. Cầm lên cây bút lông hẩn bắt đầu viết. Những dòng chữ được hiện ra từ trong trí nhớ. Người ta thường nói công nghệ 4.0 là công nghệ đi đầu thời đại.

Việc cập nhật những vấn đề trí thức nhiều thật nhiều ở thế giới quan bên ngoài thông qua các hiểu biết. sách báo tra cứu thời điểm tiền kiếp giúp cho

Thiếu Kiệt có một cơ sở vững vàng hơn bất cứ ai.

- Thứ nhất việc start -up ở quốc gia này luôn thuận lợi. Đây là điều mà bất cứ nhà khởi nghiệp nào cũng hài lòng đó là hình thức cho vay vốn khởi nghiệp. Đây là lựa chọn đầu tư đáng tin cậy cho những người khởi nghiệp muốn huy động vốn mà không phải chia sẻ phần lợi nhuận của họ. Điểm bất lợi của chương trình này là doanh nghiệp phải trả nợ đúng hạn và phải trả nợ ngay cả khi kinh doanh lỗ.

Thiếu Kiệt ghi lên đó những thứ về hỗ trợ khởi nghiệp đang tồn tại mà hẳn cho rằng điều này khiến đảo quốc này tồn tại và lớn mạnh. Trương Hạo và Chu Tường đều hào hứng ai cũng biết một người khởi nghiệp cần nhất là vốn mà thường những ý tưởng khởi nghiệp bị chết non ở điều này nên cũng kéo ghế xuống ngồi nghe Thiếu Kiệt nói chăm chú.

- Ở Singapore họ cho người start-up có một chương trình bảo đảm vay (LIS), bảo đảm các khoản vay khỏi nguy cơ doanh nghiệp phá sản. Chính phủ sẽ cùng chia sẻ phí bảo hiểm với doanh nghiệp start-up. LIS hỗ trợ cả những cơ sở thương mại, kinh doanh trong và ngoài nước và không đặt giới hạn vay tối đa. Tỷ lệ phí bảo hiểm, lãi suất và thời hạn vay được quyết định bởi đơn vị bảo hiểm dựa trên hồ sơ rủi ro của bên vay. Chính phủ hỗ trợ bảo hiểm tối đa 50%. Cấu trúc trả nợ và yêu cầu tài sản thế chấp sẽ do các tổ chức tài chính tham gia quyết định.

Nghe được những điều này Trương Hạo mới ngạc nhiên nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Ấy thế là những người khởi nghiệp không sợ bị phá sản rồi. Họ có thể mượn được tiền cũng có được bảo hiểm. Với số tiền họ mượn mà được cả chính phủ hỗ trợ thì còn muốn gì nữa. Thất bại làm lại từ đầu chỉ cần mình có quyết tâm.

Gật Đầu Thiểu Kiệt cũng không thể không thâm cảm thán chính cái quyết định của chính sách hỗ trợ như thế này mới đem đến một đế chế mạnh về start-up khởi nghiệp. Họ thất bại họ làm lại. Vẫn được hỗ trợ như thế càng nhiều người khởi nghiệp càng quyết tâm với những gì mình làm là điều mà ai cũng muốn thấy.

Không như những thủ tục rườm rà của việc khởi nghiệp tồn tại ở quốc gia hiện tại đến những năm sau đó vẫn chỉ là theo sau nhưng hoàn toàn không được hỗ trợ đúng nghĩa.

- Không chỉ có nhiều đó thôi đâu. Chỉ với một điểm này nó còn tồn tại thêm điều đi kèm. Một trong những sáng kiến đáng chú ý nhất của chính phủ Singapore là dành cho các start-up nhiều ưu đãi thuế. Đạo luật giảm thuế trở thành động lực cho các doanh nhân mở công ty và tạo thêm nhiều việc làm cho nền kinh tế. Các trường đại học và trường cao đẳng cũng đóng vai trò đáng kể trong việc nuôi dưỡng tinh thần khởi nghiệp của sinh viên và giảng viên, cũng như tạo nền tảng để họ biến ý tưởng kinh doanh trở thành hiện thực. Nhờ những nỗ lực như vậy, số lượng start-up ở Singapore tăng hơn 90% từ khoảng 2.800 doanh nghiệp năm 2004 đến nay con số đó nằm khoảng 3600 doanh nghiệp rồi.

Trương Hạo với Chu Tường cũng đủ hiểu. Để có được một doanh nghiệp không phải dễ nhưng duy trì và phát triển nó cũng không như mọi người thường thấy. Việc tăng trưởng hơn 800 doanh nghiệp không phải thất bại phá sản trong vòng bốn năm là một con số lớn đến chừng nào.

- Bây giờ chỉ có xung quanh một thứ thôi mà bên đó hỗ trợ hầu như là toàn diện rồi. Nếu mấy công ty mình đem qua bên đó không phải tiết kiệm được thuế sao. À mà họ tính như thế nào đối với việc thuế khởi nghiệp này Thiểu Kiệt.

Chu Tường này giờ nghe được Thiểu Kiệt nói những thứ thuế được miễn giảm mà hần nói. Cũng không hiểu những chính sách miễn giảm đó như thế

nào nên cũng hỏi kỹ lưỡng.

- À vấn đề này tương đối dễ. Doanh nghiệp start-up được định nghĩa là doanh nghiệp có tuổi đời dưới 5 năm, thuê ít nhất 1 nhân viên. Những doanh nghiệp này thường cung cấp sản phẩm, dịch vụ hay quy trình sáng tạo liên quan internet như thương mại điện tử, máy tính, viễn thông hay tự động hóa. Các start-up cũng có thể thiết kế hoặc ứng dụng những quy trình đổi mới cho phát triển, điều tra, nghiên cứu thị trường mục tiêu. Vì thế em mới muốn phát triển công ty này ở singapore.

Thiếu Kiệt nói ra về thời hạn mà được cho là doanh nghiệp vừa mới thành lập còn được cho là khởi nghiệp của nước bạn. Mà thậm chí trong lòng bởi chính sách này thật sự đúng là nơi mà khi công nghệ ngày càng bùng nổ đem lại một đế chế lớn mạnh mà từ đây có rất nhiều công ty công nghệ đứng lên hàng đầu.

- Mấy cái tiếp theo là sao Thiếu Kiệt cũng phong phú như việc hỗ trợ vốn với miễn thuế này à.

Trương Hạo hồi hộp muốn biết chính sách hỗ trợ quốc gia của nước bạn ra sao mà đến nỗi Thiếu Kiệt lại phải liều thân qua bên đó mở công ty trong khi đó ở đây hẳn đã có cơ sở tuy không nói là lớn mạnh nhưng cũng đủ tầm cho hẳn hoạt động.

- Còn nhiều loại nữa với cái tiếp theo là đổi vốn lấy cổ phần. Các nhà đầu tư có thể cho doanh nghiệp khởi nghiệp vay vốn để đổi lấy cổ phần trong công ty mới thành lập. Dạng cấp vốn này rất lý tưởng đối với những start-up cần thêm vốn, đặc biệt trong giai đoạn phát triển ban đầu. Ngoài những nguồn tư nhân cấp vốn cổ phần còn có những chương trình cấp vốn cổ phần cùng đầu tư do chính phủ Singapore triển khai nhằm tạo nên chất xúc tác cho nguồn vốn từ tư nhân rót cho doanh nghiệp mới thành lập. Nói cách khác, chính phủ cùng một nhà đầu tư bên thứ ba rót tiền cho start-up.

Không những Chu Tường mà cả Trương Hạo đều đứng lên. Bởi việc này rất tốt là khác. Doanh nghiệp có thể mượn vốn có thể mời cổ phần với những người thích thú trong lĩnh vực kinh doanh của mình. Họ chia ra cùng đem công ty mình lên tầm cao hơn vì vốn cổ phần được đổ vào.

- Cái này quá tốt luôn rồi đấy? Thật một người có thể không đủ làm nên một công ty nhưng nếu có cổ phần của những người đầu tư khác nữa thì cho dù có mượn vốn ngân hàng đi nữa chỉ cần công ty đem lại lợi nhuận nhỏ nhất cũng được duy trì bởi các cổ đông đi.

Trương Hạo lần đầu tiên nói được điều này ra làm Thiếu Kiệt rất hài lòng, bởi hẳn có thể nhìn thấy được những cái lợi ích trong này không còn là một người mới tập kinh doanh nữa. Thiếu Kiệt cười cười nhìn Trương Hạo nói.- Làm lớn rồi ánh mắt cũng cao lên đấy chính xác là như vậy nhưng ở điều này lại có tới ba cái cơ sở hỗ trợ không chỉ chung chung như vậy đâu.

- Lại có những ba loại. Làm gì chia ra nhiều thế em nói nghe thử đi Thiếu Kiệt. Chính sách như vậy tìm hiểu cũng không uổng đâu à.

Chu Tường vừa nói rồi kéo Trương Hạo ngồi xuống, khi nghe đến có tới ba loại hỗ trợ riêng biệt mà chỉ là ở một điều cũng muốn biết những điều đó là gì.

- Ừ có tới ba loại mà cả ba đều mang tính chất riêng. Chương trình Spring Seeds: là chương trình đầu tư cổ phần mà trong đó Spring Seeds Capital thuộc chính phủ Singapore cùng nhà đầu tư bên thứ ba độc lập rót vốn cho các start-up thương mại có trụ sở tại Singapore, theo tỷ lệ 1-1, với mức tiền đầu tư tối đa 1 triệu đô la Singapore (S\$). Lượt đầu tư đầu tiên thường giới hạn ở mức S\$300.000. Spring Seeds Capital và nhà đầu tư bên thứ ba thường lấy cổ phần trong công ty với tỷ lệ tương ứng với mức tiền họ rót vào.

Đây không phải lạ với một chương trình của chính phủ hỗ trợ người khởi nghiệp họ chia ra từng đợt đầu tư để có thể đánh giá công ty đi theo hoạt động như thế nào. Việc này cũng để họ thấy được giai đoạn đầu công ty sẽ ra sao nhằm đánh giá tiềm năng của công ty có đáng để đầu tư tiếp hay dừng lại.

- Chương trình thứ hai Những thiên thần kinh doanh (BAS): Spring Seeds Capital cùng các thiên thần kinh doanh được phép chấp nhận đầu tư vào các start-up định hướng tăng trưởng và sáng tạo, theo tỷ lệ 1-1, với mức tiền đầu tư tối đa S\$1,5 triệu. Spring Seeds Capital và nhóm thiên thần kinh doanh sẽ nắm giữ số cổ phần theo tỷ lệ tương ứng với vốn đóng góp.

Đây là một dạng đầu tư có thể nói là nắm giữ một nửa công ty. Dem công ty ở thế cân bằng nhằm thúc đẩy và hỗ trợ công ty mới khởi nghiệp và thành bại của công ty đều được đánh giá đều ở các mặt.

- Chương Trình thứ 3 còn ghê hơn những cái trước nó là một trong những chương trình có thể nói là được ăn cả ngã về không. Chương trình đầu tư mạo hiểm giai đoạn đầu (EVF): được Quỹ Nghiên cứu quốc gia (NRF) quản lý, trong đó các công ty tài chính mạo hiểm có thể huy động ít nhất S\$10 triệu từ các nhà đầu tư bên thứ 3 và sẽ nhận được mức đầu tư tỷ lệ 1-1 từ NRF, với tổng mức tiền tối đa S\$10 triệu để đầu tư vào các doanh nghiệp công nghệ đang ở giai đoạn đầu. Những doanh nghiệp công nghệ đáp ứng đủ tiêu chuẩn có thể tiếp cận trực tiếp những công ty tài chính mạo hiểm để kêu gọi mức tiền đầu tư lên đến S\$3 triệu.

Đến lúc này Thiếu Kiệt im lặng hẳn biết bản thân Chu Tường và Trương Hạo đều sẽ có những câu hỏi cho mình về điều thứ ba này vì nó rất mơ hồ không nắm bắt được lợi nhuận tại sao lại đầu tư.

- Không phải đầu tư mạo hiểm thường nguy cơ rất cao sao. Họ vào ngày lúc đầu ngay lúc chương trình đó mới bắt đầu. Nó như là họ chỉ có ý tưởng. Mà đầu tư ý tưởng không phải quá mơ hồ sao Thiếu Kiệt.

Chu Tường lúc này đem thắc mắc suy nghĩ của mình nói ra. Hẳn thường lướt web cũng biết được kiểu đầu tư ích nhiều này. Nhưng với một quốc gia châu á lại áp dụng hình thức như thế này có thể nói là một bước tiến trong lĩnh vực thúc đẩy nền kinh tế rất cao.

- Ừ hâu như cái thứ ba này đều là ý tưởng. Nhưng ai nói ý tưởng không kiếm tiền được. Ở quốc gia ta đúng là ý tưởng không kiếm được nhưng ở bên họ chắc chắn sẽ được. Nếu Lê Hiếu không gò bó ở quốc gia mà đang ở SinGapore thì ý tưởng trang thương mại điện tử của anh ta sẽ được rất nhiều người đầu tư là khác dù anh ta chỉ có ý tưởng.

Thiếu Kiệt thấy thầm may mắn nếu Lê Hiếu không là nhân viên hăn mà biết được những thứ này như Thiếu Kiệt. Chạy qua tới nước bạn tạo một công ty cá nhân lại trung tâm khởi nghiệp nhờ hỗ trợ ý tưởng chắc sẽ không ích người xâu xé ý tưởng đó.

- Đúng thật chính sách hỗ trợ gần như toàn diện không phải bàn cãi. Nghe xong cũng muốn qua bên đó khởi nghiệp nhưng mà thôi anh chả có cái ý tưởng nào hay như của em đâu Thiếu Kiệt.

Chu Tường cũng cười cười nói ra những gì mình đang cảm thấy. Về Chính sách hỗ trợ có thể nói như là toàn diện ở nước lân cận láng giềng.

- Đó chỉ là ba chương trình trong một nhóm đối vốn lấy cổ phần thôi, còn hai cái nữa mà các anh nghe xong chắc chỉ muốn bỏ công ty chạy qua đó khởi nghiệp ngay.

Thiếu Kiệt cũng lắc đầu chỉ với hai điều mà đã giải quyết được nhiều điều về khởi nghiệp của nhiều người với ước mơ của mình. Trương Hạo nghe vậy kéo Chu Tường lại nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Kể luôn hai cái nữa đi. xem nó còn ghê hơn mức nào nữa Thiếu Kiệt.

- Ừ hai điều còn lại cũng không nhiều chủ yếu là hỗ trợ thôi. Thứ nhất là Chính phủ tài trợ tiền cho startup. Một trong những lợi thế để khởi nghiệp ở Singapore là những người khao khát kinh doanh có thể tiếp cận các khoản tài trợ được nhiều cơ quan chính phủ giải ngân để hỗ trợ start-up. Mỗi khoản tiền tài trợ như vậy đều đi kèm với những điều kiện và điều khoản, bao gồm các tiêu chí chất lượng, phương pháp giải ngân. Thông thường, các khoản tiền tài trợ chỉ chiếm một tỷ lệ nhất định trong số vốn mà doanh nghiệp cần. Chủ doanh nghiệp sẽ phải tự xoay khoản vốn còn lại. Hầu hết các khoản tài trợ cho start-up được thiết kế theo cách khuyến khích đổi mới sáng tạo, nghiên cứu và phát triển hoặc phục vụ xã hội. Những người muốn khởi nghiệp phải cân nhắc điều khoản tài trợ trước khi nộp đơn lên cơ quan chính phủ tương ứng.

Thiếu Kiệt thấy điều này cũng không nằm ở trong trường hợp của hẳn vì đối với chính sách này bạn phải nắm chắc những gì mà mình có thể đem lại của dự án. Mới được chính phủ phê duyệt dự án của chính mình.

- Cái thứ hai thì chính phủ Thành lập các vườn ươm doanh nghiệp khởi nghiệp. Đây là nguồn đầu tư vô cùng hữu ích đối với các doanh nhân khởi nghiệp không chỉ tìm kiếm nguồn tiền mà còn mong muốn được chỉ dẫn và học hỏi bí quyết kinh doanh. Nhìn chung, các vườn ươm kinh doanh tạo ra không gian thực cho doanh nghiệp mới hoạt động và tiếp cận các dịch vụ chia sẻ nhau với chi phí tiết kiệm, được hướng dẫn hoạt động và hỗ trợ tài chính trong giai đoạn phát triển ban đầu. Mô hình này rất lý tưởng cho các start-up muốn tìm kiếm hỗ trợ thường xuyên, được tư vấn, rót vốn và kết nối với chi phí thấp.

Nghe Thiếu Kiệt nói thì Trương Hạo không hiểu lắm về vấn đề này nên mới hỏi hẳn.

- Điều này hơi khó hiểu. Nhưng mà chắc có lý do của nó nhĩ.

- Ừ nó khó hiểu bởi cách này không đơn giản Ví dụ, trong Chương trình Vườn ươm công nghệ NRF, 15 vườn ươm công nghệ được lựa chọn để nuôi dưỡng các start-up công nghệ cao của Singapore bằng cách tư vấn và rót vốn cho họ. NRF sẽ cung cấp tới 85% khoản tiền cùng đầu tư cho mỗi start-up trong vườn ươm, với số tiền tối đa là S\$500.000. Vườn ươm sẽ phải đầu tư số tiền còn lại với tỷ lệ ít nhất 15%. NRF và vườn ươm sẽ nắm giữ cổ phần trong công ty theo tỷ lệ tương ứng với tiền đầu tư.

Đối với điều này Thiếu Kiệt thấy như nó đưa công ty của bạn hoặc dự án của chính người làm đem nó nâng cao từng bước một giúp người khởi nghiệp có thời gian dài đem lại lợi nhuận về cho họ cũng như đem lại nguồn thu của các khoản đầu tư.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 242: Nhờ Giúp

Thiếu Kiệt lúc này mới đặt cây viết lông vừa mới vẽ một đồng trên tấm bản Nhìn hai người đọc qua sơ lượt cái sơ đồ hỗ trợ khởi nghiệp hẳn cầm một miếng bông bôi bảng xóa đi.

hắn vẽ lên đó những hình vuông đơn giản. Rồi nhìn Chu Tường với Trương Hạo. Đây là ý tưởng chuẩn bị thực hiện.

- Hai người đều biết yahoo là một trong những nơi liên lạc chính hiện nay. Có lẽ sau này sẽ khác. Nhưng có một điều mà các nhà điều hành trò chơi không khác ở điểm này. Thường muốn chơi một trò chơi ta sẽ tải về từ nhà phân phối ở quốc gia. hiện này ai cũng biết yahoo được phổ biến rộng rãi ở tất cả các nước. Vậy tại sao ta không sử dụng một ứng dụng như yahoo hẹn bạn bè quen biết vào cùng chơi một loại trò chơi. Mà ở đây ta vẫn có thể chat với bạn mình thông qua internet hai là người chơi có thể giao lưu trực tiếp với nhau thông qua chat voice đang thịnh hành hiện nay của yahoo.

Thiếu Kiệt vừa nói vừa vẽ lên bảng hai hình vuông một cái ghi Chat một cái ghi là trò chơi ở giữa cả hai thêm vào một dấu + bên kia hẳn ghi một ô vuông garena. hẳn vẽ một hình con mắt lấy làm hình ảnh đại diện.

Bên dưới hẳn ghi một dòng tiếng anh theo đúng thông điệp của chính nó. “connecting world gamers” có nghĩa là kết nối các trò chơi thủ thế giới.

Nhìn vào cái bản đồ những hình sơ bộ của một mô hình phát triển trò chơi mà Cao Thịnh với Khương Đào khó hiểu bởi thông điệp này rất rộng nó không còn nằm ở hạn chế trong nước hay khu vực nữa.

Chu Tường lúc này cũng trầm ngâm hẳn đang suy nghĩ việc này sẽ như thế nào.

- Làm như thế cũng được nhưng mà phải phát triển cơ sở trò chơi trung gian như thế có ổn không? mình mới lập ra cũng không được như những công ty khác. Cạnh tranh trong ngành trò chơi online này đôi khi còn hơn cả việc đấu thầu mấy dự án lớn nữa.

- Em biết chuyện này. Nhưng trước mắt sẽ hoàn thiện hết code sau đó sẽ tiến tới các bước khác bởi em biết nếu phương án này được triển khai không chỉ một trò chơi thôi chúng ta có thể phân phối với nhiều trò chơi khác nữa. Chỉ cần một đội ngũ đủ để điều hành và làm việc kiểm soát những việc khác thôi.

Thiếu Kiệt bắt đầu viết lên trên bản một bộ hệ thống điều hành. Những việc điều hành trò chơi này tương đối đơn giản. Không như trò chơi Võ Lâm muốn thêm một món đồ phải chỉnh lại file lua. hay là một số đoạn mã vật phẩm để thêm vào.

Bởi những cái này hệ thống của máy chủ sẽ cung cấp trực tiếp thông qua một lượng tiền nhất định được cài đặt sẵn trên web trang chủ là không thể thay đổi.

- Nói đơn giản chúng ta chia lợi nhuận cùng với nhà phát hành trò chơi việc của chúng ta là mua lại bản quyền có thể phát hành và thông qua đó đem trò chơi đưa ra thì trường bán thẻ thu về doanh thu. Và một số sự kiện khác để bán vé.

- Nhưng một số công ty trò chơi có sẵn trong nước cũng có thể cạnh tranh với mình ở những phiên bản trò chơi đó thì làm sao mà nắm bản quyền phát hành được.

Vì làm ở lĩnh vực máy tính nên Trương Hạo bỗng nhiên quan tâm đến vấn đề này. Ai cũng hiểu một điều máy tính dùng để học tập nhưng hết nó

còn là công cụ giải trí chơi trò chơi đang dần phổ biến. Doanh thu của công ty có thể không tăng ngay mà sẽ tăng từ từ.

Đối với những tựa trò chơi yêu cầu cấu hình cao sau này Thiếu Kiệt biết bán linh kiện không chỉ đơn giản là hiểu về nó không. Mà còn phải biết được những cấu hình mình làm ra ráp nên một máy tính đủ điều kiện chơi được trò chơi nào vào không chơi được trò chơi nào, làm việc được với các tính năng cao hay không mới là mục đích nhắm đến của dân mua máy hoặc ráp máy của những thời gian sắp tới.

- Mình sẽ đi đường lối khác. Như hai người thấy những tựa trò chơi hiện tại và các nhà phát hành trong nước đang chạy theo lợi nhuận ngắn hạn của một tựa trò chơi. Mình sẽ đi theo hình thức lâu dài. Đem việc chơi trò chơi tạo thành một môn thể thao công nghệ. Tạo ra những nơi thi thố cho mọi trò chơi thủ giao lưu đối kháng với nhau.

- Nhưng mà hiện tại một số trò chơi đồng đội trên thị trường khá ít đa số là CS hoặc một số trò chơi đơn giản chưa mấy thu hút người chơi. Vẫn có một vài tựa Game là đối kháng đồng đội nhưng đã phổ biến ở những nơi khác trên thế giới rồi.

Thiếu Kiệt cũng biết đến game đó của nhà phát hành Blizzard Entertainment với tựa game Warcraft đình đám. Đa số những năm này chế độ mạng lan của game này được cài đặt ở tất cả những nơi kinh doanh internet của thành phố.

- Ừ nó ở thế giới nhưng châu á vẫn chưa. Nếu đưa warcraft vào mạng lan của hệ thống chương trình chạy trên nền tảng của hệ thống luôn thì anh nghĩ sao. Mọi người của khắp châu á có thể chọn phòng liên kết với nhau mà đánh cũng là một cách giải trí.

Chu Tường cùng Trương Hạo không nghĩ xa đến vậy. Họ chỉ nghĩ Thiếu Kiệt sẽ đem những game sắp phát hành đồng thời mua về phần bản quyền

phát hành để có thể thu hút người chơi. Chưa nghĩ đến thông qua đó có thể kết nối mạng đánh với nhau trong một trò chơi offline hiện hành.

- Cái này có vẻ được. Chỉ cần thao tác đúng lời kéo khách hàng là sẽ ổn nhưng mà trước mắt có thể sẽ khó khăn nhất là làm sao để có được giấy phép đăng ký thành lập doanh nghiệp bên đó đấy.

Chu Tường suy nghĩ một lúc mới nói ra ý kiến của mình. Không phải tất cả mọi người đều có thể thành lập công ty hoặc chi nhánh ở nước ngoài. Chắc chắn nó phải đi kèm nhiều điều kiện.

- Cái này thì em không rõ lắm nhưng chắc có người có thể giải đáp cho em điều này.để em hỏi thử xem.

Thiếu Kiệt có thể nói ra những yếu tố hỗ trợ của quốc gia này nhưng không thể nào biết được quy trình làm việc của singapore ra sao thì Chu Tường với Trương Hạo cũng không thắc mắc lắm. Vì mỗi quốc gia có một chính sách riêng không quốc gia nào giống quốc gia nào.

Tìm trong danh bạ điện thoại của mình một số điện thoại của mình. Thiếu Kiệt mỉm cười hãnh cho đến giờ chỉ xem đây là cuộc gặp ngẫu nhiên nhưng thế nào cũng không nghĩ đến sẽ có một ngày mình sẽ nhận được hỗ trợ từ người này.

Điện thoại được gọi đi.Thiếu Kiệt đợi khá lâu mới có tín hiệu bắt máy. Bên kia điện thoại vang lên âm thanh của một người phụ nữ.

- Alo! ai vậy?

- Cháu Thiếu Kiệt đây dạo này cô khỏe chứ cô Thanh.

Thiếu Kiệt cười cười đáp lại câu hỏi của Huyền Thanh thông qua điện thoại của chính mình. Hãnh diện đơn giản người ta cũng không thể nhớ hãnh. Vì hơn cả tháng trời nay hãnh đã có liên lạc gì đâu.

- À là Thiếu Kiệt à. Đạo này cháu khỏe không hôm nay gọi cô để làm gì thế?

- Vâng đúng là cháu có việc thật. Cháu muốn hỏi cô cách thức để thành lập một doanh nghiệp ở singapore ấy mà. Không biết hiện tại cô rảnh không?

Thiếu Kiệt không ngại phải nói ra những gì hăn cần. Việc một người lâu ngày gọi điện cho một người khác. Thường luôn có mục đích của mình. Không ai lại chỉ đi gọi người quen biết mình lâu ngày hỏi thăm đơn thuần là sức khỏe và gia đình người kia.

- Di hôm nay vừa mới họp xong nên cũng không có việc gì vừa về nhà cháu có thể qua nhà dì cũng được. Hôm nay Nhật Huy cũng đang ở nhà này. Thăng nhóc sáng nay sốt cô không dám cho nó đi học sợ lây bệnh mấy đứa khác không ngờ hôm nay cháu lại gọi điện.

- Vâng như thế cũng được để cháu qua bên đó cũng với vài người bạn.

Thiếu Kiệt cười cười. Thăng nhóc Nhật huy trong trí nhớ Thiếu Kiệt cũng khá vui vẻ. Cúp máy Thiếu Kiệt nhìn hai người Chu Tường với Khương Đào.

- Sao hai người đi luôn không? nếu đi cùng thì gọi luôn cả thăng nhóc Tấn Phát cho vui.

Gật đầu Chu Tường với Trương Hạo thấy lần này đi để biết được thông tin thành lập công ty bên nước ngoài như thế nào thì sao lại không. Hà Vi thấy Thiếu Kiệt cùng mọi người tiến ra ngoài mới gọi Thiếu Kiệt nói.

- Hộ Chiếu của anh một tuần nữa sẽ được ông cho người gửi vào.

Thiếu Kiệt mới nhìn Hà Vi cười cười nói.

- Em đi cùng anh luôn đi giúp anh làm thêm 1 cái cho Chu Tường với Khương Đào với nhé. Cả em nữa. Trước Noel bọn người mình đi singapore anh có một số việc.

Suy nghĩ một lúc Hà Vi gật đầu. Thiếu Kiệt mới nắm tay cô đi cùng mình. Ra đến phía trước cửa Tấn Phát đang chơi đùa cùng Khải Huy. thấy mọi người đi ra cũng chạy lại.

- Anh Kiệt hôm nay ở nhà đi chơi đi giống hôm bữa ấy. Đi chơi vui lắm nhiều đồ chơi hay lắm.

- Sáng giờ em đã đi thăm bố chưa. Khi nào bố em khỏe lại.

Thiếu Kiệt ngồi xuống trước mặt của Tấn Phát nhìn hẩn hỏi.

- Bố nói vài ngày nữa bố xuất viện rồi. Bố em giờ khỏe lắm.

- Ừ sáng này bác sĩ cũng có nói tình hình của Tấn Tâm rất ổn định khoảng vài ngày nữa xem xét coi còn di chứng gì không sẽ được xuất viện.

Hà Vi mới gật đầu như xác nhận lời nói của Tấn Phát là đúng vì từ ngày hôm Tấn Tâm vào viện đến nay mỗi sáng sớm Hà Vi đều thay Thiếu Kiệt dẫn hẩn đi thăm bố mình trong bệnh viện.

- Cám ơn em! Có những chuyện anh không thể quan tâm hết. Em lại giúp anh nhiều trong những chuyện này.

- Không có gì đâu! Chuyện của anh em phải thay anh làm chứ. Mà mình định đi đâu vậy Thiếu Kiệt?

Nép vào sát người hẩn dựa vào vai Thiếu Kiệt vừa mới đứng lên Hà Vi nhỏ nhẹ hỏi hẩn. Khải huy nghe thấy Thiếu Kiệt cùng mọi người sắp đi công việc cũng vội nói.

- Để anh thay đồ rồi lấy xe chở mọi người đi.

Khải Huy vì là về tới nhà không có việc gì cần thiết, nên chỉ mặc một cái áo thun và quần shot jean. Nhìn như thế này mà lại đi lái xe gặp người khác thì không hay.

- Em cũng gọi điện nói ông làm cho mấy cái hộ chiếu đã mọi người đợi em một chút.

Thiếu Kiệt cũng gật đầu hần lại nói với Tấn Phát.

- Em ra vòi nước rửa tay đi lát nữa đi cùng mọi người. Hôm nay anh dẫn em đi chơi với mọi người. Có một bé nhỏ hơn nữa.

- Vâng để em đi rửa tay!

Nói rồi Tấn Phát chạy vào trong nhà. Thăng nhóc không phải đi rửa tay thông thường mà đi thay cả bộ đồ để được đi chơi. Một lúc sau Hà Vi quay trở lại cả Tấn Phát cũng thế Khải Huy mở cửa bước vào xe mọi người đều lên hết trên xe ngồi. Thiếu Kiệt đưa địa chỉ cho Khai Huy nói đi đến đó.

Ngồi trong xe lúc này Hà Vi mới nói với Thiếu Kiệt.

- Ông bảo anh làm gì cần hộ chiếu xuất cảnh làm gì kìa!

- Nói chung sắp tới anh có một số chuyện muốn qua singapore với Thụy Sĩ xem xét làm ăn. Dù sao không thể gò bó ở trong quốc gia như vậy được.

Thiếu Kiệt cũng thẳng thẳng nói ra chuyện này bởi hần thấy cho dù việc này Hà Vi biết cũng không làm gì được đơn giản nó không giống như những gì đơn thuần hay được thấy.

- Nhưng mà mình hôm nay đi đâu đây? lại còn đem theo cả Tấn Phát đáng lẽ phải để thăng nhóc này ở nhà mới đúng.

- Ừ đi qua nhà một người quen có cậu bé nhỏ hơn tuổi của Tấn Phát cho cậu nhóc chơi một tý.

Không như những lần khác đi ít người nên Khai Huy chỉ lái ô tô bốn chỗ hôm nay họ đi chiếc xe bảy chỗ chủ yếu để có được chỗ ngồi khá rộng rãi.

- Vậy là người này có công ty ở singapore hả Thiếu Kiệt nghe em nói chắc người này cũng đang làm ăn bên đó đi.

Chu Tường lúc này ngồi ở hàng ghế dưới cũng với Trương Hạo cũng nhìn lên dãy ghế trên hỏi Thiếu Kiệt.

- Ủ người này hiện tại đang có công ty và cơ sở ở singapore cũng khá lâu rồi. Nên muốn mở công ty bên đó hỏi người ta là điều nên làm. Người đi trước trải qua rồi anh em bọn mình xin người ta một ích kinh nghiệm. Biết đâu người ta lại hỗ trợ được chút gì đó thì sao.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế hai người cũng gật đầu ai cũng hiểu một người đã mở công ty trước luôn hiểu qua những thủ tục cần thiết để giúp người phía sau đỡ rắc rối hơn trong việc làm hồ sơ và những thứ rắc rối khác.

Thiếu Kiệt cũng vậy hẳn muốn biết thủ tục tiến hành như thế nào để có thể làm việc một cách nhanh nhất. Không đơn thuần từ tốn như những công việc khác nữa mà hẳn thật sự cần khá gấp bởi hơn ai hết hẳn hiểu quy trình xét duyệt chấp thuận một doanh nghiệp không phải là một sớm một chiều nó cần có thời gian.

Mà Thời gian là thứ hẳn đang không có trong cái chương trình nhất thời mà mình nghĩ ra này. Vì muốn đấu thầu một game bạn phải có kinh nghiệm điều hành một trò chơi trước đó và nộp hồ sơ về quá trình điều hành, Chưa kể đó lịch sử phát triển thể loại mà bạn đang làm cũng ảnh hưởng không nhỏ đến việc bạn đấu thầu.

Nếu một nhà cung cấp trò chơi bản quyền trước nay đều chọn những game nhập vai để điều hành và quản lý phát triển. Thì trong lúc đấu thầu về game như thế họ sẽ được đánh giá cao hơn? Còn những thể loại khác thì họ dựa vào tiềm năng đánh giá của công ty.

Thiếu Kiệt khá rành về những vấn đề điều hành này. Hắn cũng đã từng làm không ít game lậu ở tiền kiếp nhất là ở mảng kinh doanh CS được người chơi xem như giải trí.

Thấy Thiếu Kiệt im lặng suy nghĩ Hà Vi mới hỏi nhỏ hắn.

- Anh làm gì mà sau khi xuống phòng máy lại lôi ra dự án nào nữa thế?

- Cũng không có gì! Anh định là mở ra một công ty với một chương trình kết nối game. Nên mới lập công ty ở singapore chứ lập trong nước không cạnh tranh lại với những thương hiệu khác.

Thiếu Kiệt thấy chuyện này Hà Vi cũng không hiểu nhiều. Dù sao sao trong nước hiện tại cũng có khoảng ba đến bốn nhà phát hành game nhưng những công ty đó hầu như chiếm hết các thị phần lớn của trò chơi trực tuyến.

Nếu tạo lập ở cùng một quốc gia thì có thể đem lại rất nhiều sự thua thiệt. Người sau luôn tốt hơn người trước nhưng với những gì đang có những công ty đã tồn tại bất cứ lúc nào cũng có thể đánh sập công ty bạn một cách bất ngờ. Và Thường nếu trong cùng một quốc gia họ sẽ chọn công ty nào lớn hơn mà đại diện cho quyền phát hành game của họ.

Điều này là một bất lợi cho Thiếu Kiệt nên đem công ty của mình ra singapore là điều tối cần thiết. Bởi ở đây là nơi tập trung khá nhiều nhà phát hành trò chơi trực tuyến cần nhà cung cấp. Mà chỉ cần hắn có đủ thời gian để điều hành một game dạng thể thao công nghệ thì có quyền được đầu tư một sản phẩm khác.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 243: Điều Kiện Mở Công Ty

Sau khoản một thời gian ngồi trên xe. Khải Huy đưa mọi người đến nơi mà Thiếu Kiệt đã cho địa chỉ. cánh cửa rào bên ngoài. Ở trong thấy được những khối vuông gạch lát sân được bao quanh bởi cỏ. Trên con có một dãy bóng mát chiếu rọi xuống bởi những dây leo của giàn mướp.

Cả bốn người xuống xe Thiếu Kiệt đến nhấn cái nút màu đỏ của chuông cửa phía trước. Một người làm đi trong nhà ra nhìn qua cửa hỏi.

- Các cậu kiếm ai?

- Cháu tới gặp dì Huyền Thanh và Nhật Huy. Dì Thanh có cho cháu địa chỉ nhà mình.

Lúc này một cậu nhóc đang đạp chiếc xe máy xanh chơi trong nhà Nhìn ra thấy người nói chuyện với cô người làm cậu nhóc vui mừng nhảy xuống khỏi chiếc xe. Hướng trong nhà gọi.

- Mẹ ơi anh Thiếu Kiệt tới chơi kia!

Nói rồi cậu nhóc chạy ra ngoài sân. Còn nói với cô người làm.

- Để cháu. Để cháu mở cửa. Không được để cháu mở cửa cho Anh Kiệt.

Người làm thấy Nhật Huy như thế cũng nhìn Thiếu Kiệt đây là lần đầu bà thấy Nhật Huy đối với người lạ như thế. Nhật Huy chạy ra tới cửa của nhà mình dùng thân hình nhỏ bé của mình mở cách cửa lớn nhất có thể.

Nhưng nói mở ra nhưng chú nhóc chỉ mở vừa đủ cho một người qua thì bỏ ra chạy tới chân Thiếu Kiệt.

- Anh Kiệt hôm nay tới chơi với Nhật Huy. Mẹ không cho Nhật Huy đi học vì sợ Nhật Huy lây bệnh cho bạn khác.

Thiếu Kiệt cũng cười ngời xuống, nựng mặt Nhật Huy một cái. Rồi vỗ vai cậu nhóc nói.

- Nhật Huy khỏe không nè! Hôm nay biết Nhật Huy ở nhà anh dẫn bạn lại chơi với Nhật Huy nè.

Hà Vi lúc này mới dẫn Tấn Phát đến trước mặt hai người. Thiếu Kiệt nhìn Nhật Huy với Tấn Phát nói.

- Đây là Anh Tấn Phát ở chung nhà với Anh Nhật Huy chơi Cùng với Tấn Phát nhé.

hai đứa nhóc gật đầu. Nhật Huy cầm tay của Thiếu Kiệt và Tấn Phát kéo vào nhà. Nhìn Thấy cậu nhóc như thế Thiếu Kiệt ẵm cậu nhóc lên bước vào trong nhà.

Huyền Thanh đi từ trong nhà ra thấy Thiếu Kiệt đang bế Nhật Huy nên cũng cười với hân nói.

- Cháu tới rồi đấy à. Nhật Huy nó ngủ dậy nghe cháu tới cứ nhìn ra cửa hoài thôi.

- Vâng Không sao cô đấy là bạn gái cháu Hà Vi. Còn đây là bạn và kiêm luôn nhân viên của cháu Trương Hạo. Anh này là Chu Tương hiện tại đang làm bên công ty của cháu. Còn Kia là Khải Huy tài xế xe của Hà Vi. Chú nhóc này là Tấn Phát cháu đem tới chơi chung với Nhật Huy.

Thiếu Kiệt giới thiệu sơ lượt qua từng người. Hà Vi Nghe Thiếu Kiệt giới thiệu mình là bạn gái hân cũng ngại ngùng. Nhìn qua Hà Vi một lúc Huyền Thanh cũng gật đầu. Bởi nhìn sao cô nàng Hà Vi này có một khí chất cá tính thích hợp với cậu nhóc Thiếu Kiệt này.

- Thôi mọi người vào nhà đi nào đứng ngoài này nói chuyện cũng không hay. Dì mở cửa cho cậu ta đánh xe vào nhà luôn.

Huyền Thanh quay lại nói với người giúp việc của mình. Dù sao Khải Huy đi cùng với những người Thiếu Kiệt nếu để cậu ta ngồi ngoài xe đợi cũng thấy không phải. Mà sân lại rộng với phần có gian cây che mát nên cũng được xem là nơi nghỉ ngơi tốt.

Theo chân Huyền Thanh vào trong nhà. Thiếu Kiệt thấy được đồ chơi được bày ra khá nhiều. Không như nhà hân không có gì để cho Tấn Phát chơi. Chỉ có thể tận dụng sân để chơi một ít trò chơi vận động.

Thiếu Kiệt lúc này nhìn Nhật Huy đang tựa vào vai mình nói với cậu bé.

- Em xuống chơi với Tấn Phát nhé. Ở nhà anh không có đồ chơi cho Tấn Phát chơi. Em nữa đây Tấn Phát, Nhật Huy đang bệnh phải biết nhường em biết không.

- Vâng em biết rồi anh Kiệt em được chơi đồ chơi này hả?

Tấn Phát gật đầu đáp lại Thiếu Kiệt với giọng điệu thắc mắc bởi trước mặt cậu khá nhiều đồ chơi. Ngày thường không được thấy. Hay chỉ được thấy người khác chơi. Giờ ở trước mặt mà mình lại được chơi những thứ này rất thích thú sợ lại chỉ phải nhìn Nhật Huy chơi.

- Anh Kiệt nói thì anh được chơi mà anh ngồi xuống đi em có nhiều siêu nhân lắm siêu nhân gao cũng có nữa nhiều lắm. Còn có cả đĩa phim siêu nhân nữa. Anh Tấn Phát xem không em mở cho xem.

Vừa nói Nhật Huy lại tivi với đầu dvd lấy remote bấm bỏ đĩa vào và bật chuyển video cho ti vi một cách thuần thục. Thiều Kiệt thầm cười xem ra cậu nhóc làm việc này không ít lần.

Nhìn hai đứa nhóc vừa chơi đùa vừa xem phim siêu nhân Thiều Kiệt ngồi xuống bộ bàn ghế trong nhà cùng với mọi người. Huyền Thanh lúc này cũng nhìn Thiều Kiệt cười nói.

- Sao cháu định qua singapore kinh doanh sao?

- Vâng cháu định qua bên đó mở công ty dưới dạng tư nhân. Không biết bên đó có những yêu cầu nào với việc thành lập công ty không cô

Thiều Kiệt cũng không vòng vò hăn muốn biết thủ tục sớm chừng nào càng tốt chừng đó để cho Chu Tường và Khương Đào có thể chuẩn bị một cách toàn diện nhất cho hăn.

- Bên đó luật cũng nhiều nhưng không phức tạp lắm Chủ yếu gồm ba thứ nhất mà cháu nên biết.

Vừa nói Huyền Thanh mở cái tủ trên ti vi lấy một bộ hồ sơ khá nhiều giấy tờ chọn ra vài tờ nói.

- Với mô hình công ty thì có mô hình Private limited liability Company là loại hình phổ biến tại Singapore. Đây là loại hình doanh nghiệp mà các chủ sở hữu chỉ chịu trách nhiệm pháp lý về các khoản nợ hữu hạn trong phần vốn góp tại doanh nghiệp. Còn với đối tượng thì có thể cháu hơi gặp rắc rối. Vì công dân hoặc thường trú nhân (SPR) hoặc người nước ngoài từ 18 tuổi trở lên mới có quyền thành lập doanh nghiệp tại Singapore

Thiều Kiệt nghe xong điều này hăn cũng chỉ mìn cười những chuyện này không phải là lạ hăn cũng chỉ chuẩn bị bước qua tuổi 17 nếu mà hăn thành lập được ông ty tại quốc gia thì cũng không nhờ người khác đứng tên.-

Xem ra cũng không sai biệt lắm với trong nước nhưng mà có điều gì chú ý không cô.

- Ủ về vấn đề này thì cũng có không ít đi 8 điều. Thứ nhất là tên gọi của công ty. Về nguyên tắc, tên gọi của Công ty phải được đăng ký và chấp thuận của cơ quan có thẩm quyền.

Thiếu Kiệt thấy tên gọi công ty không có gì phải bàn hẵn đang gây dựng một công ty mà chỉ có hẵn tạo ra mà công ty này nếu đúng theo thời gian ở hiện thực không biết đã có người nào thực hiện chưa thôi.

- Người điều hành doanh nghiệp theo luật Công ty Singapre phải có tối thiểu 01 người điều hành là người bản địa (được hiểu hoặc là Công dân Singapre, Thường trú nhân (PR) hoặc người được cấp thẻ Entrepass, Employment Pass hoặc Dependent Pass). Người đó tối thiểu 18 tuổi, không phải là người đã từng phá sản hoặc mất tư cách kinh doanh do vi phạm pháp luật trong quá khứ. Đồng thời, Luật không yêu cầu người điều hành nhất thiết là cổ đông của Công ty.

Nghe điều này Thiếu Kiệt nhủ mày bởi vì kiếm người bản địa trong việc điều hành thì có vẻ như khó khăn đối với hẵn.

- Chuyện này người nước ngoài không được sao cô?

- Cô cũng không chắc nhưng chắc là không. Nhưng không sao hết người đứng tên công ty điều hành công ty có thể chuyển giao được khi công ty cháu được chấp thuận thành lập sau hai tháng. Việc này cô đã làm rồi đấy.

Huyền Thanh thấy Thiếu Kiệt lo lắng cho việc này nên cũng nói với hẵn. bởi vì bà cũng áp dụng việc mượn người đứng tên công ty sau khi công ty được chấp thuận thì giao trả lại quyền hành cho bà.

- Còn về điều thứ ba là cổ đông của công ty. Một công ty theo mô hình này, có số cổ đông tối thiểu là 1 và tối đa là 50. Giám đốc và cổ đông của

công ty có thể cùng một người và ngược lại. Luật cũng cho phép cổ đông 100% là người bản xứ hoặc người nước ngoài.

Xem ra điều này cũng không phải khó chỉ cần cổ đông là người nước ngoài hết là được nhưng vẫn là theo các của Huyện Thanh với việc thành lập công ty là người điều hành thuộc người của nước bạn.

- À còn cái này mới quan trọng này. Theo chương 171 luật về Công ty tại Singapore, tất cả các công ty đều phải chỉ định một chức danh thư ký trong phạm vi 6 tháng kể từ ngày thành lập. Trường hợp công ty duy nhất một chủ, một cổ đông thì người đó cũng không được kiêm nhiệm chức danh thư ký. Thư ký bắt buộc là cư dân thường trú tại Singapore.

- xem ra họ ngăn chặn tình trạng báo cáo thuế của các doanh nghiệp nước ngoài đây mà.

Thiếu Kiệt nghe nói bắt buộc thư ký phải là người singapore thì cũng cười cười. quốc gia nào cũng vậy người của họ vẫn đáng tin hơn người nước ngoài việc thư ký là người mang quốc tịch singapore để ngăn chặn tình trạng báo cáo thuế và các thứ liên quan một các công khai cho nước họ.

Gật đầu như xác nhận điều này Huyện Thanh mới nói tiếp.

- Công ty thành lập có số vốn góp tối thiểu \$1, mức vốn góp có thể tăng bất kỳ thời điểm nào sau khi công ty đi vào hoạt động. và Công ty phải có địa chỉ xác định, không chấp nhận hình thức địa chỉ văn phòng qua hợp thư. Việc này cháu có thể thuê văn phòng hoặc địa chỉ nhà riêng nào đó cũng được.

- Vậy chỉ cần mình ký kết hợp đồng thuê một căn nhà nhỏ cũng đủ làm cái địa chỉ nhận thư trong chuyện này nên không khó lắm có thể làm được.

Thiếu Kiệt nói ra ý nghĩ của mình. Có thể hẳn cũng chỉ thuê một căn nhà nào đó đủ điều kiện. Khi mà đấu thầu game thành công mới phát triển thành một công ty có địa chỉ và trụ sở lớn hơn.

- Ừ điều này khá đơn giản nhưng nếu nói singapore là thiên đường thuế thì đúng là vậy bởi Thuế và lệ phí Đăng ký thành lập công ty tại Singapore được đánh giá là có sức hấp dẫn nhất khu vực do chính sách miễn giảm và thuế suất thấp. Bảng sau mô tả thuế thu nhập doanh nghiệp với mức thuế suất giảm dần và mức thuế hiện tại là khoảng 18% cho năm 2009 cô mới nhận báo cáo bên đó đây. mỗi năm càng giảm dần.

Thiếu Kiệt trầm ngâm một lúc mới nói với Huyền Thanh

- Như thế việc thành lập công ty bên đó cũng không khó lắm chủ yếu là đáp ứng đủ điều kiện là xong.

- Nó không khó như ở nước ta nhưng có nhiều thứ cô cần chú ý. Cháu phải thông qua một công ty chuyên nghiệp trong lĩnh vực đăng ký thành lập. Luật Singapore không cho phép cá nhân người nước ngoài tự đăng ký thành lập công ty. Không có quy định bắt buộc nào đối với việc áp dụng chế độ visa đi lại nếu cháu chỉ thuần túy mở công ty tại Singapore nhưng chưa có kế hoạch chuyển đến làm việc tại đây. Cháu phải được tự chủ trong việc điều hành công ty từ nước ngoài cũng như ra vào (nhập xuất cảnh) với visa dạng du lịch bất cứ khi nào để giải quyết công việc của Công ty. Tuy nhiên, đề nghị lưu ý cháu phải chỉ định một người bản địa làm người điều hành theo quy định của Luật phải có ít nhất một người bản địa trong công ty. Nếu cháu có dự định chuyển đến Singapore để điều hành công ty, bắt buộc bạn cần đăng ký để lấy giấy phép lao động dạng Employment Pass hoặc Entrepreneur Pass. Khi bạn đã có giấy phép lao động, cháu có thể điều hành công ty với tư cách là người bản xứ. Như vậy, thông thường các nhà đầu tư nước ngoài thuê tạm thời một giám đốc điều hành và sự chuyển giao trách nhiệm quản lý sẽ thực hiện khi nhà đầu tư đã được cấp

giấy phép lao động. Về nguyên tắc, mọi hoạt động của công ty không cần sự hiện diện của cháu ngoại trừ các trường hợp như mở tài khoản ngân hàng

Huyền Thanh lặp lại một lần nữa đối với việc thành lập công ty cho Thiếu Kiệt hiểu. Dù những điều này tuy đơn giản nhưng vẫn có thể gặp phải vấn đề không đáng có.

- Cũng Không khó mấy như cháu nghĩ nhưng dù sao chắc cháu phải nhờ đến cô rồi. Khoảng trước tết cháu sẽ đi singapore cùng với những người ở đây cô xem có thể giúp cháu không.

Thiếu Kiệt thấy việc mời Huyền Thanh giúp mình trong việc này cũng tương đối dễ hiểu. Hẳn chưa biết về đất nước bên kia nhiều như Huyền Thanh. Bà có kinh nghiệm đi lại giữa hai nơi cũng có một số ít quan hệ nhất định việc mời bà làm người giúp hẳn cũng không có gì là lạ.

- Gần tết cô cũng sẽ phải qua bên đó xem xét tình hình công ty bên kia. Nên đi cùng cháu vẫn là không có vấn đề gì đáng nói. Nhưng mà cháu quyết định kỹ chưa thể.

- Cháu quyết định khá kỹ lưỡng nhưng mà sao cô lại hỏi cháu vấn đề này? Cháu thấy khởi nghiệp ở bên đó tốt mà.

Nghe Huyền Thanh hỏi mình như vậy Thiếu Kiệt cũng thắc mắc tại sao bà lại có câu hỏi không liên quan như thế này. Thở dài một hơi như khá buồn Huyền Thanh mới trả lời Thiếu Kiệt.

- Về việc cháu khởi nghiệp qua Sing mở công ty rồi đóng thuế bên này, Cô nghĩ nên cân nhắc, vì tiền đó sẽ được dùng để xây dựng xã hội bên Sing, cháu vẫn sống ở đây thì như kiểu là mang tiền đi cho không hàng xóm.

- Cô ơi nếu cháu ở bên này khởi nghiệp lĩnh vực của cháu không nhưng có nguy cơ bị các công ty lớn đè bẹp mà còn không cạnh tranh nổi nữa.

Nên cháu phải quyết định như thế thôi.

Thiều Kiệt nhẹ lòng thì ra Huyền Thanh vẫn tiếc nuối vì việc khởi nghiệp của Thiều Kiệt nên ăn nên làm ra thì xem như đóng thuế cho người khác mà nước mình không được gì.

- Ủ không phải chỉ cháu không thôi. Rất nhiều nước rất nhiều người có ý tưởng đều chọn nơi này làm nơi khởi nghiệp. Nhưng cháu thì cô chắc cháu chỉ qua đó kiếm tiền thêm thôi. Khởi nghiệp với cháu đã khá lâu rồi. Lần này định chơi lớn hơn một chút đem tầm nhìn phóng ra thế giới phải không.

Huyền Thanh cũng hiểu lần này Thiều Kiệt hẳn ra nước ngoài. Là phát triển thêm bởi với đầu óc của cậu nhóc trước mặt mình cô hoàn toàn không đánh giá được. Vì những ý kiến của hẳn bà đã áp dụng thử không những được mà chuẩn bị đang có kết quả khả quan hơn.

- Cô cứ nói thế! Nhưng mà cháu phải xác nhận điều này là đúng thôi! Việc hạn chế tầm nhìn còn quá nhiều một thứ phải đi trước mười năm mới theo kịp thời đại khi nó sản xuất ra. Cháu cũng vậy lần này cháu muốn đi ra bên ngoài bước thêm một bước không còn nằm ở trong quốc gia nữa.

Thiều Kiệt nói ra suy nghĩ nhất thời của mình thông qua việc nói chuyện với Huyền Thanh. Hẳn hiểu chỉ cần bà đồng ý giúp hẳn thì công ty này sẽ đi đến sự phồn thịnh của nó sau này.

- Ủ thanh niên nên ra ngoài mở mang tầm mắt. Sau này đem như thứ thấy được về giúp quốc gia. Cháu nói không sai phải đi trước thời đại mới là người đi đầu không phải chỉ biết theo sau người khác.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 244: Tổng Hàng

Hiện tại là những giờ cuối năm. Nên mình sẽ lên chương này làm cột mốc cho thời gian sắp tới. Đúng 12h mình sẽ lên thêm 1 chương nữa là chương của năm mới. Và bắt đầu ngày mai mình sẽ trả nợ những chương đã thiếu. Hai ngày 4 chương với hôm nay là 5 sẽ trả các bạn ở đầu năm bắt đầu vào ngày mai. Thời gian ra chương sẽ là 3 mốc cố định 10h 14h và 20h hàng ngày.

Ai cũng biết ra nước ngoài là để mở mang kiến thức đem những thứ ứng dụng được ở nước ngoài về cho quốc gia. Một người đi học tốt nghiệp chưa chắc đã giỏi. để có được điều đó họ phải tự trải qua kinh nghiệm của một người làm việc tích lũy hẳn ngày.

Biết được Thiếu Kiệt quyết định như vậy Huyền Thanh cũng khẽ hỏi hẳn một số thứ. Bà có ý định giúp đỡ Thiếu Kiệt bước đầu khi vừa mới đặt chân qua đến đất nước này cũng có nhiều người đã giúp bà. Giờ Huyền Thanh chỉ lặp lại những con đường như thế.

- Mà Thiếu Kiệt này! cháu định qua đó rồi chọn cách nào mở công ty. Hiện tại bên singapore nhiều nơi cho thuê người điều hành với thư ký lắm đa số dịch vụ này khá nhiều công ty làm. Thường họ làm theo hợp đồng khoảng hai đến 3 tháng tùy theo cháu được chấp nhận hồ sơ hay không. Hoặc cô cho nhân viên mình đứng tên thay cháu cũng được khoảng hai ba tháng sau thì chuyển lại cho người bên cháu. Đỡ phải mất một khoảng khá khá đó.

- Vậy tốt quá! chuyện này nhờ nhân viên cô hiện tại đang ở singapore thì còn gì bằng. Cô trước nói họ lập công ty với tư cách cá nhân. Như thế đợi đến lúc cháu qua tới bên đó cũng nhẹ hơn. chỉ cần làm một số thủ tục cần thiết nữa là ổn.

Nghe Huyền Thanh muốn giúp mình như vậy Thiếu Kiệt cũng thấy tốt hơn. Đối với sự giúp đỡ như thế của Huyền Thanh là hẳn cũng cảm thấy mình cần có cái gì đó để đáp lại sự giúp đỡ của bà. Nhưng hiện tại trước mắt vẫn chưa thật sự có dịp để làm gì.

- Cháu không cần phải lo lắng gì đâu. Việc này xem như lần đó cháu giúp dì tìm thấy Nhất Huy. Với những ý kiến của cháu khiến cô hiện tại đang có một lối đi khơi đầu trên đất bạn rồi. Những người mà cô lần trước làm theo ý kiến của cháu. Giờ bắt đầu quay ra trả tiền các đơn đặt hàng đã được nhận rồi.

- Sản phẩm cô tốt sẽ có người công nhận mà không phải do cách của cháu đâu. Sản phẩm tốt giá thành hợp lý người mua tự biết lựa chọn mà cô

Thiếu Kiệt thấy việc này cũng không có gì là lạ nếu giá thành và những thứ khác quan khác không có vấn đề gì. Thì đối với sản phẩm mà Huyền Thanh đem ra chắc chắn sẽ được đón nhận.

- Cháu nói sai rồi bên đó người dân họ không như bên mình. Họ ưa chuộng hàng nội. Họ luôn ủng hộ những sản phẩm của quốc gia họ nhiều hơn là của nước ngoài. Họ đi ra nước khác cũng vậy nữa toàn mua đồ có xuất sứ từ nước họ. Bởi vì như thế mới thúc đẩy kinh tế xuất khẩu ngành hàng của quốc gia.

Nghe Huyền Thanh nói như thế Thiếu Kiệt cũng cười cười. bởi ý thức của người dân quốc gia họ đã được hình thành từ lúc bé. Người ta trở thành quốc gia sạch bắt nhất thế giới thì bản thân trong mỗi người đều đã được rèn đúc cái gọi là ý thức cộng đồng.

Việc bài ngoại chuộng nội không hiếm ở các quốc gia lớn nên Thiếu Kiệt thấy điều này cũng không phải là lạ. Dù cho Huyền Thanh có nói điều này Thiếu Kiệt cũng không lo lắng. Vì bà hiện tại đang có công xưởng sản xuất của mình bên đó. Dù là nhỏ nhưng vẫn đủ để chứng minh sản phẩm được sản xuất trong nước.

- Vấn đề này thì cháu không lo lắng bởi cháu kinh doanh mặc hàng công nghệ nên chắc sẽ không phải gặp khó khăn nhiều đâu. Với lại cô hiện tại cũng bắt đầu có chỗ đứng trên thị trường. Chỉ cần công ty không có gì bất ổn xảy ra là được.

- Ừ có mặt ở thị trường bắt đầu có chỗ đứng thì sẽ phải chịu nhiều áp lực hơn từ các bên liên quan nhưng chắc chắn cô sẽ làm được.

Nghe trong lời nói của Huyền Thanh có sự tự tin nhất định của mình. Thiếu Kiệt cũng cảm thấy được sự tự tin do chính sản phẩm của mình làm ra của bà. Thiếu Kiệt cũng biết sản phẩm của Huyền Thanh là gì. Đó không chỉ đơn thuần là công nghệ mà còn có cả sự tâm huyết của mình trong đó. Những hi sinh dành cho sản phẩm của mình của bà để được đưa ra thị trường thì không còn gì phải bàn cãi.

Bây giờ một người đàn ông trung niên từ ngoài công thất thểu đi vào. Nhìn thấy trong nhà có khách ông ta cũng cố gắng nở nụ cười. Thiếu Kiệt thấy thế cau mày.

Huyền Thanh thấy người đàn ông đi vào mới hướng Thiếu Kiệt hẳn giới thiệu.

- Đây là chồng cô Tống Hàng cũng là bố của Nhật Huy. Hiện tại đang làm bên công ty đầu tư đấu thầu dự án. Của công ty xây dựng 625. Còn đây là cậu nhóc Thiếu Kiệt hôm trước Nhật Huy đi lạc chú nhóc còn mua chiếc xe đạp cho Nhật Huy đó mình.

Nghe vợ mình nói như thế Tống Hàng cũng vui vẻ cười cười nhưng trên nét mặt cũng hiện một chút gì đó buồn bã. Thiếu Kiệt đứng lên đưa tay tới bắt tay với Tống Hàng.

Dù có vẻ như có việc buồn bã và thật sự có nét nghiêm trọng nhưng ông vẫn tỏ ra bình thường cố gắng cười cười bắt tay với Thiếu Kiệt. Thấy chồng mình có vẻ bất thường Huyền Thanh mới thẳng thắn hỏi chồng mình.

- Có chuyện gì mà ông có vẻ như vậy? Thiếu Kiệt không phải người ngoài. Cậu nhóc có không ít ý kiến về kinh doanh tốt nếu ông có chuyện gì thì nói ra thử biết đâu Thiếu Kiệt có thể giúp ông trong những chuyện này.

- Chuyện này! Bà sao kỳ vậy Thiếu Kiệt là khách sao có thể nói cho cậu nhóc biết chuyện nhà được.

Tống Hàng nghe vợ mình nói cũng cau mày. Ông thấy chuyện này chỉ có thể để gia đình mình biết. Nói ra cho người ngoài thật mất mặt. Nhưng Huyền Thanh nhú mày với ông nói.

- Ông cứ có gì thì nói đi. Nếu gấp thì còn giải quyết được

- Chú cứ nói đi không sao đâu. Nếu được thì cháu có thể giúp được mà. Dù sao thì cô cũng giúp cháu sắp tới khi qua bên singapore làm ăn mà chú. Giúp được gì thì cháu sẽ giúp thôi.

Lường lự một lúc Tống Hàng mới thở dài. Dù sao vợ mình đã nói như vậy xem như Thiếu Kiệt cũng có chút gì đó gọi là quen biết. Dù không biết cậu nhóc kinh doanh cái gì nhưng nếu đã có chí hướng lập công ty ở nước ngoài cũng không còn đơn thuần là doanh nghiệp nhỏ nữa.

Dù vẻ bên ngoài chỉ là một thiếu niên còn đang đi học. Nhưng lăn lộn lâu năm trên việc kinh doanh Tống Hàng cũng biết chuyện gì cũng có thể xảy ra được huống chi là một thiếu niên có thể kinh doanh và hướng ra nước ngoài.

- Chuyện là bên công ty chú có đấu thầu mấy dự án. Nhưng mà do bị ép nên phải chuyển đổi hình thức giao lại cho cấp dưới. Giờ bên kia giám đốc nghe nói dính dáng tới việc buôn bán ma túy gì đó bị bắt rồi. Cái tên nhận công ty đó giờ cũng trốn biệt ôm theo tiền quỹ công ty chưa biết hẩn ở đâu. Có cơ sở hẩn trốn ra nước ngoài ngay hôm nay mà chưa biết hẩn đi đâu.

Trầm Ngâm một lúc. Đúng là chuyện này có thể khó khăn với người khác nhưng có lẽ với hẩn thì không vấn đề gì. Nhưng nghe trong vấn đề của Tổng Hàng thấy việc này có vẻ quen quen.

- Bên công ty chú dính dáng bên với bên nhà thầu Hoàng Chí Hùng à?

Tổng Hàng mới ngạc nhiên nhìn hẩn. Tổng Hàng cũng chỉ vừa mới biết người Hoàng Chí Hùng thông qua một số tin tức quen biết còn chuyện làm sao Thiếu Kiệt biết thì không thể nào hiểu nổi.

- Cháu biết người này. Hiện tại bên chú nhận lại hai công trình bên người này một là hội nghị tiệc cưới năm sau bắt đầu làm còn hai là công trì thi công 5km đường quốc lộ.

- Ủ cháu biết người này. Đơn giản người này không xa lạ. Hai nữa là hẩn cũng chẳng là gì đối với cháu. Có lẽ công trình tiệc cưới bên chú nhận có lẽ là của công ty cháu. Nhưng cháu đã né người này không nhận công ty của người này trong đấu thầu sao bên chú lại có thể nhận thầu này của hẩn

Thiếu Kiệt bình tĩnh nói ra những gì cần thiết của mình. Hẩn đã lựa chọ rất tốt cho công ty thi công né ra những người của Hoàng Chí Hùng vậy mà hồ sơ thầu lại đến tay Hoàng Chí Hùng mà còn lại sang tay đấu thầu cho công ty khác ăn phần trăm trong đó làm Thiếu Kiệt thắc mắc. Tổng Hàng lúc này cũng lắc đầu thở dài ngao ngán nói với Thiếu Kiệt.

- Nói ra chuyện cũng dài. Mời đầu là một công ty khác nhận được công trình này. Nhưng không hiểu sao chỉ trong vòng một tuần người chủ sở hữu công ty lại biến thành Hoàng Chí Hùng. Hẩn lại bỏ thầu một lần nữa.

Người nào ra giá thầu ít nhất sẽ thắng. Nói thật bên chú thấy vì công trình lớn nên mới nhận lấy tiếng tăm, chứ không đủ để bù vào thất thoát. Hẳn bỏ thầu thấp, rất thấp.

Nghe được lời nói của Tổng Hàng hẳn cũng hiểu được. Việc lấy công trình để năng lý lịch công ty sau nay thuận lợi cho những nơi thi công là điều cần thiết nhưng để bù lỗ cho mình thì công thì khá ít khả thi hoặc là thi công bằng với giá tiền hoặc rút ruột công trình.

Xem ra việc thi công đúng với bản vẽ thì không có chuyện đó. Bởi có thể qua bản vẽ của Hoàng Chí Hùng có thể nó đã được thay đổi. Thiếu Kiệt hẳn quá hiểu cách thức làm việc như thế này rồi.

- Có thể là bản vẽ đã được thay đổi để ăn bớt tiền nguyên vật liệu rồi. Cũng may bên cháu chưa hỗ trợ bên đấu thầu điều gì. Bây giờ vẫn có thể đổi được. Chỉ cần bên chú xây dựng như bản vẽ chính thức bên cháu sẽ cung cấp đủ tiền cho gói thầu như cái công ty mà Hoàng Chí Hùng đã sở hữu theo từng giai đoạn.

- Vậy tốt quá nếu được như thế thì bên chú cũng không tiếc nhiều tuy tiền biển thủ của người kia đi mất nhưng vẫn còn cầm cự được công trình của cháu. Nếu đó đúng là công ty của cháu, Chú cam đoan công trình sẽ hoàn thành tốt nhất. Như đúng bản vẽ gốc.

Tổng Hàng có phần vui mừng suy nghĩ tính toán những thứ hẳn có thể tận dụng. Dù bị biển thủ công quỹ nhưng có thể sẽ cầm cự nổi cho lần này. Vì tiền cấp cho công trình nếu như Thiếu Kiệt nói hẳn có thể làm được một số việc, chỉ cần liên hệ các bên cung cấp một cách tốt nhất hẳn vẫn có thể có được chút lợi nhuận cho công trình.

- Không cần cháu sẽ hỗ trợ chú việc giữ lại người này trong ngày hôm nay. Hà Vi em gọi điện cho Chú Đào nói tên người của chú Tổng Hàng

chuẩn bị trốn ra nước ngoài với thông tin hãn biển thủ công quỹ. Cần bắt lại nói an ninh sân bay chặn lại hãn lúc làm thủ tục.

Hà Vi gật đầu. Hỏi Tổng Hàng về tên người đó và công ty đang làm việc. Xong sau đó bước ra ngoài gọi điện thoại cho Khương Đào. Tổng Hàng cũng cung cấp thông tin xong nhìn Thiếu Kiệt. Chàng trai này hãn nhìn không thấu. Vì hãn có thể liên hệ người trực tiếp với an ninh sân bay.

Việc này thường phải có giấy xác nhận của tòa án hoặc là cảnh sát điều tra can thiệp đã phát hiện đầu mối liên kết mới được làm như vậy. Mà Thiếu Kiệt chỉ cần quan hệ của mình giờ chỉ cần Tổng Hàng có giấy khiếu kiện gửi các nơi nếu công ty tốt có thể đem số tiền này thu hồi.

- Chú liên hệ với người này gọi điện làm giấy trình báo để họ có nhiều cơ sở lấy lại tiền của chú cũng như đóng băng tài khoản ngân hàng của hãn. Giờ chú đi ra sân bay gọi điện người này trợ giúp là được

- Cháu có thể liên hệ được với những người an ninh sân bay sao? những người này được không? Chú cần làm gì để gặp người ta đây?

Thiếu Kiệt đưa số điện thoại Khương Đào cho Tổng Hàng. Cầm số điện thoại trong tay hãn vẫn chưa biết mình phải làm gì thì vợ mình Huyền Thanh nói.

- Ông còn không chạy liền ra sân bay để phối hợp bắt hãn còn ở đây làm gì? định đợi người ta ra nước ngoài ông mới chạy ra sao.

- Ấy tôi đi liền. Cháu ở chơi nhé có gì chú xong việc này sẽ cảm ơn cháu sau. Chú chạy ra sân bay liền mời được cũng nói thư ký soạn biên bản điều tra tên này để có cơ sở hơn. Cảm ơn cháu nhiều. Lần này vô cùng cảm ơn cháu.

Nói rồi Tổng Hàng chạy ra ngoài sân hướng về phía cửa có lễ xe của ông được để bên ngoài. Vì Thiếu Kiệt thấy trong sân đã tồn tại xe của mình còn

ông ta lại đi bộ vào, Chắc hẳn xe ô tô khi đèn trước của thấy xe bọn hắn đậu trong sân nên mới để bên ngoài.

- Chồng cô là thế đấy. Vội vội vàng vàng nhưng đôi khi lại không kịp tiếp thu hiện thực. Hi vọng chuyện này thuận lợi bắt lại người kia.

Thiếu Kiệt cười cười. Tội phạm truy nã bị phong tỏa tài sản ngân hàng trong nước thì không thể nào đi đâu được. Nếu mà có ra tới sân bay trốn ra nước ngoài cũng là chuyện người kia sẽ nghĩ đến nhất thời.

Vì ai mà không muốn thoát thân trước rồi tính sau những việc khác ôm tiền đi phải có cách sử dụng mà đem tiền mặt lại là không ổn. Chỉ có chuyển vào tài khoản mà ra nước ngoài rút trước khi bị phong tỏa hoặc là chuyển cho người thân mình giữ giùm.

- Cô cứ an tâm chuyện này cháu nghĩ chắc thuận lợi dù sao biết sớm cũng tốt hơn là biết trễ. Nếu bây giờ đối phó người kia chỉ cần người kia chưa ra khỏi quốc gia thì sẽ bắt được. Còn về tiền hắn có chuyển đi tài khoản nào đi nữa cũng sẽ bị phong tỏa các tài khoản đã nhận xem như người đó là đồng phạm ai mà dám dính vào.

Huyền Thanh nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng đúng. Pháp luật luôn gắt gao với những thành phần phạm tội. Nhất là với người phạm pháp. Đơn giản những đồng tiền này không sạch nó sớm sẽ được trả về với chủ cũ thật sự của mình.

- Xem ra quan hệ của cháu vẫn không phải nhỏ bình thường à. Thôi hôm nay ở lại dùng cơm với nhà cô một buổi nào. Dù sao cháu cũng ở chơi với Nhất Huy một chút. Chứ cháu về giờ này chắc cũng không được thẳng về đồng ý đâu.

Nhìn hai cậu nhóc đang vừa chơi và xem phim hoạt hình của mình Huyền Thanh vừa nói với Thiếu Kiệt vừa chỉ vào hai cậu nhóc. Như đây thật sự là ý kiến của hai đứa.

- Vâng! chuyện này không có vấn đề gì chỉ là một buổi cơm thôi mà! Cháu chỉ sợ là không được đấy chứ. Nhưng mà cô đã nói thế thì cháu không ngại đâu. Dù sao hôm nay cháu cũng là đến chơi với Nhật Huy nữa mà. Xem như hôm nay cháu và mấy người bạn đến ăn ké.

Thiếu Kiệt cũng đã chủ định sẽ ở lại dùng cơm với Huyền Thanh dù sao nếu hẳn đến mà chỉ với vài việc để lại ra về thì cũng không hay. Với Nhật Huy và Tấn Phát đang chơi rất vui vẻ hẳn không muốn hai đứa vừa mới quen biết nhau lại phải ra về.

Hà Vi trở về ngồi cạnh bên hẳn cũng đồng ý chuyện này. Chu Tường và Trương Hạo cũng không nói gì. Mọi người như ngầm đồng ý, Họ biết ý kiến của Thiếu Kiệt trong lòng thế nào. Không phải chỉ với một việc đến đây tìm hiểu đủ thông tin cần rồi lại ra về. Điều này không đúng với tác phong của hẳn. Chưa kể đến hẳn lại mang theo cả Tấn Phát.

Nhật Huy tuy ngồi gần đó nhưng cũng nghe thấy được mẹ Minh và Thiếu Kiệt nói gì với nhau. Tuy đang chơi đồ chơi cậu nhóc cũng bỏ đó chạy lại bên cạnh Thiếu Kiệt. Ôm chầm lấy chân Thiếu Kiệt mới nhìn hẳn cười nói.

- Anh Kiệt anh ở lại cùng em cho đến tối luôn nhé.!

- Đúng rồi đó anh Kiệt ở lại chơi với Nhật Huy đi em cũng chưa muốn về.

Tấn Phát cũng chạy lại bên cạnh Thiếu Kiệt hai cậu nhóc. Năn nỉ hẳn như muốn cho hẳn ở lại nơi đây cả thời gian còn lại trong ngày. Thiếu Kiệt cũng chỉ biết cười hai cậu nhóc này xem ra rất hợp tính nhau. Hẳn ngồi xuống giữa hai đứa nhóc nói

- thôi được rồi hôm nay anh sẽ ở lại chừng nào Nhật Huy mệt đi ngủ thì về, Không chỉ mình anh mà có cả mọi người nữa hai đứa cứ yên tâm.

Nghe Thiếu Kiệt trả lời như thế hai đứa cũng vui vẻ hơn. Chưa kể đến hẳn ngồi xuống chơi cùng với Tấn Phát và Nhật Huy cả Chu Tương và Trương Hạo cũng thế. Hà Vi thì lại cùng với Huyền Thanh và người làm của nhà bà xuống bếp chuẩn bị những thức ăn cho một buổi chiều.

Nhật Huy cũng cười nhiều hơn mọi ngày. Không thấy cậu bé có gì là một của chú nhóc đang bệnh. Có vẻ như việc Thiếu Kiệt đến cùng chơi đồ chơi với cậu nhóc và có thêm bạn làm cho cậu bé tốt hơn với những gì buổi sáng gặp phải. Những tiếng cười nói trêu chọc vang lên ở phòng khách xen lẫn với tiếng của âm thanh phát ra từ những cái loa được nối liền bởi ti vi và đầu dvd.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 245: Nơi Của Cửu Hùng

Đầu năm chúc mọi người có một năm mới an khang thịnh vượng vui vẻ bên gia đình và người thân. ai chưa có gấu sẽ có trong năm nay. Đầu tháng xin np mọi người. Và Năm mới tốt lành có gì thì lý xi tác kim đầu được rồi. hehe.

Tại thời điểm Thiếu Kiệt đang ở nhà Huyền Thanh vui vẻ với mọi người và chuẩn bị dùng cơm thì tại cách xa thành phố Lưu Minh. Ngọc Châu trong căn phòng đầy mảnh vỡ của những chai rượu.

Ngô Trục bức tức với những gì đang diễn ra ở Lưu Minh. Hắn nóng giận thật sự. Nhưng lô hàng hắn nhớ Diệp Nhi mang đến đây giờ đều nằm trong tay cảnh sát. Người đầu não bị bắt, còn tuyến bên dưới bị cắt đứt hoàn toàn không có thông tin liên lạc.

Cầm trên tay ly rượu trên tay giang dờ hắn bức tức vì mình bỏ bao nhiêu thời gian lâu như vậy không bị gì chỉ với đợt này nhiều hàng nhất mới bị. Hắn đã cho người điều chế chiếc xuất ra những thứ này tuy không phải là ít.

Nhưng hắn vẫn tức vì sao lại bị mất đi một nhánh đặc lực ở Lưu Minh như thế này. Nếu mà có việc gì phát sinh hắn phải biết từ trước. Lần này lại im hơi lặng tiếng không có một thông tin nào lại bắt hết những người của hắn.

- Chuyện này chắc chắn có vấn đề.

Bây giờ bên ngoài cửa phòng của hăn gõ cửa. Cau mày hăn cũng biết động tĩnh hăn tạo ra trong căn phòng mình quá lớn. Ngô Minh đứng trước cửa phòng mới nói vào bên trong.

- Cái thằng mất dạy mày định phá cái nhà này đó hả. Mày muốn phá cái gì thì đi ra ngoài mà phá đây là nhà của tao. Tao cần sự yên tĩnh.

Ngô Trực mở cửa phòng của mình nhìn Ngô Minh. Dù hăn có bực mình tới như thế nào hăn cũng không dám đối chọi với bố mình. Thở dài một hơi mới nói.

- Con có chút chuyện bực tức! Con sẽ cho người dọn dẹp ngay thôi. bảo đảm không làm phiền sự yên tĩnh của bố nữa.

Diệp Nhi cũng đứng trước phòng của em chồng mình lắc đầu nói với Ngô Minh.

- Thôi bố thẳng út nó công việc nó bị trục trặc nên nó mới thế cho người làm dọn dẹp là được mà. Chú út xem ra ngoài này nói chuyện với chị. Để đó cho người làm dọn đi, Bố cứ đi nghĩ ngơi đi con với thằng út nói chuyện được rồi.

- Ủ con xem giúp nó được gì thì giúp. Bố đi nghĩ ngơi đây, con với chả cái từng tuổi này vẫn không làm người khác hết lo được.

Nói rồi Ngô Minh lẳng lặng lắc đầu rời đi. Ngô Trực nghe Diệp Nhi nói như thế thở dài. Bước ra phòng khách, Diệp Nhi cũng tới bộ bàn ghế ở phòng khách ngồi xuống. Đợi cho Ngô Trực ngồi vào mới hỏi.

- Có chuyện gì mà em bực dọc vậy? Chị chưa thấy em như thế bao giờ. Có chuyện gì thì cũng phải luôn bình tĩnh mới đối phó được với những thứ khác chứ. Em làm vậy chỉ phát tiết được chứ có giải quyết được gì. Kể lại chị nghe có chuyện gì nào.

Ngô Trục ngồi xuống cầm lấy bao thuốc lấy ra một điều thuốc và cái bật lửa đốt một hơi, rồi đặt xuống bàn trước mặt kéo cái gạt tàn trên bàn về phía mình. Kéo một hơi thuốc Ngô Trục nhìn lên trần nhà nơi có chùm đèn pha lê thả ra một đám mây khói.

- Số hàng nhờ chị chuyển đến Lưu Minh bị bắt hết rồi. Em không tiếc gì chỉ tiếc công sức gây dựng lên một đường dây thuận lợi thế mà giờ thành công cốc.

Im lặng một lúc Diệp Nhi mới lên tiếng. Cô thấy dù sao Ngô Trục cũng hiểu rõ những người dưới tay mình vì thế nên mới tạo ra một con đường kinh doanh hoàn hảo mà trước giờ không ai biết đến. Giờ lại bị bắt với số hàng lớn thì cũng là một vấn đề đáng nói.

- Có khi nào bọn họ bị người theo dõi từ lâu mà em không hay biết không. Nếu vậy thì rất có khả năng chứ nếu không làm sao họ phát hiện ra chuyện này.

- Điều đó mới là điều em đang nói. Những phòng bí của em không nặng thì có lẽ em cũng không biết được chuyện này. Lần này không hiểu sao họ lại âm thầm làm trong một lúc từ chân rết phía dưới với những người bên trên hầu như trong vòng vài giờ là bị bắt hết. Hiện tại chỉ bắt được một người đầu nhánh còn chân rết nhỏ phía dưới thì không được hãn chạy thoát nhưng nếu vậy hãn phải báo cho em biết đằng này lại không có tin tức.

Ngô Trục nói ra tình hình hiện tại. Nếu mà hãn có được một chút gì đó của Cửu Hùng có lẽ hãn đã không lo lắng. Vì hãn đã nói với Hoàng Chí Kim chân rết thì có chuyện gì cấp bách cứ gọi điện cho hãn cả hãn cũng vậy.

Việc này để hãn phòng khi có trường hợp xấu nhất nhưng hiện tại hãn biết tin chỉ có Hoàng Chí Kim bị bắt còn Cửu Hùng thoát được mà lại không có liên lạc làm hãn lo lắng.

- Vậy là việc này theo chị nghĩ có thể là có người báo. Hoặc lúc vận chuyển hàng hóa bị phát hiện nhất thời. Cũng có thể bọn nó lọt vào mắt của cấp cao hơn mà em quan hệ. Trước mắt nếu chỉ có một người bị bắt chị nghĩ em nên loại bỏ. Tránh đem dài lắm mộng người chết thì không có đối chất. Còn tên kia chạy thoát hay bị bắt lại cứ tìm hiểu được thì giữ không được cho người thủ tiêu luôn đi.

Diệp Nhi từ tốn nói với Ngô Trực xem như chuyện này khá đơn giản với hần. Vì dù sao với bản tính của Ngô Trực Diệp Nhi cũng hiểu ít nhiều. Nếu dùng được hần sẽ dùng không được hần sẽ loại bỏ để khỏi phiền phức đi kèm.

- Ủ em đã nói người làm việc này rồi. Hiện tại có nhiều thứ em chưa biết được. Những người mà làm ra chuyện này là ai. Nhưng chắc chắn có người nhắm vào. Không vậy mà có thể lần này họ cũng biết được là hàng về khá nhiều mới ra tay ngay dịp này.

- Tạm thời không nói đến những chuyện khác nhưng chị nghĩ em nên thân chinh một chuyến đi Lưu Minh trong bí mật. Để dàn xếp lại cơ cấu của mình. Còn nữa em lần này chủ yếu thăm dò thằng nhóc kia luôn đi.

Gật đầu như hần sẽ làm theo những gì mà Diệp Nhi phân phó. Có lẽ trước đây hần sẽ đợi theo dõi Thiếu Kiệt thêm một thời gian nữa. Nhưng giờ đây kế hoạch của hần bị vỡ trận người thì mất nên hần đành phải sắp xếp lại.

Nếu nói hần bỏ Lưu Minh thì không thể nào. Vì nơi đây là một nơi ăn chơi có tiếng từ trước đến nay. Hần không đem hàng về nơi này thì cũng có người khác nhúng chân vào. Thấy tiền mà không dám lấy không phải cá tính của Ngô Trực.

- Có vẻ như sau tết em mới đi được. Hiện tại nếu mà em tới Lưu Minh chưa biết chừng bị bại lộ một số thứ. Ở đó xem như tết này không có hàng

đi. Còn ở đây hiện tại em cần phải làm một số thao tác mấy người kia để có thể biến đi vài tuần mới không bị phát hiện.

- Ủ tuy thấy họ không đụng chạm gì đến em nhưng ai cũng hiểu họ không làm vì họ chưa có bằng chứng chứng cứ đầy đủ. Nếu mà giờ mà em đi thì bọn hăn chắc chắn sẽ nghi ngờ. Cứ để qua tết lấy lý do xuất ngoại du lịch một vài tháng kiếm người thế thân đi còn em thì về Lưu Minh xem xét chuyện này. Thôi chị có việc em phải suy nghĩ kỹ trước khi hành động có gì thì cứ nói với chị.

Diệp Nhi nói rồi đứng lên rời đi Ngô Trúc lúc này cũng mỗi mẹt với những thứ mình vừa làm hăn về phòng lúc này đang được dọn dẹp mặc chiếc áo khoác lấy từ trong tủ ra mà rời khỏi nhà. Có vẻ như hăn cần một giấc ngủ để xua tan đi những phiền phức lúc này.

Ngọc Nhi hôm nay không đến trường cô hiện tại đang ở một nơi ẩm thấp, bên cạnh có cả Cao Thịnh và bọn người tử tước còn một người nữa. Lúc này cũng bên cạnh một người bị bắt trói lại ngồi trên ghế.

- Nhiệm vụ đã hoàn thành Cửu Hùng đã bắt về đây Tiểu Thư xem qua.

Đến trước mặt của Ngọc Nhi không ai khác là Thế Hải. Hăn cung kính như gặp được cấp trên của chính mình còn. Ngọc Nhi chỉ gật đầu đến trước người đang ngồi bị cột chặt vào ghế với hai tay hai chân được cột bằng hai lớp dây rút cố định hai tay và hai chân ở mỗi góc ghế tựa.

Cao Thịnh đến mở cái túi trùm mặt của Cửu Hùng. Ngọc Nhi đứng trước mặt giữ một khoảng cách nhất định giữa mình và cái ghế đang cột chặt Cửu Hùng.

- Xem ra ông cũng có ngày hôm nay nhỉ Cửu Hùng. Bắt được ông không dễ à. Cũng không ít năm nhỉ, chắc ông cũng không nhận ra tôi đâu.

Cửu Hùng được mở bao vải chùm mặt mình. Ánh sáng không có nhưng để thích nghi hẳn phải nhắm mắt và chớp chớp mắt vài cái mới thấy được người đang nói chuyện với mình. Miệng hẳn còn đang bị quấn chắc bởi một cuộn vải được nhồi nhé vào. Cao Thịnh đến cầm lấy miếng vải rút ra.

Được giải thoát khỏi miếng vải cái miệng của mình Cửu Hùng mới phun một ngụm nước bọt lên phía trước nhưng nó chỉ dừng lại ở một khoảng cách.

- Con điểm đáng lẽ tao phải để này chết cùng với bố mẹ mày. Hừ hôm nay xem như tao bị bắt không oan. Tao không ngờ bên cạnh mình lúc nào cũng có một thằng hai mặt luôn tôn tại đã thế còn rất tin cậy. Thế Hải tao không ngờ mày lại như thế.

Thế Hải lúc này cũng cười cười nhìn Cửu Hùng, lắc đầu rồi đột nhiên cười lớn khi có cả Ngọc Nhi và mọi người ở đây.

- Đúng là ngu. Mà có biết bao năm qua tao chịu nhục cỡ nào không. Có họ không thể nhận có cháu không thể nhìn. lại phải lúc nào cũng như tính toán để đem mọi thứ những gì về bang phái của mày đổi chọi với cháu mình mày nghĩ tao vui. Đúng vậy tao hai mặt thì đã sao. Cuộc sống mà mày hại chết anh tao và cũng là bố Ngọc Nhi thì tao phải làm gì. Nhìn mày sống nhớn nhỡ mà không làm được gì à. Một đao cho mày thì đó là nhẹ nhõm với mày rồi đúng vậy tên thật của tao là Cao Thế Hải. Chú của Ngọc Nhi cũng là anh em ruột với người mà mày đã cho người hạ thủ hơn mười năm trước.

Cửu Hùng bây giờ cũng hiểu được vì sao hẳn rơi vào hoàng cảnh này. Không phải hẳn là người bị bán đứng mà bây lâu nay bản thân người ta không là người của hẳn.

- Thì ra bây lâu nay Cửu Hùng ta nuôi ong tay áo, nuôi khi dòm nhà. Người giấu sâu lắm Thế Hải. Không ngờ anh mình một thời như ta lại phải chịu cảnh như thế này.

- Tao khinh mày mà là anh minh thì đã không đến nổi ngày hôm nay. cái ngu nhất của mày là chọn người. Người đụng tới thằng nhóc Thiếu Kiệt đó không tốt lành lại đi đưa người đối chọi với thằng nhóc đó là mày tới số cũng không hiểu tại sao đâu nhĩ.

Thế Hải lúc này nói với Cửu Hùng hẳn thấy chuyện này thật tốt cho những gì sắp tới. Cũng không ngại nói ra những gì. Bí ẩn trong chuyện này.

- Chuyện này thì liên quan tới thằng nhóc kia? tao nhớ thằng nhóc đó không có bối cảnh gì cũng bình thường như những đứa khác chỉ gặp may mắn một chút. Không phải mày cũng nói như thế sao.

Cửu Hùng nghe nói về Thiếu Kiệt cũng ngạc nhiên hẳn đối với Thiếu Kiệt cũng chỉ xem thằng nhóc bình thường như những người khác. Mọi thông tin bên lề của hắn đều báo cáo được rằng Thiếu Kiệt không có vấn đề gì đáng nói.

- Đúng bên ngoài thằng nhóc có cũng không có gì. Nhưng mày đâu có biết bên trong nó lúc nào cũng là một thằng nhóc mà toàn bộ bọn tao phải kiêng dè. Không vì nó thì cháu tao cũng không biết chừng nào trả được thù.

Cao Thịnh cũng đứng một bên ung dung nhìn hẳn mỉm cười nói chuyện cho Cửu Hùng biết.

- Sai lầm lớn nhất của mày là bán rẻ anh em. Chọn nhầm người để đi theo. Mày có biết rằng toàn bộ Xuân Nghĩa Bang giờ hoàn toàn được tẩy trắng cả việc cảnh sát có tham gia vào việc bắt mày còn nói Xuân Nghĩa Bang hỗ trợ. Thiếu Kiệt bên ngoài vẫn như thế không gì nổi bật nhưng đứng thấy như vậy mà lầm. Khi mày đụng tới thằng nhóc đó bọn tao đã biết thế nào mày cũng đi đến bước đường này.

Nghe được những lời đánh giá của Cao Thịnh, Thế Hải về Thiếu Kiệt Cửu Hùng lúc này cũng lo lắng. Hẳn biết chuyện mình biết một phần thông tin chỉ là do những người bên dưới và một phần do Thế Hải cung cấp.

- Không ngờ tao bị bắt chỉ vì một thằng nhóc. Nhưng tao vẫn chưa hiểu. Thằng nhóc đó có gì mà đến bọn bây cũng cam tâm tình nguyện đứng về phía thằng nhóc như thế. Chỉ là một đứa con của một bà chủ cửa hiệu tạp hóa thôi có cần vậy không?

- Mà ỳ lăm nó đúng là con của một người bán tạp hóa nhưng bố nó không phải vậy. Nó có quan hệ đủ để bọn tao hạ gục mà ỳ như ngày hôm nay. Có những chuyện mà ỳ biết quá nhiều cũng chết không nhắm mắt đâu.

Thế Hải nhìn Cửu Hùng lắc đầu nói ra ý nghĩ của mình. Cũng nhìn về Ngọc Nhi. Chuyện lần này bắt sống Cửu Hùng, Cũng là ý kiến của cô.

- Nói với hã thì cũng không ít lợi gì. Cái hiện tại mọi người cần là Tiền của hã để giúp Thiếu Kiệt phát triển cho cậu ta. Hã bao lâu này không tàn tư được điều gì là không đúng. Lần nào hã cũng chỉ cấp vừa đủ tiền cho anh em. Cháu không tin hã không có chỗ cất tiền đó đấy.

Lúc này Cửu Hùng cũng cười lớn. Hã biết rằng số tiền của mình cũng như tiền của Hoàng Chí Kim. được để ở đâu dù cho biết chỗ cũng không thể nào lấy được. trừ khi có hai vật kia. Còn nữa hã còn được bảo đảm nếu trong vòng mười năm từ khi tài khoản không có người gửi tiền nữa và cũng không có người đến lấy những người kia sẽ kiểm người còn sót lại của gia đình hã mà trao trả.

Hã đã phòng ngừa chuyện này bởi bước lên con đường này lúc nào hã một chân hã cũng đã nằm sau song sắt. Mọi người trong căn phòng này đều nhìn hã. Có vẻ như Ngọc Nhi đã nói đúng việc hã có cất giấu tiền riêng của mình nên những người ở đây đều nhìn lấy cử chỉ của hã.

- Muốn tiền của ta không dễ đâu nhĩ muốn có được nó phải trả một cái giá đắt đấy. Nhưng mà cũng chưa chắc bọn các người đã có thể kiếm ra nó đâu. Đơn giản nó hoàn toàn không hiện hữu.

Thế Hải nghe vậy cũng đến phía sau của Cửu Hùng bóp chặt vào hai vai hắn. Nói nhỏ nhẹ như làm đang an ủi Cửu Hùng.

- Không dễ nhỉ mỗi tháng người đều gửi đi một món tiền từ tài khoản của mình. Nhưng có vẻ như bên kia là ai thì bọn này không biết. Chắc chắn là người đó đang giữ giùm người tiền của mình. Chắc chắn là thế nếu không người cũng không tự tin đến vậy. Người thân của người bọn ta đã đồng loạt thanh lý hết rồi nhưng vẫn chưa biết được tài khoản đó là của ai. tốt nhất đừng nên làm khó mọi người nói ra đi.

Đứng sau lưng của Cửu Hùng. Thế Hải nói ra những gì mà bấy lâu này bọn người họ không ngưng điều tra và theo dõi một số những thân nhân của Cửu Hùng mà lấy ra được những mối quan hệ của hắn.

Cửu Hùng cũng chỉ cười cười im lặng hắn cố tình không khai ra những việc này. Nếu những người thân hắn cũng không thể nhận được tiền thì bọn người Ngọc Nhi cũng sẽ không nhận được tiền từ tài khoản hắn có. Bản thân hắn đã chuẩn bị hết cho mình dù có chết ở đây thì hắn cũng không để cho những người trước mặt này một đồng nào.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 246: Nhục Hình

Mọi người thấy được Cửu Hùng định dây dưa với bọn hắc. Ngọc Nhi từ lúc đầu đến giờ không nói gì cảm giác rất bình thản như không có chuyện gì xảy ra.

Bước từng bước một về phía Cửu Hùng Ngọc Nhi chỉ cười cười một nụ cười hiền hậu không hơn. Bước từng bước đến phía sau của Cửu Hùng lúc này Ngọc Nhi nói chuyện rất nhỏ nhẹ.

- Đem những người có quan hệ với Cửu Hùng lên!

Một nhóm người bị trói đem đến trước mặt Cửu Hùng. Hắc nhìn thấy những người thân thuộc quen mặt với mình cũng cau mày. Hắc không ngờ đến ngày hôm nay những người lại hiện diện trước mặt hắc. Ngọc Nhi thấy sắc mặt của Cửu Hùng cũng cười cười.

- Người lẫn lộn trong giới giang hồ có câu không đụng đến người thân nhi. Nhưng mà không hiểu sao có người lại vi phạm quy tắc đó. Nhìn cảnh người thân quen với mình từng người từng người chết trước mặt mình cảm giác sẽ như thế nào hả Cửu Hùng.

Cửu Hùng lúc này cũng xám mặt hắc biết Ngọc Nhi đang định làm gì. Vì Cửu Hùng không quên được những gì bọn người của mình về báo lại. Ngọc Nhi chạy thoát ra sao. Cô bé còn nhỏ chứng kiến mẹ mình bị giết trước mặt mình.

Có lẽ như thế mà Ngọc Nhi đã ghim sâu trong mình một hạt giống thù hận của Cửu Hùng dành cho mình. Hắc không nghĩ mình sẽ bị chính cô

nhóc này ở phía sau thao túng cả Xuân Nghĩa Bang.

Trước đây hắn cũng cho người ngầm theo dõi Ngọc Nhi như đều báo cáo về là rất bình thường. Có lẽ hắn đã quá chủ quan, Khi mà Thế Hải bước vào phe cánh của hắn với chỉ làm một thằng lẫn lộn mới vào. Từng Bước Từng bước với bản lĩnh bày mưu tính kế của mình đưa cho Cửu Hùng, lúc đó hắn thật sự ngang bằng với Cao Thịnh. Nhưng hắn vẫn không ngờ những việc đó chỉ là để chuẩn bị cho ngày hôm nay.

- Mẹ mày con điếm! Muốn làm gì thì làm tao này. Đừng có mà lôi người nhà tao ra.

- Mày cũng nói được những lời này nữa sao Cửu Hùng. Lúc mày ra tay đối phó với mẹ tao thì sao nhỉ. À tao nhớ được không phải mày mà là thằng này nhỉ. Hắn là người lôi mẹ tao từ trên xe xuống đi. Tát một cái rồi đâm nhiều nhát dao vào người mẹ ta đi.

Một người đang bị trói quỳ một góc nghe thế cũng cố gắng vùng vẫy. Bởi những gì ngọc Nhi vừa nói đã nói lên tất cả những hành động của hắn ngày hôm đó. Sau bao nhiêu năm Ngọc Nhi vẫn nhớ rõ như thế thì người này càng lo sợ hắn sợ rằng mình cũng bị như thế.

Khi bị bắt đến đây hắn vẫn chưa biết được mình làm gì để mà người khác đem hắn nhốt vào một chỗ Từ khi thấy được Cửu Hùng hắn bắt đầu run sợ. Ngay bản thân Cửu Hùng cũng bị trói trên ghế hắn hiểu chuyện mình làm năm đó. Giờ bị người ta báo thù là chuyện hiển nhiên. Hắn chỉ nghĩ Ngọc Nhi sẽ sai người cho hắn một dao là có thể cho hắn chết. Nhưng không cô bé trước mặt lại nói ra từng hành động hôm đó hắn đối với mẹ cô.

Thế Hải bước nhanh về phía tên đang bị trói vùng vẫy kia. hắn nắm người đó lên nhìn vào hắn mắt.

- Mày! Mày ngay cả phụ nữ lại hành hạ như vậy. Mày đáng chết mà. Em đâu tao không liên quan gì đến Xuân Nghĩa Bang lại bị đối phó như thế.

Chỉ với hai mẹ con. Nếu hôm đó Ngọc Nhi mà không chạy thoát mày còn tính người không.

Người kia bị bịt miệng nhưng cô gắng vùng vẫy lắc đầu. Nhưng muốn thanh minh điều gì đó. Nhưng tất cả đều đã muộn Ngọc Nhi đến bên cạnh của Thế Hải. Nhìn Người đó từ tốn nhẹ nhàng nói một câu.

- Thôi đến giờ rồi nợ máu trả máu, nợ mạng trả mạng. Đời có vay có trả đã vay rồi thì phải đợi đến ngày trả thôi. Hắn làm những hành động ấy ra sao với mẹ cháu thì chú cứ làm lại như vậy.

Không hiểu từ đâu Ngọc Nhi lấy ra một con dao đưa cho Thế Hải. Nhìn Ngọc Nhi không nói gì hắn cũng gạt đầu. Không ai nghĩ sau vẻ bề ngoài yếu ớt của cô lại có một mặt vô tình như thế.

Người kia nhìn Ngọc Nhi với ánh mắt vang xin hắn biết người quyết định hoàn toàn là cô bé trước mặt. Nhưng thấy khuôn mặt của cô không tỏ vẻ gì là thương xót cho hắn. Người này cũng hiểu đã đến lúc hắn kết thúc cuộc đời mình.

Thế Hải lặp lại hành động của người này mà Ngọc Nhi đã nói. Lúc đầu hắn cũng sợ cô bị ảnh hưởng nhưng nhìn Thấy Ngọc Nhi cứ cái vẻ bình thản từ đầu đến giờ. lại không có một chút nào hoảng sợ khi máu của những người kia thấm ra sàn nhà chảy thành dòng.

Thấy dáng vẻ của Ngọc Nhi khi người kia gục xuống bình thản không máy động Cửu Hùng hoàn toàn không hiểu sao mà Ngọc Nhi lại có thể bình tĩnh như thế. Quay lại với Cửu Hùng Ngọc Nhi chỉ cười một cái không có một chút nào gọi là phát sinh mà còn như giảm một phần nào nhẹ nhõm trong người.

- Ông không có đau xót bởi người này chỉ là người bắt đầu không hề có thân thích gì với ông. Tôi tự hỏi những người trước mặt của ông thì ông sẽ ra sao Cửu Hùng.

- Mày! Mày! là con quỷ chứ không phải người. Giết người mà mày xem như không có gì lại hành hạ hấn đến chết mày mới vui. Mày Không phải người mà.

Không như Cửu Hùng suy nghĩ Ngọc Nhi lúc này rất từ tốn không mắng lại hấn cũng chẳng có động thái nào khác. Biệt cô chỉ che miệng cười như một thiếu nữ rồi mới từ tốn nói.

- Đúng với người khác tôi có thể là một người bình thường nhưng đối với ông lại khác. Vì ông là người biến tôi như thế này, thấy máu cũng xem như bình thường không một chút biến đổi bởi nỗi sợ của tôi đã quá lớn nó in đậm đến mức tôi vẫn tưởng như mới hôm qua. Từng người từng người một qua cửa kính bị chém, máu tươi nhuộm đỏ khu rộng lớn người đem tôi chạy thoát trên người không ít vết thương. Máu anh ta thấm trên tay tôi. Mẹ tôi đến chết vẫn kéo lại một người để có thể ngăn hấn không đuổi kịp tôi. Một đứa nhóc nhìn thấy những điều đó ông thấy sao. Máu không chỉ có một người mà nhiều người. Bởi máu của họ để tôi có một mạng sống, một mạng sống nhỏ nhoi của một đứa con gái.

Những giọt nước mắt của Ngọc Nhi bắt đầu rơi xuống. Những người Cao Thịnh hiểu rõ nhất hôm đó Ngọc Nhi phải chịu như thế nào. Họ là người có trong cuộc chiến. Cầm Cự cho Ngọc Nhi chạy thoát rồi cùng nhau giết ngược về Lưu Minh. Nhưng lúc này mọi chuyện đã trở chỉ còn một nhóm anh em còn lại bọn hấn phải ẩn vào bóng tối. Đợi đến lúc gầy dựng lại mới tạo thế cân bằng với Cửu Hùng những năm gần đây.

Cao Thịnh lúc này lấy trong túi mình ra một gói khăn giấy đưa cho Ngọc Nhi. cô cầm lấy lau đi những giọt nước mắt vừa thấy để trở lại dáng vẻ bình tĩnh của mình.

Cửu Hùng lúc này cũng im lặng lời nói nào cũng không có hiện thực đối với Ngọc Nhi ngày lúc này. Sớm muộn gì mọi người hiện tại ở đây cũng sẽ phải chết đó là điều Cửu Hùng biết chắc chắn.

- Tôi chỉ cần ông nói ra số tiền của ông đã kiếm được từ trước tới giờ đang ở đâu có lẽ tôi sẽ có thể cho ông và những người ở đây ra đi thanh thân. Thiếu Kiệt cần vốn nhiều hơn. Cậu ta cần gầy dựng thế lực cho mình nên tôi sẽ không dài dòng nói với ông nữa một là nói ra chỗ cất giấu càng sớm càng tốt hai là chịu hành hạ từ từ cho đến chết. cái này tùy do ông chọn lựa. Những người đang bị trói cũng cố gắng như muốn Cửu Hùng hẳn nói ra điều hẳn đang cất giấu. Họ nghĩ khi nói ra điều đó họ sẽ được thả không phải chịu cảnh như người vừa chết. Hoặc sẽ không phải bị hành hạ.

- Xem ra ông chưa định hình được tôi sẽ làm cái gì. Thôi được rồi đây đưa mãi với ông cũng chẳng ít lợi gì. Bây giờ quan trọng là ông nói sớm hay muộn thôi. Cho người mỗi cách một giờ đâm hẳn và những người ở đây một nhát dao. Nhưng không để hẳn chết. Để xem hẳn chịu được cảnh phải chịu về nỗi đau về xác thịt như thế nào.

Những người nhà của Cửu Hùng cũng lo sợ. Họ hoàn toàn có thể nghe thấy những gì Ngọc Nhi vừa nói cũng hiểu tại sao mình lại bị bắt đến đây. Cái họ muốn bây giờ là Cửu Hùng mau chóng nói ra những gì mà cô nhóc này muốn biết để họ có thể thoát khỏi sự dày vò chịu khổ.

Từng ánh mắt vang xin của người nhà đối với mình. Cửu Hùng như hoàn toàn không có sự liên hệ gì với họ tuy hẳn biết trong lòng rất muốn nói ra những điều đang có nhưng cơn hành hạ bắt đầu vang lên từng người đã chịu cảnh dao đâm vào đùi mình từng người từng người một trước mặt hẳn.

- Tao Không tin mày có thể giết được nhiều người mà không bị pháp luật bắt. Tao sẽ ôm số tiền đó xuống dưới âm tào địa phủ cũng không cho bọn bây một đồng nào. À À

Cửu Hùng vừa nói dứt câu Cao Thịnh đã bồi một dao vào đùi hẳn vị trí giống như những người khác. Rồi nhỏ giọng nói với Cửu Hùng.

- Mày yên tâm số người mày hại chết bằng chất trắng cũng sẽ bị tử hình bọn tao chỉ thay mặt đao phủ thôi. Những người kia cũng là những người mà theo lệnh của mày buôn hàng. Đối với người về lại con đường làm việc lương thiện bọn tao không đụng đến những người nhà mày ai trên tay cũng dính phải chất bột chết người kia có chết cũng là chuyện sớm muộn. Còn nữa đây là bên dưới khu lò thiêu nhà xác xong việc bọn tao chỉ cầm đũa vào một chỗ là được. Mày không thấy tại sao ở dưới lại ẩm thấp trong khi đó phía trên luôn nóng à.

Cao Thịnh nói ra những điều này, xem như là để cho Cửu Hùng biết được rằng, hắn có chết cũng không ai tìm ra hắn. Vì chuẩn bị cho ngày hôm nay mà bọn họ phải bỏ ra nhiều thứ. Thế Hải phải nằm vùng trong Cửu Hùng Bang.

Đó là chưa kể đến việc bắt Cửu Hùng khi hay tin trốn chạy họ phải bỏ ra khá nhiều thứ. Giữa chốn người và người để người mang Cửu Hùng đi bằng lối phía sau không ai hay biết đến nơi này. Lại phải trải qua không ít những người cảnh sát đang tìm kiếm hắn.

- Xem ra bọn mày bỏ không ít vốn liếng để bắt tao nhì. Cũng còn phải chờ xem bọn mày có lấy gì được từ tao không đã rồi hãy nói.

- Lấy ma túy rắc vào vết thương của bọn nó. làm cho bọn nó không có cảm giác bị thương tổn còn cầm cự lâu dài cho đến khi khai ra nơi cất giấu số tiền đó.

Cao Thịnh hướng bốn người Tử Tước phân phó. Họ lấy một bánh heroin để sẵn khai ra một chất bột ma túy màu trắng. Hiện hữu trên những mũi dao thả lên những vết thương đang rỉ máu. Từng Người từng người một Cửu Hùng cũng không ngoại lệ.

Nhìn Cửu Hùng cắn răng chịu đau Cao Thịnh mới cười cười lắc đầu nói.

- Tính ra mày cũng đáng mặt đàn anh đấy chứ. Không xin tha lạy lục lại ngoan cường đến mức này. Nhưng mà bản thân mày biết chất này có hại mày không dùng lại đi buôn. Mày không thấy là tội cho những người vì mày mà tan nhà nát cửa sao.

- Tao khinh. cảm thấy tội nghiệp sao. Thứ nào làm ra được tiền thì cái đó là trên hết ai bảo bọn nó ngu dấn thân vào thứ này. Tao đâu có ngu. Nhưng mà mày chưa biết được rồi người phía sau tập đoàn này rất lớn không như mày nghĩ đâu.

Cửu Hùng cố gắng lựa lời nói để có thể giảm bớt sự đau đớn của mình. Vì thế hắn nói khá lớn. Hắn muốn dùng âm thanh để ngăn sự đau đớn nhất thời của mình. Bởi hắn không thể vùng vẫy như những người trước mặt. Nên chỉ có thể dùng âm thanh để làm cho mình dễ chịu hơn.

Ngọc Nhi nghe vậy cũng nhìn Cửu Hùng. Cô thấy Cửu Hùng đúng là trí óc có hạn giờ này hắn đang ở đây người kia bị bắt hắn còn có thể nói được những thứ như thế này.

- Có vẻ như ông khá xem trọng mình quá rồi đấy. Ông nghĩ bọn tôi không biết người phía sau ông là ai sao. Thật chất hắn cũng bị bắt nhưng là cảnh sát bắt. Còn trên hắn nữa thì chỉ có Ngô Trực. Nhưng mà ông đừng lầm. Ngô Trực sẽ không vì hai người mà đánh đổi sự an toàn của mình đâu. Với bản thân ông cũng chỉ là một quân cờ trong mắt hắn. Ông nghĩ xem giờ ông chẳng còn bang hội không có người làm được một nơi cung cấp hàng. Ông nghĩ Ngô Trực sẽ liên hệ với ai? Ông mà nói không biết nữa thì uống cho ông lăn lộn bấy lâu này rồi đấy.

Lời của Ngọc Nhi giờ đây làm Cửu Hùng biết được nhiều điều. Hắn chưa từng biết người phía sau Hoàng Chi Kim chỉ biết khi nào có việc gì cấp bách thì người mới gọi cho Hoàng Chí Kim chứ bao giờ liên lạc với Ngô Nam vì bản thân hắn thấy phía người của mình chưa từng gặp phải tình trạng xấu.

Giờ Hoàng Chí Kim bị bắt Ngô Trục chắc chắn cũng không màng đến những hệ thống hãn đã gây dựng ai trong lúc này cũng giữ mạng mình là điều quan trọng. Việc hãn ở đây cũng đã nói lên nhiều điều.

Chưa kể đến nếu Ngô Trục có tiếp tục để hãn làm người dưới trướng mình hay không đó là cả một vấn đề. Nhưng hãn đã rơi vào tình trạng như thế này cũng không biết phải làm thế nào.

- Tôi để ông ở đây mà suy nghĩ về những gì mà mình có đi. Nếu có muốn khai báo điều gì thì cứ nói với bọn họ. Ông muốn cố gắng hi vọng cũng được. không hi vọng ôm tiền chết cùng cũng được nhưng ông phải chịu nỗi đau dày vò như tôi đã từng lúc đó ông mới biết những việc làm của mình sai lầm đến cỡ nào. Mà Thôi ông tự mà suy nghĩ đi. Nên nhớ cứ cách một giờ ông lại phải chịu một lần như vừa rồi đấy.

Ngọc Nhi rời đi cùng Thế Hải và Cao Thịnh để lại bốn người tử tước trong coi bọn người Cửu Hùng đang bị trói. Với những người này bọn chúng không phải canh làm gì. Bọn hãn đều biết số phận của những người này ra sao, Nhưng vì đề phòng bất trắc họ vẫn canh chừng.

Con Cửu Hùng lúc này suy nghĩ lấy nhưng gì Ngọc Nhi vừa nói. Hãn hiện tại không biết được Thiếu Kiệt kia là gì mà để Ngọc Nhi trợ giúp như thế. Số tiền của hãn cũng không phải là nhỏ. Chuyện một bang phái như của Ngọc Nhi lại đi trợ giúp Thiếu Kiệt thì có ít lợi gì.

Hoàn toàn không hiểu được dự định của Ngọc Nhi cùng suy nghĩ của những người Xuân Nghĩa Bang. Chỉ cần hãn chết đi những lãnh địa của Cửu Hùng Bang cũng thuộc về Ngọc Nhi. Lúc đó ở Lưu Minh họ muôn hô mưa gọi gió như thế nào thì không người ngăn cản được.

Đó là vẫn chưa tính vào mối quan hệ với cảnh sát mà hôm nay đến tổng hành dinh của Cửu Hùng Bang hãn bắt người. Thờ dài một hơi như đang

than thở cho mình lẫn lộn nhiều năm lại bị rơi vào sắp xếp của người khác mà không hay biết.

Cửu Hùng hiện tại như đang suy nghĩ về những lỗi lầm của mình đã gây ra và nhìn những người đang bị trói trước mặt im lặng không nói một lời nào.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 247: Mỗi Người Một Số Mệnh

Cầu mọi người tặng nguyệt phiếu lên bảng. Mọi người có lòng ủng hộ các kiểu con đà điểu cũng được nhất là Kim đậu. Đạo Hữu nào có kinh phí khá khá nhớ ủng hộ tác nha. Chương thứ 3 trong ngày.

Ba Người Ngọc Nhi, Cao Thịnh, Thế Hải rời khỏi nơi giam giữ Cửu Hùng lại gặp mặt nhau trong một căn phòng gần đó. Căn phòng trang trí khá đơn giản. Cửa được làm dạng cửa kéo bằng gỗ theo kiểu của nhật bản. Những bức bình phong quanh tường. Một cái kệ sách một bộ bàn ghế tiếp khách. những tủ kính đựng một số vật dụng trong phòng. Hầu như là những vật thường thấy không có gì nổi bật.

Góc trong cùng có một bộ bàn ghế được làm hoàn toàn bằng gỗ được trạm trổ khá đẹp bên ngoài. Trên đặt một cái máy tính xách tay và những tập hồ sơ. Ba người ngồi xuống vây quanh một cái bàn. Lúc này Ngọc Nhi mới nhìn Thế Hải nói.

- Bấy lâu nay thiệt thòi cho chú nhiều. Xem như lần này hẳn phải trả giá cho những gì hẳn đã làm đi sau này chú có dự định gì.

Ngọc Nhi vừa rót trà ở bình ra từng ly trong khay, rồi để trước mặt mỗi người. Nhận lấy từ Ngọc Nhi ly trà còn tỏa ra nghi ngút khói, Thế Hải cũng chỉ cười lắc đầu.

- Trước đây bố cháu để chú học kinh tế. Chủ yếu là khi ra trường về tẩy trắng cho Xuân Nghĩa Bang. giờ Xuân Nghĩa Bang cũng tẩy trắng xong rồi, thù cũng trả được rồi. Chú biết làm gì hơn nữa đây.

- Vậy sao không về Xuân Nghĩa Bang luôn. Dù sao Anh Hải cũng lận lộn trong giới rồi ai mà không biết. Cứ về Xuân Nghĩa Bang công bố ra chuyện nằm vùng thì đã sao. Thân phận anh cũng là Chú của Ngọc Nhi lại là em của lão đại có gì phải lo.

Cao Thịnh nghe Thế Hải nói vậy nên cũng khuyên. Dù sao muốn thoát khỏi sự khống chế của những người kia không phải chỉ cần một người, mà cần cả một thế lực có thể ngang bằng với họ.

Vì hiện tại Thiếu Kiệt chưa đủ lớn mạnh nên nuôi dưỡng và đào tạo người cho hắn là điều Ngọc Nhi đang muốn nên Cao Thịnh muốn Thế Hải gia nhập trở thành một trong những người trợ lực cho Thiếu Kiệt sau này.

- Cao Thịnh nói đúng đấy chú. Cứ về Xuân Nghĩa Bang đi, bên cháu còn mấy chỗ cũng cần người. Chú hiện tại cũng không làm gì giúp cháu phụ với Cao Thịnh đi. Nhiều khi cháu không có mặt để giải quyết được thì chú với Cao Thịnh thương lượng với nhau đưa ra đối sách cũng được.

Ngọc Nhi lúc này cũng khuyên Thế Hải về Xuân Nghĩa Bang giúp cô một phần nào trong việc điều hành với Cao Thịnh. Nghe Ngọc Nhi nói thế Thế Hải cũng trầm ngâm đôi chút.

Hắn đúng là sau khi học xong nghe tin anh mình gặp biến cố thì lại đem những kiến thức mình học được ứng dụng cho Cửu Hùng Bang những do Cửu Hùng buôn bán chất cấm không thể tẩy trắng được.

Thêm vào đó là căn cơ lúc đó của Xuân Nghĩa Bang còn bấp bênh chưa thể trực tiếp đấu với Cửu Hùng Bang như bây giờ. Hiện tại thì Xuân Nghĩa Bang với một số anh em mình đang dần thâm tóm mở rộng địa bàn, Thi chỉ với mấy người Cao Thịnh thì có vẻ như không thể khống chế được.

- Ủ ờ có gì Chú sẽ giúp Cao Thịnh trong một số chuyện. Nhưng mà chú hỏi cháu nè. Nếu mà Cửu Hùng khai ra chỗ cất giấu số tiền đó cháu định đưa hết cho Thiếu Kiệt à?

- Vâng cháu thấy được Thiếu Kiệt thật chất bề nổi có được đúng là nhiều tiền nhưng xét về những vấn đề khác vốn huy động của Thiếu Kiệt không nhiều. Cậu ta phải suy nghĩ nhiều lắm. Điển hình chỉ mỗi việc công ty thuốc lá của Diệp Nhi cậu ta đâu không lại. Nếu thế cần cho cậu ta một nguồn vốn cần thiết. Ám Binh bên mình cũng cần tạo ra mạnh hơn nữa để cho Thiếu Kiệt dùng sau này.

Ngọc Nhi nói ra những suy nghĩ của mình và mục đích chính của cô muốn lấy cho được số tiền của Cửu Hùng. Cao Thịnh và Thế Hải hiểu được đôi chút nên cũng gật đầu. Cao Thịnh lúc này mới nói với Ngọc Nhi.

- Nhưng ám binh đưa cho Thiếu Kiệt thì để làm gì. Mọi điều hành không phải tốt hơn sao? Chỉ cần Thiếu Kiệt nói chúng ta giao việc cho họ cũng được mà.

- Em lúc đầu cũng định là như thế nhưng đối với Ám Binh em nghĩ là có thể sau này để cho Thiếu Kiệt dùng trong những việc cần thiết trong kinh doanh nhiều hơn. Còn đối phó với những người kia. Ám binh bên mình vẫn không có thể lực để đấu.

Thế Hải lưỡng lự một lúc mới thở dài một hơi. Hắn thầy Ngọc Nhi không phải không có lý. Dù sao những người này sau khi huấn luyện xong thì phải phân ra các nơi bắt đầu hoạt động thu thập tình báo và những thứ có thể gia nhập vào thì bắt đầu làm.

- Cháu định chống lại những người đó thật đấy à? Chuyện này cháu phải cẩn thận đấy. Không khéo lại bị bọn họ phát hiện.

- Không cháu biết được những ai đang ở Lưu Minh. không chỉ thế những người này không nằm trong bang của chúng ta. Theo cháu nghĩ họ không muốn nhất thiết phí công bỏ người thâm nhập khi họ đã có hai người đầu não của Xuân Nghĩa Bang. Nhưng họ làm bởi vì mục đích của họ chỉ có một là Thiếu Kiệt những con cờ khác chỉ làm nền cho họ. Nếu cháu vẫn

còn bên cạnh cậu ta. Xuân Nghĩa Bang vẫn còn giá trị lợi dụng. Nhưng họ vẫn không ngờ đến nhiều điều khác.

Ngọc Nhi từ từ giải thích những thắc mắc của Thế Hải. Cao Thịnh cũng chỉ cười cười. Nhìn Ngọc Nhi một lúc Thế Hải mới hỏi cô.

- Cháu thật sự thích thằng nhóc Thiếu Kiệt, không phải vì nhiệm vụ tiếp cận cậu ta như những người kia đã giao cho cháu đi?

Ngọc Nhi lúc này gật đầu nhẹ cô không nói những chỉ với cử chỉ như thế Cao Thịnh với Thế Hải cũng cau mày. Lắc đầu Thế Hải thở dài một hơi mới nhìn Ngọc Nhi nói.

- Cháu sau lại có thể yêu Thiếu Kiệt được. Trước sau gì cậu ta cũng là trung tâm của mọi chuyện cháu đi gần như thế thì có ít lợi gì. Cháu không thể nào vì tình cảm riêng trong chuyện này được.

- Chú thấy chuyện này nhưng với việc này cháu đã suy nghĩ kỹ rồi. Cuộc sống này cháu từ khi sinh ra đã mang cho mình sứ mệnh này rồi. Ngoài những gì mỗi ngày chưa gặp Thiếu Kiệt hình ảnh tác phong làm việc này nào cháu mà không phai đọng. Kể cả tâm tình của Thiếu Kiệt ra sao. Nên từ lâu Thiếu Kiệt như một phần không thể thiếu đối với cháu rồi.

Lúc này cả Thế Hải và Cao Thịnh cũng không phản bác được điều gì. Vì hơn ai hết họ hiểu Ngọc Nhi đã phải trải qua những gì. Nó không như vẻ bề ngoài của cô bé. Cô phải chịu nhiều những vấn đề khác mà không ai có thể hiểu hết nội tâm của cô.

- Thôi nếu cháu đã nói như thế thì chú cũng không can thiệp nữa, Nhưng mà làm sao để chuyển giao Âm Binh cho cậu nhóc mới là vấn đề đấy. Cậu nhóc không đơn giản dù chưa gặp nhưng chú có thể cảm nhận thấy được thằng nhóc có nhiều tính toán riêng của mình. Việc làm sao để cho Thiếu Kiệt biết thân phận thật sự của cháu là cả một vấn đề đấy.

Nói ra suy nghĩ của mình Ngọc Nhi biết những khó khăn nếu cô cho Thiếu Kiệt biết được sự thật những chuyện của mình cũng không dễ như cô nghĩ đơn giản Thế Hải như nhắc nhở cho Ngọc Nhi cẩn thận để có thể để cho Thiếu Kiệt hiểu được cô theo chiều hướng tích cực.

- Vâng cháu cũng hiểu chuyện này không dễ nhưng cháu nghĩ rằng Thiếu Kiệt sẽ tiếp nhận được vì cậu ta không như người khác. Cậu ta sẽ hiểu mình phải làm như thế nào trong chuyện này. Lúc đó cứ để Thiếu Kiệt còn trước mắt ám binh nên tản ra đưa vào những cơ sở cần thiết bao lâu nay họ đã được đào tạo tốt nhất rồi giờ là lúc họ làm việc cho mình.

Cao Thịnh suy nghĩ một lúc đắn đo điều gì đó mới nói với Ngọc Nhi.

- Có quá sớm không Thiếu Kiệt sau này chưa biết phải phát triển ở chỗ nào giờ điều người đi hết cũng khó biết được trọng tâm mà cậu nhóc muốn lắm Ngọc Nhi.

- Em thấy cũng không còn sớm. Cứ để họ bắt đầu là được rồi Thiếu Kiệt cần thời gian phát triển để chắc chắn thì cứ chia người ra ở những nơi có khả năng. Dù sao đi trước một bước vẫn hơn là đợi đến lúc Thiếu Kiệt biết rồi mới làm. Dù sao bọn người kia đã bỏ ra thời gian trước mình cả mươi mấy năm. Giờ sắp xếp nguồn nhân lực chuẩn bị có cậu ta là vừa.

Ngọc Nhi vừa uống một ngụm nước trà nghe thấy điều lo ngại của Cao Thịnh cũng từ tốn nói ra những gì mà cô đã tính toán. Cao Thịnh lúc này cũng thấy ý kiến và độ khả thi trong việc của Ngọc Nhi đưa ra hoạt động trước.

- À mà hôm nay anh em bên mình có ai bị thương nặng không nếu có nên để bệnh viện chăm sóc với lại cho họ một ít tiền. Dù sao để bắt Cửu Hùng về đây cũng không dễ.

- Không bên mình thì không có người bị gì hết chỉ có vài người bị thương nhẹ thôi. Ấy mà nghe mấy người cảnh sát nói lúc ngăn chặn Chí

Kim Thiếu Kiệt có bị bắn nhưng tự hấn sơ cứu vết thương thì không đáng ngại lắm. Bên cạnh sát cũng có một người nằm viện vì trúng đạn nhưng có vẻ nặng hơn.

Cao Thịnh đang định nói không có chuyện gì những chợt nhớ ra những người cảnh sát hôm nay đến cùng Khương Đào. Lúc kiểm tra hiện trường nói chuyện về Thiếu Kiệt, nên hấn cũng nghe ngóng được. Dù là không ảnh hưởng gì nhưng hấn cũng báo cáo cho Ngọc Nhi biết.

- Cái gì Thiếu Kiệt bị bắn. Sao giờ anh mới nói. Em phải chạy qua bên đó xem cậu ta có sao không đã.

Cao Thịnh với Thế Hải cũng nhăn mặt. Họ không ngờ Ngọc Nhi lại quan tâm Thiếu Kiệt như thế. Ngăn lại Ngọc Nhi, Cao Thịnh mới nói.

- Không có chuyện gì cậu ta được băng bó rồi. Không sao hết vết thương chỉ ở phần mềm không ảnh hưởng gì hết. Em cũng đừng lo lắng quá.

- Những mà thôi để em qua đó xem cái đã Chú với Cao Thịnh xem Cửu Hùng lấy được thông tin càng sớm càng tốt. Tiền đó hấn không mang đi được nếu thấy những người ở cạnh bên mình bị như thế kéo dài hấn sẽ nói thôi.

Ngọc Nhi vẫn không từ bỏ cái ý nghĩ gặp mặt Thiếu Kiệt nên nói ra những gì cần làm cho Thế Hải và Cao Thịnh rồi rời đi để hai người ngồi nhìn theo cô chỉ biết lắc đầu nhìn nhau mà cười. Cao Thịnh lúc này cũng nhìn Thế Hải nói

- Thôi Ngọc Nhi đã nói như thế rồi anh em mình cũng chỉ biết làm theo thôi. Dù sao lấy lại những gì Cửu Hùng kinh doanh lâu nay cũng chỉ là một phần nhỏ thôi.

- Ừ nhưng mà hai người sao lại coi trọng thằng nhóc Thiếu Kiệt như thế. Thật không hiểu con bé cả chú mày cũng vậy nữa. Nếu nhìn chung thì

thằng nhóc Thiếu Kiệt đó tuy có khả năng thật nhưng cũng đâu đến mức dốt túi mà làm như vậy.

Thế Hải chưa một lần tiếp xúc với Thiếu Kiệt chỉ qua những gì được nghe nói cũng dẫn đo hấn không muốn gặp phải tình trạng đầu tư mà không hiệu quả nên mới hỏi Cao Thịnh.

- Chuyện này anh cứ yên tâm. Thằng nhóc Thiếu Kiệt này được. Không thiếu chỗ tốt cho người của mình. Cứ cái gì hấn kiếm được tiền thì anh em mình cũng có phần nên anh cứ yên tâm. Còn với độ trầm ổn và suy tính có lẽ phải nói thằng nhóc là con cáo già. Nhưng nó chỉ tính với người ngoài còn người mình thì không bao giờ tính toán mà còn khác hào phóng nữa.

Cao Thịnh nói về Thiếu Kiệt dù sao hấn là người tiếp xúc với Thiếu Kiệt với những chuyện làm ăn và những việc mà Thiếu Kiệt cần giúp đỡ thì đều có người bao về cho hấn biết.

- Vậy cũng được nếu như thế thì cứ tạm thời để Ngọc Nhi như vậy nếu có gì không ổn thì hãy ngăn Ngọc Nhi lại chứ như thế này nếu mà thằng nhóc kia đi sai một bước mọi người chôn cùng nó đấy.

- Ừ chuyện này đến lúc nào đó thấy không ổn có thể nói Thiếu Kiệt làm tác động đến hấn chắc có thể thay đổi được ít nhiều.

Thế Hải ngồi trầm ngâm một lúc hấn như đang suy nghĩ điều gì đó. Còn đối với Cao Thịnh thì hấn không thấy vấn đề này có gì là phiền phức. Nhưng dù sao điều Thế Hải lo lắng là có cơ sở. Nếu chưa tiếp xúc với Thiếu Kiệt Cao Thịnh chắc chắn sẽ có ý nghĩ này. Nhưng Thiếu Kiệt hấn tiếp xúc ít nhiều cũng hiểu được một phần nên không lo lắng như Thế Hải.

- Những người kia hiện tại Ngọc Nhi vẫn phải báo cáo hàng tuần à. Bọn họ thật quá mức mà. phải chi anh em mình có đủ thực lực thì tốt biết mấy. Ngọc Nhi sẽ có được cuộc sống như bao người khác.

- Thôi đừng nói như thế. Mỗi người sinh ra đã có số mệnh được viết sẵn cho mình. Ông và Tôi cũng vậy Ngọc Nhi với Thiếu Kiệt cũng thế. Cứ ngỡ thằng nhóc Thiếu Kiệt sẽ không làm nên việc gì lớn. Đến gần như mọi người sắp bỏ cuộc thì thằng nhóc lại thay đổi. Chắc có lẽ hẳn trước giờ đều như thế nhưng ẩn nhẫn làm việc lớn.

Cao Thịnh cũng nói về sự biến đổi của Thiếu Kiệt cho Thế Hải nghe. Những tin tức hẳn nhận được của Ngọc Nhi lúc trước khá ảm đạm. Đôi khi họ thật sự muốn bỏ cuộc. Rồi chỉ khi ý nghĩ ấy dần dần hình thành thì Thiếu Kiệt lại thay đổi như một con người khác. Hẳn làm nhiều việc mà ngay cả người từng trải như Cao Thịnh cũng không hiểu nổi.

Thấy mình và Cao Thịnh cứ ngồi đây bình phẩm như thế này hoài cũng chẳng được gì nên Thế Hải mới lên tiếng.

- Thôi anh em mình cũng đi xem Cửu Hùng hẳn ra sao rồi đi. Ngồi đây nữa cũng chẳng được gì.

- Ừ bắt buộc hẳn phải nói ra những gì mình đã cất giấu lâu này mới được. Ngọc Nhi qua bên chỗ Thiếu Kiệt cũng không có việc gì. Anh em mình đi bày bàn nhậu nói chuyện với Cửu Hùng chơi hưởng thụ trước mặt hẳn coi hẳn ra sao.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 248: Tính Toán Trước Khi Đi

Sáng với Chiều mình bận việc không thể lên chương nên giờ lên trước 2 chương còn 1 chương lát nữa lên sau.

Cả ngày hôm đó Thiếu Kiệt ở nhà của Huyền Thanh cùng ăn uống và chơi đùa với Nhật Huy với Tấn Phát. Hẳn không hề hay biết ở nhà Hà Vi hiện tại đang có người chờ đợi mình. Cho đến khi Nhật Huy vì mệt quá đi ngủ Nhóm người Thiếu Kiệt mới ra về.

Tấn Phát vì chơi cả ngày nên cũng mệt vừa lên xe cậu nhóc đã ngủ ngay. Còn Chu Tường và Trương Hạo có vẻ như đã lâu chưa được thoải mái như hôm nay nên tin thần họ có vẻ tốt hơn. Trương Hạo thay bộ mặt hay nhăn nhó của mình bằng nét rạng ngời vốn có. Chu Tường thì hôm nay cùng chơi đùa với hai đứa nhỏ nên cũng khá thoải mái.

Xe về đến Nhà Thiếu Kiệt bước xuống xe để Chu Tường ẵm Tấn Phát. Lên phòng ngủ. Cậu nhóc năng ngủ ngon lành không hề hay biết điều gì đang diễn ra với mình.

Ngọc Nhi với Hoàng Lâm Nhu từ trong nhà đi ra. Nhìn Thiếu Kiệt lắc đầu. Thấy mẹ mình ra tận cửa khuôn mặt có vẻ không vui. Thiếu Kiệt mới hỏi bà.

- Có gì vậy mẹ?

- Con còn nói. Đi đâu không báo về cho mẹ một tiếng để Ngọc Nhi đợi con. Mẹ bảo gọi nhưng nó sợ con đang đi bàn chuyện làm ăn nên không

dám. Giờ này mới về đã ăn uống gì chưa. Trịnh Chi với mẹ và Ngọc Nhi đã làm đồ ăn rồi vào nhà ăn đi.

Hà Vi nghe Hoàng Lâm Nhu nói vậy định đáp lại rằng họ đã ăn ở nhà Huyền Thanh thì Thiếu Kiệt đã lên tiếng.

- Vâng! Hà Vi chắc no rồi con con thì chưa. May mà nhà còn đồ ăn. Ngọc Nhi em đến sao không gọi điện cho anh mai mốt đến không có anh phải gọi đấy. Thôi vào nhà ăn cơm thôi.

Cả Trương Hạo cũng nhìn Thiếu Kiệt. Vì bên nhà Huyền Thanh Thiếu Kiệt ăn không ít. Hắn bị Nhật Huy vây quanh đã thế còn bắt hắn ăn chung phần của mình. Giờ nghe hắn còn có thể ăn nữa Trương Hạo cũng lắc đầu không hiểu.

Vốn Thiếu Kiệt hắn đang no nhưng vì nghe mẹ hắn và Ngọc Chi còn có Trịnh Chi làm đồ ăn đợi. Nên hắn cũng không muốn vứt bỏ hoặc tốn công mọi người nên hắn chỉ là đồng ý ăn thêm một chút.

Ngọc Nhi lúc này đi đến bên cạnh Thiếu Kiệt hỏi hắn.

- Em nghe Cao Thịnh nói anh bị trúng đạn, Anh thấy vẫn ổn chứ, sao anh lại không ở nhà nghỉ ngơi mà lại đi đâu thế?

- Ngốc nếu anh không ổn còn đứng được ở đây sao? Không có gì đâu anh đi chuẩn bị một số việc sắp tới ấy mà.

Hà Vi lúc này mới cười cười nói với Ngọc Nhi.

- Thiếu Kiệt định ra nước ngoài lập công ty nên đi gặp người quen có cơ sở bên đó nhờ họ chỉ cách thành lập công ty. Cũng như các đường lối dễ dàng cho một công ty mới.

Thiếu Kiệt ngồi vào bàn ăn. Trịnh Chi dọn ra các món ăn đã làm. Trương Hạo thấy thế cũng xin phép về hẳn sợ phải ngồi ăn thêm một lần nữa bụng hẳn chịu không nổi nên đi về trước.

Mọi người ngồi xuống bàn ăn Thiếu Kiệt cười cười Ngọc Nhi lấy chén bới cho hẳn một ít cơm rồi đưa cho Thiếu Kiệt cùng Hoàng Lâm Nhu. Hà Vi cũng ngồi xuống bàn ăn nhìn mọi người. Bên cạnh là một cốc nước lọc. Hoàng Lâm Nhu lúc này cũng Nhìn Thiếu Kiệt hỏi.

- Con định ra nước ngoài kinh doanh thật đấy hả Thiếu Kiệt. Dự định là con sẽ đi bao lâu và việc học con phải sắp xếp như thế nào.

- Cũng không phức tạp lắm con chỉ cần thu xếp bên trường là được. Ngọc Nhi có thể để cho mọi người chép bài giúp con. Còn lớp học sinh giỏi kia thì chỉ cần chuyển lại cho giáo viên vài ngày là được.

Thiếu Kiệt vừa suy nghĩ vừa nói ra những gì hẳn định hướng. Ngọc Nhi ngồi bên cạnh cũng gật đầu. Hoàng Lâm Nhu nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng buông đũa đang cầm xuống nói với hẳn.

- Việc này mẹ sẽ xin cho con nhưng mà hiện tại với thân phận học sinh của mình con có thể làm nhiều việc người khác chú ý. Tốt nhất lần này con ra nước ngoài trước giáng sinh đi. Mẹ sẽ xin trường cho con nghỉ nói đi du lịch với gia đình. Những việc còn lại thì con tự tính.

Lúc này điện thoại của Ngọc Nhi mới vang cô vội vàng xin phép nghe điện thoại của mình. Vừa đứng bên ngoài nghe điện thoại nhưng Ngọc Nhi cũng nhìn về phía Thiếu Kiệt. Trở lại bàn Ngọc Nhi mới thở dài nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Em hỏi thật anh cầm vài cuốn sách ở chỗ Cữu Hùng đúng không.

- Ừ anh có cầm vài quyển sách ở chỗ Cữu Hùng nhưng mà mấy cuốn đó đang ở dưới chỗ phòng máy. Sao có chuyện gì à?

Thiếu Kiệt vừa ăn xong chén cơm cũng buông đũa xuống trả lời Ngọc Nhi. Nghe thấy Thiếu Kiệt xác nhận mình cầm những cuốn sách đó. Ngọc Nhi phân vân không biết nên nói tiếp điều gì?

- Anh dùng cơm xong rồi hồi nãy ăn một ít giờ ăn một ít nữa là được. Em có chuyện gì cần thiết thì vào phòng anh nói. Hà Vi cũng vậy anh chắc chuyện này Hà Vi biết không sao nhĩ.

- Vâng! Hà Vi có biết chuyện này cũng không sao.

Hoàng Lâm Nhu vẫn ngồi dùng bữa tối của mình với Trịnh Chi. Thiếu Kiệt cùng hai người trở về phòng của mình. Nhìn hăn ngồi lên trên giường đưa hai cái ghế nệm loại nhỏ đưa cho hai người rồi hỏi Ngọc Nhi.- Em có gì cần nói thì nói đi ở đây không có người ngoài.

- Vâng em định hỏi anh về mấy cuốn sách anh lấy trong bàn của Cửu Hùng trong đó có cất giữ một cuốn sách có ngăn ngầm. Hăn để một tài khoản Ngân hàng nước ngoài và chìa khóa. Đó là toàn bộ tài sản của Cửu Hùng.

Ngọc Nhi cũng thở dài một hơi nói ra những gì cô vừa nhận được từ Cao Thịnh. Cửu Hùng sau vài tiếng không chịu nổi nữa hoàn toàn khuất phục. Nói ra những gì hăn đã cất giấu lâu nay.

Thiếu Kiệt bây giờ mới nhìn Ngọc Nhi. Hăn suy nghĩ điều gì đó rồi mới nói với Ngọc Nhi.

- Bên em bắt được Cửu Hùng à? Sao lại không giao cho Khương Đào?

Không riêng gì Thiếu Kiệt Hà Vi cũng có một sự thắc mắc không nhỏ trong chuyện này.

- Không bên em chỉ có người thân cận với Cửu Hùng biết được chuyện này bọn em cũng đang cho người tìm hăn mà không thấy.

Thiếu Kiệt lúc này nghe Ngọc Nhi nói thế cũng gật đầu hẳn biết Cao Thịnh có người ngầm trong nội bộ của Cửu Hùng là điều chắc chắn sẽ biết được ít nhiều.

- Ủ những cuốn sách đó là anh cầm những thứ kia anh cũng lấy ra rồi. Anh định lấy những thứ đó làm những việc cho mình sau này. Nếu em cần thì anh sẽ chuyển khoản về sau cho em.

- Vâng nếu anh cầm rồi thì thôi. Dù sao em cũng muốn hỏi để anh biết mà lấy ra thôi.

Ngọc Nhi nghe được Thiếu Kiệt đã lấy ra hết những thứ mà cô đề cập cũng nhẹ nhàng trong lòng một ít. Cô biết được Thiếu Kiệt đã sở hữu những thứ đó được là tốt hơn cô bảo quản.

- Vậy là lần này anh đi quan bên singapore trước rồi mới qua Thụy Sĩ đúng không?

Hà Vi lúc này dường như hiểu rõ được những gì Thiếu Kiệt dự định. vì chỉ có hẳn qua singapore với danh nghĩa đi làm hợp đồng thật chất chỉ là về ngoài còn đi qua Thụy Sĩ kiểm tra lại số tiền mà hẳn muốn lấy của hai người để minh bạch các khoảng tiền sau này mới là điều quan trọng.

- Ủ lần này anh qua singapore một tháng với điều kiện này thì mình sẽ đi hai tuần Thụy Sĩ lúc đó trở về lại singapore rồi quay về. Mọi thứ trở về sẽ khác hơn. Lúc đó anh sẽ tính tới những phương án thay đổi sau này.

Ngọc Nhi cũng trầm ngâm một lúc mới nói với Thiếu Kiệt.

- Lần này anh đi lâu vậy? Sắp tới sinh nhật của Nhã Oanh rồi đấy. Anh không về hôm sinh nhật Nhã Oanh chắc sẽ buồn đấy.

- Anh nghĩ sinh nhật hôm đó anh không thể nào có mặt được khi về sẽ có quà cho Nhã Oanh sau. Đâu phải những năm qua sinh nhật của Nhã Oanh

cũng đâu có anh không phải vẫn tốt đấy sao.

Ngọc Nhi với Hà Vi mới lướm hăn một cái. Bản thân hai người đều là bạn gái hăn. Nếu mà trong ngày sinh nhật của mình mà không có bạn trai của mình thì có vẻ như không phù hợp lắm.

- Anh đấy Không hiểu tính khí của nữ nhân gì cả. Ai mà không muốn ở bên cạnh người mình yêu chứ. Còn không thì xin cho Nhã Oanh nghĩ hôm đó đi cùng mình cũng được mà.

Hà Vi vô tư nói như chuyện này không có chuyện gì. Nhưng Thiếu Kiệt hăn lại sợ nhất chuyện này. Đang định nói gì đó thì Ngọc Nhi nói.

- Em thấy như vậy cũng ổn em thì chắc không đi được. Cứ để cho Nhã Oanh đi cùng mọi người cũng ổn mà. Em thấy như thế cũng hay mà.

Vốn Thiếu Kiệt sợ nếu để Nhã Oanh đi cùng Ngọc Nhi lại cũng đòi theo thì không được. Giờ cô tự nguyện ở nhà hăn cũng vui vẻ hơn nhìn Ngọc Nhi nói.

- Vậy cũng được. Nhưng như thế em phải xin ông làm thêm một cái hộ chiếu cho cả Ngọc Nhi và Hà Vi nữa. Sau này có đi đâu thì đưa Ngọc Nhi đi cùng cũng dễ hơn.

Hà Vi lúc này cũng cười cười nhìn Thiếu Kiệt gật đầu.

- Không sao đâu! Việc này ông hiểu mà chắc ông không nói gì đâu mà chắc em sẽ nói ông chuyện này. Việc những tài khoản kia anh cứ làm cẩn thận là được. Nếu được thì anh cứ giữ lấy, chắc sẽ không ai nói gì đâu.

Hà Vi vốn mới đầu định là sẽ đem chuyện này báo cáo lại cho ông mình. Nhưng mà sau khi đi với Thiếu Kiệt hôm nay cô cũng biết hăn đang muốn giấu bớt một phần nào đó những sự việc đang muốn làm.

- Em có thể nói riêng cho ông cũng được nói ông đừng nói lại với những người bên cạnh là được. Cứ để họ thấy hiện tại chỉ là bề nổi còn những việc khác sau này sẽ tính. Cũng không còn sớm đâu Ngọc Nhi để anh nói anh Khải Huy đưa em về nhà.

Thiếu Kiệt muốn Hà Vi chỉ để cho một mình ông cô biết. Hà Vi cũng gật đầu. Cô cũng hiểu được điều gì đó từ những việc này, Có vẻ như Thiếu Kiệt đang thấy điều gì đó, bên cạnh mà cô không biết nên hăn mới gấp rút chuyển những thứ mình đang có bảo toàn trong bí mật.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 249: Bán Sàn Vàng

Thiếu Kiệt đưa Ngọc Nhi ra xe để Khải Huy đưa cô về nhà. Hắn trở lại với những công việc đang chờ đợi mình ở dưới phòng máy. Chu Tương thấy hắn quay lại cũng cười cười nói.

- Sao giải quyết hết những cô nàng rồi ah? Việc dạo gần đây tài khoản bên mình bỗng nhiên mỗi ngày lại có tiền chuyển về mà toàn là từ những tài khoản không hiểu ở đâu ra.

Chu Tương nói như thế làm Thiếu Kiệt cũng cười nhắc nhở.

- Anh quên bot auto bên mình vừa hoạt động khi đủ số lượng tiền đã định à.

- Ấy? quên mất! mà sao em làm được một đồng tài khoản ngân hàng vậy?

Giờ mới chợt nhớ đến những gì mà Thiếu Kiệt đã làm cũng hồi hộp hỏi hắn. Vì Chu Tương thấy những tài khoản này không cùng một người mà rất nhiều người sử dụng.

- Có gì đâu. ra ngân hàng làm một đồng tài khoản ảo là có ấy mà chỉ cần anh có thể là sẽ làm được. Đôi khi những tài khoản ảo này được việc lắm. Thứ nhất nó không người sử dụng mà thường là chỉ hiện hành trên web.

- Ấy lại có vụ này. Em làm sao làm được thế? Những tài khoản này không phải người thật thì làm sao mà làm được?

Chu Tường nghe Thiếu Kiệt nói về đồng tài khoản mà hắn có được. Cũng ngạc nhiên không kém hắn biết được để làm một tài khoản ngân hàng không phải dễ dàng phải có chứng minh của người làm và chữ ký. nếu cứ nói là những tài khoản ảo như Thiếu Kiệt có vẻ không hợp lý.

- Mỗi ngân hàng đều có một danh sách đen những tài khoản không sử dụng. Người dùng thường không sử dụng nữa. Cũng như hiện tại có một số người làm ở công ty được cấp thẻ ngân hàng chỉ dùng để rút tiền. Nhưng sau này không làm nữa thì không có tiền và thẻ đó cũng ít sử dụng nên bỏ đi. Số tài khoản đó sau một năm không sử dụng được đưa vào danh sách tài khoản đen. Nếu mình bỏ một ít tiền ra mua lại những tài khoản ấy là được chủ yếu là người cung cấp thôi.

- Nhưng mà em làm việc này lúc nào thế? anh hoàn toàn không biết luôn đấy.? Mua những thứ này phải có quan hệ với ngân hàng cũng mạnh lắm chứ chẳng chơi à.

Chu Tường lúc này nói ra suy nghĩ của mình đối với việc để có được một đồng số tài khoản ngân hàng như thế này.

- Trương Hạo hắn mua đấy. Đơn giản mà thường ở mình họ không dùng cách này nhưng đối với nhiều người nước ngoài thì có thể diễn hình như hacker chẳng hạn.

- Hacker thường mua tài khoản của những người không dùng. Đột nhập vào dữ liệu cá nhân người khác rồi bắt họ chuyển tiền về tài khoản của những thẻ đã mua. Còn bên mình cũng vậy chỉ cần tài khoản đó có người gửi tiền vào. Nó đang ở trạng thái đóng băng và hoạt động trở lại. Và mình chỉ cần làm các bước đăng nhập vào tài khoản đó lập mã lệnh chuyển tiền thôi là được.

Thiếu Kiệt giải thích rõ cho Chu Tường bởi cách này dùng để xoay vòng tiền và rửa tiền một cách thuận lợi nhất càng nhiều tài khoản. Số tiền càng có

nhiều lịch sử.

- Ấy nhưng mà lỡ như những tin nhắn ngân hàng họ gửi về thì sao?

Chu Tường lúc này cũng lo lắng nếu gửi tiền vào hệ thống trả về tin nhắn số dư chủ tài khoản thật có thể nhận tin nhắn mà ra tiến hành làm thẻ mới rút tiền thì cũng không được như ý.

- Anh thật những tài khoản này đã đóng băng thì chế độ SMS cũng mất. Báo số dư qua tin nhắn chỉ cần trước đó tắt tin năng này trên web là được mà. Với lại những thứ này chỉ cần thao tác tốt là được thưởng tiền về ngân hàng sau 15 phút là được chuyển đi tài khoản khác. Họ có nhận tin nhắn nếu không còn thẻ thì cũng chỉ mất thời gian tới đó làm lại thẻ mới. Thì sẽ phải đóng một khoảng phí vào Ngân hàng chờ 2 đến 3 tuần mới nhận được thẻ thì mọi thứ đã xong.

Thiếu Kiệt vừa ngời gồ những đoạn code trên màn hình vừa nói với Chu tường. Hắn thấy đối với những tài khoản này một là người dùng mất thẻ hoặc có thể quên cả mã mật khẩu. Chưa kể đến việc đổi số điện thoại diễn ra hàng ngày.

- Ấy mà lúc này anh mới nhận được điện thoại của Vũ Hào hắn nói bên kia vừa mới liên hệ với hắn. Bên kia nói rằng nếu hắn làm việc thì sẽ trả Vũ Hào Theo chính thức lương mà hắn đã làm bên mình.

- Chuyện này không quan trọng. Cứ để Vũ Hào làm cho họ một thời gian. em nghĩ sắp tới em sẽ bán trang vàng nếu thật sự được việc ở bên singapore em sẽ bán toàn bộ mã nguồn của sàn giao dịch vàng chuyển toàn bộ thành một mô hình khác.

Nghe thấy Thiếu Kiệt định đoạt chuyện của sàn giao dịch vàng Chu Tường cũng giật mình hắn thấy đối với việc này Thiếu Kiệt có vẻ đang suy tính điều gì đó mà hắn hoàn toàn không thể hiểu nổi nên hỏi.

- Em định bán nó. Nhưng tại sao lại bán đi? Chuyện này bán như thế mình cũng đâu có lợi gì. Hiện tại doanh thu của mình lĩnh vực này vẫn tốt mà? tại sao lại bán đi.

- Đơn giản chúng ta cần nguồn vốn lớn cho dự án ở singapore với tình trạng kinh doanh hiện tại chúng ta nên sớm thoát ra cái này càng sớm càng tốt.

Thiếu Kiệt lúc này mới dừng tay của mình lại xoay ghế qua nói chuyện với Chu Tường. Hẳn hiểu Chu Tường chắc chắn sẽ rất nhiều điều thắc mắc tại sao hắn lại quyết định điều này.

- Ấy sao lại thoát ra. Mình thì cần phải thoát ra cái gì vậy Thiếu Kiệt? Anh hoàn toàn không hiểu này. Mình đang kinh doanh mỗi tháng đều có lợi nhuận cho nó lại không mất gì tại sao lại phải thoát ra là sao?

- Anh không thấy giá vàng dạo này ngày một tăng sao?

Nghe được câu trả lời của Thiếu Kiệt Chu Tường ngờ người rồi cười nói.

- Em đùa giá vàng cuối năm lúc nào mà không tăng người ta sắm vàng chuẩn bị cho tết nó tăng là bình thường. Nhưng cũng đâu ảnh hưởng đến mình lắm. Vàng mình để ở Ngân Hàng cũng vẫn còn đó nó tăng thì cùng không ảnh hưởng mà.

- Không lần này giá vàng tăng bởi vì nó có mục đích của mình. Nhà Nước mới phải bán vàng trong ngân khố để đối phó khủng hoảng kinh tế đầu năm lại cấm nhập khẩu vàng. Anh nói xem nguồn vàng ở đâu mà cung cấp cho toàn quốc.

Suy nghĩ kỹ những lời của Thiếu Kiệt. Một lúc sau Chu Tường mới nhìn Thiếu như hiểu được vấn đề gì. Liền tự giải đáp thắc mắc của mình.

- Ý em là có người đang bắt đầu thu mua vàng? Họ định đầu cơ nâng giá bán lấy chênh lệch.

- Đúng mà không chỉ có một người mà rất nhiều người có thể lực có nguồn vốn đang làm như thế này.

Thiếu Kiệt gật đầu xác nhận những suy đoán của Chu Tường. Dù cho hẳn không am hiểu lĩnh vực này như với những gì mình đang điều hành hẳn vẫn phải hiểu.

- Ấy nếu thế chuyện này mình cũng đâu có sợ. Lúc đó không phải mình cũng vẫn còn vàng của nhà đầu tư sao?

- Đấy mới là lý do vì sao em muốn thoát ra. Hiện tại họ mua vào giá thành thấp. Mình dù có chuyển thành vàng đi nữa cũng chỉ đẩy nó sớm ngày tăng giá. Mà việc tăng giá nhanh chóng người trên sàn sẽ thi nhau bán tháo số lượng vàng trong tay lấy chờ đợi vàng giảm rồi mua lại tuy bên mình có lượng vàng cố định nhưng lúc đó cũng chỉ phải đợi ngân hàng. còn họ thì muốn tiền thật. Mình không đáp ứng đủ nguồn tiền rút ra thì web giao dịch sẽ dừng. chưa kể đến nhiều thứ như sập máy chủ vì quá tải.

Chu Tường suy nghĩ về viễn cảnh Thiếu Kiệt vẽ ra cho hẳn. Bởi những việc này đều có thể. Nếu Tăng giá như bình thường thì không nói. Nhưng nếu có sự đầu cơ ở đây thì nó lại chuyển thành một hướng khác. Không thể không chế trên web là điều rất dễ xảy ra.

- Đương nhiên đó là em với danh nghĩa người kinh doanh thật sự. Còn nếu mà người khác họ cho web chết hẳn và không mở lại thì có thể lấy toàn bộ mọi thứ của mọi người.

- Ấy như thế không phải là lừa đảo sao. Nhưng chuyện như vậy mình không làm nhưng mà người khác làm thì mình sao biết được. Với phần họ làm như thế đâu ai biết họ là ai mà truy cứu.

Thiếu Kiệt lúc này cũng cười cười nhìn Chu Tường lắc đầu nói.

- Sao nhiều khi anh thông minh thật nhưng chuyện này lại không hiểu. Anh nghĩ xem nếu người chơi bị lừa họ ra báo cảnh sát thì sao. Từ tài khoản họ nhận tiền trước đây ngân hàng có thể tra ra chủ sở hữu là ai mà.

- Ủ hen. Nhưng mà mình cũng đâu cần bán trang vàng đi để đó vẫn được mà. Nhưng biết chắc là có người mua không mới quan trọng chứ.

Chu Tường thấy nếu Thiếu Kiệt bán trang vàng đi lúc này khá không thích hợp nên mới khuyên hẳn chủ yếu là hẳn muốn giữ lại sàh giao dịch vàng của mình đang điều hành.

- Anh thật là đã có người muốn mã nguồn mình như thế thì chắc chắn họ sẽ mua thôi. Huống chi họ không muốn phải chịu lỗ tiếp nữa đâu. Nhưng mà em cần phải bán để lấy vốn đó. Sắp tới ở singapore mở công ty phát hành game. máy chủ phải cực mạnh mới phát đi hết cả những quốc gia lân cận nên em cần một khoảng đầu tư khá lớn. Và anh phải đi qua đó điều hành em không trực tiếp điều hành được trang vàng thì bán đi là cách giải quyết tốt nhất.

Nghe được Thiếu Kiệt muốn đem mình qua singapore điều hành công ty bên đó Chu Tường cũng mừng thầm. Hẳn cũng hiểu một trạm máy chủ để có thể phát hành trò chơi xuyên quốc gia cũng không đơn giản nên Cũng hiểu được Thiếu Kiệt tại sao muốn bán đi sàh giao dịch vàng.

Vì nếu không có người để điều hành có thể mọi chuyện còn rối hơn cả chuyện có người đang muốn đầu cơ lợi nhuận vàng. Khâu điều hành một trang web là khâu quan trọng nhất. Một trang web có phát triển tốt ổn định hay không phụ thuộc vào nhóm điều hành rất cao.

- Vậy đợi khi nào chuyện bên sin ổn định thì tiến hành mấy ngày trước khi đi thì anh để cho Vũ Hào dùng máy tính ở đây điều hành chắc ổn. Bọn

người kia chỉ liên hệ với cậu ta qua người nhân viên kia nên cũng không có gì bất ổn.

- Ủ như thế cũng được anh xem mà tính khoản thời gian đó là được.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 250: Dừng Tiền Tiêu Tai

Hôm đó Thiếu Kiệt cùng với Chu Tường cùng nhau làm cả đêm những phát thảo và trường trình ngôn ngữ được vận dụng tối đa. Mới đâu sử dụng bản đơn giản thử nghiệm. Sau đó hẳn và Chu Tường Thiết kế lại bản giao diện từ bản gốc của mình.

Buổi sáng hẳn ngủ một giấc kha sâu Nhã Oanh đi sáng cũng đem theo một số đồ ăn sáng qua nhà Hà Vi đánh thức Thiếu Kiệt dậy rồi mới cùng nhau ăn uống.

- Hôm qua anh thức khuya lắm đấy. Em đến tối đi xuống tủ lạnh uống nước vẫn thấy anh và Chu Tường làm việc. Như thế không ổn đâu. Cái gì cũng phải từ từ anh không thể nào cũng vội được.

Thiếu Kiệt ngồi xuống trước mọi người. Hẳn giờ cũng chỉ cười cười, vì hai người không hiểu được tầm quan trọng cần thiết cho chuyện này. nên đối với Thiếu Kiệt Việc càng đưa những thứ này đi vào hoạt động càng sớm càng tốt. Tuy hẳn biết cách làm nhưng sửa lỗi khi vận hành là một điều đáng nói.

- Cái này anh phải hoàn thành sớm trước khi mình đi singapore. Chứ Không qua bên đó. Bận rộn nhiều thứ không làm kịp

Nghe Thiếu Kiệt nói mình đi singapore Nhã Oanh cũng giật mình nhìn hẳn hỏi.

- Anh Đi singapore vậy chừng nào về? Sắp tới sinh nhật của em rồi đấy.

- À việc này em khỏi lo, em nói bố hoặc mẹ xin cho em nghỉ học khoảng một tháng đi cùng anh và Hà Vi với mọi người đi singapore. Xem như đây là quà sinh nhật đi.

Nghe được Thiếu Kiệt cho mình đi Theo Nhã Oanh cũng vui mừng dù sao cô trước giờ cũng chưa từng ra nước ngoài bao giờ. Trước giờ cô chỉ ở trong nước và du lịch với gia đình ở những nơi trong quốc nội.

- Vâng em sẽ nói với bố mẹ chuyện này. Còn mấy lớp học thì sao anh? cả lớp học sinh giỏi nữa.

- anh còn đi học thì cũng lên chủ yếu nói chuyện mấy ngày đó để giáo viên cho mấy bạn đó kiến thức hoặc tổng hợp lại làm thành bài viết là được rồi.

Thiếu Kiệt vừa ăn đồ ăn của Nhã Oanh vừa nói. Hắn thấy đối với chuyện này nếu quan tâm quá cũng không được gì. Mà mỗi bài viết chỉ do bản thân thực lực của mỗi người viết ra.

- Vâng vậy cũng được mà Ngọc Nhi lần này có đi không Thiếu Kiệt?

- Không Ngọc Nhi lần này bận gì đó. Nhưng như vậy cũng tốt. có gì Ngọc Nhi còn báo cho bọn mình được. Về vấn đề hộ chiếu chắc đợi bên Ông Hạ Vi làm xong hết cho mọi người rồi đi. Lúc đó anh sẽ đặt máy bay luôn.

Hà Vi lúc này mới nhỏ nhẹ nói với Thiếu Kiệt. Hộ chiếu của anh khác với mọi người sau này hộ chiếu của anh được lưu thông ở các nước. Thẻ em đưa anh cũng có thể đi vào sân bay mà không phải qua kiểm tra đâu.

- Ấy lại có chuyện này. Anh chỉ cầm nó rồi bỏ túi chưa bao giờ để ý cả.

- Ủ thẻ của anh là thẻ được làm đặt quyền cấp chỉ có bốn số theo dạng mật vụ anh tới sân bay cũng không phải qua khâu kiểm tra xem như đang

làm nhiệm vụ. Nhưng nó chỉ được áp dụng trong sân bay quốc nội còn những nơi khác thì không sử dụng được.

Nhã Oanh nhắc nhở khéo chớ Thiếu Kiệt biết vì sợ hấn sử dụng luôn ở cả nước ngoài. Nhưng điều này Thiếu Kiệt biết thừa. Bởi vì những thẻ này của hấn làm gì có thể áp dụng ở quốc gia nước bạn.

- Ủ anh biết rồi! Chắc là thẻ của em cũng vậy chứ gì. Nhưng mà thẻ mọi người thì tối đa an toàn là được.

- Những việc ở đây em đã báo cáo với ông cả việc của Diệp Nhi sử dụng máy bay của Ngô Kỳ để vận chuyển ma túy và cả những tình hình gần đây ở Lưu Minh. Ông nói anh cẩn thận, Ngô Trực vấn đề gian xảo hấn hơn xa Ngô Nam nhiều lắm.

Hà Vi nói cho Thiếu Kiệt biết chuyện mà ông mình đã nhờ chuyển lời. Dù sao cô thấy Thiếu Kiệt làm được nhiều thứ trong mấy ngày này để chuẩn bị việc của hấn thì cũng phải báo cho ông biết để nắm bắt được tình hình một cách tốt nhất.

- Ủ chuyện này anh biết rồi. Nhưng trước mắt nếu hấn có đến Lưu Minh này cũng phải thông qua Phùng Kiếm Hoa. Nếu đi singapore tốt nhất nên nói với Ngọc Nhi liên lạc với hấn để nắm tình hình cho mình.

Ngay lúc này điện thoại đang để trên bàn của Thiếu Kiệt vang lên hiện lên dãy số của Khương Đào. Thiếu Kiệt vẫn tưởng Khương Đào có tin tức của Cửu Hùng nên mới cầm điện thoại lên nghe máy.

- Thiếu Kiệt chuyện không xong rồi. Hoàng Chí Kim và Hoàng Chí Hùng chết ở trong phòng tạm giam rồi.

- Cái gì!

Thiếu Kiệt cũng hoảng hốt. Hà Vi vừa mới nói hăn đề phòng nhưng hăn vẫn không ngờ tới chuyện này lại đến nhanh như thế. - Sao tại sao như vậy được bên phòng tạm giam tại sao lại để xảy ra chuyện này.

- Thật chú cũng không biết tại sao dẫn đến tình trạng như thế này. tối qua khi lấy khẩu cung hăn xong. Nhân viên đưa vào phòng giam cũng không có chuyện gì xảy ra vậy mà mới sáng nay đã có chuyện.

Khương Đào lúc này cũng chỉ biết than thầm. Hăn cứ nghĩ sở cảnh sát của mình là an toàn tuyệt đối nhưng sau việc này hăn mới biết mình nhầm lẫn biết bao nhiêu. Thiếu Kiệt thì trầm ngâm một lúc mới hỏi.

- Thế bên chú đã khám nghiệm hiện trường có gì khác lạ không? Đồ đạc của Hoàng Chi Kim có mất mát hay là có biểu hiện gì lạ không?

- Hoàn toàn bình thường mới chết chứ. Tối nay hăn vào phòng giam chỉ đem theo một típ kem đánh răng một cái bàn chải với một chai nước. Hết rồi! còn nguyên nhân chết là bị trúng độc bên trong phòng không có dấu hiệu xâm nhập gì. Bên chú đang cho người xét nghiệm các thứ.

Thiếu Kiệt lúc này mới thở dài nói qua điện thoại cho Khương Đào nghe.

- Xem ra có người muốn giết người bịt đầu mỗi vật dụng có thể gây án nhất chỉ có cái bàn chải đánh răng thôi. Có thể để một ít đồ nhỏ trên đầu bàn chải nếu trong bóng tối phòng giam Hoàng Chí Kim và Hoàng Chí Hùng buổi tối hoặc buổi sáng đánh răng đều sẽ bị xem ra cả hai bị chính mình hại mình chết. Hai người họ mới vào phòng giam nên vẫn có cái thói quen đánh răng trước khi ngủ đi.

- Được để chú cho người kiểm tra lông bàn chải kỹ lưỡng rồi nói với cháu. Cửu Hùng vẫn chưa bắt được mà giờ hai người này bị như vậy chú nghĩ hăn cũng không sống được à. Chưa biết chừng hủ thi diệt tích rồi không chừng.

Khương Đào nghe Thiếu Kiệt lập luận cũng đưa ra kết luận của mình với Cữu Hùng. Hai người lớn bên trên hẳn còn chết thì không lý nào Cữu Hùng thoát được mà đến giờ hoàn toàn không có tin tức cứ như một người bi bốc hơi mất. Đó là ý nghĩ của Khương Đào.

- Nếu đã như thế cũng giúp hẳn thoát được phải ở cảnh nhà lao. Được rồi việc này chú nếu có tin tức thì gọi cháu giờ cháu cúp máy đây.

Hà Vi nhìn Thiếu Kiệt tắt máy điện thoại mới hỏi hẳn.

- Có chuyện gì mà. Người chết và Cữu Hùng vậy Thiếu Kiệt?

- Hai anh em kia chết rồi, Bị đầu độc chết. Xem ra Cữu Hùng không thoát khỏi án tử hình. Nếu không pháp luật trừng trị thì hẳn cũng bị những người của Ngô Trực ha sát nên giờ này mới không có tin tức gì.

Thiếu Kiệt nói là vắng tắt cuộc hội thoại của hẳn và Khương Đào cho hai người Nhã Oanh và Hà Vi nghe. Tin tức Thiếu Kiệt nói ra Hà Vi mới đem suy nghĩ nhất thời của mình đưa ra.

- Vậy là Ngô Trực biết bên mình sắp tìm ra hẳn nên mới hành động như thế. Xem ra hẳn vẫn còn một số quan hệ dùng được ở Lưu Minh này mới làm cái hành động điên cuồng này.

- Bọn người này dám giết người nữa chứ. Nhưng không có bằng chứng làm sao bắt hẳn được.

Nhã Oanh hơi run đáp lại lời của Hà Vi. Vì cô thấy một người sống sờ sờ như thế mà bị giết bằng thuốc độc tưởng tượng được lúc đó sẽ như thế nào nên thầm rùng mình.

- Có thể bắt hẳn thì bọn mình có cái để bắt lâu rồi. tên này xem ra khó đối phó hơn Ngô Nam nhiều. Dù sao nếu thật hẳn là ông trùm của đường dây thì chắc chắn sẽ có người nội bộ trong ngành cảnh sát ở Lưu Minh. Cỏ

thể chức vụ đủ để sắp xếp người làm chuyện này và biết được một số tin tức đi.

Thiếu Kiệt bây giờ đem những gì vừa chạy ngang qua trong tâm trí mình. Hắn cũng hiểu để giết được hai người kia chắc chắn. Người này phải tiếp xúc được với phòng giam và biết được một số việc. Nếu không bấy lâu này Cửu Hùng và Hoàng Chí Kim phải bị bắt không đợi tới khi hành động bất ngờ mà mới bị.

Hà Vi thấy Thiếu Kiệt trầm ngâm suy nghĩ cũng lên tiếng nói. Cô không bát bô sự thật bởi. Để giết được hai người Chí Hùng và Chí Kim. Thật sự chỉ có thể là người trong ngành.

- Chuyện có cảnh sát tha hóa không phải là mới. Nhưng quan trọng là lần này lại dám ra tay với cả phạm nhân em thấy xem ra người kia nhúng chàm vào những việc ở Lưu Minh này của Ngô Trực không ít. Và cũng nhận không ít chỗ tốt từ hắn.

- Dùng tiền tiêu tai mà. Ngô Trực muốn thoát bị nghi ngờ chỉ có cách này. Càng nhiều tiền được đưa ra thì công việc sẽ thành. Cái gì không mua được bằng tiền thì có thể mua được bằng rất nhiều tiền.

Thiếu Kiệt cũng chỉ cười nói ra một chân lý mà bọn có tiền hay dựa vào. Đơn giản người nào muốn chuyện mình hoặc những vấn đề khác không bị làm phiền thì luôn nói câu này. Nó trở thành một câu nói cửa miệng của những người đang gặp rắc rối với nhiều vấn đề mà không thể giải quyết một cách đơn thuần.

Cả Hà Vi và Nhã Oanh cũng gật đầu bởi họ hiểu lời Thiếu Kiệt không sai. Ai cũng thế khi đụng chuyện gì thường xem mình có thể lo lót hoặc lấy tiền để bịt miệng lại những lỗ hổng mà mình gây ra hay không.

Họ không bao giờ nghĩ đến vấn đề pháp luật luôn công bằng đối với người phạm tội thì sẽ không bao giờ nhẹ tay. Nếu bạn phạm pháp sớm

muộn hay muộn gì bạn cũng phải đền tội cho mình. Không vì luật phát cũng vì tiến nói của người đời

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 251: Vì Tình, Vì Nghĩa

Hà Vi thấy Thiếu Kiệt không nói gì về việc này nữa. Cô xem như hăn đã bỏ qua những việc trước mắt của những người bên dưới Ngô Trực. Vì người chết thì cũng không thể nói được điều gì.

Cuộc đời tính toán của Hoàng Chí Kim và Hoàng Chi Hùng. Tranh giành mưu tính rồi cũng ngã về không. Họ cũng im lặng với những gì mình có đem những thứ đó xuống mồ. Hà Vi bây giờ hướng Thiếu Kiệt nói với hăn.

- Hết hôm nay hoặc Ngày mai nữa bố của Tấn Phát chắc có thể xuất viện. Anh nên sắp xếp công việc gì đó cho bố Tấn Phát nghỉ ngơi phục hồi xong thì làm việc được rồi đấy.

- Ủ ờ có gì thì sắp xếp cho Tấn Tâm sau hiện tại có lẽ nên cho Tấn Phát đi học được rồi. Hồ sơ của cậu nhóc em chuẩn bị xong rồi chứ. Bọn mình đi ra nước ngoài cũng phải để cho cậu nhóc đi học hàng ngày. Còn có những chuyện ở nhà để Tấn Tâm lo cho cậu nhóc dễ hơn. Bọn mình đi cả tháng để cậu nhóc một tháng không đi học chỉ ở nhà cũng chẳng nên.

Thiếu Kiệt thấy việc sắp xếp cho Tấn Phát trở lại trường là việc nên làm. Với điều kiện của hăn bây giờ có thể sẽ giúp chú nhóc sau này trở thành một người có ích cho xã hội. Dù sau này Tấn Phát có làm việc gì đi nữa thì ngay bây giờ. Việc thay đổi cuộc đời còn lại của cậu nhóc cũng khiến sau này cậu bé có được nhiều thứ hơn trong cuộc sống.

- Vậy lát chiều đi học về em với Hà Vi đi mua quần áo chuẩn bị cho chuyển đi anh đi cùng không Thiếu Kiệt.

- Thôi anh còn có việc hai người tự đi mua đồ đi. Với lại đồ của mấy em, anh lại đi cùng bất tiện lắm toàn đồ con gái mấy em bắt anh con trai đi cùng sau được.

Thiếu Kiệt nghe thấy Nhã Oanh rủ hẳn đi mua đồ trong lòng thầm than. Hẳn hiểu không ít nam nhi đi với nữ mua đồ là một trải nghiệm nhưng đi với hai người là một vấn nạn bị trở thành lao động không công xách đồ không biết chừng nào mới về.

- Anh bận thì có nhưng mà sợ bọn em đi mua đồ lâu đi theo cùng không chịu nổi đúng không? Nhìn anh làm biết rồi. Còn bày đặt bận.

Hà Vi thấy sắc mặt của hẳn như thế cũng hiểu ích nhiều tâm tư của Thiếu Kiệt nên trêu chọc hẳn. Dù cô biết hẳn đang có dự án cho chuyển đi. Nhưng mà nói với lý do bận không thì có vẻ như không phù hợp lắm.

Thiếu Kiệt cũng chỉ biết cười gượng với những lời Hà Vi nói. Hoàng Lâm Nhu lúc này mới từ bên ngoài trở về. Nhìn thấy Thiếu Kiệt với mọi người đang ngồi ở bàn ăn bà mới nói với Thiếu Kiệt.

- Mẹ vừa mới lên trường con xong. Cũng đã làm thủ tục xong hết rồi. Con được nghỉ vài ngày vì sức khỏe và một tháng với việc đi du lịch với gia đình. Con nên sắp xếp trước khi đi làm vừa.

- Vâng con sẽ họp mọi người lại trước khi đi bàn giao nhiệm vụ các thứ rồi mới lên đường. Mẹ có gì thì trông giúp con những việc của mọi người là được.

Thấy Hoàng Lâm Nhu đã làm hết mọi việc Thiếu Kiệt cũng không còn gì để phải bàn giao với mẹ mình. Hẳn định không nói chuyện của Hoàng Chí Kim và Hoàng Chí Hùng cho mẹ mình, nhưng suy nghĩ điều gì đó mới nói.

- Hoàng Chi Kim với Hoàng Chí Hùng bị người ta hạ độc chết trong nhà giam rồi.

Hoàng Lâm Nhu lúc này cũng khựng lại một chút nhìn Thiếu Kiệt như không tin vào những gì mình vừa nghe thấy. Bà cho rằng một người ở trong trại giam được canh phòng cẩn mật lại bị hạ độc chết là một điều không thể nào cứ như trong phim.

Nhưng thấy vẻ nghiêm túc của Thiếu Kiệt bà mới hỏi lại một lần nữa.

- Còn nói thật! Chuyện này sao có thể xảy ra được không phải trại tam giam là nơi an toàn nhất sao? Theo mẹ biết nó không có người nào cả chỉ mỗi người một phòng để tránh bị thông cung. Nên họ nhốt riêng hết và phòng giam đó thường không có người khác ở cùng.

Hoàng Lâm Nhu cũng hiểu ít nhiều về chế độ tạm giam điều tra và chế độ giam giữ của tội phạm đã được kết án. Tuy như thế nhưng nó vẫn có độ an toàn nhất định.

- Chuyện này không trách được. Họ làm ăn với những người không tốt lành gì thì cũng có ngày này mà. Chơi rắn thì có ngày bị rắn cắn thôi. Mẹ định làm sao chuyện này.

Thở dài một hơi Hoàng Lâm Nhu cũng biết nếu chuyện này đã rồi cũng không thay đổi được gì. Bà kéo ghế xuống ngồi thừ ra một chốc. Thiếu Kiệt, Hà Vi và Nhã Oanh cũng hiểu tuy không cùng ruột rà máu mủ nhưng đã là người từng thân như anh em. Không thể nói lúc nào cũng có thể vô tình giống như hai anh em họ được.

Một đời người cho dù bạn có làm sai điều gì. Khi bạn mất đi cũng vẫn sẽ có người tiết thương cho bạn không gia đình người thân thì đó cũng là những người gắng bó với mình.

- Chắc mẹ sẽ qua bên đó xem cùng mấy dì con phụ họ lo lắng hậu sự. Dù sao cũng một tiếng anh em không vì tình cũng vì nghĩa.

- Ừ mẹ cứ qua đó cũng được. Tuy trong ván cờ này mình là người thắng cuộc nhưng bản thân hai người đó đã làm sai từ đầu. Con không qua đó đâu. Không thiên hạ lại nói giả mèo khóc chuột. Chuyện họ làm người trong nhà không phải ai cũng biết giờ có đến bước này cũng do họ gánh lấy.

Thiếu Kiệt nghe mẹ mình muốn qua bên nhà của hai người giúp đỡ lo hậu sự cũng lắc đầu. Hắn không muốn hiện diện ở nơi đó. Đối với hắn khó khăn hai người tạo ra cho hắn là quá nhiều. Tình thân cũng không còn có thì qua bên nhà nhìn hai cái quan tài cũng chẳng để làm gì.

Hoàng Lâm Nhu cũng thấy khó hiểu tại sao Thiếu Kiệt lại không đến thắp cho hai người dù chỉ một nén nhang tàn. Dù đối với hai người Thiếu Kiệt luôn có ác cảm nhưng dù sao họ cũng chết rồi, mà hắn lại không đến được như vậy nên hỏi hắn.

- Con không qua thắp cho hai người đó cả nén nhang à?

- Không nhang thắp mà không có lòng thành cũng chẳng để ai xem việc con làm con biết là được rồi. Người ngoài phán xét ra sao thì mặc kệ họ.

Thiếu Kiệt cũng thẳng thắn trả lời lại mẹ mình. Hắn thấy việc này chẳng qua chỉ là một cái nhìn đơn giản về người đời.

- Nếu con đã nói vậy mẹ cũng không ép nữa. Thôi mẹ đi đây còn Nhã Oanh canh giờ mà đi học.

Hoàng Lâm Nhu đứng lên rời khỏi nhà Thiếu Kiệt thấy thế cũng không nói gì mà trở lại với công việc của mình. Hắn bắt đầu tiến hành các bước sửa lỗi trên giao diện phần mềm.

Lúc này Phùng Kiếm Hoa mới gọi điện đến cho Thiếu Kiệt. Nhìn số của hắn Thiếu Kiệt nghe máy.

- Alo cậu Thiếu Kiệt hả? tên Ngô Trực hẳn vừa mới gọi nói tôi phải báo cáo tình hình của cậu gần đây cho hẳn biết. Giờ tôi phải báo cáo sao?

Bây giờ Thiếu Kiệt trầm ngâm đôi chút mới trả lời với Phùng Kiếm Hoa.

- Ông báo cáo với hẳn là tình hình dạo gần đây tôi không có gì thay đổi. Còn về các kế hoạch thì tôi đã bàn với ông trước đó cứ tích hợp lại. Còn nếu hẳn muốn có bằng chứng thì tôi sẽ làm đưa ông sau.

- Vâng! chuyện này tôi biết rồi chỉ sợ hẳn lấy báo cá rồi đến Lưu Minh thì tôi phải chuẩn bị một số thứ còn nếu báo cáo không thôi thì đơn giản với tôi mà. Cậu biết đó dân văn phòng bọn tôi không được cái gì chỉ có cái báo cáo là hay thôi.

Phùng Kiếm Hoa cũng không quên nịnh nọt Thiếu Kiệt qua điện thoại. Dạo gần đây làm việc cho Thiếu Kiệt hẳn thấy được sự thuận lợi hơn trước rất nhiều đi đến đâu giấy tờ của hẳn cũng được giải quyết khá nhanh gọn.

Còn đối với những việc liên quan đến hắc bang thì càng thuận lợi không như trước, rắc rối của những thành phần này lúc nào cũng không thể giải quyết. Thì giờ đây những thành phần như thế này cũng không thường xuyên tìm đến gây rắc rối.

- Ừ mà đúng rồi ông nếu có báo cáo với Ngô Trực nhớ báo cáo thêm tôi được đi thái lan du lịch với vé của mấy công ty sửa cấp cho Cửa hàng bách hóa. Sắp tới tôi đi có gì thì ông cứ liên hệ với lại Ngọc Nhi. Cô ta sẽ biết cách liên hệ với tôi ra sao

- Ấy! vậy tôi sẽ báo cáo chuyện này là cậu đi bao lâu đây? Không hẳn lại hỏi tôi không biết đường trả lời lúc đó bại lộ hết. Lúc đó cậu lại không phòng bị kịp lại trách tôi không làm tròn nhiệm vụ.

Thiếu Kiệt cũng nhú mày nói với Phùng Kiếm Hoa. Hẳn thấy sao tên này nhiều khi thông minh đột xuất nhưng toàn không chịu suy nghĩ gì cả.

- Sao ông khờ quá vậy ngày đi và về ông nói không biết là được. Hẳn mới cho ông tiếp cận tôi thôi chứ có lâu rồi đâu mà ông lại biết những chuyện này. Ông có trả lời không biết hẳn cũng không làm gì được

- Ấy quên mất nhỉ. Vâng có gì tôi nói hẳn như thế. À mà cũng cảm ơn cậu mấy ngày qua thằng Phùng Kiếm Nhất ngoan hơn hẳn. thằng nhóc bỗng nhiên hiểu chuyện hẳn rồi còn thương xuyên học tập. Dù tôi không muốn nó theo cái ngành này nhưng mà thấy nó như vậy tôi cũng vui lắm cảm ơn cậu. Cậu mà không nói tôi đúng thật cũng không biết thằng con mình muốn gì. Cứ ép nó đi theo cái định hướng của tôi đúng là chẳng được cái gì mà.

Phùng Kiếm Hoa nói như thế Thiếu Kiệt mới nhớ đến hôm nọ có khuyên hẳn cho con mình theo đuổi đam mê còn hơn là hẳn gượng ép. Nhờ như thế Phùng Kiếm Nhất cũng nhiệt tình với những thứ xung quanh hơn. Kể cả lắng nghe Lâm Vũ chỉ dạy cũng đồng ý.

- Không có gì cái đó chỉ là do ông quá cố chấp từ đầu không muốn chấp nhận chuyện này thôi. Tôi có việc rồi, những thứ cần thiết thì ông cứ đem báo cáo với Ngô Trực đi. Hiện tại tôi cam đoan với ông Ngô Trực sẽ không dám tới Lưu Minh trước hoặc trong tết đâu. Người của hẳn ở Lưu Minh này giờ chỉ con ông thôi.

- Vâng tôi biết rồi. Tôi sẽ làm như cậu dặn, Chủ yếu là báo cáo láo nên cũng không cần lo lắng lắm.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 252: Giao Hàng Tự Do

Thiếu Kiệt hôm đó cả ngày trong phòng máy không ra bên ngoài hẳn hoàn toàn tập trung cho chương trình mình đang làm. Cần thận nhớ lại từng tính năng mà chương trình của nhà phát hành này đã có hẳn hoàn toàn nhập tâm vào những gì mình hiểu biết và hoàn thiện.

Gần một tuần sau công việc của Thiếu Kiệt hoàn toàn ổn định. Hôm nay tất cả mọi người làm việc cho Thiếu Kiệt có cả Ngọc Nhi và Nhã Oanh đều có mặt. Mọi người đều muốn làm tiệc để chúc Thiếu Kiệt và những người vào tối nay rơi đi tới một quốc gia khác được thuận lợi cho dự án mà cả tuần nay hẳn tập trung cho nó.

Tất cả mọi người đều đến sớm hơn dự định để báo cáo và bàn giao lại cho Thiếu Kiệt trước khi hẳn đi nước ngoài. Mọi báo cáo được đặc ở trên ban thay vì từng người báo cáo tình hình Thiếu Kiệt chỉ bảo mọi người làm nội dung báo cáo qua giấy một các đầy đủ nhất.

Thiếu Kiệt thấy mọi người nói tình hình báo cáo chỉ được một vài phần trong báo cáo trong khi bản thân hẳn đọc có vẻ nhanh hơn họ nói. Vì hẳn chỉ cần nội dung chính. Cuộc họp hôm nay sẽ không kéo dài như mọi thường. Hẳn chỉ muốn biết các mặt khác chuẩn bị và tiến hành tới đâu là được.

Căn phòng tuy khá nhiều người nhưng vẫn chìm trong sự im lặng mọi người thấy hẳn mở hồ sơ báo cáo của mình cũng treo lên. Nhưng ai cũng phải công nhận một điều hẳn đọc báo cáo khá nhanh cứ như Thiếu Kiệt đã đọc qua trước đó rồi.

Đặt những báo cáo của mọi người qua một bên Thiếu Kiệt mới nói.

- Mọi người cũng biết sắp tới tôi phải đi ra nước ngoài. Mọi việc tôi thấy mọi người đã sắp xếp chu toàn chỉ riêng có một vài chỗ đáng nói. về khâu của Nhã Kỳ và Lê Hiếu, Tô Thanh và Trịnh Chi.

Cả bốn người nghe được Thiếu Kiệt nêu tên cũng đổ mồ hôi. Họ Không hiểu tại sao mình bị đưa lên để bị Thiếu Kiệt nêu tên trong khi đó một tháng qua họ đã cố gắng ở nhiều phương diện.

- Tô Thanh, Trịnh Chi tháng vừa qua chỉ chú trọng nhân viên giao hàng còn số lượng nhân viên làm giấy với phân khu đầu. không có nhóm người này tự nhân viên giao hàng phải lựa chọn đường đi thì đơn hàng sẽ chậm chạp hơn rất nhiều. Giao hàng phải nhanh mà bản thân nhân viên giao hàng lại tự phân bill như thể người chạy nhiều người chạy ít ả. Tháng sau tuyển nhân viên làm khối văn phòng rành đường in bill phân tuyến đường cho nhân viên giao hàng sáng lấy rồi đi giao thôi.

Tô Thanh và Trịnh Chi nghe được Thiếu Kiệt nói sai sót của họ ở tháng vừa qua cũng cảm thấy khá đúng đạo gần đây mới đi vào hoạt động tuy nhân viên giao hàng là có những thường xuyên bị chậm do ngược tuyến hoặc nhận không giao được.

- Chia nhân viên giao nhận ra một quận chia khoảng 3 đến 4 người chạy từng tuyến đường trong quận tự họ chia với nhau làm việc như vậy chưa hiệu quả lắm. phải ngăn chặn tình trạng này xảy ra cho người đi lấy hàng không phải cố định một người ở một nơi được.

Trịnh Chi lúc này mới thắc mắc hỏi Thiếu Kiệt. Bởi vì Cô thấy nếu để một người quen biết lấy hàng ở cách shop cũng thuận lợi hơn nhiều là những người khác nhau.

- Chị Thấy để cho người quen địa điểm đi lấy hàng cũng được mà? Sao lại phải luôn chuyển đổi người lấy hàng ở các nơi này có phải quá phức tạp

không?

- Đúng nó phức tạp nhưng nó đem lại an toàn với một phần là chúng ta sẽ không mất hàng khách. Tuyệt đối chuyện này phải thay đổi nếu không sớm muộn tình trạng mất khách hàng do chính nhân viên sẽ diễn ra.

Tô Thanh cũng ngỡ ngác không hiểu tại sao Thiếu Kiệt lại nói mất khách hàng vào tay nhân viên của chính công ty điều này theo hẳn thấy là không thể. Bởi họ có hợp đồng và tiền thu hộ trên web cũng kha khá.

- Việc này sao mà mình mất khách được Thiếu Kiệt. Vốn chỉ là giao hàng mình còn giữ tiền thu hộ khách ở những nơi khác mà.

- Ủ Ờ Đúng rồi mình còn tiền thu hộ của khách hàng mà. Mình có cái cầm chân khách hàng thì cũng không đến nỗi nào đi. Người ta cũng cần mình khi giao ở mấy nơi quá xa mà.

Thấy việc đưa ra công ty mà bị mất là không thể như Thiếu Kiệt nói nên Trịnh Chi cũng có thắc mắc của riêng mình.

- Hai người chưa nghĩ đến hệ lụy của việc này. Nếu một nhân viên quen biết với khách hàng không phải ngày một ngày hai. Ngoài đơn hàng gửi đi xa của shop. Họ chỉ cần làm một thao tác nhỏ thôi. Những đơn nội thành lập là những nhóm người giao hàng nhỏ họ chia lại những đơn hàng này. Và đưa tiền cho chủ shop gọi là tiền ứng giá trị của đơn hàng. Chỉ cần như thế bên mình chỉ nhận được toàn đơn hàng tỉnh và nơi xa còn những nơi nhóm như thế em gọi là người giao hàng tự do đi. Thời gian họ linh động phân bổ các quận huyện được. Chỉ cần họ có nguồn vốn nhất định ứng cho chủ các cửa hàng đơn hàng của họ sẽ được giao cũng giống như bên chúng ta. Chủ cửa hàng lại nhận được tiền trước. Thậm chí còn giao sớm hơn bên mình. Tô Thanh nghe Thiếu Kiệt nói như thế im lặng một lúc như đang hiểu ra vấn đề mới nhìn Thiếu Kiệt hỏi.

- Như vậy họ chẳng khác nào một công ty có khách hàng cố định lại giao hàng nhanh hơn cả công ty. Chỉ cần có vốn và tiền ứng, họ xem như tới chỗ khách lấy tiền vận chuyển hoặc là trừ vào tiền ứng của cửa hàng là được phải không Thiếu Kiệt.

- Đúng vậy chỉ cần có tiền vốn không nhiều cỡ bao nhiêu nhận theo giá trị mặt hàng bấy nhiêu. Phương tiện là một chiếc xe họ cũng đủ để lấy được khách hàng cho mình. Còn nếu mà nhân viên công ty nghĩ việc họ cũng nhận được tiền họ đã ký quỹ đồng nghĩa họ có vốn tự thân có thể hoạt động y như chúng ta rồi. Nên phải thường xuyên thay đổi người lấy hàng và nhân viên cũng thường xuyên thay đổi tuyến đường giao trong quận như thế mới ngăn được tình trạng này diễn ra.

Cả Trịnh Chi và Tô Thanh đều không nghĩ đến tình trạng này. Dù sao họ chỉ nghĩ để làm việc thuận tiện nhưng không nghĩ được sâu xa như thế này. Đúng là giá trị sản phẩm thời điểm này không cao chỉ cần có một số vốn nhỏ và một nhóm hoặc một người giao hàng trong thành phố cũng làm được điều này không quá khó.

- Ủi chị sẽ thống kê lại thay đổi những gì cả tháng qua đã làm. Như vậy còn có điều chỉnh gì nữa không Thiếu Kiệt để trong tháng này chị tiến hành luôn.

- Con có Tô Thanh nên liên hệ các công ty vận tải vận chuyển hàng hóa trước mắt từ giờ đến hết năm phân bố ra khác khu vực các quận. Đơn giản để các chủ cửa hàng có thể trực tiếp trao đổi với nhân viên ở đó về các đơn hàng của họ. Và hơn nữa là nếu họ muốn nhận tiền mặt thì có thể nhận ở các cửa hàng phân bố. Thêm vào đó việc thanh toán ngân hàng nên làm thường xuyên. Người bán hàng cần vốn xoay vòng. Nhất là những cửa hàng kinh doanh trên mạng như hiện nay.

Thiếu Kiệt nếu ra những gì mà hắn đã trải nghiệm khi làm một nhân viên giao hàng để cơ cấu công ty của chính mình. Ngày cả Tô Thanh và Trịnh

Chi không khỏi thán kinh nghiệm của hần của công việc này còn rành hơn cả những nhân viên đang làm cho công ty.

- Lê Hiếu Cũng vậy tốt nhất nên thêm vào những phí dịch vụ của các đối tác trong ngành giao hàng này. Ưu tiên trước mắt là bên công ty chúng ta phải thấp hơn những chỗ khác và tùy theo những sản phẩm nếu cái nào có thể miễn phí vận chuyển được thì cứ miễn. Như thế thu hút người mua và làm những thời gian sale có điều kiện trên web. bên đó phải tự trang bị cho mình một đội ngũ nhân viên maketing đúng nghĩa. Mọi việc sẽ được đưa qua bên lĩnh vực code làm việc.

Lê Hiếu lúc này cũng gật đầu hần dạo gần đây không hiểu bên mình Thiếu việc gì chỉ thấy phát triển rất cầm chừng lượng truy cập cũng không nhiều như hần đã nghĩ. Giờ Thiếu Kiệt nói ra hần cần một phòng maketing quảng bá trang web và tiếng hành tạo chương trình giảm giá.

- Hiện tại Lâm Vũ cơ sở cũng tương đối chắc sắp tới Lâm Vũ với Phùng Kiếm Nhất thay phiên nhau quản lý web giao hàng. Còn bên web của Lê Hiếu khi nào tạo được bộ phận maketing sẽ có người quản lý web bên đó. Trước mắt là như thế đi.

- Bên anh sẽ nhanh chóng tạo lập nhóm maketing sớm nhất. Những gì em nói khi em đi về anh sẽ hoàn thành một cách tốt nhất.

Lê Hiếu thấy nếu hần tạo chỉ một bộ phận maketing thì không có gì là khó chỉ khó ở chỗ hiệu quả mang lại. Nhưng một tháng là đã quá đủ để hần làm được nhiều thứ với một bộ phận như thế này.

- Được rồi còn những việc còn lại thì mọi người đều ổn định hết không còn gì phải nói nữa. Vấn đề của Tấn Tâm có mặt ở đây chủ yếu để anh ta quen biết với mọi người sau này làm việc tốt hơn.

Nhã Kỳ lúc này vẫn không hết lo lắng mới lên tiếng hỏi Thiếu Kiệt.

- Thiếu Kiệt chị tháng qua không được việc gì em còn quên chị!

- À vốn định nói chị không theo sát nhà thầu nhưng thấy chuyện này không thể trách chị được Hoàng Chí Hùng ở phía sau thao tác nhiều thứ. Mà giờ công ty cũng chỉ cần chuyển đổi lại cho người khác nhận thầu thôi là được rồi. Em đã liên hệ lát nữa người ta cũng qua bên đây có gì thì chị làm quen rồi sau này làm việc cũng tốt hơn.

Nghe Thiếu Kiệt nói như thế Nhã Kỳ cũng thở nhẹ một hơi. Cô rất sợ mình phạm phải sai lầm bởi. Không chỉ sai lầm nhỏ mà hiện tại cô đang là người nắm một sợi dây của Thiếu Kiệt. Nếu cô làm sai thiệt hại cô thấy mình sẽ không thể nào chịu nổi.

Thấy được sự lo lắng của Nhã Kỳ Thiếu Kiệt mới cười đùa.

- Không cần lo lắng quá như thế đâu ai rồi cũng có cái sai. Nếu sửa chữa là được. Con người mà ai không mắc phải lỗi lầm dù lớn hay nhỏ chỉ cần nhận sai là được. Nhưng thật sự trong chuyện này chị cũng không thể nào là người biết được. Bởi Hoàng Chí Hùng người này tương đối gian xảo với quỷ quyệt. Nhưng giờ mọi chuyện cũng chấm dứt hết rồi chị cần tập trung những kiến thức mình đã học thôi. À mà nói để em hướng dẫn chị mấy thứ mà cũng không làm được. Em mới là người có lỗi đây này.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 253: Chuẩn Bị Lên Đường

Mọi người thấy Thiếu Kiệt nói như vậy cũng cười cười. Hẳn là như thế, ai cũng biết có lỗi nhận lỗi không có thì chẳng bao giờ chịu nhận. Nên cũng đã quen với tính khí này của hắn.

Nhã Kỳ cũng chỉ cười đùa. Cô Thấy xem ra lần này chỉ là do một số tác động mà cô không kiểm soát được mới gây ra chuyện này. Thiếu Kiệt không trách cũng làm một phần may mắn của chính mình. Cô tự nói với mình sau này sẽ cẩn thận hơn trong những việc Thiếu Kiệt đã giao cho mình.

- Được rồi mọi người đều có những công việc của mình. Mọi người cứ hoàn thành hết cuối năm tôi sẽ tính lương tháng thứ 13 đảng hoàng cả nhân viên cấp dưới cũng vậy. À mà Nhã Kỳ sắp tới tiếp quản những việc của Trương Hạo một thời gian nhé. Dù sao hiện tại bên dự án cũng chưa triển khai

Mọi người vui mừng ra mặt bởi Thiếu Kiệt nói là làm. Mà lương của họ nếu tính ra cũng tương đối cao chưa kể tiền thưởng hàng tháng mang lại của mỗi người. Nhã Kỳ thì không cảm thấy có việc gì bởi công việc của Trương Hạo cô cũng không lạ lẫm gì, mà còn rất quen thuộc nên gật đầu đồng ý với Thiếu Kiệt. Thấy thế Thiếu Kiệt mới nói.

- Thôi mọi người ra chuẩn bị tiệc đi. Lát nữa có một số người đến sau nữa. Riêng Vũ Hào với Chu Tường ở lại em có chút việc.

Mọi người thay nhau đứng lên còn Chu Tường và Vũ Hào ngồi lại. Ai cũng hiểu có những việc quan trọng Thiếu Kiệt chỉ nói từng người ở từng

trường hợp nên cũng không thắc mắc tại sao hai người bị Thiếu Kiệt gọi ở lại. Đợi cho mọi người đi hết Thiếu Kiệt mới hỏi Vũ Hào

- Hiện tại bên nhóm những người kia chỉ liên hệ với anh qua nhân viên chăm sóc khách hàng thôi đúng không?

- Ừ họ hầu như chỉ liên hệ với anh thông qua cô ta đến hiện giờ anh vẫn chưa đồng ý vì. Họ bí ẩn làm anh cảm giác không an toàn nên anh chưa chấp nhận.

Lý Vũ Hào hoàn toàn nói thật tình trạng của mình. Đơn giản bởi người nhân viên kia hẳn chỉ quen biết bình thường. Không thể nào chỉ vì lời nói của cô ta mà nhanh chóng chấp nhận với những người kia. Nếu hẳn làm như vậy sớm muộn gì. Họ cũng không cho hẳn biết mặt mà đã làm việc không biết đối phương ra sao hẳn thấy không ổn.

- Như vậy cũng được cứ kỳ kèo qua lại như thế này bọn người kia cũng sẽ mất kiên nhẫn. Lần này Chu Tường sẽ đi với em. Anh thay anh ta điều hành công ty từ đây. Nhưng có một số việc chúng ta phải thực hiện lại

Nghe Thiếu Kiệt nói vậy Vũ Hào cũng mong chờ bởi hẳn hiểu Chu Tường đi singapore để làm gì. Mà hẳn cũng rất muốn đi, Trước kia sẽ không nói nhưng giờ đây có Thiếu Kiệt chỉ dẫn chỉ cần làm tốt công việc của mình hẳn cũng sẽ được như Chu Tường.

- Đối với những người kia anh hãy từ chối thẳng. Trước đem người nhân viên chăm sóc khách hàng kia khai trừ. Việc còn lại của anh chỉ là điều hành. Giấy cho cô ta thôi việc cứ nói Nhã Kỳ làm. Chúng ta sẽ từ trực tiếp với những người kia. Em muốn bán lại sàn giao dịch vàng. Chuyển này thành công thì tất cả những gì liên quan tốt nhất là đóng gói bán đi. Mình sẽ tập trung ở một lĩnh vực cao hơn.

Thiếu Kiệt từ từ nói ra những dự định mà hẳn đã bàn bạc với Chu Tường. Vì Vũ Hào hẳn thấy nếu làm việc cho những người kia sớm hay

muộn cũng không còn là vấn đề cần thiết nữa. Cho đến khi hấn bán sản giao dịch vàng với những người kia hấn đã thu lại được một phần lợi tức. Không lớn không nhỏ. Nhưng có thể làm được nhiều điều.

- Vậy cũng được những chuyện ở đây em cứ để anh lo còn những thứ gì cần thiết anh sẽ gửi mail cho em. Những người kia trước sau gì cũng phải tham gia vào việc này. Nếu những con bot còn hoạt động họ chắc chắn sẽ chịu lỗ mà muốn lấy lại một là từ bỏ hai là họ sẽ mua lại.

- Vậy đi. Đợi Chu Tường qua bên đó mở công ty xong anh qua bên đó sau thay mặt Chu Tường bởi muốn giao dịch với những người kia Chu Tường sẽ phải về lại để giao cho họ toàn bộ mã nguồn cần thiết. Những người này sẽ không từ bỏ. Họ bỏ ra quá nhiều cho cái này rồi. Nên nếu mình rao bán cho dù là giá cả có như thế nào họ cũng phải mua để lấy lại lỗ.

Nghe mình sẽ là người đi sau Chu Tường, Vũ Hào cũng khẽ mừng trong lòng. Trước này hấn luôn nghe nói làm cho công ty nước ngoài nhưng đó chỉ là trong nước. Còn đây là đi làm cho doanh nghiệp trong nước lại ra nước ngoài làm là điều đầu tiên hấn và Chu Tường được thể nghiệm.

- Vấn đề bây giờ là Chu Tường đang đảm nhận nhiều thứ. Hiện tại phần quản lý những trang web đang hoạt động sẽ chuyển giao cho anh. Những người kia cần thay đổi gì trên web của mình thì anh cứ làm. Sau này sẽ có người từ từ tiếp quản những thứ này để hai người tập trung làm những việc khác ở nước ngoài.

Thiếu Kiệt nói cho cả hai người nghe rõ những dự định sau này của hấn. Vì trước sau gì hấn cũng phải để cho hai người hiểu về những thứ hấn đang làm là để chuẩn bị cho việc gì.

- Việc này anh làm được không phải lo đâu. Cái gì còn khó chứ đổi giao diện nay lên bài cho web của bọn họ anh làm được. Trừ những trường hợp

nào quá lỗ thì mới gặp trực trặc thôi.

Vũ Hào cam đoan với Thiếu Kiệt mình sẽ làm tốt những gì ở đây còn những việc còn lại sẽ không để hấn lo lắng.

- Thôi em chỉ có những vấn đề đó muốn nói thôi! Mọi người ra ngoài nào. Chắc khách của em cũng sắp tới rồi.

Thiếu Kiệt nói rồi cùng ba người bước ra phía trước ở đây tụ tập tất cả mọi người. Gia đình Huyền Thanh cũng đến dự tiệc. Khi vào trong nhà luôn nhìn cách bố trí xung quanh và những người ở đây. Thiếu Kiệt thấy Tấn Phát đang cùng chơi đùa với Nhật Huy cũng đi lại gia đình bà.

- Sao tối nay chuyến bay đã chuẩn bị rồi Cô có đem hành lý đi cùng bọn cháu không.

- Thiếu Kiệt nhà cháu coi bộ không kém à.

Trả lời lại Thiếu Kiệt là sự trầm trồ của ngôi nhà của Hà Vi hấn cũng chỉ biết lắc đầu cười. Tống Hàng thấy thế vội nói với hấn.

- Cháu cứ yên tâm Cô đã chuẩn bị hành lý đủ cả nhưng vợ chú chỉ đi vài ngày rồi về. Không thôi Nhật Huy cậu nhóc này lại đòi mẹ mất.

Lúc này Hoàng Lâm Nhu cũng bước đến gần Huyền Thanh đưa tay ra bắt tay với bà nói.

- Thiếu Kiệt mời cả chị nữa mà tôi không biết đấy. Lần này cháu đi qua đó có gì chị giúp dùm.

Tuy là lời khách sao nhưng Huyền Thanh biết Hoàng Lâm Nhu cũng đã nói ra sự nhờ cậy cần thiết. Ai cũng hiểu với những gì Thiếu Kiệt đang có nếu không có Huyền Thanh thì hấn cũng sẽ làm được những có thể sẽ lâu

hơn một chút thôi. Mà Thời gian là thứ Thiếu Kiệt đang thiếu ở thời điểm này.

- Chị cứ nói thế! Tôi giúp Thiếu Kiệt được gì nào. Mọi thứ cậu nhóc đã chuẩn bị hết rồi! Tôi qua đó chỉ hướng dẫn một vài chỗ là xong có việc gì nữa đâu mà chi nhờ vả. À đây là chồng tôi Tống Hàng. Còn đây là Chi Nhu mẹ của Thiếu Kiệt.

Huyền Thanh mới Hướng chồng mình giới thiệu cho Hoàng Lâm Nhu biết. Thiếu Kiệt bây giờ nhìn tới chỗ của Nhã Kỳ đưa tay vẫy cô lại. Thấy hắt gọi mình Nhã Kỳ cũng rời chỗ đang nói chuyện cùng mọi người. Đến trước mặt hắt Nhã Kỳ mới hỏi.

- Có chuyện gì không Thiếu Kiệt?

- À đây là chú Hàng người bên công ty xây dựng 625 chuyện về công trình bên mình cứ để chú ấy trực tiếp với chị là được còn vấn đề gì liên quan các bên thì nói chú Hàng chú ấy cho người xấp xếp.

Nghe Thiếu Kiệt giới thiệu người đàn ông trước mặt mình Nhã Kỳ mới đưa tay ra tự giới thiệu với hắt.

- Chào Ông tôi là nhân viên của Thiếu Kiệt hiện đang là người xem xét dự án nhà hàng tiệc cưới. Chuyện của Hoàng Chí Hùng chúng tôi cũng đã được biết dạo gần đây thông tin về hắt trên khắp các mặt báo. Xem ra công ty ông cũng là một trong những nạn nhân của hắt giông như tôi.

Tống Hàng nghe được Nhã Kỳ tự nhận mình là nhân viên của Thiếu Kiệt, Mà cô lại chịu trách nhiệm với công trình mà hắt đã được nhận nên cũng khá vui vẻ nói.

- Vẫn còn may là công trình chưa thi công nếu không cả hai đều rơi vào khó khăn. Cô Nhã Kỳ cứ yên tâm những công trình khác không chắc chứ công trình của Thiếu Kiệt tôi bảo đảm với cô chắc chắn sẽ thi công trước

tiến độ. Nhờ Thiếu Kiệt công ty tôi mới tồn tại được. Tiền bị biến thủ cũng trở về, nên có chuyện gì cô cứ yên tâm liên hệ với tôi.

Vừa nói Tống Hàng vừa đưa tay vào túi trong áo vest lấy ra một sổ tầm danh thiếp đưa cho Nhã Kỳ. Thấy hai người đã gặp mặt Thiếu Kiệt mới nói với Nhã Kỳ.

- Chị xem coi gửi bản vẽ gốc của mình cho chú Hàng đây. Bản vẽ của Hoàng Chí Hùng không đúng với bản gốc đâu. Cứ làm như thế là không được. Việc hoàn thành theo từng tiến độ cũng phải chi tiền đúng lúc để công trình nhanh chóng thuận lợi mới mong hoàn thành tiến độ hay không nữa.

Nhã Kỳ gật đầu nhìn Tống Hàng lúc này mới nói.

- Được rồi sáng mai tôi sẽ để người đưa bản vẽ gốc của công ty với giá thầu ban đầu bên kia đã tính toán. Bên quý công ty chỉ cần lấy đúng với giá đó là được. Tính toán nguyên vật liệu thi công không để sai sót nào là được.

- Chuyện này tôi bảo đảm. Chỉ cần là giá thầu đúng như trước của công ty của tên kia nhận chúng tôi nhất định làm được.

Tống Hàng một lần nữa chắc chắn với Thiếu Kiệt và Nhã Kỳ. Đối với hãn giá thầu lúc trước hãn nhận của Hoàng Chí Hùng thì sẽ có lỗ đôi chút nhưng nếu mà theo bản vẽ gốc và giá đã được nhận thầu đó như ban đầu Hoàng Chí Hùng đã nhận hãn tin là hãn sẽ có một chút ít lợi nhuận. Thiếu Kiệt thấy hãn cam kết như thế cũng cười nói

- Thôi mọi người bắt đầu vào nhập tiệc nào. Đứng đây nói chuyện sẽ không biết đến chừng nào đấy.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 254: Lịch Sử Singapore

Mọi người đều dự tiệc một cách vui vẻ, ai cũng thay nhau chúc mừng cho những gì sắp tới Thiếu Kiệt sẽ làm. Ai cũng biết những dự án của Thiếu Kiệt đều mang lại một thứ gì đó. Lần này cũng vậy tuy mọi người cảm thấy nhưng lần này hẳn đi sẽ thành công là điều chắc chắn. Nhưng Thiếu Kiệt đang lo lắng mà không ai biết.

Bởi vì hẳn đang suy nghĩ một điều nếu hẳn không làm phần mềm hỗ trợ này. Chắc chắn sẽ có người làm nhưng quan trọng là người đó ở đâu. Nếu hẳn đem ra với dự án này của mình đăng ký thành công thì sẽ ra sao với chủ nhân của chương trình này tiền kiếp. Lúc hẳn làm hẳn không hề nghĩ đến chuyện này.

Nhưng gần tới ngày đi hẳn mới nhận thấy một điều bất ổn đang diễn ra. Hẳn thay đổi những thứ mà mọi người xung quanh đang làm. Nếu không có hẳn làm thì cũng có người khác làm vậy người đó đang ở đâu.

Ngồi trên xe đề đưa Thiếu Kiệt ra sân bay thấy khuôn mặt âm trầm của Thiếu Kiệt. Nhã Oanh mới nhỏ nhẹ nói với hẳn.

- Có chuyện gì mà anh lo lắng vậy?

- Không anh đang suy nghĩ qua bên kia mình sẽ làm gì thôi mà. Đâu phải cũng giống như tại nước mình. Cái gì cũng giống nhau con người khác và luật pháp cũng vậy. Lịch sử của nước bạn tuy ngắn nhưng nó phát triển vượt bậc hơn quốc gia chúng ta rất nhiều.

Thiếu Kiệt không dám nói hẳn đang suy nghĩ điều gì. Nhưng hẳn chỉ nói những vấn đề liên quan về những gì sắp diễn ra. Bởi hẳn có nói chuyện này ra chắc đã có người tin hẳn. Ai có thể biết được trọng sinh có tồn tại hay không. Mà nói ra không khéo hẳn lại trở thành thực thể thí nghiệm.

Nghe được lời Thiếu Kiệt nói như thế Ngọc Nhi mới hỏi hẳn vì sao cùng là những quốc gia ở châu á những đất nước có lịch sử lâu đời mà Thiếu Kiệt lại nói là lịch sử của singapore ngắn hơn quốc gia của mình.

- Ấy! Không phải bên đó cũng có lịch sử giống mình hay sao? giờ bạn lại nói ngắn hơn? mình thấy nó phát triển như thế phải ngang bằng hoặc hơn mới đúng chứ.

Thiếu Kiệt lúc này mới từ tốn nói ra những gì khoản gần đây hẳn tìm hiểu về quốc gia này cho mọi người trên xe nghe.

- Tên gọi tiếng Anh "Singapore" bắt nguồn từ tiếng Mã Lai Singapura tiếng Phạn सिंहपुर, nghĩa là thành phố Sư tử. Tuy nhiên, người ta tin rằng sư tử chưa từng sống trên đảo, và loài thú mà Sang Nila Utama người thành lập và định danh cho Singapore cổ đại có lẽ là năm mơ thấy một con hổ.

- Thật năm mơ mà cũng đặt tên của đất nước được sao? Như vậy không phải quá dị đoan sao?

Hà Vi nghe được tên quốc gia được đặt theo tên của một con vật trong giấc mơ cũng hơi ngạc nhiên. Còn đối với Thiếu Kiệt thì chuyện này rất có thể. Vì người xưa thường rất dị đoan với tính ngưỡng của mình.

- Chuyện này sao lại không thể. Có nhiều quốc gia cũng lấy tên từ những sự kiện trong mơ mà? Nhưng mà thế thì cũng phải có lâu rồi chứ Thiếu Kiệt.

- Không như các bạn nghĩ. Khu định cư đầu tiên được biết đến tại Singapore là một tiền đồn của Đế quốc Srivijaya có tên là Temasek ("hải

trấn"). Hòn đảo vẫn là một phần của Đế quốc Srivijaya khi Hoàng đế Rajendra Chola I của Đế quốc Chola tại Nam Ấn xâm chiếm nó vào thế kỷ 11. Năm 1613, những hải tặc người Bồ Đào Nha đốt khu định cư và hòn đảo chìm trong tăm tối vào hai thế kỷ sau đó.

Thiếu Kiệt nói ra sự hình thành của một quốc gia có tuổi đời non trẻ nhưng nhờ chính sách của chính họ mà bước lên một tầm cao mà các quốc gia có lịch sử lâu đời khác phải mong ước.

- Đến ngày 6 tháng 2 năm 1819 quốc gia của Singapore mới được thành lập do chính khách người Anh Quốc Thomas Stamford Raffles đến và thay mặt Công ty Đông Ấn của Anh để ký kết một hiệp định với Quốc vương Hussein Shah của Vương quốc Johor nhằm phát triển phần phía nam của Singapore thành một trạm mậu dịch của Đế quốc Anh.

Mọi người lúc này cũng hơi có chút giật mình nếu đúng thì quốc gia này có lịch sử chưa tới 200 năm. Chỉ bằng bốn thế hệ của một gia đình ở các nước lân cận của mình.

- Chưa tới 200 năm vậy mà lại phát triển như vậy. Trở thành nền kinh tế của đông nam á. Còn là quốc gia sạch nhất thế giới. Đúng là phải học hỏi họ nhiều.

- Ừ hầu như những điều này có được bởi đế quốc Anh mang lại chính quốc gia này chỉ có vài cột mốc đáng chú ý. Trong cuộc bầu cử tháng 5 năm 1959, Đảng Hành động Nhân dân giành chiến thắng vang dội. Singapore trở thành một nhà nước tự trị nội bộ bên trong Thịnh vượng chung và Lý Quang Diệu trở thành Thủ tướng đầu tiên của quốc gia ngày 3 tháng 6 năm 1959. Rồi tới 31 tháng 8 năm 1963 một lần nữa Anh quốc can thiệp mang lại độc lập một lần nữa. 16 tháng 9 cùng năm sát nhập với Malaysia đến ngày 9 tháng 8 năm 1965 thì phân tách Malaysia một lần nữa.

Thiếu Kiệt đem bốn cái cột mốc quan trọng nhất của singapore nó ra cho mọi người biết. Vì không như những quốc gia láng giềng nước này trải qua năm cột mốc lịch sử từ lúc thành lập cho đến nay đây là những sự kiện đem lại thay đổi cho quốc gia này.

- Xem ra cách thức họ phát triển phần lớn nhờ vào người Anh nhưng mà chính sách của họ thật sự khá tốt. Nên mới đi đầu trong những nước ở khu vực châu á. Ngôn Ngữ chính của họ chắc chỉ sử dụng tiếng anh thôi.

Nhã Oanh nói ra ý kiến của mình cho Thiếu Kiệt biết. Dù sao đây là lần đầu cô nghe thấy một quốc gia có lịch sử ngắn như vậy lại phát triển vượt qua tất cả các nước khác.

- Ở ở singapore họ chủ yếu sử dụng tiếng anh nhưng vẫn có các loại ngôn ngữ khác như tiếng Mã Lai, Quan thoại, và Tamil. Nên qua đó mình nói với người khác chủ yếu là tiếng anh thôi. Vì đa phần người dân singapore ít khi nào sử dụng mấy loại khác. Những ngày thuộc dân nhập cư sau này. Như người Hoa và Người malaysia khi xác nhập vào với singapore.

Nghe được lời Thiếu Kiệt Nhã Oanh và Hà Vi kể cả Trương Hạo cũng nhíu mày. Trương Hạo càn trầm trọng hơn mặt xăm xuống nói. Hắn đã nghĩ học khá lâu. Mà những chương trình trước đây đều chưa có phổ cập tiếng anh nhiều. Chỉ là một số câu nói và cách giao tiếp đơn giản.

- Thôi xong rồi! tiếng Anh. quả thật là cả một vấn đề đấy Thiếu Kiệt Nó biết tao nhưng tao không biết nó à. Ngoài mấy từ như i love you, what your name? how are you? rồi xong. kỳ này xong rồi.!

- Chủ yếu đem mày theo cho biết thôi. Nhưng mà đừng lo Chu Tương cũng kha khá Tiếng Anh mà. Nhã Oanh cũng vậy Hà Vi cũng thế nhóm người mình đi nhiều đó người là đủ rồi. Chứ mày đi theo chủ yếu là đi chơi

tham quan cho biết với người ta thôi rồi về áp dụng mấy cái thấy được vào công ty. Chứ tao có yêu cầu mày phải đi bàn chuyện với người khác đâu.

Thiếu Kiệt thấy Trương Hạo chán nản cũng cười cười trêu chọc hăn. Đối với Trương Hạo những khi bình thường hai người đều gọi bằng mày tao. Còn khi vào đến công việc thì thay đổi bằng xưng hô. Nhưng cũng không làm cả hai thấy có gì khác biệt lắm.

Vốn không định để Trương Hạo đi nhưng nếu cứ gò bó hăn trong nước lại thu hẹp tầm mắt. Nên Thiếu Kiệt muốn đem theo cả Trương Hạo để hăn thấy được một số công ty lớn ở singapore vận hành như thế nào mà về áp dụng cho cửa hàng. Nhất là những nơi bán hàng điện tử tại quốc gia này.

- Nói chung là tiếng anh của em cũng không đến nỗi tệ chỉ có tệ mỗi vấn đề nghe nói thôi. Còn viết thì em viết được.

Nhã Oanh cũng nói ra khuyết điểm của mình. Thiếu Kiệt cũng hiểu ai cũng có khuyết điểm không ích thì nhiều. Bản thân hăn nghe nói viết để người khác hiểu được cũng tốt nhưng nếu để Thiếu Kiệt viết đúng ngữ pháp hoặc cấu trúc câu toàn diện thì không thể nào.

Hà Vi thì nhìn Nhã Oanh vui vẻ cười đùa nói.

- Mình thì nghe nói được nhưng viết không được đâu hai người hỗ trợ nhau như vậy là được rồi còn Chu Tường chắc khỏi nói. Anh ta tiếng anh chắc không tệ như bọn em đi.

Chu Tường hăn khá ung dung, phần lớn những mã nguồn đều bắt nguồn từ những từ vựng tiếng anh gọi ra hăn đọc và nhìn riết cũng là quen. Chưa kể đến hăn thường xuyên phải cập nhật những thứ mới của nước ngoài nên ngôn ngữ này không làm khó được hăn. Vì với một lập trình viên ngôn ngữ tiếng Anh là một thứ không thể thiếu trong công việc của mình.

- Vấn đề này anh Ok! không lo lắng. Nhưng nếu mà nói nhanh quá là anh thua à. Chầm chậm thì được.

Ai cũng có khuyết điểm của mình. Hà Vi thì Thiếu Kiệt có thể hiểu là do công việc đặc thù của cô có thể ra nước ngoài công tác bất cứ lúc nào nên cũng có nghe hiểu được là hiển nhiên. Còn nếu đọc thì chắc cũng có thể sơ sơ nhưng do Nhã Oanh nói cô ta đọc viết được mà không nói được nên Hà Vi nói như thế để cho có người yếu kém bằng để Nhã Oanh không khỏi buồn.

Nhưng với nghe nói và bàn chuyện là được còn đối với giấy tờ họ có thể nhờ Thư ký làm là được sau đó chỉ cần để cho Nhã Oanh đọc và sửa lại là được. Còn những việc có thể giao tiếp bàn bạc nói chuyện Thiếu Kiệt làm được.

- Nói chung vấn đề này cũng không quá phức tạp. Mọi người nhận một công việc là được rồi. Qua tới bên đó rồi tính sau mình còn cả khoản thời gian bên đó cả một tháng mà.

Nghe Thiếu Kiệt nói như thế mọi người gật đầu. Thiếu Kiệt thì trở về dáng vẻ của mình nhìn ra ngoài khung cửa kính ô tô. Tuy nói hăn qua cuộc nói chuyện cũng giải tỏa được phần nào. Nhưng mỗi lo lắng vẫn còn. Vì hăn thấy được những thay đổi của mình sẽ ảnh hưởng đến người khác như thế nào.

Hăn vội xua tan những ý nghĩ trong đầu của mình dù chuyện này có xảy ra hay không hăn nhất định giành được thứ này. Bởi hăn hiểu cái này không những đem lại lợi nhuận, mà còn là cơ sở phát triển lâu dài cho những việc sắp tới.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 255: Rắc Rối Nhỏ

Mọi người đến sân bay chuẩn bị thủ tục âm thanh của loa thông báo vang lên. chuyến bay đi Sân bay quốc tế changi singapore của máy bay mang số hiệu A320. Lúc này Thiếu Kiệt và mọi người đang mới đứng lên thu xếp hành lý của mình và đi về phía quầy thủ tục.

Thấy vậy Ngọc Nhi mới cùng mọi người từ biệt. Thiếu Kiệt trước khi qua khỏi phòng cách ly ôm cô một cái nói.

- Ở nhà thay anh giải quyết một số chuyện nhé đi xong anh sẽ trở về.

- Vâng! Em sẽ ở nhà bảo đảm những công việc của anh thuận lợi. À số điện thoại của anh mở mã vùng quốc tế rồi. Em nhớ có chuyện gấp thì gọi cho anh. Anh sẽ gọi về trực tiếp đưa mẹ anh số này luôn khi nào mẹ anh cần thì gọi.

Thiếu Kiệt đưa cho Ngọc Nhi một mảnh giấy rút cây viết bi viết lên đây số hân lưu trong máy cho Cô. Rồi mới tạm biệt đi qua bên khâu kiểm tra hành lý. Ngọc Nhi đợi Thiếu Kiệt và mọi người đi qua phòng chờ cũng quay trở về cùng với Khải Huy.

Thiếu Kiệt và mọi người khi qua cổng kiểm tra để vào máy bay một lần nữa. Tiếp Viên đón tiếp nhóm người của hân. Vì Thiếu Kiệt và mọi người đều đi vé hạn thông dụng. Nên tất cả mọi người đều được sắp xếp ở một khu nhưng những số ghế vì là đặc vé cùng một lúc và được sắp xếp nên cũng được ở gần nhau.

Thiếu Kiệt được ngồi ở gần một cửa sổ có thể nhìn thấy cánh máy bay. Hà Vi bây giờ mới nói với mọi người.

- Còn hai giờ nữa tới sân bay bên đó mọi người có thể chợp mắt một lúc.

Người tiếp viên nghe thế cũng nói với mọi người.

- Mọi người có thể đợi một chút nữa khi máy bay cất cánh lúc đó sẽ không còn nhiều tiếng ồn và độ cao ổn định là lúc thích hợp nhất để chợp mắt một lúc.

Bây giờ Huyền Thanh mới hướng Thiếu Kiệt nói.

- Bên cô đã sắp xếp hết mọi thứ rồi địa chỉ cháu cần cũng có rồi. Lát nữa xuống sân bay sẽ có người đến đón rồi đưa chúng ta đi tới nơi luôn.

- Vâng! tạm thời qua đến bên đó thích nghi với điều kiện khí hậu trước rồi bọn cháu mới tiến hành các bước tiếp theo.

Bây giờ âm thanh âm ỉm của tiếng động cơ máy bay vang lên. Mọi âm thanh được cắt ngang bởi tiếng khởi động của máy bay. Máy bay vang lên một loạt thông báo để bắt đầu khởi hành. Khi tiếp viên máy bay không ngừng nói về các chú ý khi bay và an toàn bay của hành khách.

Mọi người đợi chờ khi máy bay chuyển bánh rời khỏi nơi đang đậu. Từng khúc cua của máy bay đi qua cũng là một trải nghiệm. Nó cần phải bước vào đường băng trước khi cất cánh nên khá chậm chạp từ từ.

Khi máy bay vừa vào đến nơi cần thiết. Những tiếp viên cũng về nơi của mình. Máy bay từ từ lăn bánh ngày một nhanh. Cảm giác như nó đang từ từ tạo ra một độ nghiêng hướng lên một cách nhất định.

Đây có thể nói là chuyến bay xuất ngoại đầu tiên trong cả hai cuộc đời của Thiếu Kiệt. Nhưng điều này không làm hắn có cảm giác gì cho lắm.

Vốn còn lo lắng với những phần mềm của mình đã tạo ra liệu có bị rắc rối hay không. Nhưng thay vào đó Thiếu Kiệt lại mong chờ được đến đảo quốc sư tử kia. Làm những việc hăn trước đây không thể ngờ đến. Đoạn đường bay đêm dài hơn hai giờ này. Không phải ai cũng có thể ngủ được điển hình như Trương Hạo cùng Chu Tường.

Hai người không ngừng thay nhau nhìn ra ngoài trời trong khi đó Thiếu Kiệt hoàn toàn không biết bên ngoài có cái gì mà để hai người chăm chú như thế. Với một màn đêm từ độ cao bốn nghìn mét bọn hăn cũng đâu có thể thấy được gì.

Không gian yên tĩnh trên máy bay cũng đưa mọi người vào một giấc nghĩ ngơi cho chính mình. Hai người kia cũng không ngoại lệ khi thấy mọi người im lặng nghĩ họ cũng từ từ thôi không thay nhau nhìn ra cửa sổ nữa mà im lặng nhắm mắt lại với ánh sáng tối của máy bay mang lại.

Gần hai giờ sau. Những người Tiếp Viên lần lượt đến từng hành khách đánh thức mọi người dậy. Mỗi người đều được tiếp viên hỏi dùng gì trước khi máy bay nhập cảnh quốc gia này không.

Thiếu Kiệt cùng mọi người đều thức giấc có người lấy cho mình một ít nước ngọt từ tiếp viên. Có người đứng lên đi về phía nhà vệ sinh. Cho đến khi Cơ Trưởng thông báo mọi người ổn định tại chỗ ngồi. Máy bay bắt đầu đáp xuống sân bay changi. Nhìn buổi tối sân bay rực rỡ ánh đèn khu nhà chờ.

Con đường băng thì cũng được mở. Khác với lúc bay lần này máy bay hơi cúi xuống một góc bốn mươi lăm độ để điều chỉnh đáp xuống đường băng.

Dãy nhà chờ sáng đèn hơn bao giờ hết từng người theo Tiếp Viên hướng dẫn vào đường xuống cửa khẩu an ninh làm thủ tục nhập cảnh. Để cho Trương Hạo và Chu Tường đi sau Huyền Thanh.

Đối với Huyền Thanh có vẻ như ở đây cô đã đến thường xuyên những thủ tục tương đối dễ dàng với cô. Chu Tường và Trương Hạo cũng làm thủ tục xong.

Đến Nhã Oanh, Hà Vi phía sau Thiếu Kiệt nghe thấy người an ninh hải quan nói.

- Take these people into the storage room.?Nhanh chóng Thiếu Kiệt cau mày. Bởi hẳn hiểu nhân viên an ninh sân bay nói gì. đó là Đưa những người này vào phòng lưu giữ. Thiếu Kiệt bước đến nhìn nhân viên an ninh sân bay nói.

- sorry what are you doing? They are my relatives!

Người an ninh sân bay nhìn Thiếu Kiệt trả lời bằng tiếng anh khá chuẩn nên cũng hướng hẳn nói.

(định ghi tiếng anh đúng ở chỗ này nhưng thôi ghi cho mọi hiểu:P)

- Anh chắc chứ! Những người này không cùng họ với anh! Thường những người phụ nữ bên quốc gia các bạn qua nước tôi đều là làm việc xấu, ảnh hưởng đến trị an nước tôi.

- Các anh nói thế không được, người có người này người khác! các anh nếu mà không giải thích được cho tôi thì tôi sẽ thưa các anh ra cộng đồng quốc tế tôi nói được làm được. Người thân của tôi đều đầy đủ phí bảo lưu và bảo lãnh không như những người kia. Họ là người thân của tôi. Các anh không có quyền, Còn nữa các anh không xem xét kỹ sao bọn tôi đến đây để thành lập công ty đem theo người nhà là sai sao? Nếu các anh không muốn tôi góp một phần vào thuế của các anh tôi có thể dời đi một quốc gia khác.

Mới đầu Thiếu Kiệt sợ do thân phận quân nhân của Hà Vi nên mới phải bị tạm lưu giữ. Hẳn không lạ cái này. Bởi có một đợt thời gian báo chí lên tin một số người sẽ không được nhập cảnh quốc gia này.

Hiếu được Thiếu Kiệt nói gì người an ninh sân bay lúc này mới nhìn lại hộ chiếu của hai người Hà Vi và Nhã Oanh.

Thường nếu đi đến nước này nếu theo dạng du lịch dài ngày có thể bạn sẽ bị nghi ngờ là làm việc thêm hoặc trộm cắp. Mất trật tự nơi đây sẽ bị trục xuất về nước. Chưa kể đến những người đến singapore nhất là đối với phái nữ thường bị chụp ảnh lấy dấu vân tay và hỏi những câu hỏi khó trả lời khác.

Người an ninh lúc này nhìn vào hộ chiếu thấy được theo dạng người thân lưu trú hơn một tháng nên mới nghi ngờ hai người. Giờ thấy được nội dung bên dưới thì mới xanh mặt.

- Xin lỗi tôi tưởng họ đến đây với dạng du lịch thông thường! xin lỗi các bạn! tôi làm sai trong chuyện này. Nhưng hai cô gái này cũng phải lấy dấu vân tay lưu lại hồ sơ. Để sau này bọn tôi không phải kiểm tra sai sót như thế này nữa.

- Được! các anh nhanh dùm tôi còn phải về nơi đã thuê để nghỉ ngơi. Không thể đợi các anh như thế này được.

Nhã Oanh và Hà Vi bắt buộc phải lấy vân tay cùng ảnh chụp. Thiếu Kiệt đưa hộ chiếu của mình cho người nhân viên an ninh xong hẩn đóng dấu rất nhanh.

Ra đến chỗ đợi Nhã Oanh với Hà Vi đi ra Huyền Thanh mới nói với Thiếu Kiệt.

- Cô quên mất phụ nữ nhập cảnh vào singapore luôn phải lấy dấu vân tay và chụp hình như vậy. Cũng tương đối phiền phức với người lần đầu đến đây.

- Cái này không trách được cô à. Ngày nay có nhiều người nước khác qua bên đây theo dạng du lịch rồi làm những chuyện phi pháp nên họ đề

phòng là đúng rồi.

Thiếu Kiệt lúc này cũng chỉ đành đợi hai người ra khỏi phòng an ninh sân bay. Nhã Oanh với Hà Vi đi ra sau khi đã làm hồ sơ xong Thiếu Kiệt mới thở phào nhẹ nhõm. Vừa bước tới bên cạnh Thiếu Kiệt Nhã Oanh nói.

- Bên trong đó khá nhiều phụ nữ trẻ. Họ còn đang phải chờ riêng mình với Hà Vi được làm trước chắc vì bọn mình khác bọn họ. Trong đó có cả chục người như thế.

- Ừ thường đến đây chỉ cần yếu kém tiếng anh không đối đáp lại được với người khác mình sẽ bị thiệt thòi nhiều. Nếu hồi nãy mà Thiếu Kiệt không đối đáp trôi chảy với những người an ninh đó chắc mình cũng bị ngồi chờ giống như họ. Nhưng làm như thế này cứ như mình như tội phạm không bằng ấy nhỉ.

Hà Vi vừa nhìn về nơi cô đi ra vừa nói ra suy nghĩ của mình. Cô thấy không chỉ mình cô mà nhiều phụ nữ khác cũng thế. Chỉ là họ không được như Cô với Nhã Oanh có người nói được và hiểu được những gì an ninh sân bay nói.

- Thôi đến nước người ta thì phải như thế thôi. Nhập gia tùy tục, Chưa biết chừng người đợi bọn mình bên ngoài cũng đã khá lâu rồi đấy.

Thiếu Kiệt thấy chuyện này chỉ là chuyện nhỏ. Vì đối với những người thương nhân đến đây đảo quốc này luôn khá nhiệt tình vì hầu hết tài nguyên nơi đây đều dựa vào nhập khẩu. Nên họ khá chú trọng đến việc đến đây làm việc và mở công ty.

Còn dạng du lịch đối với họ chỉ làm một phần nếu bạn thật sự trong sạch. Bây giờ Trương Hạo mới nói với Thiếu Kiệt

- Ấy mà bây giờ mấy giờ rồi? Chính lại giờ không khéo đồng hồ đi trễ hay sớm hơn mất.

Vừa nói Trương Hạo nhìn đồng hồ báo giờ ở sân bay chỉnh lại trong điện thoại của mình. Mọi người đều làm như hẩn. Vì để chính xác với thời gian làm việc ở đảo quốc này chuyện này là việc nên làm.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 256: Sân Bay Changi

Sau khi chinh giờ mọi người lúc này mới để ý xung quanh khuôn viên sân bay này rộng lớn hơn cả những gì được biết. Với những gì đang thu vào tầm mắt của Minh.

Cả nhóm người Thiếu Kiệt như bị định thân bởi gần 100.000 mét vuông của sân bay này quá nhiều thứ tiện nghi. Hồ Bơi Khách Sạn khu mua sắm, rạp chiếu phim, và cả có những khu vườn dành cho các loại khí hậu. Trương Hạo lúc này mới trầm trồ lên tiếng.

- Thật cái này là sân bay đấy à? Nhìn hoành tráng gấp mười lần sân bay nước mình.

Huyền thanh lúc này cũng thờ dài nói với Trương Hạo. Vì thấy hắn đem ra so sánh quá khập khiễng.

- Cháu làm sao so sánh như thế được. Một cái là sân bay thuộc top 3 thế giới với sân bay của nước mình nó phải khác một trời một vực chứ. Nghe noi sang năm họ đưa và hoạt động thêm đài không lưu nữa chắc chắn sẽ còn phát triển và rộng hơn bây giờ nhiều. Tính số lượt hành khách của các quốc gia khác trong năm ngoái của nơi này là gần 37 triệu người.

- Ấy không bây giờ đi tham quan chỗ này được không Thiếu Kiệt ở đây cái gì nhìn cũng đẹp thật.

Nhã Oanh nghe Huyền Thanh nói như vậy cũng hứng thú muốn được đi tham quan nơi này. Bởi ra nước ngoài của cô chủ yếu đi theo Thiếu Kiệt nên mới muốn hắn cùng mình tham quan.

Biết được ý muốn của Nhã Oanh Huyền Thanh cũng cười lắc đầu. Bởi vì không phải một sớm một chiều là có thể tham quan hết cái sân bay này.

- Cũng được nếu cháu đủ kiên nhẫn vì theo cô biết muốn tham quan hết các khu của sân bay này cần ít nhất là vài ngày đi. Chỗ này chỉ mới là quây thủ tục bên trên còn có rất nhiều tầng nữa.

- Ấy vậy thôi đi tham quan một chút cũng được mà cô! tụi con mới tới đi một chút chứ về rồi sau này đi mấy chỗ khác cũng không có thời gian à.

Nghe được Nhã Oanh nói như thế Huyền Thanh cũng cảm thấy đúng. Bản thân bà qua đây mấy lần nhưng cũng không tham quan qua mấy lần. Cứ để nói gần về thì sẽ đi tham quan nhưng lần nào cũng về nước thẳng không ở lại xem được cái gì.

- Ủa thôi vậy cũng được ở đây cũng có khách sạn sáng mai mọi người đi taxi về cũng được. Để cô gọi người đón nói anh ta về.

Thiếu Kiệt thấy như thế cũng gật đầu. Hắn chưa từng tới đây nhưng sau này chắc chắn phải qua lại nhiều mà hắn cần biết rõ nhiều thứ khác có thể trên được tham quan nơi này lại có thể trò chuyện với Huyền Thanh để biết thêm nhiều thứ.

Theo chân Huyền thanh Thiếu Kiệt thấy được sự nổi bật trong phong cách thiết kế và mức môi trường ở đây mang lại. Hắn như chợt nhớ đến cái gì nói với Trương Hạo.

- Đừng hút thuốc ở đây bị phạt đó Trương Hạo. Ở đây họ cấm hút thuốc vì khi hút có thể quần đầu lọc bừa bãi bị phạt đấy. Ngay cả kẹo cao su ở đây cũng cấm luôn nên ráng đi.

Trương Hạo bỗng nhiên khựng lại. Hắn méo mặt nhìn Thiếu Kiệt, Bởi vì đi ở đây chỉ có hắn là người hút thuốc và còn hay nhai kẹo.

- Thiếu Kiệt nói đúng đấy ở đây họ không bán cả kẹo cao su nữa. Chỗ này như một trung tâm thương mại khổng lồ vậy đa số doanh thu một phần lớn của singapore chủ yếu thu về hàng năm đều tập trung ở đây.

Thiếu Kiệt vừa đi theo Huyền Thanh vừa quan sát. Bên cạnh nhiều cửa hàng miễn thuế và các hàng ăn, sân bay Changi còn có sáu khu vườn mở. Khách của sân bay có thể vào thăm các khu vườn này và mỗi vườn có một nhóm thực vật khác nhau: xương rồng, tre, heliconia, hướng dương, dương xỉ, và phong lan.

Có nhiều trung tâm thương mại nằm xung quanh sân bay Changi. Khu vực quá cảnh quốc tế của các nhà ga số 1 và số 2 có cung cấp dịch vụ internet và các trò chơi, các khu giải trí, có các phòng cầu nguyện, phòng tắm, các thẩm mỹ viện, phòng tập thể dục thể thao, bể bơi và cả một khách sạn nữa.

Khu vực để khách ngồi chờ và một vài trong số đó còn có cả khu vui chơi dành cho trẻ em hoặc có ti vi với chương trình thời sự hoặc phim ảnh.

Các gian hàng này với mức độ kinh doanh vượt xa các khu mua sắm khác của Singapore, kể cả khu vực đông khách nhất là phố Orchard. Nhà điều hành hàng không dân dụng Singapore thu được khoảng 60% lợi nhuận từ hoạt động này (khoảng 500 triệu USD vào cuối tháng 3 năm 2005), với khoảng 30% từ diện tích cho thuê và chia tỉ lệ buôn bán.

Nơi này với các mặt hàng Rượu và nước hoa là các mặt hàng chủ yếu chiếm hơn phân nửa doanh số bán lẻ, kế tiếp là đồng hồ và thuốc lá. Việc mở rộng khu vực bán lẻ vào cuối năm 2004 đã làm tăng doanh số lên 13.3% so với sáu tháng đầu năm 2005, và khoảng 67% so với cùng kỳ năm 2003, các chi nhánh của Prada, Gucci, Bulgari và Hermes cũng khai trương trong thời gian này.

Theo chân Huyền Thanh khá lâu có thể nói nhóm người Thiếu Kiệt như lạc vào một trong những nơi không bao giờ ngủ của châu á. Mọi hoạt động của sân bay này luôn ở tình trạng như thế. Kể cả bạn có là người quá cảnh những nơi ở đây cũng khiến bạn quên mất thời gian.

Có thể nói Sân bay Changi là một trong 3 sân bay 5 sao trên thế giới theo đánh giá và nghiên cứu của Skytrax. hai sân bay còn lại là Sân bay Incheon ở Seoul-Incheon và Sân bay Hồng Kông, cả ba sân bay này luôn nằm trong top 3 sân bay tốt nhất thế giới theo đánh giá và khảo sát của nhiều tổ chức kinh tế, du lịch, hàng không trên thế giới. Hàng năm vị trí dẫn đầu luôn được xem là sự phân tranh riêng của 3 sân bay này. Năm 2006, sân bay này soán ngôi Sân bay Hồng Kông để đoạt danh hiệu Sân bay tốt nhất thế giới do hành khách bầu chọn thông qua Skytrax. Năm 2007, sân bay này tiếp tục ở vị trí dẫn đầu trong danh sách các sân bay tốt nhất thế giới theo nghiên cứu khảo sát của Skytrax và nhiều cơ quan, tổ chức khác trên thế giới.

Ngay cả đến Thiếu Kiệt đi bộ theo Huyền Thanh hướng dẫn những khu ở nơi này cũng cảm thấy với sân bay nước ngoài. Có thể nói nó như là một khu đô thị đúng nghĩa dù diện tích của đảo quốc sư tử này chỉ có thể đánh giá bằng một thành phố của nước hân.

Chu Tương lúc này cũng không kiên nhẫn nổi nữa nên mới hướng mọi người nói.

- Có ai cảm thấy mỗi chân không chừ đi như vậy hoài anh thấy mỗi chân rồi đấy.

Nhã Oanh cũng bắt đầu thấy mệt. Nhưng vì cô đề xuất nên này giờ cũng ráng không dám than. Huyền Thanh nghe thế cũng cười nhìn vào đồng hồ mình.

- Đương nhiên mấy đứa đi gần ba giờ đồng hồ trong này rồi. Cô Cũng bắt đầu cảm giác ê chân rồi đó. Thôi chắc tạm thời tới đây thôi.

- Ủ đi tới đây thôi cô ở chứ cháu là chịu hết nổi đồng hồ này rồi. Cháu tự nhiên trở thành người sách hàng như thế này không ổn à.

Thiếu Kiệt bây giờ nghe Trương Hạo này giờ mới thấy hân ôm một đồng hồ mà Hà Vi và Nhã Oanh thi nhau mua nói về làm quà. Hân cũng cười cười nói với Trương Hạo.

- Cái này là do mày thôi có xe đẩy không bỏ vào xách làm gì cho mệt.

- Mày con nói. Bạn gái của mày mua đồ tao xách thấy còn không chi. Giờ chuẩn bị về mới nói điều này làm gì. Thôi Thôi chia bớt này này giờ thấy nhìn tới ngó lui thoải mái rồi giờ xách đi.

Trương Hạo phản đối kịch liệt hân thấy mình như là nhân viên của hai người bạn gái của Thiếu Kiệt nên biểu tình. Thiếu Kiệt cũng cười cười ôm hộ hân một số đồ đạc.

- Thôi mọi người lại kia ngồi nghỉ một chút rồi ra khỏi nơi này. Chắc đi ra sẽ không mất thời gian đâu nhĩ.

Thiếu Kiệt trong lòng mới thầm nghĩ. “Đi tham quan sơ thôi mà đã một đồng hồ. nếu mà đi hết thì không biết bao nhiêu cho đủ đây.”

Hà Vi bây giờ cũng tươi cười bước đến một dãy ghế được xếp cho khách ngồi của sân bay nói.

- Không ngờ ở đây hàng hóa lại nhiều như thế này. Chắc hẳn là họ nhập khẩu rất nhiều những thứ đồ này từ các nước khác đi.

- Hà Vi nói đúng đấy. Lượng hàng hóa vận chuyển qua sân bay năm 2005 đạt 1.854.610 tấn, tăng 3.3% so với năm trước, đứng hàng thứ 10 trên thế

giới và thứ 5 trong khu vực châu Á. Do các mặt hàng điện tử ở Singapore là rất lớn, và cũng là hàng hóa chủ yếu trong vận chuyển hàng không, góp phần làm đa dạng thị trường vận chuyển hàng hóa đường hàng không đang thu hẹp. Nên ở đây tập trung khá nhiều thương hiệu có tên tuổi.

Thiếu Kiệt thấy Huyền Thanh trả lời cho Hà Vi cũng bất ngờ con số gần 2 triệu tấn hàng đó chỉ là mới năm 2005 thì phải biết bao nhiêu hàng hóa. Đó chỉ là tính toán vận chuyển qua sân bay còn những hàng hóa không xuống máy bay mà chỉ quá cảnh là không nói. Số lượng này khá là lớn đối với diện tích 718,3 km vuông.

Cảm thán trước những gì mình được Huyền Thanh giải đáp và tận mắt thấy những gì của nước người khác phát triển Hà Vi mới lắc đầu than.

- Xem ra họ nguồn thu của quốc gia họ đúng là không nhẹ nhĩ. An ninh sân bay cũng thuộc loại tốt. Xem ra nước mình còn cần những người bước ra thế giới học hỏi đem về cái kiến thức của nước khác đã áp dụng nhằm làm giàu đất nước hơn nữa.

- Ừ chắc chắn sau này sẽ nhiều những người của mình đi ra thế giới hơn nữa không chỉ riêng chúng ta. Đối với những thứ tốt ở bên ngoài nên học hỏi đem về ứng dụng cho những gì nước mình cần.

Huyền Thanh cũng ra vẻ gật đầu tán đồng với lời nói của Hà Vi. Hai người này một người thuộc về quân đội một người là tiến sĩ của nước nhà. Họ có nói ra những điều này đối với Thiếu Kiệt cũng không lạ.

Nhưng hẳn công nhận nước của mình vẫn phải học hỏi các nền kinh tế phát triển mạnh mẽ như thế này mới mong đạt được những thành tựu lớn hơn ở sau này.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 257: Hiệu Xuất Cao

Thiếu Kiệt và mọi người ở lại nghỉ chân đôi chút rồi mới. Rời đi khỏi changi. Để lại sau lưng một khu trung tâm về thương mại sầm uất giữa thành phố singapore hoa lệ.

Nhã Oanh lúc này ngồi trên xe mới nhìn Thiếu Kiệt hỏi.

- Giờ mình đi đâu đây Thiếu Kiệt?

- Cái này sao hỏi anh phải hỏi dì đây chứ anh cũng mới qua như em thôi mà.

Nghe cuộc đối thoại của hai người Huyền Thanh lúc này mới cười đùa nói.

- Thật chất cô thuê nhà bên cạnh nhà cô vì khu đất này cô mua lại theo dạng tư nhân của một người môi giới biết được nơi đây không những chỉ cho thuê mà còn có thể mua nhà đang thuê lại được. Nếu Thiếu Kiệt xem nhà đồng ý thì vẫn có thể mua luôn cũng được. Như thế thuận tiện cho cháu với hợp đồng kinh doanh của mình hơn.

Biết được điều kiện của ngôi nhà mình sắp ở Thiếu Kiệt cũng trầm ngâm. Đúng là nếu hẳn thật sự phải thuê nhà cũng là thuê dài hạn vì Chu Tường và Vũ Hào cũng phải làm việc ở đây lâu dài mà nếu chỉ thuê thì tiền không bao giờ là đủ. Nhưng điều kiện là nhà đó giá thành phải khoảng bao nhiêu hẳn mới nắm chắc được mình có nên mua hay không.

- Chi phí để có một căn nhà như của cô thì khoảng bao nhiêu?

- À căn cháu đang ở họ nói là 600 ngàn SGD khoảng tầm 6 tỷ. diện tích là 100m2 có năm phòng ngủ và một sân vườn lát nữa cháu sẽ thấy. Nói chung là nó cũng không chênh lệch nhiều như của nhà cháu là mấy. Nhưng với giá này cô thấy cũng không có gì là quá cao chắc cháu mua được.

Thiếu Kiệt tạm thời tính toán hẳn có thể mua được nhưng hẳn cần phải biết hiện tại tiền của hẳn cũng không nhiều nên mới nói với Huyền Thanh.

- Được rồi cháu sẽ xem xét về việc này. Ít nhất vẫn còn cả tháng để cháu quyết định. Nếu được đến lúc đó cháu sẽ nhờ cô gọi người bên ngân hàng đến.

Nhìn ra ngoài đường vẫn còn có xe cộ Huyền Thanh cùng với mọi người len lỏi qua một số con đường rồi mới dừng lại ở gần một khu nhà đầy những biệt thự lúc này Huyền Thanh xuống xe mới nhìn Thiếu Kiệt cười nói.

- Khu này là đường Telok Kurau nơi này cách sân bay changi khoảng 15 phút đi xe là tới. và cách khu trung tâm mua sắm đường orchard cũng tầm đó thời gian. Đây là nhà cô đã mua còn bên cạnh là nhà của cháu cô đã thuê.

Huyền Thanh lúc này hướng về phía nhà bên cạnh nơi được sơn màu đỏ sẫm với mái ngói và xung quanh có những cây cọ. Bên Ngoài được bao bọc bởi bức tường và trắng. Nhìn ra vẻ đồ sộ của nó Thiếu Kiệt mới quay lại hỏi Huyền Thanh.

- Ấy nhà lớn như vậy mà sao giá lại như thế vậy cô. Cháu chưa vào nhưng bên đó chắc cũng phải hơn 120 m2 đi

- Ừ vì hầu hết khu này đều vừa mới xây dựng lại. Đợi nhà đầu tư bán được giá sẽ bán với phần vừa khủng hoảng kinh tế chắc là giá bị giảm do họ muốn thu hồi một phần nào vốn xoay vòng. Đợi cô một chút để cô lấy chìa khóa mở cổng bên đó cho các cháu vào xem là biết.

Người tài xế đem hành lý của mọi người xuống. Huyền Thanh được Chu Tường xách hành lý của bà đi theo đem vào nhà. Hắn đứng trước cửa đợi một lúc. Bây giờ Huyền Thanh mới trở lại trên tay cầm một chìa khóa.

- Bên đây không giống như ở nước mình. Hầu hết nhà họ bán đều có đầy đủ các thiết bị nội thất đi kèm nên cháu sẽ không phải tốn chi phí cho những thứ đó nữa.

```
]var      abd_media="media.adnetwork.vn";var      abd_width=500;var  
abd_height=281;var      abd_skip=7;var      abd_flash=true;var  
abd_popup=true;var  abd_wid=1515641312;var  abd_zid=1515641399;var  
abd_content_id="#abd_itvcplayer";var abd_position=0;
```

Vừa nói Huyền Thanh vừa hướng về cửa ngôi nhà bên cạnh đi tới. Thiếu Kiệt thấy được khóa trên cửa là một ổ khóa dạng mật mã xoay và cần phải đúng mã và chìa khóa mới có thể mở được.

Đợi cho Huyền Thanh mở ra cánh cổng bước vào. Những vật dụng trong bên trong sân bỗng bừng sáng. Giật mình với những ánh đèn chiếu sáng sân trước. Thiếu Kiệt ngỡ ngàng thấy trước mắt mình một nơi có thể nói sân rộng hồ bơi, nơi để xe có đủ cả.

- Ấy nhà này giống trong phim à! Vừa vào mở đèn hết rồi!

Trương Hạo đi sau vừa qua khỏi cánh cổng thấy hệ thống đèn điện tự động sáng nên cũng hoang mang. Hắn thấy nơi này cũng quá hiện đại đi. Huyền Thanh đứng ngay cổng mới nói với Trương Hạo.

- Không Có cô vừa mới mở cầu dao điện thôi. Trụ cầu dao điện tổng nằm ngoài này. Và đồng hồ điện nằm bên ngoài. Các cháu cứ yên tâm ở đây họ có những phương án và các dịch vụ công cộng tốt lắm.

Nghe Huyền Thanh nói vậy Thiếu Kiệt cũng thở phào nhẹ nhõm hẳn thấy nếu mà mọi thứ chỉ với năm 2008 này mà Singapore đã làm mọi thứ tự

động được hết thì chuyện này hơi quá đà.

- Ấy để bên ngoài không có trộm cướp gì sao?

- Trương Hao à! người ta là nước văn minh, đến ngoài đường còn không thấy một mảnh rác. Thì làm chi có những vấn đề trộm cắp và những người kém ý thức chứ.

Chu Tường lúc này mới lên tiếng dựa theo ý nghĩ của mình. Theo hẳn thấy ý thức của người dân nơi này hoàn toàn quá tốt. Mà nếu đã những việc nhỏ đã không xảy ra thì những việc khác cũng không có.

- Ừ hen! Nước người ta như thế không lẽ làm xấu mặt nhĩ. Thôi vào trong nhà xem sao đi đừng ngoài này cũng đâu được gì.

Trương Hạo Ngầm Nhĩ lời nói của Chui Tường cũng đúng nên gật đầu. xong lại hối mọi người vào nhà xem thử bên trong như thế nào. Huyền Thanh mở cửa vào nhà cách cửa được hoàn toàn làm từ gỗ.

Bên trong có được một bộ sa lon dành cho phong khách và một cái ti vi khoảng 42 in. Các phòng được trang trí tương đối giống nhau một cái giường đủ để cho hai người nằm và một cái tủ đựng quần áo. Tầng trên có một nhà vệ sinh kiêm cả phòng tắm.

- Thôi mấy đứa xem xét phòng rồi làm gì đó thì làm. Bên này chập hơn mình vài tiếng ngủ một giấc nghĩ ngơi một chút cũng được tới lúc thích nghi với bên này là được rồi.

Thiếu Kiệt và mọi người vừa sắp xếp lại những việc của mình thì bên ngoài. Có tiếng nhất chuông cửa, Thiếu Kiệt thắc mắc vì Huyền Thanh vừa mới ra khỏi nhà giờ lại có người nhấn chuông cửa. Không lẽ cửa bên ngoài tự chốt lại.

Thấy mọi người nhìn nhau gơ ngác không hiểu chuyện gì Thiếu Kiệt cũng thế. Vì họ vừa mới đến nơi này cũng không quen biết ai ngoài Huyền Thanh. Thiếu Kiệt mới đi ra cổng trước. Nhìn qua bên ngoài cổng hắt thấy được hai người cảnh sát mặt đồng phục màu đen của singapore. Vừa mở cửa hắt vừa dùng tiếng anh để nói chuyện với hai người.

- Xin lỗi mấy vị có việc gì?

Thấy Thiếu Kiệt ra mở cửa lại nói chuyện bằng ngôn ngữ tiếng anh thông dụng hai người nhìn nhau rồi mới nói.

- Cậu mới đến nước chúng tôi?

- Đúng vậy tôi và một số người bạn vừa mới đến nước các anh không lâu nơi đây là nhà dì tôi thuê lại cho chung tôi ở. Ấy dì ấy kia!

Thiếu Kiệt lúc này mới nói rõ cho những người cảnh sát ở đây biết hắt là người cư ngụ nơi này sắp tới. Huyền Thanh vừa về nhà mở hành lý đang sắp xếp, lại thấy xe cảnh sát đến mới đi ra xem thử.

Huyền Thanh lúc này mới hướng hai người cảnh sát đi tới nói.

- Tôi là người thuê nơi ở này cho cháu tôi. Không biết các đồng chí có chuyện gì xảy ra. Vì những người này bọn tôi cũng vừa đến chưa lâu.

Một người cảnh sát lúc này mời chào Huyền Thanh rồi nói.

- Nghe bảo vệ nói có người lạ xuất hiện lại ở nhà homestay trên tuyến đường này nên chúng tôi mới tới kiểm tra xem có phải như thế không nhằm đảm bảo an ninh cho khu vực công tác.

Nghe được người cảnh sát nói như vậy Thiếu Kiệt cũng cười nói với hắt.

- Vậy các anh cứ kiểm tra không sao đâu mời các anh vào nhà.

Hai người cảnh sát cũng gật đầu. Dù sao họ cũng là tời kiểm tra phải làm đúng chức trách của mình. Thiếu Kiệt cũng không nói được gì. Hiệu xuất làm việc tốt như thế thì an ninh càng được thắt chặt đối với những người dân trong khu vực. Thấy Thiếu Kiệt mời cả hai vào nhà Huyền Thanh mới nói với hẳn.

- Cháu đợi dì đem giấy tờ thuê nhà qua đây là được.

Thiếu Kiệt cũng gật đầu hướng hai người cảnh sát đi vào trong nhà. Vừa đi hẳn vừa nói.

- Ở đây bọn tôi có tất cả năm người ba nam và hai nữ. Chủ yếu lần này chúng tôi tới là muốn mở một công ty về công nghệ phần mềm bên nước các bạn nên có lẽ nếu được chắc sau này có thể tôi sẽ mua lại luôn ngôi nhà này.

Hai người cảnh sát lúc này cũng bất ngờ. Họ thường không lạ với cái kiểu thuê nhà để làm văn phòng công ty để nhận mail của các bên liên quan nhưng có ý định mua luôn thì trước nay rất là ít vì hầu hết những công ty làm như vậy với người nước ngoài chủ yếu họ muốn đến làm việc theo dạng công ty với công ty. Không qua tình trạng tuyển dụng rườm rà mà qua hợp đồng với một công ty mà người làm cũng là giám đốc và nhân viên của mình.

- Ấy thế thì nơi đây khá thích hợp với mấy bạn đây chỗ này rất thuận tiện đi lại đến các khu trung tâm thương mại và các tòa nhà hành chính ở quốc gia chúng tôi. Các bạn có thể làm được rất nhiều việc không phải mất thời gian đi lại chỉ có hợp đồng xét duyệt công ty nhanh nhất cũng phải từ một đến hai tháng mới có được.

Người cảnh sát đi phía sau Thiếu Kiệt cũng hướng hẳn nói ra sự ủng hộ của mình. Và còn hướng dẫn cả những khu lân cận.

- Tốt quá các anh là cảnh sát khu vực trực thuộc nơi này chắc chắn cũng không dễ dàng nhỉ. Nên chỉ có tin người lạ là các anh phải đi kiểm tra. Mà ngay cả giờ này cũng phải thay phiên nhau trực à?

Thiếu Kiệt đang có thắc mắc của chính mình tại sao ở đây cảnh sát lại có hiệu xuất cao như vậy khi vừa nghe tin có người lạ ở khu này bọn họ đến cũng chưa tới một giờ đã có cảnh sát tới hỏi thăm là điều Thiếu Kiệt khá ngạc nhiên.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 258: Cạnh Tranh Đấu Thầu

Thấy Thiếu Kiệt trở lại trong nhà đi kèm theo hai người cảnh sát mọi người đều bất ngờ. Họ thấy việc cảnh sát đến nhà thật sự không mấy dễ chịu. Bởi vì Hà Vi và Nhã Oanh vừa trải qua một buổi làm việc nhỏ ở sân bay.

Thiếu Kiệt thấy mọi người lo lắng mới cười cười đáp lại họ.

- Không có gì hết chỉ là gặp mặt để biết mình cư trú ở đây để bảo toàn an ninh thôi.

Người cảnh sát thấy mọi người cũng cười cười. Hai người thấy Thiếu Kiệt phối hợp với mình lại không có gì ngăn cản chưa kể đó còn rất nhiệt tình nên không như những người có vẻ làm việc xấu chưa kể để hai cô gái đang soạn một đồng đồ đạc tiền vừa mua được làm họ cũng thấy mình có chút gì đó hơi ngại.

Huyền Thanh lúc này trở lại trên tay cầm theo hợp đồng thuê nhà của Thiếu Kiệt đưa cho một người cảnh sát rồi mới nói.

- Đây là hợp đồng lưu trú của những người thân của tôi các anh xem. Thiếu Kiệt cháu đưa cả hộ chiếu cho mấy anh cảnh sát xem.

Thiếu Kiệt cũng lấy sổ hộ chiếu của mọi người cho hai người cảnh sát.

Cầm qua hồ sơ thuê nhà và sổ người được khai được ở trong nhà. hai người cảnh sát kia cũng gật đầu mới hướng Thiếu Kiệt và Huyền Thanh nói.

- Xin lỗi chúng tôi đã làm phiền nhưng có người báo các bạn đến đây lưu trú dài hạn nghi ngờ là người xấu nên chúng tôi mới phải đi kiểm tra vào giờ này.

Thiếu Kiệt lúc này cũng thắc mắc với những người cảnh sát ở nơi đây. Họ nhận được tin tức mà chỉ vừa mới đây hẳn và mọi người vào nhà chữa lâu.

- Chuyện lạ nhỉ chúng tôi cũng vừa tới đây chưa được bao lâu các anh thấy rồi đấy đồ đạc còn chưa lôi ra khỏi hành lý. Vừa mới xuống xe mở cửa rồi phân chia phòng. Chưa làm gì hết đã có người báo cho các anh rồi.

- Việc này! chúng tôi chỉ nhận được điện thoại báo cáo. Nên mới tới đây thôi. Tôi nghĩ có hay không việc các anh chị hoặc có ai đó làm việc gì đó gây mất lòng người ở xung quanh hay không? hay dạo gần đây có người nào mà làm các vị phiền lòng không?

Người cảnh sát cũng hiểu những gì Thiếu Kiệt nói không phải ngẫu nhiên. Có người báo làm khó dễ nên những người cảnh sát bọn hắn mới phải đến vào lúc đêm hôm khuya khoắt như thế này.

- Tôi vừa từ nước mình qua cũng với mấy người ở đây. Vốn cũng không thường xuyên ở đây. Nhà mua hầu hết sẽ có người tới hàng tuần dọn dẹp. Nên rất ít khi ở đây, nên nói không được lòng người sống ở đây cũng không đúng lắm.

Hai người cảnh sát nghe vậy cũng trầm ngâm. Bởi nếu như thế thì chuyện này phải có ẩn khúc gì đó mà họ chưa biết. Một người hướng Huyền Thanh và Thiếu Kiệt nói.

- Việc này chúng tôi sẽ điều tra kỹ lại xem người gọi đến là ai. Cũng mong mọi người thông cảm đây là nghĩa vụ và chức trách của chúng tôi nên không thể làm khác được. Một lần nữa xin lỗi mọi người vì đã làm phiền.

Thiếu Kiệt cũng biết hai người có chỗ khó nói của mình nên cũng đáp lại lời họ.

```
]var    abd_media="media.adnetwork.vn";var    abd_width=500;var  
abd_height=281;var    abd_skip=7;var    abd_flash=true;var  
abd_popup=true;var  abd_wid=1515641312;var  abd_zid=1515641399;var  
abd_content_id="#abd_itvcplayer";var abd_position=0;
```

- Không sao khi có người báo cáo các anh phải kiểm tra mà nếu không kiểm tra thì làm sao đúng chức trách của mình.

Hai Người cảnh sát lúc mới đưa lại hộ chiếu cho mọi người và giấy thuê nhà. Thiếu Kiệt tiễn hai người cảnh sát ra đến cổng. Trước đi một người còn nói với hăn.

- Cậu thông cảm dạo gần đây khá nhiều người xấu đi theo dạng du lịch ở lại hoạt động phi pháp nên chúng tôi làm việc này cũng là bắt đắc dĩ. Chúc cậu và mọi người thuận lợi khi phát triển công ty ở đất nước chúng tôi.

Đợi cho hai người lên xe rồi đi Thiếu Kiệt mới đi vào trong nhà. Nét mặt âm trầm hăn thấy việc này không phải nhắm vào hăn mà là nhắm vào Huyền Thanh vì bà và bọn hăn vừa tới đây không lâu chỉ có thể nhắm vào những người mới đến để buộc Huyền Thanh gặp rắc rối nếu bọn hăn có vấn đề.

Thiếu Kiệt trở lại trong nhà ngồi xuống bộ bàn ghế ở phòng khách. Mọi người đã ngồi sẵn bởi nghe được những lời của hai người cảnh sát. Huyền Thanh cũng đã nói lại cho mọi người hiểu cố người vừa mới báo cảnh sát đến để điều tra họ.

- Chuyện này xem ra có người nhắm vào dì rồi. Nhưng mà cháu hỏi thật gần đây mình làm ăn bên này có xích mích với ai không?

- Việc này cô hình như là không? Cháu biết rồi bên cô vừa mới qua đây chân còn chưa vững thì xích mích với ai được. Huyền Thanh lúc này cũng trầm ngâm đối với việc này cô cũng không rõ lắm tại sao. Nhưng bên công việc của cô cũng chưa hẳn là có tên tuổi ở cái đất nước này. Cô đang từ từ phát triển cho sau này mà những lúc như thế này công ty rất không muốn xảy ra chuyện gì. Lần này cô đi chủ yếu bàn bạc một số vấn đề đối với những người điều hành ở đây.

- Vậy gần đây cô có nhận công trình hay là sắp có dự án thi công gì đối với sản phẩm mình không? Cháu sợ là việc này có thể dẫn đến người làm khó dễ mọi người hôm nay.

- Nếu vậy thì hiện tại chắc chắn là có. Bởi công ty cô đang đấu thầu với khá nhiều công ty khác về lĩnh vực sơn ngoại thất của một số trung tâm thương mại ở đây. Vì cứ trung bình năm năm ở đây họ đều phải sơn lại một lần. Mà cô tin chắc với sản phẩm của mình họ có thể bền màu với thời gian không chỉ hơn năm năm.

Huyền Thanh nghe Thiếu Kiệt hỏi như thế mới nói thật dự định của mình lần này qua bên singapore để làm gì. Đối với Thiếu Kiệt và mọi người lần này qua đây chủ yếu là tạo dựng công ty. Nếu vì trường hợp và những người cạnh tranh trong những vấn đề kinh doanh làm ảnh hưởng đến Thiếu Kiệt hẳn thì cũng không tốt lắm.

- Xem ra họ thấy không thắng được cô mới tìm cách khó dễ đi. Bây giờ nếu mà bọn cháu không phải là người để đây với danh nghĩa là mở công ty có lẽ sẽ bị làm khó đôi chút. Họ sẽ kéo việc này liên quan đến di và ảnh hưởng không nhỏ trong lần đấu thầu này.

- Hiện giờ thì lo lắng nhất của Dì là công ty nào vì trước đây chỗ này đã có người thi công rồi nhưng bên phía đối tác không đồng ý nên phải đấu thầu lại. Có thể nói công trình này là công trình khó tính. Còn nói về lựa

chọn của họ thì dĩ tin mình sẽ thắng với sản phẩm của mình chỉ sợ là các cháu liên lụy thôi.

Thiếu Kiệt nghe bà nói cũng chỉ cười đối với hản chuyện này nếu mà có liên lụy cũng không được nhiều bởi bản thân quốc gia này đã có an ninh rất tốt. Họ chỉ có thể đối phó công khai theo pháp luật mà không thể nào làm những việc manh động khác.

- Theo cháu thấy chuyện này không đến nỗi như cô nghĩ đâu. Họ đã làm những trò này chứng tỏ họ sợ nên cô đừng lo lắng dù cho họ có đối phó bọn cháu cũng không thể nào làm được gì đâu.

- Ừ thôi mấy đứa xem coi nghĩ ngợi đi nếu chá nói thế thì thôi vậy. Nhưng có chuyện gì phải báo cô biết đấy. Những chuyện như thế này dù sao cũng cần thận.

Đợi cho Huyền Thanh về rồi trong căn phòng chỉ còn lại mọi người. lúc này Hà Vi mới từ từ nói.

- Chuyện này tính sao bây giờ. Mới vừa qua đã gặp những chuyện như vậy rồi thật sự là không tốt lắm.

- Không sao đâu chỉ là chuyện nhỏ thôi những chuyện như thế này. Cũng không làm gì. Đối với những việc này nếu còn xảy ra thì mình báo với những nhà chức trách ở đây can thiệp.

Thiếu Kiệt thấy nếu cứ như thế này mà suy nghĩ những chuyện không đâu cũng không đem lại kết quả gì còn làm cho công việc phân tâm không đáng có. Chu Tường lúc này cũng gật đầu hỏi Thiếu Kiệt.

- Vậy Hôm nay mình bắt đầu triển khai công việc luôn hay sao Thiếu Kiệt? Giờ mọi người sắp xếp đồ đạc xong cũng đâu làm gì.

- Không hôm nay mọi người cứ đi tham quan du lịch thêm một ngày để thích ứng múi giờ trước đã còn lại những việc khác thì sẽ làm vào ngày mai. Chứ hôm nay mà cứ như vậy đi làm những hồ sơ này ngồi đợi mỏi mệt mọi người lại không có tin thần.

Nhã Oanh thấy thế mới nói với Thiếu Kiệt.

- Vậy mọi người bọn mình phải đi riêng đi chứ dì Huyền Thanh cũng còn nhiều việc nếu mà cứ để dì theo bọn mình hoài cũng không được.

- Ấy bọn mình đâu biết đường xa ở đây ra sao. Lại không rành đường ai đâu mà hướng dẫn. Không khéo lại bị taxi chém đẹp à.

Trương Hạo nghe Nhã Oanh đòi đi mà không có Huyền Băng cũng sợ là sẽ gặp việc không biết đường mà bị taxi hay người dân địa phương bắt phải trả tiền nhiều hơn.

- Đừng lo ở đây không phải như trong nước mình. Bất cứ taxi nào cũng chạy cùng một giá và không có sự chặt chém đâu bởi đây cũng chỉ như một thành phố thôi. Vòng tới vòng lui cũng chỉ bao nhiêu thôi. Chưa kể những nhân viên của các công ty này luôn đem khách hàng đặt lên hàng đầu. Nếu có sự không hài lòng được phản ánh lên họ sẽ mất việc. Mà làm việc ở nơi này nếu không được làm cho nhà nước họ xem xét hồ sơ rất cao.

Thiếu Kiệt đem sơ lược về những gì mình biết về những thứ tham khảo trên mạng được người khác nói lại. Đem bổ túc kiến thức cho những người đang có mặt trong phòng. Hà Vi nghe Thiếu Kiệt nói thế nên cũng lên tiếng.

- Vậy đi để dọn dẹp sắp xếp hành lý xong rồi. Mọi người gọi taxi đi dạo nơi này cũng được.

- Ủ! em với Nhã Oanh gom đồng nay lại cất đi khi nào về thì đóng hàng gửi về địa chỉ của mình. Còn hành lý thì lấy ra vài bộ thôi sắp tới ba người

mình còn đi chỗ khác nữa chứ không chỉ mỗi ở đây

Gật đầu như biết Thiếu Kiệt muốn nói điều gì. Nhã Oanh và Ngọc Nhi Thay nhau đem những đồ đạc sắp xếp lại một góc trong phòng. rồi kéo hành lý vào phòng mà mình đã chọn bắt đầu cho những ngày ở singapore sắp tới.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 259: Lý Đồng

Cả Ngày hôm đó Thiếu Kiệt với mọi người tách riêng ra đi du lịch để giết thời gian trước khi đi vào những ngày làm việc chính thức. Với những địa điểm du lịch hiện có khi đến một nơi nào khác để thích ứng với múi giờ chênh lệch. Giết thời gian bằng ngắm cảnh tìm hiểu những địa điểm của nơi đó cho đến tối khi trở về ngủ một giấc để cân bằng với thời gian của đất nước đó là điều tốt nhất.

Khi ngủ một giấc lấy lại được sức khỏe của mình. Buổi sáng hôm sau Huyền Thanh qua nhà Thiếu Kiệt cùng với một người khác nữa. Bước vào trong nhà Thiếu Kiệt lúc này mới nhìn lấy người Huyền Thanh mang theo.

- Thiếu Kiệt anh chàng này tên Lý Đồng. Một người môi giới về các giấy tờ thành lập công ty và cũng là người trước đây làm trong môi trường này.

- Chào cậu! đừng nghe chị Thanh nói. tôi cũng như những nhân viên môi giới sống bằng cách lách luật thôi. Trước đây đúng đã từng làm luật sư nhưng giờ thì không còn rồi.

Lý Đồng đưa tay hướng về Thiếu Kiệt bắt tay hân hoan rồi đấm chính lại với Thiếu Kiệt về những gì Huyền Thanh nói. Thiếu Kiệt cũng cười nhìn Lý Đồng nói.

- Có gì đâu. Luật tạo ra để lách luật mà. Không có bộ máy nào mà không có khe hở. Không có một luật pháp nào mà không cần sửa đổi bổ sung người tạo ra khe hở đó mới là người giỏi.

lúc này Lý Đồng cũng cười sáng khoái nhìn Thiếu Kiệt như mới tìm ra chân lý mới. Đối với những người hăn đã gặp, thì đây là lần đầu tiên hăn thấy một người nói về việc qua mặt luật pháp nhờ những khe hở trong đó một cách hùng hồn tuyên ngôn như thế.

- Xem ra cậu như thế mà cũng không kém những người lão làng nhỉ. Đa số các lão kinh doanh không thích nói mình lách luật như cậu đâu. Vậy mà cậu lại đem cái việc này nói ra lẫm liệt như thế.

- Sự thật thì vẫn là sự thật. Không thể nói tránh mãi được phải nhìn vào thực tế mới thấy được điều đó đúng hay sai. Nếu ai cũng tuân thủ luật pháp một cách triệt để sẽ không có thương nhân đâu. Tôi cũng vậy là một người kinh doanh phải hiểu không có một người nào thành công mà trên tay không phạm luật kinh doanh nhỏ cũng thế kinh doanh lớn cũng thế quan trọng là nó được minh bạch bao nhiêu.

Huyền Thanh nghe Thiếu Kiệt nói vậy cũng chỉ cười. Hăn không nói sai, một người bán hàng rong cũng có thể phạm luật lấn chiếm lòng lề đường thì người kinh doanh lớn không phạm phải những điều đó sao. Quan trọng là họ có phạm phải tội lớn hay nhỏ thôi. Với những chuyện nhỏ người khác biết cũng cho qua, Chuyện lớn còn nói được chuyện nhỏ thì coi như không.

Đó là cách mà tất cả những người thi hành luật bỏ qua. Nếu bạn là một chủ doanh nghiệp không thể nào lo hết được những việc nhỏ nhặt của bên dưới làm, nếu họ đi bắt những lỗi đó doanh nghiệp lại phải dừng hoạt động chính đồn họ là người mất nhiều hơn được. Nói là chính đồn nhưng nó vẫn hoạt động. Doanh nghiệp có thể báo cáo không có doanh thu để chính đồn thì lúc đó ai là người bù thuế và trả lương cho họ.

Lý Đồng lúc này mới nhìn Huyền Thanh cười nói.

- Chị nói cậu ta thú vị không sai. Cậu ta đúng là có tính cách hơn xa chị nhiều. Làm việc không e ngại như thế này mới gọi là làm việc. Chị còn e dè

nhiều thứ lắm.

Thiếu Kiệt không ngờ Lý Đồng lại nói những điểm yếu kém của bà trước mặt mọi người. Huyền Thanh như cũng hiểu được Tính cách của hẳn nên chỉ cười cười.

- Lý Đồng là vậy đấy cái nào thấy không ổn mà nói thẳng vì thế mà lúc làm luật sư cứ bị chèn ép đến ra nông nổi này.

```
]var    abd_media="media.adnetwork.vn";var    abd_width=500;var  
abd_height=281;var    abd_skip=7;var    abd_flash=true;var  
abd_popup=true;var  abd_wid=1515641312;var  abd_zid=1515641399;var  
abd_content_id="#abd_itvcplayer";var abd_position=0;
```

- Ấy cái gì thật thì nên nói không phải sao. Đức tính này truyền từ xưa tới giờ, Không phải ngày một ngày hai của gia đình rồi không bỏ được. Mà cũng chẳng muốn bỏ làm gì. À mà nghe chị Thanh nói các cậu định mở công ty tư nhân.

Thiếu Kiệt nghe Lý Đồng nói như thế cũng gật đầu nhìn ba người này giờ đang đứng hẳn mới hướng Lý Đồng và Huyền Thanh nói.

- Thôi ra bàn ngồi! chứ đứng đây làm gì? đừng nói chuyện biết khi nào mới xong đây. Hà Vi em đi pha một chút trà cho mọi người nhé. Hôm qua anh có mua mấy túi trà đấy.

- Thôi khỏi đâu em gái ơi! Ngồi nói chuyện một chút thì trà nước gì! Xong mọi người đi làm giấy tờ nữa bận rộn lắm khỏi cần đi.

Lý Đồng nghe Thiếu Kiệt nói Hà Vi pha trà cũng ngăn lại. Hẳn thấy việc này không cần thiết. Có lẽ vì đã quen với cách sống của những người ở đây như vậy họ vội vã không như những gì thường thấy ở quốc gia mình.

- Nếu cậu mở công ty tư nhân chắc cậu cũng hiểu được một số điều mà công ty tư nhân không mang lại được gì đi. Cậu phải hiểu Doanh nghiệp tư nhân được coi là doanh nghiệp của cá nhân. Tài sản của doanh nghiệp tư nhân không có sự tách bạch với tài sản khác của chủ doanh nghiệp. Khi tham gia các quan hệ kinh tế, dân sự, chủ doanh nghiệp tư nhân được đối xử như người thường. Vì vậy, không có những quy định riêng cho chủ doanh nghiệp tư nhân. Khi chủ doanh nghiệp của cá nhân. Tài sản của doanh nghiệp tư nhân không có sự tách bạch với tài sản khác của chủ doanh nghiệp. Khi tham gia các quan hệ kinh tế, dân sự, chủ doanh nghiệp tư nhân được đối xử như bình thường. Vì vậy, không có những quy định riêng cho chủ doanh nghiệp tư nhân. Khi chủ doanh nghiệp tư nhân chết thì doanh nghiệp đương nhiên chấm dứt sự tồn tại. Thiếu Kiệt nghe Lý Đồng nói thế cũng gật đầu. Giờ hẳn mới biết được ở đây họ không đánh giá công ty tư nhân theo dạng cha truyền con nối chỉ có những người được đăng ký mới là chủ của doanh nghiệp khi người đó chết đi doanh nghiệp đó cũng chết theo.

- Vấn đề này anh không cần phải lo lắng người đứng tên doanh nghiệp cũng không phải là lớn tuổi. Đâu dễ chết như thế.

- Ấy chứ người đứng tên công ty không phải em sao?

Nghe được người đứng tên không phải Thiếu Kiệt. Lý Đồng cũng gật mình. Hẳn không hiểu sao nên nhìn Thiếu Kiệt chăm chăm. Cười cười phát hiện ra điều gì đó vì Lý Đồng hiểu lầm nên hẳn mới nói.

- Người chưa 18 tuổi thì đâu được làm giấy phép đăng ký kinh doanh nên Chu Tường mới là người đăng ký giấy tờ chính thức. em giờ sắp được 17 thôi.

- Cái gì! cậu già đời như vậy nói chỉ mới 17 tuổi ai tin. Không thể nào cậu có khai gian giấy tờ không đấy.

Lý Đồng nghe được tuổi thật của Thiếu Kiệt cũng giật mình. Không tin được những gì đang diễn ra trước mắt của mình. Vì hẳn thấy Thiếu Kiệt hơn xa những người khác nếu nói hẳn 18 hay 20 thì hẳn còn tạm chấp nhận được. Còn trước mắt hiện tại Thiếu Kiệt lại nói mình chỉ mới 17 tuổi.

- Không có gì ngạc nhiên như thế chuyện gì cũng có thể xảy ra mà. Được rồi đây tất cả hồ sơ. Trước mắt sẽ phải nhờ người đứng tên chủ doanh nghiệp phải là người bản địa với thư ký nhĩ.

Thấy Thiếu Kiệt bình tĩnh như thế Lý Đồng cũng gật đầu nhìn lấy hồ sơ Thiếu Kiệt hẳn đưa cho mình.

- Được vấn đề chủ doanh nghiệp có thể anh sẽ đứng tên sau hai tháng sẽ chuyển lại cho em. Còn thư ký thì có thể thuê một người ngoài ở các công ty cho thuê người thực hiện được.

Nghe Lý Đồng nói mình sẽ đứng tên doanh nghiệp hai tháng sau sẽ chuyển nhượng lại Thiếu Kiệt mới hỏi.

- Ấy không phải anh làm người môi giới thôi sao? Giờ còn kiêm luôn cả người đứng tên công ty chuyện này ổn không đấy?

- Cháu không biết người môi giới ở bên đây vậy đấy họ phải đứng tên công ty sau đó đợi làm hồ sơ xong cho các bên chấp nhận rồi mới sang nhượng lại hoặc cổ phần hóa công ty được. Mà thường những người bên đây chỉ là đứng tên thôi không như Lý Đồng tự thân đi làm hồ sơ đâu. Nên cháu cũng đừng cảm thấy lạ

Huyền Thanh thấy hẳn thắc mắc cũng giải thích rõ cho Thiếu Kiệt hiểu. Không như ở quốc gia. Những người trung gian như Lý Đồng đều đi làm với những người khác có thể một bộ hồ sơ họ chỉ đến đứng tên còn các khâu còn lại người muốn lập công ty phải tự đi làm cho đến khi được chấp nhận lại phải trả một khoảng phí để người đứng tên san nhượng lại công ty cho mình.

- Xem ra cần phải đi xem một lần cho biết đấy. Sao Lý Đồng lát nữa đi làm giấy tờ Chu Tường Với em cùng đi nhé. Xem thử coi phải trải qua như thế nào để biết ấy mà.

- Chuyện này cũng đơn giản không thành vấn đề, chủ yếu mấy chú có chịu được buồn chán hay không thôi. Thường công việc này ngồi đợi bình thường. Mà tiền kiếm được lại thấp nên cũng ít người chịu làm chỉ có không việc gì mới làm thôi.

Thiếu Kiệt cũng cười cười hắc hắc thấy được Lý Đồng lúc này có một chút gì đó khúc mắt nhưng không biết tại sao. Nhưng hắc đã nói dẫn mọi người đi làm giấy tờ và cơ quan hành chính ở đây ra sao là điều Thiếu Kiệt cần biết.

- Không có gì dù sao cũng đang rảnh rang mà xem như du lịch biết nhiều hơn một chút cũng được Hà Vi và Nhã Oanh thì đi thăm quan các nơi còn lại là được mấy người bọn mình đi làm giấy tờ có gì chiều tối gặp lại sau.

Hà Vi đang ở gần nghe thế cũng gật đầu. Vì Thiếu Kiệt đi làm việc của mình nếu cứ đi theo hắc cũng chẳng được gì vào tới những nơi đó cũng có phần không mấy thú vị.

Có người nói cơ quan hành chính là một nơi chỉ toàn, giấy tờ công văn nhàm chán cũng không sai bởi dù có tiên tiến cách mấy thì hồ sơ giấy tờ không đánh máy thì cũng là viết tay nộp. Nên giáo tiếp ở chỗ công cộng thì lại không được ồn ào. Ai cũng im lặng đợi chờ tới mình thì không nhàm chán cũng không được.

- Vậy được rồi! hôm nay xem như ba anh em mình đi làm giấy tờ! chú sẽ thấy được một mô hình làm việc đơn giản hiệu quả đến chừng nào. Mọi thứ không quá rườm rà nhưng chủ yếu tốn thời gian thôi.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 260: Bảo Hộ Thương Hiệu

Thiếu Kiệt sắp xếp lại mọi thứ. Chu Tương cũng thay cho mình bằng bộ quần áo chỉnh tề hơn. Không còn mặt quần sọt như ngày hôm qua nữa. Trương Hào lúc này mới thức dậy mơ màng. Sau khi nghe Thiếu Kiệt nói bọn hắn đi làm giấy tờ, Trương Hạo cũng gật đầu. Hôm qua đi tham quan hắn vẫn chưa quen với mùi giờ chênh lệch ở đây ngáp dài trở lại phòng của mình.

Gọi một chiếc taxi đến đón cả ba người. Khi vừa lên xe Lý Đồng nói với người taxi đến trung tâm hành chính rồi quay xuống hỏi Thiếu Kiệt.

- Em có đăng ký bảo hộ thương hiệu tại singapore luôn không thì anh làm luôn cho.

- Cũng được! Bên mình có chế độ đăng ký bảo hộ thương hiệu luôn rồi à.

Thiếu Kiệt vẫn không ngờ chế độ bảo hộ thương hiệu ở vài năm sau nữa quốc gia hắn mới cập nhật thì ở đây đã có việc đăng ký này.

- Ủ bên này có! Việc đăng ký nhãn hiệu hàng hóa tại Singapore là không bắt buộc. Tuy nhiên, đối với nhãn hiệu hàng hóa chưa đăng ký, việc bảo hộ quyền sở hữu công nghiệp đối với nhãn hiệu hàng hóa phải dựa trên thông luật về chống mạo danh- quá trình này sẽ tốn kém và chiếm nhiều thời gian hơn so với các biện pháp thực thi áp dụng đối với quá trình bảo hộ quyền đối với nhãn hiệu đã đăng ký. Nên thường các doanh nghiệp thường đăng ký cái này lúc thành lập luôn.

Lý Đồng cũng giải thích cho Thiếu Kiệt biết việc đăng ký này có thể đem lại những thứ lợi ích nào và khó khăn phải gặp khi có một thương hiệu hoặc một nhóm tổ chức làm giả nó. Tuy công ty sắp mở của Thiếu Kiệt không phải là công ty buôn bán sản phẩm nhưng với việc đăng ký này cũng không phải phức tạp khi gặp những trường hợp cạnh tranh với công ty khác.

- Ừ việc này cũng được nhưng mà liệu đăng ký bảo hộ ở quốc gia mình có được quốc tế công nhận hay không hay là chỉ tồn tại trong quốc gia thôi.

- Có chứ. Singapore là thành viên Công ước Paris nên doanh nghiệp có thể xin hưởng quyền ưu tiên theo Công ước Paris khi nộp đơn đăng ký nhãn hiệu hàng hóa ở Singapore với điều kiện đơn phải được nộp ở Singapore cho cùng một nhãn hiệu và trong vòng 6 tháng kể từ ngày nộp đơn đầu tiên, hoặc tại một trong các quốc gia thành viên Công ước Paris kể từ ngày hàng hóa mang nhãn hiệu được trưng bày tại một triển lãm quốc tế chính thức tại một trong các quốc gia thành viên. Ngày nộp đơn tại Singapore sẽ được tính theo ngày nộp đơn đầu tiên hoặc ngày hàng hóa được trưng bày tại triển lãm quốc tế đó.

Lý Đồng nói ra cách hợp để có được sự đăng ký bảo hộ thương hiệu ở quốc gia này với thế giới làm cho Thiếu Kiệt cũng hiểu được thêm một phần. Vì điều kiện là có nếu sau này đợi khi gặp chuyện và công ty hẳn cũng là liên quan đến các quốc gia khác nên chắc chắn phải được bảo hộ không thể nào có thể tranh chấp với những công ty khác.

Thiếu Kiệt thấy việc này cũng tốt nên chấp thuận cho Lý Đồng làm thêm việc bảo hộ thương hiệu này.

- Cái này càng nhanh càng tốt. Có được quyền bảo hộ cũng như có được một tấm thuẫn trước tấn công của những công ty khác.

- Chi phí cho việc này cũng không cao 336 SGD nên không mấy cao đâu. Theo anh biết ở một số quốc gia còn cao hơn. Vì em thuê anh làm trọn gói hết các thủ tục giấy tờ thêm vào cái này nữa thì anh cũng không lấy thêm chi phí chỉ cần trả anh đúng 2000 SGD tiền công là được.

Lý Đông sợ Thiếu Kiệt lo lắng chi phí phải phát sinh nên cười đùa giải thích. Dù sao hẳn cũng chỉ làm vài giấy tờ đa số là tốn tiền đóng các khoản khác. Giờ có phát sinh thêm chi phí hẳn cũng vẫn còn tiền hoa hồng khoảng 500 SGD.

Thiếu Kiệt thấy cách hành xử của Lý Đông khá lạ không như ở quốc gia mình nếu thêm một hạn mục phải thêm chi phí đó vào. Mà Lý Đông lại không thêm cho chính mình nên mới hỏi.

- Thường một bộ hồ sơ như vậy anh thường có được bao nhiêu hoa hồng?

- Không nhiều thường chỉ 400 > 600 SGD mà ai cũng nói anh đại. Làm nghề này mà cứ lúc nào cũng báo giá thật nên nhiều khách hàng thật nhưng cũng chẳng thấm vào đâu so với cuộc sống ở đất nước này.

Nghe Lý Đông nói thế Thiếu Kiệt cũng hiểu. Ở mỗi nơi có mức sống khác nhau cũng như giữa thành phố và miền quê cũng vậy. Ở vùng xa hơn lương thấp công việc và chi phí xin hoạt thấp. Còn ở thành phố thì lương cao chi phí cao chưa kể phải tốn thêm chi phí phòng trọ thuê nhà ở cũng làm giá cả leo thang.

- Thế sao anh không làm luật sư nữa. Làm ngành đó có tiền hơn nhất là ở một nơi thành phố như thế này luật sư riêng là điều mà tất cả các công ty đều cần mà.

Lý Đông lúc này cũng thở dài một hơi nhìn ra bên ngoài cửa kính của xe than thở.

```
]var    abd_media="media.adnetwork.vn";var    abd_width=500;var  
abd_height=281;var    abd_skip=7;var    abd_flash=true;var  
abd_popup=true;var    abd_wid=1515641312;var    abd_zid=1515641399;var  
abd_content_id="#abd_itvcplayer";var abd_position=0;
```

- Anh ấy hả chắc cũng chẳng có công ty nào muốn thuê nữa đâu. Chỉ vì vài công ty là ăn không minh bạch bị anh từ chối bào chữa. Chưa kể đến những vụ án mà người phạm luật mười mươi. Lại được tha bổng mà anh lại không được vào ngành cảnh sát làm luật sư cho họ nên mới long đong đến giờ.

Nghe Lý Đồng nói vậy Thiếu Kiệt cũng hiểu ra vì sao mà một luật sư lại làm việc môi giới kiếm tiền như thế này. Bởi bỏ ra nhiều năm ngồi ở trường lớp rồi ngồi cả ở những buổi xử án chưa kể đến là thực tập qua biết bao nhiêu năm rồi.

- Thằng quá thì không được lòng người. Nhưng thôi không sao anh cũng vẫn có thể làm việc khác đâu nhất thiết là phải theo ngành này.

- Em thấy đây đất nước này không nhiều những thứ có thể làm được. Hàng quán thì phải theo khu vực muốn kinh doanh cũng không dễ cạnh tranh cao mặt bằng lại không phải của mình mà thuê lại. Không có vốn lớn sợ rằng không trụ nổi.

Lý Đồng cũng đã từng nghĩ đến những biện pháp khác để có thể lo được cuộc sống của mình nhưng vòng tới vòng lui nhiều lần hẳn đành bỏ cuộc. Bởi cái đô thị phát triển rộng lớn này hẳn không thể tìm được việc gì có thể kiếm được vốn nhiều để làm các chuyện khác.

Thiếu Kiệt chỉ mỉm cười rồi giả vờ nói với Lý Đồng. Thôi cái gì cũng có cái cách của nó biết đâu bây giờ mình như thế nhưng sau này lại khác thì sao. Miễn là anh không làm gì phạm phải pháp luật là được rồi.

- Ừ tiền mình kiếm ra mà. Miễn không làm hại đến người khác là được. Nhưng mà anh chẳng biết đến khi nào mới thoát khỏi cảnh long đong như thế này. Thôi cứ chờ thời cơ biết đâu lại được.

Lý Đông lúc này ngoài than thở ra cũng không có cách nào khác. Còn Thiếu Kiệt hai ngày hôm nay hănh dạo quanh một vòng của đất nước phồn hoa thế này cũng có thêm một vài ý tưởng cho mình nhưng với điều kiện hănh phải có vốn.

Việc này khiến hănh muốn đi Thụy Sĩ ngay để xem hănh có thể gom được bao nhiêu tiền để có thể tính đến những chuyện này.

Taxi dừng lại tại một con đường. Thiếu Kiệt lúc này cũng thắc mắc với Lý Đông vì hănh thấy khu này giống như một nơi dành để tham quan du lịch nhiều hơn là nơi làm việc hành chính của một đất nước.

- Sao nào trung tâm của thành phố cũng là nơi hành chính của cả nước tại đây nó hình thành theo một con đường và luôn để cho khách tham quan đến để nhìn ngắm và chụp hình đây là điều khác biệt với các quốc gia khác. Bởi không phải cơ mật vì ở đây họ theo dạng bỏ phiếu theo dạng hội đồng đô thị.

- Ấy bỏ phiếu theo dạng hội đồng vậy hội đồng đó là do nhà nước chỉ định à?

Thiếu Kiệt lúc này cũng thắc mắc cơ quan pháp lý mà lại không cơ mật mà lại do một nhóm người của khu vực chịu trách nhiệm thì đây là lần đầu hănh mới nghe thấy.

- Một vùng hội đồng đô thị có thể bao gồm một dân biểu nhóm (Group Representation Constituency, GRC), một dân biểu đơn cử (Single Member Constituency, SMC) hoặc một nhóm GRC và SMC gần nhau cùng thuộc một chính đảng. Nghị sĩ Quốc hội là người đứng đầu Hội đồng đô thị và khu vực bầu cử của họ. Khu vực quản lý của Hội đồng đô thị không liên

quan đến phạm vi của đô thị mới. Những khu vực khác nhau của cùng một đô thị. Cục Nhà ở và Phát triển Singapore có thể được quản lý bởi những hội đồng đô thị khác nhau.

- Vậy là nơi này phát triển theo dạng cộng đồng với nhau rồi mỗi quận một hội đồng riêng như vậy phải không?

Nói ra ý nghĩ của mình Thiếu Kiệt nhìn Lý Đồng thì thấy hẩn gật đầu. Bởi ở đây họ hoạt động đúng là theo quận và có năm quận tồn tại được gọi là quận hội đồng phát triển cộng đồng singapore được thành lập hoàn chỉnh ngày 11 tháng 11 năm 2001.

- Thôi đi làm đăng ký thôi. Nói chung việc này không khó mấy chủ yếu điền một số thông tin vào bản điện tử đóng phí bằng việc chuyển khoản đợi điện thoại của trung tâm là có thể lấy giấy xác nhận và đăng ký công ty.

Theo Lý Đồng vào một trung tâm có khá nhiều bản điện tử có màn hình cảm ứng và những thông tin ngành nghề được bỏ trống mà người đăng ký cần nhập. Thiếu Kiệt thấy được việc đơn giản hóa của đăng ký kinh doanh ở đây rất đơn giản.

Đợi cho Lý Đồng nhập hết tất cả những thông tin về hồ sơ về công ty xong bên máy in đưa ra một dãy số cầm vào trong tay Lý Đồng nói với Thiếu Kiệt.

- Đây khá đơn giản nhưng hiện tại vẫn chưa xong. Mình phải đợi xét duyệt của các người đang điều hành. Sau đó sẽ nhận được thông báo trong lúc đó mình phải ở gần những nơi này vì không biết họ sẽ gọi mình đến lấy giấy lúc nào. Chủ yếu là đợi.

- Đăng ký kinh doanh đơn giản vậy sao? Em nghĩ phải phức tạp hơn nhiều chứ. Sao chỉ đơn giản như vậy được.

Thiếu Kiệt thấy nếu việc đăng ký kinh doanh như thế này thì thật sự là quá đơn giản không có gì phức tạp như của nước mình. Cũng thầm than nhưng ngày lúc này Lý Đồng mới nói.

- Đơn giản vậy thôi nhưng đây chỉ là mới đăng ký hồ sơ thôi. Muốn có giấy phải đợi nhận giấy xác nhận đăng ký. Về nhà đợi hộp thư xác nhận từ ban điều hành quận và các nơi thuế gửi thư về mình lên đóng và kê khai sau đó đợi thêm để có được giấy chứng nhận đúng nghĩa. Việc này thường mất từ 1 đến hai tháng.

Chu Tường Nghe thế cũng cười cười lắc đầu. Nói với Lý Đồng về cách làm việc ở đây.

- Ấy vậy mà cứ tưởng là như thế là xong rồi chứ! đang định nói sao mà làm giấy tờ còn nhanh hơn đi xem phim. Thế mà lại phải đợi cả 2 tháng mới có giấy phép.

- Thường thì phải đợi vì hồ sơ đăng ký kinh doanh ở đây nhiều lắm một ngày có đến 6 hoặc 7 công ty đăng ký mới có khi lên đến 10 cái hồ sơ. Nhưng bên hành chính phải kiểm tra xem các nguồn đăng ký này có đủ điều kiện để mở ra kinh doanh hay không. Lúc đó họ mới xét duyệt. Nhưng với hồ sơ này của mình thì chắc chắn sẽ thông qua thôi.

Lý Đồng nhìn qua hồ sơ đang cầm trên tay một lần nữa mới gật đầu xác nhận với Thiếu Kiệt và Chu Tường. Chu Tường lúc này mới hiểu tại sao phải tới hai tháng sau mới có thể có giấy phép chính thức. Vì nếu chỉ có mỗi một doanh nghiệp hình thành thì phải xác minh thì không khó còn nếu nhiều quá thì bắt buộc ai cũng phải chờ đợi

- À mà sao nước mấy anh hiện đại thế mà lại phải dùng tới thư để xác minh công ty sao không dùng mail cho nhanh và tiện lợi. Thấy như thế tiết kiệm được thời gian mà.

- Không để tránh tình trạng công ty ảo nên bắt buộc phải có địa chỉ sử dụng để nhận thư giấy báo của các bên điều hành như thế nên mới phải đợi lâu và trung tâm cũng biết đó là công ty đúng với việc đăng ký hay không.

Thấy Lý Bân nói như thế Thiếu Kiệt mới đưa ra ý kiến của mình. Hân thấy nếu một công ty mà vẫn có thể lấy địa chỉ đó đăng ký sau khi hết hạn thuê vẫn có thể hoạt động như bình thường cũng không ai biết.

- Ủa vậy hết thời hạn đăng ký người ta vẫn có thể lấy đó làm công ty mà bán lại giấy thuế được mà?

Nghe được điều này Lý Đồng cũng cười lớn. Bởi việc này đối với quốc gia này có thể là trọng tội rất lớn.

- Việc này không dễ đâu. Người cho thuê nhà làm kinh doanh phải chịu trách nhiệm báo cáo khi người thuê rời khỏi. Và công ty đó nếu không có giấy đăng ký chuyển dời thì sẽ bị hủy. Toàn bộ tờ khai báo cáo thuế được in mỗi tháng và hạn nộp đều được gửi qua bưu điện nếu không có người nhận và nộp thuế đúng hạn theo dấu của công ty thì vẫn bị hủy. Thường những địa điểm lấy thư đều được đánh dấu bởi mã số bưu chính của khu vực quản lý đó. Nên việc này là không thể nào.

Hiếu được thêm phần nào sự chắc chắn liên kết giữa công dân người quản lý của cả khu vực. Chư kể đó những lá thư được gửi đi hoặc nhận sẽ được đánh dấu mã số bưu chính riêng thì càng là một vấn đề cho những ai muốn sử dụng cách này để né thuế.

- Thì ra là vậy xem ra hệ thống chắc chắn hơn nhiều. Nhưng mà hình như em nghe nói là người nước ngoài được miễn thuế ở lĩnh vực bất động sản của quốc gia mình phải không?

- Việc này thì đúng là có nhưng mà chỉ một số ưu đãi khi đầu tư thôi. còn nếu em mua nhà theo dạng nhà ở thì căn đầu tiên sẽ được miễn thuế phát sinh. Còn những ngôi nhà thứ 2, thứ 3 thì em phải đóng thuế từ 5 đến 15

phần trăm. Còn nếu theo dạng công ty đầu tư dự án và bất động sản thì lại khác.

Nghe Thiếu Kiệt hỏi về bất động sản thì Lý Đồng mới giải thích cho hẳn biết. Vì những gì liên quan đến bất động sản của quốc gia này có thể nói khá phức tạp

- Điều kiện để người nước ngoài sở hữu nhà tại Singapore khá thông thoáng. Khi đầu tư vào bất động sản ở Singapore, khách hàng là người nước ngoài không chỉ được hưởng môi trường sống chất lượng mà còn được hưởng các dịch vụ tiêu chuẩn quốc tế. Đặc biệt, khi mua nhà tại đất nước này, người mua không bị đánh thuế trên lợi nhuận bất động sản, cũng không có thuế cho chuyển nhượng bất động sản. Người nước ngoài mua nhà chỉ phải trả một khoản thuế nhỏ. Đó là khi em đầu tư vào những các dự án xã hội của quốc gia mới được hưởng chính sách này.

Cả Chu tường và Thiếu Kiệt cũng lắng nghe và đều cảm thấy có một ưu ai nhất định trong đó khi mình là người đầu tư nhưng hẳn cũng không biết đó chỉ là với những người đầu tư vào công cuộc phát triển mà quốc gia này đang đem lại cho người dân của mình.

Chính với những dự án xã hội thứ thế này với hơn 80% dân số nước họ hầu như đều có nhà ở. Trong khi đó họ là một quốc gia có diện tích không lớn bằng các quốc gia xung quanh mình. Có thể nói đây là một chính sách quyết định bởi những bãi đất xây lên thành phố phát triển vượt bậc, đem quốc gia này bỏ xa các nước láng giềng xung quanh mình.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 261: Ẩm Thực Singapore

Đối với một đất nước nhu cầu về nhà ở dành cho mọi tầng lớp của nhân dân được chú trọng cao là một điều thúc đẩy nền kinh tế của đất nước. giống như những gì người ta hay nói có an cư mới lạc nghiệp. Cuộc sống mà có một căn nhà thì chắc chắn người dân sẽ sớm có cuộc sống sung túc.

Thấy được điều kiện thúc đẩy kinh tế nhờ vào quỹ đất đai mà những công trình xã hội của đất nước singapore phát triển hơn các nước khác về kinh tế trong khi đó nguồn tài nguyên thiên nhiên của họ lại hoàn toàn không có. Chỉ nhờ vào du lịch và chính sách phát triển đi đến sự phồn thịnh vốn có của chính họ.

- Thôi anh em mình ghé vào trung tâm thương mại bình dân ở đây dùng cái gì đó đi. Ở đây không thiếu gì đâu nhất là ẩm thực. Họ quy hoạch hoàn toàn theo từng khu và không có sự lộn xộn như những quốc gia khác đâu hai người cứ yên tâm.

Theo chân Lý Đồng đến một trung tâm thương mại. Nói đúng hơn nó là dạng chợ theo quy hoạch của singapore như một siêu thị được phân khu và theo từng mặt hàng nhất định.

Khách hàng đến đây nhiều thành phần đa số là người bình dân vì giá thành ở đây mềm hơn những trung tâm dành cho khách du lịch. Bây Giờ Chu Tường mới hỏi Thiếu Kiệt với Lý Đồng.

- Chỗ này của mình có món gì ngon không? Đặc sản ăn uống ấy.

- Có chứ nhiều món ở Singapore rất ngon đối với chúng tôi nó là bình dân. Nhưng đối với các bạn có thể không kiếm ở đất nước khác những món ăn như vậy đâu. Cũng may trong khu này có hết những các món đó để tôi gọi cho các cậu.

Thiếu Kiệt là Chu Tường ngồi xuống một bàn ăn ở một góc. ở đây không có những hàng quán mỗi nơi phải chuẩn bị cho mình bàn ghế riêng biệt mà được quản lý nơi này cấp cho riêng hẳn một khu vực dành cho khách dùng đồ ăn. Chỉ cần khách hàng tới gọi món đều được đưa một số thẻ nhân viên chỗ bán hàng sẽ mang tới cho bạn.

Từng người từng quầy hàng mang tới bàn của Thiếu Kiệt và Chu Tường. Cho đến khi bàn đầy ắp những món ăn gần cả mười món. Lý Đồng mới cười cười nhìn hai người họ nói.

- Đây là những món ăn phổ thông của người dân ở nước chúng tôi. Đi kèm theo đó là những sự trộn lẫn những sắc thái văn hóa của các dân tộc. Đây là Bak Kut Teh (soup xương sườn heo) ;Wanton Mee ;Bánh cà rốt chiên; Dim Sun; Bánh mì nướng Kaya và trứng trần lòng đào; Cua bể (sốt ớt - hạt tiêu);Bún nước Laksa; Dầu cá nấu cà ri;Bak Chor Mee (肉脞面 Mỳ thịt băm); Hàu tráng trứng (Orh Lua).

Nhìn từng món ăn mà mà Lý Đồng giới thiệu Thiếu Kiệt tuy hẳn đã từng ăn khá nhiều món ăn lạ nhưng vẫn chưa thấy những món ăn này. Nên lòng tò mò muốn biết từng món ăn và tên gọi và tại sao nó lại thông dụng với người dân nơi đây.

- Cái bak kut teh này chỉ toàn nước với một cái sườn heo cũng là món ăn à?

- Phải chứ sao không cái này là món ăn có lịch sử lâu đời đàn hoàn đấy.

Thấy Chu Tường chỉ chỉ vào cái tô có cái sườn heo xung quanh chỉ toàn là nước màu đục đục nhìn mặt Lý Đồng khẳng định với hẳn là món ăn và

có cả lịch sử chứng minh. Nên Thiếu Kiệt và Chu Tường đều nhìn hẩn lảng nghe xem cái món lạ đời này có lịch sử như thế nào.

- Một trong nhiều tương truyền về sự phát minh ra món Bak Kut The đó là thời xa xưa ở Singapore, một người ăn xin đói khổ nọ tới một tiệm mì thịt heo để xin đồ ăn. Người chủ quán lúc ấy cũng trong cảnh thiếu thốn tuy vậy vẫn có lòng giúp đỡ người ăn xin. Ông ninh một vài mảnh xương heo còn sót lại, nêm vào đó các loại gia vị bình dân mà ông dùng để tăng hương vị cho thức ăn, bao gồm có hồi hương và hạt tiêu để tạo cho món ăn có màu như nước trà. Như thế, trà sương sườn đã ra đời. Một giáo sĩ đã nói rằng: đây là một loại thuốc bổ được tạo ra để làm “phục hồi sinh lực” cho những người phu khuân vác Trung Quốc làm việc ở khu vực cầu cảng Clark Quay.

Nghe được Lý Đồng vừa nói vừa lấy muỗng múc từng muỗng nước bỏ vào miệng mình Thiếu Kiệt với Chu Tường cũng làm theo. Khác với cái màu nâu sẫm của tô súp khi những giọt nước xúp vào trong miệng thì một vị thanh mát và hương thơm của những gia vị kia được tỏa ra trong khoang miệng. Nó làm cho Thiếu Kiệt và Chu Tường không gần ngai muỗng tiếp những muỗng tiếp theo. Chưa kể đến miếng sườn với phần thịt mềm được ninh như cũng là cho vị ngọt của thịt mỗi lần cắn vào vị ngọt tiết ra như làm dịu đi cái nóng bức khó chịu của singapore.

Thiếu Kiệt nhìn đến một đĩa mì có những cái hoành thánh và xá xíu màu hồng thêm một ít cải xanh với một loại nước sốt được rưới bên trên mới hỏi Lý Đồng.

- Món này giống mì xá xíu khô vậy?

Gật đầu xác nhận rồi để cạnh cái đĩa mì một chén soup nhỏ Lý Đồng mới nói.

- Món mì Wonton này có lẽ nhận sự ảnh hưởng từ ẩm thực Hồng Kông. Nhưng đã trở thành một phần không thể tách khỏi trong nền văn hóa của

nước chúng tôi. Đặc trưng kiểu món ăn của người Singapore là ăn “khô”, rưới lên một vài loại nước sốt ngọt nhẹ, vài lát thịt heo char siew- thịt heo nướng hoặc quay kiểu Trung Quốc, sủi cải nhồi thịt heo với một bát soup nhỏ.

Chu Tường đưa tay với lấy đĩa mì và chén soup bắt đầu cầm đũa lên gắp từng món trong cái đĩa. Khác với vị thường thấy của mì xá xíu ở đây nước sốt được rưới lên mang một vị mặn và có mùi thơm của hành lá được phi vàng đập dập rồi đảo sơ.

Với độ sọng sánh trên từng sợi mì người ở đây không chỉ dùng dầu hào mà còn có cả một chút béo của mỡ heo. Thêm vào đó miếng thịt bên ngoài vị ngọt bên trong lại có được một vị dai ngon không mất đi cái hương vị vốn có của nó.

- Còn đây là Bánh mì nướng Kaya và trứng trần lòng đào đây là Món ăn sáng truyền thống duy nhất của người dân bọn anh. chính là bánh nướng nhân mút dừa với đôi ba quả trứng trần. Loại bánh mì truyền thống là ổ bánh hình chữ nhật màu trắng, đem nướng trong lò, phết đều kaya mặt trong của hai lát bánh- một loại mút dạng lỏng hay nước sốt xuất sứ từ Malaysia làm từ dừa hoặc trứng, sau đó thì kẹp thêm một lát bơ SCS dày để cho từ từ tan chảy giữa 2 lát bánh mì còn ấm. Đây chính là kiểu bánh nướng Kaya cổ điển tại Singapore. Thêm vào đó, những loại biến tấu cho khác đi có thể sử dụng bánh mì nâu thái lát mỏng, bánh sữa tròn hoặc “Jiam Tao Loh Tee” như bánh gậy của Pháp.

Thiếu Kiệt cầm lên hai mẫu bánh mì ở giữa có nhân bánh và có những cái trứng gà được trần sơ đập bỏ ra đĩa với một ít nước sốt rải đều trên mặt. Miếng bánh cắn vào có vị bùi bùi và béo của mút dừa và độ mềm mại của bánh mình cũng làm cho người ta thích thu thêm vào đó những quả trứng gà hồng đào âm ỉ đang mời gọi.

Đối với món trứng trần, trứng thường được chế biến bằng cách cho vào một nồi lớn nước sôi bằng kim loại được đậy vung kín. Sau khoảng thời gian ước lượng, trứng được vớt ra khi đạt yêu cầu món ăn. Thời gian trần trứng trong khoảng 7- 10 phút tùy theo từng sở thích về độ chín của trứng.

Với bước chuẩn bị, vỏ trứng được tạo rãnh nứt để sau đó có thể tách hai nửa vỏ trứng bằng tay không, lòng đỏ và lòng trắng trứng được hứng bằng một chiếc đĩa đặt ở bên dưới, phần vỏ trứng sau đó được vớt bỏ. Nêm gia vị với một chút hạt tiêu và xì dầu độ đậm, nhạt tùy ý.

Lúc này là thời điểm dùng chúng ngon nhất vì lòng đỏ vẫn là một chất lỏng sền sệt khá thú vị. Nhưng nếu để lâu thêm ít phút thì sẽ không ngon bởi khi trứng nguội nó sẽ thay vào đó là mùi tanh mà ít người muốn dùng lại.

Thấy Thiếu Kiệt và Trương Hạo cứ dùng lần lượt các món mình giới thiệu khác mất nhiều thời Lý Đồng nhú mồm nói.

- Thôi để anh giới thiệu hết rồi hãy ăn. Chứ cứ vừa ăn từng món vừa giới thiệu mệt quá. hai người cũng không biết được nó như thế nào.

Chu Tường với Thiếu Kiệt lúc này cũng chỉ cười nhẹ. Đúng là cứ để Lý Đồng giới thiệu từng món rồi ăn từng món như vậy đúng là lâu hơn nhiều so với việc hăn giới thiệu một lượt rồi ăn.

- Khởi đi anh quan trọng món ăn ngon là được lai lịch của nó thì có thể tìm hiểu sau. Không nhất thiết món nào cũng phải giới thiệu đâu. Âu cũng chỉ là món ăn mà thôi.

Thiếu Kiệt biết đề tài này mà kéo dài thì những món ăn ở đây cũng nguội lạnh bởi vì Ẩm thực Singapore là biểu hiện của sự đa dạng sắc tộc của nền văn hóa của Singapore có nguồn gốc từ Malaysia, là một sản phẩm của thế kỷ của sự tương tác văn hóa do vị trí chiến lược của Singapore.

Thực phẩm bị ảnh hưởng bởi các truyền thống ẩm thực Malay bản địa, người Trung Quốc chiếm ưu thế, người Indonesia, người Ấn Độ, người Peranakan, phương Tây đặc biệt nhất là Anh và Á-Âu chịu ảnh hưởng của Bồ Đào Nha, được gọi là Kristang kể từ khi người Anh thành lập Singapore trong thế kỷ mười chín.

Việc này ảnh hưởng từ các khu vực khác như Sri Lanka, Thái Lan, và Trung Đông tồn tại trong văn hóa ẩm thực địa phương. Ví dụ trong các khu ăn uống ngoài trời Singapore, đầu bếp Trung Quốc chịu ảnh hưởng của nền văn hóa Ấn Độ có thể thử nghiệm với các loại gia vị và nguyên liệu như me, nghệ, và bơ sữa trâu, trong khi một đầu bếp người Ấn Độ có thể phục vụ một món mì xào.

Với một loạt các ảnh hưởng từ các quốc gia khác nhau, đủ để lưu ý rằng hiện tượng toàn cầu hóa cũng có ảnh hưởng đến ẩm thực tại Singapore.

Lý Đông lúc này cũng cầm đũa lên. Họ bắt đầu ăn trong lúc chờ đợi những thông tin về giấy báo đăng ký kinh doanh của Thiếu Kiệt. Hơn thế nữa Thiếu Kiệt chốc chốc Thiếu Kiệt lại hỏi về những lĩnh vực chủ yếu ở đây. Nhắm có một ánh mắt khách quan cho những gì mình đang dự định.

Đang nói cười vui vẻ bỗng nhiên Lý Đồng xầm mặt lại im lặng. Như bình thường không nói gì nữa. Thấy thế Chu Tường mới hỏi hẩn.

- Có chuyện gì thế? Đang vui sao bỗng nhiên mặt hầm hầm vậy.

- Không có gì chỉ là vừa thấy được người không nên thấy. Thôi mình chuyển chỗ khác đi.

Thiếu Kiệt ngồi bên cạnh Lý Đông lúc này thấy một vài người đang hướng về phía bàn của mình chỉ trỏ. Hẩn nhận định lúc này Lý Đồng muốn tránh mặt những người đó để không phải phiền phức nên mới gật đầu nói.

- Cũng được chuyển chỗ cũng được. Không có gì hết tránh một chuyện bớt một việc phát sinh không đáng có.

Nghe Thiếu Kiệt nó thế Lý Đồng có vẻ cảm kích mọi người định đứng lên thì những người kia đã đến bên cạnh Lý Đồng. Một người đến bên cạnh vỗ vai sau lưng hân nói.

- Ấy da có phải đại danh鼎鼎鼎鼎 luật sư Đồng đây không. Mọi người xem nhé Phong thái của luật sư Đồng đây thấy không người ta điệu thấp ăn uống ở hàng quán như thế này mới gọi là tiết kiệm. Đâu bằng mọi người bọn mình phung phí tiền bạc nhà hàng. Mấy đứa mới ra trường đấy nhớ luật sư đồng đấy. Anh minh liêm chính không bào chữa cho người đứng tội nghe chưa.

Những người xung quanh phía sau người đang nói cười đùa. Chế giễu Lý Đồng. Lúc này bản thân bị trêu chọc Lý Đồng cũng nóng giận.

- Quang Tác mày khinh người vừa thôi!

- Ấy cha! vẫn còn hung hăng như ngày nào! Mày hết thời rồi Lý Đồng à. Tao nhớ một số người nói mày đang làm việc môi giới. Hay là hướng dẫn viên du lịch ấy nhỉ. À đúng rồi vị luật sư của mọi người sao lại làm mấy cái này nhỉ. Phong thái năm đó đâu rồi.

Người thanh niên Được gọi bằng Quang Tác này nói chuyện tương đối khó nghe. Chu Tường lúc này cũng nhíu mày nói nhút lại gần Thiếu Kiệt nói.

- Việc này sao Thiếu Kiệt!

- Không phải chuyện của mình đừng dây vào, Để đó chuyện của Lý Đồng để anh ta tự giải quyết mình chân ướt chân ráo chưa biết những người này thế nào đối với Lý Đồng.

Thiếu Kiệt nói ra những suy nghĩ của mình đối với việc này cho Chu Tường nghe hẳn cũng im lặng đứng một bên không nói gì để cho Lý Đồng tự đối phó.

Nghe được những lời của Quang Tác nói mình. Lý Đồng chỉ cười cười lắc đầu chỉ thẳng mặt Quang Tác nói.

- Đúng vậy tao vẫn hùng hổ như xưa thì đã sao. Không phải bọn mày đã từng bào chữa cho rất nhiều những kẻ phạm pháp sao. Không phải bọn mày mua chuộc nhân chứng hăm dọa gia đình họ sao. Bọn mày có gì mà không dám làm. Một bè lũ luật sư bất lương thì cũng như thế thôi. Thà thẳng Lý Đồng này nghèo, Cũng không phải hạn mặt dày vô sỉ như bọn mày.

Nhóm người Quang Tác lúc này không ngờ giữa nơi đông người Lý Đồng lại hùng hổ nói chuyện quát tháo nhóm người bọn hắn như thế. Quang Tác hẳn nghĩ với thân phận của họ đi đến đâu với trang phục chỉnh tề thì nếu xảy ra chuyện gì họ vẫn mang tiếng công chức nhà nước mà làm việc nên không ngại nói với Những người của hắn.

- À cái thằng này hôm nay lại lên giọng kìa. Hay là vừa tìm được chỗ dựa nào rồi định trở mình? Hai thằng khách du lịch này sao? Bọn nó dám bảo vệ mày lúc này đây.

Thiếu Kiệt lúc này bình tĩnh từ tốn lấy điện thoại ra mở khóa nhân +65 999 đây là số khẩn cấp của cảnh sát singapore. Điện thoại vang lên âm thanh của tiếng nhất máy điện thoại. Thiếu Kiệt nhanh chóng nói vào điện thoại một tràng tiếng anh.

- Sorry this phone number is of the police. I am a tourist to your country. I am currently attacked by a group of people. We are at the Makansutra Gluttons Bay Food Center. (xin lỗi số điện thoại này có phải của cảnh sát. Tôi là du khách đến nước các bạn. Hiện tại tôi đang bị một nhóm người ở

đây tấn công. Chúng tôi đang ở Trung tâm ẩm thực Makansutra Gluttons Bay.)

Bên kia một âm thanh của vị tổng đài viên nói lại chỉ có Thiếu Kiệt và những người bên cạnh hẳn như Lý Đồng và Chu Tường Nghe thấy

- Please hold the machine for more than 30 seconds so we can locate you.(vui lòng giữ máy trên 30 giây để chúng tôi định vị bạn.)

Cả Lý Đồng cũng bất ngờ khi nghe Thiếu Kiệt nói những câu đó qua điện thoại hẳn cũng hiểu Thiếu Kiệt đang định làm gì. Thiếu Kiệt thì cười cười hẳn hiểu rõ ở quốc gia này chủ yếu là nhờ vào du lịch nên khi nói bạn là khách du lịch mà lại bị người bản xứ tấn công. Không cần biết là bạn đúng hay sai trước hết các nhân viên cảnh sát sẽ nhanh chóng đến bảo vệ bạn.

Nhóm người của Quang Tác xanh mặt họ không ngờ Thiếu Kiệt lại gọi số khẩn cấp nên nói bằng Tiếng địa phương của mình đại khái Thiếu Kiệt hiểu họ muốn cướp điện thoại để cúp máy. Thiếu Kiệt nói bằng ngôn ngữ của quốc gia mình với Chu Tường.

- Chịu đánh lấy Thương Tích. Kiệt!

Hẳn hiểu rõ nếu Lý Đồng bị đánh không thì sẽ giàn xếp nội bộ nhưng nếu hẳn hoặc Chu Tường bị đánh thì lúc đó mới là chuyện lớn.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 262: Vào Đồn Cảnh Sát

Hiếu được ý tứ muốn làm gì Chu Tường nhảy ra trước mặt của Thiếu Kiệt và Lý Đồng. Tuy Chu Tường thường xuyên chỉ ngồi đánh máy nhưng đánh nhau hăn cũng không phải hạng dễ bắt nạt lần đó ở nhà hàng Thiếu Kiệt cũng đã thấy được phần nào thân thủ của Chu Tường.

Lý Đồng lúc này mới lo lắng nói. Cẩn thận hăn cũng đứng phía trước ngang hàng với Chu Tường để Thiếu Kiệt phía sau. Thấy hai người chặn lại nhóm người xông lên Chu Tường lật bàn đang trước mặt mình hất về phía những người đang xông lên. Một số đồ ăn còn thừa lại trên bàn hướng phía bọn người của Quang Tác bay đến.

Một người đến trước mặt Chu Tường hướng nắm đấm tay đánh về hướng mặt Chu Tường. Không tránh né Chu Tường để cho bọn hăn đánh mình một cái rồi mới đạp tên này văng ra khỏi chỗ mình. Một tên khác thấy thế từ bên hông đạp qua hướng phần hông của Chu Tường nhằm tới.

Thiếu Kiệt từ sau lấy hai tay mình mượn lực từ vai của hai người Chu Tường với Lý Đồng đạp ngay lúc tên kia còn đang ở trên không trung. Quang Tác bị Lý Đồng một mặt ép gắt gao Thiếu Kiệt cũng không ngờ Lý Đồng lại có thể đánh nhau khá tốt.

Thiếu Kiệt Hướng một người đang vung tay về phía hăn cầm cái ghế gần đó đập xuống. cái ghế bằng nhựa vỡ tan tành. Không hiểu do cái ghế đã lâu hay là do Thiếu Kiệt đập xuống quá mạnh, từng mảnh vỡ văng tung tóe.

Chu Tường và Lý Đồng mỗi người hai bên đánh về phía những người của Quang Tác. Đấm đá toán loạn cả lên không ra đội hình. Chỉ vì bên

những người kia kẻ té xuống đau lại tức lên xông đến. Nhìn thì có vẻ như bọn người Thiếu Kiệt ở thế yếu nhưng không phải. Hiện tại người bị đánh vẫn là nhóm người Quang Tác đang hùng hổ dọa người như muốn ăn tươi nuốt sống bọn người Thiếu Kiệt.

Chu Tường và Lý Đồng tuy cố định một chỗ không di chuyển nhiều nên có vẻ như họ ở thế bị động đôi lúc người bên ngoài còn thấy được hai người bị đánh. Nếu ai nhìn ở ngoài vào thì có thể tưởng họ bảo vệ cho Thiếu Kiệt nên mới bị đánh mà không thể xông lên.

Nhưng ba người chủ yếu lấy Thương tích để có thể kiện. Nhưng giờ thấy tình hình như bên kia bị đánh nhiều hơn mình. Chu Tường với Thiếu Kiệt mới giả vờ thất thế. Để những người kia đánh vào những chỗ không gây nguy hiểm. Họ hoàn toàn cố thủ để cho những Thương Tích có thể thấy được mặt ngoài của da thịt.

Một tên đá vào Chu Tường tuy đau và gò bó nhưng Chu Tường cũng biết nếu ra tay nặng quá thì những người này có thể kiện lại hă. Dù sao họ cũng chỉ là khách du lịch. Nếu đánh người dân nơi đây bị thương nặng hoặc vì lý do gì đó thì sẽ không tốt.

Thiếu Kiệt tuy biết lần này mình sẽ chiếm lý nhưng ra tay nếu không có chừng mực cũng không đem lại kết quả mà mình muốn. Hă để cho mình chịu vài đấm đá cũng không tổn hại gì đến mình chỉ da thịt dày rèn luyện nhiều có đau cũng nhất thời.

Lý Đông cũng bị vài người đánh phải. Nhưng vừa rồi hă chỉ nghe Thiếu Kiệt nói gì đó với Chu Tường mà không hiểu được ngôn ngữ của họ nên cũng lo lắng rằng bọn Thiếu Kiệt, Chu Tường bị đánh sẽ ảnh hưởng không nhỏ.

Ngay lúc này một đội an ninh cùng cảnh sát có mặt chạy xuống tới nơi không nhanh chóng khống chế những người của Quang Tác lại.

Còn bên người nhóm Thiếu Kiệt Lý Đồng mới lại trước mặt Thiếu Kiệt xem Thiếu Kiệt có sao không. Một nữ cảnh sát đến chỗ của Thiếu Kiệt Chu Tương hỏi hân.

- Cậu là người đã gọi điện tới số khẩn cấp.

Nhìn qua người nữ cảnh sát trước mặt Thiếu Kiệt thấy được cô còn khá trẻ. Mặt trên mình bộ cảnh phục nhưng vẫn toát lên vẻ đẹp của một Thiếu nữ vốn có. Thiếu Kiệt lúc này cũng gật đầu đáp lại người nữ cảnh sát.

- Vâng! chúng tôi đang dùng thử những món ăn ở đây thì bị nhóm người này lại. Họ nói gì đó với người của chúng tôi còn hăm dọa. Các vị có thể trích xuất camera kia là thấy được những gì diễn ra.

Người cảnh sát lúc này mới nhìn vào phía tay Thiếu Kiệt chỉ. Mới phát hiện ở góc đó có một camera dành cho an ninh nơi này quan sát. Thật chất những nơi công cộng đều có camera và việc nhân viên trông coi camera không thường chú ý đến là điều ai cũng biết vì camera có thể xem lại dữ liệu từ ổ cứng qua địa chỉ host ip định sẵn.

Không chỉ riêng những người cảnh sát chú ý về phía cái camera đặt gần nơi của họ mà Quang Tác cùng bọn người của hân cũng xanh mặt. Hân phát hiện nếu mà Thật sự bị quay chụp lại người đuổi lý là hân không phải là nhóm của Thiếu Kiệt. Mà đã có ghi hình thì hân cũng không thể nào đổ lỗi cho việc khác.

Hân cũng hiểu nếu đối phó với khách du lịch nếu chỉ cần không có bằng chứng gì hân vẫn có thể chiếm lý đưa ra tiền hành vẫn là dạn dân sự thông thường. Còn nếu mà đã có quay chụp lại thì hân không thể nào thoát tội sinh sự ấu đã uy hiếp khách nước ngoài.

Cùng một loại hình thức xử lý như nhau nhưng cái thứ hai được nâng cao bản án lên rất nhiều lần. Không còn là ấu đã xích mích bình thường nữa.

Người nữ cảnh sát sau khi thấy camera cũng ra hiệu một cảnh sát gần đó như muốn anh ta đi lấy dữ liệu. Bây giờ cô mới nhìn Thiếu Kiệt gật đầu rồi nói.

- Được rồi mời các bạn theo tôi về trụ sở cảnh sát làm việc! lấy lời khai để làm sáng tỏ vụ việc này.

Thiếu Kiệt gật đầu cũng đồng ý. Đối với chuyện này bọn hắn là người chiếm lý. Không phải ngẫu nhiên Thiếu Kiệt chọn nơi camera có thể thấy được mọi thứ.

Quan niệm của tất cả mọi người khi đến một nơi mà mình không biết họ thường quan sát mọi thứ. Cái đầu tiên sẽ là nơi này có camera quan sát hay không. Đặc tính này có thể sẽ ít người nhận ra nó là vô thức. Chỉ cần bạn đi đâu, làm gì khi bạn ngồi xuống một nơi đông người hay một trung tâm đông đúc bản năng an toàn sẽ tự hướng bạn đi tìm những mắt điều hâu đây là các gọi của camera quan sát theo một phân tích khoa học.

Thiếu Kiệt cũng vậy hắn vừa đến đây đã có người muốn thông qua hắn đối phó với Huyền Thanh nên dù thế nào hắn cũng phải đề phòng một chút ít vì hắn đang đi cùng người của Huyền Thanh giới thiệu cho mình nên rất dễ trở thành mục tiêu cho những người đó.

Bây giờ bên cạnh mới vang lên một âm thanh khá quen thuộc.

- Lại là cậu à. Tôi chuẩn bị giao ca lại gặp vụ này của cậu xem ra cậu mới đến đây mà phiền toái không nhỏ nhỉ.

Quay lại nhìn về phía âm thanh phát ra Thiếu Kiệt thấy được đây là một trong hai người đã đến nhà mình vào ngày hôm qua khi hắn mới đến.

- Cái này không phải do tôi à. Hiện tại đang đợi giấy đăng ký công ty nên mới ngồi đây ăn uống đâu nghĩ rằng sẽ gặp trường hợp này.

Người nữ cảnh sát nghe Thiếu Kiệt nói thế cùng nhìn người kia hỏi.

- Anh quen cậu ta?

- Ừ cậu ta hôm vừa đến đây cũng bị ai đó báo cho đồn cảnh sát nói cậu ta làm chuyện xấu. Vậy là lần này xác định có người muốn không để cậu đầu tư vào đất nước tôi rồi. Chuyện này phải điều tra kỹ lưỡng mới được.

Thiếu Kiệt nghe thế cũng cười. Hắn biết chuyện này có thể không liên quan gì đến chuyện hắn mở công ty ở đây. Nhưng nếu cảnh sát viên này đã nói thế thì cứ cho là vậy. Đất nước này là một nơi khuyến khích các nước và các doanh nghiệp nước khác đầu tư để họ phát triển.

Giờ Thiếu Kiệt muốn lập công ty, thì xem như đem lại một phần thuế chưa biết thành công hay không, nhưng đó đã là giúp đất nước họ có thêm một doanh nghiệp tạo điều kiện cho người dân ở đây sẽ có thêm việc làm.

- À lần này là lần thứ hai gặp cậu nhỉ? hình như cậu tên là Thiếu Kiệt đi.

- Ừ đúng tôi tên Thiếu Kiệt. còn anh?

Thiếu Kiệt thấy người cảnh sát này cũng đã tiếp xúc với mình khá lâu nhưng vẫn không biết tên gọi anh ta để gọi cũng là một vấn đề không mấy tốt.

- À tôi tên Sok Khan. Còn đây là nữ cảnh sát đồn chúng tôi. Nguyễn Mie!

Gật đầu xem như đã biết Thiếu Kiệt lúc này mới hỏi Sok Khan.

- Hiện tại chúng tôi đang đợi giấy báo làm đăng ký doanh nghiệp nếu rời khỏi đây khi có giấy báo thì phải làm sao?

- Chuyện này anh yên tâm bên sở cảnh sát chúng tôi sẽ liên hệ với bên đó để đưa về sở cảnh sát cho các anh.

Lý Đồng lúc này cũng gật đầu đi theo những người của sở cảnh sát. Không như Quang Tác nhóm người Thiếu Kiệt được lên một xe cảnh sát riêng biệt mà không phải mang còng và phải ngồi cùng một xe tải như bọn họ. Mọi người bên ngoài cũng hiểu được những người Quang tác là người gây chuyện còn những người của nhóm Thiếu Kiệt là người bị hại.

Xe cảnh sát rời đi nơi này khoảng vài phút sau đó Thiếu Kiệt và tất cả mọi người đến đồn cảnh sát. Không như những gì ở đồn cảnh sát của quốc gia. Ở đây có sự khác biệt rất lớn chỉ có cục trưởng cục cảnh sát mới có được một phòng riêng nhỏ còn những người cảnh sát khác đều ngồi trong phòng với những giấy tờ.

Bên cạnh bức tường là một dãy ghế gỗ những người của nhóm Quang Tác bị để ngồi đó với những cái còng được khóa lại với thanh sắt cố định trên tường.

Thiếu Kiệt và Chu Tường được ngồi ở bàn bên ngoài. Nguyễn Mie đưa cho hai người một bản tự khai và ghi lại tất cả những diễn biến đã diễn ra lúc này một nhóm cảnh sát về sau đem theo một ổ cứng dữ liệu đưa vào trong phòng phá án.

Một số người ở lại bên ngoài phòng trông coi người còn một số còn lại thì ở lại canh chừng người phạm tội. Thiếu Kiệt và Chu Tường sau khi điền những thông tin xong đưa lại cho người cảnh sát đang ở lại.

Vì Chu Tường và hãn đều chỉ ghi lại những diễn biến mà mình đã gặp trong trung tâm âm thực. Nên không có gì gọi là sai sự thật. Họ chỉ thấy sao ghi lại như vậy nên hai tờ khai hoàn toàn giống nhau về tình tiết.

Người cảnh sát đem hai tờ tự khai vào cho nhóm người trong phòng xem xét phá án. Lúc này vừa vào hãn thấy sok khan cùng mọi người trầm mặt. Nhìn qua màn hình hiển thị đoạn video vừa rồi lấy được hãn mới đứng chôn chân một chút.

thấy người cảnh sát đi vào với hai tờ khai sok khan mới đưa tay cầm lấy nhìn qua hai bản lời khai đều như nhau nên trầm mặt xuống. Đưa lại cho mọi người đọc hai bản tờ khai. Những người hiện tại trong phòng cũng nhúu mày.

- Xem ra chuyện này không dễ dàng xếp một bên là nhóm luật sư còn một bên là doanh nghiệp chuẩn bị đầu tư vào quốc gia việc này không ổn làm không khéo chuyện này mà đem ra phương tiện thông tin đại chúng thì bên mình là người chịu thiệt.

Nguyễn Mie lúc này mới hướng mọi người trong phòng nói ra ý kiến của mình. Cô cũng biết nếu họ không dàn xếp được chuyện này chỉ cần bên Thiếu Kiệt đưa chuyện này đến lãnh sự quán nước sở tại nhờ can thiệp thì càng rắc rối. Việc này có thể ảnh hưởng rất lớn sự ban giao của hai nước trong khu vực.

Bất cứ nơi nào cũng vậy khi có một người dân nước mình đến tham quan du lịch hoặc làm ăn đều được sự bảo vệ đúng với luật pháp thế giới. Chỉ cần người đó không làm gì sai, không phải là người phạm tội họ có thể báo với lãnh sự quán của nước họ tạo áp lực với nước đang tiến hành điều tra hoặc bắt giữ làm tổn hại đến người dân du lịch của nước họ.

- Xem qua đoạn video thu được từ camera có thể thấy được hoàn toàn hai người này và một người dân của nước ta đi chung là người bị hại. Nhưng vấn đề ở đây không đơn giản là những người kia hiện tại hầu như đều là luật sư.

Sok Khan lúc này cũng nói ra tình huống mà họ đang gặp phải. Ai cũng biết nếu để thông tin một nhóm luật sư đánh doanh nghiệp đang chuẩn bị đầu tư hay là khách du lịch thì sẽ ảnh hưởng như thế nào đối với ngôn luận từ các phía.

- Không phải đâu hình như Lý Đồng hồ sơ anh ta cũng là Luật Sư riêng dạng cá nhân. Nếu tôi nhớ không lầm anh ta cũng có mấy lần giúp chúng ta trước đây nhưng không hiểu sao vẫn không gia nhập được đội luật sư của cảnh sát.

Một người cảnh sát trong nhóm người ở đây như nhớ ra Lý Đồng là ai cũng hướng mọi người đưa ra suy nghĩ của mình.

- Ủ anh ta hình như Luật sư nhưng mà có vẻ như không được lòng mọi người nên mới như hiện tại. Nhưng dù sao cũng là luật sư chuyện này rắc rối quá.

Sok Khan cũng thở dài. Luật sư với doanh nghiệp lại là người nước ngoài. Nếu người trong nước không thì vẫn có thể dàn xếp được. Còn lần này lại còn liên quan đến nhiều thứ. Nguyên Mie sau khi xem đi xem lại nhiều lần đoạn video mới nói ra suy nghĩ của mình.

- Em lại nghĩ không hoàn toàn như thế chuyện này có thể có người giải quyết được nhưng quan trọng là hẳn có chịu giải quyết hay không.

- Đâu ai là người giải quyết được chuyện này? Việc này không phải đơn giản ai giải quyết được chứ?

Ngạc nhiên khi nghe Nguyễn Mie nói có người giải quyết được việc này Sok Khan cũng hồi hộp. Theo hẳn nếu có người giải quyết được chuyện này thì chắc chắn đồn cảnh sát sẽ nhẹ nhõm hơn.

Chỉ về màn hình đang phát hình Chu Tường đến bên cạnh Thiếu Kiệt hỏi nhỏ. Nguyễn Mie chỉ vào nói.

- Mọi người nhìn xem cậu ta luôn là trung tâm từ đầu đến cuối. Người Chu Tường nói điều gì đó với lại hẳn. Nhưng thấy không đáng vẻ của hẳn nhìn qua những người Quang Tác không có gì gọi là sợ hãi như bên tổng đài viên báo về.

Mọi người đều chăm chú theo những gì Nguyễn Mie nói. Vừa rồi họ chỉ xem sơ lượt tại sao dẫn đến đánh nhau mà không xem xét kỹ tình tiết. Giờ đem những tin tiết mà vừa được nghe quan sát đoạn phim thì đúng thật.

- Này nhé mọi người nhìn xem ở lúc này cậu ta đem điện thoại nhấn số khẩn cấp đi. Dáng vẻ như không có chuyện gì sẽ xảy ra. Tuy này giờ có vẻ những nhóm người của cậu ta ở thế yếu nhưng mọi người nhìn đi. xem như những người trước mặt mình không đáng lo ngại. Còn nữa Chu Tường nháy ra mọi người xem đoạn này kỹ vào. Có thấy gì đó là lạ không? Chỗ này này. Dường như cậu ta có thể tránh được nhưng lại cố tình chịu bị đánh để có thương tích. Nhìn này bên này cũng vậy.

Căn Phòng hoàn toàn im lặng lúc này đoạn video được tua đi tua lại nhiều lần. Mọi người xem đi xem lại thờ dài. Ai cũng đã có được câu trả lời cho mình tại sao chuyện này lại rắc rối đến như vậy. Bởi họ hiểu không chỉ Quang Tác bị đánh đơn thuần mà họ cũng bị kéo vào sự tính toán của Thiếu Kiệt.kể từ khi hấn gọi lấy số khẩn cấp của cảnh sát.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 263: Sắp Xếp Tỉ Mỉ

Mọi người đều biết chuyện lần này lớn hay nhỏ phụ thuộc vào một người đơn giản nhìn như bình thường không khác gì mọi người nhưng lại mang đến cho những cảnh sát ở đây một cái ánh mắt đáng sợ.

Họ tình nguyện đấu với những thành phần nguy hiểm nhưng không hiểu biết nặng nề đến pháp luật còn hơn phải đụng độ những người nhìn như hiền lành nhưng một khi ra tay thì không khỏi làm người khác kinh sợ.

Sok Khan lúc này cũng lắc đầu thầm than, có mặt tất cả mọi người ở đây hẳn cũng không ngại nói ra.

- Dân Kinh Doanh đúng là khó chơi thật. Chỉ cần một chút sơ hở cũng đem lại một tình thế chuyển biến cho mình. Từ án dân sự thông thường lại có thể phát sinh thành án kiện cấp quốc gia. Được rồi mọi người đem Quang Tác vào đây đi. Hẳn cần phải biết mình đang bị như thế nào. Nếu hẳn không thông minh thì uống cho chữ Luật sư hẳn đang ngồi rồi đó.

Mọi người ở đây cũng gật đầu. Chỉ cần việc này Quang Tác là người gây nên hẳn là người chịu trận đầu tiên hẳn có thể thoát tội hay chỉ có mình hẳn hiểu. Việc dàn xếp với Thiếu Kiệt có ổn thỏa hay không là do biểu hiện của chính hẳn.

Lần Lướt từng cảnh sát một đi ra khỏi phòng. Lúc này hai người cảnh sát dẫn Quang Tác vào phòng. Thiếu Kiệt thấy thế cũng mỉm cười, nói với Lý Đồng.

- Anh có quen vị luật sư nào không? nếu không tôi sẽ gọi số của bên lãnh sự quán chúng tôi để họ đem người đến.

- Có nhưng mà việc này chắc không dễ để bọn họ giúp em xem nên gọi bên lãnh sự quán bên họ có luật sư riêng bảo vệ tốt hơn luật sư của bọn anh trong nước.

Lý Đồng vốn cũng có quen biết một số luật sư bạn bè của mình. Nhưng với sự kiện nước ngoài như thế này hẳn sợ họ sẽ không dám tham gia. Vì có bao giờ người trong nước đánh người trong nước bao giờ. Đem ra chỉ có những vụ án đối với trong nước thì họ còn nhận chứ những vụ có thể ảnh hưởng đến quốc tế như thế này cũng không dám can thiệp.

- Được rồi vậy để em gọi! Có vẻ như họ muốn dàn xếp cho Quang Tác dù là hẳn như thế nào với anh em không cần biết nhưng đã có thể hống hách như thế này chắc chắn cũng không phải hạn hiền lành. Không ít lần hẳn nhúng tay vào những chuyện xấu đi.

- Chuyện này thì anh không bàn cãi hẳn có được một chút thế lực ngầm bảo hộ nên những án dân sự đối với hẳn thì đều thành công. Bởi hẳn không từ thủ đoạn nào hết đâu dù cho người nhân chứng có thể sẽ nói thật trước tòa cũng là điều không thể biết được. Bọn hẳn tạo thành một bức màn đen của hội luật sư rồi.

Lắc đầu nhìn về hướng căn phòng mà những người cảnh sát và Quang Tác đang ở trong đó Lý Đồng cũng nói ra những gì mà hẳn biết được từ khi rời khỏi ngành luật sư không nhận những vụ kiện cũng không ai dám thuê hẳn vì sợ gặp phải những người sau lưng của Quang Tác làm khó dễ.

Thiếu Kiệt lúc này mới lấy điện thoại của mình ra nhất một dãy số +656 4625xxx Đợi cho bên kia trả lời một câu thoại nói rằng hẳn đang gọi vào số của lãnh sự quán quốc gia của hẳn và làm theo hướng dẫn. Thiếu Kiệt nhấn

phím trên điện thoại theo hướng dẫn của hệ thống tự động của dịch vụ. Bên kia lúc này mới vang lên người bắt máy.

- Alo! Bạn liên hệ đến lãnh sự quán có việc gì.

- Vâng tôi là Hoàng Thiếu Kiệt số hộ chiếu xxxx hiện tại tôi vừa bị một số người của nơi đây tấn công một anh bạn của tôi còn bị thương hiện tại đang ở đồn cảnh sát. Mong lãnh sự quán cử luật sư đến giúp tôi.

Thiếu Kiệt nói như vậy Lý Đông cũng trừng mắt nhìn hắn đang lo ngại bởi vì hắn nghe rõ Thiếu Kiệt nói cả bị thương mà hiện tại hắn và Thiếu Kiệt với Chu Tường đều bình an chỉ có một vài vết trầy xước nhỏ. Thêm vào đó một vài vết máu của người bên phía Quang Tác bị đánh dính vào.

Bên kia điện thoại lúc này cũng gấp rút trả lời lại với Thiếu Kiệt. Bởi khi tra tư liệu số hộ chiếu của Thiếu Kiệt là nằm trong nhóm nhân viên mật vụ của nhà nước quốc gia.

Vì là Hà Thúc làm cho hắn Hộ Chiếu nên những hộ chiếu này được thông qua quân đội làm đều được nhập vào mục mật vụ nước nhà. Nên bên kia sau khi tra tư liệu về số hộ chiếu cũng gấp rút lên nói.

- Cậu yên tâm kéo dài thời gian đừng nói gì hết chúng tôi sẽ cho người đến ngay.

- Ấy các anh có thể đem thêm một số nhà báo cũng được vì những người đó đánh tôi có thể là một nhóm người làm việc công chức hoặc nhà nước.

Bên kia nghe được lời Thiếu Kiệt nói cũng thở phào nhẹ nhõm nếu là án kiện Thiếu Kiệt đánh người thì sẽ khác nhưng nếu là những người bên kia đánh hắn sẽ là cái khác. Mà có thể thông qua việc này nếu làm lớn chuyện hai bên đàm phán thì người nước bị hại luôn sẽ được có một chút lợi ít.

- Được rồi chúng tôi sẽ đem theo cả phóng viên.

Thiếu Kiệt lúc này cúp máy nhìn Lý Đồng cười cười. Nhãn mặt thấy điệu bộ của hãn Lý Đồng cũng đổ mồ hôi hãn không ngờ Thiếu Kiệt lại đem cả một dàn chính khách sắp tới kéo vào cuộc.

Càng bất ngờ hơn là Thiếu Kiệt lại có cả số điện thoại của lãnh sự quán nước sở tại. Vì thường người du lịch ích khi chú ý đến việc này. Đây là lần đầu tiên hãn ra nước ngoài nên việc hãn tìm hiểu một vài những số điện thoại khẩn cấp phòng trường hợp bất trắc là điều không thể nào dư thừa. Mà cũng vì vậy hôm nay hãn hoàn toàn nắm lý lẽ thuộc về mình.

Lý Đồng lúc này cũng thờ dài nói với Thiếu Kiệt.

- Em nói cả có người bị thương vào như thế sẽ tạo tình hình căng thẳng thì làm sao trong khi đó bên mình chỉ bị xây xát nhẹ với lại sát trùng, băng kín vài ngày là được mà cần gì phải kéo liên quan nhiều thế.

- Ấy anh nói ngộ xây xát nhẹ không phải bị thương sao. Dù lớn hay nhỏ đổ máu nhiều hay ít cũng là bị thương nặng hay nhẹ đó cũng là máu của mình đổ ra. Làm việc sau này đừng nhân từ với kẻ địch quá nhân từ với người khác là con dao đối với mình. Vũ khí chỉ hướng người ngoài không hướng trong nhà huống chi Quang Tác hãn như thế để cho anh ra nông nổi này anh còn lại vì hãn nói mát. Thật không hiểu nổi sao anh lại làm vậy.

Thiếu Kiệt thấy được sự lo ngại phát sinh chuyện lớn của Lý Đồng nên cũng làm ra một tràng đạo lý nói với hãn. Chu Tường ngồi một bên khúc khích cười nhìn Lý Đồng nói.

- Thiếu Kiệt là vậy đó người của mình thì hãn không bao giờ tính toán còn người ngoài làm khó hãn một hãn trả lại gấp ba lần. Nhưng anh cứ an tâm Thiếu Kiệt biết chừng mực sẽ không đến nỗi như anh lo lắng đâu. Nếu tiếp xúc với cậu ta nhiều hơn anh sẽ hiểu được thôi.

Khác với sự ung dung bên ngoài của Thiếu Kiệt lúc này trong phòng thẩm vấn Quang Tác đang được Sok Khan cho xem lại những gì đã diễn ra

mà hắn đã làm.- Chúng ta cũng chưa chắc là xa lạ nhỉ Luật Sư Tác tôi nghĩ nếu anh cần anh có thể mời một người Luật Sư riêng không liên quan đến vụ này giúp anh. Nhưng tôi nói trước đây là sự kiện cấp quốc gia không còn là sự kiện thông thường nếu anh có đủ người có chứng chỉ biện hộ thì hãy mời tới.

Quang Tác không phải không hiểu tình cảnh của mình tội danh tấn công người nước ngoài sẽ là một tội nặng ở nước này. Nhưng hắn vẫn không hiểu sao lại vụ án này vốn rất bình thường lại bị kéo thành án kiện cấp quốc gia. Nên mới hỏi Sok Khan.

- Cái gì? Anh nói sao không phải chỉ là đánh người nước ngoài. Nặng lắm với tôi thì bị kiểm điểm bản thân vì không khống chế được thôi sao. Sao bây giờ lại thành án kiện cấp quốc gia được anh đùa tôi à.

Thấy phản ứng của Quang Tác kích động còn bật đứng dậy. Sok Khan lúc này mới hắng giọng nói với hắn.

- Không cấp quốc gia sao. Tôi hỏi anh một trong hai người hôm nay đi với Lý Đồng một người là chủ doanh nghiệp đang tiến hành đăng ký công ty tại nước mình để đầu tư một số hạn mục, theo tôi được biết là như thế. Anh có biết khi những người đó vừa đến đây đã có người báo cáo khống họ là người xấu với chúng tôi không. Hiện tại tôi nghi ngờ anh là có cấu kết với một số doanh nghiệp nhằm không cho những người đi với Lý Đồng đầu tư vào những dự án của quốc gia đấy.

Nghe Sok Khan chỉ thẳng mặt nói những việc mà hắn nghi ngờ đối với việc Thiếu Kiệt bị nhóm người của mình tấn công vì cấu kết doanh nghiệp làm ra Quang Tác lúc này cũng hoảng sợ nói.

- Không Không! Tôi không biết những người kia là người đến đầu tư! Tôi càng không liên quan gì đến họ tôi chỉ kiểm chuyện với Lý Đồng thôi mà.

- Anh còn nói không có? Anh có biết Lý Đồng hiện tại là đại diện điều hành cho họ ở nước sở tại. Chắc anh cũng rõ nhỉ họ làm đúng thủ tục có biên bản ký kết hợp đồng với Lý Đồng. Hiện tại Lý Đồng là bộ mặt công ty của họ. Anh kiểm Chuyện với Lý Đồng không phải kiểm chuyện với doanh nghiệp họ hay sao. Tôi nói cho anh biết. Chuyện này anh chạy không thoát đâu.

Ngồi thừ ra trước mặt của Sok Khan Quang Tác không ngờ rằng việc này kéo đến nhiều hệ lụy như thế. Đúng là dù cho hẳn là luật sư đi nữa nhưng chỉ cần Lý Đồng là người điều hành công ty cho dù chỉ là người làm công nhưng vẫn xem như bộ mặt đại diện cho công ty của người được thuê. Nếu hẳn đã làm như thế thật sự kéo cả doanh nghiệp nước ngoài vào.

- Việc này! Việc này không thể nào! Lý Đồng ở đâu tìm ra được chỗ dựa lớn như thế chứ chỉ là những người đến kinh doanh nhỏ nhờ luật thuế thôi mà?

- Tôi cho anh biết! những người đó kinh doanh không nhỏ đâu. Anh có biết họ ký quỹ lưu trú thôi không anh có biết bao nhiêu hay không? 1.000.000 SGD Anh nghĩ số tiền đó họ là doanh nghiệp nhỏ ah. Trong khi quy định chỉ cần 50.000 SGD đối với với doanh nghiệp của họ đã vượt mức 20 lần anh nghĩ họ có còn doanh nghiệp nhỏ hay không?

Quang Tác lần này hiểu hẳn trêu chọc không đúng người. Nếu tiền ký quỹ để mở công ty đã như thế thì không lý nào chỉ là doanh nghiệp nhỏ. Thấy thần thái của Quang Tác lúc này Sok Khan mới nói.

- Tôi nói cho anh biết lần này anh đụng phải người chơi không ổn rồi. Anh có biết hôm nay chuyện của anh bị ghi hình lại tôi nghĩ là có tính toán đi.

- Cái gì tôi bị tính toán. Không phải tình cờ sao? Bọn Tôi chỉ đi ngang qua gặp Lý Đồng rồi kiểm chuyện hẳn một chút làm sao bị tính toán được.

Bây giờ Sok Khan mới tua lại video một lần nữa cho Quang Tác xem đoạn video bắt đầu từ lúc Thiếu Kiệt chọn bàn để ngồi. Quang Tác nhìn trong màn hình trước mắt thấy Thiếu Kiệt nhìn về các phía camera xong mới chọn lấy một cái bàn mà có thể thấy rõ nhất. Lúc này ánh mắt của hắn cũng trùng lớn. Hắn không ngờ việc chọn bàn ngồi của người đi cạnh Lý Đông lại chọn nơi có thể thu hết những hình ảnh xung quanh. bây giờ Sok Khan mới bấm dừng lại đối với video đang chạy.

- Tôi nói cho anh biết. Hôm người này vừa đến đã gặp rắc rối với việc có điện thoại đến báo cậu ta với nhóm người của mình gây rắc rối. Nhớ thế tôi mới biết được ký quỹ lưu trú của nhóm người này lên đến 1.000.000 SGD. Họ bị báo là làm chuyện xấu hồ sơ không minh bạch. Chắc có lẽ vì việc như thế nên cậu ta đề phòng mới chọn nơi có camera quan sát rõ hết những gì bàn cậu ta ngồi mà không lo lắng.

Quang Tác cũng hiểu lần này mình xui như thế nào. Người ta làm kinh doanh an toàn với mạng sống với những gì mình làm ra là điều không thể tránh khỏi, thêm vào đó vừa mới đến đã có người đối phó. Thì chắc chắn đem mình phòng vệ cũng là điều chính đáng chỉ trách hắn là con thiêu thân hư vinh lên mặt trước những đưa luật sư mới ra trường mới kiểm chuyện Lý Đông lúc này.

- Chưa hết đâu cậu xem đoạn này! Cậu thấy không khi cậu và Lý Đông đang cãi vã. Người này đến gần cậu ta nói nhỏ điều gì đó. Nhìn cậu ta không lo lắng gì cũng đã hiểu cậu ta biết mình sẽ được bảo vệ bởi những gì camera quay lại.

Thấy Quang Tác không nói gì nhìn chăm chăm vào màn hình như ngộ ra được những gì mình phạm phải là không thể cứu vãng và đi vào bố cục của một thằng nhóc thiếu niên trên màn hình. Sok Khan thấy thế cười nhẹ chỉ có khóe miệng nhếch lên một chút.

Hắn cũng không ưa gì Quang Tác một số thành phần xấu bị hắn bắt luôn mời vị luật sư này bào chữa nhiều khi con được giảm tội nên hắn làm thêm một vài đã kích nữa cho Quang Tác.

- Còn nữa khi cậu ta lấy điện thoại ra bấm số khẩn cấp đi. Lúc đó sao mấy người cậu lại xông lên? Chắc là nghĩ với án dân sự bình thường cậu và những người liên quan có thể bẻ cong sự thật đi. Lúc này cậu thiếu niên này lại nói điều gì đó. Cậu xem tôi cho rằng ở đây cậu ta muốn người của mình bị thương để đem thương tích đó đi kiện cậu đi. Chắc cũng như tôi nghi ngờ cậu xem như người của đối thủ doanh nghiệp mình. Lần này không ngờ cậu bị lọt vào tròng đi nhỉ.

- Cáo Già. Thăng nhóc này làm gì mà suy tính đến từng việc như thế này? Hắn không phải một thiếu niên hay sao có cần dọa người như thế?.

Lúc này Quang Tác cũng run run bởi Sok Khan đang phân tích cho hắn biết nặng nhẹ việc này. Làm cho hắn thêm sợ hãi cái thân hình Thiếu Niên nhỏ nhất trên màn hình.

- Tôi nói cho cậu biết thêm một tin đi đáng lẽ các người bị đánh còn nặng nữa nhưng xem ra cậu ta nường tay để lấy thương tích mục đích để thừa kiện mấy người đi. Đây đoạn này. Đoạn này cả đoạn này nữa. Cả ba người lúc đó có thể đánh các cậu nhập viện nhưng họ lại không ra tay. Chỉ vì người thiếu niên kia nói gì đó lúc bắt đầu. Các cậu cũng hiểu mình nằm ở vị trí nào rồi nhỉ. Không cần tôi nói cậu cũng biết mình phải làm sao rồi đúng không.

Quang Tác lúc này ngồi thờ trước màn hình tay run run. Hắn tiếp xúc không ít người có máu mặt nhưng lần đây xem như lần đầu tiên hắn thấy có người tính toán chi ly như vậy. Chưa kể để con đem hắn ép chết không đường nào gỡ được.

Những người bên ngoài có bị thương hay không hấn không quan tâm hấn bây giờ chỉ muốn thoát tội. Bởi hấn biết sắp xếp đến thế này thì không dễ gì người thiếu niên kia lại tha cho hấn một cách dễ dàng hấn mấy giấy hành nghề là nhẹ còn có thể bị tổng giam nữa mới lớn chuyện.

- Cảnh sát Sok Khan bây giờ tôi phải làm như thế nào! Tôi Tôi bảo đảm sẽ hoàn toàn khai đúng những gì đã diễn ra không sót một thứ gì. Với cho tôi biết cậu ta tên gì được không. Để tôi sau này nếu thoát khỏi vụ này tôi còn tránh. Thiếu Niên này không phải thường hấn là atula đấy!

Sok Khan thấy Quang Tác có cảm giác sợ Thiếu Kiệt có hơi quá. Nhưng nghĩ lại điều hấn sợ không phải không có lý do Sắp xếp tỉ mỉ. Dem chuyện nhỏ làm lớn đến mức người khác không ngờ được. Một đao giết người như thế này lần đầu tiên Sok Khan mới thấy nên cũng cười nói.

- Cậu thiên niên này! Tên đầy đủ là Hoàng Thiếu Kiệt!

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 264: So Sánh

Đến giờ phút này Quang Tác chỉ có nước thành thật khai báo. Hắn thấy dù mình có dời những người có uy tín đến đây để giúp đỡ cũng không được gì ngược lại còn kéo những người đó xuống thuyền. Một người tính toán chi ly tỉ mỉ như Thiếu Kiệt không thể nào sẽ bỏ qua cơ hội hốt trọn ổ của hắn.

Hắn suy tính thật tường tận trước khi ghi vào lời khai. Đối với hắn những người kia vẫn còn có thể giúp đỡ được nhiều thứ. Chỉ cần hắn không có việc gì thì. Những gì hắn có bấy lâu này cũng không công mà có thể cho hắn làm được những việc khác không như Lý Đồng thân cô thế cô hiện tại.

Lúc này bên ngoài vừa đến những người bên lãnh sự quán nơi Thiếu Kiệt vừa gọi một loạt vài người phóng viên tập trung trước của đồn cảnh sát bị ngăn lại. Một người đi vào dáng vẻ phong thái khá giống với một vị lãnh đạo. Đến trước mặt Thiếu Kiệt và Chu Tường lúc này người đó nói bằng ngôn ngữ quen thuộc của hai người.

- Các Cậu không sao chứ. Tôi là Chung Chí Cường hiện đang đại diện quốc gia ở đây. Còn đây là luật sư tôi gọi đến Trấn Quốc.. Các cậu không bị bọn họ làm khó dễ gì đi.

- Vâng bạn tôi có một chút bị thương nhưng có vẻ như sẽ không sao. Còn những người tấn công chúng tôi có vẻ như họ là một nhóm luật sư có điều kiện.

Thiếu Kiệt nói ra những gì hắn tạm nắm giữ. Giờ người bên lãnh sự quán đến thì sẽ thuộc về việc của họ Thiếu Kiệt không cần phải quan tâm họ sẽ

làm gì nữa. Trấn Quốc lúc này mới nhìn Thiếu Kiệt và Chu Tường một lúc nói.

- Các cậu bị thương như thế này mà không đưa tới bệnh viện khám hay là sơ cứu vết thương lại đưa thẳng đến đồn cảnh sát luôn sao. Họ không thấy cậu là người bị hại hay sao mà lại làm như vậy. Cậu nói đi cậu muốn những người kia phải như thế nào?

- Chuyện này do anh giải quyết đi. Tôi nghi ngờ có thể họ là người của những công ty đang đối đầu ở trong nước không muốn cho tôi phát triển thêm công ty ở nước ngoài nên mới làm ra hành động như thế này.

Nghe Thiếu Kiệt nói vậy hai người cũng lắc đầu hướng Thiếu Kiệt nói.

- Việc này không cần biết có dính dáng đến việc kinh doanh của cậu hay không nhưng chúng tôi sẽ làm hồ sơ tố tụng vụ này giúp cậu không để người nước mình ở nước khác bị đe dọa nguy hiểm là bốn phận và Chức trách của chúng tôi mà.

Chung Chí Cường nói ra lý lẽ của mình cho Thiếu Kiệt biết. Nâng tầm quan trọng của người mình lên. Hắn thấy Thiếu Kiệt nói như thế vì ở đây có khá nhiều người nên cho rằng Thiếu Kiệt đang giả vờ.

Vì hắn được nhân viên của lãnh sự quán báo lại số hộ chiếu của Thiếu Kiệt được điểm danh là số hộ chiếu mật vụ quốc gia nên hắn hiểu lầm việc đánh nhau diễn ra do Thiếu Kiệt lấy được tìn bao quan trọng bị phát hiện mà người dân có mặt khá đông với Thiếu Kiệt báo cảnh sát nên mới phải vào nơi này.

Thiếu Kiệt thì không biết ý nghĩ của Chung Chí Cường nên cũng kệ dù sao việc này cũng đã có người lo. Bây giờ Nguyễn Mie mới tiếng đến gần chỗ của Thiếu Kiệt nói với hắn.

- Xin lỗi anh vui lòng theo chúng tôi một chút.

Trần Quốc này này cũng bước ra. Ngăn Nguyễn Mie lại nhìn cô nói.

- Xin lỗi cô cảnh sát thân chủ của tôi có quyền không cần trả lời bất cứ điều gì nữa. Theo tôi được biết thân chủ của tôi đã điền đầy đủ lời khai của mình. Nếu cô có điều gì có thể hỏi trực tiếp tại đây. Thân chủ tôi không phải tội phạm và không cần phải vào phòng thẩm vấn nói điều gì đến những gì đã xảy ra chưa kể đến bên phía thân chủ của tôi hiện tại đang có người bị thương các vị lại không đưa người đi làm các khâu sát trùng hay kiểm tra sức khỏe mà lại đem về đây lấy lời khai như vậy là không hợp lý.

Nguyễn Mie lúc này cũng hăm hăm cô không ngờ khi mà mọi người cùng nhau họp Thiếu Kiệt lại gọi cho lãnh sự quán của mình trong lúc người cảnh sát viên kia đưa lời khai vào cho họ.

Biết được Thiếu Kiệt đã làm đầy đủ các bước để có thể đem chuyện này làm lớn Nguyễn Mie cũng bực mình thấy rõ. Không những cô còn có cả những luật sư theo Quang Tác, lúc này họ cũng thấy được bất ổn bên ngoài lại có cả phóng viên đang chực chờ lấy tin về tình hình.

Bởi vì việc một du khách hay một người doanh nghiệp bị hành hung ở đất nước này, có thể xem như tiêu đề giật tít, chưa kể đó họ còn có phong thanh rằng người hành hung bọn người Thiếu Kiệt là một nhóm luật sư. Nếu vậy càng có nhiều tin tức hơn để đăng báo.

Thiếu Kiệt thấy thế cũng không muốn làm cô khó xử nên nói với Trần Quốc bằng ngôn ngữ của mình. Dù sao nếu nói tiếng mà người khác không hiểu được sẽ là bất lịch sự nhưng đối với người của lãnh sự quán của mình Thiếu Kiệt có thể dùng ngôn ngữ của chính quốc gia của mình để nói chuyện lúc đó dù thích hay không thích thì hẳn vẫn có quyền đó.

- Được rồi không sao đâu? Cứ để tôi đi gặp cô ta nói chuyện. Có gì thì tôi sẽ chịu trách nhiệm lời nói của mình. Với tôi cũng muốn biết xem họ định nói gì.

- Vậy cậu cứ làm nhưng đừng nói gì đến việc liên quan là được.

Trần Quốc nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng gật đầu. Dù không biết Chu Tường là gì của cậu nhóc trước mắt nhưng Chung Chi Cường với Trần Quốc cũng không dám đánh giá thấp người nói chuyện với mình.

Ai biết được Thiếu Kiệt hấn đến đây làm gì. Số hộ chiếu mật vụ lại đến với danh nghĩa là công ty doanh nghiệp chỉ là thâm nhập cơ sở của nước khác cũng là một vấn đề. Những chuyện này thì phải người cấp trên của Thiếu Kiệt được biết họ cũng không có quyền can thiệp.

Theo Nguyễn Mie vào phòng thẩm vấn có cả Sok Khan và Quang Tác, Thiếu Kiệt miệng nhết lên một chút rồi trở lại bình thường mình Quang Tác cười cười như không có gì.

- Cảnh san Sok Khan cần gì ở tôi vậy? Đang tự hỏi không hiểu sao tôi phải gặp tên này?

- Việc này cậu có cần làm lớn chuyện như thế hay không? Cậu có biết rằng nếu lãnh sự quán can thiệp bọn tôi càng thêm khó khăn cậu có thể để việc này cho qua đi.

Nguyễn Mie lúc này mới nhìn Thiếu Kiệt nói ra những gì cô ta muốn. Thiếu Kiệt kéo ghế ngồi xuống. Lắc đầu nhìn cả ba người lắc đầu nói.

- Là một khách du lịch, một người kinh doanh tôi hiểu quyền lợi của mình cũng như nghĩa vụ tôi phải thi hành ở nước sở tại. Hiện tại chưa tới một tuần lễ tôi phải hai lần ở tình trạng bị đe dọa uy hiếp còn là bị tấn công ở những người mang trên thân mình thân phận luật sư. Vậy nếu tôi chỉ là người không hiểu luật pháp chuyện này sẽ ra sao. Hai người cũng đừng nói với tôi là sẽ làm ra rõ ràng. Ai cũng hiểu người dân nước các bạn, thì các bạn phải bảo vệ nhưng nếu pháp luật không thể thực thi đúng nghĩa mỗi đe dọa của tôi vẫn còn thì sao.

Sok Khan và mọi người lúc này mới thấy được một mặt nào khác của Thiếu Kiệt. Hắn hoàn toàn nắm quyền chủ động trong tay. Ở đây ai cũng không phản bác được vấn đề hắn đưa ra. Hắn hoàn toàn nắm bắt tâm lý của họ. Đúng Sok Khan và Nguyễn Mie thật chất muốn khuyên Thiếu Kiệt chỉ tiến hành án kiện dân sự có thể Quang Tác sẽ bị kỷ luật và phải bồi thường. Nhưng vẫn không là vấn đề quá lớn.

Nguyễn Mie lúc này cũng đem Thiếu Kiệt xoa dịu khuyên hắn tha cho Quang Tác một lần. Sai khi xem lời khai của Quang Tác bọn họ thấy hắn không phải cố tình, cũng không phải thuộc diện nhóm người đối thủ của Thiếu Kiệt.

- Cậu nói thế thì không cho hắn một đường lui rồi. Không phải cậu định ép chết những người ở đây thì họ làm sao có thể sau này làm việc ở đâu khác nữa?

- Hai người nói có vẻ ổn nhĩ. Hắn còn có thể để nhân chứng trước tòa nói sai sự thật được. Thì một tờ khai đơn giản cũng tin sao. vậy nếu tôi không là người nắm chứng cứ. có lý lẽ trong chuyện này dựa theo lời khai không có thật của hắn chẳng phải tôi sẽ là người bị trục xuất không còn ở vị thế này nói chuyện với mấy người đâu nhĩ.

Quang Tác lúc này cũng phẫn nộ hắn nhẫn nhưng bị Thiếu Kiệt chèn ép không thể nào cứu vãn được nên cũng tức giận quát lên.

- Mà đừng có được thế hiếp người! Chuyện gì cũng phải nặng nhẹ tao hỏi lần cuối mày có bỏ qua hay không.

- vẫn cái chuyện thánh tướng xem mình hơn hết thầy người khác nhĩ. Ông nên nhớ người ông đang nói chuyện là tôi chứ không phải Lý Đồng. Nếu tôi đem việc tôi ở nơi này muốn mở công ty không ổn định truyền ra tôi nghĩ người thiệt thòi không phải là tôi.

Thiếu Kiệt vốn chỉ định làm khó dễ để Quang Tác sau này không ý quyền hồng hách nữa nhưng thấy hắn vẫn còn đáng vẻ hùng hồn như thế nên cũng cười làm căng hơn.

- Nếu như các doanh nghiệp của nước tôi bỗng nhiên rút lui đầu tư thì sao nhỉ? Ví dụ nhé những công ty đang đầu tư bỗng nhiên ngừng đầu tư nữa mà chuyển sang chế độ rút vốn thoát thị trường thì sao ta. Thay vào đó những công ty chuẩn bị đầu tư chuyển hướng sang Hồng Kông thì sao? nên nhớ bên đó cũng như ở quốc gia các bạn thôi đấy. Thậm chí họ còn cao bằng tất cả các khoản thuế là 16.5% trên lợi nhuận chịu thuế. So với quốc gia các bạn là 18% đấy.

Koh Khan và Nguyễn Mie cùng Quang Tác lúc này cũng xanh mặt đúng vậy không cách bao xa rất gần nhau đúng Thiếu Kiệt nói ở đất nước hắn cũng không tốn thời gian để đi chuyển dời công ty qua hai nơi này. Chỉ có chính sách pháp luật của nơi này thoáng hơn một chút.

Còn ở bên kia thì các công ty có thể đánh vào một thị trường lớn hơn nếu xâm nhập từ từ có thể đem doanh nghiệp thâm nhập quốc gia lớn nhất thế giới. Dù doanh thu không cao những vẫn có thể nói là phát triển hơn nhiều.

- Hư trương thanh thế một công ty đem qua đây chỉ vì chính sách hỗ trợ về doanh nghiệp của nước bọn tao thôi. Tao biết thừa mà đứng có mà làm như không biết sao lúc đầu mà không qua bên đó mà lập công ty.

Quang Tác lúc này thấy Thiếu Kiệt đe dọa cũng phần nộ hắn quên mất là Thiếu Kiệt đưa vào nơi đây khá nhiều vốn. Vẫn còn tư tưởng Thiếu Kiệt nhờ chính sách mà mới đem công ty vào nước mình.

- Ấy cái chính sách khởi nghiệp ấy không làm được gì vứt bỏ cũng được. Nói thật ông nghĩ tôi cần cái chính sách khởi nghiệp dành cho người mới bắt đầu kinh doanh đấy à? Cho ông biết tôi muốn đặt ở đây vì nơi này phát

triển về công nghệ tốt không thì con lâu. Ông nghĩ tiền tôi mang đến đây tại sao lại phải hạn chế?

Sok Khan và Nguyễn Mie thấy đúng là Thiếu Kiệt sử dụng tiền lưu trữ ký quỹ khá cao nhưng đó đúng là hạn mức tối đa của một công ty lần đầu bước chân vào quốc gia nên mới lên tiếng hỏi Thiếu Kiệt.

- Ý cậu là nếu không có giới hạn này cậu còn đem theo nhiều tiền nữa.

Thấy Sok Khan hoang mang hỏi Minh Thiếu Kiệt mới cười cười nói với hắn.

- Tôi nói cho cả anh biết tại Hồng Kông họ không có kiểm soát ngoại hối, thuế sẽ chỉ được tính trên lợi nhuận phát sinh, hay có nguồn gốc từ các giao dịch, doanh nghiệp tại Hồng Kông với bên đó áp dụng hệ thống thuế đơn tầng; điều đó có nghĩa là không có thuế đánh trên cổ tức. không đánh thuế trên thặng dư vốn.

- Thuế trên thặng dư vốn là gì Quang Tác

Lúc này Nguyễn Mie mới thắc mắc hỏi Quang Tác về Thuế trên thặng dư vốn là gì. Vì là Luật sư nên hắn hiểu rõ cái này như thế nào, nên cũng lý nhí trả lời cho cô biết.

- Hiểu một cách chung nhất, thuế trên thặng dư vốn (Capital Gains Tax) là loại thuế áp trên thặng dư vốn mà một cá nhân hay doanh nghiệp thu được. Trong đó thặng dư vốn là khoản lợi nhuận mà các nhà đầu tư thu được khi họ bán các tài sản vốn của mình tại một mức giá cao hơn mức giá mua vào.

- Cũng có hiểu biết chút ít không hồ là luật sư nhỉ à còn nữa bên đó được cái này nữa này. Thu nhập từ cổ tức, dù có nguồn gốc từ Hồng Kông hay nước ngoài, đều không bị đánh thuế. Cổ tức dù được trả cho người cư trú (resident) hoặc phi cư trú (non-resident) đều sẽ không chịu thuế khấu trừ

(withholding tax). Vậy tôi hỏi ba người đi không ở đây được tôi có thể qua bên kia cũng được không vấn đề. Chuyện này muốn giải quyết hay không do một vài người thôi.

Thiếu Kiệt đem so sánh luật pháp về thuế mà Quang Tác xem đó là một chính sách một là bài để hấn hóa giải chuyện này đều bị đánh tan mất. Hấn không ngờ ngoài quốc gia mình còn có một quốc gia khác sử dụng mức thuế kinh người hơn nữa.

Lúc này không chỉ có hấn còn có hai người cảnh sát. Họ hiểu luật họ biết chút ít về những gì dân kinh doanh đồn thổi. Nơi quốc gia hấn là thiên đường thuế của doanh nghiệp mới. Nhưng cái này hoàn toàn không áp dụng được với Thiếu Kiệt.

Bởi hấn không phải doanh nghiệp mới mà là lão làng rồi hấn có thể chọn cho mình một nơi tốt hơn nhất là nếu công ty hấn có giá trị được niêm yết tại thị trường chứng khoán Hồng Kông đó lại là một cái khác nữa. Đó là bước lên thị trường thế giới đúng nghĩa.

Bởi muốn bước một bước ra thế giới là ước mơ của rất rất nhiều doanh nghiệp. Chỉ cần cổ phiếu của họ được niêm yết trên thị trường hồng kông là có thể được rất nhiều nhà đầu tư nước ngoài kéo đến.

Ở singapore thị trường chứng khoán có nhưng đó là một chuỗi chứng khoán trong nước thời gian dài hơn tất cả các nền kinh tế khác nhưng nó vẫn có chút ít vẫn đi theo thị trường Hồng Kông. Bây Giờ Sok Khan mới xoa dịu với Thiếu Kiệt nói.

- Ấy Từ từ đừng nóng chuyện đâu còn có đó mà. Cậu đến bên đó cũng là cạnh tranh nhiều hơn. Không tốt đâu chuyện này cứ theo như ý cậu đi cậu muốn sao cũng được. Chỉ mong cậu làm êm êm dùm bọn tôi.

- Đáng ra chuyện này để nói chỉ cần đơn giản thôi. Công Ty tôi càng sớm có chứng nhận càng tốt. Tôi không muốn phí thời gian chờ đợi. Tôi chỉ nói

như thế. Anh có thể đem người sau lưng mình hoặc người có thẩm quyền làm chuyện này. Muốn êm đẹp hay không do họ thôi. Anh cũng biết chỗ tôi ở rồi nhỉ giờ tôi về có gì thì đến đó để thương lượng hơn, tôi không quen đi sờ cảnh sát.

Nói rồi Thiếu Kiệt rời phòng thẩm vấn để lại Quang Tác lo lắng cũng với hai người mặt không chút nào gọi là vui vẻ. Lần này họ thật sự thấy một người bình thường. Một dân kinh doanh mà hùng hổ dọa người. Nát hết tâm tư muốn làm việc khác. Thở dài Nguyễn Mie mới nói với Sok Khan than thở.

- Lần đầu tiên em thấy một thiếu niên mà có thể cao hơn rất nhiều người em đã gặp hăn năm bắt toàn bộ lối đi của Quang Tác. Hăn hiểu cả Quang Tác sẽ lấy con bài nào để uy hiếp với mình. Nếu cậu thiếu niên này là người dân nước mình thì sau này thêm một người trên bảng doanh nhân từ quốc gia chúng ta rồi.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 265: Chạy Đua Với Thời Gian

Chiều nhà bị cúp điện tới 8h mới có điện viết như đua xe PKL nên để tên chương như thế luôn.

Thiếu Kiệt đi ra khỏi phòng. Ở đây chỉ còn ba người Koh Khan cũng hiểu những đánh giá của Nguyễn Mie là có cơ sở không nhỏ. Chỉ với tâm tính ra tay quyết đoán không đường lui của Quang Tác nếu sau này Thiếu Kiệt hấn ngày một trưởng thành chắc chắn còn mang tính uy hiếp hơn nhiều.

- Việc này xem như muốn thương lượng với cậu ta thì chỉ có cách vừa rồi. Điều kiện đã có rồi đó hiện tại đợi cho những người bên ngoài về hết đi rồi nhóm của bọn anh tự lo. Muốn yên ổn hay náo nhiệt thì tùy anh.

Sok Khan nghe rõ trong lời nói của Thiếu Kiệt việc này muốn nhanh hay chậm chỉ cần Quang Tác làm việc với những người hấn quen biết ra sao. Vì Thiếu Kiệt đã đề cập đến nhà của mình thì ở đó có thể nói chuyện dễ hơn muốn ra sao bây giờ chỉ cần một lời nói của hấn là thành hay không nữa sẽ xong.

Thiếu Kiệt đi ra bên ngoài nhìn Trấn Quốc với là Chung Chí Cường mới cười cười nói.

- Hôm nay tạm thời rời đi xem những người này muốn bên mình làm ra sao là được rồi. Đem trái banh này vào tay họ để những người ở đây giải quyết xem đủ lợi ích đối với mình hay không sẽ tính tiếp.

- Cậu với bọn họ vừa bàn bạc điều gì sao lại để họ dễ dàng như thế. Bên mình chiếm thế thì phải đối thoại lợi ít thuộc về mình chứ.

Nhìn xung quanh một lượt nơi đây khá nhiều người nên Thiếu Kiệt mới hắng giọng một ít. Chợt nhậ ra ở đây là đồn cảnh sát Trấn Quốc lúc này mới im lặng. Chung Chí Cường thấy thế cũng nói nhỏ.

- Để lên xe chuyện này sẽ nói sau.

Thiếu Kiệt với mọi người cũng gật đầu Trấn Quốc mới nói với Chung Chí Cường và mọi người.

- Mọi người có thể về trước tôi lấy giấy tờ bao cáo và những thứ cần thiết sẽ đem về sau.

Định đi ra ngoài nhưng chợt nhớ bên ngoài hiện tại còn có một số phóng viên nếu hăng ra bây giờ rất dễ bị lên hình. Nên cũng nói Với Chung Chí Cường.

- Chú Cho người lấy một số khẩu trang vào nón để tiến ra xe chứ như thế này không ổn.

Nghe Thiếu Kiệt nói mình cần không lộ diện trước ống kính Chung Chí Cường vẫn tưởng vì thân phận đặc thù sợ bại lộ dấu vết nên mới nói những người gần mình đi lấy những món đồ đó cho nhóm người bọn hăng.

Thiếu Kiệt ngồi đợi thấy được từng người từng người vào phòng thẩm vấn sau một hồi đi qua với khuôn mặt tái xanh lại. Chốc chốc lại nhìn về hăng rồi lại cúi đầu xuống đất.

Biết họ mới vừa được biết những gì đã diễn ra Thiếu Kiệt cũng chỉ cười. Lý Đồng thấy thế cũng hỏi nhỏ hăng.

- Em làm gì mà bọn người đó ra nhìn mình mặt mày xanh mét như trúng gió vậy.

- Chỉ là làm một số động tác nhẹ đủ để bọn hăn không còn làm việc được nữa thôi ấy mà.

Lý Đồng lúc này cũng không hiểu Thiếu Kiệt đã làm những gì nhưng hăn biết để một luật sư không còn được phép làm việc chỉ có hai thứ là tiếp nhận điều tra vi phạm hoặc là bị rút giấy phép hoạt động nghề nghiệp của mình.

Nhóm người Thiếu Kiệt được đưa những vật dùng cần thiết áo khoát trùm đầu mũ lưỡi trai còn thêm cả khẩu trang che mặt. Cả ba người được Cảnh Sát đưa ra khỏi đồn cảnh sát trong khi đó những phóng viên không ngừng ở ngoài chụp hình hướng Chung Chí Cường hỏi về tình hình muốn biết.

Chiếc xe của lãnh sự quán được mở cửa sau sẵn những người nhóm Thiếu Kiệt lên xe Chung Chí Cường cũng ngồi vào tay lái phụ. xe lăn bánh được một đoạn hăn mới hỏi Thiếu Kiệt.

- Cậu về nơi nghỉ ngơi hay là về lãnh sự quán?

- Thôi đưa tôi về nhà đi. Địa chỉ này ở đó nói chuyện thuận tiện hơn.

Người lái xe nhìn qua địa chỉ Thiếu Kiệt lưu lại ở một note trên điện thoại cũng gật đầu. Thiếu Kiệt lúc này cũng mới mọi người mới mở khẩu trang cùng với những mũ ra. Chung Chí Cường lúc này mới thở dài nói.

- Đáng lẽ chuyện này nên làm cẩn để có được một số lợi ích nhiều hơn dù sao nhóm người đó cũng là công chức người cầm cán cân mà lại có tổ chất như thế.

Thiếu Kiệt lúc này cũng chỉ cười hân hân biết Chung Chí Cường ý nghĩ như thế nào nhưng ở hoàn cảnh như thế này hân thấy tốt nhất cứ đề lại những thông tin càng nhiều càng tốt.

- Chưa hân đâu cứ như thế này đôi khi lại tốt hơn là làm áp lực quá. Thử nghĩ xem mình không biết những người kia làm gì. Nhưng nếu thương lượng cấp quốc gia thì họ sẽ chịu thiệt lúc đó mấy người hôm nay cũng chỉ là chịu hi sinh thôi. Thay vào đó mở một lối để họ tự thương lượng lúc đó lấy điều kiện doanh nghiệp nước ta được một phần lợi ích khi vào đầu tư ở đây và dài ngoải tốt hơn một chút chắc lúc đó sẽ được.

Nghe Thiếu Kiệt nói ra những suy tính của mình Chung Chí Cường lúc này cũng thâm than. Hân thấy nếu là một người mật vũ bỏ lớn lấy nhỏ nhưng hiệu quả hơn là đàm phán song phương thì đôi khi cái ý tưởng này lại có thể thực hiện nhiều hơn là những điều kiện sau này khi bàn tới.

- Nhưng mà em không sợ họ không chịu đàm phán sao? Họ đem chuyện này không chịu đáp ứng điều kiện để cho bọn người kia hi sinh thì lúc đó kế hoạch của em phá hỏng hết.

- Không chắc chắn họ phải thương lượng với những người bên mình đơn giản mình nắm đăng cán. Mọi người nên nhớ một điều Singapore đang cạnh tranh với Hồng Kông trong vấn đề đầu tư và các điều kiện khác. Trước hết hai nơi nay đều thuộc dạng du lịch và phát triển kinh tế hai nơi đang ganh đua nhau kể cả thứ hạng trên bản xếp hạng sân bay. Còn với mức thuế xuất bên kia tốt hơn bên này nhiều.

Nghe Thiếu Kiệt nói như thế Chu Tường mới hỏi hân.

- ủa sao lúc đầu em không chọn bên đó. Nếu như thế cũng được mà đỡ phải rườm rà như bên này.

- Em không chọn bên kia vì nếu ở bên đó chúng ta phải đấu với mấy tập đoàn lớn về phát hành game còn mình ở đây thì các nước đông nam á vẫn

có thể thâm tóm được. Nên mới quyết định chọn nơi này với phần bên kia chỉ chuyên về thị trường kinh tế. Nên bên đây vẫn là nơi có thể đặt chân.

Thiếu Kiệt nói ra suy nghĩ lúc đây của hắn khi Tiến hành nên đem trụ sở văn đặc ở singapore hay Hồng Kông. Bởi hai bên được hắn chú ý nhiều nhất. Singapore có một công nghệ tiên tiến hơn bên kia thì có nền kinh tế vững chắc họ tuy chỉ là một vùng đất đại lục nhưng có hệ thống tiền tệ riêng mệnh giá tiền bạc của họ được sử dụng đứng thứ 8 trên tất cả thế giới về hình thức thông dụng.

- Vậy theo em chuyện này chỉ đơn giản như thế thôi sao?

- Thì đơn giản vậy thôi cần gì phải rắc rối. Không chừng giờ này bên kia đã có thể biết được một số tin tức rồi đấy chắc không lâu sao sẽ có người liên lạc với bên mình thương lượng đây.

Lời vừa dứt điện thoại của Chung Chí Cường vang lên hắn nhìn màn hình điện thoại xong cũng nhìn Thiếu Kiệt bởi số điện thoại đang gọi đến ở bộ ngoại giao singapore. Vội nghe máy một lúc sau mới cúp máy Chung Chi Cường mới quay xuống nói với Thiếu Kiệt.

- Tôi biết sợ cậu rồi đấy! Bộ ngoại giao vừa gọi điện thoại muốn gặp cậu để đàm phán.

Chu Tường với Lý Đồng cũng nhìn Thiếu Kiệt lăm lăm. Thiếu Kiệt lúc này cũng cười cười hắn nói thêm một câu nữa.

- Đừng nhìn tôi như vậy! nếu suy tính được là sẽ ra thôi còn việc nữa đem ra hù dọa mọi người có thể mấy người tại nước mình đã biết tin đi có thể là họ sẽ đề xuất là để cho em tự giải quyết đi.

Thiếu Kiệt không tin chuyện hắn ở singapore này lại không có người đi theo hắn quan sát. Dù cho có Hà Vi nhưng hắn biết chắc Hà Thúc sẽ cho

người đi theo mà hắn không biết nên mọi thứ hắn làm sẽ được báo cáo đường dài về cho Hà Thúc nắm rõ tình hình.

- Thôi em đừng chơi cái trò này ghê lắm đấy. Người ta không biết lại tưởng em thánh sống không bằng. Nhưng mà như thế cũng tốt. Đỡ phải phiền phức nhiều cho anh em của mình.

Thấy Thiếu Kiệt làm quá Chu Tường trêu chọc hắn. Nhưng hắn hiểu Thiếu Kiệt dám chắc mới nói ra những điều này. Chưa kể đến hắn cũng hiểu sơ về bối cảnh của Hà Vi thông qua tiếp xúc cũng biết được ít nhiều.

Lý Đồng lúc này trầm ngâm suy nghĩ điều gì đó này giờ không nói giờ hắn mới Lên tiếng.

- Thiếu Kiệt cậu định lấy về hợp đồng cho Huyền Thanh đúng không. Mở ra sự thuận lợi đầu thầu chọn nhà tham gia. Thao túng phía sau thông qua lần đàm phán này với những người sắp gặp đúng không?

Chu Tường lúc này cũng giật mình hắn không nghĩ Thiếu Kiệt lại tính toán luôn phần của cả Huyền Thanh vào việc này nên đợi chờ câu trả lời của Thiếu Kiệt.

- Ủ. Chu Tường anh cũng thấy được Huyền Thanh đang có đối thủ mà không biết mặt. Việc làm khó đối với doanh nghiệp nước ngoài lo lắng bị hợp đồng bị người nước ngoài lấy. Điều này chỉ có ở những doanh nghiệp quốc nội đang cạnh tranh với Huyền Thanh. Vậy sao không rẽ nước chảy thuyền mục đích thật chuyện này chỉ để Huyền Thanh xâm nhập được sản phẩm vào đảo quốc xinh đẹp này

Lý Đồng lúc này cũng thắc mắc tại sao Thiếu Kiệt lại lấy quyền lợi cho công ty của Huyền Thanh mà không phải công ty của hắn. Trong khi đó hồ sơ đăng ký công ty của Thiếu Kiệt hiện tại vừa mới bắt đầu nên hỏi.

- Sao em lại không tận dụng phát triển công ty của mình thâm nhập thị trường luôn mà lại chuyển dời cho chị Thanh.

- Vì công ty mình sẽ không phải là kinh doanh sản phẩm nhưng những doanh nghiệp sau này thì không biết. Người đi đầu sản phẩm của nước chúng ta chỉ có Huyền Thanh để như thế mới có cái gọi là đàm phán đánh đổi công bằng. Công ty của chúng ta cần là một buổi hội thảo giới thiệu sản phẩm công nghệ hoặc là những buổi giới thiệu gaming sắp ra mắt.

Nghe được Thiếu Kiệt nói điều kiện phát triển công ty của mình Chung Chi Cường lúc này như chợt nhớ ra điều gì đó mới vỗ tay một cái vang lên.

- Cháu cần một nơi quản bá thiết bị công nghệ thì có đấy khoảng ba ngày nữa là có một buổi triển lãm công nghệ phần mềm tại trung tâm gần đây nhưng mà hình như chúng ta không kịp lấy gian hàng rồi.

- Có chuyện này?

Chu Tường lúc này thấy Thiếu Kiệt giật mình. Hẳn biết Thiếu Kiệt dạo này không cập nhật thông tin về công nghệ vì phải viết một đồng code trong phòng máy rồi chỉnh sửa nhiều thứ.

- Thiếu Kiệt buổi triển lãm này chỉ là một buổi nhỏ ở Châu Á thôi không như những buổi triển lãm khác của các nước Châu Âu nên báo chí sẽ không đưa tin nhiều chỉ có mấy trang báo công nghệ đề cập sơ lược thôi.

Nghe Chu Tường giải thích Thiếu Kiệt mỉm cười hẳn thấy đây là cơ hội hẳn đem Garena công bố cũng để kiếm đối tác hợp tác thích hợp. Để hẳn lấy kinh nghiệm.

- Ba Ngày nếu mà lấy được gian hàng chắc chắn mọi thứ chắc chắn sẽ tốt hơn. Quan trọng là hiện tại chúng ta vẫn chưa có chuẩn bị gì hơi khó một chút nhưng không phải không có cách.

- Đủ không Thiếu Kiệt! Không thì đầu năm giữa tháng hai cũng được mà. Khoảng thời gian đó cũng được mình đâu cần phải gấp như lúc này.

Suy nghĩ một lúc Thiếu Kiệt trầm ngâm hẳn tính toán mức độ sử dụng những ngày đầu và những gì cần thiết đem bộ phận cơ cấu tuyển dụng hoạt động một cách tốt nhất.

- Không ba ngày phải tham gia cái này. Thứ nhất chúng ta cần tìm một nguồn nhân lực hoạt động cùng với mình. Đem việc này thành cơ hội tuyển nhân viên cho chính công ty sau này. Và lấy ý kiến người dùng thử để xem ứng dụng của chúng ta như thế nào.

Thiếu Kiệt tính toán một lúc rồi mới nói ra những gì cần thiết nếu hẳn Tham gia vào sự kiện lần này lấy được những lợi ích gì. Chu Tường nghe qua cũng gật đầu. Đi tuyển dụng theo cách thông thường đúng là có phần lâu và khá tốn kém. Nhưng nếu lựa chọn việc này làm song song thì chắc chắn sẽ được.

- Anh Thấy thời gian khá gấp mình còn chưa có gian hàng đi muốn lấy được cũng không dễ mà biết ai sẽ chịu để lại cho mình một gian hàng chứ họ đăng ký trước cả tháng để có mặt ở đây mà.

- Chu Tường anh quên mình sắp phải đàm phán với những người nào à. họ mà không thể kiếm cho mình một gian hàng đủ điều kiện sao. Ít nhất mình chỉ cần là có gian hàng thôi cũng không làm khó họ nhiều đi. Những việc còn lại thì mình sẽ tự chuẩn bị.

Chu Tường cũng chợt nhớ sắp tới Thiếu Kiệt phải gặp vài người. Những người này thế lực không kém chắc chắn sẽ đem về được thứ Thiếu Kiệt muốn đi.

- Lát về anh dựa theo laptop em đem theo gửi về cho Ngọc Nhi nói Ngọc Nhi cho người in poster làm các thứ cần thiết mình chỉ cần hôm nay lấy được gian hàng sẽ tiến hành làm các bước trang trí lại gian hàng luôn. Còn

nữa Lý Đông anh chuẩn bị vé khứ hồi trong ngày cho Trương Hạo. Để trong tối nay anh ta bay về bên kia. hai ngày sau đem theo đồ đạc cần thiết qua bên này. Chủ yếu chúng ta chỉ cần có thể là làm được. Hầu như Trương Hạo chỉ đem một ít giấy dán với những thứ cần thiết là được. Không cần đem nhiều hơn đâu rắc rối lắm.

Thiếu Kiệt bắt đầu sắp xếp cho những gì cần thiết để cho Trương Hạo chạy đi chạy về có được những thứ sắp tới tham gia hội chợ triển lãm là được ở bên kia Ngọc Nhi có thể tiến hàng đốc thúc in ấn các thứ cần thiết cho hẳn.

- Chuyện này nhất định thành, Nếu kịp tiến độ trong ba ngày chạy đua với thời gian chắc chắn sẽ được.

Chu Tường lúc này hào hứng nhưng chợt nhớ ra cái gì đó mới nói Thiếu Kiệt.

- Ở đây mình không có đội ngũ thi công em định làm sao trang trí lại các thứ trong gian hàng đây. Giờ có kiếm người cũng không biết làm sao mà thi công đây Thiếu Kiệt.

Cười Cười nhìn Chu Tường với Lý Đồng ánh mắt loét lên một chút ẩn ý gì đó Thiếu Kiệt mới hướng hai người hỏi.

- Lý Đông anh biết chỗ mua dụng cụ chứ nhỉ. Chỉ cần em với anh chắc cũng đủ thi công rồi!

Chung Chí Cường nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng quay lại nói với hẳn.

- Cậu định tự mình thi công gian hàng sao?

- Chuyện này làm gì mà không được ban tổ chức nào có chỉ định phải là công ty thi công gian hàng đâu. Với lại đa phần trang trí gian hàng phụ thuộc vào công ty nhận được gian hàng mà.

Mọi người lúc này không hiểu Thiếu Kiệt định làm gì. Theo họ thấy chuyện này nếu tự thi công chắc chắn sẽ không được như những công ty chuyên làm sự kiện event có nhân lực trang trí các kiểu chuyên nghiệp cho một gian hàng sự kiện.

- Chuyện này không phải lo lúc đo cứ đợi xem em trở tài cho mà xem chỉ là hơi thiếu người giúp đỡ làm việc vặt.

- Ấy! Chuyện này tôi sẽ cho vài nhân viên bên lãnh sự quán được nghỉ phép giúp cậu làm việc là được chứ gì.

Chung Chí Cường thấy Thiếu Kiệt nhìn hần chăm chăm như muốn nói ông cho tôi mượn người nên cũng cười cười giả vờ tự nói ra hơn là để Thiếu Kiệt nói.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 266: Ba Điều Kiện

Đưa Thiếu Kiệt đến địa chỉ mà hắn đã chỉ định lúc này mọi người xuống xe. Thiếu Kiệt thì mở cửa để cho tài xế lái xe đi vào. Thấy ba người trở về Hà Vi cùng mọi người mới tiếng ra cổng thấy trên người Chu Tường và Lý Đồng có một vài vết thương do xô xát gây ra, Và đi kèm theo vài người lạ mặt Nhã Oanh mới hỏi.

- Những người này là ai vậy Thiếu Kiệt. Mà sao trên người Lý Đồng với Chu Tường lại như thế kia. Ấy cậu cũng thế có chuyện gì vậy Thiếu Kiệt.

Nhã Oanh đến gần Thiếu Kiệt thấy hắn mặt đỏ cũng có vài vết thương nên cũng lo lắng hỏi hắn. Biết mình không sao nhưng hắn cũng phải để cho hai cô nàng yên tâm bởi hắn thấy Hà Vi nhìn mình chăm chăm như muốn hắn giải thích tại sao lại bị như vậy.

- Không sao đâu chỉ là gặp vài người gây chuyện thôi. Việc này tạm thời được giải quyết rồi. Còn đây là người bên lãnh sự quán vừa cùng Anh với hai người họ ra khỏi đồn cảnh sát rồi về đây luôn.

- Cái gì lại có đồn cảnh sát, Lãnh sự quán cậu phải nói rõ chuyện này mới được. Không được mình phải xem cậu có bị thương gì không kiện họ dám đánh người mới được.

Thiếu Kiệt thấy thế cũng lắc đầu. Thấy Nhã Oanh quan tâm hơi quá,

- Không có gì! không phải mình đã ở đây rồi sao. Những người đó cũng đâu làm được gì mình. Nhưng mà hiện tại chuẩn bị mọi người có việc làm rồi này.

- Chu Tường anh vào lấy mấy file thiết kế trên laptop chuyển về cho Ngọc Nhi em sẽ gọi điện cho Ngọc Nhi tiến hành làm việc bên đó.

Chu Tường lúc này cũng gật đầu tiếng nhanh vào trong nhà. Trương Hạo thấy thế cũng hỏi Thiếu Kiệt

- Chuyện gì mà sao có vẻ gấp gáp vậy?

- Ủ Lý Đồng anh đăng ký vé máy bay cho Trương Hạo bay về bên kia khứ hồi trong vòng hai ngày để Trương Hạo đem những đồ chuẩn bị ở nước mình đem qua.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Trương Hạo mới thắc mắc vì ở đây cái gì cũng có thể kiếm được vậy tại sao lại làm gấp thời gian như thế mà phải bay về cả Lưu Minh để lấy đồ rồi lại bay qua lại.

- Ủa cái gì không kiếm được bên này sao mà phải về Lưu Minh lấy Thiếu Kiệt.

- Ủ trước hết về bên đó đóng gói hai cái sever chuyển phát qua đây trong vòng 24h theo dạng bưu kiện chuyển phát nhanh. Còn nữa để Ngọc Nhi in ấn potes với lại các thứ tờ rơi đi rồi đem qua nhớ ghi đúng địa chỉ nhà mình lại. Bắt buộc trong vòng 24 giờ mình phải có máy chủ tại đây không thể đợi nữa.

Thấy Thiếu Kiệt vội vã gấp rút đưa ra những gì hần cần để hoạt động. Chưa bao giờ Hà Vi và Nhã Oanh thấy được nên Hà Vi mới hỏi hần.

- Bọn em có giúp được gì không? chứ mọi người chuẩn bị công việc gì đó của anh mà bọn em ngồi không cũng chẳng được gì.

- Vậy các em với Lý Đông đi gom hết tất cả thiết bị dụng cụ lao động về giúp anh. các máy móc hỗ trợ cầm tay cỡ nhỏ và trung không cần các dụng cụ xây dựng. Chỉ cần máy móc loại thường thấy trong gia đình như máy

khoan, máy cắt là được. với lại mua lưỡi của máy cắt nên mua vài bộ mua cả máy mài nữa nhé.

Trương Hạo bây giờ mới nói với Thiếu Kiệt bởi hắn thấy nếu in poste và mấy cái giấy tờ có thể in tại đây cũng được sao lại phải về Lưu Minh đem qua để cho mất tiền vé máy bay.

- Thiếu Kiệt tờ rơi với postes sao mình không thuê người ở đây làm như thế đỡ phải chạy qua chạy lại.

- Không phải không muốn thế nhưng hiện tại biết tìm ở đâu. Người ta có chịu làm gấp hay không? Ở Lưu Minh những công ty in quảng cáo postes thì nhiều lại có cả hợp đồng dài hạn với công ty bên mình đưa họ làm họ càng mừng đấy. Thôi đi lo chuyện của mày đi tao. Giờ chuẩn bị tiếp khách rồi. Nhớ lần này về bên đó chỉ tập trung làm những cái này thôi con 3 ngày thôi đi về hết hai ngày rồi cả máy chủ nữa phải gấp rút đấy.

Gật đầu nghe được Trương Hạo biết tại sao Thiếu Kiệt lại gấp rút như thế. Thời gian không còn nhiều. Cái hắn cần là thời gian nhưng hiện tại hắn đang cần gấp cái đó mà chưa có.

- Thiếu Kiệt lấy hình nào đây?

Trương Hạo lúc này cũng hỏi Thiếu Kiệt một số thứ. Bây giờ hắn mới để ý đến những người Chung Chí Cường đến này giờ mà vẫn phải đứng ở ngoài.

- Ấy mời mọi người vào nhà xin lỗi này giờ bận bịu công việc mà quên mất.

- Không có gì! Không có gì trước sau gì cũng phải vào nhà mà. Đứng bên ngoài nhìn nhà cậu xem ra cũng không rẻ đi.

Chung Chi Cường. Đến đây mới biết Thiếu Kiệt không ở nhà homestay thuê mà là ở nguyên căn nên cũng thắc mắc. Thường những mật vụ ít khi nào mua nhà vì phải di chuyển nhiều nơi không cố định. Còn thấy hẳn giao việc cho những người trước mắt sắp xếp thành thạo như đang làm một đống công thật sự. Chung Chí Cường cũng thầm than.

Cái ngành nghề này được học quá nhiều thứ từ làm nhân viên tới lao động phổ thông. Rất nhiều ngành nghề đều biết được cách thức làm việc như thế nào. Hẳn hoàn toàn không biết rằng Thiếu Kiệt đang lấy kinh nghiệm làm việc của mình trong mọi tình huống phát huy đến mức tối đa trong việc này.

- Chắc những người kia cũng sắp tới rồi đấy chưa biết chừng lúc này mình vào nhà bọn họ lại đến không chừng. Lúc đó lại tốn thêm thời gian ra đón nữa.

- Ấy đúng rồi nhĩ. Bọn em pha giúp anh một chút trà rồi hãy đi mua dụng cụ nhé.

Nghe Thiếu Kiệt nói như vậy Hà Vii cũng lắc đầu nói với hẳn.

- Thôi để em đi mua dụng cụ với Lý Đồng Nhã Oanh ở nhà phụ anh tiếp khách. Dù sao hai người đi cũng không được gì. Những đồ này cứ để cho Lý Đồng cho người đem về có phải tiện hơn không.

- Ủ nhĩ thôi em với Nhã Oanh tính sao cũng được! Vậy nhé.

Thiếu Kiệt lúc này cũng chỉ còn biết để hai người tự chia công việc với nhau. Hẳn lúc này mới quay lại Chung Chí Cường cười cười.

- Đem theo ít người nên chỉ có thể làm được đến đây thôi những cũng tạm ổn rồi. Giờ chỉ còn đợi những người kia thôi. Theo ông thì họ bao giờ qua đến?

- Chắc cũng gần sắp đến rồi đấy. Họ nói sẽ đi cùng với Trấn Quốc qua đây. Vốn là họ đến đồn cảnh sát nhưng bọn người của mình đã đang trên đường về rồi. Chắc cũng sắp tới đây rồi đấy tôi cho Trấn Quốc địa chỉ ở đây rồi.

Mọi người lúc này rời đi chỉ còn lại Thiếu Kiệt đứng bên ngoài trò chuyện với lại Chung Chí Cường. Bây giờ một chiếc xe đến trước cổng nhà Thiếu Kiệt. Ra hiệu cho xe vào trong sân theo sau là một chiếc xem khác nữa. Cái rân rộng rãi giờ được đem cả ba cái xe để vào cũng làm cho nó có cảm giác bị thu nhỏ.

Trấn Quốc bước xuống xe mới hướng Chung Chí Cường và Thiếu Kiệt gật đầu một cái nói.

- Bọn họ bên bộ ngoại giao đây xem ra chuyện này họ muốn dàn xếp ổn thỏa.

Hai người bước xuống xe tiến về nhóm người Thiếu Kiệt một người đến trước mặt Thiếu Kiệt đưa tay ra

- Xin chào cậu chắc cậu là Hoàng Thiếu Kiệt tôi là George Yeo bộ trưởng bộ ngoại giao. Còn đây là thư ký riêng của tôi.

- Hân hạnh được gặp ông tôi đã thấy ông khá nhiều lần thông qua các kênh truyền thông đại chúng. Nhưng người bên cạnh tôi chắc ông cũng đã biết rồi tôi không cần phải giới thiệu nhỉ. Giờ mình vào nhà nói chuyện chứ đứng bên ngoài có vẻ không hay cho lắm.

Thiếu Kiệt mời tất cả mọi người vào nhà. Thấy đang vẽ của hân như không có chuyện gì George Yeo cũng thắc mắt tại sao hân chỉ là thiếu niên bình thường lại không một chút dao động khi gặp họ.

Người bình thường khi gặp bọn hân còn có chút lo lắng nhưng Thiếu Kiệt lại khác hân ung dung như không có chuyện gì xảy ra. Làm cho hân có

cảm giác nhìn không thấu được Thiếu Kiệt. Vì hắn không những đã nhiều lần gặp gỡ các nguyên thủ quốc gia khác. Thiếu Kiệt cho hắn cảm giác mình ở thế yếu hơn rất nhiều.

Vào đến phòng khách Thiếu Kiệt mời mọi người ngồi xuống còn Nhã Oanh lúc này cũng đem ra một bộ tách trà mà Thiếu Kiệt hôm đi dạo đã mua. Đặt lên bàn rồi rót trà cho từng người có mặt sau đó rời đi.

Động tác của cô làm cho Thiếu Kiệt cũng bất ngờ bởi cô rót theo đúng cách tiếp đãi người có chức quyền. Lãnh đạo cao nhất rồi mới tới những người khác trong sau đó mới tới chủ nhà.

Hắn hoàn toàn không biết để theo kịp bước chân những người khác Nhã Oanh mỗi ngày ngoài việc học còn phải học thêm những cách ứng xử và cách trở thành một người bên cạnh Thiếu Kiệt khi hắn không có thư ký hoặc người khác bên cạnh.

Thấy Nhã Oanh động tác có phần quen thuộc như vậy Thiếu Kiệt cũng hiểu đây không phải lần đầu tiên cô làm như thế này. Nhưng đối diện những người này không phải thường giữ được bình tĩnh tay không rung. Lượng trà rót vào đều bằng nhau như chỉ một ly cũng thấy được cô cố gắng như thế nào.

- Mọi người uống nước đi rồi nói chuyện.

Thiếu Kiệt hướng mọi người trong phòng nói chuyện mời mọi người dùng trà. George Yeo cũng cầm lấy uống một hớp rồi đặt xuống nói.

- Chắc cậu cũng biết tại sao tôi lại đến đây hôm nay. Việc này đối với chúng tôi cũng không tốt đẹp gì thay mặt người dân của cả nước tôi xin lỗi cậu. Cậu cũng hiểu cho ở đâu cũng có một vài thành phần làm không tốt cho bộ mặt người khác. Những người của Quang Tác cũng vậy hi vọng cậu bỏ qua cho.

George Yeo nói rằng lời xin lỗi chân thành của mình. Thiếu Kiệt lúc này cũng chỉ cười lắc đầu nhìn hăn nói.

- Đã ở đây ai cũng biết hết không cần đóng kịch làm gì những thứ đó chỉ để trên truyền hình chiếu thì được. Tôi cũng là dân kinh doanh nên ông cũng hiểu chỉ cần có thể có lợi ích chắc chắn bàn bạc được đừng có giả vờ nữa.

Thiếu Kiệt trực tiếp nói thẳng George Yeo dù sao lời hoa mỹ cũng không làm được gì ở lúc này giả vờ chỉ làm cho mệt lẫn nhau cứ thành thật như thế này có vẻ vẫn là tốt hơn.

Không chỉ riêng George Yeo mà còn có cả những người ở đây đều nhìn hăn ai cũng hiểu là đóng kịch nhưng không ai nói trước mặt như Thiếu Kiệt cả.

George Yeo lúc này cũng nhăn mày. Hăn thấy đối với chính trường việc giả vờ như thế này không ai nói trước mặt lẫn nhau như thế. Còn Thiếu Kiệt rất trực tiếp muốn điều kiện nói với hăn không cần dài dòng đây là điều đầu tiên hăn thấy. Mà việc này lại thẳng thắn trực tiếp.

Nhìn qua Chung Chí Cường thấy hăn hoàn toàn bình thản không có gì là sẽ đứng ra nói việc gì về những vấn đề này George Yeo cũng dăm chiêu suy nghĩ.

Chung Chí Cường lúc này cũng biết mình nên nói điều gì đó nhưng phải khôn khéo nên nhẹ giọng nói với George Yeo.

- Việc này ông không thể nhìn tôi. Người bị hại là cậu ta người giải quyết cũng là cậu ta. Chuyện này bên lãnh sự quán chúng tôi chỉ là người làm theo lệnh còn nếu nói mà để tôi can thiệp thì không ổn

Hăn lời này nói ra cũng chỉ đá lại cái phiền phức này cho George Yeo. Bởi hăn không muốn mình nhảy vào việc này để chịu thiệt. Hăn thấy Thiếu

Kiệt tính toán hết các bước cần thiết nếu hăn có nhảy vào cũng không thay đổi được cục diện hiện nay.

- Thôi được cậu nói đi việc này cậu muốn giải quyết sao đây.

George Yeo nghe Chung Chí Cường nói vậy cũng hiểu được việc này mọi chuyện đều dựa theo toàn quyền của Thiếu Kiệt. Việc thành hay bại vẫn do cậu nhóc thiếu niên này.

- Việc này nói dễ không dễ nói khó không khó. Tôi có 3 điều kiện đơn giản thôi. Nếu làm được thì tôi sẽ chấp nhận.

Nghe được Thiếu Kiệt có ba điều kiện George Yeo. cũng phân vân đôi chút rồi mới nói.

- Được cậu thử nói xem cả ba điều kiện của cậu là gì nếu được thì tôi sẽ chấp nhận.

Cười cười uống một hớp trà Thiếu Kiệt mới nói.

- Ba điều kiện cũng đơn giản thôi. Thứ nhất là giấy đăng ký kinh doanh của tôi phải có và tôi muốn có một gian hàng triển lãm công nghệ sắp diễn ra ba ngày tới.

- Điều kiện này được tôi đồng ý ngay trong chiều này cậu sẽ nhận được gian hàng bên đó còn trống một vài chỗ cũng không khó đi. Còn giấy phép kinh doanh của cậu đã nằm ở đây rồi.

Thiếu Kiệt không ngờ rằng giấy phép mình còn đang làm hiện tại đã nằm trên bàn xem ra lần này họ quyết định giảng hòa nên có chuẩn bị trước.

- Ấy tôi không ngờ các ông lại chuẩn bị nhanh như thế đấy. Điều Kiện thứ hai với các ông cũng không khó. Tôi cần một trung tâm mặt bằng cỡ

lớn để đặt trụ sở công ty và phát triển sau này đương nhiên tiền thuê hay mua lại thì là của tôi.

Nghe được Thiếu Kiệt nói điều này Chung Chí Cường lúc này mới hậm hực. Hắn nghĩ nếu chỉ kiếm mặt bằng bọn hắn cũng làm được cần gì phải đợi những người này nhúng tay vào. Hắn không hiểu Thiếu Kiệt lại đem cái điều vớ vẩn này vào điều kiện làm gì.

George Yeo thì mừng trong lòng nếu chỉ là một cái mặt bằng rộng lớn thì quá đơn giản với hắn nên cũng cười cười.

- Được quá tốt chuyện này cậu sẽ được mặt bằng tốt nhất đủ triển khai phát triển cho mình và bên chúng tôi sẽ hoàn toàn miễn tiền thuê cho cậu.

Thấy điều kiện này đơn giản hắn cũng không ngại làm thêm cái hứa hẹn không cần Thiếu Kiệt trả tiền thuê. Dù sao nếu công ty Thiếu Kiệt phát triển thì nhà nước vẫn sẽ thu được thuế. Lúc đó chưa biết chừng còn lợi nhuận cao hơn cả việc lấy tiền thuê mặt bằng theo dạng ưu đãi.

- Ô tốt nhỉ các ông xem ra đồng ý sớm hơn tôi nghĩ. Nhưng mà đừng quên còn điều kiện thứ ba đi. Nếu các ông đáp ứng được điều kiện này thì mọi chuyện dễ nói hơn nhiều.

George Yeo Cười cười phấn khích hắn thấy cái điều một và hai quá đơn giản thì chắc điều thứ ba cho dù có khó hơn cũng không bao nhiêu. Hắn xem ra kỳ này đã được giải quyết chuyện này một cách êm đẹp.

- Cậu yên tâm dù việc khó đến đâu chỉ cần làm được chắc chắn sẽ đồng ý với cậu. Chuyện này dễ giải quyết mà cậu cứ nói đi.

- Nếu ông đã nói vậy thì cũng được. Điều Kiện thứ ba của tôi vô cùng đơn giản bất cứ doanh nghiệp nước tôi đang và sắp hoạt động ở quốc gia các ông có thể ủng hộ và phát triển điển hình như giao hợp đồng về tay họ mà không qua đấu thầu hoặc thao tác ngầm cũng được. Chỉ cần các công ty

của quốc gia chúng tôi có đủ thực lực có đủ điều kiện thì hay làm điều đó còn không thì hay để họ tự động làm việc. Điển hình tôi có một người quen đang phải chặt vật đầu thầu công trình cho một trung tâm thương mại của nước ông. Nếu các ông làm được điều này nữa thì xem như xong hai bên hợp tác vui vẻ.

Thiếu Kiệt kết thúc lời của mình rất ung dung như không có chuyện gì xảy ra. Cười cười một cách vui vẻ nhìn mọi người trong phòng không một tiếng động.

Hắn biết mọi người ở đây nhất là George Yeo đang bị định thân bởi cái điều kiện oái ăm của hắn đối với mình. Khác với hai điều ban đầu hắn biết điều này là việc khổ nếu đem ra làm điều kiện đầu tiên thì bảo đảm sẽ không được những thứ khác. Nên mới đem việc này là điều kiện trung tâm của lần đàm phán này. Vì Huyền Thanh giúp đỡ hắn khá nhiều trong việc hắn qua quốc gia này để kinh doanh. bởi vậy điều này Thiếu Kiệt muốn đem lại cho Huyền Thanh trả lại một cái ân tình.

Hôm nay nói lên 3 chương mà phát hiện hôm qua cúp điện do bị nổ bình điện, Điện lực chỉ nối sơ để sửa chữa nên sáng nay lại cúp tiếp. giờ chỉ lên được hai chương cho mọi người. Nên Thông cảm nhé

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 267: Đạt Được Thứ Cần Thiết

Căn phòng hiện tại hoàn toàn im lặng nếu có một tiếng động nhỏ phát ra có chăng chỉ là tiếng gió thổi những cành lá của những cây cối trong vườn vọng vào.

Không khí trầm lặng không một tiếng động Thiếu Kiệt không muốn phá vỡ nó im lặng tựa vào thành ghế. Hắn không lo sẽ không được bởi với những gì hắn biết mọi thế lực đều có thể điều động tài nguyên của mình thông qua quan hệ hoặc là thông qua thế lực chỉ định.

Một lúc lâu sau George Yeo mới có thể lên tiếng nói.

- Xem ra đây mới là điều kiện thật của cậu đi. Hai điều kiện ban đầu chỉ là thêm vào nhĩ. Nếu như tôi chỉ đồng ý điều kiện thứ ba mà không đồng ý những điều kiện còn lại thì sao?

- Không cả ba đều quan trọng như nhau. Mỗi cái là một mục đích riêng của mình xin phép tôi không nói được. Nhưng mà nếu thiếu một điều trong ba điều này đều không được.

Thiếu Kiệt một lần nữa chắc chắn về ba điều kiện của hắn vừa nêu ra đều cần thiết làm cho George Yeo có phần phân vân.

- Cậu cũng phải hiểu điều thứ ba của cậu khá khó khăn để thực hiện điều này công ty người quen của cậu phải đầy đủ chứng từ và nội dung dự thầu chúng tôi mới có thể giúp được nếu không thì việc này chỉ có thể nói suôn mà thôi.

- Về vấn đề chuyện này các ông cứ yên tâm những thứ đó đều đủ cả. Chỉ là dạo gần đây tôi bị liên lụy vì một số công ty quốc nội các ông đang cạnh tranh với người quen của tôi mà bị ảnh hưởng thôi.

Vừa cười vừa nói với George Yeo Thiếu Kiệt không ngại nói ra việc này đây đến hẳn chủ yếu do họ gặp xui xẻo. Nên kể rõ mọi chuyện cho George Yeo biết.

- Hôm tôi vừa đến đây có người báo cảnh tôi là người xấu lúc đó tôi cũng chỉ nghi ngờ. Sau đó mới biết người quen của tôi đang đấu thầu về một công trình quốc nội. Mà các ông có thể nghĩ được tôi tới đây chưa được bằng ông ngồi này giờ lại có cảnh sát tới ông thấy sao. Trùng hợp hay là sắp xếp?

Mọi người lúc này cũng hiểu chuyện này chỉ có người làm khó dễ nên mới xảy ra. Hẳn vừa đến cùng người quen thì bị như thế ai mà không đề phòng. Chỉ trách bọn người Quang Tác qua xui đụng vào chuyện gì không đụng. Đụng ngay người như Thiếu Kiệt nên mới phải gặp trường hợp này.

- Vậy là người quen của cậu đầy đủ giấy chứng nhận về độ an toàn với môi trường của sản phẩm của quốc gia chúng tôi.

Đắn đo suy nghĩ một lúc. Thiếu Kiệt cũng không biết được Huyền Thanh đầy đủ giấy tờ cần thiết hay không. Nhưng nếu đã có can đảm tham dự đấu thầu thì chắc Huyền Thanh phải có đủ những giấy chứng nhận của các bên liên quan về lĩnh vực này.

- Hình như là vậy. Đây là tên công ty nếu các ông có thể tra thì sẽ biết. Tôi nghĩ nếu mà việc này ông đã hỏi như thế thì sẽ làm được tại sao ông lại dắn đo lâu như vậy?

Thiếu Kiệt không hiểu tại sao George Yeo lại suy nghĩ vấn đề của Thiếu Kiệt lâu như vậy nên mới dò xét ý tứ của hẳn như thế nào. Bởi hẳn thấy cái

điều kiện của hắn cũng không quá khó mà George Yeo lại phải dài dòng như chỉ muốn đồng ý một phần của điều kiện của Huyền Thanh.

- Đối với việc đủ giấy tờ hợp lệ các thứ có thể chúng tôi sẽ làm được cho công ty người quen của cậu được. Nhưng với những doanh nghiệp sau này như thế thì hơi có phần không ổn.

Biết được câu trả lời của George Yeo Thiếu Kiệt hiểu hắn hiểu lầm rằng công ty nào cũng được ưu ái như thế thì đúng là cần phải dẫn đó từ chối.

- Có gì đâu không ổn tôi chỉ nói là các ứng hộ phát triển nếu công ty nào đủ điều kiện chất lượng sản phẩm tốt thì hãy làm chứ có nói là toàn bộ các công ty đều làm như thế đâu. Có vậy mà ông cũng phải suy nghĩ. Công ty nào được thì giúp không được thì thôi. Đơn giản.

George Yeo nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng thở phào nhẹ nhõm nếu các công ty mà đều giúp đỡ như điều kiện của Thiếu Kiệt thì hắn quả thật làm không được. Nhưng nếu công ty đủ điều kiện thì hoạt động một chút ít nữa thì vẫn không là vấn đề.

- Được nhưng tôi cũng chỉ giới hạn được trong phạm vi tôi còn làm việc thôi. Nếu sau này người nào thay thế tôi thì việc này sẽ bị hủy bỏ Cậu đồng ý chứ.

- Chuyện này không có gì làm khó với tôi cả. Ông cứ thực hiện khi nào ông còn tại nhiệm. Nếu ba điều kiện của tôi ông đã đồng ý thì chắc cũng không cần thiết đến những chuyện rắc rối khác nữa nhỉ.

Gật đầu xác nhận lại những gì mình đã đồng ý George Yeo lúc này mới hướng Thiếu Kiệt nói.

- Chúng tôi sẽ tuân thủ những điều kiện của cậu nhưng cậu cũng phải tuân thủ theo những gì chúng ta giao ước không được làm lớn chuyện này ra phạm vi quốc gia chúng tôi.

- Các ông cứ yên tâm phong sát bài viết là được họ không thể lên bài thì cũng không làm gì được. Các ông phong sát ở quốc gia các ông còn chúng tôi thì làm vậy với các phóng viên biết tin không ai biết không ai sẽ chú ý nữa thì chuyện này chìm xuống.

Thiếu Kiệt ung dung nói chuyện hăn thấy chuyện này chỉ cần để cho Chung Chí Cường lo phần phóng viên mình đã mời tới khá dễ dàng hầu hết bài báo của phóng viên muốn lên phải qua phần kiểm duyệt của ban biên tập chỉ cần không chấp nhận hay là không đồng ý đăng lên thì cũng không liên quan gì nhiều.

- Được rồi nếu cậu đã nói như vậy thì đây là hợp đồng về việc giữ im lặng chuyện này còn đây là hợp đồng viết tay của Thư Ký về vấn đề vừa rồi cậu có thể ký nhận và đồng ý riêng bản hợp đồng viết tay này tôi sẽ ký và đóng dấu cho đến khi nào tôi còn tại chức thì nó còn hiệu lực.

Thiếu Kiệt đưa toàn bộ hợp đồng cho Trần Quốc xem một lượt đảm bảo hăn không thiệt thòi. Sau khi được xác nhận hợp đồng không có vấn đề hăn mới tiến hành ký tên. George Yeo ngay tại đây cũng ký tên lên hợp đồng viết tay và đóng mộc xanh của mình tại chỗ.

Cầm trong tay hợp đồng giao ước với Thiếu Kiệt. George Yeo lúc này mời thờ dài nói.

- Xem như chuyện này đã xong giờ tôi phải trở về sắp xếp những yêu cầu của cậu hi vọng chúng ta sẽ không gặp lại nhau. Mà có gặp lại tốt nhất đừng là chuyện gì liên quan đến như thứ như thế này

Đây là lời nói thật lòng của George Yeo, bởi hăn thấy lần này dám phán với Thiếu Kiệt hăn bị lỗ khá nhiều không được như ý. Vốn ban đầu định chỉ đáp ứng những điều kiện đơn giản. Nhưng giờ đây lại phải kéo theo nhiều thứ. Nếu lần sau mà lại gặp Thiếu Kiệt trong hoàn cảnh giống hiện tại thì hăn không biết phải chịu thiệt bao nhiêu.

- Ông yên tâm gặp ông cũng chẳng vui vẻ gì. Việc hôm nay cũng chỉ là bất đắc dĩ vậy nhé không hẹn ngày gặp lại.

Thiếu Kiệt tiễn George Yeo rời đi khỏi nhà mình mới quay lại trong nhà. Lúc này Chung Chí Cường mới vỗ vai Thiếu Kiệt nói.

- Lần này họ thiết thời không nhỏ đâu. Cái điều kiện thứ hai và thứ ba của cậu bọn họ phải bỏ ra không ít xem ra lần này bên họ lỗ nặng đấy.

- Việc này không đến nỗi thế đi. Dù sao cũng là việc cần thiết để các doanh nghiệp nước ta mở rộng thị trường. Cứ mãi đi theo một chiều hướng phụ thuộc thì sẽ không thoát ra được.

Đem suy nghĩ của mình nói ra cho Chung Chí Cường nghe thấy Thiếu Kiệt biết lần này hẳn có được những thứ cần thiết cho mình. Trần Quốc lúc này mới lên tiếng.

- Cậu cứ yên tâm những gì mà hợp đồng họ đã ký thì sẽ làm nước này là vậy đấy. Vừa rồi nghe mấy điều kiện đầu của cậu tôi càng không hiểu những việc đó nhỏ nhặt như thế mà cậu lại yêu cầu được. Cho đến khi nghe cái thứ ba thật tôi dám chắc Lão Cường đây đánh trống trong lòng.

- Chứ còn gì nữa. Ở đây lấy được điều kiện như thế là quá tốt rồi. Họ lúc nào cũng gắt gao đối với những doanh nghiệp nước ngoài giờ Thiếu Kiệt có được cái kim bài này. Những công ty trong nước có thể bước ra một bước nữa trên con đường phát triển sau này điều này là một việc tốt mà.

Chung Chí Cường lúc này vui vẻ. Hẳn làm ở đây chưa bao giờ vui như thế này. Có cái hợp đồng giao ước của Thiếu Kiệt sẽ là một bước tiến lớn đối với hẳn.

Bởi không ích công ty doanh nghiệp muốn bước vào quốc gia này đều phải rút lui vì không đủ nguồn lực của mình. Giờ thì chỉ cần nhà nước hỗ

trợ họ đủ điều kiện là được chấp nhận còn gì hơn là chiến tích hoành tráng như thế này.

Trần Quốc nghe thế cũng gật đầu lên tiếng.

- Đúng là những quy định ở đây tương đối khắc khe những doanh nghiệp trong nước nếu không đủ tiêu chuẩn yêu cầu chắc chắn sẽ không hoạt động được mà nếu có cũng bị các loại pháp luật chế tài. Không giải thể cũng là rút lui khỏi giới kinh doanh nước này.

- Cái này còn phải bàn sao? Họ đương nhiên sẽ ủng hộ doanh nghiệp trong nước nhiều hơn là doanh nghiệp nước ngoài. Nên mới tạo ra hệ thống luật ưu ái như thế. Điển hình là người đứng đầu doanh nghiệp điều hành phải là người nước họ không thấy sao.

Xem như điều này là hiển nhiên của sự cạnh tranh của công ty trong nước và công ty nước ngoài gia nhập. Thiếu Kiệt thấy việc này hầu như mọi quốc gia đều làm mà cả nước của hần cũng áp dụng thì nước khác người ta cũng có thể áp dụng giống nhau cả thôi. Không khác mấy về những điều kiện chẳng qua là thay đổi các nói và viết của bộ luật khác nhau mà thôi.

Đồng ý với những gì Thiếu Kiệt nói Chung Chí Cường thấy không còn việc gì cần thiết cho hần ở đây nữa nên mới nói.

- Được rồi! cũng không còn sớm Chúng tôi về trước chút nữa tôi sẽ cho người qua phụ cậu những việc sắp tới. Thôi chúng tôi về trước.

- Khoang giấy này các ông cứ giữ lấy đi! cái này tôi không cần sau nay nếu có chuyện gì nhờ vào nó nói chuyện. Tôi cũng không thường xuyên sau này ở đây nên cái này xem như đưa mấy người hiệu quả hơn nhiều.

Thiếu Kiệt thấy hần giữ lại những thứ này cũng không có tác dụng gì. Để cũng chỉ là mẫu giấy đối với hần. Còn những thứ hần cần đã có được còn.

Những việc sắp tới hẳn cũng cần phải làm nhiều thứ gấp rút hơn.

- Ấy vậy được chúng tôi sẽ giữ hộ cậu cái này lúc cần cậu cứ nói tôi sẽ đem đến.

- Ủ các ông về đi. Nhớ lát nữa cho vài người qua phụ với tôi là được rồi.

Chung Chí Cường với Trần Quốc lúc này cũng cười cười lên xe của mình rời đi. Thiếu Kiệt đợi cho hai người đi khỏi thì đóng cửa bắt đầu tiến hành công việc của mình.

Trần Quốc đợi rời xa khỏi nhà của Thiếu Kiệt mới hỏi Chung Chí Cường.

- Thăng nhóc đó nó ghê gớm thật lần đầu tiên tôi thấy được có người làm khó được người của bên ngoại giao như thế. Mà không hiểu thăng nhóc đó ở nước ta làm gì mà lại được sự ưu ái như thế.

- Cái này cũng không biết được nhưng toàn bộ trong nhóm người của hẳn qua đây có tới ba cái hộ chiếu số mật vụ. Cũng không biết họ là mật vụ theo dạng nào. Nhưng xem ra không nhỏ đi.

Chung Chí Cường nhớ lại báo cáo của nhân viên lãnh sự quán đối với mình còn đem những người đã nhập cảnh chung với Thiếu Kiệt báo cáo chung một lần.

Thấy Chung Chí Cường chỉ có thể biết được số hồ sơ mà không biết lai lịch của người mình Trần Quốc mới gạc nhiên. Vì thường nếu mật vụ được điều đến qua số hộ chiếu Hẳn có thể biết họ đang thi hành nhiệm vụ như thế nào mà tiến hành hỗ trợ khi cần thiết.

- Không phải ông có thể xem hồ sơ sao? sao lại chỉ biết được bao nhiêu đó thế. Lần này hơi bị lạ à.

- Làm sao tôi biết. Kiểm tra hồ sơ của Thiếu Kiệt cần cấp cao hơn mới có thể xem tôi cũng chỉ biết làm theo thôi chứ biết sao giờ. Cả ba sổ hộ chiếu đều không xem được lai lịch. Xem ra bọn họ cũng không phải người bình thường.

Thở dài một hơi đánh giá những người của Thiếu Kiệt xong nói ra ý nghĩ của mình. Chung Chí Tường cũng than thầm. Hẳn không biết lần này những nhân tố của Thiếu Kiệt sẽ mang lại những gì cho hẳn. Nhưng chỉ với hợp đồng giao ước của hẳn với George Yeo cũng là một chiến tích không thể nào nói được.

- Tôi cứ thấy thằng nhóc này đúng là một con cáo già hẳn biết singapore đang mở cửa đón các doanh nghiệp đủ thực lực. Lại là đất nước du lịch chỉ cần việc này lọt ra ngoài thì sẽ ảnh hưởng tác động đến những doanh nghiệp đang có ý định đi vào nước này và khách du lịch sắp tới cũng lo lắng. Thời điểm gần cuối năm cũng là thời điểm du lịch nếu bung việc này ra thì không ít khách du lịch chuyển địa điểm à.

Trần Quốc lúc này mới lắc đầu nhận định tình hình ở trước mắt của việc này. Hẳn thấy được sự tính toán được cả khách quan lẫn chủ quan của Thiếu Kiệt chỉ qua một việc nhỏ.

- Chứ ông nghĩ xem không phải dịp này lão George Yeo lại chịu chấp nhận những điều kiện kia à. Ông nên nhớ thời điểm chuyển mùa của một năm đất nước này đều tiếp nhận rất nhiều khách du lịch từ các quốc gia khác đến đây. Nếu như vì một việc này không thương lượng được sẽ mất một lượng lớn hàng hóa và những thứ được bán ra nhờ khách du lịch.

- Ừ họ làm du lịch đúng là tốt thật. Mọi thứ đều tập trung vào du lịch thúc đẩy những công trình công cộng một cách triệt để mọi người ở khắp thế giới chú ý đến để tham quan.

Trần Quốc cũng gật đầu đối với ý kiến của Chung Chí Cường họ ở đây không phải ít, không phải ngày một ngày hai mà họ hiểu được cái chính sách thúc đẩy du lịch hiệu quả của singapore.

- Mà này ông nghĩ xem thằng nhóc Thiếu Kiệt lần này nó được lợi gì? Gian Hàng lại làm gấp rút. Mặt bằng lại muốn lớn. Công nghệ gì lại phải cần như thế hẳn định mở công ty như google à?

Chung Chí Cường lúc này mới hỏi Trần Quốc về nhận định của hẳn về Thiếu Kiệt. Bởi ngày cả Chung Chí Cường hẳn cũng không biết Thiếu Kiệt ở bộ phận nào chỉ có thể đoán già đoán non trong việc này.

- Chuyện này tôi cũng không hiểu đâu. Nếu không phải qua sổ hộ chiếu, Nhìn thằng nhóc đó tôi thấy là dân kinh doanh nhiều hơn là mặt vụ những hẳn làm việc khá quyết đoán cũng không biết hẳn có phải bên kinh tế không?

- Làm gì có chuyện đó mặt vụ kinh tế chủ yếu là cài vào công ty các nơi có dấu hiệu phạm pháp về kinh doanh. Chứ mặt vụ kinh tế nào lại đi mở công ty như thế này.

Bác bỏ nhận định của Trần Quốc, Chung Chí Cường thấy Thiếu Kiệt không phải là người của mặt vụ kinh tế như hẳn nói vì những người này chủ yếu là hoạt động trong nước, Chỉ vài người là sẽ ở dạng thư ký đi cùng giám đốc ra nước ngoài thì mới cần thiết. Suy nghĩ vấn đề này Chung Chí Cường chợt nhớ ra điều gì đó nói.

- Ấy có khi nào singapore này đang có một công nghệ nào đó mà nước ta muốn không? Nên Thằng nhóc đó qua đây với danh nghĩa mở công ty công nghệ. Nhằm tiếp cận được lĩnh vực mà họ đang phát triển mà chúng ta không biết.

- Cái này có cơ sở à. nghe hẳn nói người mình về lấy máy chủ gì đó chắc chắn là như vậy. Vì cần thiết bị hỗ trợ nên hẳn mới phải gấp rút làm đi.

Không thì đợi tới sự kiện gần đầu năm cũng được chứ làm gấp như vậy làm gì.

Trần Quốc thấy việc này có khả năng rất lớn nên cũng đồng ý với việc này của Chung Chí Cường. Rồi mới nhớ lúc vừa rời khỏi Thiếu Kiệt có nhắc Chung Chí Cường điều người qua nên nói.

- vậy về lãnh sự quán điều một số người qua phụ gấp mới được chuyện này ảnh hưởng không nhỏ càng nhanh càng tốt. Nếu được việc biết đâu trong báo cáo của hân lại có thêm hai người bọn mình không khéo được lên chức không chừng.

- Đi Đi! chạy về lãnh sự quán nhanh nào điều người qua không khéo lỡ việc.

Nghe được có cơ hội thăng tiến Chung Chí Cường cũng hồi tào xê đi nhanh để về sắp xếp người cho Thiếu Kiệt. Để hân được có tên là giúp đỡ tốt trong báo cáo.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 268: Gian Hàng Tự Làm

Hôm nay nhà có đám nên viết mới được 1 chương lên trước đang viết chương thứ 2 kịp sẽ lên trong tối không sáng mai lên cho mọi người. Thông Cảm hôm nay đám giỗ bà ngoại.

Thiếu Kiệt cùng với mọi người bắt tay vào công việc của mình hăn và Chu Tường bắt đầu làm những thứ đơn giản nhất. Hà Vi sau khi cùng Lý Đồng đi đem về một đồng đồ nghề cần thiết.

Thiếu Kiệt dựa theo những hình ảnh phát thảo của mình lựa ra những vật dụng cần thiết. Thấy Thiếu Kiệt lưỡng lự một lúc Lý Đồng mới hỏi hăn.

- Còn Thiếu gì nữa không anh đi mua luôn cho rồi bắt tay vào làm.

- Ủ tương đối rồi anh có thể ra ngoài mua cho em một tấm mika màu đỏ hai tấm khoảng hai mét ngang một mét hai. Em cần để cắt làm hình nổi với chữ.

Nghe Thiếu Kiệt nói cần những thứ đó để cắt chữ Lý Đồng mới nói với hăn.

- Sao không để người ta cắt sẵn luôn được mà.

- Hiện tại bên mình có bản gốc máy cắt thì cũng phải scan hình lấy file nhập ảnh vì tính khá lâu họ phải chỉnh sửa nhiều thứ anh cứ mua mika về em làm cũng được.

Thấy Thiếu Kiệt nói để mình làm Hà Vi cũng ngạc nhiên nhìn hần. Hiện tại dụng cụ hầu hết chỉ là những dụng cụ phổ thông nếu cắt mika cần thiết những chỗ bo góc tròn thì sẽ không làm được bằng thủ công và rất xấu.

- Hay mình chỉ cần cắt decal cũng được mà Thiếu Kiệt làm tạm thôi chứ làm mika mình không biết thi công thì cũng như thế thôi.

- Cái này khỏi lo mình đã chuẩn bị hết rồi..

Nói rồi Thiếu Kiệt lấy một đoạn dây điện và một đoạn ống nối nhìn hần lấy một đầu dây điện quấn lại với một đoạn dây thép mới mua về, tạo thành một mạch đóng mà nơi chịu nhiệt là sợi dây thép được bọc.

Lý Đồng đi mua mika Thiếu Kiệt ở đây chuẩn bị các thứ trên những tờ giấy hần vẽ ra những mảnh cần thiết của cái logo công ty. Trương Hạo lúc này cũng thay đồ và cầm theo hộ chiếu mình đi ra.

- Thiếu Kiệt giờ tao về Lưu Minh. Có thể sớm nhất chiều mai tao đem toàn bộ đồ cần thiết qua. Mua dạng vé khứ hồi rồi. Bên Kia Ngọc Nhi và những người ở nhà tập trung các phương diện khác cho mình rồi in ấn trong tầm khoảng 3000 bản mỗi loại poster lớn nhỏ mỗi thứ mười cái. lốt chuột thì không làm kịp.

- Ừ như thế cũng được mày về bên đó xem xét mọi thứ đem qua bên đây gấp. Tối đa tiết kiệm thời gian bao nhiêu cũng được.

Thiếu Kiệt cũng biết để làm đầy đủ hết mọi thứ thì có vẻ như không thể nào. Có thể chuẩn bị kịp cho những thứ mà hần yêu cầu nhưng chỉ cần bao nhiêu đó là đủ.

- Ah quên nữa về bên đó đem ba bộ combo bàn phim chuột với hai cái màn hình một cái laptop model mới nhất hiện nay đem qua luôn chịu thuế hết những thứ đó luôn. Đem làm phần thưởng của chương trình thu hút những người đến gian hàng.

Dừng lại một chút như nhớ được rằng muốn lôi kéo những người khác ở gian hàng tạm bợ của hân thì cần phải có cái gì đó thu hút hơn những gian hàng khác.

- Được rồi! Tao đi đây có gì mà với Trương Hạo bên này cô gắng tao nhất định qua sớm nhất có thể.

Lý Đồng lúc này đi cùng với hai người đem theo một miếng mika vừa mới được làm đem tới nhà hân. Thiếu Kiệt cũng khá bất ngờ thường những tấm mika này không phải có sẵn để mua thường là đến nơi mua đặt khoảng vài tiếng sau mới có.

- Cái này kiếm ở đâu mà sao nhanh vậy không lẽ gần đây có cơ sở làm hạt nhựa à?

- Không vì nơi này không cho những công ty sản xuất mặt hàng này hoạt động như muốn có thì các nhà bán lẻ luôn đặt hàng lời ăn lỗ chịu à. Họ bán một tấm như vậy là cũng lời hai ba tấm rồi.

Nghe Lý Đồng nói như vậy Thiếu Kiệt mới hiểu là những sản phẩm mà có thể ảnh hưởng đến môi trường thường không có cơ sở sản xuất vì thế những nhà buôn nội địa hoàn toàn phải nhập hết những thứ này ở ngoài và họ nhập theo dạng một lô đủ màu giá cả ôm lô cũng không phải rẻ.

Nhưng họ có thể bán dần, được màu nào hay màu đó. Phần những thứ này nơi nào thiếu có thể liên hệ những nơi khác trả vốn gốc lại hàng nhập cho bạn hàng phía hỗ trợ là được.

- Như vậy cũng tốt mình đang cần có là được rồi. Hà Vi bạn đem những hình mình đem những hình mình đã vẽ cùng với Nhã Oanh cắt ra rồi dán lên những miếng mi ca giúp mình. Việc cắt thành hình thù ra sao các bạn đừng quan tâm.

Trương Hạo bắt đầu sau khi làm hết các bước đưa tin tức cho Ngọc Nhi bắt đầu ra phụ Thiếu Kiệt nên hỏi hẵn.

- Anh làm gì Thiếu Kiệt. Ngồi không đâu được chứ.

- Cái đó còn phải hỏi sao. Giở anh với Lý Đông lát nữa người bên Chung Chí Cường đến thì đến bên chỗ triển lãm xem xét mặt bằng xin được thi công mấy thứ của mình trong tối. Vì Hiện tại anh với Lý Đông là đại diện đi làm việc này thích hợp hơn em.

Thiếu Kiệt vừa cầm đồ cắt mika tự chế vừa đi theo các đường đã vẽ của cái hình hẵn phát thảo. Hẵn tỉ mỉ mỗi mảnh mika được cắt ra hẵn đều dùng máy mài nhẹ các cạnh. Nhìn Thiếu Kiệt làm việc chuyên nghiệp nhưng hẵn làm hẵn ngay Lý Đồng cũng thầm than.

Hẵn thấy nếu có một số tay nghề làm việc lặt vặt như thế này của Thiếu Kiệt cho dù không kinh doanh thì cũng sợ bị đói. Thiếu Kiệt hoàn toàn tập trung hết sức có thể như hẵn đang đến những ngày sắp bàn giao công trình.

Bản thân hẵn hoàn toàn xem mình như là một người thợ của công trình chính. Không ít lần hẵn xin nghỉ để đi ra ngoài làm một số công trình nhỏ để kiếm thêm thu nhập mà những công trình hẵn làm thường có những thứ thiết bị không có phải kiếm đồ thay thế những lúc cần, hẵn biết được thêm những vật liệu nào và những cơ cấu máy móc đơn giản nào có thể làm bằng tay.

Đem những mảnh phát thảo trên mika cắt ra Thiếu Kiệt bắt đầu dùng súng băng silicon cố định các chỗ lại. Thêm vào đó canh đều lại thành một dạng chữ nổi. Dem những dây điện và đèn led hẵn đã nói Hà Vi và Nhã Oanh đã chuẩn bị luồng vào trong cái chữ nổi chừa lại đường dây lấy hàng chì và sắp thông nối với dây điện tạo công tắc.

Hiện tại không đủ thời gian nên Thiếu Kiệt chỉ có thể làm như thế. Nói thì có vẽ đơn giản những cả ngày hôm đó Thiếu Kiệt hoàn toàn làm việc

đến khi trời gần tối. Những mảnh logo nổi những chữ nổi được làm cũng chất thành đồng. Thiếu Kiệt lúc này mới gom lại.

Lý Đồng thì trở về vận chuyển các thứ Thiếu Kiệt làm những người của Chung Chí Cường đem qua được Thiếu Kiệt nói đem qua bên trung Tâm hội nghị. Sau khi làm hết công việc Thiếu Kiệt mới cùng với Lý Đồng đến nơi mà hẳn được nhận làm khu vực gian hàng.

Ngồi trên xe Thiếu Kiệt dùng đồ ăn nhanh tại chỗ. Mọi người chưa thấy Thiếu Kiệt như vậy bao giờ. Trước giờ chỉ nghĩ hẳn biết làm những thứ trên máy tính. Hôm nay được thấy Thiếu Kiệt biến những khối mika phẳng lý được hơ cong ra sao. lại cố định bằng vít và silicon như thế nào cũng không khỏi lắc đầu. Họ biết nếu không làm quen tay thì cho dù có cho họ làm những thứ này vài ngày cũng chưa chắc làm được.

Nhã Oanh từ trưa tới chiều tối không tìm nổi sự thắc mắc và bí ẩn của Thiếu Kiệt cũng hỏi.

- Cậu học mấy cái này ở đâu vậy. Thường những cái này là thi công sự kiện hay làm mika người ta mới làm mà?

- Ừ mấy cái này cũng không khó học chỉ là nhìn quen mắt làm quen tai vẽ hình dựa trên những gì tạo nên trong tâm trí và tạo nổi ở các góc theo các chiều là được mà. Thiếu Kiệt nói như thế Nhã Oanh lắc đầu nói với hẳn.

- Mình hỏi cậu là học mấy cái này ở đâu chứ có phải hỏi cậu làm sao làm được đâu?

- À mấy cái này hả. Hồi đó mình hay ngồi gần chỗ người ta thi công mấy cái này nhìn nhiều biết làm thôi không có gì là khó.

Lời đáp của hẳn làm Lý Đồng đi cùng than thầm. Như vậy mà chỉ nhìn rồi là được phải biết không phải ai nhìn cũng có thể làm ra sản phẩm như thế này. Mà còn biết cả nhiều thứ nữa thì phải gọi là gì?

Thiếu Kiệt biết lý do này chỉ là do hấn chống chế mà thôi chứ hấn làm việc ở những công trường vãi người thi công đi cùng làm trong đó. Những lúc rảnh hấn qua ngó xem rồi xin làm thử, được người ta chỉ. Thường những dân chạy công trình với nhau, khi bạn muốn biết điều gì thì những người khác sẽ dạy bạn.

Một người phụ hồ có thể trở thành thợ chính thì cũng có thể trở thành thợ sơn nước hoạt động trần làm alu, và cả thi công những bản hiệu quảng cáo chỉ cần bạn biết làm mọi thứ đều có thể.

Tại sao những người đó luôn hướng dẫn nghề của mình cho người khác. Đơn giản vì ai cũng muốn mình bước lên một cái gì đó lớn hơn, họ đang là thợ không có lính bạn tìm hiểu nếu làm được họ sẽ lôi kéo bạn đi theo làm việc chung với họ. Dạng như nếu một người phụ hồ biết làm sơn nước thì người thợ sơn nước không có người cũng có thể gọi bạn đi theo họ làm được.

Cái này là cách để mà họ kiếm được những mối làm ăn bên ngoài mà không phải lo mình không có ai đi theo phụ việc hay là mình thi công không kịp tiến độ.

Lý Đồng đợi cho Thiếu Kiệt ăn xong rồi nói với hấn.

- Gian Hàng của bên mình nói chung cũng tương đối không phải nơi ít người đi qua nên chắc cũng sẽ thu hút được nhiều người. Thêm những chương trình quay số trúng thưởng các thứ của em nữa chắc cũng nhiều người tham gia à.

- Ấy cái vòng quay đó cậu làm rồi mà không sợ nó luôn quay vào cái trúng thưởng mình lỡ làm sao?

Hà Vi lúc này cũng nhớ tới cái vòng quay may mắn của Thiếu Kiệt làm lúc chiều cũng hỏi hấn. Vì cô thấy cái vòng quay này khá hên xui dù chỉ là

những chữ được làm trên một cái vòng tròn mika đánh ký tự nhưng nó thật sự không mang lại hiệu quả nếu những món quà chuẩn bị bị hết sớm.

- Không bao giờ lỗi được. Cái vòng tròn đó bên trong có một trục cố định. Ở những vòng quay của nó luôn có một khớp ma sát khi quay. mình chỉ cần gắn lên. Quay vài vòng kiểm tra đánh dấu chỗ nào nơi nào thường xuyên bị quay vào nhiều nhất thì chỗ đó là phần quà thấp nhất thôi.

Nhã Oanh lúc này cũng bất ngờ cô giờ mới biết ngay cả cái vòng quay may mắn còn có thể tính toán những phần thưởng của người quay như thế.

- Đến cái này mà bạn cũng có thể tính toán như thế sao. Mình thấy nó chỉ là một trò quay số đơn thuần thôi mà?

- Có sao không? chắc các bạn đều chơi cái trò quay số trúng kẹo kéo ngày xưa của mấy người đi xe đạp đi. Mọi người có để ý thấy tại sao lúc nào cũng trúng được một cây kẹo mà rất ít khi được nhiều hơn không? cái đó áp dụng nguyên lý này đấy. Nhìn thì như cái bàn quay lúc nào cũng là cân bằng nhưng nó luôn có độ chênh những cây đinh của vòng quay được cố định nhìn như có vẻ là cái nào cũng giống cái nào nhưng nếu đóng sâu hơn thì áp lực quay sẽ khiến bàn quay luôn nghiêng về phía cây đinh bị đóng sâu hơn. Mình cũng áp dụng cách đó với cái này thôi.

Hà Vi lúc này mới suy nghĩ một chút về vấn đề Thiếu Kiệt nói dường như còn có điều gì chưa hiểu nên Hà Vi mới hỏi hân.

- Cái bàn quay của cậu đầu có đinh vậy làm sao cậu có thể không chế bàn quay may mắn đó được như thế.

- Không có gì là không thể. Trên trục quay chỉ cần lúc cố định đinh ốc với bàn quay chỉ cần có thêm một ít keo silicon ở một góc nào đó là được. Như thế nhìn như chỉ đơn giản nhưng khi ma sát cao một ít silicon đó được xem như là cái thắng gôm của bánh xe đạp vậy nó sẽ kìm hãm lại vòng quay và đưa nó về vị trí dừng lại.

Được Thiếu Kiệt giải thích tại sao hẳn lại nắm chắc việc phần thưởng của người chơi nên Hà Vi cũng cười cười. Dù như thế nhưng Lý Đồng vẫn không hiểu những kiến thức này ở đâu Thiếu Kiệt lại có nên mới cười hỏi.

- Thiếu Kiệt em làm cái này xác suất cũng chỉ là hên xui thôi chứ anh nghĩ ai mà tính toán cái này đâu.

- Không hẳn thế nó có xác suất hoàn toàn không dựa vào hên xui trên một vòng tròn có 10 mười phần bằng nhau nó là chia đều nhau nhưng chỉ cần có một chút thay đổi nhỏ sát xuất đó lại có thể là một mảnh cao gấp đôi những mảnh còn lại. Chỉ cần làm chên một chút là sẽ ra sát xuất này. Còn làm sao biết sát xuất nào chính xác thì hỏi chịu không phải mọi người đều quay hơn cả chục lần sao. Như thế là có cách để tính rồi.

Mọi người bây giờ mới hiểu Thiếu Kiệt lúc chiều nói họ quay thử những vòng quay này để tính toán mà đặt phần thưởng vào các nơi cần thiết.

Cuộc trò chuyện cũng kết thúc khi mà xe Thiếu Kiệt dừng lại ở một trung tâm thể thao loại vừa. Nơi này có thể dùng cho việc làm những môn thể thao trong nhà. Nhưng khi không cần thiết thì sân bãi và mặt bằng để có thể làm thành những cuộc họp mặt công nghệ như thế này.

Xung quang còn được dựng lên những cái lều bạt bán hàng quán đồ ăn và những món hàng lưu niệm. Cổng bên ngoài đang được những công nhân đang thi công. Thiếu Kiệt nhìn sơ qua một lượt cũng gật đầu. Xem ra những ngày hôm nay họ sẽ thi công gấp rút không phải chỉ có mỗi gian hàng Thiếu Kiệt mới phải thi công chạy đua với thời gian.

Theo chân Lý Đồng lúc này đến bốn bên quây hàng hầu như đã được dựng xong nhìn cảnh tượng ngổn ngang trước mắt Thiếu Kiệt cũng chỉ biết lắc đầu.

Nhìn Trương Hạo lúc này đang loay hoay các kiểu với gian hàng Thiếu Kiệt bực mình hỏi.

- Chuyện này là sao Trương Hạo sao bên mình còn chưa dựng xong nữa? họ làm hết chừa lại của mình là sao.

Thở dài một hơi Chu Tường lắc đầu nói với Thiếu Kiệt.

- Ở đây những gian hàng đều phải tự dựng gian hàng. họ chỉ cho mặt bằng trong phạm vi và những tấm thạch cao với mấy cái thanh nhôm này thôi.

Hiếu được vấn đề Chu Tường gặp phải Thiếu Kiệt cũng thở dài. Hắn không ngờ lại phải tự mình dựng thạch cao làm xương cá cho cả gian hàng. Hắn chỉ nghĩ nơi đây đã làm hết hắn chỉ cần gắn chữ nổi là được.

- Được rồi nếu họ đều như thế thì mình cũng như vậy đâu có gì là khó.

- Cái khó là không ai chịu làm cho mình anh chạy đi hỏi những người làm mấy cái này xung quanh đây không ai chịu nhận hết họ nói họ làm mệt rồi không làm nữa.

Chu Tường khi nhận được gian hàng mới biết được hoàn cảnh mình gặp phải không chỉ đơn giản là phải dựng gian hàng mà còn phải làm nhiều thứ. Hắn chạy đi hỏi những người thợ thi công nơi đây muốn họ qua làm giúp với giá cao nhưng không ai chịu làm.

- Được rồi không ai làm! Thì em làm cũng may có đem theo máy khoan ở nhà Lý Đồng chạy mua giúp em một số đinh vít như thế này. Nhanh Trong tối nay dựng gian hàng.

Lời của Thiếu Kiệt làm cả mọi người giật mình. Họ loay hoay cả ngày vẫn chưa được mà Thiếu Kiệt nói trong tối đóng xong gian hàng làm mọi người không hiểu hắn định làm gì.

Khung Xương Cá. là một dạng khung để đính những ốc vít với trần thạch cao lại Thường làm dưới mái tôn những trần thạch cao đều phải có xương

cá để bắn vít vào kể đó là mặt bê tông bên trên cũng thế.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 269: Hoàn Thành Gian Hàng

Không như những người khác bất ngờ với Những gì Thiếu Kiệt làm. Chu Tường Hà Vi, Nhã Oanh cứ cười cười bắt đầu hỗ trợ hẳn. Thiếu Kiệt cầm cây viết để lên vành lỗ tai mình cầm thước đo chiều cao. rồi chiều ngang của Gian Hàng được dựng khung sắt bốn phía.

Đếm trước mắt còn bao nhiêu nẹp khung để đóng thạch cao bốn phía cho vừa đủ. Thiếu Kiệt ước lượng cùng ghi toàn bộ số liệu ra một tờ giấy.

Nhìn tới những tấm thạch cao đặt trong gian hàng hẳn hỏi trượng hạo.

- Cái này họ mang đến cho bao nhiêu tấm? ở đây bao gồm hết chưa hay còn nữa.

- Tám tấm như nhau. Đều ngang một mét hai dài hai mét. bọn anh không biết sắp xếp sao với mấy thứ này nên đem về để ở đây. Họ bắt mình ra nhận ở nơi của ban tổ chức.

Gật đầu Thiếu Kiệt nhìn qua sơ lược cái khung gian hàng. hẳn nhú mày nếu đúng kích thước sẽ phải thiếu một tấm mới đủ sử dụng. Nhưng nếu thi công đem phân bố đều giảm ở hai phần mặt trước thì vẫn là được.

- Họ đưa chỉ đúng tám tấm thôi sao? Như vậy phải thiếu mới đúng. Không lẽ những người khác đều thi công như vậy bỏ đoạn đầu hết sao?

- Anh cũng có hỏi. hồi nãy anh tính chu vi hết rồi cũng thấy thiếu một tấm đi hỏi ban tổ chức thì họ nói số tám thích hợp hơn số chín như thế dễ làm hơn. Còn những người kia thi công làm sao thì anh không biết.

Nghe thế Thiếu Kiệt cũng lắc đầu. Phần lớn một số người quan niệm mê tín thì số tám đọc theo tiếng hoa là bát và đọc lệch đi một tý thì thành phát. Nên theo họ số tám là số phát đạt. Nên thường sẽ chọn những con số đi kèm số tám mà làm việc của mình.

- Thôi được rồi nếu ai cũng thế thì em vẫn có cách làm của mình. Cũng tốn nhiều thời gian nhưng vẫn có thể được không đến nỗi nào đi.

Tính toán xong hết Thiếu Kiệt bắt đầu bẻ những thanh nhôm theo đúng kích thước đã đó đánh số thứ tự, Kèm bám đi những đoạn dư thừa, đợi Lý Đông đem về những đinh vít cần thiết là Thiếu Kiệt làm việc.

Hà Vi với Nhã Oanh Thấy thế bắt đầu ghép nối những thứ Thiếu Kiệt đã làm ở nhà đặt ra một bên. Lúc này Lý Đông mang theo một túi đinh vít về Thiếu Kiệt bắt đầu dùng những đinh vít đó cố định lại các khung xương nẹp nhôm lại một đầu để cho Chu Tường giữ một tay với lấy cái thước nhôm có một vạch nước cần bằng màu xanh ở giữa kẹp vào cái nẹp mới cố định.

Thiếu Kiệt vừa làm vừa dùng thước đo, các thứ vật dụng, nhìn hẳn làm những người thi công ở gần đó cũng lại xem. Thấy hẳn một mình làm cái gian hàng những người khác xung quanh hoàn toàn không biết làm cũng cười cười.

Thường lúc nào thợ chính làm việc cũng có một người thợ phụ đi kèm không cần biết bạn là thợ xây, thợ sơn nước, Thợ mộc, hay thợ làm thạch cao đều phải có một người thợ phụ biết chút ít việc đi theo làm cùng tiến độ mới nhanh.

Nhưng giờ đây những người đó thấy Thiếu Kiệt làm một mình, cũng cho rằng hẳn không thể nào hoàn thành được việc đóng gian hàng. Nên đứng một bên xem như trò vui lúc làm việc.

- Làm một mình thì cái này biết khi nào mới xong nhỉ bên này mất cả hai ngày mới làm xong chỗ này chắc tới hôm bắt đầu con đang làm đi.

Thiếu Kiệt lúc này cũng cười nói một câu.

- Làm câu giờ ăn công thì hai ngày thật, nhưng mà làm ăn sản phẩm chỉ trong vòng một tối là xong rồi. không khéo lại mất thời gian, không làm được mấy cái khác.

Nghe Thiếu Kiệt trả lời lại những người đó cũng nhăn mày. Bởi họ đúng là làm ăn lương công nhật càng kéo dài chừng nào họ càng có thêm tiền công ngày đó.

Thiếu Kiệt không trả lời nữa mà hẩn chỉ tập trung theo những gì mà hẩn đã định hình sẵn trong đầu. Những người kia nghe hẩn nói thế tưởng là dân cùng nghề nên cũng trầm mặc xuống.

Đúng là việc đóng thạch cao này nếu ăn sản phẩm đi theo mét vuông thì người nhận thầu phải làm càng nhanh càng tốt. Có người còn tận dụng cả trong đêm để thi công.

Đối với việc đóng thạch cao dạng này Thiếu Kiệt không là nó chỉ mất tầm một buổi để tính toán đi xương cá, nẹp khung các thứ, mà trong buổi tối yên tĩnh thì công việc càng nhanh chóng. Thêm vào việc vẫn liệu có sẵn không phải đi kiếm nơi để mua cũng là một cách.

Đối với Những người đóng thạch cao như thế này họ đến tính toán diện tích sẽ đóng trần hoặc phòng, bao nhiêu báo giá tổng cho người muốn làm, đồng ý thì họ kê vật tư và các thứ liên quan rồi mới đến thi công.

```
]var      abd_media="media.adnetwork.vn";var      abd_width=500;var  
abd_height=281;var      abd_skip=7;var      abd_flash=true;var  
abd_popup=true;var  abd_wid=1515641312;var  abd_zid=1515641399;var  
abd_content_id="#abd_itvcplayer";var abd_position=0;
```

Thiếu Kiệt nhanh chóng làm những nẹp này dựng lên toan bộ xung quanh. Những tấm thạch cao được hẵn để đánh dấu lúc đâu bây giờ được những người Chu Tường, Lý Đồng và một số người đền phụ của Chung Chí Cường dựng lên.

Thiếu Kiệt cầm máy khoan cầm trong tay những cái vít từng cái từng cái một cố định vào nẹp bản thẳng vào một các chính xác không sai lệch đến ngay cả những người thợ bên ngoài đang ngồi nghỉ ngơi sau khi xong gian hàng của mình cũng trở mắt nhìn.

Vì đóng đinh vít chỉ nhìn được một mặt phẳng, nên nhiều khi vẫn có độ lệch nhất định. Nẹp cố định cũng chỉ tầm 5cm cho độ rộng tiếp diện với tấm thạch cao. Người thường xuyên tiếp xúc vẫn có người bắn nhầm là chuyện hiển nhiên. Chưa kể đến Thiếu Kiệt ghi nhớ từng chỗ từng chỗ ghép nối một cách tốt nhất.

Trời càng về khuya công việc của Thiếu Kiệt dần một kết thúc. Những bức vách trống trơn được thay bằng những tấm thạch cao trắng xóa. Từng mảnh ghép được kết nối lại với nhau Nhã Oanh với Hà Vi cũng được Thiếu Kiệt nói đi về nghỉ ngơi.

Những người bên lãnh sự quán cũng thế chỉ còn lại hẵn với Chu Tường và Lý Đồng. Ba người vừa gọi vài món đồ ăn khuya sau khi tấm thạch cao cuối cùng được đóng chắc vào. Ngồi xuống nghỉ mời uống một ít nước đá Chu Tường mới nói với Thiếu Kiệt.

- Bây giờ anh hiểu tại sao những người kia không chịu làm cho mình rồi. Em làm như vậy thời gian chỉ trong một buổi tối. Giờ qua ngày mới rồi thì vừa xong vậy là họ chỉ cần bỏ ra 1 buổi để làm là xong thế mà nghe nói ở đây cái nhanh nhất cũng 3 ngày làm anh lo quá trời.

- Đơn giản họ không muốn làm. Vì nếu làm cho anh mà nhanh quá thì những người của gian hàng khác sẽ nói. Thà là để người khác làm những

người đó mới không mất chén cơm. Nếu làm cho anh mà nhanh hơn thì gian hàng kia biết họ ăn công của gian hàng đó thì sao.

Thiếu Kiệt cũng hiểu cái khó thấy việc mà không nhận được của những người làm thạch cao ở đây. Họ thường làm theo dạng công trình hợp đồng tiền công mỗi lần thi công đem lại được nhiều tiền hơn buổi sáng. Nhưng ở ngay chỗ vừa làm như thế này thì không được.

- Mà này Thiếu Kiệt có việc gì em không biết không? Anh thấy những người kia nói em cũng là thợ giỏi gì đấy. Thật cứ nghĩ kỳ này xong rồi chứ.

Lý Đồng mới nhìn Thiếu Kiệt vừa ăn đồ ăn nhanh hăn vừa nói. Chu Tường cũng thế nhiều lần tiếp xúc biết được Thiếu Kiệt có rất nhiều điều thần bí. Vốn hăn nghĩ Thiếu Kiệt chỉ có thể làm những việc trí óc kinh doanh và mấy cái viết mã nguồn này nọ.

- Đừng ngạc nhiên cái em không biết còn nhiều lắm nhưng những việc lao động chân tay thì không cần phải lo em có thể làm được. nhất là những việc thế này. Chu Tường quên là Hoàng Chi Hùng làm gì à. Hăn làm thầu xây dựng không lẽ em không biết được chút gì sao. Nhìn người khác làm mình cũng tự làm được thôi

Thiếu Kiệt thấy hai người thách mắc như thế cũng đem Hoàng Chí Hùng ra làm bia đỡ đạn cho hăn. Nếu hăn nói hăn đã từng làm qua những công việc này thì ai sẽ tin.

- Vậy mà trước đây không biết. Những người thợ này làm lại như vậy ủa nhưng mà nhớ trần nhà thạch cao thường đâu có mấy cái vết dọc như vậy đâu.

- À cái này cũng đơn giản thôi không phải là không có nhưng mà mọi người không nhìn được thôi. Thương người ta sẽ dùng một lớp keo lưới cố định những đường nối như thế này sau đó kéo bột trét tường lên chà nhám

lại một lần nữa cho bằng rồi người sơn nước mới phủ lên một lớp sơn cho trùng với màu của chủ nhà yêu cầu.

Chu Tường lúc này mới định hình được những gì mà người thợ sẽ làm nhưng nghe Thiếu Kiệt nói bột trét tường hẳn cũng thắc mắc. Theo hẳn chỉ có người ta sử dụng xi măng trắng cho nhà sơn nước thôi.

- Ý em là cái xi măng trắng người ta hay làm nhà trước khi sơn đấy à. Anh thấy người ta gọi là xi măng trắng thôi chứ có gọi bột trét tường gì đâu.

Lắc đầu Thiếu Kiệt thấy được Chu Tường nhầm lẫn giữa xi măng trắng và bột trét tường thì công sơn nước nên mới giải thích.

- Không bột trét tường khác, xi măng trắng khác. Bột trét tường tuy nó giống như nhau nhưng đặc tính lại khác nhau. Bột trét tường sẽ trắng hơn và nhẹ hơn hạt nhỏ hơn. Còn xi măng trắng màu sẽ hơi đục một chút khi pha cùng với nước xi măng trắng có đặc tính của vôi sẽ hút nước nhiều hơn, Xi măng trắng khi khô lại nó có thể không thấm nước thường dùng trám những viên gạch với nhau lại như thế này.

Vừa nói Thiếu Kiệt chỉ vào những rãnh của gạch mem nền nhà. Biết sự khác biệt nhưng Chu tường vẫn không biết tại sao lại sử dụng hai cái riêng biệt nên hỏi tiếp.

- Sao người ta không sử dụng xi măng trắng trét tường cùng được vậy Thiếu Kiệt, sao lại sử dụng bột trét gì đó?

- Bởi hai đặc tính riêng biệt của nó người ta mới phải phân loại ra. Bột tre khi khô lại có thể sử dụng giấy nhám làm mịn bề mặt tường lúc đó lằn sơn đơn giản hơn và đẹp hơn. Còn xi măng trắng khô lại sẽ cứng không chà nhám được mà như thế thì lồi lõm mặt tường không được mịn cũng làm sơn nước không có độ bám.

Vì nói chuyện ngồi nghĩ ngơi cũng khá lâu nên Thiếu Kiệt mới hướng hai người Chu Tường và Lý Đồng nói.

- Thôi bắt đầu gắn logo công ty thương hiệu là được rồi nhanh để còn về nghĩ ngơi. Ngay mai để hai cô nàng nhà chúng ta đi dò hỏi những gian hàng của các hãng sẽ triển lãm vẽ một sơ đồ để biết đối thủ của mình gồm những ai.

Bắt đầu tiếp tục công việc của mình gắn logo công ty và một số vật cần thiết nối dây điện bóng đèn Chung Tường với Lý Đồng phụ giúp hẩn một tay. Khi cả ba người đã gắn hết những tấm mika lên những bức vách thạch cao nối điện thử ánh sáng và đèn đã làm thì cũng đã gần sáng. Thiếu Kiệt lúc này ghi một danh sách các công ty cần lưu ý mà hẩn muốn biết vào một tờ giấy.

Thu dọn toàn bộ đồ đạc vừa thi công xong. Lý Đồng và Chu Tường dọn dẹp lại gian hàng như chưa từng trải qua một đêm thi công từ chỉ có cái khung thành một gian hàng đúng nghĩa đèn điện đều đầy đủ. Ngay cả những ổ cắm để mở màng hình với kết nối laptop đều được cố định một góc.

Cả ba người với đồ đạc đem theo trở về. Lý Đồng tới nhà Thiếu Kiệt cũng xin phép về nhà nghĩ ngơi. Thiếu Kiệt cùng Chu Tường vào nhà thi Nhã Oanh và Hà Vi đã dậy còn đang chuẩn bị đồ ăn đem qua chỗ gian hàng vì sợ hẩn chưa làm xong mà để bụng đói.

Thấy Thiếu Kiệt cùng Chu Tường về đến nhà Nhã Oanh mới chạy tới nói.

- Xong rồi hả Thiếu Kiệt mệt cho bạn nhiều rồi. Mình với Hà Vi vừa mới làm mấy món ăn đơn giản cậu với Chu Tường tắm rửa đi rồi ra ăn hai người cả ngày hôm qua làm nhiều việc rồi.

Thiếu Kiệt cũng gật đầu dù sao hẳn thật sự cần tắm qua một lần. Chu Tường lúc này cũng cười cười. Hẳn nói với Thiếu Kiệt.

- Thôi anh lên lầu tắm em ở dưới đi dù sao phòng anh cũng ở trên đó. Chứ thật tình khó chịu lắm rồi tay giờ tự nhiên cứ bị tróc da rồi ráp như giấy nhám vậy.

- Ừ cũng được. Như vậy đi tắm một chút ăn uống xong nghĩ ngơi chiều đợi Trương Hạo quay lại bắt đầu làm tiếp.

Hà Vi bây giờ cũng còn vài món đang làm nghe Thiếu Kiệt nói vậy cũng cười cười. Nhã Oanh thì đi dọn lại những hộp mà định để đồ ăn lại mang cho Thiếu Kiệt. Thay vào đó là bày biện chén đĩa ra như một bữa ăn bình thường.

Đợi Thiếu Kiệt và Chu Tường xuống tới. Trên bàn lúc này đã được dọn ra những món ăn còn nghi ngút khói. Hà Vi đợi cả hai ngồi xuống rồi mới nói.

- Thôi mọi người cùng ăn đi. Hôm qua Thiếu Kiệt ăn đồ ăn nhanh không rồi. Đi qua bên này đồ ăn thì nhiều món nhưng đôi khi lại không bằng khẩu vị của nhà mình. Đồ ăn nhanh ăn nhiều quá trong một ngày cũng không tốt lắm.

- Đến lúc cần thì cái nào chả ăn được. Lát nữa em với Nhã Oanh qua bên gian hàng ấy xem những nơi có đặt mấy cái công ty này giúp anh. nhớ vẽ lại sơ đồ quầy hàng cũng được để hôm đó có gì anh còn đi khảo sát những công ty đó thế nào.

Đưa cho Hà Vi một danh sách để cô có thể quan sát hết các công ty hàng đầu trong buổi triển lãm. Thiếu Kiệt muốn biết những công ty này sẽ làm gì trong lần này mà đưa ra các biện pháp tiếp theo.

- Thiếu Kiệt vậy có cần phải chú ý những công ty nào không để em để ý luôn.

Nhã Oanh nói ra cô muốn giúp đỡ Thiếu Kiệt một phần dù sao hôm qua đến giờ Thiếu Kiệt thức trắng làm việc lao động chân tay. Dù con người có khỏe thế nào đi nữa những vẫn không thể quảng những việc nhỏ nhặt khác nên cô muốn giúp Thiếu Kiệt một chút.

- Không cần đâu những công ty anh ghi trong giấy là anh đã chú ý rồi. Triển lãm công nghệ không như hội chợ bình thường. Khi bắt đầu họ mới phô diễn ra những thứ họ đang chuẩn bị.

- Những mà em thắc mắc triển lãm này diễn ra năm ngày như vậy thì mỗi ngày đều có người đến xem mọi người lúc đó phải chia nhau ra để có thể lúc nào cũng có người ở gian hàng đấy Thiếu Kiệt.

Thấy thời gian diễn ra dài ngày không ít mà hiện tại tới lui bên nhóm người của mình chỉ có năm người việc sắp xếp cho những ngày sắp tới là điều cần thiết nên Hà Vi mới hỏi ý kiến của Thiếu Kiệt,

- Cũng không hẳn em với Nhã Oanh chia ra mỗi người một buổi thay phiên với Chu Tường với Trương Hạo còn tối thì anh sẽ canh gian hàng. như thế mọi người đều được nghỉ ngơi mình hiện tại ít người đợi tuyển nhân viên tốt tới lần sau thì sẽ tốt hơn. À hai em lát nữa đi mua vài cái áo thun màu đỏ cho em với cả mọi người. dùng để thay đổi mấy ngày sắp tới. Dù sao logo với mọi thứ đều màu này bọn mình mặc áo thun màu đỏ cũng là điều nên làm

- Ừ như vậy cũng tốt thôi mọi người ăn đi không khéo lại ngội mất. Mấy chuyện này để em với Hà Vi lo được rồi việc của hai anh bây giờ là ăn xong nghỉ ngơi một giấc lấy lại sức khỏe.

Cuộc nói chuyện trong buổi ăn xung quanh việc chuẩn bị cho những ngày triển lãm sắp tới Thiếu Kiệt cũng giao cho Hà Vi và Nhã Oanh những

công việc đơn giản, Mọi người đều có việc của mình, mọi người đều phân chia công việc và thời gian nghỉ ngơi tốt nhất.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 270: Mắt Thần Horus

Cùng lúc đó Thiếu Kiệt đang nghỉ ngơi tại nhà mình Nhã Oanh và Hà Vi đang trên đường tới trung tâm triển lãm. Tại thành phố rộng lớn này một ngôi nhà khang trang khá đẹp một người tay đang cầm trên tay tờ báo ung dung thưởng thức tách cà phê buổi sáng trong vườn nhà mình nơi có bãi cỏ xanh và một hồ bơi trước mặt.

Người đàn ông đang ung dung thưởng thức sự thanh nhàn của mình trong một buổi sáng. Cuộc sống hưởng thụ này đúng chất một người thành đạt trong xã hội không phải lo nghĩ điều gì.

Một người thanh niên đi vào đến bên cạnh người đàn ông lên tiếng nói.

- Ông Chủ trong triển lãm lần này phát sinh một vài vấn đề?

- Còn mấy ngày nữa mà vấn đề gì phát sinh mọi thứ không phải làm xong hết rồi sao. Những công ty thi muốn thi công gian hàng không phải đã làm xong hết rồi sao. Còn có chuyện gì phát sinh nữa.

Người đàn ông lúc này cũng đặt tờ báo đang đọc xuống nhìn người thanh niên đến nói với mình giọng khó chịu. Ai cũng thế một buổi sáng thư thái bên hồ bơi đọc báo yên lành thì lại bị quấy rầy thì không ai mà muốn cả. Nhất là hắn đang hoàn toàn chìm đắm trong sự an bình của một ngày mới.

- Có một gian hàng không qua công ty đã thi công xong trong chiều tối hôm qua.

- Cái gì. Sao như thế được. Đồ ăn hại tao đã nói những người muốn thi công trong đó phải thông qua công ty mà làm cái chuyện gì giờ người ta thi công xong hết mới đến báo.

Người thanh niên cũng cúi đầu. Hôm qua hẳn được những người của ông chủ mình móc nối có một gian hàng vừa được cấp trong triển lãm lúc đó cũng đã hơn giữa trưa. Hẳn nghĩ sẽ không có chuyện gì.

Nếu không có ai nhận làm thì những người kia phải biết tìm hiểu đi đến công ty hẳn với thời gian cũng gần sát ngày triển lãm cũng không có ai dám thi công ít ngày. Nên để đó định sáng nay tìm đến móc nối thì mới biết gian hàng đã thi công xong trong tối và người ta đã về.

Vốn định lợi dụng gần sát ngày mà lấy thêm một khoảng phí thi công gấp nên hẳn cứ chần chừ để cho sự việc diễn ra đến giờ thì hẳn phải báo cáo chuyện này lên. Vì những gian hàng này ở đây hẳn phải làm một bản trích lợi nhuận cho những người của khu triển lãm.

- Hôm qua họ mới nhận gian hàng. Lúc đó cũng không còn sớm. Nhưng nghe những người thi công gần đó nói. Chỉ có một người dựng lên toàn bộ gian hàng chỉ có mấy người chủ của gian hàng giúp đỡ thôi.

- Công ty nào? Bọn hẳn không biết muốn thi gian hàng trong đó phải thông qua Trần Trung tao sao. Con mẹ nó dám qua mặt ngay trên địa bàn của tao. Bọn hẳn không nể mặt à.

Đứng lên mắng người báo cáo với dáng vẻ phẫn nộ đầy tức giận. Trần Trung bực tức. Trước giờ đây là thông lệ của tất cả công ty đến đây triển lãm ban tổ chức sẽ cho những công ty này tự thi công để đá cái khối bánh này lại cho Trần Trung hẳn.

Những người hẳn gọi đến thi công trong gian hàng đều là người mà hẳn đã lựa chọn và có chút ít gì đó lót tay cho hẳn. Vì thế những công nhân

không được làm lâu hoặc phải thi công chậm kéo dài thời gian để lấy tiền công của các công ty lớn cần gian hàng mà quảng bá sản phẩm của mình.

Điều này dường như trở thành một quy luật bất thành văn cho hẳn kiếm tiền. Giờ hẳn lại mất đi một khoản trong đó tuy không đáng nhưng có ngoại lệ sẽ có những cái tiếp theo. Nên hẳn không thể nào để chuyện này xuất hiện. Trước nay luôn thế cho đến khi triển lãm khai mạc thì hẳn là người khổng chế.

- Cái công ty đó là công ty nào. Thằng thi công gian hàng đó chán sống sao? nó làm cho ai làm riêng hay là làm cho công ty nào.

- Có tìm hiểu sơ lượt hình như công ty này không có tiếng tăm gì còn là mới thành lập. Còn thằng kia hình như là chung một bọn trong công ty hay sao ấy. Mọi người còn đang thi công trong đó nói lại như vậy.

Trước khi đến đây hẳn cố gắng thu thập đơn giản những gì đã xảy ra để có thể báo cáo cho Trần Trung một cách tốt nhất nên dò là một số thông tin của những người. Tối qua ở lại thi công chơi chơi với những gian hàng mà mình đã được nhận.

- Lại thêm một công ty mới nổi lên định vượt râu hùm. Cũng may để phòng ngừa chuyện này tao cũng đã có được cái chức an ninh của triển lãm. Nói người của mình đến đó dỡ bỏ gian hàng đó nói vi phạm an toàn và thi công không đúng cách. Dem gian hàng đó đá ra ngoài. Mẹ định ăn trên đầu ông mày à.

Trần Trung lúc này bực tức nói với người báo cáo của mình hẳn hậm hực, người thanh niên thấy vậy cũng gật đầu đáp lại.

- Vâng để em đi nói mấy thằng bên dưới làm.

Định quay đi thì Trần Trung suy nghĩ gì đó nói với hẳn

- Thôi để tao lần này đi xem coi cái công ty đó như thế nào. Sẵn đem những người trong chỗ đó biết thằng này không phải hiền, cũng để cảnh cáo những thằng có ý định mon men làm chuyện sau lưng tao. Ra nói tài xế chuẩn bị xe nói mấy thằng tới bên trung tâm triển lãm đợi tao.

Nghe lời Trần Trung người thanh niên cũng rời đi. Trần Trung lúc này cũng vào trong nhà Thay cho mình một bộ đồ. Còn Nhã Oanh và Hà Vi hai cô nàng đang đi dạo trong khu triển lãm. Những gì các cô là ghi nhớ về lại những dữ kiện về các công ty Thiếu Kiệt ghi trong giấy. Hầu như những công ty đó không khó kiếm là mấy. Chỉ cần dạo một vòng là mọi người đã đi xong một vòng.

Vì những gian hàng hiện tại chỉ là những gian hàng trống mà không phải xếp đặt những thứ trưng bày nên cũng không có gì. Ngoài những người đang bắt đầu trang trí cho từng gian hàng.

Trở về lại chính gian hàng mang tên Garena của Thiếu Kiệt hẳn làm việc cái gian hàng hầu như đã được sắp xếp xong hết các thứ. Hà Vi lúc này cầm mấy cái túi vừa mua vào một góc.

Cô chỉ mua vài thứ thấy đẹp để trang trí một số tranh ảnh áp phích để khi nào Thiếu Kiệt hỏi xem hẳn nó nên treo lên hay không. Theo cô những cái tranh ảnh này cũng liên quan ích nhiều tới trò chơi nên mua về.

- Phải công nhận hôm qua mới biết được Thiếu Kiệt nhà mình làm quá trời thứ cả cái vòng quay này nữa tức lắm. Lần nào cũng quay vào cái chúc bạn may mắn lần sau. Không hiểu có cái gì có thể làm khó Thiếu Kiệt nhỉ.

- Cũng không biết được! Hình như cái gì mà có thể Thiếu Kiệt đều làm được nhưng mà vẫn không hiểu cậu ta cũng bằng tuổi bọn mình lại có thể làm nhiều thứ như thế. Những người trong quân doanh cũng không bằng Thiếu Kiệt đâu.

Hà Vi ngồi ở một cái ghế của gian hàng nói ra những suy nghĩ của mình cô thấy Thiếu Kiệt không ít lần làm những việc mà cô xem như không thể đều làm được. Lúc này một số người bên lãnh sự quán cũng qua đến mọi người tập trung trong gian hàng thối bóng bay. Làm mấy cái trò chơi nhỏ trang trí xung quanh.

Lúc này Chung Chí Cường cũng đến nhìn Hà Vi với Nhã Oanh cũng than thở.

- Hôm qua người của tôi về báo thì ra bọn họ không giúp được ngoài những việc lật vật nên hôm nay tôi qua đây cần xem Thiếu Kiệt cần hỗ trợ gì không để biết mà chuẩn bị sẵn gặp người ban tổ chức nói chiều cố một chút ấy mà. Nghe Chung Chí Cường nói thế Nhã Oanh cũng trả lời hẳn.

- Thiếu Kiệt mệt hiện tại về nhà nghỉ ngơi rồi chắc ông đi gặp người bên ban tổ chức đi. Biết đâu xong rồi lúc đó Thiếu Kiệt qua thi sao. Còn chưa thì ông qua bên nhà gặp Thiếu Kiệt cũng được.

- Ấy vậy cũng được. Tôi cũng có đem theo một số loa phát qua đây biết đâu bên mình lại cần dùng. Tôi cho người đem vào đây là được còn về vấn đề gì để tôi đi gặp ban tổ chức nói một tiếng chắc họ sẽ nể mặt hỗ trợ.

Biết được Thiếu Kiệt không ở đây Chung Chí Cường cũng không thấy gì là lại. Hẳn được nhân viên của mình báo lại hâu như hôm qua Thiếu Kiệt đã làm việc lao động tay chân cả ngày. Nếu hôm nay vẫn thấy cậu ta ở đây thì hẳn cũng sẽ phải phục sát đất.

Nhìn qua gian hàng được trang trí cả chữ nổi logo tự làm không kém hàng đặt thi công. Chung Chí Cường càng thêm sợ hãi hẳn biết được những thứ này Thiếu Kiệt đều làm tay và hơn hết gian hàng cũng là tự thân hẳn dựng.

Vôn không biết chuyện này định là sẽ gặp ban tổ chức khiếu kiện nhưng mà nghe nhân viên nói chắc Thiếu Kiệt đã tự thi công xong nên hẳn cũng

muốn xem cho biết. Giờ thấy tất cả những gì trước mắt hẳn không khỏi xao động trong lòng. tuy nói mật vụ có thể đóng nhiều vai, Làm nhiều việc nhưng đến mức độ này thì hẳn lần đầu tiên chứng kiến.

- Thôi mọi người xem trang trí đi tôi đi qua ban tổ chức có gì lát nữa tôi quay lại.

Thấy bản thân mình đứng không ở chỗ này cũng không làm gì Chung Chí Cường cười đùa xin phép rời đi. Hà Vi chỉ gật đầu không quan tâm đến, Nhã Oanh lúc này mới nói nhỏ với cô.

- Cái lão này không có việc gì sao mà nhiệt tình với bọn mình như vậy Hà Vi bạn nhìn ra hẳn có ý đồ gì không.

- Việc này mình cũng không biết. Nhưng xem ra không phải xấu đi. hẳn đã muốn giúp bọn mình miễn phí không điều kiện thì cứ để hẳn làm. Dù sao hẳn giúp thì bọn mình cũng nhẹ nhàng hơn.

Hà Vi lúc này cũng nói ra những ý nghĩ và hành động lấy lòng của Chung Chí Cường. Cô biết hẳn có thể là hiểu lầm chuyện gì đó về thân phận Thiếu Kiệt. Nếu không sẽ không làm vẽ lấy lòng bỏ thời gian với một công ty vừa mới thành lập như thế này.

- Chà mọi người trang trí như thế này bảo đảm hôm đó chỗ mình chắc chắn rất là thu hút đấy.

Người lên tiếng lúc này là Lý Đồng hẳn hướng Nhã Oanh và Hà Vi cười cười. Hẳn về đến nhà tắm rửa sau một đêm nằm một chút lại bị giật mình bởi tiếng xe cộ và sự hoạt động trở lại của thành phố. Vì ở chung cư tập thể ồn ào náo nhiệt nên không thể tiếp tục ngủ. Lý Đồng thấy không có việc gì nên mới đi qua trung tâm triển lãm đi dạo một vòng.

Thường những người như hẳn công việc tới khi đăng ký kinh doanh xong là được hẳn hiện tại chỉ cần sang tên lại cho Thiếu Kiệt nữa là được.

Nhưng hôm qua khi theo Thiếu Kiệt cả ngày hẳn thấy cậu nhóc này không đơn giản. Nên muốn thân cận nhiều hơn. Nên cũng có tâm lý qua đây xem chơi phụ việc biết đâu lại có cơ hội cho một công việc mới.

- Anh Không ngủ sao mà đi qua bên này giờ này.?

Thấy Lý Đồng xuất hiện Nhã Oanh cũng hỏi hẳn. Cô Thấy việc Lý Đồng cả ngày hôm qua thức cũng Thiếu Kiệt làm việc cũng phải có mệt mỏi không ít nhưng lại không chịu nghỉ ngơi nên cũng thắc mắc.

- Ngũ Không được nên đành qua đây thôi tôi ở chung cư xã hội nên hàng xóm đông họ ra vào chào nhau rồi đi làm tôi trong nhà ngũ không được. Bệnh khó ngủ lâu nay vẫn như thế.

Gật đầu như hiểu được việc khó khăn phải ngủ trái với giờ giấc vốn có lại bị làm phiền bởi âm thanh và những thứ xung quanh Nhã Oanh cũng gật đầu.

- Hôm qua cảm đầu làm không nhìn được gì giờ nhìn lại mới thấy logo của Thiếu Kiệt làm cũng khó hiểu như cậu ta.

- Logo sao mà khó hiểu em thì lại thấy mấy cái hình này nó bình thường chắc tại không có thời gian Thiếu Kiệt mới làm đơn giản đấy chứ.

Nhã Oanh cũng thấy những hình ảnh được làm ở đây rất bình thường và cũng dễ thấy được ở rất nhiều nơi. Không phải như Lý Đồng nói.

- Cái này em sai rồi nhé. Anh Không biết tại sao Thiếu Kiệt lại làm những cái này nhưng anh chắc cậu ta có lý do. Các em nhìn đi chữ G đầu tiên trong tên công ty nếu nhìn một cách bình thường thì cứ nghĩ nó là chữ kiểu nhưng nhìn vào trực diện hai em có thấy nó giống con mắt không. Con mắt này quen lắm.

Hà Vi với Nhã Oanh cũng nhìn găm một lúc mới gật đầu. Nhã Oanh lúc này mới nói với Hà Vi.

- Nếu mà nói giống thì giống thật em thấy như đã gặp ở đâu rồi đấy.

- Các em gặp nó trên tờ tiền 1 USD con mắt tâm linh thường được gọi là con mắt Horus. Các em không tin xem thử đi hôm qua anh thấy cứ ngờ ngờ giờ mới phát hiện đấy.

Hà Vi lúc này mới lục trong túi mình một đồng tiền lẻ và có một tờ được gấp gọn vào ví cô tờ một đô gỡ ra thì nhìn vào trên tờ tiền đúng là có một con mắt nằm trên đỉnh kim tự tháp.

- ấy đúng thật nhĩ chắc Thiếu Kiệt nghĩ đến nó khi làm chữ này hay sao ấy khá giống.

Nhã Oanh cũng nhìn vào tờ tiền một đô là của Hà Vi sẫm soi nhìn ngăm đối chiếu như xác nhận hai hình ảnh con mắt là một. Lý Đông lúc này mới nói ra điều mà mình thắc mắc tiếp theo.

- Anh còn một điều không hiểu tại sao Thiếu Kiệt làm hình con linh vật công ty chỉ có mắt mà không có miệng. Nhìn có vẻ siêu nhân hay tia chớp ấy. để cậu ta đến anh hỏi mới được. Dù sao ý đồ của Thiếu Kiệt ra sao thì chỉ có cậu ta biết.

- Ừ chắc Thiếu Kiệt có ý đồ gì đấy mà mình không biết được. Nhưng mà thôi đợi hỏi cậu ta là biết ấy mà. Thôi cùng mọi người trang trí gian hàng đi biết đâu một tối nay về ngủ ngon hơn.

Hà Vi lúc này cũng gật đầu. Bản thân cô cũng không hiểu Thiếu Kiệt có ý đồ gì những cách phân tích của Lý Đông về chữ G đầu tiền rất có lý nên cũng không thể phản bác.

- Ừ để anh phụ mọi người trang trí nào cái nào cao thì đưa anh. Anh treo lên cho

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 271: Vấp Cục Đá

Ngay lúc này mọi người đang sắp xếp dán với treo những vật trang trí thông thường thì một nhóm người mắt trên người những bộ đồ của bảo vệ màu đen theo sau thân hình một người trung niên đi phía trước.

Những người đang trong gian hàng lúc này cũng thấy người đi về phía họ khá đông nên cũng dừng lại xem coi có việc gì. Ai cũng thế con người thì có lòng hiếu kỳ của mình.

Khi có một việc gì đó quá lớn hay một nhóm người tập trung lại họ thường bỏ qua cái tôi của mình. Tiềm hiểu xem có việc gì đang diễn ra đó là những gì mà nhóm người Hà Vi đang nhắm đến.

Trần Trung thấy nhóm người đang trang trí trong gian hàng mới lên giọng quát.

- Ai cho trang trí gian hàng này đã được phê duyệt đâu mà dựng lên. Ai cho phép dựng mà làm dờ bỏ gian hàng ngay.

Lý Đông nghe thế mới bước ra nhìn Trần Trung ngăn lại nói.

- Có vẻ như anh nhằm đi bọn tôi được đặt gian hàng ở đây có giấy phép được đặt gian hàng đàng hoàng. Anh không có quyền mà làm như vậy bản thân anh là ai mà có thể làm điều này. Nếu anh không nói rõ chúng tôi sai điều gì thì xin lỗi các anh không thể làm thế với gian hàng của chúng tôi.

Nhìn Qua Lý Đông có vẻ như là người có tiếng nói ở đây nên Trần Trung mới nói.

- Hôm qua nơi đây thi công không được sự cho phép người thi công cũng không biết rõ lai lịch. Chưa được chỉ định của công ty nào đến để thi công. Tôi nghi ngờ các anh móc nối với những người làm công việc chui không có giấy phép lao động đình chỉ gian hàng dỡ bỏ điều tra.

- Lý do của anh có vẻ hơi miễn cưỡng nhỉ? Trước nay tôi không hề nghe qua việc dựng một gian hàng có cái cỡ lớn như thế đấy. Nếu anh thật sự muốn làm khó thì bọn tôi cũng sẽ làm khó lại. Việc anh dỡ bỏ gian hàng là hoàn toàn không được.

Lý Đồng giờ cũng hiểu được chút ít hần xem ra nhóm người mình dựng chạm đến lợi ích của một số người. Hần cũng luôn thắc mắc tại sao những gian hàng này phải tự thuê người thi công mà ban tổ chức lại không cung cấp sẵn gian hàng.

Đó cũng bao gồm một phần lý do tại sao những người thi công khác không nhận làm gian hàng cho họ mà phải để Thiếu Kiệt tự làm. Hà Vi với Nhã Oanh cũng nhận ra được điều này bởi chuyện này tương đối đơn giản với họ. Nhìn xem qua như đơn thuần nhưng trong đó có nhiều thứ không như vẻ bề ngoài.

Nhã Oanh lúc này mới đứng bên cạnh nói nhỏ với Hà Vi.

- Việc này sao giờ Hà Vi Thiếu Kiệt không có ở đây hay mình gọi cho Chung Chí Cường.

- Bọn hần sẽ không cho bạn rời đi báo đâu chỉ có thể người của Chung Chí Cường đi thôi. Bạn yên tâm những người làm ở lãnh sự quán cũng không phải là thường không thôi.

Hà Vi trả lời lại cho Nhã Oanh nghe cô thấy với số người của Trần Trung đem tới cũng không hơn được bao nhiêu. Nhìn tổng thể bên cô cũng không tệ. Dù sao thì Lý Đồng cũng đánh được cô và một vài người ở lãnh sự quán thế là đủ.

Trần Trung nghe được Lý Đồng nói cứng lại ra vẻ không lo lắng gì cũng bực tức quát.

- Dờ Gian Hàng!

- Lý Đồng đừng để hư hao gian hàng mình. Đẩy lui bọn hăn. Hai người bảo vệ Nhã Oanh. Những người còn lại lên. Bọn mình không phải ăn chay.

Nghe Trần Trung ra lệnh như thế Hà Vi cũng hướng Lý Đồng và hai người lãnh sự quán gần mình ra lệnh những người còn lại nghe Hà Vi nói thế cũng cười cười nhìn nhau. Bọn hăn làm ở lãnh sự quán tuy nói chỉ làm việc dạng văn phòng nhưng ai cũng có một thân thủ đủ để đánh nhau. Một người xông lên bên cạnh Lý Đồng hướng những người còn lại nói

- Lên lâu lắm rồi không hoạt động tay chân làm văn phòng rãnh rồi hôm nay giải tỏa nào.

Lời hăn nói làm những người trong lãnh sự quán cười nham hiểm một cái. Rồi xông lên cùng với Lý Đồng đánh những người của Trần Trung một lượt đem họ thoát ra khỏi gần gian hàng của mình.

Hà Vi thấy được gian hàng hoàn thành nhanh chóng trong đêm cũng biết Thiếu Kiệt tốn công sức thế nào, Cô không muốn gian hàng bị tổn hại gì bởi việc đánh nhau với những người của Trần Trung đem lại.

Nhã Oanh thấy thế cũng lấy điện thoại ra gọi về cho Thiếu Kiệt. Cô cũng đã lưỡng lự một lúc mới dám gọi đi. Dù sao ở đây cũng là nước của người ta. Cô thấy nếu mình không gọi báo cho Thiếu Kiệt lỡ như có chuyện gì cũng không tốt.

Bên Kia điện thoại một hồi chuông vang lên thật dài cho đến khi có tính hiệu chấp nhận cuộc gọi Nhã Oanh mới nói.

- Thiếu Kiệt biết anh nghĩ ngợi nhưng em phải gọi. Bên trung tâm triển lãm này có mấy người qua làm khó dễ sắp đánh nhau rồi.

- Họ có khoản mấy người? Có Hà Vi hay ai ở đó nữa không?

Thiếu Kiệt cũng tỉnh giấc. Vội hỏi Nhã Oanh, hấn sợ Hà Vi phải đi quan sát các gian hàng công ty khác chỉ có Nhã Oanh ở gian hàng một mình thì không tốt mấy.

- Có Hà Vi, Lý Đồng với mấy người bên lãnh sự quán nữa! bên bọn người kia cũng tầm 8 hay 9 người gì đó.

- Ừ vậy không sao đâu. Hà Vi lo được cứ để Hà Vi lo liệu trước chút nữa mình qua bên đó liền.

Nghe thấy bên mình có số lượng người không tệ Thiếu Kiệt cũng không lo lắng nữa theo hấn thấy Hà Vi và Lý Đồng có thể giải quyết được chuyện. Nhưng dù là như thế hấn cũng bật dậy thay đồ của mình để qua bên trung tâm triển lãm.

Trần Trung không ngờ những người này lại có thể chống lại mình. Những người bên hấn bị Lý Đông chân đấm cước đá. Những người gần đó cũng tránh ra một chỗ để không bị牵连.

Lý Đông tiếp cận một người gần mình đem người đó đấm đá vài cái còn ném hấn về phía Trần Trung. Những người bên cạnh cũng không kém cứ một đánh hai toàn bộ là hỗn loạn thành một bầy.

Hà Vi lúc này cũng thở dài xem ra cô lo lắng quá. Những người này thực lực xem ra không bằng những người của Cao Thịnh là mấy nhưng cô quên rằng bên nhóm người lãnh sự quán họ vốn có thực lực mà Lý Đông cũng không kém. Nhìn qua ai cũng hiểu được chiến trường một phía là để cho nhóm họ hành một hồi với những người của Trần Trung.

Thấy bên mình thất thế Trần Trung phía sau hướng người bên cạnh nói nhỏ.

- Mày chạy đi liên hệ những người kia đến nói có gian hàng đánh nhau với an ninh để cho họ đến đây. Tao muốn đem cái đám này đuổi đi. Người thanh niên nghe thế cũng vội vã chạy đi để lại Trần Trung và nhóm người còn lại của mình giằng co với lại những người của Lý Đồng. Hà Vi lúc này thấy tính hình kéo dài cũng không đến đâu mới hướng Lý Đồng nói,.

- Bắt giặc trước hết bắt vua cứ bắt tên mặt áo vest lại là bọn này chị nằm yên thôi.

Nhìn những người bị đánh bên nhóm Trần Trung lúc này cũng chỉ còn lại mấy người. Kéo dài thì cũng không được gì. Cô Cũng biết người chủ sự ra mặt là hãn thì những người bên dưới này cũng chỉ làm ra lệnh có đánh những người này một hồi lâu cũng không được gì.

Lý Đồng nghe như thế cũng khẽ gật đầu hãn vốn định bắt trần trung đem hãn chế phục để những người khác không động thủ nữa nhưng cứ bị bọn bên dưới đây đưa không cho tiếp cận lấy Trần Trung giờ nghe Hà Vi nói thế hãn cũng bực tức cuộn nội lên ra tay mạnh hơn.

Những người bên lãnh sự quán bây giờ cũng thôi không thường thức trận chiến nữa vốn từ đầu bọn hãn vẫn xem như đây chỉ là một buổi thư giãn gân cốt nhưng nếu cứ bị kéo dài thì cũng không tốt lành gì, nếu đồn ra ngoài bọn hãn đánh nhau với những thành phần này chỉ là ngang tay thì sau này lằng lộn trong lãnh sự quán hay làm nhiệm vụ bảo vệ yếu nhân cũng không được sử dụng vì thế giờ phút này họ hoàng toàn ra tay thật sự.

Một người hướng đối phương đang đánh với mình đưa tay chụp lấy tay hãn từ bên hông kéo ra đằng sau một chân đá ngay khớp gối cho khụy xuống rồi đánh vào phía sau ót đối phương bị phát lực bất ngờ người của Trần Trung té xuống ngất đi.

Xông lên từ phía bên hông của Lý Đồng cùng bị hấn xoay người đá thẳng một cú quét trên không ngang với tầm ngực. hấn mất đà lại bị đau lưng đập vào khung sắt của gian hàng gần đó nằm gục một chỗ.

Nhìn phía bên mình lần lượt từng người gục xuống mà không gượng dậy được Trần Trung cũng kinh hoàng hấn thấy lần này bản thân vấp phải cục đá to chứ không còn là nhỏ nữa. Hấn biết những người bên mình có khả năng như thế nào. Giờ ai này gục một đám hấn mới nhìn về phía đám người Lý Đồng nói.

- Mấy người! mấy người lại dám đánh cả người thi hành công vụ. Cản trở người làm việc chấp pháp. còn hành hung những người an ninh này. Chuyện này nhất định không thể bỏ qua được.

- Ấy nói không bỏ qua tôi phải là người không bỏ qua cho mấy người mới đúng. Tại đây dám móc nối người thi công gian hàng. Người nào không thông qua thì đến làm khó dễ. Xem ra trước giờ không ai chống lại các ông vì họ là một số công ty chấp nhận điều này hoặc là một số công ty nước ngoài không muốn rắc rối nên phải chịu bị ông ăn chặn đi.

Hà Vi lúc này mới bước ra nhìn thẳng mặt Trần Trung. không e ngại nói ra những suy nghĩ của mình. Mọi người xung quanh đó không ít người gật đầu rồi lảng lẩn đứng xem. Bởi họ không dám đồng tình ra mặt, ai biết được rằng những người Trần Trung sẽ làm gì khi họ làm người đứng ra nói chuyện.

Thấy Hà Vi ngang nhiên nói những chuyện này trước mặt mọi người. Trần Trung cũng tái mặt chối bỏ.

- Cô Kia cô nói gì đó. Chuyện này cô không thể ăn nói hàm hồ như thế được. Cô có biết cô nói như vậy là ảnh hưởng uy tín của tôi hay không? Các người dựng gian hàng cận ngày khai trương triển lãm để làm gì sau

những ngày trước trống không làm. Mà lại thi công gấp rút như thế không phải có mờ ám nên mới làm sao. Chắc chắn là vậy.

Trần Trung biên ra một cái tội để áp đặt lên những người của gian hàng Hà Vi. Hắn thấy nếu cứng rắn đối kháng với những người trước mắt không tốt. Nên muốn dùng lời lẽ của mình kiểm về sự đồng tình và đẩy trách nhiệm này về phía gian hàng của Thiếu Kiệt.

- Xem ông cũng chưa chấp nhận sự thật nhỉ. Thôi được rồi nếu ông đã muốn không nhận cũng được ông đợi người đến xử lý đi. Việc này ông xong rồi.

Hà Vi định sẽ làm cho Trần Trung tự mình nói ra những gì hắn đã làm. Nhưng thấy từ xa Chung Chi Cường và một số người bên Ban tổ chức chạy đến nên Cô mới ung dung để chuyện này cho họ giải quyết.

Trần Trung thì không biết sau lưng mình những người ban tổ chức đang đến nên vẫn giọng nghiêm nghị nói.

- Cô chờ đó tôi sẽ cho người của ban tổ chức dỡ lấy cái gian hàng này. Chưa kể đó tôi sẽ báo cảnh để các người phải chịu trách nhiệm với những gì mình đã gây ra.

- Anh nói hay nhỉ quy luật nào ở đây không cho phép người khác thi công gian hàng đã được cấp. Người của tôi đến thi công nhanh thì không cần phải kéo dài thời gian anh lại có quyền gì mà dỡ những thứ mà chúng tôi đã làm.

Hà Vi lúc này thấy bốn người kia đã tới cũng từ tốn nói lý với Trần Trung. Người thanh niên được Trần Trung sau khi rời đi báo cho Ban tổ chức theo lệnh của hắn định lên tiếng thì một loạt ánh mắt nhìn về hắn làm hắn im lặng đứng qua một bên không dám hó hé một lời.

Hắn cũng hiểu ông chủ hắn dù có lộng hành như thế nào thì trước mặt những người này đều không trở mình được. Nên tạm thời giữ im lặng là điều hắn cần thiết lúc này.

- Cô thì biết cái gì. Tất cả mọi người ở đây cả những gian hàng đang thi công đều phải thông qua công ty thi công Trần Trung mới được làm việc trong này. Cô nghĩ tại sao những gian hàng kia tôi không can thiệp chỉ mỗi gian hàng cô là sai quy định thôi.

- Vậy cho hỏi làm sao kiếm công ty đó. chả ai biết cái công ty đó ở đâu thì làm sao mà thuê nhỉ? Mà có thì giám đốc đó là ai không biết thì chẳng bàn chuyện được đâu.

Hà Vi giả vờ như không biết cái công ty kia ở đâu. Bởi Hà Vi cũng không biết người này là ai nhưng dám chắc một điều là hắn biết người nào là Trần Trung và công ty đó ở đâu.

- Chuyện này cô còn hỏi sao tôi là Trần Trung và công ty đó của tôi. Cô không thông qua công ty tôi mà làm gian hàng thì đâu được.

- Ấy thế không phải là anh lấy quyền riêng để trục lợi cá nhân cho mình sao? Anh vừa là người thi hành vừa là người làm luật ở chỗ này. Tôi lại không nghĩ anh có nhiều việc phải làm như thế đấy.

Hà Vi lúc này châm chọc hắn những người xung quanh cũng che miệng cười. Cái này là do hắn tự nhảy vào hố người khác đào sẵn nên không ai không cố gắng nén cười. Dù sao họ bên ngoài đều thấy phía sau những người đang đứng gần Trần Trung là ai. Nhưng thấy Hà Vi đào cho Trần Trung cái hố lớn như thế này cũng không ai muốn hắn thoát khỏi đó nên cũng im lặng.

Biết mình nói hớ cả chuyện này Trần Trung tức giận quát.

- Thì công ty đó là của tôi thì sao. Người khác làm việc kiếm cơm tôi đây làm nhiều việc cũng là điều bình thường.

- Xem ra anh cũng cự khổ không kém đi. Vậy nói rõ anh biết lần này anh đừng hòng lấy được một đồng nào từ gian hàng này đi. Tôi sẽ không để anh giữ nó còn anh tốt nhất nên tự bảo toàn mình đi.

Hà Vi lúc này cười cười nhìn Trần Trung từ tốn nói ra việc này của cô đến đây cũng không muốn dây dưa với hắn nữa. Cô Cần biết cái cô cần là được rồi và hiện tại ai cũng đã nghe được Trần Trung tự mình nhận tội thì không lý nào hắn lại được tha dễ dàng.

- Cô nói hay nhỉ. Cô muốn để là để sao.. Chuyện này tôi sẽ tin số chắc chắn ban tổ chức sẽ không cho cô để cái gian hàng đó trong ngày hôm nay cô chớ đấy. Bọn bây còn nằm đó làm gì đứng lên đi lên ban tổ chức với tao.

Hậm hực dậm chân nhìn một đám nằm dưới đất mắng. Tuy bọn họ có đủ sức để đứng lên khi nghe tiếng nói của Trần Trung nhưng hiện tại bọn hắn không dám. Những người đứng đầu của lần triển lãm này đều đứng sau lưng hắn, mà Trần Trung lại hống hách không coi ai ra gì làm bọn người đang nằm không muốn đứng lên vì sợ liên lụy luôn cả mình.

Bực tức quay lại thì Trần Trung đối diện với một đám ánh mắt hình viên đạn nhìn hắn. Một người nhìn Trần Trung quát.

- Trần Trung! Anh gây ra cái họa gì ở chỗ này thế hả.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 272: Búp Bê Hình Mèo

Sáng nay đi xúc ruột. Hôm qua ăn mấy cái bánh bông lan trứng muối không vệ sinh an toàn thực phẩm.

Trần Trung lúc này như bị định thân không nói được gì hăn run run những người xung quanh cũng không biết người trước mặt Trần Trung là ai nhưng với những gì thấy được trước mắt có thể thấy được Trần Trung hăn có vẻ sợ người này.

- Vương Tổng tôi... tôi! Bọn họ dựng gian hàng không đúng quy cách!

Trần Trung không tìm ra được lý do gì đành biên cho mình một cái cớ dựa vào gian hàng không đúng quy cách của mình mà hướng người trước mặt trả lời.

- Anh nói cho tôi biết thế nào là đúng quy cách. Có phải là đúng quy cách là phải đến gặp anh hoặc người của anh mới được thi công gian hàng. chuyện này là sao?

Người Vương Tổng này hướng Trần Trung giận dữ nói. Rồi quay lại những người theo sau mình bực tức đem việc này nói ra muốn cho nhóm người trong ban tổ chức cho hăn một lời giải thích.

Bây giờ hăn mới đi về phía Hà Vi bởi người này cũng thấy được cô bé trước mặt này lời nói có trọng lượng không nhẹ trong những người ở đây.

- Chào cô tôi là Vương Lâm chủ quản trung tâm triển lãm này với lại là người đứng ra đề xuất các triển lãm có mặt tại đây.

Nhìn qua người đàn ông trước mặt mình Hà Vi cũng gật đầu nói.

- Gian Hàng này của bạn tôi được người nào cấp ở đây thì chắc tôi không cần phải nói cho ông nghe nhỉ.

Hà Vi cũng không tỏ vẻ ra yếu thế cô hiện tại dù biết người đứng trước mình có thể chịu trách nhiệm về toàn bộ việc ở đây. Cô muốn đòi lại công bằng cho việc gian hàng của mình trở thành mục tiêu của Trần Trung.

- Vâng gian hàng này là tôi cấp theo người của bên bộ ngoại giao cấp cho cậu Thiếu Kiệt bạn của cô. Vậy xin hỏi bạn cô hiện tại không ở đây sao?

Trần Trung bên cạnh nghe thế cũng hoàn toàn toát cả mồ hôi. Hắn bây giờ biết mình chọc phải cái sọt không phải nhỏ. Người cấp gian hàng lại là Vương Lâm. Cấp xuống cho những người này, nếu hắn biết chuyện này có cho hắn mười lá gan hắn cũng không dám làm chuyện như thế này.

- Đúng vậy bạn tôi hôm qua phải tự mình thi công cả một gian hàng hôm nay mệt rồi mới về nhà ngủ. Theo những gì ông nói thì gian hàng chúng tôi được cấp là xây dựng đầy đủ. Ông biết chúng tôi đến đây nhận được gì không, chỉ là một gian hàng trống không. Lại phải liên hệ công ty của hắn để thi công. Ông nói xem chúng tôi người trong nước có người nước ngoài có. Vậy mà để người của mình thi công gian hàng lại không được là sao? Đã vậy còn phải thông qua công ty của tên này mới được thi công gian hàng ở đây là sao.

Lời nói của Hà Vi nhắm thẳng vào sự việc này. Cô muốn biết rõ chuyện này là do ý định của một mình Trần Trung hay là ý của tất cả những người ban tổ chức phải thông qua đúng công ty hắn mới được thi công.

- Việc này bên chúng tôi tổ chức có hợp đồng với công ty Trần Trung để thi công hoàn thiện gian hàng cho mọi người mà? Họ có nhiệm vụ là làm những gian hàng cho mọi người trước ngày khai mạc triển lãm. Mọi gian

hàng chúng tôi đều cấp xuống đầy đủ tiền hết rồi mà. Vì tiền thuê của mọi người đã được tính cả cái này trong đó.

Vương Lâm cũng không hiểu việc này như thế nào hướng Hà Vi giải thích. Chuyện này hẳn nghĩ là sai sót ở bộ phận của Trần Trung thì công gian hàng mà ra. Nghe Hắc nói thế Hà Vi mới quát lớn.

- Lý Đông bắt giữ Trần Trung lại!

Những người bên bên lãnh sự quán cũng nghe được việc này. Biết tại sao Hà Vi ra lệnh bắt Trần Trung lại vì hẳn hiện tại nếu chứng cứ rõ ràng sẽ là tội lừa đảo các bên. Họ nhanh chóng đem Trần Trung chế phục không cho hoạt động gì.

Chung Chí Cường này giờ đứng một bên để xem Vương Lâm đối với chuyện này giải quyết ra sao. Hiện tại biết được hẳn tự ý thu thêm tiền các bên làm khó dễ những người thuê gian hàng cũng phần nộ.

- Mà làm thế mà xem được ăn cả hai ba đầu. Mà còn cách nào làm giàu nhanh hơn không. xem ra chuyện này mà tự ý móc túi cả những người điều hành và tất cả mọi người tại đây đi.

Bây giờ xung quanh mới ồ lên. Những người ở đây bây giờ mới biết Ban tổ chức tự dựng gian hàng để họ thuê mà không phải là họ phải gọi người thuê mượn người của Trần Trung làm gian hàng cũng phần nộ lên bước ra nói.

- Chuyện này các anh phải nói rõ. Chúng tôi giờ mới biết được việc ban tổ chức phải tự thi công gian hàng. Trước đây tôi còn tưởng việc này do ban tổ chức không có người làm giờ mới biết thì ra các anh muốn ăn chặn cả tiền của chúng tôi trong chuyện này Anh Trần Trung kia anh nói sao. Muốn thi công gian hàng của tôi phải bỏ ra 2000 SGD để làm. Chuyện này anh tính sao hả.

- Vậy mà hãn bảo với chúng tôi thi công ở đây được 300 cho 1 gian hàng hãn thật quá đáng. Chúng tôi cũng tưởng giá đó là giá hãn đã bỏ thầu không ngờ hãn còn cho giá cao hơn. Thi công 1 mặt lại là thiếu diện tích. Mọi người không biết chứ giá trị của toàn bộ gian hàng thạch cao và các thức chỉ 300 hãn còn nói phải thi công trong 3 ngày mới được số tiền này. Nếu bọn tôi thi công nhanh lại không nhận được tiền. Mọi người thấy có quá đáng không

Một người nhận công trình hướng mọi người nói ra giá tiền hãn đã nhận được từ Trần Trung để thi công gian hàng của một công ty.

Nghe được số tiền Trần Trung lấy của mỗi người cho một việc dựng gian hàng. Trần Trung lấy những 2000 SGD những người chung một phe đã nhận tiền của hãn cũng xanh mặt. Hơn 50 công ty lớn nhỏ mỗi người 2000 SGD vậy Trần Trung hãn rút túi bao nhiêu. Vậy mà hãn chỉ chia lại cho bọn họ 10000 GSD cho hơn 10 người.

Người Vương Tổng thấy mọi người phẫn nộ như thế cũng nhìn Trần Trung rồi mới hướng mọi người toàn bộ ở đây.

- Các vị bình tĩnh. chuyện đâu còn có đó vấn đề này tôi sẽ giải quyết triệt để. Đem lại một lời giải thích đối với mọi người. Trần Trung tôi cho các anh thi công gian hàng bàn giao cho các công ty có điều kiện đăng ký thuê. Sao bây giờ lại là các công ty phải gọi người các anh đến thi công chuyện này các anh phải trả lời rõ cho tôi biết.

Trần Trung bị giữ lại lúc này cũng im lặng hãn biết mọi chuyện đổ bể ra cũng chỉ vì lần này hãn làm quá. Vốn chuyện này sẽ không đến tai Vương Lâm, thì mọi chuyện hãn có thể lo lót êm đẹp hết. Lần này đụng phải những người gian hàng này lại là Vương Lâm cấp hãn biết lần này hãn chạy không thoát tội.

- Việc này tôi sẽ giải quyết các anh sau. Các Vị nào có liên quan lát nữa cùng tôi lên văn phòng chúng ta sẽ làm rõ chuyện này. Chúng tôi sẽ bắt hăn bồi hoàn lại cho các vị những gì hăn đã lấy. Mọi người giúp tôi liên hệ những người quen là chủ gian hàng để giải quyết chuyện này.

Vương Lâm hướng toàn bộ mọi người nói lớn. Hăn biết nếu làm không khéo việc này có thể đem lại hiệu quả thật sự tồi tệ trước khi diễn ra triển lãm.

- Việc này vốn là các ông nên tự giải quyết. Được rồi không liên quan gì đến chúng tôi nữa các ông tự mình mà xử lý còn chuyện gian hàng của chúng tôi chắc không còn gì nữa đi.

Hà Vi lúc này cũng không quan tâm nữa cô thấy việc này đã có người giải quyết thì cũng không đến lượt cô bận rộn tay chân.

- Vâng có gì chúng tôi sẽ báo lại với cô sau về hình thức xử lý những chuyện này. Còn về vấn đề gian hàng cô cứ yên tâm sẽ không ai nói gì nữa đâu.

Vương Lâm lúc này cũng hứa hẹn đôi điều mới hướng những người bảo vệ của mình giữ lấy Trần Trung đem đi. Hăn biết có những người trong ban tổ chức đã nhận tiền của Trần Trung nếu việc này làm thẳng tay ở đây thì không hay lắm mới hướng Chung Chí Cường nói vài lời rồi đem người của mình rời đi.

Tiến đến bên cạnh Hà Vi với Nhã Oanh Chung Chi Cường mới thở dài nhìn hai người lắc đầu nói.

- Thật không ngờ chuyện này lại như thế này. Nếu tôi biết chuyện này mà như thế ngay từ đầu tôi đã đến đây xem xét rồi. Thật không hiểu những người này sao lại im lặng không báo với hăn.

- Chuyện này đa phần những công ty kia cũng không muốn phiền phức. Hơn nữa Trần Trung lại là người ở đây xích mích với hãn họ cũng không được lợi gì. Thôi được rồi chuyện này cũng không có gì lớn lắm mọi chuyện êm xuôi rồi chờ Trương Hạo qua làm một số thứ nữa là được.

Thiếu Kiệt lúc này vừa mới đến hãn đi lại tới chỗ của mọi người mới lên Tiếng.

- Mọi chuyện giải quyết hết rồi sao?

- Ừ chuyện này chỉ là do cá nhân một người hám lợi gây nên.

Bây giờ bọn người Hà Vi mới kể lại những chuyện đã xảy ra ở đây cho Thiếu Kiệt biết. Hãn âm trầm một lúc, ở đâu cũng thế nơi nào có người thì nơi đó vẫn còn cái gọi là hơn thua, tranh giành lợi ích.

- Vậy xem như là thi công được tiền à vậy mà sao họ không trả tiền cho mình nhỉ. Cảm giác bị mất quyền lợi mọi người thấy đúng không hãn nhận thi công. Giờ mình lại tự làm phải đi lấy tiền công mới được.

Mọi người lúc này nghe những lời của Thiếu Kiệt nói ra cũng lắc đầu. Hãn mà cần số tiền thi công thì mới là chuyện lạ.

- Thôi cậu đừng đùa chuyện này cũng không có gì đâu. Xem như miễn tiền thuê gian hàng thì cậu bỏ công dựng gian hàng là được rồi. Cậu mà lấy tiền đó mình cũng chẳng biết nói sao đây.

Nhã Oanh Hương Thiếu Kiệt lắc đầu nói với hãn. Thiếu Kiệt vốn chỉ định để mọi người có chút thư thái. Chung Chí Cường lúc này mới hướng Thiếu Kiệt nói.

- Việc này bên kia thất trách thật. Tôi sẽ xem họ giải quyết chuyện này như thế nào. Mấy cậu cần gì nữa không tôi sẽ cho người đem qua.

- Thôi khỏi cần đi. Chuyện này như thế là được rồi. Có làm quá cũng chỉ như vậy mà thôi.

Bây Giờ Nhã Oanh mới nói với Thiếu Kiệt.

- Anh lúc này mọi người có thắc mắc tại sao anh lại vẽ linh vật của công ty hình như thế này lại là một nhân vật không có miệng mà chỉ có hai mắt?

Nhã Oanh đưa vấn đề này ra hỏi Thiếu Kiệt làm hẳn cũng không biết đường nào trả lời cũng may hẳn chợt nhớ ở đâu đó về một chú mèo nổi tiếng toàn thế giới nên biên soạn ra một câu chuyện cấp kỳ.

- À về phần linh vật này thì mình lấy theo một câu chuyện mà chắc hẳn các bạn đã thấy qua nhân vật này rồi. Chắc hẳn mọi người đều biết hello kitty đi.

Hà Vi với Nhã Oanh đều cười bởi hai cô là nữ việc gắn liền với con vật này không phải lạ thậm chí ở ngay trong phòng ngủ của hai người đâu đó cũng có bóng dáng của nhân vật huyền thoại này. Hà Vi lúc này mới lên tiếng nói

- Bọn mình biết sao không nhưng việc này thì liên quan gì đến chú mèo để thương đó chứ. Cậu đừng nói với mình là cậu lấy hình mẫu đó nhé

- Thì đúng vậy mà. Nhưng nó còn có một câu chuyện mà chắc các bạn muốn nghe về con mèo này đi.

Lúc này mọi người đều ở trong gian hàng ngồi xuống đợi cho Thiếu Kiệt kể ra câu chuyện của mình. Những người của lãnh sự quán và Chung Chí Cường cũng ngồi xuống nhìn như có vẻ hợp bàn nhưng thật sự đó chỉ để nghe xem câu chuyện gì mà Thiếu Kiệt sắp kể.

Âm Thanh từ từ của Thiếu Kiệt xung quanh vang lên.

“Đó là câu chuyện buồn về một cô bé người Nhật, bố mẹ tất bật đi làm, cô bé thì đến trường, cả nhà ít khi gặp nhau. Ngoài giờ học, cô muốn nói chuyện nhưng cũng không có ai để nói chuyện. Bạn bè sau khi học ở trường lại vội vàng đi học thêm, hoặc chơi điện tử, không ai có thời gian ngồi nghe cô bé nói chuyện. Cô bé cảm thấy cô đơn và sống khép mình hơn. Nhưng cô bé càng như thế lại càng bị các bạn trêu chọc, giật cặp sách, giật tóc, có khi cả đánh nữa.

Một buổi chiều, khi bị nhóm bạn lớp trên lôi ra làm trò đùa, cô bé buồn bã đi ra công viên gần nhà, ngồi trên ghế đá và khóc. Khóc một lúc, cô bé ngẩng đầu lên thì thấy một ông già đang ngồi cạnh mình. Ông già thấy cô bé ngẩng đầu lên thì hỏi:

– Cháu gái, tan học rồi sao không về nhà mà lại ngồi đây khóc?

Cô bé lại òa lên tức tưởi:

– Cháu không muốn về nhà. Ở nhà buồn lắm, không có ai hết. Không ai nghe cháu nói!

– Vậy ông sẽ nghe cháu!

Và cô bé vừa khóc vừa kể cho ông già nghe tất cả những uất ức, những buồn rầu trong lòng bấy lâu nay. Ông già cứ im lặng nghe, không một lời phán xét, không một lời nhận định. Ông chỉ nghe. Cuối cùng, khi cô bé kể xong, ông bảo cô đừng buồn và hãy đi về nhà.

Từ đó trở đi, cứ tan học là cô bé vào công viên ngồi kể chuyện cho ông già nghe. Cô thay đổi hẳn, mạnh dạn, vui vẻ hơn. Cô bé cảm thấy cuộc sống vẫn còn nhiều điều để sống.

Cho đến một hôm, cô bé bị một bạn trong lớp đánh. Vốn yếu đuối không làm gì được, cô uất ức và nóng lòng chạy đến công viên để chia sẻ cho với

bớt nổi buồn tui. Cô bé vội vã, chạy qua đèn đỏ... điều không may đã xảy ra.

Ngày biết tin cô bé mất, vẫn trong công viên, vẫn trên chiếc ghế đá mà cô bé hay ngồi, có một ông lão lặng lẽ đốt một hình nộm bằng giấy. Đó là món quà mà ông muốn đưa cho cô bé ngày hôm trước, nhưng không thấy cô bé đến.

Hình nộm là một con mèo rất đẹp, trắng trẻo, có đôi tai to, mắt tròn xoe hiên lành, nhưng không có miệng. Ông già muốn nó ở bên cạnh cô bé, mãi lắng nghe cô mà không bao giờ phán xét.

Từ đó trở đi, trên bàn học của mỗi học sinh Nhật thường có một búp bê hình mèo không có miệng. Chú mèo hiện nay đã mang hiệu “Hello Kitty”. Chú mèo được làm ra với mục đích lắng nghe tất cả mọi người.”

Mọi người lúc này cũng im lặng trầm mặc. Không ai nghĩ phía sau một chú mèo nổi tiếng mà mọi tầng lớp từ trẻ em đến học sinh nữ luôn gắn liền với nó phía sau lại có một cố sự như thế.

Hà Vi lúc này mới hỏi Thiếu Kiệt. Bởi cô thấy hần khá hiểu rõ về điều này nên mới nói.

- Chuyện này có Thật không Thiếu Kiệt?

- Cái này thì mình không biết thật không vì nó là câu chuyện nhưng mà mình muốn tạo ra một linh vật cũng như thế mạnh mẽ dành cho nam giới. các bạn cũng biết những trò chơi thường khá nhiều người chơi là nam giới. Đã có một linh vật tượng trưng cho phái nữ thì tại sao lại không có nhân vật tượng trưng cho nam. Như thế cũng hay mà.

Bởi vì Thiếu Kiệt hần thấy linh vật mà mình vẽ ra có nhiều nét tương đồng với chú mèo hello kitty kia. Mà dù cho người ta có nói nó là nam hay

nữ gì đều được. Nên hẳn đưa câu chuyện này vào để giải thích cho nhân vật mình dựa ra theo những gì hẳn biết.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 273: Lần Đầu Gặp Mặt

Mọi người lúc này chìm vào cảm xúc của một câu chuyện buồn. Một nhân vật có thể chia sẻ nhiều điều lúc vui hay buồn. Một hình mẫu đáng yêu của biết bao thế hệ chứa đựng những tâm tư tình cảm của biết bao con người.

Ai cũng nhận định những gì Thiếu Kiệt nói là đúng. Không phải chỉ có những cô bé mới trải qua những gì mà cô bé trong truyện của Thiếu Kiệt vừa kể mà có cả những cậu bé cũng không ít lần chỉ cần yếu đuối một chút họ trở thành những nạn nhân cho các bạn cùng lớp trêu chọc vậy. Họ sẽ giải quyết nỗi buồn của chính mình ở đâu. Ai là người sẽ lắng nghe họ.

nếu hello kitty là hiện thân cho một sự dễ thương, nữ tính của tất cả các cô gái thì nhân vật mà Thiếu Kiệt tạo ra hiện diện cho những gì phái những cậu bé muốn. Mạnh mẽ, oai hùng trong một trò chơi mà nơi đó những cậu bé kia có thể giải tỏa hết nỗi lòng của mình.

Vì say sưa kể lại câu chuyện lại cho mọi người nên lúc này hần mới nhận ra có vài người lạ đứng trong gian hàng. Những người này im lặng cùng nghe câu chuyện của Thiếu Kiệt. Giờ đây thấy hần phát hiện ra mình cũng cười cười bước đến nói.

- Chào cậu. câu truyện của cậu vừa kể rất hay. Cả về ý tưởng vừa rồi của cậu về nhân vật cậu làm cũng ý nghĩa nữa. Tôi là Mã Hóa Đăng lần này tới đây chủ yếu muốn du lịch và xem thử triển lãm này có gì hay không nên bên công ty chúng tôi cũng có một gian hàng ở trong này. Lần này nghe

được mọi người nói gian hàng bên cậu khiến cái người tên Trần Trung kia đang bị điều tra nên qua đây gặp xem sao.

Thiếu Kiệt nhìn qua người đàn ông trước mặt mình một lúc khá lâu bởi hắn thấy tên này khá quen nhưng không biết là đã nghe ở đâu. Nhưng cũng tươi cười đưa tay ra bắt tay xã giao với người ta. Bởi Mã Hóa Đăng nhìn bên ngoài cái cách ăn mặc khá thời trang chưa kể đến lại hướng nhóm người bọn họ làm quen.

- Tôi tên Hoàng Thiếu Kiệt không biết anh đến tìm bọn tôi có việc gì? À mà công ty anh cũng có gian hàng ở triển lãm không biết nó là công ty nào đây.

Thấy không phải vô cớ mà Mã Hóa Đăng đến tìm mình Thiếu Kiệt mới dò hỏi xem ý định của hắn là gì. Dù sao thì hắn cũng chưa có biết qua người này. Hiện tại người ta lại tự tìm đến tốt hay xấu vẫn chưa phân định được thì cứ đề phòng là các tốt nhất.

- Ấy cũng không có gì nhiều chủ yếu là muốn gặp cậu tại nghe tên công ty cậu khá mới lại kinh doanh cùng ngành nghề với công ty nên muốn đến gặp mặt.

- À cũng chỉ là công ty mới thành lập chưa có tên tuổi gì. Chỉ mới bước vào môi trường này thôi mà.

Thiếu Kiệt thấy câu hỏi của mình về công ty mà Mã Hóa Đăng không trả lời cũng không nhắc đến đối phương đã không muốn nói thì hắn cũng không nhất thiết hỏi đến.

- Đâu có bên cậu gian hàng là được cấp như thế là hơn chúng tôi rồi dù món tiền không nhiều nhưng cảm ơn cậu đã giúp chúng tôi lấy lại một phần nào đó mặt mũi.

- Chuyện này vốn không liên quan không có bọn tôi thì cũng sẽ có người khác thay tôi đưa việc này phanh phui ra thôi. Nên anh đừng nói như thế.

Nghe được những lời này từ Mã Hóa Đăng. Thiếu Kiệt cũng trả lời qua loa hăn xem như lần này tới đây của Mã Hóa Đăng chủ yếu là thăm dò. Bởi những tin như hăn được cấp gian hàng. Mà muốn biết tình hình của cái công ty mới nổi của mình.

Một công ty mới rất ít người đỡ đầu thường nó chật vật tìm kiếm người hoạt động, Tìm kiếm đối tác nếu nó không có gì thu hút thì sẽ không được người khác đầu tư vào cả phương diện quan hệ và những thứ khác đi kèm tưởng chừng như đơn giản nhưng năm sau đó là cả sự đầu tư cho tương lai.

- Trước hay sau gì cũng cảm ơn cậu, biết đâu sau này lại hợp tác với công ty của cậu trong một số trường hợp thì sao?

- Cũng mong một ngày sẽ được như thế. Hiện tại công ty còn rất nhỏ bé chưa có thể làm điều gì lớn chí ít cứ mở trước như thế này xem nó cầm cự được bao lâu.

Thiếu Kiệt không ngại hạ thấp công ty mình trước mặt Mã Hóa Đăng. Vì với hăn hạ thấp công ty không có nghĩa là công ty hăn không được mà là những gì của hăn không muốn bại lộ trước mặt mọi người. Nhất là trước mặt công ty đối thủ khác.

- Cậu cứ nói nghe sao có vẻ bi quan thế nhỉ? Tôi thấy cậu có điều kiện mà ở đây có công ty nào được hỗ trợ như cậu đâu. Bọn tôi còn bị cả Trần Trung bọn hăn lừa mà cậu lại có người đỡ đầu sử lý hăn nữa cơ mà

- Chuyện này chỉ do quen biết thôi với phần người của Chú tôi tham gia vào anh không thấy lúc này nếu không có người chú của tôi thì chắc gian hàng này với lại mấy thứ ở đây bị đỡ từ lâu chứ làm gì mà phanh phui được Trần Trung.

Thấy Mã Hóa Đăng có vẻ như thăm do bố cục sâu xa Thiếu Kiệt mới lấy ra Chung Chí Cường làm bia đỡ đạn cho mình. Dù sao thì Mã Hóa Đăng cũng không biết hấn làm ở bên lãnh sự quán nếu biết hấn sẽ chào ông ta những này giờ hấn không đá động gì đến Chung Chí Cường nên Thiếu Kiệt đem ông ta làm bia đỡ đạn chuyển dời sự chú ý của Mã Hóa Đăng là điều tốt nhất lúc này.

Chung Chí Cường nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng hiểu. Ông ta không phải mới bước chân vào chốn này. Quan trường như chiến trường, mà đối với việc hai công ty đối thủ gặp mặt nhau thế này ẩn núp một phần thực lực là điều cần thiết của cả hai bên Mã Hóa Đăng cũng vậy Thiếu Kiệt cũng như thế.

- Thăng nhóc chỉ nói quá thôi tôi cũng chỉ là người kinh doanh đơn thuần nhưng có chút quen biết thấy thăng nhóc có ý tưởng kinh doanh nên ủng hộ nó đôi chút chứ cũng chẳng có gì. Dù sao ở đất nước này ý tưởng nếu tốt sẽ vẫn có người đầu tư giúp đỡ nó còn hơn là dân kinh doanh như tôi chỉ buôn bán bình thường.

Giả vờ đưa mình là một người kinh doanh buôn bán bình thường Chung Chí Cường hòa nhã đối với Mã Hóa Đăng thông qua việc biên soạn cho mình một thân phận. Và dựa vào luật pháp và sự hỗ trợ ở đây đối với công ty mới gây dựng từ bước đầu thì điều này có thể lấy làm cái cớ được.

- Ừ cũng đúng ở đâu ý tưởng làm không được thì có thể đến đây xem qua đợt triển lãm này chắc sắp tới cậu đem ý tưởng đi mời chào đầu tư đi. Lúc đó biết đâu tôi lại hứng thú thì sao. Để tôi đưa cho cậu danh thiếp.

Nói rồi Mã Hóa Đăng lục túi của mình một lúc rồi mới nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Chết tôi để quên ở nhà để ngay mai đi, ngại mai tôi có đến thì đưa cho cậu dù sao gian hàng của cậu vẫn còn ở đây cả tuần mà.

- Không sao còn nhiều dịp gặp nhau mà lúc nào đưa mà chẳng được. Đâu nhất thiết là phải bây giờ. Biết đâu mai này ý tưởng của tôi lại được bên anh tham dự đầu tư thì sao.

Thiếu Kiệt thấy được Mã Hóa Đăng không có thành ý nên cũng giả vờ đáp lại như không có chuyện gì bởi hắn biết bên cạnh của Mã Hóa Đăng còn có hai người nhân viên đi cùng. Việc hắn không muốn đưa danh thiếp của mình sẽ nói hai người thay hắn đưa cũng là một cách liên hệ đằng này lại lấy lý do để quên ở nhà.

Ai cũng hiểu những cuộc triển lãm này đều nhằm đến mục đích tìm kiếm những gì tiềm năng để đầu tư hoặc mua đứt chương trình hoặc dự án đó khi nó chưa thật sự ra mắt. Việc đem theo card là điều chắc chắn phải có không thể nào sẽ là quên được.

- Ấy tôi thì càng muốn có nhiều những công ty tin học viễn thông cùng nhau phát triển như thế mới đem lại được những lựa chọn phong phú cho sự cạnh tranh cùng phát triển. Dù sao cũng cảm ơn cậu lần này. Thôi tôi cũng còn có việc xin phép cậu. Hẹn sớm ngày gặp lại cậu ở một ngày không xa.

Mã Hóa Đăng lúc này xin phép rời đi, Thiếu Kiệt cũng gật đầu xem như một lần gặp mặt. Đợi cho Mã Hóa Đăng đi rồi Nhã Oanh mới nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Thiếu Kiệt mình thấy người đó ở một trong những công ty mà bạn nói bọn mình chú ý. Hắn ta hình như ở gian hàng TenCent đấy.

Nghe lời nói của Nhã Oanh lúc này Thiếu Kiệt mới nhận ra vừa rồi mình nói chuyện với ai bởi hắn thấy tên Mã Hóa Đăng khá quen thuộc mà thực tế là rất quan trọng với hắn bởi Tencent sẽ là người nuốt lấy cái trò chơi hắn nhắm vào.

- Thì ra như thế. Được rồi xem như lần này hai đối thủ gặp mặt trước khi phải bước vào chiến trận đi. Hi vọng lúc đó hẳn đủ ẩn nhẫn không khinh thường bọn người mình như ngày hôm nay.

- Ủa sao bạn lại nói thế? Biết là họ đối thủ nhưng cũng có thể hợp tác được mà?

Nhã Oanh lúc này biết được Mã Hóa Đăng sau này trở thành đối thủ của Thiếu Kiệt cũng thắc mắc theo cô thấy nếu cùng trong khu vực nếu mà cùng nhau hợp tác được sẽ làm cả hai cùng phát triển tốt hơn.

- Đúng là nếu đối thủ một lúc nào đó cũng có thể trở thành đối tác nếu bạn đủ mạnh còn lần này Mã Hóa Đăng đến đây chỉ là với tư cách thăm dò xem công ty mình sẽ như thế nào? có thể triệt tiêu trước khi hình thành và phát triển của một công ty. Thì ngay những ngày đầu tiên phải ra thẳng tay một nhát dao bổ xuống làm công ty đó không vực dậy nổi mới là kế sách an toàn. Với lại hẳn đánh giá thấp công ty này theo dạng khách quan bởi những thứ xung quanh nên đã vô ý làm một hành động không tôn trọng đó là đưa danh thiếp của mình.

Thiếu Kiệt nói ra lập luận của chính mình trong chuyện này. Với hẳn không lạ gì chính sách của Mã Hóa Đăng hẳn âm thầm im lặng đem những thứ mình bố cục chìm trong cái gọi là im lặng.

Đợi đến ngày bùng nổ cứ như thế thâm nhập và phát triển nhìn bên ngoài công ty không lấy gì là nổi tiếng, nhưng nó phát triển vượt mặt hết tất cả các công ty công nghệ khác.

Cách thức âm thầm này được hẳn áp dụng quân bài giấu ở những công ty. Mới nổi lên trong mảng công nghệ chia các thành phần chủ lực ra từng mảnh công nghệ nhỏ. Nhìn tuy nó không đâu lại những ông lớn nhưng nó vẫn tồn tại thêm vào chính sách chuộng nội bài ngoại của Trung Hoa nên đem lại cho hẳn sự phát triển chóng mặt.

Thấy Thiếu Kiệt suy ngẫm Hà Vi mới lên tiếng hỏi hần. Theo cô thì Thiếu Kiệt đang lựa chọn một điều gì đó. Mà mỗi lần có một vấn đề nào đó hần luôn có dáng vẻ như thế này.

- Người này có vấn đề à Thiếu Kiệt sao anh lại trầm tư như vậy? Không phải chỉ là một công ty thôi sao. Việc hần không đưa danh thiếp chắc cũng chỉ là ngẫu nhiên thôi không thể nói là hần xem thường bọn mình được.

- Ủ người này Mã Hóa Đằng. Một trong những người có thể nói là khá đáng gờm hần là một ông trùm kinh doanh Trung Quốc, nhà đầu tư, nhà từ thiện, kỹ sư, nhà doanh nghiệp về Internet và công nghệ. Ông là người sáng lập, chủ tịch và giám đốc điều hành của Tencent, công ty có giá trị nhất châu Á, một trong 5 tập đoàn lớn nhất thế giới. Công ty kiểm soát dịch vụ nhắn tin di động lớn nhất của Trung Quốc và các công ty con cung cấp phương tiện truyền thông, giải trí, hệ thống thanh toán, điện thoại thông minh, dịch vụ liên quan đến Internet, dịch vụ giá trị gia tăng và dịch vụ quảng cáo trực tuyến, cả ở Trung Quốc và trên toàn cầu.

Nói ra lai lịch của Mã Hóa Đằng cho mọi người nghe, Thiếu Kiệt cũng nói rõ tầm quan trọng của người này để mọi người hiểu hần là một con quái vật trong lĩnh vực mà hần sắp tham gia vào.

- Lần này hần đến chủ yếu là thăm dò xem công ty mình ra sao? Nhưng xem ra lần này cũng tốt. Trước sau gì cũng gặp, gặp sớm hay muộn gì không quan trọng. Cái mục đích nhắm tới thì mỗi người đều có những quan trọng là sẽ thực hiện nó như thế nào. Với mười năm kinh doanh mà hần không đem theo danh thiếp hoặc người của hần không đem theo hộ chẳng phải nói lên hần đã cho rằng công ty này chỉ dựa trên ý tưởng mà cái này thì ai cũng biết là hên xui nên hần thấy không cần thiết phải đưa danh thiếp của mình.

Bây Giờ Chung Chí Cường mới lên tiếng nói với Thiếu Kiệt. Hần thấy người của mình ở lại cũng không giúp được gì. Mà trong chuyện kinh

doanh của người khác hẳn biết cũng chẳng được lợi ích gì, Nếu cứ đứng ở đây không khéo lại gây phản cảm cho Thiếu Kiệt.

- Thôi tôi cũng về lãnh sự quán đây. Hôm nay chủ yếu đến hỏi xem cậu còn cần gì nữa không nhưng xem ra cũng không có gì trọng yếu. Việc của Trần Trung khi nào có kết quả tôi sẽ báo lại cho cậu sau.

- Ủ Ờ cũng cảm ơn ông đã cho người hỗ trợ hai hôm nay và việc vừa rồi. Việc sau này có vấn đề gì phát sinh lúc đó lại làm phiền đi.

Thấy việc Chung Chí Cường cho người hỗ trợ mấy ngày nay với việc vừa rồi diễn ra không ít người của bên hẳn can thiệp nên Thiếu Kiệt cũng cảm ơn thật lòng. Dù giúp ít hay nhỏ vẫn là giúp đỡ. Có lòng hay không thì mọi người đều biết.

Nói vai câu xã giao với bọn người Thiếu Kiệt Chung Chí Cường cũng rời đi. Hiện tại gian hàng của Thiếu Kiệt cũng chỉ còn lại ba người bọn họ. Nhìn sơ lượt qua một vòng Thiếu Kiệt mới nói với mọi người.

- Thôi ở đây cũng không làm gì chỉ phí thời gian mọi người đều về nhà đợi chiều nay Trương Hạo qua đến đem theo đồ rồi làm tiếp. Dù sao hết ngày mai nữa mới là ngày khai mạc triển lãm.

Nhã Oanh lúc này mới nhìn những đồ đạc xung quan gian hàng nói với Thiếu Kiệt.

- Ấy để một đám đồ đạc ở đây có ổn không? Mà này giờ mới nhớ Chu Tường không đi cùng anh à?

- Không sao đâu gian hàng mình bây giờ là tiêu điểm chẳng ai muốn động chạm vào phiền phức đâu. Có Trần Trung và bọn người của hẳn bị rồi thì chả dại gì người khác lại dây vào chưa kể đến. Gian hàng của mình giờ sợ là người bên an ninh họ cũng thay phiên canh giữ giúp. Còn Chu Tường

thì anh thấy mệt quá nằm ngủ nên anh không gọi theo cùng. Mà cũng không có chuyện gì lớn gọi anh ta theo cũng không làm gì.

Lời của Thiếu Kiệt không sai bởi khi chuyện xảy ra những người an ninh không liên quan luôn cứ một lúc lại đi qua gian hàng của hắn. Phần vì tò mò phần vì muốn biết xem gian hàng này như thế nào mà khiến Trần Trung phải rơi đài.

- Ừ như thế cũng đúng! Thôi đi về ở đây cũng chán quá dù sao cũng không có gì làm về nhà cho Thiếu Kiệt nghỉ ngơi. Lý Đồng về bên nhà bọn em luôn đi chứ bên anh khu tập thể người ra vào âm thanh nhiều cũng không nghỉ ngơi được gì.

Nghe Nhã Oanh nói thế hắn cũng gật đầu. Bởi mới hoạt động chân tay xong người hắn cũng có cảm giác mệt mỏi nếu giờ về lại nhà hắn thì những người xung quanh ra vào rồi âm thanh của những người hàng xóm bên ngoài cũng có thể làm hắn thức giấc không ngủ được.

- Ừ vậy đi thôi. Qua nhà bọn em tắm một cái rồi đi ngủ cũng tốt không ai làm phiền.

Ba người lúc này rời khỏi trung tâm triển lãm nhưng trên đường đi ra khỏi nơi này không ít người nhìn vào bọn hắn xi xào to nhỏ với nhau chuyện vừa xảy ra ở gian hàng của hắn. Thiếu Kiệt chỉ cười nhẹ chuyện này ở đâu cũng có người hiếu kì và tò mò việc Hà Vi với Lý Đồng làm trong trung tâm triển lãm cũng không thoát qua khỏi tai mắt của người khác nên đem đến điều bàn tán là hiển nhiên không thay đổi được.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 274: Ép Mua Ép Bán

Trong khi bọn người Thiệu Kiệt chờ đợi Trương Hạo thì tại quốc gia hắc ở Ngọc Châu những người của Hà Thúc cũng biết được một ít sự tình của Thiệu Kiệt được gửi về.

Ngôi trên bàn những gương mặt ấy nhưng ai nấy đều có trạng thái vui vẻ của riêng mình. Hà Thúc lúc này cầm trên tay tờ báo cáo như tất cả bản báo cáo của những người trong phòng nói.

- Các ông thấy sao về việc thăng nhóc đã làm. Lấy được cái cam kết còn làm nhiều thứ như vậy ở nước ngoài.

- Chuyện này tôi không ý kiến. Nhưng tôi vẫn chưa hiểu tại sao thăng nhóc lại không làm ở trong quốc gia mà phải làm ở nước ngoài. Các ông không thấy như vậy mất đi cả một phần thuế với công việc cho người dân mình sao.

Hướng về Hà Thúc với Lưu Hoan. Trương lão nói ra ý kiến của mình hắc thấy để Thiệu Kiệt đem chất xám chạy ra nước ngoài làm việc mà những người như Hà Thúc ông Lưu không ngăn cản thì là một thất thoát cho đất nước.

- Lão Trương à! tôi không nói ông sai nhưng việc này nên làm thôi. Ông có biết nếu mà hắc mở công ty đó ngay trên quốc gia thì không ít người sẽ nhìn vào không? Ông thử nghĩ xem ở đây đúng là bọn người mình hỗ trợ thăng nhóc thật nhưng đem lại gì cho cậu ta nào. Hay chỉ khiến thăng nhóc bị chú ý.

Lưu Hoan lúc này cũng lên tiếng bảo vệ quan điểm của mình về những gì Thiếu Kiệt làm là đúng. Hắn thấy nếu Thiếu Kiệt cứ ở mãi trong quốc gia thì vẫn chỉ là mục tiêu nhắm đến của gia đình họ Ngô Kia.

- Lão Lưu ông nói vậy cũng đúng nhưng tôi cứ thấy xót làm sao đây. Thăng nhóc Thiếu Kiệt đưa ra phương án hầu như là cái nào cũng làm được. Mà ông cứ nghĩ đi nếu công ty hắn ở nước ngoài thành công đem về một số tiền không nhỏ cho tiền thuế nước người ta tôi thấy tiếc thế nào đây.

- Ông nói vậy sai rồi nếu mà Thiếu Kiệt đem công ty đó thành công trong nước mới là vấn đề đây. Mấy ông không nghĩ xem tại sao Thiếu Kiệt hắn lại phải ra nước ngoài. Đơn giản không phải hắn muốn có điều kiện để tranh đấu với những người kia sao. Hắn làm như thế để tránh đi ánh mắt cục bộ của những người như Diệp Nhi thôi.

Lưu Hoan lúc này mới phản bác lại ý kiến của lão Trần. Hắn thấy việc này có lợi cùng có hại với có lợi ngang bằng nhau. Để Thiếu Kiệt phát triển sau này cần có một con bài ẩn có đủ nguồn kinh phí lớn để đấu lại với Diệp Nhi. Nếu cứ gò bó trong điều kiện các bên luôn lấy làm mục tiêu thì khó bề mà đem những việc khác triển khai.

Tình thế này tạo thành một gọng kiềm cho Thiếu Kiệt muốn làm cái gì đó đều phải nằm chờ không triển khai được khi có quá nhiều ánh mắt nhắm vào. Thấy mọi người gật đầu chấp nhận ý kiến của mình đưa ra Lưu Hoan mới nói.

- Các ông nghĩ xem nhé Diệp Nhi với sự ủng hộ của hai cái lão bất tử kia. Cô ta làm những việc của riêng mình. Lâu nay luôn có một nhóm người theo bước tiến của cô ta đâu cơ nhưng dự án mặt bằng sản phẩm các thứ. Lần nào cũng thuận lợi thông qua đó tiến hành lôi kéo những người đứng về phía bên đó không ít đi. Giờ Thăng nhóc Thiếu Kiệt không có gì ngoài sự ủng hộ của bọn mình. Vậy hắn phải tạo cho mình một thế lực có

thể từ bên ngoài đánh vào chứ. Chẳng phải điều này tốt hơn là từ trong đánh ra mà thực lực không đủ sao.

Lưu Hoan vì là chương quản kinh tế nên hẳn hiểu rõ. Nếu ở trong nước Thiếu Kiệt sẽ không có đủ thực lực phát triển mà nếu không đủ thực lực lúc đó dù cho hẳn chỉ là một bên đánh với Diệp Nhi trên bàn tính toán cũng thua nhiều thắng ít.

Còn nếu lấy danh nghĩa nước ngoài đánh vào lại có lợi thế của mình thua thì vẫn có thể làm lại một cuộc công kích khác Vì vốn gốc hẳn không có trong nước việc Diệp Nhi triệt tiêu được ra nước ngoài chắc chắn không thể. Dù sao sản phẩm hay mua lại thương hiệu Diệp Nhi chỉ có thể tồn tại trong nước, mà không thể đánh ra thị trường bên ngoài.

- Lời lão Lưu nói không phải là không đúng. Mọi người cứ nghĩ xem nhóm người bọn mình tuy đã đề phòng nhiều thứ nhưng cũng không qua được Diệp Nhi. Giờ đây Ngô Trực hẳn lại thay Ngô Nam bắt đầu tiếp cận với Thiếu Kiệt nếu không biết trước điều này chúng ta sớm muộn cũng thua thiệt.

- Vấn đề mọi người chúng ta hoàn toàn không có bằng chứng để đưa Ngô Trực vào vòng pháp lý hiện tại hẳn đang là bề nổi. Nếu đụng đến hẳn chúng ta phải động tới nhiều thứ. Mà chỉ cắt đứt được Ngô Trực lại để lộ nhiều mặt bên chúng ta thật sự không đáng.

Hà Thúc cũng nói ra ý kiến của mình trong việc của Ngô Trực được điều động để giám sát và tiếp cận Thiếu Kiệt trong những ngày sắp tới. Ông thấy nếu hiện tại đi đối phó Ngô Trực thì mất nhiều hơn được việc thông qua các phương diện họ cũng đã biết Thiếu Kiệt sẽ không đứng về phía bên kia. Đợi thời cơ đến họ ra tay triệt hạ một lúc khi đó mới thật sự là một mẻ lưới hốt trọn ỏ.

Bây giờ lão Trần mới hướng mọi người trong phòng nói ra những thắc mắc của mình về Thiếu Kiệt dạo gần đây.

- Tôi cũng hiểu việc bây giờ chỉ có thể dựa vào thằng nhóc Thiếu Kiệt tự hoạt động. Những gì thằng nhóc làm ở nước ngoài cũng cho thấy được hãn chiếu cố rất nhiều cho doanh nghiệp trong nước. Còn tự đi lên được hay không là do họ. Vấn đề cần thiết mà tôi luôn thắc mắc là Thiếu Kiệt hãn sẽ lấy đâu ra nguồn vốn của mình. Đó mới là điều quan trọng.

- Chuyện này thì chúng ta thua. Thiếu Kiệt hãn vừa nhận từ mẹ hãn số vàng đó cũng xem như là một con số vốn đáng kể nhưng tôi chưa nghe nói về việc hãn sẽ bán ra để đem lại tiền vốn cho mình. Mà hiện tại để biết được vốn ở đâu thì chỉ có hãn biết. Đôi khi tôi cảm thấy như thằng nhóc này tính toán những việc gì đó mà chỉ có nó biết được.

Hà Thúc lúc này cũng lắc đầu hãn không biết Thiếu Kiệt sắp tới sẽ làm gì đó là điều chắc chắn. Vì những ý tưởng của Thiếu Kiệt không ai hiểu được đã có đôi lần họ dự đoán ra những hướng đi của hãn nhưng lần nào cứ tới gần điểm mấu chốt Thiếu Kiệt lại đổi phương hướng làm cho họ cũng không biết đâu là thật đâu là giả.

- Lần này thằng nhóc sẽ làm ra những gì. Tôi đã cung cấp đầy đủ hộ chiếu cho Thiếu Kiệt ở những nơi hãn cần. Việc mà hộ chiếu hãn mang số mật vụ đến những nước khác nếu hãn cần sự giúp đỡ thì họ sẽ giúp hãn với báo lại với bên mình. Như thế cũng là một cách dõi theo thằng nhóc. Các ông xem lần này thằng nhóc định làm ra những gì.

- Điều này rất khó nói. Nếu theo thông tin Hà Vi trước khi đi báo cáo về thì thằng nhóc đang muốn nhảy vào lĩnh vực cung cấp phát hành trò chơi ở các quốc gia lân cận. Nhưng tôi chẳng hiểu những trò chơi này đem lại cho thằng nhóc cái gì? Tôi thấy các công ty trò chơi trong nước đang phải chật vật với những điều khoản vậy mà thằng nhóc lại đi làm cái này.

Trương lão mới hướng mọi người tại đây nói ra ý kiến của mình. Với những luật lệ đang ngày càng khắc khe trong môi trường thị phần trò chơi nước ngoài vào trong nước khá khó khăn như hiện nay Thiếu Kiệt lại đi hướng này đó là điều mà ông thắc mắc.

- Cái này tôi không biết được. Các ông nghĩ xem lĩnh vực này không thuộc về chúng ta hiểu biết. Chỉ có thể dựa vào luật thông thường để đánh giá của bên bộ văn hóa truyền thông thì cũng không biết được. Nhưng theo tôi được biết việc mua trò chơi và phát hành cần rất nhiều tiền vốn và khả năng đầu tư khá cao cho công ty của mình mua được trò chơi đang là tâm điểm. Vậy các ông nghĩ xem thằng nhóc có cơ sở nào để làm việc này?

Hà Thúc lúc này cũng lắc đầu hẳn chỉ hiểu được sơ bộ cách cấu thành và phát hành một trò chơi còn vấn đề chuyên sâu thì tất cả những người ở đây đều không hiểu lắm.

- Tôi có cho Lưu Chính đi tìm hiểu rồi không biết hẳn đã có tin tức gì chưa. Để gọi hẳn vào nghe thử xem hẳn tìm kiếm được những gì ở lĩnh vực này.

- Ủ Lưu Chính còn trẻ hẳn tìm hiểu vấn đề này chắc cũng có cách nhìn nhận của mình gọi hẳn vào nói thử cho chúng ta nghe như thế mới biết được Thằng nhóc Thiếu Kiệt dựa vào gì mà lại muốn nhảy vào cái vũng nước đục đang nhiều lời ra tiếng vào này.

Thời điểm này không ít những bài báo phê phán vấn nạn trò chơi trực tuyến nhập vai tốn khá nhiều tiền bạc và thời gian. Chưa kể đến nó còn ảnh hưởng về vấn đề học tập không ít học sinh còn đang ngồi ghế này trường. Nên nhiều bài báo đã lên án về các trò chơi đang được phát hành trong nước không chỉ một vài lần mà nhiều lần có một đề tài được mổ sẻ cả hàng mấy tuần liền về vấn đề trò chơi trực tuyến.

Lưu Chính lúc này cũng được mời vào. Hắn cầm trên tay một cọc hồ sơ của mình về sự tìm hiểu cơ cấu đơn giản nhất của một công ty phát hành trò chơi.

Nhìn mọi người trong phòng Lưu Chính mới từ tốn nói ra

- Qua hơn tuần nay nghiên cứu về vấn đề này cháu thấy được nhiều thứ. Phải nói là bước chân tìm hiểu mới thấy được nó còn khốc liệt hơn chính trường của chúng ta nhiều.

Mọi người lúc này cũng không hiểu tại sao Lưu Chính lại nói như thế dù sao họ thấy thương trường như chiến trường không sai. Nhưng một nhà phát hành trò chơi thì làm sao mà có thể gặp nhiều khó khăn hơn những gì họ làm.

- Đâu Lưu Chính con kể rõ những gì còn đã điều tra xem. Để mọi người đánh giá ngành nghề này của thằng nhóc có tiềm năng phát triển hay không.

Lưu Hoan cũng muốn con mình đưa toàn bộ hồ sơ ra lúc này bên ngoài kéo vào một tấm bản trắng với cây bút lông cùng khăn lau bản để sau lưng lưu chính. Đợi hai người đó đi Lưu Chính mới nói.

- trò chơi trực tuyến là mặt hàng kinh doanh mang lại rất nhiều lợi nhuận và đó cũng là lý do vì sao số lượng nhà phát hành lẫn trò chơi cập bến nước nhà luôn gia tăng đều đặn hàng năm. Đồng thời theo lẽ thường tình thì bản thân nhà phát hành luôn phải tìm cách nâng cao chất lượng dịch vụ, tìm kiếm sản phẩm hay để mở rộng tầm ảnh hưởng trên thị trường, lôi kéo nhiều người chơi tìm đến với mình hơn.

Bây giờ cả bốn người đều hướng về Lưu Chính đang nói về vấn đề mà họ muốn quan tâm. Lưu Chính giờ đây là người để cho những người thế hệ trước biết được Thiếu Kiệt đang đối đầu với những gì sắp tới nên hắn thật sự khá nghiêm túc trong việc này.

- Tuy nhiên có một thực tế là phần lớn nhà phát hành trò chơi ở quốc gia đều không thực hiện theo đường lối này mà ngày càng tỏ ra lấn lướt hơn, bạo dạn hơn nhằm bòn rút tối đa túi tiền của người chơi. Trong khi đó chất lượng trò chơi lại liên tục đi xuống và ngày càng đánh mất lòng tin của khách hàng. Dù cũng đã bị phản ánh khá nhiều nhưng tình hình vẫn chưa hề có tín hiệu khả quan, do đó bản thân người chơi vẫn phải nhắm mắt cho qua để tiếp tục gắn bó với tựa game mình yêu thích.

Nghe được Lưu Chính nói rằng các nhà phát hành trò chơi trực tuyến trong nước đều chọn đi theo lợi nhuận làm cho Lưu Hoan lẫn Hà Thúc đều nhúu mày. Nhưng cả hai người đều không ngắt lời Lưu Chính mà im lặng nghe tiếp.

- So với thời gian đầu khi mới xuất hiện trong nước, các nhà phát hành đã có sự phát triển vượt bậc về quy mô, tầm ảnh hưởng lẫn bản lĩnh chèn ép khách hàng. Từ hình ảnh của những người đưa đường, dẫn dắt người chơi đến với thế giới đầy màu sắc trong game online, nhà phát hành hiện nay thậm chí còn có quyền áp đặt theo kiểu “cho gì chơi nấy”.

- Lại có cả chuyện ép mua ép bán như thế này sao? sao mấy người chơi không khiếu kiện hay khiếu nại gì những công ty phát hành game này hay sao.

Lưu Hoan lúc này mới nói với Lưu Chính. Bởi ông thấy quá mơ hồ một công ty phát hành game thì làm gì mà có thể để người chơi không được lựa chọn mà lại có quyền áp đặt người chơi như thế này.

- Chuyện này không thể cứ muốn là được bố à! Sở dĩ như vậy là do cơ cấu quản lý game online ở nước ta còn nhiều hạn chế, không tạo ra được những tiêu chuẩn rạch ròi trong việc phát hành sản phẩm. Do vậy đã tạo điều kiện cho lối sống ăn xổi ở thì, nhà phát hành không tên tuổi mọc lên như nấm sau mưa, hoạt động kiểu mạnh ai nấy làm, tiến hành tận thu rồi đóng cửa game để chuyển sang làm sản phẩm mới và cứ tiếp tục xoay vòng

như vậy. Thậm chí với những công ty lớn, có tên tuổi với nhiều sản phẩm chất lượng trong quá khứ thì bản chất cũng đã bị thay đổi theo vòng xoáy thị trường. Không được cấp phép ra mắt game mới chính là điều kiện cho họ có thể hợp thức hóa sự bóc lột trên các trò chơi đang phát hành. Từ đây giai đoạn bất cực đối với game thủ chính thức bắt đầu.

Nãy giờ không lên tiếng đến bây giờ Trần lão mới biết được vì sao lại có cảnh ép mua ép bán. Bởi những điều luật có những hạn chế dành cho những tựa game mà chính những điều này đem lại một cơ sở ngầm cho những công ty nhà phát hành thực hiện để hợp thức hóa các chiêu trò móc túi người chơi game mà bấy lâu này họ vẫn cứ nghĩ kiểm soát tốt môi trường game sẽ không gây ra ảnh hưởng tiêu cực.

- Nếu không phải là người tìm hiểu game online ắt hẳn con sẽ nghĩ rằng tại sao thị trường trong nước lại sôi động như thế. Các hoạt động được tổ chức thường xuyên, sự kiện cả trong lẫn ngoài game cũng đồng loạt nở rộ hàng tuần hay hàng tháng. Nhưng sự thật là “trong chăn mới biết chăn có rận”, hầu hết các hoạt động hay sự kiện như vậy đều chỉ nhằm mục đích tăng doanh thu cho nhà phát hành dưới nhiều lớp vỏ bọc, đơn cử như tạo sự ganh đua giữa người chơi với nhau, vòng xoay may mắn, ưu đãi nạp thẻ, cơ hội sở hữu đồ hiếm,...

Lưu Chính lúc này mới thăm than thật sự về môi trường này. Hẳn trước đây không chú ý lắm nhưng qua quá trình điều tra và lấy tư liệu của mình hẳn mới biết được không phải hiếm gặp khi các nhà phát hành game thay nhau làm sự kiện liên tục mà không biết mệt mỏi như hiện nay.

- Cứ mỗi đợt sự kiện đến, game thủ đều đua nhau nạp thẻ nhằm giành lấy các vật phẩm quý. Đây là điều bắt buộc nếu bạn không muốn bị thua thiệt quá nhiều so với người khác. Bởi ở một game có lối chơi thụ động, auto đầy rẫy thì sức mạnh sẽ được đánh giá qua trang bị chứ không phải kỹ năng. Thêm nữa tâm lý háo thắng ở nhiều người chơi đã trở thành miếng mồi béo bở để nhà phát hành đẩy mạnh công cuộc khuyến khích nạp thẻ,

trước hết là cài người vào game nhằm tạo mục tiêu ảo, kích cầu nạp thẻ trong cộng đồng.

Mọi người giờ đây mới hiểu được mặt tối một phần nào đó của thị trường trò chơi trong nước thông qua những gì mà Lưu Chính đã tìm hiểu thì đây chỉ mới là những phần đầu tiên trong cái đồng hồ sơ hãn tìm được. Và đây cũng là điều đơn giản nhất để bắt đầu cho những gì chuyên sâu hơn về ngành sản xuất và phát hành trò chơi.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 275: Nhà Phát Hành Game

Những lời của Lưu Chính làm cho những người đi trước hoàn toàn không hiểu gì về vấn đề này cũng phải nhíu mày. Họ thấy rằng ngày nay tất cả những người chơi game hầu như rơi vào cái bẫy được dọn sẵn của nhà phát hành, chính bản thân họ dù có muốn kiềm nén hầu bao của mình không phung phí qua nhiều vào những trò chơi này.

Nhưng với sự hấp dẫn của những thứ Lưu Chính vừa nói thì chắc chắn sẽ không giữ được tâm lý muốn hơn thua tranh đấu của những người chơi game và những người được cài ngầm trong game của nhà phát hành.

Lưu Chính lúc này mới tiếp tục những gì mà mình đã khảo sát và điều tra để cho những người như bố mình biết không chỉ có những cách trên mà những nhà phát hành trò chơi còn có rất nhiều những cách để rút túi người chơi một cách đầy nghệ thuật.

- Bên cạnh đó là khá nhiều kiểu làm tiền khác, ví dụ như thay đổi đôi chút về diện mạo của vật phẩm chẳng hạn. Dẫu biết rằng nó không mang lại tác dụng đáng kể nào cho quá trình trải nghiệm game của mình, nhưng việc sở hữu được món đồ ấy cũng thể hiện được rằng mình là người chịu chơi và chịu chi. Cứ thế hàng đồng tiền đã liên tục đổ vào công cuộc chạy đua hư danh ấy, để rồi cuối cùng nhận ra rằng nó chỉ làm lợi duy nhất cho nhà phát hành mà thôi!

- Tôi thật sự không hiểu được chỉ là một trò chơi giải trí tại sao họ lại biến nó thành công cụ kiếm tiền trắng trợn mà không phải lo lắng gì về những thứ mình làm ảnh hưởng đến những việc khác à?

Hà Thúc bây giờ mới lên tiếng. Ông thấy nó chỉ đơn giản là một trò chơi vì sao mà những nhà phát hành đều có chung những ý nghĩ cùng nhau lấy tiền người chơi một cách trắng trợn. Cho Dù biết là mình bị móc túi nhưng vẫn đâm đầu vào.

Lưu Hoan đứng ở góc độ người kinh doanh mới lắc đầu trả lời cho Hà Thúc biết. Bởi ông thấy nhà phát hành họ cũng là người kinh doanh và cũng phải có doanh thu lợi nhuận chi phí nên nói.

- Cái này ông cũng không thể trách họ được. Họ là người kinh doanh mua game về thì để phát hành miễn phí họ chịu lỗ thì đâu có được bắt buộc họ phải làm như thế thôi.

- Vâng! So với giai đoạn sơ khai của trò chơi trực tuyến, khi mà JX xưng bá khắp các phòng net trên cả nước thì công sức và giá trị của bản thân người chơi đã bị suy giảm nghiêm trọng. Kỹ năng không có, mức độ am hiểu game tụt hậu và giá trị vật phẩm ảo hoàn toàn biến mất. Do chỉ cần nạp thẻ là có nên việc sở hữu món đồ khắp máy chủ không ai có đã trở nên rất xa vời. Đồng thời cảm giác hồi hộp mỗi khi săn được đồ, niềm tự hào xách “hàng khủng” dạo khắp máy chủ họ chơi hay sự nhiệt huyết đối với game dần ra đi không hẹn ngày trở lại. Bởi thế nên từ vị trí của một người lựa chọn sử dụng dịch vụ, game thủ đã trở thành những quân cờ trong tay nhà phát hành và để mặc cho mình bị điều khiển. Nhưng hiện nay một số nhà phát hành cũng phát triển trò chơi có chất lượng hơn.

Lưu Chính cũng biết được một số điều thông qua điều tra của mình. Trước đây hẳn không nghĩ đến chỉ xem nhưng thứ này là trò chơi giải trí bình thường vì những người như hẳn không có nhiều thời gian tập trung cho những thứ này.

Trương Lão lúc này cũng thắc mắc có khá nhiều tự game tại sao cái game JX này lại được Lưu Chính đưa vào cả bản báo cáo nên hỏi

- JX là cái trò chơi gì mà tại sao lại đem nó đề cập cả trong này. Bộ đây là một trò chơi nổi tiếng à.

- Vâng JX là một trò chơi nhập vai trực tuyến nhiều người chơi (MMORPG) được chuyển hóa từ trò chơi Kiếm hiệp tình duyên Online (chữ Hán: 剑侠情缘; tiếng Anh: SWORDSMAN Online) của công ty Kingsoft (Kim Sơn) từ Trung Quốc và được VG phân phối trong nước. Trò chơi cho phép các người chơi đóng vai dựa theo các tiểu thuyết kiếm hiệp của Trung Quốc. Trò chơi này từng gây cơn sốt ở Trung Quốc và được Hiệp hội Phần mềm Trung Quốc trao giải Trò chơi xuất sắc nhất năm 2003. Sau khi được thiết kế lại giao diện tương thích với quốc gia và chuẩn bị các điều kiện cần thiết, trò chơi đã chính thức ra mắt người chơi vào ngày 21 tháng 3 năm 2005. Game đã thu hút được đông đảo người chơi từ rất nhiều ngành nghề: bác sĩ, giáo sư, giáo viên, học sinh, công nhân viên chức, nghệ sĩ nổi tiếng. Nó là một game có thể là đỉnh đám một thời. Hiện nay vẫn còn nhưng dần bị đào thải.

Khi tìm hiểu về trò chơi này thông qua hồ sơ của công ty VG Lưu Chính cũng thầm giật mình vì lượng người chơi đông đảo và nhiều thanh thần không kể tầng lớp, đều say mê trò chơi này và nó hầu như có mặt ở tất cả các tiệm trò chơi trực tuyến.

- Đầu năm 2008 đến nay sau người chơi dần bỏ game JX với nhiều lý do riêng! Để lại sự luyến tiếc vô hạn về một kênh giải trí, giao lưu hấp dẫn, và VG cũng mất một khoản thu phí vô cùng lớn vì lượng người chơi cũng tương đồng với lượng thu nhập của game này. Một trong những nguyên nhân mà người chơi bỏ game là vì VG đã không tạo được sân chơi công bằng cho những game thủ ít tiền và những người chỉ chơi game bằng tiền! Họ ưu ái cho những người chịu đầu tư "xu"-vật phẩm phải mua bằng thẻ cào tức tiền của các người chơi. Cứ có tiền là sẽ có một nhân vật mạnh. Cũng có ý kiến rằng sức quản lý của VG đối với một game hay như JX là chưa đủ tầm. Điều này thể hiện khi người chơi có những khiếu nại liên

quan đến lỗi game, trễ đường truyền sever của máy chủ mà không được giải quyết thoả đáng.

Bầu giờ lúc này Lưu Hoan mới thăm thử dài cái gì cũng có một lúc cường thịnh của nó. Không phải cái gì cũng tồn tại hoài với thời gian.

- Cái kết được báo trước ngay từ đầu móc túi người chơi hoài thì người ta cũng sẽ tìm ra những trò chơi khác mà chơi thôi. Cái này là hệ lụy đương nhiên thôi.

- Vâng vì thế Bên cạnh những sản phẩm chỉ chăm chăm hút tiền còn có những trò chơi xác định chiến lược lâu dài, xây dựng cộng đồng và giữ cho trò chơi "sống lâu". Những trò chơi này tuy có nơi bán vật phẩm nhưng chỉ bán những vật phẩm hỗ trợ quá trình chơi, người chơi không cần bỏ tiền cũng vẫn có thể trải nghiệm một cách đầy đủ. Với những người chơi muốn quá trình "luyện" dễ dàng hơn thì đầu tư tiền mua vật phẩm trong nơi bán. Đây cũng là lẽ công bằng, vì không người chơi nào nạp tiền thì nhà phát hành sẽ sống bằng gì? Chung quy lại, bị chèn ép hay không là lựa chọn của chính người chơi.

Nghe được vẫn có những công ty phát hành trò chơi theo dạng lâu dài giải trí những lúc rảnh rỗi Mọi người đều gật đầu. Họ cũng hiểu để có được một trò chơi duy trì theo dạng giải trí này khá hiếm nếu qua những gì Lưu Chính vừa nói thì đây cũng được xem như là ngoại lệ.

- Vậy theo mấy ông Thiếu Kiệt hẳn sẽ đi theo công ty loại nào? tôi thấy nếu thẳng nhóc đi theo loại thứ hai cũng được nhưng mà xem ra nó không đem lại doanh thu liền mà cứ từ từ mới có. Như thế đấu tranh với bên kia cũng cần dài hơi hơn.

Trương lão lúc này mới đưa ra ý kiến của mình cho mọi người biết. Suy nghĩ một lúc Hà Thúc mới nói với mọi người.

- Theo những gì Hà Vi nói thì Thiếu Kiệt sẽ không nhắm vào mỗi quốc gia mình phát hành trò chơi mà nhắm vào toàn bộ các nước lân cận tôi chỉ sợ là thắng nhóc không đủ vốn.

- Vâng vấn đề này cháu cũng có biết. Nhưng qua tìm hiểu cháu biết được không phải đơn giản như mình thấy của một nhà phát hành trò chơi đơn thuần nó phải qua rất nhiều bộ phận khoảng mười bộ phận cho một công ty phát hành trò chơi đơn giản như của VG.

Nghe được số lượng bộ phận liên quan cần phải có của một công ty phát hành trò chơi Hà Thúc mới lên tiếng hỏi Lưu Chính.

- Những mười bộ phận. Chỉ một công ty phát hành trò chơi mà cần nhiều thứ như thế sao? Đây là chỉ ở trong một quốc gia mình thôi hay là cũng như ý định của Thiếu Kiệt?

- Vâng! Chỉ là đơn giản thôi đấy Hà Thúc. ở quốc gia hiện tại chỉ có tồn tại công ty phát hành trò chơi là chủ yếu. Dạng công ty này chiếm đa số trong ngành trò chơi tại đất nước, đây là các công ty mua bản quyền hoặc hợp tác phát hành các trò chơi của nước ngoài chủ yếu là trò chơi trực tuyến. điển hình các tên tuổi quá quen thuộc với dân chơi trò chơi trong nước. Công ty phát hành trò chơi được cấu thành từ nhiều bộ phận khác nhau phụ thuộc vào cơ cấu và qui mô của công ty. tuy nhiên dù khác biệt như thế nào thì công ty phát hành trò chơi cũng được xây dựng dựa trên các bộ phận này mà không thay đổi mấy.

Bây Giờ Lưu Chính mới cầm bút lông lên bắt đầu ghi ở cái bản phía sau mình. Lúc hẳn xem sơ đồ này cũng không ngờ rằng mỗi bộ phận của một công ty phát hành trò chơi đều liên quan mật thiết với nhau.

- Đầu tiên là đứng đầu là tổng giám đốc công ty, có chức năng điều hành công ty đưa ra các phương hướng ở tầm vĩ mô cho sự phát triển của công

ty. Đây là người quyết định thành bại của một công ty mà ở đây là Thiếu Kiệt mọi người cũng đã biết rồi.

- Thì cái chức này thăng nhóc ấy năm là đúng rồi những phương hướng của công ty thì thăng nhóc này ai mà biết nó nghĩ gì trong đầu tiếp đi.

Lưu Hoan lúc này nhìn mọi người ra vẻ cười đùa sự thật hiển nhiên Thiếu Kiệt là người tạo ra công ty thì cậu ta sẽ là người tổng giám đốc điều này không còn là bàn cãi.

- Tiếp đó bộ phận hành chánh, nhân sự chuyên quản lý về các vấn đề hành chính nhân sự của công ty. Bộ phận kế toán gồm hai thành phần chính là Kế toán quản trị với kế toán tài chính.

Hà Thúc vốn là người quân nhân không hiểu được tại sao lại chia một bộ phận kế toán ra làm hai hướng riêng biệt nên mới hỏi Lưu Hoan.

- Hai bộ phận này có gì khác nhau mà sao phải chi ra không phải kế toán là chỉ kiểm toán cho doanh nghiệp hay sao?

- Không hai bộ phận này hoàn toàn làm việc riêng biệt. Kế toán tài chính tập trung vào các nhu cầu cụ thể của những người bên ngoài doanh nghiệp, chẳng hạn như các cổ đông, nhà cung cấp hàng hóa, ngân hàng cho vay và các cơ quan quản lý nhà nước. Kế toán quản trị chỉ nhằm để phục vụ cho những người ra quyết định bên trong công ty, như các nhà quản trị cấp cao, các phòng ban, hiệu trưởng hay trưởng khoa các trường đại học, ban giám đốc bệnh viện và các cấp quản lý trong nội bộ tổ chức.

Lưu Hoan thấy Hà Thúc thắc mắc ở lĩnh vực mà hẳn không biết mới giải thích rõ sự khác biệt giữa hai loại này. Vì thường những người không hiểu thì sẽ giống như Hà Thúc hiểu một cách chung chung về kế toán.

- Vâng hai bộ phận này đều thuộc chung một lĩnh vực kế toán như nó khác biệt nhau ở các làm việc. Ngoài bộ phận kế toán một nhà phát hành

trò chơi còn nhiều bộ phận liên quan bên dưới. Bộ phận marketing/pr. Đối với một công ty phát hành trò chơi có thể nói bộ phận marketing là quan trọng nhất, vì sự thành công của một trò chơi không hẳn phụ thuộc vào mức độ hay dở của trò chơi mà còn phụ thuộc rất lớn vào các chiến lược marketing, thực tế cho thấy với chiến lược marketing đúng đắn hiện nay VG vẫn là số một tại quốc gia.

Mọi người đều hiểu tầm quan trọng của một bộ phận quảng cáo và truyền đạt chiến lược của mình với các bên liên quan trong một công ty cần có gì nên cũng gặt đầu. Theo họ thấy càng hiểu biết rõ về mô hình công ty như thế nào mới đánh giá được việc hỗ trợ Thiếu Kiệt ra sao nên mới tiếp tục không làm phiền Lưu Chính để hẳn tiếp tục báo cáo.

- Bộ phận kinh doanh (sale) có chức năng tạo nên hệ thống phân phối thẻ cào chủ yếu hiện nay ở quốc gia đều xử dụng thẻ cào, chịu trách nhiệm về doanh thu của công ty với bộ phận điều hành trò chơi GOM (Game operation manager). Đây là bộ phận mà rất nhiều người yêu trò chơi quan tâm vì nó chính là công việc trực tiếp trong trò chơi, những người làm trong bộ phận này được gọi là trò chơi master cái tên quá quen thuộc với dân chơi trò chơi online. chức năng chính của bộ phận này là điều hành một trò chơi cho nó hoạt động thật tốt, tạo sự công bằng cho tất cả người chơi, hoạch định các chiến lược về event trò chơi và các thứ liên quan...

Trường lão lúc này cũng thắc mắc nên muốn Lưu Chính giải đáp cho mình biết. Về bộ phận điều hành này.

- Như vậy là bộ phận điều hành này có thể làm được tất cả những gì trong trò chơi sao? Họ có quyền can thiệp vào trò chơi theo hình thức nào?

- Bộ phận điều hành này là cốt lõi của một trò chơi. Họ có quyền chỉnh sửa tạo đồ và những thứ liên quan của một người chơi cần. Nên làm việc ở bộ phận này cũng phải là người dễ chịu bị sự cá mỗ nhất. Họ có quyền tạo ra những trang bị của trò chơi và thông qua đó bán ra bên ngoài. Nhiều

công ty phát hành cũng làm như thế miễn là người chơi đủ tiền trả cho món đồ mình muốn tạo ra. Đây cũng là cách mà nhà phát hành kiếm thêm tiền từ người chơi thuộc dạng khá giả.

Mọi người lúc này trầm mặc họ cũng thấy được tầm quan trọng của một trò chơi muốn nó được công bằng hay không công bằng đều nằm ở bộ phận điều hành chính này.

- Đi kèm với bộ phận điều hành còn có bộ phận kỹ thuật đối với các công ty ở hàn quốc bộ phận kỹ thuật và điều hành trò chơi là một,tuy nhiên ở quốc gia do có cơ cấu khác nên chia làm 2 bộ phận khác nhau. bộ phận này phụ trách về kỹ thuật và chất lượng hoạt động của hệ thống máy chủ trò chơi, bởi vậy khi máy chủ chậm hay mất kết nối người chơi thường hay chửi mắng bộ phận này nhiều nhất Với bộ phận thiết kế quản trị website và forum web developer. Mỗi một công ty đều có một trang web riêng,mỗi một trò chơi lại có một forum riêng, đây chính là bộ phận phụ trách về các chức năng như vậy.

Hiếu được một công ty phát hành trò chơi cơ bản đã nhiều bộ phận liên quan với nhau Bọn người Hà Thúc cũng thở dài. Họ không ngờ xung quanh một công ty nhìn bên ngoài đơn giản nhưng nhiều khâu liên quan với nhau như thế.

- Chưa hết còn có hai bộ phận quan trọng cũng không thể thiếu một bộ phận quan hệ cộng đồng pr, xây dựng cộng đồng trò chơi là vấn đề căn bản để phát triển một trò chơi do đó công ty phát hành trò chơi không thể thiếu bộ phận này. Hai là đội ngũ cộng tác viên không trực tiếp là nhân viên của công ty nhưng cộng tác viên có chức năng rất quan trọng trong quá trình quảng bá thương hiệu của trò chơi đến với người chơi. Ngoài ra tùy mỗi công ty có một số bộ phận khác nhau và ở mỗi bộ phận sẽ có nhiều chức danh để thực hiện các chức năng khác nhau

Lưu Chính khi tìm hiểu mới biết cần khá nhiều người cho một công ty và những người này đều là cơ bản cho một công ty phát hành trò chơi trong nước còn Thiếu Kiệt hẳn nhắm đến không chỉ có quốc gia còn có cả những nước lân cận.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 276: Quá Nhiều Dự Án

Trải qua báo cáo sơ bộ của Lưu Chính về nguyên lý và các bộ phận của một nhà phát hành trò chơi cần có những người như Hà Thúc Lưu Hoan đều im lặng họ hiểu được Thiếu Kiệt đang muốn chơi lớn nhưng không biết rằng hắn định làm lớn đến mức độ này.

Chỉ là với cấu trúc cơ bản của một công ty trò chơi trong nước đã là như thế thì cái cấu trúc công ty cần thiết để phát triển cả những nước xung quanh thì phải như thế nào.

- Theo cháu thì cần khá nhiều tiền để Thiếu Kiệt đầu tư máy chủ các thứ chưa kể đến những vấn đề liên quan nhân viên các khâu và phần dịch thuật của những tính năng trò chơi ra ngôn ngữ của những quốc gia mà Thiếu Kiệt muốn nhắm đến chuyện này nhìn như thế nhưng thật sự không đơn giản như vẻ bên ngoài của nó.

Không ai phủ nhận những gì Lưu Chính nói. Họ nhìn qua sơ đồ cũng thấy được không phải đơn giản chỉ qua cái công ty cần thật sự biết bao nhiêu con người. Còn chưa tính đến những thứ khác phải đầu tư như mua trò chơi về phát hành.

- Lần này xem ra thẳng nhóc Thiếu Kiệt hắn muốn làm lớn nhưng xem ra việc này quá sức với thẳng nhóc đó rồi.

Hà Thúc lúc này cũng thở dài. Tuy ông không biết tại sao Thiếu Kiệt lại muốn đi lên con đường này nhưng chắc chắn dựa vào những gì đang có của cậu nhóc thì không thể nào làm được.

Hiện tại họ nắm rõ Thiếu Kiệt có bao nhiêu vốn và những gì xoay vòng vốn của Thiếu Kiệt hầu như là chỉ có hạn. Hẳn còn có công trình đang thi công nhà cửa những dự án đang triển khai quá nhiều thứ định hướng nhưng tiền bạc của hẳn hiện tại thì lại có hạn. Trần lão lúc này cũng bức bối nói.

- Chuyện này nếu thằng nhóc không biết thằng nhóc có ý định gì. tuy có người thay nó đứng ra làm tất cả những dự án của mình nhưng nó phải hiểu nó đang có bao nhiêu vốn trong tay chứ. Định làm liều sao?

- Cái này không có khả năng. Thằng nhóc đó trước giờ nó luôn làm những việc nó nắm trong tầm tay nó mới làm. Còn không thì nó sẽ không làm những thứ này. Còn điều gì để nó nắm chắc thì tôi chưa nghĩ đến đi.

Lưu Hoan lúc này cũng đưa ra ý kiến khách quan của mình về Thiếu Kiệt ông thấy hiện tại cứ như thế này cũng không phải là cách vì từ những ngày đầu tiên ông gặp Thiếu Kiệt hẳn từng kế hoạch được đưa ra đều hoàn toàn nằm trong dự đoán của hẳn.

- Theo cháu nghĩ Thiếu Kiệt còn con đường kiếm tiền khác nhưng đó là đường nào thì chúng ta hiện tại vẫn chưa biết gì chỉ có thể cậu nhóm đưa ra con đường đó thôi.

Lưu Chính cũng nói ra ý kiến của mình dù sao hẳn cũng biết nhiều về Thiếu Kiệt. Chỉ có lần này hẳn thấy Thiếu Kiệt khá vội vã trong việc đi đến kế hoạch này.

- Việc lần này nếu lớn không lớn nhưng nếu đầu tư quá nhiều theo kế hoạch mạo hiểm của thằng nhóc Thiếu Kiệt thì mọi thứ có nguy cơ không khống chế được. Bắt buộc tình huống này phải cố thủ, hiện tại những người bên kia cũng biết những người bọn mình đầu tư cho Thiếu Kiệt nhưng họ chưa biết mức đầu tư sẽ là bao nhiêu. Nếu lần này để kéo Thiếu Kiệt lên chắc chắn phải điều động một nguồn quỹ cực kỳ lớn là không nhỏ. Nó sẽ ảnh hưởng toàn cục của chính trường.

Trương lão đưa ra ý kiến của mình hẳn xem lần này Thiếu Kiệt quá vội vàng nếu chậm một chút sắp xếp hết các dự án của mình đang làm rồi mới triển khai cái công ty phát hành trò chơi này thì mới bảo toàn được nhiều điều.

- Ấy thằng nhóc nó còn số vàng từ trang giao dịch mà? Nó có thể điều động số vàng đó làm những việc như công ty phát hành trò chơi cũng được vậy.

Hà Thúc lúc này mới nhớ ra trang giao dịch vàng của Thiếu Kiệt nên mới hỏi những người như Trương lão và Lưu Hoan vì theo ông thấy nếu Thiếu Kiệt sử dụng số vàng đó có thể sẽ đem việc này tạm thời giải quyết.

- Việc này không được. Bản thân vàng đó đã không động được. Trước đây thằng nhóc dù nắm trong tay số tiền lớn như thế nhưng vẫn chỉ dám làm những thứ thu lại lợi nhuận nhỏ vì phải đề phòng đem những tiền chiết khấu bù vào phần đã mượn. Nói chung số vàng đó không hẳn thuộc về thằng nhóc bất cứ lúc nào cũng phải trả về cho chủ sở hữu thật sự.

Lưu Hoan đem lý giải về số vàng không thể sử dụng được của Thiếu Kiệt nói ra để cho Hà Thúc hiểu. Hẳn thấy nếu Thiếu Kiệt lấy ra một khoảng lớn tiền này huy động chính là một chân bước vào con đường chết. Vì một khi có chuyện gì đó liên quan người chơi rút vàng số lượng lớn lúc đó không có tiền đập vào chính là Thiếu Kiệt sẽ bị truy tố lừa đảo.

- Khó khăn nhỉ. Nếu phải chi số tiền đó của thằng nhóc đó thì hay biết mấy.

Hà Thúc thâm than cho số tiền có nhưng không sử dụng được của Thiếu Kiệt. Ông cũng biết nếu Thiếu Kiệt rơi vào tình trạng đó những người bên kia cũng không bỏ qua cơ hội mà một nhát dao chém xuống.

- Ông Không biết thôi thằng Ngô Long cũng đang có một trang giao dịch như thế nếu sàn của Thiếu Kiệt bị ảnh hưởng hẳn cũng ảnh hưởng không

nhỏ nhưng lại có thể thoát tội bằng nhiều cách bởi trang của Thiếu Kiệt mới là trang chính thức nhiều người chơi nhất. Nếu trang của Thiếu Kiệt bị thì hẳn cũng ảnh hưởng nhưng cực kỳ nhỏ.

Trương lão lúc này mới cho Hà Thúc biết, Ngô Long cũng đang cạnh tranh với Thiếu Kiệt. Theo ông thấy hai trang này hoàn toàn giống nhau chỉ khác cái tên gọi và số lượng người tham gia nhiều hay ít mà thôi.

- Xem ra lần này chỉ có thể đợi chờ xem Thiếu Kiệt giải quyết vấn đề này ra sao. Chứ bọn người bọn mình suy đoán tới lui cũng không được gì. Đợi đến lúc thẳng nhóc không chống cự được thì dùng cơ sở ngầm mà giúp hẳn. Nếu không được thì xem như đây là lần đầu tiên thất bại của hẳn để có thể bước tiếp những bước đi sau này.

Hà Thúc cũng lắc đầu thở dài đưa ra ý kiến nhất thời của mình. Sau khi nghe ông nói như vậy Trần lão mới nói ra suy nghĩ của mình.

- Biết là thế nhưng vấn đề ở đây là thất bại này là lớn hay nhỏ. Nếu nó kéo theo cả những thứ khác nó không còn là thất bại đơn thuần nữa mà là vùng nước sâu không thấy đáy.

Lưu Hoan thấy mọi người cứ đoán trước đường đi nước bước của Thiếu Kiệt mà mỉm cười. Trong lòng thì chửi thầm cái đám mấy ông này lần nào đưa chuyện của Thiếu Kiệt ra cũng đoán tới đoán lui nhưng hẳn toàn đi theo con đường của riêng mình có đoán ở đây thì chẳng bao giờ đúng với cách hẳn làm việc nên hậm hực.

- Các ông cứ lo quá có Hà Vi bên cạnh Thiếu Kiệt mà. Nếu mà có chuyện gì thì nói con bé tác động vào thay đổi cục diện một cách tốt nhất. Chứ giờ các ông lo xa như thế để làm gì. Lần nào lo xa cũng không được thẳng nhóc Thiếu Kiệt đến gần dự đoán đề thay đổi đường đi nước bước các ông có đoán già đoán non cũng vậy.

- Ừ nhỉ bên cạnh thằng nhóc còn có Hà Vi mà nếu thấy điều gì bất ổn vẫn có thể kéo về lại. Lưu Hoan không nhắc tôi cũng quên mất đấy.

Trần lão bây giờ mới chợt nhớ ra Hà Vi lúc nào cũng bên cạnh Thiếu Kiệt. Nếu có chuyện gì sơ xuất vẫn có thể đưa thằng nhóc đó thoát chân ra trước khi muộn được. Hà Thúc xem những người này vòng tới vòng lui cũng đem chuyện này đặt lên Hà Vi nên cũng có chút bực mình.

- Nói chung là ở đây chẳng ai giải quyết được hết để cho thằng nhóc tự thân đi khi nào thấy không ổn thì tính. Mấy ông bàn tới bàn lui chẳng qua cũng phải để thằng nhóc tự thân làm chả giúp được gì.

- Chứ còn gì nữa ở đây có ai có cháu gái bằng tuổi Thiếu Kiệt lại thân với thằng nhóc Thiếu Kiệt như cháu ông đây này. Chấp nhận đi ông không cãi lại ba người bọn tôi chuyện này đâu.

Hà Thúc lúc này hăm hăm còn ba người còn lại thì phá lên cười họ lâu lâu mới có dịp châm chọc Hà Thúc. Những ngày thường ông luôn là người nắm trên cơ mọi người nhưng với việc này ông không thể cãi chày cãi cối được.

Cũng tại Ngọc Châu không xa lắm trong nhà họ Ngô bây giờ có Ngô Kỳ và Ngô Trục với Diệp Nhi đang bắt đầu cuộc đàm thoại của mình.

- Đạo này chú ba có vẻ rảnh rồi nhỉ? ung dung hơn là anh tưởng đấy.

Ngô Kỳ lúc này mới hướng em mình hỏi chuyện vì mấy ngày nay thấy hần không như trước rảnh rồi nhưng không la cà bên ngoài nhiều thường ở nhà nhiều hơn.

- Chuyện này bắt buộc thôi anh à. Em giờ mà đi ra không ít người nhìn vào cũng chẳng được gì lại kéo thêm rắc rối. Thằng Nhóc kia nghe nói được đi Thái Lan chơi rồi. nên cũng không có gì làm ở nhà vài ngày cho ông già bớt nói cung là một cách,

- Thằng nhóc đó lại được đi cả thái lan sao. Mẹ nó lại có tiền cho nó đi du lịch nước ngoài hay sao?

Diệp Nhi nghe thấy Thiếu Kiệt đi Thái Lan cũng thắc mắc tại sao với gia đình và điều kiện của Hoàng Lâm Nhu lại có thể cho Thiếu Kiệt du lịch cả nước ngoài.

- Làm gì có công ty nào đó cuối năm cho nhân viên mình nào đi du lịch với mấy nơi bán hàng nhiều đấy mà Thằng nhóc đi theo dạng này nên cũng không biết công ty nào nếu biết thì em đã cho người đi theo thằng nhóc đó rồi.

- Thì ra là vậy! Nếu đi tầm một tháng cũng chẳng làm được gì về tới thì cũng gần tết. Từ giờ đến tết thì em cứ như vậy qua tết cổ truyền xong thì theo sát thằng nhóc này xem nó có ý định làm gì.

Biết được chuyến đi này của Thiếu Kiệt thật chất chỉ là một chuyến đi được khuyến mãi nên Diệp Nhi cũng không quan tâm lắm. Dù sao ra nước ngoài một tháng nghe thì có vẻ lâu dài nhưng nếu đi du lịch thì cũng chẳng được làm gì vài ngày ở một nơi chừng mười địa điểm vài ngày như thế là đã có thể trở về.

- Bà cứ nhắm chăm chăm vào thằng nhóc đó có được gì. Không phải chỉ là một thằng nhóc thôi sao. Cứ để cho Ngô Trực nó tự có cách của nó. Đạo này thằng Quý tử của bà làm cái gì mà tôi không thấy mặt mũi nó thế.

- Tôi cũng không biết đâu nó làm gì mặc nó đi. Ông thấy nó có làm việc gì mà không suy nghĩ không? ít nhất còn hơn thằng kia của ông nó giờ này vẫn là ung dung đi chơi bên thái lan kia.

Thấy Ngô Kỳ chuyển sang mắng con mình Diệp Nhi cũng không kém liền đem Thiếu Kiệt ra so sánh với con mình còn chỉ trích hằn không lo học mà lo chơi.

- Bà không quản con sớm ngày nó làm ra chuyện lúc đó thì sao. Dung tức nó thì cũng vừa phải thôi phải đi kèm với nó để biết nó ra sao chứ.

- Thôi thôi cho em xin thằng Ngô Long nó tự có suy nghĩ của mình. Anh chi bận bịu nó có tính tự giác là được rồi việc gì mà nó không giải quyết được thì gia đình mình giúp nó. Em không tin là với bối cảnh của nó mà có người làm khó dễ được.

Ngô Trực lúc này mới nhảy ra can ngăn hẳn không ít lần thấy hai người này tranh chấp với nhau. Nhìn thì như có vẻ hai người không hợp nhau nhưng thật sự những cuộc cãi nhau này là cần có để biết được việc trong gia đình ra sao thôi. Mà hẳn thì không muốn nghe hai người nói tới nói lui.

- Chú với bà nó cứ chiều thằng nhóc riết hết nói nổi. Mà Ngô Nam nói chu tiếp quản người của hẳn ở Lưu Minh tới đâu rồi?

Chợt nhớ ra điều gì Ngô Kỳ mới hỏi Ngô Trực về những người của Ngô Nam an bài ngầm ở Lưu Minh.

- Cũng không nhiều cơ sở. Tạm đủ dùng nhưng mà cứ để qua tết em đi xuống đó một chuyến mới biết được tình hình cụ thể ra sao. Còn những dự án của thằng nhóc kia đang bị phủ bụi, Xem ra nếu không tìm được người đầu tư dự án của thằng nhóc đó chết chìm không lên được.

Ngô Trực vừa an nhàn vừa nói lại tóm tắt tình hình của Lưu Minh cho anh mình nghe hẳn thấy việc này khá đơn giản. Phùng Kiêm Hoa đã thay hẳn làm tất cả các thông kê những người nào bộ phận gì đều đặt lên cho hẳn tiếp quản.

Đó còn chưa kể là tin tức về Thiếu Kiệt được làm báo cáo kỹ lưỡng hơn trước. Chính hẳn cũng đã thử hỏi Ngô Nam và những gì gần đây biết được mà tập hợp lại thấy cũng sai biết nhiều lắm nên cũng khá an tâm.

- Vậy cũng tốt đến lúc đó cậu đưa một tay chụp thẳng nhóc đó lên chắc chắn nó sẽ theo bên mình. Nhưng nhớ để người của cậu theo sát thẳng nhóc không khéo bọn người Lưu Hoan ra tay trước thì không hay đâu.

- Chuyện này anh cứ yên tâm chỉ cần thẳng nhóc đi du lịch về tời nhà là có người báo cáo cho em liền. Chuyện này quá đơn giản cứ thấy có động tĩnh là mình ra tay trước chiếm tiên cơ là được.

Diệp Nhi nghe Ngô Trực nói thế cũng vội nhắc nhở hẳn. Vì nếu bà không đi tới Lưu Minh thăm dò thì cũng không biết được là Thiếu Kiệt hẳn như thế nào.

- Chú cũng đừng chủ quan như Ngô Nam. Lần trước không biết rõ mới phải rơi vào thế yếu lại còn bị đánh trở về. Lần này cậu phải cẩn thật đấy.

- Chị cứ yên tâm những cách kia đối phó với anh Nam được chứ với em thì khỏi đi. Nếu lần trước em biết chuyện này đã cho người cùng anh Nam phối hợp đến giờ thì cũng không phải bị động như thế này còn mất cả một bộ phận giờ phải xây dựng lại.

Ngô Trực cam đoan về vấn đề Thiếu Kiệt một lúc hẳn thấy chuyện này với mình không mất nhiều thao tác như Ngô Nam nhưng cũng thầm tiếc cho cơ sở buôn bán hàng hóa của mình bị mất.

- Thôi chú còn chưa vừa lòng. Lần này may là giải quyết sớm không thì chẳng biết sẽ ra sao. Mà cũng ngộ chú làm sao để cho gia đình họ lấy được thi thể trong khi còn đang điều tra thế?

Diệp Nhi bây giờ mới hỏi Ngô Trực tại sao những người kia lại có thể cho gia đình hai người kia lấy thi thể về trong khi đó việc điều tra chưa kết thúc thi thể là một manh mối quan trọng mà lại được đem ra khi vụ án chưa xong.

- Chuyện này đơn giản mà chị người nhà đến nhận thì người ta đưa thôi. Vấn đề quan trọng là điều tra thi thể cũng có ít gì đâu người của em làm việc cực kỳ chuyên nghiệp với phần chẳng ai nghĩ là họ sẽ chết trong phòng tạm giam mà.

Ngô Kỳ thấy em mình nói chuyện này như không có gì làm khó nó nên cũng bực tức nói

- Mà nói hay quá nhỉ mai một những chuyện này tốt nhất không nên dính vào. Cho dù họ có điều tra thì anh mà cũng có thể làm cho mà không liên can cần gì phải giết người như thế.

- Cái này anh khỏi lo đi chuyện này đơn giản ấy mà. Với theo em người chết là người bảo đảm an toàn cho những gì họ biết nên cứ ra tay như thế này mới là hạ sách tốt nhất. Thôi em đi về phòng mình nghỉ ngơi đây. Ở không chỉ có buồn ngủ thôi.

Thấy Ngô Trực rời đi Diệp Nhi cũng lắc đầu nhìn chồng mình nhỏ nhẹ nói.

- Ông không giải quyết được thì để chú ba giải quyết dùm. Còn về Ngô Long thì tôi sẽ chú ý nó một chút ông đừng cứ hờ ra là hỏi thăm nó nữa. Nó cũng có suy nghĩ của nó vợ chồng mình cũng đâu có áp đặt được.

- Ừ Nhưng mà bà cũng hạn chế nó bớt đi đừng để đến khi xảy ra chuyện rồi mới lo lắng giải quyết. Tôi cũng đi đây bà xem coi đốc thúc Ngô Trực sau tết giải quyết những chuyện ở Lưu Minh sớm chừng nào hay chừng đó. Không cứ thấp thỏm bất an cũng không hay.

Gật đầu như đồng ý với Ngô Kỳ hai vợ chồng cũng rời đi ai cũng có việc của mình phải làm. Giờ đây thời điểm cuối năm không phải lúc nào họ muốn ngồi chơi rảnh rồi bàn chuyện cũng được hai người không giống như những người bình thường công việc hết rồi thì muốn nghỉ sao cũng được.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 277: Trục Giác

Khác với những gì ở Ngọc Châu đang diễn ra âm thầm ở một căn phòng trên một nhà cao tầng của thành phố phần hoa Singapore. Căn phòng nói lên địa vị không nhỏ của người chủ sở hữu nó. Khung cửa kính nhìn ra toàn bộ thành phố sạch đẹp một cái bàn gỗ, một kệ sách một khung cảnh khá đẹp cho những bố trí hoàn mỹ của nó.

Ngồi trên ban với những bộ hồ sơ vừa được hai người thư ký đem đến trước mặt Mã Hóa Đăng chưa đọc vào nó mà đợi hai người đem tới hồ sơ cho mình nói.

- Người đã đứng ra nói chuyện với ngài là một cậu nhóc mang tên Hoàng Thiếu Kiệt. Cậu ta vừa đến đất nước này chưa tới một tuần theo thông tin tìm được thì cậu ta đến đây với ý định là mở công ty công nghệ. Có một số quan hệ chung còn trước đây hầu như chưa nghe tiếng tăm gì. Trong nước cũng không tìm thấy hồ sơ của cậu ta. Nói chung là một người mới nổi lên. Tôi thấy ngại không đưa cậu ta danh thiếp là điều chính xác.

Trầm ngâm dựa lưng vào cái ghế ngồi đung đưa chiếc ghế của mình một chú Mã Hóa Đăng mới hỏi người thư kí của mình.

- Nếu cậu ta người mới thì khá là lạ. Các người có điều tra những người xung quanh cậu ta không?

- Vâng những người xung quanh đều đã tra thử một người là Lý Đồng trước đây làm luật sư, còn hai cô gái kia thì một cái là nữ sinh học chung trường với Thiếu Kiệt còn người kia thì cũng không có gì nổi bật hơn người bình thường. Riêng người chú gì đó hồ sơ điều tra được ông ta có

làm việc cung cấp một số mặt hàng cho lãnh sự quán. Và một người hôm nay không thấy mặt dựa trên cơ sở hồ sơ thì là một nhân viên IT thuộc loại giỏi.

Người thư ký cũng khá thắc mắc tại sao Mã Hóa Đăng lại hướng cô bảo đi thu thập những thông tin về những người của công ty mới mở này. Giờ đây Mã Hóa Đăng mới đứng dậy nhìn ra bên ngoài thành phố này phía sau là Thư Ký của mình suy nghĩ điều gì đó. Một lúc lâu sau Mã Hóa Đăng mới trở lại với bộ bàn ghế ngồi xuống nói.

- Hai người ngồi xuống đi. Có lẽ hai người thấy tại sao tôi phải chú ý tới công ty này đi nhỉ.

Hai người lúc này cũng ngồi xuống người thanh niên đi cùng với thư ký mới lên tiếng nói.

- Mã tổng tôi lần đầu tiên thấy ngài lại cho người điều tra về một công ty mới đăng ký như thế này. Cho tôi mạng phép hỏi tại sao Mã Tổng lại làm như thế.

- Tôi làm việc này đúng là có lý do. Thứ nhất về vấn đề khách quan tôi thấy được công ty này có một mối quan hệ không nhỏ. Để người của lãnh sự quán can thiệp vào gian hàng của mình chắc người chú cũng là một người có thể quen biết như hân nói hoặc có thể làm việc ở đây. Nên tôi muốn tìm hiểu công ty này có bước tiến như thế nào đáng giá đầu tư hay không nhưng có lẽ tôi quá dựa vào sự kiện ở trung tâm triển lãm đi.

Người nữ Thư Ký lúc này cũng gật đầu. Cô cũng biết không dễ gì một cá nhân hay một công ty chỉ mới thành lập lại có thể đá động tới lãnh sự quán giúp đỡ. Nhưng khi điều tra hồ sơ cô thấy được không quá nhiều sự hậu thuẫn cần có nên mới xem như công ty này chỉ đơn thuần nhờ vào quan hệ.

- Cho tôi được hỏi tại sao Mã Tổng lại đánh giá cao việc này theo tôi thấy thì những công ty trước đó ngại không làm ra những điều này. Hay có

điều gì mà ngại thấy được sự phát triển của nó không.

- Vấn đề này à. Nói ra thì cũng không có gì nhiều ngoài trực giác. Hôm nay cậu nhóc nói chuyện với tôi mang lại cho tôi một cái trực giác như đang đối diện với những tên lão làng của ngành công nghệ chắc là do chủ quan. Nhưng khi có báo cáo hồ sơ thì tôi yên tâm hơn.

Hai người nghe Mã Hóa Đăng nói như thế cũng nhìn nhau. Trước giờ làm việc với hẳn hai người thấy đây là lần đầu tiên Mã Hóa Đăng nói về trực giác của mình bởi Mã Hóa Đăng luôn cho là trực giác chỉ là cái nhìn phiến diện về một thứ nó mơ hồ không có thực. Người Thanh niên lúc này mới nói với Mã Hóa Đăng.

- Theo tôi thấy đây cũng chỉ là một công ty có thể là chỉ là có ý tưởng nhất thời nhưng mà vẫn còn nằm trong cái gọi là mở đầu người chủ thật sự phía sau nó lại là một thiếu niên chưa điều chỉnh được cảm xúc mới lớn của mình rất dễ mắc phải sai lầm khi khởi nghiệp không hơn.

- Cái này hoàn toàn không giống vậy. Nếu thật sự mà nói tôi muốn kéo cậu nhóc này về dưới trướng làm việc của mình. Cậu ta có khả năng nếu ổn định tâm tính lại một chút thì có thể sẽ tốt hơn.

Mã Hóa Đăng cầm lên ly trà mà người Thư Ký đã rót cho mình uống một ngụm rồi nói ra những suy nghĩ của mình. Bởi hẳn thấy trong chuyện này mình bỏ qua một điều gì đó mơ hồ là hẳn có cảm giác bất an.

- Tôi không biết ý tưởng của cậu ta là gì nhưng cậu ta dám đem số tiền của mình đi mở công ty phát hành trò chơi chắc chắn sẽ không được việc gọi vốn đầu tư chắc chắn sẽ diễn ra những không hiểu lắm ý tưởng nào cho cậu ta làm việc này.

Lời của hẳn nói ra làm hai người thư ký hoàn toàn giật mình. Mã Hóa Đăng giờ nói chuyện khá khó hiểu không hiểu về cậu nhóc Hoàng Thiếu Kiệt này ra sao, chưa biết ý tưởng của cậu ta thế nào nhưng lại muôn một

tay kéo cậu ta vào công ty làm việc với mình nhưng lại hành động trái ngược không đưa cậu ta danh thiếp.

- Tôi thật sự không hiểu tại sao ngài lại đánh giá cao với cậu nhóc này trong khi đó chúng ta hoàn toàn chưa biết được cậu ta có gì ngoài một vỏ bọc công ty.

Người nữ thư ký cũng nói thẳng vấn đề của mình và suy nghĩ không chỉ của riêng cô mà có cả người bên cạnh cho Mã Hóa Đăng nghe.

- Đúng vậy tôi đánh giá cao cậu ta qua cách nói chuyện không hề để lộ sơ hở của mình. Tuy tôi không biết khả năng của cậu ta như thế nào. Ý tưởng thực hiện mở công ty của cậu ta ra sao nhưng có những thứ xung quanh cậu ta khá thú vị. Mọi người nhìn vào cuộc nói chuyện thông thường của hai người chúng tôi chắc cũng không có gì là nổi bật nhưng mọi người có để ý cậu ta lúc nào cũng bình tĩnh. Cố gắng đánh chuyện công ty của mình là do sự hỗ trợ của chú mình. Còn nữa cậu ta chỉ mới mở công ty vậy mà dám đem sản phẩm của mình đến trung tâm triển lãm tức là cậu ta có đủ tự tin về sản phẩm ý tưởng của mình. Chưa kể đến câu chuyện về nhân vật công ty cậu ta kể khá thú vị.

Nghe được cấp trên của mình phân tích như thế hai người thấy cuộc trò chuyện đơn thuần không như cả hai thấy bên ngoài. Đúng là Thiếu Kiệt không đề cập gì đến những ý tưởng hay công việc mình làm sắp tới cho Mã Hóa Đăng. Cậu nhóc này khéo léo chuyển dời sự chú ý đó qua cho người chú của mình.

Thường với những người khi mới khởi nghiệp họ sẽ đưa ra ý tưởng của mình để thăm dò xem mình nên khắc phục hay điều chỉnh những gì cho những thứ mà họ có. Thiếu Kiệt ngược lại cậu ta không cần sự trợ giúp này đó là điều mà hai người bây giờ mới nhận ra.

- Hai người có biết tại sao cậu nhóc này lại thú vị không? Cậu ta có một sự tự tin nhất định cho mình điều cậu ta nói mọi người xung quanh đều tin tưởng và có một kiến thức khá rộng. Tôi bảo đảm rằng đến ngày hôm nay mọi người mới biết câu chuyện về nhân vật hello kitty đi. Điều đó chứng tỏ cậu ta có một khả năng thật sự của mình và cậu ta sợ lộ điều đó trước mặt tôi.

- Nhưng không vì thế mà Mã Tổng lại đánh giá cao cậu ta đi chắc chắn phải có điều gì đó mà khiến ngài thấy cậu ta có thể thành công khi quá trình vốn của cậu ta còn là một vấn đề đầu tiên chưa giải quyết được mà.

Người thư ký cung không phản bác những gì Mã Hóa Đăng nói nhưng cô vẫn chưa hiệu vì hiện tại so với những người trước đây đã làm việc và mới bước vào giới công nghệ cô thấy đây là lần đầu tiên Mã Hóa Đăng đánh giá cao một công ty.

- Đúng vậy tôi đánh giá cao bởi theo tôi cậu ta đang làm đúng một vài thứ trên quá trình cậu ta bắt đầu. Mọi người làm việc với tôi không chỉ một ngày mà là một khoản thời gian khá nhiều ai cũng hiểu một doanh nghiệp startup cần có bảy điều luôn cần tránh. Thứ nhất là đặt doanh thu lên hàng đầu. đối với một nhà phát hành trò chơi việt đặt doanh thu quá nhiều vào những trò chơi mình phát hành là điều tốt nhưng có một điều sau đó hệ lụy là các trò chơi sau này sẽ bị định giá là móc túi người dùng điều này thì không công ty phát hành trò chơi nào không mắc phải kể cả chúng ta. Nhưng nếu cậu ta đi theo một con đường lâu dài thì là chuyện khác.

Hai người đều gật đầu công ty nhà phát hành trò chơi nào cũng vậy họ luôn không tránh khỏi điều này. Bản thân công ty họ cũng vậy để có được nguồn thu nhất định những năm nay trò chơi họ phát hành luôn có sự chênh lệch giữa người nạp tiền và người không nạp tiền.

- Điều thứ hai là tôi chắc cậu ta mang đến lần này là một ý tưởng được đông đảo người dùng vì thế cậu ta mới che dấu đi sản phẩm của mình. Nếu

nó là một ý tưởng không hướng tới người dùng đông đảo thì chắc chắn chúng sẽ thất bại. Điển hình như công ty chung ta với chương trình QQ đã nói rõ điều đó nếu không có số lượng người dùng đông đảo chúng ta không tồn tại đến bây giờ.

Lúc này người thư ký nam mới đưa ra ý kiến của mình bởi hẳn thấy QQ của chính công ty mình phát hành quá nhiều người sử dụng và nó luôn cải tiến từng ngày không có một cái gì có thể thay thế.

- Nhưng hiện nay đã có trên thị trường mô hình đông đảo người dùng rồi chương trình như thế không thể nào mang lại được sự cạnh tranh và sẽ chết ngay từ đầu không tồn tại được mà Mã tổng.

- Cái này thì không hẳn ai cũng hiểu những chương trình đi sau luôn có những cải tiến hơn và nhiều tính năng hơn những chương trình đi trước. Dù chưa biết đó là gì nhưng tôi dám chắc nó không hạn chế ở một nhóm người nhất định. Cái thứ ba của cậu ta có là vấn đề nhân sự. Có thể thấy được chỉ với một nhân viên của cậu ta lại là người lập trình viên giỏi có kinh nghiệm và có thành tích học tập tại trường thuộc loại đứng top của trường. Có thể thấy chính sách tuyển từ từ và sai thải nhanh của chúng ta cậu ta cũng áp dụng đấy.

Người thư ký nghe đến điều này cũng gật đầu cô cũng là người được tuyển dụng như thế này mới tồn tại được tới ngày hôm nay. Cô còn nhớ khi cô vừa thích ứng được với công việc của mình vị thư ký trước đó nhận được ngay giấy sa thải nhân sự từ mã tổng mà không chân chừ một điều gì.

Qua việc này cô cũng thấy được những người trong công ty bị sa thải qua từng năm tháng. Những ai không thích nghi được sẽ bị đào thải một cách không do dự.

- Còn điều thứ tư lại càng thú vị. Thường thì những người mới mở công ty thường trì hoãn thời gian cho ra mắt sản phẩm đầu tay của mình vì họ

cho rằng phải hoàn hảo và chính chu. Nhưng họ quên rằng, chẳng có thứ sản phẩm hay dịch vụ nào là hoàn hảo cả. Nếu cứ cố dành thời gian để chỉnh chu và hoàn thiện sản phẩm của mình, thì điều đó cũng không bao giờ xảy ra đâu. Còn cậu nhóc này lại nhanh chóng đem sản phẩm mình đi triển lãm để cho người dùng quyết định xem sản phẩm có giá trị đến đâu. Nên biết cách tiết kiệm thời gian và phiền muộn và hơn hết là tiền bạc khi làm ra một sản phẩm mà người dùng mong muốn.

Mã Hóa Đăng nhìn ra được trong công ty mình dù đang là một công ty phát triển nhưng đâu đó vẫn có những bộ phận rơi vào điều này. Họ làm sản phẩm ra mắt cứ cho rằng hoàn toàn chỉnh chu mới đem lại doanh thu và hiệu quả người dùng. Nhưng họ dần quên rằng người dùng mới là người đánh giá sản phẩm.

- Vâng lần này về tôi sẽ ban bố với các phòng ban về việc này. Mã tổng yên tâm chắc chắn sau này sẽ không có vấn đề này diễn ra trong công ty nữa.

Người Thư ký thanh niên nói nhưng điều này bởi hẳn biết muốn thông qua buổi nói chuyện này đưa ra cải cách công ty một cách triệt để nhất.

- Việc tiếp theo là việc cậu ta có thể thích ứng với thị trường này không thì cứ để đến khi sản phẩm của cậu ta ra mắt chúng ta sẽ đánh giá về mặt này và vấn đề marketing của cậu ta thế nào. Còn nguồn lực tôi thấy cậu ta làm cũng ổn chỉ đem theo những người cần thiết không nhiều có thể tuyển dụng sau này. Nói chung đáng để đánh giá tạm thời. Đợi biết ý tưởng công nghệ của cậu ta là gì lúc đó mới có cái nhìn khách quan hơn những chuyện khác.

- Vâng tôi sẽ để mắt đến gian hàng của cậu ta vào những ngày sắp tới. Nếu thấy có điều gì tôi sẽ báo ngay.

Nghe được lời chốt của Mã Hóa Đăng người thứ ký biết sắp tới việc mình phải chú ý đến là công ty của Thiếu Kiệt để đưa ra bản đánh giá báo cáo một lần nữa cho Mã Hóa Đăng.

- À Mà không những chỉ trong lúc triển lãm mà còn phải xem khi nào cậu ta gọi vốn hợp tác thì nên báo với tôi. Ngay khai mạc triển lãm thay tôi đưa danh thiếp cho cậu ta. Nếu cậu ta không đủ vốn cho ý tưởng của mình chắc chắn sẽ làm điều này mà tôi không muốn mất đi một con cá mập con lớn lên được. Nếu không nuôi được thì trở thành đồng bọn cũng tốt.

Mã Hóa Đăng mỉm cười suy nghĩ điều gì đó. Hắn thấy nếu đã không thể để Thiếu Kiệt trở thành người của mình thì. Cứ để Thiếu Kiệt trở thành đối tác sau này. Biết đâu hắn lại kéo về cho mình một khoản không nhỏ với việc đầu tư này. Chợt nhớ ra gì đó nên Mã Hóa Đăng mới hỏi.

- Việc chuẩn bị cho buổi triển lãm tới đâu rồi. Mọi thứ đều hoàn thành xong hết rồi chứ.

Bây giờ người thanh niên thư ký mới gật đầu hướng Mã Hóa Đăng báo cáo chuyện của hắn.

- Vâng chuyện về công ty của cậu Thiếu Kiệt tôi sẽ chú ý. Lần này bên triển lãm tất cả những tiền bạc thi công mà Trần Trung kia thu rồi cũng đã được thu hồi. Mọi người ở trung tâm triển lãm đều như thế. Các chương trình sắp tới ra mắt đã được chuẩn bị đầy đủ các trò chơi ra mắt ở quý một, quý hai trong năm cũng đã được lên kệ. Chuẩn bị cho ngày triển lãm sẽ cho ra mắt bản thử, lúc đó mới thăm dò ý kiến của các sản phẩm và định ngày ra mắt.

- Được rồi hai người xem mà làm có việc gì quan trọng thì báo cáo với tôi. Thôi hai người đi lo chuyện sắp tới ở trung tâm triển lãm đi. Tuy nó không phải buổi triển lãm lớn nhưng cũng không được chủ quan. Lần này

xem như chúng ta lấy lại được phần tiền của Trần Trung cũng xem như là một may mắn. Cứ như thế đi tôi còn phải đi tham quan du lịch vài nơi.

Thấy Mã Hóa Đăng nói thế rồi rời đi. Hai người cũng đứng lên dọn dẹp lại vài thứ. Người nữ thư ký sau khi để những tác trà trên bàn về lại vị trí cũ rồi cả hai người mới ra khỏi phòng.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 278: Sự Khác Biệt

Trở về nhà mình hiện tại đang ở Lý Đồng vào phòng Trương Hạo nghỉ ngơi. Còn Nhã Oanh với Hà Vi đang bắt đầu cùng nhau tập những lời thoại dẫn chương trình sắp tới. Tuy hai người chưa làm những việc này bao giờ nhưng Thiếu Kiệt nói chỉ có hai người với giọng nữ mới thu hút được những người tham quan trong triển lãm nên họ cũng phải học những câu mà Thiếu Kiệt đã biên soạn sẵn.

Thiếu Kiệt ngồi ở bàn phòng khách bắt đầu ghi chép những thứ gì đó. Hai người thấy hắn có vẻ như không muốn đi nghỉ ngơi cũng tiến lại nhìn. Những tờ giấy ghi chi chít những chữ. Cầm lên một tờ giấy trong đó Hà Vi thấy được đây là toàn bộ kế hoạch của Thiếu Kiệt đang triển khai một phần làm việc.

Thấy hắn giờ lại ghi ra những gì mình đang làm Hà Vi với Nhã Oanh cũng thắc mắc nên Nhã Oanh mới hướng Thiếu Kiệt hỏi.

- Anh làm gì vậy? Những thứ này không phải là những thứ anh đang triển khai sao. Giờ anh lại viết chúng ra để làm gì? Nhiều như thế này kế hoạch anh định làm gì với chúng.

Dừng lại viết đang ghi lại Thiếu Kiệt lúc này mới biết hai người đứng gần mình từ lúc nào. Vì hắn tập trung đem suy nghĩ của mình tạo thành một khối suy nghĩ tính toán cho những bước đi sắp tới nên không để ý được xung quanh. Giờ nghe tiếng của Nhã Oanh hỏi cũng giật mình ngược lên nhìn hai người.

- Ủ đây là toàn bộ kế hoạch đang làm với sắp tới phải triển khai không sớm thì muộn nên hiện tại ghi ra để sắp xếp sau đó ghi nhớ các bước làm việc chứ như hiện tại anh cảm thấy không ổn.

- Anh nói cũng đúng dạo gần đây em thấy anh có quá nhiều kế hoạch. Lần này lại làm cái việc mở công ty phát hành trò chơi. mà lại triển khai cực nhanh, nguồn vốn có hạn mà anh cứ thế này xoay tới xoay lui thế nào cũng mệt chết thôi.

Hà Vi lúc này cũng đưa ra ý kiến của mình. Dạo gần đây cô thấy hần suy nghĩ nhiều hơn làm việc nhiều hơn. Những bước tính toán thận trọng của hần dường như bị mất đi và có một sự chênh lệch gấp rút không hề nhỏ nên cũng lo lắng.

- Ủ dạo gần đây anh mới phát hiện ra càng nhiều việc suy tính thì càng dễ đưa ra phán đoán sai lầm nhưng hoàn cảnh bắt buộc nên giờ anh mới phải sắp xếp lại các thứ này.

Thiếu Kiệt cũng không ngại khi nói ra mình gấp rút trong chuyện này hần biết cái hần thiếu bây giờ là gì, mà muốn tranh đấu thì ít nhất hần phải có một thứ lợi thế cần có. Nhã Oanh lúc này mới nói ra suy nghĩ của mình cho hần biết.

- Em thấy anh có quá nhiều dự án. Công Ty linh kiện, trang giao dịch vàng, trang thương mại điện tử, trung tâm giao hàng, Rồi sắp tới làm trung hội nghị tiệc cưới, thêm cả những kho trung chuyển lưu giữ hàng hóa. Với cái công ty này nữa, quá nhiều thứ. Chưa kể công ty này quy mô còn lớn hơn những thứ trước đó rất nhiều nữa.

- Hai em cứ làm như anh không biết vậy lo lắng thái quá đi. Không sao đâu anh biết sắp xếp cho những gì mình phải làm.

Thiếu Kiệt thấy hai người quan tâm cho những gì mình làm hần biết hai người cũng chỉ muốn tốt cho mình. Nhưng với sự tính toán cần thiết của

mình hẳn biết mình làm những gì và không nên làm những gì. Nhã Oanh lúc này mới ngồi xuống nói với Thiếu Kiệt.

- Em chỉ sợ anh rút tiền sai chỗ thôi. Em cũng đã đọc qua một số bài viết về kinh doanh nên cũng hiểu được một chút ít việc này. Ở giai đoạn khởi đầu, nhiều doanh nghiệp đang cầm một cọc tiền trong tay, hứng khởi với những kế hoạch mở rộng quy mô về sau, bắt đầu rút tiền chuẩn bị nhà xưởng, thuê văn phòng dài hạn, đầu tư máy móc, trang thiết bị v.v... Đây là sai lầm mà em thấy anh đang dính vào đó.

Nghe Nhã Oanh nói như thế hẳn cũng nhìn cô. Đây là lần đầu tiên hẳn thấy cô nói về vấn đề này. Xem ra Nhã Oanh có một chút gì đó hiểu biết về vấn đề kinh doanh không phải như vẻ bên ngoài của mình nên mới cười nói.

- Ấy vậy em nói xem anh đang sai lầm ra sao nào? Để xem coi nhận định của em thế nào về việc này.

Hà Vi thấy Thiếu Kiệt hứng thú với những gì Nhã Oanh nói nên cũng ngồi xuống lắng nghe. Cô vốn không hiểu gì về những thứ này nên ngồi nghe để hiểu thêm những thứ khác sau này giúp đỡ Thiếu Kiệt là điều mà cô không thể bỏ qua. Thấy Thiếu Kiệt ủng hộ mình Nhã Oanh mới từ từ nói.

- Với bất kỳ doanh nghiệp nào, nguồn vốn là dòng máu nuôi sự sống. Khi doanh nghiệp chỉ lên kế hoạch cho số vốn khởi động, đầu tư tiền vào những khoảng "chết" như máy móc, nhà xưởng, văn phòng... thì đến khi sản xuất sẽ hết vốn trong khi khách hàng thường có xu hướng yêu cầu giao hàng trước mới trả tiền. Đây là thất bại.

- Vậy theo em để hạn chế việc rút sai tiền này thì cần làm như thế nào?

Thiếu Kiệt không bắt bỏ ý kiến của Nhã Oanh bởi hẳn hiểu cô nói đúng không sai. Nhưng đó là đúng với những doanh nghiệp bắt đầu mà không có

những điều kiện khác.

- Theo em mình chỉ tập trung vào việc kinh doanh chính, giảm tối đa các chi phí không cần thiết. Ví dụ, doanh nghiệp sản xuất linh kiện vi tính thì chỉ tập trung chi phí vào việc sản xuất sản phẩm thôi, đừng tốn quá nhiều tiền để thuê nhà, thuê xưởng, trả trước, chôn vốn rồi sau đó rơi vào tình cảnh cạn vốn.

- Điều này em nói đúng ở phương diện là một công ty sản xuất kinh doanh. Nếu công ty của anh sản xuất sản phẩm thì đúng thật là ý kiến của em không sai. Nhưng công ty của anh lại là công ty phân phối nó khác biệt với công ty sản xuất.

Lúc này Thiếu Kiệt mới cười cười nói với Nhã Oanh bởi hắn thấy cô hiểu sai khái niệm công ty hãn hoạt động. Nên mới chỉnh lý lại một chút vì ý kiến của Nhã Oanh đúng thật đứng ở một công ty bắt đầu trong việc sản xuất thì chắc chắn sẽ phải làm.

- Em nên biết nhà phân phối là một đơn vị trung gian kết nối sản phẩm từ công ty đi đến các đại lý hoặc người tiêu dùng. Hoặc đơn giản có thể hiểu như sau. Nhà phân phối là người mua trữ hàng vào kho và phân phối bán lại cho các đại lý hay nhà phân phối bán lẻ. Họ thường cung cấp thông tin kỹ thuật, hay dịch vụ bảo hành nếu có cho các mặt hàng này.

Lúc này Nhã Oanh mới biết được mình sai chỗ nào mà Thiếu Kiệt chỉnh sửa. Cô cũng hiểu được thêm một khái niệm khác nhau giữa nhà phân phối và công ty sản xuất là như thế nào.

- Thì ra là vậy. Nếu thế thì em hiểu sai khái niệm mất.

- Không ý kiến của em về lĩnh vực này của em rất hay. Để xem hôm nay anh khảo vấn kiến thức kinh doanh của em như thế nào sau này còn giúp anh trong những chuyện khác nữa chứ.

Thấy Thiếu Kiệt thích thú với những gì mình đưa ra Nhã Oanh cũng có chút gì đó vui vẻ. Cô sợ những ý kiến của mình không được Thiếu Kiệt chấp nhận giờ đây thấy hẳn đồng ý khảo nghiệm mình nên Nhã Oanh cũng khá vui.

Còn Thiếu Kiệt thì lại muốn biết Kiến thức của Nhã Oanh tới đâu để hẳn có thể để cô thay mình những lúc mình vắng mặt. Nên hẳn dành thời gian này để xem Nhã Oanh thật sự có tố chất trong việc này hay không.

- Vậy nhé Anh phải nghe đấy! những gì em sai thì anh sửa lại để sau này em rút kinh nghiệm cho mình.

- Ừ bảo đảm nghe cái nào không đúng anh sẽ sửa lại.

Thiếu Kiệt cũng bảo đảm với Nhã Oanh để cho cô có một sự thoải mái đưa ra nhìn nhận của mình về những kiến thức kinh doanh của cô.

- Theo những gì em biết về những nhà sản xuất. Tại mỗi doanh nghiệp, dòng vốn lưu động rất lớn, thường gấp 5 – 6 lần mức vốn cố định. Ví dụ, để sản xuất ra một gói mì ăn liền tốn khoảng 3.000 đồng thì mức vốn lưu động phải tối thiểu 12.000 đồng thì mới duy trì được sản xuất. Vì một gói mì sản xuất trên dây chuyền đã hết 3.000 đồng, nguyên vật liệu đang chờ cũng khoảng 3.000 đồng, gói mì đang trên đường vận chuyển cho khách mất 3.000 đồng, khách hàng mua tuần sau mới trả tiền tốn thêm 3.000 đồng nữa.

Nhã Oanh nói ra ví dụ này Thiếu Kiệt cũng cười. Hẳn hiểu quy trình để một sản phẩm đến tay người tiêu dùng phải trải qua những việc như thế nào nó là một quy trình không thể thay đổi. Nhà sản xuất xuống nhà phân phối tiếp đến là đại lý rồi lại đi xuống cửa hàng bán lẻ cuối cùng mới đến người tiêu dùng. Những thứ này là một quy trình của bất cứ sản phẩm nào đều phải có.

Không thấy Thiếu Kiệt nói gì Nhã Oanh cũng tiếp tục. Hà Vi hiện tại cũng hiểu được một gói mì thôi mà phải tốn đến nhiều chi phí như thế.

- Đó là chưa kể các chi phí khác như nhân sự, marketing, vận chuyển khác nữa. một ông chủ có thể có hàng trăm triệu đồng để mở công ty nhưng chỉ cần người chủ công ty nợ lương công nhân hai triệu đồng là họ sẽ bỏ việc ngay. Điều này đã được các nhà nghiên cứu chứng minh tầm quan trọng của vốn lưu động rồi.

- Ủa Thiếu Kiệt tại sao chỉ với hai triệu là nhân viên bỏ việc lờ như họ chỉ tra chậm thì sao. Nhân viên đó chịu chấp nhận mất việc chỉ vì hai triệu à.

Hà Vi lúc này cũng hướng Thiếu Kiệt hỏi thắc mắc của mình vì cô thấy nếu như một chủ công ty có thiếu nợ nhân viên hai triệu thì giá trị cũng không lớn lắm. Tại sao người nhân viên đó lại bỏ việc ngay mà không tiếp tục làm việc.

- Cái này là điều xác thực. Bạn không biết nếu một công ty sản xuất họ không chỉ có mỗi một công nhân và những người công nhân này họ cũng không phải là đại. Mỗi người khi bị công ty nợ hai triệu một người thì không sao nhưng nhiều người đó là số tiền lớn. Việc này cũng cho thấy công ty có số vốn không đủ để xoay vòng chưa kể đến đó là nếu họ cứ làm tiền lương ngày càng cộng dồn doanh nghiệp dẫn đến không chi trả được và sẽ phá sản công sức bỏ ra những tháng cố gắng bám trụ của họ sẽ không được bồi hoàn.

- Ủ công nhân hiện tại đều như thế. Có qua nhiều công ty tuyển dụng chỉ cần họ có kinh nghiệm một chút ở các cơ sở sản xuất mà họ có tay nghề là được nhận.

Nhã Oanh cũng gật đầu cả cô mới đầu cũng không hiểu tại sao chỉ với hai triệu mà người công nhân viên đang làm việc lại chấp nhận nghỉ. Sau

nay cô hỏi mẹ mình thì cũng được mẹ cô giải thích giống như Thiếu Kiệt. Thấy Hà Vi không thắc mắc nữa Nhã Oanh mới tiếp tục đề tài của mình.

- Rất nhiều người lên kế hoạch sai liên quan đến dòng tiền. Chúng ta hay nghĩ rằng làm 1 đồng, bán 1,1 đồng là có lời rồi. Không ai thấy có gì bất hợp lý. Tuy nhiên đây là vấn đề liên quan tới quy mô. Trong giai đoạn bắt đầu, thử nghiệm, chúng ta thường tận dụng nguồn lực có sẵn như gia đình, nhà đang ở. Nhưng cũng do sử dụng quá nhiều yếu tố “miễn phí”, lấy công làm lãi nên không tính được chính xác giá thành cung cấp dịch vụ.

Hà Vi lúc này mới hỏi Nhã Oanh vì cô thấy việc định giá sản phẩm bán ra cho dù qua biết bao nhiêu công đoạn cũng không nên qua cao.

- Vậy định giá cho một sản phẩm cần cho nó cái giá như thế nào cao hơn một chút nữa hay sao Nhã Oanh.

- Không việc định giá sản phẩm thường phải tính toán tất cả chi phí liên quan nữa. Nếu sản xuất 1 đồng thì phải bán ít nhất 3 đồng công ty mới tồn tại được. Nói ví dụ như khi bạn đi làm công ăn lương mỗi tháng kiếm được 10 triệu, ra tự kinh doanh kiếm được 20 triệu như thế là tốt rồi. Nhưng khi quy mô mở rộng, bạn phải thuê thêm nhân viên tốn khoảng 10 triệu nữa, trong khi lãi chỉ tăng thêm 5 triệu, vậy là “hụt” đi 5 triệu. Bạn sẽ thấy càng mở rộng, chi phí lại càng đội lên trong khi lợi nhuận không phải lúc nào cũng tỷ lệ thuận đúng theo quy mô đó.

Nghe Nhã Oanh nói này giờ bây giờ Thiếu Kiệt mới lên tiếng của mình. hẳn thấy dù cho Nhã Oanh có hiểu biết được những thứ này những cũng không nắm bắt hết được những điều trong đó nên mới nói.

- Đối với những mô hình nhỏ, nhiều doanh nghiệp khác lại tận dụng các nguồn lực sẵn có như: nhà xưởng, điện nước, kế toán, giao hàng, vận hành... nên thường không tính toán được giá thành đầy đủ của sản phẩm và họ thường lấy công làm lời nên khi quy mô được mở rộng, phải bỏ vốn ra

đầu tư thêm sẽ dễ dàng gặp rào cản khi giá thành sản phẩm không bù đắp nổi chi phí, dẫn tới kinh doanh thiếu hiệu quả và âm vốn. Như thế sẽ dẫn đến doanh nghiệp đi vào bế tắc và phá sản là điều chắc chắn. Nên việc tính toán kỹ giá thành rất quan trọng.

Nhã Oanh và Hà Vi lúc này cũng im lặng để tiếp thu những gì Thiếu Kiệt nói vì những kiến thức này nếu học qua sách vở thường không tốt bằng những trải nghiệm thật sự của người kinh doanh. Mà ở đây Thiếu Kiệt là người kinh doanh đúng nghĩa đối với ba người ở đây.

- Đối với cách khắc phục của những doanh nghiệp như thế này là Tính toán lại giá thành để có mức giá phù hợp với chi phí sản xuất thực, đồng thời, phải có một nguồn tài chính gấp hàng chục lần hiện tại để nâng từ quy mô "lấy công làm lời" sang quy mô sản xuất vừa. Bởi lẽ, nếu không có đủ nguồn tài chính công ty sẽ không thể duy trì để đạt điểm hòa vốn cho quy mô mới khi mà lượng hàng tiêu thụ không ổn định, khoản lỗ kéo dài.

Suy nghĩ một lúc Hà Vi mới nhìn Thiếu Kiệt đưa ra những suy luận của mình.

- theo mình thấy họ có thể gọi huy động vốn được mà phải không Thiếu Kiệt. Những người đầu tư sẽ góp vốn giúp công ty lùi mọi người ra khỏi tình trạng này được mà.

- Thực tế việc gọi mời các nhà đầu tư cũng được nhưng phải huy động đủ số vốn cam kết ngay từ đầu để không lãng phí nguồn lực tài chính. Khi mở rộng thì nên ưu tiên vốn vay thay vì vốn góp. Các nhà đầu tư dù là cá nhân hay tổ chức khi góp tiền đều muốn xem dòng tiền quay vòng như thế nào, quy trình hoạt động ra sao, tính toán sổ sách thế nào... Các chi phí này quá lớn nếu số vốn góp vào nhỏ. Nên đối với quy mô ban đầu của một công ty khởi nghiệp thì nên sử dụng vốn vay nhiều hơn, các công ty mới thành lập trên thế giới đều hoạt động theo hình thức này.

Dừng lại một chút Thiếu Kiệt thấy hai người có vẻ hai lòng với ý kiến của Hà Vi đưa ra và được hẳn trả lời khách quan như thế cũng coi như là hiểu được chút ít. Thiếu Kiệt bây giờ lại tiếp tục mỉm cười lắc đầu nói.

- Tuy nhiên, cũng có nhiều công ty đi vào khủng hoảng vì sự bất đồng quan điểm giữa nhà sáng lập và nhà đầu tư "thiên thần". Do vậy, trước khi chấp nhận khoản thiên huy động từ nhà đầu tư, doanh nghiệp nên lập một bản hợp đồng thỏa thuận về quyền và nghĩa vụ của đôi bên. Như thế mới không gặp phải tình trạng như thế này.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 279: Chọn Người

Nghe được Thiếu Kiệt nói ra vấn đề có thể dẫn đến phát sinh khi gọi vốn Nhã Oanh nhanh chóng nhắm lại rồi ghi nhớ. Bởi những kiến thức này cô chưa từng đọc được qua trong sách. Nó chỉ nói mơ hồ không nói rõ như Thiếu Kiệt thực tế đưa ra những kinh nghiệm của mình cho hai người.

Hà Vi lúc này cũng hiểu được thêm một vài thứ mới hướng Thiếu Kiệt nói.

- Như hiện trạng của mình hiện tại là nguồn vốn lưu động không đọng tới được nên dễ dẫn đến bế tắc trong những chuyện điều động nguồn nhân lực làm các việc khác phải không Thiếu Kiệt.

- Việc này mình không chối cãi hiện tại nguồn vốn của mình đang bị chôn một chỗ phần vì mình không muốn động đến nó phần vì những thứ khác hiện tại chưa cần thiết.

Thiếu Kiệt hiểu rõ qua cuộc nói chuyện kia hai người cũng hiểu số vốn xem như là lớn nhưng thật sự không thể động tới của Thiếu Kiệt là việc hoàn toàn có thật.

Hắn đang phải sắp xếp sao cho sự duy trì này không bị mất cân bằng. Giữa việc thu lại lợi nhuận từ những thứ liên quan cho đến quản lý được hết những thứ phát sinh trong cơ sở có thể cho phép được.

- Hiện tại những công ty có thể kiếm ra tiền của mình chỉ là công ty phân phối linh kiện máy tính, chiết khấu từ trang giao dịch vàng và nguồn vốn lưu động của trang thương mại trực tuyến với công ty giao hàng. Nhìn thì

có vẻ nhiều nhưng nó chưa đem lại lợi nhuận mong muốn. Những khoản tiền này thu vào chỉ đủ để cho mình phát triển công ty này một phần mười thôi.

Nhã Oanh cùng với Hà Vi lúc này cũng trầm mặc Thiếu Kiệt nói về doanh thu của mình về những dự án đang đi vào hoạt động cũng chỉ là một phần trong việc tạo lập công ty lúc này.

- Vậy có cách nào để giải quyết tình huống này không Thiếu Kiệt? Chứ nếu bế tắc như thế qua tết cậu cũng không triển khai được sản phẩm của công ty công nghệ. Chưa kể đến là việc còn trung tâm hội nghị tiệc cưới với địa điểm kho vận đang làm.

- Có chứ vốn hóa dự án mượn tiền ngân hàng cũng là một cách nhưng mà điều này tính phiêu lưu cực cao và mình sẽ không làm bởi điều này sẽ phải lọ ra nhiều thứ của mình. Các còn lại là đem trang vàng chuyển nhượng sang tay bằng với vốn của toàn bộ sàh giao dịch.

Hà Vi nghe Thiếu Kiệt định bán đi trang giao dịch vàng cũng thắc mắc bởi vì cô thấy đây là nơi kiếm tiền nhiều nhất của Thiếu Kiệt nếu bán đi cái này hẳn sẽ kiếm tiền ở đâu rồi sẽ phải chống đỡ những thứ phát sinh sau này ra sao.

- Cậu định bán trang sàh giao dịch vàng như thế ỏn không nó đang đem lại nguồn lợi nhuận cần thiết cho cậu mà. Bán đi không khéo cậu phải chống đỡ rất nhiều thứ lại không đem lại lợi nhuận sao cậu không đem dự án mình cầm cố lấy tiền về hoạt động như thế cũng được mà?

- Việc này nếu mình là một doanh nghiệp như bao doanh nghiệp khác chắc hẳn sẽ được. Vốn trang vàng là một thứ không nên tồn tại trong mắt người giới tài chính trang giao dịch vàng là một mớ không có thực. Tài sản thế chấp được phải là tài sản hiện vật và có giá trị quy đổi thành tiền mặt nếu không sẽ không thể vay mượn thế chấp được. Là chỉ có những công ty

như cửa hàng phân phối và trung tâm hội nghị tiệc cưới. Giới hạn cũng không mượn được vì những dự án đó đất không phải của công ty mà đi thuê lại Ngân Hàng sẽ không có đánh giá tài sản đó trên hình thức cho thuê được đâu.

Nghe Thiếu Kiệt nói về hoàn cảnh của toàn bộ công ty hai người lúc này mới hiểu được tài sản cố định để được ngân hàng cho vay là không có cách nào. Việc muốn có vốn hay không thì chỉ còn có thể dựa vào Thiếu Kiệt có thể tự mình xoay sở.

- Các cậu đừng lo qua chuyện này cũng không đến nỗi nào nhìn như nó tiềm ẩn nhiều nguy cơ nhưng mình đang sắp sếp bán lại sàn giao dịch vàng rồi. Lúc đó vốn sẽ được hoàn thành. Trước mắt cũng không nên quá lo lắng. Càng lo lắng càng bế tắc nên mình phải thật sự bình tĩnh để có thể tính toán các đường lối chính sách phát triển cho công ty này trong vòng sáu tháng tới. Lúc đó chỉ cần nó phát triển mình có thể đem lại lợi nhuận từ nó lâu dài.

Thấy Thiếu Kiệt không lo lắng cho những gì sắp tới của mình hai người mới thở phào nhẹ nhõm chỉ cần Thiếu Kiệt hẳn đủ khả năng nhìn thấy bố cục mình đang gặp phải và giải quyết vấn đề này một cách đơn giản là hai người cũng có phần nào an tâm.

- Thôi hai người tập trung nào chủ yếu hôm đó là thu hút được mọi người để mình còn có thể tuyển thêm một số người nữa không hi vọng những thứ đó không đem lại quá nhiều phiền phức.

- cái gì mà đem lại phiền phức với không phiền phức thế Thiếu Kiệt?

Bây giờ Chu Tường mới đi từ trong phòng nghe được loáng thoáng nên mới nhìn Thiếu Kiệt hỏi xem có việc gì xảy ra

- À không có gì đâu mà sao anh không nghĩ ngợi chút nữa đi.

- Ngủ được một chút lại không ngủ được nữa lo lắng qua lâu nay anh chưa từng ở một vị trí cao như thế này. Lo lắng là điều bình thường mà.

Thấy Chu Tường trên mặt vừa cười dáng vẻ như có chút gì đó gượng gạo Thiếu Kiệt mới lắc đầu nói.

- Mỗi một người đều có một sự làm việc cho riêng mình anh đứng qua lo lắng cái gì cũng có cách giải quyết của nó mà.

- Em cứ nói như thế nhưng bản thân anh thấy lo thật sự. Dù biết rằng thăng tiến là một cái gì đó mà ai cũng mong muốn nhưng đứng ở một vị trí người điều hành thì anh vẫn chưa bao giờ làm đến. Trước đây ở trang giao dịch vàng anh cũng chỉ đứng ở một góc độ người lập trình làm việc và kiểm soát nhân sự, Lần này em lại đưa cho anh một cái sơ đồ công ty lớn như thế này anh không lo lắng mới là chuyện không thể nào đấy.

Chu Tường thấy Thiếu Kiệt có cách nhìn của mình trong chuyện này hẳn cũng không có lý do gì phản bác. Nhưng để đem hẳn lên vị trí cao như thế này hẳn lần đầu tiên làm đến.

Không vì những gì hẳn mới đạt được mà tự mãng Chu Tường biết Thiếu Kiệt hơn hẳn rất nhiều lần nhưng lúc nào cũng ra vẻ khiêm tốn bản thân đặc mình ở vị trí của Thiếu Kiệt chắc hẳn sẽ làm rồi hết một đống các việc mà không được như Thiếu Kiệt sắp xếp suy tính các bước đi cẩn thận không mang lại rủi ro.

- Chu Tường anh không cần lo lắng quá. Hiện tại chúng ta chưa có gì. Việc đầu tiên của anh là tuyển dụng. Trước đây em tuyển anh như thế nào thì cứ làm như vậy. Hãy lựa chọn người có sự đam mê, Nhiệt huyết dù cho người đó không phải là giỏi nhất nhưng họ phải là người nhiệt tình nhất nhìn thấy được định hướng của công ty thế là được.

Thở dài một hơi Chu Tường lắc đầu bởi hẳn thấy Thiếu Kiệt nói thì dễ nhưng những công việc đến khi bắt tay vào làm mới là khó.

- Biết là thế nhưng anh đang hoàn toàn không biết được nên bắt đầu với bộ phận nào. Những bộ phận ở đây quá nhiều. Những người làm việc cũng không ít vậy làm sao biết người nào cần cho việc nào mà tuyển nếu họ là người làm việc thì anh phải lựa chọn sao giữa việc tuyển dụng những nhân sự đầu tiên thế nào? Chấp nhận người kém trả lương thấp, hay tìm người tài hưởng lương cao?

Thấy được bế tắc của Chu Tường trong lúc này Thiếu Kiệt cũng gật đầu một doanh nghiệp muốn bước đi từng bước đều luôn phải trải qua một bước là tuyển nhân sự như thế này. Và hơn ai hết nhân sự là một phần không nhỏ cho thành công của cả công ty.

- Anh thắc mắc điều này không phải không đúng giờ em sẽ đưa ra những cách giải quyết trong những vấn đề này của anh. Nếu được anh có thể ghi lại. Hầu như những người bắt đầu nhận công việc ở vị trí điều hành công ty như anh luôn có kim chỉ nam cho riêng mình còn em thì có cách chọn lựa nhân viên cho riêng mình.

Nghe Thiếu Kiệt nói muốn hướng dẫn mình cách tuyển dụng và sử dụng người sao cho hiệu quả khi công ty mới thành lập Chu Tường cũng vui vẻ hãnh kiếm một tờ giấy và một cây viết để ghi lại những gì mà hãnh thấy cần thiết nhất.

- Hiện tại anh sẽ phải lựa chọn chủ yếu tuyển dụng cho những bộ phận cực kỳ quan trọng khi họ nhận việc thì sẽ bắt tay vào làm ngay đừng bao giờ tuyển dụng ở những bộ phận chưa cần thiết.

- Nhưng anh thấy trong danh sách quá nhiều bộ phận phải hoạt động cùng một lúc vậy làm sao biết được bộ phận nào cần người nhiều hơn hết?

Chu Tường mới đưa ra câu hỏi của mình. Bởi hãnh thấy mỗi bộ phận của một nhà phát hành đều là liên quan mật thiết với nhau. Những bộ phận này

làm việc cùng nhau mới đem lại hiệu quả mà Thiếu Kiệt lại nó tuyển dụng đầu tiên lại là bộ phận quan trọng nhất.

- Có chứ việc tuyển dụng quá sớm là một việc làm tốn chi phí một cách không cần thiết và có thể khiến những nhân sự giỏi không có đủ việc để làm. Tuyển dụng quá muộn trong khi đó có thể kìm hãm sự phát triển của công ty và khiến công ty bỏ qua nhiều cơ hội. như thế anh thử nếu hiện tại bắt đầu làm việc bộ phận nào của anh cần người nhất.

Suy nghĩ một lúc về những bộ phận mà Thiếu Kiệt đưa cho mình Chu Tường như tìm ra một con đường chính sách cho mình.

- Bộ Phận Điều hành và bộ phận kỹ thuật đi. hai cái này quan hệ mật thiết đến những gì sắp diễn ra. Phải có họ mới cái đặc thiết kế được hết những gì mà chúng ta bắt đầu làm việc.

- Đúng vậy hai bộ phận này có kiến thức tương đương với nhau. nên nhân sự không đủ họ có thể tương trợ lẫn nhau trong quá trình làm việc, như thế sẽ để người làm việc có đầy đủ công việc của mình trong khi những bộ phận khác từ từ hình thành.

Chu Tường bắt đầu nghĩ về những ngày đầu làm việc với Thiếu Kiệt. Đúng vậy anh ta cũng từ những cách này mới đầu Thiếu Kiệt giao cho anh ta làm một nhân viên lập trình. Nhưng với vốn kiến thức của mình Chu Tường rảnh rỗi khi thấy những bo mạch làm việc của Thiếu Kiệt đang sửa chữa chưa xong cũng nhảy vào làm.

Những kiến thức về máy tính cũng giúp anh bán hàng giúp hăn. Làm triệt để tận dụng nguồn nhân lực đang có của mình là các làm này của Thiếu Kiệt đã áp dụng lên chính bản thân mình.

- Ấy anh hiểu rồi! Thì ra em cũng áp dụng cách này lên chính bản thân anh lúc tuyển dụng anh vào làm nhĩ. Thú vị thật giờ mới biết mình bị sắp xếp ngay từ đầu.

Nghe Chu Tường nói thế Thiếu Kiệt cũng cười ngay từ lúc tuyển dụng hẳn cũng đã nhắm đến những thứ Chu Tường có thể làm và không thể làm nên nói tuyển dụng một người làm được nhiều việc có thể tiết kiệm được rất nhiều cho doanh nghiệp ngày đầu mới đi vào hoạt động.

Chu Tường biết bị tính toán cũng không lo bởi Thiếu Kiệt đã trả cho hẳn cái cần thiết. Công sức bỏ ra được ghi nhận được đền đáp xứng đáng là điều mà không ai có thể chối bỏ. Thiếu Kiệt không bao giờ tiết tiền trong những khâu lôi kéo người nhất là người làm được việc cho mình điều này Chu Tường đã thấy qua những người sau hẳn và Nhã Kỳ đầu nhập vào Thiếu Kiệt.

- Vậy là việc tuyển người còn phải trả đúng với những gì họ bỏ ra mới để người nhân viên đó gắn bó với công ty phải không Thiếu Kiệt.

- Ủ ờ điều anh nói không sai dù biết vậy. Nhưng một công ty luôn cần khởi động tìm kiếm các nhân sự tốt ngay khi nó được thành lập. Tìm kiếm một tài năng rất mất thời gian, anh chắc chắn sẽ không muốn lâm vào tình cảnh này. Khi anh cần nhân sự một cách tuyệt vọng nhưng chẳng có một ai trong tầm ngắm. Công ty mới lập tránh rời vào trường hợp này. Tin em đi! nó chẳng phải một cảm giác thú vị gì đâu.

Thiếu Kiệt biết tầm quan trọng của người có thể làm được việc nói nôm na là những nhân tài dành cho công ty của mình. Hơn ai hết một công ty luôn cần nhân tài nhưng nếu không có họ công ty sẽ không thể nào hoạt động tốt mà chỉ ở trạng thái chờ đợi. Và việc này sẽ dẫn đến sự phát triển của một công ty vốn có.

- Ấy ghê thế! Vậy anh sẽ cố gắng tìm được người sớm nhất một cách có thể để phát triển công ty không thì cái công ty anh nắm giữ chức điều hành không xong à.

- Cũng không đến nỗi thế đường lối chính sách em đã đưa cho anh rồi nếu nhân viên không tài năng cũng được nhưng phải tăng cao năng xuất hơn bình thường thôi thường khi tìm kiếm nhân sự cần chú ý đến bốn yếu tố quan trọng nhất. Anh có thể ghi lại bốn điều này để từ từ thực hiện.

Nghe được bốn yếu tố Thiếu Kiệt dùng đề tuyển người Chu Tường lập tức đặt bút lên tờ giấy sẵn sàng ghi lại bất cứ những gì hần sẽ nói. Bởi Trước đây hần không biết Thiếu Kiệt dựa vào đâu để nhắm đến những người mà hần tuyển dụng đây là một cách để hiểu hơn về sự làm việc và suy nghĩ của Thiếu Kiệt.

- Đó bao gồm ba yếu tố chính và một yếu tố quan trọng đó là động lực, linh hoạt, tư duy tốt và cái quan trọng vẫn là người này cần tin vào tầm nhìn của công ty. Đối với động lực nó cực kỳ quan trọng với những công ty mới thành lập như chúng ta hiện nay. Đối với linh hoạt những người này sẽ không có ý nghĩ việc này không phải của tôi, tôi sẽ không làm đâu.

- Thì ra cái câu hỏi của em khi phỏng vấn anh có thể làm ở những bộ phận khác khi đợi chờ công việc hay không là do cái này à.

Chu Tường lúc này mới nhớ lại lúc Thiếu Kiệt phỏng vấn mình hình như có hỏi hần có thể làm việc khác trong khi công việc chuyên môn của hần hiện tại chưa có việc hay không là dựa trên điều này.

Thiếu Kiệt cũng không phản bác mà gật đầu hần thấy đã đến đâu Chu Tường cũng cần biết một số cách đưa ra câu hỏi cần thiết khi phỏng vấn nhân sự cần có mà không cần dựa vào những gì Thiếu Kiệt đưa ra nữa là điều nên làm.

- Ừ nó là sự linh hoạt của một người đang cần việc. Họ sẽ làm những thứ mà họ cho là có thể và không thể để được nhận vào làm việc. Và anh phải theo dõi sự linh hoạt ấy có đúng với những gì họ nói không mà tiến hành giao việc cần thiết. Còn về yếu tố tư duy tốt, anh sẽ cần một người có thể

tạo ra giá trị gia tăng bằng cách thực sự suy nghĩ về những việc cần làm. Cả ba yếu tố trên đều không thể thiếu một yếu tố nào như thế mới đem lại được hiệu quả cho anh.

Chu Tường lúc này cũng nhanh chóng nghĩ lại những gì Thiếu Kiệt nói vừa ghi chép vừa nghĩ về những thứ mà Thiếu Kiệt đã làm đối với bản thân mình. Hắn thấy được đúng là mình nằm hoàn toàn trong ba yếu tố mà Thiếu Kiệt đã nêu ra.

Tự xem xét bản thân và những người làm việc quanh Thiếu Kiệt Chu Tường mới phát hiện hầu hết những người đang làm cho Thiếu Kiệt đều không thoát khỏi cả ba vấn đề này. Nên hắn thầm than trong lòng.

Bởi những thứ này hầu hết ngồi ở ghế nhà trường không ai dạy bạn chỉ có cách là tự học lấy ngoài xã hội bởi những trải nghiệm xung quanh từ chính bản thân của mình mới rút ra được.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 280: Đội Ngũ

Đợi cho Chu Tường ghi lại hết những gì mình nói Thiếu Kiệt mới gật đầu. Hẳn biết đối với Chu Tường lần này là thử thách lớn nhất. Vì để có thể để hẳn phát triển Thiếu Kiệt không ngại nói ra những gì cần thiết cho Chu Tường.

Bởi vì sau này hẳn sẽ không cùng Chu Tường quản lý được thì có bao nhiêu về những thứ cần thiết nên đưa cho Chu Tường để sau này Chu Tường có được cái nhìn của mình về công ty.

- Còn một yếu tố quan trọng là niềm tin về tầm nhìn nó không đơn thuần là kỹ năng hay kinh nghiệm Nhã Kỳ là người em đã áp dụng điều này thay vào đó anh hãy để ý vào những yếu tố chẳng liên quan. Ví dụ như bắt tay quá nhẹ nhàng, kiểu kính đang đeo, lỗi ngữ pháp... Anh không nên quá để tâm đến cặp kính mà một lập trình viên đang đeo. Một nhân sự marketing không có kỹ năng Tiếng Anh quá tốt cũng không phải một vấn đề nếu họ chỉ làm việc độc quyền cho thị trường trong nước.

- Vấn đề Ngôn ngữ chắc không cần phải lo lắng quá nhỉ. công ty mình đặt ở đây anh thấy đa số mọi người đều thông thuộc tiếng anh cũng ít thấy họ sử dụng ngôn ngữ khác.

Chu Tường thấy vấn đề này không cần phải bàn cãi vì tại đây đa số những người làm việc và nói chuyện với nhau bằng tiếng anh khá nhiều. Lúc này Thiếu Kiệt mới lắc đầu hẳn đã không chỉ muốn công ty phát triển ở lĩnh vực trong nước mà ra nước ngoài để phát triển cả những khu vực xung quanh nên nhắc nhở Chu Tường.

- Anh nên nhớ những người sẽ bên dưới anh sẽ là từng bộ phận của các quốc gia lân cận. Có thể ở đây họ sử dụng những ngôn ngữ thông dụng là tiếng anh nhưng đối với malaysia, hay thái lan thì lại khác nên vấn đề ngôn ngữ nếu cho qua được thì cứ cho qua.

Nghe Thiếu Kiệt nhắc nhở Chu Tường mới chợt nhận ra công ty lúc này không còn hạn chế chỉ ở trong một quốc gia mà còn có ở nhiều nước khác nên cũng gật đầu.

- Những người này phải nhất định tin vào những gì công ty đang làm sẽ thành công bởi nếu có niềm tin họ sẽ có được một mục đích chính cho công việc của mình cố gắng hoàn thành nó. Cố gắng thật hiện nó nếu điều đó giúp họ đi đến kết quả.

Chu Tường lúc này cũng cảm thấy mơ hồ vì sao Thiếu Kiệt lại nói về niềm tin một thứ mơ hồ không có thực chỉ với điều này làm sao có thể giúp được họ thực hiện công việc của mình nên mới hỏi hần.

- Điều này có quá mơ hồ không Thiếu Kiệt làm sao để họ tin tưởng được những dự án phát triển của công ty khi họ chỉ mới là một nhân viên vừa bước vào công ty.

- Cái này đơn giản là do chính anh nếu là nhân tài anh có thể mới người đó làm việc và trả lương trước cho anh ta một tuần trước khi quyết định tuyển dụng hay không. Vì việc này sẽ giúp anh làm việc cùng và hiểu được người đó có thích hợp với công việc hay không.

Thiếu Kiệt biết bây giờ cái Chu Tường cần là một đội ngũ có thể hoạt động để cho hần có thể tập trung điều hành công ty mà không phải vướng bận những việc khác.

Bây giờ điện thoại của Thiếu Kiệt vang lên am thanh có cuộc gọi đến. Nhìn đến số máy của Huyền Thanh. Thiếu Kiệt mới nhận cuộc gọi.

- Thiếu Kiệt hả? Công ty cô nhận được gói thầu của trung tâm này rồi! Vừa mới nhận được quyết định Cháu nói mọi người tối nay tập trung cô làm tiệc chúc mừng nhé.

- Chắc không được đâu cô tối nay bọn cháu phải tranh thủ trang trí gian hàng bên kia nữa.

Nghe được Thiếu Kiệt nói như thế Huyền Thanh cũng trầm xuống một chút. Rồi mới nói với hẳn.

- Cô thấy bên cháu cũng không cần gấp mà tối nay để mọi người cùng đi ăn đi. Dù sao thì ở đây chỉ có bọn cháu là thân thuộc thôi.

Thiếu Kiệt lưỡng lự một chút đúng là ở đây hiện tại chỉ có người của mình với lại Huyền Thanh là có quan hệ dù sao người ta cũng đã giúp mình nên Thiếu Kiệt cũng phân vân một lúc mới trả lời.

- Như vậy cũng được! Để cháu nói mọi người sẵn Trương Hạo lát chiều cũng qua đến lúc đó dẫn câu ta đi luôn.

- Như vậy có phải tốt không thể nhé hẹn gặp các cháu tối nay cô đi ký hợp đồng đây.

Cúp máy xong Thiếu Kiệt hướng hai cô nàng đang tập luyện làm người dẫn chương trình nói.

- Tối nay tất cả cùng dì Huyền Thanh đi ăn tối chúc mừng dì ấy vừa mới ký được hợp đồng nào.

Lời của Thiếu Kiệt vừa nói ra hai người Nhã Oanh với Hà Vi đều reo lên vui vẻ. Thiếu Kiệt thấy như thế mới hướng hai người để tay lên miệng ra vẻ đừng làm ồn nói với âm thanh vừa đủ nghe.

- Để cho Lý Đồng nghĩ ngơi nữa!

Hai người lúc này mới chợt nhớ ra Lý Đồng có bệnh khó ngủ giờ mình mời người ta về nhà nghỉ ngơi lại là làm ồn thì cũng không hay lên mới gật đầu với Thiếu Kiệt xem như đã hiểu.

Trở lại với Chu Tường vừa ghi chép xong những gì mình vừa nói Thiếu Kiệt cũng chỉ cười hỏi hẩn.

- Theo anh thì để phát triển một công ty anh sẽ phải cần gì? Nếu trong tay anh đã có định hướng lối đi cho công ty những thời gian sắp tới?

Trầm ngâm trước câu hỏi của Thiếu Kiệt một lúc Chu Tường qua những điều trên cũng biết mình cần một ít người làm việc đủ tài năng và kinh nghiệm thêm vào đó sự nhiệt huyết với công ty nên đáp lại câu hỏi của Thiếu Kiệt bằng suy nghĩ lập luận của mình.

- Với định hướng có sẵn anh cái anh cần hiện tại là những người có thể giúp anh làm việc hiệu quả và đưa công ty phát triển. Chắc chắn họ phải là những người có suy nghĩ về những việc đang làm.

Nghe Chu Tường trả lời như vậy đơn giản hẩn biết Chu Tường cũng có một phần nào đó nắm chắc những việc này trên lý thuyết còn kinh nghiệm thì vẫn là con số không nên mới đưa thực tế vào để cho Chu Tường hiểu.

- Đúng là như thế nhưng không hẩn. Anh thử nghĩ xem tại sao em luôn đưa ra những công việc thích hợp với mọi người và tại sao mọi người đều thích thú khi được em giao công việc cho họ?

Chu Tường im lặng hẩn vẫn chưa hiểu dù lấy cả bản thân mình đánh giá. Tại sao những lần có dự án mới của Thiếu Kiệt hẩn đều háo hức làm việc dù chưa biết gì về nó những Chu Tường vẫn luôn muốn làm. Im lặng một lúc Chu Tường phải thừa nhận mình không biết được nên lắc đầu xem như không có câu trả lời.

- Cái em có là một đội ngũ lựa chọn công việc không phải xem họ như là nhân viên mà là người cùng phát triển một tổ hợp anh cũng vậy nếu muốn làm việc hiệu quả đừng xem những người làm việc với mình là nhân viên hãy xem họ là những người cùng với mình đang làm một công việc một đội ngũ thật sự. Dù nó có yếu kém có khiếm khuyết và không hẳn là những người tài năng lúc đó anh mới có thể đánh giá mọi thứ chung nhất.

Chu Tường bắt đầu suy nghĩ cứ mỗi lần Thiếu Kiệt có một nhân tố mới là lúc hẳn thật sự cần người cho dự án của mình. Hoặc là chuyển dời một người đang làm việc nào đó đưa qua một bộ phận mới có thể làm việc tốt nhất. Thấy Chu Tường bắt đầu tiếp nhận ý kiến của mình Thiếu Kiệt bắt đầu nói tiếp.

- Công việc của anh cần là phát triển đội ngũ lâu dài và làm cho đội ngũ ấy của anh đều hoạt động hòa đồng vì Khi phát triển đội ngũ, mọi người thường có xu hướng muốn tuyển dụng những người giỏi hơn những nhân viên ban đầu. Điều này có thể tạo ra sự mất cân bằng. Những người mới cảm thấy bị "kìm nén" bởi "người cũ" mặc dù họ có thể mới chỉ được tuyển vào cách đây ba tháng trong khi "người cũ" lại cảm thấy mình không còn được người sáng lập coi trọng như trước. Môi trường làm việc nói chung vì thế bị ảnh hưởng. Vì thế anh có thể thấy được tại sao mọi người đều làm việc với em mà không phải so bì ai hơn ai.

Sự cân bằng với một đội ngũ làm việc cùng mình hết sức quan trọng Thiếu Kiệt cũng đã từng ở cảm giác ma cũ và ma mới này một thời gian. Để có thể rút ra những kinh nghiệm của bản thân mình giờ đây hẳn mới có thể điều hành những người khác mà ai trong số họ đều biết mình là một phần của Thiếu Kiệt mỗi bộ phận nhân sự.

- Thiếu Kiệt có cái gì có thể dựa vào để làm được việc này không? anh thấy nếu mình có cách phát triển đội ngũ như em thì chắc chắn công ty sẽ đi lên mà không phải lo lắng những việc sau này.

Không chối bỏ những gì Thiếu Kiệt đưa ra Chu Tường đánh giá những người xung quanh mình. Trước đây hẳn từng có những câu hỏi này trong đầu Thiếu Kiệt làm sao đánh giá để trả lương cho họ. Bởi ai cũng có công việc của mình công sức của mọi người đều được đền đáp một cách xứng đáng không phải người mới cũng không phải người cũ chỉ có làm được việc và được Thiếu Kiệt đánh giá theo cách của hẳn.

- Có chứ có ba điều em luôn dựa vào Thứ nhất là không hứa hẹn quá nhiều với những nhân sự đầu tiên, nhất là về phía cạnh trách nhiệm.. Thứ hai "Thưởng" xứng đáng cho những nhân viên đầu tiên bởi sự "liều lĩnh" mà họ dám đón nhận. Thứ ba là.Đảm bảo những nhân viên đầu tiên phát triển, hoàn thiện nhiều nhất có thể.Tất nhiên, anh cũng cần đảm bảo công ty lớn mạnh để có đủ dự án, "đất dụng võ" cho tất cả mọi người.

Nói đến đây Thiếu Kiệt đứng lên vươn vai một lúc nhìn Chu Tường nói.

- Thôi tạm thời hôm nay như thế này thôi. Cái gì cũng từ từ sớm hay muộn thì anh cũng nắm giữ được cách điều hành thôi đây là kinh nghiệm khi nào có những gì phát sinh từ nó thì anh phải tự làm và trải nghiệm như thế mới đem lại cho anh một kiến thức nhất định.

Thiếu Kiệt biết kiến thức và kinh nghiệm nếu truyền thụ một lúc Chu Tường cũng không tiếp thu được gì cũng không mang lại hiệu quả cần thiết cứ để từ từ đưa cho anh ta mỗi lần một ít nhưng như thế sẽ hiệu quả hơn nhiều.

- Sao rồi hai người đẹp của nhà chúng ta chuẩn bị cho việc làm MC thế nào rồi?

Hà Vi mới nhìn Thiếu Kiệt lắc đầu. Đối với cô chuyện này có vẻ không là vấn đề gì lớn nhưng đối với Nhã Oanh này giờ thì có chuyện không nhỏ.

Cô thì đã quen thuộc với những gì Thiếu Kiệt ghi ra cho hai người nhưng có vẻ Nhã Oanh nói chuyện bình thường thì được còn đứng trước đám

đông để nói thì chưa bao giờ.

Dù Nhã Oanh đã cố giấu thật kỹ những chuyện này nhưng cô vẫn nhận ra sự khác biệt trong lời nói bình thường của cô có điều bất ổn. Nhưng Hà Vi vẫn chưa biết Nhã Oanh gặp phải vấn đề gì.

- Nhã Oanh những lời thoại thì đã thuộc rồi đó nhưng mà có vẻ như bạn ấy không đứng trước đám đông nói chuyện được.

Thiếu Kiệt lúc này cũng nhìn Nhã Oanh vì theo hắn thấy Nhã Oanh phải có thể đứng trước đám đông nói chuyện đơn giản như bình thường mới đúng giờ lại đưa ra cái phiên phức này thì thật là khó khăn không nhỏ.

Nhã Oanh cúi đầu một lúc rồi mới ngược lên nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Trước giờ em chưa bao giờ đứng trước đám đông nói chuyện cả. Ngay cả trong lớp cũng vậy từ trước đến giờ đều vậy. Em chỉ có thể nói chuyện bình thường với người đối diện mình hoặc là người quen biết được thôi.

Nghe Cô nói vậy Thiếu Kiệt cũng nhú mày bởi hắn nhớ có lần đó cô can đảm tỏ tình với hắn khi xung quanh vẫn có nhiều người tại sao lại như thế này.

- Vậy lần đó em tỏ tình với anh cũng trước mặt nhiều người vậy sao em lại làm được? nếu lần đó em làm được thì lần này phải khác chứ?

Thiếu Kiệt hỏi Nhã Oanh lúc này làm cô cũng ấp úng cúi đầu nói nhỏ.

- Lần đó em chỉ nhìn anh đâu có quan tâm những người xung quanh với lại lúc đó em cũng không để ý đến những người khác trong mắt em lúc đó chỉ có anh thôi.

- Ấy đang lý ra hai cái cũng không khác biệt gì nhau chứ? anh thấy hai cái như nhau có khác biệt gì đâu?

Thiếu Kiệt thấy giữa việc lần đó và lần làm MC này hoàn toàn không khác nhau là mấy cũng chỉ là đứng trước đám đông nhưng ở một góc độ khác nhau không bao nhiêu về việc Nhã Oanh phải nói mà thôi.

- Làm sao mà giống được lần đó em chỉ tập trung vào những gì trong đầu mình và nhìn anh thôi còn lần này thì lại khác em phải nhìn bao quát mọi người mà. Với lại những câu nói này là những câu học thuộc còn em lúc đó chỉ nói ra những suy nghĩ của mình.

Bây giờ thì Thiếu Kiệt hiểu tại sao Nhã Oanh lại có vấn đề này. Đơn giản là cô thiếu tự tin trong việc đứng trước những người mà mình không quen thuộc và phải nói những thứ không theo suy nghĩ dẫn dắt. Nên mới hỏi Nhã Oanh.

- Thường thì lần đứng trước mọi người trong lớp nói chuyện về một đề tài của em là lúc nào?

- Việc này hình như là cuối năm học của sơ cấp. Lúc đó em còn nhớ đến giờ cảm giác căng thẳng hâu như quên hết những gì đã học thuộc chưa kể đến em còn bị chế nhạo một lúc nên từ đó đến giờ em không bao giờ đứng trước mọi người nữa.

Thiếu Kiệt vội nhắm tính trong tay và thời gian giờ hẳn hiểu tại sao Nhã Oanh lại có sự thiếu tự tin trong việc đứng trước đám đông mà nói điều gì đó được chuẩn bị sẵn nên cười cười lắc đầu.

- Thiếu Kiệt Nhã Oanh như thế thì làm sao khắc phục được. Nếu không thì em làm cả hai buổi cũng được.

- Không sao chuyện này có thể khắc phục được đơn giản thôi mà. Không sao đâu. Nhã Oanh chỉ bị thiếu tự tin trước đám đông thôi việc này trước mắt phải tìm hiểu nguyên nhân ra sao đã nhưng mà vẫn có cách khắc phục.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Nhã Oanh mừng trong lòng không ít nếu Thiếu Kiệt có cách khắc phục việc này thì cô sẽ có thể giúp hẳn. Việc đi theo Thiếu Kiệt mà có việc đơn giản giúp hẳn mà cô cũng không làm được thì cô không mấy vui vẻ.

- Có cách khắc phục đúng không Thiếu Kiệt chỉ mình đi mình muốn hoàn thành công việc mà cậu đã giao cho mình với lại Thiếu tự tình trước đám đông là bệnh gì mà khắc phục ra sao có cần uống thuốc gì không?

- Cũng không phải bệnh nặng gì mà cần phải uống thuốc. Việc chưa thật sự tự tin khi thuyết trình trước công chúng, sự căng thẳng đến mức quên hết tất cả những gì chuẩn bị như nội dung, kỹ năng thuyết trình chỉ vì những áp lực là chuyện rất bình thường. Còn tại sao em lại gặp những khó khăn trong việc này. Thì để anh nói cho rõ hơn.

Lúc này Hà Vi cũng biết một số điều nhìn Nhã Oanh một lúc rồi mới gật đầu. Theo những gì cô thấy ở Nhã Oanh thì chắc chắn điều này Nhã Oanh mắc phải không lớn quan trọng vẫn là Thiếu Kiệt có cách khắc phục ra sao trước khi khai mạc triển lãm hay không.

Nhã Oanh thì càng muốn biết Thiếu Kiệt sẽ giải quyết vấn đề của mình như thế nào dù cho việc có nỗi sợ đứng thuyết trình trước đám đông của cô không phải là mới đây mà nó tồn tại khá lâu trước đó.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 281: Áp Lực Tâm Lý

Đối với người khác có lẽ việc của Nhã Oanh là một vấn đề đau đầu nhưng đối với Thiếu Kiệt hẳn kỹ năng này không ngoài tầm tay của hẳn. dù sao hẳn đã tìm hiểu hết những thứ này mới có được kỹ năng thuyết trình vốn có của mình. Việc bây giờ chỉ tìm ra nguyên nhân do đâu mà Nhã Oanh có trạng thái này và đưa ra cách giải quyết mới là điều hẳn có thể làm.

- Có năm nguyên nhân chính dẫn tới chuyện này của Nhã Oanh nhưng cũng có trường hợp khác nhưng rất hiếm chắc Nhã Oanh không nằm trong trường hợp đó đâu. Thứ Nhất là do di truyền từ người thân Chứng bệnh “run khi đứng trước đám đông” này cũng có thể là do di truyền từ người thân. Nhã Oanh chỉ cần ăn uống điều độ, ngủ đủ giấc, tập thể dục... giúp não bộ ổn định và lấy lại sự tự tin. Nhưng theo anh thấy Nhã Oanh không nằm trong trường hợp này bởi vì mẹ và bố Nhã Oanh không thể nào bị cái này mà có thể làm việc tới bây giờ.

Nhã Oanh lúc này cũng gật đầu điều này Thiếu Kiệt nói ra rất đúng bởi vì Bố và Mẹ cô đều là người có thể đứng trước mọi người nói chuyện còn duy chỉ cô là không nên trường hợp này có thể loại bỏ.

- Bố Mẹ mình thường có những cuộc họp quan trọng và họ cũng không gặp trường hợp này bao giờ theo mình biết là thế.

- Điều thứ hai thì có liên quan một chút đến lĩnh vực y khoa một chút đó là Sự mất cân bằng về serotonin trong não khiến bạn sợ hãi và ngại giao tiếp. Để khắc phục điều này Nhã Oanh chỉ cần điều trị tâm lý bằng cách tập

nói trước gương, tập trò chuyện với vài người trước khi thuyết trình trước đám đông. Ngoài ra Nhã Oanh cũng có thể đến gặp bác sĩ tâm lý để họ giúp Nhã Oanh thoát khỏi chứng bị run khi đứng trước đám đông

Thiếu Kiệt vừa trầm ngâm vừa nói ra những gì mình biết. Nhưng hẳn Thấy Nhã Oanh không nằm ở trường hợp này bởi Nhã Oanh vẫn có thể đứng trước mặt hẳn tỏ tình với những ánh mắt nhìn cô mà cô lại không quan tâm tới.

- Có khi nào Nhã Oanh bị loại này không Thiếu Kiệt. Xem nếu đúng mình liên hệ bác sĩ tâm lý cho Nhã Oanh khi về nước cũng được.

Hà Vi thấy Thiệu Kiệt nói ra việc này có liên quan đến bác sĩ tâm lý cũng lo lắng. Nhưng nhận được câu trả lời của hẳn lại là cái lắc đầu bác bỏ ý kiến này.

- Theo anh thấy việc này không phải bởi đôi khi Nhã Oanh vẫn vô thức ví dụ như cô nói chuyện hướng dẫn với các bạn học ở trường cũng như vậy. Nhưng đó là sự nói chuyện theo suy nghĩ của Nhã Oanh trong vô thức với các bạn học thân thuộc.

- Ừ đúng rồi những lúc mình hướng dẫn các bạn học trong lớp không có cảm giác này. Nó rất tự nhiên cứ như đang nói chuyện bình thường vậy.

Nhã Oanh lúc này mới nhớ những lúc mình hướng dẫn các bạn học trong trường cũng không phải là đứng trước mọi người mà hoàn toàn thoải mái ngồi đối diện nói chuyện không một chút nào có cảm giác run hoặc lo lắng.

- Cái thứ ba anh càng dám chắc Nhã Oanh không bao giờ mắc phải đó là Do tác động của môi trường. Một số người có khả năng thích nghi kém nên khi đến sống hay làm việc tại một môi trường mới thì có thể mắc chứng “run khi đứng trước đám đông” này. Cái này có thể uống thuốc chống lo âu, trầm cảm.

lúc này Hà Vi mới mỉm cười nếu mà Nhã Oanh cần thuốc chống lo âu và trầm cảm cũng không phải là Nhã Oanh Thiếu Kiệt ngang nhiên đánh nhau trong trường như cô biết được.

- Vậy thì em nằm ở trường hợp nào Thiếu Kiệt lo quá? cả ba cái trên đều không phải chỉ còn có hai cái không lẽ em nằm trong cả hai cái này sao.

- Ừ em nằm ở cả hai loại này Thứ Nhất là Sự thiếu tự tin khi đứng trước đám đông, căng thẳng quá mức khiến em “bị run khi đứng trước đám đông” Có thể do em chuẩn bị chưa kỹ lưỡng, tự ti về ngoại hình của mình, sợ thất bại, sợ bị chỉ trích, sợ người khác xem thường mình, sợ thua kém...Chính những nỗi sợ trên đã làm em rất căng thẳng nên em thiếu hẳn sự tự tin trong kỹ năng thuyết trình.

Lúc này cả Thiếu Kiệt lẫn Hà Vi đều nhìn lấy Nhã Oanh. Bởi vì điều này hiện tại cơ sở khá lớn. Nên biết Nhã Oanh tỏ tình với Thiếu Kiệt là một sự chuẩn bị kỹ lưỡng còn nói ở lớp hướng dẫn bởi cô biết sức học của mình.

Cô còn hiểu việc phải bổ túc cho họ những kiến thức của họ thiếu. Nên cô cũng không sợ mình thua kém và không sợ người khác xem thường nên mới đủ tự tin mà hướng dẫn các bạn của mình.

Nhã Oanh lúc này cũng im lặng cô thấy mình nằm ở trường hợp này rất lớn nhưng cô vẫn muốn nghe cái còn lại là gì và muốn Thiếu Kiệt đưa ra cho mình cái cách khắc phục hiệu quả nhất.

- Còn theo cái thứ năm vì Nhã Oanh luôn là học sinh giỏi nên dẫn đến vấn đề này nếu không thì đã biết cách khắc phục từ sớm. Đó là Chưa quen với áp lực. Ví dụ một người sợ bị thầy cô gọi lên trả bài, lúc đó có bao ánh mắt đổ dồn về phía mình... Trong những tình huống như thế họ hãy biến bị động thành chủ động, hãy học bài thật kỹ và chủ động xung phong lên trả bài xem sao. Với sự chuẩn bị kỹ lưỡng từ trước thì chắc chắn phần trình bày của người đó sẽ trôi chảy, nó là động lực để họ tiếp tục phát huy và dần

dần như thế những người nằm ở trường hợp này sẽ không còn cảm thấy run sợ khi đứng trước đám đông nữa, họ sẽ thấy điều này là hết sức bình thường vì họ đã quen rồi.

Thiếu Kiệt nói ra những nguyên nhân trên đây để cho Nhã Oanh có thể chọn lựa cho mình cách để có thể khắc phục những nhược điểm của mình.

Hắn không muốn cô bị gò bó trong việc tìm hiểu ra vấn đề mình mắc phải và giải quyết nó một cách máy móc không hiệu quả. Cái hắn cần là sự thay đổi từ những lựa chọn của Nhã Oanh.

- Thiếu Kiệt vậy làm sao khắc phục cái này sớm nhất có thể không hay phải mất nhiều thời gian vậy Thiếu Kiệt.?

Nhã Oanh lúc này cũng lo lắng cô sợ không làm được trong thời gian ngắn để giúp Thiếu Kiệt lại còn mang đến những phiền phức không dám cho hắn trong lúc triển lãm nên thật tâm hỏi.

- Việc này em không cần lo lắng quá đâu càng lo lắng em càng không có hết áp lực thậm chí đem lại hiệu quả trái ngược đấy cứ bình tĩnh là được mà. Cái này có rất nhiều cách để có thể để em lấy lại được sự tự tin của mình mà. Em cứ lo lắng cân bằng chỉ làm cho nỗi sợ càng lớn thôi.

Hà Vi lúc này cũng gật đầu. Cô Thấy Nhã Oanh nếu càng lo lắng thì cũng không được gì hơn nữa không phải Thiếu Kiệt vốn đã có cách giải quyết của mình nên mới để Nhã Oanh tiếp tục nhận công việc mà hắn đã đưa cho cô.

- Thiếu Kiệt có cách nên Nhã Oanh bạn đừng lo lắng quá là được cứ như bình thường xem cách nào đơn giản nhất hiệu quả tốt nhất lúc này mà áp dụng biết đâu trong một lúc ngắn lại có thể làm được nhiều thứ.- Đúng là cách thì có rất nhiều nhưng quan trọng là em muốn chọn loại nào thôi. Anh sẽ đưa ra những các đơn giản nhất để khắc phục việc này em thấy cái nào

thích hợp thì cứ áp dụng. Còn nếu không được hôm đó anh nói Trương Hạo mặc váy ra dẫn chương trình biết đâu thu hút à.

Thiếu Kiệt biết càng lo lắng nhiều bao nhiêu thì tâm trạng sẽ dễ bị rơi vào hoảng sợ bấy nhiêu nên cũng không muốn tạo áp lực cho Nhã Oanh. Nên mới lấy Trương Hạo ra tạo một cái gì đó vui nhộn cho Nhã Oanh dễ chịu.

Nghe Thiếu Kiệt nói cho Trương Hạo mặc váy lại ra làm người dẫn chương trình cả hai đều nhìn nhau bật cười tuy biết Thiếu Kiệt chỉ đùa giỡn nhưng Nhã Oanh cũng qua những tiếng cười với bớt đi được phần nào sự lo lắng của mình.

- Trương Hạo mà mặc váy ra dẫn chương trình chắc mọi người ói hết trước gian hàng lúc đó mới khổ đấy Thiếu Kiệt.

Chu Tường nghe vấn đề của Nhã Oanh cũng tò mò nên nãy giờ lắng nghe. Giờ thấy Thiếu Kiệt lấy Trương Hạo ra làm ví dụ cũng khiến hẳn bật cười.

- Thôi anh nói đi giờ em cần làm những gì để khắc phục nào tâm trạng có bớt được một chút lo lắng rồi.

Sau một trận cười tâm lý cũng ổn định hơn. Nỗi lo cũng vơi dần đi đó là cảm giác của Nhã Oanh. Cô thấy Thiếu Kiệt chỉ cần vài câu nói đùa cũng đem tâm trí của mình về lại như trước ít lo lắng hơn và nhẹ nhõm hơn.

Thấy Nhã Oanh lấy lại được tâm thái bình ổn Thiếu Kiệt mới gật đầu nói.

- Đối với nhiều người, việc đứng trước đám đông hay thậm chí chỉ vài người thân quen dù chỉ nói vài lời ngắn gọn cũng có thể gây cảm giác lo lắng và run sợ không khác gì việc đứng nói với một bài đã soạn sẵn. Theo một số nghiên cứu, việc chuẩn bị, tập dượt kỹ lưỡng bài trình bày sẽ giúp giảm đến 75% cảm giác run sợ trước đám đông. Vì vậy chúng ta nên đầu tư

thời gian và công sức để chuẩn bị bài trình bày là cách hữu hiệu giảm thiểu lo lắng và nâng cao sự tự tin trước đám đông. Vì thế anh đã đưa những câu hỏi đáp để em và Hà Vi cùng nhau tập dợt trước cứ xem nó là những câu nói đơn thuần hay diễn ra là được.

Bây giờ Hà Vi và Nhã Oanh lúc này cũng nhìn vào hai mẫu giấy trên tay mình. Hai người trước đây có một cách học thuộc lòng những câu này nhưng giờ lại có một cách nhìn nhận khác. Không chỉ học thuộc lòng là sẽ làm được đôi lúc học thuộc lòng mới đem lại cảm giác gò bó và thiếu tự tin cho họ.

- Với em phải thả lỏng cơ thể của mình đừng khuôn mẫu nghiêm túc quá. Không có người nghe nào đánh giá em là người tự tin khi thấy ngôn ngữ cơ thể của bạn căng cứng với những cử chỉ, động tác giống hệt như ... Robot. Để giải quyết điều này, trước khi bước ra trình bày, bạn hãy hít thở sâu buông lỏng cơ thể dùng phương pháp thở Yoga. Các cử chỉ hành động phải dứt khoát, hãy đứng thẳng người, hai chân vững vàng trên mặt đất, giao tiếp với mọi người bằng mắt và thường xuyên mỉm cười.

Vừa nói Thiếu Kiệt vừa thực hiện các động tác vừa nêu ra một con robot với cái cách bị đơ đơ và động tác yoga mà hần vừa đề cập đến hai hình thái khác nhau lại đem cho mọi người cái cách nhìn nhận khác nhau.

Nhã Oanh với Hà Vi khi thấy Thiếu Kiệt làm ra dáng con robot thì cũng chụm miệng lại cười khúc khích với nhau. Sau đó nói nhỏ gì đó rồi lại cùng nhau cười. Nhưng trạng thái đó của hai người Thiếu Kiệt rất muốn thấy bởi như thế mới hạn chế được sự lo lắng và ngày càng cởi mở hơn trong tâm thái của Nhã Oanh.

- Thôi mấy động tác robot của anh xấu quá nếu mà em cũng như vậy thì mất mặt chết. Nên tốt nhất không bị như thế thì sẽ tốt hơn.

- Cái này anh chỉ miêu tả thôi mà anh có xấu như thế với em dễ bị cái này vì Thỉnh thoảng, trong buổi nói chuyện em sẽ rơi vào những tình huống “khó đỡ” không lường trước được. cho dù tình huống đó là gì thì trước khi trình bày hoặc làm người giới thiệu cũng cần chuẩn bị tâm lý để giữ được bình tĩnh, hãy đặt ra một vài cách để xử lý và giải quyết những tình huống đó. Như thế thì em mới không trở thành robot. Nếu không sẽ xấu như anh thôi.

Nhã Oanh với Hà Vi đều là phụ nữ để mình xấu mặt bên ngoài là điều không thể nào? Nên những gì Thiếu Kiệt vừa mới nói hai người nhắm lại trong đầu một lúc rồi dựa vào những câu hỏi của Thiếu Kiệt và những câu trả lời của mình đối đáp trong suy nghĩ.

- Mọi người thường run sợ trước đám đông bởi vì họ luôn nghĩ rằng mình có thể sẽ phạm một lỗi nào đó chẳng hạn như nói vấp, lặp lại, quên chữ này sót chữ kia..v.v... Tuy nhiên, người nghe luôn thông cảm, không bao giờ họ đòi hỏi bạn hoàn hảo. Điều họ muốn thấy là việc bạn xử lý những lỗi đó như thế nào cho tốt. Bởi vì họ hoàn toàn sẽ không biết bạn chuẩn bị nói gì và đưa ra những thứ gì. Nên cứ thoải mái thôi đừng quá căng thẳng.

Cả hai người lúc này mới chợt nhận ra rằng họ làm mọi thứ ở đây chỉ một mình họ biết những người tham dự trung tâm triển lãm đã có ai biết họ sẽ làm gì và nói gì trong ngày hôm đó đâu có ai biết gì về những thứ mà họ chuẩn bị ngoài người của mình.

- Đúng nhĩ họ làm gì biết những thứ này mà mình phải lo lắng từ hôm qua tới giờ nhĩ. Không phải chỉ có những người của bọn mình mới biết thôi sao. Như vậy có sai thì người trong nhà mới biết người ngoài làm gì mà biết được.

Nhã Oanh lúc này mới nói ra suy nghĩ của mình qua những gì nói chuyện và được Thiếu Kiệt đưa ra những sai lầm của mình cô cảm thấy

mình giải tỏa được vấn đề tâm lý vốn tồn tại từ khi cô với Hà Vi nhận được hai mẫu giấy những câu hỏi và câu trả lời mà Thiếu Kiệt đưa.

Biết được tâm lý của Nhã Oanh được tháo ra khỏi sự lo lắng Thiếu Kiệt biết nếu để cố thực hiện việc dẫn chương trình chắc chắn sẽ không phải lo những điều gì nữa nên tổng kết lại.

- Bản thân một người đứng giữa đám đông nói chuyện đừng quá chú ý nói mà hãy đứng về phía người nghe, Hãy coi người nghe như bạn bè, như vậy sẽ bớt căng thẳng hơn. Hãy đam mê, càng say mê với các ý tưởng, nội dung mình trình bày, em càng có sức mạnh và dễ dàng đưa cảm xúc vào bài nói của mình, khi đó cảm giác lo lắng hay run sợ trước đám đông sẽ cháy rụi dưới ngọn lửa đam mê. Hãy thể hiện sự hưng phấn trong một buổi nói chuyện. Tập trung vào những vấn đề quan trọng, ước muốn truyền đạt, chia sẻ đến người nghe sẽ giúp hai em bớt nghĩ về bản thân, và đây là cách hữu hiệu đẩy lùi nỗi sợ. Hãy nhớ, mình là người nắm rõ vấn đề trình bày hơn người nghe, vì vậy họ mới cần mình hướng dẫn và phải ngồi nghe mình. hãy tin điều đó để không còn cảm giác lo lắng sợ hãi nữa.

Sau khi tổng kết lại mọi thứ Thiếu Kiệt nhìn qua hai người. Để cho hai cô nàng có thời gian tổng kết những gì mình vừa được biết. Hắn cười cười bởi vì thấy Nhã Oanh đang phân tích những gì hắn đã nói rồi tự gật đầu.

Tuy cô không hề biết những thứ này là một quán tính thường thấy của việc nhận định và đang tiếp thu một điều gì đó nhưng với Thiếu Kiệt đây là tín hiệu tốt để chắc rằng Nhã Oanh hoàn toàn có thể làm được.

Vì nếu Nhã Oanh không làm được hắn vẫn có thể để Chu Tường hoặc lý Đồng làm nhưng chắc chắn sẽ không thu hút bằng âm thanh của một cô gái dẫn chương trình một trò chơi trong khu triển lãm ở một gian hàng không tên tuổi. Mà như thế sẽ không đem lại tính hiệu quả cần thiết mà Thiếu Kiệt hẳn muốn.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 282: Đòi Mua Xe

Thiếu Kiệt không nói gì để cho hai cô nàng tự mình tập huấn với những gì đã trải nghiệm lúc này một dòng tin nhắn từ điện thoại của hắn hiện trên màn hình điện thoại.

Đọc sơ qua tin nhắn xong nhìn tới đồng hồ tín toán thời gian chênh lệch Thiếu Kiệt mới hướng mọi người nói.

- Tầm 5 giờ mấy Trương Hạo xuống sân bay, vậy là còn khoảng ba giờ nữa cậu ta tới. Chắc hiện tại cậu ta đang ở sân bay trong nước đi. Mọi người canh giờ đi rước Trương Hạo về rồi mọi người cùng đi gặp dì Huyền Thanh. Anh đi nghỉ ngơi chút đây.

- Ủa Thiếu Kiệt Trương Hạo đi từ sân bay về đây luôn cũng được mà. Mình ra đón cậu ta cũng tốn thời gian thôi.

Chu Tường mới hướng Thiếu Kiệt nói ra suy nghĩ của mình dù sao hắn thấy Trương Hạo đến đây có địa chỉ Hánh lý thì có taxi có thể chở về đến.

- Trương Hạo hẳn tiếng anh thì có hạn cử chỉ thì có thừa. Nếu cậu ta đón taxi. nói cái địa chỉ chắc một giờ sau cũng chưa tới được nhà của mình đấy.

Hà Vi với Nhã Oanh lúc này mới khúc khích cười. Chu Tường bây giờ mới nhớ ra vốn tiếng anh của Trương Hạo đúng là có hạn nên cũng lắc đầu.

- Để đó anh canh cậu ta xuống máy bay rồi đón cho Thiếu Kiệt nghỉ ngơi đi anh thấy cậu mới là người thật sự cần nghỉ ngơi nhất đấy.

Lúc này từ trên lầu mời hướng xuống tiếng nói làm cho Thiếu Kiệt nhìn về phi lối cầu thang.

- Còn sớm mà sao không ngủ chút xíu nữa cũng được.

Thấy Lý Đồng đi xông Thiếu Kiệt mới hỏi hănn, lúc này Lý Đồng cũng lắc đầu.

- Ngủ được một chút buổi trưa cũng ổn rồi. Giấc ngủ trưa chỉ cần một chút là lấy lại sức cho cả một ngày với lại hôm nay cũng không phải hoạt động gì nhiều nữa. Lúc này tin nhắn của Huyền Thanh anh cũng nhận được rồi nên cứ để anh canh giờ ra đón Trương Hạo cho.

- Ấy vậy cảm ơn anh trước em đi ngủ một chút đây.

Thiếu Kiệt nghe Lý Đồng nói thế cũng cười cười. Hănn này giờ suy nghĩ nhiều. hoạt động trí óc cũng cần phải có thời gian nghỉ ngơi nhiều hơn là hoạt động cơ bắp giờ có Lý Đồng thông thuộc đường lối chủ động đi đón Trương Hạo thì còn gì bằng.

- Ừa trong lúc chờ đợi thì để anh làm người cho hai cô nàng nhà chúng ta tập dợt làm MC đi chứ anh cũng không muốn thấy Trương Hạo trong trang phục váy ngắn cầm micro làm người dẫn chương trình đi.

Nghe hănn nói thế mọi người đều phá lên cười. Ai cũng vậy suy nghĩ xem nếu Trương Hạo thật sự mặc trang phục váy ngắn đứng trước đám đông chắc họ cũng tránh xa gian hàng đó một khoảng cách nhất định.

- Thôi nhờ anh giúp dùm hai người vậy mình đi ngủ đây!

Đợi cho Thiếu Kiệt vào phòng rồi Lý Đồng mới hướng mọi người lắc đầu nói.

- Thiếu Kiệt nhiều khi anh thấy có vẻ như cậu ta rất ít khi nào nói ra suy nghĩ của mình làm việc nhiều mệt mỏi đã đành lại không hiểu cậu ta là sao mà có thể sắp xếp mọi thứ như ý mình được nhỉ.

- Thiếu Kiệt trước giờ đều như thế không ai đọc được cậu ta đang nghĩ gì. Nhiều khi cũng muốn biết những việc làm của Thiếu Kiệt nhưng xem ra chẳng ai có thể đoán được. Cậu ta thường làm những việc mọi người không nghĩ tới thôi.

Hà Vi nghe Lý Đồng nói về Thiếu Kiệt như thế cũng cười đưa ra một chút nhận định của mình về Thiếu Kiệt. Bởi gắng bó với hắc lâu nay Hà Vi còn không biết rõ rằng Thiếu Kiệt đang nghĩ gì trong đầu. Dù cho cô nhiều lần có chú tâm đi đoán xem hắc sẽ làm việc đó như thế nào.

- Việc của Thiếu Kiệt anh thấy không phải lạ nhưng cậu ta suy nghĩ gì thì anh không biết nhưng anh biết kiến thức của cậu ta rất nhiều hầu như mọi mặt đều có từ kinh tế, cách làm giàu, lao động phổ thông, rồi thêm cả việc nắm bắt tâm lý của người khác như một nhà tâm lý học thật thụ nữa. Nhiều cái lắm mà anh không hiểu nếu một người ở độ tuổi như Thiếu Kiệt lại biết nhiều như thế thì cậu ta học chúng từ lúc nào. Mọi ngày toàn Thấy Thiếu Kiệt ung dung như không có gì xảy ra thôi.

Chu Tường lúc này cũng bình về những gì hắc biết về Thiếu Kiệt. Hắc thấy dung nạp một lượng lớn kiến thức và ghi nhớ nó một cách đơn giản là điều mà tất cả mọi người đều muốn nhưng chưa bao giờ hắc thấy có người vận dụng kiến thức của mình cực kỳ tốt như thế.

- Không hắc đâu Thiếu Kiệt còn biết rất nhiều câu chuyện. Như truyện hello kitty đấy không hiểu cậu ta lấy đâu ra hôm nay cũng là lần đầu tiên em nghe thấy chuyện đó.

Trâm ngâm một lúc Lý Đồng mới hướng mọi người trong phòng hỏi nhỏ.

- Vậy mọi người cũng không ai kiểm bài test IQ cho Thiếu Kiệt làm thử à? Nếu biết IQ của cậu ta bao nhiêu thì chúng ta sẽ hiểu được tại sao cậu ta lại biết được nhiều điều đến thế.

Lý Đồng Thấy việc này liên hệ tới tư duy của Thiếu Kiệt rất nhiều mà không một ai ở đây lại nghĩ đến vấn đề này. Nên hẳn cũng muốn thử hỏi xem Thiếu Kiệt đã làm bài test này chưa nếu rồi thì kết quả điểm số sẽ là bao nhiêu so với kiến thức của cậu ta.

- Ấy cái này hình như Thiếu Kiệt chưa làm qua à. Nếu cậu ta làm qua thử một lần biết đâu số điểm rất cao đấy.

Chu Tường lúc này mới nói với mọi người hẳn thấy từ lúc làm việc với Thiếu Kiệt tới giờ vẫn chưa bao giờ nghĩ đến điều này giờ Lý Đồng nói thế hẳn cũng muốn biết điểm IQ test của Thiếu Kiệt sẽ là bao nhiêu.

Hà Vi lúc này mới khều khều nhẹ rồi đem thắc mắc của mình hỏi Nhã Oanh.

- Cái gì là IQ test thế Nhã Oanh?

Đưa mắt nhìn Hà Vi chăm chăm lúc này Nhã Oanh cũng biết thêm là có một người bên cạnh mình còn không biết đến bài kiểm tra trí tuệ. Nhã Oanh lúc này mới thở dài nói.

- IQ là Chỉ số thông minh, viết tắt của intelligence quotient trong tiếng Anh. còn test IQ là một bài làm dựa theo các câu hỏi và câu trả lời được những nhà khoa học liệt kê về sự vận động của trí não.

- À thì ra là chỉ số thông minh. Nói như vậy cho dễ hiểu hơn mà làm bài kiểm tra đó dễ hay khó vậy?

Hà Vi hỏi Nhã Oanh vì bản thân cô chưa bao giờ làm qua bài kiểm tra này bao giờ có chăng chỉ là những bài tập của một số người bên quân đội

đưa cho mình chứ không hoàn toàn biết về nó như thế nào.

- Vậy được rồi hôm nào anh đi mượn một bộ về em với Thiếu Kiệt làm thử sau đó xem thử IQ của Thiếu Kiệt với em được bao nhiêu giờ thì tập trung vào chuyện chính nào. Biết Hà Vi cũng chưa làm qua bài test này Lý Đồng cũng gật đầu. Hắn định vào một ngày nào đó sẽ để cho Thiếu Kiệt làm kiểm tra thử. Để giải quyết sự tò mò trong lòng mình.

Chu Tường lúc này cũng lấy máy tính ra làm những việc mình cảm thấy cần thiết để cho những ngày sắp tới Hà Vi, Nhã Oanh với Lý Đồng thay nhau hỏi đáp và chuẩn bị cho những gì ngày Khai mạc triển lãm sẽ làm.

Thời gian chậm chậm trôi qua khi đồng hồ Lý Đồng Báo hiệu thời gian đến giờ đi đón Trương Hạo. Hắn mới rời đi mọi người thì cùng nhay thay đồ tắm rửa đợi Trương Hạo về rồi cùng nhau đi đến điểm hẹn của Huyền Thanh.

Thiếu Kiệt cũng thức tỉnh khi Nhã Oanh vào đánh thức hắn dậy sau một giấc ngủ tạm thời Thiếu Kiệt cũng cảm thấy khỏe hơn nhiều so với ngày hôm qua.

Lúc Thiếu Kiệt rời khỏi phòng mình tắm rửa thay đồ xong thì cũng là lúc Trương Hạo về đến nhà, Từng hành lý. và những thùng gỗ hắn mang theo được chở từ Sân bay về.

Thấy Thiếu Kiệt ra đến Trương Hạo mới hướng về hắn nói.

- Mọi thứ đã chuẩn bị xong băng rôn treo phía trên gian hàng cũng làm luôn rồi. Vì sợ bên chuyển phát không kịp giao qua bên này nên mình đem theo tiền hành lý thêm nên để ở khoan hành lý giờ kiểm tra lại máy móc một chút xem thế nào là ổn.

Thiếu Kiệt thấy một đồng đồ Trương Hạo đem theo cũng gật đầu nói.

- Cứ đợi khởi động hai cái máy chủ xem như thế nào còn những thứ khác kiểm tra sau cũng được. Đồ đạc Ngọc Nhi làm đủ cả hết chứ.

- Yên tâm cả ngày hôm qua họ chỉ tập trung làm đồ của mình thôi Ngọc Nhi hồi họ quá trời. Với lại cũng không phải số lượng qua nhiều tuy đúng là hàng gấp nhưng cũng không đến nỗi nào. Mà Thiếu Kiệt này tao thấy nên mua một chiếc xe bán tải hoặc ô tô để đi lại chứ lần nào cũng đi taxi như thế này bất tiện quá.

Nghe Trương Hạo nói thế không phải sai nhưng Thiếu Kiệt hiểu sở hữu nhà tại đất nước này còn dễ hơn là mua xe ô tô nên mới nói với hắn.

- thôi đi ông nội mày có biết là muốn mua một chiếc xe bên đây dễ à. Chưa tính tới những thứ khác chỉ là thủ tục với thuế không cũng là giá cao ngất ngưỡng rồi đấy đừng có mà ham nếu thật sự có tiền mua ô tô cá nhân thì mua hẳn siêu xe cho rồi. Theo tao biết là không quá 15% cư dân nước này có ô tô riêng đâu. mà dù họ có tiền cũng không mua ô tô, vì nước họ có quá nhiều những phương tiện công cộng hiện đại rồi.

Thấy cuộc đối thoại của hai người Thiếu Kiệt và Trương Hạo Lý Đồng lúc này cũng lên tiếng nói.

- Thiếu Kiệt nói đúng đây Trương Hạo đa số ở đây ít người mua ô tô lắm. Bởi vì theo anh được biết giá thành mua một chiếc ô tô trong nước bằng với lại việc mua nhà ở mỹ đấy không giỡn chơi đâu.

- Không lẽ thuế xe bên này cao dữ vậy sao thấy trên ti vi ai cũng có xe ô tô riêng đang lý ra nó phải là rẻ mới đúng.

Trương Hạo nói thế Thiếu Kiệt mới lắc đầu cười. Hắn thấy Thăng này quá tin vào những phim truyền hình nhiều tập nên mới có tâm lý rằng xe ô tô đối với quốc gia này là rẻ nên mới nói.

- Mà y có thấy phim nào để nhân vật chính nhân vật phụ, đi bộ từ đầu đến cuối không? Cái đó chỉ là phim thôi. Mà Phim thì chỉ có một số thứ giống thật đâu phải lúc nào cũng đúng.

- Cái này thì anh xác nhận em có biết là để có một chiếc xe theo anh nhớ Hiện có 5 yếu tố chính quyết định chi phí sở hữu một chiếc xe ô tô mới ở Singapore. Đó là Giấy phép sử dụng ô tô, chi phí vay ngân hàng, Phí đăng ký bổ sung (ARF), Thuế đường, và Phí bảo hiểm. Giá xe bán tại đại lý được tính dựa trên giá trị thực của xe trên thị trường (giá OMV), cộng thêm thuế tiêu thụ đặc biệt 20% và thuế hàng hoá - dịch vụ (GST) là 7%, cùng với chi phí vận hành đại lý và lợi nhuận của đại lý.

Nghe Lý Đồng nói ra một đồng thứ thuế Trương Hạo cũng há hốc mồm hẳn không nghĩ nhiều như thế nhưng cũng tính toán một chút rồi mới hướng Lý Đồng nói.

- Nhưng em thấy cũng không đến nỗi phải đắt như mua nhà đi nó chỉ 20% thuế tiêu thụ đặc biệt thôi chứ có phải cao đâu mà làm gì mắc thế.

- Ấy quên nói với em ngoài những cái này còn có những thứ thuế khác nữa. Mà để làm một giấy phép lái xe không đơn giản đâu. Để có Giấy phép sử dụng ô tô, người dân phải tham gia vào buổi đấu thầu được tổ chức trong khoảng từ ngày 1 đến ngày 7 hàng tháng. Hệ thống Giấy phép sử dụng ô tô bao gồm 7 hạng mục cho các loại xe ô tô nhỏ, trung bình, hạng sang và xe máy. Hầu hết Giấy phép sử dụng ô tô đều là loại không thể chuyển nhượng. Mỗi Giấy phép sử dụng ô tô có giá trị trong vòng 10 năm và trước khi hết hạn, chủ xe có thể đăng ký gia hạn. Nếu chủ xe không có Giấy phép sử dụng ô tô và bị cảnh sát bắt được, xe sẽ bị tịch thu, đưa vào bãi tiêu huỷ. Chi phí mua Giấy phép sử dụng ô tô tại Singapore đang ngày một tăng cao. vào khoảng 52.000 SGD tức là tương đương 38.200 USD.

Nhìn thấy Trương Hạo nghe cái tiền làm giấy phép sử dụng ô tô mà hẳn lắc đầu không thôi. Tuy Thiếu Kiệt cũng biết là bên đây sở hữu ô tô không

đơn giản nhưng không ngờ nó lại tốn tiền đến thế.

Bước đến vở vai Trương Hạo Thiếu Kiệt biết tên này muốn một lần có một chiếc ô tô riêng nên mới đề nghị Thiếu Kiệt sắm xe riêng ở nước ngoài vì thuế trong nước khá cao nên không dễ dàng sở hữu xe ô tô nên vở vai nói.

- Thôi chịu khó đi mày! mai mốt công ty phát triển thì mua ô tô sau giờ còn trong thời kỳ khó khăn không thể phí tiền vào những thứ tiêu sản được.

- Nói Thiet với các em mấy người mua xe ô tô chưa chắc đã nuôi ô tô được đâu đừng thấy như thế mà lầm. Một số chủ sở hữu xe muốn tiết kiệm thường hay mua các gói bảo hiểm ô tô cơ bản họ được khuyến cáo mua gói bảo hiểm toàn diện, bao gồm cả trách nhiệm gây tử vong hay chấn thương cho bên thứ ba, làm hỏng xe người khác, cháy xe, trộm xe, chi phí sửa xe sau tai nạn...

Lý Đồng hiểu rõ những người đã từng mua ô tô phải than phiền như thế nào và hẳn cũng muốn cho Trương Hạo biết đối với người dân ở đây việc có ô tô và phải chịu chi phí cho một ô tô lăn bánh trên đường là không hề rẻ.

- Phí bảo hiểm ô tô toàn diện là khoảng 1.275 SGD/năm, với chính sách giảm 10% phí bảo hiểm mỗi năm nếu không đòi bồi thường (NCD) và không giảm quá 50% toàn kỳ bảo hiểm. Như vậy, chi phí bảo hiểm ô tô trong 10 năm có thể lên đến khoảng 13.000 SGD. Cộng các khoản trên lại, tổng số tiền phải chi để một chiếc xe có thể lăn bánh hợp pháp ở Singapore trong 10 năm là gần 210.000 SGD vào khoảng 155.000 USD đi.

Nghe tới một con số để có thể chạy một chiếc xe trên đường của Singapore Trương Hạo lắc đầu. Hắn từ khi thấy chiếc ô tô và được ngồi lên nó bắt đầu từ chiếc xe của Hà Thúc.

Đến bây giờ cứ thấy mỗi lần Thiếu Kiệt đi đâu đều được Hà Thúc cho mượn xe riêng và có tài xế riêng nên hắn cũng ước mơ. Nhưng khi nghe đến thuế để sở hữu ô tô trong nước hắn đã phải lắc đầu.

Giờ ra nước ngoài hắn vẫn thường nghe nói giá ô tô rẻ nên muốn Thiếu Kiệt mua cho một chiếc nhưng hắn chọn quốc gia sai lầm bởi vì ở đây do vấn đề môi trường mà sở hữu một chiếc xe cũng không thua kém gì với quốc gia của mình.

- Thôi sau này giàu có về nước mua xe cho chắc ăn. Tưởng đâu nước ngoài ô tô rẻ còn nói Thiếu Kiệt sắm một chiếc ai ngờ nó cũng không thua kém bao nhiêu đành vậy đi.

- Ừ sau này giàu anh em mình mỗi người một chiếc xe sau. Không phải mà vẫn thích chiếc xe hồi đó của Hà Thúc ở sân bay Ngọc Châu sao. Mai mốt có tiền rồi thì nói Hà Vi nhờ Hà Thúc chuyển nhượng lại nhưng đợi giàu đã giờ anh em mình còn nghèo mà.

Trương Hạo cũng biết những thứ Thiếu Kiệt hứa thưởng hắn sẽ làm việc này cũng vậy. Chỉ qua việc Thiếu Kiệt hắn để ý đến sở thích của mình làm cho Trương Hạo cũng cảm thấy phần nào vui vẻ.

Dù sao Thiếu Kiệt vẫn là người hiểu rõ hắn nhất, nên hắn biết sau này sẽ có một chiếc ô tô như hắn thích do Thiếu Kiệt sẽ thực hiện lời hứa của mình, nên cũng không đề cập đến chuyện này nữa.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 283: Merlion

Mọi người đợi chờ Thiếu Kiệt và Chu Tường kiểm tra hai bộ máy chủ kết nối lại với nhau dù cho họ có vừa cười đùa vừa nói chuyện nhưng Thiếu Kiệt vẫn làm việc khá nhanh đợi cho mọi thứ cảm thấy không có gì phải lo lắng lúc này mới cùng nhau đi đến chỗ hẹn với Huyền Thanh.

Trương Hạo lúc này ngồi trên xe mới hỏi Thiếu Kiệt.

- Ủa Dì Huyền Thanh làm gì mà mới tiệc nhóm người bọn mình vậy Thiếu Kiệt.

- À không có gì chẳng qua là mới ký được hợp đồng với trung tâm thương mại đang đấu thầu đấy. Giờ đạt được rồi Huyền Thanh muốn cùng mọi người ăn mừng vì ở đây chỉ có bọn mình là người quen nên mới sắp xếp chuyện này.

Lý Đồng và Chu Tường thì hiểu tại sao Huyền Thanh lại đạt được hợp đồng này nhưng Thiếu Kiệt đã không muốn nói rõ thì mọi người cũng hiểu nên im lặng.

Kế công không phải là tính cách của Thiếu Kiệt hẳn thấy mình cũng chẳng giúp được gì, Chỉ vì đúng thời điểm người gây chuyện lại là người khác. Lợi ít hẳn lấy được cũng đã có rồi nên thôi.

- Mà không biết chỗ dì Huyền Thanh lớn đến mức độ nào phải như thế nhỉ. Chắc công trình này không phải nhỏ đi.

Lý Đồng lúc này mới gật đầu xác nhận với mọi người.

- Mọi người hình như vẫn chưa đi tham quan nó đi. Vivo city nằm ở trong khu HarbourFront của Bukit Merah. Trước đây chỗ này là phòng triển lãm của trung tâm thương mại thế giới nó có diện tích 140 ngàn mét vuông. Công trình xem như là một công trình trọng điểm lúc mới khánh thành à.

Nghe được về cái trung tâm thương mại mà Huyền Thanh đấu thầu được Thiếu Kiệt cũng gật đầu. Cũng biết tên gọi trung tâm này vì mấy năm sau đó quốc gia của hắn cũng có những trung tâm mang tên vivo city được xây dựng.

- Xem ra không phải công trình nhỏ nhẻ như thế hèn gì bị cạnh tranh xấu cũng là điều hiển nhiên đi.

- Các em không biết từ lúc khánh thành đến này vivo city đề có một chương trình lớn hân năm là đếm ngược năm mới. Năm nào cũng vậy, năm nay qua khỏi giáng sinh chắc lại tổ chức như hai năm vừa rồi năm nào cũng kéo dài cả tiếng hơn đấy.

Mọi người đang tưởng tượng theo cảnh trí của những ngày đó sẽ như thế nào. Ai cũng hiểu thời điểm diễn ra sự thay đổi của một năm là thời điểm giao thừa ở mỗi quốc gia.

Những nơi khác biệt nhau ở từng múi giờ sẽ đón giao thừa với múi giờ của họ đó làm một thời điểm mà hầu như ai cũng mong muốn đến góp một phần vào sự kiện và hơn thế nữa là được thưởng thức những cảnh đẹp của pháo hoa đem lại.

- À giáng sinh sắp tới rồi lần này mấy đứa định làm gì. Chứ làm việc không cũng không thú vị à.

- Chắc khoảng thời gian đó em và Hà Vi Nhã Oanh sẽ không ở đây nên muốn đi đâu chỉ có Trương Hạo hoặc Chu Tường đi đâu thì đi chứ em không biết à.

Thiếu Kiệt dự định sẽ không ở đây lâu sắp xếp mọi thứ ổn thỏa sau triển lãm sẽ đi Thụy Sĩ để có thể biết được mình lấy lại được bao nhiêu tiền vốn cần thiết.

- Thôi đến nơi rồi chào mừng mọi người đến với tượng đài quốc gia Singapore Lau Pa Sat

- Ủa không phải tượng của Singapore là cái con sư tử biển sao?

Chu Tường lúc này cũng thắc mắc thường anh ta thấy mọi người nhắc đến Singapore chỉ qua cái bức tượng hình sư tử biển mà mọi người vẫn muốn nó có mặt trên những món đồ lưu niệm của mình khi đem về nước.

Cái đó chỉ là biểu tượng của Singapore với thế giới thôi còn đi cùng với Singapore theo năm tháng là nơi đây. Nó được xây dựng vào năm 1894 so với lịch sử thì nó là một đại diện không hề thay đổi của đất nước.

Lúc này Thiếu Kiệt mới nhìn lấy toàn bộ nơi mình đang được Lý Đồng giới thiệu. Với mái gò và kiến trúc phương tây ở giữa lại có một cái tháp đồng hồ. Hai bên đường là một dãy hành lang cho khu vực này.

- Nhìn cứ giống như một khu chợ nhì? Nhưng xem ra mặt bằng khá rộng rãi.

- Ở nơi này sử dụng hình bác gác để xây dựng nên trước đây quá khứ của nó là một thị trường cá, nằm ở bờ phía nam của Sông Singapore gần phía bắc của Market Street. Vào ngày 4 tháng 11 năm 1822, như là một phần của kế hoạch chung của ông để sửa sang thị trấn, Stamford Raffles đã đưa ra chỉ thị để di chuyển thị trường cá sang Telok Ayer. Việc xây dựng thị trường Telok Ayer bắt đầu vào năm 1823 dưới sự giám sát của cảnh sát Francis James Bernard tại một địa điểm ở phía nam của Market Street trên vịnh Telok Ayer.

Nghe được thời gian có vẻ không khớp lắm nên Hà Vi mới hỏi Lý Đồng về việc chênh lệch thời gian này.

- Ấy sao anh nói nó được xây dựng năm 1894 giờ lại là 1822 là sao?

- 1894 chỉ là thời điểm xây dựng lại thôi còn nó được hình thành năm 1822 trải qua nhiều giai đoạn lịch sử mới tạo nên nó. Gồm tám cổng bốn cổng lớn và bốn cổng nhỏ. Nhưng bên trong mới là đặc điểm thú vị. Ở đây từng là tòa án lương thực và nhiều biến cố đến năm 1973 thì nó mới được công nhận là di tích quốc gia.

Lý Đồng vừa nhìn trung tâm này cũng suy nghĩ một chút về những thứ nó đã trải qua. Rồi hướng Thiếu Kiệt và mọi người nói.

- Thôi để gọi cho Huyền Thanh xem cô ta đang ở đâu chứ nếu không biết cô ta ở đâu cũng khó có thể gặp mặt.

Trương Hạo lúc này mới hướng Lý Đồng hỏi.

- Ủa sao không phải là Nhà mà lại là trung tâm ăn uống như thế này. Nếu nhà hàng thì có thể biết được địa điểm cần đến có phải hay hơn không?

Thiếu Kiệt cũng có thắc mắc như Trương Hạo bởi hẳn thấy nhà hàng chắc chắn sẽ tốt hơn và có một sự riêng tư nhất định nếu có phòng vip hoặc là một bàn riêng ở một góc hơn là tập trung như thế.

- Ở Singapore đúng là có nhà hàng nhưng một số nhà hàng ở đây chi phí đắt đỏ và chỉ chuyên về một món đồ ăn nhất định còn với trung tâm như thế này có thể có khá nhiều nhà hàng và có nhiều loại ẩm thực khác nhau pha trộn giữa văn hóa vùng miền của từng khu vực lân cận.

Giờ Thiếu Kiệt mới hiểu được tại sao Huyền Thanh lại chọn một trung tâm ăn uống hơn là nhà hàng bởi vì tại nhà hàng họ chỉ chuyên phục vụ

một món ăn nhất định mà họ cho là họ làm ngon nhất còn tại trung tâm này mọi nhà hàng đều cạnh tranh và có một món ngon của mình.

Thực khách có thể chọn lựa toàn bộ những món ngon ở đây tạo cho mình một bữa ăn toàn những món ăn phong phú của nhiều nền văn hóa mà không lo lắng tới việc mình sẽ bỏ lỡ một món ăn nào.

Gọi cho Huyền Thanh nói một chút gì đó Lý Đồng mới lắc đầu hướng mọi người nó.

- Đợi một chút vậy cô ấy đang tranh thủ đến đây có một số việc nên đến trễ. Giờ này làm gì nhỉ

Lý Đồng ra vẻ suy tư bởi một đám người nếu đến trước vào lúc này cũng không biết phải làm gì? Thiếu Kiệt lúc này mới hướng lý Đồng nói.

- Thôi thì cứ đứng đợi một chút cũng được dù sao Dì Huyền Thanh cũng gần đến rồi đi tới đi lui lát nữa cũng phải tìm kiếm.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế mọi người cùng gật đầu. Họ thấy Thiếu Kiệt nói không sai đợi người khác mà đi tới đi lui lát nữa Huyền Thanh đến cũng mất thời gian đợi họ.

Nhã Oanh lúc này mới hướng Lý Đồng để giải đáp những thắc mắc của mình. Vì dù lần trước có đi tham quan nhưng với tư cách cá nhân và chỉ biết một số ít ở đất nước này không như người bản xứ là Lý Đông.

- Lý Đông con sử tử biển của quốc gia các anh có tên là gì vậy. Thường mọi người đều gọi nó là sử tử biển nhưng là biểu tượng của một quốc gia thì nó phải có tên chứ.

câu hỏi của cô cũng làm đánh thức một chút tò mò trong lòng của mọi người. Bởi vì cô nói không sai một biểu tượng đi khắp thế giới đại diện cho

một quốc gia thì không thể nào lại không có tên gọi của nó và tại sao có tên đó thì người bản xứ lúc nào cũng là người biết rõ nhất.

- À biểu tượng ấy có tên là Merlion là một biểu tượng đầu sư tử mình cá. Vốn nó là biểu tượng của đất nước.

- Khoang Khoang có cái này thắc mắc này tại sao lại lấy đầu sư tử mình cá mà không phải là cái khác. mà phải là một sự lai giống vậy?

Chu Tường này giờ cũng muốn tìm hiểu điều này. Vốn dĩ nếu để là một hình con sư tử hay một con rồng một con linh vật khác đều được nhưng tại sao họ lại chọn cho mình một linh vật có thể nói là theo truyền thuyết.

Lý Đông lúc này cũng cười. Rất nhiều người thường hay hỏi câu này Chu Tường cũng không ngoại lệ số người đó là điều hiển nhiên.

- Cách đây 50 năm, vào giai đoạn lập quốc, người Singapore muốn tìm kiếm một biểu tượng đại diện cho hình ảnh đất nước vốn còn non trẻ. Nhiều ý tưởng được đưa ra thảo luận, nào là hoa cỏ, chim chóc, cá cảnh... Lúc bấy giờ, một người đàn ông quốc tịch Anh tên là Alec Fraser-Brunner, thành viên của Souvenir Committee, đồng thời quản lý thủy cung Van Kleef, Singapore đã đưa ra ý tưởng kết hợp đầu sư tử và mình cá thành biểu tượng Merlion.

Biết mọi người sẽ không chấp nhận với một vấn đề đơn giản như thế này. Nếu chỉ với một lý do là ý tưởng của một người quản lý thủy cung thì chắc chắn người khác sẽ càng không thấy thú vị mà làm thành như thế nên Lý Đông mới nói tiếp.

- Lý do là Singapore ngày xưa vốn là một làng chài có rất nhiều cá, nên Fraser-Brunner vẫn muốn biểu tượng có liên quan đến cá. Hơn nữa, tên gọi của Singapore trước đây là Singapura, theo tiếng Malaysia nghĩa là thành phố sư tử, do hoàng tử Sang Nila Utama khi phát hiện ra Singapore tin rằng mình đã nhìn thấy loài vật này sinh sống tại đây.

Thiếu Kiệt nghe thế cũng gật đầu. Như thế thì họ mới lấy biểu tượng này chứ khơi khơi lại làm một cái biểu tượng quái đời thì ai mà chịu nổi.

- Thì ra là như thế hèn gì cứ thấy nó lại mang dáng vẻ như thế này.

Hà Vi với Nhã Oanh bây giờ cũng hiểu tại sao singapore lại mang biểu tượng này mà ai nấy đều cho đó là một sự phù hợp vốn có.

- À Các em chắc có chụp hình với hình merlion ở ngoài rìa hướng biển nhỉ?

Nhã Oanh lúc này cũng gật đầu xác nhận điều này hoàn toàn đúng bởi vì ai khi đến thành phố này đều là sẽ chụp hình với nó. Lý Đồng lúc này mới cười cười.

- Các em có biết nó đã được di chuyển hai lần rồi mới trở về vị trí hiện nay.

Cả Thiếu Kiệt lúc này cũng bất ngờ hẳn vốn nghĩ cái tượng đó

- Vốn nguyên mẫu của merlion với chiều cao 8,6m và trọng lượng 70 tấn, được đúc bằng xi-măng fondue bởi nghệ nhân Singapore quá cố, ông Lim Nang Seng. Bức tượng Merlion thứ hai có kích thước nhỏ hơn với chiều cao 2m và nặng 3 tấn, cũng do nghệ nhân này thực hiện. Thân tượng được đúc bằng xi-măng fondue, lớp áo bên ngoài được làm từ những chiếc đĩa bằng sứ và đôi mắt của Merlion là hai tách trà nhỏ màu đỏ. Ngoài ra ở singapore vẫn còn có 4 bức tượng merlion khác nữa

- À thì ra cái con nhỏ đối diện với con lớn là cùng một người làm. Ủa nhưng mà vẫn còn những bức tượng khác được đặt ở đâu.

Hà Vi lúc này cũng muốn biết những bức tượng khác ở đâu vì nếu nói rõ là vẫn có những bức tượng khác cũng không kém.

- Ừ còn ba nơi có những bức tượng này một là bức tượng ở trên đỉnh Faber. còn ba cái lần lượt là Sư tử biển cao 37 m trên đảo Sentosa, nơi đây cũng chính là một khu tham quan, khách du lịch có thể trèo lên tận đỉnh. Còn cái còn lại là Sư tử biển cao 3 m ở Tổng cục du lịch gần đường Grange, khánh thành năm 1995.

- Cái con 37 mét ở đâu bữa nào rảnh đi xem mới được. Chắc nó phải bụi lắm đấy.

Trương Hạo nghe qua được từ 37 mét cũng nhanh chóng muốn đến bởi nếu với chiều cao như thế con sư tử biển phải rất bụi bởi nó có thể cao bằng toàn nhà 12 13 tầng.

- Cái này chừng nào rảnh thì đi còn không thì mai mốt có dịp đi thử mới được.

Thiếu Kiệt cũng đang tưởng tượng xem một con sư tử biển đồ sộ có độ cao 37m thì sẽ như thế nào. Ngay lúc này âm thanh của Huyền Thanh vang lên.

- Ấy để mọi người đợi lâu. Mà mọi người nói cái gì mà có vẻ hào hùng quá vậy?

Thấy Huyền Thanh tới trong vội vã Thiếu Kiệt cũng cười đáp lại câu hỏi của bà.

- Cũng không có gì chỉ là đề tài về mấy con sư tử đá thôi. Mà bọn cháu cũng không đợi quá lâu đủ biết thêm còn nhiều chỗ mình chưa đi tham quan thì cô đến ấy mà.

- Đất nước này cô còn nhiều chỗ chưa đi nữa mà nói gì các cháu thôi cô có đặt bàn sẵn rồi mọi người đi thôi.

Huyền Thanh không muốn phải để cho bọn người Thiếu Kiệt đứng đợi bên ngoài như thế này. Bởi bà là người hẹn lại để bọn hăn đợi đã là không tốt gì nên hối thúc mọi người.

Lúc này một chiếc xe chạy đến trước mặt mọi người dừng lại. Người trên xe mới mở cửa ra. Một người đàn ông trung niên với giọng ồn ồn hướng về nhóm Người Thiếu Kiệt nói.

- Ấy Chị Thanh sau lại bỏ đi khi chưa bàn bạc xong điều gì hết thế? chúng tôi vẫn chưa bàn xong mà chị lại bỏ đi như thế là không hợp lý lắm nhỉ.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 284: Ngày Xui Xẻo

Thiếu Kiệt bây giờ nhìn tới người đàn ông vừa nói chuyện kia. Hắn nhú mày có vẻ không thật sự hài lòng. Vì nguyên nhân khiến Huyền Thanh đến trễ có thể do người này gây ra để bọn hắn đợi và còn mặt dày chạy đến đây.

Huyền Thanh lúc này cũng có vẻ cáu gắt nhìn người đàn ông vừa mới xuống xe với thái độ khó chịu thấy rõ.

- Xin lỗi việc làm của ông tôi không thể nào chấp nhận. Ông nên đi kiếm người khác mà hợp tác. Ông không thấy việc ông yêu cầu là một điều phí lý đến mức bản thân đứa nhóc năm tuổi cũng biết hay sao hả Choi Kang

Khác với sự khó chịu của Huyền Thanh người đàn ông Choi Kang còn cười đùa như đây là một việc hiển nhiên nhìn Huyền Thanh nói.

- Tôi chẳng thấy điều gì phi lý cả chỉ cần cô chịu ký giấy chuyển nhượng lại toàn bộ công trình cho tôi lúc đó không phải tốt hơn sao. Cô Nhắm cô có thể thi công cái trung tâm thương mại đó hoàn thành hay sao. Phải biết chỗ đứng của mình ở đâu chứ.

- Anh Choi Kang tôi nói cho anh một điều anh nên nhớ bản thân anh đã không có tư cách đấu thầu thì tư cách đâu để anh thi công. Anh phải hiểu tại sao trung tâm thương mại không cho phép anh đấu thầu đơn giản vì các công trình của anh không đủ chất lượng. Chỉ sau hai năm toàn bộ kiến trúc được sơn lại xuống màu trầm trọng anh nói họ nhiều kinh phí để mỗi năm đều tốn một lượng lớn tiền để thi công lại hay sao?

Thiếu Kiệt lúc này cũng im lặng hẩn đứng một bên không nói gì. Vì việc này không phải của hẩn chuyện kinh doanh của Huyền Thanh hẩn thấy để tự bà giải quyết là tốt nhất không cần nhất thiết chuyện của người khác lại xen vào.

- Xem ra cô hoàn toàn tự tin mình làm được nhỉ? Có phải hay không điều này còn chưa chắc được đâu. Làm người nên thức thời. Đừng nhìn vào vẻ bên ngoài mà đánh giá những thứ đang đạt được.

- Tôi cũng báo cho anh một tin. Việc bên tôi thi công hợp đồng này vào năm sau là điều đã định anh cũng không cần phải hăm dọa. Vốn dĩ chuyện này không tới đâu. Nhưng nếu anh còn dây dưa. Tôi sẽ thừa anh ra toàn vì tội quấy rối người khác. Với mục đích đe dọa uy hiếp.

Choi Kang lúc này lắc đầu cười cợt. Nhìn Huyền Thanh xem như những lời của cô không có tác dụng nói,

- Ai! người nào dám làm luật sư cho cô. Cô Huyền Thanh cô nên nhớ nơi đây là singapore tốt nhất cô nên làm theo những gì tôi nói thì họa may cô còn có những công trình sau này.

- Tôi là luật sư cho cô ấy đấy!anh thắc mắc không Choi Kang. Hay còn gọi là Choi Chó Điên?

Âm thanh phát ra từ sau lưng Thiếu Kiệt làm hẩn cũng nhìn ra sau thì thấy Lý Đồng lên tiếng hướng về người đàn ông tên Choi Kang kia nói chuyện. Còn đem cả tên gọi có vẻ như người đó không muốn nghe thấy. làm cho Choi Kang cũng bất ngờ.

Choi Kang nghe được tên gọi của mình mà những dân anh chị đặt cho hẩn cũng vô cùng bức tức định lên tiếng mắng thì thấy Lý Đồng bước ra hẩn xầm mặt lại. Bởi hẩn cũng không để ý đến Lý Đồng trong nhóm người Huyền Thanh gặp mặt giờ thấy mới thấy rõ diện mạo của Lý Đồng cũng ra vẻ tự nhiên cười cười.

- Tưởng ai xa lạ thì ra Đồng luật sư. Xem ra hai năm nay Đồng luật sư vẫn sống tốt nhỉ. Có những chuyện tốt nhất anh không nên can thiệp vào. Hiện tại anh không có gì như năm đó đâu mà vẫn cái giọng ấy nhỉ. Nghĩ cũng không tệ bạn gái của anh năm đó hình như cũng vì anh đụng tới người không nên đụng mới phải bỏ anh đi nhỉ. Nghe nói anh từng sống trong biệt thự giờ lại phải ở khu tập thể anh thấy sao cuộc sống như thế này?

Thiếu Kiệt lúc này thấy tay của Lý Đồng nắm thật chắc rung rung cũng hiểu anh chàng này có một quá khứ không vui. Nhưng Thiếu Kiệt chưa bao giờ nghĩ đến một người từng làm ra tiền, từng sống trong biệt thự của chính mình. Gặp phải biến cố như thế nào nên giờ phải ở nhà theo dạng khu tập thể.

- Anh nói đúng tôi hiện tại cũng không còn gì để mất. Nếu tôi nhớ không lầm mấy người đâu có gọi tôi là Đồng luật sư mà hình như là Lý liễu mạng nhỉ. Cái tên đó nhiều người hơn anh còn phải lo thì bản thân anh tôi liễu cái mạng này cũng chẳng làm gì đâu đúng không.

Choi Kang lúc này cũng xăm mặt những người như hắc đúng là có tiền nhưng đụng phải người như Lý Đồng thì đúng thật không nên. Hắc lúc trước còn dám bán cả nhà cửa để theo kiện thì hiện tại không còn gì Lý Đồng có thể làm đến mức độ nào.

Năm đó hắc cũng từng là đàn em của người kia. Mà đối đầu trực tiếp với Lý Đồng cũng hiểu được đôi chút về sự liễu không biên giới của anh ta.

- Sao Huyền Thanh có cần tôi làm bản kiện chính thức họ không chỉ cần ba mươi phút thôi những hồ sơ của họ về các điều đang làm sẽ có hết trong tờ khiếu kiện đấy.

Choi Kang lúc này cũng lo lắng như ra vẻ cười đùa. Đúng thật hiện tại Lý Đồng không có gì nhưng ai biết hắc năm giữ những chứng cứ phạm tội nào của mình nên Choi Kang cũng chỉ đành cười cười giả vờ nói.

- Ấy Ấy! làm gì mà căng thẳng thế mọi chuyện đâu còn có đó. mà đừng làm như thế chứ tôi chỉ đùa mà thôi. Được rồi không làm phiền mọi người gặp mặt nữa tôi có việc phải đi đây.

Hắn vừa nói vừa chạy thoát khỏi chỗ này thật nhanh. Thiếu Kiệt nhìn thấy những điều đó cũng có thắc mắc của mình nếu mà Lý Đồng có tiếng nói như thế cũng không bị những người đồng nghiệp luật sư của mình làm khó dễ. Mà hiện tại nhìn như có vẻ như anh ta trên cơ những người này rất nhiều.

Đợi cho những người kia đi mất Thiếu Kiệt mới hướng Lý Đồng nói.

- Xem ra anh cũng không phải bình thường nhỉ! Nếu không tên đó cũng không chạy dài như thế.

- Cậu đùa khi này chỉ hù hấn thôi. Tôi hiện tại không có gì để đùa với bọn chúng cả. Hắn sợ vì trước đây tôi kéo người trên hắn phải bị tử hình đúng nghĩa thôi. Chứ nếu mà như cậu nói thì tôi cũng không đến nỗi như ngày hôm nay.

Nghe lời Lý Đồng nói mọi người đều cười lên còn Thiếu Kiệt thì hiểu Choi Kang vì một lần thấy người trên mình bị kéo xuống nên nảy sinh tâm lý ném chuột vỡ bình nên mới như thế.

- Xem ra trước đây anh tung hoành ngang dọc trong giới luật sư cũng tên tuổi không nhỏ nhỉ.

Vừa đi Thiếu Kiệt vừa nói ra cảm nhận của mình về những gì hắn suy nghĩ. Bởi nếu là một luật sư vô danh thì Lý Đồng đã không thể nào chỉ với hù dọa mà đem Choi Kang bỏ chạy được. Chắc chắn trước đây Lý Đồng cũng không phải là một luật sư bình thường theo suy nghĩ của hắn.

- Thôi đi! chuyện đó qua lâu rồi giờ có nhắc lại cũng chẳng được gì thôi cố gắng sau này ít tiếp xúc với bọn đó càng ít càng tốt. Mà sao Huyền

Thanh cô lại đụng chạm đến bọn người đó thế.

Huyền Thanh nghe Lý Đồng nói thế cũng lắc đầu. Từ khi cô vừa ký hợp đồng xong Choi Kang lại xuất hiện nói muốn bàn bạc với cô về việc làm ăn. Không ngờ cái hăn muốn bàn lại là để cho cô phải nhượng lại hợp đồng đã đấu thầu được.

- Chiều nay vừa ký hợp đồng xong thì có người liên hệ với tôi nói là có công việc làm ăn muốn bàn bạc có tới tận công ty. Hóa ra là Choi Kang tên đó là người trước đây từng thi công qua trung tâm thương mại. Giờ bị loại ra khỏi đấu thầu nên muốn tôi nhượng lại công trì cho hăn. Mà mọi người cũng biết rồi đó công trình này khó khăn lắm tôi mới ký đến được thì làm sao đồng ý. Tôi đã nói không chấp nhận và để cho người cấp dưới tiếp anh ta đi đến đây ai ngờ hăn còn mặt dày đuổi theo đến.

Nghe Huyền Thanh nói thế Thiếu Kiệt cũng hiểu được một phần nào đó của câu chuyện xem ra người hôm đầu tiên bọn hăn đến có thể là người của Choi Kang thuê làm nên mới nói với Huyền Thanh.

- Thôi hăn cũng đã đi rồi mà cháu thắc mắc tại sao cô vừa mới ký hợp đồng hăn lại biết mà tìm đến sớm như vậy. Nếu mà ngày mai hoặc vài ngày sau thì mới đúng.

Huyền Thanh lúc này cũng mới dừng lại một lúc bởi điều Thiếu Kiệt nói hoàn toàn có khả năng. Huyền Thanh cũng đã có một chút nghi ngờ về điều này nhưng vẫn không dám chắc. Vì chỉ với những lập luận và suy nghĩ của mình thì hoàn toàn không thể xác định.- Ý cháu là công ty cô có nội gián của Choi Kang à?

- Điều này cháu hoàn toàn không nắm chắc được nhưng chỉ có khả năng và khả năng này lại chia ra làm năm mười năm mười.

Thiếu Kiệt lắc đầu hăn thấy việc này có thể có hoặc không vì biết được công ty của Huyền Thanh nhận được đấu thầu là từ hai phía công ty của cô

và người của trung tâm mua sắm. Nên hẳn chưa nhận định được đâu là người đưa tin này ra ngoài.

- Cũng không chắc có thể là người nội bộ của ông ty bên kia! Theo cháu cần phải nhìn ở hai phía mới biết được nhưng xem ra điều này là điều không thể tránh khỏi đi.

- Cô sẽ tìm hiểu xem việc này thế nào. Được rồi mọi người đừng đứng đây bàn tán nữa cũng không được gì lấp đầy bụng cái đã nào.

Huyền Thanh cũng hiểu chuyện công ty của mình chỉ có thể tự mình giải quyết còn việc Thiếu Kiệt hẳn đưa ra ý kiến cũng là một cách gián tiếp giúp cô rồi. Nếu đòi hỏi quá cũng không nên.

Theo chân Huyền Thanh và mọi người đi vào một không gian rộng lớn của Lau Pa Sat với kiến trúc phức tạp và những mái vòm Lau Pa Sat có những không gian rộng lớn đúng nghĩa những bàn ăn được sắp ở khắp mọi nơi. Mọi người cũng cười nói vui vẻ tạo nên không khí nhộn nhịp của nơi này.

Đập vào ánh mắt của mọi người nhóm Thiếu Kiệt là một khu vực rộng lớn. Và đây những khách du lịch và người bản xứ không phân biệt ngồi cùng nhau trò chuyện, ăn uống làm cho không khí nơi này không như hình dáng bên ngoài cổ xưa theo thời gian.

Những cái bàn dài cố định, được sắp xếp dành cho những gia đình đi đông người. Những chiếc bàn tròn với ghế tựa bằng sắt hoặc ghế bằng gỗ có mặt ở khắp mọi nơi.

Khác với lối vào nơi nhưng mái vòm cong với màu sơn xám trắng của những trụ cột của mái vòm thì nơi đây mang một màu xanh đậm. Trần nhà treo trên đó là những cái quạt trần loại lớn các rộng và một cái đèn chiếu thẳng xuống. Cứ vài chỗ là sẽ có một cái quạt và một cái đèn.

Không gian hoàn toàn thông thoáng của nơi đây cũng làm mọi người cảm thấy thoải mái. Huyền Thanh nói mọi người ngồi xuống một bàn gần đó. Rồi hướng mọi người nói.

- Mọi người ngồi đi để cô nói mấy nhà hàng đã đặt món đem đồ ăn lại. Hôm nay làm một bữa tiệc đầy đủ các thứ mà các cháu chưa ăn bao giờ.

Thiếu Kiệt và mọi người gật đầu bắt đầu nhìn ngó xung quanh. Khung cảnh ở đây nhìn như không mấy riêng tư nó nhộn nhịp theo các cửa nó đáng có nhưng khác thú vị. Bởi thường họ đã quen với những buổi tiệc tại nhà hàng. Có người phục vụ có người gấp đá. Không có không khí trong lành.

Và ở nước họ cũng có một tiền lệ hể đi ăn nhậu thì phải vào phòng riêng vì chẳng biết được những người ngồi xung quanh thế nào. Gặp mấy người đó mà say sấn lên thì chuyện đánh nhau giữa bàn này với bàn kia là chuyện thường ngày.

Nhưng ở đây lại khác họ giữ cho mình đủ tỉnh táo bởi ở đất nước này và hầu như tất cả mọi người quốc gia hấn đi ra nước ngoài đều như thế. Trong nước có đôi khi họ chạy xe bạt mạng ăn nhậu không biết đường về lại lên xe lái đi như không cò gì. Còn nơi này những việc như thế hoàn toàn không xảy ra thậm chí họ còn tuân thủ luật pháp hơn cả người trong nước.

Nếu có hỏi thì họ cũng sẽ đáp lại với một câu nói mà hầu như tất cả mọi người đều trả lời chung.

- Nước người ta luật phát nghiêm lắm không khéo bị phạt nặng thì khổ.

Thiếu Kiệt nhìn xung quanh một chút cũng không nói gì thì Hà Vi bên cạnh đưa tay đụng hấn nói nhỏ.

- Thiếu Kiệt bọn người kiểm chuyện với gian hàng của mình ở trung tâm triển lãm đang ở đằng kia hình như đang muốn hướng bên mình đi qua.

Nghe Hà Vi nói thế Thiếu Kiệt cũng nhúu mày nghĩ không lẽ hôm nay xui dữ vậy hết gặp cái này đến cái khác?

- Để xem họ muốn gì nơi này nơi công cộng cũng không dám manh động đâu đợi xem họ muốn làm gì.

Lý Đồng thấy Hà Vi nói nhỏ với Thiếu Kiệt xong thấy mặt hần trầm lại cũng quay qua hai người hỏi.

- Có chuyện gì vậy? Tự nhiên sầm mặt lại như lâm trận gặp đại địch vậy.

Nghe Lý Đồng hỏi hai người câu hỏi đó mọi người cũng nhìn hai người Hà Vi lắc đầu mới đáp lại một câu.

- Khách không mới mà đến mấy người xem bọn người đó không phải nhóm người hồi sáng này bị bọn người mình đánh sao. Chắc hẳn đang hướng về phía bên này rồi.

Theo hướng tay của Hà Vi chỉ Lý Đồng cũng nhìn về phía đó. thì thấy rõ người đi đầu dáng vẻ gấp gáp không ai khác là Trần Trung bị bọn người của ban tổ chức đem đi.

- Vội nhúu mày một lúc Lý Đồng mới nói với hai người. Là đáng lý ra hần không ở đây mới đúng chứ. Làm sao mà giờ lại ở ngoài như thế này. Không lẽ bọn chúng được thả ra?

Lý Đồng cũng thắc mắc với những gì hần biết chỉ có một điều kiện duy nhất để nhóm người của Trần Trung thoát khỏi chuyện này. Đó là hoàn tra lại toàn bộ những gì hần đã nhận của hai bên và phải được những người hần bị hại viết đơn bãi nại không truy cứu lúc đó hần mới không bị gì.

- Cứ đợi xem bọn chúng định làm gì. Dù sao nếu bọn chúng muốn động tới ở đây cũng không phải chỗ bọn họ muốn làm gì thì làm.

- Cái gì đánh nhau gì? Đâu đâu chỗ nào lâu lắm rồi chưa có vận động tay chân à. Đâu cái đám đang đi tời đó hả.

Trương Hạo nghe được có người muốn đánh nhau cũng hào hứng bởi hẳn nghe được buổi sáng Lý Đồng hoạt động tay chân vui vẻ thoái mái mà không có hẳn nên giờ nghe đến đánh nhau cũng hứng khởi.

- Cứ từ từ đi. Để xem cái gì xảy ra đã. Hở chút đánh nhau. mày khoái đánh đấm lắm đúng không lát nữa một mình chấp hết đi. mọi người đứng bên ngoài cổ vũ.

Nghe Thiếu Kiệt nói vậy Trương Hạo la lên.

- Ấy bấy bấy cái đó là một đám đánh một đứa à không chơi nhá. Đừng chơi cái chuyện này nha. Như vậy không vui à.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 285: Thế Lực Địa Phương

Trương Hạo vừa dứt lời thì nhóm người Trần Trung đã đến bên cạnh. Bây giờ hẳn mới hướng Hà Vi và Lý Đồng cất tiếng nói.

- Xin hỏi vị nào trong mọi người là Thiếu Kiệt vậy?

Đang mong chờ một màn có thể đánh nhau Trương Hạo nghe người kia kiểm Thiếu Kiệt với giọng điệu người bên dưới cũng bị đập tắt hứng khởi chỉ chỉ về Thiếu Kiệt đang ngồi trong nhóm.

Khác với Trương Hạo Thiếu Kiệt bình tĩnh hơn nhìn về Trần Trung đây là lần đầu hẳn gặp mặt người này. Nhìn quá đúng là có dáng vẻ một đàn anh đúng nghĩa nhưng Thiếu Kiệt cũng hiểu làm lão đại ở đây con phải xem coi là anh lớn đến đâu không như ở nước mình nên cũng hướng về Trần Trung hỏi.

- Sao? Anh kiểm tôi có việc gì? Không gây chuyện với chúng tôi à? Hay là tại ở đây là chốn công cộng sợ tội nặng. Có cần chúng tôi chuyển chỗ nào kính đáo để hành sự không?

Trần Trung nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng đỡ mồ hôi. Hẳn sau khi biết được lý do tại sao mà người bên bộ ngoại giao lại xin gian hàng cho Thiếu Kiệt cũng đã lo lắng ít nhiều. Hẳn mà còn kiểm chuyện với Thiếu Kiệt nữa mới là ngại sống không đủ. Nên ra vẻ hòa nhã tươi cười nói.

- Không! Không chỉ là tới xin lỗi cậu thôi. Chứ đâu không có ý khác. Với lại gửi cậu ít tiền bồi hoàn.

Nghe Trần Trung nói vậy Thiếu Kiệt cũng cười cười. Hắn đang thắc mắc nếu chỉ như thế thì Trần Trung không phải tốn công đến đây mà là gặp hắn ở nhà mới đúng.

- Xem ra ông cũng quá có thành ý đi nhỉ. Lại có thể tìm đến đây mà không phải là nhà của chúng tôi đi.

- Bọn tôi có đến nhà nhưng giữa đường có người báo cậu đang ở đây nên cùng nhau đi qua luôn cậu thông cảm. Đây là tiền bồi hoàn cho cậu vì sự việc diễn ra hôm nay.

Trần Trung lấy bên túi áo mình ra một cái phong bì hướng Thiếu Kiệt đưa đến. Nhìn phong bì trên tay mình tuy là không biết bao nhiêu nhưng có vẻ nặng. Nên Thiếu Kiệt nhìn Trần Trung nói.

- Xem ra ông cũng không ít tay chân nhỉ. Mà tôi cũng đang thắc mắc tại sao ông lại có thể ở đây trong khi đó nếu tôi không lầm tội ông hẳn giờ này đang ngồi trong sở cảnh sát đi. Xem ra quan hệ cũng không nhỏ nhỉ.

Thiếu Kiệt vừa nhìn Trần Trung vừa nói với giọng thăm dò. Bởi hắn thấy Trần Trung này có thể cũng có mối quan hệ nhất định của mình. Việc hắn có thể giờ này đứng trước mặt Thiếu Kiệt là một minh chứng xác thực.

- Ấy tôi chỉ có một chút ít người với một đám anh em không ra gì. Hiện tại đặc tội với cậu sau này sợ là số anh em này phải kiếm đường khác sống rồi.

- Cái này không đến nỗi thế đi. Được rồi số tiền này ông cứ cầm về. Nhưng hiện tại tôi cần ông và người của mình làm một số việc không biết ông có đồng ý không?

Mới đầu thấy Thiếu Kiệt trả lại tiền cho mình hắn tưởng Thiếu Kiệt sẽ không bỏ qua. Nhưng đến khi nghe Thiếu Kiệt nói hắn có việc giao cho người mình Trần Trung mới nhẹ lòng một chút. Hắn thấy nếu không đặc tội

được với cậu nhóc trước mắt này được thì nên tránh đi. Hãn vẫn chưa nghĩ đến làm việc cho Thiếu Kiệt nhưng đây cũng là cơ hội để được ôm bắp đùi một cỗ đại thụ ai biết được Thiếu Kiệt sẽ như thế nào sau này.

Nhưng giờ đây chỉ còn là thiếu niên đã có được một chỗ dựa vững chắc. Hãn còn dò la biết được rằng bộ ngoại giao có giao kèo gì đó với Thiếu Kiệt nên mới đích thân đi xin lỗi như thế này.

Nhờ quyết định sáng suốt của mình, nên giờ đây Thiếu Kiệt yêu cầu làm việc cho hãn thì Trần Trung còn ngại gì mà từ chối. Cơ hội đưa tới trước mặt ai mà không muốn lấy nếu không có hãn cũng sẽ có người dựa dẫm Thiếu Kiệt.

- Ấy! Được! Được chứ! cậu cứ nói có việc gì giúp được tôi bảo đảm sẽ làm một cách tốt nhất. Cậu sẽ hoàn toàn hài lòng.

- Cũng không có gì gọi là khó khăn với ông đâu. Chỉ cần ông đảm nhận việc cho anh em làm bảo vệ ở những nơi cố định là được rồi. Chắc không ngoài khả năng của ông đi?

Thiếu Kiệt thấy được Trần Trung có vốn anh em không nhỏ. Nếu không hãn không có được tin tức Thiếu Kiệt đang ở đây mà đến tận nơi này. Với nguồn nhân lực của mình như thế Trần Trung chắc hãn cũng có một chút mặt mũi của mình. Nếu để hãn bảo vệ công ty mình và nơi Huyền Thanh sắp tới phải thi công thì đúng là tiện cho Thiếu Kiệt nên mới đề cập ra vấn đề này với Trần Trung.

Vốn tưởng Thiếu Kiệt sẽ yêu cầu điều gì khó khăn nhưng khi nghe điều kiện xong Trần Trung có một chút vui mừng. Nếu nói việc này mà khó khăn với hãn thì bấy lâu nay hãn lăn lộn cũng không được gì nên hồ hởi đáp lại yêu cầu Thiếu Kiệt.

- Việc nào khó chứ việc này dễ cậu cứ yên tâm cho tôi các địa điểm cần bảo vệ tôi cho anh em đến bảo đảm không xảy ra điều gì sơ sót.

- Xem ra ông khá tự tin cho công việc này như thế cũng tốt ông đợi một chút Dì của tôi ra sẽ bàn với ông vấn đề này. Còn nếu muốn thì ngồi bên kia gọi món lấy tiền này mà đãi anh em.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Trần Trung đâu dám cãi mọi người đi cùng hẳn đều ngồi xuống một bàn gần đó. Hẳn vốn định tiền này sẽ một đi không trở lại nhưng Thiếu Kiệt không nhìn bên trong mà trả về cho hẳn. Giờ có lấy ra một chút để đãi những người đi cùng này hẳn cũng nguyện ý bỏ chút tiền này ra.

Huyền Thanh lúc này đi ra cũng thấy mọi người Thiếu Kiệt ngồi ở bàn theo sau bà là một số nhà hàng đưa nhân viên mình đem món ăn ra. Nhìn thấy mọi người đang nhìn về hướng đám người ngồi gần đó lại thấy Thiếu Kiệt vừa mới ngồi xuống. Huyền Thanh cũng lo lắng có chuyện gì đó xảy ra xung đột.

Tâm lý ở của bà ở những nơi tập trung đông người ăn uống hay hình thành đánh nhau cũng không khác được. Mỗi ngày báo chí càng ngày càng đưa tin như vậy thì lòng người làm sao mà không lo nhất là giới tri thức như bà.

- Có chuyện gì thế Thiếu Kiệt?

- Cũng không có chuyện gì một vài chuyện tốt thôi.

Thiếu Kiệt cũng nhìn Huyền Thanh cười cười đáp lại. Nhã Oanh mới hướng về phía Thiếu Kiệt nói bởi cô thấy những người Trần Trung như thế sao hẳn lại muốn những người này làm bảo vệ nên nói.

- Bọn người đó được không thế Thiếu Kiệt. Chứ họ đã có xích mích với bọn mình ở trung tâm triển lãm rồi giờ nói họ làm bảo vệ nữa như vậy sao được.

- Không đâu những người bọn họ hiện tại mới là nhân tuyển tốt nhất cho chuyện này đây. Không phải lúc nào có xích mích thì không thể hóa giải được. Phải xem những người đó như thế nào nếu có mục đích đến để thay đổi thì nên bỏ qua không nên ôm lấy quá khứ sai lầm của họ mà nhìn vào như thế mới là cách để có thêm một phần trợ lực.

Thiếu Kiệt cũng hiểu Nhã Oanh lo lắng nhưng hẳn thấy Trần Trung không gây hại thật sự cái Trần Trung muốn là tiền và không phải một người nào làm lão đại cũng như hẳn lo cho anh em bên dưới nên Thiếu Kiệt mới có ý định cho Trần Trung làm bảo vệ cho công ty sắp tới của mình cũng như công trình của Huyền Thanh.

- Các cháu nói gì bảo vệ, rồi xích mích bỏ qua được với không ôm lấy quá khứ là sao? Cô không hiểu gì hết trơn.

- Cũng không có gì? những người bên kia là nhóm người bên công ty bảo vệ bên trung tâm triển lãm. Cháu thấy công trình của cô sắp tới có vẻ cần đến họ nên định nói với cô một chút thôi. Cô cứ nghĩ xem hôm nay có Lý Đồng Choi Kang mới bỏ đi nhưng với một công trình như thế hẳn không thể nào bỏ qua đâu nhỉ. Cô thử nghĩ xem nếu hẳn ở sau lưng làm những việc ảnh hưởng đến công trình cũng không hay đâu.

Huyền Thanh nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng không phải không có lý. Nếu thật sự Choi Kang để người giở trò sau lưng cũng không thể nào biết được. Cô cũng không thường xuyên ở đây. Nếu có chuyện cũng không khắc phục hậu quả ngay được còn mất thời giờ rườm rà vì những chuyện phát sinh.- Cháu nói cũng đúng nhưng những người này đáng tin hay không mới là điều đáng nói. Nếu không thì cũng như những người của Choi Kang thì chết.

- Cháu nghĩ những người này không dám đâu dù sao bọn hẳn cũng có chút tiếng nói trong giới anh chị hắc đạo ở đây đi. Nếu hẳn làm bảo vệ cho công trình cháu nghĩ bọn Choi Kang cũng không dám làm chuyện khác.

suy nghĩ hồi lâu Huyền Thanh thấy điều Thiếu Kiệt nói cũng đúng chỉ cần lời ích mang lại là nhất định và đều đặn đừng nói Choi Kang có thể can thiệp.

Vì không ai lại đi lấy ra cái lợi ích lâu dài để đánh đổi cái lợi ích nhất thời cả. Trừ khi Choi Kang hẳn chịu bỏ ra một chi phí lớn hơn gấp mấy lần lợi ích dài hạn.

- Xem ta việc này cũng được. Nhưng mà phải có giao kèo ràng buộc mới giải quyết được những phiền phức sau này. Thiếu Kiệt thử gọi họ qua nói chuyện thử xem.

Đợi cho Huyền Thanh đồng ý Thiếu Kiệt mới nhìn về Trần Trung đang ngồi bên bàn bên kia lấy tay vẩy hăn đến. Nãy giờ quan sát Thiếu Kiệt và Huyền Thanh giờ thấy Thiếu Kiệt gọi mình. Hăn cũng vui vẻ trong lòng chạy qua bàn Thiếu Kiệt.

Lúc này Thiếu Kiệt mới hướng Trần Trung giới thiệu cho Huyền Thanh biết.

- Đây là Trần Trung người này cũng có một chút ít quan hệ dì có thể nhờ anh ta làm bảo vệ cho công ty mình và công trình sắp tới. Còn đây là Huyền Thanh dì tôi.

Thiếu Kiệt nói Huyền Thanh là dì hăn cũng là cho Trần Trung có cảm giác hòa nhã hơn hướng Huyền Thanh bắt tay chào hỏi.

- Ấy chào chị! Thiếu Kiệt có nói bên chị cần bảo vệ an ninh. Nếu được bên tôi tham gia việc này bảo đảm sẽ không xảy ra chuyện gì chị cứ yên tâm. Đây là danh thiếp của tôi có gì thì chị cứ gọi.

Trần Trung lúc này mới chắc chắn với Huyền Thanh về việc bảo vệ sẽ không xảy ra việc gì để bà yên tâm. Rồi hướng Huyền Thanh cùng Thiếu Kiệt đưa ra danh thiếp của mình.

- Trần Trung sắp tới công ty của tôi đi vào hoạt động. Chắc hẳn cũng cần một số ít nhân sự bên anh đi nếu được sẽ có người gọi điện cho anh sắp xếp. Chắc hẳn tên công ty tôi là gì anh vẫn còn nhớ đi nhỉ.

- Ấy nhớ mà nhớ mà. Chỉ cần cậu cho người gọi bảo đảm an ninh bên công ty cậu và chỗ của chị đây tuyệt đối an toàn. Tôi cam đoan điều này.

Trần Trung nào dám quên tên công ty của Thiếu Kiệt. Một lần vấp ngã cũng để hẳn nhớ tên công ty của Thiếu Kiệt ghi nhớ kỹ lưỡng. Nên hẳn mà không nhớ thì sau này đụng phải công ty của Thiếu Kiệt nữa lại đi vào vết xe đổ. Lần này tuy phải đền bù một số thiệt hại lớn nhưng vẫn còn hơn là sau này không lẫn lộn được nên Trần Trung cũng biết cách mà lấy lòng.

Thấy hẳn nói như vậy Huyền Thanh cũng gật đầu chấp nhận với việc hẳn làm bảo vệ cho bên mình.

- Ngày mai có gì thì anh đến công ty tôi hai bên làm hợp đồng hẳn hoi. Sau đó tiến hành làm việc luôn. Người bên công ty chúng tôi sẽ hết sức hỗ trợ anh trong việc này.

Lấy trong túi xách mình một tấm danh thiếp đưa lại cho Trần Trung xem như cho hẳn biết địa chỉ công ty để ngày mai đến Huyền Thanh cũng muốn sắp xếp lại sớm nhất vấn đề an ninh của công ty phòng ngừa có người móc nối với Choi Kang.

Cầm danh thiếp của Huyền Thanh Trần Trung lúc này cũng cười đáp lại lời nói của Huyền Thanh.

- Chị Cứ yên tâm bảo đảm ngày mai tôi sẽ đến công ty làm hợp đồng vì chỗ quen biết với cậu Thiếu Kiệt đây chúng tôi sẽ giảm bớt một ít phí trong việc này.

- Chuyện giảm phí thì ông không cần người ta sao thì chúng tôi như thế cái chính yếu là bảo đảm an toàn cho những vật dụng và công trình của

công ty là được rồi.

Thiếu Kiệt thấy Trần Trung có vẻ vì hấn nói Huyền Thanh là dì của mình mà bớt lại giá nên cũng hiểu tên này muốn nịnh nọt. Nhưng Huyền Thanh vì muốn bảo toàn lợi ích lâu dài sợ Trần Trung bị Choi Kang mua chuộc nên mới không cần.

- Dì tôi đã nói như thế thì ông cứ tính như bình thường là được. Mà nhớ mọi vấn đề nếu phát sinh việc gì tôi kiểm ông đấy. Cả công ty của tôi sau này cũng thế. Nếu càng về lâu dài anh em cũng ông cũng có thu nhập chính thức của mình nên đừng làm chuyện mà tôi không thích.

Cảnh cáo Trần Trung một lần nữa. Dù sao có nhiều người vẫn thấy cần thiết một chút đe dọa để họ có thể toàn tâm toàn lực mà làm việc. Nếu không thì họ sẽ cảm thấy mình hiền sau này lại lấn lướt.

- Cậu cứ yên tâm ai chứ công ty của hai người tôi bảo đảm chắc chắn 100 phần trăm không có chuyện gì xảy ra ngoài ý muốn. Nếu có việc gì tôi đứng ra chịu trách nhiệm.

Trần Trung nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng lo lắng hứa chắc chắn để cho Thiếu Kiệt khỏi phải lo lắng về công ty của mình và dì mình. Gật đầu xem như đã biết Thiếu Kiệt mới hướng Trần Trung nói.

- Không có gì rồi ông về chỗ của mình đi. Chùng tôi bên này cũng cần dùng bữa.

- Ấy làm phiền mọi người tôi về bên kia đây! mọi người dùng bữa vui vẻ. Còn về hợp đồng ngày mai tôi sẽ qua công ty ký hợp đồng trước khi đi tôi sẽ báo trước cho bên chị Huyền Thanh đây để thu xếp.

Biết mình đã xong việc chỉ cần ký hợp đồng với Huyền Thanh nhóm người của hấn có thêm một chỗ làm ăn Trần Trung cũng vội và trở về bàn

của mình. Huyền Thanh thấy thái độ của Trần Trung như thế mới ngồi xuống bàn nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Sao Dì thấy có vẻ như tên này sợ cháu cái gì ấy nhỉ?

- Có gì đâu dì ơi. Mình là khách hàng hẳn phải như thế thôi. Dù sao làm ăn ở cái đất nước này không dễ khách hàng vẫn là thượng đế câu châm ngôn này đến giờ vẫn không thay đổi mà.

Thiếu Kiệt biết tại sao Trần Trung lại có thái độ đó. Nhưng Huyền Thanh biết cũng không được gì chi bằng cứ nói chuyện cho qua loa dù sao hẳn cũng không liên quan gì đến công ty của Huyền Thanh.

Việc còn lại là của bà và công ty của mình có thi công chất lượng và lấy được hợp đồng lâu dài hay không, thì đó là cách tính toán và hoạt động của công ty bà hẳn không có quyền can thiệp.

- Ủr thôi mọi người dùng bữa nào. Đợi chờ này giờ bên ngoài với này giờ chắc mọi người cũng đói rồi. Hôm nay ăn thả ga đi nếu mà không no thì gọi thêm nữa.

Huyền Thanh bây giờ mới chợt nhớ ra những người trong bàn vẫn là đang đợi chờ cuộc nói chuyện của ba người xong xuôi mới cùng nhau dùng bữa. Nên cũng hướng mọi người cầm đũa lên gắp từng món thức ăn vào chén của họ.

Mọi người cũng biết tại sao Trần Trung lại có thái độ như thế với Thiếu Kiệt. Nhưng bởi vì hẳn nói đúng. Thiếu Kiệt và Huyền Thanh thì ít ở đây mà nếu chỉ dựa vào một mình Lý Đồng thì có vẻ không ổn lắm. Thay vào đó một thế lực địa phương như của Trần Trung hiện tại lại là điều nên có và để bảo đảm an ninh cho công ty sau này.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 286: Black Shot

Thiếu Kiệt cùng mọi người bắt đầu vào việc ăn uống. Đôi khi cũng trò chuyện một vài việc vui vẻ khá thú vị liên quan những thứ khác. Nhưng buổi tiệc hôm đó không khi khá tốt và không bị làm phiền cũng làm cho mọi người bớt đi một phần nào sự lo lắng của chính mình trong mọi thứ.

Khi buổi tiệc dần kết thúc mọi người trở về đến nhà Thiếu Kiệt thì thấy một vài người đứng trước cửa nhà mình. Nhìn từ xa có một chiếc xe cảnh sát đậu cạnh họ. Xem ra những người này đến cũng đã lâu và cũng bị báo cảnh sát vì là người lạ.

Thiếu Kiệt trầm lắng đầu. Có vẻ như hôm nay không ít chuyện xui xẻo đã diễn ra. Giờ có thêm chuyện gì nữa thì hẳn cũng không lo lắng lắm. Taxi dừng lại ngay cạnh xe cảnh sát. Thiếu Kiệt thấy người cảnh sát cũng không phải xa lạ nên bước xuống xe cùng với mọi người. Bây giờ hẳn mới lên tiếng nói.

- Cảnh sát Sok Khan có chuyện gì sao hôm nay lại đến đây thế?

Quay lại nhìn Thiếu Kiệt lắc đầu đáp lại lời hỏi.

- Cái này tôi phải hỏi cậu mới đúng! Nhưng người này đến đây khá lâu người dân thấy lạ nên gọi điện cho chúng tôi. Họ nói đến đây tìm cậu mà lại không có số điện thoại. Cũng may là cậu về đúng lúc không chúng tôi cũng đưa anh ta đi lên đồn cảnh sát xem sao đây.

Vừa nói Sok Khan vừa nhìn về những người đang đứng cạnh hẳn. Thiếu Kiệt nhìn tới những người này cũng thắc mắc bởi họ không phải người

châu á mà là đúng chất châu Âu. Với mái tóc vàng và màu mắt nâu làn da trắng. Thiếu Kiệt hầu như không quen biết với những người này và cũng không biết họ là ai.

Người đàn ông lúc này mới đưa tay hướng Thiếu Kiệt đưa tay đến nói.

- Xin chào cậu tôi là Ver Tigo là người sáng lập nên công ty của mình Vertigo games. Hôm nay đường đột đến đây gặp cậu muốn bàn với cậu một chút chuyện làm ăn. Còn đây là những người của tôi.

Thấy người đàn ông này cũng không có dáng vẻ gì là vô hại những để biết hẳn đến bàn với mình chuyện gì thì còn cần phải nói chuyện mới biết được. Mà đứng ngoài đường như thế này cũng không hay.

Sok Khan thấy hai người xem ra như có vẻ muốn bàn chuyện làm ăn cũng hướng Thiếu Kiệt xin phép rời đi. Dù sao hẳn cũng chỉ đến đây theo cuộc gọi báo cảnh sát. Điều tra một lúc cũng không thấy gì khả nghi. Cũng đã xác nhận gặp được Thiếu Kiệt thì Sok Khan hẳn ở lại cũng không có việc gì.

Vào đến nhà Thiếu Kiệt mời ba người ngồi xuống Hà Vi thì đi pha trà cho mọi người. Thấy họ dường như không có thói quen uống trà của người châu á. Nên Thiếu Kiệt mới hỏi.

- Mấy vị dùng bia hay là cà phê dù sao thói quen thì không thể nào thay đổi được tôi vẫn biết quốc gia châu âu các anh có thói quen dùng bia hoặc cà phê khi bàn việc.

- Ấy thế thì tốt quá. Xem ra cậu cũng là người đi nhiều nơi nên mới biết được thói quen này đi. cậu cho chúng tôi cà phê là được.

Ver Tigo lúc này cũng mừng thầm khi thấy Hà Vi đem lên trà hẳn cảm giác không thích hợp lắm với khẩu vị của mình. Giờ Thiếu Kiệt nói là hẳn dùng bia hay cà phê cũng đem hẳn thoải mái đi một ít.

- Hiện tại cà phê khẩu vị châu á thì không mấy thích hợp đi. Vậy để tôi gọi một ít cà phê ở take away vậy. các anh uống cà phê loại nào capuchino nhá loại không caphein đi. với lại tôi nghĩ chắc mấy vị đây cũng có một chút đói vậy gọi một cái pizza cũng ổn nhĩ.

Thiếu Kiệt vừa nhìn mọi người như lấy ý kiến. Thấy ba người đều gật đầu Thiếu Kiệt mới nói với Lý Đồng.

- Anh Đồng gọi giúp em những thứ vừa nói với anh biết cửa hàng nào làm nhanh trong vấn đề này tốt hơn bọn em.

Bây giờ Thiếu Kiệt mới ngồi xuống trước mặt ba người nhìn những người trước mặt mình. Thao tác tiếp đãi khách xem như đã xong việc của hắn muốn biết hiện tại là những người này đến gặp hắn vì việc gì nên hướng họ hỏi.

- Trong khi chờ đợi tôi muốn biết mọi người hôm nay muốn tới tìm bọn tôi vì việc gì. Chắc không phải việc nhỏ đi phải để mọi người đợi lâu thế này.

Ver tigo lúc này cũng thở dài một hơi. Lần này bởi bọn hắn chậm chân nên việc gặp Thiếu Kiệt hiện tại cũng là cơ hội cuối cùng cho cuộc triển lãm lần này.

- Chuyện là lần này bọn tôi đến triển lãm lần này cũng xem như là đi trước thời gian nhưng không ngờ lại quá cận ngày khai mạc vì thông tin tới châu âu chúng tôi đã chấp dù có lập tức qua tới bên này cũng không kịp.

- Tôi biết là các anh tới đây vì cái triển lãm nhưng anh nói vòng vo như thế để làm gì? cái quan trọng là anh muốn cái gì kia.

Thiếu Kiệt thấy ver tigo vòng vo trong chuyện này nên cũng nói thẳng. Hắn muốn biết trực tiếp ý định của Ver tigo. Chứ nguyên nhân tìm tới hắn cũng không phải chỉ đơn thuần là kể lể mà phải có một nguyên do chính.

- Việc Lần này muốn đến là nhờ cậu đưa sản phẩm của chúng tôi lên kệ của gian hàng mà cậu đang nắm giữ cậu là công ty phát hành trò chơi chắc chắn sẽ cần trò chơi để phát hành đi. Chúng tôi muốn hợp tác với cậu đưa trò chơi ra thị trường.

Vừa nói một người mở laptop mình ra mở một game trong đó hướng về Thiếu Kiệt. Nhìn thấy Thiếu Kiệt vừa xem trò chơi mà mà người bên cạnh mình vừa mở ra trong máy tính xách tay đem theo Ver tigo mới nói.

- Năm ngoái công ty chúng tôi vừa thành lập hiện tại đây là sản phẩm đầu tiên của công ty chúng tôi muốn thông qua công ty cậu để phát hành trò chơi này. Hi vọng được hợp tác với cậu.

Thiếu Kiệt Bây giờ mỉm cười hân nhin bố cục trò chơi không lạ. Dù cho hân đang thật sự cần một công ty kết hợp cùng hân trong việc phát hành một game. Nhưng hiện tại hân không muốn để những người trước mặt này biết được tâm ý của hân. Nhìn lại Ver tigo Thiếu Kiệt lắc đầu.

- Chắc không phải tự nhiên mà các anh lại đến gặp tôi đi nhỉ. Tôi đang tự hỏi liệu có người nào đó nói cho các anh biết về chúng tôi nên các anh mới đến đây đi.

Thấy Không đơn giản trong việc này chỉ là những người này tự tìm đến với công ty của mình mà chắc chắn phải có người nào đó tác động lên họ. Bởi vì công ty của Thiếu Kiệt hiện tại vừa mới thành lập không một ai biết đến nó là gì. Vậy mà có một nhà làm trò chơi lại đến đây với nhã ý hợp tác điều này chắc hẳn không phải họ biết đến tên tuổi công ty mà là có người nói.

Lường lự một lúc Ver tigo mới thời dài nói.

- thật sự đúng là chúng tôi được người nói qua gặp cậu xem sao. Người đó không ai khác là người của công ty tencent bởi họ nói trò chơi chúng tôi họ không cần vì họ có một phiên bản giống như thế rồi. Cậu cũng hiểu một

nhà phát hành không tung ra hai trò chơi giống nhau bao giờ. Nên chúng tôi mới tìm đến đây.

Thiếu Kiệt vừa thao tác trên máy tình xách tay vừa nhận. Hấn cũng nghe được lời Ver tigo nói hấn mỉm cười vì đây không phải là cuộc giới thiệu đơn thuần là chỉ giúp mà là muốn thử xem hấn có dám nhận một trò chơi theo kiểu cũ như thế này để phát hành hay không.

Bởi nếu hấn nhận có nghĩa là công ty hấn cũng không có tầm nhìn bởi những trò chơi như thế này quá nhiều. Và cũng không thu hút người chơi mấy.

Nhưng cái Thiếu Kiệt cần không phải là những trò chơi phổ biến mà là kinh nghiệm để quản lý trò chơi để sau này đấu thầu. Một tựa game cao cấp hơn. Đưa máy tính xách tay quay trở lại với người của ver tigo Thiếu Kiệt lúc này mới nói.

- Tôi nghĩ các anh cũng đi nhiều nhà phát hành trò chơi trong triển lãm lần này không phải chỉ riêng bọn tôi đúng không nhỉ. Câu trả lời của họ chắc là một game kiểu cũ như thế này cần gì lên online đi. Thật sự đối với thị trường trò chơi hiện nay thì trò chơi này đối với các anh đã quá phổ biến rồi. Ver tigo cũng xám mặt nhìn hấn bởi lời Thiếu Kiệt nói đúng bất cứ ai cũng đã từng chơi trò chơi này. Cảnh sát và tội phạm, nói chung cách thức chơi vẫn không đổi là cứu con tin phá mìn ở những bản đồ cố định. Nhưng ở đây họ đã thay đổi về cái cách hoạt động và bối cảnh cũng như các bản đồ của riêng mình.

Hấn cũng đã nhận được những câu nói này ở những nhà phát hành lớn khác. Giờ đây Thiếu Kiệt lại nói như thế hấn cảm thấy như thật sự vô vọng. Vốn với ý định công ty phát hành trò chơi mới thành lập sẽ cần một trò chơi để làm nhưng hấn không ngờ Thiếu Kiệt lại chọn lựa như thế này.

- Cậu không thể cân nhắc giúp chúng tôi một chút sao?

- Cân nhắc thì chúng tôi sẽ cân nhắc nếu anh thật sự cải tiến trò chơi này một chút như. nhân vật tôi phạm có thể là thầy ma hoặc những thứ tương tự như thế thì chắc có lẽ sẽ được.

Thiếu Kiệt không ngại quăn một cái ý tưởng của mình đã thấy ở kiếp trước dựa trên trò chơi cảnh sát bắt cướp được cải tiến hơn. so với những phiên bản ngày đầu.

- Hay ý tưởng này rất hay! Nhưng mà bọn chúng tôi hiện tại nếu không phát hành được trò chơi thì lấy mà tiếp tục phát triển mới thứ quan trọng.

Ver tigo cũng hào hứng nhưng chợt nhớ đến để thay đổi và bộ xung những thứ Thiếu Kiệt nói không phải là ngày một ngày hai nói xong làm liền được mà phải cần có thời gian các thứ nên cũng không biết làm thế nào.

- Thôi nếu vậy chúng tôi sẽ phát hành trò chơi của các anh với điều kiện lợi nhuận là 30 phần trăm còn nếu muốn cao hơn chúng tôi sẽ không hợp tác. Đây cũng là để các anh nghiên cứu các bản tiếp theo giá trị phát hành dựa theo doanh thu về trò chơi.

Thiếu Kiệt nói như vậy khiến cho ba người cũng đắn đo suy nghĩ một chút. Hiện tại xem như Thiếu Kiệt và công ty của hắn duy nhất đề ra đề nghị này với họ.

Người giao hàng về cà phê và những thứ khác cũng đem đến. Lý Đồng đem mọi thứ đặt lên bàn rồi ra phía sau chờ đợi. Hắn thấy hợp đồng này Thiếu Kiệt đã nắm chắc trong tay rồi.

Cầm cốc cà phê được đưa đến Ver tigo lúc này cũng suy nghĩ về những gì Thiếu Kiệt nói. Hắn biết nhà phát hành sẽ kiếm nhiều hơn nhà sản xuất trò chơi nếu chỉ theo dạng hưởng phần trăm như thế này.

Việc mua đứt một game là hoàn toàn không thể và khó cho nhà phát hành đưa ra với ba mươi phần trăm doanh thu đạt được đã là rất nhiều đối với nhóm người đang làm việc của họ khá nhiều.

- Các anh cũng biết việc đầu tư máy chủ dịch thuật để đồng bộ với đường truyền ở các quốc gia cũng không dễ đi chưa kể đến trò chơi các anh hiện tại cũng giống như trò chơi đang có mặt trên thị trường. Việc này đem lại cũng không bao nhiêu lợi nhuận. Chúng tôi chỉ có thể thu về trên những tiền nạp của người chơi để trang bị cho người chơi. Còn người chơi miễn phí thì khá nhiều.

Thiếu Kiệt lúc này đưa ra những gì mà đối với một nhà phát hành trò chơi cần tính toán bởi hẳn hiểu Ver Tigo cũng biết điều này. Dù sao một nhà làm trò chơi và một nhà phát hành trò chơi cũng không khác biệt gì nhau lắm.

- Hoặc là các anh có thể về nghiên cứu tiếp và chung ta sau này bàn bạc lại cũng là một cách tốt.

Ver goti lúc này đang nằm ở thế yếu tại sao là chịu cảnh phải đi về trong khi đó hi vọng đang mở ra trước mắt hẳn không muốn phải để nhóm người mình phải chịu khổ với những gì hẳn làm bấy lâu nay. Dù nhà phát hành trò chơi chỉ là dựa theo lợi nhuận có được nhưng đó là tính hiệu khả quan cũng là động lực của bọn người hẳn vì cái trò chơi mà họ làm vẫn có một công ty chấp nhận nó.

Nhưng hẳn không biết rằng trong khi thương lượng không để cho đối phương biết được điểm yếu của mình trong bất cứ trường hợp nào. Vì gấp rút với những kế hoạch của mình mà hẳn đã lộ dấu vết dựa vào việc đó Thiếu Kiệt có thể nắm bắt hẳn một cách dễ dàng.

- Ấy! Tôi đồng ý với giá trị 30 Phần trăm lợi nhuận của trò chơi. vậy là còn một ngày nữa khai mạc triển lãm bắt đầu chúng ta có cần đợi đến ngay

mai ký hợp đồng rồi tiến hành cài đặt trên máy chủ của cậu không?

- Việc này có thể tiến hành ngay hợp đồng thì đơn giản sáng mai sẽ có trong tối nay các ông và cứ cùng với người bọn tôi đem mã nguồn trò chơi cài đặt máy chủ để xem tương thích và quá trình thao tác có lỗi phát sinh gì không.

Nghe Thiếu Kiệt nói như thế Ver tigo cũng mừng thầm đối với hắn dù đây là một cơ hội nhỏ nhưng đem một trò chơi chưa có tên tuổi gì để một nhà phát hành chấp nhận dù là chỉ với nhà phát hành mới được thành lập cũng là điều hắn mong chờ.

Chu Tường lúc này mới đem máy chủ và hệ thống khởi động. Thấy được chương trình Thiếu Kiệt đang chạy Ver tigo cũng giật mình. Bởi nó như một yahoo và được kết nối cả ứng dụng tải trò chơi trên thanh hội thoại. Không còn nằm trong một trang web với những đường dẫn tải về.

- Ấy chương trình này là của công ty các bạn. Như thế những người chơi phải có một tài khoản dựa vào đó mới chơi được cũng như kết nối với bạn bè của mình. Hay đấy như thế kiểm soát được người chơi, hơn nữa mỗi người chỉ chơi được một máy tránh được tình trạng làm quá đông nhân vật cùng chơi tạo cho máy chủ quá tải gây ra lag hay disconnet.

Ver tigo lúc này cũng nói ra suy nghĩ của mình về ứng dụng của hắn đang thấy Chu Tường đang thao tác. Bởi nếu như thế sẽ không gặp tình trạng chơi nhiều nhân vật một máy được mà chỉ chơi ở chế độ toàn màn hình không thể tạo cửa sổ để người chơi hoàn toàn không thể chú ý đến thời gian.

- Đây chỉ là phiên bản đầu tiên như với trò chơi của mọi người đem bản này đi giới thiệu vừa đủ rồi. Còn những vấn đề cần thiết hay tình năng kiểm soát lỗi mọi người với Chu Tường bàn bạc. Tôi ra đang trước đạo mạt một chút cho thoải mái. À mà trò chơi của mọi người có tên là gì thế?

Nghe Thiếu Kiệt hỏi như thế Ver tigo cũng cười cười nói

- Tên trò chơi cũng không có gì bọn tôi thực hiện nó bằng những số tiền của mọi người trong nhóm nên gọi là Black Shot.

- Cái tên cũng được nhưng sau này nếu có zombie hay dracula vào trò chơi hoặc một số nhân vật đại diện cho tên gọi này nữa mới đúng là hoàn thiện.

Nghe được tên của trò chơi Thiếu Kiệt cũng cười cười. Đúng vậy Black Shot có nghĩa là quỷ đen. Một tài khoản tiền mặt mà mọi người không biết của một người. Nhưng khi nó đứng riêng làm hai từ riêng biệt là màu đen của súng với động tác bắn. Dù đó là giải thích của riêng hăn còn ý nghĩa của những người này về nó thì Thiếu Kiệt lại không quan tâm mấy.

Dù sao hăn cũng không phải lo đến vấn đề trò chơi sắp tới phải phát hành. Hăn đang buồn ngủ gặp chiếu manh thì làm sao bỏ qua miếng thit này dù cho nó không đem lại lợi nhuận nhiều nhưng khi đã đói muối cũng là thịt. Mỡ treo miệng mèo thế này không ăn cũng không phải là hăn.

Đi theo Thiếu Kiệt còn có Lý Đồng. hăn cười cười bước tới song hành với Thiếu Kiệt nói.

- Xem ra hôm nay đối với em không tệ nhỉ. Trần Trung đầu nhập làm người bảo vệ cho công ty lại thêm cái nhóm người làm trò chơi này đến. Xem ra thua hoạch không nhỏ đi.

- Đôi khi vận may không thể lý giải được. Nhưng đó cũng là một phần của thực lực nếu hôm nay không đủ thực lực và chỗ dựa lớn Trần Trung sẽ không như thế. Còn nói nếu không có thực lực để phát hành trò chơi này thì người ta cũng không tìm đến mình. Cuộc đời là như thế nhìn mọi thứ có vẻ như may mắn nhưng ai biết được sau đó là sự nỗ lực của một người hoặc một nhóm người đi.

Vừa nhìn trời vừa nói ra những suy nghĩ của mình để trả lời câu hỏi của Lý Đồng bởi hẳn thấy cuộc đời này của mình quá nhiều may mắn mà những may mắn này đơn giản vì hẳn biết rõ những gì mình đang làm dựa theo những kiến thức có được từ tiền kiếp.

Trước đây không ít truyện vẫn thường nói vận may phụ thuộc vào thực lực hẳn hoàn toàn không tin tưởng lắm. Nhưng sống lại hẳn mới hiểu hết được tại sao trong bộ truyện đó nhân vật chính luôn may mắn và thuận lợi đôi khi gặp một chút trắc trở nhưng cũng không quá nhiều điều làm khó họ. Bởi vì một điều họ biết trước được những gì đang xảy ra.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 287: Tiền Trong Kiến Thức

Lý Đồng cũng im lặng suy nghĩ đến những gì Thiệu Kiệt nói. Điều Thiệu Kiệt nói không phải không đúng. Nếu như hẳn không có đủ thực lực để nắm chắc những người kia thì hợp đồng cũng không tới tay. Nếu nói chỉ là may mắn không thì hoàn toàn không phải. Cần phải có sự nỗ lực nhất định và một chút may mắn mới đem lại những gì mà người khác muốn có.

Đôi khi cuộc sống là như thế người khác chỉ nhìn vào thành công của của bạn mà không hề biết bạn đã trải qua những gì trong quá khứ. Họ luôn xem đó là một sự may mắn nhất thời của một người. Mà họ không biết rằng phía sau sự thành công đó luôn có sự nỗ lực từ chính bản thân mỗi người.

- Chắc những đó cũng có chuẩn bị một ít cho trò chơi họ đem tới đi. Bên mình cũng không cần phải mệt nhiều.

- Cái đó vẫn là do họ để xem họ kéo được sự thu hút lớn bao nhiêu đối với mọi người trong lần triển lãm này các đó vẫn có lợi cho mình nên cứ tạm tời cứ đôi bên cùng có lợi trước đã.

Thiệu Kiệt thấy việc quảng bá không chỉ thế nào để cho một nhóm người Ver tigo làm mà cần có sự hỗ trợ nhất định của nhóm người của mình cùng hợp lực tác động đẩy ra một chương trình và một tựa trò chơi theo kiểu cũ. Rồi chợt nhớ ra điều gì đó Thiệu Kiệt hỏi Lý Đồng

- À mà anh có dự định gì chưa Lý Đồng? Dự định sắp tới đấy.

- Cũng chưa hẳn có dự định gì lớn! chắc lại trở về ngày tháng làm người môi giới. Còn không thì làm hướng dẫn viên du lịch theo dạng tự phát.

Hiện tại cũng không có quá nhiều thứ để làm.

Hướng ghế đá trong sân nhà Thiếu Kiệt và Lý Đồng ngồi xuống. Nghe được những dự định mờ mịt của Lý Đồng Thiếu Kiệt mới thở dài hỏi hân.

- Anh không định trở lại nghề luật sư à? Trước đây đã có được danh tiếng không phải dễ làm lại thì sẽ được mà.

Nhìn lên bầu trời tối đen với những vì sao nhỏ xíu trên cao Lý Đồng cũng chỉ mỉm cười lắc đầu than thở.

- Không phải anh không muốn định trở lại nghề nhưng quá nhiều thứ phải lo giờ lại mở ra một văn phòng luật sư dù cho bằng luật sư quốc tế của anh vẫn còn có thể sử dụng được những cũng không khác là bao nhiêu. Thường tất cả các công ty nước ngoài thì đã có luật sư riêng của mình còn công ty trong nước thì với những gì anh đặc tội với giới kinh doanh nước nhà chắc chắn ai chịu muốn anh làm luật sư cho họ đi.

Thiếu Kiệt cũng lắc đầu nhìn Lý Đồng cười đùa. Bởi hân thấy Lý Đồng chỉ chưa phát huy được những gì vốn có của mình thôi. Nếu phát huy được những thứ mà hân nắm chắc sẽ làm được rất nhiều việc.

- Sao Lại bị quan như thế cái gì cũng có cái giá của nó mà. Bỏ công sức biết bao nhiêu năm giờ lại trở thành công cốc không thấy đáng tiếc hay sao?

- Nói sao anh lại không tiếc cơ chứ nhưng giờ đâu còn cách nào khác đâu cuộc sống lúc nào cũng không phải đơn giản mà. Nếu có được một cơ hội anh sẽ trở lại.

Nhìn Lý Đồng vẫn còn đam mê của chính mình Thiếu Kiệt chỉ cười. Hân biết để Lý Đồng như hiện tại cần trải qua những gì trong quá khứ như đó vẫn chưa là tất cả. Niềm đam mê hân có, Kinh nghiệm cũng có nhưng Lý

Đồng lại không phải nằm trong ngành nghề khởi nghiệp cũng không thể xin hỗ trợ được từ quốc gia nên mới phải lăn lộn như thế này.

- Theo em nghĩ anh nên quay lại giới luật sư nhất là chuyên ngành kinh tế. Bởi sau này có vẻ như em sẽ cần anh giúp sức đẩy còn chuyện này ra sao thì đến lúc đó anh sẽ biết đi. Mọi chi phí của anh có thể tính như một luật sư đúng nghĩa cũng được. Trở lại với nghề đi anh chưa mai một đâu còn nhiều thời gian mà cứ suy nghĩ rồi trả lời lại cho em biết.

Thiếu Kiệt vừa vỗ vai của Lý Đồng vừa đứng lên để lại Lý Đồng ngồi ngơ ngác tại chỗ. Vốn hắn chỉ nghĩ mình với Thiếu Kiệt qua lại sau khi nhận được giấy đăng ký kinh doanh là đã kết thúc. Có chăng chỉ là một vài việc lặt vặt mà hắn có thể làm được sẽ kiếm thêm được chút tiền. Giờ nghe Thiếu Kiệt nói sẽ ủng hộ hắn trở thành luật sư kinh tế riêng cũng không nghĩ đến trường hợp này.

Ngồi ngây người một lúc. Lý Đồng mới chợt nhận ra Thiếu Kiệt phát triển công ty trò chơi sẽ không nằm trong một quốc gia mà phát triển đi các quốc gia khác. Nhưng vấn đề công ty trò chơi thì liên quan gì đến kinh tế luật bởi về điều này chỉ có những người kinh doanh cổ phiếu hoặc chứng khoán mới cần một luật sư như thế này.

Hắn không biết quyết định như thế nào. Trước mắt là một con đường của Thiếu Kiệt mở ra sẵn còn sau lưng hắn là quá khứ đã qua. Một người đứng giữa quá khứ và hiện tại. Tương lai phải bước đi trên con đường nào là điều không ai dám chắc nhưng nó luôn phụ thuộc vào quyết định của chính bản thân mình.

```
]var    abd_media="media.adnetwork.vn";var    abd_width=500;var  
abd_height=281;var    abd_skip=7;var    abd_flash=true;var  
abd_popup=true;var  abd_wid=1515641312;var  abd_zid=1515641399;var  
abd_content_id="#abd_itvcplayer";var abd_position=0;
```

Thiếu Kiệt trở lại trong nhà với Mọi người đang làm việc cũng không nói gì hẳn ngồi xuống uống một ít trà mới hướng Ver tigo hỏi.

- Nay Ver bên ông có chuẩn bị gì cho những ngày triển lãm không? Chứ nếu cứ quảng bá chạy như thế này thì không ổn lắm đâu.

- À bên tôi cũng không có chuẩn bị nhiều chỉ một ít tờ rơi thôi Nhưng hiện tại để ở khách sạn rồi. Theo Ông lần này cần làm gì để làm quảng cáo cho chương trình game sắp ra mắt.

Thấy Thiếu Kiệt hỏi mình có chuẩn bị gì cho những ngày triển lãm hay không thì Ver cũng trả lời bởi hiện tại hai bên xem như hợp tác cùng có lợi lẫn nhau. Nếu hẳn không đem chuyện thật tình hợp tác thì có thể bị Thiếu Kiệt nói là không có thành ý. Vì bọn hắn muốn có thu nhập thì sẽ phải cần trò chơi phát hành và thu lại lợi nhuận.

- Trước mắt có thể để thời điểm đầu năm ngày 1 tháng 1 đi lựa chọn ngày đó khá thích hợp tôi cũng biết các ông cần gấp gáp đưa trò chơi ra để thu về lợi nhuận. Sắp tới mọi người có thể ở đây trong thời gian thi công máy chủ của chính mình cũng được. vì đây chỉ là bản thử cho triển lãm vốn chúng tôi định qua năm thì sẽ làm hệ thống máy chủ quốc tế. Nhưng giờ phải thay đổi một chút.

Nghe Thiếu Kiệt nói về lịch trình phát triển của mình Ver cũng gật đầu hẳn cho rằng vì được Thiếu Kiệt hỗ trợ vấn đề phát hành trò chơi của mình nên mới thay đổi những sắp xếp sắp tới. Mới hướng Thiếu Kiệt nói.

- Không cần gấp cứ để qua tết cũng được. Chúng tôi hiện tại cũng đang trong thời kỳ nghỉ đông xem như đi du lịch ở đây cũng tốt.

- ừ nhỉ quên mất các bạn ở châu âu mà các bạn ở quốc gia nào?

Bây giờ Thiếu Kiệt mới nhớ đến những người này thuộc quốc gia châu âu và họ trong thời điểm nghỉ đông. Nên mới hỏi họ ở nước nào dù sao Thì

Thiếu Kiệt hẳn qua khỏi buổi triển lãm cũng phải đi châu âu một chuyến.-
Bọn tôi ở Rotterdam Hà Lan. Mùa này ở bên đó rét lắm không như ở đây
buổi tối lại có không khí mát mẽ thế này. Tuy sáng có hơi nóng một chút.

- À xem ra chắc mấy ngày nữa phải đi mua mấy cái áo mùa đông sắp tới
phải đi châu âu. Qua Thụy Sĩ có chút việc cần thiết chắc chắn là phải mua áo
thật dày rồi.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Ver cùng mọi người mới nhìn hắn ngạc nhiên.
Như chợt nhớ ra điều gì đó Ver mới hướng Thiếu Kiệt nói.

- Thế cậu đi vatican luôn đi ngay dịp giáng sinh rất đáng mong đợi. Nếu
không vì chuyện triển lãm chắc bọn tôi năm nay cũng đến đó. Không nơi
nào bằng vatican ngày giáng sinh cả được thấy giáo hoàng làm lễ là một
điều rất may mắn đấy.

Thiếu Kiệt lúc này cũng chỉ biết cười hắn không tin vào vấn đề tính
ngưỡng như thế này những dù sao đúng là Ver tigo nói không sai hằng năm
ngày giáng sinh. Toàn bộ những người theo đạo thiên chúa đều muốn một
lần đến nơi này. Dù cho nó không phải là ngày giáng sinh đi nữa cũng rất
nhiều người muốn được đến thành phố của đất nước độc lập vatican.

- Ừa cũng được. Chắc chắn sẽ ghé qua dù sao cũng tốt mà.

Lúc này Chu Tường mới hướng Thiếu Kiệt nói.

- Anh thấy tốt nhất là sử dụng luôn bản chính thức để thử nghiệm luôn đi
Thiếu Kiệt mình vận hành luôn cả những thiết bị như tai nghe và micro
cũng được cho trò chơi này mà dù sao nó vẫn mang tính đối kháng đồng
đội.

Ver tigo và người của ta nghe được Chu Tường nói như thế cũng nhìn lấy
Thiếu Kiệt. Bởi họ không hiểu bản chính thức có gì mà cần đến cả tai nghe
và micro phone.

Suy nghĩ một chút Thiếu Kiệt thấy việc này cũng không phải là quá khó khăn nên gật đầu đáp.

- Như thế cũng được việc giao tiếp như thế cũng ổn trong lĩnh vực thể thao điện tử. Tiến hành sớm một bước cũng tốt. Nhưng chỉ sợ là những thứ này bị người khác ăn cắp ý tưởng thôi.

- Ấy cậu nói rõ xem tại sao lại có cả sử dụng micro phone và head phone ở đây nữa? mà Bản chính thức sau phải sử dụng tới cái này.

Thấy Ver tigo và người của anh ta có một số thắc mắc chung nên Thiếu Kiệt mới cười giải thích.

- Tôi định tất cả mọi người đều có thể chơi chung một trận làm đồng đội của nhau dù không ở gần họ vẫn có thể thông qua chương trình chạy một phòng riêng để trò chuyện như thế thì mọi người, mọi đồng đội đều có thể giao tiếp với nhau báo cáo lại tình hình đang diễn ra.

Bây giờ mọi người của Vertigo đề mắt sáng rõ như cặp đèn pha bởi họ biết trò chơi của họ là trò chơi đồng đội. Việc kết nối đồng bao quát cả bản đồ là một điều đáng bàn.

Nếu họ chơi chung cùng một tiệm nét thì không có gì nhưng nếu họ không ở cùng nhau thì vẫn phải mất thời gian nói chuyện với nhau qua kênh đội ngũ bằng bàn phím việc này làm cập nhật chậm tình hình toàn đội. Các giải quyết và khắc phục đương nhiên là nếu chỉ cần nói ra thì sẽ nhanh hơn nhiều.

- Chuyện này được đấy cậu triển khai thử đi không khéo chúng ta lại tạo tiếng vang lần này đấy? Chưa kể trước giờ vẫn chưa có hình thức này đâu. Nếu bên cậu làm được có thể bán lại phần mềm ứng dụng hoặc mã nguồn đem lại một nguồn thu nữa. Sao bọn tôi lại không nghĩ ra vấn đề này từ trước nhỉ. Nhiều khi nó còn đáng giá hơn là cái trò chơi chúng tôi đã tạo ra đấy.

Thiếu Kiệt lúc này cũng giật mình. Hắn chỉ làm theo trí nhớ của mình hoàn toàn không nghĩ đến hiện tại hắn là người đi trước về những mã nguồn cần thiết để tạo lập kết nối việc giao tiếp với nhau thông qua âm thanh cùng tồn tại như là chất voice.

Dù cho hiện nay yahoo đã có tính năng này nhưng đó chỉ là cuộc gọi và thiết lập cũng khác phức tạp không như cấu trúc đơn giản mà hắn đã viết ra. Và đó chỉ là nói chuyện một chiều và đợi người kia kết thúc thì bên con lại nói lúc đó mới không bị nhiễu và chỉ có hai người được nói chuyện với nhau.

- Đúng vậy nhỉ tôi không nghĩ đến cứ nghĩ yahoo đã có mà vẫn không quan tâm lắm tới vấn đề này. Bởi trò chuyện như thế có thể sử dụng cùng lúc với nhiều người mà. Chu Tường anh triển khai luôn bản chính đi còn bản thứ hai, thứ ba sau này thay thế vào. Trước mắt cứ làm như thế triển lãm lần này mình thắng chắc rồi.

Thiếu Kiệt bây giờ nhận ra được lợi thế vốn có của mình hắn cũng hào hứng. Bởi cho dù những công ty lớn như tencent hoặc mấy nhà khác chắc chắn sẽ về cho người nghiên cứu cái này mà hắn thì đã có sẵn trong đầu.

Còn việc mà để họ nghiên cứu ra thì chắc chắn sẽ phải đi sau hắn như thế Thiếu Kiệt sẽ đi trước họ một mặt. Mà không một công ty công nghệ nào lại muốn đi sau đối thủ. Dù cho họ có mạnh mẽ đến đâu thì không phải cứ ngày một ngày hai đem các ứng dụng mà Thiếu Kiệt đã hoàn thiện lấy ra từng đoạn code một được.

Đó là còn chưa kể đến khi mà họ vừa mới phá giải xong mọi thứ thì Thiếu Kiệt lại đưa ra một bản cải tiến cao hơn. Lúc đó người theo sau vẫn là bọn họ. Tiên phong thì lại có thể có nguồn thu nhiều hơn. Thiếu Kiệt lúc này thầm nói với mình.

“Đôi khi cần cầu cơm ngay trước mắt nhưng vẫn đi tìm chi cho xa xôi ”

Nếu không có ý kiến của Chu Tường hôm nay với hần thì hần cũng không biết rằng bản thân vẫn có một thứ làm ra tiền dựa theo kiến thức của chính mình.

- Được rồi Chu Tường sẽ giải thích nguyên lý hoạt động của nó. Mọi người có thể nói chuyện với câu ta. Hoặc ngày mai có muốn đi tham quan ở đâu đó thì nhớ Lý Đồng đưa đi nhé. Tôi đi ngủ trước đây. Ngày mai cần phải mua sắm một vài máy tính để trang bị cho gian hàng và sau này dùng để cho công ty nữa.

Thấy trời cũng đã tối hai cô nàng kia cũng về phòng nghỉ từ bao giờ Thiếu Kiệt mới hướng mọi người nói. Hần thấy ngày mai cần bỏ ra một số vốn để mua vài bộ máy vi tính để thiết lập để trong gian hàng cho những người chơi trải nghiệm xong triển lãm. Thì những bộ máy đó được dùng cho nhân viên sau này một công đôi ba việc.

Mọi người Ver tigo cũng không nói gì họ muốn xem cái thay đổi như thế nào trong bản chính thức của Thiếu Kiệt dù không biết được nó được tạo ra như thế nào nhưng hiểu được nguyên lý hoạt động cũng là chuyện tốt

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 288: Brandon Beck

Mọi thứ của ngày hôm đó khép lại. Những chuyện kỹ thuật Thiếu Kiệt để cho Chu Tường cùng nhóm người của Vertigo tiến hành trao đổi với nhau trong cánh hệ thống và những nơi để thay đổi ip đường dẫn của sever.

Ngày hôm sau Thiếu Kiệt cùng với mọi người mua sắm tất cả những bộ máy tình đem về nhà bắt đầu cài đặt và sử dụng thử trò chơi xem còn lỗi gì không. Và hợp đồng đã được soạn thảo hai bên cùng ký kết với nhau hợp tác đôi bên cũng có lợi diễn ra thuận lợi.

Với Vertigo xem như lần này là một lần có lợi với mình vì trò chơi hẳn được chạy trên một nền tảng hiện đại hơn mà mọi người trong quá trình chơi đã trải nghiệm sự hào hứng của nó khi vừa nói chuyện vừa giao tiếp với nhau.

Khi hai bên chia làm hai tổ đội một nhóm bốn người cùng nhau bắn, Duy chỉ có Nhã Oanh là không tham gia vì cô thấy mình bắn trò chơi này quá tệ còn lại mọi người và nhóm của Ver tigo hào hứng nhưng đi đến kết thúc là toàn bị Hà Vi diệt gọn toàn đội.

Kết thúc trò chơi Hà Vi chỉ biết lắc đầu cô thấy Thiếu Kiệt thay đổi trò chơi đơn điệu mà cô thường chơi thành một cuộc phối hợp đúng nghĩa chỉ cần nắm bắt được thông tin của đồng đội cô có thể hạ được đối thủ của mình một cách nhanh nhất.

Dù cho Ver tigo là người tạo ra trò chơi nhưng hẳn cũng phải trầm trồ khen ngợi về khả năng di chuyển và bắn súng thần sầu của Hà Vi nhưng chỉ có nhóm người Thiếu Kiệt hiểu tại sao cô lại chơi trò này hay như vậy.

Hôm nay mọi người đều cùng nhau tập trung dậy rất sớm. Mọi thứ đều được vận chuyển bằng xe đưa tới trung tâm triển lãm. Với thời gian hiện tại còn sớm mọi người đều sắp xếp kê bàn ghế cố định cho những bộ máy vi tính được đem đến. mười bộ máy tình được nằm hai bên ở giữa là một cái bàn để những giải thưởng vốn có.

Tuy Không phải tiền mặt nhưng cũng làm mọi người thấy thu hút với gian hàng. Từng người đọc thể lệ đăng ký tham gia trò chơi được bổ sung và copy ra nhiều bản kẹp vào những tờ rơi sắp được phát. Mọi thứ cho gian hàng lúc này đã hoàn thiện một cách tốt nhất chỉ đợi chờ giờ khai mạc.

Khi thời gian vừa điểm đúng 9 giờ trước cổng chào khu triển lãm nổi lên một đàn trống múa lân sôi động từng người đại diện của gian hàng của mình. đều có một hai ghế ngồi ở bên cạnh hướng về phía quản trường trước mặt nơi du khách và người dân tụ tập lại đợi chờ buổi triển lãm bắt đầu.

Sau màn múa lân sư rồng kết thúc thì Vương Lâm đứng trên bục cao của sân khấu hướng về phía mọi người đang đứng bên dưới đọc vài lời phát biểu. Sau đó một số đại diện cùng nhau bước đến dây băng đỏ được những nhân viên nữ của một số công ty PR đang cầm trên một cái khay cắt băng khai mại buổi triển lãm.

Từng người từng người lãnh đạo đi qua tiếp theo là những người đại diện công ty và gian hàng của mình sau đó mới tới những người khách du lịch và người dân địa phương. Ở trước cửa phòng triển lãm lúc này cũng mọc lên hai bên quầy hàng đồ ăn và bàn ghế dành cho thực khách nghỉ chân.

Có thể nói họ chuẩn bị đầy đủ mọi mặt và kiếm lợi nhuận không nhỏ. Dù sao việc đi tham quan mà có nơi nghỉ chân ăn uống trong lúc giải trí là điều cực kỳ vui vẻ không có điều gì có thể nói về sự sắp xếp hợp lý này.

Để lại gian hàng cho nhóm người Chu Tường và Hà Vi. Thiếu Kiệt lúc này đi dạo quanh một số chỗ mà hắn cảm thấy là cần thiết. Hà Vi và mọi

người ở gian hàng của mình bắt đầu bắt đầu với đến tìm hiểu. Khi được biết là một Chương trình kết nối đồng đội với trò chơi bắn súng đơn giản mọi người cũng hào hứng tham gian.

Thiếu Kiệt dạo qua những gian hàng giới thiệu sản phẩm công nghệ của họ như card màn hình hệ thống máy chủ cũng như main vi tính sắp ra mắt. Một số nhà phát hành game cũng giống như Thiếu Kiệt đang chào mời người tham gia cũng như giới thiệu về trò chơi sắp tới của họ.

Đan lờ mờ tham quan mọi thứ bên cạnh Thiếu Kiệt lúc này vang lên tiếng nói.

- Xem ra gian hàng chỗ cậu thu hút không ít người đâu. Cậu với bên công ty ver tigo định phát hành cái game black shot kiểu cũ như thế sao?

Nhìn tới âm thanh bên cạnh mình Thiếu Kiệt cũng chỉ mỉm cười gật đầu không từ chối những gì Mã Hóa Đăng đang hướng bên cạnh mình nói.

- Cũng được mà hai nhà vừa mới thành lập công ty hỗ trợ lẫn nhau là điều nên làm mà. Dù sao thì chúng tôi đi theo hướng game đồng đội và hình thức lâu dài là nhiều. Mà bên công ty anh tôi thấy cũng không ít người mà.

Thiếu Kiệt đã ghé ngang qua công ty tencent của Mã Hóa Đăng diện tích lớn lại đem mọi người bên đó tập trung về những dự án của công ty hẳn mới ra mắt làm Thiếu Kiệt cũng muốn được như thế.

Dù cho hiện tại hẳn không phải là nhà phát hành nổi tiếng. Nhưng nhìn gian hàng người khác đông đúc mong ước điều đó diễn ra với công ty của mình là điều ai mà không có.

- Vậy là cậu không nhìn xem công ty của mình như thế nào à. Bên đó nhộn nhịp cũng không kém nhau là mấy đâu. Những người bên đó gian hàng cậu đang phàn này không đủ máy cho người chơi ấy chứ. Lúc này tôi

có đi ngang qua xem thử rồi. Không biết cậu định khi nào mới kêu gọi đầu tư cổ phần vậy.

Thiếu Kiệt bây giờ mới giật mình hăn lo đi tham quan xem xét so sánh các gian hàng nên cũng không để ý lắm đến gian hàng giờ nghe Mã Hóa Đăng nói bản thân thấy mình có chút gì đó không quan tâm thật.

```
]var    abd_media="media.adnetwork.vn";var    abd_width=500;var  
abd_height=281;var    abd_skip=7;var    abd_flash=true;var  
abd_popup=true;var  abd_wid=1515641312;var  abd_zid=1515641399;var  
abd_content_id="#abd_itvcplayer";var abd_position=0;
```

- Ấy bên đó chỉ là quảng cáo thử thôi mà. Dù sao thì tôi cũng không định kêu gọi đầu tư vì công ty có thể chống đỡ nổi nên không quan trọng lắm. Chấn qua thì chỉ làm tác động đến đầu năm chúng tôi mới tung ra sản phẩm.

Nghe Thiếu Kiệt nói sẽ không kêu gọi đầu tư cổ phần. Mã Hóa Đăng lúc này cũng âm trầm hăn chưa hiểu hết nội lực của cậu nhóc trước mặt như thế nào. Hiện tại bên bộ phận tìm hiểu vẫn đang làm việc tính toán về hiệu xuất của trò chơi thông qua chương trình của Thiếu Kiệt.

Mã Hóa Đăng thấy được cơ hội hăn nếu có được chương trình ứng dụng của Thiếu Kiệt áp dụng cho QQ đó sẽ là một bước tiến dài trong công nghệ trò chơi trực tuyến. Nên muốn thăm dò xem nếu Thiếu Kiệt hăn thật sự gọi cổ đông thì chắc chắn Mã Hóa Đăng phải chiếm được cổ phần nhiều nhất có thể.

Giờ nghe ra ý định không bán cổ phần Mã Hóa Đăng sẽ không có cơ hội nâng tầm cho QQ của mình cũng như nếu đi nghiên cứu sẽ chạy sau người khác một trời một vực

- Cậu không định đem gọi vốn vậy là thiệt thòi lắm đấy. Cậu không gọi vốn công ty chỉ nằm ở dạng nhỏ không phát triển đâu nghe lời tôi cổ phần

đi.

- Cổ phần tôi không thích. Bởi tôi có thể làm cho thương hiệu của mình độc quyền mà. Cần gì phải gọi cổ phần nếu các nhà sản xuất trò chơi thấy hứng thú thì nó sẽ được phát triển độc quyền trên nền tảng của chương trình người chơi phải tìm đến thôi.

Thiếu Kiệt biết Mã Hóa Đăng đang muốn nhắm đến chương trình và công ty của hắn. Đơn giản vì biết đối thủ có một ứng dụng phổ biến toàn trung hoa nhưng vẫn im lặng mà thâm nhập hầu hết ở các bộ phận các công ty nước ngoài. Thiếu Kiệt thấy nếu cổ phần hóa chỉ đem lại thiệt hại cho hắn mà không phải là phát triển.

Dù sao ứng dụng này của hắn cũng là một trong những ứng dụng mới nhất làm nền tảng cao cấp nhất mà hắn đang có cần phải có người nghiên cứu rất lâu mới đưa ra được ở Tiền Kiếp.

- Ấy cậu nói vậy thì thôi nhưng mà tôi thấy cậu nên xem xét việc cổ phần đi là hơn. Không ít các công ty đã chú ý đến công ty cậu họ sẽ trả giá cạnh tranh cổ phần rất cao IPO của cậu sẽ không ít trên thị trường đâu.

- Cái này thì đợi tôi xem xét lại lúc đó sẽ tính sau giờ cũng nên về gian hàng xem thử thế nào. Nếu thật sự phải IPO thì tôi sẽ nói với anh sau.

Thiếu Kiệt rời đi khi Mã Hóa Đăng chưa nói hết ý định của mình làm trong thâm tâm hắn có phần nào đó bức tức vì một người trẻ hơn mình giờ lại nằm trên hắn về mặt cải tiến chất lượng của một công cụ trò chuyện trực tuyến.

Còn đối với Thiếu Kiệt hắn hiểu mô hình trực tuyến của mình mang lại lợi ích gì. Hầu như nó sẽ tồn tại song song với facebook sau này. Bởi Facebook đến tận sau này vẫn không phát triển được mô hình trò chuyện mà có thì cũng chỉ là những đoạn ghi âm ngắn giữa hai người với nhau. Để nghe được giọng nói họ phải nghe lại. Thiếu Kiệt hiểu mô hình cải tiến sau này

của mình sẽ đi theo vấn đề stream nhưng nó nằm ở một cái tiến mới hơn sau khi hắn lấy được quyền điều phối và phát thành liên minh huyền thoại.

Về tới gian hàng của mình Thiếu Kiệt lúc này cũng thấy được khá nhiều người đang đăng ký tham gia một số trò chơi. Ver tigo thấy hắn lúc này trở mới tươi cười nói.

- Thành công lắm! Hôm nay có vẻ như chúng ta sẽ bận rộn cả ngày với người chơi đến gian hàng đây. Mà này giờ đi tham quan xem như cậu là người rảnh nhất trong chúng tôi rồi đây.

Ver tigo lúc đầu cũng hướng Thiếu Kiệt nói về những gì xảy ra hắn thấy Thiếu Kiệt không để ý đến gian hàng cũng có một chút thắc mắc nhưng khi được biết. Người đứng tên trên danh nghĩa công ty là Lý Đồng và Thiếu Kiệt vẫn chưa đủ tuổi để đứng tên sở hữu quốc gia ở công ty này nên cũng không nói gì.

Việc đứng tên công ty tư nhân không quan trọng cái chính yếu nhất là người bỏ tiền thành lập công ty ra sao. Và cách người đó làm việc như thế nào. Dù chỉ qua phong cách làm việc của Chu Tường họ cũng hiểu Thiếu Kiệt chỉ làm những việc chính thức mà hắn cho là quan trọng còn những việc khác thì có những người khác lo. Như thế hắn chỉ cần quản những việc cao hơn trong công ty là ổn.

Nhìn qua Hà Vi và Nhã Oanh đang hướng dẫn mọi người trong gian hàng lúc này Thiếu Kiệt cũng cười. Vì Nhã Oanh hầu như tự tin hơn hắn khi hướng dẫn nhưng người khác với việc tham gia trò chơi. Đây có lẽ là do một phần sự tập huấn và rút ra được kinh nghiệm cần có về những gì mà hai người đã làm trong ngày hôm qua.

- À người của Mã Hóa Đăng mới muốn gặp cậu đây? Nghe nói ông ta có việc gì đó muốn nói với cậu.

- Tôi mới gặp ông ta xong! cũng không có gì quan trọng chủ yếu là nói vài việc thôi.

Thiếu Kiệt vừa nhìn những người chơi trong gian hàng đáp lại bằng một cách vô tư. Nhã Oanh nhìn hắn mới đi lại nói nhỏ.

- Thiếu Kiệt những người này chơi game này khá hay họ hình như thông thuộc cái trò chơi này lắm.

Vừa nói Nhã Oanh vừa chỉ vào một nhóm người đang ngồi bên cạnh dãy máy vi tính đang dán mắt vào màn hình. Nhìn họ cũng chỉ mới ở độ tuổi tầm trung những người này có thể là quá quen thuộc với trò chơi nên mới có thể thuần thục di chuyển và hợp tác với nhau như thế.

- Cũng không phải chuyện lạ đâu thể loại game này quá phổ biến người chơi chỉ cần điều chỉnh đôi chút với thói quen của mình là có thể chơi được. Họ chơi như vậy chắc là thường xuyên cùng nhau chơi trò này.

- Ừ trò chơi nay quá quen thuộc rồi ai cũng chơi được nên họ chơi giỏi cũng không có gì là lạ. Mọi người còn gần cả tuần nữa mà. Hôm nay họ không chơi thử được thì vài ngày sau sẽ ghé thôi.

Ver tigo thấy cái đơn giản mà những người ở đây muốn trải nghiệm là chế độ trò chuyện cùng một lúc nhiều người mà Thiếu Kiệt có. Dù sao đây vẫn là một cách mới trong việc chơi game đồng đội mà họ phát triển.

- À việc phát tờ rơi và đăng ký làm nhân viên cho công ty được khá không em?

- Có khá nhiều người đang ký. Đa số đều muốn tham gia nhưng mà chúng ta cũng phải trải qua sà sàng lọc và lựa chọn phù hợp nữa. Đợi khi nào kết thúc triển lãm rồi Chu Tường mới lựa ra phỏng vấn từng người.

Nghe Thiếu Kiệt hỏi về việc khảo sát và điền bản thông tin ứng tuyển của nhân viên vào công ty làm việc. Nhã Oanh cũng cho đây là một phương thức hay dù sao ở đây cũng tập hợp nhiều người có chuyên môn cao. Nếu họ ứng tuyển cũng có thể sử dụng được.

- Việc bây giờ trước mắt cứ xem xét quảng bá xem hiệu quả thế nào còn việc tuyển dụng nhân sự chúng ta sẽ áp dụng sau. Vấn đề nguồn nhân lực phải để cho Chu Tường tự lo sau khi kết thúc triển lãm. Vì lúc đó anh sẽ không ở đây. Nên việc này phải để một mình cậu ta quyết định.

Lúc này Lý Đồng cũng một người vừa rời khỏi trận đấu trên máy tính hướng về Thiếu Kiệt và Vertigo đi đến. Thấy Lý Đồng dẫn người đó đi về phía mình Thiếu Kiệt cũng không nói gì chỉ chú ý một chút. Vì đây là thời điểm các công ty Game thăm dò lẫn nhau nên việc có một người hướng Lý Đồng muốn gặp hẳn là chuyện bình thường.

- Thiếu Kiệt nhóm anh bạn này đợi em khá lâu họ muốn gặp nói chuyện gì đó.

Thiếu Kiệt lúc này cũng lịch sự đưa tay hướng về người mà Lý Đồng nói muốn gặp mình chào hỏi.

- Chào anh không biết anh muốn gặp tôi có việc gì?

- Chào cậu tôi là Brandon Beck hiện tại công ty chúng tôi thấy mô hình ứng dụng của cậu rất tốt không biết rằng có thể hợp tác với cậu hay không?

Nghe Brandon Beck nói thế Thiếu Kiệt cũng lắc đầu hẳn lúc này không muốn triển khai qua nhiều loại trò chơi. Bởi nguồn vốn chưa cố định và cũng không thể nào phát triển cho đến khi hẳn có được cái mà mình muốn.

- Việc này xem ra không ổn rồi chúng tôi hiện tại sắp tung ra trò chơi này. Nếu có thời gian sau này thì được chứ hiện tại thì không thể. Vì công

ty tôi cũng là công ty mới nên việc đem nhiều trò chơi phát hành cũng một lúc là điều không thể.

Nghe được Thiếu Kiệt từ chối Brandon Beck mới với lắc đầu nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Không! Không cậu hiểu lầm rồi. Trò Chơi của chúng tôi chỉ ở những công đoạn cuối chắc phải hơn ba tháng sau mới bắt đầu lúc đó cậu hợp tác với chúng tôi cũng được mà.

Thiếu Kiệt nghe nói tới còn ba tháng sau mới bắt đầu phát hành thì cũng tính toán một chút. Hắn thấy nếu ba tháng sau thì lúc đó cũng đủ cho hắn phát triển vững nên mới gật đầu nói.

- Nếu thế thì được nhưng đừng nói với tôi là các anh cũng phát hành thể loại game như thế này nhé. Nếu là cũng trò cảnh sát và người xấu tôi không phát hành được đâu.

- Cậu yên tâm chúng tôi không phát hành loại bản năng sinh tồn nhưng mà hiện tại nói ra ở đây cũng không hay lắm. Nếu các cậu có thể ghé qua công ty của chúng tôi ở California thì sẽ hiểu rõ hơn về trò chơi.

Nghe được Brandon Beck trả lời mình khá mập mờ về trò chơi Thiếu Kiệt cũng thắc mắc đôi chút. Dù sao hắn đi mỹ cũng được nhưng một trò chơi mà không thể nói rõ nó như thế nào thì cũng làm cho Thiếu Kiệt tò mò.

- Vậy công ty các anh tên gì nếu được tôi sắp xếp đi châu Âu rồi bay một chuyến qua bên đó luôn cũng được.

Thấy Thiếu Kiệt hỏi mình về công ty Brandon Beck hơi hờ đáp lời lại hắn.

- Công ty chúng tôi tên Riot hiện bộ phận phát triển trò chơi này đang
nằm ở califonia

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 289: Lao Động Không Công

Thiếu Kiệt lúc này cũng ngăn người ra hăn hoàn toàn không nghĩ đến vấn đề sẽ xuất hiện ở đây vào lúc này người đối diện với mình lại là người điều hành công ty của Riot.

Thấy Thiếu Kiệt bất động Brandon Beck khó hiểu tại sao Thiếu Kiệt lại có trạng thái như thế nên nhìn hăn mà không nói gì? Nhưng thấy cảm xúc của mình có vấn đề nên Thiếu Kiệt cũng giả vờ hỏi.

- Riot à? cái tên nghe lạ thế. Các anh cũng mới bước vào lĩnh vực phát hành trò chơi hay sao? tôi nhớ có một công ty thiết kế game cũng khá lớn ở califonia.

- Nói ra cũng không có gì mới. Chúng tôi thành lập từ năm 2006 tới nay nhưng vì công trình này mà đến nay vẫn chưa có được một sản phẩm của mình ra mắt. À đây là danh thiếp của tôi này. cùng chung một địa phương nhưng chúng tôi còn non trẻ hơn blizzard entertainment nhiều

Nói rồi Brandon Beck hướng Thiếu Kiệt đưa danh thiếp của mình. Cũng giải thích về một công ty mà theo Thiếu Kiệt hăn biết cũng nằm trong một vùng với công ty của mình.

Nhìn vào danh thiếp trên tay, cái tên công ty của Brandon Beck Thiếu Kiệt mới tin đây là sự thật. Vốn hăn còn không tin người này là giám đốc điều hành của Riot nhưng bởi hăn thấy được thời gian cũng không sai biệt mấy dựa theo những gì hăn biết về Liên Minh Huyền Thoại thì thời gian có một chút sai lệch nhất định.

- Xem ra các anh chăm chú cho dự án này rất lớn một thể loại trò chơi mới sao?

- Đúng nó là dạng trò chơi MOBA một loại trò chơi chiến thuật đồng đội mà chương trình của các bạn đã giúp chúng tôi có thể phát triển thể loại này nâng lên tầm cao mới.

Brandon Beck cũng nói ra suy nghĩ của mình về những gì hẳn nhìn nhận một chương trình tương tác giữa người chơi với nhau kết nối nhiều phương diện.

- Vậy cũng được nhưng chúng ta sẽ bàn việc này sau. Tôi sẽ dành chút thời gian đi đến đó để xem trò chơi của các bạn là gì mà các bạn phải thần bí như thế.

- Chắc cậu đã từng chơi những trò chơi chiến thuật như World of Warcraft đó là một trò chơi trực tuyến nhập vai nhiều người chơi được Blizzard Entertainment tạo ra vào năm 2004. Và trò StarCraft cũng do công ty này phát hành đi. Dựa theo hai tựa game đó tôi tạo ra một đấu trường công lý mà nơi đó chương trình của cậu là trung gian cầu nối đem một một trò chơi điện tử thành một môn thể thao đúng nghĩa.

Tự tin với những gì mình đang làm. Brandon Beck nói cái tên đầu tiên của trò chơi của tựa game sau này kiếm được số tiền khổng lồ trên những phương diện đầu tư về các trang phục và các vị tướng được cập nhật đem lại sự cuồng nhiệt của giới thể thao điện tử thế giới.

- Xem ra chúng ta sẽ phải sắp xếp lại một chút để biết được trò chơi đó sẽ như thế nào. Nhưng hiện tại có vẻ ở đây không thích hợp để bàn quá nhiều về những dự định đó. Hay là hẹn các anh một buổi nào đó tôi sẽ liên lạc để nói chuyện nhiều hơn.

- Đến lúc đó các cậu sẽ biết. Tôi chắc chắn cậu sẽ thích nó. Ấy chúng tôi sẽ đi tìm hiểu thêm một chút có gì chúng ta sẽ gặp lại sau. Bọn tôi cũng có

địa chỉ của cậu rồi ở đây cũng không tiện bàn nên cứ như vậy đã nhé.

Brandon Beck cũng biết ở chỗ này nếu nói chuyện làm ăn không tiện. Dù sao giữa chốn đông người nếu cứ đứng một chỗ nói về những việc sắp tới thì cũng không phải là ý tưởng hay mà đó là thật sự là một điều không nên. Dù thế Brandon Beck cũng đã có địa chỉ của Thiếu Kiệt sinh sống thì có thể gặp nhau ngoài buổi triển lãm cũng được.

- Thiếu Kiệt mới ngày đầu mà xem ra chúng ta đã thành công không ít đi. Em định có những dự định gì tiếp theo, Theo anh thì hôm nay sẽ không ít người tìm tới em đâu.

Lý Đồng đợi cho những người kia đi hết còn lại hai người hẳn mới nói với Thiếu Kiệt điều này. Bởi nhưng gì trước mắt luôn hiện hữu từ những người của Mã Hóa Đăng tới Brandon Beck đều muốn tìm kiếm Thiếu Kiệt để thương lượng. Với vấn đề đang nằm trong tay mình hẳn có quyền từ chối nói những gì liên quan ở tại nơi đông người.

Đây cũng là các để nâng giá trị của sản phẩm không phải cứ phổ biến được nhiều người quan tâm chúng ta có thể bình phẩm của sản phẩm của chính mình giữa những người cùng kinh doanh. Chương Trình hẳn có tốt hay không là phụ thuộc vào lượng người chơi và người dùng không phải dựa vào những lời hứa hẹn.

- Cũng không cần lo lắng quá. Dù sao thì vẫn chưa tính đến những chuyện khác. Cứ đợi chờ xem các bên như thế nào rồi mới quyết định mình là người họ cần chứ mình không cần họ. Nên có thể thì vẫn là lựa chọn đối tác tốt nhất. Còn anh thì sao đã có quyết định của mình chưa?

Thiếu Kiệt trả lời lại Lý Đồng cũng không quên hỏi anh ta về dự định và những gì hẳn đã hỏi hôm trước.

- Việc đó anh đã quyết định từ ngày hôm qua trước mắt việc đăng ký lại văn phòng luật sư sẽ đợi qua năm rồi mới làm vi hiện tại cũng đã gần cuối

năm qua năm anh sẽ làm lại. Còn về phần kinh tế luật quốc tế thì phải bổ sung. Nhưng vừa làm vừa học vẫn là một phương án tốt. Theo em thì sau này anh nên đi theo hướng nào là tốt nhất. Vấn đề kinh tế thì trong quốc gia vốn nhiều công ty nhưng họ chủ yếu là những trụ sở của nước ngoài đặt trong lãnh thổ. Không chuyên về tài chính kinh tế là mấy.

- Như thế cũng được nếu cần hỗ trợ gì anh cứ nói với Chu Tường hoặc Trương Hạo. Sắp tới em cũng không ở đây đợi em đi về rồi thì lúc đó chúng ta sẽ ký hợp đồng chính thức. Khi đó em sẽ nói về hướng phát triển của anh cũng như những dự án cần thiết của em.

Nghe được Lý Đồng thay đổi cho những dự định của mình Thiếu Kiệt cũng gật đầu. Hiện tại lúc này là thời điểm nhạy cảm. Hãn cũng không hứa hẹn gì nhiều. Đợi cho thời gian qua đi và ổn định lại lúc đó hãn mới chính thức làm rõ những chuyện khác.

- Thôi anh em mình đi hỗ trợ mọi người đang làm việc chứ đứng đây hoài cũng không phải là cách tốt nhất. Mọi người thì tất bật mình có đứng đây bàn bặt thì cũng không được gì.

Nói rồi Thiếu Kiệt cùng Lý Đồng trở lại với gian hàng của mình đang có một dãy người xếp hàng đợi chờ. Nhưng hãn không ngờ rằng ở quanh đó có một người luôn chú ý tới những hành động của Thiếu Kiệt. Hãn đứng một góc ở xa nhìn thấy Thiếu Kiệt cũng Brandon Beck trò chuyện một lúc lâu.

Thấy Thiếu Kiệt và Lý Đồng bận rộn với những người người tham quan và tham gia trò chơi gian hàng của mình. Người này mới quay lưng rồi đi khỏi hiện trường. Hà Vi tuy rằng hướng dẫn những người trong gian hàng của mình nhưng vẫn thấy được hành động của người kia. Bởi hãn đứng nhìn về phía Thiếu Kiệt lúc đang nói chuyện với Brandon Beck làm cô chú ý.

Bây giờ Hà Vi mới đứng lại gần Thiếu Kiệt nói nhỏ với hắn.

- Thiếu Kiệt này giờ có người đứng quan sát anh từ xa khá lâu. Từ khi anh vừa gặp những người kia cho đến khi anh đi vào gian hàng đấy.

- Hôm nay mình làm ra việc như thế này. Những người ở các công ty khác sẽ chú ý việc này cũng bình thường thôi mà.

Thiếu Kiệt vẫn cho đây là một điều bình thường bởi với hắn Vì ai cũng hiểu một công ty ngày đầu mới ra mắt đánh giá sự phát triển của nó thế nào. Mà hiện tại hầu như những người đi dạo trong khu triển lãm đều ghé qua gian hàng của công ty hắn.

Việc này khiến những công ty lâu năm hoặc những công ty cảm thấy đây là mối đe dọa với họ thì những người này sẽ cho người quan sát theo dõi bọn hắn. Chuyện này vốn cũng không phải là lớn. Thấy Thiếu Kiệt có vẻ chảnh mắng không lo lắng Hà Vi mới nhắc nhở.

- Em nhận ra được hắn nhìn như là một người của công ty tencent dù chưa biết là tốt hay xấu nhưng cứ cẩn thận. Em thấy dù hiện tại nhìn có vẻ như mình đang lợi thế nhưng song song đó cũng nguy cơ trùng trùng đấy chứ không phải chơi đâu.

Lời của Hà Vi như điểm tỉnh Thiếu Kiệt. Đúng vậy hiện tại nhìn như hắn đang có lợi thế rất lớn nhưng thật sự khá nguy hiểm. Bởi hắn mượn lần này tuyển dụng nhân lực.

Nếu quá nổi bật chắc hẳn nhiều công ty sẽ phái người đến nắm vùng. Chỉ cần mỗi công ty phái ra một đến ba người đủ khả năng, thì vẫn có thể có một người trà trộn vào trong công ty.- Ừ em nhắc anh mới nhớ chuyện này cũng phải cân nhắc lại. Đợi tối nay anh sẽ nói lại với Chu Tường sau. Còn những người của công ty tencent cần phải cẩn thận Mã Hóa Đăng đúng là con cáo già nhất định chắc chắn hắn sẽ liên hệ với Brandon Beck để thăm dò.

- Cái người nói chuyện với anh khí này đây hả? Anh ta thì có cái gì mà Mã Hóa Đăng thăm dò? Anh ta cũng làm nhà sản xuất trò chơi giống như Ver tigo à?

Thấy có vẻ như Thiếu Kiệt lo lắng điều gì đó Hà Vi mới hỏi. Dù sao cuộc đối thoại giữa Thiếu Kiệt và những người kia cô cũng hoàn toàn không nghe thấy.

- Ừ anh ta cũng là một nhà sản xuất trò chơi. Nhưng có vẻ như chưa hoàn thiện lúc này mà Mã Hóa Đăng nhảy vào không khéo sau này anh lại mất một món tiền lớn. Không được anh phải liên hệ lại với Brandon Beck mới được.

Thiếu Kiệt lúc này mới vội lấy trong túi áo cái danh thiếp mình vừa mới nhận được. Nhìn dãy số trên đó rồi bấm lần lượt các số theo như trên tờ danh thiếp đã in. Đợi cho tín hiệu của bên kia vang lên một lúc mới có người bắt máy.

- Alo Benk hà? Tôi Thiếu Kiệt vừa mới nói chuyện với anh ở gian hàng garena đây?

- Ô có chuyện gì thế anh bạn! xin lỗi vì số điện thoại lạ nên tôi mới chần chừ đôi chút.

Nghe lại lời đáp của Benk Thiếu Kiệt mới thở phào một hơi. Giả vờ như không có chuyện gì nói.

- Cũng không có gì. Hiện tại tôi đang không có việc gì làm đang định hỏi anh ở đâu chúng ta ra quán cà phê nào gần đây nói chuyện thôi ấy mà. Để hiểu thêm về công trình bên anh đang làm. Nếu không tiện thì thôi vậy. Tôi về nhà nghỉ ngơi tối chiều tôi lại qua bên khu triển lãm sau cũng được.

Thiếu Kiệt giả vờ như không gấp rút mà chỉ muốn trò chuyện đôi chút. vì nếu để cho Brandon Beck biết hẳn gấp rút trong việc hợp tác này hẳn là

người không có lợi.

Dù sao thì Brandon Beck cũng biết hẳn không cần phải làm gì. Nếu hẳn bạn thì cũng không có thời gian mà đi dạo quanh một lúc lâu rồi mới trở về để cho nhóm người của hẳn đợi chờ.

- Ấy chuyện này được chứ! Tôi cũng đang đi tham quan cũng gần gian hàng cậu thôi đợi tôi một chút qua liên ấy mà. Dù sao tôi cũng chỉ đi dạo thử xem sao chi bằng nói một chút về những gì sắp tới về công ty cũng tốt.

- Vậy tôi đợi anh ở gian hàng bên chỗ tôi nhé. Đến đó rồi chúng ta đi luôn.

Thiếu Kiệt lúc này đợi cho Brandon Beck đồng ý rồi cúp máy hẳn mới hướng Hà Vi nói.

- Để anh nhờ Chung Chí Cường đem người qua đây hỗ trợ dù sao thì những người đó cũng là lao động không công nếu không sử dụng thì cũng phí đi.

Hà Vi nghe Thiếu Kiệt mượn người của lãnh sự quán mà cứ xem như là việc sợ bọn người bên đó không có việc nên kiếm việc cũng lắc đầu cười đùa đáp lại.

- Anh làm như bọn họ là người làm của anh vậy! Nhưng mà em không phản đối dù sao những người này đa số ở lãnh sứ quán ngồi không cũng chẳng làm gì kéo đến đây hoạt động một tý cũng tốt.

Biết được Hà Vi không nói gì Thiếu Kiệt cũng cười cười tìm trong danh bạ điện thoại của mình số của Chung Chí Cường gọi đi. Vi là điện thoại riêng nên hẳn nhận cuộc gọi rất nhanh con vang lên tiếng cười nói.

- Alo! chú nghe nè Thiếu Kiệt có chuyện gì không? Chú đang chuẩn bị qua bên gian hàng bên cháu xem như thế nào nè.

- Ấy thế thì may quá! Cháu đang không biết có nên nhờ chú cho một số anh em làm việc bên đó qua đây phụ cháu một vài ngày ấy mà. Dù sau bên đây cũng không có người mà bên đó mấy chú cũng đâu có việc gì nhiều.

Nghe Thiếu Kiệt nói như thế Chung Chí Cường cũng trầm ngâm một lúc. Hắn thấy Thiếu Kiệt đang cần người không công nên mới liên lạc với hắn. Dù sao người bên hắn cũng là ăn lương của quốc gia. Làm việc lại không có nhiều. Đa số khi nào có việc mới tiến hành hoạt động. Giờ điều người qua cho Thiếu Kiệt cũng không có vấn đề gì mấy.

- Được chuyện này cứ để chú lo khoảng tầm vài người chắc đủ nhĩ. Mà bên đó có cần gì nữa không để chú cho người đem qua luôn cho khỏi phải tốn công.

- Cũng không cần gì nhiều chỉ cần một ít thức ăn nhanh và một số áo thun đồ trơn là được. Không cần nhiều, thức ăn để cho mọi người dùng bữa trưa còn áo thun thì để cho những người bên chú mặt thay cho đồng phục ấy mà. Nhưng không biết họ chịu qua hay không thôi.

Chung Chí Cường đã nhiệt tình như thế Thiếu Kiệt cũng không ngại nhờ giúp. Vì hắn thấy cũng đã gần tới trưa, mà mọi người ở đây cũng cần có chút gì đó để bỏ vào bụng. Đơn giản thì chỉ cần người của Chung Chí Cường đi ngang qua đâu đó mua vài món ăn nhanh và đem tới là được cũng không phải là điều khó khăn.

- Chuyện nhỏ! Được rồi để chú cho người mua vài món ăn nhanh ngon ở đây đem qua bên đó. Với vài nhân viên đang ăn ở không bên này. Bên đó cũng đâu có làm việc gì nặng nhọc. Chưa biết chừng họ còn thừa dịp này đi tham quan triển lãm không chừng vậy nhẽ khoảng ba mươi phút nữa người của bên chú qua tới.

Nói rồi Chung Chi Cường cúp máy còn Thiếu Kiệt thì nhìn Hà Vi gật đầu báo tin cho Hà Vi biết.

- Tầm ba mươi phút nữa người bên lãnh sự quán qua. Anh cũng nhớ họ ghé mua một chút đồ ăn nhanh rồi nếu mọi người đói thì chia nhau đi ăn. Anh đi nói chuyện với người ta cũng không biết có về kịp không nên dừng để phần.

Biết được Thiếu Kiệt cũng lo lắng mọi người không có thời gian đi ăn. Lại nhớ cả người bên lãnh sự quán mua đồ về Hà Vi mới nói.

- Anh lo xa quá trước cổng vào có một dãy gian hàng đồ ăn uống đó. ai đói thì ra đó ăn cũng được cần gì phải mua đồ ăn nhanh.

Lúc này Thiếu Kiệt mới chợt nhớ ra phía trước lối vào khu triển lãm đúng là có một khu dài ẩm thực được dựng lên phục vụ mọi người khách tham quan cũng như người trong trung tâm triển lãm.

- ừ nhỉ. Anh quên mất mà thôi cũng lỡ dặn với Chung Chí Cường rồi. Dù sao đồ ăn nhanh như vậy nhưng vẫn đảm bảo hợp vệ sinh mà. Thôi anh đi đây những người kia tới rồi. Em với mọi người xem những người của Chung Chí Cường qua thì hướng dẫn để họ phụ mình. Không lại không biết làm gì một gian hàng một đồng người đứng nhìn nữa.

Thiếu Kiệt bây giờ thấy được Brandon Beck và những người của anh ta đang đi về phía gian hàng nên cũng không nói nữa mà bước ra khỏi gian hàng tươi cười. Hướng nhóm người Brandon Beck ra hiệu đi theo hẵn.

Nhóm Người của Beck cũng thấy được những hành động của Thiếu Kiệt nên gật đầu bước theo phía sau hẵn một khoản nhất định rồi khỏi khu vực triển lãm.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 290: Giúp Người Khi Khó

Nhóm người Thiếu Kiệt và Beck cũng nhau rời khỏi khu triển lãm tiến về một quán cà phê bên ngoài nhìn nó cũng giống như những nơi khác cũng có bàn ghế dù che nắng nhưng bên trong lớp cửa kính được phối trí khá rộng rãi, thanh nhã. Những bộ ghế salon bên những chiếc bàn kính được trang trí họa tiết.

Ngồi xuống ở một cái bàn có thể nhìn ra bên ngoài Thiếu Kiệt cùng với Brandon Beck và người của anh gọi nước cho mình. Đợi cho người phục vụ đi rồi Thiếu Kiệt mới nói.

- Hiện tại công trình đó của các anh tới đâu rồi. Các anh định sẽ phát hành dưới hình thức nào? Để tôi xem xét cách thực hiện lâu dài hay không.

Nghe được lời Thiếu Kiệt nói như thế Brandon Beck cũng trầm ngâm một lúc.

- Về vấn đề này hiện tại chúng tôi đang có dự định theo dạng bán tài khoản người chơi sẽ mua về tài khoản cho chính mình bởi như thế người tham gia trò chơi và số lượng sẽ được thống kê toàn diện thu nhập của trò chơi cũng dễ tính hơn, hiệu xuất người chơi đoàn đội sẽ luôn cố định. Vấn đề hiện tại đang đi vào khâu kiểm tra và sửa lỗi hệ thống để có thể chạy trên tất cả hệ điều hành. Và trò chơi sẽ được kết nối toàn thế giới thông qua các nhà phân phối.

Nghe được những lời của Beck Thiếu Kiệt hoàn toàn bất ngờ vì nó hoàn toàn khác biệt so với những gì hắn biết. Đợi cho Beck kết thúc lời nói của

mình. Người phục vụ đem những đồ uống ra đến mọi người nhận thức uống của mình xong Thiếu Kiệt mới nói.

- Xét về mặt kiểm soát doanh thu thì như thế là ổn còn về phía người chơi thì không ổn chút nào? Các anh còn phương án nào không?

- Ấy tôi thấy vấn đề này không phải vấn đề gì lớn mới đúng? Tại sao cậu lại nói không ổn?

Nhóm người của Beck lúc này cũng bất ngờ nhìn Thiếu Kiệt. Vì đây là ý kiến họ lấy ra được từ những buổi họp và đi đến nhất trí riêng là sẽ phát hành thông qua việc bán tài khoản chơi sẽ là hiệu quả nhất và dễ kiểm soát doanh thu một cách tốt nhất.

Nhìn những ánh mắt chăm chú về mình Thiếu Kiệt lúc này cũng hiểu nhóm người của Beck đang suy nghĩ một chiều theo chiều hướng họ là người phát hành mà không phải hợp tác với bên thứ ba.

- Tôi nói có vấn đề ở đây khá nhiều. Các anh đang suy nghĩ theo chiều hướng của một nhà làm trò chơi và tự phát hành thì điều này hoàn toàn tốt. Còn các anh không tự phát hành thì hoàn toàn không tốt.

- Ấy sao trên phương diện hợp tác lại không ổn tôi thấy việc này khá tốt mà. Một trò chơi lưu hành toàn thế giới chắc chắn sẽ thu hút người chơi chứ.

Brandon Beck nói ra ý nghĩ của mình vì theo anh ta thì ở đây việc phân phối như thế này khá phù hợp. Nhưng Thiếu Kiệt lúc này lại lắc đầu giải thích.

- Đây là những điểm không phù hợp để tôi nói cho các anh nghe nhé nếu người chơi phải mua một tài khoản để có thể sử dụng nếu các anh là nhà phát hành đó không phải là việc đáng phải bàn nhưng qua trung gian nhà phân phối thì lại khác. Nhà phân phối phải chịu tải máy chủ rồi tài khoản

sẽ phải chịu thêm giá trị của bên hợp tác như thế sẽ có tình trạng chênh lệch giá với các anh.

Lời của Thiếu Kiệt làm nhóm người Brandon Beck trầm ngâm một lúc bởi điều Thiếu Kiệt hăn nói không sai, nhà phát hành chịu chi phí cho việc duy trì máy chủ và họ phải có lợi đương nhiên tài khoản của nhà phát hành và nhà phân phối phải đồng nhất về giá trị.

Nếu giá thành tài khoản một bên thấp một bên cao cùng là trò chơi phát hành quốc tế thì sẽ dẫn đến tình trạng người chơi mua tài khoản nhà phát hành chính thức mà bỏ qua nhà phân phối.

- Một điều nữa là thống kê của chúng tôi lứa tuổi chơi trò chơi trực tuyến độ tuổi từ 14 đến 26 tuổi và nó phần lớn là học sinh các anh nghĩ học sinh họ sẽ bỏ tiền ra mua tài khoản. Đó là các anh còn chưa định giá cho một tài khoản. Vậy nó sẽ bao nhiêu các anh nên nhớ mỗi quốc gia có một mệnh giá tiền bạc chênh lệch nếu lấy USD hoặc đồng tiền chung châu âu. Thì những quốc gia khác sẽ ra sao?

Lúc này những người Brandon Beck cũng ngây người ra. Hăn giờ đây mới nghĩ đến vấn đề này. Nếu ra giá một tài khoản thì nó sẽ bao nhiêu đó là chưa kể đến đồng tiền đó sẽ chênh lệch với các quốc gia khác như thế nào. Rồi còn các máy chủ con cho một sever toàn thế giới phải đầu tư chi phí lớn mức nào. Nhà phân phối hầu như không được lợi gì trong này.

- Việc này đúng là chúng tôi sơ sót thật. Một máy chủ nguồn với kết nối toàn thế giới chắc khó khăn rồi đây. Cậu có cách giải quyết được chuyện này không? Nếu cậu đã có những ý kiến này chắc chắn sẽ có cách giải quyết nhĩ.

Thiếu Kiệt lúc này cũng gật đầu hăn không giấu vấn đề này về những gì hăn biết. Dù sao để đối phương tin tưởng đem quyền phân phối trò chơi vào tay mình cũng phải được sự tin tưởng của họ.

- Chuyện này không phải không có cách. Nhưng nó là con đường lâu dài nhưng hiệu quả và đem lại doanh thu nhiều hơn sau này. Nếu anh thực hiện tốt.

Brandon Beck lúc này cũng mong chờ những gì Thiếu Kiệt nói. Vì Thiếu Kiệt đã nêu ra những lỗi trong phương án của nhóm bọn hắn thì chắc chắn cũng sẽ có một cách giải quyết nào đó để hắn có thể khắc phục và hoàn thiện trò chơi khi phát hành.

- Cách đơn giản trước nay vẫn thường sử dụng là phát hành miễn phí. Như thế sẽ thu hút nhiều người chơi hơn.

- Ấy như thế cậu định mua bản quyền với giá trị bản update? nhưng như thế lại phải tốn rất nhiều tiền lại không có lợi cho bên cậu dù sao bọn tôi với các cậu cũng mới ra nên dựa vào nhau thôi các cậu chết chút tôi cũng chết theo đấy.

Thiếu Kiệt bây giờ mới lắc đầu. Điều Brandon Beck lo lắng cũng đúng chứ không sai. Nếu phát hành miễn phí thu lại như các trò chơi nhập vai đang thịnh hành thì trò chơi của hắn sẽ rất ít người tham gia và hầu như sẽ chịu chi phí lớn cho việc thất thu.

Mà khi công ty Thiếu Kiệt sụp xuống. Trò chơi của hắn cũng vướn vào vết đen không đem bán lại cho các công ty khác được. Hắn cũng sẽ chết theo. Nếu có bán được đối tác cũng sẽ ra cái giá rẻ mạt, việc làm như thế cũng không giúp ít gì cho công ty của hắn nên lo lắng và thấy không hợp lý là điều hiển nhiên.

- Việc này không hẳn là sẽ bất lợi hơn thế nữa nó còn đem lại nhiều lợi nhuận hơn nữa. Thứ nhất chúng ta sẽ hạn chế số nhân vật phát hành. Thứ hai mỗi id tài khoản sẽ chỉ được sử dụng nhân vật do máy chủ cho mượn trong một tuần. Người chơi muốn sở hữu nhân vật quen thuộc có thể mua lại. Mỗi người sẽ có một sở thích riêng một cách chơi nhân vật theo ý mình.

Diễn hình một nhân vật có thể bán tầm 50 cent đi vậy một bộ tướng gồm 20 đến 30 sẽ là bao nhiêu?

Ngay lúc này đây mọi người trong nhóm ngồi tại đây đều giật mình. chỉ với số lượng tướng mà Thiếu Kiệt nói vậy họ sẽ thu về khá nhiều. Chỉ với 30 nhân vật mà họ tạo ra có thể thu về 15 USD cho một tài khoản.

- Cái này hay à một tài khoản chắc chắn sẽ không chỉ có một nhân vật đi mà như thế chúng ta có thể thu lại một tài khoản khá nhiều tiền mà họ không hề biết. Vì việc phát hành là miễn phí nếu người chơi thích thú với nhân vật mà mình thích thì đó là một cái hay.

Thiếu Kiệt lúc này cũng gật đầu mỉm cười. Con đường đang đi đúng hướng hẳn dự định những hẳn cũng không thể nào chỉ muốn thu tiền không mà phải có cách để người chơi miễn phí đem trò chơi này phổ biến. Càng phổ biến hẳn càng thu về nhiều.

- Nhưng chúng ta không chỉ dựa vào việc đó để kiếm tiền được. Một tài khoản có thể sẽ có những người chơi khác nhau. Đa số là người chơi miễn phí là nhiều chúng ta sẽ ra một loại tiền của trò chơi khi mà họ đánh thắng hoặc thua sẽ nhận được một số giá trị tùy theo trận đánh lâu hay mau. Như thế mới khuyến khích người chơi. Chú tâm muốn có được nhân vật mà không phải bỏ tiền họ phải luyện thuần thục nhưng trước đó họ sẽ trải nghiệm qua những nhân vật do hệ thống lựa chọn hàng tuần.

Vừa mới vui mừng vì cách làm đem lại được giá trị cao hơn mức cần thiết Brandon beck nghe thế cũng trầm mặt lại suy nghĩ. Đúng là một người chơi không lúc nào cũng bỏ tiền ra đó là tâm lý bất cứ người nào cũng muốn trải nghiệm trước khi sở hữu một thứ gì đó mà họ thấy là cần thiết.

- Nhưng như vậy thì trò chơi nếu những người chơi thường xuyên sẽ sử dụng đủ bộ các nhân vật mà không cần bỏ tiền lúc đó không phải chúng ta sẽ là người chịu thiệt hay sao?

Thiếu Kiệt uống một ngụm nước xong lắc đầu. Bởi hẳn hiểu giá trị chênh lệch giữa IP và Rp trong đấu trường công lý là như thế nào nên mới nói.

- Đó là chưa hẳn. Nếu giá trị mua nhân vật miễn phí rất cao ví dụ một nhân vật mua bằng 50 cent thì giá trị là 100 đi còn mua miễn phí thì 6000 hoặc một nhân vật là 25 cent thì chúng ta để những giá miễn phí có thể là 1300 hoặc tập nhất là 540 với nhân vật thông dụng mà nhiều người sở hữu. Nên những phiên bản đầu tiên ra mắt chúng ta cũng chỉ nên cập nhật một số nhân vật nhất định.

- Hay! Cách này hay! vừa làm cho những người chơi hài lòng vừa làm cho mình có thu nhập hay, lần này chúng ta tìm đúng người biết hàng rồi.

Người bên cạnh Brandon Beck lúc này cũng lên tiếng làm cho Thiếu Kiệt nhìn hẳn một chút mới nhìn Beck hỏi.

- Vị này là?

- Cậu ta là người đang Thiết Kế trò chơi tên là Steve Feak được biết đến với biệt danh Guinsoo. Anh ta từng thiết kế Defense of the Ancients bản đồ tùy chọn Warcraft III:The Frozen Throne. Hiện Steve làm việc cho công ty và là nhà thiết kế trò chơi.

Thiếu Kiệt lúc này cũng gật đầu nhìn anh ta cười. Bởi từ khi Thiếu Kiệt nói những ý chính của việc thay đổi cách kiếm về doanh thu và thêm những tính năng cho trò chơi dưới phương diện góp ý thì Steve luôn liên tục ghi chép vào trong sổ tay của mình.

- Xin lỗi tôi quá vui mừng vì trước giờ không ai có ý kiến như cậu với họ cho đây là một trò chơi không như Warcraft nên chả nhà mạo hiểm thiên thần nào dám nhảy vào. Giờ thì tôi hiểu họ tại sao không dám nhảy vào đơn giản vì trừ khi là Microsoft nếu không sẽ không có một sever nào đủ cho toàn cầu.

Thiếu Kiệt cũng gật đầu. Vì chỉ khi ông lớn Microsoft dám nhảy vào cái này thì mới có sever đủ để phân chia tất cả các quốc gia vào một cụm máy chủ.

- Vấn đề toàn cầu để vào một trò chơi không mấy hiệu quả. Các anh nên biết mỗi quốc gia có một ngôn ngữ khác nhau nếu đồng đội mình cho dù có là người nước ngoài các anh nói chuyện hoặc chat nói người khác cũng không hiểu. Nên chỉ có thể tạo nó trong từng cụm của các công ty phát hành thôi. Vì thế các anh kêu gọi đầu tư đến nay không được thực hiện. Vì họ đều thấy vấn đề của các anh và vì không phải chuyên môn nên họ sẽ không đầu tư.

Lúc này Steve mới hướng Thiếu Kiệt hỏi chuyện mà mình thắc mắc. Bởi nếu như thế thì sẽ có những nhân vật sẽ không được mua và doanh số cũng sẽ bị giảm chưa kể đến mỗi lần ra một nhân vật lại được hệ thống tự chọn hẳn tuần cũng giúp người chơi trải nghiệm trò chơi.

- Nhưng nếu đưa mô hình bán nhân vật như thế này sẽ có những nhân vật người chơi không bỏ tiền ra mua thì phải làm sao? Chúng ta vẫn để nguyên đó hay thay bằng một nhân vật khác?

- Việc này chúng ta cứ để đó các anh nên nhớ người chơi sẽ có thói quen dù họ đánh có thật tệ đi nữa nhưng ai cũng muốn mình có một bộ đầy đủ nhân vật hơn là đợi hệ thống chọn cho mình. Chỉ đi theo con đường này mới đem lại thu nhập cho các anh.

Brandon Beck bây giờ mới hiểu tại sao họ phải tốn hơn hai năm cho một dự án trò chơi. Mà nếu đem ra ý tưởng này được đầu tư đúng nghĩa thì nó sẽ phát triển một cách tối đa và sớm nhất. Bởi không ai chịu đầu tư lớn mà chỉ lấy lại món tiền nhỏ. Mà hiện tại Thiếu Kiệt góp ý với họ mở ra một con đường có thể giúp họ thoát khỏi tình huống muốn làm mà không có vốn.

- Đó vẫn chưa phải là cách các anh thu lại tiền đâu. Các anh nên cải tiến một bước nữa đó là thêm vào một bản trang bị đã dành cho nhân vật. Một tài khoản có hai bộ đá tùy theo vào nhân vật được lựa chọn mà họ nâng cấp đá như thế nào. Như thế tiền trong trò chơi vẫn được tận dụng một cách tốt nhất.

- Chuyện này là chuyện tốt. Nhưng việc này cũng làm cho thời gian kéo dài ít nhất cũng là nửa năm nữa đi. Không biết liệu như thế được không nhưng mà chắc chúng tôi phải cố gắng.

Nói ra suy nghĩ của mình với Thiếu Kiệt Brandon Beck biết không phải một sớm một chiều mà có thể thay đổi được. Nó cần phải có thời gian và đó luôn là một quá trình cho sự thay đổi cần thiết để một trò chơi ra mắt hoàn thiện.

- Theo điều kiện các bạn đầu tư đến nay bao nhiêu rồi? Nếu được tôi muốn con số chính xác và tôi phải xem các bạn hoàn thiện tới đâu. Lúc đó tôi mới đánh giá và cho một mức đầu tư thích hợp.

Thiếu Kiệt biết hiện tại nếu mình trở thành nhà đầu tư chắc chắn sẽ là người duy nhất. Nên hẳn sử dụng cách làm liều bởi hẳn biết nếu hẳn tranh thủ các điều kiện sẽ đủ để dư ra một khoảng đầu tư cho trò chơi đấu trường công lý này và sau này thu về lợi nhuận cho chính mình.

Brandon Beck và nhóm người của anh ta lúc này cũng nhìn lấy Thiếu Kiệt bởi hẳn nghĩ rằng đối với một nhà phát hành trò chơi đã là quá đủ đối với Thiếu Kiệt hẳn còn muốn đầu tư vào trò chơi sau đó đem trò chơi phát hành là một chuyện đáng nói.

- Ấy cậu nói thật hay đùa? Tính ra tới hiện nay chúng tôi đầu tư không nhiều chủ yếu vẫn là thời gian thôi làm việc theo nhóm cũng không phải là tốn quá nhiều chi phí.

- Vậy đi mấy ngày sau khi triển lãm tôi sẽ đi châu âu. Khi về tôi sẽ qua bên các anh. Như vậy chúng ta sẽ gặp nhau ở thời điểm sau tết, lúc đó các anh cho tôi xem công trình và bản đồ án của mình. Giá trị cổ phần các anh muốn là bao nhiêu xem như tôi lần này sẽ làm nhà đầu tư về trò chơi của các anh một chút cũng được. Tùy theo mức đầu tư của tôi mà phân chia cổ phần các anh thấy như thế được không.

Thiếu Kiệt nói ra những dự định trong suy nghĩ của mình. Người ta có câu thà giúp người khi khó đừng giúp người đã giàu. Giờ đây Thiếu Kiệt muốn tự mình áp dụng như thế.

Tuy có thể hẳn sẽ không bằng ai nhưng cơ hội thì luôn song song với sự bắt đầu. Nếu không nắm được cơ hội tốt dù cho hẳn có được những thông tin cần thiết cũng không đem lại được cái gì khác.

- Được nếu cậu tin tưởng như thế ngay ngày hôm nay chúng tôi sẽ về nước bắt đầu chỉnh sửa lại theo những góp ý của cậu. Địa chỉ tôi đã có trên danh thiếp nếu cậu qua đến nhớ gọi trước cho chúng tôi để còn ra đón cậu.

- Tạm thời quyết định vậy đi có gì tôi sẽ báo anh sau. Như vậy nhé thôi để chiều này tôi tính cho sau này qua bên đó các anh đãi tôi ăn uống linh đình là được. Ấy mà mấy anh giờ về thu xếp luôn à sao không ở lại vài ngày nữa.

Thiếu Kiệt cũng vui vẻ đứng lên định tiễn nhóm người Brandon Beck chợt nhớ họ chưa tham quan triển lãm gì nhiều, thấy như thế cũng không phải nên nói. Dù sao hẳn cũng không gấp.

- Thôi đi về thu xếp chúng tôi đã ở đây vài ngày và cũng biết được những gì triển lãm hôm nay có mấy ngày sau thì vẫn vậy thôi. Phải về làm hoàn thiện cái góp ý của cậu lên thời gian tốt nhất mới được. Thôi bọn tôi đi đây bảo đảm cậu qua bên đó mọi thứ sẽ thấy như ở nhà.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 291: Chọn Sai Đối Tượng

Thiếu Kiệt không ngờ nhóm Brandon Beck nói là làm ngay như thế có lẽ họ sẽ bay vài chuyến để về đến đất nước tự do của họ. Nhưng việc thực hiện ngay lời nói vốn đã ăn sâu trong suy nghĩ và hành động của người nước khác.

Điều này trái ngược với những gì thường thấy ở trong quốc nội, khi mà một việc có thể hẹn tới hẹn lui nhiều lần và chỉ toàn hứa với hẹn. Vì họ không bao giờ đúng hẹn về thời gian nhất là đối với các công việc liên quan đến nhiều đối tác thì càng đợi lâu.

Hiện tại thời gian cũng còn quá sớm trở lại khu triển lãm hẳn cũng không làm gì ngoài đứng nhìn mọi người làm việc. Đẳng đo một lúc lâu hẳn mới quyết định là sẽ về nhà chuẩn bị vài thứ.

Vừa đứng bước ra khỏi cửa Thiếu Kiệt vốn nhìn vào bên đường đối diện thì có một việc làm hẳn mỉm cười. Bởi thành phố này bên ngoài các khu nhà trung tâm đều trang bị cho mình một mặt kính. Đường rộng thông thoáng rất có thể nhìn từ đối diện qua mặt kính mà biết được phía sau mình đang diễn ra điều gì.

Thiếu Kiệt thấy rõ một người khi hẳn vừa bước ra thì ngồi bên ngoài quán cà phê bỗng nhiên đứng dậy. Móc trong túi ra tiền để lên bàn. Những hành động như thế này chỉ ít nói lên rằng người đó đang có nhiệm vụ theo dõi hẳn.

Vốn chẳng hiền lành nếu có người muốn theo dõi mình Thiếu Kiệt sẵn sàng hợp tác. Nên thay vì bắt xe bus về nhà hẳn lại đi bộ. Hẳn đi một lượt

dòng dòng một lượt các nơi vừa đi vừa chú ý người phía sau. Chốc chốc lại hướng một người nước ngoài nào đó ra vẻ đã quen từ trước chào hỏi nói chuyện một lúc lâu.

Khi chia tay cả hai đều vui vẻ, Với khách du lịch là thế nếu bạn bắt chuyện và nói chuyện hòa đồng. Đem lại sự thoải mái cho đối phương ở những nơi du lịch thế này thì bạn luôn được đón nhận nồng nhiệt.

Người theo dõi hẩn thì không biết mình đang bị Thiếu Kiệt chơi khăm. mà cũng đừng từ xa chụp ảnh lại người khách du lịch nước ngoài kia. Xem ra có người muốn hẩn theo dõi Thiếu Kiệt để biết xem Thiếu Kiệt tiếp xúc với những ai. Và người này hoàn toàn là tay mơ trong việc này mới bị Thiếu Kiệt hẩn xỏ mũi dắt đi như thế.

Tại phòng của Mã Hóa Đăng bây giờ ba người đang ngồi lại với nhau sắc mặt âm trầm. Bởi họ đang đánh giá những gì thu thập được từ gian hàng nổi trội nhất hôm nay. Một gian hàng triển lãm như nhau. Nhưng giờ bị một công ty mới chân ướt chân ráo bước vào vượt mặt thì đó là một trải nghiệm không bao giờ tốt đối với công ty lâu năm như của Mã Hóa Đăng.

- Bộ phận thiết kế và xây dựng chương trình trả lời sao rồi. Người ta đi trước vượt mặt cả công ty mà không ai làm được gì hay sao.

Lời nói của Mã Hóa Đăng hai người thư ký im lặng. Họ cũng hiểu một công ty không tên tuổi bỗng nhiên nhô ra uy hiếp được một công ty thao túng hạng trung. Đánh giá ở cấp bậc công ty tin học tuy không nổi tiếng bằng những công ty lớn khác nhưng tại quốc nội của quốc gia này tencent là một cái tên mà ai cũng biết, Phương châm phát triển âm thầm trong lĩnh vực công nghệ của Mã Hóa Đăng luôn thành công.

Những công ty con của các nhà phát hành vừa mới thành lập đều bị Mã Hóa Đăng một là thôn tóm hai là chiếm cổ phần. Vậy mà lần này đụng phải Thiếu Kiệt.

Nếu ở quốc gia khác hẳn có thể để người tác động đến mua lại công ty nhưng nơi này là Singapore các hợp đồng người đứng tên của công ty luôn là người được thuê hoặc là người bản địa hợp đồng ngắn hạn.

Về phần công nghệ của công ty thì lại thuộc về Thiếu Kiệt cho dù hẳn có mua chuộc được người đứng tên san nhượng được công ty nhưng với công nghệ và phát triển của Thiếu Kiệt thì hẳn có thể lấy về lại và tạo công ty mới một cách không khó khăn gì.

- Bên bộ phận thiết kế hiện tại vừa lên kế hoạch nghiên cứu để phát triển thử nghiệm hiện tại chưa biết là sẽ thành công hay không cả ba bộ phận nhận được tin đều đã bắt tay vào làm rồi.

Người nữ thư ký lúc này mới lên tiếng trả lời lại cho Mã Hóa Đăng biết dù cơ cấu hoàn toàn giống nhau nhưng trước giờ đúng là ứng dụng QQ của họ bỏ qua phần này vì cơ sở người dùng ít khi trò chuyện trực tiếp với nhau thông qua voice máy tính.

- Giờ này mới bắt đầu tiến hành làm thì chừng nào có? Một năm sau à. Hay là đợi cho bên kia cứng cáp rồi mới leo đèo theo sau người ta?

Nghe được người thư ký của mình lên tiếng. Mã Hóa Đăng bực bội hỏi vì hẳn thành công nhờ công nghệ. Nên hẳn hiểu được đi sau người thì bản thân ứng dụng ấy phải vượt trội hơn nhiều so với cái đang có. Mà hiện tại công ty hẳn mới bắt đầu nghiên cứu và thiết kế.

Như thế phải trải qua bao lâu mới ra đến một chương trình như Thiếu Kiệt, Vì việc này cần một thời gian thử nghiệm, sửa lỗi và đem bản mẫu tạo thành bản chính thức đó là cả quá trình làm việc lâu dài.

- Việc điều tra những người tiếp xúc với cậu ta như thế nào rồi? Họ đang làm gì và thuộc công ty nào.

Bình ổn lại đôi chút Mã Hóa Đăng mới hướng người thư ký của mình hỏi. Bởi vì Thiếu Kiệt gây ra tiếng vang lớn trong ngày đầu nên hẳn tin chắc sẽ có những đối tác muốn tìm tới Thiếu Kiệt hợp tác.

Giờ hẳn phải tìm biện pháp dồn Thiếu Kiệt vào một thế yếu hơn mới tạo áp lực các phía đem công ty Thiếu Kiệt gặp trở ngại để hẳn bán lại cổ phần và từ đó dần dần lấy công nghệ.

- Hiện tại theo báo cáo về thì cậu ta tiếp xúc với khá nhiều người. Với những người nói chuyện khá lâu đều ghi lại. Nhưng chưa thể biết được đâu là đối tác với khách du lịch làm quen xã giao.

Người thư ký trả lời Mã Hóa Đăng về những gì đã điều tra về Thiếu Kiệt. Người theo dõi luôn báo cáo về cho cô đến hiện tại cũng đã gần năm người có tiếp xúc với Thiếu Kiệt trong triển lãm và cả bên ngoài.

- Nếu xuất hiện ở đây chắc chắn là theo dạng công ty của một trong những gian hàng có mặt hoặc theo dạng du khách. Lúc đó sẽ biết được ai là người liên hệ với cậu ta để bàn về chương trình hoặc là người đứng sau cậu ta thật sự.- Theo tôi thấy phía sau cậu ta chắc có người. Vì với độ tuổi như thế chắc chắn cậu ta không phải tầm thường nếu có tiền mở công ty như vậy. Nếu như thế chúng ta phải nghe tiến đăng này lại không có một lời nào lại nhô ra. Nên chắc chắn sẽ có người thúc đẩy cậu ta.

Người còn lại trong phòng lúc này cũng đưa ra nhận định của mình về Thiếu Kiệt. Bởi hẳn thấy việc Thiếu Kiệt còn nhỏ mà hoạt động một công ty lớn như thế là điều hoàn toàn không đúng.

- Dù chưa biết việc này là đúng hay sai nhưng với những gì chúng ta biết quá ít về cậu ta. Thế Luân vài ngày nữa cậu đi quốc gia của cậu nhóc này tìm hiểu thông qua đối tác của chúng ta VG hỏi xem tin tức thế nào.

- Mã tổng tôi thấy việc này có vấn đề bởi trên hồ sơ của nhóm người của cậu nhóc này thật sự có thể mở công ty này.

Lúc này người Thư Ký mới nói ra những gì mà mình điều tra được thông qua một số người cung cấp tin cho cô. Mã Hóa Đăng lúc này cũng nhíu mày bởi hẳn hiểu hai người thư ký mình thường sẽ đưa ra những tin tức mà họ xác thực nhất.

- Lý do gì? Có điều bất thường à tôi tưởng chỉ có nhiều đó là đã đủ chứ.

- Vâng vốn cũng chỉ tưởng là bao nhiêu đó là đủ nhưng sau khi rà soát chúng ta bỏ lỡ một người. Người đó hôm gặp không có mặt hơn nữa hôm nay chỉ làm công tác phát tờ rơi. Nhưng dựa trên việc anh ta giao tiếp với các hãng sản xuất linh kiện thì người này là Trương Hạo tuổi còn trẻ nhưng sở hữu một công ty phân phối linh kiện điện tử nhất là linh kiện vi tính khá lớn. Thuộc một trong ba nhà đứng đầu Lưu Minh.

Người nữ thư ký lúc này đưa về phía Mã Hóa Đăng những thông tin được lấy một cách tạm thời. Nhìn vào những danh sách liệt kê hẳn âm trầm.

Nếu nói một ông chủ cửa hàng phân phối linh kiện máy tính nếu có hiểu biết thì đứng sau việc này cũng được nhưng tại sao lại để cho Thiếu Kiệt đứng ra làm chủ sự chuyện này mới là đáng thắc mắc.

- Mối quan hệ của hai người này là như thế nào? Tại sao người này không hiểu biết tiếng anh thông dụng nhiều nhưng vẫn được cấp hộ chiếu. Đã tìm hiểu chưa?

- Vâng việc này có thể giải thích là chú nhóc Thiếu Kiệt này có một mối quan hệ mà có thể giúp Trương Hạo này làm được hộ chiếu nhưng đổi lại phải để Thiếu Kiệt kiểm soát. Và được trích hoa hồng dựa vào tiền thu lại được.

Trả lời câu hỏi của Mã Hóa Đăng. Người nữ thư ký cũng nói ra nhận định của mình về việc tại sao Trương Hạo lại có hộ chiếu đi lại và ở Singapore thời gian dài mà không biết chút gì về ngôn ngữ tiếng anh thông dụng. Đứng lên suy nghĩ một lúc Mã Hóa Đăng mới giật mình thốt lên.

- Chết việc này rất có khả năng thắng nhóc Thiếu Kiệt biết mọi người sẽ nhắm vào nó nên gặp bạn bè các du khách người nước ngoài đi dòng dòng bên ngoài để Trương Hạo với Lý Đông có thể liên lạc với các bên đối tác. Hủy ngay kế hoạch theo dõi thắng nhóc đó tập trung vào Lý Đông với người tên Trương Hạo này. Nếu cần mượn camera giám sát xem lại hẳn đã tiếp xúc những ai. Thật là cáo già.

Người nữ thư ký nhìn qua Thế Luân hẳn vội lấy điện thoại ra bước ra khỏi phòng rồi liên hệ với người của mình để hủy bỏ kế hoạch theo dõi Thiếu Kiệt.

Mã Hóa Đăng lúc này cay mảy lại, tay phải bắt lấy bàn tay trái ngon cái ma sát ở lòng bàn tay trái. Người nữ thư ký thấy thế cũng im lặng đi theo Mã Hóa Đăng lâu như vậy cô cũng hiểu đây là thói quen khi có chuyện lo lắng của vị Mã Tổng trước mặt.

- Doanh Doanh. Cô xem tìm điểm yếu của tên Trương Hạo này là gì? Nếu mua bằng tiền không được thì ta mua bằng tình. Nếu được liên hệ người cho một nữ nhân nào đó tiếp xúc với hẳn.

- Vâng Mã Tổng chuyện này tôi sẽ cho người lo liệu xem sao. Theo như hồ sơ thì Trương Hạo sẽ ở đây một tháng hiện tại đã được năm ngày các ngày còn lại tôi sẽ tranh thủ.

Trả lời lại cho Mã Hóa Đăng biết Doanh Doanh cũng im lặng đợi những thông điệp tiếp theo. Vì cô biết hẳn không khi nào sẽ ra một mệnh lệnh duy nhất.

- Việc điều tra thân phận thắng nhóc kia không cần thiết trước mắt nói đối tác xem tên Trương hạo này như thế nào. Việc hẳn làm ra sao và nổi lên nhờ linh vực bán linh kiện thôi hay là còn việc khác. Cô với Thế Luân đi lo liệu việc này trước đi. Có tình hình chuyển biến nào thì cho tôi hay.

Nồi dựa vào cái bàn làm việc của mình trong phòng Mã Hóa Đăng không ngờ rằng mình vừa bước đi một nước cờ hoàn toàn sai lầm và không thu được kết quả gì.

Nếu như hãn thật sự điều tra với Thiếu Kiệt chắc chắn hãn sẽ thu được tin tức bất ngờ. Nhưng hãn lại chuyển đối tượng qua Trương Hạo làm cả quá trình đều trôi đi trong vô nghĩa mà hãn không hề biết.

Thiếu Kiệt thì rất vô tư hãn đi hết chỗ này đến chỗ khác như khách du lịch cho đến khi hãn nhận ra người theo dõi mình đã mất tăm. Thiếu Kiệt cũng thắc mắc hãn không đi quá nhanh không phải chạy trốn, Nhưng người này lại dừng lại, không tiếp tục điều tra theo dõi nữa thì chỉ có một điều lớn nhất là họ từ bỏ.

Khẻ mỉm cười lắc đầu hãn không biết người đó là ai nhưng dù cho họ hôm nay có theo dõi hãn một cách sát sao đi nữa thì mọi chuyện vẫn là công cốc.

Vì hiện tại hãn biết những người Brandon Beck trong ngày hôm nay sẽ lên máy bay chuyển sớm nhất để về nước mặc dù có thể họ sẽ phải duy chuyển tiếp nối giữa các quốc gia nhưng với giá vé máy bay tương đối rẻ so với túi tiền của những người châu Âu này thì không đến nỗi nào.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 292: Sắp Xếp Kế Hoạch

Thiếu Kiệt đi dạo một vòng suy nghĩ sắp xếp một số dữ kiện lại cho mình. Việc phát sinh gặp những người brandon Beck làm hẳn phải thay đổi những gì mình vừa sắp xếp.

Như việc mới đầu hẳn định là sẽ đi với một tháng. Một tuần đầu hẳn sẽ ở singapore sắp xếp mọi thứ sau đó đi Thụy Sĩ đến sau Giáng Sinh lại về lại singapore để lấy tiền sử dụng đầu tư dự án.

Giờ đây kế hoạch bị thay đổi hẳn kẹt lại nơi đây gần hai tuần. Với điều kiện giấy tờ của tất cả tài khoản được chuyển sang định danh của hẳn ở Thụy Sĩ ít nhất cũng một tuần trở về singapore xây dựng toàn bộ sever cũng là một tuần.

Hiện tại phát sinh đầu tư vào đấu trường công lý Thiếu Kiệt phải sắp xếp lại trình tự và quá trình phát sinh hẳn nghĩ sẽ phải tốn nhiều thời gian hơn dự định. Chuyện này hẳn phải bàn bạc lại với hai người Nhã Oanh với Hà Vi.

Đối với Hà Vi có lẽ thời gian kéo dài cũng không mấy ảnh hưởng tới cô cho lắm nhưng đối với Nhã Oanh thì lại khác, Cô còn phải đi học hàng ngày.

Đây chỉ là theo tính toán của hẳn, còn việc phát sinh thời gian trọng lúc hẳn ở Mỹ với những người Brandon Beck vẫn là chưa biết được. Có thể sẽ là hai tuần hoặc hơn. Trong khi đó thời gian hẳn xin nghỉ chỉ là một tháng và nếu hẳn ở nước ngoài quá lâu những người Ngô Trục lại có sự nghi ngờ nhất định.

Nhìn qua đồng hồ cũng gần giữa trưa Thiếu Kiệt mới lấy điện thoại ra nhấn lấy số điện thoại của Hà Vi mà gọi đi. Đợi một lúc lâu mới có tín hiệu nhận cuộc gọi phía bên kia điện thoại truyền đến tiếng nói.

- Có chuyện gì mà gọi em thế Thiếu Kiệt?

- Bên gian hàng ra sao rồi? còn đông người không anh thấy buổi trưa nên gọi điện hỏi em thử.

Thiếu Kiệt thấy Hà Vi bắt máy cũng hỏi cô một chút về tình hình của bên trung tâm triển lãm như thế nào. Vì hiện tại là buổi trưa mà giờ này thường mọi người vẫn là nghỉ ngơi và ăn uống là nhiều.

- Cũng vắng đi một ít nhưng chắc chiều họ sẽ quay lại đông hơn. Mà chắc anh không chỉ định gọi điện cho em vì việc này thôi đâu nhỉ.

Hà Vi nghe Thiếu Kiệt hỏi thăm tình hình gian hàng cũng trả lời hân và kèm theo câu hỏi của mình bởi Hà Vi biết phải có việc gì đó cần thiết.

- Anh định nói em với Nhã Oanh về nhà nghỉ ngơi dù sao buổi trưa với chiều không quan trọng mấy cứ để cho bọn người Lý Đồng với bên lãnh sự quán giúp mình lo, hai em ở đó cũng không có việc gì nhiều. Với lại anh có chuyện muốn bàn với hai người này. gọi cả Trương Hạo và Chu Tường luôn đi. Việc này có liên hệ đến mọi người.

Nghe Thiếu Kiệt nói vậy Hà Vi biết hẳn muốn bàn bạc gì đó với mọi người mà việc này khá quan trọng nên đáp lại.

- Ừ để em nói lại với bọn họ rồi về. Ừa mà anh đang ở đâu chứ đâu phải ở nhà phải không.

- Anh đang ở ngoài đường ban này có người theo dõi nên dẫn hẳn đi vòng vòng chơi. Mà giữa chừng hẳn lại bỏ cuộc hay sao đó nên không theo

nữa. Nên giờ anh mới gọi cho em nè. Thôi báo mọi người đi anh cũng về nhà mọi người tập trung ở nhà nói chuyện sẽ tốt hơn.

Nói chuyện với Thiếu Kiệt xong Hà Vi cúp máy rồi mới hướng về Lý Đồng nói.

- Lý Đồng anh xem cùng với người của bên lãnh sự quán ở lại xem xét gian hàng. Em với Nhã Oanh, Trương Hạo, Chu Tường về nhà Thiếu Kiệt có việc cần bàn.

- Em cứ yên tâm. Việc ở đây cứ để anh lo cứ về trước đi. Dù sao buổi trưa chiều ở đây cũng không quá đông khách. Không cần phải lo.

Một người bên lãnh sự quán nghe hai người nói vậy cũng cười nhìn về Hà Vi nói.

- Các em yên tâm. Bọn anh ở đây mấy ngày cũng được. Tối nếu không có ai thì để bọn anh ra canh gian hàng cho nhưng với điều kiện cho bọn anh chơi trò chơi là được. Trước chơi trò này toàn phải ngồi gần ý ới với mấy đứa chung một nhóm giờ có chương trình này thoải mái mà nói chỉ cần bên kia trang bị một hệ thống tai nghe có micro là được.

Hà Vi và mọi người đang tập trung lại cũng cười đùa. Nhã Oanh mới lên tiếng nói với người đó.

- Đâu ai cấm các anh chơi. Chỉ cần các anh thích tối ở lại cùng với Thiếu Kiệt thì sẽ được thôi còn không thì anh với những người nào muốn ở lại chơi tối đấy thì cứ lập bảng danh sách ở lại tối. Lúc đó mọi người chia nhóm dễ hơn không phải sao.

- Ý kiến hay à. Được đấy để bọn anh tự hỏi với nhau xem ai ở lại tối. À mà không làm trễ nãi việc của mấy tụi em nữa việc ở đây cứ để bọn anh lo là được rồi.

Thấy thế Nhã Oanh cũng gật đầu hướng mọi người nhóm mình tập trung mà đi. Dù sao sáng giờ cô với Hà Vi phải tốn nhiều sức nhất giờ nghỉ mệt theo lời Thiếu Kiệt cũng là điều nên làm.

Hơn ai hết hai người Nhã Oanh và Hà Vi cũng không ngờ gian hàng của Thiếu Kiệt làm ra thu hút nhiều người nhất và cũng là nơi khách tham quan lưu lại lâu nhất. Ai cũng muốn trải nghiệm một thể loại trò chơi phong cách cũ được làm mới lại.

Một lúc sau khi nhóm người của Hà Vi trên xe taxi về đến nhà thì Thiếu Kiệt đã ở nhà. Cả bốn người vào nhà với cảm giác thảnh thơi nhất là với Hà Vi và Nhã Oanh. Đi vào trong nhà Chu Tường thấy Thiếu Kiệt mới lên tiếng hướng Thiếu Kiệt hỏi.

- Em gọi mọi người về có gì không Thiếu Kiệt? Bên đó giao lại cho Lý Đồng sợ anh ta làm không ổn.- Việc này không sao đâu những người đó đều làm việc theo cách của họ được đào tạo mà. Mọi người ngồi xuống đi em có chuyện muốn bàn.

Nghe Thiếu Kiệt nói vậy mọi người đều ngồi xuống ghế của mình Thiếu Kiệt đưa cho mỗi người một chai nước lạnh còn chưa mở nắp.

- Theo tình hình cho thấy hiện tại gian hàng của chúng ta là tâm điểm của những gì đang diễn ra tại đây. Chắc chắn sẽ không ít công ty tìm đến. Như thế sẽ phát sinh một số thứ có khả năng sẽ xảy ra. Người chịu trách nhiệm chính là Chu Tường ở đây và Trương Hạo hôm nay Trương Hạo có thể gặp một vài người quen trong triển lãm. Diễn hình các công ty công nghệ phát triển phần cứng vì Trương Hạo là một nhà phân phối nên thế nào cũng bị tiếp cận.

Nghe những lời Thiếu Kiệt nói như thế Chu Tường cũng trầm mặt. Chỉ ích một vài người biết được Thiếu Kiệt là người đứng sau Trương Hạo. Nhìn qua bên ngoài thì như hắn chỉ là người đi theo cùng nhưng mọi quyết

định phụ thuộc ở Thiếu Kiệt là rất lớn nếu người nào tinh ý sẽ nhận ra. Thở dài một hơi Chu Tường mới cảm thán nói.

- Xem ra nổi trội quá cũng không phải là tốt nhĩ. Vậy sắp tới mình phải làm sao Thiếu Kiệt. Nếu tình hình gò bó quá thì như thế nào?

- Trước mắt anh cứ nói với Lý Đồng tìm kiếm vài người PR nữ mình thuê họ theo ngày. Thế vào chỗ Hà Vi và Nhã Oanh. Anh thì vừa tuyển dụng song song vừa làm công tác chọn lựa nhân lực sau này. Hiện tại có thể em sẽ ít xuất hiện ở bên trung tâm triển lãm lại đợi cho mọi thứ ổn thỏa thì sẽ đi châu âu sớm nhất.

Trầm Ngâm một lúc Hà Vi mới nói với Thiếu Kiệt. Cô cũng biết có một chút phát sinh dựa trên những gì trước mặt và những gì Thiếu Kiệt đang chuẩn bị làm.

- Thiếu Kiệt hình như Thời gian bị phát sinh như thế có sao không? Anh với Nhã Oanh còn phải trở về đi học nữa đấy.

- Ừ việc này anh cũng vừa mới nghĩ đến có thể thời gian sẽ bị kéo dài ít nhất là thêm hai tuần. Hiện tại anh muốn hỏi Nhã Oanh em định về trước hay đi cùng anh luôn. Thời gian học không còn nhiều đâu đấy. Nếu đi về cần phải bổ túc lại hết tổn khá nhiều thời gian của em lắm đấy.

Nhã Oanh nghe thế im lặng một chút rồi mới có quyết định của mình. Cô thấy nếu đi cùng với Thiếu Kiệt cũng không có việc gì để mình làm chủ yếu là tham quan và đi chơi là nhiều nên gật đầu.

- Vậy để xong hết thời gian nghỉ phép em về nước đi học lại. Dù sao anh cũng đi bàn công việc em đi theo cũng không tiện.

- Ừ vậy hôm đó em với Hà Vi về chung đi anh để em đi một mình về cũng không tốt lắm. Dù sao Hà Vi đi cùng em anh cũng an tâm hơn.

Hà Vi lúc này cũng nhìn Nhã Oanh gật đầu nói.

- Đúng rồi đây cũng không biết đường về thế nào nếu để một mình bạn đi cũng làm Thiếu Kiệt không tập trung lo mọi thứ được. Lúc đó chỉ cần để Chu Tường bay một chuyến đi cùng Thiếu Kiệt bàn việc là được rồi.

Trương Hạo lúc này nghe thế cũng ngơ ngác hẳn nghe thấy mọi người đều sắp xếp mọi thứ. Nếu Chu Tường cũng đi thì hẳn ở lại đây một mình cũng không biết làm gì.

- Ấy đâu được để anh một mình ở lại đây như thế không ổn đâu. Anh giao tiếp không tốt lại đâu có hiểu biết gì nhiều về mấy cái này. Ở lại đây cũng không lợi ít gì nữa.

Thiếu Kiệt lúc này mới lắc đầu nói ra những dự định của mình về việc sắp xếp người.

- Theo anh thấy để cho Trương Hạo đi cùng với mình qua Châu Âu Chu Tường ở lại đây điều hành các thứ cho tốt. Sau đó Trương Hạo cùng với Nhã Oanh về thẳng nước mình. Anh sẽ đi châu Âu xong về đây lộ trình sẽ dài hơn một chút nhưng đủ để hoạt động các thứ.

Chu Tường gật đầu hẳn cũng không có gì phải lo lắng chỉ cần làm tốt công việc của mình ở đây là được những sắp xếp còn lại hẳn có thể liên hệ với Thiếu Kiệt mà tính toán các bước tiếp theo cũng không thay đổi gì mấy.

- Em thấy Trương Hạo đang là tâm điểm sự chú ý cứ để Trương Hạo lại. Những người liên hệ cậu ta mình sẽ tạo thành một danh sách đề phòng đúng nghĩa. Sau này còn có thể biết được người mình đang đối đầu là ai.

Lời Hà Vi không phải không đúng. Dù sao thì mình phải biết được sắp tới mình sẽ đối phó với những người nào và các công ty ra sao. Nên cô thấy tốt nhất vẫn để lại Trương Hạo. Thiếu Kiệt dù cho có đi Châu Âu một mình nhưng cũng không đến nỗi nào.

- Như thế cũng được. Trương Hạo nếu ở lại cũng là một cách. Nhưng khá hi hữu bởi thằng này không hiểu tiếng anh nên mới chết đấy chứ.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế hăn cũng thở dài. Lòng tự nói với chính mình sau kỳ này về hăn sẽ kiếm người bổ túc anh văn giao tiếp của mình để có thể làm được nhiều việc khác. Hôm nay hăn đứng chỉ biết phát tờ rơi từ đầu đến cuối những người đến nói chuyện với hăn hầu hết là những người biết ngôn ngữ của mình.

- Ở lại cũng được còn không thì về nước lo một số công việc đến vài ngày lại qua như thế tạo ra vẻ thần bí cũng được mà cần gì phải ở đây một chỗ.

- Ê lâu lâu mà cũng có suy nghĩ hay đó chú Trương Hạo. Quyết định vậy đi Trương Hạo sẽ đi về hai nơi singapore với nước mình để lôi kéo sự chú ý. Sau khi xong triển lãm thì bắt đầu, hiện tại nhanh chóng nói Lý Đồng sắp xếp thuê người bên công ty quảng cáo đem một vài người nhân viên thời vụ làm việc cho mình. Nếu thấy ổn thì giữ liên lạc lại sau này cần thì dùng đến họ. Giờ thì mọi người đi nghỉ ngơi đi nào.

Thiếu Kiệt chỉnh sửa kế hoạch một chút hăn cũng không muốn lãng phí thời gian nghỉ ngơi của mọi người. Vì ngày đầu tiên chưa có nguồn lực Nhã Oanh với Hà Vi cùng với mọi người cũng có phần mệt vì phải tiếp xúc với nhiều người kèm theo đó là trả lời hướng dẫn người chơi.

Nên giờ này hăn muốn mọi người nghỉ ngơi tốt nhất chuẩn bị cho cao điểm buổi tối. Lúc mà mọi người đều được nghỉ ngơi và trung tâm triển lãm là nơi họ tìm đến để giải trí.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 293: Khởi Hành Đi Châu Âu

Mọi việc đều đi vào lịch trình của Thiếu Kiệt Những ngày tiếp theo Lý Đồng tìm được một số người hỗ trợ Gian hàng một cách tốt nhất về nhân sự cũng như là những người muốn ở lại đêm và bảo vệ gian hàng do Trần Trung mang đến.

Hôm nay ngày cuối cùng của buổi Triển lãm. Không ngoài dự đoán của Thiếu Kiệt sau khi sắp xếp mọi người theo đúng kế hoạch. Trương Hạo dần dần trở thành tâm điểm sự chú ý. Mọi người bỏ qua Thiếu Kiệt hẳn cũng giống như Mã Hóa Đăng đã nhận định. Thiếu Kiệt và Nhã Oanh, Hà Vi cũng rảnh rỗi hơn.

Ba người sắp xếp mọi thứ tốt nhất để lên máy bay rời đi singapore. Khi mà ba người lên sân bay cũng là lúc Trương Hạo rời đi singapore. Vì tránh người khác nghi ngờ cả bốn người đều ra sân bay cùng một lúc chỉ khác là Trương Hạo đi về nước còn ba người Thiếu Kiệt, Nhã Oanh với Hà Vi lại đi châu âu.

Nhã Oanh sau khi ngồi trên máy bay mới hỏi Thiếu Kiệt.

- Mình từ đây đi qua bên đó khoảng bao nhiêu lâu Thiếu Kiệt? đây là lần đầu mình đi xa như thế đấy.

- Ừ theo như đúng thì khoảng 19 giờ là tới sân bay Geneva. Khoảng thời gian này thì trên máy bay có phục vụ cho hai bạn đây đủ thức ăn và những phương tiện giải trí khác.

Nghe được Thiếu Kiệt nói thế Nhã Oanh cũng trầm ngâm một lúc rồi mới đưa ra suy nghĩ của mình.

- Em đang thắc mắc tại sao mấy người hẹn anh họ lại có thể đặt vé máy bay và đi trong chiều trong khi đó hầu như các chuyến bay đều có cố định số ghế ngồi của một máy bay.

Thiếu Kiệt lúc này cũng cười cười. Hắn nhớ những ngày còn đang là người sửa chữa máy vi tính không có gì lại leo lên youtube kiếm những cái hay hay mà xem. Không nhờ những thứ tưởng chừng như không có tác dụng gì. Giờ lại giúp hắn có thể trả lời được những câu hỏi mà người khác không biết.

- Chuyện này thì anh được biết một chút đấy. Các chuyến bay thường xuyên bị đặt quá số lượng chỗ thực tế, do có ước lượng về số người dự kiến nhờ chuyến bay. Nhiều hành khách có đặt chỗ nhưng lại không đến hoặc hủy đặt vào phút cuối. Điều này tạo nên những ghế trống trên các chuyến bay nếu hãng hàng không bán đúng số vé bằng số ghế.

Lúc này người tiếp viên gần đó đang hướng dẫn mọi người sử dụng mặt nạ dưỡng khí trong khi mọi người đang để người tiếp viên hàng không hướng dẫn Thiếu Kiệt mới nói với Nhã Oanh.

- Thấy có mặt nạ dưỡng khí hầu hết nó không có tác dụng. Chỉ để làm bộ phận an toàn cho máy bay thôi.

- Ủa em thấy lần trước người ta cũng hướng dẫn nhưng mà sao anh lại bảo là mặt nạ dưỡng khí lại không có tác dụng.

Nhã Oanh nghe được Thiếu Kiệt nói như thế cũng ngạc nhiên. Theo cô thấy nếu máy bay có trục trặc trên các phim ảnh phần lớn đều có những cảnh túi dưỡng khí bung ra từ phía trên mà vấn đề này vẫn là thường xuyên trên những phim hành động.

- Khi áp suất trong khoang giảm, hành khách sẽ phải dùng mặt nạ dưỡng khí. Tuy nhiên, ít người nhận ra rằng các mặt nạ này chỉ dùng được tối đa 15 phút. Đây là khoảng thời gian cần thiết để máy bay hạ độ cao xuống nơi hành khách có thể hít thở bình thường mà không cần mặt nạ dưỡng khí. Như thế nó cũng chỉ để chừng thôi chứ có làm được gì.

Hà Vi lúc này cũng trầm ngâm điều gì đó rồi mới hỏi Thiếu Kiệt.

- Sao lần trước anh không nói mà bây giờ mới nói mấy cái này. Mà anh biết oxi của túi dưỡng khí là lấy ở đâu không?

- Vấn đề này hả. Lần trước bay cũng chỉ có hai giờ thôi nên không cần. Còn vấn đề oxi máy bay lấy từ đâu thì Thay vì chứa đầy oxy như mọi người thường nghĩ, những chiếc mặt nạ trên máy bay thật ra được bơm vào một vài chất hóa học. Nếu áp suất trong cabin giảm, phi hành đoàn hoặc bộ phận kích hoạt tự động sẽ bung mặt nạ dưỡng khí ra. Khi kéo xuống, hành khách đã cho phép một hỗn hợp các chất hóa học, thường là Natri perchlorate và một oxit sắt đóng vai trò là chất xúc tác tiếp xúc nhau. Với điều kiện nhiệt độ thích hợp, phản ứng hóa học ngay lập tức xảy ra, tạo thành oxy cung cấp cho việc hô hấp.

Lúc này máy bay bắt đầu cất cánh lên cao do âm thanh phát ra từ tiếng động cơ nên Nhã Oanh và Hà Vi không tiếp tục hỏi Thiếu Kiệt nữa. Đợi cho máy bay đã ở độ cao nhất định. Thiếu Kiệt ngồi cạnh với lối đi vì thấy tay vịn vươn vúi hấn chỉnh lại tay vịn bên ngoài một chút cho thoải mái. Nhìn những hành động đấy của Thiếu Kiệt Nhã Oanh với Hà Vi cũng ngẩn người

Hai người vốn nghĩ rằng tay vịn đó với cái bên cạnh cửa sổ là cố định nên giờ thấy Thiếu Kiệt chỉnh lại nên hỏi hẩn.

- Ấy anh làm sao thế? bên cửa sổ cũng có tay vịn anh chỉnh lại giúp em đi.

Nhã Oanh ngồi cạnh cửa sổ mới hướng Thiếu Kiệt chỉnh lại tay vịn cho mình. Thiếu Kiệt lúc này bấm vào chiếc nút nhỏ nằm ngay bên dưới khớp nối tay vịn. rồi dặng Nhã Oanh

- Khi sắp hạ cánh nhân viên sẽ yêu cầu em chỉnh lại tay vịn như vị trí ban đầu lúc đó chỉ cần nhấn vào nút này và hạ xuống là được rồi.

Hà Vi lúc này mới hỏi Thiếu Kiệt. Vì lúc này cô định hỏi hẵn nhưng do quá ồn nên giờ đây mới hỏi.

- Ủa lúc này anh nói trong túi dưỡng khí là thành phần hóa học chứ không phải là ô xi thông thường vậy thì người ta dùng có sao không?

- Như thế mình không cần sử dụng cũng được mà? Vậy thì an toàn bay để nó làm gì? Với lại em thắc mắc tại sao mà trên máy bay lúc nào cũng có ô xi đây. Lấy bên ngoài hả Thiếu Kiệt?

Nhã Oanh nghe thế cũng hỏi lấy thắc mắc của mình đối với hai người Hà Vi và Nhã Oanh Thiếu Kiệt lúc này như cuốn từ điển bách khoa để tra cứu tư liệu mà mình chưa biết. Thiếu Kiệt lúc này cũng cười lắc đầu. Bây giờ hẵn mới cảm thấy kiến thức dù nhỏ nhặt nhưng vẫn là kiến thức. Cứ tưởng nó là những kiến thức vô bổ nhưng giờ đây lâu lâu lại lấy ra đem lờ thiên hạ được thì cũng gọi là một kiến thức có ít.

- Không khí bạn đang thở trên máy bay thực ra là khí nén lấy từ động cơ. Một phần lớn khí này 25 đến 50 phần trăm được thổi vào buồng điều khiển máy bay, phần còn lại cho hành khách. Không khí thoát khỏi máy bay thông qua một lỗ nhỏ phía sau thân máy bay. Còn về phần mặt nạ dưỡng khí thì chắc chắn phải dùng. Nếu không có mặt nạ dưỡng khí trong vòng 30 giây kể từ khi áp suất trong máy bay thay đổi đột ngột, nguy cơ tử vong của bạn rất cao. Tuy nói nó là thành phần hóa học nhưng không gây hại với cơ thể người hít phải.

Người tiếp viên lưu ý Thiếu Kiệt lúc này mới lại đẩy chiếc xe dụng cụ cần thiết lại chỗ của nhóm người bọn hắn hỏi.

- Các anh chị dùng gì không?

Đợi cho Nhã Oanh với Hà Vi nhận nước uống của mình người tiếp viên mới nói với Thiếu Kiệt.

- xin lỗi những việc vừa rồi anh nói đúng nhưng nói nhỏ thôi không khéo người khác nghe được sẽ không hay.

Nghe thấy ngôn ngữ quen thuộc của đất nước mình cả ba người đều nhìn người tiếp viên hàng không. Bởi vừa rồi bọn hắn hoàn toàn trò chuyện không phải là tiếng anh thông dụng mà là ngôn ngữ trong nước. Nghe thế Thiếu Kiệt hỏi người tiếp viên

- Cô hiểu được ngôn ngữ nước tôi à.

- Vâng mẹ tôi là người quốc gia các bạn. Nên tôi có thể nghe nói được nhưng cũng không hẳn là nói được hết. Dù sao anh cũng hiểu biết khá nhiều đừng nên nói ngôn ngữ quốc gia mình không ở nơi công cộng người ta sẽ rất khó chịu.

Thiếu Kiệt lúc này cũng cười gật đầu. Ai cũng thế hắn hiểu nếu nghe người khác nói chuyện mà mình không hiểu cũng có cảm giác ra sao nên cười cười.

Hà Vi với Nhã Oanh thì che miệng cười khúc khích. Người tiếp viên rời đi Thiếu Kiệt mới thu nhỏ âm lượng của giọng nói mình lại.

- Hai em làm anh bị nhắc nhở rồi đây phải bắt đền mới được

- Anh sao lại nói thế được ai biểu anh biết nhiều như thế làm gì? Người ta nói biết nhiều khổ nhiều mà đâu có sai đâu.

Nhã Oanh lúc này cũng hướng Thiếu Kiệt cười cười nói ra suy nghĩ trong lòng mình. Dù cho người xưa nói thế không sai nhưng Thiếu Kiệt là một người khác hẳn sử dụng kiến thức của mình để không thua kém người khác. Nhã Oanh hiểu rất rõ tại sao những vấn đề nào Thiếu Kiệt cũng đều biết vì hẳn là một người không giống người bình thường mà cô đã chọn.

- Nhưng mà em vẫn còn thắc mắc này nếu đang bay trong trời mưa máy bay bị sét đánh hoặc hỏng động cơ thì sao? Vấn đề này chắc hẳn anh biết. Không lý do gì mà anh không biết được cho hai người bọn em biết thôi nói nhỏ thôi cũng được.

- Đúng đây nói nhỏ thôi. Em cũng muốn xem anh biết tới thế nào đây này? để an toàn sau này em với Nhã Oanh đi về còn yên tâm bỏ mặt anh ở lại chứ.

Thiếu Kiệt lúc này cũng bó tay với hai cô nàng nhà mình. Nếu nói kiến thức mà không của gái được thì làm điển hình như hai cô gái này hoàn toàn bị kiến thức lùm mọt trên mạng của Thiếu Kiệt đánh bại.

- Được rồi nếu đã muốn biết thì cũng được thôi vấn đề thứ nhất máy bay bị sét đánh chắc sẽ không bị gì. Theo các số liệu thống kê, nhiều máy bay bị sét đánh hàng năm. Những hiện tượng này thường không gây ra hậu quả nguy hiểm nào, vì các máy bay hiện đại có lớp vỏ đặc biệt, giúp bảo vệ khỏi tác hại của sét.

- Ấy vậy là ngồi trên máy bay tuyệt đối an toàn rồi. Đâu có việc gì xảy ra đâu. Dù cho trên cao thế nào cũng không bị gì?

Nhã Oanh nghe vậy cũng thốt lên rồi chột nhỏ giọng nói vui vẻ hơn một chút. Thiếu Kiệt mới lắc đầu vì hẳn biết không có chỗ ngồi nào là an toàn trên máy bay cả vì nó phụ thuộc vào nhiều thứ kinh nghiệm phi công, Điều kiện thời tiết, khả năng ứng biến tình huống của cả kíp bay.

- Vấn đề thứ hai là động cơ đúng là hành khách thường hay lo sợ điều này, tuy nhiên các loại máy bay hiện đại đều được chuẩn bị sẵn sàng cho sự cố này. Hơn nữa, các chặng bay được thiết kế với tính toán rằng nếu một động cơ bị hỏng, máy bay vẫn có thể bay tới sân bay gần nhất bằng động cơ còn lại. Nhưng như thế nhưng lại không có chỗ ngồi nào trên máy bay là an toàn cả.

Hai người lúc này nhìn Thiếu Kiệt như muốn hăn giải thích lý do. Đơn giản những thứ mọi người thường lo lắng nhất thì các máy bay đều có cách bảo toàn hết rồi thì làm sao lại như thế.

- Đúng là máy bay là phương tiện an toàn nhất nhưng đó cũng không hẳn. Một phân tích thống kê khác cho thấy, xác suất một người bị chết trong một tai nạn hàng không là 1/45.000.000 nhưng nó là vẫn có đi. Trên máy bay không có chỗ ngồi nào an toàn nhất là sự thật. Theo kết quả nghiên cứu của Time, khả năng sống sót sau một vụ tai nạn máy bay sẽ cao hơn nếu hành khách ngồi ở phía cuối máy bay. Tuy nhiên, theo số liệu của Cục hàng không Mỹ, không hề có một chỗ ngồi nào an toàn trên máy bay còn lý do vì sao thì anh quên rồi.

Hà Vi lúc này mới cười cười nói.

- Tỷ lệ như thế thì không thể nào người lâu lâu như mình lại gặp nhỉ. Có chẳng nó hiếm như một người trúng vé số một lượng tiền lớn đi.

- Ừ còn hơn cả việc trúng số nữa. Nhưng mà có những thử cũng không như vẽ bên ngoài của nó. Cũng như cơ trưởng có quyền bắt giữ người trên máy bay cũng vậy. Khi cửa máy bay đóng lại, cơ trưởng chuyển bay có quyền gần như vô hạn. Từ những việc như được phép bắt giữ người đến ghi giấy phạt, thậm chí nhận di chúc của một người sắp chết.

Hai Người lúc này cũng gật đầu. Vì người cơ trưởng trên máy bay khi đang hoạt động là người có quyền hành cao nhất. Đó là việc hiển nhiên sẽ

không thay đổi được.

- Mà không biết có bao giờ máy bay vận chuyển người chết không nhỉ. Chắc là không bao giờ có đi hầu như là người sống thôi.

- Có đấy. Trên máy bay cũng vẫn có việc vận chuyển này đấy. Các hãng hàng không chở hàng triệu du khách đi khắp nơi trên thế giới mỗi năm. Bên cạnh đó, họ cũng chuyên chở hàng nghìn tử thi, những hành khách đã chết trên máy bay của mình. Tuy nhiên, phi hành đoàn không thể gọi thẳng ra là "hành khách đã chết", "thi thể" hay "xác chết" được. Nếu hành khách nghe thấy, họ có thể sẽ sợ hãi hoặc gây xáo trộn không cần thiết, ảnh hưởng tới an toàn bay.

Nhã Oanh với Hà Vi miệng há hốc ra. hai người chưa từng nghĩ đến trường hợp này. Đúng vậy không gì là không thể xảy ra và việc này thì chắc chắn sẽ có.

- Vậy họ không gọi là xác chết hay hành khách đã chết vậy gọi bằng gì? số ghế à?

- Không họ có một số mật danh cho việc này. Theo Liverpool Echo, đó chính là Jim Wilson. hãng American Airlines thậm chí còn có một bàn chuyên để phục vụ các hành khách đặc biệt này. Họ gọi đó là American Airlines Jim Wilson Service (dịch vụ Jim Wilson).

Hà Vi lúc này mới hỏi nhỏ Thiếu Kiệt cô cũng biết mình đang bàn chuyện nhảy cảm trên máy bay. Nếu mà để người tiếp viên vừa rồi nghe được chắc chắn sẽ không vui.

- Tại sao người ta lại đặt tên là Jim Wilson mà không phải tên khác Thiếu Kiệt chắc chắn là có cái gì với cái tên này đúng không?

Ba người nói chuyện với nhau cực kỳ nhỏ để những người ở hàng ghế trên và bên dưới hoặc xung quanh mình không nghe được. Thiếu Kiệt mới

gật đầu trả lời câu hỏi của Hà Vi.

- Jim Wilson có nguồn gốc từ các thùng dùng để vận chuyển xác người. Và các "Jim Wilson tray" chính là các hòm chứa đã được đóng gói kỹ càng để bảo quản thi thể hành khách. Một số hãng bay khác không dùng Jim Wilson, mà họ chỉ đơn giản gọi là HR - từ viết tắt chỉ người chết và phần lớn các hãng hàng không khác từ chối tiết lộ mật danh này. Thôi không bàn nữa hai người nghĩ ngợi đi. bàn về những chuyện này nữa không khéo lại bị giữ lại không cho bay nữa đấy.

Với những vấn đề nhạy cảm phía sau này Thiếu Kiệt cũng không muốn bàn thêm nữa, hấn sợ càng bàn quá sâu mấy tiếp viên lại cho hấn là người làm cho các hành khách khác bất an mà hủy tư cách bay của hấn nữa mới là chuyện đáng nói.

- Ủ ờ thôi chuyến bay dài nên nghĩ ngơi. Đi cởi mấy cái áo khoác ra trước để làm gối đầu cũng được. Lúc ra máy bay mình mặc như thế này cứ tưởng sẽ là khác người nhưng lên máy bay mới biết những người khác đều chuẩn bị cho mình bên ngoài áo khoác dày cả.

- Việc này là đương nhiên nếu họ bay thường xuyên sẽ biết, mùa này bên đó rất lạnh mặt áo khoác để bên ngoài giữ ấm cơ thể là điều bắt buộc mà.

Thiếu Kiệt mới đem áo khoác của mình cuộn lại làm một gối đầu dựa vào thành ghế máy bay nghĩ ngơi chuyến bay gần 19 giờ lúc nào cũng dài và các giờ thời gian tốt nhất là ngủ mà không làm điều gì khác.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 294: Lam Phượng

Ngay lúc đó tại singapore nơi Thiếu Kiệt vừa mới rời khỏi. Trong phòng Mã Hóa Đăng lúc này là Doanh Doanh đang đứng bên cạnh báo cáo tình hình.

- Dựa theo những gì thấy được những ngày gần đây. Trương Hạo hầu như tiếp xúc khá nhiều người. Trong đó không ít công ty nói chuyện riêng với anh ta nhưng chưa thấy đạt thành hiệp nghị gì. Còn về lý lịch của Trương Hạo gần đây qua tìm hiểu một số đối tượng cũng có được chút ít thông tin cần thiết.

Nghe Doanh Doanh nói có được chút ít tin tức của Trương Hạo, Mã Hóa Đăng trầm mặc đưa tay lấy bộ hồ sơ của Doanh Doanh đang đưa tới.

- Theo như cho biết Trương Hạo chỉ mới phát lên khoảng hơn ba tháng này điển hình bằng việc bán phần cứng linh kiện. Anh ta phát lên nhờ buôn hàng linh kiện củ mua lại từ một người chủ ở vùng giáp ranh biên giới nước ta tên là Hoách Nam. Nếu muốn thông qua người này để thao tác rất có khả năng có cơ sở.

- Hoách Nam chỉ là một người buôn bán không mấy tiếng tăm tại sao lại nói có cơ sở Doanh Doanh.

Mã Hóa Đăng cũng lấy làm lạ tại sao một người xa lạ như Hoách Nam lại có thể liên hệ để thông qua hẳn giao tiếp với Trương Hạo. Vì hẳn hiểu những người buôn bán ở biên giới cũng chỉ là kinh doanh nhỏ lẻ không hơn được bao nhiêu.

- Chúng Ta có một mối quan hệ với Hoách Nam vì con anh ta đang ở thẩm quyền và làm cho bộ phận thiết kế trò chơi cho chúng ta. Nếu thông qua anh ta như tăng chức trưởng phòng hay một chức vị nào đó với một nhân viên bình thường chỉ cần tác động đến là chúng ta có thể để anh ta nói với bố mình cho chúng ta trao đổi với Trương Hạo.

Hiếu được tại sao công ty mình có mối quan hệ với Hoách Nam, Mã Hóa Đăng cũng gật gù, Mô hình bắt cầu này không phải hiểm chỉ cần Hoách Sơn có được lợi ích công ty muốn cậu ta làm việc thì chắc chắn cậu ta sẽ làm việc cho hẳn.

- Ngày mai về công ty bảo cậu Hoách Sơn ấy lên gặp tôi. Để xem cậu ta là người thế nào được thì trọng dụng không được thì thôi. Vấn đề cậu ta chỉ là một nhân viên bình thường. Tìm cách nào đó để cậu ta gặp tôi mà mọi người không chú ý.

- Vâng việc này tôi sẽ sắp xếp. Nhưng có vẻ như cái người Chu Tường cực kỳ miễn cảm. Có một số người tiếp cận cậu ta dù có mời với gia lương gấp ba lần cậu ta vẫn không chịu. Cậu ta chỉ nói công việc của cậu ta đang làm còn tốt hơn làm ở google nên hoàn toàn không muốn làm việc cho những công ty khác.

Mã Hóa Đăng lúc này cũng cau mày nhìn Doanh Doanh, bởi vì công ty của Thiếu Kiệt tương đối nhỏ mà lại có đãi ngộ hơn hẳn một tập đoàn lớn, Hiện là đầu tàu trên tất cả công ty ngành công nghệ thì không thể nào.

- Đã tìm hiểu chưa? một công ty không tên tuổi là có chính sách giữ người như thế sao? Bộ phận người mình đưa vào bên công ty đó thì sao?

- Theo như được biết. Trương Hạo muốn làm giờ nào làm, về giờ nào cũng được. Thậm chí với quy định tuyển dụng anh ta chỉ nói đi làm không cần mặc đồng phục cảm thấy mặc cái gì thích thì mặc không ép buộc chỉ cần anh đủ kiến thức và làm việc. Bởi theo như được biết sau Trương Hạo

có một người giỏi hơn tất cả những người khác hiện đang là người hướng dẫn anh ta. Với nhân viên tuyển dụng anh ta luôn hỏi là sự thay đổi trong mã nguồn có thực hiện được hay không? Nhưng đem câu hỏi này đi hỏi các người của công ty mình thì câu trả lời là không được vì cải tiến nếu không đúng với cấu trúc ban đầu sẽ bị lỗi nặng. Với những hồ sơ của người bên ta hầu như không được chọn vì đáp án lại không đúng với Chu Tường muốn.

Mã Hóa Đăng lúc này đang ngồi trên ghế cũng đứng lên đi tới đi lui nhìn ra bên ngoài thành phố singapore từ cửa kính của phòng mình.

- Vấn đề này chắc chắn là cải tiến được. Với những gì chúng ta đang biết thì có thể vấn đề cải tiến đó được áp dụng lên chương trình của công ty này. Còn người đủ năng lực hướng dẫn chắc cũng không nhiều. Phía sau có thể có một người am hiểu hơn về các mã nguồn. Cho người tìm hiểu người đó là người nào trong giới thường xuyên tiếp xúc với công ty của Trương Hạo. Bản thân một người không có kiến thức nhiều lại có thể làm liều mà đi buôn linh kiện tên này cũng có ánh mắt không phải vừa đâu. Nhưng chỉ hơn ba tháng lại làm tới mức này chắc chắn có nguồn đầu tư lớn. Do xét xem ai là người đầu tư vào công ty của Trương Hạo. Lúc đó sẽ biết được ai là người đứng phía sau.

Doanh Doanh đứng phía sau Mã Hóa Đăng nhanh chóng ghi nhớ những gì hắn nói để thực hiện các bước tiếp theo. Cô cũng không phải người mới bước vào lĩnh vực này. Việc biết đối thủ mình là ai, làm việc như thế nào và tình cách để đối phó là việc vô cùng quan trọng nhất là đối với công ty đang phát triển một phần mềm ảnh hưởng như của Thiếu Kiệt.

- Mà này cho người đi thăm dò công ty của Trương Hạo xem hắn doanh thu một tháng là bao nhiêu và hoạt động như thế nào. Phải có cách nào đó mới đem được hiệu quả trong vòng ba tháng từ một người buôn linh kiện biên giới trở thành một nhà phân phối chính thức như hiện tại. Mà dò hỏi xem số lượng những đợt buôn bán ngày đầu của hắn như thế nào. Chắc chắn việc này sẽ không khó đi.

- Vâng để tôi cho người qua bên đó tìm hiểu. Nhưng việc về những chuyến hàng đầu tiên chắc sẽ phải hỏi Hoách Nam là rõ nhất. Tôi sẽ sắp xếp chuyện này một cách nhanh nhất để có kết quả sớm nhất. Xin phép mã tổng tôi đi.

Doanh Doanh nghe được những yêu cầu tiếp theo của Mã Hóa Đăng cũng gật đầu đáp lại và cũng muốn rời đi lo những công việc mà hần vừa giao cho.

- Ủ ờ cô đi đi!

Mã Hóa Đăng lúc này nhìn ra ngoài thành phố singapore. Đối với hần đây là lần đầu tiên có một công ty mà để hần suy nghĩ nhiều như thế. Không phải là từ tập đoàn công nghệ lớn mà từ một công ty nhỏ phát sinh.

Sự thần bí của công ty và những thứ liên quan mơ hồ của công ty làm cho hần hoàn toàn không hiểu hết được người điều hành sau lưng nó là. Sự mơ hồ nhất quán này luôn tạo nên một thứ gì đó vô hình mà hần cảm nhận thấy được nguy cơ tiềm ẩn vô hình không tên.

Không như những nơi khác ở Lưu Minh mọi việc vẫn diễn ra bình thường. Chỉ có thiếu đi hình ảnh Thiếu Kiệt và Hà Vi. Ngọc Nhi giờ này đang cùng ngồi nói chuyện với mẹ của Thiếu Kiệt. Những ngày nay cô thay hần giải quyết một chút phiền toái nhỏ mà Thiếu Kiệt cần ở tại đây.- Dì Thiếu Kiệt hiện tại đang trên máy bay đi Châu âu rồi theo những cậu ta thì thời gian có thể kéo dài. Việc Hà Vi với Nhã Oanh có thể về trước là điều chắc chắn. Còn những việc ở công ty những bộ phận khác của Thiếu Kiệt đưa cho cháu xem mọi thứ vẫn hoạt động bình thường. Mỗi ngày cháu đều gửi tin nhắn cho Thiếu Kiệt nói về những việc xảy ra trong ngày.

Hoàng Lâm Nhu lúc này cũng thở dài một hơi. Bà thấy con mình càng ngày càng làm những việc mà hần cho là cần thiết quá mức không còn đúng với lứa tuổi của Thiếu Kiệt.

- Chuyện có vẻ như thằng nhóc này lại muốn nghỉ học thêm rồi. Lần này về nó sẽ biết tay cô, Vậy mà dám nói chỉ đi có một tháng giờ lại phát sinh thêm.

- Cái này cũng không trách được Thiếu Kiệt cô à sự việc này cần phải làm thôi. Dù sao phát triển trong nước mình những thứ như thế sẽ bị mọi người chú ý nhất là với những người kia mà.

Ngọc Nhi thấy lần này tuy Thiếu Kiệt có vội vàng trong việc ra nước ngoài nhưng đây vẫn là một cách để hấn phát triển để những người khác không phải chú ý.

Cô cũng như Phùng Kiếm Hoa đều lấy lý do Thiếu Kiệt được đi du lịch nước khác mà báo cáo. Dù sao những nhân tố chính ở Lưu Minh vẫn là cô và những người của mình. Che giấu cho Thiếu Kiệt ở những bước đầu này là việc cần thiết. Chỉ cần những người này không quá tập trung vào Thiếu Kiệt thì mọi thứ vẫn còn trong tầm kiểm soát của mọi người.

- Theo cô thấy thằng nhóc lần này quá vội vàng. Không biết là nó chuẩn bị những gì mà lại làm ra chuyện như thế này. Thật không thể hiểu nổi. Nhưng mà công việc vẫn không có gì phát sinh là được. Nhưng ngày nay cháu cũng lo lắng giúp Thiếu Kiệt không ít nhĩ.

- Không có gì đâu cô đối với cháu giúp được Thiếu Kiệt là vui rồi cháu chỉ sợ mình không làm được gì nhiều. Nhưng xem ra những thứ Thiếu Kiệt dự đoán đều nằm trong cơ sở. Chỉ có việc học ở trường sắp tới của cậu ta chắc sẽ mệt mỏi hơn khi phải ôn tập một đồng thứ thôi.

Hoàng Lâm Nhu lúc này cũng cười. Hơn ai hết Hoàng Lâm Nhu biết con mình như thế nào nên mới hướng Ngọc Nhi.

- Cháu đừng lo lắng quá thằng nhóc Thiếu Kiệt nó học hành không đến nỗi nào đâu. Có chăng những ngày thi nó mới bắt đầu học những môn chính lấy điểm cũng được. Những năm trước đó nó đều học như vậy vẫn là

hoàn thành được lên lớp đấy thôi. Nó toàn học ứng phó thôi. Những năm trước nó chơi nhiều hơn học. Chỉ khi nào đến những ngày thi nó mới học cho những môn thi thiếu điểm. Mà nó tính toán cũng khá hay. Học chỉ những môn bù lại điểm vừa đủ để lên lớp.

Ngọc Nhi lúc này cũng ngẩn người ra. Bây giờ thì cô mới hiểu tại sao những năm qua Thiếu Kiệt không có gì nổi bật lại bỗng nhiên trở thành tâm điểm chú ý trong những năm nay.

- Ủa cô Thiếu Kiệt tại sao lại thay đổi lớn vậy cô. Cô đã làm việc gì à hay sao mà anh ấy lại thay đổi vậy?

Trước giờ luôn thắc mắc tại sao Thiếu Kiệt lại có những thay đổi lớn mà đến cô mỗi ngày theo dõi hẳn đều không biết. Giờ biết được một phần nào đó việc này từ mẹ của Thiếu Kiệt, Ngọc Nhi cũng muốn biết thêm một chút về những gì mà đã làm Thiếu Kiệt thay đổi.

- Cái này cô cũng không biết. Tự nhiên nó lại như thế, từ khi nó với Trương Hạo bắt đầu kinh doanh làm thay đổi rồi. Còn vì sao nó thay đổi thì có trời biết nhưng có vẻ Thiếu Kiệt hiểu chuyện hơn trước rất nhiều à.

- Vâng cháu thấy anh ấy hình như cái gì cũng biết. Tâm Tư khác hẳn và còn lại là thần bí một cách nào đó mà ngay cả bản thân cháu dù cố gắng muốn hiểu cũng không thể nào biết hết.

Ngọc Nhi bây giờ mới suy ngẫm lại nếu đúng là lúc Thiếu Kiệt thay đổi là dự kiến đi buôn bán với Trương Hạo thì việc thay đổi trước đó là giúp cô và Nhã Oanh thoát khỏi việc Minh Long làm.

Và cũng từ đây cô biết một Thiếu Kiệt hoàn toàn khác hẳn với những gì mình đã biết. Đôi khi cô như muốn đi giải mã những điều đó thì Thiếu Kiệt lại thêm một tầng bí ẩn không kém gì với những điều cô đã được nhận.

- Mà không nói đến Thiếu Kiệt nữa nói đến cháu đi. Xem ra cháu cũng không tầm thường nhỉ Ngọc Nhi. Không biết cháu chú ý Thiếu Kiệt lúc nào thế?

- Việc này. Chắc là lần Thiếu Kiệt làm anh hùng cứu cháu đi. Chắc lúc đó cháu đã có cảm tình với Thiếu Kiệt đi. Nhưng mà cô hỏi chuyện đó để làm gì thế.

Vừa thắc mắc tại sao vấn đề nhạy cảm này Hoàng Lâm Nhu lại hỏi mình Ngọc Nhi không khỏi đỏ mặt trả lời theo suy nghĩ. Vì đây cũng là những gì trong nội tâm của chính cô.

Nhìn thấy nét mặt của Ngọc Nhi, Hoàng Lâm Nhu khẽ mỉm cười một chút. Bởi bà chỉ hỏi để xem cảm giác của Ngọc Nhi như thế nào. Vì qua những hành động của Ngọc Nhi đã nói lên việc ngọc Nhi yêu thích Thiếu Kiệt là toàn tâm toàn ý.

- Cũng không có gì Việc này cô chỉ hỏi như thế thôi. Nhưng có một điều xem ra cháu vẫn chưa cho Thiếu Kiệt biết nhỉ. Mà cũng đúng thôi Lam Phượng của tổ chức mà đúng không nhỉ Ngọc Nhi.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 295: Tổ Chức Huyết Long

Lời của Hoàng Lâm Nhu vừa phát ra Ngọc Nhi sững sờ cô hoàn toàn không nghĩ được tại sao. Cái từ ấy lại xuất hiện ở buổi nói chuyện hai người giữa cô và mẹ Thiếu Kiệt.

Vì cái bí danh này của cô ngày cả Cao Thịnh cũng không biết. Và hơn thế nữa còn từ chính miệng của người luôn luôn kể bên Thiếu Kiệt. Ngọc Nhi lúc này cũng cố gắng bình tĩnh nhìn Hoàng Lâm Nhu mỉm cười giả vờ như không biết.

- Lam Phượng gì cố cháu không hiểu?

Mỉm Cười lắc đầu nhìn Ngọc Nhi Hoàng Lâm Nhu khẽ mỉm cười mới nói.

- Huyết Long sống phượng trọng sinh. Trả thù hận lấy toàn quyền.

Lời của Hoàng Lâm Nhu vừa ra Ngọc Nhi lúc này trán cũng túa ra một ít mồ hôi phía sau lưng đã ướt đầm dù cho hiện tại thời tiết khá mát mẻ. bây giờ cô mới không giữ được vẻ bình tĩnh của mình lắm bắt hươg Hoàng Lâm Nhu nói.

- Cô... Cô,,, là người của tổ chức.?

- Có thể nói như vậy nhưng bản thân tam phương chưa đủ để biết đến cô đâu nhỉ. Hai tiểu phượng hoàng của chúng ta đang ở Ngọc Châu hoạt động khá tốt. Ba Kỳ lân cũng đang đợi huyết long ở Ngọc Châu. Chỉ có Lam Phượng cháu là vẫn chậm chạp không tiến được.

Ngọc Nhi lúc này mới biết bấy lâu này bên cạnh mình luôn có một người cấp cao của tổ chức dù không thể nào biết Hoàng Lâm Nhu là gì ở tổ chức nhưng những gì bà nói thì chắc chắn cấp bậc sẽ là rất cao. Hoàn toàn không phải một người phụ nữ mà Ngọc Nhi biết qua vẻ ngoài.

Thấy Ngọc Nhi Im lặng không nói được gì Hoàng Lâm Nhu chỉ mỉm cười uống một hộp trà rồi đặt xuống bàn. Từ tốn nói với Ngọc Nhi.

- Huyết Long trọng sinh rồi. Đợi báo thù thôi. Còn những việc khác thì cháu không cần phải biết đâu cứ bên cạnh Huyết Long rồi một ngày nào đó cháu sẽ biết.

- Ý Cô Thiếu Kiệt là...

Ngọc Nhi lúc này cũng bất ngờ trước những gì mình đã được nghe. Khi mới gia nhập tổ chức này cô thường thắc mắc Huyết Long là người nào, Và người này quyền thế như thế nào mới tạo lập nên một tổ chức có cả trong và ngoài nước như thế này.

Vì trong tổ chức cô chỉ biết có Thanh Lâm là cấp trên của mình còn những người khác cô hoàn toàn không biết mặt chỉ biết rằng dưới mỗi một cấp kỳ lân là một Phụng được sắp xếp sau này sẽ ở bên cạnh Huyết Long mà cho đến giờ cô hoàn toàn không biết được huyết long là ai.

Cô chỉ biết khi gia đình kia đưa mình vào tổ chức là lúc cô được học những gì liên quan tới Thiếu Kiệt. Về việc tại sao cô lại được vào tổ chức này thì do những người kia thuê dạy dỗ cô.

Vì họ nói nơi đây là nơi đào tạo nên những người bên cạnh các tầng lớp nổi bật và dường như. Diệp Nhi cũng là người được đào tạo ra từ nơi này.

- Đúng vậy! Huyết Long là Thiếu Kiệt, hiện tại chỉ có mình cháu với cô biết Huyết Long là ai. Đối với những gì nhà Họ Lâm làm với cháu thì cô

cũng biết nhưng chưa đến lúc. Họ muốn tiếp cận Thiếu Kiệt để nắm quyền thì chúng ta cứ thuận nước đẩy thuyền là được.

Ngọc Nhi vẫn chưa thôi hết sự bàng hoàng bởi cô không hiểu lắm tại sao Thiếu Kiệt lại là Huyết Long. Hoàng Lâm Nhu lại liên quan tới tổ chức mà cô được đào tạo trên cương vị là một người được gửi đi mà không phải người khác.

- Cháu vẫn không hiểu lắm về chuyện này. Nhưng tại sao Thiếu Kiệt lại liên quan gì đến việc này. Cô làm cháu cứ mơ hồ quá.

- Không có gì là mơ hồ hết mọi thứ từ trước khi Thiếu Kiệt sinh ra đã được chuẩn bị hết rồi. Cháu cứ làm theo kế hoạch là được một ngày nào đó đi theo sự chỉ đạo của tổ chức cháu sẽ biết được lý do của chuyện này. Còn bây giờ thì cháu cứ bên cạnh Thiếu Kiệt đi. Phi Phượng và Minh Phượng sau này Ngọc Châu cháu sẽ gặp.

Hoàng Lâm Nhu lúc này cũng không muốn tiết lộ cho Ngọc Nhi biết gì nhiều. Bản thân bà thấy để cho Ngọc Nhi biết những thông tin này đã là qua nhiều. Sự tiếp nhận của cô bé dù cho đã trải qua huấn luyện nhưng cũng không thể chấp nhận được toàn bộ trong một lúc.

- Vâng việc này cháu sẽ không để Thiếu Kiệt biết cũng như sẽ hoàn thành đúng chỉ thị tổ chức đã giao.

Dù Ngọc Nhi còn nhiều điều thắc mắc nhưng cô hiểu những việc hôm nay mình biết đã quá nhiều. Mà cô cũng không phải kẻ ngốc cái gì nên hỏi và cái gì không nên hỏi Ngọc Nhi nắm rất rõ điều này.

- Cô vậy đội Lam phượng của cháu sắp tới đây vẫn hoạt động bình thường không thay đổi phải không cô.

Hoàng Lâm Nhu lúc này nghe Ngọc Nhi nói vậy cũng gật đầu nói.

- Đội ngũ của cháu tổng bộ đã biết, vốn là không cần nhưng xem ra đôi khi những người cấp thấp như thế lại hoạt động tốt hơn người của bên mình, cháu cứ cho người triển khai tổ chức sẽ rút tiền xuống.

Ngọc Nhi lúc này cũng gật đầu dưới một chốt Phượng luôn có một thế lực do chính tay người đó tạo lập riêng. Ngọc Nhi thì dựa theo những gì mình có của Xuân Nghĩa Bang mà tạo ra một thế lực ngầm cho mình.

Tất cả những người được chọn trở thành một Phượng chi đều có quyền lực ngang nhau và đem mọi việc được giao cạnh tranh công bằng. Mỗi người có một nhiệm vụ riêng của mình và không thoát khỏi những gì của cấp trên giao cho.

Ngọc Nhi hoàn toàn hiểu rõ điều đó. Dù cho tổ chức có thể đem cô đào tạo đơn giản như bao người được gửi đến nhưng Cô lại được trở thành Lam Phượng của đội ngũ này đơn giản vì Thiếu Kiệt hẳn là Huyết Long của tổ chức mà nhà họ Lâm. cái họ cô được mang theo gia đình mà mẹ mình.

- Vâng! tổ chức nhỏ Lam Phượng của cháu hình thành giờ chỉ còn vũ trang nữa là được. Nhưng có vẻ như cháu đang bị tuột lại khá xa hai chi phượng kia mọi thứ tài chính đều hơn cháu quá nhiều.

- Cái gọi là tài chính đó chỉ là một công cụ thôi. Vận dụng tốt cháu sẽ làm được nhiều thứ. Tuy cháu không có lợi thế về tài chính nhưng cái cháu có lại là mối quan hệ với Thiếu Kiệt à. Không phải cháu đã đi trước những người kia một bước dài đó sao.

Hoàng Lâm Nhu lúc này vừa cười nói với Ngọc Nhi dù sao đối với bà hiện tại Ngọc Nhi cũng là người trong nhà. Dù cho mới đầu cô nàng này tiếp cận Thiếu Kiệt qua nhà họ Lâm chỉ định nhưng vì được đào tạo từ nhỏ làm cho tâm lý biến đổi lại muốn toàn tâm toàn ý vì Thiếu Kiệt nên bà cũng cảm thấy thích thú.

- Thôi dù sau cháu cũng cứ làm việc tốt là được rồi còn những chuyện còn lại tổ chức sẽ lo cho cháu.

- Vâng cháu sẽ cố gắng. Nhưng mà cháu hỏi thật cô nhé? sao mà cô có thể bí mật với cả Thiếu Kiệt về những việc này lâu như thế? Cháu chỉ nghĩ nếu tiếp xúc bình thường, Những khi tổ chức liên lạc sẽ để Thiếu Kiệt chú ý. Cháu biết Thiếu Kiệt rất dễ nghi ngờ cho những việc làm và hành động khác thường.

Ngọc Nhi lúc này cũng phân vân điều gì đó mới hướng Hoàng Lâm Nhu về những việc cô muốn biết. Vì bản thân Ngọc Nhi thấy làm sao Hoàng Lâm Nhu có thể giấu Thiếu Kiệt về việc của mình lâu như vậy.

- Chuyện này cũng không phải là việc gì lớn nếu cứ bình thường như mọi ngày thì mọi việc đều sẽ được thôi. Sống cuộc sống như một người thường thì qua mắt được rất nhiều người.

- Nhưng cháu thấy như thế rất khó khăn với những người giống mình. Khi cháu trở lại cuộc sống bình thường cháu đã mất khá nhiều thời gian để hòa nhập với nó.

Nghe Hoàng Lâm Nhu nói ra sự việc đơn giản không giống như những ngày đầu khi cô hoàn thành khóa huấn luyện, trở lại cuộc sống bình thường như bao người cô đã phải cố gắng làm quen suốt một thời gian dài.

- Cũng không có gì phải là khó có lẽ thời đại của cô khác còn của cháu khác. Chỉ khác nhau ở thời đại và mục đích vốn có của nó thôi. Giờ thì người nắm quyền hành không phải chỉ đơn thuần là quyền lực mà còn là tiền bạc tài chính đổ vào một người. Đơn giản phía sau một người nắm quyền bao giờ cũng có đủ một lượng tài chính lớn điều đó không còn giống như thời đại của cô. Chỉ cần có quyền hành sẽ có tiền bạc. Còn bây giờ cuộc sống phải có tiền bạc mới có quyền hành khác nhau lắm mà.

Vừa giải thích cho Ngọc Nhi những gì suy nghĩ của mình Hoàng Lâm Nhu cũng đưa ra sự khác biệt giữa hai thời đại mà Ngọc Nhi với bà đã trải qua. Đối với bà nó không phải là mới nhìn thời thế thay đổi là những gì bà đã trải qua và điều đó những người thế hệ sau này của Ngọc Nhi hoàn toàn không nhận ra điều này.

- Xem ra cháu cần phải học hỏi thêm về nhận định một người. Dù như thế nhưng cháu vẫn không hiểu sao tổ chức có từ khá lâu đời mà Thiếu Kiệt chỉ mới bằng tuổi cháu tại sao lại có những câu nói mật hàm cho tới bây giờ.

- Cái này thì cũng không hiểu lắm vì sao lại có nó và cũng không quan tâm lắm. Chỉ biết là nó được lưu truyền trong tổ chức khá lâu và cũng không biết tại sao Thiếu Kiệt lại là Huyết Long. Vấn đề này cô cũng không thể nào giải thích cho cháu được.

Suy ngẫm một lúc Ngọc Nhi mới hướng Hoàng Lâm Nhu hỏi một câu hỏi mà mình cho rằng lúc này là cần thiết nhất.

- Vậy Thiếu Kiệt đúng là con của cô hay là Cô chỉ là người của Tổ Chức đưa vào làm mẹ Thiếu Kiệt?

- Việc này thì cháu yên tâm. Thiếu Kiệt là con của cô không phải như cháu nghĩ đâu. Và cậu nhóc cũng mang trong người dòng máu của Ngô Kỳ.

Ngọc Nhi nghe được câu trả lời của Hoàng Lâm Nhu cũng trầm mặt một lúc. Im lặng nhìn lấy bà như muốn xác nhận đây là sự thật bởi vì Ngọc Nhi biết tổ chức có thể đánh tráo cả những đứa bé. Để cho người có liên hệ với tổ chức vào các gia đình cần thiết mà không gặp trở ngại nào.

- Cháu đừng nhìn cô như vậy. Có thai với Ngô Kỳ là một trong những nhiệm vụ trước khi cô thăng cấp thôi. Nhưng kế hoạch bị phá vì Diệp Nhi xen ngang vào. Không ngờ tổ chức không trách phạt lại biến Thiếu Kiệt thành huyết Long nên cô cũng không hiểu được chuyện gì đã xảy ra đâu.

- Như vậy là vốn là việc có Thiếu Kiệt là theo lệnh của tổ chức đang lý ra việc không thành cô phải phá thai đi. Nhưng cô lại giữ lại Thiếu Kiệt rồi bỗng nhiên anh ấy trở thành Huyết Long. Sao diễn biến này khó hiểu vậy cô.

Hoàng Lâm Nhu lúc này cũng cười lắc đầu nhìn Ngọc Nhi nói.

- Nếu đã khó hiểu thì cần gì hiểu? Cứ làm theo tổ chức là được rồi. mà Minh Phượng là người của cô sau này cháu sẽ gặp nó. Lúc đó cháu với Minh Phượng hoạt động hỗ trợ lẫn nhau là được.

- Vâng đến lúc đó cháu sẽ cùng với Minh Phượng hợp tác để đem nhiệm vụ của tổ chức hoàn thành một cách tốt nhất.

Ngọc Nhi lúc này mới chợt nhớ ra điều gì đó mới hướng Hoàng Lâm Nhu nói.

- Ấy giờ cháu phải ra sân bay đón Trương Hạo. Chắc anh ta đang trên máy bay về đây. Cô có gì giao cho cháu nữa không cháu làm luôn.

- Thôi cứ như bình thường cháu chỉ cần lo những việc của Thiếu Kiệt đưa cho cháu là được chuyện của cô cháu không cần quan tâm đâu. Nhớ ra sân bay đón Trương Hạo về rồi cũng về nhà nghỉ ngơi chút đi, đừng căng thẳng quá phải thư giãn Diệp Nhi và người nhà họ Ngô hiện tại muốn dừng tới Thiếu Kiệt cũng không dễ như cháu nghĩ đâu. Đừng để mọi người nghi ngờ qua là được.

Hoàng Lâm Nhu thấy trạng thái cung kính của Ngọc Nhi lúc này cũng nhắc nhở. Bởi bà thấy nếu cô bé cứ như trạng thái như thế này nếu có mặt Thiếu Kiệt sẽ làm hấn nghĩ ngờ không nhỏ.

Ngọc Nhi thì lại khác cô hôm nay tiếp nhận quá nhiều thứ, dù cho thân phận nào của Hoàng Lâm Nhu cũng vẫn lớn hơn cô rất nhiều nên cô hiện tại cũng không biết cư xử sao cho phải.

Nghe được lời nhắc nhở của Hoàng Lâm Nhu Ngọc Nhi lúc này mới gật đầu rời khỏi nhà của Hà Vi. Lên xe đang có Cao Thịnh ngồi bên ngoài thư thái nói chuyện với Khải Huy.

Thấy Ngọc Nhi đi ra Cao Thịnh lúc này cũng tự thân làm tài xế cho cô, Vì hễ thường hay hút thuốc nên Ngọc Nhi không cho hễ vào trong nhà nơi có Hoàng Lâm Nhu và Cô nói chuyện từ đầu đến giờ.

- Thôi ra sân bay đón Trương Hạo thôi. Hôm nay anh ta về đấy. Xem chừng lại có việc của Thiếu Kiệt giao cho mọi người làm cũng không chừng.

Vội tạm biệt Khải Huy Cao Thịnh lúc này leo lên xe nghe được những gì Ngọc Nhi nói cũng khẽ gật đầu bắt đầu khởi động xe rời khỏi nhà cả Hà Vi.

Đợi cho Ngọc Nhi rời đi cánh cổng được đóng lại Hoàng Lâm Nhu lúc này mới lấy điện thoại của mình ra hướng một dãy số không có lưu trên điện thoại nhấn cuộc hội thoại gọi đi.

Bên kia điện thoại một âm thanh đơn điệu được vang lên. Rất lâu sau mới có người chấp nhận cuộc gọi.

- Có chuyện gì vậy con gái? Thăng cháu của bố sao rồi?

- Bố hay nhì giờ này mới bắt máy! Thiếu Kiệt nó đi châu âu rồi bố đưa người đi bảo vệ cháu của bố đi kia.

Nghe được lời nói của Hoàng Lâm Nhu. Người bên kia cũng cười lớn nói với Bà.

- Con cứ yên tâm. Quốc nội bố không vào được nhưng bên ngoài thì con cứ yên tâm. Nhưng việc ở bên ngoài nhất là Châu Âu là thế lực của mình lớn nhất. Cứ để đó cho thăng nhóc tự phát triển. Trong nước mà không làm được thì sao được gọi là Huyết Long nữa.

- Bố cứ nói thế! được rồi những gì gần đây của Thiếu Kiệt con báo về rồi đấy bố lo mà thu xếp ở nước ngoài mà nó cho chuyện gì con tính sổ với bố.

Hoàng Lâm Nhu lên tiếng đe dọa. Dù trong nhà không có ai khác nhưng âm thanh của bà nói rất nhỏ chỉ đủ để cho người bên kia nghe được sự uy hiếp của mình.

- Biết rồi rồi mãi. Thằng nhóc Thiếu Kiệt nó muốn làm gì nó làm cứ từ từ. Đâu phải con không biết bố thật sự không về được. Hồ sơ của bố xem như là tử trận. Cho dù đổi tên thay họ cũng chỉ làm người khác chú ý. Cứ để nó phát triển đi, bố tin là những dự đoán của mình là đúng. Nếu không hôm đó sẽ không có chuyện bố nuôi con gặp ta đâu nhỉ.

- Bố lúc nào cũng cho mình là đúng. Thôi không nói với bố nữa. Dù sao người ta cũng nuôi con gái bố lớn lên. Con nói rồi đấy Thằng nhóc mà có chuyện gì. Con không ngại bại lộ ra tổng bộ bắt bố trả giá đâu.

Nghe Hoàng Lâm Nhu nói những lời như thế người này cũng chỉ cười lớn bên điện thoại. Rồi mới nghiêm nghị đáp lại những lời hăm dọa của cô.

- Con cứ yên tâm. Thiếu Kiệt ở Châu Âu thì đừng lo lắng. Mọi chuyện cứ để tổ chức lo. Còn con cứ lo điều hành những nhóm cơ sở của con là được.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 296: Trò Chuyện

Ngày mai đầu tháng tác đi xin mọi người ủng hộ nguyệt phiếu để có thể lên bảng và được nhiều người thấy và đọc hơn mọi người ủng hộ với nhà.

Hoàng Lâm Nhu nghe như thế cũng trầm mặt một lúc. Bà biết bố mình lý do vì sau không thể trở về. Những người lính đi theo bố mình cũng dần trở thành người mất tích với những ai đi lính ở chiến trường đó họ như là người đã chết trong chiến dịch lịch sử đó.

Chỉ có người của bố cô mới biết được họ không chết mà trở thành một nơi bí mật không lộ diện với bên ngoài.

- Con nói bố đừng quá tự tin đấy. Số người bên có cần thiết khá nhiều không như bố vẫn thường nghĩ đâu. Những thứ kia dùng để nuôi quân lực hao hụt không phải ít đi.

Nghe Hoàng Lâm nhu nói như thế người bên kia mới cười trả lời lại cho cô.

- Con nên nhớ nó không phải là số tiền ít ỏi hiện tại dù cho bố có nuôi quân thế nào nó vẫn cứ phát sinh. Con nên nhớ đó là 4 nghìn tấn vàng chứ không phải là 4 ký vàng đâu mà con phải lo. Hơn nữa cái chỗ đó bố nghe nói vẫn có người đi tìm số vàng này đi.

- bố cũng thật tình mình tìm được thì mình cứ nói là mình tìm được làm sao phải để cho toàn bộ binh lính đi theo hiện tại còn sống thì lại không trở về được. Người về được thì lại không có gì trong tay. Bố làm như thế lỡ như họ quay người lại thì làm sao.

Hoàng Lâm Nhu nghe được lời nói của người cô gọi bằng bố bên phía bên kia điện thoại cũng bất mãn với những gì ông làm. Đúng như ông nói giờ vẫn có người tìm kiếm số vàng ở cái nơi vùng ven biển kia.

Nơi mà trong một trận đánh ông đã lấy được toàn bộ địa đồ của 4 ngàn tấn vàng. Cùng với những người lính bên dưới của mình điều đi một đất nước khác.

- Con đừng quên thời điểm của bố là thời điểm nhạy cảm. Nếu thật sự lúc đó bố tìm được mà công bố. Chưa chắc là bố được như ngày hôm nay. Con cứ yên tâm những người đi theo bố hôm đó ngoài trừ người báo tin tử trận rồi đi sau này toàn bộ những người còn lại hầu hết lúc đó không còn thân nhân. Họ chán sống trong cái cảnh chiến tranh hằn ngày tay cầm khẩu súng mới đi theo bố. Nên con yên tâm họ cũng hiểu dù hiện tại thế lực Huyết Long trên thế giới về mặt chính sự không ai nói nhưng nó luôn là thế lực người khác phải kiên đề.

- Ai chả biết thời của bố là thời chiến những không phải nước ngoài là một nước nếu bố tìm được thì mọi thứ sẽ thuộc về bố hay sao. Làm gì mà phải như bây giờ.

Hoàng Lâm Nhu lúc này cũng thở dài. Cô không ngờ rằng năm đó bố cô lại may mắn lấy được tấm bản đồ kỳ bí kia. Trong khi chờ đợi thời cơ đến ông tập hợp người của mình đưa ra những gì mà họ muốn. Những người không chịu thì sẽ được điều đi chiến trường.

Đã là lính ai không mong có ngày được sống. Giờ có cơ hội không phải cầm súng ra trận lại được sống sung sướng an nhàn thì họ còn mong muốn gì nữa. Tuy cái danh lính đánh thuê cũng không phải là mới với họ.

Người từ chiến trường muốn làm việc gì khác cũng phải tốn thời gian. Họ làm việc của mình quen nhất ngày ngày huấn luyện như bao thế lực khác giờ thì trở thành lính đánh thuê. Mà người cầm đầu lại là bố của cô.

- Con nói lúc đó bố cũng đánh cược rất lớn nhỉ chuẩn bị mọi thứ trong hai tháng trời. Rồi lại để một người ở lại báo tin tử trận rồi tìm đến con nói rõ những việc trước đó. Bố không sợ người ta sẽ làm bại lộ hết mọi chuyện sao?

- Việc này con cứ đùa câu ta đi theo bố thời điểm đó cả hơn chục năm. Độ tin cậy vẫn phải có, Thời đó đừng nói là Bố dù cho mấy người kia có kiếm được cũng không dám nói đâu. Con có biết số vàng này biết bao nhiêu người thèm thường không hả. Nếu lúc đó mà bố không làm như thế thì chắc cũng không còn sống đến bây giờ. Nói ai kiếm được là của người đó những lúc đó bố vẫn mang trên mình quân hàm sỹ quan đẩy các nước đồng mình nhảy vào một mình bố chống lại được sao.

Người đàn ông lúc này cũng giải thích cho bà biết tại sao ông lại làm như vậy. Tuy nói những gì ông kiếm được thì sẽ là của ông. Lời nói thì dễ nhưng thực hiện mới khó. Không phải ai lúc đó cũng có thể tự mình chui vào miệng cọp để trải nghiệm.

- Nhưng mà bên con gia đình nhà Họ Diệp với họ Ngô con đã cho người cài vào chưa? Những thứ bên cơ sở của con đã hoàn thành đến đâu rồi.

Chợt nhớ ra điều gì đó. Người bên kia điện thoại mới hướng Hoàng Lâm Nhu nói ra những vấn đề mà ông cần muốn biết.

- Mọi thứ đã chuẩn bị xong chỉ đợi Thiếu Kiệt đủ phát triển nữa thôi là được. Chuyện báo thù cho mẹ con sẽ không quên đâu. Dù sao hai người đó vẫn là gián tiếp hại chết mẹ con đấy ông bố của con à. Bây giờ cái cần nhất vẫn là đợi thời cơ đến. Thiếu Kiệt đủ lớn mạnh nữa thôi là mọi việc sẽ tiến hành theo kế hoạch.

- Hư năm đó nếu không phải bố bị thằng già họ Ngô và cái lão bất tử họ Diệp kia đón đầu chặn đánh trên đường đi. Mẹ con không phải vì mất máu quá nhiều mà chết. Vốn cứ nghĩ bọn hăn chết trận không ngờ lại làm đến

chức cao như thế. Con cứ để Thiếu Kiệt làm những gì hấn thích với một chút tính cách ngang bướng của con và có thù tất báo của bố thẳng nhóc nó sẽ quây không vui nữa thì thôi. Chỉ cần nó xong việc ở đó. Muốn phát triển như thế nào ở nước ngoài bố làm hết.

Hoàng Lâm Nhu im lặng không nói gì. Đúng nếu không phải ông cho người đưa tấm ảnh mẹ cô và sợi lắc tay năm đó ông đeo cho cô trong tấm hình trắng đen. Cô cũng không biết được rằng mình có người bố này. Dù cô trước đây không tin mấy nhưng với những gì thuyết phục của người ông cử tới.

Cô bắt đầu tin tưởng và sống dưới cái vỏ bọc không nhỏ của mình để trả thù cho mẹ cô bị hai nhà đó phục kích bắn chết. Vốn cô cũng không nghĩ bố của mình là một người có đủ những khả năng làm việc. Nhưng sau một lần gặp bố mình ở biên giới nước bạn.

Cô biết rằng hồ sơ của cô bố mình đã sửa chữa lại dù cho có kiểm cũng không ra được đơn giản vì những người lưu giữ hồ sơ năm xưa là người của bố cô. Dù họ đã già và chết đi nhưng không ai nói ra việc mà có thể những người như Hà Thúc cũng không tra cứu được.

Cô đã phải âm thầm tiếp cận Ngô Kỳ. Trong chuyện này dù cho người bố của cô hoàn toàn không muốn chuyện này xảy ra. Nhưng đến khi cô mang thai Thiếu Kiệt thì những kế hoạch bắt đầu hình thành trong đầu của cô.

Hơn 1 năm trăm lính đi theo bố cô lúc đo đến giờ còn lại bao nhiêu người cô không biết nhưng cô biết người còn sống lại đang đào tạo cho những người trẻ cứ thế hơn vài chục năm nay.

Còn những công nghệ hiện đại được quy đổi song song trên phương diện hợp tác thuê mướn lính hoặc đào tạo các người có tầm ảnh hưởng với

người khác thông qua tổ chức. Những việc này thu lại một phần lợi nhuận và tất cả những gì cần thiết cho quân đội không quốc gia của bố cô.

- Thằng nhóc Thiếu Kiệt nó muốn làm gì thì con không biết. Nhưng sao bố lại dự đoán chính xác nó sẽ thay đổi? Có những việc con lấy làm khó hiểu. Bố dường như biết trước một ngày thằng nhóc cháu bố sẽ thay đổi như là một người khác đi.

- Việc này hả. Đơn giản vì bố biết trước đơn giản vậy thôi. Nhưng mà thôi con nói chuyện với bố nhiều như thế này ổng không đấy? Không làm người khác nghi ngờ đi.

Lúc này người bên kia điện thoại mới chợt nhớ rằng lần này Hoàng Lâm Nhu nói chuyện với ông tương đối lâu không như những lần trước chỉ nói chuyện qua loa báo cáo tình hình theo mật mã rồi thôi.

- Giờ có ai nữa đâu chỉ có con trong nhà, Hà Vi đi với Thiếu Kiệt còn con bé Ngọc Nhi thì đi lo liệu công việc cho thằng nhóc cháu của bố rồi. Những việc còn của con cũng không có gì.

- Ấy ý con là con bé của Lâm gia đấy à. Nó trở thành Lam Phương của con rồi thì cũng phải đề phòng chứ. Với con bé đó có thể tin tưởng được hay không mới là chuyện quan trọng dù sao nó cũng là người của Lâm gia không phải là người của tổ chức đào tạo như Phi Phương và Minh Phương đấy.

Người bên kia điện thoại lúc này cũng nhíu mày nói với Hoàng Lâm Nhu về những gì suy nghĩ của ông. Dù sao ông cũng lâu lắm mới được nói chuyện với con gái mình.

Máu mủ tình thâm làm sao không nhớ. Ông muốn trở về nhưng không trở về được muốn bên cạnh nhưng không thể nào tiếp cận. Thấy con gái khổ có tiền cũng không thể can thiệp chỉ thông qua hai lần lấy phương thức gửi thuốc mem nước ngoài về cho con mình bán lòng ông đau lắm chứ.

Nhưng vì đại kế lâu dài, kẻ thù còn đang sống sờ sờ với quyền cao chức trọng trong nước ông không thể làm gì khác hơn chỉ biết đứng bên ngoài nhìn vào. Thông qua những người của chính mình đào tạo ông đưa về nước nhưng họ vẫn không dám tiếp xúc nhiều với Hoàng Lâm Nhu dù bản thân họ vẫn là có chức quyền trong tay.

Ông chỉ có thể để vài người tiếp cận với Hoàng Lâm Nhu để trợ giúp cô lâu dài. Nếu cô không liên hệ thì toàn bộ quá trình của ông đều xụp đổ. Ông đánh cuộc vào canh bạc cuộc đời vì một nỗi xa cách con gái gần nửa thập kỷ. Vì một người vợ bị chết dưới loạt đạn vô tình.

- Bố yên tâm con bé rất yêu Thiếu Kiệt bề ngoài yếu ớt bên trong mạnh mẽ những không hiểu sao thằng cháu của bố lấy mất trái tim lúc nào rồi. Con tim và lý trí hầu như chỉ muốn cho cháu của bố phát triển. Hơn nữa hôm nay cô bé mới biết được Thiếu Kiệt là huyết long thì sau này càng toàn tâm toàn ý hơn thôi.

- Con làm vậy có suy nghĩ kỹ chưa. Dù sao với tổ chức Phi Phượng và Minh Phượng là con cháu của các người của bố không nói còn Lam Phượng nó vẫn là người ngoài một khi tiết lộ những kế hoạch này ra chúng ta bại lộ toàn bộ kế hoạch mọi bước đi bị hủy trong chốc lát vì một quyết định của con đấy.

Trâm ngâm nhứ mày là biểu cảm của người đàn ông bên kia điện thoại đang nói chuyện với Hoàng Lâm Nhu. Bởi hẳn thấy việc để cho Ngọc Nhi biết Thiếu Kiệt là Huyết Long như đang đi trên một sợi dây giữa vực thẳm chỉ cần xảy chân một bước là vạn kiếp không thể phục hồi được.

- Việc này bố cứ yên tâm! con đã thẩm đánh giá cô bé khá lâu mới quyết định để nó lên làm Lam Phượng. Hơn nữa một phần quá khứ của cô bé sự mất mát về mặt bố mẹ cô cũng do sự thờ ơ của Lâm gia khi không quan tâm đến. Chỉ cần như thế là được, mà Ngọc Nhi lại không như hai đứa kia nên còn mới để cô bé biết được sự thật. Minh Phượng dù do đích thân con

dạy nhưng cô bé con non lắm. Con Phi Phượng thì tính tình háo thắng không thể để con bé tiếp xúc sớm với Thiếu Kiệt được.

Hoàng Lâm Nhu lúc này cũng giải thích lý do tại sao bà lại cho Ngọc Nhi biết thân phận của Thiếu Kiệt trong tổ chức vì việc này ngoài bà với những người điều hành hoàn toàn không ai biết được Thiếu Kiệt là ai.

- Nếu con nói thế bố cũng yên tâm phần nào. Cứ để cho Lâm gia phát triển ngầm là được. Còn Diệp gia và Ngô gia cứ chờ đến thời cơ rồi cất lưới. Mà trước mắt cứ để cho bọn Hà Thúc có quyền bảo toàn họ để họ đấu lại với Lâm Gia tạo thế cân bằng lúc đó mới làm cho chính trị không bị biến động.

- Vâng đối tượng thì cứ để Thiếu Kiệt hãn chọn. Mà bố nên thông qua một số con đường đưa về đây một ít kinh phí cho nhóm người của con đi. Sắp tới nhóm Lam Phượng cần vũ trang con cần một ít tài chính để giúp con bé.

Im lặng suy nghĩ một lúc bên kia mới đáp lại lời bà.

- Được bố sẽ cho người di chuyển một ít tài chính vào trong nước. Việc hoạt động ra sao thì con cứ giải quyết. Ở bên ngoài thì con cứ yên tâm. À mà thằng nhóc Thiếu Kiệt nó đi châu âu mà ở nước nào thế?

Chợt nhớ ra việc Hoàng Lâm Nhu con mình nhờ hãn đưa người đi bảo vệ Thiếu Kiệt, Người đàn ông lúc này mới hỏi bà để hãn còn sắp xếp người làm việc hiệu quả nhất.

- À hình như là Thụy Sỹ sau đó là đi mỹ. Bố cho người bảo vệ là được rồi.

- Trời bố tưởng nước nào cần bảo vệ Thụy sỹ thì thôi đi đợi hãn qua mỹ thì bố sẽ cho người bảo vệ, Con hết chuyện rồi lại đi bảo bố bảo vệ thằng cháu ở cái đất nước không bao giờ có bạo động hay khủng bố để làm gì.

Con nên nhớ toàn bộ quốc gia đều gửi tiền ở nước này tên nào muốn khủng bố hoặc làm điều gì ảnh hưởng đến tài chính toàn bộ các nước bọn chúng không bị xé xác mới là lạ đấy.

Hoàng Lâm Nhu bây giờ mới chợt nhớ đất nước của Thiếu Kiệt đang đến là một nơi an toàn nhất từ trước tới nay. Vì nó đại diện cho nền kinh tế toàn thế giới. Lúc này bà mới thở dài một hơi. Có vẻ như việc ở trong nước kiến thức hạn hẹp cũng là một hạn chế của bà so với bố mình đang ở bên ngoài quốc gia.

- Ủ thế tùy bố quyết định đi. Nhưng cứ cho người bảo vệ là được nước đó không có gì lớn nhưng chuyện nhỏ thì vẫn phải có đi. Đừng chỉ chú ý việc lớn mà quên đi những việc nhỏ. Nó tuy nhỏ nhưng ảnh hưởng không kém đâu đấy bố.

- Thôi Thôi được rồi để bố đưa người đi bảo vệ ngầm cho nó là được chứ gì. Cứ như thế đi thôi con cúp máy đi không con sớm nữa đâu. Sau này có việc gì thì chỉ cần nhắn tin thôi lần này trò chuyện với con lâu như thế này là bố vui rồi. Đừng làm thành thói quen liên hệ nhiều quá sẽ bị người khác nghi ngờ.

Người đàn ông lúc này cũng căn dặn Hoàng Lâm Nhu một lúc rồi mới ngắt đường dây điện thoại của mình. Nghe thấy những lời nói như thế Hoàng Lâm Nhu cũng chỉ cười.

Từ điện thoại của mình nhấn vào phần lịch sử xóa đi số điện thoại vừa gọi đi. Bởi hầu như cô không cần lưu số này vào điện thoại. Dù có nó có là số nước ngoài cô có trò chuyện lâu đi nữa.

Hệ thống viễn thông có theo dõi đến cũng không tra ra được điện thoại là của nơi nào. Hơn nữa cô con đang sử dụng thuê bao trả trước. Nên cũng không có hóa đơn lưu lại lịch sử cuộc gọi.

Bỏ điện thoại của mình vào túi lúc này Hoàng Lâm nhu mới bước lên lầu mở cửa phòng ban công của mình nhìn lên bầu trời trên cao kia thờ dài một hơi nói thầm.

- Thiếu Kiệt mọi chuyện còn lại chỉ là do con nữa thôi thành hay bại là do con quyết định. Nếu không qua được trong nước con mãi mãi sẽ không biết được sự thật của mẹ đâu. Cố gắng cùng mẹ con nhé.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 297: Dự Định

Ngay tại thời điểm này Thiếu Kiệt trên máy bay luôn bỗng nhiên hắt xì nhiều lần. Đang trong giấc ngủ mơ màng trên máy bay hẳn cũng phải tỉnh lại.

Trong lòng thầm oán hận người đã phá rối giấc ngủ của hắn. Nhìn xung quanh hai cô nàng đang nằm ngủ say. Người tiếp viên thấy Thiếu Kiệt tỉnh giấc cũng gật đầu chào hắn. Dù sao họ luôn phải di chuyển trên máy bay để đưa cho mọi người những thứ cần thiết.

Đứng lên một cách nhẹ nhàng đi về phía phòng vệ sinh của máy bay Thiếu Kiệt vệ sinh cá nhân. Rồi trở lại chỗ ngồi của mình. Trước khi về chỗ ngồi còn dặn người tiếp viên mang cho mình một chút nước lọc.

Về chỗ ngồi hắn bắt đầu lấy ra máy tính xách từ hành lý mang theo không ký gửi mở cái bàn ăn phía trước chỗ ngồi bắt đầu làm việc. Dù trên máy bay nhưng làm việc không hoạt động mạng hoặc chơi trò chơi trong máy có sẵn thì vẫn được.

Vừa làm việc vừa uống một chút nước lọc được tiếp viên đưa. Âm thanh lọc cọc của bàn phím và tiếng nhấp chuột ngay cạnh bên là Hà Vi thức giấc. Nhìn lấy Thiếu Kiệt đang làm việc Hà Vi mới trở mình. Ngồi ngay ngắn lại hỏi Thiếu Kiệt.

- Giờ này mà anh còn làm gì vậy? Không nghỉ ngơi đi cứ làm việc trên cả máy bay cũng không tốt lắm đâu.

Nghe được tiếng nói của Hà Vi Thiếu Kiệt mới đứng lại nhìn qua. lúc này hần mỉm cười nhìn cô đáp.

- Không anh phải làm mấy cái này phòng trường hợp bất trắc mà thôi dù sao thì việc lần này cũng không đơn thuần. Anh làm việc gây tiến động lớn quá em không nghĩ ngợi được à. Vậy để anh lưu lại rồi thôi.

- Không sao? mà anh định làm gì vậy chương trình vi tính thì làm gì phòng việc bất trắc gì được.

Hà Vi cũng thấy Thiếu Kiệt chỉ làm việc trên máy tính mà không phải những thứ khác. Đối với cô việc này cũng không có gì là lạ những lần Thiếu Kiệt chuẩn bị làm việc gì đó dù cho có tương đối dễ đi nữa Thiếu Kiệt cũng phòng bị một phương án khác hoặc có đôi khi là nhiều hơn.

- Lần này làm việc cần chuẩn bị một số thứ với anh định làm một số bài thử ở nước ngoài. Dù sao cũng cần thiết làm đề phòng cũng là một cách.

Lúc này những tiếp viên đi ngang dọc đánh thức người đang ngủ say trên máy bay họ đến giờ cung cấp bữa ăn. Dù có người đang ngủ thì họ cũng đánh thức. Vì thời gian dùng bữa trên máy bay là cố định còn hành khách muốn ăn nhẹ thì có thể yêu cầu với tiếp viên hàng không.

Thiếu Kiệt cũng đánh thức Nhã Oanh dậy. để cho mọi hành khách ngồi vào chỗ của mình. Tiếp Viên mới đi phát những hộp đồ ăn làm sẵn dưới mặt đất đưa cho từng người.

Cũng như những hành khách khác khi phần thức ăn của hần được đưa tới hầu như là vẫn còn nóng. Cầm lấy những vật dụng cho mỗi người Nhã Oanh và Hà Vi múc một muỗng bỏ vào miệng. Thiếu Kiệt cũng vậy mọi hành khách cũng dùng bữa của mình trên không.

Bây giờ cả hai cô nàng đều nhắm mắt nhìn Thiếu Kiệt. Hần ăn uống bình thường mà trở mặt ra. Nhã Oanh lúc này mới khều nhẹ Thiếu Kiệt nói.

- Đồ ăn dở tệ vậy mà anh cũng ăn được sao?

Đang ăn nghe được lời Nhã Oanh nhìn sang Hà Vi thì thấy cô gật đầu Thiếu Kiệt mới cười cười. Hắn không hiểu hai cô nàng tại sao lại cho rằng đồ ăn dở tệ không thể ăn.

Thiếu Kiệt lúc này mới chợt nhớ do áp suất khí quyển tạo nên vị giác bị sai lệch đối với món ăn. Còn hắn thì có thể do tiền kiếp những lần trốn trong rừng không có gì ăn phải dùng cả vỏ của cây xà cừ để chống đói nên cảm thấy những món ăn ở đây là rất bình thường.

- À không phải món ăn không dùng được đâu chỉ là khẩu vị trên không bị thay đổi thôi. Hai người không ăn là đói đó 19 giờ chứ không ít đâu. Đừng để xuống máy bay rồi phải xiu lúc đó vào viện đấy.

Người Tiếp Viên hàng không lúc này cũng chú ý lấy hai cô nàng sau khi dùng một chút, như muốn bỏ đi không muốn ăn. Mới tiến lại dãy ghế của Thiếu Kiệt hỏi.

- Hai bạn thức ăn có vấn đề gì à?

Thiếu Kiệt lúc này mới lắc đầu đáp lại với người tiếp viên hàng không một cách vui vẻ đáp.

- Không có gì đâu chị. Họ không quen với việc dùng bữa chính trên không vì thay đổi áp suất khí quyển gây sự xáo trộn vị giác thôi sẽ như thường ấy mà.

- Ấy vậy là hai bạn lần đầu tiên đi chuyến bay dài đi. Chị bảo đảm những món ăn này đều rất ngon chỉ là lên trên này đúng là như cậu bạn các em nói khẩu vị sẽ bị thay đổi chút ít nhưng bảo đảm mọi đồ ăn trên máy bay đều được bảo quản tốt nhất.

Nhã Oanh cùng với Hà Vi lúc này nhìn lại cái hộp đồ ăn của mình. Đúng là nó nhìn khá bắt mắt và có vẻ như rất ngon nhưng không hiểu sao hai người ăn vào đều có vẻ không có vị gì trong miệng.

- Hai người ăn đi! dù ít cũng được có gì lát nữa ăn những món ăn nhẹ bù vào.

Vừa nói vừa bỏ vào miệng món ăn của mình. Dù cả ba người đều ăn cùng một món nhưng thấy Thiếu Kiệt ăn uống khá bình thường. Nhã Oanh và Hà Vi cũng gật đầu. Theo hai người thấy Thiếu Kiệt cũng giống hai người đây là lần đầu bay chuyến bay dài tại sao hẳn lại không có cảm giác gì.

Thiếu Kiệt biết tâm tư của hai người là gì nhưng không nói ra. Bản thân hai người sống chưa từng đối diện với cái đói cái lạnh dù cho Hà Vi có là quân nhân nhưng ở thời bình này nó không như những thời chiến. Giờ đây quân nhân đều trang bị cho mình lương khô nén. Có thể đem đi trên cuộc hành quân nhiều ngày.

Còn Thiếu Kiệt hẳn, chỉ với một cái ba lô phải sống trốn đi các nơi mà không thể chu cấp những việc đó. Đối với tâm trạng lúc đó của hẳn xem như là trải nghiệm được cuộc sống của một người lính đúng nghĩa trong thời chiến.

Vừa trốn sự truy lùng vừa phải đề phòng lúc nào cũng bị hạ sát cho đến cuối cùng hẳn vì sơ xuất một bước nhỏ mới trở lại cuộc sống như thế này.

Đem những hộp thức ăn đã dùng của mình đưa lại cho tiếp viên để bỏ rác. Thiếu Kiệt lại tiếp tục mở máy tính ra liên tục làm việc. Những dòng chữ cứ ngày một nhiều. Những mã lệnh được việc trên một chương trình màu đen hiển thị ngày một nhiều. Nhã Oanh thấy thế mới hỏi Thiếu Kiệt việc hẳn đang làm là gì.- Thiếu Kiệt sao mỗi lần anh đụng đến máy vi tính là toàn thấy những màn hình đen rồi chữ cứ chạy dòng dòng như vậy thế?

- À tại máy sử dụng hệ điều hành linux không phải windows như mọi máy khác nên nó vậy đấy. Vì sai hệ điều hành này dễ làm việc hơn theo cách của lập trình viên.

Hà Vi với Nhã Oanh nhận được câu nói của Thiếu Kiệt mới gật đầu. Hai người thấy những cái này khởi động máy lên mà không có biết gì thì chỉ có nước nhìn màn hình ngó nó thôi. Nhã Oanh bây giờ nói ra suy nghĩ của mình với Thiếu Kiệt.

- Vậy ra hệ điều hành này an toàn nhất rồi chỉ có những người hiểu mới sai được thôi.

- Cũng không hẳn đúng là nó an toàn thật nhưng hiện tại nó có một lỗi nhỏ về bảo mật mà chỉ có anh mới là người biết hai em nhìn đây.

Nói rồi Thiếu Kiệt lưu lại toàn bộ những gì đang ghi lại. Thoát chế độ về màn hình khởi động màu đen ngòm và một con trỏ đang nháy.

- Nhìn nhé màn hình như thế này sẽ không vào được máy nhưng khi các em gõ phím xóa 28 lần sẽ bỏ qua bước xác thực thường thấy nhìn nhé.

Thiếu Kiệt vừa nói vừa làm bởi đây tới tận những năm sau này khi mà lỗi này được phát hiện ra thì không thể thay đổi bởi nó dựa trên hệ thống ban đầu không thể sửa của linux.

Màn hình lúc này tự động vào mà không cần bỏ qua các bước xác thực thường thấy mà vào thẳng màn hình chính, trong khi đó hai người nhìn chăm chăm nếu một chương trình có thể vào dễ vào không cần thông qua bước xác minh thì chẳng khác nào một ngôi nhà khang trang đầy những đồ quý mà không khóa cửa.

- Ấy nếu thế thì sao anh lại sai cái này. Đâu an toàn như windows sao lại sử dụng người khác vào được thì sao?

Biết máy tính xách tay của Thiếu Kiệt chứa nhiều dữ liệu quan trọng. Nhã Oanh và Hà Vi lúc này cũng trầm trọng hỏi Thiếu Kiệt. Vì nếu hãn ghi lại những dự án nào đó gặp phải một người lấy trộm đi mất thì người đó có thể lấy mất những dự án của Thiếu Kiệt sau này.

- Hai người yên tâm chuyện này chỉ mình anh biết. Giờ có thêm hai người nữa. Nhưng mà nói về vấn đề bảo mật an toàn thì không nơi nào an toàn hết. Cả hệ điều hành windows, khi màn hình hiển thị logo cửa sổ của Microsoft ngay lập tức nhấn tổ hợp phím Ctrl + Alt + Delete 2 lần. Một màn hình Login khác sẽ hiện lên cho phép hai người đăng nhập. Trong mục Username bạn nhập là Administrator và mục mật khẩu bạn để trống sau đó nhấn Enter là vào được rồi. Nhưng cách này quá phổ thông nên sử dụng linux vẫn là an toàn hơn hết.

Nghe Thiếu Kiệt nói vậy Hà Vi lúc này mới nhớ đến tại sao Trịnh Chi lấy được mã nguồn trong máy của công ty Trương Hạo. Vì quá đơn giản nên người nào cũng có thể tìm kiếm với từ khóa mở windows không cần mật khẩu đều có thể ra một đống những hướng dẫn về việc này.

- Thì ra là thế nhưng mà lần này anh định làm gì nữa thế? Vốn đi lần này làm xong giấy tờ anh lại định làm gì thế.

- Nhỏ nhỏ thôi lần này trước khi đi anh có mua 1 ngàn cái địa chỉ mạng rồi. Định kiếm một mớ vốn nữa ấy mà. Nhưng để xem nó như thế nào đã. Nếu được chắc cũng không phải lo lắng lắm.

Hà Vi lúc này mới kéo tay Thiếu Kiệt lại nói nhỏ chỉ ba người nghe thấy.

- Anh lại định làm gì thế?

- Chẳng qua có một số thử muốn kiểm nghiệm dù sao cũng cần có một ít tiền mà lấy từ nước ngoài chắc chắn sẽ thú vị lắm để xem thực hiện được không?

Nghe được những lời của Thiếu Kiệt Nhã Oanh cũng ngỡ ngàng cô không hiểu. Vì lần này Thiếu Kiệt đi lấy tiền đúng là từ Ngân Hàng như tại sao lại nói là thú vị.

- Anh đi lấy tiền từ Ngân Hàng thì có gì đâu mà thú vị. Cũng chỉ là tới đó làm giấy rút tiền thôi mà? cần gì phải thần bí chứ.

- Ai nói em là anh đi lấy công khai. Cái này gọi là chuyển tiền không hợp pháp. Gọi trong giới tin học là hacker anh định lấy lỗi hệ thống mà đăng nhập vào ngân hàng lấy tiền về sử dụng. Trong nước không sài được vì dân mình cực khổ còn ngân hàng nước ngoài chơi được à.

Hà Vi với Nhã Oanh lúc này trừng mắt lên với Thiếu Kiệt. Hai người không nghĩ rằng lần này ra nước ngoài Thiếu Kiệt lại có dự định này nếu biết hai người cũng không dám đi với hắn.

- Anh còn cái nào để chơi không mà làm chuyện này thế? Lỡ như bị phát hiện thì làm sao. Anh đã suy nghĩ kỹ chưa mà làm chuyện này.

- Việc này khi còn ở singapore anh mới nghĩ đến. Dù sao hai em nên nhớ ở quốc gia này tiền bạc của mọi người đều được bí mật không ít kẻ là buôn bán ma túy quan chức ăn hối lộ của các nước. Giờ anh lợi dụng thứ mà anh biết lấy lại thôi. Đem về nước phát triển trước sau này làm từ thiện lại sau.

Trâm Ngâm một lúc Hà Vi cau mày một hồi lâu, suy nghĩ điều gì đó. Thiếu Kiệt cần hai người giúp đỡ hắn một số chuyện nếu không thì hắn vẫn làm nhưng lúc đó rủi ro cao hơn sự chuẩn bị cần thiết.

- Thôi được em tham gia nhưng với tư cách giám sát nếu có chuyện gì thì hủy bỏ.

Hà Vi lúc này thờ dài nhìn Thiếu Kiệt. Nhã Oanh nghe như thế mới gật đầu nhìn Thiếu Kiệt.

- Em cũng muốn giúp nhưng không biết được không. Mọi chuyện để anh quyết định đi.

Thiếu Kiệt lúc này cũng tươi cười nếu hai người không phản đối là được. Hẳn mua một ngàn đĩa chỉ mạng không thể để làm cảnh được. Nhưng giờ hai người đồng ý thì hẳn có khả năng nắm chắc việc này hơn. Dù sao một người nếu làm những thao tác bên ngoài nữa thì khá khó khăn.

- Hai người yên tâm lúc đó xem anh làm việc là được. Chỉ cần sự giúp đỡ một tý thôi ấy mà.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 298: Quốc Gia Không Chiến Tranh

Nhã Oanh nghe được Thiếu Kiệt nói như chuyện này đơn giản cứ như lấy đồ trong túi nên thở dài nhìn hắn nói.

- Sao cái nào bạn cũng xem như nó đơn giản vậy. Đâu phải cứ muốn làm là làm được nếu không người ta bày ra an ninh mạng làm gì?

- Đúng là họ có an ninh mạng nhưng đối với mình có một số thứ đến giờ vẫn không thay đổi. Không có cái gì là an toàn vĩnh viễn chỉ có là chưa phát hiện ra thôi. Chỉ khi chỗ đó được mở ra thì mọi thứ đều có thể xâm nhập được. Nó như là một chìa khóa để mở mọi cánh cửa, mà mình cần thôi.

Thiếu Kiệt đem những suy nghĩ lập luận của mình nói ra cho Nhã Oanh và Hà Vi biết dù sao đối với hai người cũng không hiểu hết về những gì hắn đang làm cái hắn cần hiện tại chỉ là sự giúp sức đơn giản.

- Thôi để mình dân hoàn thiện những cái phần mềm cần thiết rồi đợi đến khi mình tới đó rồi sẽ làm cho hai vị cô nương nhà chúng ta thấy. Giờ thì hai người đọc sách báo hoặc xem chương trình gì đó thì nói tiếp viên mở cho xem.

Không bàn luận với Nhã Oanh và Hà Vi Thiếu Kiệt trở lại với những dòng mã lệnh của mình đang viết. Hắn tập trung vào những gì loại bỏ đi những âm thanh gần đó.

Nhã Oanh với Hà Vi thấy như thế cũng lắc đầu hai người không hiểu sao hắn những lúc tập trung làm việc luôn mang lại một nét gì đó làm cho

người ta thấy an tâm.

Nhã Oanh lúc này mới hướng Hà Vi nói nhỏ nhưng gì cô muốn biết. Bởi cô thấy nếu đi chuyển tiếp thì vẫn có thời gian thư giãn một chút ở các sân bay nước bạn lúc đó cả hai người đều có thể sử dụng những thức ăn ở bên dưới mặt đất không phải chịu cái đồ ăn như vừa rồi.

- Chả hiểu sao Thiếu Kiệt lại đăng ký vé bay dài thế này. Mình thấy bay chuyển tiếp hoặc quá cảnh ở nước thứ ba được mà giờ ngồi trên máy bay gần như cả ngày chán.

- Chắc tại thời gian quá cảnh chuyển bay lại dài nên Thiếu Kiệt mới không chọn thôi. Bạn cũng biết mỗi lần quá cảnh chuyển bay thì ít nhất cũng một hai giờ

Hà Vi nghe Nhã Oanh nói cũng trả lời cho cô biết. Việc bay làm nhiều chặng cũng là một cách nhưng kéo dài thời gian vẫn là thường thấy. Nên với Thiếu Kiệt xem như bay một chuyến dài tuy khi xuống máy bay có mệt nhưng mà vẫn là tốt hơn.

- Theo cậu ở Thụy sỹ có cái gì hay không? mình thấy hình như người ta nhắc tới đây toàn nhắc tới ngân hàng mà không phải những địa điểm du lịch nhỉ.

- Cái này thì hình như không có nhưng mà thôi dù sao lần này đi cũng là để giúp Thiếu Kiệt làm việc. Nếu mà nơi này có địa điểm du lịch gì cũng không đơn giản với người đi như mình không có hướng dẫn viên cũng như không.

Nghe Hà Vi nói như thế Nhã Oanh nhìn cô, nếu ở nước ngoài chỉ cần nhìn tiếng anh thông dụng vẫn biết được đường xá và mấy nơi khác, tự thân họ đi du lịch không cần hướng dẫn viên việc này cũng đơn giản không phải họ đã làm việc này ở singapore đấy sao.

- Thì hỏi họ những địa điểm du lịch là được dù sao tiếng anh cũng thông dụng mà.

- Không nghe nói đâu bên đó tiếng đức mới là ngôn ngữ chính mình chả biết cái này qua đó như người không biết gì thì cũng mệt lắm. Thôi để Thiếu Kiệt làm việc đi hai bọn mình tiếp tục nghỉ ngơi để xem cho anh ấy làm việc đi.

Nói rồi cả Nhã Oanh với Hà Vi không nói gì nữa mà tiếp tục nghỉ ngơi với những gì diễn ra trên máy bay chỉ là một chuỗi nối tiếp những sự việc đơn thuần.

Thiếu Kiệt với mọi người đặt chân xuống sân bay geneva là khi mà đồng hồ nơi đây đã điểm một có số không lớn không nhỏ. Đã là sáu giờ chiều.

Nhìn từ trên cao xuống máy bay như đang đi vào một vùng cổ kính và hiện đại. Có thể thấy rõ ở những nước châu âu họ luôn có quan niệm của mình về những kiến trúc được tạo nên.

Thiếu Kiệt thấy thời gian cũng vừa đủ dù cả ba ngồi trên máy bay không phải ít nên mới hưởng taxi nhờ chở đến một khách sạn gần nhất. Nhìn những khách sạn nơi này có thể thấy được vì thường xuyên tiếp xúc với người có tiền nên giá thành phòng nghỉ cũng không rẻ.

Thuê một phòng đôi và một phòng đơn cho cả ba người. Người phục vụ để hành lý của bọn hắn lên một xe đẩy. Cùng họ đi nhận phòng, bên trong phòng ốc không khác gì với bên ngoài những kiến trúc châu âu đầy tinh tế và nghệ thuật.

Dù cho đây chỉ là một phòng thường nhưng có thể thấy nó có đầy đủ những tiện nghi cần thiết của một khách sạn lớn. Nhận chìa khóa phòng từ người phục vụ nói một chút về những gì khách sạn hắn ở.

```
]var    abd_media="media.adnetwork.vn";var    abd_width=500;var  
abd_height=281;var    abd_skip=7;var    abd_flash=true;var  
abd_popup=true;var    abd_wid=1515641312;var    abd_zid=1515641399;var  
abd_content_id="#abd_itvcplayer";var abd_position=0;
```

Thiếu Kiệt còn biết được bên dưới khách sạn có một nhà hàng chuyên phục vụ không nghĩ hoặc là bạn có thể xuống nơi đó chọn bàn ngắm nhìn ra phong cảnh đường phố hoặc là có thể chọn cho mình dùng bữa trên phòng nhân viên sẽ đem đến tận nơi.

Người phục vụ đem từng chiếc vali hành lý và đồ đạc của Thiếu Kiệt vào trong phòng. Hẳn cũng không phải không hiểu đối với những người nhân viên phục vụ thế này họ hoàn toàn không chỉ ăn lương mà còn có cả tiền phục vụ được khách hàng là người du lịch hoặc người ở lại khách sạn típ nhằm tăng thu nhập cho cuộc sống.

Dù bên ngoài sân bay số tiền Thiếu Kiệt đổi là không nhiều nhưng vẫn có một số mệnh giá tiền thấp để dành dùng cho việc mua sắm như thứ ít. Đưa cho người phục vụ tờ giấy bạc mệnh giá 10 franc. Thiếu Kiệt trở lại phòng của mình.

Thấy hai cô nàng ngồi mệt mỏi ngồi xuống bộ bàn ghế trong phòng Thiếu Kiệt mới lắc đầu. bản thân hẳn tuy mệt nhưng hẳn biết hai cô nàng này từ hôm qua đến giờ vì trên máy bay đúng giờ sẽ cung cấp bữa ăn nhưng hai người không bao giờ ăn hết một phần thực phẩm của mình.

- Thôi hai cô nương ới đi xuống nhà hàng ăn thôi. Lắp cho đầy cái bụng trước đi rồi lát nữa xếp hành lý ra sau. Chứ hai người giờ mà đi ngủ là khuya không ai thức với hai người đâu.

- Ừ được đấy đi ăn cái gì đi. Dù sao trên máy bay không ăn được gì hết? Mệt chết đi được.

Nhã Oanh nghe được Thiếu Kiệt nói thế tuy có mệt, nhưng cô với Hà Vi xem việc này bây giờ thấy cần thiết nhất. Đơn giản nếu Thiếu Kiệt không nhắc hai cô nàng có thể không chú ý lắm. Nhưng một khi đã nhắc đến hai người đúng là có cảm giác đối.

cả ba người theo sự chỉ dẫn của nhân viên đến một dãy nhà hàng bên dưới của khách sạn. bên ngoài bao quanh bởi những khung cửa kính có thể nhìn thấy những người bên ngoài đi lại.

- Ngồi xuống một bàn có thể nhìn ra bên ngoài Thiếu Kiệt nhìn qua menu của nhà hàng. Nó được in hẳn bằng tiếng đức, tiếng pháp tiếng ý kèm theo cả tiếng anh.

Hà Vi nhìn vào thực đơn tuy cô cũng biết một số từ thông qua những ký tự được in trên đấy nhưng phần nhiều vì là những từ chuyên ngành nên cô cũng chào thua với việc gọi món.

Không chỉ có Hà Vi mà Nhã Oanh cũng như thế nhìn vào nó xong cũng chỉ biết hướng Thiếu Kiệt nhìn. Thấy Thiếu Kiệt lật lật thực đơn. Hai người nhìn nhau cười thầm. Theo cả ánh mắt của hai người thì Thiếu Kiệt chắc hẳn sẽ không hiểu được những gì trên thực đơn. Người phục vụ đợi hai cô nàng gọi món không thấy có động thái gì thì nhìn đến Thiếu Kiệt. Xem chừng hẳn cũng như hai cô gái không hiểu những gì ghi trên thực đơn.

Lúc này Thiếu Kiệt mới trầm ngâm suy nghĩ một chút gì đó. Mới hướng người phục vụ đưa ra một tràng dài nói.

- Lấy cho tôi món khoai tây nghiền, ba phần bí tết bảy phần chín ba phần tái, ba phần mì Spaghetti. Thêm đó là ba ly nước cam ép với một ít bánh Champagne Truffles làm tráng miệng. Như thế được rồi, nói nhà bếp làm đi.

- Vâng quý khách chỉ cần đợi một chút trong vòng mười phút những món ăn này sẽ có.

Người phục vụ thấy thế bèn ghi nhanh vào một tờ giấy trên tay. Dù cho Thiếu Kiệt có vẻ như phát âm không đúng chuẩn lắm nhưng người phục vụ cũng hiểu được. Bởi hắn tiếp xúc không ít người nói sai về giọng nói và tên gọi món ăn. Rồi nói ra thời gian mà món ăn sẽ đưa lên tới bàn của Thiếu Kiệt xong quay vào bên trong.

Hai người Hà Vi với Nhã Oanh lúc này nhìn hăn trố mắt ra thắc mắc. Bởi theo những gì hai người biết thì đối với việc gọi món ăn không đơn giản nếu Thiếu Kiệt thật sự không hiểu những từ chuyên ngành, tên gọi của món ăn.

Dù cho có biết tiếng anh đi nữa thì hăn cũng phải gọi đúng tên tiếng anh của món đó nếu không thì sẽ phải dùng tới ngôn ngữ cơ thể để mà chỉ vào tên món ăn trên thực đơn. Hà Vi lúc này mới thốt lên nói.

- Thiếu Kiệt sao anh làm được. Bọn em biết là có bít tết nhưng mà không biết nó gọi làm sao? Còn cái món gì sâm panh nữa làm sao anh gọi được?

- Ấy việc này không phải nó có ghi tiếng anh sao? Thì đọc tên tiếng anh thôi là được mà.

Nhã Oanh nghiến mắt nghi ngờ bởi cả ba người đều như nhau cô và Hà Vi lại không biết cái món đó mà Thiếu Kiệt lại đọc rất trơn tru. Anh mắt nghi ngờ nói lên một sự thật hăn đang nói xạo.

Thiếu Kiệt thì trong lòng kêu khổ. Nếu ai nói ở tiền kiếp hăn phải cập nhật các tên món ăn bằng tiếng anh thông dụng. Biên soạn thực đơn của nhà bếp đưa ra. Làm những buổi tiệc đứng cho những công ty người nước ngoài.

Việc này tốn của hăn một đồng thời gian về việc ngồi tra cứu với cách đọc lại còn phải hiểu món ăn đó được làm như thế nào. Nếu bất chợt có một vị khách người nước ngoài nào đó hoặc người trong nước muốn biết thì hăn phải trả lời như học thuộc.

- Không hẳn lắm. Việc này cũng đơn giản thôi họ có những thứ không thay đổi thực đơn lúc nào cũng được chia bố cục làm ba phần mà khai vị, món chính và tráng miệng. Dù cho lúc này không gọi khai vị để cho sử dụng món chính luôn vì không muốn hai người thấy món khai vị nhàm chán.

Thiếu Kiệt đã chuyện bị hai người dò xét qua một bên, đẩy chủ đề vào một cơ sở vững chắc. Bởi trên thực đơn đúng là có chia ba phần như thế. Hà Vi với Nhã Oanh nhìn hẳn lúc này cứ tưởng hẳn sẽ nói rõ lý do nhưng lại nghe bố cục đơn giản mà hẳn đưa ra cũng gật đầu.

Nhã Oanh lúc này mới chợt nhớ cái món tráng miệng mà Thiếu Kiệt nói cô chưa từng nghe bao giờ nên hỏi hẳn.

- Vừa này anh gọi nước cam với lại cái gì vậy?

- À món bánh Champagne Truffles nó là sự kết hợp giữa socola và bơ thêm 1 chút sâm panh. Nó là món ăn tráng miệng đặc trưng ở đây còn nói là sao mà anh biết thì anh đọc được trên mạng thôi nay gọi thử xem nó ăn như thế nào.

Hà Vi lúc này mới biết tại sao Thiếu Kiệt lại có thể gọi món tráng miệng mà hầu như cô và Nhã Oanh đều không biết. Thì ra đơn giản vì Thiếu Kiệt hẳn đọc được trên mạng nên cũng không thắc mắc nữa.

Nhưng hai người cũng không biết rằng hẳn thường xuyên ăn món này và cũng là món hẳn thích mỗi lần tổ chức tiệc đứng hẳn luôn khuyến khích khách hàng nên chọn món này trong những món tráng miệng. Để hẳn có thể ăn ké với danh nghĩa là thử món của công ty.

Nhìn quanh một lúc Nhã Oanh mới thở dài nghĩ ngợi điều gì nói với Thiếu Kiệt.

- Nhìn nước người ta văn minh thật. Bên ngoài đường lúc nào cũng thoải mái thông thoáng đường lại được lát gạch đẹp thật.

- Thôi đi cô ơ tính ra thì nước người ta chỉ bằng một phần mười hai số dân của nước mình. Đất nước người ta giàu, nước mình còn trong giai đoạn đang phát triển làm sao bì được.

Tính toán một lúc Hà Vi như ngẫm nghĩ điều gì rồi mới hỏi Thiếu Kiệt

- Cậu nói một phần mười hai vậy là nước này chỉ có bảy đến tám triệu dân. Thôi sao có nói quá không đấy?

- Làm gì mà nói quá các cậu nên nhớ đây là quốc gia châu âu họ có một nền kinh tế khác với mình. Nhất là với đất nước này họ đứng ở trung lập và không chi tiền cho quân sự. Nên chẳng nước nào muốn đụng đến vì đa số nước này những hầm công sự tránh bom từ thời chiến được tận dụng là kho cần tiền bạc và vàng của các nước trên thế giới đấy.

Nhã Oanh lúc này mới hỏi Thiếu Kiệt bởi như cô thấy những quốc gia đều chu cấp cho quân đội của nước mình khá nhiều. Để bảo vệ lãnh thổ quốc gia và phòng có chiến sự. Nếu như ở Thụy sỹ không như thế thì làm sao nó vẫn tồn tại.

- Ấy lẽ như nước khác muốn gây chiến thì sao? Dù sao họ không đầu tư vào quốc phòng lại để nước khác xâm chiếm như thế không được à.

- Em ngây thơ lắm Nước nào dám đánh Thụy sỹ nó là ngân hàng của thế giới một khi em muốn đánh Thụy sỹ là hơn một trăm quốc gia con lại nhìn em rồi thì em đánh bằng cách nào? cái này là một đám đánh một đứa đó không phải ai cũng dám chơi đâu.

Thiếu Kiệt vừa cười vừa nói với Nhã Oanh. Dù sao thì cô cũng không hiểu nhiều lắm về những việc mà thế giới đang có. Luôn có những quy tắc ngầm với nhau việc tranh chấp có diễn ra như thế nào nhưng đối với Thụy

sỹ thì không được xảy ra bởi nó có thể dẫn đến sự chao đảo kinh tế của toàn thế giới.

Mà trong đó bao gồm tất cả các nước thành viên châu âu chưa kể đến là những quốc gia lớn mạnh như của Mỹ cũng phải phụ thuộc ít nhiều. Nếu nói cuộc khủng hoảng kinh tế của mỹ góp phần làm đình trệ nền kinh tế các khu vực. Thì đối với nền kinh tế châu âu chỉ cần liên quan đến thực sỹ sẽ gây ảnh hưởng lớn mà ngay cả mỹ cũng phải chịu tác động không nhỏ.

Nhã Oanh lúc này cũng gật đầu như hiểu được những gì Thiếu Kiệt vừa nói.

- Như vậy thì người dân ở đất nước này xem ra rất tốt không sợ có chiến sự hoặc những điều gì lớn nhất xảy ra.

Ngay lúc này những món ăn của Thiếu Kiệt vừa gọi được lần lượt đem lên với thời gian chuẩn xác nhất làm cho cả Nhã Oanh với Hạ Vi có tâm lý ngồi chờ cũng ngạc nhiên không kém.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 299: Virut Conficker

Nhìn vào đồng hồ trong điện thoại của mình Nhã Oanh với Hà Vi đều bất ngờ trước sự chính xác tuyệt đối của lời nói người phục vụ. Đặt những món ăn lần lượt lên bàn họ rời đi lúc này để lại một ít tâm tư cho cả hai người.

- Thiếu Kiệt họ đem đồ ăn lên khá đúng giờ đấy. Mình cứ nghĩ là họ nói mười phút để cho mình thấy thời gian ngắn mà ngồi đợi thôi.

Thiếu Kiệt vừa lấy một cái thìa đang định ăn một chút khoai tây nghiền mới dừng lại nhìn hai người một lúc.

- Hai cô nàng ới nước người ta sản xuất đồng hồ đấy. Nên thời gian là điều mà đất nước này luôn tuân thủ. Chẳng giống như ở nước mình đâu. Nói họp thì ít nhất ba mươi phút sau mới có mặt.

Hà Vi lúc này cũng che miệng cười. Vì Thiếu Kiệt nói không sai ở bất cứ đâu trên quốc gia của họ cũng có câu đợi chút xíu hoặc năm phút nữa.

Dường như họ chưa bao giờ có định nghĩa đúng giờ về thời gian. Trong khi đó những nơi làm việc công sở hành chính dù cho đã đến nơi làm việc. Họ vẫn có thể đi ra bên ngoài ngồi đọc báo uống chút ca phê buổi sáng. Đợi cho mặt trời gần đứng bóng lúc đó mới vào làm việc.

Đó là vẫn chưa kể đến họ rất đúng giờ trong việc nghỉ ngơi. Nếu đến đúng giờ nghỉ thì họ sẽ mau chóng rời khỏi chỗ làm việc. Đợi đến đầu giờ chiều thì có khi lại vào làm trễ. Việc này hầu như là thói quen và việc làm bất thành văn của một bộ phận như thế.

- Việc này không thể trách được đâu. Những người như thế cũng đã quen với cách sống như vậy rồi. Họ thường dựa vào quyền thế gia đình, quan hệ với công việc chỉ là cái để người khác nhìn vào mà thôi.

- Cũng không hẳn. Vì ở nước mình họ chưa thật sự thấy được tầm quan trọng của công việc. Và nhiều thứ quan niệm của ông bà xưa giờ đây đều có một sự thay đổi nhất định.

Vừa ăn Thiếu Kiệt vừa suy nghĩ về những gì thay đổi ở sắp tới. Hắn nói ra những điều này vì biết trước sau gì nó cũng sẽ xảy ra không sớm thì muộn bánh xe của lịch sử sẽ không vì một nhân tố là hắn mà thay đổi hoàn toàn.

- Mình thấy nhiều người hiện tại vẫn chưa định hướng được họ sẽ làm gì sau này và họ muốn đi theo con đường nào. Nếu không phải chơi cùng với mọi người mình cũng không tự biết được. Cũng như Lý Bân hay có câu nói định hướng của hắn là sau này quản lý một tạp chí tin tức nổi tiếng. Hắn cứ theo đó mà làm còn Lâm Vũ lại muốn trở thành một người giỏi về mã nguồn máy tính. Còn dự định của anh là gì?

Nghe Nhã Oanh nói như thế Thiếu Kiệt bỗng chốc dừng lại đôi chút. Đúng vậy trước đây dự định của hắn chỉ là kiếm tiền. Để có cuộc sống tốt hơn ở tiền kiếp. Giờ đây hắn lại chạy theo những mưu tính chỉ để có thể ung dung tự do tự tại.

- Việc này mình cũng không biết chỉ đi bước nào hay bước đó vậy cuộc sống mà mình muốn hiện tại không còn nằm theo ý muốn của mình nữa. Thôi kệ đi chuyện gì đến sẽ đến thôi.

Hai người lúc này đều nhìn lấy Thiếu Kiệt, Vì đây là lần đầu tiên hai người thấy Thiếu Kiệt không đặt ra vấn đề gì cho tương lai của mình. Có lẽ hai người đã quen với những việc Thiếu Kiệt hắn đưa ra mà luôn thực hiện được,

Sự thuận lợi ấy đem lại có phần nào đó làm người ta chủ quan. Nhưng Thiếu Kiệt hẳn biết việc thuận lợi này thế nào cũng sẽ kết thúc. Đây chỉ là những cơn sóng lặng im trên mặt biển đợi chờ cho một cơn bão sau này,

- Anh là gì mà cứ mơ hồ như thế phải định hướng đi chứ. Sau này học xong anh còn phải quản lý một đồng thứ. Đâu thể nào không có gì được.

Nhã Oanh vô tư vừa dùng bữa vừa nói với Thiếu Kiệt hẳn cũng chỉ biết cười trừ. Bởi những việc sắp tới hẳn biết được nhưng còn những chuyện sau này thì sao. Hẳn chí có được những gì với kiến thức và sự chắc chắn hữu hạn.

Còn một đoạn đường dài trước mắt mà hẳn không thể nào biết được. Giờ hẳn phải đi giải quyết từng vấn đề của mình một cách tốt nhất để không phải sai lầm về sau.

- Thôi không nói nữa có gì đến đó rồi tính. Giờ dùng bữa đi rồi đi dạo xem một vài thứ với mấy địa điểm ngân hàng anh cần nữa. Rồi ngày mai còn phải đem đồng giấy tờ đi xem xét các thứ.

Thiếu Kiệt vội cắt ngang những gì Nhã Oanh đang nói. Hẳn thấy nếu cứ tiếp tục vấn đề này chắc chắn sẽ kéo dài. Mà hẳn thì lại không muốn phải bàn nhiều quá về vấn đề tương lai phía trước như thế nào.

Thấy Thiếu Kiệt không muốn nói hai người cũng biết hẳn có điều gì đó mà không thể để hai người biết, Nhưng đó là lựa chọn của hẳn. Hai người dù hiểu nếu họ có biết cũng không giúp ít gì nhiều.

Kết thúc buổi ăn hôm đó Thiếu Kiệt cùng với hai người đi dạo một vòng quanh mọi thứ chỉ để giết thời gian. Còn Thiếu Kiệt thì lại khác hẳn quan sát hết những thứ đi ngang qua. Những quán cà phê nhà hàng nhỏ ở các góc đường gần trung tâm được hẳn quan sát thật kỹ lưỡng.

Cả ba người đi vòng quanh nhiều lần nơi này cho đến khi Nhã Oanh với Hà Vi nhận ra được điều đó cũng đã là xế chiều. Vì không gian thoáng mát thêm vào đó là việc thành phố của nơi đây luôn có một con sông trải dài.

Gió từ bên bờ sông thổi qua cũng làm cho người ta thư thái ít nhiều. Đối với người ngồi máy bay lâu như hai người Hà Vi với Nhã Oanh là một cách giải tỏa tâm lý tốt nhất.

Như mọi ngày Thiếu Kiệt sau một giấc ngủ dài cũng tỉnh giấc. Hắn lúc này sau khi làm vệ sinh cá nhân xong thì bắt đầu lôi laptop và một số giấy tờ bỏ vào túi sách đi xuống dưới sảnh của khách sạn.

Không khí buổi sáng nhộn nhịp hơn buổi chiều. Từng người ngồi ở những bàn của mình bàn tán những việc làm. Phần lớn có thể thấy được ở đây hầu như ai cũng khoát lên mình bộ vest và những vật dụng cần thiết thường là laptop hoặc một số giấy tờ quan trọng.

Họ lấy ra những gì mình đã chuẩn bị để có thể thực hiện tốt công việc cho một ngày. Vì tính đúng giờ luôn hiện diện trên mỗi người dân nơi này, nên việc sắp xếp thời gian để họ có thể dùng những tách cà phê kiểm tra lại những gì của ngày làm việc hôm nay trước giờ làm đều nói lên sự ngăn nắp và có kế hoạch.

Thiếu Kiệt hẳn cũng như bao người khác chọn một bàn cho mình bắt đầu mở máy tính lên. Hắn đăng nhập vào mạng không dây của quán cà phê. Bắt đầu thực hiện tra cứu những gì hắn đã lập trình.

Ngồi trong một góc trong cùng đợi cho người phục vụ đem tách cà phê ra. Vì ai cũng như ai họ đều tập trung vào việc của mình nên không biết rằng hệ thống mạng đã bị Thiếu Kiệt kiểm soát.

Vì phần những năm đầu như thế này vấn đề bảo mật về mạng không được chú trọng nhiều. Thiếu Kiệt chỉ cần vào được mạng hắn có thể lấy được toàn bộ thiết bị đang kết nối.

Toàn bộ danh sách nhưng người đang kết nối với mạng không dây công công được Thiếu Kiệt lọc ra từng người từng người. Hắn lấy những hồ sơ trong máy tính trước sau đó đến những hình ảnh và công việc trong điện thoại thông minh sau.

Từng người một Thiếu Kiệt đều lưu lại địa chỉ mail và lấy đi một phần những tập tin quan trọng mà bản thân hắn thấy là cần thiết. Lúc này điện thoại của Thiếu Kiệt lại vang lên hiển thị có tin nhắn mới gửi đến. Nhìn vào dòng tin nhắn phía trên điện thoại hắn chỉ cười nhả lại.

“Mình đang ở dưới quán cà phê hai người cùng đi xuống đi.”

Thiếu Kiệt vừa nhả đi lại tiếp tục trên máy tính xách tay của hắn làm việc. Với những công cụ hiện nay hầu hết không ai nghĩ máy tính hoặc điện thoại của mình có thể bị xâm nhập bất cứ lúc nào khi mà chỉ cần bạn kết nối với một mạng không dây tại một quán cà phê hay một địa điểm nào khác thì bạn có năm mươi phần trăm bị biết hết mọi thông tin.

Hà Vi với Nhã Oanh xuống đến nơi. Thấy Thiếu Kiệt ngồi trong một góc cũng hướng về phía hắn thắc mắc bởi cô thấy có những bàn khá rộng rãi mà không ai ngồi. Hẹn lại đi chọn một nơi trong cùng di chuyển xa như vậy. Nên khi đến chỗ Thiếu Kiệt Nhã Oanh mới hỏi.

- Cậu làm gì mà ngồi trong góc thế này?

- Thì lúc này ở đây trống nên vào ngồi giờ thì người ta đi hết có chỗ trống không lẽ lại đổi bàn. Mà ngồi đâu cũng được cần gì quan trọng hai người ăn sáng chút gì đó rồi mình đi công việc luôn.

Nhã Oanh lúc này ngồi xuống bàn thấy máy tính nằm ở đây nên cũng cười nói.

- Ra đây định làm gì nữa định chơi game gì giải trí à?

Vốn tưởng nơi này là nơi công công Thiếu Kiệt sử dụng máy tính chắc chỉ là gửi tin nhắn hoặc gửi mail cho những người ở nhà. Cô hoàn toàn không nghĩ đến Thiếu Kiệt sẽ đem máy tính ra đây để làm công việc của hắn.

Nghe Nhã Oanh nói thế Thiếu Kiệt cũng cười đáp lại. Vì nếu đã cô không biết thì Thiếu Kiệt sẽ để cô không biết luôn.

- Ừ ra đọc tin tức nước mình có gì mới không ấy mà. Phải cập nhật tin tức thường xuyên chứ. Dù sao mình ra nước ngoài cũng phải biết một chút gì đó đúng không nào.

- Anh bớt xạo đi. Anh dành thời gian đọc tin tức trong nước, ai tin ở nhà còn không đọc ra nước ngoài anh mà đọc mới là chuyện lạ đấy. Anh định qua mặt Nhã Oanh thôi chứ làm sao qua mặt được mình. Đang làm gì đó khai ra mau.

Hà Vi không ngại vạch trần tội lỗi của Thiếu Kiệt dù sao cô cũng ở cùng hắn thường xuyên biết được Thiếu Kiệt ngoài những khi ôm máy tính viết code làm chương trình ra rất ít khi nào đọc tin tức mà có thì chỉ những lúc thật rảnh rồi nhìn lướt sơ một hẵn lại tắc đi.

Thiếu Kiệt bây giờ cảm thấy mình ở chung nhà với bạn gái là một điều không nên khi thói quen của mình rất dễ bị vạch trần ở những thời điểm không muốn.

- Ấy sao lại nói thế trong nước thì không xem ra nước ngoài xem cũng vẫn được mà. Thôi hai người gọi món đi gì đi. Rồi mình đi công việc.

Thấy không ổn Thiếu Kiệt đành đem chuyện chuyển sang chủ đề khác cho hai người không còn nói nhiều. Hà Vi với Nhã Oanh cũng chọn những món ăn sáng khá phổ thông.

Thiếu Kiệt lúc này. Kiểm tra một lúc nữa trên máy tính nhưng vì hăn ngồi đối diện với hai người. Hà Vĩ tuy biết hăn làm gì đó nhưng không hỏi han tới. Nhã Oanh thấy như thế mới hướng Thiếu Kiệt hỏi.

- Anh định lát nữa sắp xếp mọi chuyện như thế nào? Vào trong đó rút tiền hết ra luôn hay sao?

- Em nói chuyện giỡn chơi. Không phải cứ muốn rút là rút được đâu. Chuyện này rất rườm rà nhưng nếu muốn không mất thời gian thì chỉ có cách tạo một tài khoản đem toàn bộ các tài khoản kia sát nhập vào tài khoản của anh như thế mới được.

Nhã Oanh nghe Thiếu Kiệt nói thủ tục rườm rà như thế cũng gật đầu. Dù sao đây cũng là ngân hàng nếu việc chuyển một số lượng tiền lớn ra ngoài cần phải có chứng minh các thứ còn nếu gộp tài khoản thì vấn đề này xem ra không lớn.

Nhưng Nhã Oanh nghĩ đơn thuần còn Thiếu Kiệt thì lại nghĩ khác hăn phải từ một trong những hệ thống có được quyền truy cập vào mạng của ngân hàng mà cách đơn giản nhất và thông dụng nhất chỉ có botnet

Đây là một trong những phần mềm gần đây sau khi Thiếu Kiệt cải tiến trên mã nguồn con vi rút thế hệ đầu của nó. Bởi không khó để người trong giới có thể tìm ra con virus Conficker.

Khi tạo ra phiên bản đầu tiên của nó Thiếu Kiệt đã nhờ người trong nhóm thử nghiệm chất trên mạng của mình. Việc lấy con virus bản cải tiến này để thực hiện kế hoạch là điều mà hăn cần thiết.

Việc để nó bị phát hiện vào một tuần sau khi phát hành bản thử bởi Thiếu Kiệt biết nếu người trong nhóm dùng nó làm việc không tốt hoặc để lây lan ra bên ngoài là điều không ai muốn. Dù rằng như thế nhưng hăn vẫn cải tiến lại thông qua một số phương thức cần thiết để sử dụng.

Điều hăn cần bây giờ là bất cứ ai có thể thông qua những địa chỉ email mà hăn thu thập được từ hệ thống và những người vừa mới bị lấy thông tin. Có được một phương thức kết nối với ngân hàng hăn cần tạo một lỗ hổng trong bảo mật.

Hà Vi lúc này cũng trầm mặc bởi nếu như vậy Thiếu Kiệt đi không đem theo cái gì thì làm sao có thể tạo một tài khoản cần thiết cho hăn. Cô Cũng hiểu nếu muốn có một tài khoản ngân hàng bất cứ đâu điều đầu tiên ngoài những thủ tục đăng ký còn phải có một số lượng lớn tiền gửi vào.

Không như những thẻ ngân hàng nội địa sử dụng giao dịch rút tiền đơn thuần của trong nước chỉ cần tới đăng ký gửi vào một ít tiền là có thể có được một tài khoản cần thiết. Đây là tài khoản theo dạng quốc tế và sẽ được ngân hàng cấp một thẻ ghi nợ sử dụng trên mọi quốc gia để người khác không thể tra được số tiền mà bạn đang có là bao nhiêu.

- Cậu định làm các nào đây? Ba người bọn mình không có đem theo tiền làm tài khoản thì ở đâu ra việc gộp tài khoản.

- Hôm nay công việc của chúng ta chỉ là ngồi quán cà phê các nơi ngắm cảnh mỗi chỗ một ít thời gian thôi là được. Xem như hôm nay thư giãn một ngày nhé. Nếu hai người không thích thì có thể ở khách sạn cũng được.

Thiếu Kiệt cũng hiểu công việc đi lấy thông tin để có được một điểm mấu chốt làm việc mà hăn muốn cần khá nhiều thời gian. Việc ngồi ở những quán cà phê có thể mất hàng giờ liền để có được thứ hăn cần nếu hai người không đồng ý thì Thiếu Kiệt cũng đành chịu.

Vì nếu tấn công theo hệ thống rất dễ bị phát hiện ra còn như hăn từ từ thâm nhập cần thời gian và cần một sự kiên trì nhất định. Bởi cái hăn đang làm nếu chỉ cần sơ sót nhỏ cũng dẫn đến nhiều vấn đề phát sinh trên diện rộng mà hăn và hai người có thể là người bị liên can lớn nhất. Những việc này chưa kể là bị trục xuất còn có khả năng ở lại chịu tội. Nên dù là việc

đơn giản nhưng Thiếu Kiệt cần một sự tỉ mỉ nhất định mà không phải chủ quan.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 300: Không Thể Dừng Lại .

Hà Vi lúc này cũng trầm ngâm một lúc. Nhã Oanh thì rất nhanh chóng đưa ra kết luận của mình. Cô thấy việc ngồi nhìn xem cuộc sống của người ở đây vào những buổi sáng là điều thú vị không như đất nước của cô nơi đây yên bình và không ngột ngạt. Nên Nhã Oanh chọn đi cùng Thiếu Kiệt ngắm cảnh xung quanh.

Nhã Oanh đã chọn như thế Hà Vi ở một mình trong khách sạn cũng không làm gì. Nên cô gật đầu với hân rồi nói.

- Bọn em đi cùng nhưng mà chán quá thì bọn em đi vòng vòng xung quanh thành phố đấy. Lúc đó anh cũng không được nói gì đâu.

- Thì hai em cứ đi lúc này trời tuyết chụp vài tấm ảnh nô đùa trên tuyết là điều thú vị mà. Nhìn bên ngoài xem. Tuy trời tuyết rơi trắng xóa nhưng mọi việc vẫn diễn ra bình thường đấy không thấy sao. Lúc đó chụp đem về còn có cái để khoe chứ.

Vừa nói Thiếu Kiệt vừa chỉ ra bên ngoài cửa. Nhã Oanh với Hà Vi lúc này cũng cười. Ngày hôm qua hai người đi bên ngoài một lúc lâu cũng đã cảm nhận thấy cái lạnh của mùa đông đôi khi chạm vào tuyết lại thấy cóng cả tay. Muốn chơi đùa với nó còn phải xem đấy là lúc nào.

- Hôm qua đi ngoài đường đã muốn chết. Vậy mà trong khách sạn với lại ở đây lúc nào cũng ấm nhỉ.

- Em cứ đùa ở đây người ta mỗi nhà đều có hệ thống sưởi ấm mà. Người ta ở vùng cực phải trang bị đầy đủ. Nước mình ở khi hậu nhiệt đới trừ khí

là vùng núi quá cao thì họa may mới có tuyết rơi.

Nhã Oanh với Hà Vi lúc mới ngạc nhiên bởi nếu chạy hệ thống sưởi họ chỉ thấy qua nhưng lò sưởi theo phong cách cổ của mỗi căn nhà trong phim thường dùng bằng củi để đốt. Nếu dùng lò sưởi ở nơi này thì nó sẽ đặt ở đâu khi trong phòng họ đều không có.

- Vậy câu nói họ để hệ thống sưởi ở đâu để có thể giữ ấm được cho cả khách sạn như thế này. Phải cần một chỗ đốt nhiên liệu rất lớn đấy.

- Việc này thì các bạn không phải lo họ dùng gas để đốt nóng và dùng hơi nóng của các ống thông hơi âm tường. Với lại phong cách kiến trúc cũng tạo nên một phần nữa. Với cách thi công kiên cố và chịu nhiệt nên từng sợi đốt nóng được âm bên dưới sàn nhà trong tường làm cho nó có nhiệt độ vừa phải giữ ấm nên không tốn nhiều nhiên liệu.

Thiếu Kiệt thường hay tự đưa ra cho mình những câu hỏi thắc mắc về thế giới bên ngoài đất nước mình ra sao. Và tự tìm lấy những câu trả lời từ thông tin của internet. Những việc này mọi người thường không chú ý nhưng hẳn lại khác.

Vì càng biết nhiều hẳn càng có thể thích nghi với những cuộc sống mà hẳn sẽ gặp phải. Bởi hẳn đã trải qua quá nhiều biến cố nên mới có được những kiến thức cho mình. Và hẳn thầm cảm ơn những kiến thức đó để hẳn có thể trở lại như cuộc sống hiện tại.

- Anh nói vậy chứ em nơi này hầu hết là kiến trúc giống như đã lâu đời chỉ có một số nơi là đi theo kiến trúc hiện đại hầu hết là mái ngói. Tường họa tiết anh nhìn bên kia đi ngay cả những khung cửa cũng đã quá lâu rồi.

- Ủ Hà Vi nói đúng đấy nếu mà những kiến trúc này như thế thì tại sao họ lại có được hệ thống sưởi hiện đại như anh nói chứ. Không thể nào đưa những Thiết bị hệ thống mà anh nói vào trong những kiến trúc này được. Không lẽ người ta vẫn giữ kiến trúc cũ hay sao?

Thiếu Kiệt cũng chỉ cười gật đầu ở đất nước hoà cổ họ thường không muốn thay đổi những gì vốn có của nó đó là vì sao mà những kiến trúc châu của các nước hầu như là không thay đổi. Thêm vào đó những nơi đã từng trải qua chiến tranh người ta đều muốn tu sửa lại giống như lúc đầu nó đã từng hiện diện.

- Ừ còn không ai em đi trượt tuyết chút đi. đi lên đó có thể thuê đồ trượt dành cho khách du lịch có hướng dẫn viên chỉ sử dụng đấy.

Nghe được Thiếu Kiệt gợi ý trò chơi. Hai cô nàng nhìn nhau gật đầu. thay vì phải ngồi hàng giờ với Thiếu Kiệt thì trải nghiệm cái cảm giác được thể nghiệm một lần trượt tuyết trên những ngọn núi cũng là một cách thú vị.

- Vậy nhé! bọn em sẽ bắt xe đi trượt tuyết thử có việc gì anh cứ gọi là được.

- Nhớ đem theo áo khoác theo đấy bên ngoài lạnh chứ không như trong khách sạn đâu. Nếu chịu không nổi thì có thể về thưởng thức một ly ca cao nóng tốt lắm đấy.

Nói khéo để hai người không phải làm phiền mình Thiếu Kiệt sau khi xong việc ở đây hẳn đóng máy tính lại bỏ vào trong túi xách đứng lên. Trước khi đi cũng không quên nhắc nhở hai người một chút.

Mang túi xách của mình khoác lên cái áo khoác dày cộm Thiếu Kiệt rời khỏi khách sạn, Hôm qua hẳn đã chọn được địa điểm của mình cần đến đó là đối diện với ngân hàng mà Hoàng Chí Kim và Cửu Hùng gửi tiền.

Nơi đó là một quán cà phê công cộng những người nhân viên ở đây ngoài thương thảo những hợp đồng cần thiết của mình trong ngân hàng hoặc có những người bắt đầu kiểm tra lại tài liệu trước khi vào ngân hàng tương đối dễ cho hẳn thực hiện việc thả virus thông qua mạng.

Như bao người khác Thiếu Kiệt bước vào nhìn xung quanh một lúc cũng ngồi vào một bàn gần góc trong cùng. Sau khi gọi một ly ca cao nóng cho mình và một ít điểm tâm sáng như bao người khác.

Hắn lấy máy tính ra bắt đầu kết nối với mạng ở đây thông qua mạng của quán cà phê. Đợi cho người phục vụ đem lên những thứ hắn đã gọi cũng là lúc Thiếu Kiệt có được một số thông tin thiết bị đã kết nối.

Xâm nhập từng thiết bị một Thiếu Kiệt phát hiện có một máy tính hoạt động với email của ngân hàng trên đó hẹn đúng là ngày hôm nay sẽ gửi cho hắn tập tin vào lúc mấy giờ để hắn làm kết quả.

Thiếu Kiệt lúc này miệng mỉm cười. Ghi lại với địa chỉ và mật khẩu đối phương. Dùng công cụ của mình hắn gửi đến một mail cho người đã chấp nhận cuộc hẹn. Đưa ra những tài liệu mà bên kia đã chuẩn bị cũng không quên đính kèm thêm một tập tin auto trong đó.

Vì phiên bản cải tiến này hắn đã cập nhật cả tính năng tắc cập nhật của bản diệt vi rút. Đợi chờ một lúc hắn đã kiểm soát được cả máy tính của người gửi thư điện tử cho đối tượng.

Hiện tại hắn chỉ cần thông qua máy bên kia để người trong ngân hàng tự tải về thư mà họ nhận là được. Đợi chờ thời gian cũng gần tới giờ vào làm của nhân viên ở những nơi gần đây. Vì toàn bộ những nơi này hoàn toàn là những nhân viên của tất cả những ngân hàng gần đây.

Thiếu Kiệt thả toàn bộ những tập tên virus của mình nằm trong tất cả những thiết bị đã bị kết nối. Im lặng Thiếu Kiệt bắt đầu chờ đợi. Trong lúc đó hắn lọc ra toàn bộ những dữ liệu có thể cập nhật được. Dựa theo những thói quen và sở thích của từng gửi gửi đi một số những tập tin. Với Những việc như thế này. Có nhiều người thích mèo thì hắn gửi hình động và những đoạn clip về mèo, nhưng người thích động vật hoặc cầu thủ của đội bóng nào thì hắn gửi những bàn thắng của cầu thủ đó đến. Cùng những tiêu đề

được đặt làm những người này phải chú ý hẳn cứ thể sử dụng nhiều tên miền và email khác nhau cho từng điều kiện.

Những mail hẳn gửi đi được một lúc thì đã có tin nhắn trên hệ thống chiếm máy hoạt động. Từng cái từng cái được tạo nên Trên hệ thống máy tính liên kết với sever của Thiếu Kiệt đặt tại nước khác.

Điều hẳn không ngờ đến là những email của hẳn được gửi đi cho một số lượng người lớn khác. Từng máy tính nhiễm phải vi rút ngày một nhiều. Thiếu Kiệt lúc này cũng không lo lắng. Hẳn dùng sever có thể chịu tải được rất nhiều người dùng để thu thập thông tin và gửi về năm tên miền khác nhau trên hệ thống.

Bắt đầu lọc ra những địa chỉ có thể kết nối với ngân hàng để vào một tập tin chính lúc này hệ thống của Thiếu Kiệt được báo bên kia đã đăng nhập vào hệ thống mail nội bộ.

Đây là dấu hiệu cho hẳn biết rằng bước đầu xâm nhập vào hệ thống của hẳn đã được thành công. Trong mạng nội bộ của ngân hàng hẳn bắt đầu xâm nhập từng máy vi tính thời gian chậm chậm trôi qua cả Thiếu Kiệt cũng hồi hộp.

Trong mạng nội bộ của ngân hàng càng ngày càng nhiều những thông báo kết nối. Bởi chỉ cần virus vào máy một lúc sẽ xuất hiện tình trạng máy bị đơ và không hoạt động. Đối với những việc như thế này hầu hết người khác sẽ tưởng là do máy bị quá tải. Vì một số máy trong ngân hàng có thể hoạt động liên tục không nghỉ 24/24 nhất là với những ngân hàng thế giới như thế này.

Việc đứng máy diễn ra thường xuyên mà người làm văn phòng thường có một cách thông dụng nhất là reset lại máy. Đây cũng là bước đầu kích hoạt virus của Thiếu Kiệt trên hệ thống win. Kèm theo đó là chế độ tác update diệt virus được kích hoạt hẳn muốn làm việc gì là tùy hẳn. Thấy việc

này đã thành công bước đầu Thiếu Kiệt cũng dùng qua loa một ít đồ ăn xong tính tiền rồi đi. Hiện tại hắn cần nhất là rời khỏi chỗ này. Dù sao thì cũng đến lúc hắn hoạt động ở khách sạn trong bí mật.

Hiện tại cứ tưởng hai cô nàng đã đi trượt tuyết Thiếu Kiệt về phòng mình thì thấy cả hai người đang đứng ngoài hành lang. Có vẻ như họ vừa mới đi đâu đó về.

- Ủa sao không đi trượt tuyết sao mà giờ còn ở đây?

- Hai đứa bọn em không an tâm lắm nên quay về mà anh làm xong việc gì của mình chưa? Chứ đi chơi mà trong lòng bất an quá.

Nhã Oanh lúc này nói ra suy nghĩ của mình. Hai người vốn định đi trượt tuyết những giữa đường cứ thấy trong lòng bồn chồn lo lắng. Thiếu Kiệt thì đang làm việc mà cả hai người đều biết rằng nó không hợp pháp. Nhưng biết sao được việc này Thiếu Kiệt đã quyết định thì khó có thể thay đổi được nên cảm thấy lúc này điều cần thiết là ở bên cạnh hắn.

- Chưa công việc hiện tại giờ mới là lúc bắt đầu. Nếu hai người đã ở nhà thì thôi vậy nhưng hiện tại anh cần tập trung thật cao độ đừng để ai làm phiền có gì trưa nói với phục vụ đem đồ ăn lên cũng được.

Vừa nói Thiếu Kiệt vừa mở cửa phòng đi vào. Hai người cũng bước theo sau. Đặt áo khoác vào một chỗ Thiếu Kiệt ngồi trên bàn lấy ra máy tính bắt đầu mở máy tiếp tục công việc.

Khi mà hắn đang vừa đăng nhập vào sever của mình cũng là lúc virus bắt đầu lây lan vào hệ thống máy chủ nguồn chính của ngân hàng. Thiếu Kiệt lúc này lấy ra tờ giấy ghi ra số tài khoản của Hoàng Chí Kim và Cửu Hùng. Tra cứu dữ liệu từ một cơ sở cấp thấp.

Số thông tin của cả hai người được hiển thị ra danh mục tài khoản được lặp lại Thiếu Kiệt đem sao chép hết những thông tin này ra một tập tin trên

máy mình.

Nhã Oanh với Hà Vi lúc này cũng chăm chăm lấy những gì Thiếu Kiệt đang làm. Nhìn chữ ký gốc của hai bản kê khai. Thiếu Kiệt trầm mặt. Nếu là một người muốn ký hai loại chữ thì hơi khó khăn nên nhìn về hai người.

- Hai em chọn cho mình một chữ ký dễ nhất. Ký giúp anh và chắc chắn là phải hoàn toàn khớp mới được.

Hà Vi nhìn qua bút tích của Hoàng Chí Hùng lắc đầu vì nó kiểu mẫu nhiều qua còn của Cửu Hùng đơn giản hơn nên nhận lấy hình chữ ký của Cửu Hùng mà lấy ra tập ký. Thiếu Kiệt lúc này mới hướng Nhã Oanh nói.

Em xem ra siêu thị gần đây xem họ có giấy thấm dầu không. mua về một cuộn giấy thấm dầu để dán chồng lên chữ ký mẫu. Như thế mới không có độ chênh lệch nhất định. Rồi đem cái usb này tìm một nơi có máy phô tô bảo người ta in ra cho mình hai cái này.

Gật đầu nhận lấy usb Thiếu Kiệt đưa Nhã Oanh lúc này mới rời đi. Thiếu Kiệt thì trên hệ thống bắt đầu tạo lập cho mình một tài khoản riêng. Vì hẳn muốn chuyển đổi toàn bộ tiền trong hai tài khoản vào tài khoản của hẳn bắt buộc phải đến ngân hàng để làm thủ tục mà chỉ hack vào hệ thống ngân hàng sẽ chỉ có thể chuyển đổi ở hạn mức nhất định.

Những tài khoản với những con số ngày càng hiện ra khối lượng giao dịch rất lớn. Thiếu Kiệt bắt đầu bằng những tài khoản khác nhau chuyển đi đến tài khoản của người khác những việc như thế cứ san tay nhau cả ngàn tài khoản được kết nối chia ra làm muôn vàn dữ liệu giao dịch.

Việc này đem lại cho tiền kết thúc ở tài khoản hẳn được minh bạch mà không phải bị kiểm tra trên hệ thống. Từng số tiền một được chuyển đi. Hẳn đặt mỗi lần với số tiền tương ứng trên hệ thống là 1.1 mỗi tài khoản được thông qua hẳn lấy đi 0.1 số tiền trong tài khoản đó. Hiện tại số tiền mà hẳn đang giao dịch sắp tới khi kết thúc ở năm tài khoản cố định kể cả

tài khoản của hắn qua 5 vòng liên tục như thế thì kết thúc cũng không biết số tiền có được sẽ là bao nhiêu.

Hà Vi nhìn Thiếu Kiệt đang cắn thẳng thở dài ra một hơi cũng lo lắng hỏi. Bởi không khí trong phòng im lặng một cách đáng sợ chỉ có những tiếng gõ bàn phím và khi kết thúc đi kèm với hơi thở mạnh của Thiếu Kiệt.

- Có chuyện gì sao Thiếu Kiệt? Hay mình dừng lại đi. Như thế này không ổn đâu.

- Việc này giờ không thể dừng lại được rồi. Mũi tên đã được bắn đi. Chỉ còn chờ đến con mồi nữa thôi. Đối với lần này mong rằng sau kỳ nghỉ lễ họ mới phát hiện. Lúc đó thì mình đã đi xa rồi.

Thiếu Kiệt lúc này cũng lắc đầu nói ra những gì trong lòng mình. Bởi hắn đưa ra cách này để lấy đi một phần tài sản để hắn có cái đầu tư vào những việc khác vì điều này hắn làm mà cho đến này con vi rút conficker được xem là một trong những con virus nguy hiểm mà cho đến tận những năm sau đó mới tìm cách khắc phục được.

- Hai cậu cũng chuẩn bị thật kỹ đi ngày mai nếu xong chúng ta ra Ngân Hàng chuyển tiền.

Thiếu Kiệt thấy nếu chỉ cần thay đổi một số thứ nữa với chữ ký và hình ảnh của Nhã Oanh tên họ của Hà Vi và hắn là có thể tạo thành một cuộc giao dịch cần thiết. Việc này cũng làm cho giới điều tra khó long đăm tài khoản hắn liên quan vào việc lấy tiền của ngân hàng.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 301: Lần Nay Lời To Rồi!

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Hà Vi cũng ngưng trọng một lúc. Bởi vì việc này quá nhanh cô không nghĩ là Thiếu Kiệt quyết định hăn ngày mai đi rút tiền. Vì cô thấy việc này diễn ra quá nhanh chóng. Chỉ trong một ngày liệu các bước chuẩn bị có được tốt và việc làm này có an toàn hay không khi đối diện với những thứ an ninh qua quy chuẩn ở ngân hàng.

- Thiếu Kiệt lần này anh có quá vội hay không em thấy nếu chúng ta chậm lại chút nữa có thể sẽ tốt hơn. Như thế cũng sẽ an toàn hơn một chút.

- Vốn định sẽ làm việc này vào mấy ngày sau. Nhưng anh không nghĩ nó sẽ nhanh đến như thế. Hiện nay có hơn 1 triệu máy tính bị nhiễm virus rồi nếu càng để lâu việc mình làm sẽ không được thực hiện nữa. Bởi vì còn số này nó đang nhân lên theo cấp số nhân.

Thiếu Kiệt thở dài hăn không ngờ đến thời điểm này chưa đến 12h mà số lượng virus lây lan nhanh đến thế. Vì thế càng nhiều tin tức thông tin của những người mà Thiếu Kiệt cần. Những tài liệu hầu như là có thể lấy được đều nằm trong tay Thiếu Kiệt. Và những thứ riêng tư của hơn một triệu máy tính ngày một gửi về cho địa chỉ tên miền chính.

Dù cho hăn đã được người bạn kia dự đoán mức độ lây lan của virus rất là lớn cần phải trang bị một máy chủ cực lớn. Nên hăn trước khi rời đi singapore đã thuê lại một máy chủ của nhà cung cấp lớn đặt tại trung quốc. Với giá thành 10 ngàn đô mà hăn nghĩ là đã được.

Vì muốn ẩn anh Thiếu Kiệt liên hệ qua email và ra cái giá làm không ai kìm được cho 12 tháng sử dụng. Nên hăn được cung cấp hăn một máy chủ

cho số người rất lớn có thể truy cập vào đó. Nhưng hẳn vẫn không ngờ số lượng này xem ra người được lợi trong chuyện này vẫn lại là hẳn.

Khi các nước can thiệp vào việc này sẽ truy xuất ra nguồn gốc thì lại là một quốc gia lớn nhất thế giới. Và họ không ít lần có được sự thật là đem quân đi đánh các nước khác trong lĩnh vực an ninh mạng. Hẳn trở thành kẻ ném đá giấu tay một các không dấu vết.

Hà Vi khi nghe nói đến số lượng lây lang cũng giật mình. Nhìn Thiếu Kiệt một hồi lâu rồi thở dài nói.

- Lần này có lẽ không nằm trong kiểm soát của anh rồi chứ gì. Nếu nằm trong kiểm soát thì anh cũng không làm ra việc vội vã như thế này. Em hỏi thật tầm ảnh hưởng của nó lớn đến đâu thế?

Trầm ngâm suy ngẫm tính toán về mức độ thiệt hại và những gì hướng đi của virus có thể gây ra Thiếu Kiệt thở dài trả lời một câu làm cho Hà Vi thấy được việc hẳn nhanh chóng thực hiện điều này dựa trên sự lo lắng có thật.

- Đánh giá mức độ thiệt hại có thể là toàn thế giới. Nếu những trung tâm may tính bảo mật không can thiệp cách ly có thể ngay cả những hãng hàng không, quân sự của các nước thậm chí là vào những máy tính của những nhà chức trách có thẩm quyền tại các nước lớn khác.

- Vậy sao anh không tắt nó đi. Nếu nó cứ như vậy thì ngày một ngày hai sẽ bị phát hiện mất. Anh đừng nói rằng nó không tắt được đấy.

Hà Vi lúc này chỉ nghĩ đơn thuần là chỉ cần tắt nó đi là sẽ không hoạt động. Nhưng Thiếu Kiệt biết nếu tắt đi trong môi trường mạng virus sẽ phát triển lây lan một các nhanh chóng hơn việc này càng thiệt hại nhiều hơn. Vì có thể làm biến thể virus hoạt động không giống như những gì ban đầu.

- Nếu việc này đơn giản như thế thì ngay khi thấy tình trạng không kiểm soát được anh đã tắt rồi. Chuyện này là chuyện đã rồi. Giờ có sửa lỗi nữa cũng không được gì. Những việc mình làm bây giờ là em và Nhã Oanh cứ ghi chữ ký cho thật giống là được.

Hà Vi lúc này cũng nhìn lấy Thiếu Kiệt thở dài. Cô lần này thấy được Thiếu Kiệt nếu chú tâm làm một việc gì đó hẳn có thể làm rất nhiều điều nếu như hẳn là một phần của đất nước thì đã quá tốt. Làm một quân nhân cần thiết cho quốc gia sẽ là tốt biết bao nhiêu.

Vậy mà Thiếu Kiệt lại chạy theo kinh doanh làm cho những người như cô đứng giữa hai bên cũng không biết làm sao. Nhất là khi cô còn là cháu gái của một người làm quân nhân đúng nghĩa.

- Lần này không biết nước mình có bị ảnh hưởng không. Nhưng mà cố gắng đừng để nó đi xa quá là được. Em với Nhã Oanh sẽ ký hồ sơ cho anh. Nhưng tại sao anh không thay đổi luôn trên máy tính mà phải cần chữ ký làm gì.

Hà Vi lúc này cũng thắc mắc tại sao Thiếu Kiệt lại có thể thay đổi thông tin hẳn có thể làm cái bản chữ ký giả cũng được cần gì bắt cô và Nhã Oanh giả mạo chữ ký.

- Không được em nhìn xem. Phía trên chữ ký là một chìm màu xanh nếu bóc ra cũng không được nó sẽ bị lỗi chữ ký mẫu. Như thế càng dễ bị lộ hơn nữa. Còn nếu tại chỗ em ký trên giấy chuyển nhượng. Người nhân viên giao dịch chỉ nhìn vào hồ sơ được lưu trên mạng mà xem xét chữ ký trùng khớp. Như thế đơn giản hơn nhiều.

Thấy các ngân hàng đều có lưu hồ sơ khách hàng bản đăng ký bằng giấy trên các phương diện khác có thể lấy ra tra cứu. Lúc đó những việc này có thể bại lộ rất lớn. Đem những người bọn họ bắt lại là điều có thể xảy ra nên Hà Vi cũng ngờ vực nói ra suy nghĩ của mình.

- Theo em biết họ sẽ lưu lại hồ sơ lâu dài trước đây bằng hệ thống giấy nếu họ tra ra có sự sai sót thì sao. Lúc đó thì làm sao mà thoát được.

- Em càng lo lắng nên mới dễ dàng bị bại lộ. Em nghĩ xem mỗi năm có bao nhiêu quan tham? Mỗi năm có bao nhiêu người giàu lên không muốn để người khác biết được tổng tài sản của mình và tiền riêng. Ngân hàng quốc gia này là nơi bảo mật thông tin khách hàng cao nhất họ sẽ không đem tư liệu của khách hàng cho những nhân viên giao dịch. Và cũng không ai có thể đi kiểm lại năm đó trong đồng hồ sơ giấy cần thiết cả.

Thiếu Kiệt thấy điều Hà Vi lo lắng là một việc nên có nhưng đôi khi việc này lại không cần thiết. Có nhiều thứ tưởng chừng như đơn giản như thật sự để làm ra việc nó không giống như những gì mọi người thấy.

Hà Vi suy nghĩ nếu là mình sẽ là người nhân viên đi lục kiểm lại hồ sơ của một đến hai người trong một đồng hồ sơ của năm đó chắc chắn là việc không thú vị gì. Mà nó lại mất quá nhiều thời gian trong khi đó cô có công cụ tra xét nhanh chóng thì chắc chắn không đại gì làm việc này.

Hiếu được sự thật của mỗi con người đều có tính lười biếng nhất định của mình. Không hẳn dù cho người siêng năng đến thế nào cũng phải có những đặt tính này việc ngày càng hiện đại sẽ khiến con người càng ngày càng ỷ lại vào máy móc, vào những gì tiện lợi mà khoa học kỹ thuật mang lại.

- Cũng đúng nhĩ việc này mất khá nhiều thời gian. Mà những người ở đây hầu như họ đều là người bận bịu, thời gian của họ là quý giá. Việc tốn hàng giờ liền để tìm hồ sơ xem ra rất khó thực thi à. Vậy ra anh đã tính đến đường này khi còn ở nước mình. Nên anh mới muốn Nhã Oanh đi cùng xem như quà sinh nhật chứ gì.

- Cô nàng của tôi ơi đừng có tỏ vẻ ra thông minh được không. Như thế anh làm sao ra vẻ thần bí được. Nếu chuyện này thành công thì chắc chắn

khi về nước sẽ rất vui đấy. Mà nhắc mới nhớ hình như Sinh nhật của Nhã Oanh ngày bao nhiêu thế?

Thiếu Kiệt lúc này mới chợt nhớ ra hình như mình đến giờ nói là để cho Nhã Oanh đi du lịch xem như là sinh nhật. Nhưng hắn hoàn toàn chưa biết sinh nhật của cô là ngày nào. Điều này bây giờ hắn mới cảm thấy hơi bị phiền phức.

Người khác có một bạn gái đã là quá đủ hắn tới tận ba người mỗi một ngày phải ghi nhớ cẩn thận của từng người không khéo tặng quà nhầm ngày nhầm đối tượng lúc đó khóc không ra nước mắt.

- Anh là một người bạn trai vô lương tâm, ngay cả đến ngày sinh nhật của bạn gái mình là một ngày lễ lớn thế mà lại không nhớ anh đáng bị đánh.

- Ấy lễ lớn 24 à. Vui nhĩ ngày ngày giáng sinh luôn rồi. Chuyện này để anh tính lại xem sao. thời gian cũng còn sớm cả tuần nữa mà lo gì.

Thấy Thiếu Kiệt nói vậy Hà Vi bắt đầu chăm chú nhìn lấy hắn như muốn hỏi điều gì đó. Thiếu Kiệt thấy thế cũng cười cười, hắn không đại gì giờ đi hỏi sinh nhật của Hà Vi. Chắc chắn sẽ làm phần nộ không ít cô gái trước mặt này. Chợt như nhớ đến điều gì đó Hà Vi mới hỏi Thiếu Kiệt.

- Thiếu Kiệt lỡ như những tin nhắn của các người có tài khoản mà anh sử dụng dùng để chuyển tiền thì sao. Như thế chuyện này sẽ bại lộ liền làm sao mà thực hiện được.

- Vấn đề này ấy hả em yên tâm. Hiện tại những tài khoản anh chọn ra đều là tài khoản bảo mật mà người sở hữu hoàn toàn không có kết nối với tài khoản gốc đâu. Vì thế những tài khoản này luôn được cấp một thẻ ghi nợ có thể sử dụng ở khắp các quốc gia. Đơn giản nếu mà báo số tiền họ có qua tin nhắn chẳng khác nào công khai số tiền mà các tham quan này đang trữ cả.

Hà Vi thấy cũng đúng nếu có tin nhắn chắc chắn tổng đài nước sở tại sẽ có một bản lưu trữ trên hệ thống mà chỉ cần có số điện thoại khách hàng. Tra cứu việc này trên hệ thống là tìm ra như thế chẳng khác nào những người muốn bảo mật tài khoản đều bị công khai số tiền đang sở hữu.

- Vậy nếu như họ chết đi mà người nhà không biết được họ có tiền gửi ở những nơi này thì sao? Như thế thì tiền vẫn nằm đó những người chết đi tiền thuộc về ngân hàng à.

- Điều này ngược lại họ khá minh bạch. Theo đúng luật cho dù chủ sở hữu có chết đi mà người thân hoặc gia đình không biết được rằng họ có số tiền này thì sau mười năm ngân hàng sẽ tự tìm đến.

Thường những ngân hàng Thụy Sĩ đều có một luật nhất định Nếu sau 10 năm mà chủ một tài khoản không liên hệ thì ngân hàng có nghĩa vụ tìm hiểu tình trạng của người đó. Nếu chủ tài khoản đã qua đời, ngân hàng sẽ tìm kiếm người thừa kế theo luật định và tiến hành trao trả số tiền.

Trong trường hợp không tìm được người thừa kế, ngân hàng có trách nhiệm báo cáo với cơ quan thanh tra để đưa ra hướng xử lý. Chủ tài khoản cũng có thể đăng ký cụ thể thời gian bao lâu thì ngân hàng phải tìm hiểu tình trạng của mình nếu không liên lạc.

- Em thấy tại sao người ta cứ phải đem tiền đổ về nơi này nhỉ. Trong khi đó mỗi quốc gia đều có những nhà nước riêng nếu họ làm tài khoản bảo mật giống như thế này cũng được. Ấy vậy mà những người kia lại cứ đổ xô về đây mà giữ tiền không biết.

- Thôi đi cô nương Tiền họ để trong nước không an toàn. Khi mà họ bị bắt cơ quan nước sở tại sẽ phong tỏa tài khoản dù cho có bảo mật thì cũng bị khai ra như thế con cháu họ làm sao có được cái gọi là thừa kế. Người ta đem ra nước ngoài cũng là lí do riêng của nó đấy cô nương à.

Những việc này diễn ra hàng ngày khi ngày một nhiều những người có liên quan đến tham nhũng và làm thất thoát tiền bạc của nhà nước được báo cáo hẳn một bài viết, có bao nhiêu tài sản ở ngân hàng nào và cổ phần chiếm bao nhiêu, in hẳn trên các trang báo mạng và báo truyền thống.

Nên việc gửi tiền tại quốc gia của mình những người tham nhũng chẳng đại gì làm việc đó. Điều đó chứng minh cho việc làm bất chính của mình. Mà hơn ai hết những người như thế đều chọn những ngân hàng nước ngoài như ở đây để được bảo toàn tài sản sau này.

Với đặt tiền ở một ngân hàng có nền kinh tế bền vững không biến động như chỗ mới là việc nên làm. Tuy không phải là lý do cốt yếu nhưng tình hình kinh tế Thụy Sĩ cũng chính là một yếu tố giúp các ngân hàng nước này thu hút tiền gửi. Theo các chuyên trang kinh tế tài chính, đây là đất nước có nền chính trị ổn định, kinh tế phát triển đều đặn.

Đặc biệt, đến nay franc là tiền tệ duy nhất được bảo chứng bằng vàng nên không lo ngại mất giá. Các ngân hàng Thụy Sĩ được đánh giá cao về khả năng tái đầu tư sinh lãi. Vì thế, về mặt kinh tế tài chính thuần túy thì việc gửi tiền vào ngân hàng nước này đảm bảo độ an toàn cao.

Nhã Oanh lúc này mới mở cửa phòng bước vào tay cầm một số đồ văn phòng trong đó có cả một cuộn giấy thấm dầu mà Thiếu Kiệt nói. Thêm vào đó là những cây viết từ viết chì đến viết bi vài hộp như thế cũng không đáng bao nhiêu tiền nhất là ở những đất nước như thế này.

- Thiếu Kiệt em đem về những thứ anh cần rồi đây. Nhưng em không hiểu lắm mua giấy thấm dầu làm gì mình có nấu nướng gì đâu mà mua.

- À cái này để can lại chữ ký. Sử dụng giấy này để lên mặt của hai chữ ký của bản phô tô lúc đó có được một chữ ký mẫu cần thiết. Cứ dựa theo chữ ký gốc được đưa ra hai người ký tên trên giấy này như thế sẽ có thể

quen tay đến lúc ký thì có thể giống đến 70 phần trăm. Thôi em với Hà Vi tập ký đây anh ôm máy tính làm thêm một chút.

Thiếu Kiệt nói đơn giản nhưng Hà Vi với Nhã Oanh cũng hiểu bởi vì trò này con nít thường hay làm lấy một hình nhân vật truyện mình muốn để lên đó một tờ giấy mỏng. Cứ theo những đường nét được in mà đi theo, Sau khi xong thì nói là mình vẽ điều này không hiếm những cậu bé hiểu động hay làm.

Hai người nhìn Thiếu Kiệt gật đầu. bắt đầu cầm hai bản phô tô mẫu chữ ký mà mình chọn. Nhã Oanh thấy chữ ký của Hoàng Chí Kim cũng tương đối dễ không đến nỗi nào khó. Nhưng cô không biết vấn đề hoa mỹ Hà Vi lại không làm được. bởi cô tư nhỏ đã quen với quân nhân đôi khi cứ thẳng thắn nên những vấn đề ghi hoặc viết chữ kiểu cách không phải là cách làm của cô.

Thiếu Kiệt bắt đầu tra những thông tin khách hàng mà hẩn nhận được về từ hệ thống máy tính. Hàng loạt tài khoản với từng quốc gia khác nhau được xếp theo danh sách thứ tự. Mới đầu hẩn cũng khá ngạc nhiên. Những khi nghĩ đến biết bao nhiêu quốc gia gửi tiền ở đây danh sách được viết như thế này cũng không phải là chuyện hiếm thấy.

Tính tò mò hẩn nổi lên Hẩn đang tự hỏi trong quốc gia của mình có bao nhiêu người tham nhũng và những cái tên có tài khoản nước ngoài đó là ai. Tra trong danh sách các quốc gia lần lượt mới tới nước mình Thiếu Kiệt thấy được nó gồm hai trang được liệt kê nhìn lần lượt một vài tên kéo chậm chậm lại một chút.

Thiếu Kiệt bỗng khựng lại cười lớn nói làm hai người giật mình. trong khi Thiếu Kiệt mắt vẫn chăm chăm nhìn vào màn hình. Và khuôn mặt hiện lên nét rạng rỡ.

- Hay! Có việc hay để làm! Xem ra đôi khi chơi lớn lại lợi thế không nhỏ. Lần này lời to rồi!

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 302: Tiện Tay

Cả hai người đang chú tâm sao chép chữ ký cũng giật mình nhìn lấy Thiếu Kiệt hai người không hiểu. Nhìn vào trong máy tính có những gì mà khiến hẳn có thể vui vẻ đến như thế trong khi đó những việc này nếu bị phát hiện ra chắc chắn sẽ không tốt lành gì.

- Thiếu Kiệt anh làm gì mà vui mừng dữ vậy làm giật mình đấy. Đang làm chuyện không chính đáng mà anh như thế có ngày yếu tim chết mất.

- Không không có gì chỉ là vui quá thôi không ngờ còn phát hiện ra điều này. Hay lắm các em xem này. Anh cũng mới vừa phát hiện ra thôi đấy.

Hà Vi với Nhã Oanh lúc này mới đứng lên tiến về phía máy tính của Thiếu Kiệt nhìn vào màn hình máy tính của Thiếu Kiệt. Chỉ vào danh sách khách hàng trong màn hình Thiếu Kiệt nói với Hà Vi

- Nhìn xem không ít quan chức nước mình những người có dây mơ rễ má có tên à. Chưa kể còn những người này nữa.

Vừa nói Thiếu Kiệt vừa lấy tay để sát màn hình nơi có những cái tên Quen thuộc như Diệp Nhi, Ngô Kỳ, Ngô Trực, Ngô Nam ... Những cái tên này hiện diện là cô cũng giật mình.

- Những người này lại có tài khoản ngân hàng ẩn danh bên ngoài quốc gia sao? Ai có thể giúp họ làm những tài khoản này. Còn có số tiền khá lớn nữa.

- Làm sao mà không làm được chứ Chỉ cần người ta có người làm giúp qua những lần công tác là được. Em nghĩ xem Ngô Trực ở nước ngoài hẳn có thể làm giúp được mà. Chỉ cần là hồ sơ đầy đủ thân nhân chứng nhận làm thay là hợp thức hóa vấn đề rồi sao. Chưa kể đến ông ta còn là người có chức vị. Một tiếng báo bận cũng được cho qua với cấp độ đó mà.

Thiếu Kiệt thấy việc những người này có được tài khoản cũng không khó gì lắm. Bởi với chức vụ của Ngô Kỳ và mối quan hệ với vợ mình trước công chúng. Bên ngân hàng có thể bí mật làm cho họ thông qua Ngô Trực.

- Em xem những người trong danh sách chắc chắn hầu hết có một ít gì đó không thể công khai. Với những danh sách này bên ông em có thể điều tra họ được đấy.

Trâm Ngâm một lúc khi nghe những gì Thiếu Kiệt nói Hà Vi lúc này cũng gật đầu rồi nói.

- Đúng là có thể điều tra nhưng hiện tại không có chứng cứ rất khó lòng lôi họ ra được có thì cũng phải đợi khi có bằng chứng và có người đứng ra chỉ tội họ mới được. Lúc đó mới đem những người này hấp thu ánh sáng của pháp luật.

- Được rồi anh sẽ lấy những tài liệu này. Về em gửi lại cho ông cũng xem như đây là qua đi du lịch của mình đi. Nhưng chuyện này em nghĩ em nên đích thân về đưa tận tay ông. Không khéo giữa đường bị phát hiện cũng không hay lắm.

Thiếu Kiệt thấy những hồ sơ này nếu chuyển phát đi trên đường rất có thể phát sinh điều gì đó, dù sao tất cả những tên người trong danh sách đều là người có tầm ảnh hưởng không chỉ đơn giản như mọi thứ vẫn thấy chính trị là điều không ai biết sau lưng người này có người khác lớn hơn.

Cây to che bóng mát nhưng quan trọng là bóng mát đó liên hệ với những gì mà cái cây muốn. Mà hơn ai hết Thiếu Kiệt không muốn đứng trong

vòng chính trị này bởi sự tranh đấu của nó làm hấn cảm thấy mệt mỏi. Hấn bị lôi vào việc này cũng chỉ vì mối quan hệ hấn đang có.

Việc không đứng ở một bên nào dù cho là Hà Thúc có nói gì đi nữa thì hấn chỉ có thể giúp ở những khía cạnh kinh tế thông qua phương thức hướng dẫn đường lối mà không phải tham gia trực tiếp,

Như thế Thiếu Kiệt mới không bị ràng buộc những gì tiếp diễn mà hấn hoàn toàn không đoán trước được. Bởi ở đây có quá nhiều nhân tố bối cảnh và tâm lý từng người không thể lúc nào cũng có thể thao túng hoàn mỹ hết các thứ.

- Ừ để xong những việc này em sẽ đi về Ngọc Châu gặp ông cũng lâu rồi em chưa gặp lại ông mình. Anh cứ lấy những thông tin cần thiết cái nào muốn đưa cho ông thì em sẽ đem về.

Nhã Oanh này giờ im lặng bây giờ sau khi hiểu hết vấn đề mới nhìn Thiếu Kiệt nói ra những gì mình đang suy nghĩ trong lòng.

- Thiếu Kiệt anh đã đến nước này rồi. Lỡ làm rồi làm luôn gom tiền của họ lại luôn bị cắt nguồn tài chính cần thiết sau này. thì họ cũng không thể nào đối phó với anh được. Cứ cho rằng họ sẽ phát hiện nhưng làm gì được. Kiệt ngân hàng thì tiền bạc của họ bên ngoài bị phanh phui đấy.

- Việc này cũng không được nhiều lắm. Đối với Những gì ở đây anh hiểu rõ mỗi tài khoản mỗi năm đều phải mất một khoảng phí bảo hiểm và duy trì tài khoản của chính nó. Chỉ cần những tài khoản này mất tiền hệ thống bảo hiểm sẽ bồi thường lại cho họ. Nên việc để mất nguồn vốn là không thể nào. Trừ khi trường hợp mình đang làm với tài khoản của Hoàng Chí Kim và Cửu Hùng,

Thiếu Kiệt hiểu hấn chỉ lấy 0.1 trên số tiền gốc nhân hệ số cho ba lần chuyển giao thì những số tiền hấn lấy đi tuy ngân hàng điều tra cũng không

liên can được đến hẳn. Như thế bảo hiểm tiền gửi hàng năm của ngân hàng sẽ lấy bù vào.

Vì thế số tiền bảo hiểm của tài khoản bảo mật ẩn anh ở đây rất cao. Nên dù có lấy tiền của từng tài khoản nhưng khi phát hiện ra thì có bảo hiểm bù vào thất thoát.

- Bảo hiểm của họ cao đến mức đó sao? hơn một ngàn người mà vẫn có thể bù vào như thế số tiền của bảo hiểm chắc là rất lớn đi.

- Hai cô ơi bảo hiểm là một dịch vụ phi vật thể. Nó dựa trên sự phát sinh. Ví dụ một người mua bảo hiểm an toàn lao động một năm. Mà trong một năm đó họ không bị gì. Thì tiền bảo hiểm họ đóng cũng không được hoàn trả. Còn nếu họ mất đi do tai nạn lao động thì số tiền họ đóng sẽ được nhân lên nhiều lần. Đây là một công thức làm ra tiền của nhiều tập đoàn thế giới đấy hai cô nương à.

Bảo hiểm biện pháp chia sẻ rủi ro của một người hay của số một ít người cho cả cộng đồng những người có khả năng gặp rủi ro cùng loại; bằng cách mỗi người trong cộng đồng góp một số tiền nhất định vào một quỹ chung và từ quỹ chung đó bù đắp thiệt hại cho thành viên trong cộng đồng không may bị thiệt hại do rủi ro đó gây ra.

Nó là một cách thức trong quản trị rủi ro, thuộc nhóm biện pháp tài trợ rủi ro, được sử dụng để đối phó với những rủi ro có tổn thất, thường là tổn thất về tài chính, nhân mạng,...Bảo hiểm được xem như là một cách thức chuyển giao rủi ro tiềm năng một cách công bằng từ một cá thể sang cộng đồng thông qua phí bảo hiểm.

Mà từ đây những nơi có nguồn tài chính đều lấy bảo hiểm xem như là lợi nhuận. Họ thành lập bảo hiểm nhằm kiếm về khối lợi nhuận cho chính công ty hoặc tập đoàn.

Vì ai cũng thế con người vốn sợ chết không ai muốn mình lâm vào tình trạng nguy hiểm. Nên những bảo hiểm được mua theo nhu cầu hoặc những gói tái bảo hiểm. Các công ty tài chính lớn dùng những tiền đó đầu tư những lĩnh vực khác thu lại nguồn lợi lớn hơn.

Nhất là với những bảo hiểm hàng năm, xe cộ, bảo hiểm học đường, bảo hiểm lao động theo hần năm. Những chi phí này ngày một đội giá lên cao phí bảo hiểm cũng tăng theo nhưng nó chỉ ra cực kỳ ít. Một bảo hiểm xe máy mua vào một năm trung bình có thể nói 1000 chiếc phạm vi bảo hiểm chi trả với mức là 10 vụ tai nạn, bởi những vụ việc va chạm đơn thuần không ai gọi bảo hiểm.

Khi tử vong quá trình của công ty bảo hiểm lại rườm rà hơn nguyên nhân kết luận nếu bạn hoàn tất hết tất cả thủ tục thì mới có thể nhận về số tiền cũng không đáng là bao.

Nhã Oanh suy nghĩ một lúc mới gật đầu. Cô cũng biết bản thân mình cũng có đóng bảo hiểm học đường hàng năm do bố mẹ cô đóng những lại chẳng bao giờ bị gì. Nếu có ở ngoài phạm vi trường học lại không được tính vào bảo hiểm thế thì có cũng như không cũng chỉ là cách làm ra tiền theo một cách hợp pháp.

- Xem ra kiếm tiền không phải khó nhĩ. Chì cần trong tay có được tài chính là có thể làm nhiều thứ khác nữa. Còn không thì chẳng kiếm được tiền đúng là xã hội bất công với người nghèo.

Nhã Oanh lúc này cũng bất bình một chút vì những gì cô biết. Theo cô người giàu lúc nào cũng có điều kiện để làm ra tiền nhiều hơn những người không có nguồn vốn lớn trong tay. Thiếu Kiệt lúc này cũng chỉ biết cười lắc đầu.

Hơn ai hết hẳn hiểu tiền kiếm rất dễ không phải như Nhã Oanh nói nhưng quan trọng đó là kiếm tiền bằng cách nào mới đáng để bàn bạc.

Không như mọi người thường nghĩ. Vốn chúng ta không hai lòng với cuộc sống hiện tại và nó cũng khiến cho chúng ta không muốn nhìn nhận vào sự thật luôn tồn tại. Tiền rất dễ kiếm chủ yếu là kiếm nhiều tiền hay ít tiền.

- Em nói vậy là sai rồi. Anh hỏi em nhé người nghèo họ vẫn có thể kiếm tiền được cho chính mình. Chỉ là họ chưa thoát khỏi cái gọi là vòng xoáy đồng tiền và khả năng hưởng thụ thôi. Em thấy một người lao động phổ thông em nói họ kiếm được nhiều tiền không?

Hà Vi với Nhã Oanh lúc này cũng trầm ngâm một lúc. Bởi lao động phổ thông là tầng lớp bình dân nhất trong các cơ sở công việc. họ kiếm tiền trên sức lao động của mình và việc này thường thấy ở những công ty xí nghiệp tầng lớp lao động phổ thông khá nhiều.

- Theo em nghĩ tiền lương của họ chỉ là đủ sống hoặc có dư chút đỉnh thì lại tốn những chi phí khác sinh khác chắc là họ quay vòng mãi chỉ là như thế thôi.

- Có đôi khi em không hiểu hết đâu. Quan niệm của họ đơn giản lắm. Làm việc kiếm tiền và khi có tiền họ lại cần hưởng thụ ngay mà không tích lũy lâu dài. Nếu họ chịu chính mình bỏ ra vài năm cực khổ lao động chân chính họ sẽ có được một số vốn tích lũy làm những việc khác. Ai cũng thế phải đi từ số tiền thấp đến cao nhưng quan trọng là họ phải biết bước đầu họ làm việc vì mục đích gì để thoát nghèo hay có được một cuộc sống tốt.

Nhã Oanh suy ngẫm về những gì Thiếu Kiệt nói. Những người lao động phổ thông họ mỗi khi lãnh lương ra đều cùng nhau ăn nhậu tạo nên một thói quen. Trong khi đó họ quên rằng thói quen này đang giết chết mồ hôi công sức của họ.

Những đồng tiền được tạo ra sự hưởng thụ nhất thời. Đem lại một cảm giác ai cũng giống như ai, Nhưng họ quên mất mục đích ban đầu mình rời quê hương đi tha phương làm việc để làm gì. Để đem về nhà sự giàu có mỗi

năm để người khác nhìn vào cũng là sai lầm. Từng năm như thế tích lũy của bạn còn lại gì ngoài những người lao động vẫn mãi là lao động.

Nếu mười người lao động phổ thông có một người có được suy nghĩ mình làm giàu để thoát nghèo thì chắc chắn họ sẽ không phải là người còn là làm lao động phổ thông họ trở thành ông chủ của cái công việc mà họ cho rằng mình hiểu biết nhiều nhất.

Hà Vi không thể nói gì hơn về những vấn đề này nhưng giờ thấy được cả những người có trong danh sách mà Thiếu Kiệt lấy được cô chợt nhớ đến điều gì đó có lợi cho hân nên hỏi.

- Xem ra quan trọng nhất vẫn là tư duy của người muốn làm giàu thôi. Mà Thiếu Kiệt, anh nói xem những gì anh lấy được có thể nào có được các bí mật quân sự của các nước không? Nếu được thì có thể quốc gia sẽ được một phần những bí mật đó được chứ.

- Việc này anh không dám chắc nhưng nếu vi rut không bị phát hiện sớm có thể được. Bởi chỉ cần nó không bị phát hiện số lượng lây lan hiện tại có thể đi vào trong tất cả các nơi trọng yếu. Khi đó có thể lấy được nhiều hay ích thì không nói trước được. Nhưng nếu có anh sẽ đưa cho em.

Thiếu Kiệt bây giờ cũng chỉ biết hứa hẹn. Hân thấy một khi vi rut xâm nhập được những bộ phận quan trọng này cũng là lúc nó phải xuất hiện. Nhưng nhà an ninh mạng không thể nào để cho nó có thể hoành hành mà tìm biện pháp can thiệp.

Cho đến lúc đó thì có lẽ tiền đã nằm trong túi của Thiếu Kiệt qua quá trình chuyển khoảng vài vòng ổn định. Và chắc lúc đó có điều tra đến hân cũng không được bởi vì Thiếu Kiệt lúc này có thể đang ở quốc gia của mình mà không liên quan gì đến mọi chuyện.

- Trước hết hai em cứ xem ký tên đi ngày mai mình cần phải làm thủ tục gộp tài khoản lại. Như thế mới đảm bảo số tiền an toàn cho những việc sau

này. Lần này anh chưa chắc là lấy được bao nhiêu tiền từ nước ngoài nên phải tính toán đường lui thật cẩn thận. Nếu lần này thành công anh sẽ có thể có cơ sở vững chắc đánh lại được với gia đình kia.

Hà Vi nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng cười cười. Nhìn hăn nói.

- Thế thì tiện tay lấy luôn một ít tài sản của họ đi. Bên bảo hiểm có tìm đến họ cũng gặp rắc rối không ít đi. Như thế thì càng có cơ hội tìm ra được sơ hở của họ mà đánh vào. Nhưng em nói trước anh có thể làm những việc này ở nước ngoài nhưng với nước mình thì không được. Bởi nếu việc này ảnh hưởng lên nước mình người chịu thiệt là ông Lưu đấy.

- Không bắt buộc nước mình phải có những số lượng có thể ít thôi anh sẽ không để lây lang trong nước. Nếu thấy có mấy tính có dấu hiệu nhiễm vi rút thì chỉ cần cách ly đưa về bộ phận của công ty anh sẽ tự thân khắc phục mà không phải người khác có thể làm. Nhưng cũng nên lấy một ít thông tin những người cần thiết biết đâu trong số họ là một số thành phần như thế này nhưng không để tiền ở ngân hàng thì sao.

Thiếu Kiệt biết nếu virus ảnh hưởng vào đất nước hăn cũng đem nhiều phiền phức đối với những người đang giúp đỡ mình. Việc này thì Thiếu Kiệt không muốn chút nào. Bản thân hăn là người tạo ra hăn sẽ khắc phục mà không phải là người khác.

- Chuyện này em sẽ báo về cho ông để cảnh báo cho Ông Lưu khi nào em báo được thì anh cứ nói. Hiện tại em nghĩ là anh cần một khoản thời gian nữa cho kế hoạch được thực hiện một cách an toàn hết đi.

- Ừ khi nào tình hình đến lúc cần thiết anh sẽ báo. Nhưng cách khắc phục cũng chỉ cần không cho mở máy và ngắt kết nối mạng giữa các máy bị nhiễm vi rút với hệ thống mạng riêng lẻ là được. Việc này nhân viên công nghệ thông tin đơn thuần cũng làm được. Sau đó sẽ chuyển những máy đó bí mật về Lưu Minh anh sẽ để Trương Hạo đem những bộ máy mới bù vào.

Những tập tin lấy được ở các máy bị nhiễm sẽ đưa về lại cho em như thế là xong.

Thiếu Kiệt an bài những việc này để Hà Vi nói với Hà Thúc cách để phòng tránh. Chứ hẳn không thể cung cấp cách diệt virus này dù sao hẳn cũng không định để những người có cách thức này có được việc phá giải vi rút của hẳn.

Để Thiếu Kiệt còn kiếm thêm chút đỉnh tiền từ việc bán cho các công ty bảo vệ an ninh mạng về mã nguồn diệt vi rút mà hẳn đã chuẩn bị. Bởi hẳn còn có thể nâng cấp lên được các con virus cao hơn dùng đến những chuyện sau này.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 303: Triệu Tập Khẩn

Cả ngày hôm đó cả ba người đều ở trong phòng của mình. Thiếu Kiệt thì ôm máy tính đôi khi lấy được một vài tập tin trong yếu nào đó hẳn chỉ mỉm cười không nhưng khi có được danh sách các nhân vật tham nhũng nước mình.

Ngay cả đồ ăn trong ngày Thiếu Kiệt cũng gọi nhà bếp của khách sạn mang lên. Người phục vụ tuy thắc mắc tại sao cả ba người lại cùng nhau làm việc trong phòng. Nhưng điều này hẳn không phải lần đầu tiên nhìn thấy.

Phần lớn những người đến đây với mục đích du lịch hoặc là làm cho mình tài khoản việc kê khai giấy tờ tương đối bình thường khi thấy hai người ghi chép. Chỉ khác một điều là nhìn qua những người này tương đối nhỏ tuổi không lớn mấy.

Thường những người đến đây làm tài khoản thường là những người có tiền đa số là doanh nhân, Người có chức vụ để họ bảo đảm an toàn cho tài sản của mình. Còn ba người chỉ mới ở dạng Thiếu Niên.

Nhã Oanh với Hà Vi qua một ngày tập ký chỉ có mỗi một chữ nên cũng đã gần như giống với bàn phôi tô. Thiếu Kiệt thì ngồi bên máy vi tính cả ngày cũng không thấy mệt mỏi nhưng hẳn cũng để cho hai người đi nghỉ sớm. Để có tin thần làm những việc tiếp theo sau này.

Thiếu Kiệt cũng không quên liên hệ với bên ngân hàng để có một cuộc hẹn vào ngày mai để cho hẳn có thể hợp thức hóa các khoản tiền của hai người Cửu Hùng và Hoàng Chi Kim vào trong tài khoản của mình.

Với nhận định số tiền của hai hân cũng chưa xem qua vì muốn thay đổi để hoàn thiện được hai số tiền này sau khi trừ hết các chi phí thủ tục hân có được bao nhiêu đó mới là chính thức. Vì hiện nay hai tài khoản này vẫn còn nằm ngoài vòng lưu lượng giao dịch. Số tiền trên hân hôm qua sau khi chỉnh sửa thông tin. Cập nhật lại dữ liệu chỉnh sửa lại lịch sử giao dịch hầu như không để ý số tiền tồn tại trong tài khoản.

Việc đó đối với hân hôm qua xem coi có bao nhiêu tiền không phải là việc trọng yếu, Cái hân cần phải theo dõi đó là virus lây lan mức độ nào việc ngồi máy cả ngày chỉ để đánh giá thiệt hại của những gì hân làm ra.

Đến thời điểm nay vi rút đã hoạt động ở châu âu trên 2 triệu máy và mức độ ngày càng nhanh. Bản thân hân cũng đang mong chờ xe con vi rút mình tạo ra sẽ lớn đến mức độ nào.

Nhìn qua máy tính của mình một lần nữa Thiếu Kiệt. Lôi ra bộ quần áo đã được chuẩn bị sẵn bộ vest đen và đôi giày hân đem theo cũng được lấy ra. Khoác vào cái áo sơ mi. Thắt cavat nghiêm túc mặt lên mình cái áo. Chỉnh lại nút áo sơ mi ở cổ tay một lần nữa. Nhìn Thiếu Kiệt khác hân phong cách luộm thuộm hân ngày.

Hân tự nhìn mình trong gương rồi lắc đầu. Nếu ở trường hợp khác hân có thể như bình thường muốn làm gì thì làm. Nhưng hôm nay lại là việc khác đến một nơi mà người ta đánh giá bên ngoài quan trọng thì hân cần phải thay đổi.

Nếu bạn ăn mặt không nghiêm chỉnh bất cứ người nào nhìn vào để cho rằng bạn không bao giờ có đủ điều kiện mở một tài khoản và cũng không có tiền để gửi vào. Cái nhìn đầu tiên của mỗi người luôn qua trang phục đầu tóc. Chỉ khi nào bạn khoát trên mình một bộ đồ vest lúc đó người khác mới nhìn vào mà đánh giá năng lực bạn có được là bao nhiêu. Khi nó tiếng nói của bạn có phần làm người khác suy nghĩ.

Nhã Oanh với Hà Vi lúc này cũng trở mắt nhìn lấy Thiếu Kiệt bởi đây là lần đầu tiên hai người thấy hăn đầu tóc gọn gàng áo chỉnh tề. Hoàn toàn biến đổi thành một con người khác. Không xề xòa như những gì thường thấy ở trường. Không áo bỏ ngoài quần. Không mang dây nịt đôi khi còn mang cả dép đi học. Quá kỳ lạ Nhã Oanh nhin không được phải thốt lên.

- Có phải anh không thể Thiếu Kiệt. Lần đầu tiên em thấy anh nghiêm chỉnh như vậy đấy. Cái tác phong này nên ghi vào lịch sử mới đúng, hôm nay bảo to rồi thôi ở trong nhà đừng đi ra đường.

- Em đừng đã kích người khác như thế được không lâu lâu phải cho anh nghiêm túc một chút chứ tuy theo thời điểm mà mình ăn mặc. Không lẽ em chỉ quen nhìn với phong cách bình dân thôi sao. Nếu cứ phong cách đó vào ngân hàng mà nói chuyển một lượng tiền lớn thì người ta giữ lại kiểm tra ngay từ khi mới vào cửa đấy.

Thiếu Kiệt nghe thấy Nhã Oanh châm chọc mình cũng xụ mặt xuống hăn thấy bình thường ở nhà hay trong trường tiếp xúc với những người kia tốt nhất nên điệu thấp một tý theo những gì hăn có mà cứ chưng ra cái bộ dạng như thế này chẳng khác nào hướng mọi người bảo rằng ta đây có tiền cả.

Nhất là với tính tò mò của người dân nước hăn ai cũng yêu cái đẹp là chuyện hiển nhiên nhưng đi ngoài đường mà diện một bộ vest thế này trừ khi bạn là chú rể theo sau là một đoàn rước dâu còn không thì sẽ bị liệt vào những thành phần đa cấp quần áo bánh bao đi gạc người.

- Cái này là do anh thôi. Nhưng em thấy mặc như vậy đẹp lắm. sau này nhớ mặc như thế nhiều nhiều nữa lúc đó mới ra dáng chứ. Như thế sau này những lần anh ăn mặt nghiêm túc phải có một trong ba đưa đi cùng không khéo anh lại kéo thêm chị em về nữa thì mệt lắm.

Không như Nhã Oanh Hà Vi lại xem như chuyện này là việc thường bởi Thiếu Kiệt vẫn luộm thuộm như hàng ngày như cô biết một khi hăn đã

khoát lên mình những bộ quần áo tương tất chắc chắn sẽ không ít người chú ý nên ra giọng cảnh cáo.

- Ủ đúng rồi sau này mà có mặt đồ tươm tất phải có người đi cùng. Dàng vẻ như thế này không ít cô sẽ động lòng. Như thế không ổn rồi. Phải mau chóng ký cam kết mới được.

- Thôi thôi được rồi hai cô nương. Nhưng mà hai người xem hai người cũng có khác gì anh chẵn qua là tại mọi ngày anh không lên đồ thôi ấy chứ, hai em nhìn xem ra ngoài chắc hẳn biết bao người nhìn lại còn có son dưỡng môi nữa.

Nhìn quan Nhã Oanh với Hà Vi đang trong hai bộ trang phục mà hẳn chưa từng thấy bao giờ mỗi người đều có cá tính riêng của mình. Nếu ở đây không phải đang là mùa đông mà là mùa hè thì với hai cô nàng này đi bên ngoài đường cũng thu hút một số ánh mắt của những người nước ngoài nơi đây.

- À hai em đã quen với chữ ký của mình chưa thế. Nhớ nhìn kỹ tên rồi hãy ký đấy. Vấn đề tuổi tác thì trong hồ sơ anh có tăng thêm hai tuổi cho bọn em để vừa khớp với những khả năng vốn có. Những lịch sử giao dịch được anh sửa lại là trong vòng hai năm nay. Những ngày chuyển tiền hầu hết là những ngày anh ghi đại. Vì mọi tiền chuyển đến đều xuất phát từ nước mình nên vấn đề này có thể cho qua được.

Thiếu Kiệt cũng không quên căn dặn hai người lần cuối trước khi lên đường bởi hẳn không biết trước được điều gì sẽ xảy ra khi vào bên trong ngân hàng mọi liên hệ chỉ có thể nhìn nhau mà làm việc.

- Anh yên tâm việc ký tên anh khỏi lo cả ngày hôm qua bọn em muốn ngán rồi chỉ cần một chữ ký này nữa thôi là thoát nên chắc chắn sẽ thành công thôi.

- Ủ vậy đi. Anh đã đặt xe của khách sạn rồi lát nữa họ sẽ đưa mình đi. Nhớ nhé mọi việc đều phải cẩn thận dù cho có là an toàn đi nữa nhưng một khi sơ xuất cũng không được đâu.

Vừa khoát lên mình cái áo khoát Thiếu Kiệt một lần nữa muôn cho hai người biết tầm quan trọng của việc lần này làm. Những Nhã Oanh với Hà Vi thì lại ôm miệng cười nhìn hẩn lắc đầu. Hà Vi mới lên tiếng đùa với hẩn.

- Anh đó đừng lúc nào cũng nhắc lại như thế chứ bọn em biết mà. Nhai đi nhai lại hoài không khéo lại trở thành ông già đấy. Bọn em biết lần này quan trọng đối với anh nhưng cũng đừng làm bọn em căng thẳng quá. Không khéo lại hư bột hư đường hết đấy.

Thiếu Kiệt nghe thế cũng chỉ biết mỉm cười hẩn thấy việc này cũng đúng nếu mà hẩn cứ nhắc đi nhắc lại hoài một việc không khéo lại tạo áp lực tâm lý không cần thiết cho hai cũng không nên. - Vậy xuống nhà chúng ta ăn sáng xong rồi đi. Dù sao xe khách sạn cũng đã thu xếp rồi. Việc còn lại chỉ lấp đầy bụng trước khi đi thôi.

Vừa nói Thiếu Kiệt vừa bước về hướng thang máy để đi xuống dưới khách sạn. Hẩn thấy việc này cũng tốn không ít thời gian nếu cứ để hai người đi như thế này mà trong bụng lại không có gì chắc chắn sẽ không tốt lắm. Dù sao thời tiết cũng là lạnh sẽ rất dễ làm người ta đói.

Vừa xuống tới sảnh khách sạn người lễ tân đã hỏi Thiếu Kiệt có dùng xe chưa. Nhìn ra bên ngoài cửa khách sạn hẩn thấy một chiếc BMW đã được chuẩn bị cho hẩn. Gật đầu đáp lại lời nói với người lễ tân sau khi dùng bữa sáng xong hẩn sẽ đi đến điểm hẹn. Người Lễ Tân cũng cười đồng ý.

Việc thuê xe này vốn hẩn sẽ không làm vì khoản cách cũng không xa lắm đối với việc đi xe buýt hoặc đi taxi. Nhưng vì tiết kiệm thời gian trời lại lạnh dễ gặp trường hợp cồng tay khi ký tên nên mới thuê hẩn xe của khách sạn. Như thế trong xe vẫn giữ ấm được phần nào cơ thể.

Hơn thế nữa nếu đi taxi thì không mấy thích hợp trong lúc này, nên viết thuê xe của khách sạn với dịch vụ đưa đón là hợp lý nhất mà không phải lo lắng đứng ngoài trời bắt xe taxi hay xe buýt.

Ngay lúc này đây một cuộc họp khẩn cấp vào lúc nửa đêm. Vì thời gian chênh lệch múi giờ khi nhận được thông tin của Hà Vi gửi về thông qua số điện thoại Hà Thúc đã tức tốc gọi điện triệu tập một cuộc họp bí mật trong đêm.

- Tôi nói ông có việc gì gấp mà triệu tập mọi người còn căn dặn là phải thật bí mật nữa. Làm tôi phải hóa trang thành người dọn sân vườn qua đây đây.

Lưu Hoan lúc này vừa ngồi xuống bàn vừa nhìn Hà Thúc bực tức như vừa bị người nào làm cho khó chịu. Không những hãn Trương Lão, Trần Lão cũng thế ai nấy hậm hực.

- Lão Hà tôi nói ông ban đêm ban hôm ông gọi điện chuyện gì gấp đến mức độ này ông có biết là bác sỹ dặn tôi là phải ngủ đúng giờ giấc không mà ông lại làm vậy.

- Lão Trương không chỉ có lão đâu tôi phải đội nón ra đường lúc này trên chiếc xe đạp là các ông cũng biết rồi. Nếu mà lão Hà không nói được có chuyện gì quan trọng mà gọi bọn này thì ông biết tay dừng ý là ông khỏe hơn bọn này mà hành xác nhá.

Trần Lão cũng bất bình vì phải ra đường giữa đêm hôm khuya khoắc để tránh người khác nhìn ông phải đạp xe qua bên nhà Hà Thúc để biết chuyện gì quan trọng đến mức Hà Thúc lại nói phải bí mật đến nhà hãn.

- Các ông cứ từ từ chứ đã biết điều gì đâu mà vội nói. Tôi bảo đảm lần này gọi các ông vì việc cấp bách cần thương lượng. Chứ các ông không nghĩ là có bao giờ tôi gọi các ông giờ này không? tôi 10 giờ lên giường mất rồi ngồi đây với các ông à.

Mọi người lúc này im lặng. Hà Thúc là quân nhân nên giờ giấc của ông rất nghiêm khắc lúc này ai cũng hiểu phải có việc trọng đại lắm hẳn mới tập hợp mọi người lại giờ này. Còn là trong bí mật nếu mà đùa Hà Thúc hẳn sẽ không đùa như thế này.

- Thế lão Hà ông có việc gì nói đi đừng làm mọi người hồi hộp nữa, xem như bọn tôi không đứng đi có chuyện gì thì nói để mọi người còn biết mà chuẩn bị tinh thần.

Lưu Hoan lúc này mới lên tiếng nhìn Hà Thúc tuy ông cũng còn khó chịu nhưng cũng đã phần nào nguôi giận đi một chút. Ở đây mọi người lúc này mới trầm ngâm chuẩn bị lắng nghe điều gì khiến cho Hà Thúc phải đêm hôm khuya khoắc mà gọi họ.

- Các ông cũng phải thông cảm tin tức này được gửi về từ Hà Vi có vẻ như nó quên rằng thời điểm này của nước mình đang là lúc khuya. Hiện tại chênh lệch múi giờ nếu không phải cấp bách tôi sẽ không triệu tập mấy ông ngay lúc này.

Chợt nghe nói được tin tức của Hà Vi gửi về Lưu Hoàn cũng chợt nhớ ra điều gì đem ý nghĩ của mình nói ra ngay tại chỗ rồi nhìn về mọi người trong phòng.

- Ấy nếu là tin tức của Hà Vi gửi về thì không trách được. Mà chắc phải việc quan trọng lắm. Con bé đi với Thiếu Kiệt qua thụ sỹ tính đúng ra hôm nay là ngày thứ hai hay thứ ba gì đó nhỉ.

Cả ba người tính toán thời gian có vẻ như trùng khớp với những gì mà họ được nhận cũng gật đầu. Bây giờ mọi anh mắt hướng về Hà Thúc như muốn hỏi điều cháu ông gửi báo cáo về là việc gì.

- Các ông biết lần này Thiếu Kiệt ra nước ngoài với ý định tạo tài khoản lấy tiền của Hoàng Chí Kim và Cửu Hùng để làm bước đệm của nó cho

những việc sau này. Chuyện này tôi cũng vừa mới được Hà Vi báo cáo. Diễn hình chưa biết số tiền là bao nhiêu nhưng tôi nghĩ sẽ không ít đi.

- Vậy là không được rồi. Sao vậy được chẳng khác nào số tiền đó là số tiền ăn cướp sao? Như thế đâu được chuyện này phải nói thẳng nhóc đóng góp hết vào quốc khố.

Trần lão lúc này mới cắt ngang lời của Hà Thúc. Theo hẳn thấy chuyện này là không nên vì số tiền đó là số tiền phi pháp có được. Mà Thiếu Kiệt biết lại không báo còn định tàng trữ riêng nên hẳn đang định khuyên Hà Thúc nói Thiếu Kiệt nộp vào ngân khố thì Trương lão lên tiếng.

- Tôi cho rằng việc này thẳng nhóc lấy cũng không sao cả. Lão Trần ông nghĩ xem. Thiếu Kiệt nó làm gì có nguồn vốn nhiều. Không lẽ đi vác giấy mượn lão Lưu, Cứ như thế hẳn cũng sẽ bại lộ hết thực lực đang có. Tiền đó tuy biết là tiền bẩn nhưng đem vào mục đích chính thì lại là chuyện khác. Tôi nói ông bớt cổ hủ dùm tôi một cái. Thời thế thay đổi chúng ta cũng phải thích ứng. Theo tôi thấy việc này không vấn đề bản thân số tiền này chúng ta tra cũng không ra mà theo tôi biết cho dù có ra thì phía bên kia cũng không giao ra. Họ chỉ trao lại cho con cháu người thừa kế. tính ra thẳng nhóc Thiếu Kiệt là cháu nó có quyền hưởng.

Trương lão đem mọi chuyện theo đường lối cởi mở của mình mà nói với Trần lão. Lưu Hoan lúc này cũng gật đầu như xác minh lời nói của Trương lão rồi thêm vào ý nghĩ của mình.

- Tôi thấy nếu thẳng nhóc Thiếu Kiệt lấy được thì nó có cơ sở cho nó hoạt động sau này đỡ phải phiền phức đến giấy tờ. Lúc đó đem ra người bên kia biết hết là bọn mình đầu tư cho thẳng nhóc bao nhiêu. Tiền hẳn làm gì thế thì khác gì lạy ông tôi ở bụi này. Nhưng mà chuyện chỉ có thế thì tôi nghĩ lão Hà ông chơi lần này hơi lớn rồi đấy nếu việc này không thì ông triệu tập bọn tôi có vẽ đao to búa lớn quá.

Trần lão sau khi nghe lão Lưu và lão Trương nói ra ý nghĩ của hai người ông suy ngẫm một chút nghĩ cũng đúng nên cũng không phản bác lại. Chỉ có Lưu Hoan là xem việc này chỉ cần họp mặt ở một buổi sáng cũng có thể nói được vậy mà Hà thúc lại triệu tập mọi người đến đây trong đêm hôm thì thật đúng là không nên.

Hà Thúc lúc này cũng hăm hăm vì hắn chưa nói hết điều gì bị hết người này đến người khác nhảy vào nói. Giờ lại thêm Lưu Hoan châm chích nên quát lớn.

- Mấy ông thì biết cái gì. Nước mình có hẵn hai trang A4 danh sách những kẻ có tiền đều là quan chức cấp cao kia kia ở đó mà không quan trọng. Chưa nói xong cái gì cứ tranh nhau mà nói.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 304: Ký Ưc Thừa Thanh Xuân

Cả căn phòng lúc này ai cũng ngẩn người ra, một sự im lặng bao trùm lấy toàn bộ không gian đến những tiếng động nhẹ cũng có thể làm cho mọi thứ âm thanh trong trời đêm ngày càng lớn. Những tiếng gió thổi và tiếng rì rì của động cơ máy quạt được phát ra đều đặn.

Không ai nghĩ lúc bực tức Hà Thúc có thể đem một việc oanh động lòng người đưa ra trước mọi người. Lưu Hoan lúc này trừng mắt nhìn Hà Thúc một lúc mới đưa ra được câu nói của mình.

- Lão Hà ông tin tức này là thật? mà danh sách đó những ai làm gì đến hai trang.

- Đúng đấy tin tức này Hà Vi đưa về có chính xác không. làm, sao nó có bảng danh sách đó. Chuyện này đến những người bọn mình không biết thì tại sao bọn nó ở nước ngoài lại biết ông nói rõ xem nào.

Lúc này mọi người trong phòng lần lượt đưa ra câu hỏi của mình với Hà Thúc bởi việc này không chỉ đơn thuần là chuyện nhỏ nữa mà đã thành việc khá lớn. Một người thì không nói đăng này với số lượng là gần hai trang A4 cũng biết bao nhiêu người trong đó.

Hà Thúc lúc này mới từ từ dịu lại. Hẳn biết bây giờ là thời điểm nhạy cảm. Nhưng đối với những việc này phải cần bàn bạc để đưa ra đối sách với những người có liên quan đến danh sách cần thiết.

- Hà Vi nói Thiếu Kiệt hẳn dùng cái gì vi rút đẩy đột nhập vào hệ thống ngân hàng sửa thông tin của bọn người Hoàng Chí Kim với Cửu Hùng thì

lấy được một sổ danh sách nhưng tài khoản ngân hàng giấu tên của các quan chức nước mình có tiền gửi ở đó. Các ông có biết những người trong đó điển hình gia đình bên kia chỉ mỗi mình Ngô Kỳ không đã gần 300 tỷ đó là tôi đã quy đổi chứ thật sự số tiền họ gửi là ngoại tệ gần 17 triệu đô đấy. Tiền đô đấy chỉ một mình Ngô Kỳ thôi đấy các ông nói xem tiền ở đâu.

Hà Thúc lúc này nói ra số tiền mà Hà Vi đã báo cáo khi nhìn qua danh sách về Ngô Kỳ cô đã thầm ghi nhớ mà báo về cho ông mình. Bởi cô thấy số tiền này quá lớn, với chức vụ của Ngô Kỳ dù cho hẵn có làm hết tuổi hưu cũng không bao giờ đạt được.

- Cái gì! Ông đùa không đấy. Ba đời tôi còn không kiếm được số tiền đó. Thằng nhóc đó làm sao có số tiền lớn đến như thế nó là Quan chức nhà nước hay là thủ kho ngân hàng mà tiền nhiều như vậy.

Lưu Hoan lúc này cũng thốt lên bởi số tiền này quá lớn. Tuy ông nắm giữ một phần kinh tế nhưng tài sản của cả gia đình ông gộp lại vẫn chưa bằng một phần mười số tiền này.

- Cái đó ông tự mà đi hỏi thằng đó. Tôi cũng muốn biết nó làm quan kiểu gì mà cả vợ và hai đứa em nó đều có tiền số tiền không nhỏ hơn nó là bao nhiêu. Đã vậy còn lên tiếng hô hoán chống tham nhũng. Hẳn là người tham nhũng đứng đầu thì có.

- Việc này Hà Vi có nói với ông ngoài thằng đó ra thì con ai nữa không? Giờ phải có danh sách những người có tên âm thầm điều tra mới được. Không khéo lần này mọi thứ thay đổi không nhỏ. Chỉ có thể thay máu từ từ thôi.

Trương lão Lúc này âm thầm đưa ra nhận định của mình về việc đang diễn ra. Những việc như thế này nếu thật sự có chứng cứ sẽ đem toàn bộ chính trường lật đổ. Nếu việc này bại lộ ra ảnh hưởng không nhỏ đến các

cấp chính quyền liên quan. Nên Trương lão muôn biết số lượng người và những cái tên nằm trong danh sách từ từ loại bỏ.

- Hiện tại danh sách đang nằm trong tay Thiếu Kiệt vốn Hà Vi định để chuyện này cho đến khi bọn nó về nước mới nói. Nhưng vì thấy số tiền khá lớn. Mà liên quan đến không ít người nên tôi có nói với Hà Vi tìm cách chuyển giao tài liệu đó về đây sớm nhất có thể.

- Đúng rồi nói Thiếu Kiệt hẳn gửi mail về đi chắc chắn chỉ cần hộp thư của ông được bảo đảm an toàn là được. Như thế vừa nhanh chóng lại tiện lợi. Mình có thời gian để lên kế hoạch điều tra những người trong danh sách kia nữa. Nếu càng để lâu không khéo bọn chúng lại tìm đường tẩu tẩu tài sản nữa

Trần lão suy nghĩ điều gì đó chợt nói ra cho mọi người nghe ý kiến của mình. Nhưng lại quên rằng trước giờ Hà thúc lại không sử dụng mail và cũng chẳng biết mail là gì. Điều này làm cho Hà Thúc nghe xong có một chút khó chịu bởi vì ông không thích cái gọi là thứ điện tử gì đó.

Thấy Hà Thúc nhăn nhăn mặt Lưu Hoan cũng biết ông đang suy nghĩ gì nói với Trần lão.

- Xem ra ở đây chỉ có mỗi lão Trần với tôi là có hộp thư điện tử nhỉ. Như vậy nên nói với Hà Vi chuyển danh sách đó về một trong hai hộp thư của hai người là được. Hộp thư điện tử của tôi tuyệt đối an toàn.

- Được rồi. Việc này tôi sẽ báo về bọn nó để chuyển danh sách về. Nhưng tôi càng thắc mắc tại sao thằng Ngô Kỳ nó lại có số tiền lớn như thế trong khi hẳn bị mình theo dõi mọi cử chỉ. Thế mà bấy lâu này lại không hề hay biết.

Hà Thúc lúc này cũng nói ra những gì mà ông đang suy suy nghĩ. Bởi có lẽ người của hai bên lúc nào cũng giám sát lẫn nhau nhưng Ngô Kỳ lại có

thể làm những chuyện đằng sau của họ thì trong cách làm việc có vấn đề không nhỏ.

Trần lão lúc này cũng thở dài. Vấn đề tương đối khó khăn bởi về mọi mặt bên kia có những lợi thế mà họ không có. Lại thêm chuyện quan hệ của Diệp Nhi với giới thương nhân, doanh nghiệp rất khó lòng quan sát và theo dõi.

- Chuyện này không thể trách được bên chúng ta người thì có hạn còn bên đó họ có thể thương lượng thông qua Diệp Nhi, Ngô Nam, Ngô Trực. Nếu đặt người để theo dõi cũng không biết họ có thật là phạm pháp hay không. Mọi người nghĩ xem Diệp Nhi là một chủ doanh nghiệp cô ta có thể đi gặp rất nhiều người, biết người nào là người móc nối với Ngô Kỳ và họ. Không lẽ mỗi lần cô ta gặp người nào là chúng ta xác minh người đó sao. Vì là đặt thù với danh nghĩa là một người kinh doanh. Bất cứ người nào tiếp xúc với Diệp Nhi lại trở thành đối tượng để đi điều tra thăm dò thì không thật sự tốt. Trâm Ngâm một lúc lão Lưu mới nói với mọi người.

- Theo tôi nghĩ. Số tiền này dựa trên một số công trình mà những đơn vị trúng thầu trực tiếp hoặc gián tiếp gửi cho hãn để lót tay chắc chắn những công trình này có vấn đề. Hoặc những bản vẽ quy hoạch muốn được thực hiện chắc chắn cũng được hãn thúc đẩy một phần nào đó. Chỉ cần điều toàn bộ các công trình từ trước đến nay đã qua tay của Ngô Kỳ gián tiếp hoặc trực tiếp chúng ta sẽ biết được những số tiền này từ đâu ra.

- Đúng vậy việc tiền được chuyển đi với danh nghĩa của từng người từng cá nhân trong đó chỉ cần chúng ta tìm ra một điểm mấu chốt có thể phá giải được cách thức hãn nhận tiền ra sao. Đối với số lượng tiền lớn chắc chắn hãn phải có cách chuyển vào tài khoản ngân hàng một cách bí mật.

Hà Thúc lúc này cũng đồng ý với Lưu Hoan về những điều vừa nói ra. Theo suy nghĩ của Hà Thúc thì chắc chắn phải có một con đường an toàn nào đó. Mà Diệp Nhi thay Ngô Kỳ nhận tiền. Chỉ cần tìm ra con đường đó

dựa theo danh sách của Thiếu Kiệt đưa về tìm kiếm những người liên quan đến đường dây đó chắc chắn sẽ tìm ra cách thức mà Ngô Kỳ tham nhũng.

- Nếu thế việc này phải làm lâu dài. Theo dõi dài hạn, ra tay với những tên thấp nhất với chứng cứ hoàn toàn đầy đủ lúc đó mới có thể đánh từng quân cờ xuống những vị trí đó. Đưa những người của mình cắm xuống địa phương từ nhỏ đến lớn cho đến khi bố cục hình thành. Mới có thể hạ bệ Ngô Kỳ. Nếu Không sẽ gây ra nhiều vấn đề đáng tiếc không đáng để diễn ra.

Trương Lão thấy việc thay đổi không cần phải gấp gáp việc này dẫn đến sự đề phòng của những người bên phía Ngô Kỳ lúc đó tình huống bất ổn rất dễ say ra và hơn ai hết không ai muốn việc này diễn ra trên chính những gì mà họ đang mưu tính.

- Được việc này chúng ta cần phải điều động một lượng lớn người đi vào các bộ phận. Cũng may những người bên chúng ta vẫn còn đang trong giai đoạn tôi luyện ở địa phương. Và ẩn núp rất tốt đợi thời cơ thôi. Nhưng cũng phải đánh giá lại một lần nữa về những người đó trước khi cất nhắc không khéo lại là bị bồi một đao sau lưng. Bất cứ quyết định về những việc như bổ nhiệm chỉ cần làm chớp nhoáng không để họ dự đoán được tình hình phát sinh. Lấy chậm làm đối sách, Đánh nhanh thắng thế mới là chính đạo.

Hà Thúc lúc này cũng quyết định một lời nói ra đơn giản nói với mọi người trong phòng. Bởi họ biết chỉ có như thế mới có thể đánh lại được thế chủ động của bên đối địch.

Lấy nhu thắng cương hình thành thái cực lưỡng đạo trên chính trường là một việc trước giờ không bao giờ sai lầm. Khi đối phương thắng thế lớn chỉ nên bình lặng để hóa giải những gì mà họ làm. Càng thắng thế họ càng chủ quan. Lúc này ra tay một kích vào cơ sở hiểm yếu có thể làm đối phương trở tay không kịp.

Hà Thúc là một người quân nhân nhưng trong chính trường, thương Trường kinh doanh, áp dụng những kiến thức này không bao giờ là thừa. Vì nó được bao đời đúc kết ra. Ai cũng có thể nói được nhưng làm được là chuyện khác.

- Ấy giờ xong rồi. Chắc tôi phải lếch cái thân khòm này về nhà rồi. Trời thì giữa đêm khuya nhưng mà hôm nay biết được nhiều thứ còn quý giá hơn rất nhiều. Không ngờ bấy lâu nay vẫn tồn tại cái gọi là tiền đen được cất dấu tinh vi dù đã có điều tra hàng ngày cũng không phát hiện.

Trần lão Thấy cuộc họp đến đây cũng có thể kết thúc rồi nên thở dài lắc đầu nhìn ra bên ngoài trời đêm cảm thán trong lòng. Ông Lưu cũng đáp lại với vẻ chán chường.

- Thời thế thay đổi. Dù cho việc gì cũng thế nước trong quá thì không có cá, nước đục quá thì chỉ còn lươn. Mình kiểm soát được bề nổi không kiểm soát được phần chìm. Lần này cũng tốt đưa ra hết đi cho cái bọn có lỗi với nhân dân phải biết đường mà dừng lại những gì đang làm.

- Hai ông than vãn cái gì. Giờ này mà định đội sương đi về nữa sao. Ở lại đây luôn đi Anh em mình đã bao lâu rồi không cũng ở với nhau nhỉ. Từ khi kết thúc chiến tranh đúng không. Giờ ai cũng có nhà riêng hết rồi sẵn hôm nay ở đây ở lại luôn đi. Chỗ này chỉ còn tôi Hà Vi nó không ở thì ra vào cũng chỉ một mình.

Hà Thúc lúc này cũng hướng mọi người trong phòng nói ra suy nghĩ của mình. Dù sao với ông hiện tại cũng chỉ còn ba người này là gắn liền với những ngày tháng chiến trận. Giờ có chức vị nhưng anh em mỗi người ai cũng có gia đình riêng có con cháu riêng, việc thì mỗi người một việc, Không có dịp cùng nhau ngồi dưới trời sao. Lấy đất làm nhà lấy trời làm chăn nữa.

- Lão Hà ông nói đúng đấy. Để tôi gọi về cho bọn nó nói sáng mai đưa người giả làm tôi chạy qua đây sớm. tối nay lửa trại chắc là chỗ ông có lều lính đi nhĩ lão Hà.

- Thứ gì quân đội thiếu chứ lương khô và lều lính đều đầy đủ. Để tôi nói dựng lều đêm nay cắm trại ngoài trời bốn anh em mình. Già rồi giờ mà còn dựng lều nữa chắc tời sáng.

Cả bốn người lúc này đều phá lên cười. Những người lính đứng bảo vệ trước của nghe thấy thế cũng đều có một chút gì đó bồi hồi. Anh em là đây bao nhiêu năm sau thời bình. Dù mỗi người cai quản một việc nhưng vẫn là những người lính từng xông pha trận mạc. Đổ máu vì đất nước.

Giờ trong thời bình họ vẫn phải mang công việc của đất nũa ra để phục vụ. Giờ đây trong buổi tối trời này. Hứng khởi năm ấy lại nổi lên trải nghiệm lại những tháng ngày gian khổ. Dù không ở rừng nơi đóng quân nhưng chỉ cần cần một chiếc lều một bếp lửa được nhóm lên giữa trời đông giá rét thế là đã quá đủ cho một hồi ức thừa thanh xuân.

Từng cuộc điện thoại được gọi đi. Cả ba người còn lại đều báo về gia đình mình, Báo về với thư ký người chịu trách nhiệm lên kế hoạch những việc làm trong ngày sắp xếp các thứ. Trở lại với cái sân rộng một ít củi và một chiếc lều với cái ấm nước được rót lên để trên bếp lửa. Một ký ức chợt ủa về đối với bốn người.

Những người lính của Hà Thúc cũng được gọi đem đàn ghi ta đến ngồi bên cạnh bếp lửa hồng, từng âm thanh của tiếng đàn vang lên thay cho tiếng súng, tiếng bom của một thế hệ.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 305: Sự Hình Thành Ngân Hàng

Sau Khi dùng bữa sáng của mình tại nhà hàng của khách sạn cả ba người được xe chở đi đến ngân hàng Thiếu Kiệt yêu cầu. Vì hần đã hợp đồng nên việc dùng xe như thế nào là quyền của Thiếu Kiệt.

Cho dù cả ngày hôm đó hần không sử dụng tài xế có ngồi đợi thì họ vẫn đã nhận tiền thuê với chưa tính đến là hộ chiếu của hần được khách sạn giữ để thuê phòng. Hầu hết các khoản phát sinh này được tính khi hần thanh toán tiền phòng và rời đi nên Thiếu Kiệt cũng không lo lắng lắm.

Ngoài trời hai bên đường phủ đầy tuyết trắng. Với những chuyển xa tay nhau lau dọn mặt đường không để cho tuyết có thể làm ảnh hưởng đến lưu thông của thành phố là một việc hết sức phi thường. Dưới cái lạnh cắt da của thời tiết. Những người này phải làm việc cả những lúc đêm khuya để có được mặt đường thông thoáng từng cụm tuyết được dồn vào phía hai bên đường trắng xóa.

Những chiếc xe để lâu dưới trời tuyết cũng được phủ lên một màu trắng xóa. Chiếc xe dừng lại tại Ngân hàng UBS bước xuống xe là một khung cảnh không như các ngân hàng thường thấy của trong nước ra vào tấp nập. Phía trước là một khung cảnh và kiến trúc vừa hiện đại vừa mang nét gì đó cổ xưa.

Bên trên ba lối vào dẫn tới cánh cửa xoay của Ngân Hàng là một dãy những lá cờ phía giữa là ba lá cờ chính với hai bên là cờ của Ngân Hàng còn ở giữa là lá cờ của Thụy sỹ. Phía dưới là họa tiết một khuôn mặt với hai thanh kiếm phía trên thân là hai con rắn quấn quanh.

Một hình ảnh ba chiếc chìa khóa đan chéo nhau và tên UBS màu đỏ được đặc bên dưới phần nào nói lên sự bảo mật của ngân hàng tư nhân lớn nhất thế giới này.

Thiếu Kiệt cùng hai người lúc này cùng nhau đi qua cách cửa kính xoay của Ngân Hàng bên trong nhìn vào là một lối hành lan dài. Người lễ tân lúc này mới nhìn vào ba người hướng Thiếu Kiệt hỏi.

- Xin hỏi quý khách có hẹn trước không?

- Tôi hôm qua có hẹn hôm nay sẽ tới làm trương mục mở tài khoản và gộp tài khoản của tôi. Cô có thể tra cứu trên lịch làm việc Hoàng Thiếu Kiệt.

Người lễ tân lúc này mới đáp lại câu nói của Thiếu Kiệt.

- Vâng quý khách đợi trong giây lát chúng tôi sẽ tiến hành xác minh cuộc hẹn để quý khách gặp nhân viên sớm nhất.

Cả ba người được người nhân viên dẫn đến một cái bàn ngồi chờ. Một người khác đem vài ly ca cao nóng đến cho họ. Người tiếp tân vừa rồi nói chuyện với Thiếu Kiệt lại máy tính kiểm tra cuộc hẹn một lúc rồi nhấn vào điện thoại bàn trước mặt gọi đi.

Một lúc sau người Tiếp tân quay lại chỗ nhóm người của Thiếu Kiệt nhìn hẳn nở một nụ cười nhẹ nói.

- Mọi người đợi một lúc hiện tại các nhân viên tư vấn đang họp một chút xong sẽ ra đến gặp mọi người.

Đợi cho người Tiếp Tân rời đi Nhã Oanh mới hỏi nhỏ Thiếu Kiệt. Vì cố thấy được sự khác biệt quá lớn của ngân hàng nơi đây với ngân hàng của quốc gia mình một trời một vực.

- Thiếu Kiệt họ không có sản hay bàn làm việc cho mọi người hay sao. Mình thấy cứ như đến một công ty làm việc còn nơi này như một quán nước đợi của khách hàng vậy.

- Thì đúng vậy mà nơi đây dành cho khách chờ, Họ phải trang bị đầy đủ nước để trong lúc chờ đợi khách hàng không cảm thấy khó chịu. Với phần ở đây họ sẽ không sắp xếp những dịch vụ khách hàng đơn thuần. Việc này chỉ có thể thấy được ở các chi nhánh ngân hàng của nước sở tại. Bởi vì những người tìm đến nơi này thường là những thương nhân người cần có một tài khoản bảo mật. Nên việc sắp xếp những phòng gặp mặt riêng biệt tại chỗ này mới là điều chính đáng.

Thiếu Kiệt nói ra những gì theo lối suy nghĩ của mình. Theo hẳn thấy đối với việc ở tại trung tâm ngân hàng tạo ra những căn phòng chiếm diện tích. Điều này là hợp lý bởi vì một khi đã muốn làm tài khoản ẩn danh chẳng ai lại muốn công khai việc này trước mặt nhiều người.

Một phòng riêng để làm các thủ tục cần thiết để trao đổi giữa những người liên quan với người đại diện ngân hàng đem lại sự bảo mật cần thiết giữa hai bên khách hàng với ngân hàng bảo đảm.

- Thiếu Kiệt hình như ngân hàng này rất nổi tiếng nhỉ mình nghĩ chắc nó có độ an toàn rất cao nên mới khiến cho nhiều người đến đây làm tài khoản bảo mật như thế. Đến cả bọn người Ngô Kỳ cũng chọn nó làm ngân hàng cho tài khoản của mình.

- Ừ có thể nói đây là ngân hàng đi đầu trên thế giới. Bởi chỉ ở ngân hàng tư nhân này người ta mới có được những dịch vụ mà hầu như không thể có được ở bất cứ nơi nào khác. Lịch sử cho thấy nó không chỉ là ngân hàng lâu đời mà nó còn là nơi trải qua nhiều biến động lịch sử mà vẫn còn trụ được như thế chiến thứ nhất, Đại Khủng Hoảng, Thế Chiến Thứ hai và gần đây nhất là cuộc khủng hoảng kinh tế vừa qua.

Trước một ngân hàng lâu năm mà vẫn có thể bám trụ phát triển trong những thời kỳ đen tối của thế giới UBS như là một nơi được những nhà tài chính kinh tế, những người đầu tư các doanh nghiệp lớn lựa chọn tin cậy.

Ngay cả Hà Vi khi nghe được về những gì Ngân Hàng này trải qua được cô cũng thầm giật mình bởi như thế có nghĩa là ngân hàng này tồn tại hơn một thế kỷ của thế giới mà vẫn còn phát triển.

- Thiếu Kiệt vậy nó là Ngân Hàng lâu đời nhất thế giới rồi. Như thế thì nó thu hút người đến gửi tiền cũng là đúng thôi. Ai mà không muốn chọn nơi đáng tin cậy để gửi gắm tiền bạc của mình.

- Không hẳn thế tuy UBS là một ngân hàng lâu đời nhưng nó không phải là ngân hàng lâu nhất thế giới bởi ngân hàng lâu nhất thế giới hiện tại đang ở ý nó được thành lập vào năm 1472 hơi bị lâu gần sáu thế kỷ.

Thiếu Kiệt biết đến ngân hàng này vì đến năm 2016 ngân hàng này được chính phủ Italy đưa ra gói cứu trợ bằng ngân sách nhà nước. Để tránh khỏi cuộc khủng hoảng lĩnh vực ngân hàng của Italy.

Nhã Oanh lúc này mới nói với Thiếu Kiệt. Ngân đây cô mới thấy được vấn đề giữa giá trị của đồng tiền lưu hành của các quốc gia đều có giá trị hơn hẳn tiền trong nước. Mà bản thân tất cả đều từ quốc cá nhân in ra nhưng lại có khác biệt về giá trị nên mới hỏi Thiếu Kiệt.

- Mà mình thấy mỗi quốc gia có một loại tiền tệ khác nhau. Nhưng chỉ có Mỹ là họ có được đồng tiền thế giới công nhận mà những quốc gia khác đồng tiền lại có giá trị thấp hơn, Nhưng ở châu Âu đồng tiền chung lại giá trị cao hơn cả tiền đô la Mỹ. Vậy tại sao lại có trường hợp này Thiếu Kiệt.

- Việc này thì có một số vấn đề trong quá trình hình thành lịch sử của tiền tệ thế giới. Điều này phải nói đến cả một quá trình hình thành và tại sao lại có tiền lưu hành. Mà nếu kể ra cũng có thể mất khá nhiều thời gian.

Hà Vi nghe thế nên cũng muốn biết một phần nào đó. Nhưng khi nghe đến khá lâu cô cũng đành cho qua ý định này những cô vẫn muốn biết một ít về những gì mà Thiếu Kiệt biết.

- Vậy Thiếu Kiệt những người kia gửi tiền tại ngân hàng họ không sợ Ngân Hàng đem tiền họ cho vay rồi lơ như người mượn không chi trả được thì ngân hàng phải bù vào cứ như thế phá sản mất trắng tiền vẫn là có thể xảy ra mà?

- Ấy điều này đó hả? Không bao giờ có khả năng và chắc chắn sẽ không có khả năng bởi Ngân Hàng không phải sử dụng tiền người gửi để cho vay lấy lãi như mọi người thường nghĩ đâu.

Thiếu Kiệt thấy Hà Vi cũng giống như những người khác, Mọi người thường có tâm lý gửi tiền vào ngân hàng họ sẽ dùng tiền đó đưa ra cho người khác mượn thu về lãi xuất một phần trả lại cho chính người gửi một phần thuộc về ngân hàng nhưng đó lại là sai lầm nghiêm trọng. Hà Vi lúc này cũng ngạc nhiên không kém bởi theo cô điều này hoàn toàn đúng như những gì mà một ngân hàng kinh doanh. Người ta gửi tiền vào. Ngân Hàng cho mượn lấy lãi mới là đúng nhất. Đã thế Thiếu Kiệt lại nói hoàn toàn không có chuyện này làm cô cũng giật mình.

- Ấy tại sao lại không có khả năng đó mình thấy ngân hàng nước ngoài vẫn hay có vấn đề phá sản đấy thôi. Lâu lâu lại nghe một ngân hàng nào đó phá sản nhà nước thu mua về mà.

- Không điều này không thật sự đúng. Hầu hết mọi người thường nghĩ rằng ngân hàng cho vay tiền từ những người tiết kiệm ai cũng có thể mượn tượng ra điều này. Nhưng lại không phải sự thật, Trên thực tế ngân hàng tạo ra dòng tiền họ cho vay không phải từ những khoản tiền ngân hàng kiếm được. Cũng không phải từ tiền gửi tiết kiệm. Mà dòng tiền được tạo ra trực tiếp từ cam kết sẽ hoàn trả của người đi vay. Chữ ký của người

vay trên những giấy nợ chính là nghĩa vụ phải trả ngân hàng của người vay nợ cộng với lãi suất.

Cả Hà Vi với Nhã Oanh lúc này vừa uống một ít ca cao nóng vừa lắng nghe những gì Thiếu Kiệt nói cho hai người bởi vì hắn đang giải đáp một thắc mắc mà bất cứ người nào. Đều có suy nghĩ giống như của Hà Vi tiền của ngân hàng cho vay là tiền gửi của người tiết kiệm.

Hai người cũng không phải không biết muốn vay được tiền thì người vay phải có một số tài sản nhất định để cầm cố hoặc thế chấp cho ngân hàng. Thông qua đó người vay sẽ có được tiền và họ mới thực hiện nghĩa vụ hoàn trả tiền lại cho Ngân Hàng nhưng như thế vẫn là chưa đủ.

Nhã Oanh lúc này mới hỏi Thiếu Kiệt thắc mắc của mình. Vì cô thấy như thế Ngân Hàng sẽ lấy đâu ra tiền để cho người vay có được tiền. Đây sẽ là câu hỏi lớn nhất Ngân Hàng lấy tiền từ đâu.

- Thiếu Kiệt vậy ngân hàng lấy tiền từ đâu mà làm sao họ có thể cho vay chỉ với cam kết như thế được.

Trầm Ngâm một lúc nhìn Hai người Thiếu Kiệt biết nếu càng giải thích việc này càng rối nhưng đã đến nước này hắn chỉ còn cách là phải tìm một cách đơn giản nhất để cho hai người hiểu được cái cách mà ngân hàng vận hành.

- Ừ chuyện này mình sẽ kể một câu chuyện nghe xong hai người lúc này sẽ hiểu được những thứ này một cách đơn giản nhất mà không phải quá nhiều sự thắc mắc.

Hà Vi với Nhã Oanh nghe Thiếu Kiệt muốn dùng một câu chuyện đơn giản để cho hai người hiểu được thắc mắc của mình cũng gật đầu lắng nghe. Trên tay lúc nào cũng cầm ly ca cao với khói nghi ngút giữ ấm cho đôi tay.

Thiếu Kiệt cũng uống một ngụm ca cao nóng mới từ từ nói típ.

“ Câu Chuyện này có tên là Người Thợ Kim Hoàn. Ngày xưa khi mà ít được dùng như tiền. Nó phải dễ dàng mang theo được và mọi người phải tin rằng sau này nó có thể quy đổi ra những đồ vật có giá trị như thức ăn, quần áo hay nhà ở.

Lúc đó người ta sử dụng vỏ sò, hạt ca cao này, những viên đá đẹp thậm chí là cả lông vũ cũng được dùng như tiền, Vàng và bạc cũng hấp dẫn, Mềm và dễ dàng nhào nặn chúng. Một vài nền văn hóa bắt đầu thử nghiệm chúng.

Những người thợ kim hoàn giúp cho trao đổi hàng hóa dễ dàng hơn bằng cách đúc tiền, chuẩn hóa đơn vị của những kim loại này sao cho cân nặng và độ tinh khiết của chúng được công nhận.

Để bảo vệ số vàng của mình, Người thợ kim hoàn xây dựng một căn hầm, Và nhanh chóng những người bạn trong trấn gỗ cửa nhà anh ta với mong muốn thuê chỗ để bảo vệ tiền và của cải của họ. Và người thợ kim hoàn cho thuê mỗi giá trong căn hầm và kiếm về cho mình một ít thu nhập từ việc cho thuê căn hầm.

Năm tháng trôi qua người thợ kim hoàn khôn ngoan đó nhận ra rằng. Những người ký gửi hiếm khi đến rút số vàng thật của họ và họ không khi nào đến rút cùng một lúc

Đó là bởi vì những tờ biên lai nhận vàng từ người thợ kim hoàn viết được trao đổi trên thị trường như chính chúng là vàng thật. Những tờ giấy này lại thuận tiện hơn những đồng xu nặng trĩch và số lượng có thể dễ dàng định đoạt. thay vì tỉ mỉ đếm từng đồng xu một cho mỗi lần giao dịch.

Cùng lúc đó người thợ kim hoàn có một nghề kinh doanh khác nữa đó là anh ta cho vay vàng và tính lãi và khi tiền là những tờ giấy được chấp nhận. Người vay bắt đầu yêu cầu khoản vay dưới dạng sec thay vì kim loại thật.

Khi Kinh doanh này mở rộng hơn nữa, càng có nhiều người hỏi vay anh thợ kim hoàn. Điều này đem đến cho anh ta một ý tưởng càng tốt hơn. Anh ta biết rằng rất ít người gửi vàng thật sự rút số vàng của mình.

Vì vậy anh thợ kim hoàn nhận ra rằng mình có thể cho vay với những tờ séc ứng với số vàng của khách hàng đang gửi. Cùng với số vàng của chính anh ta. Cứ miễn là nợ được trả những khách hàng của anh ta cũng không giàu hơn nhưng cũng không mất gì.

Và Người thợ kim hoàn lúc này giống như một nhân viên ngân hàng hơn là một người thợ thủ công. anh ta sẽ kiếm lời nhiều hơn, và rất nhiều hơn là chỉ cho vay chính số vàng của anh ta.

Hàng năm trời anh ta hưởng lợi từ lãi suất của những người khác, Trở thành một nhà cho vay nổi tiếng, Anh ta dần dần giàu hơn những người bạn khác trong thị trấn, Anh ta bắt đầu khoe khoang về điều đó.

Mỗi nghi ngờ dấy lên rằng anh ta đang tiêu tiền của người gửi. Những người gửi tập hợp lại và đe dọa sẽ rút hết số vàng của mình. Nếu người thợ kim hoàn không minh bạch về sự giàu có mới của mình.

Trái ngược lại suy nghĩ của mọi người điều này không phải là một thảm họa đối với người thợ kim hoàn. Mặc dù có sự gian dối trong âm mưu của mình. Nhưng ý tưởng của anh ta có tác dụng. Người gửi không hề mất gì cả. Tiền vẫn hoàn toàn an toàn nằm trong két của người thợ kim hoàn.

Lúc này thay vì đòi lại vàng, họ yêu cầu người thợ kim hoàn, bây giờ là nhân viên ngân hàng trả họ một phần lãi suất. Và đó là sự hình thành nên ngân hàng.

Nhân Viên ngân hàng trả lãi suất thấp cho người gửi và lấy lãi xuất cao hơn ở phía người cần vay. Sự chênh lệch đó giúp chi trả các phí phát sinh hoạt động của Ngân Hàng và Sinh ra lợi nhuận.”

Thiếu Kiệt hẳn kể đến đây làm cho Hà Vi với Nhã Oanh rất bất bình vì vừa rồi hẳn còn nói cơ cấu ngân hàng không phải là như vậy giờ lại đưa ra câu chuyện sự hình thành nên ngân hàng lại là những gì hai người đã biết nên Hà Vi nhìn Thiếu Kiệt bắn ánh mắt hình viên đạn có vẻ như không hài lòng.

- Anh vừa mới nói không phải là lấy tiền người gửi cho vay giờ lại kể y như vậy chẳng khác chút nào thật là mâu thuẫn.

Thiếu Kiệt lúc này cũng chỉ cười cười bởi đúng là câu chuyện đến đây là thế nhưng nó còn một phần phía sau mà dẫn đến việc hình thành ngân hàng chính quy như ngày nay.

- Anh chưa kể xong mà. Chuyện còn chưa kết thúc. Đúng là khi mới xuất hiện ngân hàng là như thế nhưng còn phần sau nữa hai em mua nghe tiếp nữa không hay là thôi nào.

Cả hai người nhìn nhau bởi này giờ đã lắng nghe rồi giờ bỏ ngay thì cũng tiết mà này giờ ngồi đợi vẫn chưa có dấu hiệu gì cho thấy người nhân viên tư vấn sắp đến. Hà Vi lúc này mới lên tiếng nói.

- Vậy anh kể tiếp đi nếu mà câu chuyện đến cuối vẫn không thay đổi thì anh biết tay em.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 306: Tiền Là Nợ

Hà Vi không ngại đe dọa Thiếu Kiệt một chút bởi vì nếu hắn không có làm cho cô hiểu được nguyên nhân tại sao hắn lại cho ý kiến của cô không đúng thì hắn đáng bị đánh.

Thiếu Kiệt cũng chỉ biết gượng cười. Vì câu chuyện này là đại biểu cho cách thức vận hành của ngân hàng mà những việc phát sinh sau đó mới trở thành mấu chốt nhất của ngân hàng ngày nay.

- Được rồi cô nương để kể xong hết rồi em sẽ hiểu thôi. Đừng vội hăm dọa như thế chứ. Chỗ đông người đây không khéo người khác lại hiểu lầm à.

- Thôi anh kể tiếp đi mọi việc như thế nào tiếp theo Ngân Hàng của người thợ kim hoàn hình thành rồi sẽ ra sao.

Nhã Oanh bây giờ lại hỏi Thiếu Kiệt kể cho hết chuyện. Dù sao bọn họ vẫn là đang trong lúc đợi chờ người làm việc với họ. Tuy nói câu chuyện của Thiếu Kiệt kể có phần dài nhưng với thời gian vừa qua này giờ cũng chỉ mới tầm hơn mười phút.

Thiếu Kiệt lúc này từ tốn kể tiếp câu chuyện cho hai người nghe. Hắn thấy nếu nhân viên hẹn với hắn xuất hiện thì tiếp tân sẽ đến nói. Và Chắc thời gian sẽ không lâu lắm. Nếu Không tiếp tân của ngân hàng đã hẹn hắn lại một ngày khác.

“Hai em cũng biết rồi đây người thợ kim hoàn. Bây giờ lại không cảm thấy hài lòng với khoảng doanh thu còn lại sau khi chia lãi suất với những

người gửi tiền.

Và khi nhu cầu tín dụng lan ra nhanh chóng khi châu Âu vươn rộng ra thế giới, Những khoản cho vay của anh ta bị giới hạn bởi lượng vàng những người gửi trong két của anh ta. Đó cũng là lúc anh ta nghĩ ra một ý tưởng táo bạo hơn.

Bởi vì không có ai ngoài anh ta biết được thật sự có bao nhiêu tài sản trong két của mình. Anh ta có thể cho vay với số vàng, không thật sự tồn tại. Cứ miễn là người giữ séc không tới két cùng một lúc và đổi vàng thật thì mọi người làm sao phát hiện ra được.

Phương pháp này rất hiệu quả và anh ta trở nên vô cùng giàu có, bởi lãi suất từ số vàng không hề tồn tại. Ý tưởng tạo ra tiền hư vô của anh ta nằm ngoài sức tưởng tượng của mọi người. Vì thế trong một thời gian dài không ai nghĩ đến điều đó.

Đến một lúc lượng cho vay của nhân viên ngân hàng và sự giàu có phô trương của anh một lần nữa đẩy lên sự hoài nghi. Một vài người đi vay bắt đầu đòi vàng thật thay vì những tờ giấy đại diện. Tiếng đồn bắt đầu lan xa. Đột nhiên, vài người gửi tiền giàu có rút hết vàng của họ. Lúc này trò chơi của anh thợ kim hoàn cũng kết thúc.

Một biển người đi vay đổ dồn về con phố trước cửa ngân hàng đã đóng.

Người thợ kim hoàn không đủ vàng và bạc để trả cho những tờ giấy anh ta đã giao cho người mượn

Tất cả mọi người đều đổ xô về ngân hàng đây là điều mà người thợ kim hoàn sợ nhất. Hiện tượng đổ xô đến ngân hàng rút tiền làm phá sản mọi ngân hàng riêng lẻ điều này không có gì là đáng ngạc nhiên Đây được gọi là run on the bank

Khi điều này gây tổn hại đến niềm tin của công chúng với tất cả các ngân hàng. và cần thẳng thắn ngăn chặn tiền hư vô giống như người thợ kim hoàn đã làm thì hoàn toàn không thể được.

Bởi vì số lượng lớn tín dụng tạo ra từ ngân hàng rất quan trọng với sự thành công của việc mở rộng thương mại châu Âu.

Vì vậy việc hợp thức hóa tiền hư vô được hợp thức hóa và được quản lý. Ngân Hàng đồng ý cho vay tới một giới hạn nhất định. Giới hạn đó lớn hơn rất nhiều so với vàng và bạc trong ngân quỹ. Thông thường tỷ lệ là 9 đô la tiền hư vô cho 1 đô la tiền thật. ”

Hà Vi lúc này thấy nếu mà hợp thức hóa việc làm của người thợ kim hoàn nếu lỡ như mọi người đều đổ xô đến ngân hàng rút tiền như của anh chàng kia. Thì lại phải đi vào vết xe đổ của anh ta nên hỏi Thiếu Kiệt.

- Ấy như thế chẳng khác nào nếu nhiều người cùng tới rút tiền thì Ngân Hàng cũng không có cách chi trả hay sao?

- Không bởi nó được hợp thức hóa điều khoản quy định này nên sẽ có nhưng lúc thanh tra bất ngờ. Mọi chuyện cũng được sắp xếp sao cho khi có một vụ đổ xô đến ngân hàng. Thì ngân hàng trung ương sẽ hỗ trợ cho các ngân hàng địa phương bằng cách cung cấp vàng khẩn cấp. Chỉ trong trường hợp rất nhiều ngân hàng cùng bị đổ xô tới rút tiền một lúc thì bong bóng tín dụng và hệ thống mới sụp đổ.

Sự hình thành ngân hàng từ những ngày đầu đến quá trình của nó là lâu dài. Nhưng một phần nào đó vẫn giữ nguyên vị thế ban đầu đem phát triển của ngành hệ thống ngân hàng đi vào quy củ hơn. Với những gì cần có của một ngân hàng ngay nay tạo thành một liên kết chặt chẽ đem lại sự lưu thông tiền tệ và phát triển kinh tế một cách tốt nhất.

- Nếu có sự hậu thuẫn như thế và tiền được tạo ra từ hư vô nhiều như vậy thì có vấn đề gì không Thiếu Kiệt em thấy tiền hầu hết đều lưu thông trong

một nước là cố định. Nó chỉ phát sinh khi nào có yêu cầu được in ra thôi vậy làm sao để cho mọi người đều có tiền của mình.

- Việc này vốn bản chất của tiền hiện nay đã thay đổi không phải như ngày xưa nữa. Trong quá khứ tiền giấy thật chất có thể được trả lại bằng một lượng vàng hoặc bạc nhất định. Còn bây giờ tiền giấy chỉ có thể trả bằng tiền giấy có mệnh giá khác nhau thôi. Trong quá khứ những khoản tính dụng ngân hàng tạo ra một cách riêng biệt, dưới dạng những tờ giấy bạc riêng và mọi người có quyền từ chối chúng. Cũng như chúng ta bây giờ có thể từ chối séc cá nhân.

Hà Vi với Nhã Oanh lúc này muốn biết Thiếu Kiệt hẳn giải thích sao cho việc một ngân hàng có thể tạo ra tiền hư vô. Lại không phải tiền gửi của ngân hàng. Nhà nước sẽ lấy đâu ra căn cứ cơ sở pháp lí để có thể để ngân hàng đó hoạt động. Và tại sao tiền lại được in ra để chi trả cho những khoản vay mà lúc đầu họ thắc mắc.

- Ngày nay các khoản tín dụng được ngân hàng hợp thức hóa chuyển đổi với tiền giấy do chính phủ nhà nước phát hành. Tiền là một phương tiện được tạo ra bởi chính phủ và tuyên bố rõ ràng về luật pháp mà công nhân của quốc gia hoặc chính phủ đó bắt buộc phải chấp nhận chúng. Như một hình thức trả nợ nếu không tòa án sẽ không thực thi quyền lợi và nghĩa vụ.

Điều này hoàn toàn dựa trên cơ sở pháp luật của người đi vay và ngân hàng cho vay. Việc cố định như thế làm đồng tiền lưu thông và cũng tạo ra vô số những đồng tiền được in ra.

Dừng một chút Thiếu Kiệt nhìn về người tiếp tân và cũng không thấy có gì thay đổi về việc người tư vấn sẽ đến. Lúc này trong phòng ngày càng đông nhưng người chờ không chỉ có mỗi mình nhóm người Thiếu Kiệt hẳn nên hẳn mới quay lại nói chuyện tiếp tục với hai người.

- Trong quá khứ tổng lượng tiền bị giới hạn bởi số lượng vật chất giới hạn thực có của bất cứ thứ gì được tạo ra ví dụ vàng và bạc mới được tạo ra cần phải có vàng hoặc bạc được tìm thấy và đưa lên từ lòng đất. Hiện nay tiền được tạo ra đúng hơn là từ một món nợ. Tiền mới được tạo ra khi ai đó đến vay ngân hàng. Kết quả tiền tạo ra chỉ có 1 giới hạn thật sự đó là giới hạn của tổng dư nợ.

Tuy đã biết là đi vay đã là nợ nhưng cả hai người không ngờ được rằng tiền lại được tạo nên từ chính những món nợ mà người vay của ngân hàng. Hai người chăm chú nhìn nhau im lặng. Họ không nghĩ rằng những khoản vay thế chấp vật chất của người dân có thể đem lại tiền mới được in ra. Thiếu Kiệt thấy thế cũng cười nói.

“Đừng ngạc nhiên. Việc này đúng đấy, Chính phủ hiện nay thêm vào quy định việc giới hạn tạo ra tiền mới bằng cách áp dụng những luật được biết tới như là tỷ lệ dự trữ bắt buộc. Hiện nhiên tỷ lệ dự trữ quốc gia được áp dụng khác nhau và trong những thời gian khác nhau nên việc này góp phần tạo ra sự chênh lệch cho đồng tiền của mỗi quốc gia.

Ngày trước người ta yêu cầu cần có một số tiền nhất định tương đương với số vàng nhất định. Để tạo ra dư nợ 10 đô la được tạo ra họ phải có ít nhất 1 đô la trong két. Ngày nay tỷ lệ dự trữ.

Ngày nay tỉ lệ dự trữ không có bắt buộc không còn áp dụng cho tỉ lệ tiền, vàng trên số lượng tiền gửi nữa. Mà đơn thuần là tỉ lệ nợ mới và nợ cũ trên số tiền gửi có trong ngân hàng.

Hiện tại dự trữ trên ngân hàng có hai loại. Một là lượng tiền mặt chính phủ phát hành tương đương mà ngân hàng gửi ở ngân hàng nhà nước trung ương, cùng với số dư nợ mà ngân hàng có dưới dạng tiền gửi.

Nói một cách đơn giản hơn là nếu một ngân hàng mới được thành lập và chưa có người gửi tiền nào hết. Tuy nhiên các nhà đầu tư có một lượng tiền

gửi dự trữ bằng tiền mặt với số tiền là một ngàn một trăm mười một đô la và mười hai cent tại ngân hàng trung ương và với tỷ lệ dự trữ bắt buộc là 9:1

Bước đầu ngân hàng mở cửa và chào đón vị khách đầu tiên tới vay tiền. Anh ta cần 10 ngàn để mua một chiếc xe cũ đã qua sử dụng. Với tỷ lệ dự trữ là 9:1 của ngân hàng trung ương được gọi là đồng tiền quyền lực. Cho phép nó tạo ra một khoảng tiền lớn gấp chín lần hay 10 ngàn đô trên cơ sở vật thể chấp của người đi vay.

Số tiền 10 ngàn nó không được lấy ra từ đâu cả. Nó hoàn toàn là tiền mới được tạo ra đơn giản bằng cách gõ số tiền vào tài khoản của người đi vay như một khoản tín dụng của ngân hàng. Người vay sẽ viết séc với tài khoản vay của ngân hàng cho vay để mua chiếc xe đã qua sử dụng.

Bước thứ hai người bán hàng đem gửi số tiền 10 ngàn vào ngân hàng của mình. Không giống với số tiền được tạo ra ở ngân hàng trung ương số tiền mới được tạo ra này không được nhân lên bởi tỷ lệ dự trữ. Thay vì vậy nó được chia ra bởi tỷ lệ dự trữ. Với tỉ lệ 9:1 một khoản vay mới 9 ngàn được tạo ra từ 10 ngàn tiền gửi

Bước thứ ba, nếu 9 ngàn đó được gửi vào một bên thứ ba vào chính ngân hàng được tạo ra nó hoặc một ngân hàng nào khác, nó trở thành cơ sở hợp pháp để tạo ra một tín dụng ngân hàng một lần nữa nhưng nó ở mức tám ngàn một trăm

Giống như những con búp bê nga bên trong mỗi con búp bê lại chứa bên trong mình một con búp bê nhỏ hơn. Một khoản tiền gửi mới được tạo ra. Một khoảng cho vay theo một chuỗi nhỏ dần vô cùng. Nếu tiền cho vay không được gửi vào ngân hàng quá trình đó mới dừng lại. Đó là phần không thể biết trước được của quá trình tạo ra tiền.

Nhưng trên thực tế số tiền mới qua mỗi lần được gửi vào ngân hàng và quá trình tỉ lệ dự trữ có thể lặp đi lặp lại mãi cho đến khi đạt một trăm ngàn tiền mới được tạo ra ở ngân hàng.

Tất cả số tiền này được tạo ra từ nợ và cả quá trình được hợp pháp bằng tiền gửi dự trữ ban đầu chỉ với một ngàn một trăm mười một đô la mười hai cent là không thay đổi tại ngân hàng trung ương.”

Dừng một chút Thiếu Kiệt mới nhìn hai cô gái trước mặt mình mỉm cười rồi nói một cách vui đùa.

- Hai em thấy không tiền tạo ra không phải bằng nợ của người đi vay chứ là gì. Bản thân tiền là nợ nó nếu không có nợ sẽ không có tiền. Đừng thấy những quốc gia có rất nhiều tiền mà lầm họ giàu lên trên chính các khoản nợ mà quốc gia đó đang gánh chịu.

- Ấy sau khi nghe chuyện này xong bỗng nhiên em muốn mình mở ngân hàng ngay lập tức lúc đó hầu hết tiền thì vẫn còn nhưng vẫn tạo ra được tiền mới làm cho mọi thứ được thuận tiện.

Nhã Oanh lúc này sau khi hiểu được hết mọi vấn đề cũng thầm than. Hà Vi nghe thấy thế cũng che miệng cười trêu chọc cô.

- Thôi đi! việc này không nên dính vào đâu. Ngân hàng không đơn giản như bạn tưởng. Nếu không Thiếu Kiệt anh ta đã nhảy vào lĩnh vực này mà không phải đợi cậu nói. Thiếu Kiệt hiểu nó để thế cơ mà. Vậy lại không chọn ngân hàng phát triển là cậu hiểu rồi đấy.

- Ừ phần lớn làm việc ngân hàng rủi ro rất cao quá trình lại phức tạp. Phải có được một cơ sở vững chắc ngoài tiền nợ bản thân của ngân hàng người chủ lúc nào cũng phải biến các khoảng cho vay nhiều hơn trước và như thế tiền nợ và tiền vốn lại nhiều hơn thôi.

Nhã Oanh nghe đến đây suy nghĩ một chút cũng gật đầu. Chỉ với mười ngàn có thể tạo ra một trăm ngàn tiền lưu thông nếu càng nhiều người vay số tiền lưu thông càng nhiều như vậy cũng không phải là một chuyện tốt.

Nhưng nếu ngân hàng không có người đi vay thì đến lúc đó ngân hàng chuẩn bị bước vào con đường phá sản. Mà người chịu trách nhiệm chính của ngân hàng cũng là người đầu tiên đối diện với vàng móng ngựa của pháp luật.

Hiếu được rủi ro quá cao trên một mặt của ngân hàng Nhã Oanh mới biết tại sao Thiếu Kiệt có thể mở cho mình một ngân hàng nhưng hẳn lại không làm. Vì với những mối quan hệ của hắn với quân đội có thể tạo cho mình một ngân hàng tư nhân có sự hậu thuẫn mạnh mẽ.

- Xem ra cứ nghĩ bản chất đơn giản của đồng tiền là để lưu thông trao đổi hàng hóa nhưng thật ra nó còn có nhiều vấn đề bên trong như vậy.

- Vì thế những người sử dụng đồng tiền của mình đúng cách luôn trở nên giàu có hơn, còn những người chỉ đơn giản sử dụng tiền của họ để tạo ra tiền thì là một sai lầm họ sẽ ngày một đi vào sự thống trị thâm lạng của ngân hàng mà không hề biết. Nhưng đây lại là một điều bắt buộc vì thế những ông chủ ngân hàng không bao giờ nghèo.

Thiếu Kiệt hiểu rõ những vấn đề này hẳn đọc xem như thuộc lòng bởi hắn đã rất nhiều lần tự hỏi tại sao mình lại lệ thuộc vào đồng tiền. Làm xong lại để dành mà nơi tin cậy nhất lại là ngân hàng. Tích lũy không bao lâu vật giá lại leo thang. Tiết kiệm thì ít chi phí lại thâm lạng ngày một tăng giá.

Đến khi hắn hiểu được cốt lõi của vấn đề lâu nay hắn bán mình cho đồng tiền. Trong khi đó bản chất thật của tiền là một món nợ không bao giờ cố định và cứ mãi tăng dân. Đã bao nhiêu lần hắn tự hỏi tại sao quốc gia lại có nợ công.

Đơn giản đây là tiền đi mượn để có được một sự hợp pháp về tiền tệ lưu thông trong nước. Càng như thế những công trình và những thứ đầu tư của nước ngoài đều được tính vào cơ sở món nợ ngày một lớn dần mà không bao giờ trả được.

Bây giờ người tiếp tân mới rời khỏi chỗ của mình sau khi nghe một cuộc gọi đến hướng về phía Thiếu Kiệt đi đến trước mặt hắn và mọi người nói.

- Quý khách hiện tại chuyên viên của ngân hàng đã họp xong mời ngài đi theo tôi để gặp chuyên viên làm các thủ tục và bàn bạc.

Ba người nghe thế cũng gật đầu. Thiếu Kiệt đứng lên chỉnh lại một chút áo vét của mình kéo xuống cho thẳng cùng với hai người Nhã Oanh với Hà Vi đi theo người tiếp tân.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 307: Hạ Mức Tín Dụng

Theo người tiếp tân qua khỏi dãy hành lang của từng căn phòng Thiếu Kiệt cũng thắc mắc nếu việc hăn đợi đã lâu như thế thì chỉ cần người chuyên viên ngồi ở đâu đó một phòng làm việc gần nơi đi vào là được.

Mà người tiếp tân lại đưa cả ba người hăn đến một căn phòng nằm ở xa hành lang so với việc phải đi xa như thế tuy không phải việc gì lớn nhưng cũng là hăn thắc mắc tại sao lại sắp xếp như thế.

Dừng lại trước một căn phòng người tiếp tân gõ cửa rồi mới mở cửa đi vào. Người tiếp tân đứng đó hướng người đàn ông trong phòng nói.

- Ngài Simon cậu Thiếu Kiệt đã đến.

Người đàn ông trung niên lúc này mới đứng lên bước về hướng Thiếu Kiệt dáng người cao to. Chiều cao của người dân châu âu được thấy rõ qua sự chênh lệch khi cả Thiếu Kiệt lẫn người đàn ông tên simon này đứng cạnh nhau. Đưa tay hướng về Thiếu Kiệt simon nói với hăn.

- Xin lỗi bắt cậu phải đợi vì hôm nay có một chút chuyện nên đến bây giờ mới gặp cậu được. Tôi là Simon hiện tại chịu chủ quản những tài khoản chuyển đổi của ngân hàng.

Thiếu Kiệt cũng làm ra quy tắc xã giao đưa tay mình bắt lấy tay của Simon cười nói.

- Không sao chào ông tôi là Thiếu Kiệt đây là hai người bạn gái của tôi. Nhã Oanh và Hà Vi. Vấn đề của tôi chắc ông cũng đã biết ít nhiều đi.

- Vâng Vâng tôi cũng đã được bộ phận đặt lịch hẹn của công ty nói về vấn đề của cậu. Mời cô cậu ngồi, Mọi người dùng trà hay cà phê.

Dù bất ngờ trước việc Thiếu Kiệt tự nhận cả hai là bạn gái của mình. Mà cả hai người đều xem như chuyện này là việc không quan trọng. Simon lúc này cũng đánh giá Thiếu Kiệt bằng con mắt khác. Hẳn tiếp không ít khách hàng từ phương đông. Thường họ đi một người hoặc cùng đi với vợ mình.

Nhưng để công khai cũng một lúc hai cô nàng đều là người có tài khoản ở ngân hàng mà không phải tranh giành như thế này thì đây là lần đầu tiên Simon thấy.

- Thôi lấy nước lọc là được không cần thiết phải làm nữa lúc này chúng tôi đã uống bên ngoài lúc đợi rồi.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Simon cũng mỉm cười nhìn hẳn rồi mời cả ba người ngồi xuống bàn. Người tiếp tân lúc này cũng xin phép rời đi. Đợi cho cả ba người ngồi xuống Simon mới hướng Thiếu Kiệt nói.

- Xin phép cho tôi được kiểm tra hai tài khoản mà cậu muốn gộp vào để tôi biết mình có khoản bao nhiêu tiền trong tài khoản. Để tiến hành xác minh và xe điều kiện mở tài khoản của cậu.

Hà Vi lúc này mới lôi hai mẫu giấy từ túi xách đưa cho Simon nói.

- Đây là hai sổ tài khoản được đứng tên hai chị em tôi. Hiện tại ông có thể kiểm tra và làm những thứ cần thiết.

Nhìn vào hai tờ giấy hiển thị số tài khoản và ngày lập thuộc dạng tài khoản nào Simon cũng gật đầu xin phép lại kiểm tra trên máy tính.

Đối với các loại tài khoản này hầu hết trên thông tin máy tính mới hiển thị đầy đủ còn những thứ giấy tờ tượng trưng sẽ không hiển thị tên hay là một vấn đề nào khác ngoài số tài khoản và loại tài khoản.

Hà Vi thấy Simon bắt đầu kiểm tra tư liệu hồ sơ mình trên máy vi tính cũng bắt đầu hồi hộp. Thiếu Kiệt nhìn thấy thế mỉm cười nhìn cô trấn an bởi hẳn biết nơi này hầu hết là làm việc trên máy tính. Kể cả tiền hư vô cũng được nhập vào qua hệ thống mạng nếu con vi rút của hẳn còn hoạt động thì tất cả hệ thống này đều nằm trong tầm kiểm soát của hẳn.

Simon sau khi kiểm tra xong mới hướng tập hồ sơ của mình soạn ra một số mẫu giấy đứng lên cầm đi lại bàn chỗ ba người đang ngồi.

- Hiện tại tổng cộng hai tài khoản một là của cô Hà Vi đây là 3 triệu 4 ngàn usd và của cô Nhã Oanh đây là 2 triệu 1 trăm ngàn usd hiện tại nếu muốn gộp lại với tài khoản của cậu cần phải xác minh sở hữu và thông tin đầy đủ về việc tiền của chủ sở hữu tài sản.

Thiếu Kiệt lúc này mới mỉm cười nhìn SiMon nói.

- Simon tôi biết việc gộp tài khoản không khó. Hiện tại ông bảo kê khai tài sản số lượng sở hữu. Thật ngày nào gửi tiền vào bọn tôi còn không nhờ. Ông nói như vậy chẳng khác nào làm khó nhau sao. Hơn ai hết ông cũng thừa hiểu những số tiền này để gửi vào đây chúng tôi cần phải bí mật như thế nào. Không lẽ bây giờ tôi phải về nước để làm bản kê khai tài sản.

- Việc này nếu rườm rà như thế này chắc chúng tôi rút hết tiền về quá. Ông cũng biết tiền bạc để ở đây tài khoản như thế này mới phải chuyển đổi qua cho Thiếu Kiệt. Nếu không thì cần làm tài khoản ẩn danh làm gì.

Hà Vi lúc này cũng làm Thiếu Kiệt bất ngờ bởi cô nói ra theo suy nghĩ của mình và đứng dưới góc độ cô là một người có tiền cần phải bí mật nên Thiếu Kiệt lúc này cũng mỉm cười.

- Ừ nếu rườm rà quá có thể chuyển ngân hàng cũng được HSBC hình như qua đợt vừa rồi chỉ có HSBC là không bị hạ mức xếp hạng tín dụng như ông Simon.

Thiếu Kiệt lúc này mới nhìn Simon mà nói bởi dù không quan tâm lắm đến tin tức nhưng vì phải gộp tài khoản ngân hàng ở UBS nên hẳn tìm kiếm đối thủ cạnh tranh và đem những đối thủ này đánh giá. Việc để việc khách hàng rút tiền của mình qua cho đối thủ là một trong những việc làm không ai muốn ngay cả Simon cũng không muốn làm việc này.

Nhưng đây là quân bài của Thiếu Kiệt để phong hờ trường hợp xấu nhất xảy ra như việc cần xác minh tài khoản thế này. Simon lúc này cũng đổ mồ hôi sáng nay cuộc họp khẩn cấp vì tối ngày hôm qua sau khi tờ báo buổi chiều lên tin về những ngân hàng bị hạ xếp hạn tín dụng trong đó có UBS làm cho hẳn phải họp cả buổi sáng.

Giờ nghe Thiếu Kiệt nói như thế. Việc vài triệu không đến đâu nhưng nếu cả hai tài khoản này rút khỏi ngân hàng mà tìm đến đối thủ cạnh tranh thì ảnh hưởng sẽ dẫn đến không nhỏ. Chỉ cần Thiếu Kiệt rời khỏi đây với tiền của Ngân Hàng thì những người khác cũng làm như thế.

- Rất may cho tôi là hôm qua đọc được bài báo đó Ngài Simon à. Không chỉ có ngân hàng ông mà còn có cả bốn ngân hàng khác đều bị hạ mức tín dụng đi chỉ có HSBC là vẫn giữ nguyên. Có vẻ như quý 4 năm nay công ty làm ăn không được tốt lắm.

- Ấy cậu cứ từ từ. Việc đâu còn có đó Xác minh chỉ là một bước thủ tục cần thiết thôi mà. Chỉ cần xác minh đôi chút là được không khó khăn lắm.

Simon nói với giọng ôn hòa hơn, Hẳn đang tìm cách để xoay chuyển tình huống để làm sao mà số Tiền vẫn nằm tại ngân hàng mà Thiếu Kiệt lại vui vẻ.

Thiếu Kiệt lúc này thờ dài nhìn lấy SiMon lắc đầu nói ra suy nghĩ của mình rất từ từ.

- Nói thật với ông Simon tôi biết không ít chuyện kể cả những việc công ty có thể làm, Ngay cả việc làm giả thông tin khách hàng đi. Nếu đã như

thế cần gì phải khó khăn chứ. Bản thân ông không hiểu rõ chuyện này tôi xem mới là lạ đấy.

- Cậu ... Cậu cả chuyện này cũng biết?

SiMon hẳn ở một cấp bậc quản lý tài khoản nên những chuyện như thế này đối với ông ta là có thật và những điều này. Do những tầng lớp hoạt động cao của xã hội làm ra đến. Việc có những tài khoản được làm giả thông tin là hoàn toàn có thật.

Trước đây Thiếu Kiệt không chắc chắn về việc này nhưng lần này hẳn cũng mỉm cười bởi khi lấy được hồ sơ trong ngân hàng một số thành phần khi tra cứu là những thành viên buôn bán vũ khí, chất cấm và những người có dính dáng đến khủng bố cũng được sửa cả hồ sơ.

- Ông nghĩ làm sao tôi không biết. Những người làm ra tiền đen không chỉ có chúng tôi còn có nhiều người nữa mà. Bán vũ khí, Ma túy rất nhiều con đường nếu bên ông không làm giả được chứng minh những hồ sơ như thế thì họ có thể gửi tiền vào không?

Im lặng lúc này Simon không nói được gì bởi Thiếu Kiệt đã bắt bài được công ty hắn. Nếu như thông tin này được truyền ra ngoài chắc chắn ảnh hưởng không nhỏ. Việc phải bồi thường thiệt hại và những thứ liên quan đến luật pháp của ngân hàng và chính phủ là một sự việc mang tầm quốc tế.

Suy nghĩ một lúc thật lâu Si Mon mới hướng Thiếu Kiệt thời dài nói.

- Được rồi hồ sơ của cậu tôi sẽ làm. Nhưng với điều kiện cậu phải bảo mật chuyện này. Việc có những thông tin về tài khoản bị sửa đổi cậu phải không được phép tiết lộ đây là yêu cầu của chúng tôi.

SiMon lúc này cũng biết hẳn là cá nằm trên thớt. Việc Thiếu Kiệt nói ra chỉ có những người cao tầng của công ty biết được. Giờ có thông tin lộ ra

ngoài thì chắc chắn Thiếu Kiệt phải có bằng chứng chính xác sự việc. Nếu không hẳn sẽ không nói ra điều này.

Đây là suy nghĩ của Simon đi đến kết luận tức thời của mình. Hứa hẹn sau đó hẳn mới báo với cấp trên về những chuyện đang diễn ra nhằm tìm lối thoát khắc phục.

- Không cần phải nhiều như thế chỉ cần làm cho tôi một tài khoản ẩn anh không cần kê khai gì nhiều là được. Còn những việc còn lại thì các ông làm là được.

- Yêu cầu của cậu chỉ đơn giản như thế thôi thì việc này có thể thực hiện. Chỉ cần hai người ký vào giấy tờ chuyển nhượng tài khoản. Những giấy tờ này cậu cứ điền vào những chỗ nào không muốn thì có thể để trống chúng tôi sẽ bổ sung sau.

Thấy yêu cầu của Thiếu Kiệt không phải là khó khăn cho mình. Simon cũng nhẹ lòng một chút. Hẳn đứng lên hướng bàn làm việc lấy một số giấy tờ đưa cho Thiếu Kiệt.

Nhìn xong Thiếu Kiệt đưa cho Nhã Oanh nói với cô điền mọi thông tin dùm hẳn. Vì chỉ cần những chỗ nào đó liên quan đến vấn đề riêng tư tất cả Nhã Oanh đều để trống.

Thiếu Kiệt lúc này mới mở chai nước lọc trên bàn uống một hớp rồi cười nói với Simon.

- Tôi thấy ông làm khó bởi vì thấy chúng tôi con quá nhỏ nên mới bảo khai sở hữu tài sản phải không ông Simon. Chứ tôi thấy nếu mà đã làm tài khoản ẩn danh thì các ông cũng phải hiểu tài sản đó không được công khai một cách minh bạch. Vậy mà ông lại bảo tôi kê khai tài sản vậy chắc chắn có vấn đề đi.

Simon vốn định sẽ bắt Thiếu Kiệt kê khai tài sản vì số lượng tiền không phải nhỏ và nhìn vóc dáng bên ngoài của Thiếu Kiệt không phải là lớn tuổi như những doanh nhân thành đạt, hay người trong giới thương gia giàu có.

Hai người Hà Vi với Nhã Oanh cũng như thế nhưng với những gì hai người sở hữu cũng thuộc tầng lớp bột trung lưu của xã hội. Chỉ với tuổi đời như thế nhưng hai người lại hưởng số tài sản kết xù nhưng không như những cô gái khác quần áo thời trang túi xách hàng hiệu làm cho Simon cũng thắc mắc số tiền họ kiếm được từ đâu mà lại điều thấp như thế.

- Nói thật tuổi của cậu còn khá nhỏ mà số tiền lại khá lớn. Dù biết rằng tài sản cậu để vào tài khoản ẩn danh là không cần phải kê khai nhưng tôi định hỏi vì một số trường hợp phòng ngừa. Nhưng nếu cậu không muốn thì thôi vậy.

Hà Vi nghe như thế cũng hiểu được tại sao tài khoản ẩn danh không cần khai báo trưng mục tiền gửi và nguồn gốc này lại hướng Thiếu Kiệt hỏi điều này nên che miệng cười.

Thấy hành động của Hà Vi như thế Simon cũng có chút khó chịu nhưng không để hấn kịp cau mày Hà Vi đã lên tiếng nói.

- Vậy nếu toàn bộ tài sản trong nước của Thiếu Kiệt mà gửi tại đây chắc cũng bằng hai tai khoảng gộp lại đi ông nghĩ nếu chúng tôi kê khai hết toàn bộ tài sản đó thì biết chừng nào mới xong. Chưa kể những công ty chưa hoạt động mà đợi qua tết mới triển khai lúc đó bọn tôi phải kê khai lần nữa sao.

Dù biết số tiền trong tài khoản của Thiếu Kiệt hiện tại hẳn không thể sử dụng được nhiều nhưng với những gì nằm trong tài khoản trưng mục thì mọi người đều cho đó là tiền của hẳn mà những người trên sàn giao dịch gửi tiền đến xem như là những người kinh doanh bán hàng như thế phải kê khai ra bao nhiêu giao dịch thì Hà Vi cũng không tính được.

Nghe lời Hà Vi nói về số tài sản trong nước công khai của Thiếu Kiệt Simon biết rằng đối diện với mình là một người kinh doanh không nhỏ. Bởi nếu tính cả những tiền mà Thiếu Kiệt có hiện tại hẳn cũng có thể nằm trong nhóm những người cuối cùng của bản xếp hạng doanh nhân thành đạt nên mới cười cười đáp lại.

- Ấy việc này thì tôi không biết chỉ thấy cả ba người còn qua trẻ so với những người phương đông đến đây gửi tiền với dạng ẩn danh nên tôi mới phải thêm trường mục kê khai tài sản. Nếu mà như cô Hà Vi đây nói đúng và vấn đề này có thể tính đến lâu dài cũng chưa phát sinh được tài sản bởi, mỗi ngày con số đều được đội lên như thế cũng khó lòng mà kê khai hết.

Simon cũng biết được là tiền sẽ sản sinh ra tiền mà cứ theo dạng kê khai tài sản đang có, Những món tiền ngày một được gửi vào trong tài khoản trong nước của Thiếu Kiệt cũng làm cho số dư tăng dần. Việc này ngày càng kéo dài cho đến khi thật sự các công ty của hắn không hoạt động nữa mới kết thúc.

Mà đã là người kinh doanh thì ai lại để cho công việc và tiền của mình bị gián đoạn nên hắn cũng chỉ biết chấp nhận với sự thật rằng Thiếu Kiệt sẽ làm tài khoản gộp lại mà không màn tới việc kê khai tài sản có được nữa.

Mỉm cười nhìn Thiếu Kiệt SiMon lúc này nói ra những gì mà hắn đang suy nghĩ. Bởi vì những thông tin và cách thức làm việc an toàn của Thiếu Kiệt làm cho hắn nhận định nếu ai mà làm đối thủ chắc chắn sẽ bị nắm không còn một manh giáp nào.

- Xem ra cũng bởi vì cậu kinh doanh nên những thông tin mới nhất đều được cậu cập nhật không sót một chút nào nhỉ. Nếu mà chúng tôi gặp những người kinh doanh như cậu thì thế nào cũng chịu thiệt mất.

- Không phải vì thông tin mới biết được. Các anh thử nghĩ đi biến động kinh tế không hề nhẹ trong đợt khủng hoảng. Các anh đã phải biên chế bao

nhiều người. Những người đó đại diện không ít khách hàng, và những tín dụng không thể thu hồi được cũng làm cho các anh phải bị hạ bảng xếp hạng tín dụng là chuyện đương nhiên. Không khó để thấy được nếu lấy 30:1 rồi đem một đồng tính dụng C trộn lại với nhau ra được một đồng tín dụng cấp SS mà các anh lại giữ không ít tín dụng ảo cấp SS này thì không bị hạ xuống như Goldman Sachs đã là may rồi.

Simon lúc này cũng lắc đầu đứng lên bước về phía bàn mình cầm lấy một tờ báo rồi quay lại đưa cho Thiếu Kiệt nói.

- Đây cũng tại những tờ báo như thế này mà sáng nay chúng tôi mới phải họp đây. Cậu thấy không biết bao nhiêu công ty bị hạ mức tín dụng việc này ảnh hưởng không nhỏ

- Anh đùa con số 48,6 tỷ đô la cao nhất châu âu này là điều mà các anh phải gánh là đúng thôi. Các anh là đầu tàu với những tín dụng cấp SS thì lúc nào cũng tranh nhau. Nhưng các anh lại không nghĩ đến những tín dụng ấy thật chất là những tín dụng C không có khả năng chi trả lại lộn thành một đồng rồi đem biến nói thành tín dụng SS là bị thiệt thôi. Hơn nữa sắp tới các anh cũng khó khăn không ít nếu hôm nay tôi rời đi với số tiền ít ỏi vài triệu thì ngày mai ngày kia cũng sẽ có người như thế nên các anh phải cố gắng giữ chân khách hàng không quay lưng về phía HSBC thôi mà.

Nghe đánh giá của Thiếu Kiệt khi đọc qua bài báo. Simon cũng lắc đầu, nhiều người thường không biết tại sao lại có khủng hoảng kinh tế nhưng qua miệng chàng trai trước mặt này Simon như thấy một nhân viên ngân hàng thực thực bởi khủng hoảng xảy ra do tỉ lệ vàng bị phá vỡ 30:1 và một đồng tính dụng không thể chi trả biến thành tín dụng chắc chắn sẽ hoàn trả sớm.

Việc này gây ra sự mất cân bằng và giá trị bị đẩy lên cao của thị trường nhà đất của mỹ làm ảnh hưởng không nhỏ đến các ngân hàng châu âu. Trong đó với đơn vị đầu tàu UBS là nơi chịu nhiều thiệt hại nhất.

- Xem ra cậu rành về vấn đề tài chính khá đấy. Đây là lần đầu tiên tôi nói vấn đề này với khách hàng và từ trước đến này chỉ có khách hàng là người cùng ngành hoặc là người hiểu về ngân hàng mới nói được thôi.

- Không hẳn dân kinh doanh tôi phải thấy cái nào nên đầu tư và cái nào không nên đầu tư đó mới là việc kinh doanh mang lại lợi nhuận. Không hẳn phải làm về kinh tế mới biết về những vấn đề này chỉ cần nhìn theo bản tiến độ phát triển cũng có thể suy ra được vài hiệu ứng xảy ra. Điều này lịch sử đã chứng minh rất nhiều.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 308: Lỡ Lỗi

Nhã Oanh lúc này sau khi điền hết những thông tin đơn giản của Thiếu Kiệt vào tờ khai mới hướng Simon đưa cho ông ta. Nhìn qua tờ khai của Nhã Oanh Simon lúc này đang đọc sơ lượt từng thứ tự được khai trong giấy lập tài khoản mà mình nhận lại.

Nhã Oanh lúc này thấy Thiếu Kiệt không đụng tới tờ báo mà Simon để trên bàn nên cũng cần đến. Dù ngôn ngữ của tờ báo được in bằng tiếng anh nhưng tương đối dễ hiểu nó nói khái quát nhất về những gì mà hai người đã đối thoại. Trên tờ báo vẫn in hằn là ngày 19/12/2008

“ Ngân hàng trên toàn thế giới đã công bố thua lỗ hơn 745 tỷ USD từ khi khủng hoảng tín dụng bắt đầu. S&P dự đoán các ngân hàng sẽ làm ăn khó khăn hơn trong thời gian tới bởi thị trường biến động mạnh.

Lần đầu tiên Goldman Sachs công bố thua lỗ kể từ khi bắt đầu phát hành cổ phiếu ra công chúng. Xếp hạng tín dụng của Goldman bị hạ xuống A từ AA-, triển vọng tín dụng là "tiêu cực".

Morgan Stanley cũng công bố thua lỗ quý 4/2008, xếp hạng của Morgan Stanley bị hạ xuống mức A từ A+. S&P nhận xét sự đi xuống trong lĩnh vực đầu tư ngân hàng, giao dịch, quản lý tài sản của Morgan Stanley lớn hơn họ dự báo.

UBS đã thua lỗ 48,6 tỷ USD từ khi khủng hoảng tín dụng bắt đầu, mức cao nhất so với các ngân hàng châu âu. Theo S&P, điều này cho thấy rủi ro đối với Morgan còn rất nhiều và khả năng quản lý rủi ro của họ kém hơn dự đoán của S&P.

Credit Suisse Group AG, đối thủ cạnh tranh của UBS, bị hạ xếp hạng xuống A từ mức A+.

Deutsche Bank bị hạ xếp hạng xuống mức A+ từ AA- sau kết quả kinh doanh quý 4/2008.

Ngân hàng Hoàng gia Scotland cũng bị hạ xếp hạng từ A+ xuống A.

Ngân hàng Barclays tại London bị hạ xếp hạng xuống A+ từ AA-.

Ngân hàng HSBC vẫn được giữ nguyên hạng tín dụng.”

Nhã Oanh sau khi đọc qua sơ lược cũng đặt tờ báo xuống. Với những danh sách bị hạ mức tín dụng như thế này thì đã lý giải tại sao Simon không muốn để cho họ rời đi cùng với tiền của ngân hàng vào công ty đối tác đơn giản vì họ đang chịu thiệt hại rất lớn.

Nếu những khoản tiền của Nhã Oanh và Hà Vi được rút ra tuy là không ảnh hưởng nhiều nhưng cũng làm biến động không ít về tâm tư người gửi nhỏ lẻ khác. Bởi chỉ cần chuyển một số tiền lớn từ tài khoản này qua tài khoản khác của một ngân hàng đối thủ.

Dù rằng bên Simon có bảo mật như thế nào thì đối thủ của họ cũng tiết lộ ra. Việc này làm ảnh hưởng tới tâm lý một vài cá thể doanh nghiệp hoặc người có tài sản sẽ suy nghĩ chuyển như thế.

Bây Giờ Simon cũng đọc xong những gì Nhã Oanh đã ghi và hẳn thấy có một nội dung cần thiết nên mới hướng Thiếu Kiệt hỏi.

- Cho tôi hỏi một câu. Cậu định lập tài khoản sử dụng vào việc gì? Để tôi có thể hiểu rõ mục đích và liệt tài khoản vào dạng nào cần thiết.

- Cũng không phải quan trọng lắm. Tài khoản cứ ẩn danh là được sắp tới tôi có những khoản tiền được chuyển đến và đi khá nhiều. Việc sử dụng

gộp lại để tính toán cho thuận tiện là việc cần thiết nếu không tôi đã không gộp lại làm gì.

Thiếu Kiệt bịa ra một lý do cho việc tạo tài khoản của hắn cũng không quên nói ra về việc tài khoản sắp tới của hắn sẽ nhận tiền từ những người khác.

Điều này để sau khi hắn làm xong mọi việc có điều tra đến hắn cũng không thu được gì bởi có qua nhiều giao dịch chuyển giao rồi mới đến tài khoản của hắn như thế có truy ra thì Simon cũng biến thành một người làm chứng.

- Vậy được tôi sẽ hưởng tài khoản của cậu vào định mức doanh nhân và cậu cứ yên tâm. Nhưng tài khoản dạng này ở quốc gia cậu cho dù có làm sức ép lên chung tôi cũng không công bố đâu điều này đã là luật của các ngân hàng ở thụy sỹ này rồi.

- Chắc hẳn việc gộp tài khoản không quá lâu đi chứ nhĩ các ông chỉ cần các giấy tờ liên quan rồi trên máy tính xóa đi tài khoản hai người bạn gái tôi và thêm vài con số trên tài khoản của tôi là được chứ gì.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Simon cũng tươi cười gật đầu đáp lại với hắn.

- Trên cơ bản nó là như thế nhưng ở đây chúng ta phải qua một bước ký xác nhận của hai cô bạn gái của các bạn đã lúc đó mới hoàn tất thủ tục. Đây hai người mỗi người một bản đây là của cô Nhã Oanh và đây là của cô Hà Vi. Còn cái này của cậu.

Simon lúc này mới hưởng về ba người đưa ra ba bản được in từ máy tính của mình. Hai người Nhã Oanh và Hà Vi lúc này nhìn nhau xem thật kỹ rồi cũng ký vào tờ giấy mà Simon đã đưa. Hai người sau khi ký xong nhìn lại một lần khá giống rồi đưa cho Simon.

Nhận lấy hai tờ giấy của Nhã Oanh với Hà Vi. Simon một lần nữa mở lên hệ thống nhìn vào hai chữ ký có vẻ rất giống như chữ ký gốc này nên gập đầu đóng vào một cái mộc cần thiết. Vào hai chữ ký, trong lòng của Nhã Oanh với Hà Vi lúc này cũng nhẹ đi ít nhiều.

Simon lúc này mới hướng điện thoại bàn của mình nhân số gọi điện cho người tiếp tân gọi vào. Nhận từ tay Thiếu Kiệt tờ khai và chữ ký. Simon nhanh chóng nhập vào hệ thống. Đợi cho người tiếp tân vào. Hẳn hướng cô nói đi hoàn tất thủ tục cuối cùng là cấp thẻ visa có thể sử dụng cho Thiếu Kiệt.

Người tiếp tân nhận lấy biểu mẫu mà Simon đưa cũng xin phép rời đi. Lúc này Simon mới ngồi xuống tươi cười với cả ba người nói.

- Mọi người đợi một chốc. Sau khi có thẻ là có thể sử dụng hiện tại Thiếu Kiệt đã có tài khoản rồi như thế cậu ta trở thành một khách hàng thuộc cấp bậc của ngân hàng với hàng 5 triệu usd cậu ta có những đặc quyền được biết một số thứ. Ngân hàng sẽ thường xuyên liên hệ về những dự án và chương trình đầu tư hấp dẫn của ngân hàng cho Thiếu Kiệt biết.

- Cái này cũng được nhưng đừng đưa tôi vào một đồng tín dụng nợ dưới chuẩn là được. Ngân Hàng còn đang tìm cách thoát khỏi đó thì đừng có kéo tôi vào chết đấy.

Nghe Thiếu Kiệt cười đùa như thế với Simon. Hà Vi với Nhã Oanh cũng biết giờ là lúc kéo dài thời gian của hẳn. Vì nếu chỉ cần như thế mà vội vã rời đi thì rất có thể làm người khác nghi ngờ. Thêm đó là số tiền Thiếu Kiệt lấy được kỳ này cũng không ít.

Việc từ từ cũng cố thời gian thân thiện với Simon là điều hẳn muốn để cho Simon tin tưởng hơn mà không điều tra kỹ lưỡng các việc liên quan đến hẳn, Nhã Oanh sau khi đọc tờ báo cũng có vài điều thắc mắc nên hỏi Simon.

- Tôi thấy những ngân hàng tín dụng đề bị đánh dấu ký tự vậy nó có nghĩ gì vậy simon.

- Ấy chuyện này chỉ là một thang bậc theo hạng thôi không cần phải lo lắng lắm. Chỉ là họ xếp hạng theo sự tính toán của họ việc này chắc chắn không đúng lắm so với thực tiễn nên cô cũng đừng lo lắng quá.

Simon thấy Nhã Oanh hỏi về vấn đề nhạy cảm giữa các ngân hàng và đánh giá tiêu chí cấp bậc ngân hàng của S&P nên trấn an cô. Dù cô hiện tại trên danh nghĩa không còn là khách hàng của công ty nhưng bạn trai cô lại là khách hàng lớn.

- Bạn gái tôi hỏi vấn đề nhạy cảm rồi. Xin lỗi nhé vấn đề này ông không cần trả lời đâu. Mà tôi thấy lần này các ông dính phải phiền phức không nhỏ. Đối với việc quá chú trọng đến các quỹ tín dụng của mỹ rồi. Việc khủng hoảng kinh tế tính dụng dưới chuẩn cũng do các ngân hàng và nhà đầu tư các ông mà ra thôi.

Thiếu Kiệt hiểu không ai muốn ngân hàng mình làm việc bị khách hàng nghi ngờ. Việc hạ tín dụng chỉ là do một tập đoàn tài chính đánh giá thì việc này không phải là việc tốt.

- Thật đến bây giờ chúng tôi không hiểu tại sao chúng tôi là ngân hàng bị ảnh hưởng lớn nhất ở Châu Âu. Mà đến hiện tại việc tìm ra nguyên nhân là điều mà các chuyên gia kinh tế đang phân tích.

- Ấy Thiếu Kiệt cậu biết tại sao bị khủng hoảng kinh tế à. Ông Lưu nói với ông mình là cậu dự đoán được. Nên lần này mới đem bảo toàn được nên kinh tế trong nước.

Hà Vi chợt nhớ đến điều gì quay qua hỏi Thiếu Kiệt. Vấn việc này nếu ở riêng một chỗ cô hỏi Thiếu Kiệt hẳn thì sẽ không vấn đề gì. Nhưng hiện tại lại nói trước mặt Simon mà họ đang nói chuyện riêng cùng với simon để

người khác cũng hiểu thì bắt buộc phải nghe được tiếng anh để tỏ ra lịch sự một cách đúng nghĩa.

Simon lúc này cũng nhìn chăm chăm vào Thiếu Kiệt bởi. Hiện Tại hẳn nghe được Thiếu Kiệt biết nguyên nhân và còn cảnh báo người nào đó để không bị kinh tế ảnh hưởng đến đất nước của hẳn Simon lúc này cũng không khỏi ngạc nhiên.

Vì việc này diễn ra ở nước mỹ trong khi đó Thiếu Kiệt lại là người phương đông. Bên kia thì hoàn toàn im ắng không thể lấy được thông tin còn ở đây một người phương đông lại dự đoán được tình hình. Nếu nói Thiếu Kiệt không hiểu ngân hàng và tín dụng thì chắc chắn hôm nay hẳn đã không đối đáp với Simon như thế.

Thiếu Kiệt lúc này cũng thầm than trong lòng việc này Hà Vi nói như vậy chắc chắn simon sẽ tin dù hẳn dựa vào những cuốn sách của mình đã đọc nhưng hẳn cũng không dám chắc về các bước hình thành hết trong qua trình này.

- Ông đừng nghe cô ấy nói đùa tôi thì làm gì mà biết cơ chứ. Chuyện này không thể nói biết là xong được. Nhiều người nghiên cứu về kinh tế vẫn còn đang tìm hiểu. thì thôi một người kinh doanh cũng không hiểu nhiều lắm thì làm sao được.

Hà Vi biết mình lỡ lời nên cũng im lặng bởi vì việc này ảnh hưởng không nhỏ. Dù cho là chỉ một ít thông tin những nó cũng kéo theo nhiều phiền phức mà lúc này việc tránh đi những phiền phức không đáng có là điều Thiếu Kiệt cần.

- Ủm cũng đúng ở chỗ chúng tôi qua hai tháng trời dựa vẫn đang trong quá trình mô phỏng lại những gì mà bên kia gặp phải nhằm đưa ra cách khắc phục lâu dài và nhìn nhận tình hình để khắc phục lấy nó trong năm sau.

- Việc này ngân hàng các công sẽ giải quyết được thôi. Dù sao tất cả cũng chỉ là thời gian. Các ông đã trải qua hết các biến động lớn rồi, Lần này tuy nói lớn cũng không phải là lớn lắm đâu. Máy lần trước còn nguy cơ hơn thế này nhiều mà.

Thiếu Kiệt cũng không nhắc đến những gì tiếp theo của ngân hàng hẳn thấy như thế là đã đủ đối thoại với những người này. Nếu càng nói nhiều càng dễ bị lộ những điểm yếu khác. Dù hẳn chỉ đến đây để làm việc của hẳn hiện tại. Nhưng chưa chắc sau này sẽ không. Đối với việc bị đối phương nắm bắt Thiếu Kiệt hẳn như không muốn thấy việc này.

Bây giờ bên ngoài ngõ cửa đi vào người tiếp tân hướng Simon đưa cho hẳn một cái phong bì. Không mở ra xem mà chuyển qua cho Thiếu Kiệt hẳn Simon lúc này mới nói.

- Đây là giấy tài khoản và thẻ ghi nợ ẩn danh cậu có thể sử dụng ở bất cứ quốc gia nào. Hai thẻ của bạn gái cậu chúng tôi sẽ hủy đi. Cậu xem lại coi còn thiếu điều gì nữa không?

Thiếu Kiệt mở phong bì ra kiểm tra một lượt rồi mới gật đầu đồng ý. Mọi thứ đến thời điểm này đều nằm trong sự suy nghĩ của Thiếu Kiệt.

- Mọi chuyện đến đây cũng không còn gì chúng tôi chắc sẽ ra về nhường chỗ cho vị khách tiếp theo. Hẹn một ngày không xa lúc đó gặp lại.

Bắt tay chào với Thiếu Kiệt Simon cũng không giữ lại hẳn biết rằng giờ đây cậu thiếu niên này trở thành một khách hàng chính thức. Dù không sai biệt lắm nhưng cũng sẽ không ít lần sẽ gặp lại.

Mở cửa đưa Thiếu Kiệt ra khỏi phòng SiMon hướng về ba người định nói một lời chúc giáng sinh an lành thì đụng phải người đang đi từ hành lang tới.

- Ấy xin lỗi...

- Á Simon Tôi đang định nhờ thư ký gọi cậu đây. Ấy cậu đang tiếp khách à. Thế thì để lúc khác vậy.

Người đàn ông bị Simon đưng phải nhìn thấy hần nở nụ cười nói. Chợt nhận ra có mặt ba người Thiếu Kiệt nên lại thôi. Simon thấy thế cũng cười cười xem như không có chuyện gì hướng người kia nói

- Không có gì cũng xong rồi ngài Grubel có chuyện gì không tôi tiễn cậu Thiếu Kiệt ra về rồi gặp ngài cũng được. Hiện tại cậu Thiếu Kiệt đây vừa trở thành khách hàng của công ty với con số hơn 5 triệu usd.

Nghe Simon nói thế Grubel cũng hướng Thiếu Kiệt đưa tay tới giọng nói chúc mừng. Dù nhìn qua Thiếu Kiệt khá trẻ nhưng Grubel biết nếu Simon nói Thiếu Kiệt đã là khách hàng với số tiền hơn năm triệu usd cũng là một con số đáng để nói ở độ tuổi của vị thiếu niên trước mặt này.

- Chào mừng cậu trở thành khách hàng của Ngân Hàng chúng tôi. Hi vọng sẽ được hợp tác với cậu lâu dài.

- Không có gì. Chỉ là một khoản tiền nhỏ so với ngân hàng thôi mà. Nếu sau này có vấn đề gì đầu tư nhỏ nhỏ tôi có thể tham gia hợp tác được lúc đó biết đâu lại cần ngài đây chiếu cô. Xin phép chào ngài tôi còn có việc. Chúc ngài có một mùa nghỉ lễ giáng sinh sắp tới vui vẻ.

Thiếu Kiệt thấy việc này không phải dài dòng nên chỉ đối thoại cho có rồi theo hướng người tiếp tân rời đi. Grubel lúc này nhìn Thiếu Kiệt rời đi mới nói với Simon.

- Cậu nhóc châu á đó lại có tài sản những hơn năm triệu để gửi vào ngân hàng sao?

Nghe được câu hỏi của Grubel, Simon cũng thở dài lắc đầu nói với ông.

- Có vẻ như không chỉ có tài sản bao nhiêu đó, Đây chỉ mới là một tài sản không công khai còn nghe đâu số tài sản công khai cũng tương đương giá trị gửi vào ngân hàng chúng ta. Mà xem ra cậu ta có thể biết khá nhiều chuyện. Điển hình như có thể cậu ta biết nguyên nhân vì sao chúng ta lại vướng vào tín dụng dưới chuẩn.

- Hà sao cậu không đưa chàng thiếu niên này gặp tôi. Nếu thế thì phải giữ cậu ta lại chứ. Bên mọi người đang tìm cách phân tích đầu mối bất kể như thế nào nếu có khả năng biết được cậu phải báo chứ sao lại như thế.

Grubel đứng ở vị trí giám đốc điều hành hiện tại nghe thấy có khả năng Thiếu Kiệt biết được tại sao Ngân Hàng lại dính vào tín dụng dưới chuẩn của khủng hoảng kinh tế thì nên gấp gáp hướng Simon nói.

- Tôi cũng không dám chắc chỉ do cô bạn gái của cậu ta lỡ lời. Mà cậu ta không nhận tôi cũng chẳng có cách nào khác. Nhưng theo như tôi suy đoán tầm nhìn của cậu ta chắc chắn biết được nguyên do nhưng hiện tại thì cậu ta không muốn nhận chúng ta đành chịu.

Trầm Ngâm một lúc GruBel cảm giác như mình vừa bỏ qua một điều gì đó. Cái cảm giác này hẳn cảm thấy không ổn nên mới hướng Simon nói.

- Biết hiện tại cậu ta ở đâu không? Việc này không thể bỏ qua dù cho là một chút tin tức cũng được nếu cậu ta đã không muốn nói ở đây thì chúng ta gặp riêng mà hỏi cậu ta.

- Ấy cậu ta chưa đi xa nếu giờ mình đuổi theo gặp cậu ta nói chuyện ở một chỗ nào đó tôi nghĩ chắc được.

Cả hai người lúc này nhìn nhau một cái rồi gật đầu bước nhanh về hướng ra vào của Ngân Hàng.

Giải thích ký hiệu các quỹ tín dụng:

AAA: những người vay tốt nhất, đáng tin cậy và ổn định (gồm nhiều chính phủ)

AA: những người vay tốt, có độ rủi ro cao hơn AAA một chút, bao gồm:

AA+: tương ứng với bậc Aa1 của Moody"s và Fitch

AA: tương ứng bậc Aa2

AA-: tương ứng bậc Aa3

A: những người vay tốt nhưng độ ổn định tài chính có thể bị ảnh hưởng bởi những hoàn cảnh kinh tế nhất định

A+: tương ứng bậc A1

A: tương ứng bậc A2

BBB: những người vay ở bậc tầm trung, có thể tạm hài lòng ở thời điểm hiện tại

Đánh giá phi đầu tư

BB: có xu hướng dẫn tới những thay đổi trong nền kinh tế

B: tình hình tài chính biến đổi đáng chú ý

CCC: hiện tại dễ tổn thương và phụ thuộc vào hoàn cảnh kinh tế thuận lợi để thực hiện được cam kết

CC: độ tổn thương cao, trái phiếu đầu cơ

C: độ tổn thương cao, có khả năng bị vỡ nợ hoặc đang bị truy thu nhưng vẫn trả tiền theo giao ước

CI: quá hạn chưa trả

R: chịu sự kiểm soát theo quy định do hoàn cảnh tài chính

SD: đã vỡ nợ có lựa chọn đối với vài giao ước

D: đã vỡ nợ với các giao ước và sẽ vỡ nợ với phần lớn hoặc tất cả các giao ước

NR: không đánh giá

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 309: Nguyên Nhân Khủng Hoảng (1)

Cả Ba người Thiếu Kiệt sau khi bước ra khỏi cửa xoay ngân hàng lúc này Hà Vi mới nói nhỏ với Thiếu Kiệt.

- Khi này đáng lý ra em không nên nói ra chuyện đó mới đúng. Không biết họ có nghi ngờ không nữa.

- Cũng không nói được việc có nghi ngờ hay không là việc của họ chuyện đó tính sau nhưng cái chúng ta muốn đã đạt được. Còn những thứ khác có lẽ chưa cần thiết để chúng ta quan tâm lúc này.

Đứng trước cửa Ngân Hàng ba người lúc này đợi nhân viên khách sạn đưa xe đến. lúc này phía sau cách cửa xoay của Ngân Hàng lần lượt đi ra Simon và Grubel. Thấy Thiếu Kiệt còn đang đứng đó. Simon mới lên tiếng gọi.

- Cậu Thiếu Kiệt. Có thể cho chúng tôi chút ít thời gian được không.

Hà Vi nghe thế cũng nắm tay Thiếu Kiệt cô lo lắng việc làm của Thiếu Kiệt bị những người này phát hiện. Giờ đây chỉ trong phút chốc nếu việc này bại lộ cũng vì cô lỡ lời mà gây nên. Thì cô rất ân hận.

Trái ngược với Hà Vi Thiếu Kiệt biết lúc này càng phải bình tĩnh nếu có một chút sơ hở cũng không được nên tươi cười nhìn Simon đáp lại.

- Có gì không thì simon. Cũng may chúng tôi đang đợi xe nếu không chắc các vị phải phiền toái rồi. Có chuyện gì à.

- Không Không! chúng tôi muốn hẹn cậu đến một quán cà phê hay một quán ăn gần đây nói chút ít chuyện với cậu được không.

Nghe Simon nói thế Thiếu Kiệt trầm ngâm một lúc. Hắn đang suy nghĩ việc gì đó. Thấy hành động của Thiếu Kiệt Grubel lúc này mới lên tiếng nói.

- Chúng tôi chỉ muốn hỏi một số nhận định của cậu về những việc liên quan gần đây thôi. Hi vọng cậu bỏ chút thời gian cho. Nếu chúng tôi biết được phân tích của cậu là đúng chúng tôi sẽ trả theo đúng mức mà chuyên viên kinh tế bên tôi đang hỗ trợ.

Biết được lý do tại sao mình bị giữ lại. Vì do Hà Vi lừa dối mà họ là đang tìm kiếm mục đích chính của việc dính qua khủng hoảng tín dụng nên trong lòng Thiếu Kiệt có một chút thả lỏng, Nếu đã có người đưa tiền đến trước mặt thì hắn sẽ không ngại mà chộp lấy.

- Mức giá đó là bao nhiêu. Thời gian tôi không phải quý nhưng nó thật sự làm ra tiền.

- 100 ngàn. cho một cuộc nói chuyện để cậu cho chúng tôi biết trong sự kiện vừa rồi chúng tôi tại sao bị thua lỗ như thế này như thế tôi nghĩ chắc cậu không từ chối đi. Đây là con số cao nhất mà tôi có Thể đưa ra.

Grubel lúc này đưa ra một cái giá mà Thiếu Kiệt cũng thầm mỉm cười. Hắn lúc này mới nói với Hà Vi với Nhã Oanh.

- Hai người về khách sạn trước đi. Anh đi gặp họ nhớ hủy mấy cuộc hẹn của anh đi.

Hai người biết được Thiếu Kiệt chỉ nói như thế để cho hai người của Ngân hàng hiểu được hắn không rảnh rồi. Gật đầu như đồng ý với những gì Thiếu Kiệt nói.

Nhã Oanh lúc này nói bằng ngôn ngữ đơn gian bên cạnh Thiếu Kiệt mà chỉ có ba người Hiểu

- Cần Thận!

Thiếu Kiệt bây giờ mới đáp lại lời của Grubel về vấn đề mà ông ta đưa ra cho mình.

- Được rồi tôi đồng ý những đề cho bạn gái tôi về khách sạn chúng ta bàn chuyện này tốt hơn.

Thấy được hai người bạn gái của Thiếu Kiệt nếu đi theo cũng không ít gì nên Grubel cũng gật đầu, Thiếu Kiệt đưa hai người lên xe ô tô của khách sạn rồi gật đầu hướng trong xe nói.

Mọi chuyện sẽ không có gì nghiêm trọng đâu hai người cứ yên tâm. Nếu họ phát hiện chuyện kia đã không ra yêu cầu như thế này. Cứ về phòng nghỉ ngơi một chút.Đợi anh về rồi chúng ta tính tiếp.

Đợi cho hai người rời đi trên xe ô tô của Khách sạn lúc này Thiếu Kiệt mới hướng về Grubel gật đầu hỏi.

- Chúng ta đi đâu để nói chuyện đây.

- Ở gần đây có một tiệm cà phê cũng ta ghé bên đó đi cũng chỉ vài bước chân là đến.

Lời của Simon làm Thiếu Kiệt cười nhẹ gật đầu bởi nếu nơi nào xa lạ hẳn sẽ đề phòng kỹ hơn nhưng ở nơi mà chỉ cách vài bước chân đó là chỗ ngày hôm qua thứ năm hẳn đã ngồi ở nơi đây một lúc lâu.

Simon cũng Grubel cùng Thiếu Kiệt đi vào quán cà phê như bao người. cả ba gọi cho mình nhưng thức uống cần thiết. Đợi cho người phục vụ đem hết ba loại thức uống đầy đủ đặt lên bàn. Lúc này ai cũng hiểu rằng họ sẽ

không bị làm phiền bởi những người khác nên Grubel mới hướng Thiếu Kiệt nói.

- Chào cậu xin phép tôi được giới thiệu lại tôi là Oswald Grubel hiện đang giữ cương vị giám đốc điều hành tại UBS rất hân hạnh được gặp cậu.

- Tôi hiện tại là người kinh doanh chắc không cần phải nói gì nhiều về những việc khác đi. Lần này các ông muốn biết vấn đề gì.

Thiếu Kiệt không ngờ một người đàn ông có tầm ảnh hưởng như Grubel lại đến một quán cà phê bình thường cùng hẳn nói chuyện. Việc này xét ở một góc độ nào đó. Đôi khi những quán cà phê như thế này lại là nơi nói chuyện tốt nhất cho một thân phận cao tăng của Grubel.

- Như cậu cũng biết chúng tôi đợt khủng hoảng tín dụng là ngân hàng châu âu chịu thiệt hại nặng nhất. Đối với việc làm ăn thua lỗ là chuyện bình thường nhưng không hiểu vì sao mình lại thua lỗ mới là điều đáng sợ. Nghe Simon nói cậu có thể biết nguyên nhân vì sao Tôi rất muốn nghe ý kiến của cậu. Để xem thử việc ý kiến đó có trùng khớp với nhân viên dự đoán tài chính của chúng tôi không.

Trầm Ngâm một lúc hẳn hiểu bố cục tại sao lại diễn ra khủng hoảng tín dụng nhưng làm sao để giải thích được những điều này thì đối với Thiếu Kiệt lại là một chuyện khác. Bởi nguyên nhân và kết quả hầu hết được các báo tạp chí hoặc những thứ liên quan đến tài chính nhắc đến sự việc này như một dữ kiện lịch sử.

- Việc này tôi chỉ có thể hiểu theo những vấn đề của tôi được biết còn những thứ liên quan thì hai người có thể nhìn nhận rõ hơn tôi. Nên chắc chắn sẽ có suy nghĩ của mình. Nếu ý kiến của tôi đưa ra không được thì có thể bác bỏ.

Cả Grubel và Simon đều gật đầu. Vì Thiếu Kiệt cũng chỉ là một người kinh doanh đôi khi họ cũng không hiểu rõ hết những vấn đề liên quan đến

những thuật ngữ tài chính đúng nghĩa.

- Hai người đều hiểu khủng hoảng tín dụng thường liên quan đến những vấn đề gì. Thế chấp dưới chuẩn, Nghĩa vụ nợ thế chấp hóa. Đóng băng thị trường tín dụng, Bảo Hiểm nợ Việc này ảnh hưởng lên tất cả mọi người chủ sở hữu và nhà đầu tư.

Thiếu Kiệt vừa nói vừa nhìn lấy hai người. Hắn muốn biết hai người có động thái gì khi nghe những lời mà hắn được hiểu biết ở những năm sau và nói ra theo suy nghĩ của mình.

Thấy Simon và Grubel vừa ngẫm nghĩ vừa gật đầu Thiếu Kiệt biết hắn đang đi đúng đường và tiếp tục với suy nghĩ của mình nói ra về những gì hắn biết

- Chủ sở hữu nhà đại diện cho các hợp đồng thế chấp của họ. Nhà đầu tư đại diện cho tiền của họ đi. Những hợp đồng thế chấp đại diện cho nhà được thế chấp, và những khoản tiền này đại diện cho hàng loạt công ty, quỹ hưu trí, công ty bảo hiểm, quỹ tài sản quốc gia ... Những nhóm này được đem lại gần nhau thông qua hệ thống tài chính. Một loạt các ngân hàng và nhà môi giới thường được biết đến là phố wall. Những ngân hàng như thế của phố wall kết hợp thân thiết với các hộ gia đình được gọi là main street. Điều này tôi nói đúng chứ ngại Grubel.

- Trên lý thuyết đơn giản dễ hiểu thì nó đúng như những gì cậu nói không sai biệt lắm. Thường một mô típ đơn giản là như thế. Nhưng chúng tôi lại chưa hiểu lắm sự gắn kết đó lại gây nên tình trạng thế này.

Những điều Thiếu Kiệt nói hoàn toàn không sai biết nên Grubel và Simon cũng chỉ biết gật đầu bởi đây là cơ cấu chính để hình thành nên tín dụng.

Thiếu Kiệt lúc này mới uống một chút nước được người phục vụ đem lên cho mình lắc đầu nhìn Grubel từ từ nói.

- Nhiều năm trước những nhà đầu tư ngồi trên một đồng tiền, tìm kiếm những cơ hội đầu tư tốt để đổ thêm tiền vào. Thông thường thì các nhà đầu tư sẽ đến ngân hàng dự trữ liên bang của mỹ. Nơi mà họ có thể mua trái phiếu kho bạc được tin là loại đầu tư an toàn nhất. Và việc này thật sự đúng là như thế dựa trên những gì mà nó từng phát triển. Nhưng sự trỗi dậy của sự kiện dot com và ngày 11 tháng 9. Chủ tịch ngân hàng dự trữ liên bang Allan Green span đã hạ thấp lãi suất xuống còn 1%, các ông nói với 1% này các ông sẽ đầu tư tiếp vào nó chứ. Tôi dám cá là không bởi 1% là quá ít đi.

Cả simon lúc này cũng nhìn lấy Grubel để biết được điều Thiếu Kiệt có nói đúng hay không. Thấy Thiếu Kiệt nói như thế và lịch sử đã chứng minh lời nói của hắn. Toàn bộ nhà đầu tư lúc này đã không còn mua trái phiếu chính phủ của cục dự trữ liên ban nữa.

Gật đầu như chấp nhận với những gì Thiếu Kiệt đã nói đúng là 1% phát sinh trên lãi suất là quá thấp. Mà đối với nhà đầu tư theo dạng doanh nghiệp châu âu của UBS thì hoàn toàn không chấp nhận được.

Nhận được cái gật đầu đó Thiếu Kiệt mới mỉm cười nhìn hai người nói.

- Chính lúc này đây khi các nhà đầu tư không muốn trái phiếu chính phủ thì lại nảy sinh một vấn đề mới khác chính vì điều này các ông trải dài trong một đồng sai lầm đầu tiên đấy. Nhà đầu tư các ông không muốn giá trị 1% đó nhưng các ngân hàng từ phố wall có thể vay FED chỉ với 1% như thế thì họ sẽ đi vay. Thêm vào là chính những thặng dư của Nhật Bản, Trung Quốc và Trung Đông và đây là một sự phong phú về lãi suất thấp mà trước nay hầu như chưa từng có. Điều này khiến các ngân hàng vay mượn tiền dễ hơn Điều này khiến các ngân hàng mạnh tay với đòn bẩy kinh tế

Lúc này cả simon và Grubel đều ngẩn người, hai người nhận ra ngay từ khi những ngân hàng được vay với lãi suất thấp quá trình bùng nổ tin dụng

bắt đầu. Và ngày thời điểm đó những thứ kéo theo là điều tất nhiên mà họ lại không ngờ tới.

Trong tài chính kinh tế đòn bẩy được hiểu là việc vay mượn tiền để gia tăng lợi nhuận của một giao dịch thường thấy. Thiếu Kiệt thấy hai người im lặng trầm mặc như thế cũng chỉ lắc đầu nói với Simon và Grubel.

- Có lẽ tôi chỉ có thể hiểu đòn bẩy kinh tế như một cuộc giao dịch mang lại lợi nhuận của việc vay tiền. Điển hình như một cuộc giao dịch bình thường của tôi với 10 ngàn đô mua một gói hàng với 10 ngàn này và bán lại với giá 11 ngàn việc này mang lại lợi nhuận cho tôi 1 ngàn đô. Như thế giao dịch này là có lời. Nhưng với ngân hàng lại khác. Khi sử dụng đòn bẩy tôi có 10 ngàn tôi sẽ vay thêm 990 ngàn đô. lúc này tôi có 1 triệu đô. Lấy một triệu đô này mua 100 cái hộp và bán lại với 1,1 triệu đô. Bây giờ tôi trả lại 990 ngàn đô với 10 ngàn tiền lãi và trừ đi 10 ngàn vốn ban đầu tôi có được 90 ngàn tiền lợi nhuận. Đây là cách tôi hiểu về đòn bẩy một cách đơn giản nhất có thể hai người thấy sao?

Grubel và Simon lúc này nhìn Thiếu Kiệt. Cả hai bây giờ đều phải đánh giá lại người thanh niên trước mặt này. Bởi trên nguyên tắc này mà ngân hàng đem lại lợi nhuận với cách giải thích đơn giản dễ hiểu như thế này thì bất cứ một người phổ thông nào cũng có thể hiểu không chỉ có những người chuyên môn như Grubel với Simon.

- xem ra cậu hiểu về kinh tế không phải là ít nhĩ. Nếu mà người nào cũng giống như cậu ngân hàng và những nhà đầu tư chúng tôi cũng hơi bị khó lấy được tiền của cậu đấy.

Grubel lúc này cũng nói ra những suy nghĩ của mình về những gì Thiếu Kiệt đã nói. Ông không còn xem Thiếu Kiệt như những người kinh doanh bình thường nữa. Tuy không biết hẳn kinh doanh vấn đề gì nhưng với những nhận định tài chính mà hẳn vừa nói. Bản thân Thiếu Kiệt đã đủ cơ sở

cho một việc bước vào giới ngân hàng. Chỉ cần có bối cảnh nguồn vốn đủ thành lập bất cứ lúc nào hẳn cũng đặt chân vào lĩnh vực này được.

Bởi vì đối với những quốc gia châu Á Grubel cũng hiểu được không cần quá nhiều chỉ cần với 5 triệu đô của Thiếu Kiệt đang đặt tại ngân hàng hẳn có thể mở cho mình một ngân hàng. Dựa trên tỉ lệ 9:1 tỉ lệ vàng của kinh doanh thì số tiền này đủ hợp thức hóa một ngân hàng theo loại nhỏ.

Đó là khi mở ra ngân hàng những thứ như gọi vốn và cho vay thế chấp tất cả các thứ đều tạo ra tiền con số đó ngày một tăng lên là điều hiển nhiên không thể thay đổi được.

- Ông chỉ nói quá hơn thôi GruBel à. Tôi là một người kinh doanh. tôi có thể không biết. Nhưng nếu bên dưới tôi có những nhân viên biết được những chuyện này. Thì đó là lợi thế của một công ty. Không chắc rằng một người điều hành có thể biết nhiều thứ. Hãy để những thắc mắc của mình được nhân viên giải đáp đó mới chính là con đường tìm kiếm những nhân viên cấp dưới của mình.

Thiếu Kiệt không thể nói ra việc hẳn ngồi đây múa rìu qua mắt thợ là do thời gian ngồi không lướt internet đọc những thứ sâu xa mà đến cả hẳn không hiểu tại sao mình lại tìm hiểu những vấn đề này.

Chỉ có thể dựa vào một bài học đơn giản là để những kiến thức hẳn biết cho người bên dưới như thế có thể chối bỏ hết những gì hẳn hiểu cũng không phải của mình.

- Cậu trở lại vấn đề đi. Chỉ với những việc này không thì chúng tôi những ngân hàng và nhà đầu tư không phải bị đến cái mức như thế này. Vì với việc mượn với lãi suất thấp và cho người vay với lãi xuất cao chúng tôi không thể nào phải bị mất con số tiền lớn đến thế.

Grubel sau khi suy nghĩ cũng biết chỉ với những bước đầu này tuy có nguy hiểm nhưng vẫn không đem lại cái cần thiết cho sự khủng hoảng tín

dụng. Vì những việc vay lãi suất thấp cho vay lại với lãi suất cao đã tồn tại rất lâu mà không vấn đề gì diễn ra.

- Đúng việc này chưa gây nên sóng gió gì nhưng nó là bước đầu tiên của cơn sóng. Các ngân hàng ở phố wall nhận tiền và làm ra tiền họ ngày một giàu lên. Những nhà đầu tư điển hình như là các ông lúc này thấy vậy và muốn tham gia vào việc này. Tôi chắc chắn bởi không ai có thể từ chối việc kiếm ra tiền ở trước mắt mà mình không lao vào. Nhà đầu tư và những Ngân Hàng Châu Âu các ông cũng thế thôi. Mà Khi các ông lao vào nó sẽ nảy sinh vấn đề.

- Cậu nói như vậy cũng không đúng đâu Thiếu Kiệt. Tại sao chúng tôi tham gia vào mới diễn ra điều này mà không phải trước đó. Điều này quá mơ hồ. Nếu chúng tôi không nhảy vào cũng có những người khác nhảy vào chuyện này. Tiền Kiếm dễ thì ai mà không muốn cơ chứ.

Simon lúc này mới nói ra suy nghĩ của mình vì đứng ở một nhà đầu tư của các ngân hàng châu âu họ. đứng ngoài để nhìn những đối thủ cạnh tranh kiếm tiền mà không tham gia vào thì đó là một việc làm đi ngược lại với tất cả. Như thế như một con dao hai lưỡi đưa những đối thủ lên tầm cao mới mà mình thì cứ dậm chân một chỗ.

- Tôi nói rồi bởi vì các ông nhảy vào nên phố wall mới bị khủng hoảng tín dụng nếu không nó sẽ không bị đâu. Điều này tôi chắc chắn 100 phần trăm và chính những nhà đầu tư mới dẫn đến tình trạng này.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 310: Nguyên Nhân Khủng Hoảng (2)

Cả Grubel với Simon đều bất ngờ, Họ không nghĩ rằng việc này liên quan đến những nhà đầu tư mà Thiếu Kiệt chắc chắn việc này như vậy cả hai nhìn nhau một lúc.

Grubel cũng bất bình tại sao một sự việc lớn việc những ngân hàng nước Mỹ kiếm được tiền họ đầu tư vào lại dẫn đến tình trạng khủng hoảng tín dụng mà Thiếu Kiệt nói. Bên ngoài biết bao nhiêu người chờ cơ hội để kiếm tiền. Họ cũng vậy khi thấy cơ hội họ bắt buộc phải nhảy vào với địa vị là đầu tàu của các ngân hàng châu Âu.

- Cậu có thể giải thích tại sao những nhà đầu tư, Những ngân hàng Châu Âu chúng tôi khi bước vào lại dẫn đến tình trạng khủng hoảng tín dụng được không. Điều này tôi thấy không khả năng vì tất cả những ngân hàng khác không ngoài tôi đều tham gia vào. Lúc đầu đều mang lại lợi nhuận.

Thiếu Kiệt cũng mỉm cười Grubel cũng thế người khác cũng vậy không hề muốn chấp nhận những việc lớn xảy ra do họ làm. Việc Thiếu Kiệt nói ra bị hai người từ chối chấp nhận là điều bình thường. Bởi vì sau này những nghiên cứu cho thấy nguyên do khủng hoảng tín dụng thật chất là do chính họ tham gia vào mới diễn ra tình trạng như thế. Lúc này những nhà đầu tư có liên quan đều im lặng vì tất cả những thứ này đều dẫn đến do họ việc đó là không thể chối cãi.

- Tôi sẽ nói cho các ông biết tại sao ngay bây giờ. Khi mà các nhà đầu tư nhảy vào việc này Những ngân hàng ở phố Wall đưa ra một ý tưởng. Họ có thể liên hệ các nhà đầu tư đến với các hộ gia đình thông qua việc thế chấp.

Tài sản thế chấp của hộ gia đình với các nhà đầu tư thông qua giấy tờ nhà. Tôi nói đúng không ông Grubel.

Grubel lúc này cũng gật mình đúng là các ngân hàng đó đã bán CDO cho họ với tài sản thế chấp của hộ gia đình và những nhà đầu tư này mua về sinh ra lợi nhuận nên cũng gật đầu chấp nhận với những gì Thiếu Kiệt nói. Nhưng ông thầm đánh giá tại sao Thiếu Kiệt lại biết ngân hàng ở phố wall lại thông qua tài sản thế chấp mà kết nối với những nhà đầu tư là họ.

Im lặng không trả lời nhưng thầm gật đầu chấp nhận cho những gì Thiếu Kiệt vừa nói. Simon lúc này mới biết hầu hết những đầu tư của công ty đều qua trung gian và những đầu tư đó hiện tại là những tài sản thế chấp của các hộ gia đình.

Thấy được cái gật đầu của Grubel Thiếu Kiệt thầm nói trong lòng mình

“ Ông mà nói không đúng tôi đi đầu xuống đất, lịch sử ghi lại như thế rõ ràng ông chối làm sao được.”

Hướng về cả hai người Thiếu Kiệt lúc này mới từ tốn bình tĩnh nói.

- Điều này tôi chắc chắn đúng bởi một gia đình cần một ngôi nhà, Và họ dễ dàng tiền đặt cọc rồi liên hệ với nhà môi giới thế chấp. Nhà môi giới liên hệ cho gia đình tới nhà cho thuê và đưa cho họ văn tự cầm cố. Nhà môi giới lúc này nhận được một khoảng hoa hồng ngon lành. Gia đình đó có được căn nhà và trở thành chủ sở hữu. Đây là điều tuyệt vời vì giá nhà lúc nào cũng tăng. Rồi vào một ngày đẹp trời Nhà cho thuê nhận được một cuộc điện thoại từ ngân hàng đầu tư. Người muốn mua các văn tự cầm cố. Nhà cho thuê bán lại với một cái giá đẹp. Ngân hàng đầu tư đó lại có thể mượn thêm hàng trăm triệu đô la. Rồi mua thêm một đồng văn tự cầm cố khác. Để trong một chiếc hộp xinh xắn. Điều đó nghĩa là hàng tháng anh nhận được tất cả các khoản chi trả của toàn bộ chủ nhà có trong cái hộp đó. Đây

là một việc đầu tư khôn ngoan và cũng là bước đầu trước khi những nhà đầu tư các ông nhảy vào.

Thiếu Kiệt giải thích chi tiết các trình tự vào lúc trước khi những nhà đầu tư lao vào cuộc chơi tín dụng của nước mỹ. Mà sau đó kéo theo là một cuộc khủng hoảng tín dụng trầm trọng.

- Ở việc này phát sinh ra tiền lãi mỗi tháng theo từng năm tăng dần số tiền ngày càng phát sinh chúng tôi đều biết như thế. Vì số lượng tiền để trả cho một căn nhà ở mỹ thường được định giá với thời gian rất dài. Thường thấy nhất là ba mươi năm. Và số tiền này hầu như được trả mỗi tháng. Chúng tôi thấy được đây là cơ hội rất lớn.

- Đúng đối với các anh đây là cơ hội rất lớn nhưng nó cũng chính là nguy hiểm tiềm ẩn mà các anh không thể nắm bắt được. Khi các anh bước chân vào nơi kiếm tiền này. Nguồn tài nguyên nó đã cạn kiệt bằng biện pháp ảo thuật của mình những người ở phố wall họ biết những văn tự cầm cố đó thành CDO đi.

Đối với dân tài chính ngân hàng cụm từ CDO đối với họ không xa lạ mấy nó như một phần của ngân hàng ở bất cứ các quốc gia nào đang tồn tại. Những thứ này nếu đơn giản thì nó là chứng khoán được bảo đảm bằng tài sản.

- Việc CDO luôn phổ biến nó tiến hành được bán theo từng đợt và được trả rất tốt đem về những doanh thu cần thiết chúng tôi luôn mua những CDO ở định mức an toàn và nghĩa vụ phải trả của những CDO này đem lại lợi nhuận tốt thì việc bán CDO đem lại cho người mua một khoảng lợi nhuận và có bảo hiểm về những lợi nhuận đó.

Grubel bây giờ mới trả lời về những CDO mà bản thân ngân hàng của ông đã mua và những CDO này hoàn toàn tốt theo đúng cách mà nó đã diễn ra cho một CDO hạn mức an toàn cao.

- Đúng là các ông đã mua nó với hạn mức an toàn cao và đem lại lợi nhuận. Vì dụ tôi có một chiếc hộp tôi chia nó ra làm ba phần đều nhau được phân loại theo từng định mức an toàn, chấp nhận được và rủi ro cao. Việc CDO đơn thuần như một cái khay ba tầng. Khi dòng tiền đổ đầy khay thứ nhất rồi khay ở giữa và tất cả những gì ở khay cuối cùng. Dòng tiền này là các hộ gia đình trả cho các văn tự cầm cố của họ.

Simon với Grubel lúc này cũng gặt đầu việc đánh giá các CDO này dựa theo những gì mà Thiếu Kiệt nói ngán trên cùng là ngán an toàn nhất bởi nếu dòng tiền của một hộ gia đình không thể chi trả hoặc từ bỏ việc chi trả dòng tiền sẽ ít đi và khay cuối cùng sẽ không bao giờ đầy. Việc này khiến cho khay cuối cùng là khay rủi ro nhất.

Khay đầu tiên là khay an toàn nhất và để bồi thường cho những khoảng rủi ro cao hơn khay cuối cùng nhận được tiền lãi cao hơn nhưng các nhà đầu tư sẽ không màng đến nó trừ khi họ là nhà đầu tư mạo hiểm. Và khay đầu tiên là lãi ít nhất nhưng vẫn chấp nhận được. Khay ở giữa được tính bằng cách chia đôi của hai khay đầu và cuối.

- Đúng vậy khay đầu tiên các ông có một khoản bảo hiểm với hợp đồng hoán đổi nợ xấu được viết tắt là CDS đi. Do ngân hàng đã xác nhận đảm bảo nên các tổ chức đánh giá tín dụng sẽ xác nhận khay đầu tiên là AAA xếp hạng cao nhất trong việc đầu tư và khay giữa sẽ là BBB còn khay cuối họ còn chần thềm đánh giá. Do đã có xếp hạng đánh giá ngân hàng đầu tư có thể bán phần an toàn cho nhà đầu tư chỉ muốn những dạn đầu tư an toàn như các ông.

- Điều này tôi xác nhận chúng tôi chỉ mua những phần an toàn mà không phải lo lắng bởi nó vừa có bảo hiểm CDS và cả đặc tính an toàn vốn có của nó theo đánh giá và được bảo đảm. Nhưng như thế việc sở hữu những phần đầu tư AAA này phải không có rủi ro mới đúng.

Grubel đưa ra thắc mắc của mình bởi vì Thiếu Kiệt nói đến đây đã là đúng theo những gì mà ngân hàng hần đã đầu tư và việc này cũng đã được đem lại nguồn lợi nhất định trong đó.

- Đúng vậy nhưng chưa hết. Phần BBB họ bán lại cho những ngân hàng cần và phần cuối như tôi đã nói họ sẽ bán lại cho những quỹ rủi ro mạo hiểm khác. Đến lúc này các ông vẫn là người kiếm lại lợi nhuận. Và khi đã có lợi nhuận các ông chợt thấy đây là một việc làm ăn tốt và muốn có thêm CDO tôi nói không sai về chiến lược lúc đó đi. Việc kiếm lời từ CDO này tốt hơn là 1% trái phiếu chính phủ mang lại.

Thiếu Kiệt ngừng lại một chút để cho Grubel và Simon tự đánh giá bởi đến bước này họ chính thức tạo cho mình một quả bom nổ chậm trong cả quá trình. Mà chính từ những người đầu tư bên ngoài là họ phải gánh lấy hậu quả.

- Việc CDO mang lại lợi nhuận chúng tôi muốn có thêm CDO việc đó đang ra phải không vấn đề gì chứ Thiếu Kiệt.

Simon lúc này mới hướng Thiếu Kiệt nói ra suy nghĩ của mình. Bởi hần qua cuộc nói chuyện với Thiếu Kiệt hẳn hiểu CDO đúng là mang lại nguồn lợi và Ngân Hàng đầu tư của hần lại có bảo hiểm hoán đổi nợ xấu thì phải lo lắng về việc gì.

- Chính việc các anh muốn thêm CDO đã gây nên tình trạng này. Như lúc đầu tôi đã nói các anh tham gia vào khi nguồn tài nguyên đã cạn kiệt. Việc giờ đây ngân hàng đầu tư ở phố wall liên hệ với nhà cho thuê được thực hiện một lần nữa để cần thêm văn tự cầm cố. Nhà Cho thuê lại tiếp tục gọi điện cho nhà môi giới để tìm kiếm hợp đồng mua bán. Nhưng tài nguyên đã hết người môi giới kiếm đâu ra hợp đồng. Vì mọi người đủ tiêu chuẩn đều đã có nhà.

Grubel bây giờ mới giật mình. Đúng vậy lúc họ tiến vào lĩnh vực này nguồn nhà ở và người có khả năng chi trả đã không còn. Họ chỉ mua được những CDO với những đợt đầu là tốt. Từ khi muốn thêm CDO chính họ đã đặt chân mình vào cảnh khủng hoảng tín dụng.

Thở dài một hơi việc này bây giờ mới hiểu được tại sao. Với những CDO có được ngân hàng hẳn lại phải chịu thua lỗ nặng nhất. Hẳn đi đầu việc yêu cầu thêm CDO cũng là do quyết định của cả hội đồng. Đem nhưng thứ đó mua về cũng khiến công ty rơi vào hố sâu.

- Xem ra ngài Grubel lúc này hiểu tại sao các ông lại bị ảnh hưởng nghiêm trọng về vấn đề khủng hoảng tín dụng rồi nhỉ. Chính xác những gì ông đang nghĩ. Các ngân hàng đầu tư nào chịu bỏ qua món hời lớn. Họ hạ thấp chuẩn không cần tiền thu nhập, không cần đặt cọc chẳng cần gì cả. Vì nếu những người mua nhà không chi trả được thì nhà cho thuê có thể lấy lại nhà. Mà giá nhà lại luôn tăng việc này chẳng ảnh hưởng gì hết. Và đó chính xác là những gì họ đã làm.

- Thật bên đó họ lại làm như thế. Tại sao những CDO lại được đánh giá AAA chứ. nếu người mua nhà bên đó không đủ tiêu chuẩn thứ này là rủi ro. Một trái bom nổ chậm họ làm như vậy được sao.

Simon nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng gần người thốt lên. Bởi những thứ này đúng là không thể nào diễn ra được. Nếu không chứng minh thu nhập, không đặt cọc tiền mua nhà, không có bất cứ trách nhiệm nào liên quan. Những người không đủ khả năng chi trả vẫn có thể mua được nhà thì như thế chẳng khác nào đẩy quả bom nổ chậm vào tay những người đầu tư như công ty của họ.

- Các ông không thể biết được những gì với việc làm của đồng tiền có thể à. Họ lại tiếp tục như thế đưa những gia đình dưới chuẩn có được nhà ở. Và lại tiếp tục biến hóa một đồng giấy cầm cố tài sản thành CDO và bán

cho các nhà đầu tư muốn nhiều hơn là các ông. Và họ thì kiếm được tiền còn trái bom kia được giao lại cho các ông mà họ không ảnh hưởng gì.

Grubel sau một lúc im lặng cũng bức rức khó chịu lên tiếng nói bởi đây là sự thật mà Thiếu Kiệt đã cho hắn thấy. Cái mớ hỗn độn của khủng hoảng tài chính tín dụng này là do những người muốn tiền của nước mỹ gây nên.

- Thế thì tôi đã hiểu chẳng ngạc nhiên khi chủ sở hữu nhà lại từ bỏ việc trả tiền. Vấn đề này tác động dây chuyền đến ngân hàng đầu tư. Lúc này chúng tôi cũng đã biết vấn đề và không mua những CDO này nữa. Và như thế cũng là lúc châm ngòi cho việc khủng hoảng tín dụng. Nhưng tôi không hiểu tại sao những CDO vốn an toàn lúc đầu họ lại từ bỏ luôn cả việc sở hữu nhà.

Thiếu Kiệt đang uống vào một ngụm nước cũng mém bị sặc nhìn Grubel lắc đầu nói.

- Tôi hiểu đấy. Những CDO ban đầu của ông họ mua nhà giá thành lúc đó ví dụ là 300 ngàn đi. Bỗng nhiên những người hàng xóm từ bỏ việc sở hữu nhà do không đủ chi trả. Ngân hàng đầu tư bây giờ chỉ còn sở hữu là nhà ở mà không phải là dòng tiền đổ về. họ càng rao bán giá nhà càng giảm. Vậy thì những người mua nhà lúc đầu họ cần tốn khoảng tiền 300 ngàn để mua lại căn nhà với giá trị 90 ngàn lúc thời điểm này nữa không? Từ bỏ là chắc chắn rồi họ đâu phải người ngu bỏ ra 10 cho mỗi một năm khi mà họ có thể bỏ ra 3 ngàn cho một năm để đổi lấy 30 năm của căn nhà.

Simon lúc này suy ngẫm một lúc rồi mới thở dài hắn hiểu những gì Thiếu Kiệt đưa ra bây giờ là hoàn toàn chính xác trong khung cảnh đó. Dù cho Ngân Hàng đầu tư có muốn bán đi những CDO đó nhưng không ai thèm mua bởi vì không chỉ họ.

Mà nhiều ngân hàng đầu tư như thế đều ôm cho mình một quả bom nổ chậm. Họ mượn bàng tỷ đô la cho việc này và không thể chi trả. Rồi cái kết

đi đến việc phá sản kèm theo sự đóng băng của nền tài chính.

Mô phỏng lại những gì Thiếu Kiệt vừa nói ngay cả Grubel và Simon đều nhận thấy rằng chính lòng tham muốn có càng nhiều hơn CDO của các nhà đầu tư. Dẫn đến lòng tham của các ngân hàng đầu tư. Họ làm ra những khoản tín dụng nợ xấu không khả năng chi trả đem tới sự khủng hoảng tín dụng.

- tôi nghĩ các ông có thể khởi kiện được rồi đấy. Nơi nào đánh giá tín dụng AAA thì các ông có thể khởi kiện biết đâu có thể thu lại được chút tiền. Nhưng thời điểm này là không được. Có thể qua một năm nữa khi tình hình tài chính ổn định trở lại.

Grubel với Simon lúc này cũng gật đầu Vì những CDO của họ thông qua đánh giá của các tập đoàn tài chính mới mua về. Việc CDO có vấn đề có thể khởi kiện những tập đoàn tài chính đó. Với điều kiện họ phải phục hồi lại tài chính vốn có. Như thế mới không gây xáo trộn trong tâm điểm tài chính hiện tại.

- Việc này chúng tôi sẽ cất nhắc vì đa số những CDO chúng tôi mua dựa trên đánh giá của Goldman Sachs việc này sau khi chúng tôi thảo luận với các bên liên quan sẽ đưa ra ủy ban chứng khoán mỹ. Nhưng qua việc này cho thấy cậu hiểu rất rõ về kinh tế. Cậu có dự định bước vào lĩnh vực này không nếu có. Tôi sẽ đề xuất với ngân hàng việc đưa cậu trở thành người tư vấn tài chính bên công ty chúng tôi.

Qua buổi nói chuyện này với Thiếu Kiệt Grubel cũng không ngại đưa ra một lời mời cho hẳn. Vì với những kiến thức và tầm nhìn của Thiếu Kiệt hẳn có thể trở thành người hoạch định chiến lược cho một ngân hàng vốn có để được bước xa hơn.

- Thôi tôi không thích việc này cho lắm. Chỉ đơn giản tôi thích tiềm hiểu và làm kinh doanh của tôi hơn là làm tài chính kinh tế theo cách của các

ông.

Thiếu Kiệt hẳn sẽ không dại gì chui đầu vào một nơi lúc nào cũng có thể nguy hiểm cho mình. Hơn ai hết hẳn hiểu sau này không ít lần UBS gặp phải vấn đề mà nếu ở cương vị một người hoạch định tài chính chiến lược cho công ty này. Thì đây là một sự phiền phức không hề nhỏ.

- Các ông đã có số tài khoản của tôi rồi đi. Hi vọng những gì vừa nói với các ông trị giá 100 ngàn đô nhi. Còn đây là số điện thoại và hộp thư của tôi nếu sau này có vấn đề gì cần tư vấn tôi có thể giúp nhưng tôi sẽ không trở thành một người của công ty các ông.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 311: Hỏi Chuyện

Thiếu Kiệt lúc này đứng lên để lại trên bàn một tấm danh thiếp của mình. Rồi khoác lên người cái áo khoát rời đi. Hai người Grubel và Simon nhìn vào tấm danh thiếp trên bàn.

Cùng nhìn nhau thở dài Simon lúc này mới nói với Grubel

- Xem ra chúng ta sắp sửa thấy được một người trẻ tuổi bước lên trên bảng forex rồi. Cậu ta còn nhỏ tuổi như thế mà có con mắt nhìn vào sự kiên kinh tế toàn cầu như vậy không biết sau này trưởng thành phải đến mức độ nào nữa.

- Người dân châu á ai cũng có sự thông minh cho riêng mình lần này chúng ta được chứng kiến thêm một người nữa. Cứ để danh sách của cậu ta vào những người cần liên lạc. Sau này biết đâu lại cần thiết. Cậu ta không muốn trở thành người tư vấn mang danh nghĩa công ty bởi cậu ta không muốn sự ràng buộc. Về cứ thêm vào cho cậu ta 100 ngàn đi. Việc này chúng ta nên làm giữ mối quan hệ sau này còn nhờ cậu ta giúp cho những việc khác nữa.

Sau khi trả lời Simon, Grubel cũng nói ra những gì mình nghĩ. vì chỉ có như thế mới giải thích tại sao Thiếu Kiệt lại để một lời ngỏ cho mình. Dù không muốn trở thành nhân viên của ngân hàng nhưng Grubel đều biết những người kinh doanh không muốn làm việc dưới bất cứ ai.

Lắc đầu cảm thán về những gì được biết còn quá ít ỏi. Simon như thấy được rằng ngay cả Grubel một người bước từ lĩnh vực tài chính cũng có

đánh giá cao đối với Thiếu Kiệt thì chắc chắn giữ lại một mối liên hệ với hẳn là điều cần thiết.

Thường là họ sẽ tự làm hoặc nếu không đủ điều kiện họ sẽ hợp tác. Mà đây đã nói lên tính cách đó của Thiếu Kiệt hẳn không muốn lệ thuộc vào những gì người khác sắp xếp.

Thiếu Kiệt rời đi trên taxi không khó để hẳn có thể quay về khách sạn của mình. Hà Vi với Nhã Oanh lúc này bồn chồn lo lắng đi tới đi lui trong phòng.

Khi cánh cửa được mở ra cả hai người thấy Thiếu Kiệt lúc này mới cảm thấy như được nhẹ nhõm. Hà Vi lúc này mới hướng Thiếu Kiệt hỏi hẳn.

- Có chuyện gì không Thiếu Kiệt. Anh làm hai người bọn em lo quá. Hai người họ giữ anh lại nói chuyện gì thế.

Thấy hai người trầm trọng lo lắng Thiếu Kiệt cũng trấn an. Dù sao lần này chuyện Grubel với Simon bất ngờ hỏi hẳn về nguyên nhân khủng hoảng tín dụng cũng làm hẳn hồi hộp ngay lúc đầu.

- Chuyện này không có gì hết. Chủ yếu họ cần anh góp ý đôi chút nhưng chắc những món tiền vào tài khoản sau này của mình được mình bạch hơn. Vì trong đó có cả tiền tư vấn của họ sẽ trả vào. Nếu mà họ cũng gửi vào thì số tiền sau này của mình kiếm được sẽ tương đối an toàn. Hai người cũng đừng lo lắng qua chuyện qua rồi không có việc gì phải lo nữa hết.

Nhã Oanh lúc này mới ngồi xuống giường thở phào một hơi. Cô cũng lo lắng không kém khi thấy cả hai người của ngân hàng bỗng nhiên giữ Thiếu Kiệt lại. Giờ nghe được hai người đó cần nói chuyện với Thiếu Kiệt lại còn gửi tiền vào tài khoản cho hẳn thì mới an tâm.

Hà Vi lúc này cũng thắc mắc việc gì mà Thiếu Kiệt giúp cho những người ở Ngân Hàng để họ có thể gửi tiền vào tài khoản của Thiếu Kiệt nên

hỏi.

- Ủa Thiếu Kiệt cậu làm gì mà khiến những người đó gửi tiền cho cậu thế? Chỉ là buổi nói chuyện thôi họ cũng phải gửi tiền nữa à.

- Ủờ vừa rồi mình giúp họ giải quyết một vấn đề phiền toái của họ. Việc giải đáp một thắc mắc hay đưa ra một chỉ dẫn trong ngành tài chính cũng có được một khoản thu nhập từ việc đưa ra chỉ dẫn đó. Người ta gọi đó là tư vấn tài chính. Những người tư vấn đó cũng giống như anh hôm nay đưa ra một cách giải quyết hoặc định hướng hoặc là giải đáp một vấn đề mà những người đó không giải đáp được. Họ sẽ giải quyết được vấn đề còn anh thì nhận được tiền. Và số tiền này cũng không nhỏ. Anh giúp họ lần này không ít nói chung trong cái rủi có cái may. Được thêm 100 ngàn đô.

Nhã Oanh nghe Thiếu Kiệt nói ra những việc như thế, Cũng ngạc nhiên bởi trong nước hầu như cô chưa thấy được loại hình này. Đây là lần đầu tiên cô nghe nói đến việc nói chuyện và đưa ra những kế hoạch hoặc giải đáp thắc mắc lại có thể kiếm được nhiều tiền đến như thế.

- Ấy Thiếu Kiệt như thế sau nay tài khoản của bạn ở đó không phải lo vấn đề liên quan đến những thứ tiền được chuyển đến rồi.

- Trước mắt thì như vậy. Nếu như anh dự đoán không lầm một khi tiền vào tài khoản sẽ định danh là số tiền tư vấn cho ngân hàng. Như thế trên danh nghĩa đây là tài khoản của một người thuộc lĩnh vực tư vấn kinh tế. Mà nếu tài khoản có nhận nhiều tiền từ nhiều người cũng không thể nói được.

Thiếu Kiệt từ lúc bắt đầu nghe nói đến số tiền sẽ nhận được từ Grubel cũng đã suy nghĩ vấn đề này. Hắn thấy chỉ cần mình vận dụng kiến thức biết được. Đưa ra nguyên nhân tại sao họ lại bị vấn đề đó, Thu về khoảng tiền hợp pháp và lại được bảo chứng từ chính những người trong ngân

hàng. Mà ở đây cấp bậc đó không nhỏ. Một vị giám đốc điều hành cũng đủ khiến Tài khoản của hắn bị loại khỏi vòng nghi ngờ.

Nếu có điều tra đến thì chắc chắn Grubel sẽ là người phải đứng ra xác nhận tài khoản cho hắn. Bởi nếu muốn giữ mối quan hệ với một người tư vấn tài chính có thể đưa ra được những gì cần thiết thì bản thân Grubel phải làm được điều này.

Dù cho hắn đang rút lấy tiền tài khoản của ngân hàng và chính chế độ bảo hiểm của ngân hàng đã mua đối với những công ty tài chính thì món tiền bị mất sẽ được giữ bí mật hoặc là do công ty bảo hiểm công khai.

- Thôi chuyện này xong rồi mau chóng rời khỏi đây đi mình thấy như vậy là tốt nhất lại an tâm nữa.

Nhã Oanh lúc này đưa ra suy nghĩ của mình. Theo cô thấy hiện tại không cần ở lại đây nữa càng rời đi sớm bao nhiêu hay bấy nhiêu. Dù sao Thiếu Kiệt cũng đã có được những gì hắn muốn còn những thứ tiền sẽ đổ về tài khoản của Thiếu Kiệt thì ở đâu hắn cũng thao tác được.

- Chuyện này không phải vội. Nếu bây giờ rời đi qua sớm chắc chắn họ sẽ nghi ngờ không nhỏ. Mình vừa đến đây chưa tới vài ngày cầm ngay cái tài khoản rồi rời đi thì có thể dẫn đến sự chú ý không cần thiết.

- Thiếu Kiệt nói đúng đấy Nhã Oanh bây giờ mà mình rời đi chẳng khác nào chứng minh Thiếu Kiệt dùng virus lấy tiền họ sao. Cứ ở lại sẵn mình đi chơi vài vòng như thế sẽ đỡ bị mọi người chú ý hơn.

Hà Vi cũng khuyên Nhã Oanh vì cô cũng hiểu đây là thời điểm nhạy cảm mọi hành động của họ thời điểm này nếu có điều gì đó trái với hoạt động bình thường một chút cũng ảnh hưởng không nhỏ.

Bây giờ điện thoại của Thiếu Kiệt vang lên. Nhìn dãy số lạ trong điện thoại Thiếu Kiệt ra hiệu cho hai người im lặng một chút. Nhận cuộc gọi bên

kia vang lên giọng nói quen thuộc của Simon.

- Alo cậu Thiếu Kiệt đấy à số tiền vừa rồi hứa với cậu đã được chuyển vào tài khoản rồi cậu có thể lên trang chủ và nhập tài khoản của mình để kiểm tra nhé.

- Ừ vậy cảm ơn nhé Simon. Hiện tại tôi đang bận có gì thì cứ liên hệ với số này. Ngay cả thư điện tử cũng được. Vì tôi có thể nhận được thư qua điện thoại bất cứ lúc nào.

Biết được tiền đã vào tài khoản của mình Thiếu Kiệt cũng chỉ để lại những câu nói ngô cho những gì sắp tới. Simon nghe thế cũng cười cười đáp lại với hắn.

- Cậu yên tâm. Việc cậu giúp cũng khiến ngân hàng cơ cấu lại các bước nên chúng tôi mới phải là người cảm ơn cậu mới đúng. Khi nào có việc gì cần ý kiến tôi sẽ liên hệ lúc đó tùy theo mức độ mà trả cho cậu với mức tương xứng thôi tôi đi họp vì việc vừa rồi đây.

Cúp máy Thiếu Kiệt mỉm cười nhìn hai người Nhã Oanh với Hà Vi. Thấy Thiếu Kiệt nói chuyện điện thoại Hà Vi cũng biết tiền đã vào tới tài khoản của Thiếu Kiệt. Thời đại công nghệ nên chỉ cần bên ngân hàng gõ một dãy số là tiền vào đến trong tài khoản của Thiếu Kiệt mà không phải đợi chờ lâu.

- Xong rồi hả Thiếu Kiệt. Những người bên Ngân Hàng đã chuyển tiền rồi bước tiếp theo cậu sẽ làm gì.

- Hiện tại chỉ cần thêm vào số tài khoản trong hệ thống chuyển tiền của mình thôi như thế là mọi thứ sẽ xong.

Vừa nói Thiếu Kiệt vừa tiến về máy tính của mình. Hắn mở máy bắt đầu tập trung lấy ra số tài khoản mà mình có được đánh một dãy số. Sau đó hắn vào trang chủ của ngân hàng kiểm tra lại số tiền hiện có.

Hà Vi với Nhã Oanh thấy hần thao tác cũng im lặng một lúc. Thiếu Kiệt lúc này cũng không quên kiểm tra lại email của mình. Bởi vì hần không có trong nước nên mỗi ngày Ngọc Nhi đều phải điều hành thông qua việc liên hệ với Thiếu Kiệt hần.

Nhìn qua một số tin tức đầu hần thấy không có điều gì phải bàn. Cho đến khi đọc đến báo cáo của Trương Hạo, Thiếu Kiệt thật sự cau mày. Bởi trong thư nói rõ Hoách Nam người mà khi hần vừa mới bước chân làm giàu. Hiện tại liên hệ thường xuyên với Trương Hạo như có điều gì đó cần thiết. Cần đợi hần về giải quyết.

Thấy Thiếu Kiệt cau mày trầm tư Nhã Oanh mới hỏi Thiếu Kiệt vì chỉ khi nào có chuyện gì hần mới như thế. Cả Hà Vi và cô đều như đã quen với những cái nhíu mày rồi trở lại bình thường trên khuôn mặt của hần.

- Có chuyện gì vậy Thiếu Kiệt gặp vấn đề gì à.

- Ở bên Trương Hạo xảy ra vấn đề nhưng không biết là việc gì là tốt hay là xấu thì chưa biết được. Nhưng để anh hỏi hần thử xem.

Thiếu Kiệt lúc này mới nói ra cho Nhã Oanh với Hà Vi biết vấn đề mà hần đang gặp phải. Vì Trương Hạo hiện tại vừa chạy đi chạy lại giữa quốc gia và singapore nên mọi thứ dính dáng đến hần có thể từ những người muốn tiếp cận mà xét về một mặt để có được mối liên hệ của Trương Hạo với Hoách Nam thì chỉ có một người có thể làm được đó là Mã Hóa Đăng.

Ý nghĩ của Thiếu Kiệt hiện nay là như thế nhưng để biết rõ Hoách Nam liên hệ với Trương Hạo mục đích như thế nào thì cần phải hỏi chính Trương Hạo mới có câu trả lời.

Bấm dãy số điện thoại của Trương Hạo trên màn hình điện Thoại Thiếu Kiệt cũng không quên thêm vào số mã vùng đầu ở phía trước. Như thế sẽ kết nối cuộc gọi đến và đi thông qua chuyển vùng quốc tế đơn giản nhất.

Đợi cho bên kia vang lên một hồi chuông dài Thiếu Kiệt mới nghe được âm thanh của Trương Hạo.

- Tao nói Thiếu Kiệt mày đi bỏ tao với một đồng điện thoại người ta gọi muốn cháy máy này. Mày thì hay rồi đi du lịch với người đẹp. Mấy ngày nay không ít người liên hệ, hỏi thăm về công ty ở sin đây Thiếu Kiệt.

- Ủ tao vừa mới đọc mail của Ngọc Nhi gửi. Lão Hoách Nam làm gì liên hệ với mày vậy? nếu tao đoán không lầm lão hỏi về công ty ở singapore phải không?

Thiếu Kiệt nghe Trương Hạo than vãn cũng cười nói qua điện thoại nhưng giọng thì hỏi việc công. Bởi hiện tại cái quan trọng nhất mà Thiếu Kiệt muốn biết là dựa vào điều gì Mã Hóa Đăng lại có thể móc nối với Hoách Nam.

- À lão ấy nói là con lão đang làm ở cái công ty thẩm quyền thẩm quyền gì đó muốn hợp tác với công ty ở singapore mà tao để mày về quyết định.

- Vậy là rõ rồi. Con lão chắc đang làm cho công ty tencent của cái tên Mã Hóa Đăng mà tao đã nói đấy. Cứ kéo dài thời gian đi. Khi nào tao về sẽ tín mọi người liên hệ hay công ty nào khác cũng đừng nói gì. Hoặc có thể trả lời không cần hợp tác.

Trương Hạo nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng ngạc nhiên. Bởi nhiều như vậy những nhà muốn đầu tư nhưng Thiếu Kiệt lại từ chối. Nhưng Thiếu Kiệt đã quyết định như thế hẳn sẽ làm theo. Vì nếu trả lời như vậy hẳn cũng đỡ bị làm phiền. Chợt nhớ ra điều gì Thiếu Kiệt mới hỏi Thiếu Kiệt.

- Ấy mày lấy tiền chưa bên sin cần triển khai máy chủ rồi đấy. Chu Tường nói nếu không kịp thì qua tết cũng được.

- Được rồi. Nhưng hiện tại vẫn chưa cố định phải mấy ngày nữa mới biết con số chính xác là bao nhiêu.

Dù hẳn biết rằng chuyến đi này của Thiếu Kiệt là đem tiền về nhưng số tiền là bao nhiêu hẳn chưa thể biết nên Trương Hạo tò mò hỏi.

- Mà mày kiếm được bao nhiêu rồi nhằm đủ không? nếu không đủ thì gọi thêm người hợp tác cũng không sao mà.

- Yên tâm số tiền dư sức làm. Hiện tại là hơn 100 tỷ đi con số này mấy ngày tới sẽ tăng nhưng tăng bao nhiêu thì chưa biết. Còn những việc khác thì cứ để Ngọc Nhi ở nhà giải quyết. Mày báo với Chu Tường việc này. Cứ phóng tay mà làm bên này tao lo tiền là được.

Thiếu Kiệt cũng sợ Chu Tường bị gò bó về kinh phí nên mới nói với Trương Hạo để hẳn chuyến lời cho Chu Tường biết. Vì Thiếu Kiệt hiểu nếu những ngày đầu lập một công ty chỉ với việc bị gò bó kinh phí để xây dựng nền móng vững chắc sau này sẽ kéo theo nhiều vấn đề liên quan khác.

Mà Muốn khắc phục những việc này càng tốn kém hơn là việc lúc đầu chi ra. Còn Thiếu Kiệt hẳn lại không muốn thấy sau này vì những gì mới đầu xây dựng thiếu kinh phí mà Chu Tường phải đi sửa chữa sai lầm.

- Được rồi tao sẽ chuyển lời với Chu Tường. Việc ở công ty hầu như đi vào quỹ đạo hết rồi Ngọc Nhi quản lý cũng tương đối không xảy ra chuyện gì cứ an tâm đi ở đây có những người đủ để chống đỡ một thời gian rồi. Có số tiền kia của mày thì mọi người ở đây chắc cũng làm được nhiều việc hơn. Cứ lo kiếm tiền đi chừng nào muốn về thì về.

- Mày lúc đầu còn mắng tao đi du lịch bỏ bê giờ lại khuyến khích tao ở lâu là sao. muốn chết à, mà biết là việc đi lần này là bất đắc dĩ lắm nếu không có lần này đúng thật là bế tắc đấy. Thôi tao chỉ gọi về hỏi thăm vậy thôi. Điện thoại đường dài tốn tiền lắm thôi tao cúp máy đây.

Thiếu Kiệt vừa cúp máy vừa lắc đầu Trương Hạo tính tình vẫn vậy cứ như con nít thay đổi liên tục. Nhưng dù sao đó cũng đã là cá tính của tên này rồi nên hẳn cũng không nói được gì,

Dù sao lần này thu hoạch không nhỏ. Nếu hăn không động tay động chân một chút thì chí ít tiền đem về từ hai tài khoản của Hoàng Chi Kim và Hoàng Chí Hùng cũng đủ cho hăn xoay sở.

- Thôi tạm thời ngày mai lên lịch đi chơi vài vòng đến vài ngày sau thì sắp xếp lại. Trước mắt dành khoản thời gian này đánh ta cái gọi là sự nghỉ ngơi đã. Hai người chọn địa điểm đi du lịch đi.

Thiếu Kiệt nói ra những lời này làm cả hai đều vui vẻ dù sao mấy ngày nay cả hai người đều bị ngò bó trong khách sạn hoặc chỉ đi vài vòng gần đây cũng không thực sự đến đâu. Giờ thấy Thiếu Kiệt nói lên lịch đi chơi thì cả hai đều hứng thú và tìm cho mình những địa điểm đáng đến trong bảng giới thiệu của khách sạn.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 312: Bị Theo Dõi

Những ngày sau đó tuy đơn thuần vẫn ở tại Thụy sỹ nhưng với những gì đang diễn ra âm thầm trong không khí lễ hội của một ngày giáng sinh đúng nghĩa. Mọi thứ được trang hoàng hoàn lộng lẫy trên nền tuyết trắng xóa của vùng đất Châu Âu.

Hôm nay ngày sinh nhật của Nhã Oanh cũng chính là ngày giáng sinh. Vì thời gian chênh lệch với nhau. Nên Thiếu Kiệt quyết định làm một điều mà hẳn thật sự thấy cần thiết. Dù sao hẳn cũng đã ở đây những ba ngày hơn.

Và ngày giáng sinh như thế này không nơi nào có thể bằng với vùng đất thành vatican nơi mà Thiếu Kiệt đã định sẵn là sẽ tới đó. Ngay đúng vào ngày sinh nhật của cô bạn gái để cô trải nghiệm hết được cái ngày của chúa sinh ra đời mọi người đều chúc mừng về ngày sinh nhật của mình.

Ca ba người lên chuyến bay từ Thụy sỹ đến rome thăm thành phố đấu trường la mã và đến tòa thánh vatican trong một tua du lịch ba ngày. Và trong khi đó hẳn đã nói với những người trong đoàn rằng ngày giáng sinh cũng là ngày sinh nhật của Nhã Oanh.

Hẳn thêm vào dịch vụ bổ sung trong tour là sẽ tổ chức sinh nhật ngay sau khi đức giáo hoàng làm lễ tại quảng trường tòa thánh và chi phí phát sinh hẳn sẽ chịu.

Cả hai người Hà Vi với Nhã Oanh đều không biết rằng Thiếu Kiệt đã làm những điều đó. Hơn ai hết hẳn hiểu hai người tuy với danh nghĩa là đi du lịch nhưng thật chất cũng không được như những gì người ta thường thấy ở

một cuộc du lịch giải trí mà phải làm những việc hậu cần cho hẳn nhiều hơn là đi chơi.

Thiếu Kiệt cùng hai người đến với Vatican theo đoàn du lịch mọi người trong xe hầu như đã biết sẽ có một dịch vụ riêng dành cho Nhã Oanh nhưng ai cũng cố giữ bí mật.

Ngày hôm đó nhiều người quan tâm Nhã Oanh hơn làm cho cô cảm thấy lạ duy chỉ cá Thiếu Kiệt là biết vì sao. Cô cũng thắc mắc tại sao mình lại được ưu ái trong đoàn dù cho có rất nhiều người đi cùng nhưng khi đến toàn thánh lần này cô lại được miễn phí tất cả các dịch vụ đi kèm.

Từ những thứ như thế Nhã Oanh không khỏi nghi ngờ nên hỏi Thiếu Kiệt.

- Hôm nay mọi người hơi lạ khác với những gì ở rome việc đi tham quan và mua sắm theo đoàn tuy thú vị nhưng hôm nay lại có cảm giác như rất khác hay sao ấy Thiếu Kiệt.

- Có gì đâu. Người ta quan tâm em cũng thắc mắc không quan tâm thì người ta làm du lịch cũng không ổn à. Chẳng có chuyện gì đâu lát tối nay đi xem làm lễ giáng sinh của đức giáo hoàng rất thú vị à.

Thấy Thiếu Kiệt nói thế Nhã Oanh cũng không biết nói gì hơn dù sao thì đúng là làm du lịch với khách hàng của mình người ta quan tâm cũng là việc nên làm. Hà Vi thì không hỏi trực tiếp Thiếu Kiệt mà kéo hẳn ra một bên khi Nhã Oanh không chú ý.

- Anh định tạo bất ngờ cho sinh nhật của Nhã Oanh à. Em hỏi được rồi nhé hôm nay khi buổi làm lễ kết thúc cũng là lúc Bánh kem sinh nhật của Nhã Oanh được đem ra ngay trên quảng trường thánh San Pietro. Anh đừng nói là không phải đi.

- Ấy em nhỏ nhỏ một chút. Nhã Oanh nghe thấy bây giờ. Nhã Oanh đi theo anh sinh nhật bạn gái mình anh phải làm tươm tất một chút với lại đây là lần đầu tiên sinh nhật của cô ấy phải xa nhà mà. Chỉ cần như thế anh bỏ tiền ra làm điều này anh thấy là cần nên làm. Nên đến lúc đó cứ để cho toàn thể giới cùng chúc mừng ngày sinh nhật của Nhã Oanh đi.

Hà Vi lúc này lườm lấy Thiếu Kiệt một chút rồi giọng như ghen tị với ngày sinh của Nhã Oanh đơn giản vì cô không sinh ra trong một ngày mà cả thế giới đều phải biết. và hơn 30 Phần trăm số người của thế giới.

- Em thấy anh lợi dụng cơ hội hơi bị nhiều đấy người ta ăn giáng sinh là do đạo thiên chúa của họ anh đem gộp cả sinh nhật của Nhã Oanh vào còn làm giữa quảng trường San Pietro nơi mà các giao đồ đồ về chờ đợi khoảnh khắc đó. Người ta mà biết Nhã Oanh không theo thiên chúa giáo thì em không biết anh phải làm ra sao đấy.

- Theo anh thì chuyện này chẳng có gì to tát cả. Thiên Chúa đạo phật hay những đạo giáo khác đều chỉ muốn con người ta hướng thiện. Có đạo nào hướng người khác đi làm ác đâu. Quan trọng là mỗi người được sinh ra đều mang tâm thân trần rụi họ sống trên đời chỉ với mục đích của tạo hóa. Khi chết đi những gì còn để lại là sự tiếc thương của những người xung quanh. Hoặc có chăng là sự căm ghét của mọi người. Quan trọng là mình sống như thế nào thôi.

Bản thân Thiếu Kiệt không thể lý giải hết những điều tâm linh hoặc những truyền thuyết được ghi chép lại nhưng hẳn chắc chắn một điều không một tôn giáo nào có thể hướng con người đến cái ác, Chỉ với những phần tử tôn sùng về đạo của mình thái quá mới đem lại cho họ một sự mù quáng về cái chết của chính mình sẽ làm thay đổi thế giới điển hình như những phần tử ôm bom tự sát mới làm được điều đó.

Mà Việc hẳn được sống lại nếu sự thật này được nói ra thì biết bao nhiêu thắc mắc của nhà khoa học hiện đại. Những vấn đề tưởng chừng như viễn

tưởng lại luôn tồn tại thì sự việc của hẳn họ sẽ giải thích ra sao.

- Ấy hai người nói chuyện gì thế? Thiếu Kiệt lại đây xem này.

Tiếng gọi của Nhã Oanh làm cho hai người trở lại với vẻ bình thường như chưa có việc gì xảy ra thời điểm nay bên ngoài quảng trường San Pietro đã nhộn nhịp tấp nập khá nhiều người qua lại. Khung cảnh của những kiến trúc cổ được hiện đại vẫn mang trên mình một cái không khí vốn có của nó hàng nghìn người mỗi năm đổ về đây chỉ để tham quan một lần nơi mà tất cả những người theo đạo thiên chúa giáo đều muốn đến.

- Có cái gì mà em gọi thế đâu có cái gì xem đâu.

Thiếu Kiệt vừa đến bên cạnh Nhã Oanh vừa nhìn giáo dất xung quanh như đang muốn tìm thấy một cái gì đó thú vị mà cô muốn cho cả hai người xem. Đứng trước một tiệm may trang phục Nhã Oanh mới lấy tay chỉ vào những trang phục đang trang trí trước cửa tiệm nói.

- Thiếu Kiệt anh xem người hướng dẫn viên du lịch nói đây là trang phục của đức giáo hoàng đấy. Và nơi đây là nơi chuyên cung cấp trang phục của đức giáo hoàng đấy. Nhìn đẹp không nghe nói những khuy áo được làm bằng vàng thật luôn.

Lúc này Thiếu Kiệt mới biết Nhã Oanh muốn cho cả hai người biết điều gì nhìn vào ba bộ trang phục được đặt bên trong thông qua tấm kính bên ngoài Thiếu Kiệt không khó nhận ra được những trang phục này dành cho ai.

lùi lại bước chân ra khỏi tấm thảm xanh của cửa tiệm và hai cây thông đơn giản trang trí phía trước Thiếu Kiệt nhìn lên tấm bản hiệu được ghi trên cửa tiệm của nơi này Gammarelli. Nhìn qua những bộ trang phục qua tấm kính cũng đủ để thấy được nét tỉ mỉ mà một bộ trang phục được may bằng tay làm nên.

- Người ta làm bằng vàng với nút áo cũng là chuyện đương nhiên mà. Đức giáo hoàng là đại diện cho toàn bộ những người theo đạo thiên chúa. Quần áo của đức giáo hoàng phải khác chứ.

- Mà cũng ngộ nhỉ Thiếu Kiệt tại sao cùng là ở rome mà muốn vào địa phận vatican lại phải có xác minh hộ chiếu nữa thế Thiếu Kiệt. Mình thấy nơi đây cũng không lớn lắm người hướng dẫn viên nói vatican là một quốc gia riêng biệt luôn đấy. Nhã Oanh lúc này mới nói ra thắc mắc của mình với Thiếu Kiệt vì khi bước vào nơi đây tuy không khắc khe nhưng nó phải trải qua sự đồng ý về hộ chiếu du lịch mà trước đó cả đoàn đều phải làm trong đó có cả Thiếu Kiệt.

- Vấn đề này ấy hả. Thì nó là một quốc gia riêng biệt mà tại nơi này đức giáo hoàng là người lãnh đạo cao nhất. Và đây cũng là nơi được thế giới công nhận là quốc gia có nền độc lập nhỏ nhất về góc độ diện tích và dân số. vì chỉ có 840 người có quốc tịch vatican hầu hết là những hồng y và đức giáo hoàng nhưng mà hộ chiếu của đức giáo hoàng có quyền hành lắm đấy hai cô nương.. Nó được xét duyệt hết trên tất cả quốc gia như là hộ chiếu của tổng thống vậy.

Hà Vi lúc này mới nhìn Thiếu Kiệt cô không hiểu sao người ta lại có thể thành lập một đất nước chỉ với 840 người. Mà chỉ với hộ chiếu của một đức giáo hoàng lại có thể quyền lực như cả tổng thống thì đó là điều cô không ngờ được.

- Ấy 840 người không có quân đội thì tại sao lại quyền lực nhất được. Anh nói phi lý, Nếu như thế giáo hoàng chẳng khác nào một vị vua trong cái tòa thánh này hay sao. Như thế ai lên làm giáo hoàng thì được hưởng nhiều thứ mà người thường không thể thấy rồi.

- Thôi đi cô nương không đơn giản phải có quân đội đâu. Quân đội thì chắc chắn sẽ có chỉ là họ được dùng riêng cho tòa thánh thôi. Còn vì sao quyền lực thì em thử sở hữu hơn 30 phần trăm người theo đạo thiên chúa sẽ

thấy. Nước nào muốn đụng đến bị chìm chết ngay. Còn trở thành đức giáo hoàng không phải muốn là làm được đâu hai cô à.

Thiếu Kiệt vừa đi vừa nói. Vì hẳn thấy hai người có đôi khi lại đưa ra những câu hỏi hết sức là không hợp lẽ thường. Ngay cả tổng thống họ còn tranh thủ cả việc ủng hộ của đức giáo hoàng gặp gỡ đức giáo hoàng xem như có được một chút gì đó ảnh hưởng trên những sự kiện chính trị của mình.

Không ai dại gì mà đi dây vào nơi này. Vì nếu đã không được lòng vatican thì có thể rất nhiều lá phiếu của cử tri bầu chọn xựt giảm nghiêm trọng dù cho vatican không bao giờ dính dáng đến chính trị.

- Anh cứ nói thế 840 người đó chỉ cần một người lên làm giáo hoàng là được chứ gì em thấy là gì đến nỗi nghe nói người ta bầu chọn mà chỉ cần họ bầu cho mình thì mình sẽ lên làm giáo hoàng thôi.

Thiếu Kiệt nghe Nhã Oanh nói như thế cũng bó tay thở dài. Thấy cô nàng hôm nay đưa ra một cái thuyết âm mưu khủng bố biết chừng nào. Bởi cô nàng đơn giản hiểu rằng chỉ cần 840 người này bầu cho một người là người đó sẽ thành giáo hoàng như thật sự không đơn giản như Nhã Oanh nghĩ cái ghế của Giáo Hoàng là vĩnh viễn trừ khi nào người đó chết đi họ sẽ bầu một người khác lên thay thế mà quá trình này cả thế giới đều nhìn vào nơi đây.

- Thôi không đơn giản như hai người nghĩ đâu. Nó nhiều công đoạn lắm chỉ cần biết được như thế là đủ rồi.

Lúc này người hướng dẫn viên đi đầu mới dừng lại đứng đợi ba người vì trong hành trình đã nói hôm nay mọi người sẽ cùng nhau xem làm lễ giáng sinh tại quảng trường San Pietro.

Từng dòng người nối tiếp nhau đứng trước quảng trường chờ đợi thời khắc quan trọng của việc sắp diễn ra. Ai nấy đều đang tròng ngập sự hồ hởi

và vui vẻ. Ngay lúc này đây Hà Vi đứng bên cạnh Thiếu Kiệt nói nhỏ với hắn.

- Hình như mấy ngày nay bọn mình bị theo dõi hay sao ấy Thiếu Kiệt

Lời nói của Hà Vi làm cho tâm trí đang thả lỏng của Thiếu Kiệt căng thẳng. Hắn không giám cử động gì khác vừa nhìn về hướng màn hình đang chiếu những hình ảnh của đức giáo hoàn bước vào thánh đường là lẽ va đáp lại Hà Vi.

- Em chắc không thể có khi nào là người của ông em điều đi theo chúng ta không?

- Điều này em không dám chắc lắm nhưng với sự hiện diện của nhóm người này em nghĩ có khả năng bởi em gặp họ ở Thụy sỹ tới milan rồi hiện tại ở đây Tuy mỗi lần đều là dưới cái nhìn bao quát lấy chúng ta tuy không ảnh hưởng gì đến nhưng rất có thể mình là tầm ngắm của họ. Còn người của ông thì là cái anh chàng châu á kia kìa anh ta chỉ đi theo bọn mình và cũng đăng ký trong đoàn luôn.

Vừa nói Nhã Oanh vừa đưa ánh mắt về một người châu á trong đoàn mà Thiếu Kiệt thấy rõ. Anh ta tuy chỉ đi theo họ cùng một chuyến tham quan từ Thụy sỹ milan đến đây nhưng hoàn toàn không cần phải thần bí.

- Những người em nói hiện tại đang ở đâu anh chưa nhận diện được. Hiện tại đã đến lúc này rồi thì chỉ còn hoạt động theo bình thường sẽ diễn ra nhưng mà đề phòng một chút.

- Tổng cộng có bốn người một người khoác áo nâu xám gần đài phun nước. Hai người ở ngay góc bốn giờ khoác áo đen giầy quân nhân còn một người nữa sau lưng chúng ta. Hiện tại chưa biết được là người của ai và đối với chúng ta có ý nghĩ gì nhưng họ theo mình mấy ngày nay em cũng có đôi lúc thấy nhưng không nghĩ đến.

Nghe được lời Hà Vi nói như thế Thiếu Kiệt cũng trầm mặc nếu nói virus hẳn bị phát hiện thì cả ba người sẽ không được ung dung như vậy còn nếu nói là người của Hà Thúc thì đây lại là không đúng. Bởi người của ông mình Hà Vi đã chỉ rõ ràng trước mắt.

- Hiện tại những người đó chưa biết mục đích gì. Của thế lực nào thì không thể nắm chắc cũng có thể họ làm một bên của an ninh nào đó. Cứ dựa theo tình hình nếu được tiếp xúc với họ tìm ra nguyên nhân. Nếu có bất cứ động thái nào bị nghi ngờ họ sẽ triển khai hành động. Ở chỗ này cho dù họ muốn làm gì cũng là không được đâu.

Thiếu Kiệt đem tình hình đánh giá sơ lược. Theo hẳn thấy dù cho hiện tại những người kia cũng không dám động thủ vì những điểm nhạy cảm ở trên vùng đất này. Lại ngay đúng thời điểm giáng sinh rất dễ dẫn đến nhiều thứ trên chính trường quốc tế mà tất cả những thế lực các quốc gia đều không muốn thấy điều này.

- Lát nữa đợi cho kết thúc buổi làm lễ anh sẽ thử đi kiểm tra có gì em bảo vệ Nhã Oanh. Trước mắt cứ để mọi người chúc mừng sinh nhật Nhã Oanh anh sẽ có cách để tiếp xúc bọn họ.

Suy nghĩ một điều gì đó Thiếu Kiệt mới nói nhỏ với Nhã Oanh. Nghe Thiếu Kiệt nói sẽ tự mình đi kiểm tra Hà Vi cũng trừng mắt một lúc. Nhưng cũng hiểu điều Thiếu Kiệt nói là hoàn toàn chính xác ở đây hẳn có thể kiểm tra được vì những người kia có thể sẽ không dám đụng chuyện ở tại quốc gia nhỏ nhưng đủ uy hiếp nhiều thế lực này.

Cả hai người âm thầm tiến đến bên cạnh Nhã Oanh, Thấy hai người đứng cạnh đụng trúng mình Nhã Oanh cũng giật mình nhìn qua. Cô này giờ chăm chú từng bước từng bước những gì trên màn hình máy chiếu của thánh đường mà nhập tâm bởi trong thánh đường đó chỉ qua với hình ảnh như nó rất đẹp những kiến trúc, Những con người cấp bậc cao của những

quốc gia đều tập trung tại đại thánh đường này ngay thời điểm đức giáo hoàng làm lễ.

Nhã Oanh vô tư không biết rằng sắp có chuyện diễn ra đến với mình mà hướng Thiếu Kiệt ngô nghê hỏi.

- Thiếu Kiệt sao những người trong đó, Mỗi người có một trang phục khác nhau vậy không phải mọi người đều mặc những bộ áo trắng giống như ở tiệm bán đồ kia sao. Trong này có người mặc áo đen người mặc áo đỏ nữa thế.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 313: Yếu Thế

Nghe lời của Nhã Oanh nói Thiếu Kiệt cũng chỉ biết cười. Bởi vì thói quen nên Cô nói chuyện với hắn cùng Hà Vi bằng ngôn ngữ quốc gia nếu mà nói bằng tiếng anh thông dụng có thể kéo đến một tràng ánh mắt giết người.

Dù trong lúc này đây cả Thiếu Kiệt và Hà Vi đều đang lo lắng việc để đối phó với những chuyện sắp tới dù không biết những người kia là thế lực nào.

Nhưng giờ muốn mọi việc diễn ra bình thường Thiếu Kiệt cũng phải để Nhã Oanh không phải lo lắng. Nhìn Nhã Oanh đang chăm chú theo dõi màn hình chiếu việc làm lễ Thiếu Kiệt mới nói.

- Em thấy người đang cầm chiếc đèn có khói tỏa ra đưa lên tượng của đứa bé đó là đức giáo hoàng phía sau là những Hồng y việc này phân biệt qua các màu sắc áo của những đó đang mặc.

Thiếu Kiệt lúc này nhìn qua màn hình đang trực tiếp những gì được trực tiếp từ trong thánh đường ra phía bên ngoài. Nhã Oanh lúc này mới gật gù một lúc nhưng chợt nhớ điều gì mới hỏi Thiếu Kiệt.

- Ủa em thấy trong nước mình những cha xứ thường hay mặc áo khoát đen hoặc khi nào vào nhà thờ mới mặc áo màu. Như thế thì làm sao biết được cấp bậc của những người ở nhà thờ với ở đây.

- Ấy vấn đề này anh cũng không rành chỉ biết để trở thành một đức giáo hoàng không phải dễ, Nó qua nhiều công đoạn và rất khắc khe thôi. Chứ

nếu để đánh giá những người ở người linh mục ở quốc gia thì anh cũng không rành lắm.

Thiếu Kiệt cũng trả lời cho Nha Oanh biết. Dù sao vấn đề nào biết hẳn sẽ nói biết những vấn đề nào không thì cứ thú nhận rằng mình không biết. Hẳn cũng không phải có thể biết hết tất cả mọi chuyện.

- Ấy vậy cậu làm sao biết được trở thành đức giáo hoàng lại khó. Không phải chỉ là trong vatican này bầu chọn thôi sao. 840 người bầu chọn còn đơn giản hơn một phường của thành phố bên nước mình bỏ phiếu nữa.

Nhã Oanh nói ra suy nghĩ của mình theo cô thấy với số lượng người ít ỏi như thế việc bỏ phiếu và kiểm phiếu phải rất đơn giản mà không phải rườm rà như tại quốc gia. Vì họ đều trong một thành phố mà cư dân chính thức quá ít.

- Em biết được rằng một người muốn trở thành giáo hoàng phải qua biết bao nhiêu công đoạn. Đầu phải chỉ muốn làm giáo hoàng là được. đầu tiên phải trở thành mục sư rồi trong mục sư lựa chọn ra giáo chủ rồi đến hồng y giáo chủ. rồi qua sự lựa chọn nữa mới lên giáo hoàng chứ không phải như em nghĩ là 840 người muốn bầu ai là người đó lên làm giáo hoàng đâu.

- Sao mà rắc rối vậy em cứ nghĩ là đơn giản 840 người bầu chọn là ra chứ. Phải trải qua nhiều như thế những công đoạn thì giáo hoàng cũng không phải dễ làm à.

Nghe được từng bước Thiếu Kiệt nói Nhã Oanh mới biết được không phải cứ đơn giản là sẽ trở thành một đức giáo hoàng có quyền cao như cô tưởng.

Thiếu Kiệt lúc này cũng chú ý những gì xung quanh đang diễn ra. Trong Khi Nhã Oanh đang chăm chú nhìn những gì diễn ra trên màn hình Thiếu Kiệt lui dần về sau đứng bên cạnh Hà Vi nói.

- Chuẩn bị gần xong lễ bên nhân viên của người tổ chức tour du lịch chắc cũng đang chuẩn bị bánh kem sinh nhật mọi thứ cứ xem họ hành động ra sao rồi sẽ tính anh sẽ ở phía sau thăm dò.

- Ừ cẩn thận đấy những người theo dõi mình chưa biết thực lực ra sao cần bảo toàn một chút nơi này không như ở quốc gia mình thân cô thế cô, Nên cẩn thận.

Hà Vi lúc này cũng gật đầu nói với Thiếu Kiệt. Vì cả ba người đứng gần nhau nên Nhã Oanh lúc này nghe được loáng thoáng trộn lẫn với tiếng ồn của những người đang đọc kinh mới hỏi Hà Vi.

- Ừa cái gì mà cẩn thận. Mà cẩn thận cái gì thế hai người định làm gì ah.

- Làm gì có, xem đi là được rồi chứ có cái gì đâu. Hà Vi nói đồng người cẩn thận đồ đạc thôi mà.

Dù cho Thiếu Kiệt biết nơi này không có những vấn đề móc túi hay cướp giật nho nhỏ nhưng với tâm lý của những người quốc gia của mình kể cả Nhã Oanh nơi nào tập trung đông thường rất dễ dàng gặp tình trạng này nên bất giác cô cũng đưa tay chạm vào túi quần mình.

Thấy thói quen hình thành từ những thứ của nước mình Thiếu Kiệt cũng mỉm cười. Nhưng thời điểm này hẳn không muốn nói rằng cô đang lo lắng thừa. Vì nơi đây sẽ không có tình trạng những siêu nhân hai ngón như tại quốc gia. Điều này thì Thiếu Kiệt không đùa cợt được.

Từ trong đám người lúc này người hướng dẫn viên du lịch của đoàn mới tìm đến Thiếu Kiệt. Bước tách ra khỏi Nhã Oanh một khoản người Hướng dẫn viên du lịch mới đến bên cạnh nói với Thiếu Kiệt.

- Bánh Gato đã chuẩn bị xong chỉ chờ cho khi giáo hoàng đọc xong lời chúc giáng sinh an lành sẽ được đem ra. Nén bên chúng tôi đã chuẩn bị sẵn

khi ra đến nơi chỉ cần đốt lên và hát chúc mừng sinh nhật. Lúc đó mọi người trong quảng trường chắc chắn sẽ chúc mừng theo.

- Ở hiện tại ở quảng trường này thì chỉ lấy bánh gato tượng trưng thôi, còn lát nữa về khách sạn tiệc bên dưới thì mọi người trong đoàn cùng tham gia xem như ăn lễ giáng sinh và cũng chúc mừng cho bạn gái tôi luôn.

Thiếu Kiệt nghe được sắp xếp của bên đoàn du lịch cũng dặn dò lại những điều cần thiết. Hắn đặt cả tiệc để sau khi mọi người cùng nhau chúc mừng có thể về khách sạn và dùng tiệc giáng sinh song song với tiệc sinh nhật của Nhã Oanh như thế sẽ rất thú vị.

Hắn không tiếc tiền vào những việc thế này bởi hắn thấy trong ba người Nhã Oanh là người thiệt thòi nhất không có bối cảnh đến với hắn chỉ với sự yêu thích của chính mình và phải bỏ ra những sự cố gắng để được hắn công nhận. Và hắn cũng không muốn thấy người quan tâm mình lại khổ sở vì để bước kịp theo bước chân của hắn. Nên đây là dịp để có thể nói rõ cho cô biết dù cô thế nào đã là bạn gái hắn dù sao hắn cũng sẽ quan tâm.

- Vâng tiệc cũng đang chuẩn bị gần xong. Cô gái này thật diễm phúc vài cô gái trong đoàn hướng dẫn điều nói nếu có một người bạn trai như cậu chết cũng đáng đấy. Nhưng cậu hay thật cả hai người đều như chị em tôi phục. Thôi tôi đi chuẩn bị đây sắp kết thúc lễ rồi.

Thiếu Kiệt lúc này cũng chỉ cười khổ hắn tốn không ít tâm tư. Nếu người hướng dẫn viên biết tại nước nhà còn một người nữa thay hắn làm mọi việc thì không biết hắn sẽ nghĩ gì.

Nhưng lúc này Thiếu Kiệt cũng để ý đến sự di chuyển của những người mà Hà Vi đã cảnh báo. Mọi người đang thầm cầu nguyện cho những gì sắp đến cũng như đức giáo hoàng đang cầu nguyện cho một giáng sinh an lành cần thiết.

Trong không khí im lặng này mọi thứ có thể thấy được bằng mắt thường mà Thiếu Kiệt cũng có thể quan sát được không ít người. Một người phía sau mà Hà Vi đã cảnh báo từ từ di chuyển tiến về phía hắn như một hành động thường thấy. Hắn lựa chọn di chuyển tiếp cận mục tiêu khá thuận thực.

Thiếu Kiệt nhìn qua màn hình điện thoại của mình trong ánh sáng toàn diện của quan trường phản chiếu hình ảnh ấy rất rõ cùng với những tấm kính của các cửa hàng hai bên được cũng khiến hắn phát hiện vị trí của người đang tiếp cận mình. Thiếu Kiệt thấy thế cũng thầm than. Bởi chỉ với những hành động này của người sau lưng như thế này thì nói rõ người kia không phải một lần làm việc này.

Hắn hiện tại đang thắc mắc những người này là của ai và đến với mục đích gì. Ở nơi này không giống như những nơi khác. Họ sẽ làm gì khi mà nơi đây là thánh địa công giáo.

Màn hình vẫn chiếu lấy những gì đang diễn ra không khí im lặng bao trùm. Mọi thứ như đang đợi chờ thời khắc cần thiết để bùng nổ. Ngay Khi thời khắc mọi người chúc tụng lẫn nhau sau lời chúc gửi đến toàn toàn thế giới.

Bên trong khu vực gần đó một người nhân viên của đoàn du lịch trên tay cầm một bánh kem sinh nhật tương đối. Trên đó ghi rõ tên của Nhã Oanh và hai con chữ số bằng sáp được gắn lên trên tương ứng với số tuổi thật sự của Nhã Oanh đi ra.

Đoàn người trong tour du lịch cùng nhau tách ra làm hai hướng. Thiếu Kiệt thấy được bỗng chốc người theo dõi sau lưng hắn gấp gáp hơn hướng về phía mình. lúc này tuy mọi người đều chú ý về chiếc bánh kem đang hướng tới Nhã Oanh trên quảng trường.

Nhã Oanh bây giờ cũng bất ngờ vì những gì đang diễn ra những người gần cô đang cùng nhau cất tiếng hát vang bài hát chúc mừng sinh nhật. Hà Vi thấy những người theo dõi nhóm người họ có động thái. Hà Vi căn thẳng tuy cô luyện tập thực chiến nhiều nhưng đây là lần cô chính thức va chạm với nó theo cách trực tiếp như thế này.

Nhã Oanh định bước lên trước một bước thì Hà Vi giữ tay cô lại nói nhỏ.

- Cẩn thận. Có chuyện giữ nguyên tại chỗ đừng hành động gì.

Thiếu Kiệt lúc này cũng căng thẳng người theo dõi phía sau hướng bàn tay của mình chụp về phía Thiếu Kiệt. Nhanh chóng tránh né về phía phải đưa qua tay mình gạt phăng cách tay đối phương ra một phía. Vận dụng lực xoay người đá một cú móc về phía đối phương.

Hiện tại Thiếu Kiệt nắm chắc họ sẽ không sử dụng được vũ khí nóng nói chuyện với nhau bằng nắm đấm hoặc vũ khí lạnh là không thể nào khác hơn. Tay phải hướng về sau đánh tới một quyền Thiếu Kiệt hướng người tấn công mình nói.

- Các người là ai lại theo dõi bọn này!

Không đáp lại lời Thiếu Kiệt lúc này người đàn ông kia lấy tay của mình chặn lấy đòn đánh của Thiếu Kiệt. Tay còn lại hướng trước mặt Thiếu Kiệt nắm tới. Hành động quán tính của đối phương làm Thiếu Kiệt dùng mũi chân tạo lực nghiêng người ra sau santo một vòng, ánh mắt mở to dùng đầu mũi giày hướng mặt đối phương đi đến.

Động tác của Thiếu Kiệt lúc này tạo nên một vòng cung khá đẹp mắt nếu đây là một cuộc thi aerobic thì sẽ được điểm cao. Người đàn ông vẫn không nói gì ngửa mặt ra sau tránh lấy đòn đánh của Thiếu Kiệt. Rồi mau chóng xông đến hướng về phía Thiếu Kiệt.

Sau pha santo ngược Thiếu Kiệt đáp xuống đất nhanh chóng nhìn về phía hướng đối phương đang tập trung đánh về phía mình một nắm đấm hăm dùm tay chống đỡ cơ thể rồi lộn ngược về sau một vòng.

Thân hình đang còn ở tại mặt đất đối phương phía trên vận dụng lực tay của mình Thiếu Kiệt chụm hai chân lại xoắn một vòng chân nghiêng tạo thành một mặt vuông góc với mặt đất đạp lên phía trước mặt đối phương.

Trên không trung một chân bật ra hướng mặt của đối phương quét một cước từ trái qua phải. Đối phương bị Thiếu Kiệt đá một cái trúng mặt cũng lui về vài bước. Hăm hoàn toàn không nghĩ đối phương của mình lại giỏi võ như vậy. Dù hăm đã có phòng ngừa nhưng với cách đánh phá trộn như thế này đây là lần đầu trong thực chiến hăm thấy được.

Ổn định lại thân hình của mình Thiếu Kiệt đứng vững lại nhanh chóng quan sát xung quanh. Vì những người kia ở xa hơn trong chỗ đông người đang bao vây lấy Hà Vi và Nhã Oanh lại thêm những người thấy được việc đánh nhau của Thiếu Kiệt và người đàn ông kia không khí chợt nhốn náo hăm lên. Những người trong đoàn du lịch lúc này do sợ hãi tụ lại một chỗ ngay cả người đang cầm chiếc bánh kem cũng chạy về chỗ Nhã Oanh với Hà Vi Đứng co cụm lại.

Biết Nhã Oanh cùng Hà Vi ở trong nhóm người như thế những người kia sẽ khó lòng tiếp cận Thêm vào đó bên Hà Vi cũng luôn có một người của Hà Thúc nên Thiếu Kiệt hăm cũng an tâm.

Nhanh chóng nhìn về người đánh nhau với mình, do bị phân tâm bởi Nhã Oanh và Hà Vi nên lúc này một nắm đấm đang hướng về phía hăm. Quan tính cho hăm biết nếu chịu một cú đấm này hăm sẽ khó lòng thoát khỏi đây nên gồng hết sức mình vào một đấm tay phải, hướng nắm đấm của đối phương đâm tới.

Cả hai nắm đấm đều chạm vào nhau, Thiếu Kiệt cùng người đàn ông kia đều chịu một lực tác động giống nhau cả hai lui lại vài bước. Ổn định thân thể của mình sau khi lùi lại gần bốn bước chân. Người đàn ông kia cũng lui về hai bước. tuy qua bao tay vải chống lạnh như Thiếu Kiệt vẫn cảm nhận thấy sự đau nhói của việc hai nắm đấm vừa va chạm mang lại.

Hà Vi nói gì đó với người của Hà Thúc tách khỏi nhóm người hướng về một người đang gần mình nhất. Tấn Công bởi chỉ cần cô bên ngoài cầm chân được những người này việc càng kéo dài càng khiến những người bảo an của nơi đây chạy tới lúc đó mọi chuyện mới thật sự kết thúc.

Thiếu Kiệt hiện tại biết rằng muốn thoát khỏi cảnh này chỉ còn cách đây đưa đội cảnh sát sau khi phát hiện được sự việc không ổn mà chạy tới. nên hẳn không trực diện mà chỉ duy trì khoảng cách để kéo dài thời gian.

- Ta hỏi lần nữa các người là mà lại theo bọn ta. Ý đồ của các người là gì. Nếu không thì đừng trách ta nặng tay.

Hiện tại Thiếu Kiệt miệng nói thế nhưng hẳn biết trong tình thế của mình, nếu mà tỏ vẻ yếu thế hơn thì chắc chắn sẽ khiến cho đối phương công kích hết lực.

- Hừ người được cái miệng, người không sử dụng hết lực vậy ta bắt người dùng hết lực. Ông mày hôm nay để mày phải phục.

Trái với những gì Thiếu Kiệt nói lúc này người đàn ông lại ngày một ra sức hơn. Hẳn hướng Thiếu Kiệt hai tay vung những nắm đấm thuần túy lực lượng. Như muốn một đấm chế phục Thiếu Kiệt. Bây giờ Thiếu Kiệt có khổ mà không dám nói. Hẳn đối với lực lượng của mình hiểu rõ vốn mạnh miệng để người này biết khó mà lui không ngờ lại gặp ngay tên cuồng chiến này. Nhưng vẫn không để cho họ thấy mình yếu Thiếu Kiệt quát lớn.

- Ai Sợ ai tới!

Đem thuần túy lực lượng của người đàn ông Thiếu Kiệt đối ứng lại bằng sự nhanh nhẹn vốn có của mình. Trong khi đó chiến trường phía Hạ Vi có thể nói khả quan hơn hẳn rất nhiều.

Hạ Vi bây giờ đã hạ được một người của bên kia còn là đang nằm bất tỉnh.

Suy cho cùng giữa Thiếu Kiệt và Hà Vi vẫn có một cái chênh lệch Thiếu Kiệt học võ phòng thân còn Hà Vi võ học dùng để làm nhiệm vụ triệt tiêu đối thủ và đem phần thắng về phía mình mới là thứ cô nàng được học. Còn Thiếu Kiệt thật chất vì hắn tập luyện thường xuyên thêm vào đó sự vận động và linh hoạt của tuổi trẻ nên hắn có thể đánh ngang tay với người trước mặt mình.

Đem bố cục hiện tại hắn thăm thắc mắc tại sao đến bây giờ những người cảnh sát gần đó vẫn chưa đến. Trong khi hắn đang lấy thể lực của mình ra chống đối lại lực lượng thuần túy. Dù hắn có một ít võ nhưng đó cũng chỉ để cầm cự không thể nào hạ được người trước mặt điều này hắn hiểu rõ hơn ai hết

Quá từng đòn đánh phán đoán của mình, về sức lực của người đàn ông trước mặt hắn biết mình đang đối đầu mới một người lính, một người quân nhân chân chính.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 314: Bia Đỡ Đạn

Ngay cả đang đứng bên ngoài trận chiến nhìn toàn cảnh cục diện giằng co giữa Thiếu Kiệt và người đàn ông kia Nhã Oanh cũng lo lắng không yên. Cô định bước ra khỏi đám đông ở đây nhưng lý trí mách bảo cô không nên làm như vậy. Vì như thế chỉ làm cản trở Thiếu Kiệt và Hà Vi.

Hà Vi nhanh chóng hướng về phía hai người còn lại cô thấy Thiếu Kiệt bị dây dưa không dứt. Cũng hiểu rằng hãn hiện tại đang đối phó với một người không dễ dàng hạ gục.

Thiếu Kiệt hãn lấy hết sức mình ra đỡ đòn cũng như lựa thời cơ đáp trả đối phương trong lòng thầm nói không ổn vì lúc này thời gian tuy nói không nhiều nhưng ngày hôm nay biết bao nhiêu người ở đây mà đến giờ vẫn chưa thấy mặt một người cảnh sát nào.

Vừa phải đánh với người trước mặt nhưng trong thâm tâm Thiếu Kiệt thầm rửa lấy những người cảnh sát ở đây. Hãn thầm nói rằng lần sau không thể tin được mấy cái phim điện ảnh cái gì mà cướp ngân hàng cảnh sát có mặt trong một phút ba mươi giây kể từ khi có báo động. Nãy giờ hãn và người ta đánh nhau thế mà chẳng có một người cảnh sát nào đến.

- Fuc k you bọn mày làm gì mà theo dõi bọn tao nói đi. Móa hôm nay anh mày liều chết phải tìm ra ai là người đứng sau mày.

Người đàn ông kia nghe Thiếu Kiệt mắng hãn cũng mất một giây đình trệ lại những nhanh chóng một nụ cười trên mặt xuất hiện.

- Hư đã làm chuyện này còn bày đặc kéo đạo lý. Tại đây không sử dụng súng được không ông mày bắn cho tan xác.

- Nói nhiều. Thăng nào là người chủ mưu khiến bọn mày theo dõi tao. Cả gang ở chốn đông người hành hung theo dõi người khác lại trên vùng đất này. Ta thấy người chủ phía sau mày chán sống rồi đấy.

Thiếu Kiệt lúc này chỉ với một mục đích quấy rối những ý nghĩa của đối thủ hẳn dùng âm thanh giọng nói của mình để che dấu đi sự thờ dốt hiện tại đang gặp phải.

- Lại lôi đại nghĩa tao chưa thấy thăng khủng bố nào lại như mày lôi lời thừa thải vào trong này. Định đóng kịch đem bánh sinh nhật chúc mừng làm chết biết bao nhiêu người lại còn dám nói.

- What the Fu ck! móa các người tưởng ta là ai. Ta còn yêu đời chưa muốn chết ở đó mà khủng bố. Ấy mà cái gì khủng bố.

Vừa đánh nên Thiếu Kiệt chỉ nghe loáng thoáng những gì người đàn ông hướng phía mình nói. Nhưng khi chợt nhận ra có điều gì đó sai sai trong chuyện này hẳn mới hướng người kia hỏi lại cho kỹ.

- Cũng hay thật tao chưa thấy thăng nào cảm tử nào mà lại có thể đánh nhau giỏi vậy khủng bố mà thăng nào cũng như nhóm người bọn mày chắc bọn tao đã không ổn rồi.

- Khủng bố cái đầu người. Ta không phải khủng bố. Ta còn đi học chưa xong chưa hưởng phước được mấy ngày ở đó mà khủng bố. Người có thấy ai khủng bố có tài sản lớn có mẹ có người thân danh tính đầy đủ hay không hả.

Thiếu Kiệt lúc này cũng giận dữ lên quát thăng mặt người đang đánh nhau với hắn bởi giờ đây hắn hiểu. Bọn hắn bị người khác hiểu lầm là khủng bố.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế người đàn ông lúc này mới khựng lại một chút. nhưng người xung quanh nghe Thiếu Kiệt nói vậy cũng hướng những người kia phần nộ. Bởi vì họ hiểu Thiếu Kiệt không phải là khủng bố như những người kia đã nói mà họ chuẩn bị ở đây là một cái bánh kem để tổ chức sinh nhật cho bạn gái hẳn còn có cả bữa tiệc thịnh soạn đang chờ họ ở khách sạn.

- Các người có hiểu lầm gì không thế. Mấy người này mà khủng bố cái gì. Bánh kem ta mới đặt hàng ở hiệu bánh gần đây nên còn chưa đốt hôm nay sinh nhật bạn gái cậu ta. Cậu ta chỉ muốn để cho bạn gái được mọi người trên thế giới chúc mừng sinh nhật thôi mà.

Hà Vi nghe được đối thoại như thế vừa đánh với hai người liên lui lại tách ra một bên nhanh chóng lấy ra thẻ quân đội của mình hướng về người đang đánh với mình ném tới.

Bởi vì thẻ của Hà Vi được làm bằng nhựa và in hẳn bằng ngôn ngữ tiếng anh nên người đang đánh với cô chụp lấy nhìn trong tay giữ lại người bên cạnh. Hai người cùng nhìn vào tấm thẻ trong tay của mình. Hướng về người đang đánh với Thiếu Kiệt hô lớn.

- Đội Trưởng chuyện này có vấn đề!

Nghe được hai đội viên mình lên tiếng người kia cũng dừng lại. Thiếu Kiệt nhìn hẳn trước mắt rồi mới thở dốc một hơi. Cô gắng đứng vững.

Vi nơi đây đang đông người mà tất cả đều chăm chú nhìn bọn người hẳn. Người đội trưởng lúc này tuy đình chỉ lại những hành động của mình nhưng không hề chủ quan.

Một trong hai người mới hướng người đội trưởng đi lại cầm trên tay tấm thẻ của Hà Vi. Một người thì đến bên cạnh người đội viên của mình bị Hà Vi đánh ngất lay tỉnh đây.

Nhìn trong tay tấm thẻ không khó để nhận ra được những dòng chữ trên đó và chức vụ đang mang của Hà Vi. Xét một góc độ nào đó tuy thẻ không có hiệu lực gì ở nước ngoài nhưng việc chỉ cần xác minh thân phận thông qua thẻ và chức vụ là có thể biết được thông tin đúng hay không của người được in trên thẻ.

Người đàn ông lúc này cũng sững sờ một lúc rồi mới cất lên lời nói.

- Chuyện này! sao lại như thế không phải bộ phận xác minh đã làm việc rồi mới thông tri việc này sao. Giờ sao thành ra như vậy.

Lúc này hần mới đưa tay của mình lên vành tai mình nói một câu làm Thiếu Kiệt sững sờ.

- Mọi người triệt tiêu hành động đội xạ kích khóa chốt an toàn lại. Làm ngay lập tức đối phương là quân nhân. Không phải là khủng bố như tin được nhận. Toàn bộ triệt tiêu mọi hành động.

Nghe được những âm thanh đó Thiếu Kiệt thầm thấy may mắn vì Nhã Oanh dừng trong đám đông nếu không. Hần và Hà Vi dây dưa với những người này. Tên đội trưởng lại để cho người của mình nổ súng thì lúc đó hần phải ân hận đến mức nào.

- Tôi nói các ông có điên không mà khi nghĩ ba người bọn tôi là khủng bố thế. Bọn ông đã xác minh qua thân phận của bọn tôi chưa. Bọn tôi là khách du lịch đang trong thời gian đi nghỉ.

Người đội trưởng lúc này nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng ập a ập ứng hần từng làm nhiều nhiệm vụ nhưng lần này là lần hần gặp phải chuyện này phát sinh.

Hướng người bên cạnh mình hần nói nhỏ

- Cái bộ phận tình báo lần hay hại lắm rồi, Việc quân nhân nước người ta đi nghỉ ngơi lại tưởng lầm là khủng bố đem ra mà nói lần này thành chuyện cười quốc tế cũng không làm người khác thôi cười đâu. Cái bộ phận bên đó giờ này ăn hại đến mức đó sao.

- Cái này đội trưởng giải quyết đi để em đi hỏi lại! nhưng xem ra lần này hiểu lầm không nhỏ. Đội trưởng lo liệu tình hình nhé.

Nói rồi người đội viên kia ba chân bốn cẳng chạy đi lần này làm lớn hăn cũng không muốn bị dính vào. Chủ sự là đội trưởng gánh vác, việc chạy đi tìm hiểu cũng là cách nên làm.

Người còn lại sau khi lay tỉnh người đồng đội của mình. Nghe được những gì đội trưởng mình nói cũng kiểm cố đi băng bó vết thương chuồn mất.

- Sao đây các ông trả lời sao đây! đừng im lặng như vậy chứ. Còn thể ngành nữa trả lại cho bạn gái tôi được chưa!

- Ấy chuyện này. Chuyện này hiểu lầm ... Vì sao cậu lại có cái ý định làm sinh nhật ngay quảng trường đông người này chứ. Cậu biết chuyện này nhạy cảm không thể để nhiều người biết..

Vừa nói hăn vừa tiến về phía Thiếu Kiệt đưa lại tấm thẻ bằng nhựa cho Hăn. Hà Vi cũng bước đến bên cạnh Thiếu Kiệt. Nhã Oanh lúc này mới đi ra khỏi nhóm người này.

Bây giờ bên chiếc bộ đàm trên tai của người đội trưởng vang lên âm thanh báo cáo.

- Đội trưởng bên kia chưa xác minh người. Bọn hăn nói báo lên trên thấy tình huống có thể giả định làm một cuộc khủng bố có thể gây chết rất nhiều người nên không kịp xác minh thân phận ba người.

Nghe được lời này của đội viên mình. Người đội trưởng lúc này cũng méo mặt, Cái này là cái hố lớn à. Không xác minh thân phận đối phương lại đưa người ta cho rằng là phần tử khủng bố có hay không chơi bọn hăn muốn khổ đây. Nếu hôm nay mà mấy người này vô tình bị gì đó. Có thể làm ảnh hưởng không nhỏ. Dù cho Hà Vi thân phận hay chỉ là khách du lịch thì cũng ảnh hưởng đến uy tín quân đội của nước hăn không ít à.

- Ấy để giải tán bớt mọi người đi chúng tôi mới nói chuyện này với cậu được. Cô cậu thông cảm tôi sẽ đưa ra lời giải thích cho mọi người sau.

- Được! tôi đợi câu trả lời thỏa đáng từ phía các anh.

Thấy mọi người tập trung ở đây cũng không có việc gì tốt Thiếu Kiệt cũng gật đầu. lúc này những người cảnh sát gần đó mới xuất hiện dời đi những người đang đứng hóng chuyện, riêng nhóm người trong đoàn của Thiếu Kiệt thì được đưa về khách sạn.

Hà Vi cũng nói với người dẫn đoàn cứ để mọi người về ăn uống chuyện ở đây để bọn hăn giải quyết. Nghe được Hà Vi nói thế những người này cũng rời đi hiện tại nơi này chỉ còn cảnh sát và những người liên quan.

Cả ba người được mời tới một liều dã chiến gần ở đó. Lúc này cả người đội trưởng cùng đi với hăn ngồi xuống một bàn tác chiến. Rất nhanh chóng hăn nhận được một bản báo cáo về thân phận của cả ba người.

Nhìn chăm chăm vào bản báo cáo được nhận hăn thầm chửi mửi tám đời tổ tông người nào đã làm cho hăn cái hố lớn như thế này. Bởi vì Hà Vi là cháu của vị tướng. quân hàm có Thiếu Kiệt cũng là quân nhân được in hăn trên danh sách mà xét về quân hàm lại không thấp hơn bao nhiêu thêm cả Nhã Oanh cũng là con gái của một người làm việc có chức vụ hành chính trong nước.

Cả ba người Thiếu Kiệt lúc này ngồi ở một bên, được nhân viên hậu cần đem đến những ly cà phê nóng. Đợi chờ cho họ làm việc với hăn. Thiếu

Kiệt lúc này mới thờ dài nhìn Nhã Oanh nói.

- Xin lỗi anh định tạo bất ngờ trong sinh nhật em không nghĩ nó lại thành ra thế này. Lát nữa anh sẽ hỏi cho ra lẽ mới được. Theo dõi cả hai ngày trời lại không xác minh rõ người lại làm như vậy.

- Thiếu Kiệt em thấy nếu chuyện không có gì thì đừng làm lớn chuyện thân phận của anh hiện tại đang ở Thụy Sĩ nếu làm lớn chuyện ra bọn người Ngô Kỳ chắc chắn sẽ phát hiện ra điều không đúng.

Hà Vi lúc này mới nhắc nhở Thiếu Kiệt việc hấn đang ở Thụy Sĩ hành tung không thể để lộ ra cho những người kia biết được. Thiếu Kiệt nghe thế cũng trầm mặc bởi việc này đúng là nếu làm lớn ra thì có thể hấn sẽ bị phát hiện. Như thế mọi kế sách của hấn sau này sẽ không ổn về mọi mặt.

Nhã Oanh lúc này mới nhìn Thiếu Kiệt cười cười. Sau khi biết được Thiếu Kiệt định cho mình một bất ngờ trong ngày sinh nhật nhưng không thành.

Bản thân cô cảm thấy rất vui dù nó không được thực hiện như những Thiếu Kiệt nhưng đối với cô Thiếu Kiệt nhớ đến ngày sinh nhật của mình thế là đủ. Còn những thứ hấn sắp xếp đó có cũng được mà không có cũng chẳng quan trọng. Vì cô đến với hấn chỉ cần hấn chấp nhận mà không cần điều gì khác nữa.

Bây giờ người đội trưởng đến trước mặt cả ba người ngồi xuống, bản thân hấn thật sự không biết phải giải quyết tình huống như thế nào. Cũng còn may theo kinh nghiệm hấn sợ Thiếu Kiệt thấy đồng bọn bị bắn mà kích hoạt chất nổ. Nếu không vì lo ngại chuyện đó phát sinh hấn đã ra lệnh bắn. Lúc này mới thật sự là điều đáng sợ.

Ngay khi hấn ngồi xuống những người đội viên vừa rồi tiếp xúc với nhóm người của Thiếu Kiệt đến theo trừ người hiện tại đang thăm khám vì

bị chấn thương một số bộ phận do Hà Vi làm thì cả ba người lúc này đều ngồi trước mặt nhóm người Thiếu Kiệt.

- Xin tư giới thiệu các bạn chúng tôi thuộc nhóm can thiệp đặc biệt GIS (Gruppo di Intervento Speciale) tôi Ester Renzi đội trưởng phân đội 1 còn đây là hai trong 20 thành viên của chúng tôi. Chuyện lần này là do cục tình báo an ninh của chúng tôi sơ sót nhầm lẫn dẫn đến phiền phức cho các bạn mong các bạn thứ lỗi.

Hướng về ba người Người đàn ông đánh nhau cùng Thiếu Kiệt nói ra tên và nhóm tổ chức của mình. Cùng với lời xin lỗi, Vi sau mấy cuộc điện thoại hân gọi đi lấy ý kiến thì ai nấy đều lắc đầu tình huống này không phải họ nắm thế chủ động mà là Thiếu Kiệt.

Những người đó còn nói hân may mắn nếu như hôm nay hân nổ súng có lẽ sẽ dấy lên nhiều mối lo ngại về những gì mà các quốc gia đang lo lắng. Không ai muốn người nước mình nhất là với những người như Thiếu Kiệt đều mang quân hàm gia đình làm cho quốc gia. Nếu họ có mệnh hệ nào ở nước ngoài. Mà lại là bị bắn chết vì nhầm lẫn là khủng bố chắc chắn dư luận phải mất rất lâu để dẹp yên, chưa kể đến kéo theo đó luôn cả uy tín trên trường quốc tế là khỏi cần bàn cãi chắc chắn sẽ sa sút trầm trọng.

- Các anh làm tình báo kiểu gì mà không xác minh được đâu là khủng bố đâu là khách du lịch bình thường. Cũng may là tôi đã nhẹ tay nếu không đồng đội các anh hi sinh vì một sự nhầm lẫn không đáng có rồi.

Hai người ngồi cạnh Ester Renzi cũng nhìn nhau bởi trong lòng họ đang thầm than. Bởi vì bên phía nhân viên y tế nói đồng đội của bọn hân bị thương ít nhất là ba cái xương sườn mà đây đã là Hà Vi nói nhẹ tay. Thế còn nặng tay thì sẽ thế nào thì hai người có thể nghĩ. Nhưng chợt nhớ ra là Thiếu Kiệt còn có thể đánh ngang tay với đội trưởng mình nên hai người đành thờ dài.

Ester Renzi lúc này cũng hiểu hai người cấp dưới mình thử dài điều gì so với Hà Vi và Thiếu Kiệt thực lực không kém mình nếu như làm một đội hai mươi người trình độ cỡ như vậy thì sẽ ra sao. Nghĩ đến đây Ester Renzi bắt đầu rung mình.

Trước giờ hẳn chỉ nghĩ có quân đội của mỹ sẽ hơn được đội của hẳn nhưng giờ thực chiến với Thiếu Kiệt hẳn mới biết mình đã lầm. Bởi vì hai người này phối hợp rất ăn ý mà đây theo hẳn chính là hai người cũng một đội nhóm.

- Thật vì bọn tôi bất cần với thời gian không kịp để hỏi xác minh thân phận của mọi người. Ngay lúc này nếu người bên bộ ngoại giao không gửi thư điện khẩn đến chúng tôi chắc giờ này vẫn chưa có được tình báo của các bạn. Thật tôi không hiểu bộ phận tình báo đã làm việc gì trong cái chuyện này nữa.

Hiện tại vừa nói chuyện với nhóm người Thiếu Kiệt mà hầu như trong lòng chỉ biết mắng mấy người kia đẩy trách nhiệm này về phía hẳn. Dem hẳn ra làm bia đỡ đạn cho chuyện rắc rối mà mấy người ngồi bàn giấy và thu thập thông tin làm ra đến.

Thiếu Kiệt lúc này mới nhìn lấy Hà Vi bởi hẳn đang cố hỏi cô xem hồ sơ cung cấp qua bên đây là do Hà Thúc gửi đi hay không. Thấy Thiếu Kiệt nhìn mình Hà Vi như đáp lại lời của hẳn về việc hồ sơ do bên Hà Thúc gửi để hẳn an tâm là không để cho những người Ngô Kỳ biết.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 315: Tập Huấn Song Phương

Thiếu Kiệt hiện tại cũng trầm ngâm không ít. Hẳn trước giờ không phải là người thích mình bị chịu thiệt. Giờ hẳn phải từ bỏ những thứ mà hẳn nghĩ là sẽ cần thiết chỉ để che dấu hành tung của mình thì xem ra có chút không đúng lắm với con người của mình.

Ester Renzi lúc này cũng chờ đợi lấy quyết định của Thiếu Kiệt. Việc này tuy nói lớn không lớn chỉ là hiểu lầm nhưng với quân đội thì nó lại là chuyện khác nếu nói ra vì bất cẩn mà họ không xác minh tình báo mà lại tin đúng vào nó như thế này thì đây là lần đầu tiên có một quốc gia gặp phải.

Thấy Thiếu Kiệt trầm mặc Hà Vi mới lên tiếng hướng về Ester Renzi nói.

- Các anh để tôi với Thiếu Kiệt nói chuyện riêng đôi chút nhé. Việc này tôi sẽ nói để cậu ấy cân nhắc kỹ.

Nghe được Hà Vi có ý định nói tốt dùm bọn người của mình Ester Renzi bỗng nhiên vui vẻ gật đầu. Hẳn thấy dù không biết sẽ là việc gì để hai người nói riêng như có người bên cạnh không muốn làm lớn chuyện thì mọi thứ sẽ tốt hơn những người xa lạ như họ.

Hà Vi bây giờ kéo cả ba người ra phía xa một chút để cho cả ba vừa đủ phạm vi mà những người kia không nghe thấy. Hà Vi mới hỏi Thiếu Kiệt.

- Việc này anh tính thế nào? Nếu anh chưa có dự định gì về nó thì lần này cho em đề xuất được chứ.

Nghe Hà Vi nói mình có ý kiến Thiếu Kiệt cũng gật đầu dù sao hẳn cũng chưa có dự định gì trong việc này. Nếu đây là một ý kiến hay của Hà Vi thì có lẽ sẽ chấp nhận được.

- Ủ em nói đi nếu điều này là thực hiện được thì chắc chắn sẽ hơn hiện tại anh chưa có ý nghĩ gì trong chuyện này mà nếu cho qua không thì như thế chẳng khác nào mình bị thiệt thòi.

- Đúng rồi đó Hà Vi nếu cậu đã có ý kiến thì cứ nói. Dù sao đây cũng là trường hợp bất ngờ không biết trước họ cũng đã chuẩn bị chịu thiệt thì mình cũng không được bỏ qua. Thiếu Kiệt trước giờ chưa bao giờ muốn ăn thiệt thòi hết. Không khéo anh ấy lại nghĩ ra cái gì đó dở tệ nữa thì không hay đâu.

Hà Vi thấy Thiếu Kiệt như thế vốn cô cũng đã quen với tính cách của hẳn nên nói ra cho cả Hà Vi nghe. Thiếu Kiệt lúc này cũng chỉ biết cười cười bởi hẳn thấy việc này ai có ý kiến chỉ cần là ôn thì hẳn nhất định sẽ đồng ý bất cứ đấy là lý do gì.

- Em định lấy lần này trao đổi bằng một cuộc học tập song phương về quân sự của hai nước. Có thể anh không biết những GIS là một nhóm đặc biệt họ nằm trong top 10 của thế giới về phản ứng nhanh giông deta hay là seal của mỹ vậy. Nếu mình được học tập cơ sở và huấn luyện của họ thì chắc chắn sẽ rất tốt cho những người bên quân đội của mình.

Đem những gì mình biết về giới quân đội Hà Vi nói cho Thiếu Kiệt biết về những người hôm nay họ đối diện. Thiếu Kiệt lúc này cũng trầm ngâm bởi nếu chỉ có việc này thì có vẻ như không liên quan đến hẳn mà của Hà Thúc sẽ là nhiều hơn.

- Việc này nếu ông em biết chắc chắn sẽ đồng ý. Nâng cao khả năng chiến đấu cho quân đội ông em chắc chắn sẽ không từ chối đâu.

Hà Vi biết chắc ông mình sẽ đồng ý việc này. Dù không biết đối phương sẽ như thế nào nhưng trong quân đội. Bất cứ thứ gì có thể nâng cao năng lực tác chiến đồng đội, Hoặc kỹ năng cá nhân để được học tập từ những quốc gia khác hoặc là bỏ tiền hoặc là bỏ ra đàm phán hợp tác mới đạt được mà việc này cần phải thông qua nhiều bước.

Lần này Hà Vi thấy đây là cơ hội đem về sự hợp tác mà không phải thông qua các bước rườm rà đàm phán như thế. Bởi họ là người nắm thể chủ động mà không cần qua nhiều những bước phê duyệt các thứ liên quan.

Thiếu Kiệt lúc này cũng gật đầu. Hắn thấy việc này tuy người được lợi không phải hắn nhưng đối với việc Hà thúc và Hà Vi đã giúp đỡ qua mình mà bản thân hắn đến giờ vẫn chưa làm được gì.

- Anh thấy việc này không ổn lắm nếu đã học tập song phương chắc chắn mình chắc có gì để họ học. Với điều kiện họ lại hơn nước mình rất nhiều chưa biết chừng họ lại không chấp nhận thì cũng không được.

Nói ra suy nghĩ của mình đối với việc này Thiếu Kiệt. Thấy việc để cho những người của nhóm can thiệp này làm việc học tập cá nhân với người của quốc gia mình là không thể nào. Bởi để một nhóm quân đội vũ trang tiên tiến so sánh với một nhóm quân đội thua xa về mặt thì đây có thể nói là chuyện giữa thiên đường với địa ngục.

- Việc này thì anh không cần phải lo đâu em nghĩ họ sẽ chấp nhận. Để đổi một lần mất mặt với một lần hướng dẫn song phương như thế này, họ chắc chắn sẽ làm việc vừa rồi họ thua cho chúng ta cũng sẽ khiến những người đó muốn lấy lại thể diện. Như thế thì chắc chắn họ sẽ muốn tìm về mặt mũi của mình.

- Nếu em đã chắc như vậy thì cứ làm theo ý kiến của em đi. Nhưng anh nghĩ nếu muốn có được hiệu quả cho mình thì nên thêm vào việc cuối chương trình trao đổi hai đội ngũ tham gia tập huấn cùng nhau nên có một

cuộc thi thử xem bên nào đạt được thành tích cao nhất. Như thế sẽ giúp hạn chế được tình trạng lười biếng và đem lại hiệu quả cho những quân nhân của mình.

Thiếu Kiệt thấy việc này hẳn không cần can thiệp quá nhiều mà cứ để cho Hà Vi hoạt động nhưng lại đưa ra ý kiến của mình. Vì hẳn thấy nếu không có động lực dù là học tập nhưng với chỉ kiểu chỉ làm cho có thì thà không làm thì thôi. Nếu đã làm thì phải có một chút động lực.

- À điều này em sẽ đề xuất với họ anh cứ yên tâm. Em nghĩ việc này sẽ được.

- Thì Thôi em quyết định nhanh rồi mình về khách sạn còn dự tiệc nữa bụng anh đói lắm rồi đấy.

Gật đầu đồng ý, Thiếu Kiệt để cho Hà Vi quyết định chuyện này. Nhã Oanh cũng gật đầu bởi đúng thật buổi chiều đi tham quan đến giờ ngoài một chút ăn nhẹ cả ba người đều chưa dùng gì. Giờ nghe Thiếu Kiệt nhắc đến đúng là có cảm giác đói một chút.

Cả ba người lúc này trở lại với nhóm Ester Renzi đang đợi mình. Đợi cho mọi người hoàn toàn ngồi xuống hết Hà Vi mới từ tốn nói.

- Sau khi thương lượng xong thì các anh cũng biết. Chúng tôi là người bị thiệt thòi trong chuyện này. Lấy lại việc công bằng là điều chúng tôi cần. Nhưng các anh đã là người làm nên việc này nên ít nhất cũng phải chịu một chút thiệt thòi đi. Nếu thế thì bọn tôi có một yêu cầu mà bắt buộc bên mọi người phải đáp ứng. Đồng ý với điều kiện này chuyện này xem như xong.

Ester Renzi trầm mặc một lúc dù biết chuyện này không dễ dàng. Đối phương sẽ không dễ dàng bỏ qua nhưng việc điều kiện như thế nào mới làm cho hẳn quan tâm. Việc này nói thì đơn giản nhưng nếu yêu cầu không quá đáng thì có thể thực hiện được. Còn không thì chắc chắn mấy người cấp trên của hẳn sẽ không chấp nhận.

- Được rồi cô cứ nói nhưng nếu yêu cầu đó không ổn chúng tôi có quyền từ chối. Dù sao việc này không thể nào để đánh đổi với cái giá hơn của nó được.

- Cái này thì anh có thể hoàn toàn an tâm. Chúng tôi sẽ sử dụng điều kiện trong khả năng của các anh và đôi bên cùng có lợi không như các anh nghĩ là bọn tôi chỉ biết phần hơn về mình thôi không đâu.

Hà Vi trả lời Ester Renzi bởi cô biết nếu những chuyện lớn hơn so với việc mà họ gây ra là không thể năng. Vậy chỉ cần Ester Renzi là đội trưởng thì có thể yêu cầu một cuộc tập huấn ở phương diện trao đổi huấn luyện điều đó đã đủ.

- Chúng tôi muốn để nhóm lực lượng tinh nhuệ của mình tập huấn song phương với các anh trong một tháng và sau một tháng hai bên tập huấn sẽ cử ra một đội hai bên cùng thi tài anh thấy thế nào.

Ester Renzi lúc này im lặng, cả hai đội viên đều nhìn hăn đợi chờ quyết định của đội trưởng mình. Việc này hai người biết đội trưởng mình có thể quyết định chỉ cần đệ trình lên chuyện này đoàn trưởng phải chấp nhận bởi mệnh lệnh được đoàn trưởng đưa ra. Như thế tính trên góc độ sai lầm thì hăn cũng có một phần.

- Được! Chuyện này tôi sẽ đáp ứng. Việc này chúng tôi sẽ hướng bên các bạn ra lời mời. Thời gian và địa điểm có thể sau khi đôi bên trao đổi xong có thể thực hiện. Điều này tôi chắc chắn.

- Vậy được rồi các anh có thể liên hệ với người này để bàn thời gian. Còn những việc khác sẽ có người cùng làm việc với các anh giờ chúng tôi phải về khách sạn đây. Hôm nay xem như các anh thực lực cũng không tệ mấy.

Hà Vi vừa nói vừa đứng lên Thiếu Kiệt thấy thế cũng nhám chán đứng lên cũng Nhã Oanh rời đi. Nhận lấy tờ giấy trên bàn Hà Vi để lại. Ester

Renzi lúc này thở dài. Người đội viên bên cạnh nhìn hẩn hỏi.

- Anh định tập huấn với họ thật sao? Nhưng nếu xét về quân đội của họ làm gì được như bên mình.

- Cái chính không phải là vật chất hay các thứ khác mà chế độ huấn luyện của họ kìa. Hai người biết khi này chỉ đáng ngang cơ với người thanh niên Thiếu Kiệt kia mà không có chỗ đột phá hay không. Nếu như những người trong đội quân tinh nhuệ của họ đều như cậu ta thì mấy người có lời rồi.

hai người đội viên lúc này mới ngỡ ngàng. Bọn hẩn lúc đó cứ tưởng đội trưởng mình vì sợ đối phương kích nỡ nên mới đánh nường tay. Giờ nghe đội trưởng mình nói không có chỗ đột phá cũng ngẩn người.

- Cái gì cái thằng nhóm thanh niên như thế mà đội trưởng đánh với nó không có chỗ đột phá sao?

- Nếu đột phá được thì ta cũng không phải ngồi nói chuyện với họ mà đợi bọn mình là một đồng rắc rối liên quan lớn đấy. Mấy chú tưởng lúc đó anh nường tay à. Không có đâu mọi thứ đều dốc toàn lực nhưng vẫn không thu lại được kết quả như mong muốn đó mới việc mà ta thấy khó khăn. Chẳng hiểu ở nước họ huấn luyện cái gì mà hai người thiếu niên lại có lực chiến như thế.

Nghe được đội trưởng mình nói thế người đội viên còn lại lúc này suy nghĩ điều gì đó mới chột hỏi.

- Ấy như thế cũng tốt nhưng mà lỡ như cậu nhó ấy cũng nằm trong nhóm người tập huấn cuối buổi tập huấn thi đấu với nhau không phải bên mình chịu thiệt sao.

- Thế thì các chú là người chịu thiệt bởi 5 đối trưởng sẽ không được ra mặt đấu. Các cậu cứ yên tâm nếu có chàng thiếu niên kia tham gia thì giữ

quan hệ hoặc cứ thả ra tin bọn mình thua trên tay cậu ta. Mấy tên không biết điều muốn ăn khổ thì ráng chịu. Thôi thu quân. Về Anh mày còn phải xử cái lũ tình báo chết toi hại người.

Hai người đội viên thấy đội trưởng mình rời đi, họ định thần một lúc rồi chợt nhớ đến không ít nhóm vẫn không phục bọn hắc khí đứng đầu đội ngũ GIS này. Nếu thật sự họ đã thua trên tay Thiếu Kiệt rồi những nhóm khác biết được, Chắc chắn sẽ kiểm thể diện. Mà xem ra thể diện này không dễ kiểm. Chợt nhìn nhau hiểu ý của đội trưởng mình nói đến điều gì cả hai người cùng cười lớn.

Bỗng nhiên họ thật sự mong đợi đến ngày tập huấn với quốc gia châu á này. Nếu như cậu thiếu niên có trong đội nữa mới là điều càng thích thú. Nhưng không biết cấp bậc của cậu ta có tham gia vào những việc như thế này không vẫn là câu hỏi lớn cho họ.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 316: Tin Tức Tốt

Cả Ba người về tới khách sạn trong những lời thăm hỏi của những người trong đoàn tuy buổi tiệc đã bắt đầu được một lúc. Nhưng vì nhân vật chính là bọn hản chưa xuất hiện và những gì diễn ra bên ngoài quảng trường vẫn chưa buông bỏ khỏi tâm trí của những người hiếu kỳ.

Những người làm dịch vụ du lịch như thế này họ cũng hiểu. Để mọi chuyện hóa giải mà không phải vướng bận ngay cả những hành khách cũng không bị lấy lời khai hay là hỏi chuyện về những người Thiếu Kiệt. Điều đó cho thấy cả ba vị khách du lịch này có bối cảnh không tệ.

Người dẫn đoàn lần này nhanh chóng bước lên cầm micro ánh mắt hướng về phía Nhã Oanh bắt đầu lên tiếng.

- Alo Alo. Mọi người dừng lại một chút nào.

lúc này không khí của buổi tiệc đang nhộn nhịp bỗng ngừng lại đôi chút. Mọi người đều hướng mắt về người dẫn đoàn đang ở giữa phòng nên chính của phòng tiệc. Thấy kêu gọi được sự chú ý của mọi người. Với vai trò hiện tại của một người MC người hướng dẫn cất tiếng nói.

- Mọi người đều biết hôm nay ngày gì. Nhưng đối với chúng ta hôm nay thật sự có một bất ngờ lớn. Ai cũng có cho mình một ngày sinh thật đẹp những con số riêng cho mình. Nhưng để có một ngày sinh nhật mà cả thế giới đều biết. Với hơn một tỷ người mong đợi trên thế giới thì đó phải là ngày sinh nhật đây ý nghĩa thì chỉ có một. Hôm nay đoàn chúng ta được sự ủy thác của một người muốn tổ chức ngày đặc biệt cho người bạn gái của mình. Vào đúng ngay ngày giáng sinh này. Và người ấy không ai khác,

người có sinh nhật ngay đúng ngày đức chúa sinh ra Thừa các bạn chắc chúng ta cũng đều biết đó là ai. Vâng người ấy là một thiếu nữ trong đoàn xinh đẹp dễ thương mà mọi người đều đồng ý với tôi, Đó chính là Nhã Oanh của đoàn du lịch của chúng ta.

Nhà Hàng rất biết cách phối hợp khi mọi ánh đèn đều được hạ xuống chỉ còn cái ánh sáng trực tiếp của một luồng ánh sáng chiếu rọi lên Nhã Oanh từ máy xoay đèn trên trần nhà.

Thiếu Kiệt lúc này mới nói với Nhã Oanh một câu nói đơn giản. Nhẹ nhàng.

- Chúc em sinh nhật vui vẻ. Giờ thì lên phát biểu cảm nghĩ của mình chút đi nào.

Đây Nhã Oanh về phía giữa của phòng tiệc Thiếu Kiệt cười cười. Còn Nhã Oanh không nghĩ tới ở tại khách sạn lại có cả buổi tiệc như thế này. Cô chỉ nghĩ mọi người làm mình bất ngờ ở quảng trường rồi thôi. Hiện tại cô không biết nói gì. Khi người hướng dẫn viên du lịch đưa cho Nhã Oanh cái micro của mình. Với giọng rung rung Nhã Oanh cố gắng nói ra vài câu.

- Cám ơn mọi người đã dành thời gian của mình. Cùng với mọi người hôm nay là lần đầu tiên tôi được cảm nhận sinh nhật xa nhà với những người xa lạ khi được ở cùng người mà tôi yêu quý. Cám ơn mọi người.

Những lời của Nhã Oanh kết thúc. Tiếng vỗ tay lại một lần nữa vang lên. Âm thanh này với sự náo nhiệt của những nhà vang lên đem lại một cái không khí nhộn nhịp thường thấy của một buổi tiệc.

Thiếu Kiệt cùng với hai người Nhã Oanh, Hà Vi ngồi vào một bàn trống. Những món ăn trên bàn được dọn lên dần. Cả ba người đều rất vui vẻ. Nhã Oanh lúc này mới nói nhỏ với Thiếu Kiệt vừa đủ nghe.

- Cảm ơn anh Thiếu Kiệt, ngày hôm nay sẽ là một ngày không thể quên đối với em.

Đặt một nụ hôn lên khuôn mặt của Thiếu Kiệt. Nhã Oanh mới ngượng ngùng mọi người trong đoàn đều ghé qua bên bàn của ba người mới rượu. Vì là trong chuyến du lịch nên hầu hết các loại thức uống có cồn đều được hạn chế nhưng với rượu vang với nồng độ cồn thấp thì lúc nào cũng là thức uống chính của các buổi tiệc ở phương tây chỉ có ngoài lề là bia đối với những nước chuyên sản xuất thức uống này của nước Đức.

Cũng không quá lâu buổi tiệc chỉ kết thúc tầm 10h tối. lúc này thời gian lại không chênh lệch nhiều. Dù sao ai cũng đã rời đi lên phòng mình nghỉ ngơi. Đối với họ việc này quá nhiều ly kỳ. Từ chuyện đánh nhau tới buổi tiệc không phải mất tiền để được dự một cái sinh nhật của một người không quen biết.

Thiếu Kiệt trở về phòng mình ngã lưng. Nghỉ ngơi qua một ngày đi tới đi lui cũng không nhiều hơn những việc hôm nay phải vận động hết sức. Tuy chỉ vài phút ngắn ngủi nhưng cũng đủ để Thiếu Kiệt mệt mỏi. Hẳn trước giờ tuy vẫn rèn luyện thể lực. Đánh nhau, phản xạ đúng là ở góc độ người thường với nhau hẳn có lẽ sẽ hơn một chút nhưng hẳn vừa đối diện với quân nhân đội phản ứng tinh nhuệ.

Cũng may cho hẳn vì trong quảng trường thuộc thành phố Vatican nên những người đó không được trang bị cho mình súng ống đạn dược, Chỉ có thể thuần túy giữa võ thuật và vũ lực nếu ở chỗ khác có lẽ Thiếu Kiệt giờ cũng không được nằm êm ái trên chiếc giường của mình.

Khác với Thiếu Kiệt nghỉ ngơi cho một ngày mệt mỏi. Hà Vi lúc này đang liên hệ về với ông mình. Lần trước vì không tính được sự chênh lệch múi giờ nên cô bị ông mình nhắc nhở. Sau khi tính toán một lúc cô thấy hiện tại bên kia cũng không phải là buổi tối mà chỉ mới tan tầm của một ngày.

Nhất điện thoại gọi đi cho một số cố định. Sau một vài âm thanh của tiếng chuông điện thoại. Bên kia gần nửa vòng trái đất mới có người nhận cuộc gọi rồi lên tiếng.

- Chuyện diễn ra là tại sao thế Cháu người của ông báo về. Làm ông phải cho cấp dưới gửi đi bảng thông tin của các cháu cho bên đó.

- À cháu cũng đang định gọi cho ông để báo cáo tình hình đây. Hiện tại có một tin tốt muốn hướng ông báo cáo thông qua chuyện này đây.

Nghe được lời của cháu mình. Hà thúc lúc này mới ngạc nhiên, vì theo ông thấy chuyện lần này của nhóm người Hà Vi đáng lẽ sẽ không có gì là vui mới đúng. Dù sao ở bên ngoài quốc gia tầm với của ông lẫn những người kia hoàn toàn bất lực. Không thể trợ giúp gì nhiều ở những chuyện này.

- Lại có chuyện vui. Chuyện vui gì mà cháu muốn nói là cả ba đứa bị nghi ngờ là khủng bố à hay là điều gì? nếu là việc đó thì ông chẳng thấy vui chút nào. Bên họ làm ăn như thế nào mà lại có thể tình nghi người ta như thế nhỉ

- Ông ơi không phải đâu lần này đúng thật là có chuyện vui cho ông đấy. Qua vụ việc hiểu lầm kia cháu đã thương lượng với người dẫn đội lấy về một lần tập huấn song phương với GIS ông đừng nói cái này không phải việc vui đi nhé. Với cơ sở của họ chỉ cần đưa những binh sĩ của mình đi tập huấn chắc chắn không ít thì nhiều cũng có thêm được một chút gì đó về kinh nghiệm.

Hà Vi nói ra những gì mà cô đã trao đổi được với Hà thúc. Dù sao đây là việc cô thấy có lợi nhất cho ông mình lúc này. Nếu nói ông cô không vui nữa thì cô không biết điều gì sẽ khiến ông mình động tâm.

- Lại có cả chuyện này. Cháu thương lượng với Thiếu Kiệt hay sao. Thăng nhóc nó không nói gì à.

Hà Thúc cũng bất ngờ trước những gì cháu mình nói. Ông mới suy nghĩ nhanh chóng đưa ra những gì mình thắc mắc. Vì việc này bản thân Hà Thúc thấy hầu như không có lợi cho Thiếu Kiệt mà người được lợi nhiều nhất là chính ông và những binh sĩ của quốc gia.

- Cháu hỏi Thiếu Kiệt rồi cậu ấy không có ý kiến nên cháu quyết định hướng họ yêu cầu một buổi tập huấn để tránh tình trạng những binh sĩ được cắt cử đi không toàn tâm toàn ý học tập cháu có nói là cuối đợt tập huấn hai bên cùng nhau thi thố. Cháu thấy sẽ đem lại hiệu quả hơn là cứ để họ học mà không ứng dụng được gì.

Nghe được ông mình nói như thế Hà Vi cũng đáp lại những gì theo những gì cô đã cùng với Thiếu Kiệt đã nói qua. Hà Thúc nghe thế cũng cảm thấy hài lòng rồi nhắc nhở đôi chút với cô. Để cho cháu mình để ý nhắc nhở Thiếu Kiệt.

- Ừ việc này cháu làm tốt đấy ông sẽ cho người liên hệ với những người ở bên đó. Còn nữa cháu với Thiếu Kiệt chừng nào về thế. Nói thẳng nhóc cẩn thận đấy đi lâu quá những người kia nghi ngờ đấy.

- Vâng cháu sẽ nhắc nhở cậu ấy về những gì sắp tới. Thôi bên đây cháu cũng không còn sớm cháu đi nghỉ ngơi đây. Ông ráng giữ gìn sức khỏe đấy.

Hà Vi thấy tình hình báo cáo cũng đã xong việc còn lại để cho Hà Thúc và mọi người lo liệu như thế là ổn còn những việc khác khi nào về nước cô một lần báo cáo đầy đủ sau vẫn là hiệu quả.

Hà Thúc sau khi kết thúc cuộc nói chuyện với Hà Vi thì cúp máy. Ông rời đi khỏi cái điện thoại bàn trong nhà trở lại trong phòng khách của mình. Lúc này bên ngoài Trương lão ngồi đợi chờ với một bàn cờ tướng trước mặt đang nhâm nhi ly trà trong tay ánh mắt nhìn vào bàn cờ.

Thấy Hà Thúc ngồi xuống trước mặt mình với vẻ mặt tươi cười. Trương lão mới nhìn ông thấy Hà Thúc có tâm trạng như thế mới lên tiếng hỏi.

- Ông bắt tôi đợi này giờ. Sao có việc gì mà sau khi nghe điện thoại lại mặt mũi tươi cười thế kia? Tin tức gì tốt mà ông như thế?

- Chứ còn gì nữa tin này quá tốt chứ muốn gì nữa. Hà Vi mới gọi điện thoại về báo cáo một số tin tức.

Trương lão nghe thế đặt ly trà xuống một chỗ lắc đầu nhìn Hà Thúc nói.

- Ông mới vừa nói Hà Vi với bọn nhóc bị lầm tưởng là khủng bố dính vào rắc rối giờ lại tin tức tốt. Ông có bị gì không vậy, để tôi đi gọi bác sĩ khám cho. Tin đó mà tốt chắc tôi cũng không hiểu ông thế nào đây.

- Hừ ông thì hiểu cái gì. Cái nào cũng có hai mặt của nó có tốt có xấu. Đôi khi trong cái rủi có cái may. Ông biết không bọn nó bị hiểu lầm vì thằng nhóc Thiếu Kiệt tổ chức sinh nhật ở quảng trường đông người. Mà bên đó người ta giả định có thể tạo ra một cuộc khủng bố dẫm máu trong ngày lễ giáng sinh của khủng bố mà không đi thu thập tin tức về ba đưa nó. Vừa rồi gửi hồ sơ thông tin đi những người kia biết chuyện này là do họ bất cẩn rồi.

Nghe những lời này Trương lão ngờ người tổ chức sinh nhật mà bị biến thành phần tử khủng bố đúng là chuyện lạ hiếm thấy. Nhưng ông không hiểu sao nhóm Thiếu Kiệt lại bị nghi ngờ nên mới hỏi Hà Thúc.

- Thằng nhóc Thiếu Kiệt làm cái gì mà để ba đưa bị nghi ngờ là khủng bố. Chỉ là tổ chức sinh nhật thôi mà bên đó cần phải làm nghiêm trọng thế không.

- Haha thằng nhóc nó đem ngày giáng sinh trùng ngày sinh của con bé Nhã Oang. Nó xếp đặt bánh gato đem ra giữa quảng trường nơi hàng ngàn người vừa mới làm lễ tại thánh đường vatican xong. Như thế nếu là tôi không qua kiểm tra chỉ cần một cái bánh gato loại vừa C4 đủ chết không ít người à. Ông nghĩ người ta không nghi ngờ bọn nó thành phần tử khủng bố cũng uống.

Hà Thúc vừa cười vừa nói ra dự định mà Thiếu Kiệt sắp xếp ở quảng trường cho Trương lão nghe. Bản thân ông thấy nếu đây là một buổi sinh nhật bình thường thì không có gì nhưng nếu dựa theo những gì đơn giản biết được. Và tình huống nhạy cảm có thể trở thành một cuộc khủng bố cướp đi sinh mạng không ít người.

- Thật thẳng nhóc không hiểu nó nghĩ gì lại làm như thế nhỉ. Mà bên kia không xác minh với nước mình mà lại nghi ngờ vô cớ vậy chứ.

- Ông cũng không thể trách họ tình huống phi thường sẽ có được những phán đoán sai lầm. Họ có 36h trước khi sự việc diễn ra. Bố trí lực lượng rà soát bom mìn thắt chặt các phòng tuyến có thể vào. Nhưng bọn nó vẫn có mặt ở đó chứng tỏ bọn họ phải lo lắng chứ. Con người thì phải có sai lầm họ không thể lúc nào cũng hoàn thiện được.

Hà Thúc nói ra những nhận định của mình về suy nghĩ của ông đối với chuyện GIS bị sai lầm. Vì điều này có thể thấy được thời gian không phải là thứ người ta muốn có là có. Chưa kể thời điểm này với lãnh địa vatican quá nhiều dòng người hướng về.

Nếu họ phát động một cuộc tìm kiếm quy mô hoặc là bố trí binh lực dày đặc sẽ làm người dân bất an. Như thế càng khó lòng bắt được kẻ khủng bố mà thay vào đó làm cho sự lo lắng của mọi người khi đến đây là điều hoàn toàn không tốt.

- Nhưng mà như thế thì tôi không thấy gì tốt cả. Họ chỉ nói hiểu lầm rồi thôi chứ biết sao được bây giờ.

- Thế là ông lầm rồi. Bọn nhóc biến lần này thành một đợt tập huấn song phương, đối với hai bên về huấn luyện cuối đợt huấn luyện hai bên sẽ thi thố với nhau xem thành tích đạt được là gì. Cái này mới đúng là tin vui tôi muốn báo.

Hà Thúc lúc này vui vẻ nói ra những gì mà mình này giờ giải thích. Trương lão lúc này cũng vỗ đùi một cái thật kêu.

- Hay! Bọn nhóc vậy mà được. Ấy mà sao bọn nó lấy được cái điều kiện này? Không phải đơn giản mà để bọn người kia chấp nhận việc chịu tập huấn thế này đâu nhỉ. Tôi nhớ là bọn hắc cũng nằm trong top các đội phản ứng nhanh đúng không nhỉ.

- Ủ! Mà tôi nghĩ bọn nó lấy được điều kiện này là tốt rồi. Chắc bên kia sợ mất mặt nên mới đồng ý với bọn nhóc cái điều kiện này chứ không thì dễ gì. Ông nghĩ xem trước giờ có nước nào nhằm lẫn khách du lịch thành khủng bố đâu. Nếu lộ ra họ thành nước đầu tiên cũng làm cho những nhóm đang ganh đua với họ chê cười thôi.

Đem suy nghĩ của mình trả lời cho câu hỏi của Trương lão. Hà thúc ngẫm nghĩ việc này không sai theo ông suy đoán. Nhưng cho dù có đúng hay không thì lần này ông là người có lợi nhất.

Trương lão trầm ngâm một lúc mới nói ra ý kiến của mình cho Hà thúc. Bởi ông thấy nếu việc này cũng do một phần Thiếu Kiệt nên mới có cơ hội này. Thì việc đưa cậu nhóc cải thiện một ít khả năng cũng là tốt. Chỉ cần có thêm chút gì đó cũng đỡ hơn không có gì.

- Tôi thấy nếu ông để thằng nhóc Thiếu Kiệt sắp xếp thời gian cho thằng nhóc tham gia vào đợt tập huấn này thì thằng nhóc cũng có thêm kinh nghiệm chứ với những võ học ông dạy nó từ nhỏ cũng còn nhiều yếu điểm không hoàn thiện được.

- Ông nói không phải không đúng nhưng mà hầu hết muốn đi tập huấn này phải là binh sĩ có kỹ năng tốt và đã trải qua quá trình tập luyện lâu dài. Đưa thằng nhóc vào sợ rằng thay đổi đội hình số người thôi.

Hà thúc thấy ý kiến của Trương lão cũng không tệ nhưng lại đắn đo việc có làm xáo trộn đội hình vốn có của ban huấn luyện hay không mới là

điều quan trọng.

- Ủ thôi được rồi đánh cờ đi chuyện đó để mấy người bên dưới ông lo là được rồi. Nếu đủ khả năng thì cứ cho thắng nhóc đi còn không thì thôi. Mà này giờ đánh đến đâu rồi. Thôi quên nước rồi đánh lại ván khác. Ván cờ này không tính.

- Ấy ông chơi ăn gian hả tôi đang thắng thế không được. Phải đánh tiếp mới được. Tôi còn nhớ rõ nước đi đằng hoàng ông đừng có ở đó mà lấy chuyện cho qua ván cờ.

Hà Thúc lúc này cũng nhìn vào bàn cờ tranh chấp với Trương lão vì ông cho rằng mình đang thắng mà trương lão lại viện cớ đánh lại nên một mực không chịu.

Chúc mọi người một cái tết nguyên đán vui vẻ, hạnh phúc và nhiều niềm vui bên gia đình. Một năm mới đến thành công hơn trong những dự định sắp tới, Các bạn đang là học sinh thì thành tích tốt hơn, còn công nhân viên chức thì sớm ngày lên lương thay ghế mới. Mọi người ủng hộ là niềm vui đối với tác giả rồi. Tết có dư giả thì nhớ tặng ít kim đậu nhé ^^

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 317: Ngọc Nhi Báo Tin

Cám Ơn lì xì kim đậu của Kvalike chúc bạn một năm mới vui vẻ và tràn đầy hạnh phúc bên gia đình và người thân. Đầu năm cùng chúc mọi người luôn thành công và mạnh khỏe nha. Mọi người có gì ủng hộ lì xì tác với nhé

Trong khi Thiếu Kiệt vẫn còn đang trong tầm chắn của mình chưa muốn rời khỏi giường của mình. Âm thanh của chiếc điện thoại vang lên một các điên cuồng trên mặt bàn. Thiếu Kiệt mắt nhắm mắt mở đưa tay với lấy cái điện thoại đang nằm trên mặt bàn phía trên đầu giường của mình.

mở mắt nhìn qua màn hình Thiếu Kiệt thấy được số điện thoại của Ngọc Nhi nên cũng bừng tỉnh khỏi giấc ngủ. hần tính toán hiện tại cũng đã hơn nửa đêm. Ngọc Nhi gọi điện giờ này trong lòng thầm hỏi có khi nào cô nàng lại đi chúc hần giáng sinh vui vẻ hay không.

Nhưng hần chợt nghĩ lại nếu là người khác thì có thể sẽ làm như thế nhưng Ngọc Nhi thì khác cô cũng biết hần chỉ xem những ngày lễ hội lớn như thế này là ngày nghỉ không hơn không kém thì cần gì phải chúc với tụng.

Đưa điện thoại chấp nhận cuộc gọi bên kia vang lên giọng thờ thễ của Ngọc Nhi.

- Thiếu Kiệt Phùng Kiếm Hoa vừa mới báo với em cái tên Ngô Trực định tết tây sẽ đi Lưu Minh hiện tại em báo lại với anh còn sáu ngày nữa. Với ngày thì học kỳ một sắp tới nữa rồi anh với Nhã Oanh sắp xếp về ôn tập thi vài ngày đi.

Nghe được lời Ngọc Nhi Thiếu Kiệt giật mình. Sớm không đến muộn không đến lúc này lại đến Ngô Trục gần như phá vỡ mọi kế hoạch của hắn.

- Ủ mình biết rồi mình với mọi người sẽ thu xếp về nước. sắp xếp xong mọi việc ở đó sẽ bay đi tiếp hiện tại thời gian không còn nhiều mà công việc vẫn chưa xong giờ lại thêm tên Ngô Trục này nữa. Mà mọi người đã biết chuyện này chưa hay chỉ mới có mỗi mình anh biết.

- Chưa em cũng vừa mới nhận được tin tức từ Phùng Kiếm Hoa là em gọi cho anh ngay đây. Tin tức này chưa ai biết cả. Việc này chắc anh phải trở về rồi chứ không là không ổn đấy.

Ngọc Nhi nói ra sự việc để cho Thiếu Kiệt tính toán những việc sắp tới của mình. Trâm ngâm một lúc hắn suy nghĩ điều gì đó mới đáp lại lời của Ngọc Nhi.

- Được rồi anh sẽ sắp xếp về nước giải quyết một số chuyện. Không ngờ thằng Ngô Trục này lại không sợ gì trong tết đi Lưu Minh. Ủ em nói với mẹ cái việc này luôn nha để anh tính toán một chút. Thời gian chừng nào tên đó đến Lưu Minh em hỏi kỹ lưỡng Phùng Kiếm Hoa rồi gửi tin nhắn cho anh.

- Vâng thôi em cúp máy đây bên đây cũng khuya rồi em nghỉ ngơi đôi chút sáng mai còn có nhiều việc nữa.

Thiếu Kiệt nghe Ngọc Nhi nói thế cũng dấy lên một chút buồn công việc bản thân hắn giờ phải để cho Ngọc Nhi trông coi tuy nó không là gì những để mọi thứ đều không phát sinh điều gì thì Ngọc Nhi phải cố gắng biết bao nhiêu.

- Ủ cảm ơn em nhé! chuyện của anh cứ để em giải quyết như thế này. Cố gắng nghỉ ngơi đừng làm quá sức cái gì không được phải nói anh không được ôm việc những người bên dưới đều có thể giúp đỡ em đấy. Đừng quá lo lắng mọi chuyện sẽ không ổn. Chỉ cần thấy mệt mỏi thì ngồi một chỗ ra

lệnh cũng được những người bên dưới họ biết phải làm gì em đừng hao tâm tổn sức quá là được.

- Không sao đâu mà! Anh yên tâm em biết mình cần gì và không cần gì. Thôi em đi ngủ đây anh mà nói nữa cho anh nói chuyện với không khí luôn đấy.

Nói rồi Ngọc Nhi cúp máy để lại Thiếu Kiệt. Ngồi một chỗ cười Ngọc Nhi đã như thế thì chắc cô cũng chẳng có gì phải lo lắng. Cái quan trọng của bây giờ của hần là phải sắp xếp sao cho mọi sự cần thiết. Tuy noi hần còn lời hứa của Hà thúc kỳ này hần không cần phải thi vẫn đạt điểm nhưng đó chỉ là một phần và việc còn lại của hần phải thông qua nhiều thứ để bố cục lại đối phó với Ngô Trực.

Cửa phòng Thiếu Kiệt lúc này vang lên tiếng gõ cửa. Bước ra cửa nhìn qua cái khe cửa nhỏ trong phòng thấy được hai người Nhã Oanh với Hà Vi hần mới lấy tay mở cửa phòng cho hai người.

Thấy Thiếu Kiệt mở cửa cả Hà Vi với Nhã Oanh đều cười với hần một nụ cười Nhã Oanh lúc này thấy hần vẫn còn mặt trên người bộ đồ ngủ mới chằm chọc.

- Cứ tưởng anh ngủ miết tới trưa chứ. Giờ này mà còn mặt áo ngủ nữa sao.

- Hôm qua tắm xong mệt lên giường ngủ luôn làm biếng thay bộ đồ này ra, Với lại cũng có ai trong phòng đâu. Dem theo đồ để cho khách sạn giặt cũng được mà thấy phiền quá mặt đại cái áo ngủ của khách sạn luôn. Chứ em thấy anh mặt cái này bao giờ chưa.

Thiếu Kiệt nhìn vào trang phục mình cười cười với Nhã Oanh. Bởi hần ít khi mặc đồ ngủ ở nhà thường tắm xong hần mặc bộ đồ của ngày hôm sau rồi đi ngủ luôn. Thói quen này gắn liền với hần không phải ngày một ngày hai mà có cả khoản thời gian cơ cực. Đi làm về ăn vội chút gì đó tắm xong

lại đi ngủ ngày mai lại đến nơi làm hăn chẳng có thời gian để giặt giũ nhiều, nên đây là cách hăn tiết kiệm những bộ đồ cho một tuần. Chỉ cần buổi sáng thức dậy hăn rời giường là có thể đến chỗ làm mà không cần biết mọi người nhìn vào mình như thế nào.

- Mà thôi chắc phải nói với người dẫn đoàn chúng ta từ đây sẽ không về Thụy Sỹ theo đoàn nữa mà sẽ về thẳng nước mình. Ở bên đó có chuyện rồi. Ngọc Nhi mới gọi đánh thức anh đây. Hai người đợi một chút anh đánh răng rửa mặt cái đã.

Cả Nhã Oanh với Hà Vi đều bất ngờ. Vì có việc gì đó khẩn cấp lắm Thiếu Kiệt mới phải hủy bỏ những kế hoạch của hăn. Hai người lúc này ngồi xuống bàn nhìn nhau. Nhã Oanh như muốn hỏi Nhã Oanh cô biết gì không. Nhưng chỉ nhận lại được cái lắc đầu.

Thiếu Kiệt sau khi bước ra từ nhà tắm thay cho mình một bộ trang phục khác quần jean áo thun. Thiếu Kiệt lúc này nhìn hai người Mới gật đầu nói.

- Không sai tin tức này vừa mới được phát sinh. 1/1 này Ngô Trực đi Lưu Minh trong bí mật. Hăn đã gọi cho Phùng Kiếm Hoa để sắp xếp các thứ. Có thể là nhân dịp tết hăn lên đi theo dạng du lịch. Nhưng điều này làm anh thắc mắc không nhỏ. Nếu hăn đã có ý định đi thì tại sao lại không đến lúc giáng sinh mà phải đợi đến ngày 1/1.

Thiếu Kiệt nói ra việc này cho cả Nhã Oanh với Hà Vi nghe. Bởi vì hăn thấy trong bố cục như thế này Ngô Trực đi Lưu Minh chẳng khác nào hăn tự nộp mình. Nhưng đây chỉ là suy nghĩ một phía của hăn còn bản thân tại sao Ngô Trực lại ra quyết định này thì hăn hoàn toàn không rõ.

- Việc này về nước em sẽ báo lại cho ông. Còn hiện tại thì anh dự định thế nào. Về nước anh học vài ngày lại qua mỹ. Nếu Ngô Trực còn ở Lưu Minh kế hoạch của anh không thực hiện được đâu.

- Việc này mới phải cần suy tính. Với khả năng của hân nếu nghi ngờ việc này thì phải những ngày đầu. Giờ hân mới làm chắc chắn có vấn đề. Nhưng ở chỗ nào thì anh hoàn toàn không biết được. Mọi hoạt động ở nhà anh đều đọc qua từ Ngọc Nhi mọi thứ vẫn rất bình thường không có gì hết. Thiếu Kiệt hân mở máy tính xem lại những gì Ngọc Nhi gửi cho hân mọi hoạt động đều bình thường. Ngay cả hai người Nhã Oanh cũng với Hà Vi xem qua mọi thứ hoạt động tóm tắt của Thiếu Kiệt cũng không thấy có điều gì bất ổn.

Khi mà cả Thiếu Kiệt đang trầm ngâm. Nhã Oanh mới thờ dài nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Thiếu Kiệt xem ra anh không thể lúc nào cũng tin hết vào báo cáo được. Mẹ em nói, xem báo cáo còn phải xem mặt. Vì người nào cũng thể làm láo báo cáo hay thôi nên phải nhìn vào cái mà họ làm được mới so sánh thực tế mà mình biết.

- Nhã Oanh nói đúng đấy Thiếu Kiệt. Báo cáo chỉ là một phần việc còn lại là đánh giá xem những người đó hoạt động như thế nào mới là điều quan trọng. Theo em thấy trước mắt nên đặt vé máy bay về nước trước mình hiện tại không đoán được những người đó sẽ như thế nào.

- Theo anh việc mình về nước lần này sẽ không cho ai biết Nhã Oanh em phải nói với người nhà của em là vài hôm nữa mới về tránh bức dây động rừng chúng ta từ đây về nước khoảng 17 đến 20 giờ bay nên không cần lo lắng quá. Trước mắt quá cảnh vào một nước thứ ba là điều chắc chắn. Nhưng phải canh thời gian chuẩn xác như chúng ta đã nói là đi một tháng hiện tại còn 1 tuần nữa.

Thiếu Kiệt nói ra suy nghĩ của mình đối với việc sắp xếp mọi thứ sao cho thật khớp thời gian. Nếu hân trở về sớm hơn và về muộn hơn chắc chắn Ngô Trục cũng sẽ biết. Hà Vi trầm ngâm một lúc mới nói với Thiếu Kiệt.

- Việc này chắc chắn chúng ta có sơ hở ở đâu đó. Nếu không tên Ngô Trực sẽ không chọn thời điểm này, vừa đủ chúng ta 1 tháng trở về như dự định. Như thế chuyện đi hơn 1 tháng chỉ có nội bộ cao tầng biết. Ngô Trực hẳn đã liên hệ với Phùng Kiếm Hoa chỉ là tung hỏa mù để xem hành động của chúng ta như thế nào.

- Việc này anh cũng có nghĩ đến, Thà tin là có chứ đừng tin là không đơn giản vì việc này không phải như bình thường. Đối tượng cũng không phải dễ chơi. Chỉ tiết là trong tay mình không có người để điều động.

Thiếu Kiệt hiện tại bị đặt vào thế không về không được. Mà về sẽ bị Ngô Trực nghi ngờ. Thế bị động này cứ như bắt buộc hẳn phải chọn. Làm cho Thiếu Kiệt khó chịu vô cùng.

- Chuyện này chắc chắn có vấn đề, Theo em thấy chúng ta phải đánh giá lại những người cao tầng của anh một lần nữa. Việc này không quá mười người biết. Vào thời khắc quan trọng khi thay đổi thời gian anh sẽ về họ là người được Ngọc Nhi nói cho họ rõ. Phùng Kiếm Hoa là người tình nghi lớn nhất nhưng mà hẳn thật sự có gan làm chuyện này thì em bảo đảm không. Trịnh Chi em đã quan sát, Ông cũng đã cho điều tra cô ta, Mọi thứ đều không vấn đề. Chu Tường thì hoàn toàn giống như những gì anh ta nói. Nguyên gia đình anh ta đều theo nghề nhà giáo.

- Khoang cái gì ông cho người điều tra hết những người bên cạnh anh à? Có nhất thiết phải làm như thế không?

Nghe được Hà Vi nói ra từng mối quan hệ của mình được qua điều tra của Hà Thúc Thiếu Kiệt miệng há hốc đủ nhét một quả trứng gà vào trong. Nhã Oanh cũng trừng mắt tai vỉnh lên như vừa mới nghe một diễn biến của phim hành động.

- Đừng nói cả nhà mình cũng bị điều tra đấy nhá Hà Vi.

Nhã Oanh lúc này mới do dự hỏi lấy Hà Vi bởi nếu như thế chắc hẳn cả cô và gia đình của mình cũng đều đã bị điều tra qua. Mà cô lại không chắc bố mình sẽ như thế nào. Ai trong chốn quan trường mà không có một chút gì đó nên điều đó là điều cô lo lắng.

- À vấn đề này thì vẫn phải có nhưng mà cũng không như cậu nghĩ đâu. Đối với những việc bố cậu đã làm cũng không ảnh hưởng gì được nhiều nên cậu cũng không cần lo lắng đối với những chuyện nhỏ hầu hết những người họ đều mắt nhắm mắt mở cho qua thôi.

- Trong hồ sơ có những người nào mà bên em cho có thể đưa vào tình trạng xấu không Hà Vi. Nếu có thể thì dựa theo những người đó sẽ biết được mình sơ hở chỗ nào và ai là người cao tăng dễ dàng bị lung lay nhất.

Thiếu Kiệt đưa ra ý kiến của mình bởi vì chỉ có như thế mới có thể dựa vào những thứ có sẵn mà điều tra mở rộng ra. Việc này hẳn cũng muốn biết tại sao nếu với quân bài đã được đặt trong hàng ngũ của mình mà những người kia lại vận dụng sớm như vậy.

- Có hiện tại ba người bối cảnh phức tạp nhất là Tô Thanh, Nhã Kỳ với lại Lê Hiếu. Hầu như cả ba người này đều có những quá khứ không ai muốn công khai. Mà trên phương diện về những mối liên quan có thể nảy sinh vấn đề cải biến lớn nhất. Còn đối với bố con Tấn Tâm thì không có vấn đề đối với việc xảy ra với anh ta không thể cải biến nhiều. Chưa kể Tấn Phát được anh cho đi học chăm sóc mà trước giờ theo hồ sơ của anh ta thì xác xuất để anh ta thay đổi là rất khó với anh ta cũng chẳng biết gì nhiều.

Hà Vi bây giờ mới nói ra những gì mình đã được thông báo về hồ sơ của Tấn Tâm bởi vì ở chung một nhà nên việc cô tìm hiểu rõ hồ sơ của Tấn Tâm là chuyện bình thường. Thiếu Kiệt thấy việc này cũng không lạ lắm. Cái quan trọng là hẳn muốn biết Tô Thanh và Nhã Kỳ vì sao lại được đưa vào nhóm người này.

Thiếu Kiệt thấy nếu Tô Thanh thì việc này vốn rất may rủi bởi hắn thật sự nếu không gặp dịp may được chú của Trương Hạo giới thiệu cho hắn thì giờ đây Tô Thanh vẫn là một người bảo vệ làm cho công ty mà Trương Hạo đã ký hợp đồng thuê.

Còn đối với Nhã Kỳ tuy không biết về cô ra sao nhưng từ những ngày đầu khi còn khó khăn và mọi việc chỉ mới bắt đầu từ việc không có gì. Nhã Kỳ hiện tại hoàn toàn khác xa chỉ cần cái mô hình nhà hàng tiệt cưỡi đi vào hoạt động Cô có thể như một người toàn quyền bên lĩnh vực này của hắn.

- Về hồ sơ của Tô Thành với Nhã Kỳ bên người điều tra kết luận ra sao Hà Vi.

- Tô Thanh thì cách đây một năm bạn gái bỏ hắn theo người giàu hơn công việc lại không tiến triển thiếu thốn, nhiều lần phải chạy vạy mượn nợ khắp nơi. Vốn đi làm bảo vệ lương không đủ nhưng với những người cho vay hầu hết hoàn toàn người quen mỗi tháng trả một ít đến này. Sau khi đi làm cho cậu thì đã thanh toán hết nợ. Trên hồ sơ là như thế nhưng không biết cậu ta có thiếu nợ người nào nữa không. Vì hồ sơ chỉ có thể điều tra với những người cậu ta thường xuyên tiếp xúc kể từ khi đi làm cho cậu nên không có nhiều thông tin.

Hà Vi bây giờ mới nói ra kết quả điều tra của hồ sơ Tô Thanh cho Thiếu Kiệt nói. Bởi hồ sơ được dựa trên lý lịch của quá khứ Tô Thanh thêm vào đó những dữ liệu phát sinh và những gì đang tiếp diễn mà tổng hợp. Nên những thứ khách quan khác như bạn tiếp xúc với ai lúc nhỏ hay gặp mặt ai vài giờ, có mối quan hệ cũ nào đó mà không liên lạc thì cũng không được tính vào.

Trầm ngâm một lúc sau khi suy nghĩ nhưng gì Hà Vi nói Thiếu Kiệt mới đem những ý nghĩ đó nói ra như đang lập luận của mình về Tô Thanh.

- Chuyện này xem ra khó khăn đây. Những mối quan hệ mà trước đó hoặc trong quá trình phát sinh một vài lần nếu không tìm hiểu được thì chắc cũng bó tay với việc này. À mà còn Nhã Kỳ thì sao? Thân thế cùng hồ sơ của cô ta như thế nào?

- Nhã Kỳ Thân thế hồ sơ còn phức tạp hơn Tô Thanh nhiều lắm. Quá trình từ nhỏ đến lớn của cô ta ảnh hưởng rất lớn.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 318: Đàm Ròng Hang Hồ

Thiếu Kiệt trước giờ chưa từng để ý đến bối cảnh của những người làm việc với mình chỉ duy nhất Chu Tường do hắn nghe được chuyện nên mới quan tâm đôi chút. Còn lại những người khác hắn chưa từng tìm hiểu qua.

Bởi vì Thiếu Kiệt nghĩ rằng ai cũng có một ký ức cho riêng mình. Can thiệp quá sâu vào đời tư của người khác cũng không phải là chuyện tốt. Người cấp trên có thể tìm hiểu quá sâu vào những việc riêng của người khác cũng không phải là điều nên làm.

- Đối với Nhã Kỳ. Trước khi cô 10 tuổi đúng là đã được sống trong môi trường giàu có. Nhưng bố mẹ cô bị tai nạn giao thông chết đi tài sản bị cô chú tước đoạt không còn.. Chưa kể đến họ chỉ nuôi cô vài tháng rồi đẩy cô vào trong trại trẻ mồ côi từ đó không liên hệ nữa. Sống trong môi trường đó con người có nhiều cải biến. Nhã Oanh học tập một đường thẳng tới ngày hôm nay ra trường làm việc. Một phần gửi về cho viện còn một phần giữ lại cho mình. Còn về Trương Hạo cũng có vấn đề trong hồ sơ nhưng mà chắc không lớn đi.

Hà Vi cũng biết Thiếu Kiệt đi từ thấp đến cao như thế này Trương Hạo không thể thiếu một phần nếu nói hắn có vấn đề thì cũng không đợi đến hiện tại. Bởi vì ngoài Thiếu Kiệt, Trương Hạo luôn có một tiếng nói nhất định. Hắn có thể ngang hàng với Thiếu Kiệt trong mọi chuyện nhưng hắn hiểu để có được ngày hôm nay cả Thiếu Kiệt và hắn phải cố gắng như thế nào.

Có thể nói Trương Hạo là người được Thiếu Kiệt cải biến vận mệnh hoàn toàn không sai. Vì kiến thức của hắn cũng không có gì nhiều. Cuộc sống nếu không cùng Thiếu Kiệt lăn lộn thì cũng chỉ là một người trông xe trong trường học. Quá khứ của Trương Hạo thì Thiếu Kiệt hắn cũng biết chút ít hai kiếp người gắng bó lúc khó khăn với nhau buồn chán ngồi nốc từng lon bia với một đĩa đậu phộng rang. Như thế cũng không có gì để mà Thiếu Kiệt phải lo nghĩ.

- Sao rồi vậy ta. Việc này không phải đơn giản rồi đấy. Thôi đi xuống dưới ăn sáng rồi báo lại với bên đoàn du lịch. Anh sẽ xem mua vé bay về nước. Kỳ này phải thuê khách sạn ở rồi. cái này là có nhà mà không được về này.

- Ấy chuyện này Mình có thể nói Ngọc Nhi chuẩn bị cho chúng ta ở chỗ nào đó thuận tiện như thế cũng đỡ tốn kém hơn. Ngọc Nhi cũng có thể không bị người khác chú ý khi gặp mình.

Nhã Oanh lúc này đưa ra ý kiến của mình cho Thiếu Kiệt. Bởi cô thấy Ngọc Nhi quan hệ với những người trong xã hội. Mà việc đem một chỗ cố định của Xuân Nghĩa Bang làm nơi cho cả ba người ở đó. Nếu Ngọc Nhi có đến thì cũng không ai nghi ngờ.

- Ủ ý kiến hay đấy. Việc này sẽ nói với Ngọc Nhi sau. Hiện tại đi lắp đầy bụng xem đặt chuyến bay thu xếp về nước cái đã.

Thiếu Kiệt nói xong cả ba cùng đứng lên hướng về phía bên ngoài mà rời khỏi phòng. Dù sao muốn bay một chuyến bay dài hay là quá cảnh cũng là thời gian ngồi máy bay tương đối dài. Mà qua lần vừa rồi bay Thiếu Kiệt biết hai cô nàng của chúng ta có chút không thích những món ăn ở trên máy bay là mấy.

Ngay tại một căn phòng khá mờ với ánh đèn màu, giờ vào lúc nửa đêm. Trên một bộ ghế sofa giữa căn phòng Ngô Trục với hai người phụ nữ ăn

mặc chỉ còn lại phần nội y che chắn các bộ phận nhạy cảm. Nhưng nó mỏng đến mức có thể thấy được những gì bên trong, chỉ cần kéo nhẹ một nút thắt, mọi thứ sẽ được cởi bỏ khỏi da thịt của cả ba người.

Trước mặt hắn lúc này là Ngô Nam với một người nữ dẫn chương trình truyền hình, cũng không khác gì với hai người đang ngồi cạnh với Ngô Trực. Cô ta nắm phủ phục một bên tay của cô ta quàng và cổ Ngô Nam xem ra rất thân mật.

Cầm trong tay điều thuốc gạc một ít tàn thuốc tay còn lại xoa nắn bờ mông của người phụ nữ bên cạnh mình một cách nhẹ nhàng. Ngô Nam thả ra một luồng khói trắng trên không trung rồi vỗ mạnh vào mông của người phụ nữ kia. Lên tiếng hưởng về Ngô Trực nói.

- Mẹ thằng em mày tối nào cũng như thế này hèn gì sáng ngủ ly bì là đúng gặp anh mày đây cùng thích, Nhưng con mẹ nó chị nhà mày mà biết thì chắc phải lấy rái tai cả ngày đấy.

- Anh cứ thế đàn ông sinh ra để hưởng thụ. Càng làm ra nhiều tiền càng phải biết hưởng thụ. Chứ ai như anh cả nhà mình suốt ngày bị gò bó không thoải mái tý nào.

Vừa nói Ngô Trực vừa lấy tay xoa nắn bầu ngực của cô gái bên cạnh mình. Đối với hắn không cần biết những phụ nữ này ra sao chỉ cần hắn có tiền những người này đều chấp nhận cho hắn dày vò chỉ cần bỏ ra ít tiền là được. Đối với những người phụ nữ này không hơn gì món đồ chơi với hắn khi nào chơi chán rồi thì kiếm món khác.

- Mày cũng không nên nói anh hai như thế ổng giờ đại diện cả nhà mình trên con đường chính trường. Phải hiểu một điều dù muốn ông cũng phải giữ thể diện cho gia đình. Không phải cứ muốn là làm như tao với mày đâu. Mà Không ngờ thằng kia lại về phe mẹ con nhà thằng đó. Mà sao mày không triệt tiêu nó luôn đi để làm gì.

Ngô Nam vừa hần giọng vừa nói với là Ngô Trực bởi vì chuyện Phùng Kiến Hoa bị bại lộ hần biết được rất tức giận. Nghĩ tới lần đó mình bị vào tròng chắc cũng do một tay Phùng Kiến Hoa tạo nên việc này cũng làm hần ghi thù trong lòng cho tới bây giờ.

- Đừng nóng chuyện đâu còn có đó. Không phải cứ muốn là mình làm được có những thứ không phải cứ thấy là làm. Đôi khi phải biết lợi dụng hần một chút. Em cũng đã cho người do la tin tức. Chẳng có công ty nào cho các bạn hàng của mình đi du lịch cả một tháng. Chỉ có một tuần đã là cao nhất rồi. Nhưng lần này em thả ra tin tức để cho hần chuẩn bị. Vài ngày sau em sẽ đến đó tiến hành thanh trừ.

Vừa cầm một ly rượu mạnh nhận được từ tay của người phụ nữ của mình Ngô Trực vừa uống một hớp rồi nói ra những gì hần định làm. Hần vẫn muốn đến Lưu Minh để làm những việc của hần.

- Tao thấy việc mày đi lần này cũng phải cẩn thận dù sao hiện tại chỗ đó là điểm nhạy cảm với những người của mình, Không đơn giản là muốn thực hiện là được đâu đấy.

Ngô Nam nghe thế cũng nhắc nhở Ngô Trực dù thời điểm nào thì hần thấy việc này không phải là việc nên làm. Một mình Ngô Trực đến Lưu Minh tương đối rủi ro. Dù cho em hần có một ít cơ sở nhỏ nhưng không phải là mức an toàn.

- Anh cứ lo bọn bên đó sẽ không phát hiện đâu. Em sử dụng giờ sinh học bất bình thường. Với lại em đã đến đó như đã báo đâu. đến sớm một chút, làm bất ngờ một chút để cho bọn nó biết người bên mình không phải dễ đối phó. Hơn nữa em vẫn còn một vài đường dây có thể liên hệ. Thằng nhóc Ngô Long cũng có một người bên bọn họ rồi mọi tình hình xem ra nó nắm rất chuẩn.

- Mà chú nói xem tại sao Ngô Long thẳng nhóc lại liệu việc này như thần thế. Thằng nhóc con anh hai nó làm những việc mà tao thật không ngờ đấy. Toàn bộ cơ sở bên đó làm như nó nắm rất rõ. Biết thế trước khi đi Lưu Minh tao hỏi nó cho rồi.

Biết được tin tức lần này hầu hết do Ngô Long cung cấp. Ngô Nam bức mình vì nếu là hắn có được những tin tức này ngay từ đầu hắn đã có thể không mất mặt như ngày hôm đó. Nhưng việc tại sao Ngô Long lại biết được và cài người của mình vào trong bộ phận của mẹ con Hoàng Lâm Nhu thì Ngô Nam hoàn toàn không biết.- Vấn đề này thì bản thân em cũng không rõ. Nếu lần đó không phải bức tức vì gần đây mọi thứ rắc rối. Em kéo nó ra đi quán bar mới nói nó Nghe. Ngày hôm sau nó lôi em dậy sớm. Đưa em những cái thông tin mà em cần thiết với điều kiện tiên quyết phải đối phó cho được thằng nhóc Thiếu Kiệt kia. Em nghĩ là nó đã biết chuyện này lâu hoặc là thằng kia có mối làm ăn gì ngán chân nó. Hỏi kỹ thì nó không nói. Nhưng xem qua hồ sơ của Ngô Long em mới biết được thì ra thằng nhóc Thiếu Kiệt là người chủ thật sự phía sau sàn giao dịch vàng.

- Má nó ẩn giấu sâu thật. Giờ chú mày định làm gì. Theo tao thì mày khỏi cần đi Lưu Minh làm cái gì. Thuê mệ sát thủ giết thằng oắt con đó thế là xong cần chi phải rườm rà. Vừa sạch tay vừa loại bỏ được uy hiếp.

Ngô Nam lúc này đập cái Ly vừa uống rượu của mình xuống bàn. Bức tức nói ra những điều mà hắn thấy cần thiết việc không muốn dây dưa theo hắn chỉ cần thuê người giết chết Thiếu Kiệt và Hoàng Lâm Nhu thế là xong.

- Không đơn giản như thế đâu. Em cũng định như thế, Nhưng Ngô Long nó lại có ý tưởng cao hơn nhiều. Việc lần này đi chủ yếu lấy trang vàng là một. Đưa người bắt thằng nhóc đó chuyển nhượng hết toàn bộ tài sản của nó. Rồi hủy đi hai chân hai tay cho nó ngồi trên xe lăn muốn sống không được muốn chết không xong. Nghe xong bản thân em thấy thằng cháu mình

đúng là có tổ chất. Phải để cho thằng nhóc kia thấy cuộc sống của nó là một chuỗi ngày tăm tối như thế mới thú vị.

Nói ra những gì Ngô Long muốn để mình làm thay hẳn. Ngô Trực vừa mỉm cười nhìn lý rượu trong tay đung đưa chút rượu sóng sánh của cái ly. Hẳn thấy việc để Thiếu Kiệt tàn phế sống cuộc đời còn lại mới đúng là điều thú vị nên làm.

- Được cái này hay đấy! Nó mà chết thì tốt cho nó quá nhỉ. Cứ để sống dở chết dở như thế lại hay. Chỉ cần như thế con mẹ nó cũng không ngóc đầu lên được. Dám đối kháng với nhà mình thật không biết chữ chết viết như thế nào mà.

- Đó chỉ là kết quả tạm thời. Nghe nói thằng nhóc này có cả ba người con gái. Chỉ cần nó như thế thì bên bọn người Hà Thúc buông bỏ. Con bé của hắc bang em chiếm lấy còn một con của nhân viên hành chính chỉ cần anh thao tác một chút sẽ được hai tay dân lên lúc đó thì tha hồ. Cho nó nhìn bạn gái nó bị người khác chơi cảm giác sẽ như thế nào. Còn con nhỏ Hà Vi thì hơi khó đấy mà thôi bên thằng ông nó cũng không cự quậy được lâu. Không có bài thì chỉ có nước về vườn dưỡng lão thôi.

Đem những ý nghĩ của mình về những thông tin đã nhận được của Ngô Long. Ngô Trực vừa nói vừa vẽ ra những gì sẽ diễn ra nếu hẳn thành công đem Thiếu Kiệt triệt hạ. Những người của Thiếu Kiệt hẳn đã có chủ ý của riêng mình. Việc này là qua hồ sơ của Ngô Long làm dấy lên chủ ý của hẳn.

- Nghe cũng hay đó. Xem ra anh phải đợi tin tức của chú mày lâu dài rồi. Nhưng mà anh nhắc chú không được chủ quan trong việc này đâu đấy. Chú có kế hoạch của chú. Nhưng mà vốn vào đầm rồng hang hổ. Bọn nó dù sao thế lực liên kết ở Lưu Minh ra tay thì chỉ có thể làm trong âm thầm thôi.

- Anh yên tâm theo như tin tức nhận được hơn hai tuần nữa hoặc có thể là gần tết nguyên đán thằng nhóc mới về. Giờ phá rồi kế hoạch của hẳn bản

tin như thế này nó phải về đúng ngày. Như vậy thì vẫn còn hơn năm ngày nữa. Ngày kia em đến chuẩn bị mọi thứ. Đến ngày 1 giả vờ như vừa mới xuống máy bay bố cục làm sao cho thằng nhóc đó không nghi ngờ. Nếu mình không biết Phùng Kiến Hoa là người của hắn chắc chắn là sẽ bị lừa thảm. Nhưng mà lần này mình chuẩn bị trước thì khác à.

Ngô Trực nói ra những gì hắn dự định. Việc hắn thấy ngày mai nghỉ ngơi chuẩn bị thật kỹ các thứ trong đêm ngày mai bắt đầu đi Lưu Minh liên hệ với đầu dây bên kia mới là quan trọng. Như thế sẽ nắm bắt tốt hơn tình hình của Thiếu Kiệt.

- Ủ như thế cũng được. Cần anh đưa chú vài người đi qua đó không? có gì bọn nó giúp chú làm việc.

- Anh yên tâm em đã có một nhóm ở nước ngoài về chơi vụ này rồi. Chỉ cần để cho bọn nước ngoài đó ra tay với thằng nhóc Thiếu Kiệt không bằng không có. Muốn dây vào em không dễ dàng đâu nhỉ. Với lại bọn nó là người em đang chuyển hàng cho nên chắc chắn bọn nó sẽ làm hết sức.

Ngô Nam từ chối những người của Ngô Trực cho hắn mà thay vào đó hắn đã chuẩn bị một số người để làm chuyện này. Bởi hắn hiện tại không tin tưởng người của anh mình cho lắm Phùng Kiến Hoa đã bị một lần lọt mương nên hắn không muốn là người tiếp theo.

- Ủ như thế cũng được. Không để lại nhân chứng để bị lộ làm xong bọn nó rời đi an toàn không liên quan. Tìm cũng không tìm được người. Muốn tra chuyện này bọn Hà Thúc cũng không có chứng cứ. Nhớ làm cho kính kẽ vào. Đừng để giống anh lần trước, Nghĩ lại mà tức không ngờ thằng chó đó lại phản phúc.

- Cái đó anh không trách được người ta đâu anh ơi. Lợi ích anh cho họ sao nhiều bằng những người kia. Anh ở xa còn thằng đó lại nằm trong lãnh thổ của thằng nhóc. Người ta cũng phải biết càng xa mặt trời càng dễ sống.

Thì người của anh cũng vậy nó cũng phải bảo toàn cho nó thôi. Nhưng mà xong chuyện này thì thằng đó cũng xong khỏi lo đi. Chỉ cần kéo ngã được mẹ con thằng đó là mọi chuyện đều xong hết.

Ngô Trực lúc này cũng ung dung phân tích chuyện của Ngô Nam lần trước bị thiệt thòi đem những nguyên lý cơ bản nhất về lợi ích nói rõ tại sao Ngô Nam lại bị Phùng Kiến Hoa phản lại. Hắn thấy việc này đơn thuần là lợi ích mang lại của Ngô Nam không bằng Thiệu Kiệt trong chuyện vận động ở xa tầm tay.

- Ủ mà nói chuyện này mới nhớ thằng nhóc Ngô Long nó hiện tại đang làm gì nữa rồi. Để tao kiểm nó hỏi chút chuyện coi. Mẹ nó thông minh thế mọi chuyện đưa cho nó giải quyết vẫn hơn nhiều thứ chứ. Mà biết chuyện vậy mà không nói anh em được nhờ làm gì phải thần bí.

- Em biết gì. Nó cũng như em thôi, Sáng ngủ tối thức. Công tử ca đúng nghĩa mà, Nhưng không hiểu sao nó lại thông minh thế thôi. Nhưng mà như thế cũng được. Anh không có con trai em thì chẳng muốn lấy vợ sau này để nó quản lý thay anh hai. Anh em mình còn hưởng được chút lợi. Nghe nói dạo này nó đang kiếm người giải mã cho nó cái gì đó. Mà thật bọn người em kiếm chẳng giúp gì được nó mới bức mình.

Ngô Trực từ tốn nói ra tình hình của hắn dù cho nơi này có ba người phụ nữ bên ngoài nhưng hắn biết có cho vàng những người này cũng không dám hé răng. Dù sao thì họ cũng chỉ là món đồ chơi nên họ hiểu phải an phận làm đồ chơi nếu không cái mạng của họ cũng không giữ được. Ngô Nam cau mày một chút rồi gật đầu nói.

- Để anh xem nó cần gì thì anh cho người giúp quan trọng gì đâu thằng Ngô Long nó không đi học thật nhưng gia đình mình có tiền. Thứ gì mà không mua được bằng tiền. Chỉ cần bỏ tiền ra là được nếu trong nước không có thì ra nước ngoài tìm thiếu cha gì cách. Thôi không còn sớm tao

đi làm chuyện đại sự cái đây. Sáng mai còn phải lết đi làm cho con vợ tao nó không biết nữa.

Nói rồi Ngô Nam ôm người phụ nữ của mình đang vuốt ve lấy thân hình hằn cườì lỏn rồi nâng cô ta trong tư thế nằm lên hướng về một phía căn phòng đi tới. Ngô Trực thấy thế nói với người phụ nữ.

- Chăm sóc tốt ông anh của tôi nhé cố phát thanh viên. Như thế thì sau này cô bước xa hơn nhiều.

Vừa nói xong hằn hướng người phụ nữ của mình hôn lấy hai đôi môi chạm với nhau cô gái kia cũng hưởng ứng theo với chiếc lưỡi như một con rắn cố tìm tòi trong miệng Ngô Trực. Trong căn phòng lúc này toát lên một vẻ sắc dục nồng đậm...

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 319: Cơ Sở Bí Mật

Hai mươi giờ sau. Tại sân bay Lưu Minh. Một nhóm người xuống tại sân bay Lưu Minh. Trong đó bao gồm cả Thiếu Kiệt, Nhã Oanh, Hà Vi cả ba đều đã đặt chân về tới nơi này. Không rườm rà mọi thứ cần Thiết Hầu như Thiếu Kiệt đã gói gọn đem theo cho mình. Còn những thứ khác hắn gửi về bằng đường chuyển phát quốc tế.

Những năm đầu của việc chuyển phát như thế này hắn không lo lắng. Khi nhận được địa chỉ Ngọc Nhi chuyển cho mình Thiếu Kiệt chuyển toàn bộ cần thiết về đây. Ít nhất cũng cả tuần lễ đồ của hắn mới tới nơi trong khi đó chỉ không đầy một ngày hắn đã có mặt ở Lưu Minh.

Gọi một chiếc taxi cho toàn bộ hành lý cần thiết vào cốp xe ba người ngồi vào trong xe đợi Thiếu Kiệt hướng dẫn tài xế đến địa chỉ của Ngọc Nhi đưa, lúc này Hà Vi mới nói với Thiếu Kiệt.

- Ông cho người theo dõi Ngô Trực với hành lang thông tin bay. Nói hắn đăng ký vé may bay rồi. bốn giờ sáng mai hắn bắt đầu bay từ Ngọc Châu vào đây. Tầm 6h đến 7h sáng hắn tới. Lúc đó người bố trí ở Lưu Minh sẽ tiến hành theo dõi riêng. Trên may bay chuyển bay của hắn cũng có người bay chung nên không sợ hắn dương đông kích tây đâu.

- Ừ. Trước tiên họp mặt với Ngọc Nhi để biết thêm một số điều nữa cái đã. Việc lần này về phải tuyệt đối bí mật. Anh có nói Ngọc Nhi cho mẹ biết tình hình hiện tại chắc mẹ cũng hiểu cho mình.

Thiếu Kiệt nói ra những gì hắn đã an bài. Khi báo với bên đoàn du lịch nói hắn phải hủy chuyến bay về quốc gia vì lý do bị hủy nghị phép. Những

người trong đoàn không hề nghi ngờ. Bởi những gì mà họ tiếp xúc không phải thuộc dạng như Thiếu Kiệt. Họ cũng hiểu một điều ở tầng lớp của họ với những gì những quốc gia đang làm và người nhân viên công vụ không phải cứ muốn nghĩ phép dài hạn là được. Có thể nghĩ phép đã được duyệt rồi bị hủy là chuyện thường tình. Mô hình này áp dụng với tất cả mọi người có công vụ từ cảnh sát cho tới quân đội. Nên Thiếu Kiệt báo hủy những ngày còn lại những người bên đoàn du lịch cũng phải đồng ý.

Vì đã chi trả cho toàn chuyến đi nên hẳn có hủy những ngày còn lại cũng không thể lấy lại tiền bên công ty du lịch lại dư ra một khoản chi phí. Như thế họ cũng đồng ý là chuyện thường tình.

- Công nhận ngồi máy bay mệt thật. Xuống máy bay mà cơ thể rã rời hết trơn. Cũng may là quá cảnh gần 2 giờ nếu mà bay giống như hôm nọ nữa chắc mệt chết đấy Thiếu Kiệt.

Nhã Oanh ngồi trên xe lúc này cũng than thở. Hầu hết ngồi thời gian dài trên máy bay khi xuống tới mặt đất ai cũng sẽ như Nhã Oanh là điều bình thường. Thiếu Kiệt nghe thế cũng chỉ cười nói với cô.

- Thôi ráng chút về tới chỗ Ngọc Nhi để cho mình rồi lúc đó em đi ngủ luôn. Giờ 10h hơn rồi chút xíu ngủ sáng mai dậy chỉnh lại đồng hồ sinh học luôn. Sắp tới em phải ôn tập lại những kiến thức trong một tháng đấy.

- Anh thì sướng rồi. Ông của Hà Vi làm sao mà để cho anh Học Kỳ này đạt điểm khỏi cần thi được hay vậy. Thật là bất công quá đi.

Hà Vi lúc này lắc đầu nói với Nhã Oanh, Vì cô biết Thiếu Kiệt vẫn phải làm bài kiểm tra để lấy điểm bù vào những điểm số thi mà việc này cũng không phải đơn giản như Nhã Oanh tưởng.

- Thiếu Kiệt đúng là đạt điểm nhưng mà điểm đó chỉ là để trống thôi. Đợi cho cậu ta làm bài kiểm tra kiến thức rồi lấy điểm đó ghi vào chứ không phải đơn thuần là cho mười điểm hết đâu Nhã Oanh. Tính ra Thiếu

Kiệt cũng phải ôn tập và làm bài như cậu thôi nhưng ở một bài làm khác với các cậu thôi.

Thiếu Kiệt lúc này cũng nhìn Nhã Oanh chăm chọc.

- Tiểu thư ơi! Không phải cứ muốn được điểm không phải thi là đơn giản đâu nó phải đánh đổi đấy. Chứ nếu mà ai cũng dựa vào bối cảnh với quan hệ mà không phải thi như thế thì một đồng người không có kiến thức hết rồi Nhã Oanh à.

- Thiếu Kiệt cậu nói nhưng vẫn có những người không học vẫn có được những bằng cấp như ý muốn đấy. Mình thấy vài người như thế. Tiến sĩ, phó Tiến sĩ đấy. tình trạng mua học vẫn không phải chỉ mới diễn ra mà đã hình thành khá lâu rồi. Dù sao thì học thức của họ hầu hết đều vay mượn không phải của chính mình.

Hà Vi lắc đầu nói với Thiếu Kiệt như thế. Bởi cô biết vẫn tồn tại trong chốn quan trường cái gọi là bằng cấp học thức cho có. Những người này đi học hầu hết là chiêu đãi thầy giáo các buổi tiệc ăn nhậu. Kiểm điểm qua môn, không phải chân tài thực học.

Nghe được Hà Vi nói thế người lái ta xi cũng lắc đầu nhìn đường mà đáp lại lời cô.

- Cháu nói đúng đấy! Hiện tại hầu hết đều là nói đi học thật chất là mua bằng hết. Như chú này. lái ta xi cần bằng lái ô tô. Đi học thì ít lên đó chủ yếu là kiếm thầy dạy mình mời mọc đi ăn uống còn không thì muốn thực hành riêng thì phải tốn ít tiền cho mấy người đó. Như thế thì mới mau đậu được. Còn mà cứ im lìm thi theo đúng nghĩa thì trừ khi nào thuộc hết các bảng hiệu rồi lại có tay lái chắc mới lái. Nhưng hầu hết đều nói đi học lái xe nhưng ai cũng biết chạy xe hết rồi mới đi học cho có cái bằng thôi cháu à.

Thấy được trả lời của người tài xế Hà Vi mới hướng Thiếu Kiệt nói.

- Đây thấy chưa có xác nhận chính xác nhé. Em không nói sai đâu. Bằng lái ô tô đã thế huống chi mấy cái bằng cấp cao của tiến sĩ phó giao sư.

- Thì anh đã nói không đúng đâu. Học vị phải có học thức và thực hành đúng nghĩa. Không phải chỉ tồn tại trong nước như của nước ta hiện nay. Em biết nước ngoài muốn trở thành tiến sĩ. Phải có ít nhất vài bài nghiên cứu được đăng trên các tạp chí danh tiếng chuyên ngành. Còn nước mình làm gì có tạp chí chuyên ngành. chỉ đăng vài bài lên báo phổ thông. Mà nghiên cứu đó chưa chắc là của họ. Chỉ là sao chép một phần nào đó của vấn đề nước ngoài về làm của mình thôi. Mà đừng bàn về vấn đề này nữa cũng gần tới nơi Ngọc Nhi để cho bọn mình rồi.

Thiếu Kiệt không muốn tranh luận về những vấn đề này, Hấn hiện tại đang chú tâm suy nghĩ tìm cách đối phó với những việc sắp tới. Nhã Oanh lúc này mới lên tiếng hỏi Thiếu Kiệt.- Sao Ngọc Nhi không an bài người ra đón mình rồi đưa về đây luôn ta chỉ cần Ngọc Nhi không nói thì chắc chắn những người kia cũng đâu biết đâu.

- Không được! Ngọc Nhi nếu an bài như thế chắc chắn sẽ có người phát hiện. Còn nếu mà mình tới đây thì người của Ngọc Nhi chờ mình sẽ tốt hơn là ra đón. Vì không biết được người tiếp xúc với Ngọc Nhi có bị điều tra theo dõi hay không mà nếu có thì bại lộ hành tung lần này bí mật trở về hết.

Theo suy nghĩ của Thiếu Kiệt việc để cho Ngọc Nhi cho người đón Thiếu Kiệt chắc chắn sẽ là Cao Thịnh hoặc bốn người tử tước. Như thế chẳng khác nào bức dây động rừng. Mà nếu là người khác thì cũng không an tâm. Nên Thiếu Kiệt và mọi người về địa chỉ của Ngọc Nhi đã đưa là một cách tốt nhất.

Xe đi vào một con đường khu nhà ở Thiếu Kiệt lúc này mới giật mình đây không phải đường vào nhà Ngọc Nhi hay sao. Hấn hoàn toàn không để ý đến địa chỉ. Giờ thấy tài xế lái xe con đường này khiến trong lòng Thiếu

Kiệt thầm lo lắng. Bởi nếu Ngọc Nhi đưa cho hắc địa chỉ của chính cô thì hẳn phải bảo tài xế đi ra một khách sạn nào đó.

Cô gắng chăm chú nhìn đường Thiếu Kiệt thấy xe chạy qua khỏi con đường của nhà Ngọc Nhi mới thở phào nhẹ nhõm. Chưa được bao lâu tài xế lại rẽ vào con đường bên cạnh chạy được một lúc xe dừng lại trước cửa một nhà với tường được xây cao một cái công sắt màu đồng. Hai gốc hoa giấy hướng vào trong nhà mà vườn mình.

Bước xuống xe Thiếu Kiệt như há hốc miệng vì nếu theo hắc tính toán thì đây là phía sau nhà của Ngọc Nhi. Bởi khu đất nơi này nhìn ra Phía Trước vài bước là một sân rộng với một nơi cho thuê sân tennis. Khoảng không rộng đến nỗi có thể làm thành bốn mặt sân tennis cũng có thể kiếm được kha khá tiền.

Thấy đèn trong nhà còn sáng. Thiếu Kiệt bước tới bấm chuông. Người tài xế thay hắc đem hành lý lấy ra khỏi cốp xe. Hà Vi thành toán tiền cho tài xế xong mới hỏi Thiếu Kiệt.

- Nơi này xem ra cũng ổn nhưng mà có gì mà làm anh cau mày vậy Thiếu Kiệt.

- Phía sau nhà này là nhà Ngọc Nhi. Khi này đi vào con đường này anh rất ngạc nhiên. Giờ lại là ngôi nhà phía sau như thế này tuy tốt thì có tốt nhưng đúng là rất dễ bị phát hiện.

Bây giờ cánh cửa im lìm được mở ra người mở cánh cửa đó không ai khác là Thế Hải. Nhìn thấy ba người. hắc đưa tay ra hiệu cho cả ba vào nhà. Thiếu Kiệt kéo vali hành lý của mình vào nhà đợi cho đóng cổng lại Thế Hải mới hướng Thiếu Kiệt nói.

- Mọi người vào nhà đi Ngọc Nhi đang đợi. Có câu hỏi gì thì lát nữa thì Ngọc Nhi sẽ trả lời cậu.

Thiếu Kiệt nhìn thấy bên trong nhà có vườn cây cũng khá nhiều thể loại. Căn nhà nhìn rất bình thường. Ngoài vẻ kính cổng cao tường bên ngoài. Nó không khác mấy cũng được xây dựng.

Ngọc Nhi lúc này đang đứng ở phòng khách đợi Thiếu Kiệt. Vừa nhìn thấy hẳn Cô đã chạy ra ôm chầm lấy Thiếu Kiệt. Nhìn vẻ tiêu tụy của Ngọc Nhi, Thiếu Kiệt bỗng chốc xót xa nói.

- Em gầy đi nhiều khổ cực cho em rồi. Mấy ngày sắp tới em nghỉ ngơi một chút đi.

- Không sao đâu! Mọi thứ em đã chuẩn bị xong rồi. Hiện tại anh và mọi người cứ để đồ đó đi. Em muốn cho anh thấy cái này.

Nghe Ngọc Nhi muốn cho mình xem cái gì đó Thiếu Kiệt ngạc nhiên hẳn chưa đưa quà cho cô. Nhưng chợt nhớ đến kiến trúc ở đây Thiếu Kiệt mới hỏi Ngọc Nhi.

- Ấy nơi đây là phía sau nhà em. Vậy em đi qua đây có người nào theo dõi em không đấy.

- Việc này thì anh yên tâm sẽ không ai nghĩ em ở đây đâu. Hiện tại nếu có người theo dõi em thì vẫn tưởng em đang ngủ bên nhà đó thôi chứ không nghĩ em bên đây đâu. Ba người để hành lý đó đi. cùng em đi xem cái này thì mọi người sẽ biết tại sao.

Cả ba đều muốn biết có cái gì mà để cho Ngọc Nhi muốn để bọn hắn đi xem Theo Ngọc Nhi đi qua khỏi phòng khách, Đến với lối cầu thang lên lầu. Ngọc Nhi làm ra hành động làm Thiếu Kiệt trở mắt. Cô đến cái trụ thứ ba của cầu thang xoay nhẹ một cái. nền gạch men bên cạnh cầu thang lúc này từ thu về phía cả năm người đang đứng. Một đường cầu thang hướng đi xuống có đèn sáng dọc lối đi.

Hà Vi cũng nhìn lấy cái cơ sở ngầm của Ngọc Nhi rồi nhìn qua Thiếu Kiệt. Còn Nhã Oanh thì lấy tay dụi dụi mắt mình như tưởng chừng như đang xem phim điệp viên.

Thiếu Kiệt trở mắt nhìn vào một cơ cấu trước giờ chỉ thấy trong phim. Bởi làm cái này không đơn giản, Ngoài việc làm sao cho những mối gạch men trùng với nhau và phải để công tắt khi mở ra cái tấm sắt cố định gạch men trên đó phải thu lại vừa đúng với lối vào là một sự sắp xếp tính toán tỉ mỉ không được sai sót một li nào bởi chỉ cần sai một li kiến trúc và những gì đã làm đều khó có thể cất giấu.

- Chào mừng mọi người đến với cơ sở bí mật của Khu này. Hiện tại mình biết mọi người mệt nhưng ít nhất cũng phải đi xem qua một lần. Nơi đây mình chuẩn bị đã lâu chỉ để cho Thiếu Kiệt sử dụng.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 320: Nguyên Nhân Thật

Cả ba người lúc này nhìn lấy Ngọc Nhi không nói được lời nào. Bởi vì đây có thể nói là một sự bất ngờ cực kỳ lớn đối họ nhận được các điều kì lạ này trong ngày hôm nay. Việc từ trước đến giờ không ít người xây dựng nhà cửa nhưng để xây dựng nhà thành nơi như thế này thì họ phải có bí mật gì lớn lắm mà Nhìn Ngọc Nhi tuy cũng có bí mật nhưng không đến nỗi phải xây dựng cả một cơ sở ngầm như thế này mới đúng.

- Thôi mọi người đi xuống để biết bên dưới có gì nào. Bảo đảm mọi người sẽ hài lòng.

Thiếu Kiệt lúc này mới trấn định lại nhìn Ngọc Nhi đang bước từng bước xuống lối cầu thang đi xuống hỏi.

- Em xây cái này khi nào vậy?

- Không em không xây cái này mà là bố em xây. Nơi này vốn là nhà trước đây của bố em. Phía sau được xây dựng sau. Mỗi năm đều có tu sửa nhưng khoảng hai năm trở lại đây thì mới sửa chữa lại hoàn toàn. Đối với nền móng thì vẫn giữ nguyên chỉ là dựa theo móng cũ mà sửa lại cho phù hợp thôi. Nơi này cũng là nơi mà Em thoát ra năm đó.

Ngọc Nhi nói rõ nguồn gốc ngôi nhà và những thứ như thế này làm Thiếu Kiệt cũng trầm ngâm. Bây giờ hẳn hiểu bất cứ người nào khi đã dấn thân vào việc gì nguy hiểm cũng chừa cho mình một con đường thoát thân khi nguy cấp. Bố của Ngọc Nhi cũng vậy Cửu Hùng cũng thế.

- Ngọc Nhi cậu dùng những thứ này để làm gì thế? những cơ sở này đáng lẽ không nên tồn tại mới đúng. Cậu làm như thế không lo lắng hay sao.

Hà Vi khi thấy những gì diễn ra trước mắt mình Cô mới hỏi Ngọc Nhi vì đây là những hầm bí mật ngầm nếu như Ngọc Nhi sử dụng nó để làm việc gì phạm pháp thì chắc chắn quân đội sẽ phải can thiệp. Như thế sẽ dẫn đến xung đột giữa cô và Ngọc Nhi mà như thế sẽ làm cho Thiếu Kiệt khó xử.

- Đúng những chỗ này nó không nên tồn tại nhưng hiện giờ mặt nổi của Thiếu Kiệt đã bị phát hiện. Mình mới phải công khai cho các cậu biết điều này. hầm bí mật này được liệt vào cấp bảo mật. Nếu cậu có cho ông cậu biết thì hồ sơ của nó vẫn tồn tại nhưng đây là việc bí mật giữa các nhà với nhau. Theo mình nhớ Ông cậu cũng có một hầm bí mật riêng đi. Nhưng lại đi dùng cho việc đào tạo quân lực nên nó không còn đúng với ý nghĩa nó được s

Hà Vi cũng biết nơi đào tạo cô thật chất thuộc về sở hữu trong nhà. Chỉ có điều ông cô vì đất nước mới đem những hầm bí mật này thành nơi tập trung đào tạo binh chủng đặc biệt. Nhằm thu thập tình báo nước ngoài và các thế lực chống phá nhà nước ảnh hưởng đến sự an toàn của quốc gia nên mới làm vậy.

- hầm bí mật như thế này tại sao cậu lại được sở hữu chứ. Những hầm bí mật như thế này hầu hết bản thiết kế và cấu trúc căn nhà không được sửa chữa mà.

- Đúng là việc hầm bí mật nếu xét vấn đề cấu trúc là thế. Nhưng khi nó xuống cấp trầm trọng người sở hữu có quyền yêu cầu sửa chữa và thay đổi hoặc xóa bỏ hầm bí mật. Các đây 19 năm nó được đề xuất như thế thay đổi lại kiến trúc cho phù hợp với xã hội. Và như thế nó bị cho rằng hầm bí mật đã bị hủy và không còn tồn tại.

Ngọc Nhi lúc này mới nói ra lai lịch của căn hầm cũng nhìn Hà Vi. Bởi vì nếu Hà Vi muốn tìm hiểu sẽ tìm hiểu được. Vấn đề này không khó vì bố hắc năm đó nhận được mảnh đất này làm sinh lễ cưới phát hiện vấn đề này nên mới xin những người kia phá đi làm lại thành kiến trúc nhà ở. Bô cô thấy bỏ đi thì tiết nên nhờ người vẽ lại bản vẽ và xây lại cả cái hầm trong bí mật.

- Trước đây nơi này thật sự là sở hữu của quân đội nước ta. Dùng để cất giữ vũ khí chuyển cho chiến sự. Sau chiến tranh những quân khí này dời đi qua nhiều năm nó bị lãng quên. Mình hiện tại cũng chỉ tận dụng nó thôi. Với phần Thiếu Kiệt cần có một nơi như thế này mới đem lại được sự bí mật sau này. Thôi mọi người đi xuống lúc đó mình sẽ giải thích đầy đủ cho mọi người.

Thiếu Kiệt lúc này cũng im lặng. Hắc chưa biết nơi này sẽ có gì. Với tất cả những gì hắc biết, việc tồn tại hầm bí mật hay không thì không có gì phải bàn. Quan trọng mục đích của việc sử dụng nó như thế nào. Mà người sở hữu là Ngọc Nhi đã công khai với hắc thì cũng không cần thiết phải lo lắng.

Theo hướng dẫn của Ngọc Nhi, cả ba theo chân cô đi tới một hành lang nơi đây là một khoảng không trống trải không một hành lang dài hướng về phía bên kia nhà của Ngọc Nhi.

Chỉ về phía hành lang dài đó Ngọc Nhi tươi cười nói với Thiếu Kiệt và mọi người.

- Đây là lối đi lên trên nhà mình. Vì thế cho dù mình ở trong nhà vẫn có thể đi qua bên đây. Nếu có người thật sự theo dõi nhà mình thì cũng chỉ tưởng là giờ này mình đã nghỉ ngơi.

Thấy lối hành lang không có gì đặc biệt Thiếu Kiệt cũng gật đầu. Cứ tưởng như thế đã xong Ngọc Nhi lại tiếp tục xoay một chút viên đá tròn ở

ngay cuối cầu thang. Lúc này phía trên đóng lại bên cạnh bức tường lại được mở ra một cánh cửa. Nếu không biết người khác chỉ nghĩ hành lang này chỉ dùng để thoát thân bởi vì cách cửa bên hông này thật sự được kéo lên hoàn toàn.

Vì sát với lối đi và được làm như những viên gạch nên dù có người tìm kiếm cũng khó phát hiện lúc này Thiếu Kiệt mới hiểu tại sao giữ phòng khách bên ngoài lại có thêm một phòng ở giữa nhà rồi mới tới cầu thang đi lên. Bởi tận dụng căn phòng trang trí như một phòng giải trí có thể che đi cơ cấu của bức tường mỏng kéo lên xuống như thế này. Bức tường được kéo lên tầm khoảng hơn một mét thì dừng lại.

Theo dãy bậc thang đi xuống hiện ra. Ngọc Nhi đi qua đó không vấn đề gì nhưng với Thiếu Kiệt thì hẳn phải khom lưng đôi chút. Khi mọi người qua khỏi bức tường. Một lối đi dài xuất hiện bên phía hướng cuối cùng của lối đi là một căn phòng sáng đèn.

Nhìn vào lối đi Thiếu Kiệt nhíu mày bởi theo tính toán trong đầu của hắn. Đối với độ dài của hướng đi này với căn phòng kia thì nó nằm ở dưới sân tennis. như vậy nằm dưới sân tennis lại là một cơ sở ngầm của cô bạn gái hắn.

Theo từng bước chân của Ngọc Nhi mọi người dần ra khỏi hành lang đập vào mắt Thiếu Kiệt là một khoảng sân rộng cùng với kích cỡ của bốn sân tennis phía trên. Nơi đây xếp đặt các thiết bị Thể hình, và võ cụ. Những tấm xốp được đặt bên dưới tạo thành mặt sàn. Không thể tin vào mắt mình Thiếu Kiệt nhìn Ngọc Nhi hỏi.

- Cái này em xây dựng khi nào. đừng nói cái sân tennis phía trên cũng là của em đấy. Làm sao làm được những thứ này.

- Năm năm trước em cho người xây dựng lên chỗ này. Hầu hết đều sử dụng tiền của Thế Hải chuyển qua. Với những gì thu thập được xem xây

dựng theo kiến trúc của một bãi đậu xe gầm nước ngoài. Lấy món sâu hơn. Tạo ra năm tầng riêng biệt Vì đặt thù của tầng trên là sân tennis nên chỉ cần phần đó dày một chút. Công trình mỗi công đoạn là một nhà thầu khác nhau phải mất hết một năm mới xây dựng xong.

Ngọc Nhi nghe Thiếu Kiệt thắc mắc thì mới kể rõ cho hẳn quá trình hình thành nơi này. Hà Vi thì có thắc mắc của mình với việc này rất lớn. Công trình như thế này thì chắc chắn sẽ bị kiểm tra mà nếu không đúng theo bản vẽ thì cũng không đơn giản là sẽ thực hiện được những việc như thế này.

- Cậu nói lúc đó cậu cũng chỉ mới mười một, mười hai tuổi vậy những vấn đề này sao cậu làm được. Cậu đừng nói với mình là cứ đơn giản làm là được như Thiếu Kiệt. Nếu cậu lúc đó đã như thế thì cần gì đến trường nữa. Như thế thì cậu trở thành Thiên Tài rồi.

- Ủ ừ lúc đó nhỏ tuổi như thế thì cậu làm sao làm được. Không khả thi cậu mà làm được như thế này thì cần gì phải đi học nữa quá phi lý cậu nói đi cái này ý kiến của ai thế.

Nhã Oanh cũng tán đồng với ý kiến của Hà Vi bởi vì thấy với độ tuổi đó làm những việc như thế này hoàn toàn không thể nào và thực hiện nó cũng không phải đơn giản cứ muốn là làm được.- Ấy hai người hòa lại ăn hiếp tớ đúng không. Nhã Oanh thì mình không nói nhưng Hà Vi chắc cậu biết quy tắc của việc này mà. Cậu không phải mười một mười hai tuổi cũng bắt đầu làm nhiệm vụ sao. Bên Hà Thúc có cái gì thì gia đình Lâm Gia cũng có cái đó thôi. Bản thân mình cũng giống như Hà Vi đâu khác gì chỉ là mình muốn đi học nên mới được đi học còn Hà Vi hiện tại hình như không cần đi học vẫn có bằng mà đúng không.

Hà Vi lúc này cũng nhìn lấy Ngọc Nhi. Bởi vì Ngọc Nhi tương đối giống với Nhã Oanh nhưng với những gì cô biết giữa hai họ Cao và họ Lâm hoàn toàn khác biệt. Mà trong hồ sơ của cô vì bố mẹ mất nên không điều tra kỹ chỉ biết là cô họ Cao mà không hề thấy có liên hệ gì đến họ Lâm.

- Cậu. Cậu là người của Lâm gia?

- Đúng vậy! Cũng như bạn như mình được họ đào tạo bí mật còn cậu thì công khai nhưng tính ra mình hoàn thành khóa huấn luyện sau cậu những hai tháng đi.

Thiếu Kiệt lúc này cũng ngơ ngác nhìn hai người. Việc nói chuyện của hai người hẳn hoàn toàn không hiểu được.

- Khoang! Dừng lại. Cái gì mà Lâm gia ở đây. lại cả huấn luyện gì nữa. Mười một mười hai tuổi thì huấn luyện gì. Hai người nó rõ xem nào cái này là cái lộn xộn gì đây.

- Đúng rồi đấy hai người nói chuyện gì mà không hiểu gì hết giải thích rõ cho hai người bọn mình biết chứ.

Nhã Oanh lúc này hoàn toàn giống với Thiếu Kiệt không biết điều gì đang diễn ra ở tại nơi này. Ngọc Nhi thấy thế hướng một cái bàn ghế đang đặt trong phòng đi tới nói.

- lại kia ngồi một chút mình với Hà Vi sẽ để hai bạn biết cái cần biết sau đó chúng ta mới tập trung cho Thiếu Kiệt biết ba tầng còn lại là gì.

Đợi cho mọi người ngồi xuống. Thiếu Kiệt mới hướng hai người Ngọc Nhi với Hà Vi nói.

- Rồi hai người nói đi chuyện này là sao.

Ha Vi đang đo một lúc nhìn Ngọc Nhi suy nghĩ điều gì đó. Nhưng ngược lại Ngọc Nhi khá hồn nhiên. mỉm cười đáp lại lời Thiếu Kiệt.

- Thôi để em bắt đầu trước cho Hà Vi chắc chưa chuẩn bị tin thần đâu. Chuyện rất đơn giản Lâm gia cũng là một quân nhân giống như Hà Thúc và quyền hành không kém chỉ có điều họ đứng ở trung lập không đưa ra quyết

định của mình về việc theo hoặc không theo bên nào cả. Lực lượng của lâm gia nhiều hầu hết là thẩm thấu trong từng bộ phận vì thế hai bên không ai loại được họ và cũng không muốn đụng đến họ.

Nghe Ngọc Nhi nói như thế Thiếu Kiệt nhíu mày hẳn đưa ra một câu hỏi cho chính mình.

- Ý em nói là vẫn còn 1 thế lực của người Lâm Gia gì đó trong chuyện này. Tại sao không ai nhắc tới họ?

- Đúng vậy Ngoài bên nhà họ Ngô cùng nhà Họ Diệp tạo thành và nhóm người Hà Thúc thì luôn tồn tại đối tượng trung lập Lâm Gia nhưng họ không can thiệp vào bất cứ chuyện gì. Muốn nói họ có cũng được không có cũng được. Tính ra em là một thành phần trong đó.

Ngọc Nhi đem câu trả lời của mình giải đáp Thắc mắc cho Thiếu Kiệt hiểu cô ở bộ phận nào. Giữa hai nhóm tranh đấu thì Lâm Gia đứng riêng một bên và không bao giờ can thiệp.

Hiểu được vấn đề của Ngọc Nhi giải thích cho mình Thiếu Kiệt cảm thấy kỳ lạ Ngọc Nhi dù cho có liên quan thì cũng không có gì những người đó ở thế trung lập thì đâu có việc gì.

- Nhưng em liên quan thế nào chứ. Họ trung lập không ảnh hưởng bố cục tình hình là được.

- Vốn là như thế nhưng một phần quân đội của Hà Thúc thì Lâm gia chiếm một nửa. Có thể nói trong tranh chấp quân hàm thì Hà Vi và em là đối thủ.

Thiếu Kiệt lúc này nhìn Hà Vi với Ngọc Nhi cái tình hình này phức tạp đến mức hẳn cũng không ngờ tới. Ngọc Nhi và Hà Vi hai chiến tuyến giờ lại cùng giúp hẳn. Nhưng với thân phận hai người thì Ngọc Nhi đại diện cho Lâm Gia còn Hà Vi lại đại diện cho Nhóm người Hà Thúc. Bây giờ

Thiếu Kiệt hẳn mới hiểu tại sao Hà Vi không đưa ra lời giải thích mà trầm ngâm.

Thở dài một hồi lúc này Hà Vi mới tiếp lời của Ngọc Nhi

- Đối với bên ngoài Lâm Gia nhìn như trung lập nhưng bên trong họ đào tạo gián điệp và những phương thức chiến đấu cho đội quân của mình chỉ một phần nhỏ trong đó được chuyển giao cho Quân đội mà Hà thúc năm giữ. Bởi vì nguồn gốc của Lâm gia không phải là người nước mình. Mà là người gốc hoa. nếu nói vào vai phản diện thì Lâm gia có thể được xem là Ngô Tam Quế trong Tiểu Bảo và Khang Hi phim truyền hình nhiều tập mà Lý Băng rất thích. Vì thế anh đừng cảm thấy lạ khi em có thành kiến vì biết Ngọc Nhi là người nhà họ Lâm.

- Đúng điều này không thể chối cãi đâu nhưng mà có những việc họ là họ mình là mình. Bởi vì họ mà bố mẹ mình mới mất. Cừu Hùng thật chất là tử thành viên của Lâm gia đi ra vốn là đi theo con đường của họ nhưng vì thấy lợi ít và muốn tách riêng mà không biết bối cảnh của mẹ mình nên mới dẫn đến tình trạng bố mẹ mình bị sát hại. Ngược lại khi biết điều này Họ lại không làm ra việc gì để trả thù chỉ nhắc nhở Cừu Hùng cho hắn thoát ly tổ chức.

Nhìn vào Hà Vi Ngọc Nhi đôi tay nắm chặt nói về những gì bản thân mình đã điều tra được. Thế Hải lúc này mới rời đi để lấy hồ sơ mà Ngọc Nhi đã nói. Hà Vi nghe được chuyện xảy ra thật sự với bố mẹ Ngọc Nhi cũng bị định thân một chút.

- Nơi này là nơi mình tạo dựng lên mà những người đó không hề biết vốn để cho Thiếu Kiệt sử dụng bởi những thành viên ở đây đều đã được trải qua huấn luyện cơ sở giống như mình với Hà Vi. Vì họ đã biết sự tồn tại của Thiếu Kiệt rất lâu rồi và mình được huấn luyện chỉ để tiếp cận Thiếu Kiệt nhưng khi mình phát hiện ra vấn đề này thì mình đã có ý nghĩ khác.

Đối với họ mình chỉ là công cụ để gián tiếp làm hai phe cánh đánh nhau cuối cùng họ mới nhảy vào thu dọn tàn cuộc.

bây giờ Thiếu Kiệt đang cảm thấy hẫng đang ở giữa trung tâm của một trò đùa không hơn không kém. Chỉ một mình hẫng lại liên quan đến những việc khác mà hẫng hoàn toàn không biết được. Thiếu Kiệt thầm nói trong lòng mình nếu là đây là giấc mơ thì hãy cho hẫng thức dậy. Hẫng không muốn thấy mình nằm giữa trò đùa quốc tế này.

Tự tay nhéo mình một cái cảm giác đau thật rõ Thiếu Kiệt biết đây không phải mơ. Bởi những gì vừa nghe lại là sự thật. Cả Ngọc Nhi và Hà Vi thấy hẫng hành động như thế đề lấy tay che miệng không thể nhin cười nổi. Vì đây là lần đầu cả ba người thấy hẫng thất thần cần phải kiểm nghiệm bằng cảm giác đau.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 321: Vô Ảnh

Thiếu Kiệt lúc này mới nhìn lấy hai người thở dài một hơi. Việc này nói đúng hay sai thì hẳn cũng không biết được. Nếu Hiện Tại Ngọc Nhi đã công khai chuyện này và nói rõ quá khứ của mình. Thiếu Kiệt cũng cần phải suy nghĩ lại một số vấn đề giữa việc duy trì tình hình của mình không phải xáo trộn bởi những gì đang tiếp diễn.

Bây giờ Thế Hải mới trở lại trên tay cầm một bộ hồ sơ với vài chai nước. Đưa hồ sơ cho Thiếu Kiệt chuyển mấy chai nước cho mọi người. Thế Hải mới nói.

- Trong đây là toàn bộ hồ sơ thu thập được của Ngọc Nhi về Thiếu Kiệt và những gì đã xảy ra với cháu gái tôi. Mọi người xem rồi sẽ hiểu tại sao bọn tôi lại quay lưng ủng hộ Thiếu Kiệt.

Cầm Hồ Sơ Thiếu Kiệt chuyển cho Hà Vi bởi vì hẳn không cần điều này. Ngọc Nhi đã cho hẳn thấy nơi này trong khi đó Thiếu Kiệt hoàn toàn không biết chuyện gì. Nếu cô muốn giấu thì hẳn cũng không thể biết.

Bất giác Thiếu Kiệt nhìn qua bên cạnh Hà Vi lúc này đang coi hồ sơ thấy Nhã Oanh đang cúi đầu có cảm giác buồn, Hẳn hiểu hẳn cô gái này đang tự ti với chính bản thân mình. Bởi không có bối cảnh gì được như hai người kia nên cảm giác thua kém người khác nên mới có trạng thái như thế. Thiếu Kiệt bây giờ mới hằng giọng nói.

- Việc hai người anh không muốn thấy có tranh chấp nếu đã cùng với nhau trên một chiến tuyến thì anh muốn mọi người kể cả Nhã Oanh nữa. Bọn em có thể bối cảnh hoặc không có gì anh không quan tâm việc anh cần

biết là những gì chúng ta sẽ làm ở tương lai chứ không phải ở hiện tại. Dù sao thì anh cũng không cần biết bối cảnh ra sao. Có thì thêm một phần sức thôi còn không thì vẫn phải đối mặt với những thứ đó thôi.

Bên cạnh Nhã Oanh nghe được những lời nói của Thiếu Kiệt. Vốn bản thân còn đang tự ti với chính mình cô chưa bao giờ giúp đỡ Thiếu Kiệt được việc gì cũng như chưa bao giờ làm việc gì ra hồn. So bối cảnh và thân thế cô đều thua xa hai người Hà Vi và Ngọc Nhi. Về tài năng cô cũng không có điểm nào vượt trội. Từ trước đó khi nhận biết Thiếu Kiệt cô cho rằng mình lúc nào cũng hơn người. Giờ đây khi cảm nhận lấy những suy tính hơn thua về những việc làm của Thiếu Kiệt.

Bỗng chốc cô cảm thấy thế giới quan của mình rất nhỏ bé giống như một con ếch ngồi ở đáy giếng nhìn lên bầu trời luôn cho rằng thế giới này mình là lớn nhất. Khi hiểu được hai người Ngọc Nhi và Hà Vi ngay cả khi cô còn rất nhỏ đã được trải qua cái gọi là huấn luyện gì đó mà bản thân vẫn còn ganh đua với những người bạn cùng lớp cô cảm thấy mình ấu trĩ biết chừng nào.

Ngọc Nhi với Hà Vi nghe Thiếu Kiệt nói thế mới chú ý đến Nhã Oanh. Vì Từ lúc ngồi xuống tới giờ ngoài mỉm cười Nhã Oanh đều im lặng. Hiểu được Thiếu Kiệt muốn trấn an cô nàng hai người cũng ngượng ngùng. Họ cảm thấy lần này mình đi quá đà.

Nhã Oanh thì khác với họ nhưng cô có cái của riêng cô mà cả hai người không có. Nhưng như thế cũng không làm cho sự thật được phủ nhận rằng Nhã Oanh thua kém hai người rất nhiều. Hà Vi bây giờ mới lên tiếng nói để xua đi những gì Nhã Oanh đang trải qua.

- Thiếu Kiệt nói đúng mỗi người chúng ta đều có những cái của riêng mình không ai giống ai nhưng đều có chung mục đích là muốn giúp Thiếu Kiệt. Lần này đối phó Ngô Trực chúng ta nên hợp lực mà làm. Nhã Oanh cậu cũng không cần phải tự ti đâu đối với bọn mình không có bối cảnh hay

nhệm vụ nào như cậu mới là tốt đấy. Không phải lo nghĩ nhiều chỉ cần chăm sóc Thiếu Kiệt thật tốt là được.

- Hà Vi nói đúng đấy Nhã Oanh. bọn mình cũng bị ép phải đi con đường này thôi. Nếu được lựa chọn mình muốn được như cậu. Như thế tốt biết bao nhiêu không phải lo nghĩ nhiều đến những vấn đề khác. Với lại hai đứa bọn mình lo việc thì phải có người nhìn vào anh chàng này của chúng ta không khéo lại kéo thêm chị em về nữa thì bọn mình mệt thêm đấy.

Ngọc Nhi bây giờ mới chuyển chỗ ngồi đến bên cạnh Nhã Oanh cầm lấy tay cô đưa ra nhệm vụ giám sát Thiếu Kiệt để hẳn không thể kiếm thêm người khác. Hà Vi cũng gật đầu Thiếu Kiệt lúc này cũng khó hiểu tại sao chuyện này lại đổ lên đầu hẳn. Quay một vòng hẳn lại trở thành người bị hại.

Thiếu Kiệt thấy nếu còn dây dưa vấn đề này chắc hẳn hẳn sẽ phải chịu trận đòn kéo lại vấn đề chính mà hẳn đang đau đầu.

- Thôi vào chuyện chính đi. Lần này Ngô Trực đến đây cần phải giải quyết triệt để mới được. Không cần biết những thế lực liên quan có động thái gì, Người đứng mũi chịu sào là bọn mình không thể để hẳn được toại nguyện được. Hiện tại cần nhất là nhân lực. Hà Thúc chỉ có thể can thiệp ở một số chỗ. Còn những người của Cao Thịnh chắc lần này không tiện ra mặt. Ngô Trực đã dám đến thì chắc hẳn sẽ có chuẩn bị mà đến.

Ngọc Nhi đang nắm tay của Nhã Oanh cũng nhìn hẳn lờm một cái rồi mới trở lại vấn đề lên tiếng nói.

- Biết chắc là lần này hẳn có chuẩn bị mà đến nhưng không biết hẳn sẽ làm gì và có kế hoạch ra sao. Hiện tại bộ phận những người mà anh có hoạt động không nhiều riêng về bộ phận những người cao tầng em đã cho người quan sát. Còn Cao Thịnh và bốn người Tử tước đang rải người chạy tin. Mọi người theo em. Em còn cái này bất ngờ cho mọi người đây.

Nói rồi Ngọc Nhi đứng lên kéo theo Nhã Oanh đứng dậy trong sự ngỡ ngác của Thiếu Kiệt. Bởi hẳn tưởng chỉ như thế này đã là xong một ngày cần thiết. Giờ Ngọc Nhi lại nói còn điều gì đó bất ngờ làm hẳn càng thêm thắc mắc.

Thế Hải thấy Thiếu Kiệt như thế cũng khẽ mỉm cười. Bởi vì qua việc cân bằng giữa ba người là một việc tưởng chừng như đơn giản như cực kỳ khó khăn. Hẳn cũng hiểu cháu gái mình ra sao. Bối cảnh Hà Vi thế nào. Nhưng để hai người bỏ hết hai cái đó an ủi thêm Nhã Oanh là một việc khác. Chưa kể đó còn hợp lực chia việc với nhau như thế này thì hẳn chỉ biết nhủ thầm trong lòng.

“Thằng nhóc này sát gái thiên tài à. Một cỡ chỉ nhỏ của con bé Nhã Oanh như thế cũng biết mà trấn an. Thật lơ là một chút xem ra nó có thể có một đám hậu cung cũng có thể à”

Ngọc Nhi đi đến cuối căn phòng lại có thêm một lối cầu thang đi xuống. Từng bước chân đi xuống Thiếu Kiệt có thể nghe thấy được những âm thanh hoạt động phía bên dưới. Khi đi xuống hết lối cầu thang Thiếu Kiệt mới biết âm thanh gì phát ra bởi chỗ này được xây dựng theo một tiểu trận quân đội và có cả những tiếng đánh nhau quyền cước được thi triển.

Nhìn qua hàng rào bao quanh có thể thấy được một bối cảnh thành phố đồ nát. bốn góc là bốn địa hình khác nhau được xây dựng liên thông tạo nên một tiểu trận huấn luyện.

Ngọc Nhi lúc này mới nhìn lấy Thế Hải nói.

- Cho mọi người dừng lại trong 30s tập trung tại đây.

Thế Hải lúc này đến ngay một bàn có chiếc micro đặt tại đó với người huấn luyện viên đang đứng. Cầm lấy micro nói vào.

- Toàn đội tập hợp tại đô thị trong vòng 30s trình diện!

Khi tiếng của chiếc loa trên cao phát ra ngưng lại. Từ trong tất cả các tiểu trận địa. Hướng phía Thiếu Kiệt chạy tới. Những Người này nhanh chóng xuất hiện xếp thành hàng dài gồm hơn hai mươi người. Phía bên hành lang ngoài hàng rào lại có thêm hơn hai mươi người với cơ thể dính đầy sơn và đôi chỗ bị thương. Xếp thành mười hàng trước mặt Ngọc Nhi.

Ai nấy đều đứng nghiêm trang đối diện với những người nhóm Thiếu Kiệt Hà Vi lúc này cũng cau mày. Bởi dựa theo những gì cô đang thấy nó gợi lại cho cô cảm giác đang trong những ngày còn phải huấn luyện của mình. Nhưng ở đây quy mô nhỏ hơn nên Hà Vi nói với Ngọc Nhi.

- Cậu thế này là đang huấn luyện quân nhân. Những người ở đây cậu làm sao kiếm tới lại có cả tiền bạc đâu mà nuôi họ.

- Đúng ở đây mình huấn luyện quân nhân cho Thiếu Kiệt sử dụng sau này. Và họ hầu hết đều có thân phận của mình bên ngoài là trẻ mồ côi được đưa đến. Và hầu hết họ đều có những nhiệm vụ riêng để thu lại tiền cho họ. Ở đây họ có công việc của mình một tuần họ sẽ có hai ngày tập huấn mỗi lượt gồm năm người hợp tác làm một đội. Mỗi lần đều bốc thăm chia đôi. Năm người chót bảng sẽ phải bị loại bỏ mỗi tháng đi làm công việc ở những nơi của Cao Thịnh như phục vụ hoặc người trông xe nếu họ không cố gắng thì ba tháng sau không thay đổi thì bị đi làm ở có sở xem như chuyển qua bên tình báo.

Ngọc Nhi lúc này nói ra những gì mà cô sắp xếp để cho những người này hoạt động dưới danh nghĩa của cô từ nhiều năm nay. Thiếu Kiệt lúc này chỉ biết im lặng. Hắn nghĩ thầm đây có còn là bạn gái của mình hay không vì điều này hắn chỉ biết qua mấy truyện đô thị trên mạng. Hắn từng chửi mấy thằng nhân vật chính óc bả đậu làm cái gì mà dựa vào thể lực như thế. Và phán xét tính phi logic của mấy cái truyện này. Nào là tạo thể lực ngầm một mình chường không vài cái thể lực rồi có hào môn quân đội che chở. Nhưng giờ bất giác hắn thấy mình chần khác nào mấy thằng nhân vật chính mà hắn đã chửi mắng nên thầm đau đầu. Hà Vi lúc này cũng khó xử. Việc để

Thiếu Kiệt sử dụng những người này làm cô phân vân bởi những thứ trước mặt nếu đặt vào một thế lực khác có lẽ cô cũng không ngần ngại báo cáo với ông mình. Còn đây lại là Thế Lực của Thiếu Kiệt nếu báo cáo lên. Ông cô không đồng ý phải dẹp bỏ. Mà sau khi xem qua hồ sơ của Ngọc Nhi đưa cô biết thế lực này của Thiếu Kiệt phải tồn tại để đem lại sự bất ngờ sau này.

Ngọc Nhi lúc này bước lên phía trước nhìn mọi người đang trong trang phục cơ bản của một người lính lên tiếng.

- Tất cả mọi người đã đông đủ? Mọi người hôm nay tạm ngừng huấn luyện chắc cũng đang thắc mắc tại sao tôi lại đến đây đi. Trước giờ mọi người đều biết phải tranh đua huấn luyện mình để trợ giúp Thiếu Chủ. Giờ Thiếu Chủ cần các bạn giúp sức các bạn có sẵn sàng.

Một âm thanh đồng loạt vang lên của những người trước mặt.

- Sẵn Sàng!

Mỉm cười nhìn qua những người trước mặt. Ngọc Nhi lại tiếp tục.

- Thời gian qua các bạn ra ngoài làm nhiệm vụ không ít. Những nhiệm vụ chủ yếu là ám sát theo đơn đặt hàng của các đối tượng của nước ngoài. Giờ có người muốn làm khó dễ Thiếu Chủ trên con đường ấy mọi người có muốn giúp thiếu chủ gạt bỏ.

Một người đang từ hàng đầu bước lên một bước hướng Ngọc Nhi nói lớn.

- Báo Cáo tôi tình nguyện ám sát đối phương thay thiếu chủ mở đường đi. Hi sinh tính mệnh!

Thiếu Kiệt lúc này nhìn ngậy ngốc người bước lên trước một bước đó. Hắn hoàn toàn không hiểu Ngọc Nhi đã cho những người này ăn cái gì mà

đến mệnh cũng không cần như thế. Giờ đây hăn thăm lạnh sống lưng. Những người này sao giống phần tử khủng bố ôm bom tự sát vì chủ nghĩa của mình như thế.

- Được rồi về chỗ đi. Trước giờ mọi người đều biết sẽ làm việc cho Thiếu Chủ những chưa bao giờ gặp mặt hiện hôm nay thiếu chủ đứng trước mặt các bạn. Đến gặp các bạn lần đầu để sau này, Chúng ta làm việc cho Thiếu chủ mọi người đồng ý chứ.

- Đồng Ý! Sẵn sàng vì Thiếu chủ hi sinh tính mệnh!

Ngọc Nhi lúc này mới quay lưng lại nhìn về Thiếu Kiệt cười cười. Bất giác Thiếu Kiệt quay tới quay lui nhìn xung quanh một lúc. Rồi mới chỉ về mình ra dấu hỏi.

- Thiếu Chủ? Mình?

Đáp lại cử chỉ của hăn là cái gật đầu nhẹ của Ngọc Nhi. Làm hăn sững sờ vài giây chạy tới lôi Ngọc Nhi ra bên ngoài. Còn những người đang đứng nhìn thì chăm chăm theo dõi hành động của Thiếu Kiệt.

Kéo được Ngọc Nhi ra bên ngoài Thiếu Kiệt mới nói.

- Em làm cái gì vậy! cái gì mà chủ thiếu ấy Thiếu Chủ ở đây. Cái này người của em có phải của anh đâu lại nói làm việc cho anh. Em có điên không anh đâu có muốn làm đầu đảng của khủng bố. chết nhằm mấy quân nhân ngoài vòng pháp luật chứ.

Thiếu Kiệt bị tranh cãi này làm rối. Ngọc Nhi mỉm cười nhìn hăn mới đáp lại Thiếu Kiệt.

- Chứ anh định làm sao đánh với Ngô Trực. Chơi âm mưu quỷ kế cũng phải biết bàn cờ hăn bày ra cái gì chứ. Với những người này chỉ có tuyệt

đổi được đào tạo giúp anh làm việc thôi. Không cần phải lo lắng về những vấn đề phát sinh khác.

Ngọc Nhi nói thế làm Thiếu Kiệt Trâm ngâm hần chưa từng nghĩ đến vấn đề này. Quả thật đấu với Ngô Trực nếu sử dụng kế cũng phải biết đối phương ra bài như thế nào. Người của Hà thúc cũng phải có thời gian báo cáo cho Hà thúc rồi mới tới hần. Nếu như thế thời gian chuẩn bị đúng là bị rút ngắn đi không ít.

- Nhận đi toàn bộ họ đều được bên em huấn luyện hết rồi. Anh không nhận họ cũng từ em nhận nhiệm vụ của mình thôi. Trước sau gì anh cũng phải điều hành những người như thế này. Giờ ra dáng lãnh đạo một chút nói với họ vài lời. Đi nào những binh lính của anh đang đợi rồi đấy.

- Những mà việc này đúng là anh khó tiếp nhận thật. Nhưng không lẽ không còn cách khác sao. Mà em tại sao lại làm những cái này Hà thúc biết được không phải bị khệp vào tội danh tổ chức khủng bố hay sao.

Việc từ nhiên có một đội quân gần năm mươi người này làm cho Thiếu Kiệt cũng bối rối bởi những thành viên này đều đã được đào tạo. Đúng như những gì Ngọc Nhi nói hần không nhận thì họ cũng sẽ nhận nhiệm vụ từ cô. Để đưa ra quyết định này hần cũng đắn đo với những gì sẽ phải đối mặt với Hà thúc nếu những việc này lộ ra.

- Việc này anh không cần lo em nghĩ Hà Vi sẽ có cần nhắc của mình. Vì anh không xem hồ sơ nên chưa hiểu hết đâu. Đợi xong ngày hôm nay đi rồi anh muốn hỏi gì thì em sẽ nói cho. Giờ thì trở lại đó. Nhận những người dưới mình cho em. Anh mà không nhận là hôm nay anh ngủ ở đây không cho lên trên nhà ngủ.

Thiếu Kiệt bây giờ cũng chỉ biết cười khổ hần thấy việc này đã là đã rồi phải rời khỏi đây bắt buộc hần phải nhận những người này. Còn không thì việc đi lên khỏi căn hầm này cũng miễn bàn tới.

- Được rồi! Được rồi nhận thì nhận nhưng mà những người họ được lấy tên là gì thế. Biết để gọi cho đơn giản không bị phát hiện ra bên ngoài.

Thiếu Kiệt thấy nếu Ngọc Nhi đã tạo dựng nên một đội quân như thế này chắc chắn cô sẽ phải đặt cho họ một cái tên để có thể điều động. Dù sao nhận người không biết tên tổ chức làm việc dưới mình là gì thì không hay lắm.

- Họ hả em đặt tên là Âm Binh còn anh muốn đổi hay không thì tùy vì tên này em tùy tiện đặt cho họ. Giờ chuyển giao cho anh thì anh có quyền đặt lại

Nghe Ngọc Nhi nói cái tên không hay lắm Thiếu Kiệt cũng cau mày. Bản thân hẳn thấy đã là đội quân bí mật phải có một cái tên thật ngẫu như trong mấy truyện đã đọc, nên chợt nghĩ ra một cái tên khá hơn nhiều nhìn Ngọc Nhi quyết định.

- Cái tên này có vẻ không hay lắm! Thôi đổi tên Vô Ảnh đi nghe ngẫu hơn.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 322: Không Ngủ Ngon

Thiếu Kiệt cùng với Ngọc Nhi quay trở lại với những người đang đứng đối diện với một nhóm người quân nhân không chính quy. Thiếu Kiệt có chút áp lực. Ngọc Nhi bước lên phía trước nói lớn.

- Tất cả nghe lệnh. Nghiêm!

Từng người đứng thẳng tắp trước mặt Thiếu Kiệt nghiêm trang hường mắt về phía trước. Thiếu Kiệt lúc này cũng thở ra một hơi nhẹ, Hắn nhìn qua những người đứng trước mặt mình. Ngọc Nhi đang đứng cạnh hắn cũng bước lên trước hàng ngũ của những người trước mặt rồi nói.

- Hiện tại bên cạnh tôi là người mà các bạn sẽ làm việc sau này. Kể từ ngày hôm nay ngoài những thành viên nhận nhiệm vụ bên ngoài. Tất cả các bạn đều dưới sự điều hành trực tiếp của thiếu chủ không phải tôi.

- Ra mắt Thiếu Chủ!

Lời nói của Ngọc Nhi vừa dứt toàn bộ những thành viên đang có mặt không ai nói ai. cứ như thế một câu đều đặn nếu như không phải đây là việc ngẫu nhiên Thiếu Kiệt sẽ nói đây là việc có tập dợt trước.

- Không cần phải như thế đâu. Hiện tại tôi cũng chỉ là tiếp nhận mọi người như thế này thôi. Không cần gọi bằng thiếu chủ gì đâu. Nghe cứ sao sao ấy. Cứ gọi tôi là Thiếu Kiệt được rồi. Mỗi người đều ngang hàng không ai hơn ai. Tôi cũng như mọi người thôi không hơn ai cả. Tôi không biết các bạn đã được huấn luyện điều gì. Nhưng có một điều mọi người nên biết bất cứ người ở đây dù cho thi hành nhiệm vụ gì đều phải nhớ một điều. Cần

phải bảo toàn tính mạng của mình và đồng đội. Tôi chỉ cần điều đó. Nhiệm vụ có thể thất bại nhưng tính mệnh thì phải biết quý trọng. Không cho phép mọi người hi sinh vì những điều vô nghĩa. Tôi cũng thế mà mọi người cũng như vậy.

Những người quân nhân không chính quy này bây giờ nhìn lẫn nhau. Bởi việc Thiếu Kiệt nói đi ngược lại những gì được huấn luyện. Thấy những người này nhìn nhau như vậy. Thiếu Kiệt từ tốn nói.

- Những gì tôi nói mọi người nghe rõ chưa?

- Rõ

- Đối với tôi. Không cần các bạn mạnh đến mức nào, Không cần các bạn anh hùng ra sao. Chỉ có mệnh giữ lại lúc đó dù có thua thiệt nhất thời cũng có thể lấy lại được. Bởi một khi bạn thoát có nghĩa đối phương có thêm một mối đe dọa ngày ngày cần trọng lo lắng không biết khi nào mình bị trả thù như thế mới đánh gục tâm lý đối phương.

Thiếu Kiệt theo những gì đúc kết được từng những nhân vật trong truyện làm lời thoại cho mình. Dù sao thì chỉ có hãn biết đã là nhân vật chính thì làm tới cùng. Những chuyện như thế này không thể lúc nào cũng xảy ra. Cái gì tới sẽ tới hiện tại hãn cần đối phó với những gì đang âm thầm diễn ra còn việc sau này thì sẽ để sau này tính.

- Tôi hiện tại sẽ đổi tên của các bạn thành Vô Ảnh. Hiện tại mọi người có thể giải tán nghỉ ngơi ngay mai tôi sẽ trực tiếp xem xét giao nhiệm vụ cho mỗi người.

- Báo cáo sếp đã rõ mọi người giải tán. Sáng mai tập hợp hành động.

Thiếu Kiệt thấy những người đó rời đi đợi cho mọi người đi hết hãn mới thở dài. Vì hãn không muốn kéo dài nói điều gì nhiều khi chưa hiểu hết những người này vì sao lại được Ngọc Nhi tập trung lại ở đây. Tại sao họ

lại muốn trở thành những người làm việc cho hắn. Chỉ khi nào hiểu rõ hết những thứ này hắn mới có thể tiếp nhận những thứ khác.

- Ngọc Nhi còn cái gì nữa không cho anh xem luôn đi. Rồi anh có những thắc mắc muốn hỏi em không ít đâu.

Quay trở lại hỏi Ngọc Nhi. Hôm nay những việc bất ngờ quá nhiều. Để biết xem còn đi gì nữa không Thiếu Kiệt hắn sẽ gom lại thành một số vấn đề để cho Ngọc Nhi trả lời toàn bộ một rõ ràng nhất mà không phải từng việc từng việc một.

Ngọc Nhi lúc này cũng gật đầu, Vì cô biết chắc chắn Nhã Oanh và Hà Vi cũng có những thắc mắc của mình chỉ là hai người chưa lên tiếng thôi.

- Ủ vậ mọi người xem qua văn phòng thu thập tin tức bên dưới xong rồi có việc gì thắc mắc Thế Hải và Em sẽ giải đáp cho mọi người.

Dẫn mọi người xuống tầng tiếp theo từng chiếc bàn được sắp xếp bên dưới giống như một văn phòng tổng hợp. Phía trên tường một cái bản đồ của thành phố Lưu Minh. Bao gồm những quận lện cận nơi Thiếu Kiệt sống.

Trên đồ ghim những kim màu đỏ xanh và vàng. Hầu hết những chấm nhỏ này Thiếu Kiệt không hiểu đó là điều gì nhưng với những người ở đây có thể nói hoạt động đúng với một văn phòng thực thụ. Chỉ khác là họ sử dụng giấy tờ không phải bằng máy vi tính. Tất cả đều được đánh dấu một cách cẩn thận từng chi tiết và từng tập hồ sơ tạo thành từng chồng theo thứ tự.

Những người ở đây thấy Ngọc Nhi với Thế Hải đi xuống cũng đứng lên chào. Ra hiệu cho những người này ngồi xuống Thế Hải lúc này mới hướng Thiếu Kiệt nói.

- Đây là bộ phận thu thập thông tin của Vô Ảnh. Hầu hết những chấm xanh trên bản đồ là nơi những người liên lạc của chúng ta. Còn những chấm đỏ là bộ phận nhạy cảm có thể liên quan với những người của Lâm gia còn chấm vàng là người của Ngô gia.

Thiếu Kiệt lúc này mới nhìn lên trên bản đồ có đánh dấu kia. Nhìn qua có khá nhiều những ghim màu xanh và màu đỏ. Còn lại khá thưa thớt người của Ngô gia. Nhìn qua bản đồ một lượt Thiếu Kiệt mới hỏi Thế Hải.

- Mọi người lấy những thông tin này ở đâu làm sao có được tuyến tin tức dày đặc như thế này? Họ bán tin tức chúng ta lấy tiền hay là chính thức là người của chúng ta thế.

- Hầu hết là người của chúng ta. Họ buổi sáng nhận những vật cần thiết, Buôn bán thức ăn có, quán nước có, vé số có. Nói chung mỗi người đều có những công việc và đem lại thu nhập cho tổ chức thông qua những thứ mà họ bán được. Nhưng số tiền này thật sự chỉ là hình thức cho có mà không bao giờ đủ. Hầu hết là chúng ta dựa vào tiền đen khá nhiều. Đánh vào lòng tham của người dân những nơi cờ bạc diễn hình như cái xóm của cậu hầu hết là do người bên chúng ta điều hành.

Thiếu Kiệt lúc này cũng nhìn lấy Thế Hải. Bởi hắn lảng lộn không ít trong cái xóm của hắn bán giấy dò nhiều thứ canh cảnh sát kiểm tiền trò bịp nào của cờ bạc mà hắn không thấy qua. Giờ nghe những nơi này hầu hết là của những nguồn thu của Thế Hải cho tổ chức hắn trợn mắt.

- Cậu đừng nhìn tôi như thế những người lấy giấy kết quả số xổ của cậu đăng ký tháng đề là người của tổ chức. Còn mấy lần cậu canh cảnh sát thời gian thế nào tiền nhận được bao nhiêu đều được ghi lại cả. À luôn tiện nói luôn gia đình bà Nhung cạnh cậu trước đây cũng là người của tổ chức nhưng họ giờ rút lui rồi. Họ muốn có cuộc sống yên bình. Nên tổ chức cũng chấp nhận.

- Các người vậy mà tính toán đến mức độ này? Thì ra tiền trước kia toàn kiếm được thật ra là của mọi người. Hèn gì những tiền đó hào phóng thật. Bây giờ Thiếu Kiệt hiểu để có được tiền vốn mà hẳn để dành thật chất là những người Thế Hải ngấm ngấm đưa cho hẳn. Đầu tư ngấm kiểu như thế này đây cũng là lần đầu tiên Thiếu Kiệt thấy. Ngọc Nhi với hai cô nàng lúc này không nhịn cười nổi che miệng nói nhỏ với nhau.

- Ai thật ai bảo cậu thông minh bị thông minh hại làm gì. Trong xóm ai làm được tiền bằng cậu. Chúng tôi chỉ thúc đẩy nó một chút thôi. Hiện tại đối với người của Lâm gia thì vẫn cho người bám sát động tĩnh còn những người Ngô gia lực lượng mỏng hơn nên Ngô Trực đến chỉ có thể huy động vài người. Vì thế khi Phùng Kiếm Hoa đầu nhập câu hẳn được thay đổi bằng màu xanh. Còn hầu hết người đã rời đi đều thu thập tình hình, tình báo về. Chỉ cần hẳn xuất hiện tại sân bay người của ta sẽ tiếp cận và đón hẳn với vai trò là taxi. Người lúc này đưa cậu đến đây đó.

Nhã Oanh mới nói với Ngọc Nhi khi nghe Thế Hải nói về thân phận thật sự của người đón bọn hẳn ở sân bay.

- Ấy mấy người đó làm taxi vậy sao lấy tiền của Thiếu Kiệt đã là người của mình sao không nói từ đầu.

- Bọn họ mỗi ngày tiền nộp về hãng còn chạy được bao nhiêu cuộc xe đa số là đem về nộp cho tổ chức để lấy kinh phí nên dù Thiếu Kiệt đi nữa họ cũng lấy tiền bởi đây chỉ là một bộ phận của tổ chức thôi họ phải qua mặt hết tất cả mọi người.

Ngọc Nhi giải thích cho Nhã Oanh hiểu tại sao biết Thiếu Kiệt là người mình cần đón nhưng khi xuống xe người tài xế vẫn đứng đợi lấy tiền. Hiểu rõ vấn đề không phải chỉ để đánh lạc hướng và kiếm nguồn thu gửi về cho những công ty taxi Nhã Oanh cũng gật đầu. Hà Vi lúc này mới lên tiếng hỏi Ngọc Nhi.

- Mọi người nhiều như vậy thành viên chống đỡ làm sao. Tiền đen cũng không thể nào đủ chu cấp hết những thứ như thế này. Ban này các quân nhân kia sử dụng súng sơn trong tập huấn. Như thế chắc chắn những nhiệm vụ mà các cậu có thể liên quan đến súng. Như thế thì tiền đâu mà trang bị.

- Nguồn tiền kiếm được hầu hết là dựa vào việc Ám sát là chính còn những tiền của họ được chung quy vẫn là để dành cho họ. Những số tiền họ kiếm được đều được dành chuyển về cho người thân còn sống hoặc là những người họ quan tâm.

Thiếu Kiệt nghe được từ Ám Sát cũng quay lại hỏi Ngọc Nhi. Bởi hẳn thấy chuyện này không đơn giản như Ngọc Nhi nói. Nếu như thế tại sao cô lại không cho người ám sát cứu Hùng ngay từ những ngày đầu cần gì phải đợi phá án. Cho dù có chết một tên xã hội đen thì cũng không ảnh hưởng tới hòa bình thế giới.

- Sao mọi người không cho người ám sát Cứu Hùng mà tiền ám sát đó là dựa vào đâu mà có ai là người đặt hàng còn nữa những người bị ám sát là ai đối tượng như thế nào.

- À Vấn đề Cứu Hùng thật chất có thể thực hiện ám sát nhưng chặt đi một đầu rắn như Cứu Hùng ảnh hưởng rất nhiều đến bố cục. Anh cũng phải biết bên dưới Cứu Hùng không ít những đầu não. Mà Thế Hải không thể nắm hết những người đó. Thành ra các thế lực các cứ trong Lưu Minh thì càng tệ hơn. Bắt buộc phải để cảnh sát can thiệp vào việc bắt Cứu Hùng những người khác cũng bị bắt như thế mới ổn định được. Nếu không em đã cho người làm thịt hẳn từ lâu không phải đợi đến bây giờ.

Thiếu Kiệt bây giờ mới hiểu tại sao với những nguồn nhân lực như thế này đối với thế lực của Cứu Hùng mà Ngọc Nhi lại không ra tay trả thù.

- Mà các em nhận các hợp đồng ám sát như thế không sợ bị bắt sao. Những việc như thế này nên không tồn tại mới đúng.

- Thật chất việc ám sát không nhắm vào người trong nước. Hầu hết đều thực hiện ở nước ngoài là nhiều. Đa phần là những người nước ngoài họ thuê sát thủ thanh trừng nội bộ khá nhiều. Đối với việc này miễn không phải người của quốc gia mình. Những người không đáng chết. Bên tổ chức cảnh cáo để họ lánh nạn hoặc thuyết phục để họ đầu nhập dưới tổ chức.

Hà Vi vừa rồi nghe đến vấn đề ám sát đang định nói Thiếu Kiệt không ổn. Giờ Ngọc Nhi nói ra tiêu chí nhận hợp đồng và cách làm việc cô cũng không biết nói gì hơn. Nếu những việc này nằm trong nước còn có thể bảo Ngọc Nhi đẹp được nhưng nếu ở nước ngoài thì lại khác. Họ chỉ có thể bị kết tội ở nước mà họ đã vi phạm còn trong nước hoàn toàn không có quyền này.

- Hầu hết hiện tại đối với những hợp đồng ám sát rất ít thường cả năm mới có vài đơn hàng hầu hết là người có thân phận và có đối tượng nên làm một vụ ăn cả năm. Tiền đó chống đỡ lên những thứ này. Đối với việc vũ khí thì đa số đều mua từ nước ngoài. Hiện tại ở trong nước cũng có nhưng hầu hết là do vận chuyển bằng biên giới về tập kết ở tại đây. Bao gồm nhiều nhất là Ak47 với M24 được đi đường tàu thủy về trong nước. Còn lại súng ngắn Glock 17.

Hà Vi lúc này nghe được hai loại vũ khí không xa lạ gia bởi AK 47 khá phổ biến trong nước còn M24 là một loại súng nhắm của Mỹ được dùng từ năm 1988.

- Các cậu có cả vũ khí nóng. Các cậu làm sao có thể mua được mấy cái này với số lượng lớn như thế. Còn chuyển hàng bằng tàu thủy cơ quan hải quan không xác minh sao. Làm sao qua được hệ thống an ninh.

- Quên nói cậu hệ thống này đơn giản lắm. Đa số các kiện Container về tới hải quan thường chỉ kiểm tra rất ít. Kẹp chì vẫn còn là được. Hầu hết những kiện hàng này về với danh nghĩa hàng điện máy điện tử quá cảnh ở

một nước thứ ba. Khi đến cảng chỉ cần có quan hệ móc nối đôi chút là có thể đưa container đó ra khỏi cảng thôi.

Thiếu Kiệt lúc này cũng gật đầu. Đúng là chỉ cần quá cảnh để đó. Mà Không đến nước thứ ba thì cái container đó móc nối được sẽ được đem ra ngoài và trở thành hàng lậu một cách đúng nghĩa. Dù cho các mặt hàng này đều là hàng mới hoặc hàng hóa đã qua sử dụng. Chỉ cần thao tác tốt một chút cất những vũ khí này trong số đồ của container là đem đi được.

- Vấn đề này không quan trọng đâu. Ngay cả Cữu Hùng còn có thể sở hữu súng không có đường này thì cũng có đường khác chây vào nước thôi. Tổ chức như thế này bắt buộc chúng ta phải cố súng để sử dụng không thì làm sao được. Nhưng đừng để rơi vào tay kẻ không biết khống chế là được. Thôi đi lên trên nhà đi anh có một số việc muốn hỏi ở đây không hỏi được gì đâu.

- Ừ lên trên nhà đi mình cũng có điều muốn hỏi. Chứ cứ bên dưới chỗ này ảnh hưởng đến người ta làm việc cũng không hay lắm.

Nhã Oanh cũng đồng tình với Thiếu Kiệt. Bởi cô thấy những nhân viên ở đây hầu hết đang ngưng lại công việc của mình khi thấy bọn hắc đứng đây nói chuyện. Hà Vi vốn định hỏi Ngọc Nhi nhiều điều nhưng nghe Nhã Oanh với Thiếu Kiệt muốn rời đây để họ nói chuyện mà không ai ở đây biết nên cũng gật đầu.

Thế Hải thấy thế mới hướng những người đang ở trong căn phòng này nói.

- Mọi người làm việc đi. Không có chuyện gì đâu. Có gì thì mọi người sẽ được thông báo sau.

Ngọc Nhi lúc này cũng gật đầu hướng về phía lối cầu thang đi lên vừa đi vừa nói.

- Ừ mọi người lên trên ngồi xuống nói chuyện. Như thế cũng tốt đỡ phải đứng giải thích từng vấn đề thắc mắc của mình. Như vậy hôm nay phải giải thích hết mọi thứ nếu không có người không ngủ được à.

Thiếu Kiệt lúc này cũng chỉ cười hắc hắc biết hôm nay sẽ không chỉ riêng mình hắc khó ngủ mà có cả Hà Vi. Đâu phải quân nhân nhà nước chính quy nào lại chấp nhận được cho một đồng những thứ đang tồn tại thế này. Nếu Ngọc Nhi thật sự không giải thích đầy đủ những thứ liên quan chắc chắn Hà Vi mới là người không được ngủ ngon nhiều hơn hắc.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 323+208

Rời khỏi căn hầm bí mật như cơ sở quân sự tình báo của Ngọc Nhi. Mọi người trở lại trên mặt đất trong phòng khách của ngôi nhà ban đầu. Đợi cho mọi người thật sự cố định vị trí của mình Thế Hải từ tủ lạnh đem tới vài chai nước lọc.

Vừa đặt những chai nước xuống Thế Hải nhìn qua mọi người cười nói.

- Sao cảm tưởng mọi người thế nào? Nơi này đủ bí mật làm những việc cần thiết đúng không nào.

Thiếu Kiệt hẳn chỉ có thể cười nếu hẳn nói nơi này không đủ bí mật thì còn nơi nào khác bí mật. việc có một cơ sở ngầm như của Ngọc Nhi không phải cứ muốn làm là được đến cả Hà Vi còn bất ngờ thì nói gì đến Thiếu Kiệt hẳn.

- Chú cứ đùa nơi này sao lại không được quá tốt là đằng khác, giờ thì cháu có một số câu hỏi muốn chú với Ngọc Nhi trả lời đây.

Ngọc Nhi khui cho mọi người những chai nước mới mỉm cười nhìn hẳn gật đầu.

- Anh có việc gì thì cứ hỏi em đã nói sẽ trả lời toàn bộ những thắc mắc mà.

Không đợi Thiếu Kiệt kịp lên tiếng Hà Vi đã hỏi trước bởi cô có quá nhiều vấn đề cần Ngọc Nhi giải đáp.

- Để em hỏi trước cho Thiếu Kiệt. Ngọc Nhi những người này ở đâu mà cậu kiếm được làm sao để họ tuyệt đối trung thành như thế. Cậu cho người an bài những trạm thông tin liên lạc như thế này không phải ngày một ngày hai là có thể. Mà những chỗ này lại hình thành cơ sở thế này đã bao lâu rồi.

Nghe Hà Vi hỏi những vấn đề mà Thiếu Kiệt hẳn cũng có chung ý nghĩ. Nên hẳn cũng gật đầu nhìn lấy Ngọc Nhi như muốn nói vấn đề này anh đang muốn hỏi em.

Ngọc Nhi cũng thấy được ánh mắt của Thiếu Kiệt nên chỉ cười đáp lại câu hỏi chung.

- Những người này sàng sảng làm việc cho Thiếu Kiệt bởi họ là những thành viên còn lại của những gia đình bị Ngô gia thanh trừng một số khác là từ những cuộc tranh đấu của Lâm gia bị loại bỏ phải mất khá nhiều thời gian để có thể tìm được những người này. Hầu hết khi đề xuất ý kiến cho họ giúp sức thì những người này đều đồng ý. Thành viên trẻ là do bọn người Cao Thịnh cứu ra từ bọn bắt cóc không tìm được gia đình. Ở đây họ được ăn học làm việc như bao người khác mà hầu hết những thứ này đều tồn tại dưới danh nghĩa của Thiếu Kiệt.

Thiếu Kiệt nghe như thế cũng trầm ngâm hẳn biết vận mệnh mỗi người sẽ thay đổi khi chúng ta chỉnh sửa một điều đi đó ảnh hưởng tới tương lai, nhưng để chuyển biến như thế này hoàn toàn nằm ngoài khả năng hiểu biết của hẳn.

Hà vi nghe được lý do những người này trung tâm với Thiếu Kiệt cũng trầm tư. Bởi vì những người này đều được biết rằng cuộc sống của những đứa trẻ không gia đình họ có được như ngày hôm nay hầu hết do Ngọc Nhi lấy danh nghĩa của Thiếu Kiệt tạo thành.

Thấy Hà Vi cùng với Thiếu Kiệt im lặng Ngọc Nhi mới tiếp tục nói.

- Nhóm người này bắt đầu tập hợp từ bốn năm trước. Khi đó họ được sắp xếp ở một kho hàng gần đây với điều kiện sống tạm. Sau khi phân loại thành viên và nơi này được hoàn thành thì được chuyển đến đây.

- Khoan cậu nói những người này đều sống ở đây. Nơi này làm gì có chỗ để ở.

Nhã Oanh nghe được Ngọc Nhi nói những người đó đều ở nơi này mà theo như cô thấy chỗ này hầu như không có phòng ốc giường ngủ các thứ mà hộ gia đình thường có.

- Bên kia cách đây hai dãy nhà là khu tập thể hầu hết ở theo dạng phòng trọ như cuộc sống người bình thường đang có. Chỉ khác là những thành viên tổ chức không phải trả tiền trọ thôi.

Ngọc Nhi giải thích cho Nhã Oanh hiểu việc để người của mình ở nơi nào và tại sao lại như vậy khiêng cho Nhã Oanh thêm thắc mắc. Thiếu Kiệt chỉ ngồi một bên để cho mấy cô nàng này nhiều chuyện xong thì lúc đó mới đến lượt hẳn.

- Ấy nếu họ ở ngoài vậy làm sao họ vào nơi này giống đường của mình sao. Nhiều người như vậy vào trong một ngôi nhà người khác không nghi ngờ à?

Nhã Oanh ngô nghê tìm cho mình lời giải đáp nhưng Thiếu Kiệt bỗng nhiên lại thích cái tính ngây thơ này. Hấn và Hà Vi đều hiểu khi xây dựng nơi này chắc chắn cô đã tính đến chỉ không biết nó nằm ở đâu thôi.

- Hầu hết những người bên dưới họ có một phòng thay đồ và nhà tắm phía sau của khi địa hình. Sau khi họ thay đồ xong thì sẽ có một lối lên phía tầng trên nằm trong sân tennis. Nơi đó có một chỗ được để dành để lên xuống bên ngoài ngụy trang bằng kho dụng cụ. Vì là ở gần nơi đây nên mọi người đến sân tập đều bắt buộc đi bộ. Nên sẽ không có trường hợp người

khác để ý. Và họ thường phải chia nhỏ nhau ra mà đến không được đến cùng một lúc.

Ngọc Nhi nói ra cách thức để những người kia đến tập trung để tập huấn Thiếu Kiệt cũng gật đầu. Bởi chỉ có tuân thủ đúng những quy tắc trên mới khiến cho việc làm của những người họ hoàn toàn không bị để ý đến và tồn tại đến bây giờ.

- Ngọc Nhi. Mình hỏi thật cậu mục đích đào tạo nhóm người này chỉ để cho Thiếu Kiệt sử dụng hay còn có mục đích khác. Hà Vi thấy những thứ này nếu nói Ngọc Nhi chỉ để cho Thiếu Kiệt sử dụng thì đúng là cô không thể tin được bởi những thứ này cần bỏ ra số tiền lớn, Thời gian công sức của nó là khá nhiều mà chỉ để cho Thiếu Kiệt sử dụng những chuyện đối phó Ngô Trực không hoặc những việc khác thì có vẻ như đại tài tiểu dụng.

- Đúng mình lập nên những cái này vốn từ những nguồn tiền của bố mẹ mà mình Thừa kế được. Thêm nữa là những thứ kiếm được từ hoạt động nhỏ lẻ của Xuân Nghĩa Bang, Thêm vào đó là doanh thu gần đây của mô hình ám sát hình thành. Nhưng tất cả những thứ này đều chuẩn bị cho Thiếu Kiệt mà không có mục đích nào Khác. Mình biết cậu lo lắng vì những thứ này có thể ảnh hưởng đến an ninh quốc gia. Nhưng mình cam đoan mình chưa bao giờ và cũng sẽ không bao giờ có ý định này.

Hà Vi lúc này cũng trầm mặc bởi nếu Ngọc Nhi đã nói như thế. Cho dù không phải đi nữa. Giờ quyền trực tiếp điều hành những người này đều là chuyển giao cho Thiếu Kiệt.

Đợi cho Ngọc Nhi ngừng lại những câu trả lời của mình. Nhìn một lượt ba người Thiếu Kiệt mới thở dài lên tiếng về những thắc mắc của mình.

- Ngọc Nhi. Em làm anh lần này hơi bất ngờ đấy. Em phải hiểu anh với em chỉ mới tiếp xúc không bao lâu nhưng những người này đã tập trung dưới danh nghĩa của anh từ trước đó. Em có thể giải thích tại sao được

không? Vì sao em lại lấy danh nghĩa của anh mà tạo lập nên cho mình một nhóm quân nhân như thế này?

Ngọc Nhi lúc này cũng thở dài. Nhìn Thiếu Kiệt một lúc rồi mới hướng Thế Hải nói.

- Chú Hải lấy dùm cháu hồ sơ dưới bàn làm việc. Nhớ đừng mở đèn. Mã số khóa là 0208.

Thế Hải nghe thế cũng gật đầu. Rồi đi theo những gì Ngọc Nhi nói. Nhã Oanh nghe được số 0208 cũng nhìn Ngọc Nhi một lúc. Bởi cô biết số ký tự này khá quen thuộc Vì đây chính là số ngày tháng mà lần đầu tiên Cô và Thiếu Kiệt gặp nhau và hôm đó cũng là ngày Thiếu Kiệt cứu Ngọc Nhi và cô ra khỏi một đồng sự sắp xếp của Minh Long. Nhã Oanh lúc này nhìn Ngọc Nhi cười cười nói.

- Cậu còn nhớ ngày đó à? Cậu đừng chối mình cũng nhớ ngày đó khá rõ.

- Ừ mình lấy ngày đó để làm mật khẩu cho tủ làm việc của mình. Thiếu Kiệt chắc không nhớ đâu nhỉ.

Ngọc Nhi cũng đồng ý với Nhã Oanh rằng cô đã lấy ngày đặt biệt mà cả hai người lần đầu tiên tiếp xúc với Thiếu Kiệt làm mật khẩu cho ngăn tủ của mình. Thiếu Kiệt lại không hiểu hai cô nàng nói gì. Hắn đang suy nghĩ những gì sẽ làm sắp tới. Việc hắn có được những người của Ngọc Nhi sẽ vận dụng ra sao. Giờ nghe Ngọc Nhi hỏi hắn cũng không biết cô hỏi điều gì nên hỏi ngược lại.

- Nhớ cái gì? Hai người nói gì anh không hiểu gì hết vậy?

- À Không có gì đợi Chú Hải đem toàn bộ tài liệu cho anh xem lúc đó anh sẽ hiểu được tại sao những người này lại được em chuẩn bị trước với danh nghĩa là anh? Mà trước hết anh đọc hồ sơ này đi sẽ hiểu rõ tường tận.

Bởi em thấy anh cần phải có một đội quân như thế này để đối phó những việc sau này.

Thiếu Kiệt nhận lấy bộ hồ sơ lúc đầu hẳn đã không đọc. Mở từng trang những cái tên hẳn không biết là ai nhưng chắc chắn có liên quan. Cho đến một đồng danh sách người và những nhiệm vụ ghi trên đó.

Nhìn một lúc hẳn bỗng nhiên thấy được có tên mẹ mình Hoàng Lâm Nhu và cả tên của hẳn nằm cạnh nhau. Cả hai người đều được đánh dấu bằng số hiệu ghi dòng chữ chủ thích ở một trang nào đó.

Thiếu Kiệt bỗng nhiên thấy hiếu kỳ hẳn đang định kiểm số trang theo như trên đó thì Ngọc Nhi thấy thế nên nói.

- Không cần kiểm số trang đâu anh chỉ cần lật qua là anh sẽ thấy được kế hoạch đó thôi. Em không lấy những tài liệu khác vì không tiếp cận được nhiều nguồn với lấy ra khỏi nơi đó một chồng hồ sơ chắc em đã không còn ngồi nơi này.

Ngọc Nhi nói xong Thiếu Kiệt không chùng chừ mà lật qua để xem kế hoạch này là gì mà lại có tên hẳn cũng mẹ mình. Từng thông tin tên tuổi của Hoàng Lâm Nhu và Thiếu Kiệt ra. Từng Kế Hoạch đưa hẳn trở thành một quân bài ngầm để sau này tranh đấu với nhà họ Ngô được hiện ra. Nó nói rõ chỉ cần Thiếu Kiệt và những người Hà Thúc sau khi tranh chấp với Ngô Gia và Diệp gia tổn thương xong thì họ sẽ ra tay.

Nội dung chỉ đơn giản như thế nhưng bao hàm hết mọi việc cần thiết. Bên dưới khá nhiều dòng để trống. Từng bước phát triển của Thiếu Kiệt được ghi lại một cách tỉ mỉ cho đến hiện tại thì ngưng lại.

Bây giờ Thế Hải trở về trong tay có thêm một bộ hồ sơ. Ngọc Nhi lúc này cũng gật đầu như muốn để cho chú mình cho Thiếu Kiệt xem hồ sơ này. Cả Hà Vi cũng hiếu kỳ bởi vì cô thấy rõ vẻ do dự của Thế Hải khi cầm

bộ hồ sơ. Chắc hẳn có điều gì đó mà khiến cho anh ta phải có những tư thái đó.

Thiếu Kiệt thấy thế cũng lấy làm ngạc nhiên. Hắn không biết có nên mở ra xem cái gì ở trong này khiến cho Thế Hải phải hành động như thế. Vì chỉ có những chuyện tuyệt đối quan trọng người ta mới có hành động lo lắng và không muốn để người khác biết như thế này. Nhìn qua bộ hồ sơ hầu như không ghi cái gì trên đó Thiếu Kiệt hỏi Ngọc Nhi trước khi mở ra.

- Cái này là Hồ sơ gì đấy? Trong đây có gì quan trọng lắm sao mà Chú Hải em lại hành động như thế vậy

- Cái anh đang cầm là toàn bộ hồ sơ và lí lịch của em thuộc dạng bảo mật. Được em sao chép lại đem ra. Em biết trước sau cũng có một ngày nên đã chuẩn bị để cho anh biết rõ những gì em làm ở đây đều có lý do của nó.

Biết trong đây là toàn bộ thân thế của Ngọc Nhi thêm vào đó là những việc cô là Thiếu Kiệt cũng lường lự đôi chút. Nhưng vốn những gì chưa biết hẳn phải hiểu rõ những thứ này nên mới từ từ lôi ra trong túi hồ sơ một số giấy tờ chứa đựng trong đó.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 324: Phân Tích Tình Hình

Cầm trong tay từng thông tin của Ngọc Nhi Thiếu Kiệt như đang biết được một con người khác hoàn toàn bởi vì nó ghi rõ cả những thông tin mà hẳn hoàn toàn có thể hiểu được vì sao Ngọc Nhi lại phải đi học tại Thiên Hoa, và cũng hiểu tại sao đến giờ phút này cô lại ở bên cạnh mình đơn giản nhiệm vụ mà cô nhận được từ Lâm gia là trở thành người bên cạnh hẳn bạn gái cũng được bạn thân cũng tốt trở thành vợ hẳn có thể tốt nhất. Vì chỉ như thế mới có thể từ cô mà khống chế Thiếu Kiệt hẳn.

Việc đọc được hồ sơ thế này cũng khiến hẳn hiểu thêm được. Tại sao những việc làm của Ngọc Nhi khi đào tạo những người quân nhân không chính quy cùng với những người tình báo trải rộng Lưu Minh này dưới danh nghĩa của mình. Bởi đây sẽ là thế lực mà hẳn biết sẽ không thể thiếu ẩn phía sau để có thể chống chọi lại với bè phái trung lập luôn ngập ngừng quyền hành nhiều hơn.

- Cái này cũng quá ly kỳ thật. Mà sao em không tiếp cận anh bình thường từ trước mà đợi đến gần bây giờ mới thực hiện thế điệp viên Ngọc Nhi.

Thiếu Kiệt cố lấy giọng nói hài hước để xua đi sự căng thẳng ở nơi này và tâm lý khó chịu trong lòng khi mà cảm giác là một quân cờ cho Lâm Gia nắm bắt.

Thiếu Kiệt đưa cho Hà Vi xem bộ hồ sơ Nhã Oanh thì chăm chú nhìn vào những thông tin đang hiện hữu. Ngọc Nhi thấy Thiếu Kiệt nói thế cung mỉm cười đáp lại lời hẳn.

- Ai bảo có người che giấu sâu thật sâu à đi học thì đánh nhau quậy phá không có biểu hiện gì là có thể làm được việc lớn. Không tin anh hỏi Nhã Oanh xem danh khí của anh trong trường lúc đó không phải đại ca giang hồ thì cũng là lót số hoặc trung bình ai nghĩ anh làm được những việc như hiện tại. Em cũng chỉ nhìn vào đó mà kết luận anh không được nên những báo cáo về anh cho Lâm gia tề nhất chưa từng có đối với đối tượng được theo dõi đấy.

Nhã Oanh nghe thế cũng chỉ cười gật đầu một cái dứt khoát. Thiếu Kiệt chưa kịp méo mặt cô lại bổ thêm một dao vào quá khứ.

- Cậu ấy lúc trước mỗi ngày nếu có tin tức của cậu trong trường thì chỉ một là người nào đó bị cậu đánh hai là cậu hôm đó học tới tiết mấy rồi chuông mất còn không thì là bị giáo viên nào phạt nói chung là không thể nghĩ được rằng một học sinh siêu cấp như cậu mà không bị đuổi học. Không ít người muốn nghe tin cậu bị đuổi học đâu. Thế mà cậu lúc nào cũng vẫn bình an qua hết mọi chuyện. Giờ nghĩ lại thì ra là có lý do của nó cả.

- Ấy Ấy đừng kể chuyện xưa chứ. Dù sao mọi người tự hiểu là được rồi nói làm gì xấu mặt hết.

Hà Vi cũng không biết được là quá khứ Thiếu Kiệt lại thú vị như thế nhìn qua hẫng ngạc nhiên. Thiếu Kiệt trong lòng lúc này mới biết được tại sao lại có những quá khứ kia đơn giản lúc đó hẫng chưa sống lại mà vẫn còn tư duy của một đứa trẻ bình thường như bao người khác. Ai mà chả có thời thiếu niên Thiếu Kiệt cũng thế nhưng mọi người đã tưởng hẫng che dấu những thứ này thì cứ để họ tưởng tượng còn hẫng thì vẫn an tâm cho chính mình và tập trung giải quyết những việc diễn ra trong suy nghĩ của hẫng.

Người khác có thể mất tập trung cho nhiều công việc. Nhưng cả hai cuộc sống hẫng đã tập làm quen cho mình có thể giải quyết được nhiều việc trong một lúc chỉ cần hẫng tập trung mọi thứ trong đầu vẽ ra những thứ mà hẫng có

thể nghĩ đến là được. Bởi vì có những thứ này trong đầu nên công việc của Thiếu Kiệt hầu như đều phát triển ở mọi mặt. Cái hấn không có chính là bối cảnh và chỗ dựa liên quan như hiện tại.

- Thôi Không đề cập vấn đề này nữa. Vậy là khi anh thay đổi nhưng thứ đó Ngọc Nhi có báo cáo về cái Lâm gia này không hay vẫn giữ nguyên như cũ.

Thiếu Kiệt hấn cố lôi ba cô nàng ra khỏi những việc quá khứ của hấn để tập trung vào việc tìm hiểu hết những thứ mà hấn chưa biết về ra một thứ gọi là suy nghĩ giả lập. Hấn học được cách này thông qua việc tìm kiếm hướng đi và giải quyết những việc cần thiết để dự đoán được lúc nào nên làm gì và không nên làm gì hợp lý nhất.

- Em đâu có khờ như thế Thiếu Kiệt! Khi anh thay đổi mọi thứ em không báo về chỉ có chút chút thôi nhưng mà chắc cũng không đến nỗi nào bị phát hiện. Việc này chỉ để lộ ra vài ý tưởng đơn giản. Bởi trong lúc anh diễn thuyết cái dự án cộng đồng trong trường học đã đối diện với người của Lâm gia nên cái nào cần thiết thì nên báo cáo về để bảo toàn được những gì xây dựng chứ.

- Hả có người của Lâm gia trong buổi thuyết trình sao? Người đó là người nào thế?

Nghe Ngọc Nhi nói người của Lâm gia đã biết hấn lộ ra Thiếu Kiệt cũng ngạc nhiên bởi nếu như có người tiếp xúc với hấn. Thiếu Kiệt phải nhớ rõ nhưng không nhớ ra được người nào trong buổi thuyết trình đó.

- Anh tiếp xúc với Vũ Luận. Tên đó cũng âm hiểm không kém những người của Ngô Gia đâu cẩn thận đấy Thiếu Kiệt.

- Ấy nhờ rồi. Không ngờ hôm đó hấn đứng ra ủng hộ cũng chỉ là một bước lấy niềm tin nhưng mà đến giờ vẫn chưa liên lạc lại chắc không cần thiết đâu.

Thiếu Kiệt sau lần gặp Vũ Luận đó ở trường đến nay hầu như không có gặp lại và liên lạc nên hẳn thấy việc Vũ Luận biết chắc cũng hạn chế trong những thứ không lên được mặt bàn nên không quan tâm lắm.

- Ủ mà Hà Vi với Ngọc Nhi có hồ sơ của Ngô Trực không. Để anh em xem xem hẳn sẽ sử dụng cái gì để làm niềm tin đi Lưu Minh lần này.

Ngọc Nhi lắc đầu. Đối với việc Ngô Trực và những người khác cô chỉ biết được chút ít thông tin còn về hồ sơ trực tiếp thì không biết rõ ràng. Hà Vi lúc này trầm ngâm một lúc mới lên tiếng nói.

- Ngô Trực tình tính khá gay gắt bên ngoài có vẻ như hẳn là người tuy tiện nhưng một khi đã làm một việc gì đó hẳn suy tính rất kỹ lưỡng. Chưa kể đến nếu tính vào đơn vị tội phạm hẳn có thể nói là tên tội phạm có IQ cao. Hẳn luôn để những người khác thay hẳn chịu tội một cách có chủ ý. Phần lớn những đường dây mua bán cấp dưới đều không biết mặt hẳn. Nếu có gặp bên ngoài hẳn hầu hết để người giả danh mình đi tiếp xúc đối tượng. Thông qua người đó trả lương theo dạng một người diễn viên tự do. Nên lần này nếu nói hẳn quyết định đi Lưu Minh chắc chắn sẽ có chuẩn bị.

Hà Vi nói ra đánh giá mà cô được đọc từ trong hồ sơ của Ngô Trực cho Thiếu Kiệt biết. Vì đây ảnh hưởng tới quyết định sắp tới khá nhiều. Dựa vào Thành ghế nhắm mắt lại tự vẽ cho mình một con người có cá tính như thế thì hẳn sẽ làm như thế nào. Thiếu Kiệt hành động như thế những người xung quanh cũng im lặng. Một lúc lâu sau không khi đang im ắng không một tiếng động nào ngoài những hơi thở của mọi người để dành lại không gian cho hẳn suy nghĩ. Thiếu Kiệt chợt mở đôi mắt của mình hướng Hà Vi hỏi.

- Trước đây Ngô Trực từng ở nước ngoài vậy Ma túy của hẳn có chuyên ra nước ngoài hay chỉ cố định trong nước. Nếu chỉ ở trong nước hẳn chắc chắn sẽ không kiếm được nhiều tiền như thế đi.

Thiếu Kiệt lúc này nhìn Hà Vi mới nói ra những gì hắn suy nghĩ dựa trên số tiền có được của Ngô Trục tại ngân hàng Thụy Sĩ và những gì hắn đang có trong nước mới đưa ra kết luận của mình. Số tiền nhiều như thế chỉ có thể mô hình kinh doanh hắn không nằm ở trong nước.

- Có thể sẽ có ở nước ngoài nhưng hầu hết một năm hắn thường xuyên đi du lịch các nước khác nhau, Campuchia, Thái Lan, Myanmar và Trung Quốc là nhiều nhất.

- Nếu hắn muốn đem ra nước ngoài cần có người đưa số lượng lớn hàng hóa này. Em về hỏi Ông xem lấy được những thông tin xuất hàng đi của Diệp Nhi được không bởi chỉ có Diệp Nhi với danh nghĩa xuất khẩu mặt hàng thuốc lá nội ra bên ngoài các nước lân cận hoặc nhập nguyên liệu làm thuốc mới có thể đưa được cái đồng hàng này đến và đi ra nước khác một cách hợp thức hóa nhất.

Đưa việc lần trước Diệp Nhi thay Ngô Trục chuyển hàng và danh sách chuyển tiền từ tài khoản của Ngô Trục cho Diệp Nhi Thiếu Kiệt vẽ ra một bố cục nếu bản thân Diệp Nhi đưa những thứ này ra nước ngoài thông qua các mô hình xuất nhập khẩu của mình.

Vì là sản phẩm thuốc lá. Nó sẽ có bao gồm chất gây nghiện và kiểm tra theo dạng chó nghiệp vụ là không ổn chỉ có thể kiểm hàng bằng tay. Mà con người chỉ cần có quan hệ của Diệp Nhi thì sẽ không ai nghi ngờ điều này.

- Được sáng mai em sẽ nhờ ông kiểm tra thử. Còn về việc có chắc Ngô Trục chuyển hàng này ra nước ngoài. Qua tay Diệp Nhi hay không thì lúc đó chúng ta sẽ điều tra sau.

Hà Vi cũng đồng ý giúp Thiếu Kiệt nhờ ông mình làm việc điều tra này. Mà Thiếu Kiệt hẳn chắc chắn hai người Ngô Trục với Diệp Nhi thế nào

cũng có móc nối với nhau. không vì điều gì mà chính từ những suy nghĩ của hắn có thể đưa ra được.

- Theo anh chuyện này là chắc chắn. Mọi người suy nghĩ thử nhé. Một năm ma túy thu được hầu hết sẽ được chia nhỏ bán cho các công ty sản xuất thuốc tây thông qua đấu giá. Hầu hết những thành phần này là độc hại nhưng nó cũng được lấy làm một số loại thuốc đặt trị như Thuốc an thần và nhiều thứ thuốc giảm đau. Nhưng chỉ với số lượng mỗi năm là rất ít hầu hết những thứ này sẽ đi về đâu. Và tại sao mọi người chưa bao giờ thôi thắc mắc rằng Ma túy ở đâu mà có. Anh dám cá rằng hắn sản xuất trong nước tại một địa điểm nào đó có thể là một căn hầm bí mật như thế này bên dưới xưởng sản xuất thuốc lá chẳng hạn.

Mọi người lúc này cũng đồng ý với cách nhìn nhận của Thiếu Kiệt về việc này không ai có thể làm việc này tốt hơn công ty sản xuất thuốc lá cả. Nó có thể được lưu giữ được đánh dấu đến lúc chuyển đi chi cần lấy đúng hàng đã được đánh dấu và thêm vào đó số lượng hàng hóa được.

Vì bên trong những gói thuốc có một lớp giấy bạc che chắn nên cho dù có qua máy quét x- quang cũng không thể thấy được đó là gì. Mà việc này có thể để cho Ngô Trực cùng Diệp Nhi danh chính ngôn thuận chuyển đi hàng tẩu ma túy được sản xuất.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 325: Triệu Tập Đi

Nhã Oanh lúc này mới hướng Thiếu Kiệt thắc mắc về việc tại sao đang tìm cách đối phó Ngô Trực mà hần lại đi phân tích việc liên quan đến những vấn đề ma túy không cần thiết vào lúc này.

- Thiếu Kiệt em thấy đối phó với người Ngô Trực kia thì liên quan gì đến những chuyện ma túy mà họ buôn lậu đâu chứ. Hai việc này hoàn toàn khác nhau xa mà.

- Không hần! Việc này quan hệ mức cần thiết không giống chơi được đâu. Mọi người thấy Ngô Trực nếu đến Lưu Minh hiện tại vào lúc này gây khó dễ cho mình với nhân lực đang có tỉ lệ thành công của hần là bao nhiêu phần trăm.

Mọi người lúc này mới im lặng tính toán về bố cục trên bản đồ của nhà họ Ngô tại Lưu Minh theo như những gì đã nhìn thấy bên dưới bản đồ phân bố tình báo. Hà Vi sau khi suy tính một lúc mới nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Theo em tỉ lệ là 30 phần trăm. Mà tỉ lệ như thế này chắc chắn Ngô Trực sẽ không dại gì đi Lưu Minh phải có điều gì đó mà hần chắc chắn mới được.

- Mọi người lần này nghĩ xem với những việc không có khả năng hoàn thành với tính cách của Ngô Trực nếu muốn làm việc này sẽ như thế nào? Nhân lực không có hần sẽ tìm ở đâu.

Thiếu Kiệt phân tích ở góc độ cho mọi người thấy bởi hần đã suy nghĩ ra được cục diện tương đối để hần có thể chuẩn bị vài thứ đón tiếp Ngô Trực.

- Ý anh là hẳn sẽ nhờ người bên ngoài tới Lưu Minh? Nhưng những người đó là ai. Hẳn chưa có mặt ở Lưu Minh này thì làm sao chúng ta biết những người đó là người thế nào.

- Hà Vi em nói ông em bảo là ngày mai Ngô Trực đến đúng không? Nếu như anh không lầm thì những người này đã ở Lưu Minh rồi. Việc này tùy thuộc xem đối tượng tiếp xúc của hẳn là những ai. Với những người bố trí tình báo của bên mình chắc chắn sẽ phát hiện ra những người đó.

Ngọc Nhi lúc này cũng gật đầu. Thế Hải thì ghi lại vào một tờ giấy hẳn lấy từ trong túi của mình ra. Những việc này đối với hẳn dường như là quen thuộc lâu rồi. Khai chai nước nốc một hơi Thiếu Kiệt nhìn lấy mọi người nói.

- Nếu chỉ đơn thuần Ngô Trực để chỉ để đối phó anh thì vấn đề cao tầng đúng là nên xem lại. Ngọc Nhi em cho người theo dõi hết toàn bộ những người trên bộ phận Cao tầng giúp anh, Vì qua hồ sơ có khá nhiều điểm không phát hiện được. Như anh dám chắc lần này kế hoạch Ngô Trực đến Lưu Minh phải có người nào đó nói cho hẳn mới làm gấp rút như thế này. Và người đó chắc chắn là có liên hệ với kẻ đã chỉ đường cho Ngô Trực. Hiện tại chưa biết người đó là ai mới đau đầu đấy.

- Lần trước vụ của Trịnh Chi xem ra những người đó đều biết đi. Cũng may do Thiếu Kiệt đối toàn bộ những dữ liệu này nên họ không biết được duy nhất là tại sao Họ biết được Thiếu Kiệt đã cài virus vào hệ thống mà vẫn cứ để như bình thường.

Hà Vi nói ra ý kiến của mình trong việc này bởi vì cô cảm giác nếu sự việc của lần trước chỉ đơn giản là Trịnh Chi giao dịch tài liệu có virus mà những người kia không biết. Thiếu Kiệt cũng gật đầu, Việc trong nội bộ cao tầng có người làm việc cho người khác thì quả thật tương đối khó khăn. Nhưng vì sao đến hiện tại dù những người kia đã cho dừng lại hệ thống

trang giao dịch và hồi trả tiền cho khách hàng. Nhưng vẫn chưa có động thái nào mới là điều quan trọng.

- Theo anh nghĩ người này lúc mà phát hiện ra việc thì đã muộn. Không có điều kiện báo lại với bên kia. Và cũng chỉ tưởng mình muốn bắt được đối phương nên không ngờ anh đã cài đặt virus vào đó. Như thế có thể giải thích cho việc tại sao họ lại lấy mã nguồn đó sử dụng.

- Tính ra vậy thì chỉ có vài người biết anh chạy vi rut cho đến khi hợp bắt đầu lấy tiền anh mới nói ra. Khi người kia báo lại họ đã ngừng lại trang web với vấn đề sửa chữa và trả tiền lại cho khách hàng. Như thế phạm vi những người liên quan chỉ là những người không nằm trong hệ thống it của Chu Tường.

Hà Vi đưa ra những nhận xét của mình. Với những gì đúc kết lại những nhân vật ngồi ngang hàng và thời gian bị phát hiện Thì chỉ có những người không thuộc trong lĩnh vực làm trang web của Chu Tường với Thiếu Kiệt. Như thế địa điểm khoanh vùng cũng tương đối đơn giản hơn.

- Ngọc Nhi hôm nọ em báo với mọi người anh về trễ hai tuần là khi nào? Có người nào có động thái lạ không?

Thiếu Kiệt lúc này mới đưa ra câu hỏi cho Ngọc Nhi. Hắn muốn xác định người nào sau khi nhận tin tức đã báo đi

- Có lẽ là ngày anh vừa đặt chân tới Thụy sỹ đi. hôm đó cũng tương đối trễ. Hầu hết chỉ báo cáo đơn thuần với em nói mọi người cố có việc gì gấp giải quyết anh phải đi thêm hai tuần nữa mới về. Lúc đó có Nhã Kỳ hỏi em là anh định hai tuần sau về triển khai xây dựng luôn hay đợi qua tết ta. Còn Lê Hiêu thì muốn hỏi anh một số điều trước tết nên làm gì. Noi chung mỗi người đều có câu hỏi cho mình nhưng em đã gửi cho anh mấy câu hỏi đó rồi mà.

Ngọc Nhi nhớ lại những gì đã xảy ra trong ngày hôm đó khi cô báo thời gian Thiếu Kiệt về sẽ trễ hơn dự kiến. Hà Vi lúc này mới lên tiếng hỏi Ngọc Nhi.

- Thế có ai hỏi Thiếu Kiệt tại sao hai tuần nữa mới về hay là hỏi xem Thiếu Kiệt đang ở đâu không? đại khái mấy câu liên quan đến nơi ở và việc làm của Thiếu Kiệt sắp tới đây Ngọc Nhi.

- Cái này thì cũng không có. Nhưng mà mọi người yên tâm em đã cho người theo dõi những người đó sát xao rồi. Hễ có động tĩnh gì sẽ được báo về. Trả lời Hà Vi, Ngọc Nhi cũng nói ra sự an bài của mình khi được Thiếu Kiệt cảnh báo về việc những người trong cao tầng có người bán đứng công ty.

- Xem ra không phải ngẫu nhiên nhỉ. Trước mắt cứ quan sát những người đó. Tuy là họ khi biết chuyện này sẽ có một chút khó chịu nhưng cũng là chuyện đã rồi. Nhưng anh nghĩ để biết được Anh có động thái nào hay không và lịch trình của anh như thế nào thì Ngô Trực bắt buộc phải liên hệ với người đó. Như thế cứ để người bí ẩn kia làm con mồi đi.

Thiếu Kiệt thấy việc muốn để cho người đó tự lộ diện không khó chỉ cần hoạt động của hắn thất thường người nắm được quy luật này sẽ là người báo cáo lại cho Ngô Trực. Như thế việc này cũng sẽ đem người đang có hành tung bí ẩn ra mặt.

- Thiếu Kiệt em thấy nếu Ngô Trực đã đưa người của hắn đến đây anh phải thật sự đề phòng. Hắn không đơn giản đâu. Thủ đoạn của hắn cũng không thua kém. Hắn sẽ lựa vào điểm yếu nhất của mình mà ra tay không chừng.

Hà Vi nói ra những gì mà mình suy nghĩ sau khi Thiếu Kiệt muốn lấy Ngô Trực làm mồi dụ người nằm vùng trong cao tầng của hắn. Bởi vì cô

thấy việc này khá mạo hiểm. Nếu đối phương phát hiện sẽ có thể làm ra hành động không được an toàn.

Ngay lúc này đây điện thoại của Thế Hải vang lên. Làm mọi người giật mình nhìn hẩn. Thế Hải lúc này vội vàng lấy điện thoại trong túi mình ra nhìn lên số điện thoại gọi đến hẩn cau mày.

- Xin Lỗi chú nghe điện thoại một chút.

Mọi người thấy Thế Hải hành động như thế cũng ngược nhìn giờ đã không còn sớm mà điện thoại giờ này chắc chắn là quan trọng. Chưa kể đến Thế Hải chịu trách nhiệm về tình báo. Mọi người lúc này cũng chờ hẩn quay trở lại hỏi xem có việc gì gấp. Không cần đợi mọi người đợi lâu Thế Hải vừa nghe điện thoại chưa tới vài giây đã giật mình thốt lên.

- Cái Gì! Ngô Trực đến Lưu Minh đang ở sân bay!

Âm Thanh của Thế Hải trong không gian yên tĩnh làm mọi người đứng bật dậy. Bởi vì việc này quá bất ngờ. Không như dự đoán của Thiếu Kiệt. Ngô Trực lại đến sớm hơn. Như thế cũng có nghĩa là hẩn ra bài không theo một quy tắc gò bó nào.

Thế Hải nhìn về mọi người rồi mới trả lời lại với người báo cáo tin tức cho mình.

- Được rồi để người của mình chờ hẩn đến nơi cần đến. Nhớ lưu lại hành trình đi hoặc địa điểm hẩn đang ở gửi về gấp tổng bộ sẽ cho người theo dõi sau. Nhớ không được rời vị trí cho đến khi có người đến đó bám sát đối tượng.

Thế Hải cúp máy hướng mọi người đang nhìn hẩn nói.

- Vậy là Ngô Trực đến trong đêm không phải buổi sáng có vẻ như hẩn nắm rất rõ quy luật tạo bất ngờ cho mọi người. Cũng may hôm nay Thiếu

Kiệt về có khá nhiều anh em tập trung ngoài đó để tiện việc chở Thiếu Kiệt đến đây mà không ai biết.

Ngôi xuống bàn một chút Thiếu Kiệt trầm ngâm. Hắn thấy được việc Ngô Trục tung hỏa mù với chuyến bay cũng đã được tính toán nhất định. Như thế chắc chắn những người mà Ngô Trục nhờ đến đã có mặt ở Lưu Minh. Vì chỉ có như thế hắn đi không đúng giờ đã biết thì mọi người trở tay không kịp. Từ đây tới sáng hắn có thể làm khá nhiều việc. trong khi mọi người bắt đầu vào kế hoạch thì hắn đã lo liệu xong xuôi mọi việc cho những ngày sắp tới.

Ngọc Nhi lúc này mới nhìn Thiếu Kiệt lên tiếng hỏi.

- Giờ sao đây Thiếu Kiệt. Với nguồn nhân lực ban đêm của mình tương đối ích chỉ có thể đưa cho người Cao Thịnh theo dõi nhưng sợ rằng hắn sẽ phát hiện thôi.

- Tức Thật biết vậy khi này để Vô Ảnh ở lại giờ thì có người sử dụng rồi.

Thiếu Kiệt bức tức tại sao hắn lại để cho Vô Ảnh tan buổi tập huấn sớm nếu không thì sơ Thiếu Kiệt đã có người đề theo dõi Ngô Trục bí mật rồi.

- Ấy quên nói Thiếu Kiệt! Vô Ảnh chưa giải tán phải đến sau 12h họ mới đóng giả nhân viên của sân bóng rời đi được. Nhưng không biết giờ có người nào đi trước chưa.

- Triệu Tập Vô Ảnh. Bằng bất cứ giá nào nếu đã rời đi thì tìm cách báo lại cho họ để thực hiện kế hoạch sau.. Đi gặp họ giao nhiệm vụ đầu tiên triệu tập đi!

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 326: Bối Lòng Tìm Vết

Chỉ chưa đầy năm phút sau Thiếu Kiệt có mặt tại đại sảnh tầng hầm thứ nhất. Lúc này Thế Hải cũng đã triệu tập thành viên thông qua người đứng đầu huấn luyện. Toàn bộ thành viên còn lại hơn ba mươi người. Ai nấy đều nhìn nhau như không hiểu tại sao vừa rồi Thiếu Kiệt vừa cho họ giải tán nghỉ ngơi xong giờ lại triệu tập khẩn.

Thiếu Kiệt không như lần đầu gặp mọi người hăn đứng trước toàn bộ những người này. Dáng vẻ khác hăn trên người toát nên một vẻ gì đó nghiêm nghị. Nhìn qua những người tập trung trước mặt mình Thiếu Kiệt lên tiếng nói.

- Chắc hẳn mọi người thắc mắc tại sao tôi lại triệu tập gấp gáp như thế này. Nhưng đây là tình huống bắt buộc. Vốn theo tin tức tình báo đối phương người sẽ đối đầu với tôi trong lần này đến đây vào sáng mai. Nhưng hiện tại lại đến sớm hơn dự định. Hăn vừa xuống sân bay và được người của ta bám sát. Nên mới gấp gáp triệu tập các bạn trong khi đã cho mọi người giải tán. Mọi người chắc không có gì phiền hà về việc này đúng không?

Lời của Thiếu Kiệt đánh phép trên mọi phương diện hăn vừa đưa ra giải thích vừa để những người này hiểu. Ngô Trực có thể ra bài không theo một quy tắc nhất quán nào. Đáp lại lời Thiếu Kiệt là một tiếng đồng thanh của tất cả những người trước mặt.

- Không! Phục Vụ là nghĩa Vụ. Sẵn sàng đợi lệnh!

- Trước mắt chia tổ này làm hai người một tổ trình sát tập trung gần đối tượng các bạn đã làm việc với nhau lâu sẽ phát huy hết những gì vốn có và hỗ trợ lẫn nhau. Những người không có mặt tại đây sẽ được chuyển giao thành đội hỗ trợ thứ ba. ở đây tôi sẽ làm đủ số thăm theo từng người người có mặt.

Thiếu Kiệt cầm lấy một tờ giấy A4 chia ra làm đủ số thăm ghi trên đó hai con số một và hai chia đều cho mỗi người có mặt đầy đủ nơi này mất năm phút để hân hoàn thành công việc. Thế Hải sau khi triệu tập người cùng rời đi bây giờ quay lại trên tay có thêm một số hình ảnh hướng về Thiếu Kiệt nói.

- Thiếu Kiệt đây là hình của Ngô Trực cậu xem cho anh em biết mà làm việc.

Gật đầu cầm trong tay tấm hình được in trên giấy Thiếu Kiệt hướng mọi người sau khi nhận được thăm phân đội của họ. Nhìn qua một lượt ra lệnh.

- Đây là nhiệm vụ đầu tiên tôi giao cho mọi người. Tôi hi vọng nhiệm vụ lần này sẽ thành công tốt đẹp. Mọi người chuyển tay nhau mà nhìn lấy đối tượng. Nhóm một các bạn phụ trách đem người vào nơi cư trú hiện tại của Ngô Trực. Thêm vào đó là giám sát phụ cận nơi hân sẽ ở lại. Nhóm Hai sẽ giám sát và theo dõi sự di chuyển của đối tượng và những ai hân sẽ gặp. Nếu thiếu người sẽ bổ sung sau. Mỗi nhóm chọn ra cho mình một đội trưởng để báo cáo lại tình hình cho tôi các bạn nghe rõ không.

- Rõ Thừa Sếp!

Thiếu Kiệt nhìn thời gian cũng gật đầu hân thấy việc chọn người đội trưởng cho từng nhóm như thế này chắc chắn những người này sẽ tự làm được. Nếu mà không thì cái đội như thế này cũng không làm nên cơm cháo gì. Xem đây vừa là nhiệm vụ, vừa là bài thử nghiệm của hân đối với Vô Ảnh.

- Tự mọi người sắp xếp hiện tại đợi bên tình báo đưa về vị trí sẽ ở của đối tượng mà hành động.

Những người của nhóm quân nhân không chính quy này sau khi quây quần lại một lúc sau. Chọn ra hai người hướng Thiếu Kiệt báo cáo.

- Thừa Sếp đã chọn ra hai đội trưởng của hai nhóm!

Đối diện trước hai người đứng trình diện mình. Không khó để thấy một trong hai người là người lúc đầu báo cáo với Thiếu Kiệt. Nhìn qua sơ lượt họ một lúc Thiếu Kiệt mới lên tiếng hỏi.

- Các anh tên gì?

- Báo Cáo sếp Tôi tên Nguyễn Công Toại đội trưởng nhóm một.

- Còn tôi Lưu Bảo Huân đội trưởng nhóm hai

Biết Được tên của hai người Thiếu Kiệt chỉ gật đầu. Ghi một dãy số điện thoại của mình đưa cho hai người Thiếu Kiệt mới nói.

- Kể từ bây giờ tất cả những hành động của hai đội nhóm dưới sự điều hành của tôi các anh có thể lưu lại số của mình cho tôi để tiện việc báo cáo.

- Vâng Thừa Sếp!

Nhìn hai người trở lại hàng Thiếu Kiệt nhìn mọi người mới gật đầu hướng toàn bộ mọi người nói.

- Hôm nay không có thời gian! Sau khi xong nhiệm vụ này đích thân tôi sẽ đi hỏi từng cái tên để ghi nhớ không cần phải chỉ một người đội trưởng nữa!

Mọi thành viên trong hai đội đều hiện lên ánh mắt vui vẻ. Thế Hải lúc này nhận được một tin nhắn từ trong điện thoại mình. Mới bước đến bên

cạnh Thiếu Kiệt nói. - Đã có địa chỉ nơi Ngô Trục đến.! Phương tiện di chuyển mọi người đã chuẩn bị xong hiện tại đều tập trung bên ngoài đường lớn bốn phía.

Đưa về phía tin nhắn cho Thiếu Kiệt ghi ra những dòng chữ được gửi đi ra giấy Thiếu Kiệt ném về cho Công Toại Với Bảo Huân.

- Địa chỉ đối tượng đã có mọi người hành động ngay trong đêm. Chiến Dịch đầu tiên bắt đầu. Nhóm hai theo lối trong nhà đi ra còn nhóm một rời đi theo lối của sân tennis. Thời gian không còn nhiều. Bốn xe đợi các bạn bốn hướng của nơi này bên cạnh đường lớn. Bắt đầu hành động.

- Rõ.

Một âm thanh đồng loạt vang lên và đây cũng là lần cuối cùng của ngày hôm nay. Toàn bộ mọi người trong hội nhóm lúc này cũng gấp rút rời đi. Thế Hải và Ngọc Nhi cũng mở chốt cửa căn nhà mình cho nhóm người của Bảo Huân đi ra bên ngoài.

Hà Vi lúc này mới nhìn Thiếu Kiệt bước đến bên cạnh hần thở dài nói.

- Những người còn lại tập hợp anh định làm việc gì?

- Những người chưa tập hợp sẽ được đem hỗ trợ khi cần còn không cho họ đảm nhận việc bảo vệ từ xa cho mọi người. Mẹ anh còn có Nhã Oanh và gia đình của Lý Bân với Lâm Vũ nữa. Riêng về Nhã Oanh có thể là điểm yếu mấu chốt nhất. Bởi cô ấy không như em với Ngọc Nhi mà có võ công phòng thân.

Nhã Oanh nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng mỉm cười bản thân cô lại rất vui bởi Thiếu Kiệt lo lắng cho mình nhưng cũng không biết sao được. Chuyện này cô cho dù có muốn học võ để có thể được sự an tâm của Thiếu Kiệt giống như Hà Vi với Ngọc Nhi cũng không được. Vì việc đó không phải cứ

như trong phim mà ngày một ngày hai trở thành cao thủ trong cao thủ được. Nó phải được rèn luyện mỗi ngày và trải qua thời gian dài.

- Ủ! Mà Thiếu Kiệt chuyện này cứ để những người bên dưới họ lo đi cậu chuẩn bị tinh thần làm sao để liên hệ với Phùng Kiến Hoa đây. Việc này ảnh hưởng cũng không nhỏ đâu. Đã làm như mình không biết chuyện Ngô Trực thì phải đóng giả cho thật giống không thể để lộ sơ hở được.

- Việc này sau này hãy tính. Để xem Ngô Trực có cái gì lúc đó mình sẽ có biện pháp đối phó. Đã không giả thì thôi, nếu đã đóng giả thì phải giả cho thật giống.

Thiếu Kiệt thấy việc sắp xếp với Phùng Kiếm Nhất chưa phải là lúc mà cái quan trọng nhất hiện tại là làm sao để cho những thứ đang có của Ngô Trực đang có được công khai bại lộ. Lúc đó thông qua những thứ của Ngô Trực chuẩn bị mà tiến hàng đối kháng một cách tốt nhất. Chợt nhớ đến Ngọc Nhi đã cho người theo dõi hết mọi người ở bộ phận cao tầng Thiếu Kiệt cũng muốn biết những người đó có hành động gì bất thường đáng chú ý hay không.

- Nhưng mà Ngọc Nhi này những ngày qua có người nào bị theo dõi mà có dấu hiệu khả nghi không?

- Thời điểm này mọi người đều bận bịu chỉ riêng có Nhã Kỳ là tương đối không có việc gì thường xuyên qua phụ việc ở cửa hàng linh kiện này tính thay cho Trương Hạo mỗi lần hẵn có việc đi singapore hầu hết đều không có gì bất thường.

Thiếu Kiệt trầm ngâm một lúc hẵn định để chuyện này lúc nào có thời gian mới tiếp tục tin tiếp thì Nhã Oanh mới đưa ra một ý kiến.

- Em thấy hầu hết số điện thoại mọi người đang sử dụng đều là số của công ty cấp và công ty trả tiền điện thoại hàng tháng sao không từ đó mà xem có cuộc gọi nào bất thường không. Mẹ em mỗi tháng nhận hóa đơn

đều xem coi số điện thoại lạ nào trong hóa đơn của bố để biết ông có ra ngoài lên phén hay không mà mỗi lần như thế bố em đều bị truy hỏi số điện thoại vui lắm.

Lời của Nhã Oanh làm Thiếu Kiệt bưng tỉnh nhưng hăn cũng không dám chắc bởi nếu những người này sử dụng số không phải của công ty gọi đi thì chắc chắn cũng không kiểm tra được gì. Nhưng hăn cũng muốn thử xem có được thông tin nào từ đó không.

- Ngọc Nhi em còn giữ hóa đơn của các số điện thoại đã cấp cho cao tăng chứ. Việc này biết đâu lại có một nút thắt do sơ suất của người kia thì chắc chắn sẽ tìm ra đối phương.

- Có thì vẫn có nhưng em chỉ sợ không hiệu quả vì hóa đơn tháng này vẫn chưa có, chỉ có hóa đơn tháng vừa rồi thôi. em để trên phòng làm việc. Mọi người cùng lên trên đó lấy xem thử xem.

Hà Vi nghe như thế cũng thêm vào ý kiến của mình. Bởi thường những hóa đơn tiền điện thoại thuê bao theo dạng công ty lúc nào cũng qua tháng mới gửi về. Trên đó chỉ có lưu số đã gọi đến và đi khá nhiều mà họ hoàn toàn không hiểu được mối quan hệ đó là gì.

- Theo em thấy không chỉ có những hóa đơn tháng vừa rồi là đủ phải có cả những hóa đơn những tháng trước nữa. Những số điện thoại họ liên hệ thường là của người nhà và những người họ quen biết. Chỉ cần tìm hiểu những số điện thoại này của ai cũng không phải là chuyện đơn giản đâu.

Lời Hà Vi nói cũng không sai. Thiếu Kiệt suy nghĩ một lúc gật đầu. Dù sao quá nhiều số điện thoại được gọi đến và đi cũng không phải là việc có thể điều tra hết người sở hữu được.

- Theo anh thấy chắc chắn bọn người này sẽ có sơ hở. Không thể lúc nào họ cũng có thể bí mật mà không có một chút dấu vết nào. Đã là con người thì sẽ có sai sót. Tìm cho ra sai sót là điều cần thiết. Về phần những hóa

đơn các tháng trước mẹ anh đang giữ. Ngày mai Ngọc Nhi gặp mẹ bí mật lấy về trong buổi sáng anh sẽ nhắn tin cho mẹ. Còn nữa sáng mai đi sớm qua đó giả vờ mua đồ ăn sáng cho mẹ để không ai nghi ngờ điều gì là được. Đã tìm phải tìm cho ra. chỉ cần khoang vùng những số họ ít liên lạc nhất là được. Cho dù có phải bối lông tìm vết cũng phải tìm cho ra người này. Không sau này sẽ có những trường hợp tương tự chúng ta không thể nào ngờ tới.

Bản thân Thiếu Kiệt thấy lần này hẳn phải thật mạnh tay vì việc này đối với Trịnh Chi có lẽ chỉ là một đòn tung hỏa mù trong liên hoàn kế của đối phương. Chỉ do người kia nhận được tin tức và không nằm trong nhóm người của việc đó nên mới không biết được trong tập tin có chứa một file vi rút đợi khi biết rồi mới báo lại thì Thiếu Kiệt đã rút được một số tiền đáng kể.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 327: Điểm Yếu Của Thiếu Kiệt

Mọi người lúc này cũng im lặng bởi cho dù Hà Vi cũng biết được sự tức giận của Thiếu Kiệt đến chừng nào. Hơn ai hết cô hiểu sau sự việc Trịnh Chi, Hắc đã hết sức thương tình nhưng việc còn có người Cao tăng của chính hắc nằm trong hàng ngũ đối phương là việc không thể chấp nhận được. lúc này cô mới lên tiếng trấn an để cho Thiếu Kiệt hạ nhiệt.

- Thôi cũng không còn sớm nữa giờ có lấy hóa đơn điện thoại cũng không giải quyết được gì. Anh nên thư giãn nghĩ ngơi để chuẩn bị cho những ngày sắp tới. Mình mà càng chăm chú vào một chuyện qua cũng không tìm ra được thứ gì. Không phải anh vẫn thường nói mọi chuyện hãy kiếm cách giải quyết tốt nhất sao. Cứ để Vô Ảnh hoạt động xem họ được những gì. Nhã Oanh cũng cần nghĩ ngơi nữa.

Ra hiệu cho hai người Ngọc Nhi với Nhã Oanh để Hạ nhiệt Thiếu Kiệt trong lúc này. Hà Vi thấy Thiếu Kiệt chăm chăm quá về vấn đề của Ngô Trục và những việc sắp diễn ra cũng cũng không tốt.

- Ừ Hà Vi nói đúng đấy Thiếu Kiệt mọi người mới từ sân bay về nên ăn uống chút gì đó nghĩ ngơi lấy sức cứ để cho Vô Ảnh làm nhiệm vụ của mình sáng ngày mai rồi bắt đầu vào việc điều tra nội bộ sau.

Thiếu Kiệt lúc này mới chợt nhớ đến từ lúc quá cảnh cho đến xuống máy bay đến giờ cả Hà Vi với Nhã Oanh chưa có cái gì vô trong bụng chỉ có thể uống nước cầm chừng mà hắc thì cứ chăm chú vào những gì diễn ra ở Lưu Minh với nội bộ của mình mà hầu như không để ý đến.

- Thôi được rồi. em gọi đồ ăn gì đó về nhà ăn luôn cho tiện xong sau đó rồi nghỉ ngơi một chút sáng mai bắt đầu thích nghi lại với một số việc.

Ngọc Nhi lúc này cũng chỉ cười. Đối với việc của Thiếu Kiệt đôi khi là quan trọng nhưng hẳn vẫn không quên đối với những người xung quanh quan tâm lắng nghe ý kiến của họ. Đó là điều mà cả ba cô gái đều không thể nói gì được ở Thiếu Kiệt.

Khi mà những người Thiếu Kiệt, tạm thời ổn định với những gì đang có để cho Vô Ảnh đi chấp hành mệnh lệnh của mình. Thì Ngô Trục người đang bị nhìn lấy gắt gao về hành tung của mình lại ung dung trong khách sạn.

Đợi cho đêm đã khuya một người dưới danh nghĩa phục vụ của khách sạn gõ cửa phòng của Ngô Trục đang ở. Với bên ngoài một chiếc xe đẩy đồ dùng dọn phòng. Đang lý ra những công việc này được tiến hành vào lúc người khách đã trả phòng mới tiếng hành làm công việc này. Và chỉ khi nào có chỉ định thức ăn mới có nhà bếp với người phục vụ tiếp thực mới gọi của phòng có khách để làm nhiệm vụ của mình.

Ngô Trục nhìn qua khe cửa của khách sạn rồi mới mở cửa ra hẳn nhìn người phục vụ mới nói.

- Làm cái gì! mà giờ này gõ cửa phòng biết làm phiền người khác không.

- Xin lỗi quý khách phòng anh chưa được trang bị khăn tắm và bàn chải dùng một lần đây là khăn tắm với bàn chải cùng các thứ được gói bên trong. Xin lỗi đã làm phiền anh.

Người phục vụ phòng đưa cho Ngô Trục một cuộn khăn được quấn tròn lại. Rồi cúi đầu đẩy xe đi mất. Cầm trong tay cuộn khăn tắm hẳn ngỡ ngác một lúc rồi đóng cửa phòng lại. Bởi hẳn khi vừa vào khách sạn. Kiểm tra phòng mình đã đầy đủ đồ dùng giờ lại có người đưa cho mình cái này chắc hẳn có điều gì đó.

Bước một bước ra khỏi hành lang nhìn không có ai Ngô Trục mới vào phòng đóng cửa lại và khóa chốt cầm trên tay cái khăn hăn đến giường mình mở cái khăn ra trong đó. Không có bàn chải đánh răng hay là vật dụng cần thiết gì mà chỉ là lá thư được xếp theo đường cuộn tròn của cái khăn tắm.

Khẽ mỉm cười Ngô Trục cầm lá thư bước đến ghế của mình mở ra đọc.

Trên đó hiện ra dòng chữ làm hăn khá thích thú.

“ Hiện tại tôi đang ở chỗ xxxx. Anh có thể liên hệ với tôi qua số điện thoại xxx. chúng ta có thể gặp mặt nói chuyện. Nhớ thay đổi một chút diện mạo để tránh người khác để ý.”

Đọc xong những dòng chữ đơn giản như thế Ngô Trục lúc này cũng cười thầm một tiếng. Hăn lấy điện thoại của mình gọi cho số được ghi trên tờ giấy nhưng hoàn toàn không có tính hiệu bắt máy thay vào đó là bên kia đầu dây bấm máy bận.

Đợi một lúc sau bên kia mới nhắn tin lại hăn với dòng chữ.

“ Anh chưa tới mà lại gọi điện. Anh không thấy như vậy quá phiền sao.. Tôi không rảnh chơi trò này với anh gặp hay không gặp thì tùy anh.”

Nhận được tin nhắn của đối phương vốn tính cao ngạo của mình Ngô Trục thật muốn đem điện thoại đập nát. Nhưng hăn chợt nhớ đến cháu mình đã căn dặn đối phương thân phận nhạy cảm nên sẽ luôn đề phòng những trường hợp đặt biệt nên Ngô Trục cũng dịu lại một chút.

Hăn cũng hiểu không phải ai nằm vùng cũng có thể công khai nhất là trong nhóm người cao tầng của Thiếu Kiệt càng phải thận trọng là điều đương nhiên.

Cầm trong tay điện thoại suy nghĩ một lúc Ngô Trực mới nhả lại với phía bên kia.

“ Không gặp cũng được. Nói đi người của tôi đã chuẩn bị sẵn rồi việc thằng nhóc kia chừng hai tuần nữa mới về. Thì bây giờ tôi nên đưa người bố cục ra sao đây. Thằng nhóc đó có về trước thời hạn không.”

Rất nhanh bên kia trả lời lại cho Ngô Trực với những dòng thông tin mà hần cần biết.

“ Hiện tại cho thấy con bé Ngọc Nhi sẽ quản lý mà vẫn chưa có dấu hiệu gì có thấy thằng nhóc đó sẽ về sớm hơn dự định. xem ra nó đợi đến cận ngày tín toán đúng 30 ngày nó mới về. Đợi đó tôi sẽ liên lạc nói chuyện với anh.”

Ngô Trực lúc này cũng nhú mày hần lúc nào phải đợi chờ người khác, bản thân người khác không đợi chờ hần thì thôi đằng này một người lại bắt hần đợi. Quấn điện thoại lên bàn hần đứng lên mở tủ lạnh của khách sạn lấy cho mình lon bia. Rồi ngồi vào ghế, Điện thoại của hần vang lên với một dãy số lạ.

Đưa tay đặt lon bia vừa uống cầm lấy điện thoại một âm thanh vang lên phía bên kia đầu dây. Giọng ồn ồn khá khó nghe. Nhìn lại số điện thoại hiển thị hần thấy đây là số gọi đến là số cố định.

- Tôi đây hiện tại bên anh đã chuẩn bị người xong hết rồi hay sao?

- Ủ người của tôi hiện tại đã đến Lưu Minh vào sáng nay. Chỉ cần biết chỗ nào ra tay là được. Thằng nhóc đó nhiều người như thế bên cạnh nó chắc chắn sẽ phải có điểm yếu cố định.

Ngô Trực tuy nghe được giọng bên kia không rõ dù không hiểu lý do tại sao nhưng với hần việc đàm thoại được, lúc này đã là tốt không phải bực

mình gặp mặt bên ngoài. Vì theo các hành xử của người này có thể hẳn sẽ bị tức không nhẹ.

- Thăng nhóc đó có điểm yếu chứ không phải không nhưng mà hiện tại chỉ có một người thôi, không phải những người đứng bên cạnh nó đâu.

- Tại sao lại một đứa đứa nào nữa. Thăng nhóc này lắm gái thế. Không phải nó đã có ba đứa rồi sao giờ còn lôi đâu ra một đứa điểm yếu của nó nữa.

Ngô Trục cũng bất ngờ theo tình báo của hẳn biết được Thiếu Kiệt có ba người con gái mà theo hẳn dựa vào những gì hẳn biết, Đối phó với

Ngọc Nhi với Hà Vi có thể gặp bất trắc nhưng đối với Nhã Oanh thì chắc chắn có thể được. Hẳn đã định hỏi lại đối phương để ra tay với Nhã Oanh để biết được giờ giấc hoạt động của Nha Oanh.

- Thứ nhất đối với những người bên cạnh hẳn ông nghĩ thăng nhóc không đề phòng sao. Nhã Oanh tuy vẫn chưa là gì nhưng tôi sợ đó là một con mồi hẳn đưa ra cho bọn ông mắc câu thôi. Thăng nhóc đó tôi đã thấy qua cách nó làm việc. Ông nghĩ tôi theo nó đến hiện tại mà còn phải e dè trước những suy nghĩ của nó. Hai tuần mới báo cáo một lần là dễ à.

Người bên kia điện thoại nói thế Ngô Trục suy nghĩ cũng có lý. Một người như Thiếu Kiệt lại để lộ ra Nhã Oanh một đứa con gái không có bối cảnh, lại bình thường như bao người khác. Nếu không có sự nhắc nhở này hẳn lấy Nhã Oanh làm đối tượng. Để dụ Thiếu Kiệt ra chắc chắn sẽ chịu thiệt không nhỏ.

Ngô Trục thầm thấy may mắn nếu không có người đang nói chuyện với hẳn. Biết được cá tính của Thiếu Kiệt lần này chưa biết chừng hẳn lại lật thuyền trong mương như anh mình.

- Vậy nói thử xem người nào có thể ra tay. Mẹ hăn thì không được chúng tôi điều biết bà ta thường xuyên ở tiệm nơi đó đông người không hành động được. Hà Vi thì một thân quân đội mà thêm có người bên cạnh không ổn. Con bé Ngọc Nhi thì người của Cao Thịnh đưa đón. Nhã Oanh lại là cái bầy vậy ai mới là người ra tay mà có thể nắm chắc nhất.

Ngô Trực đem những gì mình có được nói ra với người đang tiếp chuyện điện thoại hăn. Bởi chỉ cần biết được người nào có thể ra tay là hăn có thể hành động. Mà chỉ có người nắm vùng mới biết được điểm yếu cần thiết của Thiếu Kiệt hiện tại.

- Những người ông nói trên không sai nhưng vẫn còn một người mà tôi nghĩ bản thân hăn cũng không ngờ đến đâu. Đó là Hoàng Ngân em họ hăn. Việc tập trung vào Nhã Oanh làm mỗi chắc chắn thằng nhóc đó sẽ không để ý được đến con bé Hoàng Ngân. Chỉ cần bắt lấy Hoàng Ngân ông có thể gọi thằng nhóc ấy gặp mặt. Sau đó muốn làm sao thì làm.

Trầm Ngâm một lúc bởi Hoàng Ngân hoàn toàn không nằm trong dữ kiện của Ngô Trực vì hăn nghĩ theo hồ sơ Hoàng Ngân chỉ là một cô em họ. Mà qua hành động của Thiếu Kiệt. Nhìn ra được họ hàng thằng nhóc này cũng không quan tâm lắm giống như Hoàng Chí Hùng với Hoàng Chí Kim.

- Cô chắc thằng nhóc sẽ ra mặt khi lấy con bé đó làm đối tượng chứ. Lỡ như nó cũng có người bảo vệ thì sao.

- Ông không cần phải lo. Hiện tại nếu còn người Ngọc Nhi sẽ không giải quyết sự vụ cho nó. Bên bộ phận những kho hàng cao Thịnh với bọn tử tước đang đấu với lại những thành phần bến xe kia. Người ở đâu mà ra nữa. Hoàng Ngân bây giờ mới chính là điểm yếu của thằng nhóc đó.

Ngô Trực nghe được sự phân tích phía bên kia điện thoại cũng cười lớn.

- Được! Được việc này tốt về phần lộ trình đường đi nước bước ra sao thì cho tôi biết sau khi nhiệm vụ thành công sẽ có một món hời lớn à.

- Được rồi đến lúc đó rồi tính.

Âm thanh cúp máy tuy làm Ngô Trục có chút khó chịu nhưng bản thân hẳn lại cảm thấy rất vui. Bởi biết được điểm yếu của Thiếu Kiệt hẳn có thể hện ra thằng nhóc đó ra làm nhiều việc khác nữa. Cầm lên lon bia uống một hớp cạn sạch rồi ném vỏ lon vào một thùng rác ngay cạnh lối vào nhà tắm. Một tiếng coong vang lên, lon bia rỗng vào ngay trong thùng. Ngô Trục lúc này trong phòng vang lên tiếng cười lớn của chính mình

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 328: Tiềm Phục

Thật lâu sau đó Ngô Trực mới đứng lên tiếng về phía hành lý của mình thay một bộ đồ khác. Đội lên mũ lưỡi trai một cặp kính và một cái khẩu trang. Mở cửa phòng bước ra ngoài nhìn một lần xung quanh khóa cửa lại. Ngô Trực đi xuống sảnh của khách sạn.

Bên dưới lễ tân lúc này có bốn người thanh niên. Đang đứng nhận phòng. Ngô Trực bước đến bên bàn làm việc của lễ tân khách sạn nói.

- Em phòng anh đi đến sáng mới về. Gửi chìa khóa chỗ của em nhé. khỏi dọn phòng anh cũng mới đến thay bộ đồ thôi.

Nói rồi Ngô Trực hào phóng để chùm chìa khóa phòng mình cho người lễ tân cũng không quên để vào tay cô một tờ giấy bạc mệnh giá một trăm ngàn.

Người lễ tân cầm lấy chìa khóa và tờ tiền kia cũng tươi cười đồng ý đáp lại với Ngô Trực.

- Anh cứ yên tâm chỉ khi nào anh về đến thì sẽ nhận chìa khóa không ai vào phòng anh đâu.

Ngô Trực rời đi với phong thái vui vẻ của mình. Chỉ có bốn người đó nhìn nhau. Mới hướng người lễ tân cười đùa nói.

- Xem ra nghề này cũng kiếm được nhiều tiền tí nhĩ em gái.

- Cũng hiếm lắm anh ời! những người như anh kia một là giàu sẵn nên người ta cũng không có khái niệm gì nhiều tiền bạc, chứ người dân mình thường không có vấn đề này.

Người nữ tiếp tân cũng trả lời lại cho nhóm người đang làm thủ tục thuê phòng khách sạn, vì trước mặt khách hàng cô vẫn phải giữ thái độ đúng mực. Dù sao ngành nhà hàng khách sạn vẫn là ngành dịch vụ đối với khách hàng thì phải như thế.

- Thôi không sao đâu. Bọn anh cũng không giàu như người ta. À mà em cho bọn anh lấy hai phòng gần anh đó đi. Biết đâu ra vô gặp mặt nhiều khi hợp tác làm ăn được không chừng.

- Vâng! hiện tại đây phòng của anh đó cũng không có nhiều người ở việc này được mà.

Người tiếp tân vốn định từ chối nhưng những người này thấy cô nhận tiền của khách nếu cô không đáp ứng yêu cầu của họ biết đâu họ lại báo chuyện này với người quản lý lúc đó cũng không hay hờ gì nên đành chấp nhận.

- Thế thì anh cảm ơn nhiều nhé! bọn anh không phải nhà giàu nhưng mà nếu em đã giúp thế thì cũng gửi em chút tiền uống nước.

Người thanh niên nhận lấy chìa khóa phòng của nhóm người mình cũng móc từ trong ví của mình ra tờ tiền giống của Ngô Trực, đưa cho người tiếp tân rồi rời đi nhận phòng theo chỉ dẫn của người phục vụ.

Người tiếp tân làm việc ở đây đã lâu dù cho có đôi lần cũng được như thế này nhưng hôm nay lại được những hai lượt tiền tip mà bản thân cô chẳng làm gì nên cũng ngạc nhiên. Nhưng đã là tiền thì không ai không muốn.

Ngô Trực bước ra khỏi khách sạn. Hướng một nhóm taxi gần đó gọi tới một chiếc xe. Một người tài xế lái xe đến đón hẳn. Một người ngồi trên chiếc xe máy gần cột điện lại cùng lúc vặn mở chìa khóa của mình. Gần đó một chiếc xe tải đang có nhiều thanh nên dừng gần đó nói chuyện cũng hướng nhìn theo chiếc xe.

Xe taxi lăn bánh những người thanh niên bên chiếc xe tải lúc này lại mở cửa xe ra. Nhìn chiếc xe tải thông thường không có gì như thật chất bên trong một số bộ quần áo được treo, Một vài thiết bị vài người ngồi trong đó với hệ thống liên lạc bộ đàm được trang bị.

Những người thanh niên kia tiếp tục lên xe tải ngồi xuống và đóng cửa lại từ phía bên trong. Vỗ vào thùng xe hai cái chiếc xe tải cũng được khởi động từ từ lăn bánh. Một người đang ghi chép lại những gì cần thiết.

Không khí trong xe hiện tại nhìn có vẻ như không có gì nhưng thật chất luôn căng thẳng bởi những người này là đội một vô ảnh. Họ không có lộ tuyến nhất định của Ngô Trực nên chỉ có thể cho người theo dõi từ xe và liên lạc với những người khác thông qua trạm thông tin bộ đàm của họ.

Một thành viên sau khi ngồi lên xe mới hướng Công Toại nói.

- Các thành viên khác đã vào khách sạn sẽ bố trí các thiết bị trong phòng của Ngô Trực. Hiện tại theo như cơ sở tình báo thì tên này thường sống về đêm. Không biết tới Lưu Minh có vẫn giữ thói quen đó không nếu được thì người của mình có nhiều thời gian hơn.

- Mọi việc cứ như sắp xếp mà làm đây là nhiệm vụ đầu tiên để những người chung ta cho thấy sự hữu ích của mình. Một ngày nào đó Thiếu Chủ có thể trả thù lại cho người nhà chúng ta đã bị gia đình họ Ngô đó hãm hại. Mọi thứ cứ theo kế hoạch đã định. Xem hẳn đi đâu gặp ai báo lại cho Thiếu Chủ. Công Toại vừa nói chuyện vừa ghi chép lại những gì được báo cáo. xong xong đó quan sát một cái màn hình trong xe. Trên màn hình lúc này

hiển thị rõ người ngồi trong xe ta xi là Ngô Trực đang thư giãn quan sát những gì xung quanh đường.

Người đội viên trong nhóm nhìn công toại ghi chép một lúc xong mới nói ra thắc mắc của mình.

- Anh Toại em thấy Thiếu Chủ sao không giống như trong tưởng tượng của mình gì hết đang lý ra thẳng này để cho anh em mình ám sát luôn cho rồi. Đỡ phải phiền phức mọi chuyện. Theo dõi tên này cũng không biết thu hoạch được gì không nữa.

- Chuyện này đừng để người khác nghe được không hay đâu. Mấy người bọn mình thì không hiểu hết mấu cái dạng đấu tranh đấu óc này, Nếu ám sát được Thiếu Chủ đã cho anh em mình đi cần gì phải theo dõi. Nghe huấn luyện viên nói Thiếu Chủ muốn kiếm ra người đang là nội gián trong công ty. Nếu mà ám sát xong thì tên nội gián vẫn có thể móc nối với bên ngoài như thế càng bất lợi sau này.

Để viết xuống Công Toại trầm ngâm nói ra những gì mình biết cho nhóm người trên xe. Lúc này một thành viên trong đội có vẻ bức tức hướng Công Toại đáp lời.

- Thật! tên hai mặt kia mà biết là ai thì sử dụng chứ để làm gì. Thiếu Chủ chưa đến lúc hành động mà bọn nó đã như thế. Em chỉ mong dẹp hết bọn nội gián xong Thiếu Chủ tiến hành trả thù cho mọi người càng sớm càng tốt.

Nói ra ý nghĩ trong lòng mình người đội viên bức tức lấy được những ý kiến tán đồng về nguyện vọng không chỉ có riêng mình hẳn. Công Toại mới lắc đầu đáp lại lời của mọi người trên xe.

- Chuyện nào ra chuyện đó. Việc đó không được bông bột. Cái nào cũng phải đi từng bước. Mấy chú gấp làm gì thời cơ đến thì Thiếu Chủ sẽ làm. Mấy người cứ nôn nóng hỏng việc lúc đó thù chưa trả được lại liên lụy

Thiếu Chủ đáng sao. Cái nào ra cái đó đi từ nhỏ đến lớn. Không chặt hết mấy tên bên dưới sao bắt được tên cầm đầu.

Hắn đến đây tuy cũng biết được ít nhiều những việc có trọng lượng nên để đem thắc mắc của mọi người cần biết là nhiệm vụ của hắn.

- Hiện tại Ngô Trực đi đâu chúng ta còn chưa biết, Xem ra phải cẩn thận nhiều đấy. Theo dự đoán của tôi thì chắc hắn sẽ nhân dịp đến trong đêm gặp những người mà hắn gọi tới. Mọi người không được manh động. Bởi biết rõ thực lực đối phương như thế nào mới là chuyện quan trọng. Theo tôi thấy nếu mà bọn hắn đi vào nơi của bên Cao Thịnh thì chúng ta có thể nhờ anh em bên đó giúp sức thăm dò tình hình đối phương. Còn không thì chúng ta phải tự ra tay kiểm nghiệm.

Lời của Công Toại nói ra như thế làm một người trong đó mắng Ngô Trực một tiếng.

- Mẹ thằng này lên ta xi lại bảo ta xi chạy đi không nói địa điểm có khi nào nó nghi ngờ có người theo dõi nó không. Nếu thế thì việc chúng ta đi dòng dòng theo nó thành ra hỏng việc mất.

Trâm Ngâm suy nghĩ lấy lời của thành viên vừa nói. với mọi người, Vì điều này không phải không đúng nên Công Toại hướng bộ đàm của mình nói vào một câu.

- Chim mồi lựa nơi dừng lại không theo đối tượng nữa. Để xem phản ứng của mục tiêu ra sao.

Mọi người lúc này nhìn vào màn hình quan sát. Khi mà lời công toại vừa ra. Người chạy xe máy bên ngoài hướng một con hẻm đưa mình chạy vào. Bên chiếc ta xi Ngô Trực bỗng nhiên có hành động quay người lại nhìn qua kính sau của ta xi thấy thực sự không còn bóng dáng của người đi xe máy.

Ngô Trực mới hướng tài xế nói ra địa chỉ cần đến của mình. Bên trong Công Toại lúc này cũng nhíu mày. Hắn thầm thấy may mắn nếu lúc đầu không để chim mồi đánh lạc hướng có thể bây giờ bọn hắn vẫn phải theo dõi đối phương dòng dòng quan Lưu Minh mà không có điểm dừng. Xe tải chạy chậm chậm phía sau tuy vẫn giữ một khoảng cách của mình với chiếc xe máy và một khoản xa với ta xi nhưng vẫn có thể truy đuổi nhanh hơn bất cứ lúc nào.

Công toại mở cửa của nói lên không gian ca bin của xe tải nói địa chỉ của nơi mà Ngô Trực đã cho tài xế ta xi. Người tài xế gật đầu đạp chân ga vào số một cách nhanh nhất. Vì hiện tại đã có mục tiêu và biết đối tượng sẽ đến đâu. Công toại hướng điện thoại của mình gọi lấy một số được lưu sẵn nói.

- Đội hai hỗ trợ đối phương đến địa chỉ zxz. Cần hỗ trợ cải trang tiềm phục khoảng 15 phút sau đối tượng sẽ đến nơi. Tên này khá ranh mãnh. Hắn luôn đề phòng người theo dõi nên đội chúng tôi không bố trí kịp nhân lực. Các anh đến trước giúp với Bảo Huân

- Đội hai đã rõ, Cố gắng kéo dài thời gian đường đi của đối phương để bên chúng tôi hành động.

Lưu Bảo Huân đáp lại lời Thiếu Kiệt rồi cúp máy. Lúc này một nhóm người đang ngồi một chỗ bên quán nhậu ven đường đều đứng lên. tuy nói là họ ngồi bên quán nhậu ven đường nhưng không thấy một loại thức uống có cồn nào mà chỉ có người ngọt cùng với những chai nước lọc có đầy trên mặt bàn.

- Anh em đội một cần hỗ trợ. Không phải thiếu người mà cái tên này vì hắn thường xuyên phạm tội nên có tâm lý nghi ngờ rất nhiều. Mọi người cẩn thận. Đi thôi tiềm phục trước xem hắn ra sao.

Nghe đội trưởng của mình nói thế. toàn bộ thành viên đều đứng lên những thứ họ đem theo như áo khoát các thứ đều được thu dọn sạch sẽ chỉ

trong chưa tới 1 phút toàn bộ nơi này trông trơn chỉ để lại một dãy bàn với đồ ăn thức uống trên đó.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 329: Sống Chết Mặc Bây

Ngô Trực được tài xế chở đi kéo dài thời gian. Vì trong cảnh tối trời, Ngô Trực lại không để ý được bên tai của người tài xế có một cái tai nghe được ché lại bằng mái tóc của mình. Nếu thấy được điều đó chắc chắn Ngô Trực sẽ biết mình đã bị bám sát gắt gao.

Chiết xe dừng lại ở một quán bar dù qua nhiều lớp ngăn cách vẫn có thể nghe thấy được âm thanh phát ra từ phía bên ngoài. Những năm gần đây những nơi giải trí như thế này thường mang theo vấn đề tệ nạn không nhỏ. Nhưng nó vẫn hoạt động vì chưa có luật nào cấm những khu vui chơi giải trí này không được hoạt động sau 23 giờ. Mà đến những năm sau đó khi những thông tư pháp luật này ra đời mới được siết chặt.

Nhưng nó cũng không khá hơn là bao nhiêu khi mà những người vì muốn tìm về cho mình lợi nhuận nên âm thầm để cho nó hoạt động. Với phần họ thường xuyên lách luật bằng cách nếu 23h không được hoạt động nữa họ sẽ không nhận khách còn khách bên trong muốn ở đến khi nào cũng được. Vì những điều như thế dân sống về đêm vẫn có nơi để chơi đùa cho những hoạt động của mình.

Không như nước ngoài hầu hết các nơi như thế này chẳng bao giờ kiểm tra id của người vào có thật sự đủ 18 tuổi như ở những quốc gia khác hay không mà họ chỉ tập trung vào lợi nhuận để mình có được bao nhiêu.

Thanh toán tiền cho tài xế. Ngô Trực bước xuống xe đi qua cánh cửa của mặt tiền quán bar tiến về cái bàn lễ tân đang đứng. Ngô Trực nhìn hai cô nàng mỉm cười nói.

- Mấy cô em dẫn anh tới chỗ bạn anh được không anh mới tới đây lần đầu. Bọn nó nói có cái combo gì đó nên mời.

- Vâng bạn anh tên gì để em đưa đến tận bàn cho.

Người tiếp tân cười đùa đáp lại lời của Ngô Trực. Dù gì cô cũng đã làm ở môi trường này ánh mắt vẫn là phải có. Đối với cách ăn mặc của Ngô Trực cô cũng hiểu anh chàng này vẫn là thường xuyên đi tới những nơi không kém chỗ này.

- Hay là em ngồi cùng anh luôn hôm nay đi. Đứng ngoài đây làm gì trời đã khuya rồi đứng ngoài này cũng có được thêm người nào vào ngoài anh đâu.

Ngô Trực vốn đã quá nhiều kinh nghiệm với những chốn ăn chơi như thế này mà những người tiếp tân ở đây thì cũng không phải là loại thường. Lời lẽ của Ngô Trực đã nói ra muốn cô tiếp hân đêm nay. Như thế kiếm thêm một khoảng cũng không phải là điều cô ta không thích. Nhưng vẫn phải làm giá cho chính mình mới là đạo lý moi tiền của tầng lớp nhà giàu như hân.

- Em cũng không được rời vị trí nếu muốn phải báo qua quản lý. mà như thế thì hôm nay cả đêm em cũng không được nhận lương đâu anh.

- Lương bổng gì để anh lo là được. Gọi quản lý em đi, Nói lại bàn anh ngồi còn em nói không được thì để anh nói cho.

Vốn đứng cùng với cô còn có một người khác nữa nhưng Ngô Trực cứ muốn mình phải phục vụ. Trước giờ nếu nói tiếp khách thì nhân viên lễ tân nào cũng đều tiếp khách được nhưng cô thì lại khác. Vốn tiếp khách nhưng cô cũng không có bước xa hơn chuyện gì. Giờ hân muốn cô tiếp hân cũng chẳng phải khách quen không biết đối tượng chịu chi như thế nào nên cô cũng có phần lưỡng lự.

Vâng quản lý em đang đứng ngoài kia để em nói với anh một tiếng rồi mới đi cùng anh được. Ngô Trực nhìn thấy tay của nữ tiếp tân chỉ hướng một người đàn ông trung niên đứng bên ngoài cửa mới cười nói.

- Thôi để anh. Chuyện này em sao nói được. Để anh nói một tiếng cho.

Nói rồi Ngô Trực hướng người đàn ông đó đi đến. Vốn quản lý những quán bar như thế này ngoài uống rượu tiếp khách ra thì việc chính là điều nhân viên ngồi bàn hay vui vẻ cùng khách. Ngô Trực đã quen với những việc này. Vốn hẳn sẽ không chú ý đến nhiều lắm những tiếp viên ở đây. Nhưng hẳn thấy được đối tượng nữ tiếp tân này ngoại hình rất khá. Tuy ngực có một chút bé nhưng mà phụ tùng còn lại vẫn tốt. Nhất là chưa trả qua lần đầu. Biết bao nhiêu nữ nhân qua tay kinh nghiệm này phải có.

Đối với hẳn chuyện này đơn giản chỉ là những người kia chưa chịu chi mạnh tay hoặc là em này làm giá quá cao. Đối với những nữ nhân ở chốn hồng trần thị phi như thế này. Thì tiêu chí duy nhất của hẳn là cái gì không mua được bằng tiền thì có thể mua được bằng rất nhiều tiền. Để lấy được cái đầu tiên của người ta thì bỏ ra bao nhiêu cũng là đáng.

Bước đến bên cạnh người được cho là quản lý. Ngô Trực vỗ vai nói.

- Ông anh nói chuyện một tý nào. Cho em lễ tân đó tiếp mình đêm nay được không ông anh.

Vừa nói Ngô Trực vừa móc trong túi quần mình một tờ tiền năm lấy tay người quản lý cười đùa. Bất ngờ trước hành động của Ngô Trực người quản lý giật mình rồi nhìn lại vào trong tay mình. Hẳn liền tươi cười gật đầu một cái đồng ý ngay. Bởi trên tay hẳn được Ngô Trực đặt vào trong đó chỉ một tờ tiền nhưng mệnh giá khá cao. Nó không phải tiền trong nước mà là tiền quốc tế. 100 USD hẳn không nhận mới khéo biến thẳng tên ngu ngốc.

Quản lý chỉ quản người còn phát sinh gì đó giữa khách với nhân viên thì do hai bên thương lượng hẳn chỉ bắt cày đã được tiền cần thiết vấn đề gì lo

lãng. Sống chết mặc bây tiền thầy bỏ túi quy luật tự nhiên rồi.

- Ấy được được! không cần phải như thế em nó đứng bên ngoài trời lạnh vào trong đó cũng ấm hơn. Anh trai này cứ tự nhiên.

Vui vẻ như đã thân thiết với Ngô Trực từ lâu người quản lý lúc này cũng đáp lại một cách thẳng thắn. Còn hướng về phía người nữ tiếp tân dặng dò.

- Em hôm nay khỏi đứng đây nữa. Tiếp bạn của anh là được khỏi lo việc gì cứ vui vẻ với bạn anh ok!

Chế độ trở mặt lật sách của quản lý nhìn qua thì người nữ tiếp viên cũng hiểu rằng người khách trước mặt mình cũng phóng khoáng nên mỉm cười gật đầu.- Thôi để em dẫn anh tới chỗ bạn mình!

- Thế này giờ nói chuyện mà anh còn chưa biết tên người đẹp hôm nay ngồi cùng anh tên gì đâu đấy. Chí ít cũng phải cho anh biết để anh còn giới thiệu với bạn anh chứ.

Ngô Trực về lại bên cạnh người tiếp viên mới quen vừa khoát lấy tay của cô vừa đi song song bên cạnh. Người nữ tiếp viên cũng cười gật đầu.

- Em tên Tú Trinh. Mà đối với bọn anh thì làm gì nhớ tên của em cũng chỉ vui chơi một vài ngày thấy cô khác xinh hơn lại đi mất thôi.

- Sao em nữ nói vậy chứ anh chung tình đàn hoàng biết đâu sau hôm nay anh lại nhớ mãi không quên muốn em làm vợ mình thì sao. Đâu ai biết trước được điều gì.

Người nữ tiếp viên cũng không trả lời lấy Ngô Trực chỉ cười. Những câu nói dễ ngọt như thế này cô nghe không biết bao nhiêu lần. Ngô Trực có nói cũng chỉ là gió thoảng qua bởi vì cô đã nghe nhàm chán những từ như thế rồi.

Hầu hết những quán bar đều làm cách âm bằng dây hành lang tường nên phải đi dọc một hành lang ngang rồi mới đến một cách cửa. Dù bên ngoài những âm thanh chất chúa của tiếng loa, tiếng mix của DJ cũng đã nghe được từ phía hành lang. Trên tường được làm sần sùi để cách âm trên trần thì những dây lụa nhung được đan xem. Tất cả những thứ này tạo nên một phòng cách âm hoàn hảo với thế giới bên ngoài.

Theo chân của Tú Trinh Ngô Trục đến một bàn có 7 bảy người nam giới hầu hết mỗi người đều có cho mình một cô gái bên cạnh. Nhìn thấy Ngô Trục đến một người đàn ông nhìn hẩn nói.

- Làm gì tới trễ vậy.! Bọn này tưởng ông đợi đến sáng mới tới đây.

- Phải lấy phòng khách sạn với liên hệ đối tác tý chứ. Mà giờ mới là lúc bắt đầu mà lo gì.

Ngô Trục vừa trả lời với người đàn ông nói chuyện với mình. Lại cùng Tú Trinh ngồi xuống cái ghế trông gần đó. Phục vụ lúc này mới đem tới thêm vài cái ly và một chai rượu hướng Ngô Trục nói.

- Dạ anh Quản lý mới anh với mọi người! Hi vọng anh ở đây chơi vui vẻ.

- Thôi không cần đâu nói với quản lý anh không nhận. Bảo anh ta đem cho anh 3 chai Chivas 38 còn nếu không đáp ứng được thì 21 cũng được nhưng phải là hàng xách tay singapore đấy!

Người phục vụ quán bar nghe thế cũng gật đầu nhưng bản thân hẩn cố tránh tiếp xúc với bàn này càng nhiều càng tốt bởi chỉ có người uống rượu mới biết chivas 38 giá cả như thế nào. Mỗi con số của nó tượng trưng cho số năm của loại rượu được ủ. Với loại Chivas 38 lại càng bất đồng bởi nó luôn được sử dụng cho các nghi lễ đăng quang của hoàng gia Anh trong nhiều thế kỷ, tượng trưng cho sự chấp thuận cho vị vua kế tiếp.

- Sao đến trễ vậy trên đường có việc gì à. Lúc tôi gọi ông thì ông nói đang ở khách sạn qua liền mà.

- Có gì đâu để phòng một chút người bên ngoài đi vòng vòng vài chỗ mới đến đây. Chơi một chút rồi đổi địa điểm khác. Hiện tại có tin tức cần thiết để làm việc rồi.

Trong âm thanh nhộn nhịp ánh đèn mờ ảo thay đổi liên tục của quán bar. Ngô Trục hướng những người đối diện mình nói rõ lý do tại sao hẳn lại đến trễ.

Ngần đó phía đối diện với bàn của Ngô Trục một nhóm người cũng không thua kém. Nhưng khác biệt ở chỗ những người họ đều không có một bóng hồng nào. Một người trong đó nhìn về phía bàn Ngô Trục nói với người bên cạnh.

- Đội trưởng xem ra những người kia mới là người thật sự đã đến Lưu Minh. Giờ mình theo dõi không như thế này hay sao?

Nghe người đội viên của chính mình đặt ra câu hỏi. Lưu Bảo Huân mới cười cười nói.

- Cứ từ từ. Hiện tại không cần phải gấp gáp. Để cho họ ngồi đó trao đổi những thứ liên quan cái đã.

- Em thấy dựa vào những đứa tiếp viên như thế này ở đây có lộ không âm thanh như thế này có gì âm lại cũng không nghe được đối thoại gì.

Người đội viên lúc này cũng đưa ra ý kiến của mình với Lưu Bảo Huân. Vì hiện tại bốn hán không tiếp cận được mà chỉ có thể thông qua vài nữ tiếp viên trên đó mang theo máy ghi âm đối thoại.

- Bọn tiếp viên này chỉ biết có tiền. Mình đem tiền đến cho bọn nó với phần những người này bọn nó cũng có biết ai đâu. Như thế thì sao không

làm. Với lại ghi được cái gì hay cái đó không nhất thiết là phải toàn bộ về phân tích lại báo cáo cho Thiếu Chủ là được. Đợi lát nữa cho người qua bên đó mời rượu bọn nó nếu được thử sức luôn.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 330: Nhận Biết

Trả lời lại thành viên của mình Lưu Bảo Huân mới bất giác nhìn về phía của bàn nơi Ngô Trực ngồi. Suy nghĩ điều gì đó xong mới nói thầm với mấy người bàn mình.

- Lát nữa qua đó hướng mấy đưa tiếp viên mời rượu còn không thì nhắm thẳng người lễ tân bên ngoài vừa vào cùng Ngô Trực mà tiến hành. Để xem hẳn nuốt được cái cục nợ này không.

Ngô Trực lúc này vẫn còn vui vẻ hẳn hoàn toàn không biết rằng mình đang bị theo dõi mà chỉ chăm chú hưởng thụ cái được gọi là chăm sóc từ Tú Trinh. Những người bên bàn của Lưu Bảo Huân, lúc này mới nhìn qua khó chịu. Dù cho tâm lý đã được huấn luyện không phải ngày một ngày hai nhưng đối với những gì hành động của nhóm người bên kia họ cũng có một chút bức bối trong lòng.

- Để em qua bên đó cho. Ngồi bên này khó chịu quá!

- Thôi các chú ngồi bên này đi làm việc phải thận trọng để anh đi. mấy chú qua bên đó lại làm hư chuyện hết. Quan trọng hiện tại là không để cho đối phương biết được ý định của mình là gì. Phải biết rõ những người này là ai đối tượng như thế nào mới báo cáo lại được chứ.

Bảo Huân lúc này ngăn lại thành viên của đội mình. Rồi mới nói nhỏ vào bộ đàm.

- Đừng manh động nếu đối phương uống rượu tổ hai tiến hành gây rối. bằng cách ném ly rượu về phía anh.

- Vâng nghe rõ đội trưởng!

Tắt lấy bộ đàm và những thứ liên quan trong áo, Bảo Huân cầm lấy Ly rượu đặt trên bàn của mình cầm theo chai rượu được nhà hàng tặng khi đi nhiều người đến. Theo dạng khuyến mãi của mình Lưu Bảo Huân mới đứng lên tiến về phía bàn Ngô Trực.

Đang trò chuyện vui vẻ một người thấy Lưu Bảo Huân tiến về bàn mình mới hướng Ngô Trực nói.

- Xem ra có chuyện rồi! Đừng manh động coi đối phương làm gì.

Ngô Trực nghe thế cũng nghiêm chỉnh. Lúc này Lưu Bảo Huân đã tới bên cạnh bàn. Giả vờ như hoàn toàn ông thấy Ngô Trực mà chỉ thấy Tú Trinh ngồi bên bàn.

Đứng cùng chiều với Ngô Trực, Bảo Huân mới hướng những người trong bàn đang ngồi trước mặt Ngô Trực nói.

- Các anh cho phép em mời cô tiếp tân một ly. Nãy đi vào thấy cô ấy dễ thương nên giờ thấy ngồi chung với mấy anh ở đây nên xin phép cho em mời một ly.

Vốn những người bên phía Ngô Trực đang ngồi tỏ vẻ không hài lòng thấy rõ ai cũng thế nếu mà gái ngồi với mình mà lại được thẳng đàn ông bàn khác qua mời rượu thì mặt mũi khó chịu biết chừng nào.

Những người này hoàn toàn không biết theo cử động của chiếc nhẫn trên bàn tay của Bảo Huân những khuôn mặt được ghi lại toàn bộ những người đang ngồi trước mặt Ngô Trực kể cả những người tiếp viên.

Vốn những việc như thế này thường xuyên xảy ra nên những người tiếp viên kia luôn chuẩn bị tâm tư của mình để tránh đi những phát sinh không cần thiết. Ngô Trực lúc này âm trầm mới lên tiếng.

- Mà y định làm gì. Kiểm chuyện sao.

Bảo Huân lúc này mới giả vờ quay nhìn về hướng của Ngô Trức. Nhíu mày dăm chiêu một lúc. Bảo Huân làm ra vẻ như nhớ ra việc gì đó mới hướng Ngô Trức nói.

- Ấy.. Anh hình như là anh Trức đúng không? Phải anh Trức không? Em thấy anh quen quen gặp ở đâu rồi đấy nhỉ. À Ngọc Châu. em gặp anh ở Ngọc Châu rồi.

Lời nói sùng bái thay đổi của Bảo Huân làm cho Ngô Trức cũng dăm chiêu nhìn hẩn một lúc. Không nhờ ra mình đã nhận ra mình đã gặp ở đâu nên Ngô Trức hướng Bảo Huân hỏi.

- Mà y biết anh?

- Biết sao không đợt đó em đi Ngọc Châu gặp anh ở quán xyz chứ đâu anh không nhớ à. Đợt đó em đi Ngọc Châu có dịp gặp anh ở đó.

Ngô Trức nghe được đối phương nói tên cả quán bar ở Ngọc Châu nên cũng gật đầu. Đối với Ngô Trức nếu có người nào gặp hẩn ở Ngọc Châu thì chỉ có thể là trong những nơi như thế này. Hầu hết những quán bar ở Ngọc Châu đều có bóng dáng của hẩn nên Bảo Huân nói ra như thế cũng không khiến hẩn nghi ngờ.

Nhưng hẩn hoàn toàn không biết được rằng những người như Bảo Huân trước khi vào nhiệm vụ đều được cung cấp hồ sơ về thói quen của mình. Tuy Ngô Trức có chút nghi ngờ nhưng cũng phải đợi thăm dò mới biết được. Ngô Trức lúc này hướng Bảo Huân hỏi thẳng.

- Vậy chú mà y định qua đây làm gì? Kiểm chuyện với anh à.

Cười cười nhìn Ngô Trức, Bảo Huân mới đùa đùa đáp lời.

- Vốn đang định qua kiểm chuyện mà anh thì thôi khỏi đi em xin lỗi em về bàn đây. Đang buồn 5 thằng đực rửa chả kiểm được em nào tối này giải khuây. Thấy bên anh nhiều như vậy người tức chứ.

Lúc này bàn của Ngô Trực những người kia cũng nghe hiểu được Bảo Huân muốn nói gì, Trong quán bar là thế một chỗ thì có gái gác tay còn một bên không kiểm được người nào đôi bên chỉ cũng gai nhau ánh mắt cũng kiểm chuyện được.

Một đám người của Bảo Huân lúc này cũng cười lớn nói.

- Con mẹ nó gái thôi mà! Mà biết khôn đấy. Anh đang ngứa tay! Thôi để tao uống với mày một ly. Rượu đó mà uống cái gì uống thì uống cái này.

Vừa nói tên này giật lấy ly rượu đang cầm của Bảo Huân rót lấy rượu đang để trên bàn đưa về hướng Bảo Huân. Ngô Trực thấy Bảo Huân không có hành động gì khác. Nên cũng yên tâm.

Bảo Huân lúc này mới cầm lấy ly Rượu cạn sạch một hơi. Hướng Ngô Trực nói.

- Vâng em về bàn mình quây rầy mấy anh vui chơi em xin lỗi.

- Ủ về bàn đi hết rượu bọn anh chuyển chỗ khác chơi. Mấy chú theo kịp thì lát nữa theo.

Lúc này một cái cốc hướng phía gần Bảo Huân bay tới rơi ngay cạnh chân của hắn.

- “ Choang”

Già vờ tức giận Bảo Huân hướng phía cái ly vừa ném đến hô to.

- Má nó thằng nào! Mẹ muốn chết hả?

Một âm thanh từ phía xa vang lên hướng về cái bàn của Ngô Trực nói.

- Con mẹ nó tưởng có một thằng đứng ra làm chuyện. Ai ngờ cũng là bọn nhát gan. Thì thôi để tao làm việc giúp cho.

Bảo Huân lúc này cũng đứng ra nếu chú ý một chút sẽ thấy một cái nháy mắt của hắn đối với những người đối phương đang nói. Một chai rượu lúc này được người kia chụp lấy trên bàn ném về phía Bảo Huân. Nhanh chóng né tránh chai rượu qua để cố tình cho chai rượu trúng phải những người đang ngồi trên bàn Ngô Trực.

Những dòng rượu bắn ra tung tóe văng lên những người ngồi đối diện với Ngô Trực. Lúc này Bảo Huân cũng giả vờ xông lên. Bên phía bàn của anh ta ngồi những người kia cũng lục đục kéo đến.

Những người ngồi cùng với Ngô Trực bực tức lao lên. Ngô Trực hẳn hoàn toàn không nghĩ rằng diễn biến nhanh chóng chuyển hướng như thế. Các nữ tiếp viên cũng tháo chạy toán loạn. Không khí quán bar ồn ào bỗng chốc trở nên hỗn loạn.

Trực tiếp đánh nhau hiện tại là nhóm của Ngô Trực, còn những người của Bảo Huân hầu như chỉ là diễn với nhau. Chỉ những thành viên đánh nhau cùng với bọn người của Ngô Trực lúc này mới thực sự đúng nghĩa là thăm dò thực lực đối phương.

Thấy không ngăn được Ngô Trực cũng ngồi xuống một chỗ nhìn trận chiến đang diễn ra. Hắn hầu như được những người kia bao bọc lại thành một vòng bảo vệ. Vốn có nhiều nghi ngờ nhưng giờ đây thấy những người bên phía Bảo Huân đánh nhau cũng không phải là chuyên nghiệp hầu như là loạn thành từng chỗ. chụp lấy được cái nào là ném cái đó Ngô Trực cũng lắc đầu.

Vì hắn ngồi đối diện với những người của mình. Nên hầu như trên người hắn hiện tại không dính lấy một giọt rượu nào. Mà hơn nữa là cảm giác rất

thư thái như không có chuyện gì xảy ra. Còn cầm lấy một bao thuốc trên bàn rút ra một điều thuốc lấy bật lửa mỗi điều thuốc rít vào một hơi thả ra khỏi răng dày đặc trong không khí và ánh đèn mờ ảo. Lúc này hần mới hần giọng một tiếng nói lớn.

- Giải quyết lẹ đi rồi đi! Mẹ nó mất hứng.

Lời của hần vừa phát ra những người trong nhóm đã ngồi cùng bắt đầu cũng mạnh tay không như lúc đầu nữa. Nhóm người của Bảo Huân cũng đưa mắt nhìn nhau ra hiệu rút lui bởi nếu càng dây dưa những người bên ngoài và bảo vệ sẽ xông vào càng thêm rắc rối.

Những người kia nhận được ám hiệu của Bảo Huân cũng cố gắng tránh né chụp lấy các vật dụng như gạch tàn lon bia ném về phía của nhóm người Ngô Trực.

Một người trong nhóm của tổ hai của Bảo Huân hô lớn để cảnh báo mọi người tổ mình.

- Chạy!

Nghe như khá hèn nhát như thời điểm này không ai nói ai đều lần lượt thay nhau thoát khỏi vòng vây ném các vật dụng bàn ghế cản đường lại nhóm người của Ngô Trực. Hành động của tổ hai làm cho mấy người bên Ngô Trực tức điên người đuổi theo. Bảo Huân cũng chạy theo ra khỏi hành lang vờ như đuổi theo nhóm người đó. Nhưng thật chất là để kéo chân lại những người bên Ngô Trực.

Bởi hành lang cách âm khá hẹp chỉ cần một người chạy trước cầm theo một cái ghế chụp được hoặc một vật gì đó lớn một chút sẽ gây cản trở. Bảo Huân cũng thế hần kéo lê cái ghế đuổi theo ra khỏi hành lang còn dùng sức ném cái ghế hướng về một người chạy ở ngoài.

Hành động của hắn không làm cho người khác nghi ngờ bởi hoàn cảnh đó việc làm của Bảo Huân rất tự nhiên. Đánh nhau không có hung khí gì thì những vật dụng chụp được đều trở thành vũ khí.

Bây giờ nhìn thấy nhóm người kia tản ra chạy tứ phía. Nhóm Người của Ngô Trục một người lên tiếng mắng.

- Mẹ nó bọn này! Chạy nhanh thật! Má thiệt không có đồ chơi tức thật!

Ngô Trục đi từ tốn phía sau lúc này mới hắng giọng một cái nói,

- Thôi đi chỗ khác. Ở đây lát nữa bọn cảnh sát tới bây giờ. Đi

Bảo Huân lúc này mới giả vờ hướng Ngô Trục nói lời xin lỗi.

- Việc này do em luyên lụy mọi người hay để chiều sau bọn em mới mấy anh xem như cảm ơn việc vừa rồi.

Một người định lên tiếng đồng ý thì Ngô Trục ngăn lại nói.

- Thôi khỏi mấy chú giải quyết ở đây đi. Bọn anh đi bàn công việc không cần phải làm phiền nữa.

Trả lời Bảo Huân một câu Ngô Trục nhìn gần đó một chút nơi những chiếc taxi đang đậu gọi một chiếc taxi bảy chỗ rồi đi để lại Bảo Huân đứng đó khóe miệng nở một nụ cười.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 331: Thăng Nay Tới Số Rồi !

Đợi cho Ngô Trực rời đi Bảo Huân mới hướng trong tay mình chiếc nhẫn tháo xuống. Đi về phía một xe du lịch gần đó. Những người xung quanh, sau một màn hỗn chiến trong quán bar nơi này chỉ còn lại những người nhân viên của quán. Việc kinh doanh của ngày hôm nay cũng xem như kết thúc.

Bảo Huân lúc này cầm chiếc nhẫn trên tay hướng mặt trong của chiếc nhẫn nơi có một cái rãnh nhỏ xiu dùng mọi chiếc tăm đẩy nhẹ vào cái khe hở đó một chiếc thẻ nhớ được bật ra. Rút thẻ nhớ cắm vào một thiết bị đầu đọc chuyển đổi hình dạng một cái móng tay. Bảo Huân lúc này mới bỏ vào túi. Những người trong tổ của hắn sau khi thu lại tất cả các thiết bị từ những người nhân viên phục vụ trở về trên xe.

Bảo Huân sau khi thấy mọi người đã đông đủ mới soạn một tin nhắn với nội dung.

“ Mọi người gặp mặt Ngô Trực đã có hình ảnh giờ sẽ xác minh danh tính con mọi việc giao lại cho đội bên các anh.”

Đợi cho mọi người lên xe hết Bảo Huân mới hướng một người trong đội của mình hỏi.

- Mọi chuyện sắp xếp xong chưa. Những thứ cần thiết đã thu lại đầy đủ và đưa thu lao cho những người đó chưa thế.

- Xong rồi anh hai. Cuộc trò chuyện ở đây hầu như đều là chuyện phiếm họ không nói chuyện chính nhưng cũng đã ghi lại hết. Tên Ngô Trực đó

cũng đã có số điện thoại của em. Khi nào hẳn liên lạc em sẽ báo với mọi người.

Âm thanh lúc này vang lên lại là một giọng nói của nữ. Mà người đó lại nói chuyện với lại Bảo Huân xưng hô với vai vế là em của hẳn. Nhưng người trong đội cũng không nói gì dường như đã quen với sự hiện diện của cô người này không ai khác là Tú Trinh.

- Lần này chịu thiệt thòi cho em rồi! Vốn không định gọi điện nhờ em trợ giúp nhưng mà trùng hợp bọn hẳn lại hẹn ở đây nên anh mới phải nhờ đến em.

- Bọn này tới đây khá lâu rồi. Em chỉ có thể nhờ được những người em quen thôi sau hôm nay chắc phải trở về với tổ chức không được hoạt động tình báo nữa vì chuyện này rất có thể bị bại lộ ra. Nếu là người khác em chắc chắn sẽ không giúp nhưng việc này của Thiếu Chủ thì chắc chắn sẽ làm. Mà nghe nói mấy anh gặp Thiếu Chủ rồi nhì.

Tú Trinh lúc này mới hướng những người trong đội hỏi thăm bởi cô cũng nghe được tin tức lần này là làm việc dưới quyền Thiếu Chủ cô được phân phối đi năm vùng cũng được cả năm nay. Tuy tiếp xúc nhiều với những thứ lộn xộn phức tạp của môi trường này. Nhưng làm một người lấy tin cô biết được đây là một việc làm cần nhiều thời gian. Có những tin tức của cô từ những nơi như thế này đều được tận dụng triệt để.

- Ủ Thiếu Chủ tương đối trẻ xong hôm nay em về báo để xem bên tổ chức sẽ cho em đi đâu. Còn những việc còn lại để cho bên đội một lo. Lần này gặp Thiếu Chủ mới cho nhóm mình một cái tên. Theo anh thấy cũng hay mà không biết có phải vì thiếu chủ thích hay không trước thì ám dạ mà giờ lại là Vô Ảnh.

- Vô Ảnh à cũng khá hay. Nghe nói Thiếu chủ còn khá trẻ không biết chừng nào Thiếu Chủ mới hành động dẹp bỏ bọn người đó đây.

Than thở một câu Tú Trinh lúc này thấy trong xe ai cũng trầm mặt. Họ đều hiểu những người mà Cô muốn đề cập đến là ai. Bảo Huân lúc này mới hăng giọng nói.

- Chuyện của thiếu chủ để cậu ta đưa ra kế hoạch giải quyết không được nhiều chuyện. Việc của mình là giúp thiếu chủ được rồi. À mà nhắc em Thiếu chủ không thích được gọi là thiếu chủ còn muốn gọi bằng sếp như một công ty hoặc là bằng cái gì đó ngang hàng thì em cứ tự nhiên miễn là không làm cậu ta khó chịu. Thu quân về trung tâm. Chúng ta cần phân tích những người đến Lưu Minh này là ai.

Chiếc xe từ từ lảng bánh trở về nơi mà họ xuất phát. Còn trên đường đi lúc này Ngô Trực và nhóm người của mình mới bắt đầu có những tiếng nói sau một đoạn đường dài.

- Mẹ nó bực thật cứ tưởng hôm nay được hưởng gái trong nước rồi. Mẹ mỗi lần về đâu phải lúc nào cũng trót lọt thế này.

- Mà thôi Bạch Hải đi về lần này giúp anh Trực bọn mày cứ làm chuyện không đâu hư việc thì làm sao được. Mà chuyện này thấy cứ sao sao ấy. Có khi nào bọn nó gài mình không.

Một người hướng thanh niên đang mắng chửi. Với giọng nghiêm túc trách hăn xong lại hướng Ngô Trực để xem thái độ của hăn đánh giá chuyện này thế nào.

- Theo tao thì có thể là trùng hợp. Với những người của Xuân Nghĩa Bang kia thì không lạ gì. Còn với những thành phần mới đánh nhau điên hình như thằng Nhóc con khi này mời rượu tao không thấy gì bất thường nếu mà thằng Thiếu Kiệt nó có nhiều người như vậy thì không thể nào.

- Cũng đúng nhỉ? đâu phải chỗ nào cũng là người của thằng nhóc đó. Nhưng mà Anh trực nó chưa về nước thì làm sao mà mình dụ nó được. Điểm yếu của nó là gì?

Một người khác tiếp lời Ngô Trục với hỏi hẩn tình hình. Bởi những người này được gọi về nước chỉ giúp Ngô Trục việc này và quyền lợi thì hẩn sẽ cấp cho họ riêng và bên phía đối tác với hẩn là riêng.

- Chuyện này trước hết sẽ không nói đợi đến chỗ bọn mày rồi sẽ nói. Còn mấy vấn đề liên quan thì đến đó rồi tính. Tao nghĩ nó sẽ về sớm nhưng chắc cũng khoảng vừa đủ một tháng nó sẽ về. Hiện tại còn vài ngày. Cứ sắp xếp những thứ cần thiết bọn mày muốn hai ngày nữa sẽ đến. Lúc đó có đồ chơi để làm việc giờ thì cứ thư giản đi.

Vừa nói vừa nhìn về nhân viên taxi. Những người trên xe lúc này cũng hiểu Ngô Trục bởi vì có người ngoài. Chuyện bắt cóc mà nói trên xe chưa biết chừng những người taxi này lại báo cảnh sát như thế lại kéo phiền phức không nhỏ.

Người tài xế taxi lúc này cũng mắng thầm trong bụng Ngô Trục nham hiểm. Nếu như một người khác có lẽ sẽ nói với đồng bọn mình bởi những việc này ngoài tài xế không quen biết thì lấy đâu ra bằng chứng.

- Cũng may vừa rồi anh mày lấy số điện thoại của con nhỏ đó. Xem ra lần này về Lưu Minh thấy được bông hồng chưa bị thằng nào hái. Để tao trở tài mới được. Vừa xinh vừa đầy đủ phụ tùng lại chưa bị thằng nào ăn qua. Ngon à.

- Gì còn nhỏ hồi nãy ngồi với anh chưa bị ăn à. Nó làm ở môi trường này mà chưa bị ăn sao? Lạ à!

Nghe Ngô Trục nói thế một thành viên trên xe lại ngạc nhiên nhìn lấy Ngô Trục hỏi kỹ lại. Bởi với môi trường quán bar nhà hàng tiếp viên hàng đồng hiểm khi có món hàng nào mới mà chưa bị thằng khác ăn qua.

- Chứ mày nghĩ nó như mấy con ngồi cạnh bọn mày à. Tao nghĩ nó mới đi làm không lâu. Qua cách nó nói chuyện chắc là học được từ bọn tiếp

viên không ít. Cũng nghe được không ít chuyện qua tay nên mới giữ gìn sợ bị ăn hiếu không. Nhưng mà những thứ như thế mới đáng để thử thách.

- Con nhỏ này tên xứng với thực nhỉ. Tú Trinh. lại là gái còn trinh thì ngon kéo anh mắt anh Trục có khá à.

Vừa nói vừa bợ đỡ Ngô Trục. Hư vinh thì tên nào không có nhưng biết được cái nào của người trên mình cũng đành nuốt nước bọt không dám dụng. Còn Ngô Trục thì lúc này lại tỏ vẻ ta đây cái gì cũng biết. Và còn từng trải nhiều đối với những cô gái sợ bị qua tay như Tú Trinh hẳn càng muốn chinh phục.

Nếu hẳn có thể nhìn thấy lúc này người tài xế trên xe đang mỉm cười. Có thể hẳn tưởng là đàn ông với nhau nói những chuyện này không gì mất mặt. Nhưng nếu biết nụ cười đó là một người của thành viên Vô Ảnh lại khác.

Bởi người tài xế đều biết Tú Trinh là ai và cô với Bảo Huân được tổ chức sử dụng như thế nào. Không ít nhân viên tình báo sau khi trải qua huấn luyện hơn người mới được tiềm phục bên ngoài mà không cần trở về trung tâm. Mà Tú Trinh lại là một trong những người như thế.

Trên xe tải nhìn rất bình thường nhưng cách đó một 1km, một chiếc xe tải chạy trên đường bên cạnh chiếc bộ đàm đang phát ra âm thanh của những người trên xe taxi. Một người đội viên, hướng Cộng Toại lắc đầu nói.

- Thằng này nó muốn chết nhỉ? Tú Trinh đó nó dám đụng chắc tới số rồi con bé nó bên ngoài con thỏ bên trong sư tử hà đông nuốt người không nhả xương đấy. Thằng này tới số rồi.

- Anh mày cũng đang muốn biết thằng Ngô Trục này sẽ ra sao khi đụng độ em của Bảo Huân đây. tao cũng chỉ đánh ngang tay với nó. Đôi khi còn bị đánh thằng này hết người chọn lại chọn ổ kiến lửa.

Công Toại lúc này cũng nói ra suy nghĩ của mình qua cuộc đối thoại của những người trên xe taxi. Hầu hết những người đang ngồi ở đây đều biết là sắp có người chịu khổ nhưng đối phương là tự muốn chui vào nên họ cũng không có cách nào hết.

- haiz bọn này lại chọn một nơi nhà kho làm gì vậy nhỉ. Theo dõi vào nhà kho thì bị lộ mà không theo thì không biết phải làm sao. Thật bọn này không phải hạng tôm tép bình thường đâu. Đợi đội hai xác minh bọn này là người nào mới tính được đường đối phó rồi chứ giờ là không thể nào biết được kế hoạch bọn nó muốn làm là gì và ra tay với ai đây là sao báo thiếu chủ phòng ngừa.

Thở dài một hơi nhìn vào cái địa chỉ mà Ngô Trực đã nói với đội viên đang lái taxi bên mình. Công toại chỉ biết lắc đầu. Vì hỏi qua hẵn biết địa chỉ là một nhà kho trống mà đối phương vào đó. Người của mình không theo được. Đồng nghĩa với chẳng biết kế hoạch mà Ngô Trực sẽ làm là gì.

- Thì về báo cáo với lại thiếu chủ không tiếp cận cuộc nói chuyện được. Cậu ấy nhất định hiểu mà. Anh không nhớ cậu ấy nói phải bảo toàn tính mạng của chính mình và đồng đội không được lơ đãng sao.

- Ủ ờ chỉ biết vậy chứ sao giờ. Thôi theo hẵn đến đây giờ này chắc anh em ở khách sạn chắc cũng đã trang bị đầy đủ các thiết bị rồi.

Công Toại thấy lần này là nhiệm vụ đầu tiên mà đội hẵn đã gặp trắc trở nhiều như thế nên cũng bức tức. Vì đây sẽ đánh giá năng lực của nhóm người của hẵn với Thiếu Kiệt. Việc không làm được hoàn mỹ có thể làm cho cả đội mất điểm ít nhiều sau việc này.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 332: Chờ Một Đường

Đến đúng địa điểm của mình cần Ngô Trực mới cùng những người trong nhóm mình xuống xe. Hẳn hướng người tài xế đưa ra số tiền hơn xa những gì mà đồng hồ đã báo còn cần dặn tài xế đứng bên ngoài đợi mình.

-Bác tài anh ở ngoài này chờ một chút, tôi sẽ quay lại ngay lúc quay về. Chỉ một mình tôi cũng không mất nhiều thời gian của anh đâu, cứ đứng đợi một vài phút thôi.

Vốn nghĩ nhiệm vụ của mình đến đây sẽ về báo cáo lại tình hình. Người tài xế sau khi nghe thấy Ngô Trực nói thế cũng gật đầu. Dù sao đi về cũng tốn xăng, mà Ngô Trực đã cần hẳn thì cứ dò xét xung quanh chỗ này trước một lúc rồi báo cáo lại sau, nghĩ như thế là ổn người tài xế cũng đáp lại.

-Ừ vậy cũng được tôi đứng ngoài này hút thuốc một chút, khi nào cậu ra tôi sẽ đưa cậu về.

Đợi cho Ngô Trực bắt đầu cùng với người của hắn đi vào phía trong nhà kho. Người tài xế taxi cũng mở cửa xuống xe, hướng xung quanh ghi hình lại toàn bộ khung cảnh xung quanh.

Sợ đối phương có thể nghi ngờ một tay để điện thoại lên hướng mặt ngoài của camera đưa chậm chậm bên trong để gần tai mình như đang gọi điện thoại. Trên tay cầm điếu thuốc thả ra những làn khói.

Vì để nắm rõ địa hình cần thiết, người tài xế đi tới đi lui bốn hướng, nắm bắt được bố cục nơi này. Nếu biết được mục đích của đối phương, những

người của họ có thể nắm vững được các đường đi nước bước mà hành động.

Ngô Trực sau khi vào trong nhà kho cánh cửa được đóng lại. Hắn mới hướng nhóm người của mình nói.

-Lần này nhờ mấy chú về đây bên kia đưa mấy người qua vậy Bạch Hải.

Nghe được câu hỏi của Ngô Trực. Người đàn ông tên Bạch Hải lúc này mới lên tiếng đáp lại.

-Tất cả bọn em ở đây bảy người. Lê Văn, Văn Thoại, Văn Thiệu, Sơn Vương, Huỳnh Tỳ, Tứ Hải. Với em bên kia tình hình hiện tại cũng không phức tạp lắm. Những chuyến hàng gần đây theo đường của anh đều thông qua trót lọt. Đúng là chỉ cần bỏ hàng vào trong gói thuốc đóng gói kỹ. An ninh lại không kiểm tra hết cũng là một lợi thế.

Người tên Bạch Hải nói ra những gì đã tiến hành cho Ngô Trực nghe thấy. Bởi bản thân hắn cũng chỉ là người bên dưới. Với những chuyện ở phía nước ngoài của Ngô Trực cũng không thể báo cáo nhiều.

-Ừ lần này gọi bọn mày về đây hỗ trợ thứ nhất. là bắt thẳng nhóc đó trả giá cho việc chặt đứt kinh doanh của tao trong Lưu Minh này là điều quan trọng. Hiện tại theo thông tin từ nội bộ của nó thì nó đang ở singapore theo lịch trình phát sinh sẽ phải tị nạn hai tuần nữa mới về được. Nhưng tao đang muốn ép nó về sớm. Lý do là bên thẳng anh tao đưa người lại là người của nó. Dám báo cáo với tao thẳng nhóc Thiếu Kiệt này đang ở thái lan du lịch một tháng về mẹ nó.

Ngô Trực đưa ra việc cho nhóm người ở nước ngoài về giúp đỡ hắn biết lý do phải cần thế lực khác. Vì nếu dùng những người của Phùng Kiếm Hoa chắc chắn hắn sẽ không làm gì được Thiếu Kiệt.

-Mẹ nó thằng đó liều dàm bán đứng anh à.! Nó ở đâu em qua làm một phát cho nó chết luôn.

Lê Văn một thành viên trong nhóm vừa phún một bãi nước bọt mắng lấy Phùng Kiến Hoa, trong khi đó hẳn không biết đối phương là ai. Ngô Trực lúc này từ tốn nói.

-Thằng đó không quan trọng. Việc này chỉ cần triệt hạ được thằng nhóc kia là được. Thứ nhất những việc xảy ra gần đây bọn mày đều biết. Hàng chuyển đi đường biên giới theo thông tin của tao có được cũng do thằng này nhúng chàm vào. Hiện tại ở đây nó có khá nhiều mối liên hệ. Mà duy chỉ có đứa em gái là vấn đề bảo vệ hầu như không có. Nên tao định để bọn mày hoạt động đơn giản một chút đem con nhỏ đó về đây dụ thằng nhóc đó ra mặt.

Ngô Trực đem điểm yếu của Thiếu Kiệt nói ra một lần cho nhóm người của bọn mình biết. Vì hiện tại qua sự nhắc nhở của người nội bộ Ngô Trực thấy đây là cách tốt nhất để có thể đem Thiếu Kiệt dẫn vào một nơi cố định.

-Anh một thằng nhóc chỉ cần kiếm người nào cũng được mà sao cần thiết phải để bọn em về nước, như vậy không thấy quá mạo hiểm à lẽ như bọn cảnh sát phát hiện ra bọn em cũng không ổn mấy.

Huỳnh Tỳ thấy việc này của Ngô Trực khá mạo hiểm để về nước nhưng chỉ làm một việc còn con là bắt cóc hẳn cũng thấy quá dư thừa cho việc này mới hướng Ngô Trực mong một lời giải đáp. Vì hẳn hẳn phải có gì đó quan trọng Ngô Trực mới sử dụng phương án này. Vì nếu chỉ có người bán đứng hẳn không biết việc này thì có thể để người khác làm việc.

-Ừ thằng nhóc không đơn giản. Hiện tại hắc đạo ở Lưu Minh này do nó nắm giữ. Bên trong lại có mối liên hệ cả hai bên quân và cảnh. Mà nếu vận dụng người trong nước chuyện này chạy không thoát. Bọn mày đều đã có quốc tịch myanmar, không còn là người trong nước làm xong có thể trốn đi.

Bọn mày trốn đi được một lần không lẽ không có lần thứ hai. Lần đó bọn mày đi có điều kiện như thế này sao. Đường nhiên lần này xong thì sẽ dễ hơn lần trước.

Suy tính của Ngô Trực là như thế. Nói ra ở đây để toàn bộ người ở đây đều hiểu. Không phải dùng bọn nó trong trường hợp cấp bách Ngô Trực cũng không để bọn hăn về. Vì có bọn hăn ở nước ngoài nguồn hàng chuyển đi mới được tiêu thụ được nhiều hơn.

-Ừ cũng đúng. Anh có hình con nhỏ đó không hồ sơ nữa để bọn em lo liệu cho. Đến lúc thành công sẽ báo lại anh.

-Hiện tại thì tao chưa có hồ sơ về con nhỏ đó. Nhưng tao sẽ nói với người kia tham gia vụ này. Chỉ cần nội bộ của mình dụ được con bé đó ra bọn mày bắt cả hai người. Như thế ai biết đó là đâu. này đây là hình của nội gián chúng ta nhưng nhớ. Quan trọng nhất vẫn là bắt con bé kia. Nội gián của chúng ta chỉ cần kèm theo để đối phương không nghi ngờ thôi là được.

Đưa ra hình ảnh trong điện thoại của mình cho nhóm người trước mặt xem. Chiếc điện thoại được chuyền tay nhau qua một vòng rồi trở lại về tay Ngô Trực.

Sơn Vương lúc này mới lên tiếng vì đã có nội bộ bên trong tại sao lại phiền phức như thế phải bắt cả hai người để cho đối phương khỏi nghi ngờ là điều mà hăn muốn biết để có thể đối phó với những việc phát sinh.

-Ừa người của mình làm cái gì bên đó mà anh vẫn muốn để cho mọi người không nghi ngờ vậy. Như thế thì chắc phải ở sâu trong nội bộ lắm.

-Ừ. Người của mình hiện tại khá thân cận với thằng nhóc. Nhưng chưa đến nỗi nào được hết sự tin tưởng. Nếu lần này thất bại thì để anh em rút lui lấy chỗ lấy niềm tin với thằng nhóc để can thiệp sâu hơn. Như thế cũng là một bước phòng ngừa. Vì thằng này chả ai biết nó ra bài như thế nào.

Thằng anh tao đã từng thua thiệt trên tay nó. Tao cũng bị một lần, cứ đến thời khắc mấu chốt lại thất bại nên mình phải chừa một đường.

Trâm mặc một lúc Bạch Hải sau khi đã hiểu hết vấn đề cũng gật đầu. Ngô Trực trước giờ chưa ăn qua thua thiệt lần nào vậy mà vẫn bị một lần trên tay của Thiếu Kiệt thì việc Ngô Trực cẩn thận cũng không lấy gì là lạ. Bạch Hải mới đưa ra ý kiến của mình với Ngô Trực.

-Ừ Việc này xem ra thằng nhóc này cũng không thường. Được chuyện này cứ để cho bọn em. Bảo đảm anh sẽ xong việc còn hắc bạch lưỡng đạo chắc chắn nó sẽ không thể vận dụng được. Theo em thì anh nên để bọn em ra tay trước. Gọi điện thoại cho nó về nước. Nó sẽ rối loạn trận tuyến. Như thế chắc chắn sẽ làm yếu tố bất ngờ.

Ngô Trực suy nghĩ một lúc rồi gật đầu. Ý kiến của Bạch Hải không phải không có lý. Hiện tại nếu xét về góc độ Thiếu Kiệt sẽ trở về như kế hoạch là một tháng thì hẳn vẫn có sự chuẩn bị. Còn nếu hiện tại ra tay với Hoàng Ngân thì cơ hội bắt Thiếu Kiệt phải về nước gấp chắc chắn sẽ phá hư một số kế hoạch khác.

-Được việc này để tao liên hệ với bên kia nói chuyện xem. Ok lúc đó tao sẽ báo lại. Nhưng cũng phải đợi ngày mai hoặc ngày kia. Trước khi tao đi đã chuyển hàng theo xe khách lên đây rồi ít nhất cũng hai đến ba ngày mới tới. Trong thời gian này nếu tiến hành được thì sẽ để bọn mày làm việc. Ngày mai một thằng đi đến chỗ này thuê xe đi. Phải có xe mới thực hiện nhiệm vụ được. Ở đây là người của mình. Cứ tới đó nói tao bảo lấy xe là họ biết.

Ngô Trực đưa cho Bạch Hải một cái card lấy ra từ trong túi mình. Nhìn trên đó có cả số điện thoại và địa chỉ một nơi cho thuê xe theo hợp đồng. Bạch Hải cũng gật đầu.

-Vậy nơi này sẽ là nơi tập kết để con tin đi dù sao ở gần đây cũng trống trải lại ít người qua lại. Chỗ này cũng sắp giải tỏa không ai để ý đến. Như thế có thể phòng ngừa được nhiều tình huống khác.

-Ừ chỗ này cũng không tệ. dù sao cũng sở hữu của chị dâu tao. với lại hiện tại đây là đất tư nhân cảnh sát tối cũng phải có trình tự. Được! Cứ quyết định như thế đi. Bọn mày ở đây khảo sát tình hình một chút. Sáng mai hãy về. giờ tối chịu khó một chút. Tao đi về trước để người khác nghĩ bọn mày là nhân viên canh kho ở đây là được.

Nhóm người này cũng gặt đầu. ở đâu cũng thế nơi này cũng giống như những nơi trú ẩn của họ ở các nơi giao dịch hàng nên không thấy phiền phức lắm. Với việc hoàn thành được công việc được Ngô Trực giao lần này bọn hăn có được số tiền cũng không nhỏ chịu thiệt một đêm hoặc vài ngày vẫn được. Đó là tâm tư không phải một người mà toàn bộ bảy người thành viên ở đây.

Sắp Xếp mọi việc ổn thỏa Ngô Trực mới rời đi. Nhìn ra bên ngoài thấy người tài xế vẫn đan hút thuốc ngồi trên xe. Hăn mở cửa sau bước lên rồi ra hiệu trở về địa chỉ khách sạn. Để lại trong nhà kho bảy người đang làm quen hiện trường sắp hoạt động.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 333: Khảo Sát Điện Thoại

Sau một đêm đầy những việc xảy ra Thiếu Kiệt cũng không thể nào ngủ được ngon giấc. Chợp mắt được vài giờ Thiếu Kiệt đã phải thức dậy. Giờ đây. Ngồi một mình trong phòng mình ôm cái máy tính, Thiếu Kiệt vừa kiểm tra các số liệu cần thiết giữa những việc tự động giao dịch của các tài khoản ở Thụy Sĩ vừa suy nghĩ nhiều việc.

Đội hai sau khi trở về đã tập hợp túc trực ở dưới cơ sở ngầm. Những thành viên thay nhau trải những túi ngủ nghỉ ngơi trong một đêm tại tầng hầm đầu tiên. Thiếu Kiệt cũng muốn biết xem tình hình hôm qua đã gặt hái được những gì. Bằng các thao tác của Ngọc Nhi đã hướng dẫn Thiếu Kiệt đi xuống bên dưới.

Lúc này tại cái bàn làm việc hôm qua Thiếu Kiệt nói chuyện cùng với mọi người. Nơi đó Bảo Huân đang Ngồi cùng Tú Trinh với một đồng hồ sơ dữ kiện trên tay. Thấy Thiếu Kiệt đi xuống Bảo Huân mới đứng dậy nói.

-Chào sếp!

Tú Trinh thấy anh mình nói chuyện như thế cũng nhìn một lượt Thiếu Kiệt đánh giá đôi chút. Rồi mới bước đến cất tiếng nói.

-Chào Thiếu chủ. Tú Trinh thành viên Vô Ảnh thuộc tình báo cơ sở trình diện.

Lắc đầu vì cái kiểu cách của cô nàng trước mặt. Thiếu Kiệt chỉ cười nói.

-Sau này những người làm việc với riêng tôi cứ gọi là Thiếu Kiệt là được còn những việc khác thì không cần đâu. Mà hôm qua hình như tôi không thấy Tú Trinh nhỉ.

-Vâng hôm qua nhờ một số giúp đỡ của Tú Trinh, chắc cơ sở sẽ bị lộ nên Tú Trinh sẽ về đây đợi lệnh điều động mới.

Thiếu Kiệt nhìn qua Bảo Huân xong nhìn về Tú Trinh một lúc nhú mày hăn mới hỏi Bảo Huân.

-Hai người là anh em à? Có vài nét khá giống nhau.

-Thấy chưa em nói rồi! bảo đảm sẽ thấy giống không cần phải đợi người khác nói. Em nói có sai đâu.

Tú Trinh lúc này mới vỗ vai Bảo Huân một cái bình luận như cô đoán Thiếu Kiệt sắp làm được. Thiếu Kiệt lúc này mới cười cười. Xem ra nếu ai nhìn bề ngoài của cô gái này có vẻ yếu đuối nhưng qua một cái vỗ lưng vào Bảo Huân Thiếu Kiệt biết đó cần phải có lực đạo khá mạnh mới có thể làm anh ta ho khan một tiếng.

-Thôi vào chuyện chính. Thiếu Kiệt đây là những gì hôm qua thu thập được. Những người mà Ngô Trực tiếp xúc hầu hết đều là những thành phần ở nước ngoài mà hăn gọi về hồ sơ của họ vẫn còn lưu nên có thể kiểm ra được.

Thiếu Kiệt ngồi xuống bàn cầm lấy những tài liệu có tên từng người, Bảo Huân thấy thế mới giải thích cho Thiếu Kiệt biết những người này là nhóm người đã lấy được khuôn mặt và dựa theo hồ sơ trong nước mà điều tra ra thân phận. Công việc này mất của mọi người cả một đêm. Nên giờ những người trong đội hai hầu như vừa mới được chợ mắt.

-Những hồ sơ này lấy ở đâu. Bên dưới trạm thông tin hầu hết đều sử dụng hồ sơ giấy như thế này à?

-Vâng hầu hết dữ liệu đều được lấy từ từ bởi các id được cấp từ Ngọc Nhi và Thế Hải hai người. Còn lại thì chịu trận chúng ta không có được hệ thống như của mấy trung tâm an ninh lớn với phần bộ phận không người học hỏi được cái này nhiều lắm.

Thiếu Kiệt lúc này cũng chỉ thở dài. Những dữ liệu này chỉ có thể lấy ké từ bộ phận của Ngọc Nhi như thế hoàn toàn không ổn. Bởi vì mỗi lần đợi chờ là càng mất thời gian nếu một cơ sở bí mật mà không có được một chỗ có thể đặt máy chủ và internet hóa chỉ với giấy tờ không thôi mỗi lần cập nhập lại phải kiểm hoặc đi lấy của người khác về. Cứ như thế có bổ sung vào hồ sơ cũng không được.

-Việc này sẽ có cách khắc phục. Sao rồi hôm qua theo dõi Ngô Trực có thu hoạch được gì. Những người này từ nước ngoài về có thông tin ra sao nói tóm gọn thôi.

-Hầu hết bảy người này đều có tiền án tiền sự. Giết người cướp của có. Buôn bán ma túy cũng có hầu hết đều đã bị truy nã lâu năm. Qua cuộc nói chuyện phiếm hôm qua thì được biết họ lấy tên họ khác thông qua tiền bạc kiếm được đã nhập quốc tịch nước ngoài. Lấy tên đó đăng ký về nước. Mà bộ phận an ninh cửa khẩu hầu như không xem xét hết các cá nhân. Chỉ có thể dựa vào hộ chiếu nước bạn mà kiểm tra thôi.

Bảo Huân mới nói ra tình hình điều tra của cả nhóm mình cho Thiếu Kiệt biết. Đang trầm ngâm suy nghĩ một lúc Thế Hải trở về trong tay có thêm một ít giấy tờ. Nhìn Thiếu Kiệt có mặt ở đây mới hướng chỗ ngồi của mọi người. Ngồi xuống bên cạnh Thiếu Kiệt nói.

-Thiếu Kiệt tất cả các hóa đơn điện thoại vài tháng nay để ở đây. Ngọc Nhi hiện tại phải có mặt bên đó để giải quyết một số tình hình rồi. À còn có cái chuyển phát nhanh này nữa, Mẹ cậu nói cái này phải đích thân cậu mở ra bởi bên chuyển phát nhanh bảo mẹ cậu chứng nhận cậu là con bà mới cho nhận.

Đưa một phong bì niêm phong của chuyển phát nhanh một phong bì khá nặng chưa kể đến bên trong là gì nhưng qua cách nói của Thế Hải Thiếu Kiệt cũng cau mày.

Cầm phong bì trong tay nhìn người gửi cho Minh Thiếu Kiệt mỉm cười một cái nhưng không tiện mở ra. Đặt phong bì qua một bên. cầm những hóa đơn theo từng số điện thoại sắp xếp lại từng tháng.

Những số điện thoại này nếu một mình hẳn có vẻ không khả thi để kiểm nghiệm trong một thời gian ngắn. Khá nhiều số điện thoại được đặt trong từng số điện thoại. Trâm ngâm một lúc Thiếu Kiệt mới hướng Bảo Huân nói.

-Những người hôm qua chưa nhận được lệnh tập trung giờ ở đâu. Hiện tại triệu tập họ có việc cần thiết để họ làm việc đây. Thế Hải ra ngoài mua một lốc sim trả trước về đây. Còn Tú Trinh nếu những người kia tập hợp thì nhanh chóng trình diện có thể cần họ làm nhiều việc đấy.

Tuy không biết Thiếu Kiệt định làm gì Thế Hải cũng gật đầu vừa định đứng lên thì Thiếu Kiệt chợt nhớ ra điều gì đó Hướng Thế Hải nói.

-Cầm theo Tiền vào trong tiệm điện thoại lấy một lốc trăm cái điện thoại màn hình trắng đen luôn nhà chú. Luôn thế lấy mã số thuế nói cấp cho nhân viên công ty quà tết tính vào cho công ty như thế sẽ ít bị người khác nghi ngờ hơn.

-Ấy mua điện thoại nhiều như vậy làm gì? lại còn một lốc sim card nữa? mua loại nào đây.

Thế Hải lúc này mới thắc mắc tại sao Thiếu Kiệt lại mua nhiều như vậy sim cùng với điện thoại phổ thông nên hướng Thiếu Kiệt muốn hẳn giải đáp thắc mắc của mình. Bảo Huân với Tú Trinh đang định đi triệu tập người cũng chậm lại đôi chút.

-Toàn bộ dùng có việc cần. Trước mắt mọi người đi giải quyết chuyện này giúp cháu đi. Nhờ số điện thoại không cần đẹp lấy một đồng số sim rác cũng được quan trọng là trong tài khoản có thể sử dụng được ít nhiều. Mua thêm một triệu tiền thẻ cao hai mươi nghìn luôn.

Mọi người trong đầu lúc này những dấu chấm hỏi đều hiển thị rõ dù không biết hẳn định làm gì Nhưng Thế Hải biết những thứ này chỉ cần mua về sẽ biết được mục đích của Thiếu Kiệt là gì nên cũng gật đầu.

Tú Trinh cùng Bảo Huân bắt đầu triệu tập những thành viên hôm qua không tham gia vào hai đội được mười phút sau những người đó đã có mặt trong phòng. Thiếu Kiệt lúc này cũng gật đầu nhìn mọi người có mặt ở đây nói.

-Hôm nay những người còn lại sẽ làm theo cái bản hướng dẫn này mọi người có thể ghi chép lại để lát sử dụng. Còn nữa danh sách này gồm tất cả những số điện thoại liên lạc. Cuộc gọi đến và đi chỉ những số trong danh sách không cần phải gọi còn lại bất cứ số điện thoại nào cũng phải gọi. Để cho Thế Hải đem công cụ về rồi mọi người bắt đầu hoạt động. Các câu hỏi để đối phó với các số điện thoại trong này đã được đưa cho mọi người có thể chép lại ra một tờ giấy để sử dụng. Đây là một cuộc khảo sát điện thoại tìm ra người cần tìm.

Mọi người kể cả Tú Trinh đều được chuyển tay nhau chép lại những câu phải nói mà trong lúc mọi người chuẩn bị Thiếu Kiệt đã viết ra. Ai cũng bất ngờ vì đây là một cuộc hội thoại đơn giản giữa một nhân viên bán bảo hiểm với khách hàng cần thiết.

Thiếu Kiệt trước đây không ít lần phải tiếp những cuộc gọi từ các công ty bảo hiểm theo dạng như thế này. Lúc đó những sim rác không ngừng quây rối tư vấn chào mời. Dẫn đến ai cũng biết hình thức thông dụng này mà từ chối cuộc gọi. Còn hiện nay nó chưa phổ biến. Chỉ cần thao tác đúng

những câu hỏi và câu trả lời của Thiếu Kiệt đưa ra có thể thu thập ít nhiều về thông tin của đối phương sử dụng điện thoại.

Tú Trinh lúc này đọc xong cũng hiểu ích nhiều Thiếu Kiệt định làm gì. Cô thấy đây là cách tốt nhất để có thể điều tra về thông tin số điện thoại một cách hiệu quả nhất mà không người nào hay biết. Đơn giản nếu đối phương nhận điện thoại chỉ tưởng đây là một cuộc điện thoại đơn thuần để mời chào bảo hiểm.

Bảo Huân sau khi nghe xong cách thức này của Thiếu Kiệt cũng hiểu được tại sao hẳn cần một lượng lớn sim và điện thoại. Đơn giản nếu cứ sử dụng chính điện thoại của mình. Mỗi nhân viên ở đây mỗi lần thay sim liên tục như thế có thể dẫn đến điện thoại thư. Mà sử dụng điện thoại thông thường dùng xong nếu không hư hỏng thì để đó sử dụng lại cho dịp khác còn nếu đã hư rồi thì gửi về bảo hành theo dạng mua của công ty vẫn là phương án tiết kiệm được việc.

Cả Tú Trinh với Bảo Huân đều lắc đầu đối với chuyện này hai người hoàn toàn phục. Không ai có thể nghĩ đến cách điều tra nhanh nhất và hiệu quả không bị nghi ngờ như thế này. Nếu là họ có thể lựa chọn những số ít liên lạc hoặc các thứ khác. Nhưng với những người có được Thiếu Kiệt có thể điều tra hết một đồng những cuộc gọi đến và đi trong khoảng thời gian ngắn nhất.

Thiếu Kiệt cũng đã tính đúng thời gian không chênh lệch một cuộc gọi thường từ ba đến năm phút là hẳn có thể có được một số thông tin cần. Đối tượng ở đâu làm gì và tên gì có thể được liệt kê trong vòng ba phút ngắn ngủi với một khảo sát điện thoại như thế này.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 334: So Tài

Chưa được hai mươi phút sau Thế Hải mặt mày như căn phải ớt quay lại. Thiếu Kiệt cũng ngớ người nhìn hắn ta trên tay không có cái gì. Thiếu Kiệt lúc này cũng khó hiểu nhìn Thế Hải hỏi.

-Ủa chuyện gì vậy sao chú không đi mua đồ đi?

Nghe tới đây Thế Hải nhìn Thiếu Kiệt lắc đầu đáp lại một câu làm mọi người trong chỗ này đều bật cười.

-6h sáng ai bán điện thoại?

Thiếu Kiệt nghe thế cũng cười cười hắn giờ mới chợt nhớ ra bây giờ mới bắt đầu cho một buổi sáng. Hầu như tất cả mọi siêu thị điện thoại đề đang đóng cửa ít nhất phải đến 9 giờ mới mở cửa hàng hắn.

-Ấy gấp quá quên mấy xin lỗi chú. Đợi chút mua cũng được để mọi người chép xong rồi giải táng đi ăn uống gì đó hai giờ sau tập hợp cũng được.

Tú Trinh nghe thế mắt sáng rỡ trong lòng có dự định gì đó nham hiểm nhìn Thiếu Kiệt nói.

-Thiếu Kiệt cũng sáng sớm anh em ngày mới nên hoạt động một chút ngay cậu với chị so tài một chút xem thế nào nhé.

-Bậy! Tú Trinh không được!

Nghe được em mình đưa ra cái ý kiến so tài buổi sáng Bảo Huân cũng xanh mặt ngăn lại. Thiếu Kiệt thì không hề hay biết, dù sao ở đây cũng là sân tập võ. Việc hoạt động tay chân một chút cũng được nên gật đầu cái rụp.

-Ừ cũng được thư giãn một chút cũng được!

Toàn bộ những thành viên đang viên trở mắt nhìn Thiếu Kiệt, Hắc thì vô tâm không hề hay biết. Tú Trinh thì mừng rỡ vỗ tay. Bảo Huân lúc này vội nói với Thiếu Kiệt.

-Thôi cậu không phải đối thủ của con nhỏ này đâu cả nhóm huấn luyện nó đều đưa người ta vào tròng đánh nhau hết.

Thiếu Kiệt lúc này cũng nhú mày. Nhưng hắc đã đồng ý giờ lại thay đổi sau này sao mà có thể để người khác phục. Dù sao cũng đã nói sẽ đành nếu có thua thì cũng không sao. Vì qua lời của Bảo Huân hắc biết có lẽ trong đây không ít người thua trong trận đấu với Tú Trinh.

-Không sao đâu chỉ là thử thôi mà không đánh lại cũng biết được thực lực mình ở đâu. Mọi người làm gì phải lo lắng thế. Tú Trinh cũng có giết tôi đâu mà sợ.

-Thấy chưa người ta nam nhi là phải thế này! Các anh nhìn lại mình xem. Lần nào cũng trốn như vịt chưa đánh đã hàng. Thật mất mặt đàn ông.

Một đám người bên dưới trong bụng đều quay mặt đi biểu mô như chuyện này không có gì mất mặt nói thầm một câu.

“Đánh thua cô nói nam nhi mà không đánh lại với con gái cũng như không”

Bảo Huân thấy Thiếu Kiệt nói thế cũng thở dài bản thân hắc chỉ đánh ngang tay với em gái mình còn hắc không biết Thiếu Kiệt sẽ thế nào. Nên

lắc đầu nói.

-Cậu mà thua thì còn mệt hơn đấy. Nên quyết định thật kỹ trước khi đánh với con nhỏ này.

-Không sao cứ thử là được mất mặt hay không chẳng quan trọng. Nếu mặt mũi mà bán lấy tiền được chắc ai cũng giàu hết rồi nên cứ thoải mái là được.

Lúc này một đám người bên dưới đều ngồi một bên Thiếu Kiệt nhận từ Bảo Huân một bộ võ phục. Mặt trên người cảm thấy thoải mái hẳn mới cử động vài chỗ.

Hành động của Thiếu Kiệt làm Bảo Huân lắc đầu. Vì những người đánh nhau với Tú Trinh mới đầu cũng làm nóng cơ thể hăng hái như thế nhưng sau khi đánh xong đều một mặt bại trận khó có thể thấy được niềm vui.

Tú Trinh cũng mặc lên người bộ võ phục đi đến giữa sân. Nhìn Thiếu Kiệt nói.

-Cậu cần chấp mấy chiêu sợ mọi người nói lớn ăn hiếp nhỏ nữa. Mặc công lắm.

-Đánh thể dục mà cũng có nhường chiêu thức nữa à. Thôi không cần đâu.

Một đám người hồi tiếc cho Thiếu Kiệt bởi những người đó cũng từng được ân huệ một câu nói này giống như Thiếu Kiệt. Và họ cũng từ chối sợ mất mặt.

Thiếu Kiệt lại nghĩ khác đối với hẳn việc Tú Trinh can đảm nếu ra thách đấu so tài. Cũng nói lên cô có thực lực và hơn hết hẳn nhìn ra ý đồ của Tú Trinh muốn thử sức mình xem có đáng để cho cô làm việc hay không. Tuy không biết khả năng của Tú Trinh như thế nào nhưng nói đánh thì Thiếu

Kiệt cũng không ngại. Dù sao thua thì chứng tỏ mình cần phải học hỏi nhiều thêm còn không thì Tú Trinh sẽ làm việc cho mình một cách tốt nhất. Quyền lợi là thế sao Thiếu Kiệt không làm.

-Nếu thế chị đây sẽ không khách sao. Để xem cậu đánh đấm thế nào.

Bảo Huân Lúc này đứng giữ làm trọng tài. Nên chỉ thở dài một hơi nhìn hai người nói.

-Đánh nhau biết điểm dừng là được!

Thiếu Kiệt vốn định theo lễ là cúi chào đối phương thì một âm thanh ùng vang bên dưới đồng thanh vang lên. Nhưng lúc này đã không kịp Thiếu Kiệt dùng đầu mũi chân mình lui lại ba bước lúc này Tú Trinh đã xông đến phía trước chỗ hấn. Hướng mũi chân thứ ba vừa dứt trạng thái lui lại Thiếu Kiệt dùng chân phải quét một cước ngang mặt. Ngay tầm của Tú Trinh. Cô nàng đang có động lực xông tới thấy Thiếu Kiệt đá ngay một chiêu trên không như thế cũng lấy tay đỡ lấy.

Thiếu Kiệt càng dùng sức khi đá trúng cách tay của Tú Trinh hấn lại đè xuống làm bước đệm đạp một cái xoay người ra phía sau của Tú Trinh. Lui lại một bước. Thiếu Kiệt hiểu tại sao những người trước đây đấu với cô nàng này lại thua. Bởi không theo một nội dung thi nào thì. Đánh luôn là một biệt pháp tiên phát chế nhân. Mà chỉ cần khi trúng chiêu của Tú Trinh. Người đánh với cô rơi vào thế yếu là chắc chắn.

-Phản xạ nhanh đấy. Nhưng còn nữa này! Đón lấy.

Vừa nói Tú Trinh vừa quay lưng vừa đánh về phía Thiếu Kiệt. Một nắm được đưa ngang với với vai đánh ra nếu chân trụ xoay người. Nếu có ánh mắt một chút thì có thể nhận thấy đây là một động tác khởi động trong Hồng Quyền Thái Cực Mã.

Thiếu Kiệt lúc này cũng chỉ cười. bước chân phải lên tay hướng từ dưới lên qua khỏi mặt. lòng bàn tay hướng vào trong người. Chân trái lúc này bước lên thêm một bước đứng song với Tú Trinh lòng bàn tay lúc này mới xoay lại hướng từ phía trên đè cánh tay của Tú Trinh hướng về phía mặt đất.

Bảo Huân lúc này đứng bên ngoài nhìn thấy như thế cũng thốt lên một tiếng nhỏ.

-Thái cực quyền Tả hữu dã mã phân tung.

Thấy chiêu thức của mình bị Thiếu Kiệt phá giải. Tú Trinh xoay người dùng trở tay trái của mình đánh mạnh về sau. Thiếu Kiệt Lúc này chân trụ của hắn lại đổi tay thành chưởng hướng cơ thể Tú Trinh phía trên vai chưởng mạnh một cái lùi lại phía sau.

Cả Tú Trinh lúc này cũng biết được ngoài cái vẻ như công tử của Thiếu Kiệt thì đánh đấm cậu ta cũng rất có nghề nên mỉm cười nói.

-Nãy giờ giỡn với cậu thôi bây giờ mới là đánh thật này.

-Thật thì thật!

Thiếu Kiệt cũng không kém cạnh. Lui lại hắn vừa rồi chỉ thử xem cô nàng Tú Trinh này như thế nào để có thể đưa ra phương án đối phó một cách tốt nhất. Qua giao thủ đơn giản hắn cũng nắm được đại khái. Hầu hết là những môn võ của cô học được là cận chiến giống như hắn. Nhưng Bát Cực Quyền của hắn dùng để cận chiến pha vào đó một chút Hồng Quyền, Thái Cực Quyền và Đường Lang bộ pháp.

Bát Cực Quyền cũng là một võ công cận chiến. Nhưng vì học xong của Hà Thúc hắn còn học thêm các loại như karate và takewondo thêm cả những thế vật của judo nên Thiếu Kiệt có thể vừa cận chiến vừa có thể sử dụng quyền cước.

Thiếu Kiệt lúc này cũng muốn lấy lại chủ động. Hắn hướng Tú Trinh đâm ra một quyền ngang tầm vai. Tú Trinh thấy thế cũng đỡ đòn từ hướng bên trái của mình. Thiếu Kiệt mới xoay người tạo thành một thế vuông góc với Tú Trinh. Chân phải đạp xuống hướng chân trụ của Tú Trinh bước tới.

Né được hai chiêu thức của Thiếu Kiệt làm cho Tú Trinh lùi lại khoảng cách lúc này đã có Thiếu Kiệt hẳn mới có khoảng trống để chuẩn bị cho những đòn chân cần thiết.

Tú Trinh lúc này cũng có một khoảng cách với Thiếu Kiệt. Thấy hai lần chính bản thân mình lại ăn thiệt thòi Tú Trinh lúc này đợi chờ Thiếu Kiệt ra chiêu trong lúc sơ hở. Vì cô thấy này giờ Thiếu Kiệt hầu như lấy thế thủ để lấy lợi thế trong những sơ hở của mình. Cô tiến về thế thủ của mình. Thiếu Kiệt lúc này sử dụng ngay một cú đá quét chân phải từ dưới lên

Né lấy cú đá của Thiếu Kiệt Tú Trinh nhanh chóng hướng phía sau lưng Thiếu Kiệt xông tới. Thiếu Kiệt thấy thế vội biến chiêu thành một cú đá hai vòng. Lúc này Tú Trinh chỉ còn cách né cú đá thứ hai bằng cách cúi người lặn một vòng về phía trước.

Thiếu Kiệt ổn định thân thế hướng về phía Tú Trinh đánh một đòn tầm trung. Nhưng hắn không ngờ cô lại chịu đòn đó để đánh hắn một cú móc từ dưới lên dồn hết lực chân trụ từ dưới bật lên. Thiếu Kiệt nhanh chóng né tránh đòn hiểm. Từ trên không Tú Trinh lại triển khai một đòn đá quét từ trái qua phải. Thiếu Kiệt lúc này chỉ còn cách lấy tay mình đỡ lấy nơi yếu hại bên sườn.

Thiếu Kiệt vừa đỡ lấy một cước của Tú Trinh hắn cùng đánh về phía cô một chương để đem khoảng cách của hai người kéo giãn ra để hắn có thể thoát khỏi những liên chiêu tiếp theo.

Chịu một cái đá của Tú Trinh hiện tại cả hai đều đánh ngang tay với nhau mỗi người đều ăn thiệt thòi của đối phương. Bên ngoài những thành

viên đang quan sát cũng trở mắt nhìn. Bởi hai người hầu như không mặt đồ bảo hộ nên hầu hết đều hạn chế những chiêu thức có thể sát thương cao. Vậy mà Tú Trinh lại đánh không theo quy tắc. Cái nào có lợi lại ra tay.

Thiếu Kiệt bây giờ cũng chỉ biết cười ngượng hắn không ngờ cô gái này lại đánh ra những chiêu thức như thế. Nhưng đã lỡ leo lưng cộp nên hắn chỉ biết đấu tiếp. Chỉ cần ngang cơ hoặc có một cơ hội thắng thì hắn sẽ ra chiêu một cách dứt khoát.

Bây giờ cả hai đều tách nhau ra một khoảng qua những chiêu thức vừa rồi tuy đơn giản nhưng hầu hết đều là dựa vào sự phán đoán và linh hoạt của cơ thể. Hiện tại chỉ cần một sơ hở nhỏ cuộc chiến cũng có thể đi theo một hướng khác. Cả Bảo Huân cũng không ngờ rằng Thiếu Kiệt có thể đánh nhau với Tú Trinh như thế.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 335: Chẳng Biết Nhẹ Tay

Bên ngoài Thế Hải tuy đã biết Thiếu Kiệt có thể đánh nhau, nhưng chưa từng nghe nói là hắn có thể đánh ngang tay với người đã được huấn luyện. Thế Hải giờ cũng say sưa đứng nhìn mà không hề hay biết Hà Vi với Nhã Oanh đang đi đến.

Nhìn vào trong sân Thiếu Kiệt đang cùng một người con gái đánh nhau. Hà Vi mới hỏi Thế Hải.

-Ừa Chuyện gì vậy chú.

Nghe âm thanh của Hạ Vi vang lên bên cạnh mình Thế Hải lúc này mới giật mình. Nhìn lấy bên cạnh mình thấy Hà Vi và Nhã Oanh hắn cũng cười đáp lại.

-Tú Trinh một thành viên của Vô Ảnh muốn so tài với Thiếu Kiệt. Hiện tại thì có vẻ chưa ai hơn ai. Không ngờ Thiếu Kiệt đánh được thế.

Hà Vi nghe thế cũng nhìn vào trong sân. Cô hiểu Thiếu Kiệt thế nào không ít lần buổi sáng cô và Thiếu Kiệt tập thể dục trước sân nhà đều có giao đấu qua. Giờ nghe nói Tú Trinh người này có thể đánh ngang tay với Thiếu Kiệt nên cũng muốn biết như thế nào.

Trong sân lúc này hai người Thiếu Kiệt và Tú Trinh đều sử dụng những quyền cước và phản xạ của mình để né tránh những đòn đánh của đối phương. Thiếu Kiệt đang cố gắng đỡ lấy một cú đá quét ngang mặt mình của Tú Trinh ra đòn. Thiếu Kiệt Lùi về phía sau một bước, tránh thoát cùng lúc đó liên chiêu một cú đá đáp trả cú đá hai vòng của Thiếu Kiệt xuất hiện.

Phản Sa có điều kiện của Thiếu Kiệt lúc này là một cú đá quét tâm ca tương tự phía ngược lại tiếp lây hai người giữa không trung găng lại Tú Trinh. Hai chân chạm nhau trên không trung dừng lại.

Cả Thiếu Kiệt và Tú Trinh lần này đều lùi lại. Tú Trinh bây giờ lại nhào tới nghiên người tạo ra một cú Kyokushin thường hay thấy trong những lần thượng đài trong môn võ thuật. Thấy được chiêu thức chớp nhoáy của Tú Trinh ngay cả Hà Vi đang đứng bên ngoài cũng cau mày. Thiếu Kiệt lúc này vừa phản sạ lại với chiêu thức hiểm hóc có thể nói là đây là một trong những đòn đánh có tỷ lệ hạ gục đối thủ cao nhất.

Thiếu Kiệt lúc này đưa tay lên tạo thành nên một khiên chắn ở phần mặt và lui về sau một cách nhanh nhất có thể. Đòn chân quét qua cách tay đi xuống bên dưới. Nhưng chưa hết Tú Trinh còn quét thêm chân con lại dù khoảng cách bây giờ đã không còn như lúc đầu. Vì Tú Trinh biết một khi chiêu thức này bị phá giải thì bất lợi thuộc về mình. Thiếu Kiệt nhanh chóng hướng tay trái của mình đánh vào ông quyển của Tú Trinh để hóa giải chiêu thức khi con ở tầm trung chưa lên cao.

Bước thêm một bước đẩy Tú Trinh về phía sau. Thiếu Kiệt nhanh chóng sử dụng một đòn chân hướng từ dưới bên ngoài vào giữa qua khỏi đỉnh đầu mình quét xuống. Tú Trinh tuy mất thế nhưng vẫn cố lộn ngược về phía sau.

Không để cho cô nàng có thể định hình lại bộ pháp Thiếu Kiệt xuống tấn chân trước bước lên một bước khụy gối tay trái từ vai phải kéo một đường chéo xuống đỡ lấy năm đấm của Cô Nàng từ bên dưới lên. Tay phải lại đấm một quyền từ phía trên đấm xuống.

Tú Trinh Lúc này một tay còn lại chụp lấy bộ võ Phụ của Thiếu Kiệt. Một Chân đạp về hướng chân Trụ của Thiếu Kiệt. Lưng của cô tựa ra Phía Sau. Chân con lại đạp vào bụng hấn dùng Lực né tránh của Thiếu Kiệt mà Quăng ra phía Sau. Thiếu Kiệt nhanh chóng hướng lòng bàn tay của mình

nắm chặt lấy vai của Tú Trinh Bị hất lên không trung hăn cố bám chặt lấy vai của Cô Nàng điều chỉnh để đáp xuống bằng hai chân.

Vì bị nắm chặt vào bả vai để làm điểm tựa cho Thiếu Kiệt Nên vai phải của cô hoàn toàn mất lực. Thiếu Kiệt theo quán tính cố định lại thân hình gạc lấy tay trái còn lại đang hướng về phía mặt mình chụp lại khóa chắc về phía sau đưa Tú Trinh phải nằm xấp xuống mặt đất. Mà không ra đòn được.

Giữ lấy tay trái của cô nàng ở phía sau lưng. Cánh tay phải của cô sau khi bị nắm không thể cử động trong giây lát hiện tại trận chiến có thể nói đi đến kết thúc nhưng lúc này Thiếu Kiệt mới cười nói.

-Thua chưa? Nếu Thua rồi thì thôi còn nếu không thua thì đánh tiếp.

Nghe được lời nói của Thiếu Kiệt Tú Trinh cũng trả lời lại với hăn.

-Cậu nghĩ sao giờ tôi mà đánh được nữa à. Cậu không thấy ức hiếp người quá đáng sao. Thua thì thua làm gì mà dừ vậy.

Bây giờ ngay cả những người khác đang xem cũng bật cười. Nhiều Người con hoan hô như chính họ thắng cuộc. Những tiếng vỗ tay vang lên Thiếu Kiệt cũng buồn Tú Trinh ra kéo cô đứng dậy. Một người này giờ ngồi xem cũng cười nói.

-Xem ra hôm nay có người gỡ lại phần nào cho anh em mình mặt mũi rồi. Tính ra ai cũng bị đánh qua một lần chỉ có sếp là không bị thôi.

Tú Trinh lúc này vừa xoa xoa vai mình. Thiếu Kiệt cũng lắc đầu Vì hăn biết đòn vừa rồi vai phải cô chịu không ít lực. Nên hỏi Tú Trinh,

-Có sao không.

-Cũng không đến nỗi nào. Nhưng sao cậu ra nặng tay vậy. Không ngờ cậu lại đánh được như thế đấy. Chắc cậu cũng trải qua không ít đánh nhau

đi.

Lưu Bảo Huân lúc này cũng chỉ cười đưa cho Tú Trinh một chai thuốc xoa bóp của mình. Mọi người lúc này cười nói khá vui vẻ. Nhã Oanh thì đến bên cạnh Thiếu Kiệt nói.

-Sáng sớm không chịu nghỉ ngơi. dậy sớm xong lại đánh nhau làm gì. Không để cho mình nghỉ ngơi một chút nào như vậy là không được rồi.

-Cũng không có gì. Vận động một chút ấy mà để anh thay đồ ra cái đã. Người mồ hôi không.

Thiếu Kiệt trả lời Nhã Oanh. Rồi hướng về phòng thay đồ của phòng tập góc trong cùng đi đến. Tú Trinh lúc này đang bị những người trong nhóm trêu chọc mình. Cô mặc hăm hăm chỉ trích lại những người đã từng đánh thua cô.

-Mấy người đúng là không bằng người khác thì lại nói mà. Đợi hết đau vai rồi thì tui kiểm từng người đánh thêm một lần nữa. Mấy người lớn hơn người ta đã đánh nhau được như thế chưa mà nói. Ai cũng bị vài chiêu là Thua mà con ở đó nói được. Mà công nhận Thiếu Kiệt chẳng biết nhẹ tay chút nào đến giờ còn đau.

-Thôi đi cô nương trong đây ai chưa từng bị cô đánh vì bất ngờ. Thiếu Kiệt không bị vì phản ứng tốt. Cơ sở võ công vững chắc nhưng đó chỉ là trong thi đấu với nhau còn chấp hành nhiệm vụ còn có nhiều cái khách quan khác như vụ khí nóng, Vũ khí lạnh hợp tác đồng đội nữa đâu phải chỉ có thành tích cá nhân không thôi.

Bảo Huân lúc này mới hướng em mình nói ra những gì mà hẳn thấy là hợp lý nhất. Đối với việc Thiếu Kiệt có thể đánh thắng được Tú Trinh tuy có bất ngờ không nhỏ đối với chính mình. Nhưng Bảo Huân cũng hiểu. Thiếu Kiệt không thể nào không có chút võ công nào để phòng thân. Nếu là

một người lãnh đạo mà không có một cơ sở vững chắc nào chỉ chờ để người bên dưới bảo vệ những lúc nguy cấp thì cũng không thể phát triển.

-Vấn đề mà Bảo Huân nói đúng đấy nhưng mà chưa chắc là chính xác đâu. Hiện tại Thiếu Kiệt hầu như chưa trải qua Huấn luyện nào hết đã có phản xạ và độ nhạy bén cho riêng mình. Nếu được Huấn luyện bài bản như mọi người đã được học tập và trải nghiệm chắc chắn Tú Trinh còn bại sớm nữa.

Thế Hải lúc này mới đem suy nghĩ sự chênh lệch của Thiếu Kiệt với Vô Ảnh nói ra những gì hãn cho là cần thiết. Vấn hãn còn lo lắng những người ở đây sẽ có vài người không phục về việc Thiếu Kiệt còn nhỏ mà quản lý họ. Hiện nay Tú Trinh bại bởi Thiếu Kiệt cũng cho thấy được năng lực cá nhân chưa qua huấn luyện của hãn đều có thể trên một số người ở đây.

Tú Trinh cùng Bảo Huân lúc này cũng trố mắt. Họ không ngờ Thế Hải lại nói Thiếu Kiệt chưa qua huấn luyện. Nếu vấn đề này lại là chuyện khác. Chỉ bằng võ công đơn thuần học tập lại có một phản xạ và quán tính hành động như thế thì nếu được huấn luyện sẽ hơn hãn họ là việc đương nhiên. Tú Trinh lập tức hỏi lấy Thế Hải vì cố thấy khó có thể nào có được phản xạ chỉ với võ thuật đơn thuần.

-Ấy thế chú nói xem Thiếu Kiệt làm sao đánh nhau giỏi vậy. Học võ cho dù hàng ngày đi nữa nhưng không thực chiến nhiều thì làm sao có được phản xạ như thế.

Nhã Oanh lúc này mời hướng Tú Trinh cười cười lên tiếng trả lời câu hỏi của cô thay có Thế Hải.

-Đơn giản vì cậu ấy thường xuyên đánh nhau từ nhỏ đến lớn. Và thường là đánh nhau với đối thủ lớn hơn hoặc đông hơn. Nếu không có cho mình những thứ mọi người gọi là võ thuật hoặc phản xạ gì đó thì chắc Thiếu Kiệt không trở thành người cầm đầu một đám bạn bè trong trường rồi.

Tú Trinh nghe thế cũng vô tư hướng Nhã Oanh hỏi.

-Ấy cậu ấy lại đánh nhau mà có tổ chức à. Học sinh như thế mà nhà trường vẫn để được sao.

-E Hèm!

Lúc này Bảo Huân mới hần giọng một cái. Tú Trinh biết lời cũng cười. Cô thấy lúc này mình trông thật ngốc ai đời lãnh đạo mình lại đi nói như vậy. Thiếu Kiệt bây giờ thay đồ bước ra Nhã Oanh lúc này mới nói với Thiếu Kiệt.

-Sáng giờ cậu làm những việc gì rồi. Mọi người ở đây đều không ăn sáng sao mà tập trung đông thế.

Nghe thấy lời của Nhã Oanh nói. Thế Hải cũng chợt nhớ ra điều gì mới hướng đáp lại.

-Quên nữa chú có mua một số mì ly chống đói cho mọi người, để đi lên lấy xuống cái đã nước sôi cũng nói người đang coi sân tennis nấu rồi. hiện tại mọi người ở đây đông cũng không tiện ăn uống gì mua số lượng lớn nên đành để mọi người ăn mì gói vậy.

Thiếu Kiệt cũng gật đầu. Vốn hẳn đã nói mọi người ghi chép xong thì rời đi ăn uống gì đó. Nhưng mọi người đều ở lại. Mà hiện tại dù có kéo nhau đi ra thì cũng làm người bên ngoài chú ý. Mà phương án giải quyết bằng mì gói của Thế Hải rất phù hợp với hoàn cảnh này. Chỉ cần một lượng nước sôi vừa đủ là có thể dùng.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 336: Người Và Máy

Thế Hải cùng một vài người đi lên đem xuống cả hai thùng mì ly đủ chủng loại. Rồi có cả một đồng bình thủy giữ nước nóng. Nhã Oanh với Hà Vi thay phiên nhau phát cho mọi người những cốc mì ly các loại, mọi người chỉ cần chọn loại mình thích. Đổ một ít nước sôi được giữ trong bình vào ly đợi vài phút là có thể ăn được. Mọi người đều nhận lấy một hoặc hai ly tùy theo lượng ăn uống của họ.

Thiếu Kiệt cũng cầm lấy một ly giống như mọi người. Ngồi cùng một chỗ với toàn thể những người trong nhóm Vô Ảnh cùng trò chuyện trước khi làm việc.

Hà Vi với Nhã Oanh hiện tại cũng để ý thấy mỗi người đều có cho mình một tờ giấy mang trên người hoặc cầm trên tay. Hỏi ra thì cả hai mới biết là Thiếu Kiệt cho họ chép lại. Với những gì được đọc từ tờ giấy, Hà Vi cũng hiểu được ít nhiều chuyện Thiếu Kiệt cần làm.

Nhã Oanh lúc này mới nói với Thiếu Kiệt.

-Lát nữa anh phải cấp cho em một công cụ làm việc những câu ghi chép của mọi người em đã có rồi. Ngồi giúp anh một chút để khỏi ngồi không cho vui.

Thiếu Kiệt cũng gật đầu hiện tại tuy không xa nhà mình là bao nhiêu nhưng Nhã Oanh phải chịu thiệt thòi không được gặp gia đình của mình vì sợ kế hoạch của hắn bại lộ. Nếu cứ để Nhã Oanh không có việc gì làm chắc cô nàng sẽ đi tới đi lui trong nhà chẳng biết làm gì.

Thấy Thiếu Kiệt đồng ý Nhã Oanh cũng vui vẻ cầm lấy một đồng hóa đơn trên bàn xem xét. Lúc này nhìn những giấy hóa đơn điện thoại dày cộm Nhã Oanh mới nhìn Thiếu Kiệt hỏi.

- Chắc mấy cái hóa đơn nay hầu hết đều được qua máy móc kiểm duyệt quá. Cả đất nước quá trời nhà làm sao mà kiểm hết từng số điện thoại rồi còn bỏ phong bì không sót một chút nào. Chắc chỉ có thao tác máy móc phân loại mới làm được.

Không chỉ có Nhã Oanh Hà Vi lẫn mọi người ở đây đều đồng ý với ý kiến trên. Bởi những thuê bao điện thoại hầu như là quá nhiều. Mà mỗi hóa đơn đều chính xác không thiếu một tờ nào thì chỉ có máy mới làm được. Tú Trinh lúc này cũng chắc chắn xác nhận điều Nhã Oanh nói.

-Điều này chắc chắn rồi. Một phường một quận biết bao nhiêu người sử dụng thuê bao trả sau. Mỗi một người là một hóa đơn thì chỉ có máy mới làm được thôi.

-Ừ chứ mấy cái bưu điện ít người như thế thì làm sao đủ người mà làm mấy cái này. Chỉ có người ta hoạt động bằng máy vi tính mới có thể đem những hóa đơn này hoàn chỉnh mà không thiếu sót thôi.

Bảo Huân cũng đồng tính với em gái mình. Vì bưu điện tuy phổ thông hiện tại chỉ dành dùng để gửi thư hoặc hành hóa. Đa số là gửi hàng hóa nhiều nhất. Như thế nguồn nhân lực cũng không có nhiều để tiến hành làm những việc cần tỉ mỉ và thời gian nhiều để xử lý toàn bộ những số điện thoại và những hóa đơn hàng tháng.

Thiếu Kiệt lắc đầu, mỉm cười nhưng lại bị Tú Trinh bắt được nụ cười đó nên chất vấn hằn ngay tại chỗ.

-Cái gì mà cậu cười! mọi người nói đúng mà. Việc này chỉ có làm máy mới được chứ ai mà ngồi hàng giờ liền để làm những thứ này với lại nếu có thì sẽ có công ty nhận làm chứ.

-Nói cho mọi người biết toàn bộ các hóa đơn điện thoại thuê bao đều xé bằng tay và được làm với giá rẻ mặc không hơn. Còn người hả có hết đấy.

Mọi người lúc cũng trở mắt ra nhìn Thiếu Kiệt bởi ở đây họ đều cho là công việc này chắc chắn là máy làm. Nhiều người vẫn thường hay nhận định những hóa đơn mình nhận được đều xuất phát từ nhà máy đóng vào bao thư đưa cho nhân viên chuyển phát nhưng thật sự chỉ có người trong bưu điện mới biết những tờ hóa đơn đến tay của người nhận, đều trải qua bàn tay của con người, mà không phải một công cụ máy móc can thiệp vào quá trình này.

-Sao thế được cái này mà người làm. Ở đâu ra người mà làm. Cậu biết thì nói không biết thì đừng làm chuyện giật gân.

Tú Trinh lúc này mặt hầm hầm. Cho rằng Thiếu Kiệt đang nói chuyện giởn. Vì số lượng đầu số điện thoại thuê bao trả sau là quá nhiều. Mà nếu sử dụng con người. Cứ mỗi tháng đều đặn đến hẹn lại đến thời gian vừa khớp là người chủ thuê bao nhận được hóa đơn là không thể nào.

Hà Vi với Nhã Oanh cũng cười cười nhìn về phía hắn. Bởi chỉ có những gì chắc chắn Thiếu Kiệt mới dám cam đoan như thế này. Hắn phải hiểu điều đó như thế nào Thiếu Kiệt mới dám nói ra.

-Chú cũng nghĩ là máy làm đấy Thiếu Kiệt lần này có vẻ như cháu sai rồi. Nếu không phải máy thì làm sao có thể xử lý một đồng những đầu số thuê bao như thế được.

Thế Hải cũng khẳng định Thiếu Kiệt đã sai trong chuyện này vì với họ điều này cần nguồn nhân lực và số lượng người không hề nhỏ mà. Công ty bưu điện không phải là dễ vào. Ngoài quan hệ còn phải có dây mơ rễ má trong bộ máy mới có thể làm được.

-Không sai đâu chú. Hầu hết đều làm bằng tay. Công đoạn in từ nhà máy hàng loạt hóa đơn đều được đóng thùng. một thùng như thế gồm hơn 100

cái địa chỉ và đầu sồ điện thoại ở một khu vực nhất định. Hầu hết cách hóa đơn đều được in trên giấy liên tục và có đường xé của đầu hóa đơn và cuối hóa đơn. Nên họ sẽ đóng gói một thùng vào một chỗ gần nhau mà chuyển về bưu điện.

Nhã Oanh lúc này cầm lấy hóa đơn cũng xem xét thử qua một chút rồi gật đầu chuyển tay cho Hà Vi xem. Thế Hải và mọi người thì chuyển tay nhau các hóa đơn còn lại. Đợi cho mọi người như xác định lấy được điều mình nói là đúng Thiếu Kiệt mới tiếp tục.

-Tại Bưu Điện trung tâm những thùng các quận sẽ được đánh dấu chuyển về mỗi quận và chưa tiến hành làm gì với nó. Nhân viên bưu điện ở mỗi quận lại chia trong quận mình thành mỗi khu vực mà chuyển đi. Tại đây các thùng hóa đơn này được đưa cho nhân viên để chia nhỏ ra từng hóa đơn và bỏ vào bao thư.

-Không thể nào? Mỗi bưu điện hiện tại chỉ chưa tới mười nhân viên có chỗ còn không tới năm người làm sao họ ôm cho hết. Họ làm theo giờ hành chính với lại họ ăn lương theo dạng nhân viên của bưu điện họ đâu cần phải làm cái này. Công việc của họ là nhận hàng hóa, trực điện thoại thu tiền bán tem gửi thư chứ có phải cái này đâu.

Tú Trinh lúc này cũng chất vấn Thiếu Kiệt bởi những công việc này cô thấy không thể nào những người nhân viên ở đây chịu làm. Nó rất tốt kém thời gian và không phải chuyên môn của họ được nhận vào làm.

-Mỗi thùng hóa đơn được giao cho mỗi khu vực. Mỗi nhân viên có thể nhận hoặc không nhận xé hóa đơn. Bởi vì nếu họ xé mỗi thùng như thế họ sẽ nhận được khoảng thù lao tương xứng là Bốn mươi đến năm mươi ngàn

-Bốn mươi đến năm mươi ngàn không nhiều sao họ lại làm nhiều thời gian như vậy với số lượng lớn nữa. Sao những người ở bưu điện lại có thể làm nhanh chóng được Thiếu Kiệt.

Nhã Oanh nghe Thiếu Kiệt nói có tiền lương cho những công việc xe hóa đơn này cô cũng chấp nhận. Bởi với lương công chức không cao mà lại có thêm một khoản thu nhập thì chắc chắn ai cũng muốn. Nhưng thời gian là có hạn một khu vực bưu điện hiện hành có hơn cả vai nghìn hộ dân. Mà chỉ sử dụng sức người thì thời gian hoàn toàn không cho phép.

-Đúng nếu họ chỉ làm ở tại chỗ làm không thì thời gian có hạn nhưng những thứ này có thể đem về nhà lại là chuyện khác. Mọi người thắc mắc tại sao họ luôn đứng ngày gửi hóa đơn. Vì đơn giản nhân viên bưu điện nhận việc về nhà làm nhưng lại không làm. mỗi thùng hóa đơn như thế họ đem về chia lại cho những người cần kiểm thu nhập trong mỗi xóm nơi họ ở với giá thành mười đến mười lăm ngàn một thùng thì lại là chuyện khác.

-Cái gì mười đến mười lăm ngàn. Họ ăn tiền trắng trợn!

Nhã Oanh thốt lên làm mọi người giật mình. Thiếu Kiệt thì lắc đầu. cô nàng nhà hần suy nghĩ đơn thuần một thùng như thế về chia cho người khác như vậy họ vừa không có lợi lộc gì thì sao họ làm. Ít nhất họ nhận phần của mình và họ phải có lợi ít trong đó mới đem thường xuyên hàng tháng về cho người lao động cần tiền mà không có việc.

Đơn giản một điều là đối với dân lao động nếu họ ở không thì chẳng ai cho họ một số tiền tự trên trời rơi xuống chỉ cần buổi tối họ kiếm thêm vài chục ngàn cũng gọi là có thêm thu nhập. Hà Vi lúc này mới nói với Nhã Oanh.

-Người ta sẽ không để lại giá trị. bằng với họ đã nhận lại chở đi chở về không công đâu Nhã Oanh. Không ai tốt với ai khi nói đến tiền cả.

-Ừ. Những người kia được hướng dẫn làm việc. Vì không khó khăn đối với những hóa đơn dày như thế này việc phân biệt đầu hay cuối hóa đơn đã có đường xé và số trang. Chỉ cần dựa vào đó là được. sau đó bỏ vào bì thư. Đem bỏ vào thùng đem thùng đó đưa lại cho người nhân viên bưu điện là

có thể nhận tiền. Công việc không mấy khó khăn, nên hầu hết toàn bộ hóa đơn điện thoại đều là xé bằng tay mà không phải thông qua máy móc.

Mọi người lúc này vừa ăn vừa nghe nói thế cũng hiểu được. Số người tăng thì năng xuất tăng chỉ cần có người đem về hóa đơn. Người lao động cần sẽ làm. Và còn tranh nhau làm vì số hóa đơn là có hạn. làm càng ít tiền càng ít. Nên cho dù họ làm cỡ nào thì cũng đem lại nguồn lợi cho người nhân viên bưu điện.

-Hèn gì! Nghe nói làm ở ngành bưu điện lương cao lắm mà cực kỳ khó xin vào. Thì ra bên trong cũng không đơn giản nhưng mọi người nghĩ. Chắc họ chỉ giới thiệu dòng họ hoặc người thân của mình vào làm thôi.

-Chuyện này còn phải nói! Nếu để người ngoài hưởng lợi họ không bị người nhà chửi đã là may rồi nhưng mà trước giờ cứ nghĩ máy móc làm. Thì ra có những thứ máy móc không thể thay thế con người.

Những người đội viên Vô Ảnh vừa thư giãn sau khi ăn uống xong nói chuyện với nhau về những gì mình vừa mới biết được. Thế Hải lúc này mới lắc đầu nói.

-Đúng là cái gì làm ra tiền được thì máy móc cho dù lợi hại đến đâu cũng không thay đổi được.

-Con người có thể làm được nhiều việc mà bản thân máy móc sẽ không bao giờ làm được. Đó là chân lý từ xưa tới giờ rồi vẫn chưa phải đến lúc thay đổi được là đổi.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 337: Thói Quen

Thiếu Kiệt nói ra những điều trên bởi hẳn hiểu rõ được những gì sẽ diễn ra không chỉ trong một vài năm mà những mười năm tiếp theo đó. Những máy móc phát minh dù có tiên tiến đến mức độ nào đi nữa cũng cần có bàn tay của con người. Không ai có thể thay thế được sự thật những công việc cần đòi hỏi sự tỉ mỉ và cẩn thận đều không thể tránh khỏi.

Lúc này một người đi từ trên sân tennis xuống hướng Thiếu Kiệt đi đến nói.

-Báo cáo! qua một buổi tối chung tôi đã thu thập được một số thông tin và địa điểm của một nhà kho bố cục địa hình đều được lưu lại. Tuy chưa biết đối phương sẽ sử dụng nhà kho này để làm gì nhưng có vẻ rất khả nghi.

Thiếu Kiệt cầm trong tay một bộ hồ sơ một cái thẻ nhớ, Và những thông tin thu thập chấp vá chưa kịp chỉnh lý của Công Toại báo cáo về cho hẳn.

Trâm Ngâm xem hồ sơ về địa hình của nhà kho Thiếu Kiệt mới nói với Hà Vi.

-Theo em thì tên Ngô Trực này sẽ làm gì ở chỗ này. Trên danh nghĩa là nhà kho bỏ hoang nhưng lại thuộc về đất tư nhân công ty. Em nhìn này của Diệp Nhi sở hữu nữa này.

-Việc này cũng khó xác định hẳn dùng để làm gì thứ nhất nơi đây không phải là tuyến đường có thể vận chuyển hàng hóa. Thứ hai nữa là nơi này hầu như là đồng không mong quạnh. Trên báo cáo ghi rõ đến sáng nay. Bọn

người của Ngô Trực mới rời đi mà không để lại một người nào coi kho thì hiện tại cái kho đó cũng không có gì.

Phân tích những dữ liệu trong tay. Hà Vi nói ra cho mọi người đều biết về ý kiến của mình. Nha Oanh lúc này mới lên tiếng nói.

-Hay mình để cho cảnh sát đến đó điều tra thử. Họ có cơ sở dễ dàng hơn mình ở đây.

-Việc này không đơn giản như em nghĩ đâu. vì đây thuộc sở hữu tư nhân nên muốn khám xét cảnh sát phải được giấy chấp nhận của tòa án về phán quyết Diệp Nhi có tội mới có thể tiến hành. Hiện tại nơi này bỏ không chưa kể đến cho dù có phát hiện điều gì bất thường bà ta có thể chối tội. Nơi đó dựng lên bỏ hoang không sử dụng kẻ xấu lợi dụng sử dụng đất của bà ta mà bà không biết cũng là một cái cớ đi. Việc này chứng tỏ Ngô Trực đã được tính toán hết đường đi nước bước tại Lưu Minh này.

Nhã Oanh trầm ngâm một lúc suy nghĩ chợt nhớ đến điều gì đó nói với Thiếu Kiệt.

-Hay là hôm qua có người đợi bọn người Ngô Trực ở đó rồi không chừng?

-Việc này cũng có thể nhưng mà không biết có người bên mình rời khỏi nhà hay hoạt động bất thường nào không thôi.

Thế Hải bây giờ cũng lắc đầu trả lời Thiếu Kiệt. Vì hẳn có được mọi thông tin từ những báo cáo cụ thể mỗi buổi sáng thông qua những người quan sát các đối tượng cao tầng.

-Không những người hôm qua trong tầng lớp theo dõi không ai có dấu hiệu bất thường cả. Đều có một quy luật riêng của mình mọi thứ đều có hồ sơ được ghi chép lại. Thiếu Kiệt cần thì chú lấy cho.

-Ừ Chú lấy hồ sơ đó cho bọn cháu xem một chút cũng được biết đâu tìm ra sơ hở gì đó.

Thế Hải lúc này cũng gật đầu rồi đi xuống phòng tình báo. Hầu hết những việc ở đây đều do Thế Hải một tay âm thầm lo liệu. Nên hẳn là người biết rõ nhất những hồ sơ cần thiết đang ở đâu và làm cách nào để lấy.

-Em nghĩ lần này chúng ta nên thận trọng dù cho Vô Ảnh là một tổ chức có thể nói là bí mật của anh nhưng. Vẫn còn đó những người liên quan nên nếu vận Dụng Vô Ảnh một cách tùy tiện mà để lại dấu vết chắc chắn lực lượng của anh sẽ bị bại lộ không nhỏ. Như thế muốn đấu với họ chúng ta lại mất đi lợi thế vốn có.

-Nếu tính ra lần này có thể thắng được Ngô Trực chỉ có thể là yếu tố bất ngờ. Còn việc đáng nói là không biết kế hoạch của hẳn là gì nếu biết được chúng ta có thể phòng bị, chắc chắn sẽ không ở thế bị động như vậy.

Thiếu Kiệt lắc đầu ngao ngán. Hẳn thấy đôi khi vũ lực có thể giải quyết mọi vấn đề nhưng khó khăn nhất vẫn là đầu trí với những thành phần có học và mưu mô quỷ quyệt. Việc này tốn nhiều thời gian và công sức của hẳn.

Khá nhanh chóng Thế Hải trở lại trên tay đem theo một số bộ hồ sơ. Tuy nó không dày cộm nhưng chỉ mới vài ngày theo dõi mọi thói quen được ghi lại cũng không phải là ít. Nhận lấy những bộ hồ sơ này từ tay Thế Hải. Thiếu Kiệt không biết nên xem những bộ hồ sơ nào.

Nhìn vào đồng hồ hiện tại cũng tầm hơn bảy giờ Thế Hải mới hướng Thiếu Kiệt nói.

-Thôi chú cần phải đi giải quyết một số chuyện khác. Mấy đứa cứ nghiên cứu đi. Điện thoại này chú để đây từ bây giờ trở đi cháu tiếp quản Vô Ảnh. Có việc hay tin tức gì sẽ được đưa về cho cháu một cách nhanh nhất. Lát nữa chú sẽ để Tước Phàm đem một đồng các thứ cần thiết về đây.

Thiếu Kiệt lúc này cũng gật đầu. Hiện tại mối quan tâm của hắn là ai mới thật sự là người đứng sau ẩn nấp bao lâu nay trong cái hệ thống mà hắn gây dựng.

-Mọi người chia nhau ra nhìn mỗi người một Hồ Sơ đi. À mà Đội hai hiện tại không có việc gì thì có thể để anh em đi quan sát nhà kho đó một chút. Giả làm người đi mua đất cũng được. Hỏi dò những người xung quanh xem cái chỗ đó có điều gì bất thường không.

Suy nghĩ thật kỹ Thiếu Kiệt mới hướng Bảo Huân ra lệnh để cho đội hai rời đi một vài người kiểm tra tình huống của cái nhà kho mà Công Toại đã báo cáo về.

-Vâng! vậy Tú Trinh em ở lại giúp Thiếu Kiệt làm việc với những thành viên còn lại đi. Hiện tại em cũng không tiện ra ngoài chấp hành nhiệm vụ.

-Anh làm như em con nít không bằng. Được rồi lo việc của anh đi còn những việc bao đồng khác anh đừng quan tâm em làm gì kệ em được rồi.

Bảo Huân nghe em mình trả lời như thế cũng trừng mắt một cái về phía cô rồi mới rời đi. Hà Vi từ lúc đầu tới giờ chưa bắt chuyện với Tú Trinh lần nào đến bây giờ cô mới lên tiếng hỏi.

-Cô được huấn luyện chỉ ở tại chỗ này thôi sao. hay còn có người khác huấn luyện nữa.

-À chỉ được huấn luyện từ Vô Ảnh thôi mà sao cô lại hỏi như thế?

Tú Trinh vẫn cứ vô tư trả lời của Hà Vi trong khi tay cô đang cầm một bộ hồ sơ của Lê Hiếu đọc. Nhưng chợt nhận ra có việc gì đó cô để bộ hồ sơ xuống nhìn Hà Vi như muốn biết tại sao cô lại hỏi tôi điều đó.

-Cũng không có gì. Nếu bản thân cô có thể huấn luyện ở đâu khác nữa thì mới có thể đánh nhau như thế. tôi thấy trong Vô Ảnh không phải người

nào cũng được như hai anh em cô đi.

-Ừ bố tôi trước đây là một người của quân đội anh tôi chuẩn bị nhập ngũ thì bị người khác hãm hại mà mất. Nên anh em tôi đầu quân cho Vô Ảnh. Tôi cũng có một số kiến thức nhất định. Sau khi được huấn luyện xong Tôi được điều đi đến những nơi nhạy cảm như quán bar hoặc nhà hàng để làm lễ tân. Tiếp đón những người khác có địa vị nhằm lấy thông tin.

Đem những gì về lý lịch của mình cô nói rõ cho Hà Vi biết, Bởi chỉ cần Thiếu Kiệt muốn biết những vấn đề này, chưa tới 3 phút sau hồ sơ của cô đã nằm trước mặt hắn. Sợ rằng cô còn là người đích thân đi lấy hồ sơ của chính mình nộp lên là đằng khác.

-Xem ra cuộc sống của cô không dễ dàng à. Mà thôi tôi chỉ hỏi như thế thôi. Miễn sao cô làm việc mang lại kết quả cho Thiếu Kiệt là được rồi.

-Ấy thì ra. Có người sợ bị chiếm đoạn bạn trai nên mới hỏi như thế. Cô cũng yên tâm tôi không trêu ghẹo và bạn trai của cô đâu. Mà tính ra cậu ta không chỉ có một người bạn gái nhì. Cô này, Cô bé này nữa. Rồi hình như có cả Ngọc Nhi xem ra cậu ta cũng đào hoa thật

Thiếu Kiệt lúc này mới hắng giọng một chút. Chỉ có Nhã Oanh lúc này nghe thấy tiếng hắng giọng mới nhìn lên một chút, rồi lại chăm chú nhìn vào hồ sơ trên tay mình. Thấy hành động của Nhã Oanh Thiếu Kiệt cũng tò mò. Bởi cô hoàn toàn tập trung với những gì mình đang đọc mà không để ý đến những gì xung quanh.

Hà Vi lúc này mới nhìn Nhã Oanh hỏi.

-Ai mà để cậu phải nhìn hồ sơ một cách say sưa như vậy thế? Hồ sơ có vấn đề à?

-Không là hồ sơ của chị Nhã Kỳ. Không có gì bất thường lắm. Mỗi ngày rời khỏi nhà đúng bảy giờ lên trường học. Xong lại về nhà buổi chiều tối thì

đi dạo dòng dòng. Không có gì bất thường. Ngày nào cũng công viên đi dạo xong về ghé một quán ăn vặt. Ngày nào cũng thế, Tối thì thường xuyên ra khỏi nhà từ lúc mười giờ đến mười một giờ mua đồ ăn khuya xong về nhà là ngủ. Cũng không có gì nổi bật.

Thiếu Kiệt nghe thấy Nhã Oanh nói thế cũng bắt đầu cầm lấy hồ sơ của Trịnh Chi. Hắn vừa cầm lên hồ sơ Trịnh Chi thì Hà Vi cất tiếng hỏi Nhã Oanh làm Thiếu Kiệt chú ý.

-Thời gian biểu của chị ta chỉ như vậy thôi sao? quá đơn giản nhỉ. Lại có thời gian rõ ràng như thế cũng không có vấn đề gì. Những ngày theo dõi đã thế, chắc đây là một thời gian dài không thay đổi về cuộc sống của mình, thì chắc thói quen này của chị ta có khá lâu rồi.

-Chưa thấy ai bao giờ tuân thủ giờ giấc một cách như thế. Ăn khuya mà cũng đúng giờ thật hình như chị ta chỉ đi ăn vào giờ đó không sợ mập à.

Tú Trinh lúc này cũng nhìn lấy hồ sơ của Nhã Kỳ một chút nói ra ý kiến của mình. Thiếu Kiệt lúc này mới để xuống hồ sơ của Trịnh Chi cầm lên tập hồ sơ về Nhã Kỳ mà Tú Trinh vừa đặt xuống hắn có cảm giác gì đó không đúng trong chuyện này, Nhưng hoàn toàn không biết điều đó nằm ở đâu.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 338: Gặp Được Cứ Giết

Nhìn vào những dòng chữ liệt kê thời gian của Nhã Kỳ. Những trang đầu tiên đã cho thấy một thời gian cụ thể. Sinh hoạt bình thường với cả những thói quen ca nhân đều được liệt kê theo từng thời điểm nhất định.

Những trang tiếp theo gần như là không thay đổi. Thiếu Kiệt lúc này cũng nhú mày. Nhã Oanh mới nhìn Thiếu Kiệt xem xét hồ sơ của Nhã Kỳ. Vì cô thấy Nhã Kỳ cùng họ với mình. Nên muốn tìm hiểu xem thói quen của chị ta như thế nào. Giờ Thiếu Kiệt lại chú ý đến hồ sơ của Nhã Kỳ làm cho cô không biết đây là may mắn hay chỉ do quán tính mà Thiếu Kiệt chú ý.

-Thật không hiểu nổi bà chị này sắp xếp làm sao hay vậy. Đôi khi đây tuy đã lên thời gian biểu một cách chi tiết, mà tôi vẫn không làm đúng được hết. Vậy mà ngày nào cũng như ngày đó được hay thật. Không thấy như vậy quá nhàm chán sao trời.

Tú Trinh lúc này mới than thầm về Thiếu Kiệt về sự việc này bởi. Đã nhiều lần cô cũng đã lên cho mình một thời gian biểu thích hợp nhưng vẫn không làm được như Nhã Kỳ mới làm cho cô khó chịu.

Thiếu Kiệt lúc này mới chợt phát hiện ra cái điều bất thường đó nằm ở đâu. Con người thì lúc nào cũng hoạt động trong một ngày, mỗi ngày luôn có những sự việc có thể ngoài ý muốn. Việc nó vẫn tiếp diễn liên tục diễn ra hết ngày này qua tháng khác chắc chắn là vấn đề lớn. Bởi không ai sẽ sống mà vui vẻ với những ngày tháng như thế trừ khi là họ làm vậy vì mục đích của chính mình.

Cầm lấy điện thoại của Thế Hải để lại. Thiếu Kiệt bấm số điện thoại gọi đi cho Ngọc Nhi. Đợi một lúc lâu sau mới có tín hiệu bắt máy.

-Ngọc Nhi em nói với người theo dõi Nhã Kỳ. Xem xét những mối liên hệ của chị ta mấy ngày nay những người mà cô ta đã tiếp xúc/ Điều tra những người đó có gì khả nghi hay không. Cho người thăm hỏi về những gì cô ta hay làm ở những chỗ quen biết. Nhã Kỳ có vấn đề nhưng anh chưa dám chắc. Cần phải có chứng cứ xác minh một cách chính xác nhất có thể.

Ngọc Nhi nghe được lời Thiếu Kiệt nói như thế cũng đáp lại với hân.

-Được rồi để em cho người đi làm việc này còn có người nào nữa thì báo em biết để em cho người làm. Hiện tại bên này những nhân viên cao tầng đều vẫn như bình thường làm việc. Mẹ cũng dặn anh là phải cẩn thận đấy.

-Ừ nếu có phát hiện gì nữa thì anh sẽ báo cho em. Trước mắt cứ cho người điều tra về Nhã Kỳ giúp anh. Cô ta là nhân viên trong nhóm người đầu tiên. Khả năng chuyện này anh chưa biết mức độ nào dù đây chỉ là nghi ngờ vô căn cứ nhưng cứ điều tra biết đâu thu thập được điều gì đó.

Ngọc Nhi nghe thế cũng đồng ý sẽ giải quyết việc này. Kết thúc cuộc gọi của mình. Thiếu Kiệt lúc này mới cầm lên hồ sơ của Trịnh Chi. Đối với việc Trịnh Chi đang ở trong nhà của Hà Vi Thiếu Kiệt cũng đáng quan tâm.

Nhưng nhìn qua những tin tức về cô mà Ngọc Nhi đã thu thập được hoàn toàn không có vấn đề đáng nói nào. Bởi vì những gì theo sinh hoạt của Trịnh Chi hoàn toàn minh bạch.

Lần lượt từng người được đọc qua hồ sơ Mọi người lúc này đều nhìn Thiếu Kiệt lắc đầu Chỉ duy nhất có Nhã Kỳ là có vấn đề. Mà nếu chỉ vì chuyện thời gian và mọi thứ đều quá nghiêm túc tuân theo một quy luật nhất định thôi thì lý do này khá vô lý.

Bây giờ tước phàm mới từ phía trên sân tennis đưa xuống một thùng giấy, Nhìn Thiếu Kiệt nói.

-Dạo này đi dừ hen. Thế Hải bảo đem về trước cho chú mày ba chục cái điện thoại để sử dụng trước còn mấy cái còn lại sẽ đem về sau. Sim Card điện thoại nữa này. cũng may là phòng này trên cùng vẫn còn có sóng điện thoại. Xuống dưới là điện thoại mất cả sóng đấy.

Nhìn thấy Tước Phàm vô tư như không có việc gì xảy ra. Thiếu Kiệt cũng chỉ biết cười đáp lại.

-Ừ có một số việc ở nước ngoài. Lần này bí mật về đối phó thằng em của tên Ngô Nam lần trước. Dạo này tình hình bên đó như thế nào rồi.

-Bên đó là bên nào? Có cái gì đâu mà tình hình?

Tước Phàm lúc này vừa ghi chép vào điện thoại cái gì đó nghe thấy Thiếu Kiệt hỏi như thế cũng giật mình. Bởi hẳn thấy đâu có việc gì nổi bật mà Thiếu Kiệt cần phải quan tâm.

-Thì vấn đề giải phóng mặt bằng làm việc với những người ở khu bên xe để triển khai làm kho hàng bên kia đó. Chứ anh nghĩ em nói việc nào.

-Trời chuyện này hả. Yên tâm mọi thứ không phải lo. Giờ người mình có lại tập trung được không như lúc trước nữa một số khu phức tạp thì anh em bên Xuân Nghĩa Bang dần nắm được toàn bộ cục diện rồi. Chỉ cần xong hết sẽ làm việc ổn thỏa thôi.

Hà Vi lúc này cũng mới hướng Thiếu Kiệt nói.

-Anh giới chắc ông cũng dậy rồi em cần phải báo cho ông một số chuyện. Việc này liên hệ nhiều chắc chắc sau Việc này em phải bị triệu tập về Ngọc Châu sớm. Nhưng cần phải hướng ông xin ý kiến đã. Về phần Vô

Ảnh em sẽ giấu ông giúp anh. Được thời gian nào hay thời gian đó miễn là những việc liên can này không thể đi quá đà.

-Ừ em báo cho ông cũng được. Việc này anh biết cân nhắc nặng nhẹ, Sẵn lát nữa em đem cho anh máy tính xuống đây anh kiểm tra một số thứ mới được nhận.

Hà Vi cũng gật đầu chỉ có Nhã Oanh với Tú Trinh. Được Thiếu Kiệt chuyển giao cái thùng đựng điện thoại phân phát cho mọi người. Thiết bị hỗ trợ đã có những người thành viên của nhóm Vô Ảnh còn lại ở đây kể cả hai người Tú Trinh và Nhã Oanh đều bắt đầu gọi đi những cuộc điện thoại.

Trên tay của mọi người ngoài tờ giấy những câu hỏi của Thiếu Kiệt đã biên soạn còn có cả một cuốn tập để ghi lại hết những gì mà họ thu thập được.

Một bản danh sách số điện thoại được liệt kê ra. Tất cả những số điện thoại khách nhau được lập thành một danh sách. cứ mỗi lần có một cuộc gọi thu thập xong thông tin thì số đó được xóa đi. Để không bị gọi trùng và mất thời gian của thành viên khác.

Tại Khách sạn của Ngô Trực lúc này thời gian tuy không mấy thích hợp với hăn cho việc dậy sớm. Nhưng Ngô Trực lại thức dậy khác hăn ngày thường.

Cầm điện thoại lên. Hăn nhấn vào một số điện thoại hiển thị trong danh bạ của mình. Từng âm thanh nhạc chờ vang lên trong điện thoại. Đến khi có người bắt máy Ngô Trực mới lên tiếng.

-Thằng oát con! giờ này chưa dậy nữa. Chú mày có chuyện muốn nói đây.

-Có chuyện gì thế Chú Tư. Cháu phải hỏi chú mới đúng giờ này mà chú đã dậy rồi? Đừng nói với cháu là hôm qua tới giờ chú đi Lưu Minh rồi thức

tối giờ. Chứ làm gì mà dậy sớm thế. Quối làm biếng quá!

Bên điện thoại vẫn vang lên âm thanh trả lời cuối cùng còn với giọng nhừa nhựa mới thức giấc của một người không muốn rời khỏi giường.

-Dậy! Dậy! Chú gọi mày có việc không đùa. Người của cháu lần này nên hợp tác với Chú. Như thế mới không bị nghi ngờ. Cháu nói xem nói nó. Lần này dụ con Hoàng Ngân gì đó để chú cho người làm nhiệm vụ nhanh coi.

-Việc này đấy hả. Được thôi mà hôm qua chú đã liên hệ với nó chưa. Thăng Thiếu Kiệt đó chú đừng dây dưa nhiều. Gặp được cứ giết là xong khỏi phải ôm mộng nhiều.

Lúc này âm thanh bên điện thoại có vẻ như đã tỉnh táo trả lời với Ngô Trực. Nghe được những lời của cháu mình Ngô Trực cũng thắc mắc tại sao thằng nhóc này lại quyết đoán như thế dù không hiểu lý do gì.

-Mẹ mày!! Lần này lại định chơi lớn à! Trước sau gì cũng phải làm thật nó thôi nhưng người của cháu nói thiệt xong chuyện này chú tiễn nó lên đường luôn đấy. Không chịu nổi cái giọng điệu nói chuyện của nó. Nói nó lần này dụ đối tượng ra để làm việc là được. Nếu thành công thì cho nó với thằng Thiếu Kiệt đi cùng luôn.

-Từ Từ làm gì mà nóng thế. Kệ nó đi còn lợi dụng được thì cứ lợi dụng còn không thì hạ luôn. Cháu sẽ nói nó hợp tác với chú. Bối cục này cháu xây dựng lâu rồi. Giờ chỉ còn cất lưới bắt một lần nữa thôi.

Ngô Long ở bên kia điện thoại nhẹ nhàng nói với chú mình. Ngô Trực lúc này cũng thầm gật gù đáp lại.

-Nhanh đi chú định ở đây một hai hôm nữa thôi. À mà mới kiếm được con nhỏ ở Lưu Minh này khác lắm lại còn trinh hôm nay chú mày dậy sớm

chủ yếu hên em nó ra ăn sáng làm quen chú không tin có đứa chê tiền. haha.

-Thì ra là vì gái hên gì hôm nay dậy sớm vậy! Mà nè chuyện chính quan trọng còn mấy việc gái gú thì kệ đi. Làm không được ở Lưu Minh thì dụ nó đi du lịch Ngọc Châu rồi bỏ thuốc cũng được. Kiếm thêm em nào đó giống vậy luôn đi đem về đây làm quà cho cháu chứ.

Ngô Long giọng nói đùa cợt với Ngô Trực nhưng vẫn cố ý nhấn mạnh trọng tâm cần thiết. Ngô Trực nghe thế cũng cười cười đáp lại.

-Mẹ hàng hiểm dễ gì kiếm con nhỏ nào làm trong quán bar mà còn trinh mày. Thôi được rồi xem như lần này cho mày hưởng lợi nếu việc này xong tao đem nó về Ngọc Châu cho mày chơi cũng được. Lo vụ người của mày đi.

-Được rồi yên tâm! À mà quên nữa con nhỏ Nhã Kỳ đó ở Lưu Minh cũng chưa ai đụng đâu. Không thì trao đổi cũng được Dù sao dùng nó xong thì để nó đi theo thằng Thiếu Kiệt làm bạn dưới hoàn tuyền tranh chấp với diêm vương cũng được. Thôi cúp máy ngủ tiếp đây.

Âm thanh tút tút vang lên Ngô Trực bực tức mắng một câu. Nhưng hần nhanh chóng rời giường của mình. Bắt đầu thay đồ thực hiện kế hoạch của mình.

Trong căn phòng tối một thanh niên vừa cúp máy điện thoại của mình. Nở một nụ cười đầy nham hiểm trên khóe môi. Một giọng âm trầm vang lên.

-Hoàng Thiếu Kiệt! Tao không tin với ký ức của mình. Không đấu lại mày. Quyền thế, Tiền bạc tao có mày đừng mong phá hỏng được cuộc đời tao một lần nữa.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 339: Bỏ Tiền Mua Mạng

Cám ơn đọc giả Chí Thanh đã liên hệ facebook ủng hộ mình 250k D để đóng tiền điện cám ơn bạn nhiều.. Thank mọi người đã ủng hộ mua chương theo dõi góp thêm giúp tác có thêm thu nhập cám ơn mọi người.

Từ trong bóng tối Ngô Long đem điện thoại mình ra bấm một dãy số hiển thị trên màn hình điện thoại. Từng hồi chuông vang lên bên kia cho đến một hồi sau mới có tính hiệu bắt máy.

-Cậu làm gì gọi giờ này! Không phải tôi đã nói là cậu không được gọi vào số này của tôi bao nhiêu lần rồi.

-Làm gì nóng thế! Thằng đó sắp rơi đài rồi cô còn lo sao. Lần này Ngô Trục chú tôi đã liên hệ với cô rồi đấy. Tôi muốn cô toàn lực hỗ trợ ông làm mấy việc. Dụ con nhỏ Hoàng Ngân gì đó em gái của thằng đó để cho bọn tôi thực hiện kế hoạch là được.

Nhã Kỳ lúc này cũng suy nghĩ một lúc mới đáp lại lời của Ngô Long.

-Việc này không khó. Nhưng cậu có chắc là việc này hoàn thành không. Nếu không rất phiền phức đấy.

-Cô yên tâm chỉ cần cô chịu thiệt một chút đem thằng nhóc đó dụ ra mặt một mình nó đi cứu con nhóc đó thì sẽ bị thủ tiêu thôi. Người của chú tôi là dân chuyên nghiệp. Chuyện lần đó cô cũng thấy rồi đó em xui mất đầu mỗi không có ai biết được điều gì. Thằng đó có tính thương người thôi.

Ngô Long lúc này nói với Nhã Kỳ một cách tự tin chuyện lần này sẽ êm đẹp. Nhã Kỳ lúc này cũng thở dài một tiếng nói.

-Tôi làm cho cậu cũng là theo lệnh từ lúc thằng nhóc Thiếu Kiệt kia từ khi còn là một người mới mở công ty. Cậu phải biết tôi chịu thiệt bao nhiêu chứ. Nếu chú cậu giỏi như vậy sao không làm? Còn nữa cậu nếu biết những kế hoạch của thằng nhóc đó trước tại sao không ra tay từ trước mà phải đợi đến bây giờ chứ.

Nhã Kỳ lúc này mới âm thầm hỏi ra những gì mình thắc mắc bấy lâu. Dù cô ăn lương và làm việc cho Ngô Long từ trước nhưng vẫn không hiểu được hai người này. Cả hai dường như đều biết trước những gì sắp diễn ra. Việc này khiến cô cảm thấy rất lạ.

-Tôi phải tính từng bước để nó thiệt hại chứ. Cô có biết chuyện này hao tổn không ít tinh thần của tôi không. Nó càng giàu có, Khi mất hết những thứ đó mới thuộc về tôi được chứ. Mà tôi nói này. Thật sự nếu mà cô không làm cho hãn cũng sẽ có người làm cho hãn thôi. Như thế thì hãn cũng đâu phải gặp nhiều rắc rối. Càng thuận buồm xuôi gió, tất cả những mối thù của cô với cái thằng cha Hà Thúc ông của con nhỏ Hà Vi đó đâu có thực hiện được phải nhận chứ.

-Cậu thì hay lắm! Phải nhận từ này cậu nói tôi biết bao nhiêu lần nhì. Cậu có biết con nhỏ Hà Vi đó ông nó và tôi không đội trời chung không. Nếu không phải làm việc cho cậu có lợi cho tôi. Thì tự mình trả thù tôi vẫn làm được.

Nhã kỳ lúc này cũng bực tức nói ra những suy nghĩ trong lòng mình cho Ngô Long nghe. Cười nhẹ một tiếng Ngô Long mới nói với Nhã Kỳ với giọng điệu cười cợt.

-Cô trả thù làm sao? giết Hà Vi à? Cô đụng tới cô ta thì cô chết trước. Chỉ cần lần này nghe tôi thằng Thiếu Kiệt đó mà chết thì đơn giản nhiều

lắm. Bọn người Hà Thúc vận dụng nhân lực đi Lưu Minh chưa thu hồi về được. Hạ Thiếu Kiệt. Hà Vi sẽ tiến hành trả thù, Lúc đó chỉ cần Hà Vi có chuyện. ông già Hà Thúc đó chịu nổi nhỉ. Đứa cháu gái của mình chết mà không hiểu lúc đó sẽ chết như thế nào mới là thú vị chứ. Phải để họ có cảm giác giông như cô người thân mất hết. Gia tài từ từ sụp đổ mới thú vị chứ.

Ngô Long lúc này từ từ khuyên Nhã Kỳ chấp nhận kế hoạch lần này. Bằng suy tính thôi diễn tương lai. Vẽ ra cho Nhã Kỳ một sự trả thù hoàn hảo. Nghe được những gì Ngô Long nói Nhã Kỳ cũng lưỡng lự một chút mới nói.

-Được việc này tôi sẽ giúp! Điều kiện đương nhiên phải có đi. Cậu phải cung cấp cho tôi 20 tỷ và công trình mà thằng nhóc Thiếu Kiệt kia cho tôi. Phải là của tôi được thì tôi làm.

-Ấy chà! Cô há miệng cũng to nhỉ. Nhưng mà 20 tỷ mua mạng thằng nhóc đó có quá nhiều không đó?

Nghe được giá Tiền của Nhã Kỳ đưa ra Ngô Long cũng trầm mắng trong lòng nhưng giọng điệu vẫn như thương lượng với Nhã Kỳ về việc này.

-Tôi thấy không nhiều mạng Thiếu Kiệt hơn xa giá đó nhiều. Chắc cậu cũng biết điều đó mà. Bỏ tiền mua mạng Thiếu Kiệt cậu phải làm thôi. Tôi còn phải bảo toàn tôi nữa lỡ như người của cậu thất bại thì tôi cũng chết thôi. Còn nếu mà thành công thì giá tiền này đáng mà đúng không. Sàn giao dịch vàng và một số thứ của thằng nhóc đó xem ra không dưới 100 tỷ đi. 20 tỷ của tôi con bao nhiêu của anh. Chúng ta sòng phẳng xong việc đường ai nấy đi.

-Được! nếu cô đã nói thế thì quyết định vậy đi 3 ngày nữa Ngô Trực sẽ liên lạc với cô hành động. Lúc đó làm tốt vai trò của mình xong việc cô sẽ nhận được tiền.

Ngô Long tuy khá bức tức trong lòng. Với hẵn 20 tỷ không phải 20 mươi ngàn. Nhã Kỳ lần này há miệng quá lớn rồi. Hẳn đã quyết định để cho Ngô Trực thủ tiêu luôn Nhã Kỳ sau khi vừa giết xong Thiếu Kiệt.

-Được! đoạn ghi âm này tôi sẽ giữ lại phòng khi có trường hợp bất trắc. Nếu anh giữ đúng hứa hẹn thì nó cũng sẽ được xóa bỏ thôi. Vậy nhé bảo Ngô Trực liên lạc với tôi về thời gian ra tay giờ tôi bận rồi bye bye.

Âm Thanh cúp máy của Nhã Kỳ vang lên bên tai của Ngô Long làm hẳn ném thẳng chiếc điện thoại của mình vào tường bể tan tành.

-Mẹ nó con cho cái! Dám uy hiếp cả tao. Đợi đấy xong chuyện ông sẽ tính với mày sau.

Nói rồi hẳn đem tấm chăn phủ lên người tiếp tục giấc ngủ đã bị phá rồi. Xem như những gì vừa xảy như không có gì.

Còn Thiếu Kiệt hiện tại, cầm trong tay cái phong bì dày cộm lên, nhận được từ Thế Hải đem về trong đó bao gồm một ổ cứng máy tính, một tập tài liệu A4 và một cái USB.

Hà Vi lúc mới đem xuống cho Thiếu Kiệt cái laptop của hẳn. Nhìn trên bàn những thiết bị tin học, Hà mới thở dài nói với Thiếu Kiệt

-Ông lần này làm căng lắm. Những gì mà Lâm gia làm đối với Ngọc Nhi. Ông nói sẽ đề phòng và sẽ cho người thăm dò động thái của nhà đó. Còn việc Ngô Trực lần này sử dụng người có lệnh bắt về nước với quốc tịch khác ông nói anh chỉ có thể nhờ cảnh sát can thiệp việc này không đụng tới 1 quân giới được. Nên khó lòng đưa người giúp anh, chỉ có thể vận dụng lực lượng của chính mình thôi.

-Ừ để ông lo chuyện lớn đi. Việc trước mắt cứ để mình đối phó được rồi, Nếu cái gì anh cũng cần đến sự giúp đỡ của người khác thì làm được gì sau này. Phải có áp lực mới có được sự cố gắng.

Thiếu Kiệt vừa đọc sơ qua vài trang đầu của tập tài liệu dày cộm cũng đặt xuống trả lời với Hà Vi về vấn đề cô nhờ sự giúp đỡ của ông mình. Hắn thấy nếu cứ nhờ sự trợ giúp mà mình có sẵn sẽ đem lại tính ỷ lại. Thiếu Kiệt còn muốn tự mình bước trên chính thực lực của mình.

Đưa tay khởi động máy vi tính. Thiếu Kiệt đợi cho màn hình hiển thị đầy đủ hết các tính năng xong mới cắm USB nhận được vào. Trong USB chỉ có duy nhất một đoạn ghi âm được ghi lại. Thiếu Kiệt vừa mở đoạn ghi âm lên trên nền của công cụ phát windows media player được cài đặt sẵn trên máy.

“Này TK tôi hoàn thành rồi đây cái đồng tiền của chúng ta đã thành công rồi. Hiện tại tôi gửi cậu một bản copy toàn bộ mã nguồn cần thiết. Cậu cũng hiểu tầm quan trọng của nó rồi đi. Tôi định là ngay ngay 1/1 năm nay sẽ ra mắt nhưng sau khi suy nghĩ tôi sẽ đợi nó hoàn thành và gửi sever máy chủ nguồn cho cậu lúc đó cậu thay tôi bảo quản những thứ này và đưa nó đi vào hoạt động giúp tôi. Tôi sẽ cố gắng hoàn thành và chuyển cho cậu sớm nhất có thể. Tôi Mong cậu có thể đem nó phát triển ra toàn thế giới. Sau khi sử dụng thuật toán tôi đã kiểm nghiệm được. Chỉ còn người dùng thì nó vẫn sẽ mãi tồn tại. Tôi chuyển giao người nắm lấy kinh tế thế giới mới vào tay cậu. Nếu thật sự không có cậu tôi cũng không biết đến khi nào hoàn thành được dự án này. Ngay lúc này đây tôi đang hoàn thành bước cuối cùng là khóa từ cần thiết để gửi và nhận giao dịch trên phương thức mã hóa tốc độ cao. Cậu chờ đợi giúp tôi thực hiện bước cuối cùng nhé. Nakamoto satoshi.”

Nghe hết đoạn ghi âm Thiếu Kiệt mới nhận ra đoạn ghi âm không hề được sửa đổi tên nó vẫn để một dãy số tượng trưng cho file ghi âm và không khó nhận ra để Thiếu Kiệt biết ngày mà satoshi tạo đoạn ghi âm này 15 tháng 12 năm 2008 Thiếu Kiệt lúc này cũng chỉ thờ dài. Nhìn vào cái ổ cứng lúc này hắn cũng chỉ biết lắc đầu bởi nơi này không có đủ một máy tính đủ tốt để hắn có thể chạy ổ cứng xem trong đó chứ những gì.

Thấy trạng thái của Thiếu Kiệt như thế Hà Vi mới hỏi hắn.

-Có chuyện gì thế Thiếu Kiệt. đoạn ghi âm vừa rồi em nghe được tiến được tiến không. mà sao lại thờ dài chỉ vì đoạn ghi âm này thế.

-Cũng không có gì đâu. Thôi để anh lấy thông tin của những người thu thập được mà tìm hiểu mới được.

Bây giờ Tú Trinh mới hướng Thiếu Kiệt cười đùa nói.

-Báo Cáo Ngô Trực mời tôi đi ăn sáng với đi chơi một vài chỗ xin phép sắp cho tôi đi làm việc.

Trâm ngâm ngẩn người khi nghe tin Tú Trinh nói Thiếu Kiệt bất ngờ bất động một lúc. Hắn đang không có cách để tiếp cận Ngô Trực thì giờ một cơ hội từ trên trời rơi xuống trước mặt hắn. Có ngốc thì hắn cũng phải nắm lấy.

-Được chứ. báo lại cho Công Toại với mọi người của đội một là được. Xem ra Ngô Trực vương phải đại kỵ rồi nhỉ. Mỹ Nhân kế trước giờ thật không anh hùng nào thoát đúng là hồng nhan họa thủy mà.

-Ấy cậu cứ làm như chị la tô đất kỷ hại nước hại dân vậy. Nhan sắc phải biết lợi dụng chứ. Vậy nếu chị lấy được thông tin gì quan trọng có thể nào cho chị chút ít quyền lợi được không nào.

Tú Trinh vừa đùa cợt với Thiếu Kiệt vừa nhìn Hà Vi với Nhã Oanh. Thiếu Kiệt cũng vui vẻ cười đáp lại.

-Nếu chị lấy được thông tin gì quan trọng thì xem ra phải thưởng gì đó. Nhưng mà thưởng quá thì không được. Mà nhiều quá cũng không xong vậy cứ để xem thông tin đó giá trị như thế nào mới tính được nhé.

-Ok vậy đi! Chị chuẩn bị đi gặp cái thằng háo sắc ấy đây.

Nói rồi Tú Trinh mới rời khỏi nơi đây. Để lại Nhã Oanh cùng với Hà Vi che miệng cười cười. Thiếu Kiệt cũng lắc đầu. Hắn thấy may mà Tú Trinh là nhân viên của mình. Nếu là bạn gái hắn thì với cái tính khí thất thường như thế này Thiếu Kiệt hẳn không chết cũng lột da.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 340: Âm Thầm Thanh Trường

Cám ơn đọc giả Chí Thanh đã liên hệ facebook ủng hộ mình 250k D để đóng tiền điện cám ơn bạn nhiều.. Thank mọi người đã ủng hộ mua chương theo dõi góp thêm giúp tác có thêm thu nhập cám ơn mọi người.

Không chỉ riêng Thiếu Kiệt bận rộn hiện tại Hà Thúc cũng bận không kém. Từng mệnh lệnh âm thầm được triển khai một cách cấp tốc từ Ngọc Châu, mà đến cả Lưu Hoan đang lo việc của chính mình cũng phải bỏ.

Vội Vàng cùng Lưu Chính đến gặp Hà Thúc trong gấp gáp. Vừa vào tới nhà. Lưu Hoan đã thở dốc nói nhìn Hà Thúc.

-Lão Hà! Ông đừng chơi trò giật gân đấy nhé! Hồi này ông gọi tôi phải bỏ hết mọi việc chạy tới đây! Ông mà không giải thích rõ chuyện này thì không được đâu.

-Ông đừng giả vờ thẳng con ông chạy xe ngồi trên ô tô mà ông làm như chạy bộ qua thế không thấy mất mặt à. ông nghĩ tôi muốn nhìn cái bản mặt của ông lắm sao. Ngày nào mọi người cũng tập trung ở đây tôi nhìn phát ngán rồi không cần nhìn thêm đâu.

Thấy bộ dạng của Lưu Hoan, Hà Thúc đang bận bịu đưa ra những phương án để có thể sắp xếp lại mọi thứ cũng bực mình lắm. Chỉ có Lưu Chính là đứng một bên cười cười. Nhìn thấy nụ cười trên mặt Lưu Chính. Lưu Hoan cũng bảo nổi muren gió bẻ măng đem hấn thành tấm thớt trút giận.

-Mày hay nhỉ? Ông nói tao vậy mà mày đứng cười. Hợp mưu ăn hiếp ông già mày à! Thằng nghịch tử?

Lưu Chính tự nhiên liên lụy nên cũng chỉ biết nhìn trời ngó đất cho qua chuyện. Lưu Hoan nhìn thấy thế cũng thở một hơi ra hướng Hà Thúc nói.

-Ông nói xem chuyện gì mà ông gọi tôi gấp gáp còn nói bỏ hết những thứ đang làm. Ông biết là cái cây bonsai tôi đang tỉa cành bị ông hù dọa cắt đứt hết cả một cành không. Nói đi chuyện gì?

-Cây với cành chết một lũ đến nơi ở đó mà cây. Bọn người Lâm Gia đứng sau thao túng không biết bao nhiêu chuyện đời đánh nhau chảy máu đầu nhảy ra hưởng lợi ở đó mà ông còn tâm tư đi chăm sóc mấy cây bonsai của ông được.

Hậm hực Hà Thúc vừa nói với Lưu Hoan vừa ngồi xuống rót cho chính mình một tách trà uống cho dịu cơn tức. Lưu Hoan với Lưu Chính lần này cũng nhìn nhau. Hai người nhìn Hà Thúc bức bối không nhẹ nên cũng âm trầm. Lưu Hoan mới nghiêm túc lại nói với Hà Thúc.

-Ông nói xem chuyện gì liên quan đến Lâm cáo già đó thế? nghiêm trọng không. Lão định cơ hội gì nữa thế?

-Thằng già đó sắp xếp bố cục từ trước đến giờ. Hẳn phát hiện Ngô Kỳ có thằng nhóc Thiếu Kiệt trước cả mình. lại âm thầm đạo tạc con bé Ngọc Nhi tiếp cận Thiếu Kiệt. Ông nghĩ xem cái này liên quan không? Nghiêm trọng không hả. Nếu mà không biết điều gì đến lúc đó thua vẫn không hiểu tại sao thua nữa này.

Hai con mắt trợn trừng lên. Lưu Hoan lúc này cũng giật mình không kém. Bởi vì ông tiếp xúc Thiếu Kiệt đầu tiên cũng là người đem Thiếu Kiệt kéo về tạo thành một phương thế lực sau này. ý kiến của ông Hà Thúc mới điều tra thân thế của Thiếu Kiệt thì mới biết đó là đệ tử của mình nên gật đầu đồng ý. Giờ nhô ra chuyện sắp xếp của Lâm gia cài người ẩn bên cạnh

Thiếu Kiệt thì đúng là nếu không phải ông tự gặp Thiếu Kiệt thì ông sẽ nghĩ đây là một trong những dàn xếp của Lâm cáo già.

-Đúng là tôi đặc tên không sai... cáo già thật mà. Là Hà ông làm sao biết được chuyện này. Không lẽ con bé Ngọc Nhi để lộ ra như thế thì không thể tin tưởng được.

-Sao không tin được. Ông có biết là bố mẹ con bé ai hai chết không? Cữu Hùng đấy! Mà Cữu Hùng cũng là người Lâm gia sau chuyện này Cữu Hùng chỉ bị trục xuất còn con bé Ngọc Nhi lại được đào tạo giống như Hà Vi chỉ với một mục đích thôi. Lôi kéo quan hệ với Thăng nhóc Thiếu Kiệt. Cũng may mà con bé phát hiện ra được hồ sơ của Cữu Hùng. Bắt đầu âm thầm cách ly tổ chức. Đem người của Cao Thịnh nắm về toàn quyền sở hữu thành một thế lực cho mình. Giờ cô bé phải dừng về Thiếu Kiệt để giải quyết chuyện Lâm gia ông nghĩ đáng tin hay không?

Hà Thúc đem sơ lược Tiểu sử của Ngọc Nhi nói ra một lần cho Lưu Hoan nghe. Vì việc này hệ trọng mà người ông tin tưởng được trong nội bộ chỉ có thể là Lưu Hoan và Lưu Chính lúc này.

-Tôi thấy như thế cũng không hẳn. Ông biết lão cáo già mọc râu đó rồi. Việc gì mà hắn không dám làm âm hiểm. Thọc gậy bánh xe. Đánh lén đủ đường. Biết đâu lại là âm mưu của lão để mọi người nghi ngờ nội bộ lẫn nhau không chừng.

Đem suy nghĩ của mình về cá tính của tên cáo già trong miệng của mình. Lưu Hoan vẫn còn nghi ngờ về sự an bài về tin tức Ngọc nhi mà Hà Thúc mang tới.

-Không Ngọc Nhi đang cầm toàn bộ hồ sơ về những quân cờ của Lão ấy. Hiện tại ba đưa Hà Vi,Thiếu Kiệt với Nhã Oanh đã bí mật về Lưu Minh trót lọt hiện tại đang cư ngụ gần nhà của Ngọc Nhi để đối phó Ngô Trực.

-Cái Lão Hà kia ông khoái làm hồi hộp nhỉ. Đã có kết luận thì nói quách ra cho rồi còn để người khác đoán nữa. Giờ là lúc nào rồi còn chơi cái trò này. Ông như thế ngày thường không nói. Ngay lúc đầu sôi lửa bỏng thế này mà lại chơi trò này à.

Hà Thúc lúc này cũng cười cười. Bởi vì thói quen nói úp mở lần này lại cái tính đó nổi lên mà khiến cho Lưu Hoan bức tức có cơ bắt bẻ mình. Nhưng chợt nghiêm nghị lại Hà Thúc hẳn giọng lại nói.

-Tính cả chuyện này hiện tại Hà Vi với Thiếu Kiệt giữ khá nhiều tin tức. Kể cả gia đình lão Ngô với lão Lâm cáo già kia những tin tức đó đó cần phải được bảo mật an toàn. Lần này tôi định nói Lưu Chính đi Lưu Minh một chuyến trong ngày đem về đây những thứ cần thiết để còn biết mà âm thầm thanh trừng nội bộ.

-Ừ việc này cũng là cần thiết chỉ sợ nó đi làm cho tên Ngô Kỳ kia chú ý lúc đó cũng không tiện. Chưa kể Ngô Trực lại Lưu Minh nơi đó long xa hỗn tạp. Sợ là Thiếu Kiệt bị bại lộ chỗ ẩn nấp mới là điều đáng cân nhắc.

Trâm tư đưa ra ý kiến của mình về việc này với Hà Thúc. Hiện tại Lưu Minh sắp trở thành nơi minh tranh ám đấu giữa Thiếu Kiệt với Ngô Trực. Chỉ cần một sai sót nhỏ cũng làm cả ván cờ thua trong chốc lát. Mà đợi đến lúc Hà Vi về thì thời gian sẽ phải đợi thêm một vài ngày. Như thế rất có thể mọi sắp xếp bị thay đổi trong chốc lát.

-Không phải không có cách. Cách thì có đó. Nhưng mà hạn chế Lưu Chính chỉ ở lại Lưu Minh trong vòng 4 giờ thôi không được nhiều hơn. Tôi sẽ nói với Hà Vi để nó chuẩn bị mọi thứ cần thiết. Chỉ cần Lưu Chính đi cầm về là được. Trong thời gian đó thì sẽ không có ai thắc mắc điều gì. Đi buổi tối như Ngô Trực..

-Ừa không phải tên Ngô Trực đó sáng nay mới tới Lưu Minh sao đi buổi tối là sao? Không lẽ tối qua hắn đi Lưu Minh mà không phải sáng nay sao?

Hắn đặt vé máy bay sáng nay mà.

Lưu Hoan nghe được Hà Thúc nhắc đến bay tối lại nói tên Ngô Trực trong khi đó ông nhớ là hôm qua hai người còn nói sáng nay Ngô Trực mới đi đến Lưu Minh. Mà giờ Hà Thúc nói bay tối nên cũng ngạc nhiên hỏi lại kỹ.

-Ừ tôi cũng mới biết hắn đi sau khi Thiếu Kiệt đến nơi Ngọc Nhi sắp xếp. Tôi cũng tra vé máy bay rồi. Vé sáng nay bị hủy luôn rồi. Ông nói xem hắn không những đi Lưu Minh buổi tối còn kéo về một đám đầu trộm đuôi cướp bị truy nã đang ở Lưu Minh với quốc tịch Myanmar kia.

Lưu Hoan lúc này cũng lắc đầu. Nếu người đối phương đem về có quốc tịch nước ngoài. Khi đồng loạt bắt họ. Chỉ cần những người này chối tội. Và không nhận đã làm là xong. Chưa kể nếu thế lực bên ngoài còn họ áp lực lên thông tin truyền thông quốc tế cũng không tốt.

-Nếu thế thì đành chịu vậy bọn nó có quốc tịch nước ngoài cũng khó lòng bắt lắm. Thôi tôi thấy cứ xem đây như là một lần thử thách đối với thằng nhóc Thiếu Kiệt đi. Chuyện để Lưu Chính đi lấy tài liệu thì để tôi xem để nó ra mua vé máy bay trực tiếp mấy hãng hàng không là được. Chỉ cần mua sẵn vé về vào lúc buổi sáng có mặt ở Ngọc Châu là được. Thằng nhóc lần này chịu khổ đi tôi đi lui đi.

-Vâng không sao đâu bố! lần này con đi cũng không cần chuẩn bị gì nhiều. Nhưng con nghĩ nên để ý Lâm gia một chút bọn họ ở Ngọc Châu tai mắt không ít.

Lưu Chính lúc này mới nói ra sự lo lắng của mình đối với việc có Lâm gia ở bên ngoài nhìn vào những hành động của họ bên ngoài chờ thời cơ. Hà Thúc lúc này cũng gật đầu. Trước không biết có người chú ý sẽ khác chỉ một mặt Ngô gia thì có thể qua loa sẽ được nhưng còn Lâm Gia nữa thì sẽ khác.

-Mày sao gốc vậy bố mày đâu có tệ. Mày giả người chăm sóc cây đập xe đập khỏi nhà thằng nào theo dõi mày. Không phải lần trước tao cũng làm sao.

Nghe bố mình nói như thế Lưu Chính cũng méo mặt người của bố hẳn với ông lão chăm sóc vườn thì hao hao giống nhau còn được. Hẳn cao to thế này làm sao có thể giả làm người làm vườn mà đập xe ra khỏi nhà.

-Đừng làm khó nó. Hôm đó cứ để nó bên đây ông ở đây ngủ với tôi một ngày cũng có chết thằng tây nào đâu. Nó đi làm nhiệm vụ quan trọng thì ông phải hi sinh chứ. Không hi sinh không chiến thắng mà. Tối nay ông ôm mừng mền chiếu gối qua đây gọi mấy ông kia nữa làm một cái lửa trại. Sáng mai Lưu Chính nó có mặt ở đây chờ ông về thì ai mà để ý.

-Cái Lão Hà ông thành thật chút đi ở nhà buồn nói đại đi con kiếm chuyện vẽ vớ. Nhưng mà được lần trước cảm thấy vẫn không đủ. Lần này làm náo động tý cho bọn người nhìn vào không nghi ngờ. Vài ngày nữa Hà Vi về nói nó ở nhà với ông lâu lâu một chút là được chứ gì.

Hà Thúc bị Lưu Hoan bắt bài nên cũng cười ngượng đúng là quân khu nhìn đông người, nhưng với Hà Thúc chỉ có một cô cháu gái là Hà Vi lâu ngày cô không về thì cũng có chút nhớ.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 341: Lập Kế Trút Giận

Cám ơn đọc giả tanchieude đã ủng hộ mình 1 kim đậu để ủng hộ tiền đóng net cám ơn bạn nhiều.. Thank mọi người đã ủng hộ mua chương theo dõi góp thêm giúp tác có thêm thu nhập cám ơn mọi người.

Tú Trinh quay trở về nơi mình tạm lưu trú thì đã thấy Ngô Trực đứng ở trước cửa. Lấy lý do mua đồ dùng buổi sáng, trên tay là một ổ bánh mì với chai nước, mà trên đường về cô đã mua. Tú Trinh vui vẻ nhìn nói với Ngô Trực.

-Ấy em cứ nghĩ là anh đến trễ giờ cũng không sớm nữa Anh ăn gì chưa bánh mì nhé.

Nếu ai không biết có thể bị sự ngô nghê chất phát của cô nàng này lừa bịp những người đang quan sát lấy Tú Trinh cũng âm thầm lè lưỡi lắc đầu. Ngô Trực nghe thấy vậy cũng mỉm cười với cô ái ngại.

-Hôm qua anh về nhà trễ giờ mới dậy. Thôi em vào nhà thay đồ đi rồi cùng anh đi ăn sáng sẵn dẫn anh đi du lịch Lưu Minh một buổi cũng được mà.

-Thiệt hôm qua làm bọn em sợ quá chừng! Cũng may là không bị gì. Mà mấy người đó cũng kỳ thật gây sự tùm lum hết là đồ bể đồ đạc hôm nay quán phải sửa chữa lại em cũng bị thất nghiệp luôn nên xem ra anh chọn đúng ngày rồi đó.

Hoàn toàn khác hẳn mộ Tú Trinh đầy nghịch ngợm và hiếu động. Cô dường như trở thành một người thùy mị không khác gì những học sinh phổ

thông chưa trải qua việc đời vừa mới bước chân vào cuộc sống.

-Vậy Anh đợi em một chút em thay đồ chút mới được.

-Không cần đâu em mặc cái gì cũng đã đẹp rồi! Đâu nhất thiết phải thay đổi làm gì. Đi dạo một vòng mình ăn mặc gì chẳng được. Cũng không phải là đi ăn tiệc ở đâu cao sang gì mà. Với trong mắt anh em như thế đã đẹp rồi.

Ngô Trục nghe nói đợi Tú Trinh thay đổi y phục hẳn quyết định không nên để cô nàng này tốn quá nhiều thời gian của hẳn. Đối với hẳn việc Tú Trinh mà đi đổi một bộ quần áo mới kèm theo trang điểm nhẹ một tý cũng sẽ mất thời gian không ít. Đôi khi lại cả giờ đồng hồ mà hẳn đâu có đại gì để việc đó xảy ra.

Mà nhìn qua Tú Trinh bây giờ mới thật sự cuốn hút. Bởi cái áo thun bó sát người và cái quần jean ôm trọn cơ thể. Nó làm không ít người phải chăm chú nhìn vào nhưng nơi dễ thấy. Mà chỉ cần Tú Trinh đi cùng hẳn trên đường sẽ có khối người hâm mộ một cơ thể đầy đủ của Tú Trinh.

Ra về lương lự suy nghĩ một chút rồi mới đồng ý. Cô cũng chỉ muốn thăm dò xem Ngô Trục đang có dự định gì hay không nên sau khi đăng đo một lúc mới nói.

-Ừ như thế cũng được. Mà em nói trước em không biết nhiều chỗ đi chơi đâu.

-Ưu thế mọi ngày của em như thế nào. Không lẽ chỉ đi làm rồi ở nhà thôi sao. Em mà không đi đâu khác nữa mới lạ đấy.

Ngô Trục nhìn Tú Trinh cười hỏi vài câu cho biết. Bởi hẳn phải tỏ vẻ ra ân cần quan tâm đối với những người mà hẳn qua tay để có mỗi tính cách riêng. Theo hẳn bởi vì Tú Trinh làm ở một môi trường không mấy tốt nên bản thân cô luôn đề phòng. Chỉ cần hẳn quan tâm chăm sóc một chút tương đối giống một người yêu cô chân thành thì có thể lấy được niềm tin.

-Cũng tương đối giống vậy. Anh cũng biết rồi đấy bọn em về đến nhà có bao giờ là sớm. Ngủ một giấc tới trưa lấy lại sức ăn uống một chút rồi lại chuẩn bị đi làm. Hôm qua vì chuyện đánh nhau nên được về sớm cũng đi ngủ sớm nên sáng nay em mới có thể dậy được giờ này. Nói không chừng anh có nhắn tin cũng không ai trả lời đâu.

Tú Trinh cũng nói ra một lịch trình thường làm của mình. Tuy có đôi khi cô về trễ thật nhưng đa phần đều không đến mức phải tới gần sáng bởi cô luôn có thể giả say. Nhờ người đưa về hoặc những hôm người nào không cần thiết tiếp xúc cô cũng chẳng cần đi tiếp.

Nghe được những lời của Tú Trinh, Ngô Trực lúc này cũng nói.

-Mà công nhận bọn em uống được nhiều thật chứ anh thì không rồi anh uống được khá ít hôm qua vì bận lâu ngày gặp lại nên uống cũng chỉ được một ít mà sảy ra việc nên về đi ngủ. Mà thôi để gọi taxi hai người bọn mình đi ăn cái gì đó là được.

Hầu như cuộc đối thoại của cả hai người lúc này đều có thể nghe thấy. Một số người ngồi đó đợi cho đến khi Tú Trinh và Ngô Trực lên xe taxi tiếng về phía đường lớn mới nhìn theo nhin cười không được mới vỗ vai một anh chàng đang đứng trước mặt mình.

-Thật không ngờ em gái của tên Huân lại có một mặt này. Mẹ nó chứ đoan trang thùy mị dữ.

-Anh cứ nói thế nhỏ đó mà biết được anh cũng bị kiếm đánh nhau thôi. Nghe nói mới đánh thua thiếu chủ ở trung tâm huấn luyện xong.

Nghe Công Toại châm chọc nói như thế người đội viên cũng trả lời lại với hãnh nhìn về hướng đi của hai người vừa rời khỏi lắc đầu. Chỉ riêng về phần Tú Trinh đánh nhau với Thiếu Kiệt thì Công Toại hoàn toàn không biết.

-Ấy Thiếu Chủ đánh nhau thắng Tú Trinh À? Chuyện này mới con bé đó đành cũng chỉ ngang tay với anh. Thế thì võ công của Thiếu chủ cũng không vừa.

-Ừ em cũng mới biết. Nhưng mà như thế mới xứng đáng lãnh đạo anh em mình chứ. Văn võ song toàn mới để mọi người phục. Nghe nói thiếu chủ đang cho mọi người lấy thông tin số điện thoại khá hay. Để khi nào về em hỏi thử

Người đội viên lúc này cũng thu lại những tờ vé số của mình. Nhét vào túi rồi leo lên phía sau của chiếc xe gắn máy mà Công Toại đang ngồi. Gật đầu với những gì đội viên mình nói. Công Toại thấy chuyện này cũng là lẽ đương nhiên nhưng mà hắn thấy bức bối cái gì đó nên nói.

-Tối qua tối giờ theo thằng này khổ thật. Giờ nó đi ăn như thế này sung sướng con anh em mình lại chịu cảnh theo đuôi.Chán phải chi Thiếu Chủ ra lệnh ám sát thằng này thì nó xong từ tối qua đến giờ.

-Ừ hay là mình gọi bọn người Thế Long, Ngọc Hồ chơi chút cho vui. Anh em mình không được thì để hai người đó quây chơi. Nếu Tú Trinh có báo cáo mình nói không biết ngẫu nhiên. Thiếu Chủ cũng không trách mắng gì anh em mình đâu.

Công Toại nghe thế cũng trầm ngâm đôi chút. Hắn thấy nếu chế tạo việc Thế Long, Ngọc Hồ bất chợt có thể gặp được Ngô Trực. Dù cho Tú Trinh có nói gì thì cũng không được. Với lại chưa chắc là Tú Trinh đã không thích việc này nên lưỡng lự đôi chút.

-Ừ để tao hỏi Thế Long với Ngọc Hồ xem sao. Họ không rảnh thì cũng buồn tha thà chuyện này thôi. Cái này đã đùa thì phải đùa lớn còn không thì thôi biết sao bây giờ.

-Gọi đi. Chuyện này bảo đảm họ không đồng ý mới lạ đấy. Hôm qua thử mấy người kia chứ đâu có đánh nó đâu. Lần này nó phải đối phó với Thiếu

chủ. Chắc chắn nó bị đánh nhập viện cũng phải cố ở lại.

Phân tích của đội viên mình rất đúng nên cười cười, Xem ra bọn đội viên mình cũng không khác gì khá bức tức từ hôm qua tới giờ không chỉ riêng hẳn.

-Để tao gọi Thế Long. Ngọc Hồ thì không khoái việc này nhiều đâu. Thế Long nghe chuyện này là chạy lại liền.

Cầm điện thoại trên tay tra trong danh bạ của mình số điện thoại của Thế Long gọi đi đợi cho vài tiếng chuông mới có người nhấc máy.

-Alo! ai thế?

Nhìn thấy số điện thoại không có lưu trong danh bạ mình. Thế Long cũng ngạc nhiên nhưng cũng đem điện thoại nhận lấy cuộc gọi. Phía bên Công Toại lúc này mới đáp lại hẳn.

-Thế Long hả? Công Toại đây! Bây giờ bên chú rảnh không?

-Hả Công Toại nào? Ấy Thăng Toại đấy à chú gọi anh có chuyện gì không?

Nghe được đối phương nói ra tên Thế Long còn ngờ ngợ nhưng chợt nhớ ra được Công Toại nào nên mới hỏi xem Công Toại kiếm mình có việc gì.

-Định hỏi xem ông anh có rảnh không thôi! Nếu không rảnh thì vụ này tôi kiếm người khác.

-Ấy! Đánh thăng nào! Mẹ sao chú không nói sớm mấy ngày nay có làm gì đâu. Đi tới đi lui bọn bên xe cũng ngáng hết rồi. Giờ hết chuyện vui để làm đang chán đây.

Công Toại nói kích Thế Long làm hẳn cũng nhột. Vì dạo gần đây giải quyết một số thành phần để mở đường cho những nhà kho sắp tới. Mời đầu

còn có vài vụ đánh nhau lớn. Thế Long hoàn toàn có thể thi triển hết các thứ cần thiết.

Nhưng đến giờ sau khi biết được Xuân Nghĩa Bang muốn làm gì cũng ít dần những trận đánh nhau làm Thế Long hần hờn như ngồi không. Giờ nghe được có chuyện lại liên quan, hần không nói rảnh thì người khác trong bốn người cũng đi. Tội gì để mình thiếu phần nên hỏi ngay.

-Mà sao lại cần tới anh vậy? chú mày không đánh lại là chuyện lạ đấy. Hay là đối tượng chú không ra mặt được sao?

-Chứ còn gì nữa. Thằng Ngô Trực lần này đến để gây bất lợi với Thiếu Kiệt bọn này đang theo dõi nó. Từ tối qua tới giờ ăn bờ ngủ bụi bực mình chết đi được mà nó lại ngủ khách sạn. Sáng mời gái đi ăn sáng. Không tức sao được, định nhờ bên ông anh cho nó ít đòn cho hả giận ấy mà.

Công Toại đem việc này nói sơ lượt mà không đề cập gì nhiều đến nhưng thứ liên quan. Nhưng vẫn để lộ ra một chút ít đủ để Thế Long Hiểu nhân vật bọn họ muốn đối phó là ai.

Nghe được Thế Long than thở. Lại thêm cái tên cũng họ Ngô muốn gây bất lợi cho Thiếu Kiệt, Thế Long lập tức gật đầu cái rụp. Ai chứ vừa được hả giận cho Thiếu Kiệt vừa được hoạt động tay chân anh em Thế Long làm liền.

-Ngon! Cho địa chỉ đi anh mày qua liền bảo đảm không đem hần trút giận cho anh em thì không xứng đáng rồi.

-Ừ hiện tại vẫn có người theo dõi nó có địa chỉ tôi báo lại cho anh liền. Nó ngồi với gái bảo đảm không rời đi nhanh chóng được đâu. Lúc đó nhớ nặng tay phần của anh em là được.

Công Toại đáp lại lời của Thế Long bên đây mỉm cười. Bởi vì việc này xem như ván đã đóng thuyền. Chỉ cần một đám người của Thế Long đi theo

thôi thì cũng đủ làm cho Ngô Trục bị ăn đòn.

-Được rồi! để đi gọi anh em tập trung có địa chỉ là qua đó luôn.

-Ok! có địa chỉ gửi qua liền cứ cho anh em chuẩn bị là được.

Đáp lại lời của Thế Long. Công Toại cúp máy mới thở dài nhìn người đội viên mình cười nói.

-Sắp có thêm một thằng chết vì gái rồi!

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 342: Tháng Này Em Có Trể

Tú Trinh cùng với Ngô Trực xuống xe ở một Nhà Hàng khá đông người. Dù cho hiện tại cũng không còn sớm và đã qua thời gian đông khách của những nơi chuyên bán thức ăn sáng như thế này. Nhưng nơi đây vẫn còn khá đông người đến chưa kể là dòng người không ngừng thay nhau vài quán.

Ngô Trực hoàn toàn không nghĩ đến ở một chỗ không phải mặt tiền đường chỉ nằm trong một con đường có thể để cho xe ô tô di chuyển được lại có thể đông khách hơn những quán ở bên ngoài.

Nhưng cây bàng được trồng dọc hành lang tường. Và một bãi rửa xe trong cùng. Cạnh đó là một quầy nước uống. Ngô Trực thấy được nơi đây tận dụng đầy đủ không gian của mình. Khách đến ăn sáng có ngồi đợi thì rửa xe cho mình luôn vẫn là trong thời gian cho phép. Chưa kể đến đó là nơi đây còn phục vụ luôn cả cà phê sáng rất biết kinh doanh. Tổ liên hợp như thế này cũng có thể đem lại được thu nhập không nhỏ.

Ngô Trực chưa biết hiện tại nơi này bán cái đồ ăn gì mà có thể kéo được đông người như thế này. vì ở đây cũng chẳng có biển hiệu lại không có tên. Bên ngoài chỉ có cái bản rửa xe, với cà phê. Hầu như không đề cập đến điều gì về thức ăn sáng.

-Ở đây bán cái gì mà đông thế em?

-Nơi này hả họ bán hủ tiếu, bánh canh, mì hoành thánh. giá không đắt lắm nhìn như cái nhà hàng vậy thôi chứ không phải. Hầu như có mỗi một

mức giá thôi nên họ bán đông khách lắm nếu là ngày chủ nhật họ có thêm bò kho nữa đi trễ là hết đồ ăn.

Tú Trinh cũng thẳng thắn trả lời cho Ngô Trực biết bởi cái quán này hầu hết đều là người lao động đến ăn. Còn người mở cái quán này không ai khác là Thế Hải.

Vì cần một chỗ tập trung tất cả những thông tin buổi sáng một cách tốt nhất, chỉ cần thiết lập một trạm liên lạc mà mọi người tập trung nên Ngọc Nhi đã nói Thế Hải làm ra cái quán ăn giá thành lại là bình dân. Người tới ăn và những người của nội bộ Vô Ảnh thì có thể gửi tài liệu về một cách bí mật mà người khác không chú ý.

Công Toại lúc này cũng đã nhận được địa chỉ hắc chỉ biết mếu. Nếu chỗ khác hắc không lo gì còn nơi này là chỗ bí mật không nên đụng đến giờ Tú Trinh lại kéo đối phương đến đây Công Toại cũng có chỗ khó. suy nghĩ một lúc hắc lấy điện thoại gọi về cho Thế Hải.

Lúc này điện thoại của Thế Hải để trên bàn bắt đầu run lên. Đưa tay tiếp nhận lấy điện thoại thấy số lưu trên danh bạ hai chữ đội một Thiếu Kiệt mới đem nổi thông liên lạc.

-Alo! Có tin gì quan trọng sao?

Nghe được tiếng của Thiếu Kiệt. Trong lòng Công Toại cũng rơi bộp một cái. Nhưng đã lỡ đến đây rồi mà cúp máy thì cũng không xong.

-Báo Cáo Sếp! Đội em có việc muốn báo cáo xin ý kiến của Sếp!

Thiếu Kiệt nghe được Công Toại nghiêm chỉnh như thế cũng cười một tiếng để hắc không phải gò bó trong việc nói chuyện nữa mới hỏi.

-Thôi cậu cứ gọi tôi là Thiếu Kiệt được rồi! Không cần phải gọi Sếp như thế đâu có tin gì sao?

-Vâng! Hiện tại Ngô Trực cùng với Tú Trinh đi ăn sáng. Vốn anh em hôm qua tối đánh nhau chỉ đủ để kiểm tra định trút giận hăn một chút. Nên có nhờ Thế Long định cho địa chỉ qua kiểm chuyện đánh Ngô Trực cho đỡ tức mà hăn vào địa điểm của mình nên rút lui thì bỏ lỡ cơ hội mà đánh thì ảnh hưởng khách khứa chỗ của mình. Nên muốn xin ý kiến của cậu để xem nên ra tay hay không.

Thiếu Kiệt nghe thế suy nghĩ một chút. Mới hỏi lại Công Toại.

-Nơi đó của mình. Thường làm cái gì? Mà địa điểm đó trước giờ kinh doanh ra sao.

-Chỗ đó hầu như là nơi truyền tin của tổ chức. Được ẩn dưới dạng quán ăn sáng bình dân đa số đông khách là dân lao động là nhiều. trước giờ cũng không xảy ra chuyện gì. Chỉ sợ lần này đánh nhau lại làm lộ cơ sở.

Nghe được những lời báo cáo của Công Toại, Thiếu Kiệt chỉ mỉm cười đáp lại với hăn.

-Nếu đã thế thì không cần phải lo. Cứ tiếp đón hăn cẩn thận một chút hiểm khi hăn ra ngoài mà không có người đi theo. Chưa kể đến là địa bàn của mình bình an quá cũng không tốt cứ làm như một buổi tranh chấp bình thường là được. Hàng quán sẽ có những khi cạnh tranh cứ nói với Thế Long là xem như đến ăn không vừa mắt với Ngô Trực mà đánh thôi báo với người của mình một tiếng rồi làm. Người ta đã ưu ái như thế thì sẵn dịp nói Ngô Trực đền tiền cái đồ đồ đạc bị bể vỡ khi đánh nhau luôn. Để Thế Long rời đi cho hăn phải chịu thiệt một chút là được không cần nặng tay. Để hăn còn bị giữ lại đền tiền nữa.

Công Toại lúc này cũng méo mặt với Thiếu Kiệt ai đời cái quán của người mình tuy nói không đến nỗi nào nhưng đồ đạc đã củ cũng không ít nếu thế thì buổi ăn sáng của Ngô Trực kỳ này giá thành khá cao không rẻ.

-Vâng! Chuyện này tôi sẽ liên hệ với người bên quán ăn. Và Tú Trinh để sắp xếp mọi thứ như là tranh chấp thông thường.

Thiếu Kiệt Cúp máy mà bên này Công Toại chỉ biết cười nham hiểm. Bởi không những bị đánh mà Ngô Trực còn bị móc túi một cách trắng trợn. Đem điện thoại nhả đi địa chỉ của Ngô Trực cho Thế Long. Công Toại lúc này mới ung dung, cùng với người đội viên của mình bước vào ngồi trong quan gần với lại nơi Tú Trinh vào Ngô Trực ngồi.

Thấy Công Toại đi vào ngồi gần với bàn mình Tú Trinh cũng có một chút thắc mắc bởi vì thường sẽ giữ một khoảng cách với đối tượng được theo dõi mà không phải đến gần như thế này. Đợi cho gọi món xong hết Tú Trinh mới nói với Ngô Trực.

-Anh ngồi đây một chút em vào nhà vệ sinh xong một chút.

-Ừ em đi đi anh ngồi đây thôi chứ có đi đâu nữa đâu, Anh làm sao mà đi khi không có em được chứ.

Ngô Trực thấy nơi này cũng không đến nỗi nào. Những món ăn bình dân lại có cả thực đơn giá cả lại quá rẻ so với hân. Dù sao thì tiền bạc với hân không thành vấn đề gì lớn nhưng mà Tú Trinh là tầng lớp lao động nên việc cô chọn nơi đây có phong cảnh thoáng mát giá lại rẻ thì Ngô Trực cũng cho rằng tư tưởng của cô vẫn ở mức tương đối bình dân chưa nhiễm thói đua đòi nhiều. Như những cô gái hân đã trải qua.

Lúc này những thức uống của hân và Tú Trinh cũng được đem lên đặt một ly cà phê xuống bàn và một trái dưa tươi bên phía chỗ ngồi của Tú Trinh. Người phục vụ rời đi cùng lúc đó Công Toại cũng hướng nhà vệ sinh của quán ăn sân vườn này đi đến. Qua khỏi bức tường ngăn cách lối vào nhà vệ sinh.

Bên trong lúc này chỉ ra hai lối đi một bên là nhà vệ sinh nữ còn một bên lối đi lại hướng vào nhà vệ sinh nam. Tú Trinh đã đứng ở đó đợi sẵn như

biết chắc Công Toại sẽ đi vào.

-Chuyện gì phát sinh à? Sao lại theo sát thế lỡ như đối phương phát hiện sao.

-Không cần lo! Đúng là có phát sinh. Lát nữa bọn người Thế Long cũng qua đây. Đem Ngô Trực đánh một trận nên báo cho cô biết thôi. Thiếu Chủ cũng đã đồng ý. Lát nữa phá được bao nhiêu đồ cứ phá. Để hẵn còn đền tiền nữa.

Tú Trinh nghe như thế cũng bất ngờ nhưng chợt mỉm cười nham hiểm. Nhìn Công Toại một lúc rồi mới gật đầu nói.

-Thiếu Kiệt cũng thích đùa nhỉ. Xem ra lần này nhà họ Ngô đây nhằm người rồi có cần phụ họa thêm một chút được không. Nhưng mà đợi khai thác ít nhiều thông tin đã khi nào tui ra hiệu làm rớt dũa hoặc muốn thì hãy làm.

-Ok tôi sẽ nhắn cho Thế Long cô cứ an tâm! Thôi tôi ra trước đây cô ra sau đi con gái đi nhà vệ sinh lâu một chút hẵn cũng không nói gì đâu.

Nói rồi Công Toại lấy nước rửa tay sơ qua một cái rồi mới trở về chỗ của mình. Đem điện thoại nhắn ám hiệu cho Thế Long biết hẵn mới bắt đầu gọi món với đội viên của mình.

Đồ ăn vốn được đưa ra trên bàn của Ngô Trực và cả Tú Trinh lúc này hẵn nhìn vào tô bánh canh mà mình đã gọi cũng gật đầu. Bởi với cái giá bình dân chừng mười lăm ngàn có cả trứng cút thịt và nấm các thứ chỉ có một khúc giò heo là phải thêm tiền thì nhìn chung khá được.

Nhìn qua tô hoành thánh của Tú Trinh gọi cũng tương đối đầy đủ Ngô Trực mới nhìn xung quanh tìm kiếm bóng hình của người con gái đi cùng hẵn. Tú Trinh lúc này mới đi từ trong nhà vệ sinh ra. Ngô Trực lúc này cũng cười.

Hắn sợ là hoành thánh sẽ nở bung ra nếu Tú Trinh không ra mà phải đợi. Với một thằng đàn ông đi cùng người khác giới lịch sự vẫn phải có người ta chưa ra thì hắn cũng không được cầm đũa lên đó mới thể hiện phép lịch sự đúng nghĩa.

Tú Trinh ngồi xuống bàn cũng mỉm cười nhìn Ngô Trực nói.

-Xin lỗi! tháng này em có trễ! Chắc do thức khuya với lại ăn đồ nóng nhiều quá đến hôm nay vẫn còn. Nên có lâu một chút anh thông cảm.

-Không có gì! Phụ nữ mà ai lại không có. hơn nửa tháng bị với chuyện này. Em uống nước dừa là tốt đây, mát dễ lấy lại cân bằng với lại ăn nhiều thịt vào.

Ngô Trực hồn nhiên nói ra những gì mà hắn cho rằng thích thú. Bởi vì hắn thường xuyên đụng nữ nhân, Hắn cũng hiểu những ngày kia tuyệt đối hắn sẽ không đụng vào những cô nàng này bởi vì lúc đó sẽ rất dễ có chuyện phiền. Dù cho hắn có an toàn bao nhiêu cũng không biết được những chuyện ngoài ý muốn.

-Ấy! chuyện này anh cũng biết chắc là anh quen không ít người cũng tiếp xúc không ít rồi.

-Đâu có! đàn ông mà phải biết chứ để sau này vợ mình có vào những ngày đó còn biết mà chịu chuộng người ta mỗi tháng đều như thế những ngày như vậy không dễ chịu phải chu đáo một chút mới là người đàn ông tốt à.

Thấy bị hớ Ngô Trực chuyển sang chế độ hiểu biết để gỡ lại phần nào thể diện cũng để cho Tú Trinh biết những gì hắn tìm hiểu được chỉ để giúp cho người mình yêu khỏi khó chịu trong những ngày bị kẹt đèn đỏ.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 343: Hội Đồng Ngô Trực

Cám ơn đọc giả game123 đã ủng hộ mình 1kim đậu để ủng hộ tiền đóng net cám ơn bạn nhiều.. Thank mọi người đã ủng hộ mua chương theo dõi góp thêm giúp tác có thêm thu nhập cám ơn mọi người.

Không lâu sau đó, bàn của Công Toại được đưa lên những thứ mình đã gọi khi vừa mới vào. Lúc này một nhóm người từ bên ngoài bước vào.

Đưa mắt nhìn lấy quan sát xung quanh tìm kiếm cho mình một cái bàn trống. Người nhân viên phục vụ bây giờ cũng chạy đi lấy bàn dự phòng ghép lại thành một cái bàn lớn.

Thế Long nhìn thấy Tú Trinh hăn cũng không nói gì ngồi xuống bàn vừa được ghép lại. Nhân viên phục vụ cũng đang đem ra những ống đĩa muống và khay gia vị. Đặt trên bàn cùng với vài cái thực đơn của quán ăn sáng với nước uống. Một người trong nhóm Thế Long ngồi xuống nhìn mọi người bên mình nói.

-Hôm nay anh Long khao thì bọn mày cứ gọi đi. Lâu lâu được ăn ngon một lần tao nghe nói ở đây bán đồ ăn được lắm. Nhớ gọi cái nào đắt đắt ấy,

-Mẹ mày tưởng bọn tao ngu. Mà có đắt thì anh Long cũng không mất bao nhiêu tiền. Quán bình dân chứ có phải như nhà hàng bên mình đĩa rau muống xào 30 ngàn đâu mày. Tao lâu lâu cũng qua đây ăn chứ đâu. Còn biết không ít tên nhân viên ở đây.

Một thành viên trả lời lại người kia hăn tự tin vì nơi này hăn thường đến lại còn quen thuộc cả nhân viên. Âm thanh của hăn làm cho Công Toại

cũng không biết làm sao. Nếu những người này biết lần này đi ăn để đánh nhau không biết sẽ cảm tưởng thế nào.

Ngô Trực thấy ồn ào lộn xộn nên mới hướng Tú Trinh hỏi.

-Ở đây lúc nào cũng vậy sao em? Họ là ai mà sao ở đây lại có vẻ chăm chút dữ vậy?

-Anh không biết chứ họ là người của Xuân Nghĩa Bang! Hầu hết là người của giới giang hồ. Ở cái thành phố này họ đừng nhè không ai dám đừng nhất đâu. Hồi trước nghe nói có một bang phái nào đó nữa. Nhưng mà bị bọn họ diệt rồi nghe đồn là họ buôn bán ma túy. Lần đó bắt bớ nghiêm trọng lắm.

Tú Trinh nói những vấn đề liên hệ tới Cửu Hùng Bang vừa bị bình định cho Ngô Trực nghe làm hẩn cũng âm trầm. cứ tưởng như Tú Trinh vô tâm nhưng bản thân hẩn đang bức bối trong người không ít.

-Mà anh đến Lưu Minh này để làm gì vậy?

-Hôm qua đến đây bàn mấy cái hợp đồng ấy mà. Còn em làm ở chỗ đó lâu chưa? sao không chọn việc khác mà làm lại đi làm ở đó làm gì.

Ngô Trực cũng giả vờ trả lời lại một cách qua loa cũng tìm hiểu đôi chút. Tại sao Tú Trinh làm trong môi trường này mà vẫn còn ngây thơ như vậy.

-Em cũng mới đi làm được tầm hai tháng thôi! Nhà nghèo với lại thiếu thốn đủ thứ chỉ có đi làm ở những nơi như thế này tuy phải thức khuya, uống rượu bia nhiều cũng hại sức khỏe nhưng biết sao bây giờ vì đồng tiền mà anh. Anh thì khác rồi có điều kiện khá giả lại không phải lo miếng cơm manh áo làm sao biết được.

Tú Trinh bắt đầu than thở nhiều thứ về mình. Nghe qua khá hoàn cảnh. Nhưng Công Toại ở gần đó cũng lau mồ hôi trên trán. Nếu nói những lời

này không phải với người hiểu rõ cô như hẳn có thể rơi vào một cái bẫy lớn mà không thoát ra được, với sự ủy mị và giọng nói thương tâm về một số phận ba chìm bảy nổi của mình Tú Trinh.

-Thật ra cũng không đến mức đó đâu! Chẳng qua em chưa gặp được người tốt thôi. Anh cũng chỉ đi giao tiếp thôi chứ có gì đâu. Tiền bạc không là gì cả mình kiếm được thì mình kiếm thôi. Mà Anh khuyên em nghĩ làm ở đó đi môi trường đó không thích hợp đâu.

Ngô Trực bắt đầu ra vẻ cảm thông lại thêm và phần an ủi Tú Trinh. Hầu như đối với ai hẳn cũng đã sử dụng bài bản này mà thành công không nhỏ. Tú Trinh lại không ngờ tên này nói ra được những điều như thế. Nhưng chợt nhớ lại hẳn qua tay không biết bao nhiêu người kinh nghiệm là phải có nên mới trả lời Ngô Trực.

-Em học hành không tới đâu. Nghĩ làm ở đây thì biết kiếm cái gì mà làm. Không có tiền cũng lại phải đi làm thôi. Không ai mà ở nhà có thể sống với chi phí nhiều thứ từ tiền nhà đến tiền gạo thóc hằng ngày nữa.

-Thì em cứ nghĩ đi. Đi Ngọc Châu cùng anh ở đó anh có công ty em về làm thư ký cho anh cũng được mà. Sẽ có người hướng dẫn em mấy tháng đầu. Vấn đề lương bổng em không cần phải lo 10 triệu một tháng nhé. còn đây là tiền dành cho em hôm qua ngồi cùng bàn với anh với chút ít tiền hỗ trợ gia đình em chút đỉnh.

Vừa nói Ngô Trực vừa móc trong túi mình một cọc tiền ngoại tệ đưa vào tay của Tú Trinh năm tờ mệnh giá 100 usd. Đối với hẳn chuyện này hầu như là làm quen tay. Bởi vì đồng tiền đi trước là đồng tiền khôn, Giá trị của đồng tiền sẽ làm lòng người kiên định cũng phải tan.

Tú Trinh giả vờ ngạc nhiên đưa lại tiền cho Ngô Trực nói.

-Cái này là quá nhiều rồi! Em với anh chỉ là mới gặp nhau làm sao có thể

-Ngại cái gì! em cứ nhận lấy xem như anh gửi tiền lương cho em tháng này tháng sau về làm cho anh. Em chỉ cần ra Ngọc Châu làm việc cho anh phòng ốc và mấy thứ khác anh lo cho.

Ngô Trực lúc này mới thuyết phục diu dàng với Tú Trinh. Hẳn không tin với một người làm lương không cao lại học văn thấp mà lại chê cái công việc ảo mười triệu một tháng của hẳn. Chưa kể tiền của Ngô Trực đối phương đã cầm xem như lại có cái làm tin.

Tú Trinh lúc này cũng giả vờ hỏi Ngô Trực.

-Ừa ở đây anh không có người nào quen sao? Nếu thế giới thiệu em làm ở đây cũng được mà.

-Có thì có nhưng mà nó không phải quen anh mà là quen bạn anh nhờ bạn anh phiền lắm. Với lại em ở đây không có tương lai đâu phải đi Ngọc Châu làm việc nơi đó lương mới cao chứ em cứ ở Lưu Minh này cũng không khá được.

Ngô Trực cố thuyết phục Tú Trinh bằng lý lẽ của chính mình. Còn ở gần đó nhóm người của Thế Long cũng nhìn thấy bàn tán với nhau. Một người thanh viên trong nhóm mới nhìn Thế Long nói nhỏ.

-Thằng nay dụ dỗ con gái nhà lành chắc luôn. Mình ra gắng lại đi anh Long. Làm anh hùng cứu mỹ nhân một lần.

Thế Long lúc này trong lòng cũng thầm kêu không ổn để chuyện này có vẻ tự nhiên nên hẳn không nói gì với những đứa đi theo, mà chỉ nói là đi ăn sáng một chút là được. Nhưng tính tò mò của một số đứa trong nhóm đúng là có không ít thêm vào nhan sắc của Tú Trinh lại có thể gây cuốn hút. Giờ chưa nhận được tín hiệu gì hẳn cũng sợ phá hỏng chuyện của Tú Trinh nên nói

-Không phải chuyện của mình tốt nhất đừng dính vào làm gì. Khi nào thấy quá đáng lắm thì mình can thiệp còn không thì thôi.

Nói rồi Thế Long tiếp tục quan sát hai người Tú Trinh và Ngô Trực đợi chờ cho mình cái tính hiệu mà hần đã được Công Toại cho biết. Tú Trinh lúc này mới thở dài một hơi nói với Ngô Trực.

-Em tưởng anh quen thì giới thiệu cho em đi làm cũng được hay là người đó là nam nên anh sợ họ không đành hoàn thế?

-Cũng không phải người đó là nữ. Nhưng mà thật anh không quen biết nhiều và cũng chưa từng gặp chỉ có mỗi tâm ảnh và biết là quen với bạn anh thôi. Em đi Ngọc Châu gặp bạn anh cứ hỏi là biết.

Ngô Trực lúc này cũng đơn thuần là muốn hướng Tú Trinh đến người bạn của mình lấy cớ. Nếu mà cô đồng ý đi Ngọc Châu với hần thì việc trao đổi cô với Nhã Kỳ của hần và Ngô Long đúng như hai chú cháu đã bàn bạc.

-Vậy cũng được. Việc này em thấy để em về thu xếp một số thứ rồi đi Ngọc Châu với anh để sau này được đổi đời mới được.

Lúc này tay của Tú Trinh đụng phải mặt bàn làm chiếc đĩa của cô rơi xuống mặt đất. Công Toại lúc này mặt sáng lên. Thế Long lúc này mới đứng bật dậy bước về phía bàn của Ngô Trực. Vừa đi đến nơi hần chụp đầu Ngô Trực đập thẳng vào mặt bàn một cái Rầm làm mọi người giật mình.

Nhóm người của Thế Long lúc này cũng đứng lên bước đến phía sau hần mọi người nơi này đều nhìn về phía nhóm người Thế Long. Bị đánh bất ngờ từ phía sau Ngô Trực bị choáng váng một cái. Hai tay quơ đại một cái làm mấy cái tô và ly rơi xuống đất vang lên loảng xoảng.

Mọi người đề thất thanh cổ chạy vào một góc vì bọn người Thế Long đang trực diện với lối ra vào nên họ chỉ còn cách nép vào một góc. Vừa năm đầu của Ngô Trực lên Thế Long mới quát to nói.

-Con Mẹ mày giữa ban ngày ban mặt dám dụ dỗ con gái nhà người ta theo mày. Nãy giờ ông để yên không nói. Ai ngờ con bé này còn ngu dốt nữa. Nó đưa tiền nói mấy câu là nghe sao. Mẹ nó đem bán qua nước khác cũng không biết thì sao khờ thế.

Kéo cờ đại nghĩa về mình Thế Long nói lớn cho toàn bộ những người trong quan nghe thấy để cho họ biết hấn vì bất bình nên mới ra tay.

-Thằng Chó thả tao ra, Mày muốn chết đúng không! Mẹ ai nói với mày là tao dụ dỗ hả đừng vu oan giá họa.

Kéo Ngược đầu của Ngô Trục ra sau để người của mình giữ lại hai tay của Ngô Trục lại. Thế Long mới chỉ thẳng mặt nói.

-Vu oan cho mày. Mẹ có thằng nào thuê nhân viên như mày? bảo người khác nghĩ làm, đưa trước tiền rồi lại để người ta đi cùng mày về Ngọc Châu làm việc. Mẹ có nó ngu mới theo mày. Đâu có thằng nào trả lương kiểu đó! mày còn nói không phải dụ dỗ nó đi.

Vừa nói dứt câu, Thế Long đem Ngô Trục đập một cái ngay thẳng trước ngực làm hấn ngã ra sau kéo theo một đồng bán ghế tô chén đi cùng xuống đất. Trên người Ngô Trục lúc này vừa dính nước dùng vừa có mắm muối và những mảnh vỡ lẫn lóc đi cùng.

Mọi người nghe thấy Thế Long nói rõ ràng như thế cùng hiểu đâu là chuyện gì lúc này ai cũng cho rằng những gì Ngô Trục làm chắc chắn là dụ dỗ cô gái kia để bán qua nước ngoài. Công Toại lúc này mới mắng lớn một tiếng.

-Mẹ nó tao chưa có cả bạn gái, Con gái nước mình bị bọn này dụ dỗ bán hết ra nước ngoài. đánh nó một trận cho chừa, rồi kéo nó lên đồn cảnh sát bà con.

Không ít người xúm lại tay đấm cước đá vào Ngô Trực. Vốn định chống cự, Nhưng giờ đây không chỉ có người cầm Thế Long còn có không ít người của quán, luôn cả những người đang ăn ở quán cũng góp một tay một chân vào. bản thân hẳn có thể nói bị đánh không còn ra hình thù gì hết. Nhìn Ngô Trực thảm hại đến tình trạng này mà Tú Trinh lúc nào cũng nén cười.

Chưa kể đến khi bị hội đồng xong hẳn còn bị trói lại, Công Toại thấy thế lục hết túi quân Ngô Trực, đưa cho người của mình một phần và Tú Trinh một phần rồi nói.

-Tiền này của nó để tính phí tổn ở đây. Chú ở đây bán cũng không được gì lại bị thiệt hại cứ cầm lấy. Còn cô nữa nhanh chóng về nhà đừng nghe thằng này xúi bẩy bị bán đi lúc nào không hay đấy. Bọn tôi gọi cảnh sát đến bắt nó! Mẹ dám dụ dỗ con gái nhà người ta.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 344: Mở Khóa Điện Thoại

Cám ơn đọc giả khongkhoc002 đã ủng hộ mình 1kim đậu để ủng hộ tiền đóng net cám ơn bạn nhiều.. Thank mọi người đã ủng hộ mua chương theo dõi góp thêm giúp tác có thêm thu nhập cám ơn các bạn.

Ngô Trực bị mọi người xúm lại đánh. Mặt mũi bầm tím cơ thể không ít những trầy xước, Bản thân hấn đến giờ cũng không hiểu tại sao mình bị hội đồng như thế này. Tuy rằng hấn có thể đánh nhau nhưng bị mất thế ngay lúc đầu. Mà lại quá đông người vây lại đánh một mình hấn. Chưa kể đến lúc đó hấn có đánh cũng chưa chắc đánh lại. Một mình hấn không thể đánh với nhiều người như thế này. Nhất là ở một quán ăn toàn thành phần lao động.

Bị đánh còn bị đem trối lại thân xác của Ngô Trực hoàn toàn rã rời không còn sức lực. Bộ quần áo hấn hầu như không còn nguyên vẹn như lúc đầu. Cái áo của hấn nhàu nát. Nước mắt với lại nước dùng dính trên đó. Thêm vài cọng rau và những miếng hành nhỏ dính đầy ở khắp cái áo. Bộ quần áo dắt tiền cứ như thế trở thành giẻ lau nhà.

Mọi người ở đây đều giữ lại Ngô Trực. Thế Long lúc này cũng làm như vừa bắt được một đối tượng dụ dỗ con gái người khác bán qua biên giới. Hấn lấy điện thoại của mình gọi cho Khương Đào. Kể chi tiết tình hình ở nơi này một lượt. Vốn những vụ án như thế này Khương Đào sẽ không nhúng tay vào nhưng khi biết người bị bắt Ngô Trực thì hấn lại tuyệt đối vui vẻ chạy đến.

Vừa tới nơi hẳn thấy được Ngô Trực hầu như thê thảm tới mức ngất xỉu. Nhìn qua Thế Long, Khương Đào chỉ biết lắc đầu. Thế Long và nhóm người của hẳn chỉ cười cười. Xe đến áp giải người của Khương Đào giờ trở thành xe chở bệnh nhân vào viện.

Đợi cho Khương Đào đi khỏi lúc này một người thành viên trong nhóm của Thế Long mới đem từ trong túi mình ra một chiếc điện thoại khá mới. Màn hình cảm ứng đưa cho hẳn nói.

-Anh Điện thoại của thằng đó không đưa cho cảnh sát luôn mà sao nói em giữ thế việc này lỡ lộ ra mình có sao không?

-Mày yên tâm hồi nãy đông người nó không biết là ai đâu. Đưa đây tao xem nào. Mẹ Lại khóa mặt khẩu. Làm sao coi trong đó có gì.

Bây giờ Công Toại thấy thế mới hắng giọng một chút nói với Thế Long.

-Cái này chắc phải đem về hỏi Thiếu Kiệt biết đâu cậu ta mở được. Anh em mình thì thua nhưng dân công nghệ như Thiếu Kiệt chắc được.

-Ừ cậu ta chắc mở được chứ cái này mà anh em mình điền sai mấy lần là khóa mất nữa không ổn đâu. Cứ đưa cho Thiếu Kiệt xem biết đâu cậu ta lại mở được không chừng.

Thế Long nhìn cái điện thoại màn hình vừa tắt chuyển qua đưa cho Công Toại. Nhìn qua Tú Trinh đang đứng gần mình Công Toại mới nói với cô.

-Còn nhìn gì nữa đi về đưa cho Thiếu Kiệt đi rồi báo cáo những gì thu thập được. Bọn này để người trông chừng hẳn ở bệnh viện con chia anh em ra nghỉ ngơi nữa.

-Đừng đợi chứ! Hôm nay có việc không so đo với ông. Thế Long buổi nào rảnh về trung tâm đi. Tôi muốn đánh nhau với ông.

Nghe Tú Trinh nói vậy Thế Long cũng ngạc nhiên tự nhiên khi không cô nàng sư tử hà đông này lại muốn đánh nhau với hắn. Mà thật sự thì lần nào đánh với cô hắn cũng thua nên đâu dại gì mà đánh với đám nữa.

-Ngộ tự nhiên là muốn đánh nhau! Đang bận thôi đi trước nhé! Anh em rút được rồi.

Nói rồi Thế Long ba chân bốn cẳng chạy mất. Tú Trinh thấy thế quá lớn đuổi theo Thế Long.

-Đừng lại! Tôi không đánh ông không được dám nói tôi ngu hử. Đứng lại đó!

Công Toại lúc này cũng chỉ biết lắc đầu. Hắn thấy cô nàng này vì việc vừa rồi mà tức giận không nhỏ. Bị Thế Long nói ngu ngốc trước mặt bao nhiêu người nên hiện tại đang muốn lấy Thế Long ra trút giận vì giờ đây nhiệm vụ của cô đã hoàn thành không cần phải giả dạng đoan trang hiền thực nữa. Mà cái bản tính đúng với con người của lại bộc lộ rõ ra.

Công Toại lúc này cũng rời đi. Trong quán người đại diện đứng ra làm chủ quán cho Thế Hải một thành viên của Vô Ảnh. Bắt đầu điều tiết nhân viên thu dọn các thứ. Cùng nói lời xin lỗi khách khứa. Nhưng khác hẳn với dự đoán của hắn ai cũng vui vẻ dường như họ cho rằng mình vừa góp phần bắt được một thành phần buôn người qua biên giới.

Không lâu sau đó. Thiếu Kiệt đang ngồi kiểm tra từng số điện thoại từng thông tin mọi người được thu thập liên kết lại với nhau thì Tú Trinh về tới. Vừa gặp mặt Thiếu Kiệt cô đưa điện thoại cho hắn nói.

-Đây điện thoại của Ngô Trực! Người nội gián của Ngô Trực là nữ còn không phải là người của hắn. Có thể là một người quen nào đó của hắn ở Ngọc Châu.

Với giọng nói đầy bức tức của mình Tú Trinh không khỏi làm cả ba người nhìn cô chăm chăm. Thiếu Kiệt thấy được cảm xúc của Tú Trinh cũng cười nói.

-Ai đem con sư tử đánh thức mà để kêu gào ghê thế. Ngô Trực làm cô tức à.

-Cậu còn nói không phải do cậu sao. Cái tên Ngô Trực ấy bị đánh đem vào viện rồi. Còn cái lão Long hăn dám mắng tôi ngu ở chốn đông người còn ngay chỗ của người mình. Kì này phải cho lão biết tay mới được.

Tú Trinh vừa bức tức nói ra những gì làm cô tức giận cũng không quên nói về tình hình Ngô Trực cho Thiếu Kiệt biết. Nghe thấy Ngô Trực nhập viện Thiếu Kiệt lại còn hỏi lại một câu làm mọi người ở đây bao gồm luôn cả Hạ Vi và Nhã Oanh đều nhìn hăn.

-Hăn chưa chết à! Có lợi cho hăn thế! Bị đánh hội đồng mà không chết đúng là người ác sống dai mà.

-Cậu không phải nói để hăn đền tiền sao. Hội Đồng như thế chắc hăn cũng nằm trong viện hai ba ngày đi. À mà cái điện thoại đó cậu mở được không thế. Trong đó chắc có số điện thoại mà người hăn đã liên hệ đi.

Vừa nói Tú Trinh vừa nhìn vào cái điện thoại mới đưa cho Thiếu Kiệt. Nhìn qua cái điện thoại của Ngô Trực. Thiếu Kiệt thở dài một hơi xong gật đầu nói.

-Iphone thì tương đối khó với kỹ thuật hiện nay chắc phải ngồi viết phần mềm ra mới được mà để xem. Còn nếu mấy hãng khác thì đơn giản hơn nhiều.

-Ấy vậy thì giao lại cho cậu. Mà cậu nói bao lâu một ngày à? vậy cũng không khó lắm.

Tú Trinh nghe Thấy Thiếu Kiệt cần một ngày để mở chiếc iphone trong tay nên cũng tưởng đơn gian. Thiếu Kiệt chỉ lắc đầu nhìn cô đáp lại.

-Không 1 ngày là lâu rồi vì phải lấy lại dữ liệu các thức và hầu như là giữ lại toàn bộ nên mới thế với điện thoại android chỉ cần chưa tới 30s là được.

-Ấy cậu nói android chưa tới 30s là vào được máy cậu làm thế nào chỉ tôi xem. Điện thoại tôi android có cái mặt khóa tôi thấy người ta cũng đâu có vào được.

Tú Trinh cũng bất ngờ vì những điều Thiếu Kiệt nói. Vì mặt khóa của cô vẽ hình nên hầu như ai không biết cái hình mặt khóa đều không thể truy cập vào máy của cô, Nên cô rất an tâm về vấn đề tin nhắn hay những thứ khác. Giờ Thiếu Kiệt nói không cần tới 30 giây là có thể xâm nhập vào điện thoại của cô nên cô có phần không tin.

Thiếu Kiệt cũng gật đầu cầm lấy điện thoại của Tú Trinh một tay cầm lên điện thoại của Thế Hải lục trong danh bạ số điện thoại của Tú Trinh. Nhấn phím gọi đi, khi màn hình điện thoại của Tú Trinh hiển thị lên màn hình có người gọi đến Thiếu Kiệt trước một cái nhận cuộc gọi trên màn hình rồi nhấn vào nút home toàn bộ màn hình hiện ra hẵn tiếp tục vào cài đặt tắt đi chức năng tự động khóa màn hình của điện thoại.

Cầm cái điện thoại trong tay hẵn đưa lại cho Tú Trinh với màn hình chính hiển thị bên trong. Cả ba người trừng mắt lên nhìn hẵn thao tác một cách nhanh chóng mở khóa một dòng máy điện thoại thông minh của người khác mà chỉ cần gọi đi một cuộc gọi từ điện thoại khác.

Tú Trinh nhìn điện thoại trong tay của mình cũng lắp bắp nhìn Thiếu Kiệt nói.

-Cậu! Cậu làm sao vào được! Nhanh! Quá nhanh luôn!

-Thì này giờ mọi người thấy đó. Đơn giản vậy thôi cũng không khó lắm còn cái này phải ngồi trên máy làm ra phần mềm mới có thể đem nó xóa phần mặt khâu của máy được.

Thiếu Kiệt chỉ có thể làm với điện thoại của Tú Trinh bởi những ngày đầu chế độ điện thoại android vẫn sử dụng những phiên bản chưa hoàn thiện mà lúc đó còn có nhiều lỗ hổng bảo mật. Còn đối với iphone thì có khó khăn một chút nhưng với kinh nghiệm của hắn thì vẫn có thể mở được những dòng thế hệ đầu.

Cầm điện thoại của Ngô Trực trong tay Thiếu Kiệt lúc này mới nhìn qua một lúc rồi nói với Hà Vi.

-Xem ra Nhã Kỳ là người bị tình nghi nhiều nhất. Em gọi hỏi ông quá khứ của Nhã Kỳ giúp anh mọi chi tiết đều phải kỹ lưỡng anh muốn tìm hiểu xem cô ta có quá khứ như thế nào mà lại trở thành người như thế, Nếu Vì tiền thì chúng ta sẽ giải quyết cô ta theo vấn đề khác. Hiện tại cô ta còn đang nắm giữ tên công ty nhà hàng tiệc cưới nên phải cẩn thận. Không khéo lại kéo dài việc này.

-Ừ để em hỏi ông thử. Anh cố lấy thông tin từ điện thoại của Ngô Trực đi càng nhiều càng tốt, Biết đâu lại có những hành vi phạm pháp của hắn lúc đó lại có thể doanh chính ngôn thuận bắt lấy Ngô Trực mà không phải đợi những thứ khác.

Hà Vi bây giờ cũng đồng ý và nói ra những gì mình suy cho Thiếu Kiệt biết. Bởi điện thoại giờ đây bắt đầu trở thành đường dây liên lạc chính. Những số điện thoại làm ăn chung với Ngô Trực có thể đem ra ánh sáng một cách tốt nhất. Chỉ cần nắm được bằng chứng trong đó là có thể xin lệnh bắt.

-Ừ anh sẽ tiến hành ngay. Hi vọng là hiện tại đã có một số phần mềm hỗ trợ nếu không phải ngồi viết khá lâu. Mất khá nhiều thời gian mới được.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 345: Thăng Này Nó Ngủ Hay Bất Bình Thường

Cám ơn đọc giả Hạ Quân Ly Muội Muội đã ủng hộ 1 kim đậu để góp tiền đóng net cám ơn muội nhiều.. Thank mọi người đã ủng hộ mua chương theo dõi góp thêm giúp tác có thêm thu nhập cám ơn mọi người.

Tại Bệnh Viện Ngô Trục sau khi được xử lý hết những vết thương băng bó trong hôn mê cũng dần tỉnh lại. Căn phòng từ từ hiện ra trong mắt của Ngô Trục. Nhìn mọi thứ xung quang những được dán trên người mình thêm vào đó là dây nước truyền dịch.

Bên ngoài cửa đóng nhưng hẳn vẫn còn nhớ rõ mình làm sao mà phải vào nơi này tuy cơ thể ê ẩm khá nhiều. Trong lòng thầm mắng Thế Long những biết mình đang ở tình cảnh không ổn việc trước mắt của hẳn nhất thiết bây giờ là thoát ra bên ngoài.

Cố gắng bước từng bước đến bên cạnh cái cửa sổ nhìn ra bên ngoài chỉ có một người cảnh sát đang ngồi ở dãy ghế chờ. Tìm kiếm xung quanh phòng xem có vật dụng gì có thể sử dụng không. Nhìn xung quanh không có vật dụng gì mang tính sát thương cao chỉ có mỗi một cái bình giữ nóng đang đầy nắp nằm trên cái tủ.

Ngô Trục cố gắng cầm tới cái bình thủy giữ nóng để mở cái nắp bằng nhôm ra hướng phía sau cánh cửa núp lại ném cái nắp bình thủy ra đất. Vì làm bằng kim loại nên khi cái nắp bình tiếp xúc với mặt đất tạo ra một số âm thanh. Leng Keng mà bên ngoài có thể nghe thấy.

Bên ngoài người cảnh sát nghe được âm thanh cũng vội đứng bật dậy tiếng về căn phòng gấp rút mở lấy cánh cửa đi vào. Nhìn trên giường trống

không theo quán tính hần bước nhanh đến kiểm tra. Thì ngay lúc này một bình thủy đầy nước sôi được Ngô Trực dùng hết sức còn lại của mình đánh thẳng vào phía sau gáy của người cảnh sát.

Bị một đánh một cái thật mạnh ở phía sau. Người cảnh sát cũng ngất đi. Lúc này Ngô Trực lục lọi trong túi lấy hết một số tiền cùng với điện thoại của người cảnh sát đó. Hần nhanh chóng mở cửa căn phòng của mình quan sát hai bên một chút rồi. Đi từ từ hướng về phía những mũi tên chỉ đường. Đến ngay một khoảng trống hành lang. Hần nhìn xuống dưới để xác định mình cần thoát ra khỏi đây bằng cách nào.

Nơi hần đang đứng hiện tại là lầu một việc đi xuống và rời khỏi nơi này từ cổng chính chắc chắn sẽ bị mọi người phát hiện. Suy nghĩ một chút hần mới tìm hướng cầu thang bộ đi xuống bên dưới. Dọc đường hần hỏi lấy người bệnh hoặc y tá địa điểm của căn tin bệnh viện. Việc hỏi đường của hần như thế không làm mọi người nghi ngờ.

Theo sự chỉ dẫn của những người đã chỉ đường cho mình Ngô Trực thăm quan sát một góc xa nhất có thể để tìm ra chỗ có thể từ đó thoát ra ngoài. Cầm điện thoại trong tay hần vội theo trí nhớ của mình nhấn đi một số điện thoại. Đợi cho bên kia có tín hiệu bắt máy Ngô Trực mới nói.

-Alô Bạch Hải hả? Mà cho anh em tới đón tao ngay! tao đang ở căn tin bệnh viện AZ nhớ trên đường đem theo một bộ quần áo nữa.

-Ấy chuyện gì thế anh Trực! Sao lại trong bệnh viện AZ.

Bên điện thoại vang lên tiếng của Bạch Hải làm Ngô Trực cũng thầm thở phào nhẹ nhõm là hần đã gọi đúng số. Nhưng hần cũng không thôi hết sự cảnh giác nói.

-Mày qua đón tao ngay là được tao chỉ có thể cầm cự ở đây mười phút không hơn. Nhanh đi! Xong rồi tao nói cho.

-Vâng em qua đó liền bây giờ!

Ngô Trực lúc này mới hướng người của căn tin mua lấy một cái sim điện thoại cùng với một tờ báo, gọi một đĩa cơm. Vì ngoài trời xước bình thường Ngô Trực không có thêm những vết thương nặng nào. Bên căn tin cũng chỉ tưởng hấn đánh nhau mà bị thương cần bồi bổ. Nên những thứ hấn cần đều được đem tới bàn.

Lấy cái điện thoại tháo sim của người cảnh sát ra ngô trực nhả đi một tin cho số điện thoại của Bạch Hải nói.

-Hiện tại tao sẽ ở gần căn tin bệnh viện, mày đến gọi vào số này.Số điện thoại này của thằng cảnh sát canh giữ tao bị đánh bất tỉnh rồi. Nhớ đừng để người khác chú ý là được.

Rất nhanh bên kia trả lời lại một từ duy nhất Ok. Ngô Trực lúc này ăn vội đĩa cơm được đưa đến, uống một cốc nước rồi cầm tờ báo hướng phía ghế đá có bóng mát gần đó ngồi xuống. Âm thầm nhìn những dòng người đi lại bản thân hấn đang lo lắng mình bị phát hiện. Lúc này hấn thấy một người đang dẫn con của mình đi ngang qua. Trên người lại không phải bệnh nhân, trên tay lại có thêm những thứ linh tinh của người thăm bệnh.

Thấy thế hấn biết rằng bệnh viện không chỉ có một lối ra vào mà còn có cổng phụ. Hướng người phụ nữ Ngô Trực lên tiếng.

-Ủa chị bình nước 5 lít đó chị mua ở đâu vậy?

-À cậu đi thẳng ra phía sau căn tin có cổng ra vào phía bên đường đấy. Chỗ đó họ bán rẻ hơn bên cổng chính nhiều.

Người phụ nữ thấy Ngô Trực là người bệnh nên cũng chỉ dẫn. Ngô Trực cũng lịch sự cảm ơn. Hấn lại tiếp tục ngồi xuống suy nghĩ đôi chút.

“ Giờ ngồi ở đây như chờ sung rụng bọn cảnh sát mà biết được đồng đội bị đánh ngất chắc chắn sẽ toàn diện điều tra ở đây tìm mình. Ngồi chỗ này khác nào chờ chết. Không được thoát trước tính sau.”

Suy nghĩ như thế Ngô Trức vội gấp tờ báo lại. Đứng lên đi về phía sau căn tin như người phụ nữ đã chỉ mình. Ngô Trức cẩn thận từng ly từng tí một quan sát kỹ lưỡng hết mọi thứ. Tuy nói ở đây là cổng sau nhưng vẫn có một người bảo vệ đứng bên ngoài cổng.

Ngô Trức thở dài một hơi dằng vẽ từ từ đi đến cổng. Vừa đặt chân đến ngay lối ra. Người bảo vệ đang ngồi trong phòng quan sát của mình nhìn hẩn nói.

-Anh kia đi đâu đó! Anh là bệnh nhân không được phép ra ngoài.

Thấy người bảo vệ ngăn cản mình Ngô Trức nở một nụ cười chỉ ra bên ngoài bệnh viện, bên kia đường những chỗ bán thuốc tây và vài tiệm tạp hóa.

-Em qua bên đó mua mấy thứ thôi không có đi đâu đâu. Mua mấy chai nước mướn cái ghế bố cho người thân ở lại đêm ấy mà.

-Sao cậu không nói người nhà đi mướn mà cậu phải đi là sao? Không được chuyện này không được ở đây có quy củ của nó cậu phải hiểu là nếu ai cũng như cậu thì cần tôi ở đây làm gì.

Người bảo vệ cố kiên quyết không cho Ngô Trức rời đi bộ dáng như việc này hoàn toàn không thể thương lượng.

-Anh thông cảm đi! qua đó vài phút thôi mà! xong quay lại liền.

-Không phải anh không muốn mà chú không hiểu hay sao quy củ phải có quy củ mới được.

Ngô Trực lúc này cũng ngăn người một thằng bảo vệ quèn lại có quy củ. Cứ khẳng khẳng một mực thế này thì điều đầu tiên Ngô Trực thấy. Người Bảo vệ nhìn Ngô Trực đứng ngăn ra cũng bực dọc nói.

-Chú mày chưa ra đời lần nào à. Mẹ đến quy củ cũng không biết nói trắng ra là anh mày ở đây ăn lương không đủ sống muốn ra cũng được đưa ít tiền thế là xong sao mày to đầu mà ngu thế.

Nghe lời nói của người bảo vệ khiến cho Ngô Trực hiểu được quy củ trong miệng của hắn là gì cũng thâm mắng trong lòng.

“Con mẹ nó nói đại muốn tiền đi. Lại còn bày đặt quy củ. ”

Nhưng Ngô Trực vẫn không để lộ ra sự tức giận trong lòng mình mà cười cười nói. Nếu vấn đề tiền bạc thì hắn không phải lo nhìn người bảo vệ nói.

-Trời anh không nói ngay từ đâu. Được rồi cho em qua cái nhé.

Vừa nói vừa rút trong túi ra những tiền mà hắn đã lấy của người cảnh sát, lấy một tờ một trăm ngàn đưa cho người bảo vệ. Rồi bước ra khỏi cánh cửa của bệnh viện Ngô Trực đi rồi, người bảo vệ nhìn trong tay mình tờ một trăm ngàn lại nhìn về phía Ngô Trực bước vào trong phòng nói thầm.

-Chết mẹ có khi nào thằng này nó ngu hay bất bình thường thiệt không ta. Ra cửa người ta đưa có mười ngàn nó đưa một trăm. mẹ lờ nó tâm thần trốn viện một à. Mà ngày nào cũng gặp chừng vài đứa như thằng này mình sống khỏe chứ chả chơi.

Ngô Trực không hề biết rằng hành động của hắn lúc này bị người bảo vệ liệ vào dạng bất bình thường. Nhưng lúc này thoát ra khỏi cổng được hắn đã mừng không nhỏ vội nhìn một địa chỉ quán cà phê gần đó vào trong ngời gọi một ly cà phê và một ít thuốc lá. Ngô Trực mới đem điện thoại ra gọi cho Bạch Hải.

-Alo! em gần tới bệnh viện rồi tầm vài phút nữa tới trước cửa rồi anh!

-Mày chạy qua bên cổng phụ đó có cái quán cà phê giải khát phía đối diện với cái bệnh viện tới đó đón tao. Đợi mày lâu qua tao tự thoát ra rồi.

Bạch Hải nghe được Ngô Trực nói thế cũng cười khổ hắn đã cố gắng tới đây sớm nhất có thể cũng may là hiện tại không phải là giờ cao điểm. Nếu không Ngô Trực có muốn hắn đến nhanh cấp tốc cũng không được.

-Vậy em qua đó liền anh ra phía trước đi rồi lên xe đi luôn.

-Ừ! qua liền đi! Có đem theo đồ tao dặn không.

Nghe Ngô Trực hỏi về quần áo hắn đã dặn Bạch Hải, đang lái xe Bạch Hải cũng trả lời.

-Có anh! Đang để trên xe nè sao quên được trốn viện mà mặc đồ bệnh nhân khiến người khác chú ý sao, em cũng không phải thằng khờ à.

Chiếc xe mà Ngô Trực đã sắp xếp để cho Bạch Hải sử dụng vào kế hoạch sắp hành động. Giờ đây được Bạch Hải lái đến để đón hắn và dừng trước quán nước mà hắn đã nói. Chiếc xe vẫn đang nổ máy. Ngô Trực thanh toán tiền nước cầm bao thuốc bước ra mở cửa lên xe chỉ kịp nói một câu.

-Chạy khỏi chỗ này nhanh!

Bạch Hải vào số đánh lái xin đường ra ngoài chạy thẳng đi mà không cần biết sẽ đến đâu. An vị trên xe lúc này Ngô Trực mới gọi điện thoại cho Ngô Long.

-Cháu hả chú đây. Nói người của cháu chiều nay thực hiện công việc sớm hơn dự tính. Còn nữa điện thoại chú mất rồi nói cô ta là gọi cho chú số này!

-Ừ để cháu lo! Việc này làm càng sớm càng tốt cũng không ảnh hưởng gì. Nhẹ lòng hơn một tí chú yên tâm cô ta sẽ làm thôi. Hiện tại cô ta cũng không còn đường lui nữa rồi. Thôi cháu cúp máy đây.

Đợi cho Ngô Long cúp máy Ngô Trực lúc này mới thở hắt ra một hơi lấy bộ đồ đang để ở phía sau xe thay vào. Hắn thấy hôm nay là ngày xui xẻo đến cả thằng bảo vệ quên còn cười trên đầu trên cổ hắn được thì quả thật là không chịu nổi.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 346: Thời Gian Ra Tay

Cám ơn đọc giả đã ủng hộ 1 kim đậu để góp tiền đóng net cám ơn bạn nhiều.. Thank mọi người đã ủng hộ mua chương theo dõi góp thêm giúp tác có thêm thu nhập cám ơn mọi người.

Cầm vô lăng chạy xe lúc này Bạch Hải cũng muốn biết chuyện gì đã xảy ra đối với Ngô Trực mà khiến hấn trầy trụa khắp người. Ngô Trực lúc này vừa thay bộ đồ bệnh nhân của bệnh viện ra ném nó qua một góc, Bạch Hải thấy vậy mới cất tiếng nói.

-Chuyện gì mà bị như thế vậy anh?

-Con mẹ nó xui đủ thứ. Tao thề mai một sáng sớm không đi gặp gái nữa. Mẹ nó ám hôm qua cũng thế sáng nay cũng vậy con nhỏ này sao quả tạ.

Ngô Trực tức mình, nói ra một câu tức giận cho Bạch Hải nghe. Khuôn mặt bức tức hiện rõ qua từng lời nói. Dựa lưng vào ghế hấn thở dài ra một hơi nói với Bạch Hải.

-Con nhỏ tiếp tân xem ra không ăn được rồi! Sáng nay tao gọi điện thoại rủ nó đi ăn sáng. Mọi việc đang tốt đẹp, định là đưa nó đi Ngọc Châu thì bọn người của Xuân Nghĩa Bang phá rồi. Tức thật! Mẹ tao như thế này mà bọn nó nói dụ dỗ con gái nhà lành bán biên giới. Tao không ăn cũng đâu có ngu như thế!

-Bọn này nhiều chuyện thật. Mà vừa rồi anh gọi điện định để anh em làm việc luôn à? Không đợi vài ngày nữa đồ của mình tới rồi làm luôn?

Bạch Hải nói ra suy nghĩ của mình về việc Ngô Trực sẽ triển khai kế hoạch sớm hơn dự định. Ngô Trực lúc này cũng gật đầu. Hắn hôm nay bị hội đồng, lại còn bị đến cả bảo vệ bệnh viện đòi tiền, mà mọi thứ đều từ Xuân Nghĩa Bang cho hắn.

Việc muốn trả thù càng nhanh càng tốt khiến hắn làm ra quyết định này. Ngô Trực thấy mình không cần phải chờ. Làm mọi thứ trước khi Thiếu Kiệt trở về hắn cũng đã có đủ đồ cần thiết để hoàn thành việc này.

-Mày biết rồi đó bọn người Xuân Nghĩa Bang là người của thằng nhóc Thiếu Kiệt kia. Cứ như thế này thì sao chịu nổi, ra tay trước là vương đạo. Nên cứ làm đi nó trở về cũng là lúc anh em mình đủ đồ chơi rồi. Tao không tin bọn Xuân Nghĩa Bang có lớn đến cỡ nào cũng không thể ngày một ngày hai có được súng sử dụng.

-Ừ vậy để chiều nay thực hiện luôn! Chỉ cần người của mình hợp tác tốt là được. Mẹ trả thù cho anh mới được, bị như thế này chắc không ít thằng.

Bạch Hải đánh giá vết thương của Ngô Trực cũng cho ra lập luận của riêng hắn. Vì đối với những người như Bạch Hải nhìn vào thương tích của người mình có thể biết được không ít việc người của hắn bị đánh do nhiều người hay một người gây nên.

Chiếc điện thoại của Ngô Trực để trên ghế lúc này vang lên âm thanh của tiếng chuông được cài đặt kèm theo đó sự rung động nhẹ nhàng trên bề mặt da của ghế. Nhìn vào số điện thoại hiển thị trên màn hình trắng đen của cái điện thoại, một dãy số điện thoại hiện ra.

Cầm điện thoại lên Ngô Trực đưa ngón tay của mình nhấn lấy phím nghe trên nên những nút nhựa. Một âm thanh vang lên bên kia điện thoại.

-Các anh nói với tôi hai ba ngày nữa mới hành động mà sao giờ lại thay đổi có chuyện gì à? Mấy anh làm như thế phá hư hết mọi kế hoạch thì sao?

Tiếng nói của Nhã Kỳ vang lên đủ để Ngô Trực đem điện thoại cách xa tai mình. Hẳn lúc này cũng bức tức nhưng bình tĩnh nói.

-Cô từ từ chứ! Mọi việc phát sinh vì tôi không muốn kéo dài. Trước sau gì cũng làm sớm hay muộn thôi. Kéo thẳng nhóc đó về sớm xong việc nhanh như thế tiện cho cả đôi bên. Thêm ngày nào chưa diệt được nó tôi thấy thật sự không an tâm đấy.

Những gì Ngô Trực nói làm cho Nhã Kỳ im lặng, trầm mặc một lúc. Đối với việc này cô đã lên được thời gian tính toán chính xác. Chỉ còn đợi đúng ngày đúng giờ là làm việc. Giờ giữa chừng lại có thay đổi tuy không ảnh hưởng tới bố cục mà trước nay cô đã lập ra, nhưng nó cũng làm ảnh hưởng ít nhiều.

-Được rồi! Theo lịch trình của con bé Hoàng Ngân thì chiều này khoảng tầm năm giờ hơn nó sẽ đi ngang qua công viên. Lúc đó tôi sẽ gặp nó bên ngoài, các anh khi đó hãy hành động.

-Nếu đã nắm rõ thời gian và thói quen của đối phương ngay từ đầu sao cô không nói luôn. Bọn tôi làm nhanh cho rồi đợi chờ gì đến lúc này nữa.

Ngô Trực nghe được Nhã Kỳ nắm rõ thời gian sinh hoạt của Hoàng Ngân thì hẳn cũng có một chút bức mình. Bởi chỉ cần Nhã Kỳ đem việc này nói ra, hẳn sẽ sắp xếp mọi thứ làm trong một ngày mà không phải đợi đến hiện tại bị hội đồng một cách khó hiểu.

-Các anh nói phải chuẩn bị sao giờ lại trách tôi. Nếu không phải ngay từ đầu các anh chỉ cần nói hành động luôn thì tôi đã gửi ảnh và thói quen của con bé đó cho mấy anh tự làm, mà tôi cũng không liên can vào chuyện này rồi.

Nhã Kỳ đem việc này đổ lỗi lại cho bọn người Ngô Trực. Nhưng vì việc này cần sự giúp đỡ của cô ta nên Ngô Trực cũng chỉ biết chịu thiệt nói.

-Thôi vậy đi. Cô cho cái địa chỉ công viên nào và thực hiện ở đâu là được. Người của tôi sẽ đợi sẵn mà hành động lần này cô chịu thiệt một chút. Khi xong chuyện cô cũng có được thứ cô cần chúng tôi có được thứ chúng tôi muốn.

-Ok! Vậy quyết định như thế! Tôi sẽ nhắn tin địa điểm thực hiện kế hoạch cho anh và thời gian. Tuyệt đối không được chơi giờ đây thun đâu nếu không mọi việc hỏng bét hết, lúc đó tôi sẽ không chịu trách nhiệm về những gì phát sinh đâu.

Đem điện thoại cúp máy không để cho Ngô Trực trả lời, Nhã Kỳ nhanh chóng soạn một tin nhắn theo suy nghĩ của mình rồi gửi vào số đã gọi. Ngô Trực lúc này mặt âm trầm. Hôm nay hấn bị nhiều người làm tức không nhẹ, khi điện thoại vang lên âm thanh của tin nhắn đến. Mở ra xem nội dung bất giác trên môi của Ngô Trực hiện hữu một nụ cười.

Bạch Hải sau khi thấy cuộc trò chuyện của Ngô Trực kết thúc mới hỏi Ngô Trực.

-Giờ về chỗ anh hay chỗ của bọn em?

-Về khách sạn tao lấy đồ rồi qua chỗ bọn bây luôn, còn thẻ ATM với những gì cần ở phòng khách sạn.

Đem địa chỉ khách sạn cho Bạch Hải biết Ngô Trực đưa lưng vào ghế đầu ngửa ra sau đôi mắt nhắm lại thư giãn. Bạch Hải đem địa chỉ ghi nhớ rồi đánh tay lái di chuyển chiếc xe trên đường.

Thiếu Kiệt bây giờ đang bù đầu với một đống code và mã nguồn cần thiết để có thể viết nên một phần mềm passcode cho cái điện thoại của Ngô Trực. Hà Vi bây giờ mới liên hệ với Hà Thúc xong cũng trở lại nói với Thiếu Kiệt.

-Mình đã nói với ông rồi! Trong tối nay Lưu Chính sẽ đến Lưu Minh. Ông nói với cậu là tất cả những hồ sơ mà liên quan Lưu Chính sẽ lấy đem về cho ông, cậu xem tập hợp hồ sơ đi. Mà dứt khoát không để chú Lưu biết được chỗ này đâu.

-Ừ! nếu thế thì anh sẽ sao chép ra USB để cho Lưu Chính đem về Ngọc Châu. Còn hồ sơ về Lâm Gia thì chắc phải đợi Ngọc Nhi mới được. Anh không nắm những dữ liệu đó.

Thiếu Kiệt suy nghĩ một lúc rồi nói ra những gì hắn đang nắm giữ có thể đưa cho Lưu Chính. Những tài khoản của Ngân Hàng Thụy Sĩ có thể Thiếu Kiệt can thiệp được và những thứ khác cũng nằm trong tay hắn. Chỉ có những thông tin về Lâm Gia thì hắn không biết nhiều. Việc có nhiều thông tin hay không thuộc về Ngọc Nhi.

-Vậy để em nói với Ngọc Nhi một tiếng trước để cô ta chuẩn bị.

-Thế thời gian của chú Lưu chừng nào sẽ tới đây? Khi đó mình cũng không thể ở tầng hầm này mà gặp mặt chú ấy được, nếu không Vô Ảnh sẽ bị phát hiện. Mà việc em không báo cáo về Vô Ảnh cũng làm cho ông buồn.

Thiếu Kiệt suy nghĩ về việc Hà Vi giúp hắn che dấu một nhóm phi quân sự riêng biệt như thế này, cô phải có tâm tư như thế nào đối với ông mình. Hiện tại hắn còn tận dụng Vô Ảnh phát triển cho riêng mình để chống lại một số thế lực khác. Mà Thiếu Kiệt biết chắc nếu Hà Thúc biết được Vô Ảnh chắc chắn ông sẽ không đồng ý.

-Em nghĩ không sao đâu! Đến một lúc nào đó ông sẽ hiểu thôi. Nếu để Vô Ảnh hiện tại phơi bày ra ánh sáng sau này người chịu thiệt là anh. Chúng ta hoàn toàn chưa biết được nhà họ Lâm với nhà họ Ngô có tàn tư riêng cho mình một quân đội hay không. Nếu có thì Vô Ảnh còn có thể chống lại họ. Còn không thì đó là một quân bài đem lại lợi thế cho anh.

Hà Vi đem chuyện của Vô Ảnh giấu ông mình cô cũng đã tốn công suy nghĩ rất nhiều về ảnh hưởng của nó. Mà bản thân sau khi biết được mọi chuyện cần thiết cô thấy rằng Thiếu Kiệt chắc chắn phải cần Vô Ảnh còn hơn là để họ sát nhập với lại quân đội chuyên dụng. Thiếu Kiệt nghe Hà Vi nói thế cũng gật đầu thờ dài một cái rồi nói.

-Chuyện này sau này anh sẽ hướng Hà Thúc giải thích dùm em. Anh nghĩ lúc đó Hà thúc sẽ không trách mắng gì đâu.

Ngay lúc này điện thoại liên lạc của Vô Ảnh lại vang lên. Thiếu Kiệt nhìn vào điện thoại cũng nhú mày. Theo như Tú Trinh báo cáo thì Ngô Trực có lẽ giờ này đang ở bệnh viện. Hiện tại lại có điện thoại báo cáo tình hình thì đúng là việc lạ. Cầm điện thoại lên chấp nhận cuộc gọi bên kia với giọng gấp gáp nói.

-Thiếu Kiệt! Ngô Trực hẩn trốn viện rồi hiện tại không biết hẩn ở đâu!

-Cái gì Ngô Trực trốn viện! Không phải hẩn có canh sát canh giữ hay sao. Người của mình không để ý phòng bệnh của hẩn à.

Thiếu Kiệt lúc này cũng giật mình. Bởi chuyện diễn ra chưa lâu lắm hẩn còn muốn có nhiều thời gian hơn để điều tra trong điện thoại của Ngô Trực có cái gì. Hiện tại lại nhận được tin như thế này việc phòng bị các tình huống xảy ra càng khó khăn hơn.

Công Toại lúc này cũng thầm trách nhóm người của mình lơ là để cho Ngô Trực trốn thoát mà không biết hẩn đã đi đâu. Nhưng hẩn cũng phải báo cáo cho xong việc này.

-Hẩn đánh bất tỉnh canh sát trông chừng thoát khỏi phòng bệnh. Đến khi có y tá vào mới phát hiện việc này. Đội viên của mình cũng không tiếp cận được phòng bệnh chỉ có thể ở phía bên ngoài trông chừng có lẽ hẩn thoát ra ngoài với quần áo người khác.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 347: Chuyển Địa Điểm

Thiếu Kiệt cũng biết được Vô Ảnh không phải mọi chuyện đều có thể làm được. Phạm vi của họ cũng có hạn cho dù ở những nơi công cộng đông người cũng không tiện hoạt động. Ở bệnh viện có cảnh sát canh chừng người phạm tội càng không được.

Thêm vào đó quyền hạn chế của cảnh sát trong việc công phạm nhân vào sóng giường là trái với đạo đức y tế nghề nghiệp. Việc làm này đối với bác sĩ quản lý, chắc chắn họ sẽ không cho phép. Chỉ với những tội phạm cực kỳ nguy hiểm, họ mới bắt buộc sử dụng hình thức này nên Ngô Trực có điều kiện thoát đi là điều dễ hiểu.

-Cho người đến chỗ nhà kho mà bọn người Ngô Trực đã đến thăm dò thử xem. Với người của mình còn tiềm phục ở khách sạn nữa bảo họ quan sát thật kĩ vào. Có thể Ngô Trực sẽ trở lại đó không chừng.

-Vâng! Mọi người ở đó đã quan sát chăm chú để tìm ra tung tích của hắn. Với một nhóm đã qua bên nhà kho kia rồi. Nếu có tin tức gì nữa sẽ báo cáo về ngay.

Công Toại sau khi báo cáo xong đợi cho Thiếu Kiệt cúp máy hắn mới thở phào. Nhiệm vụ lần đầu mà đã cho thấy sự yếu kém và khiếm khuyết của Vô Ảnh cũng là một điều gì đó cho thấy nhóm người bọn hắn cần phải thực tế với những nhiệm vụ nhiều hơn.

Thiếu Kiệt lúc này càng phải gấp rút hơn. Vì những thứ mà hắn cần đến và những chứng cứ có thể buộc tội Ngô Trực. Nhã Oanh thấy Thiếu Kiệt

tập trung làm việc cũng hiểu hẳn đang gấp rút. Cô đi rót cho hẳn một cốc nước rồi đặt bên cạnh nhìn vào những tài liệu đang có nói với Thiếu Kiệt:

-Theo em thấy nếu Nhã Kỳ đã là người bị tình nghi lớn nhất sao anh không triệu tập cô ta điều tra luôn? Như thế sẽ đỡ phải mất nhiều thời gian của mình.

Thiếu Kiệt lúc này bàn tay gõ trên bàn phím cực nhanh im lặng không trả lời, Hà Vi thấy thế cũng nói nhỏ với Nhã Oanh.

-Thiếu Kiệt không làm như vậy được! Hiện tại Nhã Kỳ chỉ là người bị tình nghi còn không có chứng cứ gì để buộc tội cô ta, nếu mà làm như thế càng không ổn.

-Hà Vi nói đúng đấy có những việc nhìn bên ngoài thì họ chính là thủ phạm nhưng lại không phải. Hiện tại đúng là những yếu tố mà Nhã Kỳ có và những thứ chúng ta biết đều là hướng về cô ta nhưng như thế không có nghĩa cô ta là nội gián. Phải có chứng cứ, xã hội bây giờ cần chứng cứ để luận tội chứ không phải là cảm tính và những gì khách quan nhìn thấy được. Chỉ cần có chứng cứ thì cô ta cũng không chối tội được.

Bây giờ Thiếu Kiệt mới ngưng lại một chút để giải thích cho Nhã Oanh hiểu, mọi thứ không đơn thuần chỉ là cái nhìn khách quan. Hiện tại số điện thoại của những cuộc gọi mà Nhã Kỳ đã tiếp xúc cũng chưa nói lên được điều gì. Bằng chứng trong điện thoại của Ngô Trực cũng không có, việc muốn luận tội Nhã Kỳ có thể bị cô ta bắt bẻ lại. Mà Thiếu Kiệt thì lại muốn mọi thứ phải nắm chắc để đối phương không thể trở mình.

Ngô Trực đang trên đường về tới khách sạn của mình thì điện thoại vang lên một tin nhắn bắt lấy điện thoại mở tin nhắn ra xem. Dòng số điện thoại hiển thị người gửi là Nhã Kỳ. Nhú mào một cái nhìn qua dòng tin đã nhận.

“Đừng về khách sạn có người của Xuân Nghĩa Bang theo dõi. Đồ đạc của anh tôi sẽ cho người lấy ra nên đừng về, đến địa chỉ này. Chìa khóa để ở

gốc cây phía trước dưới viên gạch bị mẻ một góc, nơi đó an toàn hơn.”

Đọc xong những dòng đó, Ngô Trục mới lên tiếng nói với Bạch Hải đang lái xe.

-Ngưng, chuyển hướng về địa chỉ này. Bên khách sạn có người mai phục rồi. Mẹ nó biết ngay sáng nay bị gài, chắc là bọn nó có tin tao đến Lưu Minh này rồi! Chưa biết chừng bọn bây cũng bị theo dõi rồi mẹ nó. Đúng là địa bàn của bọn này có khác nhanh thật.

-Ừ để em nhắn cho tụi nó biết rồi đi từng đứa. Anh hỏi xem địa chỉ mà người của mình đưa là ở đâu, nơi đó làm địa điểm giữ người được không. Sợ là nhà kho bên kia bọn nó phát hiện ra thì kế hoạch hỏng hết.

Ngô Trục thấy điều Bạch Hải nói không phải không có lý nên cũng gật đầu. Hắn đưa tay nhấn nút gọi đi trên điện thoại. Phía bên kia Nhã Kỳ điện thoại vang lên cũng nhận cuộc gọi của Ngô Trục không đợi chờ lâu. Ngô Trục hỏi trực tiếp Nhã Kỳ

-Địa chỉ nhà này có an toàn không? Ai là chủ nhà vậy?

-Việc này tương đối an toàn. Chắc ông biết Từ Chấn Dân người của anh ông bị bắt cách đây không lâu đi. Nhà đó là của hắn đấy bị niêm phong cho đến bây giờ. Hiện tại nơi đó khá an toàn vì không ai lui tới, với lại nơi đây có niêm phong nên chẳng ai dại gì mà lại vào.

Nhã Kỳ nói ra lai lịch địa chỉ mà cô đã đưa cho Ngô Trục khiến hắn trầm mặc một lúc. Nhà bị niêm phong đôi khi lại trở thành một nơi an toàn đúng nghĩa. Vì sẽ không có người tiếp xúc cho đến khi căn nhà được Nhà nước hóa giá lại cho người khác theo diện bán đi lấy tiền xung công.

-Được! Việc này tôi biết rồi chiều nay phải thật thận trọng là được kế hoạch vẫn diễn ra như bình thường.

Đợi cho Ngô Trực cúp máy Bạch Hải mới hỏi hần.

-Sao anh chỗ này an toàn không? Được thì em cho bọn nó từ từ rời khỏi khách sạn.

-Ừ địa chỉ này được. Nó là nhà của một thằng bên dưới của anh tao. Hiện tại bị bắt và niêm phong nhà vì tội ăn hối lộ các thứ. Chắc hẳn có sự giúp sức của thằng nhóc Ngô Long đi. Nơi nguy hiểm nhất lại là nơi an toàn nhất. Hay! Chắc bọn nó sẽ không nghĩ tao sử dụng nơi này làm địa điểm chôn xác thằng nhóc Thiếu Kiệt đó đi. Nhà của người nó lập kế bây giờ thành nơi hần có thể trú hơi thở cuối cùng. Cũng hay à!

Ngô Trực đem suy nghĩ của mình diễn tả lại thành câu nói. Bạch Hải nghe được như thế cũng cười một tiếng lắc đầu nói.

-Bọn này muốn đấu với anh còn non lắm. Mà công nhận thằng cháu anh cũng tài chuẩn bị hết các thứ cho mình. Nếu có dịp em phải gặp mới được.

-Xong việc này muốn gặp thì đi Ngọc Châu. Thằng nhóc cháu tao được lắm nó chỉ có mỗi tội là giống tao cái điểm ăn chơi thôi còn những thứ khác mưu kế thì nó thừa hưởng từ ông già với thằng cha nó không tồi đâu. Lần này đi Lưu Minh cũng do một tay nó thúc đẩy.

Thấy Bạch Hải vừa khen mình lại vừa nói về đứa cháu mình thích Ngô Trực cũng không khỏi tỏ thái độ rằng nhà hần ai cũng tài giỏi.

-Thôi chạy qua bên đó lệ đi nơi đó cũng gần đây để sắp xếp các thứ rồi cho bọn người ở khách sạn cắt đuôi theo dõi mà tập kết ở chỗ này.

-Vâng!

Đáp lại một tiếng Bạch Hải vào số nhấn chân ga. Chiếc xe nhanh chóng tăng tốc trên con đường. Chiếc xe chạy trên đường không lâu thì rẽ vào một con hẻm. Nơi này không đông đúc mà khá vắng vẻ. Những ngôi nhà đều

xây một kiểu giống nhau. Nhìn qua có thể thấy nơi đây là một dự án khu nhà ở cao cấp dành cho đối tượng có thu nhập.

Ngô Trực thấy thế cũng gật đầu. Nơi này thường được phân lô xây dựng nhà nào cũng giống nhà nào cũng tiện cho việc hăn làm. Còn tại sao lại vắng vẻ, đơn thuần người ở nơi này đều là công chức có tiền. Họ mua nhà ở chỉ về nhà buổi tối vì đi làm từ sáng chả ai quan hệ với ai hoặc những người có tiền mua nhà để đó cuối tuần mới đến để nghỉ ngơi cùng bạn bè ăn nhậu các thứ mà không muốn làm phiền những người nơi mình đang sống. Địa điểm như thế này thì khá thích hợp.

Theo sự chỉ dẫn trên tin nhắn. Ngô Trực đem ổ khóa đang bị niêm phong cởi bỏ. Đẩy cánh cửa sắt mở ra để cho Bạch Hải đánh xe vào. Ngôi Nhà được làm có một dốc tầng hầm dành cho việc để xe. Đợi cho chiếc xe nằm gọn trong nhà. Bước đến bậc tam cấp lối lên ngôi nhà đưa tay nắm lấy cánh cửa có một tờ giấy niêm phong đã bị bong tróc một bên quăng xuống đất.

Cánh cửa được mở ra hơi nóng của việc đóng cửa lâu ngày làm cho Ngô Trực nghiến người một tí. Sau đó là một cảm giác lạnh lẽo có được từ căn nhà không có hơi ấm của con người.

Bộ bàn ghế gỗ, ấm tách trà phủ bụi, cái ti vi màn hình phẳng cũng có vài cái mạng nhện. Dưới đất là lớp bụi đồng dày. Đưa tay mở lấy cầu dao điện tổng Ngô Trực nhìn căn nhà một lúc rồi cười nói.

-Được nơi này tốt. Mẹ lúc đầu cho tao cái địa chỉ này đi đỡ phải đi mượn khách sạn ở không. Mà gọi bọn nó qua đây đi. Tao nghĩ đủ phòng hết đó. Phía trên chắc còn mấy phòng đồ đạc quét một cái thôi là có thể dùng được. Còn giường thì tháo tấm ra bụi ra là nằm được rồi.

-Ừ xem ra lúc thằng kia bị bắt đã ăn không ít tiền. Nhìn bộ ghế gỗ này cũng tốt, chắc chứa một phòng để giữ người nữa là ok còn mấy phòng khác để anh em mình sử dụng.

Bạch Hải đi vòng vòng đánh giá một chút về kiến trúc của căn nhà của Từ Chân Dân cũng vui vẻ. Hẳn vốn không muốn mấy ngày nữa ở trong nhà kho mệt mỏi canh người. Giờ chuyển địa điểm nơi này đúng là thích hợp. Dù sao thì ăn được ngủ được canh giữ con tin mà không phải phiền hà cũng là một điểm thoải mái.

-Mẹ cái tủ lạnh còn bìa nữa này! Lát nữa ra ngoài mua ít vật dụng bỏ vào. Đủ đồ chơi rồi, đợi hàng nóng về nữa là khỏi phải lo.

-Ừ để tao hỏi xem xe chở cái thùng hàng tao gửi ở bến xem lúc nào tới nơi. Hi vọng là trong hôm nay hoặc sáng mai tới lúc đó. Anh em mình dễ bề phòng bị hơn.

Ngô Trực nhìn thấy Bạch Hải mở tủ lạnh ra ngoài những thứ đã mốc meo vì tủ lạnh không chạy thì hầu như tủ lạnh vẫn hoạt động tốt. Việc có tủ lạnh để trữ thức ăn cố thủ cũng là một phương án khá tốt.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 348: Cầm Thú!

Đưa tay định nhấn số điện thoại của nhà xe thì chợt nhớ ra hẳn không nhớ số. Nhìn Bạch Hải một cái Ngô Trục mới nói.

-Mày nói một thằng chạy ra bến xe hỏi xe khách NA chừng nào đến. Nếu được thì cho nó lấy hàng tên tao luôn còn không thì hỏi chừng nào xe tới. Còn đám còn lại chia ra về đây. Chìa khóa này mày giữ đi tao đi lên kiểm cái giường ngủ một tí. Sáng giờ vậy là đủ rồi.

-Ừ vậy đi anh ngủ một giấc lấy lại sức em xem gần đây có nơi nào bán đồ ăn không mua về trữ lại sử dụng cho mấy ngày sắp tới.

Bạch Hải nghe Ngô Trục nói thế cũng dự định làm những việc hẳn muốn. Bây giờ lúc này bên ngoài cổng chính lại vang lên âm thanh đập cửa nhẹ. Ngô Trục thấy như thế cũng giật mình nhìn Bạch Hải. Bạch Hải lúc này cũng nhìn ra cửa. Hẳn bước từ từ ra nhìn qua ô để mở chốt cửa nhìn thấy một người phụ nữ đứng đó. Bạch Hải lúc này mới lên tiếng.

-Cô kiểm ai?

-Tôi đến đây đưa đồ cho Ngô Trục. Đây là toàn bộ đồ của anh ta từ khách sạn ngoài quần áo và chứng minh nhân dân tất cả đều có ở đây.

Nhìn qua người phụ nữ đưa gói đồ trong túi xộp Bạch Hải cầm lấy kiểm tra một lúc nói.

-Ai chỉ cô đến đây?

-Có một cô tên là Nhã Kỳ nói tôi lấy mấy cái này ra khỏi khách sạn đem tới đây sẽ được năm trăm ngàn lần trước tôi đưa một cái khăn cho anh này được một trăm ngàn rồi nên tôi làm.

Bạch Hải lúc này mới móc trong túi mình một tờ tiền năm trăm ngàn đưa cho người phụ nữ. Đợi người phụ nữ rời đi hẳn nhìn xung quanh một chút mới đóng cửa lại đi vào nhà. Ngô Trực thấy Bạch Hải trở lại trên tay lại cầm theo một túi xộp đen mới hỏi hẳn.

-Cái gì vậy?

- Người mình thuê người của khách sạn lấy đồ ra cho anh. Mấy cái quần áo thì bỏ đi còn ví tiền với lại cmnd mấy thứ linh tinh gọn nhẹ đều nằm trong này hết.

Ngô Trực lúc này mới cầm lấy túi xộp mở ra tìm trong ví một cái card lấy điện thoại ra và gọi đi. Bên kia một âm thanh tổng đài trả lời lại xong mới có người bắt máy. Lúc này Ngô Trực mới lên tiếng nói.

-Ừa! Em ơi cho anh hỏi xe biển số AM ZZZ đó tới Lưu Minh chưa em, anh có hàng gửi trên xe.

-Vâng anh đợi em một chút để em kiểm tra.

Người nhân viên sau một lượt im lặng bên điện thoại mới trả lời lại cho Ngô Trực biết.

-Anh ơi! Xe mình gửi đồ 7 giờ tối nay đến nha anh. Mình tới nhận hàng ở bến xe lô F dãy số 3 giúp em. Em cảm ơn.

Ngô Trực lúc này cúp máy xong mới nhìn vào đồng hồ hiển thị trên điện thoại đồng hồ lúc này là một giờ ba mươi. Trâm Ngâm một lúc Ngô Trực mới nói với Bạch Hải.

-Mày nói bọn nó trước 4 giờ tập trung giờ bọn nó đi ra ngoài cắt đuôi bọn theo dõi rồi tập trung ở đây đi. Còn hơn 3 giờ nữa hành động còn phải tới chỗ đó khảo sát tình hình. Mày qua chỗ lấy xe. nói cần thêm một chiếc xe nữa. Rồi về đây chia kế hoạch mà làm.

Bạch Hải lúc này gật đầu rồi đi. Ngô Trực mới hướng những tầng lầu phía trên đi xem xét tình hình.

Trong khi Thiếu Kiệt không nghỉ ngơi để viết phần mềm phá mật khẩu chiếc Iphone của Ngô Trực. Hầu như toàn bộ đội một và đội hai Vô Ảnh đang tìm kiếm trong vô vọng, chưa kể đến từng thông tin mất dấu của người Ngô Trực được gửi về, làm cho Thiếu Kiệt ngày càng lo lắng. Không khí trong tầng hầm của trung tâm Vô Ảnh ngày càng gấp rút.

Đã gần hai giờ kể từ khi mất dấu thành viên cuối cùng của bên Ngô Long. Tinh thần lúc này của Thiếu Kiệt căng như dây đàn. Công Toại và Bảo Huân trình diện ở trung tâm một cách bất lực. Họ trước giờ chỉ thực chiến với những công sự được sắp xếp. Và theo dõi cố định là chính. Hiện tại đụng phải đối tượng di động họ thật sự lộ ra nhược điểm yếu kém của mình.

Tiếng lạch cạch của bàn phím máy tính vang trong không trung. Không khí trầm mặc những âm thanh hỏi thông tin của những đầu số điện thoại một cách máy móc gấp rút.

Ngay cả ba người Nhã Oanh, Hà Vi, Tú Trinh đều nâng cao tốc độ của mình để tìm ra đúng người cần thiết. Dù bên ngoài vẫn còn người của Vô Ảnh đang triển khai tìm kiếm nhưng họ càng gấp rút bao nhiêu thì lại càng bế tắc bấy nhiêu.

Bây giờ trên một con đường quen thuộc của mình về với phòng trọ. Hoàng Ngân không biết rằng đối diện với cô là một sự kiện liên quan nhiều

đến Thiếu Kiệt. Từ khi chuyển vào học cùng trường với anh trai mình cô cảm thấy tốt hơn nhiều. Dù cho Thiếu Kiệt nghĩ học thường xuyên nhưng vẫn không ai nói điều gì. Mới đầu cô thấy việc này là lạ chắc chắn phải có người hỏi cô về Thiếu Kiệt nhưng lại không có ai nhắc đến điều này. Cho đến khi bản thân mình tự hỏi lấy Lý Bân hoặc Lâm Vũ thì nhận được một câu.

“ Anh Kiệt nghĩ học như cơm bữa mà nhà trường cũng đã quen. Thành tích học tập lại không giảm, nên thầy cô cũng mắt nhắm mắt mở cho qua thôi.”

Cô đang đi bộ trên đường về nhà Cô thường đi rất chậm trước đây cô phải về sớm lo lắng cơm nước nhưng từ ngày bố mẹ cô đến làm cho Dì cô cũng được ra đó chơi và ăn cơm cùng mọi người, không còn cái cảnh người nào về trước ăn trước, người về sau dùng sau nữa. Điều này cũng làm cho cô thấy nhà mình cũng không còn bề bộn như khi mẹ còn đi làm ở các công ty. Vừa đi cô vừa nói thầm tính toán xem anh họ mình khi nào mới thật sự trở về.

-Chắc cũng còn mấy ngày nữa anh Kiệt về nước không biết anh ấy có mua quà cho mình không nữa. Lần này phải đòi mới được đi lâu như vậy mà không nhớ quà cho mình thì mét dì Lâm Nhu.

-Hoàng Ngân! Hoàng Ngân. Chị ở đây này!

Bây giờ bên cạnh vang lên âm thanh của một người nào đó gọi cô. Nhìn về nơi phát ra âm thanh Hoàng Ngân mỉm cười nói.

-Chị đợi lâu không. Mình đi ăn kem một chút trước rồi chị chỉ em bài tập đấy hôm qua hứa rồi.

Hoàng Ngân nhìn người phụ nữ trước mặt mình. Cô chọn con đường đi bộ về nhà này có lý do của nó. Bởi vì nơi đây luôn có một người chị. Mỗi ngày đều chỉ cô những bài tập khó mà cô không hiểu được. Từ khá lâu từ

khi mà cô biết được chị ấy là một người làm cho anh họ mình. Thì chị ta trở thành một gia sư ngoài giờ cho Hoàng Ngân. Thay vào đó là những ngày ngồi nói chuyện với nhau ở các hàng quán. Hôm thì kem cây hôm thì tại công viên với món bánh tráng trộn, xoài chấm muối ớt. Cứ như thế thời gian cho Hoàng Ngân thấy được mình có thêm một người chị khác ngoài anh họ mình. Đó là Nhã Kỳ.

-Có gì đâu! Hôm qua chị đã hứa thì hôm nay phải làm chứ! Mà nè hôm nay đi ăn gì đây?

-Hôm nay ăn bột chiên đi có gì khỏi về nhà ăn cơm nữa.

Hoàng Ngân lúc này suy nghĩ một chút mới nói ra món ăn mà cô đã chọn. Hầu hết ở những hàng quán mà cô với Nhã Kỳ đi ăn đều trở thành nơi Nhã Kỳ kèm cho Hoàng Ngân học tập. Nhã Kỳ bây giờ nhìn qua đồng hồ một chút mới nói.

-Cũng được mà chỗ đó bếp lửa nóng quá thôi hai chị em mình mỗi người một hộp rồi ngồi ngoài góc vắng công viên kia vừa ăn vừa giải bài tập.

Nhìn qua nơi Nhã Kỳ chỉ đến. Hoàng Ngân gật đầu mà không chút nghi ngờ. Cả hai người đến một xe bột chiên đang ở gần đó mà mua đồ.

Bạch Hải lúc này cũng nhíu mày một cái. Huỳnh Tỳ lúc này ngồi trên xe nói với Bạch Hải.

-Con nhỏ đó hành động thì Hành động đi còn đợi con bé đó ăn hết đồ ăn mới ra tay là sao?

-Mày không thấy công viên lúc này người đi tập thể dục đang đông à. Đường đi thì nó đã vẽ sẵn để tránh kẹt xe rồi mày sợ gì. Nó đã bỏ thời gian theo dõi tượng. Làm quen hoàn cảnh xung quanh mới dám chắc thời gian như thế. Mày không thấy nó tính cả việc nó gặp đối tượng không sai một phút nào à.

Vừa nói Bạch Hải đưa đồng hồ mình đang đeo cho Huỳnh Tỳ xem. Nhìn qua đồng hồ lúc này điểm đúng năm giờ năm. Văn Thoại lúc này ngồi một bên cũng gật đầu nói.

-Nó bỏ tâm tư không ít. Mà xem xem nếu không phải nó đưa thông tin chỉ đường thì có lẽ mình sẽ bị kẹt trong đồng xe ở ngã tư đó đấy. Ai nghĩ được cái đường vừa đủ ô tô qua đằng kia lại có thể thông ra ngoài không.

-Mà bọn bây cũng đừng có mạnh tay qua xong vụ này anh Trực còn hưởng thụ con nhỏ đó đấy. Làm mà bầm dập cái gì thì ổng chửi bọn bây ráng chịu.

Bạch Hải lúc này mới đem những gì hắn biết nói cho nhưng bốn người trên xe. Huỳnh Tỳ nghe thế cũng cười cười. Tứ Hải bây giờ mới lên tiếng.

-Trước sau gì cũng bị ăn thôi. Em thấy cứ để anh Trực ăn lấy con em thằng kia trước mặt nó. Như thế mới đủ thú vị. Thằng anh chết xong nó cũng chết theo cần gì giữ gìn nó. Để nó hưởng thụ một chút có phải tốt hơn không.

Ba người còn lại luôn cả Bạch Hải đều nhìn Tứ Hải thốt lên một câu đồng thanh.

-Cầm Thú!...

Tứ Hải lúc này cũng cười cười đáp lại lời nói của ba người.

-Tao thấy sao nói vậy, con bé đó còn non nó chắc chắn phải hơn chứ.

-Mẹ con người ta mới mười sáu tuổi mà cũng suy nghĩ được hay thật. Mẹ gồm bỏ mẹ!

Bạch Hải lúc này mới mắng Tứ Hải một câu vì sở thích bệnh hoạn của thằng này. Lúc này Văn Thoại vừa nhìn vừa nói.

-Mà nó mười sau tuổi cũng phát triển đầy đủ mà. Xem coi anh Trục không dùng thì để cho thằng Hải dùng thì phí quá.

-Mẹ hết hiếu nổi bọm mà hết thằng Hải giờ đến mà. Thôi tập trung đi. Xong việc về đến nơi còn cần để anh Trục quyết định.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 349: Hoàng Ngân Bị Bắt

Bạch Hải lúc này nhìn về phía Hoàng Ngân với Nhã Kỳ đang đi về phía chỗ ghế đá gần bọn hắn. Cách chiếc xe của nhóm người Bạch Hải chừng vài bước chân. Lúc này Hoàng Ngân cùng với Nhã Kỳ ngồi xuống Nhã Kỳ lúc này mới mở ra hộp bột chiên trứng của mình, lấy gia vị đổ vào.

Hoàng Ngân cũng thao tác không khác gì Nhã Kỳ trộn đều tất cả các thứ trong hộp lên. Hoàng Ngân mới nhìn Nhã Kỳ nói.

-Dạo gần đây có tin tức gì của anh Kiệt không chị cả tuần nay hầu như không nghe chị nói gì về chuyện anh Kiệt về nước.

-Cái này chị cũng không biết. Sao em không hỏi Ngọc Nhi? Cô ta chắc biết Thiếu Kiệt chừng nào về mà?

Nhã Kỳ giả vờ như không biết chuyện gì vừa ăn vừa nói với Hoàng Ngân. Thở dài một tiếng Hoàng Ngân lấy chiếc nĩa nhựa được người bán đưa cho ghim ghim lên miếng bột chiên nói.

-Dạo này cứ thấy Ngọc Nhi bận bịu sao ấy! Thấy bạn đó hết xử lý chuyện này đến chuyện kia. Em lại sợ làm phiền, đúng thật là anh em có những công ty nhiều thế mà Ngọc Nhi lại thay anh em điều hành chắc cũng mệt mỏi không kém đâu.

Hoàng Ngân nghĩ sao nói vậy về những gì cô thấy được kể từ khi Thiếu Kiệt đi du lịch mà ra. Ngoài mặt Ngọc Nhi vẫn bình thường ở trường nhưng bên trong từng cái mệnh lệnh được âm thầm đưa ra để giải quyết mọi việc. Ngay cả Nhã Kỳ cũng thấy đây là một việc làm không dễ.

-Cái này chị cũng chịu! Ngọc Nhi thay Thiếu Kiệt truyền đạt những thứ cậu ta muốn. Cũng không dễ dàng gì, nếu công việc vẫn tốt những mà công việc không ổn thì Ngọc Nhi cũng liên lụy không nhẹ.

-Mà thôi khi nào anh Kiệt về em phải đòi anh ấy vài món quà mới được. Không thì lỗ chết, em sẽ thay chị đòi một phần quà của anh Kiệt cho chị. Dù sao chị cũng là người kèm em học chắc chắn anh Kiệt phải có quà cho chị. Có gì em nói với anh.

Sự hồn nhiên của Hoàng Ngân làm cho Nhã Kỳ có chút chột dạ. Nhưng nghĩ đến những người phía sau mình cô lại không nói gì tiếp tục cầm hộp thức ăn của mình cùng với Hoàng Ngân vừa ăn vừa nói chuyện về những gì đã diễn ra trong ngày.

Trên xe lúc này Văn Thoại mới lấy ra một chai nước nhỏ nhìn Bạch Hải nói.

-Cũng may trước khi qua đây em chuẩn bị một hai lọ thế này. Để phòng con nhỏ kia la lớn em nghĩ nên chụp thuốc mê nó.

Bạch Hải lúc này cũng quay lưng xuống nhìn chai nước thuốc trong tay Văn Thoại cười nói.

-Đến cả cái này chú cũng chuẩn bị à. Anh định để mấy chú xuống xe lôi hai đứa nó lên thôi. Nếu có cái này nữa thì đúng là đỡ phiền phức. Mà chú mày làm sao biết mà đem theo thế.

-Có gì đâu định qua đây thấy em nào đẹp đẹp cho vào một tý để vui vẻ ấy mà. Không ngờ giờ lại có đất dùng. Bắt hai đứa nó nếu mà thấy ồn quá thì cho vài giọt. Yên tĩnh đỡ làm phiền.

Văn Thoại đem những gì mình dự định khi còn ở Myanmar nói cho mọi người trên xe nghe. Bốn người lúc này đều lắc đầu bởi thằng này tính toán cả phần không của được thì cường bức như thế này thì thật tâm tư không

nhỏ. Nhưng vì bọn họ cũng không khác gì hắc đũa nào trên chiếc xe này mà không từng dùng qua thủ đoạn như thế này.

-Đợi một chút khi nó bỏ cái hộp qua bên cạnh thì xuống xe ra tay như đã định. Làm trong êm thấm rút đi trong âm thầm không để ai chú ý là được.

Bạch Hải nói ra ký hiệu mọi người trên xe đều gật đầu. Chỉ có Văn Thoại nhìn chăm chăm vào hai người qua cửa kính xe ô tô. Hắc cần phải đến đúng thời gian mới đổ thuốc mê vào khăn, như thế mới tránh được sự bay hơi của nước thuốc.

Một lúc sau khi mà Nhã Kỳ đem hộp đồ ăn của mình đặt xuống. Bạch Hải thấy thế nói.

-Ra tay!

Văn Thoại nhanh chóng mở chai nước thuốc đem vài giọt thấm vào giữa khăn của Tứ Hải với của mình. Cái khăn lúc này hiện lên một vết đậm. Cửa bên hông xe được mở ra bốn người đều bước xuống xe chỉ còn lại Bạch Hải bắt đầu đề máy xe ô tô.

Bước đến từ phía sau của hai người Hoàng Ngân và Nhã Kỳ. Vốn đang nói chuyện vui vẻ. Bất chợt bị một bàn tay từ phía sau chụp tới Hoàng Ngân vốn muốn vùng vẫy nhưng lúc này quán tính bị bất ngờ của cơ thể đem lượng không khí trước cái khăn thông qua đường hô hấp hít thật sâu. Đôi tay vốn đưa lên nhưng từ từ chậm lại ánh mắt của Hoàng Ngân từ từ chìm xuống. Nhã Kỳ bên cạnh cũng không khác gì mình cô chỉ biết rằng theo quán tính nhìn qua Nhã Kỳ cũng thấy trên mặt Nhã Kỳ một cái khăn giống như của mình. Chỉ kịp đụng nhẹ vào người Nhã Kỳ Hoàng Ngân hoàn toàn chìm vào giấc ngủ của nước thuốc.

Cơ thể hai người bị nhấc bổng lên. Nhóm người Bạch Hải nhanh chóng đặt hai người lên băng ghế. Lấy dây gút buộc lại tay và chân của Nhã Kỳ cùng với Hoàng Ngân.

Đóng cánh cửa xe lại Bạch Hải nhanh chóng cho xe chạy vào con đường trước mặt theo lộ tuyến mà Nhã Kỳ đã đưa cho hẳn. Vô Lăng trên tay nhìn đồng hồ lúc này kém mười lăm phút sáu giờ. Dòng đường lúc này hoàn toàn đông đúc xe cộ.

Chỉ có chiếc xe của Bạch Hải là lướt đi vào trong những con đường thông với các con đường khác di chuyển một cách nhẹ nhàng không cản trở.

Bây giờ gần đó mới có ba bốn người chạy lại nơi của Nhã Kỳ với Hoàng Ngân, một người trong đó chạy tới bỏ luôn cả chiếc xe máy hẳn đang ngồi trên đó.

-Mẹ nó! Lần này toi rồi Nhã Kỳ với em của Thiếu Chủ bị bọn nó bắt đi rồi. Má nó.

-Thật quá ỷ y cô ta trong tầm mắt không tiếp cận gần. Đến kịp lúc là không có chuyện gì rồi lần này làm sao mà báo cáo đây.

Lúc tất cả họ đều nhìn nhau. Việc xảy ra quá bất ngờ làm họ trở tay không kịp. Một người trong đó mới thở dài nói với mấy người còn lại.

-Không báo cũng phải báo! Kỳ này có khiển trách thì cả đám chịu chung hết cách rồi. Bọn nó hình như biết được bố cục chỗ này tính toán cả đường thoát rồi.

Một người trong nhóm nhìn người vừa đưa ra ý kiến nói.

-Ông gọi đi việc này báo cáo càng sớm càng tốt. Đội trưởng mà biết tụi mình làm việc bất lực không xong thế này cũng chết. Má tức thật!

Những người còn lại lúc này cũng nhìn về phía người đã đưa ra ý kiến, như bảo tự hẳn gọi cho Bảo Huân. Một người cầm lên cặp xách của Hoàng Ngân thở dài lắc đầu.

Bây giờ người đề xuất ý kiến cũng chỉ có thể đem việc này báo cáo. Cầm trên tay điện thoại của mình tìm trong danh bạ số điện thoại của Lưu Bảo Huân. Cố gắng lắm hăn mới nhấn được nút gọi đi.

Đợi cho một âm thanh đơn điệu của những hồi chuông điện thoại của hệ thống người này cũng lấy hết can đảm hít thở thật sâu. Đối với hăn giờ đây mọi thứ như nặng nề thêm.

Lưu Bảo Huân lúc này thấy điện thoại gọi đến từ đội viên của mình cũng mừng thầm hăn đang hi vọng bên kia báo cáo cho hăn một tin tức tốt lành về việc đã tìm thấy nhóm người của Ngô Trực. Nếu không người đội trưởng như hăn thật thất bại.

Bước ra gần đến chỗ lối lên của tầng hầm, cách xa nơi Thiếu Kiệt đang ngồi ở bàn làm việc. Lúc này Bảo Huân mới chấp nhận cuộc gọi nói.

-Sao có tin nhóm người Ngô Trực chưa? Bọn họ ở đâu?

Vốn hi vọng sẽ tìm được nơi ở của nhóm người Ngô Trực làm cho Bảo Huân càng gấp gáp, hối đội viên mình báo cáo. Người đội viên nghe thế cũng thở dài qua điện thoại nói.

-Vâng đúng là có một ít tung tích của bọn người Ngô Trực nhưng mà đội trưởng phải bình tĩnh.

-Thì nói lẹ đi anh mày đang hết sức bình tĩnh rồi, có tin tức báo cáo gỡ lại mặt mũi chút chứ. Bọn hăn đang ở đâu?

Bảo Huân nói chuyện qua điện thoại thấy đội viên mình dài dòng hăn cũng hối thúc. Người đội viên lúc này cũng méo mặt nhìn những người xung quanh đang nhìn hăn như để hăn nói càng sớm càng tốt.

-Vâng Bọn người Ngô Trực vừa bắt Nhã Kỳ với Hoàng Ngân em họ thiếu chủ ở công viên xong.

-Ừ... Ừ! Ở công viên ... Cái Gì! Mấy người đùa! Sao lại như thế được.

Vốn đang vui vẻ lúc này vừa nghe xong câu nói của người đội viên Lưu Bảo Huân có chút hồ đồ. Nhưng chợt hiểu ra điều gì đó hăn quát thẳng vào điện thoại khiến Thiếu Kiệt đang ngồi làm việc cũng đưa mắt nhìn.

-Không chuyện này không đùa!... Bọn em nói thật!... Bọn chúng vừa mới ra tay xong ... Không kịp đuổi theo.

-Giờ phải báo cáo thế nào đây trời. Mấy người hại thảm rồi!

Bảo Huân lúc này muốn khóc cũng không được việc này giờ thành không phải việc có thể qua loa nữa. Vốn còn tin vào năng lực của nhóm mình chỉ là chưa quen với theo dõi mục tiêu di động. Giờ đây Bảo Huân thật sự bó tay với đội ngũ của mình.

Hăn cúp máy điện thoại bước chầm chậm về phía Thiếu Kiệt. Công Toại nhìn hăn như muốn hỏi tìm được tin tức gì chưa. Nhưng chỉ nhận lại khuôn mặt mếu và cái lắc đầu làm hăn thở dài.

Tiến đến bên cạnh Công Toại, Bảo Huân lúc này vừa định lên tiếng thì Thiếu Kiệt đang đánh máy dừng lại cất tiếng hỏi hăn trước.

-Có tin tức gì về nhóm người của Ngô Trực không?

Bảo Huân lúc này cũng tự mình trấn an trong lòng rằng Thiếu Kiệt sẽ bình tĩnh giải quyết mọi chuyện. Nhìn thấy Thiếu Kiệt nhìn mình. Bảo Huân mới chậm chậm nói.

-Vâng không hăn là tin tức của nhóm người của Ngô Trực mà còn có cả những thông tin khác.

Công Toại lúc này cũng nhìn Bảo Huân ánh mắt hình viên đạn. Bởi qua việc giao tiếp ngầm vừa rồi. Bảo Huân nói hăn không có tin tức. Giờ lại nói

có tin tức thì Công Toại không hài lòng.

-Vâng nhóm người của Ngô Trực vừa mới bắt đi Nhã Kỳ cùng với Hoàng Ngân ở công viên hiện tại đã chạy thoát khỏi những người của mình.

Mọi người đang có mặt ở đây đều ngăn người ra. Thiếu Kiệt đang cầm cái cốc uống một ngụm nước cũng vượt tay rơi xuống bể tan tành. Công Toại thì xám mặt sắc mặt không tốt thấy rõ.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 350: Náo Động Lưu Minh (1)

Cám ơn đọc giả malua01 đã ủng hộ 1 kim đầu để góp tiền đóng net cám ơn bạn nhiều.. Thank mọi người đã ủng hộ mua chương theo dõi góp thêm giúp tác có thêm thu nhập cám ơn mọi người.

Thiếu Kiệt lúc này đứng bật dậy, hấn tức giận cho chính bản thân mình tại sao quên mất Hoàng Ngân mà không để người bảo vệ cô. Dẫn đến những hệ lụy thấy rõ. Một ánh mắt toát lên vẻ đăng đăng sát khí, một cổ áp lực không tên đè nặng lên mỗi người ở đây. Hà Vi lúc này mới bước đến bên cạnh hấn đưa tay nắm chặt lại nắm đấm đang hình thành trong tay hấn nói.

-Thiếu Kiệt lúc này là thời điểm anh thật cẩn thận bình tĩnh. Nếu anh càng nóng giận càng dễ dẫn đến những quyết định sai lầm.

-Đúng đó Thiếu Kiệt! anh cần bình tĩnh lại em biết Hoàng Ngân là em anh. Cũng là bạn của em, việc bắt lấy Hoàng Ngân mục đích chắc chắn là dụ anh về nước theo cục diện mà Ngô Trực biết. Vì thế anh cần thật sự bình tĩnh.

Nhã Oanh lúc này cũng lên tiếng nói ra lý lẽ mà cô tìm được trong phút chốc. Thiếu Kiệt lúc này vẫn chưa hết sự âm trầm của mình, nhưng hấn hiểu cả Hà Vi với Nhã Oanh nói ra sự việc này không sai, Hấn cần phải bình tĩnh. Nhưng để làm sao hấn có thể không nóng và có thể bình tĩnh trong lúc này mới là điều quan trọng, Thế Hải lúc này vội vàng lấy một chiếc điện thoại còn lại trong túi gọi báo cho Ngọc Nhi đang ở bên ngoài đối phó.

-Em nghĩ anh cần phải nhanh chóng hơn trong việc tìm ra bằng chứng của Ngô Trực, bởi vì chỉ như thế mới có thể định tội hắn. Hiện tại có thể nói Nhã Kỳ là nội gián chắc chắn rồi. Nhã Kỳ bị bắt có thể là một trong những phương án phòng bị cần thiết của họ. Mục tiêu chính thức là Hoàng Ngân.

Hà Vi lúc này biết chỉ có bây giờ Thiếu Kiệt cố gắng tập trung tìm những thứ trong điện thoại Ngô Trực là điều cần thiết, Thiếu Kiệt thấy thế mới ngồi xuống bàn tay hắn đánh trên bàn phím một cách nhanh nhất như muốn trút bỏ hết sự tức giận của mình.

Công Toại lúc này đưa ánh mắt nhìn lấy Bảo Huân ra hiệu ra chỗ khác nói chuyện, Thế Hải bây giờ thấy Thiếu Kiệt như thế cũng nói nhỏ với Hà Vi.

-Ngọc Nhi bên ngoài đã vận dụng Cao Thịnh cho người tìm kiếm, nhưng sợ bọn chúng đã rút đi êm đẹp mà không tin tức gì. Như vậy rất khó có thể tìm kiếm.

-Chuyện này chỉ có thể như thế thôi! Hiện tại nếu để Thiếu Kiệt ra ngoài có thể bại lộ nhiều thứ. Nếu Ngô Trực đã bắt Hoàng Ngân chắc chắn hắn sẽ dụ Thiếu Kiệt ra mặt, chúng ta còn ít nhất 24 giờ tìm kiếm, càng kéo dài tình hình càng tệ.

Hà Vi lúc này đánh giá tình hình cho Thế Hải nghe. Nhìn Thiếu Kiệt đang tập trung hết tất cả sức lực của mình vào máy vi tính xách tay đem theo Hà Vi biết hắn cần thời gian nhất định trước khi Lưu Chính tới Lưu Minh.

Nhã Oanh lúc này thấy Thiếu Kiệt như thế cũng cắn môi một tiếng hướng về những người đội viên đang thao tác thu thập thông tin cùng Tú Trinh nói.

-Mọi người ngưng lại hoạt động của mình đi. Dem mọi thứ ở đây giữ nguyên hiện tại không cần thiết nữa. Xuất phát ra bên ngoài tìm kiếm cho được tung tích của nhóm người Ngô Trục này, có tin gì về báo cáo gấp.

Tú Trinh nghe Nhã Oanh nói vậy cô nhìn Thiếu Kiệt một lúc. Hiện tại mệnh lệnh của những người nữ nhân bên cạnh Thiếu Kiệt có trọng lượng nhất định. Họ như là một người truyền đạt ý chỉ của hãn hiện tại.

Tú Trinh bây giờ cũng gật đầu đem nhóm người thu thập thông tin rời đi ra bên ngoài, Hà Vi lần này cũng bất ngờ vì sự linh động gặp trường hợp khẩn cấp lại đưa ra quyết định của Nhã Oanh.

Bảo Huân với Công Toại hai người ra một góc bàn bạc điều gì đó cũng rời đi. Họ thấy lần này bắt buộc họ phải ra hết sức lực để tìm kiếm cho bằng được nhóm người của Ngô Trục, sai lầm ở đâu họ cần phải sửa chữa sai lầm ở đó.

Ngọc Nhi nghe tin của Hoàng Ngân cũng báo lại cho Hoàng Lâm Nhu rời đi về trung tâm Vô Ảnh một cách nhanh nhất. Về đến trung tâm, nhìn thấy Hà Vi với Nhã Oanh đứng một bên Ngọc Nhi cất tiếng hỏi.

-Thiếu Kiệt sao rồi?

-Giờ có thể nói cậu ấy đang tập trung hết sức có thể để làm việc, Hi vọng Thiếu Kiệt không căng thẳng quá.

Nghe được lời của Hà Vi, Ngọc Nhi lúc này thở dài một cái nhìn Hà Vi nói.

-Người của mình còn thiếu kinh nghiệm quá, thật sự không nghĩ đến họ yếu kém như thế này.

-Cũng không hẳn mình nghĩ họ chưa trải qua thực tế nhiều, vẫn còn hoạt động với những theo dõi tiêu điểm nhiều, chưa thật sự va chạm với những

loại người như Ngô Trục, qua lần này họ sẽ có kinh nghiệm cho mình. Ngô Trục cũng không phải là tên dễ đối phó.

Lúc này Thiếu Kiệt mới nhìn thấy Ngọc Nhi, hấn ngưng lại đôi chút suy nghĩ điều gì đó nói với Ngọc Nhi.

-Em nói với Lý Bân lấy danh nghĩa của anh triệu tập toàn bộ anh em trong trường, tập trung tại sân trường lúc tám giờ đi. Nói anh cần họ, như thế là được.

-Cậu nói với Lý bân mình triệu tập những thành viên nữ trong trường luôn.

Ngọc Nhi nghe thế cũng giật mình không hiểu Thiếu Kiệt định làm gì, lúc này Thiếu Kiệt tiếp tục nói với Ngọc Nhi.

-Em đem tám tấm hình của nhóm người ngô trục để trên tờ giấy A4 phô tô ra cho anh hơn năm trăm tấm hoặc hơn.

Hà Vi lúc này cũng ngăn người không hiểu Thiếu Kiệt làm gì. Bây giờ lấy điện thoại của mình ra Thiếu Kiệt gọi vào một số điện thoại của Tần Tiến đợi cho bên kia vang lên những hồi chuông dài sau đó mới có âm thanh bắt máy.

-Thằng nhóc định chừng nào mới về đây, gần một tháng rồi đấy. Đến tận hôm nay mới gọi cho thầy là sao.

Giọng của Tần Tiến vang lên nghe khá vui vẻ thông qua điện thoại, Thiếu Kiệt lúc này mới trả lời lại với Tần Tiến.

-Hiện tại em không có thời gian, hôm nay em nhờ thầy có việc lát nữa sẽ có một số học sinh tập trung ở sân trường thầy giúp em chuẩn bị một cái máy chiếu và một cái máy tính ở đó. Ngọc Nhi sẽ đem những gì em quay

lại gửi cho cô ấy mà phát ra cho các bạn, em thật sự cần thầy giúp đỡ lúc này.

Tần Tiến nghe được lời Thiếu Kiệt nói cũng cau mày bởi hẳn biết Thiếu Kiệt định làm gì đó trọng đại nên mới phải nhờ hẳn như thế.

-Có chuyện gì vậy triệu tập học sinh ngoài giờ là không được với lại em định làm gì khi mà tập trung các bạn học lại như thế, phụ Huynh biết được không hay đâu.

-Không họ sẽ tự nguyện đến chắc chắn như thế dù không biết là bao nhiêu nhưng có thể sẽ đông, bởi vì em cần họ tìm người giúp em.

Tần Tiến nghe thấy thế cũng thắc mắc, phải là người nào Thiếu Kiệt lại cần nhờ những học sinh trong trường đi kiếm. Vốn biết rõ năng lực hiệu triệu của Thiếu Kiệt không ít nhưng với vấn đề tìm người thì lần đầu tiên Tần Tiến thấy Thiếu Kiệt vận dụng bạn học để đi tìm.

-Ừ vậy để thầy giúp tới đâu hay tới đó nhé, tìm người thôi mà em có cần phải gấp rút như thế không? Được rồi gọi quốc tế tốn tiền lắm cúp máy đi có gì thì thầy nhờ người sắp xếp cho.

-À mà thầy nhớ máy tính phải có kết nối internet nhá, để em có thể nói chuyện cùng mọi người. Thông qua mic với loa của máy tính nữa.

Thiếu Kiệt cũng không quên những thiết bị cần thiết để cho Tần Tiến chuẩn bị sẵn giúp hẳn rồi mới cúp máy, cả ba người không biết Thiếu Kiệt sẽ làm gì nên Ngọc Nhi mới nhìn Thiếu Kiệt hỏi.

-Cậu định nhờ học sinh trường mình tìm người thật đấy hả? Như thế có nguy hiểm cho họ không?

-Mình sẽ để cho họ báo cáo tung tích của nhóm người của Ngô Trực không bảo họ trực tiếp đối đầu với bọn người đó là được.

Vốn còn e ngại ít nhiều Ngọc Nhi lúc này cũng gật đầu, Thiếu Kiệt bây giờ mới nhìn Ngọc Nhi hỏi.

-Máy tính nhà em có kết nối internet không anh, cần hướng dẫn em cài đặt cái này cho máy tính ở trường không anh?

-Có chứ, máy tính em có internet!

Thiếu Kiệt lúc này gấp lại máy tính xách tay thu lại dây điện cùng với mọi người rời khỏi tầng hầm. Hầu hết cả ba người chưa biết Thiếu Kiệt sẽ làm gì đợi khởi động máy tính của Ngọc Nhi lên Thiếu Kiệt nhìn xung quanh xong mới nói với Thế Hải.

-Chú ra ngoài mua giùm cháu một cái webcam và một cái mic, chú có thể liên lạc người bên công ty tin học của cháu để lấy cũng được.

Vừa nói Thiếu Kiệt vừa thao tác trên trình duyệt web nói với Ngọc Nhi.

-Lát nữa qua đó em tải cái này về lấy ID này đăng nhập vào nó y như của Garena thôi chắc em hiểu mà phải không? Khi kết nối xong khi em nghe chế độ đổ chuông điện thoại thì nhấn vào một cái nút xanh như điện thoại của mình là được.

-Ừ em hiểu rồi! Cũng không khó.

Thiếu Kiệt giải thích đơn giản nhất về chương trình mà hăn để cho Ngọc Nhi tải vì hiện tại chỉ có skype là có chế độ video call chính thức từ năm 2007 đến hiện tại.

-Được rồi em! Xem mà làm đi anh sẽ gọi cho Lý Bân!

Thiếu Kiệt vừa nói vừa lấy điện thoại ra gọi cho Lý Bân, rất nhanh chóng nhận được tín hiệu nhận cuộc gọi của Thiếu Kiệt cũng như Tân Tiến câu đầu tiên mà Lý Bân hỏi Thiếu Kiệt là.

-Chờng nào anh về thế anh Kiệt! Anh em ở đây nhớ anh quá trời này!

-Không nói nhiều! Triệu tập anh em ở sân trường mình trước tám giờ mọi chuyện ra sao thì gọi cho Ngọc Nhi biết, ai đi được thì đi không đi được thì thôi anh cần gấp Hoàng Ngân bị bắt cóc rồi! Anh cần anh em giúp tìm bọn người đó đang ở đâu.

Lý Bân nghe không sót một chữ cũng bất ngờ một lúc mới đáp lại một câu dứt khoát với Thiếu Kiệt.

-Vâng! Em làm ngay!

Biết Thiếu Kiệt thương em gái mình ra sao Lý Bân cũng không vòng vo như thường lệ mà cúp máy chấp hành ngay, việc Thiếu Kiệt vừa nói. Thiếu Kiệt lúc này thở hắt ra một hơi. Nhã Oanh và Hà Vi bây giờ lại thấy hân tiếp tục mở máy tính xách tay ra làm việc với tốc độ không thay đổi như ở bên dưới tầng hầm.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 351: Náo Động Lưu Minh (2)

Cám ơn đọc giả hungkimtrang đã ủng hộ 1 kim đậu để góp tiền đóng net cám ơn bạn nhiều.. Thank mọi người đã ủng hộ mua chương theo dõi góp thêm giúp tác có thêm thu nhập cám ơn mọi người.

Theo những gì Thiếu Kiệt căn dặn Ngọc Nhi, sau khi cùng Lý Bân bàn bạc. Cô bắt đầu đi chuẩn bị những thứ cần thiết mà Thiếu Kiệt muốn, Và cũng không quên đến sân trường Thiên Hoa chuẩn bị trước. Lúc này Tần Tiến cùng với vài người giáo viên đang thực hiện lắp đặt máy chiếu, cùng với những thứ mà Thiếu Kiệt yêu cầu. Ngọc Nhi sử dụng máy tính xách tay của Tần Tiến để cài đặt và đăng nhập tài khoản mà Thiếu Kiệt đưa cho cô.

Lý Bân thì bận rộn với những chuyện khác hẳn lên nhóm chat yahoo triệu tập tất cả mọi người với một câu duy nhất.

“ Báo cho tất cả mọi người tập trung tại sân trước trước tám giờ anh Kiệt có việc cần. ”

Nhận lại đó là hàng loạt những tin nhắn trả lời vô tận có thể kéo dài vô hạn với một chữ duy nhất Ok. Ngay lúc này Lưu Minh từng cuộc điện thoại hầu như đồng loạt nối liền với nhau. Người này gọi đến người kia, hầu hết là học sinh, với những ai không có điện thoại thì được người khác đến nhà tìm hoặc tới nhà của họ tìm cách kéo đi. Dường như một điều gì đó mà tất những người này đều có chung một đặc điểm đó là học sinh trường Thiên Hoa.

Thế Hải cầm lấy tờ giấy mà Ngọc Nhi yêu cầu mua đồ từ cửa hàng. Nhân Viên khi thấy được những thiết bị cần thiết của Thiếu Kiệt cần cũng

nhANH chóng đưa cho hãn rồi trở về. Thiếu Kiệt sau khi lắp đặt các thiết bị này vào trong máy tính của Ngọc Nhi cũng có thử đôi chút, khi mà Ngọc Nhi vừa đăng nhập vào tài khoản của chương trình skype ở trường Thiếu Kiệt cũng gọi thử video call để thử xem mọi thứ có thể ổn định trước khi hãn có thể trao đổi trực tiếp từ xa đối với những người trong trường hãn cần nhờ.

Tần Tiến thấy Ngọc Nhi bận rộn xong lại tiến đến giúp đỡ. Sau khi mọi thứ chuẩn bị xong hết lúc này Tần Tiến mới lên tiếng hỏi Ngọc Nhi.

-Thiếu Kiệt nó định kiểm ai mà chuyện gì phải làm gấp rút trong đêm tối như thế này?

Lường lự một chút không biết nên nói cho Tần Tiến biết có nên nói cho Tần Tiến nghe tình hình hiện tại hay không. Nhưng thấy nhờ sự hỗ trợ của ông ấy nên Ngọc Nhi cũng đem thông tin Hoàng Ngân bị bắt cóc nói ra cho Tần Tiến biết.

Và cũng không quên nói rõ lý do mà Thiếu Kiệt muốn vận dụng những người học sinh trong trường. Nhờ họ quan sát nơi mình ở, hoặc chỗ mình đi qua, có gặp những người đó không thì báo lại cho Ngọc Nhi, để đưa người giải cứu.

-Như vậy sao được! Học Sinh tuổi các em thường hay làm ra những gì không biết trước được! Các bạn đó lỡ như tự ý hành động thì sao?

-Việc này em nghĩ Thiếu Kiệt có thể lo được, chắc chắn cậu ta nói những người đó sẽ nghe. Em nghĩ là như thế trước giờ lời nói của Thiếu Kiệt với các bạn trong trường luôn có một độ nặng nhất định.

Suy nghĩ một chút gì đó, Tần Tiến thấy chắc chắn sẽ không ngăn cản được việc này vì với những gì ông biết không có sự giúp đỡ của ông ở đây. Thiếu Kiệt chắc chắn sẽ còn cách khác, mà như thế có thể nhà trường sẽ không thể quản lý hết hành động của các học sinh này. Còn bên ngoài thì

chắc chắn những người này sẽ nghe lời Thiếu Kiệt đôi khi còn nhiều hơn cả ông.

Bây giờ Lý Bân chạy tới trên tay còn không ngừng bấm điện thoại của chính mình phát ra những tin nhắn. Hầu như điện thoại trong tay của hắn không ngừng nghỉ một chút nào cố gắng đem những gì mình có đưa ra ngoài. Không chỉ có Lý Bân còn có cả những học sinh khác đang từ mọi nơi đến trường như đây là một buổi sáng đi học bình thường. Cổng trường lúc này cũng được mở ra. Một số học sinh ở những quán net gần đó. Hầu như đều nói chủ quán tính tiền rồi đi. Đến cả những người chủ quán net khi thấy những người chơi hầu hết là học sinh Thiên Hoa đều lần lượt thay nhau tính tiền hướng về phía trường đi tới cũng cảm thấy làm lạ.

Nhiều người còn đứng ra khỏi quán nhìn xem có chuyện gì xảy ra. Họ đứng quan sát rất lâu những người gần đó không hiểu chuyện gì hỏi lấy những người hàng xóm của mình là đang có chuyện gì. Vì họ thấy không chỉ nam sinh mà còn có cả nữ sinh đi vào trường, mà số lượng lại không phải chỉ một hai người.

Thời điểm lúc này đã gần hai giờ trôi qua kể từ khi Thiếu Kiệt biết tin Hoàng Ngân bị bắt cóc. Sân trường lúc này đông đúc những học sinh đến ngay cả Tân Tiến cũng lắc đầu. Bởi bản thân ông hiểu, chỉ khi nào có thông báo quan trọng vào ngày nghỉ, thì những học sinh cả sáng lẫn chiều mới đến trường, mà họ cũng đến lần lượt từ từ, chứ không phải như hiện tại toàn bộ tập trung về trường như thế này.

Những động thái này cũng làm cho một số thành viên trong Vô Ảnh báo cáo về. Họ báo lại cho Công Toại với Bảo Huân về những việc đang xảy ra. Hai người cũng hòa vào dòng người đến trường Thiên Hoa góp một chân vào việc này, thời gian điểm đúng tám giờ chiếc máy tính để cạnh máy chiếu vang lên âm thanh cuộc gọi.

Ngọc Nhi lúc này đưa tay tiếp lấy thao tác mà Thiếu Kiệt đã hướng dẫn cô. Hình ảnh Thiếu Kiệt đang ngồi trước máy vi tính cùng với hình ảnh hắt nhìn qua webcam được trang bị từ sân trường cùng làm hắt giật mình. Dù không biết là có bao nhiêu người đến dù chắc chắn sẽ đông nhưng hắt không nghĩ là sẽ đông như thế này.

Chỉ nhìn vào một nhóm người có thể thu được hình ảnh từ góc độ của cái webcam Thiếu Kiệt lên tiếng nói.

-Xin lỗi! Hôm nay đã làm phiền mọi người đến trường vào lúc này. Không vì điều gì cả hôm nay mọi người đều trải qua một ngày học tập mọi người cần phải nghỉ ngơi. Ai mà lại không cần sự nghỉ ngơi. Nhưng tôi cần thật sự cần các bạn, mỗi người trong các bạn hiện tại có thể giúp tôi rất nhiều. Ngọc Nhi em phát cho mọi người giấy đã chuẩn bị. Có thể nó không đủ nhưng mọi người chuyển tay nhau nhận diện hình ảnh trên đó thật kỹ giùm mình.

Ngọc Nhi cùng với Lý Bân bắt đầu chia ra những tờ giấy A4 trên đó có hình ảnh của nhóm người Ngô Trục. Mọi người cầm trên tay những tờ giấy đó mới xì xào bàn tán to nhỏ. Một người hướng Ngọc Nhi trong đám đông hướng Ngọc Nhi hỏi.

-Những người này là người nào?

Câu hỏi của người học sinh đó cũng được truyền qua micro tại hiện trường, cho Thiếu Kiệt nghe hắt lập tức tiếp tục lên tiếng nói.

-Những hình ảnh các bạn đang cầm trên tay là một nhóm người. Họ vừa mới gây ra một vụ án ngay tại Lưu Minh này với người bạn cùng trường cũng chính với người thân của mình Hoàng Ngân. Mình hi vọng mỗi người các bạn nhớ thật kỹ những hình ảnh này trải dài toàn bộ Lưu Minh tìm giúp mình nơi đã gặp họ và báo về cho Ngọc Nhi một cách sớm nhất có thể.

Trong đám đông một người cất giọng nói, làm Lý Bân mỉm cười bởi đây cũng là người trong nhóm bọn hắn.

-Cái gì! Lại có cả chuyện này! Mình nhớ em gái Thiếu Kiệt khá hiền lành trước còn bị ức hiếp ở bên trường Lưu Minh mới chuyển qua đây học với mọi người.

-Ừ đúng rồi em của Thiếu Kiệt khá hiền! Mà Thiếu Kiệt cậu làm sao có hình ảnh những người này mà bảo bọn mình đi tìm. Nếu tìm được chỉ báo cho Ngọc Nhi là được thôi có cần gì khác nữa không?

Một nữ sinh có mặt tại đây đứng ra nói chuyện, hầu như là Thiếu Kiệt không quen biết về những nữ sinh này, và hắn không nhớ mình có từng gặp cô ta hay không. Nhưng người nữ sinh lại đem chuyện nói về Hoàng Ngân cùng với thắc mắc của cô ta,

-Tại sao Thiếu Kiệt có những hình ảnh của bọn bắt cóc này? Nếu cậu có hình tại sao không báo cảnh sát.

-Đúng vậy chắc cũng không ít tin đồn mình có công ty làm việc này nọ trong trường đi. Mình xác thực điều này là đúng, và hơn thế nữa những tin đồn về mình sẽ bỏ tiền vào cái lớp học vi tính cũng như học bổng tin học của các bạn là sự thật. Những thiết bị cần thiết mà theo như mình đã đề xuất trong năm sau sẽ thực hiện cũng là tiền của mình. Những người này là đối thủ cạnh tranh họ muốn dùng Hoàng Ngân uy hiếp mình trên thương trường. Nếu thất bại có thể mình sẽ không hỗ trợ các bạn được. Vì thế hiện tại mình cần các bạn đem nơi ở của bọn chúng đào ra. Báo cho Ngọc Nhi biết để cảnh sát can thiệp. Tuyệt đối không tự ý hành động theo chủ nghĩa anh hùng cá nhân. Bởi có thể bọn này có vũ khí. Mà việc này cảnh sát phải biết nơi ở xác thực mới triển khai hành động được

Tần Tiến không ngờ việc này lại liên quan đến trường, vì chỉ có Thiếu Kiệt đề xuất những phương án ấy được duyệt tiền hắn bỏ ra nếu thật sự đối

thủ trên thương trường làm việc này thì chắc chắn Thiếu Kiệt sẽ thiệt thòi số tiền không nhỏ. Như thế trường hấn cũng không có được những thứ mà Thiếu Kiệt đã hứa. Một số học sinh biết được học bổng sắp tới của mình nếu vì chuyện này mà mất đi cũng bức tức nói.

-Cậu yên tâm chuyện này liên quan hầu hết mọi người trong trường. Không phải chỉ mỗi riêng cậu, tìm người thôi mà bọn này làm được.

-Đúng vậy đấy! Chắc chắn được cậu yên tâm! Cậu không có ở đây Hoàng Ngân sẽ như em gái mình. Dám đụng đến học sinh trường mình, phải tìm ra bọn này mới được.

Lúc này bên ngoài cũng có một số phụ huynh đi theo nghe được như thế cũng tức giận. Điều Kiện học tập của con họ đang bị đe dọa, họ cũng được nghe về thông tin sẽ có người tài trợ cho trường thiết bị hiện đại học tập mà họ không phải bỏ đồng nào.

Việc em gái Thiếu Kiệt bị bắt làm cho hấn thua lỗ trong kinh doanh không tài trợ được cho con em mình khiến họ bức tức không kém ai mà không muốn con mình có điều kiện học tập tốt nhất.

Một phụ huynh chạy từ bên ngoài chen lên nhìn trên màn hình mới nói với Thiếu Kiệt.

-Phụ Huynh chúng tôi sẽ giúp cậu trong chuyện này! Chỉ cần có thông tin những người này là báo cho người của cậu thôi, việc này tôi sẽ bảo ông nhà tôi nói nhân viên tìm kiếm.

Thiếu Kiệt nghe được người phụ huynh đó nói thế cũng gật đầu đáp lại.

-Vâng hi vọng mọi người giúp đỡ cháu trong chuyện này! Ở đây mình tuyên bố nếu bạn học nào tìm thấy họ, toàn bộ chi phí học tập của bạn ấy từ bây giờ cho đến đại học hoặc cao hơn được mình đài thọ đến hết. Còn nếu

phụ huynh hoặc người thân nào có được tin tức chính xác sẽ nhận được giá trị 100 triệu tiền cảm ơn từ tôi.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 352: Náo Động Lưu Minh (3)

Giá trị tiền cám ơn của Thiếu Kiệt nói ra làm không ít phụ huynh nét mặt có một chút chuyển biến. Lúc bây giờ không ít phụ huynh hướng con mình xì xào to nhỏ về thân phận của Thiếu Kiệt bởi số tiền đó không nhỏ, mà Thiếu Kiệt nói giá như thế không ai lại không muốn mình có được nó.

-Bạn học con làm gì có nhiều tiền vậy?

-Nghe nói cậu ta có công ty mấy chục tỷ, nhà như biệt thự có xe ô tô đưa rước mà cậu ta dễ gần lắm. Mấy lần đãi bạn bè anh em ăn uống nữa. Cậu ta là học sinh giỏi, hiện nay đang đi du lịch một tháng ở Thái Lan, chắc là qua bên đó bàn chuyện làm ăn bị đối thủ giờ trò giống như trong mấy cái phim truyền hình đấy.

Người học sinh nói lại cho phụ huynh mình biết cũng khiến cho những người kế bên nghe ngóng, tâm tư con người ai không muốn làm quen với người nhà giàu, nhất là người có thế lực như Thiếu Kiệt. Để hiệu trưởng làm ra hỗ trợ như thế này cũng đủ thấy người nói chuyện qua màn hình phải có quan hệ như thế nào.

Những phụ huynh đứng đây đều có tâm tư như thế, họ nhìn nhau đều ngầm hiểu một điều phải kéo quan hệ với cậu nhóc này. Một học sinh lúc này mới gật đầu nhìn Thiếu Kiệt qua màn ảnh nói.

-Cậu cứ yên tâm. Trước khi cậu về nước chắc chắn bọn mình sẽ tìm ra bọn người này để cứu Hoàng Ngân. Không vì tiền bạc cũng vì bạn học cùng trường. Không thể để họ thấy trường mình dễ bị bắt nạt được.

-Đúng vậy! Trường mình là một khối đoàn kết, mà Thiếu Kiệt đã nói mỗi học sinh là một học sinh không thể thiếu của trường. Mọi người giờ chia nhau ra đi tìm nhóm người này. Nếu được nhìn từng căn nhà từng góc phố luôn.

Nói rồi người đó rời đi theo sau là một tràng cảnh cũng không kém lúc những học sinh đi đến trường. Hiện tại trong mỗi người đều có một tâm tư riêng người vì tiền, người vì học bổng, người vì bạn bè, mỗi người mỗi cá nhân đều hướng những người trên tay có những tờ giấy in hình của nhóm người Ngô Trục.

Bây giờ nơi đông người nhất là chỗ tiệm phô tô ngay trước cổng trường. Đến cả chủ tiệm hiện tại cũng giữ lại một tờ lấy làm bản gốc hỏi số lượng muốn in của những người đang đứng trước cổng trường. Có thể nói tiệm phô tô lúc này được dịp thu tiền không nhỏ khi mà một tờ giấy A4 hai trăm đồng được nâng lên thành năm trăm đồng.

Công Toại với Bảo Huân lúc này cũng ngăn người bởi vì với số lượng học sinh truyền miệng với nhau cùng với phụ huynh từng người biết chuyện này lan truyền đi tin tức dường như làm náo động Lưu Minh.

Ai nấy đều rời khỏi nhà hi vọng có thể bắt lấy cơ hội hiếm có này. Chỉ cần tin tức chính xác không cần phải tham dự vào bắt những người này đã có được một trăm triệu ai mà không muốn mình là người sở hữu số tiền đó. Nên một truyền mười, mười truyền trăm. Cứ như thế con số người biết chuyện này cũng được nhân lên.

Tần Tiến lúc này cũng thờ dài nhìn Ngọc Nhi nói.

-Hi vọng sớm có thể tìm thấy Hoàng Ngân đi!

-Vâng! Em cũng hi vọng thế, thầy xem giúp em chỗ này nha, em chạy đi làm mấy cái khác nữa.

Ngọc Nhi thấy những thiết bị cần thiết bây giờ không cần sử dụng nữa cũng nhờ Tần Tiến dọn dẹp giùm cô. Tần Tiến lúc này cũng gật đồng ý, bởi hẳn biết Ngọc Nhi hiện tại đang giải quyết nhiều việc cho Thiếu Kiệt. Những thứ linh tinh ở đây Tần Tiến có thể làm được, hẳn tự thấy đôi khi học sinh của mình giỏi quá cũng không phải là chuyện tốt, như việc hiện giờ.

Ngô Trục và nhóm người của mình lúc này vừa mới di chuyển hàng hóa đã lấy từ bến xe về mọi thứ bên ngoài Lưu Minh sóng gió ra sao bọn hẳn đều không hề hay biết.

Lúc này khai thùng xốp chứa đầy những hộp mứt dâu được đặt phía trên cùng. Bạch Hải mới nhìn Ngô Trục cười cười nói

-Cái đám mứt này sáng mai kiếm mấy ổ bánh mình ăn được à. Lâu lắm rồi thật sự chưa dùng đến nó đây.

-Bên dưới còn có mấy hủ mắm bọn mày ăn luôn cho tao nhờ. Mẹ chỉ có hàng như thế này mới làm tăng trọng cho cái thùng bọn nhà xe mới không nghi ngờ.

Vừa nói Ngô Trục vừa nhìn vào trong thùng. Khi mà lớp đầu tiên được đem ra ngoài. Được lớp thứ hai được đặt bên trong một cái khuôn hình chữ nhật khá cao. Bên trong những linh kiện súng ống được tháo rời ra. Bạch Hải và nhóm người của hắn sử dụng khá thành thạo, nhanh chóng ráp thành những vũ khí sát thương cao.

Bạch Hải lúc này nhìn Ngô Trục vẻ mặt khá không vui, bởi hắn thấy những vũ khí này sau khi ráp xong hầu như không có đạn. Có vũ khí mà không có đạn để bắn cũng không phải là việc tốt làm gì.

-Ừa đạn đâu anh đừng nói bọn em sai súng chỉ để hù thôi đấy nhé.

-Bọn mày ngu à! Ba thùng mới mở một thùng có ba cây súng AK47 thôi thì sao đủ hai thùng còn lại một thùng có cây AK47 với năm cây súng K54. Còn một thùng cuối ba cây K54, với 10 hộp đạn ba hộp chín ly. Còn bảy hộp kia là dành cho AK47.

Ngô Trực lúc này nói ra số lượng súng mà hắn đã bỏ vào những thùng xộp này cho người chở ra bến xe. Lúc này không chỉ Bạch Hải mà những người còn lại đều chia nhau lần lượt mở tất cả các thùng còn lại.

Bạch Hải lúc này nhanh chóng lấy mấy hộp đạn ra mở một hộp nhựa chứa những viên đạn ra nhét vào trong băng đạn của súng AK mà hắn đã ráp để qua một bên lần lượt như thế.

Lúc này trên lầu trong một căn phòng ở góc cuối nhà, rèm cửa đóng kín hầu như tất cả những đường mép hở của cửa sổ và cửa kính đều bị dán băng keo lại. Căn phòng trống trơ, ngoài cái giường và bàn ghế gần đó. Đặt trên giường là hai người. Một người là Nhã Kỳ với người còn lại là Hoàng Ngân, miệng hai người lúc này được bịt lại bằng một đoạn băng keo.

Trong cơn mê man Hoàng Ngân từ từ mở mắt mình ra nhìn vào đối diện cô lúc này là khuôn mặt của Nhã Kỳ với miếng băng keo trên miệng cô chột muốn đưa tay lên kéo miếng băng keo ra cho Nhã Kỳ thì cảm giác cô tay bị siết lại.

Cánh tay của Hoàng Ngân lúc này được đặt ở phía sau với những sợi dây rút rút lại, không cử động được cả Hoàng Ngân lúc này có cảm giác sợ sệt thật sự bởi vì cô muốn hét lên thật to, nhưng miếng băng keo trước miệng mình không cho phép cô làm điều đó.

Khẽ lăn mình qua đụng đụng Nhã Kỳ, cô thấy Nhã Kỳ không có động tĩnh gì thì càng cố sức dùng vai với chân mình đập đập vào cơ thể Nhã Kỳ để đánh thức cô ta tỉnh lại.

Phải qua một lúc lâu sau. Hoàng Ngân lúc này mới có thể đem Nhã Kỳ đánh thức, giống Hoàng Ngân lúc này cô cũng khá bất ngờ với những gì diễn ra trước mặt mình dù đã biết trước nhưng Nhã Kỳ vẫn không biết được khi một người bị trói và không thể nói một lời nào thật sự rất khó chịu.

Ngay khi việc Hoàng Ngân dùng chân mình cố đánh thức Nhã Kỳ đã gây ra tiếng động để những người của Ngô Trực lúc này cũng biết được một trong hai người đã rã thuốc mê.

Ngô Trực cùng với nhóm người của mình bây giờ cũng bước lên trên phòng giam giữ hai người, vừa bước vào cửa Ngô Trực nhìn hai người nói.

-Sao tỉnh rồi à! Xem ra dậy hơi sớm! Mà thôi không sao tạm thời mở băng keo ra cho tụi nó nói chuyện, cứ như thế này không thì một mình tao độc thoai mất.

Sơn Vương cùng với Văn Thiệu lúc này mới mở miếng băng keo trước miệng hai người, Hoàng Ngân vừa được mở ra cũng nhìn Ngô Trực hỏi.

-Các ông là ai sao lại bắt hai người bọn tôi, nếu các ông muốn bắt cóc tổng tiền thì xin lỗi nhà tôi chẳng có tiền đâu mà cho ông.

-Cô em không có tiền thì đúng thật nhưng mà anh họ cô em có, với lại anh đây định bàn bạc với thằng nhóc Thiếu Kiệt đó một chút, nên phải mượn cô em mới gặp thằng nhóc đó được.

Ngô Trực lúc này cũng nói cho Hoàng Ngân biết việc hãm dự định làm, Hoàng Ngân lúc này biết mình trở thành điểm yếu để những người này làm khó dễ anh mình. Nhã Kỳ lúc này mới nhìn Ngô Trực nói lời giả dối, dù sao cô với tư thái bị bắt mà cam chịu quá cũng không ổn.

-Cảnh sát sẽ sớm tìm ra các người, mà Thiếu Kiệt cũng không có ở đây. Các ông lựa thời gian với địa điểm sai rồi.

-Cô em không phải anh không biết hẳn đang không ở đây, nhưng mà anh nghĩ chỉ cần nó biết em họ nó bị bắt cóc chắc chắn sẽ bắt vé máy bay sớm nhất về Lưu Minh. Như thế cũng chịu khổ cho hai em vài ngày đi.

Hoàng Ngân nghe thấy Ngô Trực nói như thế biết đối phương đã có chuẩn bị mà đến, Nhã Kỳ cũng tiếp tục nói lời trách móc.

-Mấy người lựa lúc không có Thiếu Kiệt ở đây, cậu ta về đến chắc chắn các người sẽ sống không dễ dàng. Đối phó với cả người không liên quan làm thế mà coi được

-Thứ nhất anh không phải là người trong giang hồ nên những cái quy tắc đó của em không áp dụng với anh. Thứ Hai bọn anh chỉ trông chừng bọn em đến lúc nào Thiếu Kiệt về thôi. Hiện tại anh sẽ dùng điện thoại của em gọi cho Ngọc Nhi gì đó đi hi vọng cô ta sẽ báo lại cho Thiếu Kiệt.

Ngô Trực vừa nói vừa cười, để cho Sơn Vương, Văn Thiệu hai người lấy băng keo dán lại miệng của Nhã Kỳ và Hoàng Ngân cũng không quên chụp một ít thuốc mê cho hai người tiếp tục giấc ngủ.

-Cho bọn nó ngủ đến sáng đi. Tối nay còn nghỉ ngơi chuẩn bị các thứ khác nữa không có thời gian mà thức canh hai đứa nó đâu.

Thấy Ngô Trực ra lệnh để cho hai người tiếp tục ngủ. Huỳnh Tỳ mới hỏi hẳn.

-Chụp thuốc mê hoài như vậy lỡ có hại cho sức khỏe thì sao anh?

-Mẹ xong việc khử luôn mà còn hại sức khỏe. Đầu óc mày có vấn đề à? Mày ngu thì chừa chỗ cho người khác ngu với, mặt thẳng nào thẳng nấy nó đều thấy mà còn muốn để nó sống.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 353: Xin Lỗi Cháu Không Đợi Được

Ngô Trực lúc này cầm trong tay cái điện thoại của Hoàng Ngân tìm trong danh bạ của cô sổ của Ngọc Nhi. Đợi cho tìm thấy được tên của Ngọc Nhi, Ngô Trực mới bấm điện thoại gọi đi.

Ngọc Nhi lúc này vừa về đến nhà để gặp Thiếu Kiệt thì điện thoại vang lên. Đưa tay vào túi lấy ra cái điện thoại nhìn dòng chữ hiển thị trên màn hình Ngọc Nhi mới nhìn Thiếu Kiệt nói.

-Điện thoại của Hoàng Ngân! Chắc chắn là Ngô Trực gọi chứ không ai khác hết Thiếu Kiệt giờ sao đây.

-Ghi âm lại xem hắn nói gì, xem như chưa biết Hoàng Ngân bị bắt cứ bình thường là được càng kéo dài càng tốt.

Thiếu Kiệt mở điện thoại mình ra bật chức năng ghi âm lên đưa cho Ngọc Nhi, bản thân cô biết mình nên làm cái gì nên nhận cuộc gọi của Hoàng Ngân còn bật loa ngoài để cho điện thoại của Thiếu Kiệt có thể ghi âm lại toàn bộ những gì cần thiết.

-Alo! Gọi mình có gì đó Hoàng Ngân

-Xin lỗi em gái! Tôi không phải Hoàng Ngân! Có thể cô biết tôi chỉ là chưa nghĩ ra thôi, Ngọc Nhi à!

Âm thanh từ từ phát ra từ cuộc trò chuyện, từng lời nói của Ngô Trực chậm chậm từ từ, Ngọc Nhi lúc này cũng vẫn giữ bình tĩnh nói.

-Anh là ai? Tại sao lại giữ điện thoại của Hoàng Ngân? Anh trả lời tôi biết ngay Hoàng Ngân đâu?

-Cô không cần phải gấp! Hiện tại em của Thiếu Kiệt đang trong tay tôi. Tôi cho thẳng nhóc đó trong vòng 12h trở về Lưu Minh này, nếu không, thì chuẩn bị nhặt xác em nó đi là vừa. Nhớ một điều kiên quyết. Không được báo cảnh sát, bye bye cô em bé nhỏ đến giờ tôi sẽ gọi sau.

Ngô Trực cắt ngang điện thoại chỉ để lại âm thanh tút tút phía bên kia, Thiếu Kiệt lúc này lưu lại đoạn ghi âm rồi gửi vào hộp thư dự phòng của mình, Thiếu Kiệt để như thế không đụng đến mà nhìn vào đồng hồ một chút. Hiện tại đồng hồ điểm gần 9h.

Thiếu Kiệt hẩn ở trong nhà không hay biết bên ngoài mọi người đang lục tung cả Lưu Minh lên, ngay cả cảnh sát cũng bắt buộc tham gia vào vì để giữ gìn trật tự trị an. Ai lúc này trên tay đều cầm một tờ giấy A4 gấp người nào có hình thể giống trong hình đều lấy ra xem đặc điểm nhận dạng.

Điện thoại lúc này của Ngọc Nhi lại vang lên lần này lại là một số không có trong danh bạ. Hi vọng có được tin tức nơi ở của những người nhóm Ngô Trực, Ngọc Nhi nhanh chóng nhận cuộc gọi. Bên kia điện thoại vang lên một giọng nói quen thuộc và khá bức tức.

-Ngọc Nhi cháu với Thiếu Kiệt làm cái gì thế. Cả thành phố này nó náo loạn lên hết rồi kìa. Hai đứa định làm cái gì vậy?

Vì mở loa ngoài nên không quá khó để Ngọc Nhi và mọi người biết người gọi đến là ai. Khương Đào chưa tới 1h từ khi chuyện Thiếu Kiệt bỏ tiền lấy tin tức, điện thoại của những người cấp trên luôn gọi liên tục cho hẩn muốn biết điều gì đang xảy ra.

Tức mình hẩn đem một người giữ lại hỏi cho ra chuyện thì người kia cũng không giấu, đem hết những gì mình biết được kể lại. Thế là hẩn hiểu Thiếu Kiệt vừa vận dụng nguồn lực của mình vào việc tìm người. Mà

những đối tượng này là ai hẳn khi ở sở cảnh sát đã tra được thông tin ít nhiều.

Ngọc Nhi nghe thấy Khương Đào trách móc, với ý tứ của hẳn rõ ràng tại sao không tin tưởng cảnh sát, mà lại vận dụng những người dân thường không có gì.

-Chuyện này do Thiếu Kiệt quyết định đấy chú! Chú muốn biết tại sao thì nói chuyện với anh ấy đi!

-Nó về rồi à! Đưa điện thoại cho chú mắng nó!

Khương Đào nghe được Ngọc Nhi nói thế cũng bất ngờ vì hẳn cũng nghe những người kia nói là Thiếu Kiệt đang ở nước ngoài.

-Định mắng ai đó chú! Hiện tại bên bọn người Ngô Trục không thể vận dụng cảnh sát chú được đâu, Hoàng Ngân trong tay bọn nó ngay cả người của Xuân Nghĩa Bang đã tìm kiếm cũng không tra ra, thì nguồn lực cảnh sát bên chú nhiều đến đâu cũng không bằng nguồn lực dân chúng có sẵn. Nên việc này cháu chỉ có thể làm như thế thôi.

Vừa nói chuyện điện thoại nhưng tay của Thiếu Kiệt vẫn không ngưng di động trên bàn phím máy tính xách tay. Âm thanh nói chuyện kèm theo cả tiếng cộc cộc của bàn phím phát ra.

-Chú mày không nghĩ đến những người kia vì số tiền mà cháu đưa ra làm việc nguy hiểm hả? Những người của bọn Ngô Trục đem về nước toàn là đầu trộm đuôi cướp có lệnh truy nã lâu năm mà chưa bắt được. Chú mày lại làm như thế này chẳng khác nào đẩy họ vào nguy hiểm cả.

-Cái đó không hẳn họ có thể tự lựa chọn mà. Cháu đã cảnh báo rồi, họ cũng đã có cái họ muốn giữa tiền và mạng cháu chắc chắn họ sẽ chọn về thứ hai nhiều hơn. Không ai vì một trăm triệu mà tự xông vào một nơi có

bảy tám người trên tay có vũ khí nóng cả. Trừ khi là họ ngu ngốc cực độ mới làm ra được chuyện này.

Khương Đào lúc này cũng âm trầm, điều Thiếu Kiệt nói không sai. Không ai mạo hiểm tính mạng của mình vì số tiền chưa nhận được cả. Nếu mất mạng họ cũng không nhận được tiền, chết vì điều như thế sẽ không ai làm. Thiếu Kiệt bây giờ mới tiếp lời

-Được rồi chuyện về Ngô Trực chú cũng không đề phòng được. Người của bọn nó được hợp thức hóa với quốc tịch và tên họ nước ngoài rồi chú có can thiệp thì người của bọn chúng cũng có thể dùng luật quốc tế mà thi hành. Chỉ cần bọn chúng mua chuộc được hồ sơ lý lịch có cuộc sống từ nhỏ ở bên đó, càng không có chứng cứ. Vân tay là một chuyện, nhưng giờ sợ là đến nhân chứng cũng đã quên ít nhiều về những gì bọn này làm ra rồi.

Khương Đào nghe được phân tích của Thiếu Kiệt cũng buộc phải đồng ý. Trên hồ sơ nếu đúng là những người này có quốc tịch khác và họ làm được hồ sơ xuất thân từ nhỏ bắt buộc phía cảnh sát chỉ có thể trục xuất họ về nước.

-Nếu thế thì đúng thật bọn chúng lần này về đây chuẩn bị cũng không ít, nhưng mà sao cháu dám chắc là những người của Ngô Trực có vũ khí nóng?

-Chú nghĩ xem Ngô Trực là người nào? Một người cón con bên dưới còn có súng thì chú nghĩ với nguồn lực và địa vị của hắn làm gì không có. Chắc chắn sẽ có vũ khí sát thương cao hơn cả súng lục, có thể là có AK theo cháu suy đoán là vậy.

Thiếu Kiệt nhận định tình hình theo tính liên kết bắt buộc của từng chuyện. Đến cả Hoàng Chí Kim còn có súng thì không lý nào một trùm đường dây buôn bán chế tạo độc phẩm như Ngô Trực lại không có được những khẩu AK cho mình.

-Được rồi! Cháu vận dụng nguồn lực của dân chúng tìm kiếm cũng được nhưng mà khi phát hiện được gì phải báo cho chú biết. Chuyện này không bình thường, chú sẽ triệu tập đội phản ứng nhanh, chỉ cần có tin là bọn chú sẽ xuất phát. Nhớ đấy phải cho cảnh sát bọn chú biết trước, không được manh động.

Khương Đào lúc này nhắc đi nhắc lại với Thiếu Kiệt về việc phải cho hẳn biết chỗ của Ngô Trực mà không được tự ý hành động việc gì. Đợi cho hẳn cúp máy Thiếu Kiệt chỉ lắc đầu miệng mỉm cười và nói thầm:

“ Xin lỗi chú, nhưng em cháu đợi không được ”

Bàn tay lướt trên bàn phím. Đưa một tay với lấy ly nước uống một hơi cạn sạch không còn một giọt, Nhã Oanh nhìn thấy thế cũng có cảm giác đau lòng. Bởi hẳn chỉ ăn đúng một cốc mì ly từ sáng đến giờ và hầu như chỉ uống nước cầm hơi. Lâu lâu lại thấy trên trán hẳn hiện lên lấm tấm những giọt mồ hôi.

Dù cho hai người Nhã Oanh với Hà Vi cùng khuyên hẳn nên tạm dừng ăn một chút gì đó lấy sức, nhưng hẳn vẫn như thế ngồi bất động, nhìn vào màn hình không chớp mắt, còn tay thao tác trên bàn phím máy tính liên tục. Nhã Oanh lúc này mới cầm cái ly lên một lần nữa lên tiếng.

-Thiếu Kiệt sáng giờ anh làm việc không ăn uống gì rồi. Cứ như thế sao có thể chống chọi được với những việc sắp tới. Anh nên nghỉ một chút ăn uống gì đó đi.

-Nhã Oanh nói đúng đấy Thiếu Kiệt chú Lưu một hai giờ nữa mới tới Lưu Minh chú ấy cũng phải ở lại một hai giờ nữa mới rời đi mà. Anh ăn chút gì đi.

Hà Vi cũng phân tích thời gian cho Thiếu Kiệt để anh không cảm thấy gấp gáp, và có thể dùng chút gì đó rồi mới tiếp tục công việc. Vừa thao tác

trên máy tính và nhìn vào màn hình máy vi tính. Thiếu Kiệt lúc này mới lên tiếng nói.

-Ngọc Nhi em ra chỗ nào bán thức ăn nhanh gì đó mua về đi, anh biết không chỉ có một mình anh, mà cả Nhã Oanh với Hà Vi cũng nhịn đói từ sáng tới giờ. Mua nhiều đồ một chút giúp anh, mọi người không đi ra ngoài được đành nhờ em vậy.

-Ừ! Để em nói người mua về. Anh cũng ngưng một chút đi không thể lúc nào cũng ngồi làm như vậy được. Anh mà gục xuống đó thì ai có thể chỉ huy mọi người làm việc được.

Ngọc Nhi cũng cố khuyên Thiếu Kiệt một chút, dù sao hiện tại Thiếu Kiệt cần giải quyết nhiều áp lực hơn cô rất nhiều. Thời gian và những thứ liên quan dường như đang chống lại cậu ta.

-Không sao đâu khoảng nửa tiếng nữa anh biết được trong điện thoại có gì rồi em cứ cho người mua đồ ăn về đi lúc đó xong việc anh ăn cùng với mọi người luôn.

Cả Hà Vi với Nhã Oanh lúc này cũng vui mừng bởi Thiếu Kiệt nói như thế có nghĩa là hẳn sẽ nhẹ đi một phần áp lực thời gian về những chứng cứ của Ngô Trực.

-Lần này anh sẽ sửa tài khoản của Ngô Trực một chút. Hẳn đã ra tay trước sau gì cũng lấy lý do tổng tiền. Anh sẽ trực tiếp lấy một số tiền từ tài khoản ngân hàng thụ sở của hẳn. Việc này hi vọng em không nói với Hà Thúc giúp anh. Bởi vì nó cần thiết để sử dụng đào tạo thêm cho Vô Ảnh.

-Ừ! Anh cứ làm việc này em không ý kiến. Những Thứ còn lại hồ sơ sau khi sửa phải thật cẩn thận. Để có thể định tội hẳn một cách tốt nhất.

Hà Vi nghe Thiếu Kiệt nói sẽ lấy một số tiền từ tài khoản của Ngô Trực, cô cũng không ngăn cản. Bởi vì cô biết, nếu hẳn không nói ra việc này.

Thiếu Kiệt hẳn cũng có thể lấy hết tiền trong tài khoản của Ngô Trục, mà cô và Hà Thúc cũng không thể trách móc hẳn điều gì. Bởi họ không can thiệp được vào hệ thống ngân hàng như Thiếu Kiệt.

Những chương sau đang đợi beta các bạn vui lòng thông cảm. Beta xong sẽ lên chương

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 354: Nhân Tình Không Dễ Kiếm

Đêm đã dần về khuya mà tin tức về nhóm người Ngô Trực vẫn chưa có, ngồi trong nhà Ngọc Nhi mọi người đang ăn những đồ ăn mới được mua về. Thiếu Kiệt vừa ăn vừa chỉnh lý lại những tập tin hồ sơ cần thiết, và thao tác một vài thứ trên tài khoản của Ngô Trực.

Ngay lúc mọi người đang ăn uống sau một ngày hầu như không còn gì trong bụng, bất chợt điện thoại của Hà Vi vang lên. Tất cả mọi người đều đổ dồn nhìn vào màn hình, trên đó hiển thị hai chữ Lưu Chính. Thiếu Kiệt biết sắp đến lúc cần thiết phải giao những thứ mà hắn lấy được từ ngân hàng Thụy Sĩ.

Hà Vi lúc này cũng nhận điện thoại, đầu bên kia vang lên âm thanh của Lưu Chính nói.

-Chú đang ở bên dưới địa chỉ mà cháu đưa, vì có thứ phát sinh nên chú phải vào đây sớm hơn một chút.

Ngọc Nhi lúc này bước gần đến cửa sổ, vèn tấm màn lên và nhìn xuống. Thấy được người đứng bên dưới chỉ một mình Lưu Chính nên cũng gật đầu.

Thế Hải lúc này mua đồ trở về đang ăn cùng với mọi người cũng đứng lên xuống mở cửa cho Lưu Chính.

Thiếu Kiệt bây giờ cũng sao chép toàn bộ hồ sơ mà hắn có được vào trong một cái USB, từng tài liệu một được chuyển qua một cách nhanh

chóng. Chỉ có hồ sơ của Ngọc Nhi là hẳn không thể chuyển sang dạng file tài liệu vì hầu như không có thời gian để làm việc đó.

Lưu Chính ăn mặc tương đối bình thường như một người du lịch. Ngồi xuống bàn trước mặt của Thiếu Kiệt, Lưu Chính mới lên tiếng nói,

-Tình hình ở đây như thế nào rồi, nghe Hà Vi gọi về mọi người cũng khá lo lắng sợ cháu làm sai điều gì, sẽ ảnh hưởng không nhỏ à. Hồ sơ của Nhã Kỳ có phát sinh, mà đến bây giờ chú mới biết.

Nghe Lưu Chính nói về sự phát sinh trong hồ sơ, không như lúc đầu Thiếu Kiệt cũng bất ngờ phải có sự việc gì đó, khiến cho hẳn phải tới đây sớm hơn dự kiến và điều này chắc chắn ảnh hưởng của Nhã Kỳ không nhỏ.

-Hồ sơ của Nhã Kỳ làm sao mà có phát sinh thế chú. Nếu có phát sinh phải có ghi chú chứ, cháu lần trước xem qua cũng đâu thấy được đâu?

Hà Vi cũng thắc mắc không kém, cô đã từng xem qua hồ sơ của Nhã Kỳ việc có phát sinh trong hồ sơ thường sẽ có ghi chú và điều này khiến cho hồ sơ dễ nhận định về đối tượng hơn. Mà bây giờ Lưu Chính lại nói hồ sơ của Nhã Kỳ có phát sinh thì cô hoàn toàn không thể tin được.

-Chuyện này vốn sẽ không ai biết và hồ sơ cho đến bây giờ cũng sẽ không chỉnh sửa nhiều, nhưng khi tìm hiểu kỹ lại thì nó cần phải được thay đổi. Bởi nguyên do dẫn đến chuyện Nhã Kỳ làm nội gián rất có thể do chính ông cháu gây ra. Hai đứa xem hồ sơ đi rồi sẽ rõ.

Thiếu Kiệt lúc này cũng cầm bộ hồ sơ của Nhã Kỳ được lôi ra từ trong cái ba lô của Lưu Chính. Nhìn nó như một bộ sơ yếu lý lịch thông thường không có gì là nổi bật. Từng thông tin về Nhã Kỳ hiện ra, những gì đã xảy ra với cô ta đều được ghi lại cẩn thận. Thiếu Kiệt chăm chú đọc rất kỹ và hẳn hầu như không bỏ sót một chữ, một thông tin cần thiết nào liên quan đến cô ta trong hồ sơ.

Hà Vi cũng muốn kiểm chứng lại hồ sơ của Nhã Kỳ nhưng hiện tại Thiếu Kiệt đang xem nên cô cũng im lặng, đợi cho đến khi hắn đóng lại bộ hồ sơ đưa cho Hà Vi mới thở dài nói.

-Không ngờ lại như thế. Nếu không phải vì sợ ảnh hưởng đến danh tiếng của quân đội chắc hẳn Nhã Kỳ sẽ hiểu được cô bị lợi dụng như thế nào đi.

-Ừ! Chú đã hỏi Hà Thúc chuyện này, năm đó chính xác là có những đối tượng quân nhân có thẩm quyền liên hệ không nhỏ. Mà bố mẹ của Nhã Kỳ cũng chỉ là con cò để họ Ngô thâm nhập vào quân chính. Cháu thấy đó hầu hết gia đình cô ta đều theo Ngô Kỳ, mà cháu cũng hiểu rồi đây cây đổ bầy khỉ tan. Họ muốn mưu quyền cao hơn phải chuyển hướng, gia tài của bố mẹ Nhã Kỳ được dùng để lo lót không ít đi.

Hà Vi lúc này đọc xong hồ sơ cũng chuyển tay cho Ngọc Nhi với Nhã Oanh để hai người họ hiểu điều gì đã xảy ra với Nhã Kỳ.

-Sao ông lúc đó không làm rõ nguyên do mà lại làm như thế. Hiện tại nếu biết được sự thật này, liệu Nhã Kỳ có sống tốt hơn không. Khi bản thân cô chắc chắn rằng mọi chuyện của bố mẹ cô chết hầu hết là do ông cháu gây ra.

-Chuyện này không thể trách được việc lúc đó quá mập mờ xử lý cũng không muốn để người khác chú ý, nên cô ta có nghĩ như vậy cũng là điều bình thường. Ai mà không thế với ý thức lúc đó cô ta cũng đã có, nhưng vẫn chỉ là thông tin bị làm sai lệch đi nên nhiều thứ sẽ phát sinh.

Thiếu Kiệt lúc này mới đem nhận định của mình nói ra với Hà Vi. Bởi sau khi hắn đã hiểu nguyên do tại sao Nhã Kỳ lại hợp tác với Ngô Trực thì bản thân Nhã Kỳ chỉ làm theo những gì mà cô nhận định từ những thông tin mà mình có được bị làm sai lệch. Nhã Oanh sau khi đọc hết những gì rõ ràng trong hồ sơ cũng lắc đầu thở dài nói.

-Nhưng em thấy như thế Nhã Kỳ cũng không biết bố mẹ cô ta thật sự bị Ngô Kỳ hãm hại hay sao? Nếu thế sao lúc đó Hà Thúc không để người cho cô ta biết chuyện này.

-Em nghĩ làm sao cho biết? Cô ta lúc đó bị người nhà của mình bảo vệ theo đúng nghĩa, bởi họ cần cô ta để làm việc khác em không thấy sao. Việc tiếp xúc với Nhã Kỳ lúc đó từ các phương diện đều bị gián đoạn, Hà Thúc lại bận trăm công nghìn việc đâu thể lúc nào cũng nhớ đến việc này được. Thời điểm đó nhạy cảm mà đến khi ổn định thì, những người kia thấy Nhã Kỳ không còn khả năng lợi dụng nữa và đưa cô ta vào trại trẻ mồ côi. Như thế họ cũng đỡ phải gánh một cục nợ. Đã có người cho Nhã Kỳ hận rồi thì họ có làm thêm việc đó cũng chỉ làm cho cô hận Hà Thúc thêm thôi.

Phân tích lại tình tiết diễn biến qua hồ sơ của Nhã Kỳ. Thiếu Kiệt nói cho Nhã Oanh biết tại sao việc này lại diễn ra như thế, bắt buộc mọi thứ lúc đó Hà Thúc phải ra quyết định trăm tượng của mình là điều không thể tránh khỏi.

Bằng chứng được tạo ra cho thấy, một người có ý định mưu đồ bán thông tin bí mật quân sự cho nước khác là một việc mà bất cứ ai ở cương vị của Hà Thúc cũng phải đau đầu. Việc giữ lại sẽ bị các bên công kích mà chứng cứ thì quá rõ ràng để buộc tội bố mẹ của Nhã Kỳ.

-Nhã Kỳ cố gắng trả thù nhưng bị thù hận che mắt rồi. Thật đáng thương cho cô ta mà. Đôi khi thù hận phải biết tìm đúng người đúng việc như thế này thì chỉ có Thiếu Kiệt nhà mình trở thành người chịu thiệt thôi, mà nghĩ cũng ngộ nếu liên quan với Hà Thúc tại sao Nhã Kỳ lại kết hợp với Ngô Trực làm khó dễ Thiếu Kiệt.

Nhã Oanh vừa than thở vừa thắc mắc tại sao Nhã Kỳ lại đối phó với Thiếu Kiệt mà không phải là Hà Vi, vì cô ta là cháu của Hà Thúc còn Thiếu Kiệt vẫn chỉ là người ngoài.

-Vấn đề này không khó hiểu, bản thân Nhã Kỳ nghĩ Thiếu Kiệt hoạt động mới làm cho Hà Thúc có được như ngày hôm nay. Chắc cô ta cũng biết một ít liên quan giữa Thiếu Kiệt và Hà Thúc nên cho rằng việc này là như thế. Chỉ cần hợp tác với Ngô Trực chặn đường được Thiếu Kiệt thì tất cả những sắp xếp của Hà Thúc sẽ rối loạn như thế nhà họ Ngô sẽ có cơ hội ra tay công kích.

Ngọc Nhi bây giờ mới lên tiếng đem những bố cục liên quan giữa Thiếu Kiệt và Hà Thúc trong những chuyện hẩn làm trước đây, sẽ cho người ta cảm giác được tất cả những gì Thiếu Kiệt có bây giờ đều là một tay Hà Thúc chỉ đạo Thiếu Kiệt âm thầm làm việc.

-Chưa nói đến những việc khác Nhã Kỳ đi trên con đường này đã là sai lầm rồi các em tự đọc đi. Nội dung cuộc nhả tin của hai chú cháu bọn nó này.

Đưa điện thoại của Ngô Trực ra cho mọi người xem những tin nhắn của Ngô Long và Ngô Trực. Mọi người đều lắc đầu với những gì mình vừa đọc. Thở dài một hơi Nhã Oanh mới nói với Thiếu Kiệt.

-Em nghĩ việc này nếu Nhã Kỳ biết được hết mọi việc thì chắc chắn cô ta sẽ không làm như thế đâu, bọn người này không phải là người nên tiếp xúc, và cũng là người không thể làm việc chung được.

-Quan trọng là cô ta sẽ nghe mình giải thích hay không mới là điều đáng nói, nếu trước giờ tư tưởng của Nhã Kỳ đã như thế liệu có thể thay đổi không? Với những gì trước giờ mình tin vào đều là một sự dối trá cô ta sẽ chịu đã kích như thế nào mới đáng phải bàn.

Lời của Ngọc Nhi làm mọi người im lặng, bởi việc này không ai nói trước được điều gì. Tính tình của Nhã Kỳ thay đổi hay không một phần là do chính bản thân của cô ấy có thể tiếp nhận ra sao, về những thứ này. Bây giờ Lưu Chính mới lên tiếng thở dài nói.

-Trước khi chú đến đây. Anh Hùng có gọi điện cho chú! Anh ta nhớ chú nói với Thiếu Kiệt. Việc của Nhã Kỳ cháu rể mặt Tăng Anh Hùng một lần tha cho cô ta, bởi vì bố của Nhã Kỳ từng là đồng đội cấp dưới của anh ấy. Còn do chính tay anh ấy phải đến nhà bắt đi cấp dưới của mình đưa ra xét xử. Giờ Nhã Kỳ lại bị như thế chú ấy không đành lòng, nên nói với cháu để tự cháu quyết định.

Hà Vi lúc này cũng im lặng, bởi vì bản thân cô cũng hiểu việc. Từng kẻ vai sát cánh chiến đấu với bạn hữu, đồng đội, người anh em vào sinh ra tử để rồi tranh đấu trên chính trường, lại phải tự mình đến bắt người người đồng đội, người anh em của chính mình. Đó là một nỗi niềm không bao giờ quên.

Thiếu Kiệt lúc này cũng trầm mặt, Tăng Anh Hùng là một người bên cạnh Hà Thúc dù không gặp ông ta thường xuyên nhưng chắc rằng chuyện của Thiếu Kiệt ít nhiều cũng có sự giúp đỡ âm thầm của ông ta trong bóng tối, việc bán nhân tình cho Tăng Anh Hùng là một việc không hề dễ dàng.

-Cháu sẽ suy nghĩ về việc này! Có thể còn tùy theo mức độ tình hình của Nhã Kỳ đến lúc nào khi đó cháu mới thật sự quyết định.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 355: Mở Sáng Đèn

Mọi người thấy Thiếu Kiệt khó quyết định cũng là lẽ đương nhiên. Một người ở hoàn cảnh này không ai có thể nói mình có thể quyết định chính xác được. Một bên là người giúp mình không ít thì nhiều như Tăng Anh Hùng chắc chắn sẽ có một chút động tay động chân vào, còn một bên vừa là nhân viên, vừa là người bị lợi dụng. Thiếu Kiệt chỉ có thể để việc này qua một bên đến đâu hay đến đó.

-Thôi giờ chú trở lại sân bay! Ngoài đó chắc đã chuẩn bị xong rồi. Việc những hồ sơ quan trọng này có phần cần thiết, nên ông cháu nói chú phải về liền khi đã nhận được tài liệu, nên cũng không có lý do gì để ở lại lâu được.

-Vâng! Như thế cũng được, để cháu nói Thế Hải đưa chú ra sân bay. Ấy mà chú ra đó lại phải đợi đến chuyển bay mới đi được mà?

Ngọc Nhi lúc này cũng định đứng lên nói Thế Hải lấy xe đưa Lưu Chính đi thì chợt nhớ đến việc sân bay có những mốc chuyển bay khác nhau nên cô sợ Lưu Chính phải ngồi đợi ở sân bay khá lâu.

-Không sao đâu! Hà Thúc cho chú đi máy bay riêng. Với lại công văn tập huấn bay đêm nên chú đi bằng máy bay quân dụng chứ không phải là máy bay dân dụng. Như thế cũng tránh được tai mắt của một số người. Thôi cứ để Thế Hải đưa chú ra sân bay là được. Mà cháu nhớ cẩn thận với những người nhà họ Lâm đừng để họ biết chuyện sẽ không hay với cháu đâu. Họ cũng chẳng khác gì Ngô gia với Diệp gia cả.

-Vâng! Cháu vẫn luôn đề phòng họ mà chú yên tâm!

Trước khi đi Lưu Chính cũng không quên dặn dò Ngọc Nhi một chút vì hẳn thấy được cô bé này thật tâm muốn đứng về phía Thiếu Kiệt, mà đã như thế thì Lưu Chính cũng không cần thiết phải xác minh nhiều thứ cho thêm chuyện.

Lúc này tất cả người nhà của Thiếu Kiệt đều đang tập trung tại nhà của Hà Vi, Hoàng Hương lúc nào cũng lo lắng đi tới đi lui những thành viên khác trong nhà cũng hoàn toàn không yên bình. Giờ chỉ có mình Trịnh Chi ngồi một bên cùng với Hoàng Lâm Nhu là vẫn giữ thái độ bình tĩnh.

-Đến giờ bọn nó vẫn chưa có tin tức gì về chị chuyện này con bé nhà em, không biết có sao không chị?

Hoàng Hương đi tới đi lui tâm trạng lo lắng cực độ, đây là lần đầu tiên bà có cảm giác như thế này. Hoàng Lâm Nhu lúc này mới đặt ly nước vừa uống xuống nói.

-Em lo lắng như thế có ích gì? Chị biết là trong lòng em đang nôn nóng nhưng có một câu hỏi đó từ tối em đã nói biết bao nhiêu lần rồi. Em không thấy thẳng thóc nhà chị đã vận dụng bạn bè người thân kể cả người không quen biết để tìm Hoàng Ngân sao. Chị không tin nhiều người như vậy không tìm ra được con bé.

-Bà đó, chị Nhu đã nói vậy mà bà còn lo lắng làm gì! Mình không làm được gì lại làm mọi người nôn nóng như mình sao được. Tôi cũng thế nhưng có như bà đâu. Thiếu Kiệt nó ra cái giá như thế người nào có tin sẽ báo cho Ngọc Nhi với nhà mình biết thôi, chứ tôi với bà mà không có hai mẹ con chị Nhu đây giúp thì có tìm được con bé không?

Chồng của Hoàng Hương biết vợ mình lo lắng cho con gái, nhưng với cách của bà làm cho ông cũng không giữ được bình tĩnh. Dù ông biết chuyện này có ít nhiều liên quan đến Thiếu Kiệt nhưng nếu như đây là cuộc

bắt cóc tổng tiền đơn thuần thì ông bà cũng không có đủ tiền mà chuộc con gái về. Dù sao hai mẹ con Thiếu Kiệt giúp mọi người trong nhà không ít.

-Cô chú cứ bình tĩnh đi, theo cháu thấy những người này muốn tạo áp lực để mình lo lắng và chấp nhận điều kiện của bọn chúng nên mới không liên lạc thôi. Với lại chắc họ sẽ không làm gì Hoàng Ngân đâu họ cần Hoàng Ngân để thương lương tiền chuộc mà.

Trịnh Chi thấy gia đình căng thẳng nên mới khuyên nhủ trên phương diện mà cô thấy là tốt nhất, bởi vì không chỉ có Hoàng Ngân mà còn thêm Nhã Kỳ dính vào chuyện này.

-Đúng đấy Hương! Con bé sẽ không sao đâu. Bọn chúng vẫn chưa ra điều kiện gì chắc là đánh tâm lý của mình đấy, chị nghĩ bọn chúng sẽ liên lạc vào sáng mai. Để đòi tiền chuộc thôi.

Nhã Hân với Hoàng Ly cũng đồng ý với những gì mà Tú Trinh nói, bởi họ hoàn toàn không biết Ngô Trực đã ra điều kiện gì với Ngọc Nhi. Vì tránh cho những người này lo lắng nên cô đã không nói những thứ liên quan.

-Đúng rồi, bà ngồi xuống đi. Bà cứ đi tới đi lui làm tôi chóng hết cả mặt đây này. Bà cứ như vậy riết chưa thấy được con, tôi đã lên cơn đau tim với bà.

-Ừ! Em đừng đi tới đi lui nữa. Biết là em lo lắng nhưng không phải chỉ mỗi mình em, không phải trong nhà còn có những người khác nữa sao. Em cứ như thế mọi người vừa lo cho Hoàng Ngân lại lo cho tình trạng sức khỏe của em nữa

Hoàng Lâm Nhu lúc này cũng nhìn Hoàng Hương em mình khuyên. Dù bà biết em mình lo cho con gái, sợ có điều gì bất trắc nhưng lo lắng quá như Hoàng Hương thì bà thấy cũng không thích hợp. Biết rằng cha mẹ nào không lo lắng cho con.

Nhưng với mức độ và tình hình thực tế khi ở bên ngoài Thiếu Kiệt đã nhờ sự đến giúp đỡ của biết bao nhiêu người trong việc tìm kiếm. Dù không tìm thấy được người nhưng vẫn sẽ có được một chút manh mối cần thiết.

-Ngọc Nhi nó nói rồi, khi nào có tin tức nó sẽ báo cho mọi người biết liền. Em mà cứ lo lắng như thế này cũng chẳng giúp ích gì, lại vô tình tạo áp lực lên bọn nó. Thiếu Kiệt thì chưa về kịp Ngọc Nhi rồi nó là xong mọi việc. Thiếu Kiệt lại phải về gấp không sắp xếp được công việc. Như thế cũng ảnh hưởng không ít tới những chuyện khác.

Chồng của Hoàng Hương lúc này bình tĩnh ngồi bên cạnh cô khuyên nhủ những việc kinh doanh của Thiếu Kiệt tuy bản thân ông không biết là việc gì. Nhưng chỉ cần thấy Thiếu Kiệt vẫn quan tâm lo lắng cho mọi người, bọn họ không phải như bọn người Chí Hùng hay Chí Kim là đã tốt hơn rất nhiều so với những người giàu lên mà không màng gì đến tình thân.

-Mọi người nói như thế cũng chỉ biết chờ thôi. Hiện tại Hoàng Ngân không biết nó ra sao. Chắc nó sợ lắm, việc này là lần đầu tiên gia đình mình gặp phải, thật không hiểu tại sao bọn họ lại làm như thế.

Vừa nói Hoàng Hương vừa khóc, làm Hoàng Lâm Nhu cũng thờ dài ngán ngẫm. Bây giờ Lâm Vũ đang làm việc dưới nhà kho đi lên vội vã một cách thấy rõ. Hoàng Lâm Nhu thấy thế nên mới hỏi.

-Về nhà nghỉ ngơi đấy hả? Lâm Vũ có đi đâu thấy những người đó nhớ báo cho Ngọc Nhi liền nha cháu.

-Vâng! Nếu thấy cháu sẽ gọi cho Ngọc Nhi ngay. Giờ cháu về nhà nghỉ ngơi, mọi người cũng nghỉ sớm đừng lo lắng quá.

Nói rồi Lâm Vũ cũng chạy ra khỏi nhà, vốn lúc đầu hẳn cùng với nhóm người Lý Bân tìm kiếm nhưng ngày một đông, nên hẳn trở về tiếp tục quản lý máy chủ vừa rồi trong lúc làm việc hẳn chợt nhớ đến một nơi nên muốn

kiểm tra thử. Đó không phải nơi nào khác là nhà của Từ Chấn Dân hiện tại đang bị niêm phong.

Theo con đường hướng đến nhà của Từ Chấn Dân, Lâm Vũ chỉ muốn xem xét một chút chứ không có ý định làm anh hùng gì. Bởi hẳn nghe Thiếu Kiệt nói bọn này chắc chắn có súng mà hẳn còn có mạng tưởng của mình chưa thực hiện được.

Lâm Vũ đạp chiếc xe đạp vang lên bởi cái bàn đạp phát ra. Khi vừa tới đầu đường Lâm Vũ thấy ánh đèn sáng từ nhà của Từ Chấn Dân. Nhưng sợ mình nhìn lầm nên Lâm Vũ càng đạp xe tới gần. Lúc này trên con đường vắng chỉ có mỗi mình hắn và cái ánh đèn đường đứng nghiêng người nhìn lấy căn nhà sáng đèn Lâm Vũ gác chống xe xuống.

Cái âm thanh đó lớn đến nỗi từ bên trong có thể nghe được âm thanh. Một người trong nhóm của Ngô Trực nhanh chóng tiếng về phía cửa sổ vén rèm lên nhìn ra ngoài. Lâm Vũ đang nhìn vào căn nhà sáng đèn một cái bóng tiếng về phía cửa sổ làm hắn lo lắng.

Vốn nhanh trí Lâm Vũ quay lưng lại với nhà của Từ Chấn Dân đứng sát vào một gốc cây. Người trên cao khi vén rèm cửa nhìn thấy thế cũng đứng đó, Lâm Vũ dường như vừa giải quyết bầu tâm sự xong lại bước tới chiếc xe đã chống lên bắt đầu đạp đi. Đợi cho Lâm Vũ đi khỏi người này mới bỏ rèm xuống và đi vào trong.

Ngô Trực nhìn hắn đi vào mới hỏi xem có chuyện gì bên ngoài.

-Có gì vậy?

-Không thằng nhóc nào đó đái bậy bên kia đường đấy.

Bạch Hải lúc này xua tay trả lời với Ngô Trực bởi đoạn đường này khá vắng lại ít người. Việc có một hai người biết đường đi ngang qua giải quyết bầu tâm sự là chuyện thường tình. Mà ở trong nước tình hình này không

hiếm chỉ cần có một bức tường quay lưng lại với ngoài đường là có thể giải tỏa nỗi buồn một cách không cần lo lắng.

-Thôi để đi đâu đó mua cái gì đó ăn. Anh Trực ăn gì không em đi mua luôn.

Văn Thoại thấy ngồi không đánh bài có vẻ nhàm chán hẳn muốn đi ra ngoài cho khuây khỏa nên kiếm cớ mua đồ ăn khuya. Ngô Trực cũng gật đầu nói.

-Ừ mày mua gì cũng được, mua cho mọi người luôn.

Văn Thoại được sự đồng ý liền lấy chìa khóa xe đi xuống lầu để rời khỏi nhà.

Lâm Vũ chạy được một đoạn trên trán vẫn chưa vơi đi giọt mồ hôi, lấy điện thoại ra mà tay vẫn còn run run. Nhấn lấy số điện thoại của Lý Bân. Thấy Lâm Vũ gọi đến cho mình Lý Bân cũng bắt máy điện thoại than thở.

-Mày ở nhà sướng quá mà, ngoài đường tao đang tìm người muốn chết gọi gì đấy.

-Nhà ... nhà ... nhà của Từ Chấn Dân... Mở Sáng Đèn.

Rung rung lo lắng nói qua điện thoại,Lý Bân lúc này đang mệt vì phải đi vòng vòng từ tối đến giờ nên cũng cáu gắt nói.

-Thì nhà từ chấn dân sáng đèn thì có gì là lạ. Mày có ôm máy tính đến khùng thì chữa cho tao với, ai không mở đèn khi ở nhà. Ấy Từ Chấn Dân là ai tao có quen đâu?

- Bố Minh Long... Anh của tên Từ Phong.... Hẳn hiện tại nhà bị tịch thu niêm phong lại sáng đèn ...

Lý Bân nghe được âm thanh rung rung nói chuyện cà lăm của Lâm Vũ cũng cố gắng lắng nghe đợi cho câu nói kết thúc hẳn chột sững người. Không trả lời được một câu nào, chỉ để bên kia Lâm Vũ vẫn alo alo vài tiếng Lý Bân lúc mới nói lớn vào điện thoại đáp lại Lâm Vũ.

-Đợi tao báo Ngọc Nhi! Mà chạy qua nhà Ngọc Nhi chỉ đường. Tao qua bên đó liền! Nhanh chuyện này giờ quan trọng hơn hết.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 356: Thợ Săn Con Mồi Đổi Chỗ

Cám ơn đọc giả Vietnhtms đã ủng hộ 1 kim đầu để góp tiền đóng net cám ơn bạn nhiều.. Thank mọi người đã ủng hộ mua chương theo dõi góp thêm giúp tác có thêm thu nhập cám ơn mọi người. Có một group chat dành cho các bạn đọc giả trao đổi lẫn nhau về thắc mắc các thứ trong truyện nhé. add face pm nội dung đọc giả > sẽ được kéo vào group nhé

Theo lời Lý Bân, Lâm Vũ nhanh chóng bỏ điện thoại vào túi, đạp xe một cách nhanh nhất đi về phía con đường đến nhà Ngọc Nhi. Lúc đó một chiếc xe ô tô chạy ngang qua hẵn mà Lâm Vũ không hề hay biết.

Văn Thoại nhìn vào kiến chiếu hậu nhìn thấy Lâm Vũ cũng lắc đầu, chạy xe đạp mà cái kiểu bán sống bán chết như Lâm Vũ thì Văn Thoại mới thấy lần đầu. Bên ngoài phố xá lúc này càng ngày càng đông đúc. Nhìn quanh mọi người có người đi bộ, có người đi xe nhưng ai cũng có chung một đặc điểm là trên tay cầm một tờ giấy A4. Tìm kiếm điều gì đó, việc này làm cho Văn Thoại có cảm giác lạ lẫm.

Hắn chạy một vòng rồi đỗ lại bên đường rút một điều thuốc kéo một chút cửa kính xuống để khói thuốc bay ra. Vốn hắn định ghé một nơi nào đó ít người mua một chút đồ ăn đem về. Nhưng hiện tại bên ngoài rất đông người qua lại. Hắn ngồi trong xe hút thuốc thì nhìn thấy một người ném tờ giấy xuống đất. Đợi cho người đó đi rồi hắn mới mở cửa ô tô bước xuống nhặt lên, nhanh chóng trở lại trong xe.

Vốn tò mò với những gì đang diễn ra mà mình lại đi ô tô thì thật bất tiện, bước xuống xe lại nhặt mẫu giấy của người đó bỏ đi. Văn Thoại ngồi trên

xe lúc này mới mở tờ giấy là đập vào trong mắt hắn là tám cái ảnh ghi tên tuổi và thông tin bên dưới. Hắn vội ném điều thuốc đang cháy dở cầm vặn chìa khóa nổ máy xe lên di chuyển ra đường về phía nơi hắn có thể vòng lại.

Lâm Vũ lúc này vừa chạy tới nhà của Ngọc Nhi quăng chiếc xe đạp một bên hắn thở dốc bấm chuông liên hồi, Thiếu Kiệt cùng với mọi người nghe được tiến chuông cửa. Mới nhìn Ngọc Nhi một cái bởi hiện tại không còn sớm sửa gì.

Ngọc Nhi đi xuống nhà nhìn thấy Lâm Vũ đứng dựa tay vào tường thở trên người toát ra lấm tấm mồ hôi cái áo của hắn đang mặt cũng chuyển màu sẫm hơn vì bị ướt.

Nhìn thấy dáng vẻ gấp gáp của Lâm Vũ, Ngọc Nhi nhìn hắn ngạc nhiên và lên tiếng hỏi.

-Chuyện gì mà gấp vậy?

-Có tin tức quan trọng! Lý Bân nói qua tới bây giờ đây.

Lâm Vũ vừa nói dứt lời một chiếc xe máy chạy trong màn đêm với ánh đèn soi đường chiếu thẳng đến phía hai người. Xe vừa dừng lại Lý Bân nhanh chóng nhảy xuống xe, móc tiền trong túi đưa cho người lái xe. Vì gấp gáp hắn gọi ngay xe ôm gần đó sau khi nhận được điện thoại của Lâm Vũ.

Vừa thanh toán tiền cho người chở mình đến nơi này Lý Bân đã lên tiếng hỏi.

-Sao chỗ đó ở đâu! Ngọc Nhi cần gọi người đi cứu Hoàng Ngân không?

-Mày từ từ chứ tao vừa tới chưa kịp thở đã nói được gì đâu mày làm gì mà như ăn cướp thế.

Thấy Lý Bân hồi mình trong khi đó hăn còn đang ổn định lại thân thể của chính mình. Mồ hôi thì chảy ròng ròng hăn vén áo lên lau không cần để ý hình tượng trước Ngọc Nhi, thấy hai người như thế Ngọc Nhi mới lên tiếng nói.

-Cả hai vào nhà đi rồi có gì hãy nói! Đứng ngoài đây cũng không tiện đâu.

-Ừ vào nhà uống nước một cái rồi nói. Mệt lắm rồi.

Vốn với hai người này Ngọc Nhi cũng muốn để họ gặp Thiếu Kiệt. Và cô cho rằng hăn cũng sẽ đồng ý nên mới làm ra quyết định này. Lâm Vũ với Lý Bân theo Hà Vi vào trong nhà. Vừa vào đến trong nhà Lâm Vũ ngoài đường chạy mệt, thấy được cái tủ lạnh như được giải thoát. Hăn chạy thẳng tới tủ lạnh lấy nước tu hơi, rồi mới cầm theo chai ra định lên tiếng nói về những gì xảy ra thì Ngọc Nhi nói.

-Gặp Thiếu Kiệt rồi nói luôn! Thiếu Kiệt đang ở trên lầu đấy.

Cả hai người Lâm Vũ và Lý Bân lúc này cũng trở mắt nhìn Ngọc Nhi. Nhưng biết Thiếu Kiệt về nước rồi Lý Bân phần khởi không ít, liền không chờ Ngọc Nhi dẫn đường hăn chạy ngay tới cầu thang đưa cái thân hình mập mạp của mình lạch bạch chạy lên trên.

Vừa lên tới phòng thấy Thiếu Kiệt ngồi đó Lý Bân đã nói với hăn.

-Anh thằng Lâm Vũ kiếm ra chỗ của bọn nó rồi, nó đang đi lên anh hỏi nó đi.

-Thật chứ thấy mặt đã biết là mày tới. Thiệt chứ chừng nào mày mới thôi cái tật hấp tấp đây Lý Bân. Lâm Vũ nó biết chứ mày có biết đâu chạy lên đây cũng đợi nó một chút có sao đâu. Mà bọn nó ở chỗ nào.

Tuy rất muốn bắt người đứng dậy liền nhưng bản thân Thiếu Kiệt lại không nhìn sự vui vẻ mỗi lần thấy bộ dạng của Lý Bân, Lâm Vũ lúc này mới đi lên sau Ngọc Nhi nói.

-Nó là vậy mà, anh có đánh chết nó cũng không chữa được cái tật này đâu. Nhưng mà theo em cái chỗ này chính xác trăm phần trăm không sai đi đâu được em kiểm tra thử rồi. Nhà của Từ Chấn Dân bố Minh Long đấy.

Nghe được Lâm Vũ nói như thế mọi người đều nhìn nhau còn Thiếu Kiệt thì trầm ngâm suy nghĩ không ít, Lý Bân ở một bên ngồi xuống ghế than thở không ít.

-Đi ngoài đường mệt thấy mồ, nó ở nhà Hà Vi không vậy mà lại tìm thấy. Thăng này đúng là may mắn mà, khi không lại nghĩ tới nhà thăng Minh Long cho được.

-Thật ra cái này không phải do tao nghĩ ra. Đang ngồi xem mấy cái phim hoạt hình. Thăng Kiểm Nhất chát nói bố nó không cho ra khỏi nhà sợ nguy hiểm gì đó. Nó nói tao thử để Ngọc Nhi cho người qua nhà Minh Long kiểm thử xem. Địa chỉ cũng là nó đưa không thì tao cũng chẳng biết.

Lâm Vũ lúc này mới trả lời lại Lý Bân bởi hẳn thật sự cũng không nghĩ đến nơi này chỉ sau khi nhận được tin nhắn của Phùng Kiểm Nhất hẳn mới nhớ ra. Mà với mối quan hệ giữa hai người Phùng Kiểm Nhất với Minh Long lúc trước hoàn toàn không xa lạ gì.

Từ Chấn Dân vốn là người của Ngô Nam. Hiện tại Ngô Trục bị bại lộ tung tích. Điều Kiện nhà của Từ Chấn Dân lại không người sử dụng nơi này thành điểm tập kết của nhóm người Ngô Trục là nơi tốt nhất bởi vì nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất.

Thiếu Kiệt nghĩ thông suốt được điều này cũng trầm ngâm không ít thời gian. Mối liên hệ này không khó để giải thích nhất là với Phùng Kiểm Nhất. Ngô Trục đến Lưu Minh âm thầm bố hấn lại là người của Thiếu Kiệt

trong hàng ngũ đó. Thì bản thân Phùng Kiếm Hoa sợ bị trả thù nên mới bắt cả con mình ở nhà không được ra ngoài như bao người khác.

Lúc này điện thoại của Ngọc Nhi vang lên. Nhìn màn hình Ngọc Nhi đưa cho Thiếu Kiệt bởi vì số liên hệ lại là của Hoàng Ngân. Thiếu Kiệt một tay mở điện thoại của mình đem chức năng ghi âm chuẩn bị xong mới tiến hành nhận cuộc gọi.

-Xem ra cô em gan lắm! Dám chơi trò này với cả bọn anh. Không tồi đâu, nhưng có vẻ như cô em chọn sai đối tượng rồi nhỉ.

Bên kia điện thoại vang lên âm thanh của Ngô Trực vang lên lúc này mọi người trong phòng đều im lặng. Thiếu Kiệt mới hướng điện thoại nói.

-Không làm điều kiện không báo cảnh sát tao đã làm. Chỉ là mày không nói không được sử dụng người để kiếm bọn bắt cóc của mày thôi Ngô Nam à.

Âm Thanh của Thiếu Kiệt làm cho Ngô Trực giật mình không ít, nhưng hắn vội cười lớn đáp lại với Thiếu Kiệt.

-Ấy chà chà cũng nhanh nhỉ. Được tao cho mày 12 giờ lại không biết tận dụng chưa tới 3 giờ đã về tới đây. Quan hệ cũng không nhỏ à, chuyện bên ngoài nếu mà mày làm thì tao hiểu được. Giỏi lắm, ấn dấu rất sâu, nhưng mà xem ra mày cũng còn chưa biết tình cảnh của mình nhỉ. Cô bé Hoàng Ngân chắc cũng nhớ mày lắm đấy, về nước có quà gì cho em gái không?

-Mày nói đi bọn mày muốn gì? Con bé không liên can vào chuyện này.

Thiếu Kiệt bây giờ rất bình tĩnh trả lời Ngô Trực hắn chưa dự đoán được Ngô Trực sẽ làm gì, đối phó hắn theo hình thức thăm dò để Nhã Kỳ có thể nắm vùng tiếp hay là triệt để trả thù hắn chuyện đã phá đường dây ma túy của Ngô Trực ở Lưu Minh.

-Cũng không có gì nhiều muốn lấy một ít lợi tức từ mày thôi. Sao được không tao thấy cũng tốt đấy chứ, mày đến giờ nhận được chắc không ít sự trợ giúp đi. Hay là lấy mày khoảng 30 tỷ đi được không chuẩn bị tiền chắc ổn nhĩ.

Ngô Trực lúc này mới bỡn cợt với cuộc nói chuyện điện thoại của Thiếu Kiệt. Hắn không biết rằng ở bên này Thiếu Kiệt mỉm cười nhẹ nhàng từ tốn trả lời lại một cách chậm rãi.

-Tài khoản số xxxx Ngân Hàng UBS số dư tài khoản 255 tỷ không biết tài khoản này có quen không? Số liệu chuyển đến và đi, tiền bạc từ tài khoản này cũng được tôi nắm rất rõ. Ngô Trực anh muốn một mình anh chết hay Ngô Gia các anh chết chung?

-Mày! Mày! Mày làm sao có thông tin này! Không thể nào! Tài khoản của tao là ở Thụy Sĩ nó không thể nào bị người khác truy xuất giá trị số dư như thế được!

Hoàn toàn không tin được những gì mình vừa nghe, Ngô Trực lúc này cũng lo lắng không kém, thật sự nếu việc tài khoản của hắn mà Thiếu Kiệt có lịch sử giao dịch các khoản tiền mà hắn đã gửi đi. Thì không chỉ có hắn chết chung mà cả nhà hắn đều phải liên lụy vào chuyện này.

Thiếu Kiệt lúc này làm như sợ Ngô Trực không nghe rõ nên mới hướng điện thoại chậm rãi từ từ nói.

-Việc này nói sao nhĩ? Chắc hắn ở nước Ngoài mày biết Oswald Grubel đi. Tao nghĩ mày không xa lạ với ông ta đi. Nếu không mày cũng không gửi tiền ở UBS nhĩ. Cũng may là tao cũng có một tài khoản tại Thụy Sĩ. Nhờ một chút quan hệ nên biết được không ít chuyện đi. Giờ thế nào trao đổi chứ, trên tay tao hiện tại là một USB ghi rõ các tài khoản liên quan của mày mà chưa kịp đọc hết này.

Thiếu Kiệt nói ra tên người điều hành ngân Hàng làm cho Ngô Trục một bên tức sôi máu nhưng không làm gì được. Hiện tại nếu cùng chết chung thì hắn không dám chắc Thiếu Kiệt sẽ hi sinh Hoàng Ngân để hạ hết một nhà hắn không. Hắn bị uy hiếp một cách trắng trợn.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 357: Đi Tìm Chết

Thấy Ngô Trực im lặng không trả lời lúc này Thiếu Kiệt cũng cười cười, bởi hắn biết giữa một người xa lạ như Hoàng Ngân và cả cái gia đình đường nào Ngô Trực cũng phải chọn cái sau. Ai ở trường hợp của hắn đều sẽ chọn phải giữ rừng xanh để còn có củi đốt, chứ chẳng ai dại gì đốt rừng lấy củi cả. Hành động này chẳng khác gì mổ gà lấy trứng cả.

-Sao nào khó quyết định sao? Hay để tao quyết định giúp cho.

Ngô Trực lúc này cau gắt hắn nghe trong điện thoại này giờ hắn đã ráng kèm lại mình.

-Đừng tưởng như thế là ngon chưa tới tàn cuộc chưa biết được đâu, mà tao nhớ Nhà nước không đụng tới những tài khoản đó được. Bất quá ở đây nhà tao trốn ra nước ngoài sống là được, mày không cần phải hù dọa. Hiện tại con tin nằm trong tay tao, nếu mày thấy Hoàng Ngân trao đổi được với cái đó thì tao đồng ý. Mày đến địa chỉ tao nhắn nên nhớ là phải đi một mình, nếu không cả nhân viên và em mày đều phải chết. Đây là nhượng bộ cuối cùng của tao rồi!

Không đủ bình tĩnh Ngô Trực ném cái điện thoại vào tường vỡ tan thành pin và nắp lưng văng ra màn hình thì bể không còn cái gì. Bạch Hải mới tìm trong đồng linh kiện lấy cái sim của Hoàng Ngân ra, bỏ vào điện thoại trắng đen của mình và nói

-Đừng anh mình còn liên lạc với nó! hiện tại cứ để nó được thế. Miệng lưỡi thì có ích gì, nếu nó dám đến đây một mình thì xử nó luôn. Còn nó

dám kêu người thì với con tin trong tay, em không tin bọn nó dám làm gì mình.

-Mẹ tức chết không ngờ thằng này nó tra được cả tài khoản của tao! Thằng này phải diệt trừ sớm không khéo lại gây họa không ít. Mà nhả tin nó cái địa chỉ này đi. Bảo nó trong vòng ba mươi phút mà không có ở đây thì nhặt xác con nhỏ Nhã Kỳ trước. Xem nó gan hay tao gan.

Ngô Trực hậm hực đi ra ngoài lan can, lấy gói thuốc rút ra một điếu bật lửa kéo một hơi dài rồi thả vào trong không khí một làn khói dày đặc.

Thiếu Kiệt một bên lúc này tắt điện thoại đi thấy mọi người như muốn hỏi mình điều gì đó nên mới nói.

-Cái gì mà nhìn dữ vậy? Nói chuyện với hạng người như Ngô Trực thì phải như thế thôi. Mình càng yếu thế hần càng được nước làm tới. Hần mạnh mình phải mạnh hơn hần như thế mới không chịu thiệt được.

-Như thế anh không sợ Ngô Trực bí quá làm liều sao? Mà hiện tại trên tay anh có gì đâu mà uy hiếp hần.

Nhã Oanh lúc này mới nói ra thắc mắc của cô. Bởi những tài liệu của Ngô Trực ngoài chiếc điện thoại của hần còn đang giữ, thì những cái khác hầu như là đã được Lưu Chính mang đi.

-Hần phải biết cái nào tốt cho hần mà hần chọn chứ. Với lại Ngô Trực làm gì biết anh không còn nắm giữ hồ sơ của hần. Giờ anh có lấy một cái USB chép vài bài hát vào đó, có giao dịch thì anh không nghĩ là bọn chúng có máy tính để kiểm tra.

Mọi người đều trở mắt nhìn Thiếu Kiệt. Vì việc này có thể nói hần làm cho Ngô Trực ăn thảm không ít không giám định được bên trong là gì phải trao đổi con tin thì thiệt thòi không nhỏ, lý nào Ngô Trực lại chịu.

-Cũng đừng quá chủ quan bọn hăn muốn anh đi một mình chắc chắn là định giết người diệt khẩu ngay từ lúc đầu rồi.

Tin nhắn điện thoại Thiếu Kiệt vang lên, một dãy địa chỉ không khác với những gì mà Lâm Vũ đã đưa cho hăn. Suy nghĩ một lúc Thiếu Kiệt lắc đầu hỏi Lâm Vũ.

-Em thấy địa hình chỗ đó như thế nào miêu tả dùm đặc điểm được không? Vẽ một cách đơn giản nhất có thể về chỗ đó vào đây cho anh xem.

Đưa cuốn tập và cây viết cho Lâm Vũ. Thiếu Kiệt nhìn lấy Lâm Vũ vẽ ra từng đường nét và miêu tả cẩn thận khu vực đó. Vừa vẽ đơn giản vừa miêu tả theo trí nhớ của mình.

-Chỗ đó cũng không khó tìm vì khu nhà giàu nên ít người qua lại mà chỗ đó vắng lắm, được cái là đèn đường khá sáng hai bên đường có mấy cái cây nữa. Hiện tại chỉ duy nhất nhà đó sáng đèn, nhưng mà trên cao nhìn xuống họ thấy hết những gì bên dưới đấy anh Kiệt. Nếu đi đông là có người biết ngay. Đường đó chạy ngang nghe cả tiếng dế kêu. Em gác chống xe đứng nhìn nhà đó mà tiếng chống xe làm nguyên con đường đều nghe rất rõ.

Qua sự miêu tả của Lâm Vũ thì Thiếu Kiệt cũng nhú mày trầm trọng. Nếu nói ngoài đường có người qua lại thì có thể không để bọn người Ngô Trục nghi ngờ, như nếu ở vào một địa thế như thế này khá khó khăn cho Thiếu Kiệt. Địa hình và những thứ liên quan làm hăn không thể sử dụng bất cứ nguồn viện trợ nào.

-Hay mình báo cho chú Khương Đào biết đi Thiếu Kiệt? Như thế đỡ nguy hiểm hơn.

Nhã Oanh thấy nếu để Thiếu Kiệt đi một mình chắc chắn sẽ có chuyện nên mới đưa ra ý kiến là báo cảnh sát để cho họ can thiệp.

-Hoàn toàn không ổn, nếu cảnh sát biết. Khu đó lại vắng người xe cảnh sát điều động đến không khác nào đem Hoàng Ngân ra làm bia đỡ đạn cho bọn hăn.

-Nhưng mà đội cơ động mà, những người đó là dân chuyên nghiệp chắc chắn sẽ cứu được Hoàng Ngân thôi.

Nghe Thiếu Kiệt không đồng ý với những gì mình đưa ra thì Nhã Oanh, cố gắng lấy lý lẽ mà cô tìm được để cho Thiếu Kiệt không phải đi một mình đến nơi đó như bọn người Ngô Trực yêu cầu.

-Chưa hẳn sẽ đơn giản, hiện tại căn nhà của Từ Chấn Dân như một cái lô cốt bất khả xâm phạm huy động lực lượng phản ứng nhanh. Họ cũng không thể nào vào trong nhà, chỉ cần bọn hăn khóa ổ khóa bên trong song sắt cửa thì đã là một trở ngại. Ba mặt đã là tường. Đối với con tin bọn chúng để ở trên lầu, muốn cứu ra thì phải lên được trên đến chỗ đó. Mà chưa biết chừng, lúc vào được tới nhà thì cũng tử thương vô số rồi.

Thiếu Kiệt đem ngôi nhà mô phỏng qua lời kể của Lâm Vũ trong trí tưởng tượng của hăn nói ra cho mọi người, thì điều hiện tại hăn cũng không còn đường nào phải chọn ngoài cách một mình đi gặp bọn người Ngô Trực.

Tất cả mọi người trong phòng đều im lặng không nói gì. Thiếu Kiệt dựa lưng nhìn lên trần nhà lấy tay day day trán mình một chút rồi thở dài nói.

-Thôi lần này chịu vậy! Tìm sống trong cỏi chết thôi. Không còn cách nào hết đâu. Mọi người chuẩn bị đi, anh sẽ đi một mình đến đó.

-Như thế sao được! Chuyện này không thể được Thiếu Kiệt.

Cả ba người lúc này đều một câu nói đem Thiếu Kiệt giật mình. Đây là lần đầu hăn thấy cả ba người đều có chung một ý kiến. Lần đầu Thiếu Kiệt nói.

-Chưa phải chết hẳn mà bọn em làm gì thế. Ít nhất anh phải cứu được Hoàng Ngân rồi mới tính chứ. Mọi người phải ở bên ngoài lo mọi thứ về Vô Ảnh và những việc khác cần thiết, như thế mới cứu được anh chứ. Báo cho Khương Đào nói cho anh mượn áo chống đạn là được rồi.

Thiếu Kiệt nói xong nhìn Hà Vi nói cô liên hệ với Khương Đào đem thứ hẳn thấy có một tia hi vọng trong việc này. Dù biết rằng cơ thể hẳn còn những nơi, chỉ với một phát bắn một viên đạn lúc nào cũng có thể xuyên qua làm hẳn tử vong tại chỗ.

-Thôi bọn em về! Có gì thì báo cho bọn em sau.

Lý Bân lúc này đang ngồi cũng đứng lên nói với Thiếu Kiệt và mọi người. Lâm Vũ đứng nghe hẳn nói cũng ngỡ ngàng, thường những việc như thế này hẳn thường đòi đi theo nhưng hôm nay lại im lặng ra về như thế này là lần đầu tiên Lâm Vũ thấy.

-Ừ! Hai đứa về nhà đi cũng khuya rồi!

Gật đầu như đáp lại lời của Thiếu Kiệt, Lý Bân kéo Lâm Vũ ra về vừa ra khỏi nhà của Ngọc Nhi. Lâm Vũ nhìn Lý Bân mắng.

-Mẹ anh Kiệt đi như thế mà mày không nói gì à. Mày hôm nay bị gì vậy.

-Đi Thôi! Mày nghĩ tao không biết chuyện này anh kiệt đi cứu Hoàng Ngân là chín chết một sống à. Mày ngồi đó đòi theo anh kiệt cho theo sao. Giờ gọi anh em kéo qua được bao nhiêu thì qua, tao không tin anh Kiệt tốt với tụi nó thế mà không thẳng nào nguyện đi chết cùng anh. Mày nếu sợ ở nhà đi! Có một mình đi thì tao cũng muốn sát cánh với anh Kiệt lần này.

Nghe Lý Bân nói thế Lâm Vũ cũng trố mắt, ngày thường thẳng này có đánh nhau chỉ là người cổ động, hôm nay không đánh nhau mà đi tìm đường chết nó lại xung phong đi đầu. Lâm Vũ lúc này mới cười cười nói.

-Chỉ mày thôi sao ở đó có tám thằng là ít nhất cùng lắm tốn thêm hai viên đạn đi. Tao đi nữa ra gọi điện cho tụi nó tập trung. Bọn nó cũng có đồ chơi vậy.

-Đồ chơi gì sao tao không biết? Mà bọn bây thì có đồ chơi gì? người ta có súng đó mày.

Lý Bân nghe được Lâm Vũ nói cả đám có đồ chơi cũng ngạc nhiên nhưng nghĩ đến dao hay kiếm cũng chỉ là vũ khí lạnh thì chẳng làm được gì nên cũng xem thường.

-Ai nói bọn tao không có súng. Mày không biết đợt vừa rồi bọn tao phát hiện một chỗ bán súng bắn bi sắt thẳng nào cũng sắm một cây. Giờ chỉ cần lấy thôi mà còn nữa, mấy cái chai nước ngọt của trường bị mất bọn tao lấy đấy. Trên mạng nó chỉ làm bom xăng hôm nọ định làm thử mà chưa có cơ hội lần này lấy can xăng ra làm tới luôn.

Nghe được Lâm Vũ nói thế Lý Bân mém tí nữa vấp té. Hắn nhìn lại Lâm Vũ xem thằng này có nổ không thì được Lâm Vũ cười cười nói.

-Mày đừng nhìn tao như thế, mày nhiều chuyện trong trường có tiếng để mày biết bọn tao yên ổn à. Không bị nhà trường mời phụ huynh cũng bị lột da. Để tao gọi bọn nó, hi vọng bọn nó không phải là người nhát gan. Đi!

Lâm Vũ vừa nói vừa lấy điện thoại ra gọi đi. Để cho Lý ngồi lên xe mình đạp xe từ phía sau. Tuy Lý Bân đạp không nhanh nhưng với thân hình của hắn ngồi trên xe đạp thật sự Lâm Vũ không muốn mình thành lao động khổ sai. Điện thoại gọi đi của Lâm Vũ chỉ nói với phía bên kia đầu dây một câu nói.

-Lấy đồ chơi trong mười phút! Nói anh em tới chỗ để đồ, có việc cấp thiết cần công bố.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 358: Thật Giả Bất Phân

Vì Lý Bân chạy chậm quá nên Lâm Vũ bức tức không nhẹ phải gần mười phút sau hai người mới đến được nơi mà Lâm Vũ và mọi người cần. Lúc này một người còn đem cả một can xăng hai chục lít ra đang đổ vào trong chai còn một túi khăn lau được nhét chặt vào mỗi đầu những chai bia nước ngọt này.

Đến lúc này hai cái ba lô nặng trĩu được đem ra. Kéo ba lô xuống từng cây xung lục có AK các loại đều có. Lý Bân cũng trở mắt nhìn, cái nhóm bạn mà ngày thường vẫn hay chơi cùng đang chia nhau vũ khí nói với Lâm Vũ.

-Cái này mua cũng bọn tiền à! Bọn mày lấy ở đâu thế?

-Bọn tao lấy tiền để dành. Với anh Kiệt đưa tao tiền lương tao biết tiêu gì đâu, thấy trước giờ đánh nhau toàn dùng tay với chân người ta lên sao hóa mình còn ở dưới đất. Tao nói bọn nó góp tiền lại mua. Đủ 100 cây đấy cả mày cũng có. Đạn thì 10 bịch nên khỏi lo hết đạn chỉ lo là hết khí CO2 thôi, nhưng mà thằng kia nó giỏi hóa nên làm cho anh em mấy cái dự phòng rồi mày yên tâm. Một băng đạn bắn thoải mái.

Lâm Vũ lúc này cũng cầm lấy một cây súng lục 911, Lý Bân cũng không kém cạnh cầm lên một cây B31 loại súng này có hộp đạn dài và bắn được tương đối nhiều viên. Lâm Vũ lúc này mới nhìn mọi người nhốn nháo ở dưới nói.

-Hiện tại Anh Kiệt phải một mình đi gặp bọn kia. Bọn nó nói phải một mình anh Kiệt đi, tao với Lý Bân nói rồi lần này đi tìm chết thằng nào gan

thì đi theo tao với nó giải cứu anh Kiệt. Tao không tin súng bọn nó bắn chết hết nhiều đây người. Thằng nào nhất thì ở nhà đi sau này nếu có trở về đừng gọi tao anh em.

Lý Bàn một bên cũng nhìn qua Lâm Vũ trong bụng thầm mắng bị chiếm lấy uy phong cũng lên tiếng.

-Trước giờ từ lúc biết bọn mày anh Kiệt làm nhiều việc cho anh em mình, nhưng lần mình giúp anh Kiệt đều được hồi báo một cách xứng đáng giờ tao hỏi bọn mày. Có ai ở đây chưa từng được anh Kiệt giúp đỡ ra ngoài đi về tao không nói gì hết. Những lần trước chỉ là đúng tuổi đúng việc làm còn không được gì. Lần này là đi đổi mạng. Nên tao nói trước tao lần này đem cái mạng này trả lại cho anh Kiệt chết cùng chết sống cùng sống. Anh Em là phải như vậy tuy xuất thân mỗi đứa ở đây khác nhau, ngày sinh không đồng nhất nhưng lần này có lẽ toàn bộ những người đi thí mạng hôm nay. Sẽ được đám giỗ chung một ngày, thằng nào lần này còn sống làm đám cho anh em được không?

-Được!

Một âm thanh vang lên phá tan màn đêm yên tĩnh. Một người trong nhóm nhảy ra nói với mọi người.

-Cuộc đời này tao chưa biết gì! Tao chỉ phục mỗi anh Kiệt hôm nay cho dù ngày sau có ra sao thì tao vẫn muốn nhớ ngày này. Còn hai két nước ngọt hôm bữa trộm, lấy ra chia đều anh em uống không có rượu thì lấy nó đi. Chết thì xuống dưới đó anh em đợi nhau, anh Kiệt không bỏ bọn mình khi bị ức hiếp, trấn lột thì cũng không có một đám tụ lại như thế này. Lần này đi chết tao đi! Ngày mai anh em không thể thiếu tao một cái quan tài được.

Nguyên một nhóm người toàn học sinh quần áo ở nhà có, quần áo đi học có. Tất cả cầm lấy cho mình những chai nước ngọt. Một cái đồ khui được

đem ra. Dường như người đem đồ khai đó được phân công cầm theo mỗi ngày. Những chai nước ngọt được chuyền tay nhau. lần lượt từng chai từng chai cạn sạch. Một đám người leo lên xe đạp, đưa đi một mình đứa này chở đứa kia cũng có và làm thành một đoàn, cùng không để lại gì ngoài hai cái két nhựa của nhà sản xuất nước ngọt.

Khương Đào mang đến cho Thiếu Kiệt một cái áo chống đạn. Mặc vào bên trong, bên ngoài mặc cái áo thun. Chỉnh lại quần áo một chút Khương Đào mới thở dài nói.

-Có cần thiết như vậy không Thiếu Kiệt. Cháu vào như thế là đùa với mạng sống của mình đấy.

-Giờ không làm cũng phải làm. Không vào hang cọp sao bắt được cọp con. Giờ rỗng hay là cọp gì cũng phải đi, ngay từ đầu bọn chúng muốn đối phó với cháu rồi.

Ngọc Nhi lúc này nhét vào trong người Thiếu Kiệt một khẩu súng lục. Thế Hải đưa cho hắn một cái áo khoác ngoài. Nhìn có vẻ như bình thường nhưng bên trong nặng trĩu bởi những băng đạn được thủ sẵn cho hắn.

Thiếu Kiệt khoác lên mình bước đi có phần chùn xuống ít nhiều. Bước vài bước mới quen với cơ thể của mình. Thiếu Kiệt bước đi vào con đường dẫn đến nhà Từ Chấn Dân, hai bên đường đội phản ứng nhanh nép sát vào trong bóng tối. Từng bước từng bước một di chuyển theo sau Thiếu Kiệt.

Đoạn đường vắng tuy ngắn ngủi nhưng nó như dài thêm cả cây số nữa. Một bóng người đơn độc trong ánh đèn đường trên một con phố không người. Thiếu Kiệt cầm điện thoại của Ngọc Nhi gọi vào số điện thoại của Hoàng Ngân.

Tiếng chuông điện thoại của Bạch Hải làm cho người bên ngoài cũng nghe thấy. Thấy tín hiệu bắt máy của phía bên kia điện thoại Thiếu Kiệt nói.

-Tao đến rồi đây! Cho tao gặp em tao rồi lúc đó nói chuyện.

Tấm màn vén lên nhìn xuống lòng đường nơi Thiếu Kiệt đứng một mình với ánh đèn chiếu rọi nơi này. Điện thoại Bạch Hải cúp máy lúc này tấm rèm nhà của Từ Chấn Dân trở lại vị trí ban đầu. Nhìn Ngô Trực, Bạch Hải cười nói.

-Xem ra thằng này gan không nhỏ nhỉ! Mà dù gan đến đâu nó cũng phải chết là điều không tránh khỏi rồi. Hai đứa mày vô kéo hai con nhỏ đó ra cửa lan can cho thằng nhóc đó thấy cho nó chết được mãn nguyện.

Lúc này Bạch Hải mới chỉ hai người ngồi gần đó là Sơn Vương với Tứ Hải ra lệnh. Ngô Trực lúc này nhìn những người còn lại gật đầu.

Bốn người còn lại nhanh chóng cầm lên cho mình những khẩu AK xuống dưới nhà. Hai người bước ra đến gần cổng. Điện thoại lúc này của Thiếu Kiệt vang lên. Hắn nhanh chóng nhận máy.

-Mày nhìn lên trên cửa lan can lâu hai sẽ thấy được người mà mày cần thấy.

Thiếu Kiệt nhìn về phía Bạch Hải đã nói. Lúc này rèm cửa được Bạch Hải kéo ra toàn bộ, Hoàng Ngân cũng Nhã Kỳ đang trong tay hai người tay cầm súng chỉ thẳng vào người.

-Bây giờ bọn mày muốn sao đây? Tao đến một mình như đã hẹn rồi? Muốn gì nói đại đi.

Ngô Trực nghe thế mới cười nói.

-Đương nhiên mày đến thì sẽ trao đổi, nhưng không biết mày có đem cái mà tao cần hay không?

Thiếu Kiệt lúc này mới lấy từ trong túi mình ra một USB đưa lên trên cao như để cho Ngô Trực thấy.

-Được rồi tao sẽ cho người xuống lấy, mày đừng đợi đó đi.

-Mày đùa tao hả Ngô Trực! người mày không giao mà đòi lấy hàng. Tao chịu thiệt không có nghĩa là tao ngu. Muốn lấy đem hai người đó ra đây trao đổi. Mẹ núp trong đó với người của mình lại đi sợ cái thằng đơn thân độc mã tới. Tao nghĩ này nên đổi tên là Ngô Quy đi là vừa, như thế mới đúng với mày.

Thiếu Kiệt hiện tại muốn cho Ngô Trực xuống đây đối diện trực tiếp với hắn. Nếu không bất lợi với Thiếu Kiệt sẽ nhiều hơn nữa, nên lựa chọn phép khích tướng với Ngô Trực là điều Thiếu Kiệt muốn bây giờ.

-Được vẫn còn miệng lưỡi lắm, tao sẽ xuống đó. Xem mày làm được gì. Nhưng mà tao cũng không dại gì đi một mình ít nhất tao cũng phải cầm đứa nào nhiều giá trị một chút. Nhã Kỳ với Hoàng Ngân ai quan trọng hơn với mày nói đi Thiếu Kiệt.

-Tùy mày lựa chọn thôi. Tao chọn mày cũng đem người khác xuống thôi. Để mày tự chọn giùm tao đi.

Đem sự chọn lựa khó khăn đá lại cho Ngô Trực, Thiếu Kiệt biết nếu hắn chọn ai trong hai người đều bị Ngô Trực phá rồi, nếu hắn chọn Nhã Kỳ Ngô Trực sẽ nói hắn không thương em mình. Còn nếu hắn chọn Hoàng Ngân thì Ngô trực sẽ nói với Nhã Kỳ về sự lựa chọn của hắn, buông bỏ người không liên quan đến mình mà chọn người nhà.

-Được nếu vậy tao sẽ chọn giùm mày, Nhã Kỳ đi nhỉ vừa là nhân viên vừa không có quan hệ. Như thế tao còn chơi với mày được một chút nữa.

-Sao cũng được quyết định là do mày tao không quan tâm, muốn trao đổi thì đem người xuống đây. Không nói nhiều dài dòng quá.

Ngô Trục lúc này cho Tứ Hải dẫn Nhã Kỳ xuống dưới, cánh cửa được hé mở một cách vừa đủ. Thiếu Kiệt lúc này đứng một bên, đối diện với Nhã Kỳ và Tứ Hải.

-Đưa người qua đây đi! Rồi tao ném USB qua!

Ngô Trục lúc này mới đứng ở dưới chân cầu thang gập đầu một cái nói.

-Em nó còn trong tay mình không cần phải lo nó tráo trở, nó ném USB qua cho mày xong thì đóng cửa lại. Người đó của mình không lo.

Tứ Hải nghe thấy như thế cũng gập đầu đề cho Nhã Kỳ đi từ từ qua. Thiếu Kiệt đợi đến khi Nhã Kỳ ra gần đến chỗ mình mới ném USB về phía cửa. Bước lại gần Nhã Kỳ cười nói.

-Cô giấu bọn tôi cũng khổ cực không kém nhĩ Nhã Kỳ! Tôi không ngờ cô lại là người của Ngô Long đấy, nhưng thôi cô có quyết định của cô còn tôi phải cứu em tôi. Xong chuyện này rồi chúng ta tính toán với nhau sau. Cô đi hết con đường này sẽ có người tiếp lấy cô.

Thiếu Kiệt không cười trối cũng không tháo băng keo miệng ra. Mà để cho Nhã Kỳ từng bước từng bước đi ra khỏi con đường, cô không hiểu tại sao Thiếu Kiệt đã biết cô là người của Ngô Long mà Thiếu Kiệt lại chấp nhận trao đổi vật chứng như vậy để cứu cô trước mà không phải là Hoàng Ngân.

Nếu hần đã biết thân phận của cô thì hần có thể nói thẳng ra. Như vậy hần chỉ cần phải đổi lấy một người Hoàng Ngân là đủ. Giờ đây hần một mình trong đó cơ hội đổi lấy em mình đã mất, hần biết đi chết sao vẫn làm. Câu hỏi đó cứ lẩn quẩn trong đầu của Nhã Kỳ, làm cho bước chân của cô đã chậm lại càng chậm hơn.

Người của Khương Đào đang đợi phía đầu đường tiếp lấy Nhã Kỳ cắt đứt dây trói và tháo băng keo ra, lúc này Nhã Kỳ nhìn lấy Hà Vi thốt lên

một câu.

-Tại Sao?

Cô muốn biết tại sao Thiếu Kiệt đánh đổi cơ hội cứu em gái để cứu cô chứ gì? Cô đọc đi, nếu không phải vì những điều này. Cô có ra sao anh ấy cũng mặc kệ. Nếu cô không tin thì đây điện thoại của Ngô Trực, cô tự mà đọc lấy. Xem những việc này cái nào là thực cái nào là giả. Đừng có để bị lợi dụng mà không biết.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 359: Mất Thế

Nói rồi Hà Vi đưa cho Nhã Kỳ những thứ mà Thiếu Kiệt để cô giữ, hẳn biết nếu có nói gì với Nhã Kỳ thì cô vẫn sẽ không tin. Nhưng với những gì trong điện thoại của Ngô Trực, bản thân Nhã Kỳ nhìn thấy sẽ hiểu nó như thế nào sẽ tốt hơn là hẳn giải thích những chuyện sau này.

Nhìn về trong con đường cả ba cô gái đứng cạnh nhau ai cũng lo lắng. Ngay cả Hà Vi tuy bên ngoài mọi người thấy được một cô gái cứng cỏi. Nhưng bên trong lúc này cô càng mềm yếu. Vì Thiếu Kiệt cô đã tìm kiếm bao nhiêu lâu đến giờ lại phải nhìn người mình yêu đi vào con đường chết mà chính bản thân mình lại không thay đổi được.

Trong lòng cô rất đau. Cô sợ tiếng súng vang lên trong đêm tối cô sợ phải chịu cảm giác mất đi người mình thương yêu một lần nữa. Đôi tay cô run nhẹ nhẹ nhưng ráng siết chặt tay mình lại đứng bên cạnh Nhã Oanh và Ngọc Nhi lúc này. Bởi cô biết hai người cũng giống như cô mà thôi.

Chỉ còn lại một mình Thiếu Kiệt lúc này mỉm cười nhìn qua lan can nơi đó có một người con gái đang nhìn hẳn đôi hàng lệ rơi trên khuôn mặt mình. Vì cô biết đến cuối cùng anh mình vẫn hi sinh đánh đổi cả mạng sống để bảo vệ cô như khi còn thơ bé. Hình ảnh người anh trai đứng trước một đám đông người để bảo vệ cho em mình chịu hết tổn thương từ những kẻ lớn hơn.

Và giờ đây hình ảnh ấy lại xuất hiện một lần nữa giữa con đường không người để cứu lấy em gái mình đang làm món mồi duy nhất dụ dỗ hẳn bước vào vòng tay của thần chết. Cô thật sự muốn hét lên rằng hãy cứ mặt kệ cô

nhưng miếng băng keo trên mặt và lớp cửa kính dường như không cho phép điều đó.

Thiếu Kiệt lúc này lấy điện thoại ra gọi cho số của Hoàng Ngân. Trong nhà Ngô Trực cũng đem điện thoại nhận lấy cuộc gọi nói.

-Ừa sao còn chưa về? Không phải đã trao đổi rồi sao. Mà lại gọi tao làm cái gì thế. Để em gái mày ở đây một lần xem sao.

-Mày nói thẳng đi muốn gì? Đừng chơi cái trò đó nữa con nít lắm. Mà quên nói cho mày biết cái USB khi này chẳng có gì đâu, Cái mày cần vẫn còn đang nằm ở trong tay tao đây này.

Lấy từ trong túi ra thêm một cái USB lúc này Ngô Trực thật sự điên tiết vì bị Thiếu Kiệt lừa. Nhưng vốn còn Hoàng Ngân nên hắn lấy lại bình tĩnh nói.

-Xem ra mày cũng có chuẩn bị khi đến đây nhỉ? Nhưng mà em gái mày vẫn còn trong tay tao thì cũng thật tao đã lựa chọn đúng về một chút.

Ngô Trực đem Hoàng Ngân ra uy hiếp Thiếu Kiệt. Bởi hắn cho rằng nếu có thiệt thòi thì Nhã Kỳ cũng vẫn còn là tay trong của Ngô Long. Như thế thì qua việc này Thiếu Kiệt càng thấy có lỗi với Nhã Kỳ mà cho cô tham dự nhiều việc trọng đại hơn hiện tại.

Vốn quen cách thuyết trình trước mọi người nên từng lời của Ngô Trực nói ra làm Thiếu Kiệt mỉm cười bởi càng làm đối phương tức giận thì càng dễ dàng mắc phải sai lầm. Thiếu Kiệt lúc này mới nói qua điện thoại với giọng hờ hững.

-Thì mày chọn ai tao cũng sẽ cứu thôi. Dù Nhã Kỳ có là người của Ngô Long cháu mày thì tao cũng sẽ cứu, cái trò này bọn mày chơi thành thực hơn tao nhiều. Nên tao cũng phải kiếm cái gì đó để có thể đấu lại với mày

chứ. Đúng không việc Hoàng Ngân bị bắt cũng do Nhã Kỳ sắp xếp cho mày mà.

-Má nó! Nếu mày nói nó là người của bọn tao bằng chứng đâu. Ăn ốc nói mò. Mày đoán già đoán non như thế cũng tốt. Để cho nội bộ lục đục chơi cũng được. Tao không tin hôm nay không trị được mày.

Ngô Trực thấy Nhã Kỳ có vẻ bị lộ những hản cũng sợ Thiếu Kiệt tung hỏa mù nên giả vờ như không quan tâm chuyện này. Nhưng câu chửi khi hản thốt lên sau khi Thiếu Kiệt nói đã bán đứng chính hản. Nhưng cho dù hản không để lộ sơ hở đi nữa thì Thiếu Kiệt cũng có bằng chứng trong tay khiến hản phải chấp nhận.

-Cũng không phải đoán mò gì điện thoại của mày vẫn còn tin nhắn mà! Hiện tại chắc Nhã Kỳ đã đọc được những thứ cần thiết rồi. Giờ chỉ còn một con đường cho mày thôi trao đổi hoặc không trao đổi đơn giản vậy thôi.

Thiếu Kiệt cố gắng áp buộc Ngô Trực. Hản biết Ngô Trực bằng bất cứ giá nào phải lấy lại cho bằng được những thông tin tài khoản ngân hàng của hản bởi nó liên quan khá nhiều người. Nếu hản có bị bắt ở đây chỉ cần hủy những thứ đó thì hản vẫn có thể một đời an nhàn trong nhà mà không phải lo lắng.

-Trao đổi! Tao đâu có ngu. Theo mày tao trao đổi chỉ lấy một cái USB không biết có cái gì trong đó sao? Nếu đổi thì mày đổi với em mày. Mọi thứ không thương lượng nữa. Hèn gì ban nãy mày không cời trói cho con nhỏ đó mà để nó đi ra ngoài đường. Bên ngoài vẫn còn có người của mày đi.

Ngô Trực vì đang bức bối từ lúc đối thoại với Thiếu Kiệt đến giờ hản đều ăn thiệt thòi không ít. Hiện tại chỉ cần hản bắt được Thiếu Kiệt là có thể. Lấy lại hết những gì mà hản đã chịu nãy giờ. Ra về suy nghĩ một chút Thiếu Kiệt mới đáp lại lời của Ngô Trực.

-Cũng được thôi. Tao muốn mày thả Hoàng Ngân ra trước chúng ta cùng trao đổi tao đi vào Hoàng Ngân đi ra như thế chắc ổn nhĩ. Mày đừng nói với tao là đồng súng ống của bọn người mày chỉ đem theo chơi. Tao nghĩ nhiều như vậy súng chĩa thẳng vào tao cũng không chạy được đâu ở chỗ này đi.

-Được nếu mày đã muốn như thế thì làm như thế. Bên ngoài chỉ cần tao thấy có một chút động tĩnh nào thì cho mày ăn đạn cũng được. Cho nó xuống trao đổi với anh nó. Xem thằng đó giở trò gì.

Tứ Hải bây giờ mỉm cười đáp lại lời của Ngô Trực đem ý kiến của mình nói ra bởi vì Ngô Trực không tham gia nhiều những chuyện như thế này nên mới nói.

-Cần gì phải khổ vậy anh! Cứ để trao đổi giữa chừng cho anh em bắn thằng Thiếu Kiệt đó để nó khỏi chạy là được. Giữa lại hai anh em nó mình còn thoát thân chứ. Một mình nó trao đổi bọn cảnh sát bên ngoài cũng phải dè chừng ít nhiều.

-Ừ nhĩ chuyện này sao tao không nghĩ ra, để cho bọn nó bắn thằng Thiếu Kiệt không chạy được là mọi chuyện xong xuôi. Được rồi mày làm đi. Đem trao đổi rồi bắt lại nó với thằng Thiếu Kiệt lại cho tao.

Hoàng Ngân đứng bên cạnh lúc này nghe thế cũng cố gắng kháng cự lại. Cô hiện tại không thể nói, nhưng vẫn có thể nghe được kế hoạch của bọn người Ngô Trực. Cô cương quyết không bước thêm một bước, cô để cho cơ thể mình không phải bị lôi kéo đi. Bởi cô biết mỗi nguy hiểm nào sắp diễn ra với Thiếu Kiệt.

Tứ Hải thấy thế cũng nổi cáu hăn xô đẩy Hoàng Ngân tiến về phía trước một cách mạnh bạo. Cô ngã hăn sốc cô đứng lên đem cô ra đến trước cửa.

Cánh cửa sắt từ từ được mở ra, Thiếu Kiệt đứng đó giữa cánh cửa nhìn thấy Hoàng Ngân cố gắng lắc đầu ra hiệu cho mình không nên làm việc

này. Hãn chỉ mỉm cười nhìn Hoàng Ngân nói.

-Anh biết bọn họ định làm gì! Không sao đâu cứ bình tĩnh bước về phía anh là được. Nhớ nếu có chuyện gì thì chạy đi đừng quay lại em càng đứng lại thì anh không thể nào thoát được đấy.

-Mày nghĩ đến đây còn có thể thoát sao thằng kia. Bước về đây từng bước. Còn mày đi ra đó nhanh, má lẽ mề tao bắn bỏ.

Bây giờ những nòng súng đen ngòm chĩa thẳng hướng Thiếu Kiệt. Hoàng Ngân bị Tứ Hải đẩy một cái từ phía sau thật mạnh và cô té xuống đất. Thiếu Kiệt lúc này cau mày nói.

-Đứng lên đi Ngân! Anh chắc em làm được! Đứng lên bước thật nhanh về phía anh. Sau chuyện này anh dẫn em đi ăn là được chứ gì không phải lo. Mọi chuyện có anh đây rồi!

Hoàng Ngân nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng chống hai tay của mình đứng lên bước từng bước về chỗ Thiếu Kiệt. Hãn cũng vậy từng bước thật chậm quan sát cả hai bên cánh cửa giờ đây như là ranh giới của việc trao đổi.

Một bên cánh cửa Sơn Vương đứng sẵn ở đó đợi chờ chỉ cần Thiếu Kiệt vừa đặt một chân qua cánh cửa này hãn sẽ nổ súng để giữ lại cả Thiếu Kiệt và Hoàng Ngân.

Chỉ còn một bước nữa Thiếu Kiệt đến trước ranh giới cần thiết lúc này trên trán hãn thấm ra những giọt mồ hôi thấy rõ. Không khí của buổi tối lạnh lẽo nhưng trên trán Thiếu Kiệt không ngừng thấm ra những giọt mồ hôi.

Một âm thanh phát ra trong không trung một viên đạn bay từ phía trong ghim vào trên bắp đùi Thiếu Kiệt. Sơn Vương lúc này chụp lấy Hoàng Ngân. Phát bắn bất ngờ làm Thiếu Kiệt khụy xuống. Bởi nó được bắn ra từ

súng của Văn Thoại đang ở một góc Tứ Hải đưa súng chĩa thẳng chính diện Thiếu Kiệt.

Hắn biết mình mất thế Hoàng Ngân vẫn còn trong tay của bọn người Ngô Trực mà chưa thoát ra được bắt buộc lúc này hắn phải ôm lấy bắp đùi của mình. Dù cho bây giờ nó có đau hay là không đau Thiếu Kiệt cũng phải để mình nằm ở dưới đất.

Âm thanh phá vỡ màn đêm đó chỉ vang lên một tiếng nhưng nó kéo gọi tất cả linh hồn của mọi người. Nhóm phản ứng nhanh lúc này đứng bên ngoài tuy biết rằng chuyện này sẽ xảy ra nhưng đến thời điểm hiện tại thì Thiếu Kiệt đã làm được nhiều việc và cứu được một người ra khỏi cái lô cốt đó là điều họ vẫn không nghĩ đến. Thiếu Kiệt nằm trước cửa Sơn Vương lôi kéo Hoàng Ngân vào trong giữ một khoảng cách với Thiếu Kiệt.

Văn Thoại lúc này mới bước từ bên trong ra từ từ hướng về phía Thiếu Kiệt. Ngô Trực trong nhà cũng bước đến nhìn Thiếu Kiệt đang ôm lấy chân mình nói.

-Cảm giác bị đạn bắn thế nào? Mày nghĩ tao sẽ trao đổi với mày một lần nữa à. Mày với em mày trở thành thứ mà để tụi tao thoát khỏi đây. Như thế để một trong hai đứa mày đi thì người như tao sao ăn nói gì được với anh em bên dưới. Mẹ nó tao bị bọn Xuân Nghĩa Bang hội đồng giờ phải để mày cũng bị anh em tao hội đồng một lần chứ. Đánh nó cho tao!

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 360: Cuộc Chiến Hóa Học

Bây giờ Tứ Hải mới bước lên một bước. Trên tay vẫn cầm súng hướng về phía Thiếu Kiệt đập mạnh một cái vào người hắn. Rồi nắm cái áo kéo qua mép cửa. Văn Thoại chạy tới đá bồi thêm một cái vào giữa người Thiếu Kiệt. Tứ Hải đập từ trên xuống giữa lưng Thiếu Kiệt.

Dù có hắn đang mặt ba lớp áo. Nhưng những đòn đánh của hai người dường như không giữ lại chút nào lực. Xuyên qua lớp áo khoác, Áo thường vào áo chống đạn. Thiếu Kiệt vẫn có cảm giác đau nhói. Tứ Hải lúc này đập từ trên đập xuống đè đầu Thiếu Kiệt sát với mặt đất nói.

-Cái này chỉ là mới bắt đầu bọn tao chưa xong thì mày cũng chưa xong đâu. Mẹ! Mày ngon lắm dám chơi anh Trục mày hết đường sống rồi.

Hoàng Ngân đứng từ trong bị Sơn Vương kèm cặp cũng không chịu nổi vùng vẫy nhìn Thiếu Kiệt bị đánh mà cô chỉ biết khóc không thành tiếng. Đứng dưới mái hiên nhà của Từ Chấn Dân, Ngô Trục thấy thế cũng cười thành tiếng. Nụ cười của hắn chưa dứt. Một Âm Thanh hướng trong nhà vang lên.

Xoảng!

Lửa cùng với xăng loan ra lúc này không chỉ có Ngô Trục giật mình mà tất cả mọi người ở đây cũng thế. Liên tục những âm thanh như thế vang lên. Từng chai bom xăng từ mọi hướng bay vào trong nhà những chai này va chạm vật thể cứng như tường hoặc dưới đất bể ra kèm theo xăng với lửa loan ra thành từng chỗ. Liên tiếp như thế. Khiến cho Ngô Trục hoảng.

Cả con đường dường như một quán nhậu đang đánh nhau tiếng chai vỡ vang lên như mưa rào. Nó như một âm thanh kéo gọi tất cả mọi người. Ngô Trức lúc này mới quát lớn.

-Lui vào trong nhà ngay!

Từng chai bom xăng không biết từ đâu xuất hiện. Khiến cho Tứ Hải với lại Văn Thoại cũng phải chạy vào trong nhà. Từ xa một đám thiếu niên. Hướng Nhà Từ Chân Dân xông lên làm cho nhóm cảnh sát cơ động ngăn người. Bởi họ đã bọc hai đầu lại không cho người nào vào được con đường này. Giờ một đám thiếu niên ở đây trên người một đồng vũ khí rồi bom xăng quăng đầy vào trong nhà.

Thiếu Kiệt nằm trên đất lấy tay vòng ra sau lưng mình cầm ra một cây súng nhỏ ra một nhúm nước bọt mở chốt an toàn chĩa hướng vào Sơn Vương đang lay hoay tìm đường tránh né những cái chai bom xăng thềm nói.

“ Hi vọng trúng!” Đoàn.

Một tiếng súng vang lên lúc này Thiếu Kiệt nghe được tiếng Á của đối phương tuy hấn dám chắc là có thể trúng được Sơn Vương nhưng không dám chắc được là sẽ trúng nơi nào. Hấn vội lăn qua một bên của cánh cửa dựa lưng vào trước cửa thở dốc.

Lâm Vũ với Lý Bân lúc này chạy đến bên cạnh Thiếu Kiệt cầm ra súng của mình hướng trong nhà bắn tới rồi nhìn hấn cười cười. Bên kia cây trụ cổng Lâm Vũ nấp vào trong đó đem một chai bom xăng ra châm lửa ném vào trong nhà cực mạnh. Một đám người phía sau lao lên chiếm giữ những nơi quan trọng. Lý Bân đỡ Thiếu Kiệt lên nhìn nói.

-Đi! Cứu Hoàng Ngân thôi! Hôm nay chết cùng chết sống cùng sống!

-Bọn Mày! Được! Chơi tới luôn.

Thiếu Kiệt nhìn qua hai người bên cạnh phía sau còn một đám người đang lần lượt hướng trong nhà mấy chai bom xăng mang theo mà châm lửa ném đi. Ngô Trục không bình tĩnh được trước hiện trường như thế nên quát lớn

-Mẹ bắn đi! Bắn nó bọn mày cầm súng làm gì để tao!

Hắn giật lấy một khẩu AK của người bên cạnh lên đạn bắn về phía cửa. Thiếu Kiệt bên ngoài lúc này mới quát lớn lên nói.

-Tránh cổng!

Hắn đẩy Lý Bân về phía cột cửa bên cạnh rồi cũng nhích người nhảy qua theo. Chân hắn lúc này lại nhói lên. Một đám thành viên đứng trước cổng cũng tản ra hai bên.

Bây giờ một thằng trong nhóm hướng chỗ Thiếu Kiệt đang núp chạy tới nói.

-Anh Kiệt phải chiếm được cái vòi nước trong nhà.

Cả Thiếu Kiệt với Lý Bân đều nhìn hắn. Đang dầu sôi lửa bỏng không cứu người lại đi chiếm vòi nước đây là lần đầu tiên hắn thấy ý kiến lạ lùng. Lý Bân lúc này mới lên tiếng mắng.

-Chiếm vòi nước làm gì. Đạn bắn xuyên để lại cả lỗ trên đó kiếm vòi nước làm gì mà điên à.

-Không nó có việc dùng mà! Anh xem!

Lấy ba lô trên vai mình xuống. Mở ra trong đó có hai hủ thủy tinh lớn đưa cho Thiếu Kiệt nhìn. Thấy được nhãn chai được ghi Thiếu Kiệt cũng mắng một câu.

-Mẹ chôm cả H₂SO₄ với Amoniac của trường mà còn cái nào để chơi không! Nhưng mà cái này giờ dùng được.

-Đâu chỉ cái đó không mỗi lần chuẩn bị cho tiết hóa em con chôm không ít natri nữa từng hộp nhỏ đựng kim tuyến nhỏ xíu xuất hiện bên trong có một viên natri bằng cỡ viên bi.

Lúc này đội phản ứng nhanh mới chạy tới nhìn một đám thiếu niên như đi đánh trận nói với Thiếu Kiệt.

-Chuyện này là sao đây. Mấy đứa làm sao vô đây được không phải đã chặn hai đầu con đường rồi sao.

-Mấy ông chặn đường mà có khoảng đất trống chỗ kia thông với đường bên cạnh cũng như không nhưng nhớ thể mà bọn này vào được. Thôi giờ cứu người!

Lâm Vũ bên kia nhìn người của đội phản ứng nhanh mừng. Lúc này người đội phản ứng nhanh chỉ biết cười mếu họ không hiểu họ trước giờ tập huấn chống khủng bố kiểu gì mà một đám thiếu niên còn ngang hơn họ. Thiếu Kiệt lúc này cười nói.

-Được rồi. Tạo khói thôi, vào đó kiểm vùi nước lên là được. Phát cho anh em Natri đi còn bao nhiêu chơi bấy nhiêu bom xăng còn thì cứ ném. Xem bọn nó trâu như thế nào. Muốn thoát bọn nó phải giữ Hoàng Ngân không bị gì.

Người đội viên của đội phản ứng nhanh nghe thế mới nhìn trong ba lô mà người thiếu niên đang để dưới đất, thấy một mớ chai li ti của con nít hay sử dụng để đựng kim tuyến bảy màu. Nhưng trong đó là những khối màu xám thì hẳn cũng biết đây là Natri mà Thiếu Kiệt vừa nói.

Cầm hai hũ H₂SO₄ và Amoniac Lâm Vũ hướng thẳng trong nhà ném vào, hai bình nước hóa học chạm mặt đất trước sau tạo ra một làn khói dày

đặt.

Ngô Trực và nhóm người của mình thấy thế cũng nhao nhao rút lên trên lầu bởi bọn hăn biết ở bên dưới này sẽ không thấy gì.

-Con mẹ nó chạy lên trên nhanh! Bọn cảnh sát ập vào giờ lên, kéo con nhỏ đó theo không thì chết cả đám giờ.

Khói và mùi nồng nặc trong nhà Thiếu Kiệt với nhóm người cơ động Lâm Vũ cũng tiến vào chỉ có nhóm người thiếu niên bên ngoài là bị chặn lại, Lý Bân với Lâm Vũ nhanh chóng tìm ở ngoài sân cái vòi nước. Mở van hướng trong nhà xịt vào.

Ngô Trực lúc này trên lầu hai người án ngữ lối cầu thang mảng lớn.

-Mẹ cái bọn thiếu niên bên ngoài là ai mà liều vậy. Mấy thằng chó cảnh sát làm cái quái gì mà để một đám đó vào được trong này. Mẹ nó đúng là cảnh sát ăn hại mà.

Hoàng Ngân lúc này cũng muốn bật cười. Bởi cô thấy được Ngô Trực bị một đám đàn em của anh mình làm cho chật vật dù chưa thoát khỏi bọn người Ngô Trực nhưng cô tin Thiếu Kiệt sẽ cứu cô ra khỏi đây.

Thấy vẻ khác thường của Hoàng Ngân, Ngô Trực lúc này mới tát cô một cái làm cô té ngã.

-Mẹ mày nên nhớ vẫn còn đang ở trong tay bọn tao đấy đừng có mà vui mừng quá sớm như vậy. Con mẹ nó cái mùi khó chịu quá bọn nó làm cái gì vậy.

Bên ngoài nhóm người cảnh sát cơ động lúc này vừa mới tiến vào trong nhà cũng không chịu nổi phải lui ra, Thiếu Kiệt hăn không vội xông vào. Bởi nếu muốn chiến tranh hóa học thì cần có mặt nạ phòng độc. Tuy cái

này không đáng là chất độc hóa học nhưng nó vẫn gây khó chịu cho đường hô hấp cùng với lại mắt người ảnh hưởng bởi khói và mùi gây ra.

-Cho một nhóm bạn em vào phá cửa tầng hai ở trên như thế mới kéo vòi phun nước lên được.

Thiếu Kiệt nói với người bên đội phản ứng nhanh bên cạnh hẳn. Người này cũng gật đầu. Nếu bắn đạn thật lên có thể gây tổn thương đến con tin nhưng nếu là đạn bằng bi sắt để phá vỡ cửa thì hoàn toàn có thể thực hiện được.

-Cho bạn nhóc vào. Đứng trước tạo hàng rào yểm trợ.

Từng tấm khiên được dựng lên, một đám thiếu niên nghe thế cũng lên đạn chuẩn bị tràn vào. Đạn lên nòng rồi đứng phía trước cửa bắn lên cửa lan can cũng không phải là chuyện khó. Một đám hướng đầu súng về đó bóp cò liên tục từng viên bi sắt không biết số lượng bao nhiêu tấn công vào duy nhất một tấm kính.

Bên ngoài lúc này Lâm Vũ cùng với Lý Bân lôi ra chính diện đem vòi nước hướng lớp cửa kính bể xít vào. Nhìn nước dường như không đủ Thiếu Kiệt mới lắc đầu nói.

-Không ổn nhiều đây không đủ để tạo được số lượng nước cần thiết gây nổ.

-Bên ngoài có một xe cứu hỏa đợi sẵn để anh xin điều vào!

Nói rồi người cảnh sát phản ứng nhanh liên lạc với Khương Đào xin chỉ thị cho xe cứu hỏa chạy vào. Vừa tới nơi, một vài thành viên cứu hỏa nhanh chóng lắp vòi rồng hướng tầm kính vỡ của lan can phun vào. Nước từ trên đổ xuống, làm cho Ngô Trực cảm giác bất ổn mừng.

-Con mẹ nó không sợ tao bắn con tin hay sao mà bạn này làm liều vậy.

-Má nó lâu hai nước chảy xuống rồi anh ơi!

Một thành viên nhóm của Ngô Trực báo cáo tình hình. Bởi hắn đang đứng ngay gần lối lên cầu thang. Hắn là người chịu đầu tiên. Thiếu Kiệt buộc lại vết thương rỉ máu của mình thấy nước đã hoà tan được hai chất hóa học. Làm cho khói bụi bớt đi mới hướng người lính cứu hỏa quát lớn.

-Còn bao nhiêu đạn mở cửa tầng một bắn hết vào. Kéo nước vào trong lối cầu thang.! Đội viên đội phản ứng nhanh lập tức làm rào chắn để nhóm người lính cứu hỏa ở phía sau bắt đầu tiến vào.

Từng mệnh lệnh được ban phát xuống chuyển tay nhau, những người đội viên đối phản ứng nhanh biết lúc này mới chính thức là cuộc chiến. Dù con tin vẫn còn nằm trong tay của Ngô Trực nhưng Thiếu Kiệt là anh. Mà Khương Đào đã nói nếu có chuyện gì hoàn toàn nghe theo lệnh hắn nên cũng chỉ biết chấp hành mệnh lệnh.

Thiếu Kiệt lúc này trong tay cầm một nắm những chai lọ thủy tinh chứa Natri xôn ở phía sau khiên chắn. Lý Bân với Lâm Vũ không kém chạy theo Thiếu Kiệt quăng vùi nước một bên.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 361: Xe Tủ

Cám ơn đọc giả tanchieude đã ủng hộ 1 kim đậu để góp tiền đóng net cám ơn bạn nhiều.. Thank mọi người đã ủng hộ mua chương theo dõi góp thêm giúp tác có thêm thu nhập cám ơn mọi người. Có một group chat dành cho các bạn đọc giả trao đổi lẫn nhau về thắc mắc các thứ trong truyện nhé. add face pm nội dung đọc giả > sẽ được kéo vào group nhé.

Chiến trường bây giờ chuyển đổi từ bên ngoài vào tới bên trong xung quanh hai đầu cầu thang là một lực lượng, phía Ngô Trực có lợi thế hơn về khoảng không từ trên xuống. Mai phục hai bên ở giữa là dãy hành lang bất cứ lúc nào cũng có thể từ trên bắn xuống.

Thiếu Kiệt nhìn lối lên cầu thang cũng lắc đầu. Đứng xèo góc vách tường dường như bị xỏ xiên nhiều vết đạn bên dưới không thể nào tiến lên một bước. Ngô Trực từ trên cầu thang nói vọng xuống.

-Thằng chó! Mày không sợ tao bắn em mày sao! Mẹ dám gọi người tới còn sử dụng cả súng.

-Mày hù ai chứ đừng hù tao thằng kia. Mẹ ai chẳng biết lúc này Hoàng Ngân là cái bia cho mày. Mày mà bắn thì cũng không thoát khỏi đây đâu muốn chơi ai chết biết liền thôi.

Thiếu Kiệt bên dưới đáp lại lời của Ngô Trực trong tiếng súng liên hồi. Vừa nói xong Thiếu Kiệt mới nhìn người lính cứu hỏa nói nhỏ vào tai hắn.

-Đem vòi rồng xịt nước dội thẳng vào góc phía trên lối cầu thang gần chỗ tên bắn súng xuống là được.

Người Lính cứu hỏa lúc này cũng gật đầu. Nếu nói hẳn hiện tại không thể bắn thẳng trực diện thì vẫn có thể cầm ống bắn lên gần đó hẳn cũng đã được nhóm người cảnh sát cơ động nói rõ tình hình. Dù nơi này không thể sử dụng được lưu đạn gây nổ lớn. Nhưng với những lọ Natri mà Thiếu Kiệt cầm thì lại khác nó gây nổ nhỏ hơn và sức sát thương chỉ ở tại một chỗ.

Vòi nước được mở ra hướng gần phía tầng hai phun tới. Ngô Trực lúc này thấy thế mới trêu chọc nói.

-Nước không tới được bọn tao đâu! Mà mày đem nước vào đây để làm gì bọn tao không cần nước uống đâu.

-Làm gì thì mày sẽ biết!

Đem Những lọ thủy tinh trong tay ném lên hướng cầu thang chỗ vừa mới bị xịt nước một năm những lọ thủy tinh nho nhỏ đập trúng tường rơi xuống. Thiếu Kiệt không biết Natri sẽ phản ứng mạnh đến mức độ nào nên nói lớn.

-Năm Xuống!

Vòi nước vẫn còn đang hướng lên phía cầu thang cũng được, hai người lính cứu hỏa gài chốt lại năm xuống giữ chắc vòi nước. Từng tiếng ầm ầm vang lên như ai làm rơi đồ nặng xuống đất. Nó không nổ lớn nhưng cũng làm một ít đất đá dưới miếng gạch văng lên kèm theo cả nước.

Lâm Vũ và Lý Bân thấy thế cũng không kém. Trong màn khói của khí Hydro hai người ném tất cả những lọ thủy tinh của mình lên trên lầu một cách mạnh nhất. Những lọ thủy tinh bể ra làm cho Natri tiếp xúc với nước một cách nhanh chóng, tạo ra ngày càng nhiều khói.

Những phát súng được nhóm người Ngô Trực bắn vào trong màn khói trắng nhiều không kể hết. Mọi người bên dưới không di chuyển lên, họ giữ vững vị trí của mình để làm cho nhóm người Ngô Trực hao tổn số lượng đạn đang có.

Hai thằng Lý Bân với Lâm Vũ lúc này làm loạn ở bên dưới hai đứa vừa làm âm thanh chạy lên cầu thang, cứ nghe có tiếng súng bắn xuống thì lại la thất thanh lên. Đám người cảnh sát cơ động với lính cứu hỏa bây giờ cũng lên tiếng phụ họa theo. Một tiếng cạch cạch vang lên Thiếu Kiệt cười nói nhỏ.

-Xem ra có súng hết đạn, này giờ đợi chính là lúc này đây, lên trên. Thiếu Kiệt cố gắng chạy lên đầu tiên. Hắn cầm trong tay cây súng của Ngọc Nhi đưa bắn về phía hai bóng đen trên đầu góc. hai âm thanh liên tục vang lên tiếng á.

Một người nằm gục xuống. Dù không biết là đối phương còn sống hay không như Thiếu Kiệt vẫn không chủ quan. Bây giờ bên trên Ngô Trực quát lớn.

-Đóng cửa phòng lại!

- Rầm

Cánh cửa nhôm của căn phòng được đóng lại. Thiếu Kiệt chạy tới bên cạnh lối lên lầu hai dựa sát vào tường, lúc này người ở ngay góc gương đứng dậy bị hắn bắn một phát gục xuống phía đối diện. Ngồi sát mép cửa Thiếu Kiệt nói.

-Ngô Trực mày hết đường chạy rồi! Mày đầu hàng đi.

-Con mẹ mày chứ đầu hàng em mày còn ở trong tay tao đây này.

Thiếu Kiệt lúc này bên ngoài mới cười nói.

-Tao không biết là em tao còn sống hay không đấy! Không nghe tiếng người biết đâu đã chết. Bọn mày không biết còn bao nhiêu người sống nhỉ?

-Mày muốn nghe tiếng nó chứ gì! Được tao cho mày nghe tiếng xem con em mày thấy thế nào khi anh nó đẩy nó vào chỗ chết.

Tức mình Ngô Trực tiến đến kèm bên cạnh Hoàng Ngân nhìn cổ nói. Thằng anh mày cho mày là kẻ chết rồi kìa. Nói với nó! Rút lui không thôi tao bắn đây là đòn cảnh cáo.

Ngô Trực lấy tay xé ra miếng băng keo trong miệng của Hoàng Ngân. Nhưng điều đầu tiên sau khi cô được nói chuyện là.

-Bọn nó còn sáu tên!

“Bốp!”

Một tiếng tát tai vang lên đem lời của Hoàng Ngân chưa nói hết cắt đứt!

-Con chó! Mẹ mày dám chơi ông!

Ngô Trực vừa đánh Hoàng Ngân xong một tên nhanh chóng bịt lấy miệng của cô lại. Nhìn về phía cửa Ngô Trực mới nói.

-Thấy sao thằng con hoang mày chơi đủ chưa. Nếu chưa thì chơi tiếp! Con em mày hiện tại còn sống đang trong tay tao đây.

-Được! Được lần này mày thắng! Nhưng mà tao lại không muốn thương lượng! Hoàng Ngân có thể hi sinh để bắt mày cũng được mà đúng không Ngân.

Dù Thiếu Kiệt không biết bên trong em mình nghĩ gì lúc này hẳn chỉ cố nói để kéo dài thời gian tìm cách để có thể phá cửa xông vào! Những người cảnh sát cơ động lúc này ngồi bên ngoài cửa nói nhỏ.

-Bọn chúng hết thoát rồi! Nhưng sợ là bọn nó bí quá làm liều thôi!

Nghe người cảnh sát cơ động nói thế Thiếu Kiệt cũng gật đầu. Ngồi xuống nói.

-Giờ mà muốn sao đây Ngô Trực. Chơi như vậy tới sáng cũng không xong đấy. Sai Lầm của mà ngay từ đầu là chọn nhà ở làm nơi giữ người nếu mà chọn cái nhà kho kia thì chưa biết chừng bọn tao lại khổ cực hơn nhiều khi truy bắt mà chạy thoát rồi

Vừa nói Thiếu Kiệt cầm điện thoại của mình ra ghi vào trong màn hình đưa cho người cảnh sát cơ động nội dung khá đơn giản.

“Để cho đội cứu hỏa thu vòi rồng để giữa nhà. Lát nữa lấy áp lực nước khi bọn chúng đi xuống dưới đó thì mở vòi cho vòi nước đánh bọn chúng bất tỉnh là được.!”

Vì để cho Ngô Trực nhận định hẳn đang trong tình cảnh bất lợi do nơi này là nhà ở mà không phải nơi có thể chạy thoát dễ dàng. Thiếu Kiệt muốn Ngô Trực chủ động yêu cầu ra những thứ cần thiết để hẳn có thể chạy thoát.

-Giờ tao cần có xe với máy bay đầy nhiên liệu đợi sẵn ngoài sân bay để thoát khỏi đây. Hoàng Ngân là mục tiêu bọn mà phải giữ khoảng cách 30m và rời khỏi nhà này ngay lập tức.Nếu không tao bắn em mà.

- Ấy! Mà biết lái máy bay à? Có cần phi công không? Mà tao nói này. Tao đâu phải siêu nhân mà nói cần máy bay là tao cho mà máy bay sao. Tao đâu phải tổng thống đâu mà có máy bay riêng. Giờ như vậy đi. Mà thả Hoàng Ngân tao cho người đưa mà rời khỏi đây chịu không?

Cả nhóm người Ngô Trực lúc này cũng ngạc nhiên. Những người cảnh sát cơ động cả Lâm Vũ với Lý Bân đều nhìn hẳn. Ngô Trực chắc chắn sẽ không tin tưởng điều này bởi Thiếu Kiệt làm gì sẽ tha cho hẳn dễ dàng như thế.

-Mày nói láo! Mẹ mày mà chịu buông tha ngay lúc đầu thì sẽ không đợi đến bây giờ. Tao nói đúng chứ!

-Ngô Trực mày quá đa nghi rồi. Tao bảo đảm chỉ cần mày thả Hoàng Ngân. Nhất định sẽ có xe đến chở mày đi, cam đoan với mày có xe cảnh sát hộ tống đi đầu đội cơ động ở phía sau được bọc cả thép bảo vệ nhìn được mọi người xung quanh nhìn vào.

Lúc này một người đội cơ động khúc khích cười không phát ra âm thanh mọi người nhìn thấy thế cũng khó hiểu. Người đội trưởng đội cảnh sát cơ động. Mới đưa lại cho Thiếu Kiệt điện thoại với nội dung.

“ Kéo dài năm phút để những đội cứu hỏa trang bị vòi rồng.!”

Lý Bân nhiều chuyện hỏi lấy người cảnh sát cơ động kia. Được nói nhỏ vào tai của hắn một câu giải thích những gì này giờ Thiếu Kiệt nói. Lý Bân cũng bật miệng cười nói cho Lâm Vũ.

Bên trong Ngô Trực bức tức hắn nghĩ không ra loại xe nào trong nước lại có thể đáp ứng những thứ Thiếu Kiệt nói. Mới cáu gắt quát.

-Mày nói láo làm gì có loại xe nào được an toàn như thế!

-Sao lại không có! Mày chưa thấy à? Mà ta quên ở nước ngoài làm gì có xe này! Chỉ có trong nước có thôi mày chưa thấy là phải với lại mày nhà cao quyền to làm sao biết xe này. Thế mà ngày nào tao cũng thấy chạy ngoài đường ít nhất một chiếc.

Thiếu Kiệt giả vờ than thở ra vẻ trách móc Ngô Trực không biết loại xe mà hắn đang muốn cho hắn và bọn người của mình đi.

-Mày nói đi xe gì? Tao là người chơi xe sao tao lại không biết có loại xe mà mày nói? Càng chưa từng gặp qua nó như thế nào.

-Má nói này giờ sao mà ngu thế! Xe tù trong nước chứ có được như nước ngoài đâu mà dùng xe buýt chuyển tù nhân, ngu chừa người khác ngu với! Mẹ đã nói thế còn không biết. Đầu hàng đi là được rồi đấy!

Bên Ngoài âm thanh của Thiếu Kiệt quát lớn. Những người đội viên cảnh sát lúc này cũng bịt miệng cười không dám phát ra âm thanh.

-Má mà chơi tao! Tao hỏi lần cuối. Yêu cầu của tao là bọn mà phải cấp những thứ tao cần. Rút hết khỏi đây, không tao sẽ làm liều với mà.

-Ấy Ấy! Giỡn chút mà làm gì ghê thế. Ok những thứ mà cần sẽ có. Bọn tao sẽ rút lui từ từ, để mà có thể nhìn thấy từ phía trước cửa.

Thiếu Kiệt lúc này gật đầu. Để cho người đội viên của cảnh sát cơ động đưa người đi xuống, qua một đồng nước và máu của tên bị Thiếu Kiệt bắn. Lúc này khuôn mặt của Thiếu Kiệt cũng tái nhợt hẳn mất máu không ít cho vết thương ở chân.

-Rồi nhé! Bọn tao rút ra phía trước đây. Bọn mà cứ quan sát từ cửa sổ chắc có thể thấy người đấy.

-Nhanh nếu còn chậm chân kéo dài thời gian nữa tao bắn em mà!

Thiếu Kiệt được một người đỡ đi xuống cầu thang một chiếc ô tô lúc này được đưa tới giữa đường những thành viên đội cơ động cũng dẹp đám thiếu niên đứng ra xa. Nhóm người cảnh sát rút lui từng người ra khỏi nhà từ cổng chính để những người của Ngô Trực có thể thấy được người bọn hắn rút lui.

-Lâm Vũ! Mặc áo khoác của anh đi ra ngoài. Giả bộ chân bị thương giống anh là được

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 362: Tàn Cuộc

Thiếu Kiệt ở giữa cầu thang lối lên cởi lấy áo khoác của mình. Đưa cho Lâm Vũ. Bởi dáng người hao hao nhau. Giữa hỗn loạn hẳn tin chắc rằng. Ngô Trục cũng không nhận diện được hẳn hay Lâm Vũ. Cầm một cái bộ đàm lấy của người canh sát cơ động gần đó Thiếu Kiệt nói.

-Đội ra hiệu hãy cho người mở vòi rồng. Không người giữ vòi lại chắc chắn nó sẽ quần bọn này bị mất đội hình thôi. Chắc Hoàng Ngân sẽ bị thương đôi chút những có lẽ sẽ không sao.

Lâm Vũ lúc này cũng gật đầu Lý Bân cũng hiểu chuyện giả vờ như dúi hẳn đi ra ngoài. Nhìn từ trên thấy người mặc áo của Thiếu Kiệt đã đi ra cách xa chiếc ô tô Ngô Trục mới nói với một người gần đó.

-Mày đi trước! Xem coi bọn nó còn mai phục không!

Huỳnh Tý lúc này cũng gật đầu. Hẳn mở cửa ra việc đầu tiên là nhìn về phía lối lên cầu thang. Từng bước từng bước nhìn xuống bên dưới. Đi hết cả nửa cầu thang hẳn mới nói.

-An toàn anh ơi!

Ngô Trục, lúc này để mọi người đi trước còn hẳn nắm cổ áo Hoàng Ngân từ phía sau. Súng chĩa thẳng vào đầu cô để cô đi trước mình. Từng người từng người đi xuống. Huỳnh Tý lúc này cũng xuống đến mặt đất. Thiếu Kiệt ở trong nhà vệ sinh phía nhà bếp cũng nép sát vào.

Ngô Trực lúc này đứng ở cầu thang. Đợi cho Huỳnh Tý báo cáo lại tình hình phía dưới nhà, quan sát không có gì xung quanh lúc này Huỳnh Tý mới gật đầu nhìn Ngô Trực đang ở giữa lầu một và tầng trệt nói.

-Bọn nó rút ra ngoài rồi anh!

Thiếu Kiệt bây giờ mới rời khỏi. Nơi ẩn nấp của mình lén lén lẹ từng bước ra nơi có thể nhìn thấy được nhóm người Ngô Trực. Huỳnh Tý lúc này đi đầu từng người của nhóm Ngô Trực bắt đầu bước thật chậm ra bên ngoài. Ngô Trực là người đi cuối cùng. Dừng lại một lúc hăn để cho Bạch Hải giữ lấy Hoàng Ngân nói.

-Mẹ từ đây ra xe không biết ra sao.

Thiếu Kiệt vừa thấy Hoàng Ngân không bị chĩa súng vào người cũng nói vào bộ đàm một câu nói ngắn gọn.

-Mở nước!

Vốn vòi nước đã được mở van sẵn thường lính cứu hỏa phải hai người giữ đầu vòi mới có thể đem nó cố định. Lượng nước bên trong thông qua máy được đẩy ra với áp lực lớn. Nên nếu không có người cầm giữ lấy vòi chiếc vòi sẽ vung loạn khắp nơi.

Bên ngoài tất cả mọi người đều hồi hộp chờ đợi. Một thân ảnh lén cầm lấy một khẩu súng trên sơ đồ tác chiến trong liều tạm hướng về đám đông đi vào.

Vòi nước được mở ra đầu vòi nước được làm bằng nhôm đem đầu vòi nước chữa cháy văng tứ phía. Vốn đang thả lỏng lúc này nhóm người kể cả Hoàng Ngân cũng bị đánh vào người. Đau đớn không nhẹ từ khối nhôm quăng lên đập xuống.

-Con mẹ nó thằng nào giữ lại cái vôi coi! Còn con nhỏ Hoàng Ngân đâu. Giữ nó đừng cho nó chạy!

Bị bất ngờ Ngô Trục hét toán lên ôm tôi.

Bạch Hải lúc này mới túm chặt lấy Hoàng Ngân. Dù cho đã chuẩn bị những Thiếu Kiệt vẫn không kịp ra tay hành động cứu lấy Hoàng Ngân. hai người nhóm người Ngô Trục mới cố gắng đứng dậy giữ lấy vôi nước đang văng đập tứ phía.

-Con mẹ nó đến giờ phút này thằng anh mày còn chơi trò này.

Thiếu Kiệt mới hướng bộ đàm nói nhỏ.

-Đối phương chỉ bị thương nhẹ không bất tỉnh như dự định chuyển sang kế hoạch B rút chìa khóa xe ô tô ra.

Vôi nước đang di động cũng dừng lại từ từ. Ngô Trục với nhóm người của hắn mệt mỏi. Trời đã khuya cảm giác mệt mỏi của nhóm người này hiển thị rõ ràng. Ngô Trục dù cho tỉnh táo nhưng qua những việc vừa rồi cũng không khỏe hơn là bao nhiêu. Bạch Hải lúc này mới nhìn Tứ Hải nói.

-Thằng này tinh quái quá, mẹ nó biết vậy lúc đầu sao mày không cho nó một phát bắn chết cho rồi! Giờ để con nhỏ này làm bia đỡ đạn đi. Ra xe thoát khỏi đây càng sớm càng tốt.

-Đi bọn mày bảo vệ tao đi ra thôi! Ở trong này càng lâu càng nguy hiểm.

Ngô Trục thấy lời của Bạch Hải không sai. Hắn giờ cũng hiểu được nơi đây không phải là nơi hắn có thể làm được việc giống như Thiếu Kiệt nói.

Bạch Hải lúc này để cho Hoàng Ngân đi trước hắn ở sau. Ngô Trục ở giữa còn những thành viên còn lại hướng súng chĩa ra bên ngoài phòng bị. Những người canh sát cơ động cùng với nhóm người Thiếu Kiệt Khương

Đào hầu hết đứng ở gần đó quan sát. Một người đứng trong đám đông cũng mở khóa an toàn của khẩu súng lục lên.

Cách xa đám đông chiếc xe giờ trở trọi một chỗ cùng với đám người của Ngô Trực. Bạch Hải lúc này mở cửa sau để cho Ngô Trực lên xe trước. Những thành viên còn lại chia ra các cửa của ô tô bước lên. Vốn tưởng là sẽ an toàn Ngô Trực thấy chỉ cần hăn có thể rời khỏi đây là mọi việc sẽ tốt.

Ngay bây giờ một người len lỏi trong dòng người đứng bên đường đi lại gần ngay chiếc xe Bạch Hải đang quay lưng lại với chiếc xe. Từng thành viên lúc này đóng cửa lại.

Bạch Hải đang định để Hoàng Ngân bước vô trong xe thì thấy Nhã Kỳ đi lại xe mình. Hăn mới nhìn cô nói.

-Cô bị phát hiện rồi trốn đi!

Ngô Trực thấy Nhã Kỳ đi lại cũng kéo cửa xe xuống nhìn cô lắc đầu nói.

-Về thôi thằng đó biết cô nội gián rồi lên xe luôn đi về Ngọc Châu tao bảo Ngô Long lo cho.

Nhã Kỳ lúc này cũng gật đầu đem tay mở lấy cánh cửa xe ra. bây giờ trên tay Nhà Kỳ cái khăn mà đội y tế đưa cho cô trượt xuống đất, không đợi đối phương la lên Nhã Kỳ nổ súng thẳng vào người hăn liên hồi.

“ Đoàn! Đoàn! Đoàn ” Âm thanh bất ngờ vang lên hàng loạt khẩu súng chĩa thẳng vào nhóm người Bạch Hải còn lại.

-Bọn mày thua rồi. Xe này vốn không có chìa khóa cho bọn mày chạy đi đâu. Đầu hàng đi thả Hoàng Ngân ra!

-Mày! Mày...

Thiếu Kiệt vốn định từ từ với cái vết tường ở chân đi ra. Nhưng khi nghe hàng loạt tiếng nổ súng bất chấp hiện tại cơ thể mỗi một Thiếu Kiệt cũng hướng bên ngoài chạy lại.

Bạch Hải nghe thấy Nhã Kỳ nói thế cũng biết bọn hắn không thể nào thoát được. Cũng buông bỏ Hoàng Ngân ra, quăng súng xuống hai tay để qua đầu. Những thành viên khác thấy thế ngồi trên xe quăng súng vào chỗ trống từ từ xuống xe đưa hai tay lên trời đầu hàng vô điều kiện.

Hoàng Ngân sau khi được thoát khỏi sự kèm cặp của Bạch Hải, điều đầu tiên cô sau khi thoát ra là tìm trong đám người thân ảnh của anh trai mình Nhã Kỳ thấy thế mới nói.

-Cậu ấy ở ngay cửa nhà kia!

Lúc này cô cũng để súng xuống làm ra động tác như bọn người Bạch Hải. Nhóm cảnh sát cơ động nhanh chóng xông đến chế phục đem còng tay lại những người đó. Hoàng Ngân chạy lại chỗ Thiếu Kiệt dìu hắn.

Nhìn Hoàng Ngân nước mắt lem luot mặt còn cả hai dấu tay của Ngô Trực. Thiếu Kiệt không kìm được ôm cô vào lòng mình nói.

-Mọi chuyện qua rồi! Đi về nhà thôi sáng mai anh dẫn đi ăn giờ để anh lại xem cái này một tý.

Hoàng Ngân lúc này dìu Thiếu Kiệt Nhã Oanh và Ngọc Nhi cũng chạy tới. Chỉ có Hà Vi nhìn vào trong xe lắc đầu. Bởi trên người của Ngô Trực ba vết đạn bắn cho dù hắn có chạy được cũng không thể thoát khỏi lưỡi hái tử thần.

Thiếu Kiệt được ba người dìu tới nhìn Ngô Trực ngồi trên xe với máu và những vết đạn trên người cũng thờ dài nhìn Nhã Kỳ.

-Cô sao lại làm như thế? Mà ở đâu cô lại có súng như thế.

-Hắn đáng phải bị như thế gia đình đó đáng bị như thế. Xin lỗi Ngân chị không hiểu chuyện làm em liên lụy đến chuyện này. Hi vọng em sẽ tha lỗi cho chị. Súng đó của Khương Đào lúc nãy hắn hộc bàn quên cất vào tôi đã lấy nó bắn Ngô Trực.

Nhã Kỳ lúc này nhìn Hoàng Ngân tỏ vẻ xin lỗi. Và nói ra khẩu súng ở đâu mà cô có. Thiếu Kiệt thấy thế cũng thờ dài nói với Hà Vi.

-Em nói để ông can thiệp vào chuyện Nhã Kỳ đi. Lấy lý do tự vệ phản kháng hi vọng cô ta không bị gì! Như thế anh cũng nói chuyện được với một số người.

Nghe Thiếu Kiệt nói vậy. Nhã Kỳ mới nhìn hắn chăm chăm hỏi.

-Sao cậu lại làm như thế. Tôi không đang để cậu giúp tôi làm nhiều việc như vậy mà cậu không định thừa kiện tôi sao. Lại còn muốn giúp đỡ.

-Chuyện của chị chỉ là một quá khứ. Một người không biết gì dù tội có lớn thế nào cũng không quan trọng. Với lại chị cũng không ngờ họ là người như thế đi. Chuyện này chị cứ khai sự thật Hà Vi sẽ nhờ ông cô ấy giúp chị.

Nhã Kỳ nghe thế cũng gật đầu nhìn Thiếu Kiệt một lúc rồi trả lời.

-Tôi sẽ trả cho cậu những thứ này nếu mọi chuyện đã xong, nhưng với điều kiện cậu phải giúp tôi trả thù nhà họ Ngô. Bởi tôi biết được bí mật của một người chắc chắn cậu sẽ thấy rất thú vị có thể nói hắn khá giống cậu nhưng lại không bằng.

-Nếu thế thì tôi sẽ đợi. Dù sao nếu không có những chuyện này trên danh nghĩa cô vẫn là nhân viên. Mà cho cô biết Ngô Gia tôi sẽ giúp cô trả thù không vì điều gì, chỉ vì hắn dám bỏ mẹ con tôi thôi. Tính ra tôi cũng là một phần một đứa con hoang chứ nhỉ.

Nhã Kỳ lúc này cũng cười cười nhìn Thiếu Kiệt bước đi lên xe áp giải. Mọi người nghe hăn nói vậy cũng khó hiểu nhìn Thiếu Kiệt bởi Nhã Kỳ gây cho hăn không biết bao nhiêu khó khăn. Mà hăn lại vẫn muốn giữ Nhã Kỳ ở lại làm nhân viên cho mình là điều mà bất cứ người nào ở đây đều không hiểu nổi.

-Thôi buồn ngủ quá ai công anh về đi. Cố tới đây là xong rồi. Hết nổi rồi đấy. Mọi người chờ anh về nhé...

Thiếu Kiệt nói xong hai mắt nhắm lại. Hăn biết lúc này Hoàng Ngân an toàn Ngô Trực chết với hăn hiện tại quá mệt mỏi hăn gục xuống trong vòng tay của bốn người. Từ âm thanh gọi tên hăn vang vọng trong không trung. Nhưng đối với Thiếu Kiệt hăn cần sự yên tĩnh để nhắm mắt nghỉ mệt. Qua nhiều thứ khiến hăn cố gắng trong vòng hai mươi bốn giờ đã qua.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 363: Tránh Nặng Tầm Nhẹ

Mọi chuyện xảy ra trong đêm khá ác liệt cả thành phố Lưu Minh từng thế lực đều có thể biết được tin tức. Ai nấy đang ngon giấc đều bị triệu tập để thương lượng sự kiện hi hữu này. Từng thành phần cấp cao bị gọi đến biết rõ sự việc càng là một mối tơ vò.

Ai cũng hiểu bắt cóc có vũ khí đầu súng trong khu dân cư cao cấp sẽ gây đến hệ lụy như thế nào. Hầu như trong đêm đó toàn bộ những người liên quan tới Ngô Gia ở Lưu Minh đều bị áp giải điều tra, ngay cả thành viên nhỏ nhất cũng bị cảnh sát tới áp giải với lý do hiệp trợ điều tra. Tiếng xe cảnh sát chạy ngoài đường trong đêm tối vang vọng khắp mọi nơi.

Bên cạnh đó cánh phóng viên và những người của đài truyền hình cũng nhận được lệnh đè nén việc này xuống. Người tham gia sự việc có thể biết nhưng không được để cho toàn bộ dân chúng biết. Mọi đài truyền hình được phép đưa lên tin tức tập huấn chống khủng bố giải cứu con tin mà không phải là bắt cóc có vũ khí.

Những thế lực khác cũng không dám có động thái gì ngay cả Lâm Gia cũng phải lo lắng không ít. Tuy sự việc Ngô Trực bị bắn chết bởi Nhã Kỳ được đè lại trong nhóm cao tầng rằng cảnh sát ra tay. Nhưng cũng không ít người biết được sự thật. Chỉ có Ngô Gia hiện tại tin tức của Lưu Minh hoàn toàn bị phong tỏa do những người của mình trong đêm tối bị triệu tập một cách bất ngờ mà không phát ra một tin tức gì. Hiện tại mọi thứ xảy ra ở Lưu Minh triệt để bị phong tỏa.

Vô Ảnh của Thiếu Kiệt cũng được rút về theo lệnh của Ngọc Nhi tránh đi bão tố đang xảy ra. Hôm nay tuy Vô Ảnh vận dụng lực lượng nhiều nhưng mọi người đều cho rằng đây là người của Cao Thịnh giúp Thiếu Kiệt. Hắn phải khai báo khá nhiều về những thứ không liên quan nhưng tất cả đều hướng những thế lực giúp sức lần này toàn là tự thân của Lưu Minh. Ngay cả Phùng Kiếm Hoa cũng được triệu tập để lấy lời khai. Bởi hắn không biết gì nhiều nên cũng được cho ra về sớm.

Hoàng Ngân thì chỉ bị lấy lời khai qua loa do Hà Vi thay cô làm tất cả cô chỉ thuật lại lúc bị bắt cóc ra sao và những người đó có người nào can thiệp không? Qua sự chỉ dẫn của cô và những đoạn ghi âm Ngô Trực nói chuyện với Thiếu Kiệt. Hai người Nhã Kỳ với Hoàng Ngân đều được liệt vào nạn nhân bị bắt cóc tổng tiền.

Mà chuyện Nhã Kỳ bắn Ngô Trực được chuyển thành Khương Đào thấy được sơ hở bắt buộc ra tay bắn chết đối phương. Bởi vì súng bắn là của Khương Đào, đạn cũng là từ súng của hắn. Cũng nhờ thế hắn được cân nhắc lên làm Giám đốc Sở Cảnh Sát, dù không phải công lao thuộc về mình.

Nhóm người thiếu niên của Thiếu Kiệt cũng được hỗ trợ từ Ngọc Nhi, mọi người trong nhóm đều từ bỏ phần thưởng mà cô đưa ra dù có một số người bị thương nhẹ và số vũ khí có sát thương cao bị tịch thu nhưng tên nào tên nấy đều rất vui vẻ.

Còn thành viên học giỏi hóa học được Ngọc Nhi và Hà Vi chú ý. Một phần cuộc chiến này hắn góp sức không ít nếu không có những thứ mà hắn đem theo, chiến trường có lẽ sẽ khác đi khá nhiều. Việc hi sinh sẽ diễn ra khá nhiều khi đánh vào một nơi dễ thủ khó công như thế này.

Thiếu Kiệt được đưa đến bệnh viện trong tình trạng mất máu quá nhiều phải phẫu thuật lấy đầu đạn ở đuôi cùng với truyền máu liên tục trong đêm.

Nhã Oanh thì túc trực ở bệnh viện. Hoàng Ngân cũng được đưa vào bệnh viện kiểm tra tâm lý và ở cùng phòng với Thiếu Kiệt.

Ngọc Châu nhóm cao tăng của Hà Thúc thì bí mật họp bàn về những hồ sơ của Thiếu Kiệt. Dù vẫn còn đang họp chưa đi đến kết luận thì nhận được tin tức của Hà Vi.

Mọi người như ngồi trên đồng lửa bởi qua được bằng báo cáo sơ lượt thu được tại hiện trường số lượng đạn và súng được bắn ra cùng với số thương vong trong đó nhóm người Hà Thúc biết Ngô Gia sẽ biến động không ít.

-Các ông nói đi chuyện này sáng sớm mai bên nhà họ chắc chắn sẽ biết thôi. Hiện tại thành viên ở Ngô Gia tuy bị giữ lại nhưng chắc chắn thông tin sẽ sớm đến thôi.

Hà Thúc lúc này trầm trọng đem sự việc lần này hỏi ý kiến của mọi người. Vốn định lần này những hồ sơ của Ngô Gia đã có thể làm một cuộc thay đổi chính trường không nhỏ. Nhưng giờ Ngô Trực chết lại là chuyện khác. Bởi những tài khoản chuyển đi này đều từ của Ngô Trực là chính hẳn chết trong chuyện này. Ngô Gia có thể từ chối những việc này phủ nhận nó không phải sự thật.

-Việc lần này đúng là có nhiều điều không ngờ tới! Thăng nhóc Thiếu Kiệt lần này manh động quá. Dù có nói cảnh sát can thiệp nhưng chắc chắn bên đó cũng biết thăng nhóc có dính dáng đi. Theo tôi thì manh mối duy nhất hiện tại đều bị hủy hết. Nếu bắt được Ngô Trực thì có cơ may lật đổ được bên kia.

Trương Lão lúc này cũng thờ dài nhìn như bảng hồ sơ được đem về từ Lưu Chính. Bởi không quá khó để nhận ra hầu hết những cuộc giao dịch tiền bạc đều bắt nguồn từ Ngô Trực. Giờ hẳn chết không đối chứng nếu đem việc này ra cũng là vô dụng, nếu Ngô Trực bị bắt sống bên Ngô Gia sẽ

phải chịu thiệt. Giờ hắn chết Ngô Gia lại phản kích mạnh mẽ hơn trước nữa là điều không thể nào tránh khỏi. Trần lão trầm tư một lúc mới nói.

-Theo tôi thấy chuyện lần này cứ xem như chúng ta không biết trong đó từ từ tìm lấy sơ hở của nhà bên đó là hay nhất. Nếu chúng ta can thiệp vào chuyện lần này quá sâu. Nhà bên kia lại căn ngược một cái lúc đó mới là khó khăn. Hiện tại Lâm gia còn chưa lên bàn mà chúng ta với Ngô Gia mà đánh nhau quá sâu lúc này chắc chắn bọn hắn sẽ nhảy vào những nơi sơ hở.

-Lão trần ông nói như vậy là không đúng rồi! Biết là còn Lâm gia chưa ra tay nhưng nếu nói chúng ta không biết việc này ai tin. Hiện tại Hà Vi luôn bên cạnh thẳng nhóc Thiếu Kiệt nếu nói chúng ta không biết chuyện này chưa chắc người khác đã tin. Theo tôi thì cứ đánh cơ sở Lưu Minh là chính. Những thành viên ở đó cứ làm một cuộc thanh tẩy. Tránh nặng tìm nhẹ như thế mới giữ vững cục diện lúc này. Bọn người Ngô Gia bên đó thấy Lưu Minh bất ổn thế lực mỏng bắt buộc phải bỏ cờ ở đó như thế mới thắng được.

Lưu Hoan lúc này mới nói ra tình hình hiện tại bởi theo hắn Ngô Gia dù có muốn phản kích cũng từ Ngọc Châu mà đánh. Nơi này có bọn hắn dù có đánh đi nữa ở thế thủ đón đỡ đòn của Ngô Gia chặn lại bước tiến Lưu Minh thanh trừ nơi đó tạo bàn đạp cho Thiếu Kiệt không bị ảnh hưởng tới những vấn đề khác nữa là được. Hà Thúc lúc này cũng suy nghĩ uống một ngụm trà gật đầu đáp lời.

-Lão Lưu nói cũng đúng! Trước mắt người bên đó chưa biết được chúng ta có gì. Chỉ với những thứ này nếu họ đánh chúng ta làm tiền đề truy kích là ổn. Chỉ cần tại nơi này khi bên kia bắt đầu ra quân chúng ta thả ra tin tức một số người trong danh sách nhận tiền từ Ngô Trục. Nếu thế thì họ phải bảo toàn lực lượng bằng cách chuyển công thành thủ để bác bỏ tin đồn.

-Xét về lực lượng thì hiện tại thì có thể làm được. Việc ở Lưu Minh cũng có một số thành viên trong này. Chỉ cần điều tra một ít sẽ lôi những người

này ra được. Như thế rung cây nhất khí cũng tốt. Ngô gia thấy được bằng chứng những thế lực mình đóng ở Lưu Minh bị chặt bắt buộc phải bảo vệ những thành viên còn lại ở Ngọc Châu. Không dám vọng động, Lâm Gia chắc chắn sẽ đưa người đi Lưu Minh.

Trương lão lên tiếng bình luận về những ý kiến của hai người Hà Thúc với Lưu Hoan qua những phân tích có thể diễn ra ông thấy những điều này hoàn toàn có thể thực hiện được. Trần lão lúc này nghe thế mới lên tiếng.

-Theo tôi thấy thì chắc sẽ không đâu Lâm gia đã đẩy cơ sở ở Lưu Minh khá nhiều bàn cờ bên đó hiện tại có thể nói Lâm gia ngầm chiếm hết rồi. Nếu có thì chúng ta đưa người về đó tạo thế cân bằng cho mình với Thiếu Kiệt mới là đúng đấy. Bọn Lâm Gia đợi chúng ta với Ngô Gia đánh ở Ngọc Châu để đưa người về đây họ đợi thời cơ không ít đâu.

-Không! Mình sẽ không đưa người đi Lưu Minh mà để cho Lâm Gia bắt buộc phải đưa đi. Bọn họ muốn tiến vào Ngọc Châu nhưng chúng ta không cho tiến mà bắt buộc họ đầu tư vào Lưu Minh. Muốn tiến vào Ngọc Châu trừ khi Thiếu Kiệt đến đây, nhưng như thế họ sẽ mất thời gian bố cục lại. Bởi nếu không điều người hỗ trợ Thiếu Kiệt ở Ngọc Châu trước chắc chắn họ không thể nào đánh úp được chúng ta trên bàn cờ Ngọc Châu này.

Hà Thúc nhận định về những sắp xếp của Lâm Gia thông qua những cơ sở mà Ngọc Nhi đưa về. Qua đây ông thấy được rằng bố cục của Lâm Gia đang dần muốn tiến quân về Ngọc Châu chuẩn bị cơ sở hỗ trợ lẫn nhau chỉ cần không bố cục được những thứ cần thiết ở Ngọc Châu. Lâm Gia phải đưa người từ Lưu Minh theo Thiếu Kiệt lên Ngọc Châu mà người có cơ hội nhiều nhất đó là Ngọc Nhi.

-Cũng đúng! Tôi thấy hay đấy. Sao không lựa những nơi Lâm Gia đang nằm ở Ngọc Châu mà bắt hãn chuyển về Lưu Minh. Cắt bớt thành viên ở đây chuyển ra đó. Để ổn định tình hình Lưu Minh là một biện pháp không tồi à!

-Lão Trần lần này người bên ông hoạt động đi! Xem ai đủ cơ sở cân nhắc thì làm. Điều người của Lâm Gia đi Ngọc Châu, người bên ông thay vào. Họ không muốn cũng phải chịu chúng ta lúc đầu đã điều người đi Lưu Minh mà số lượng không nhỏ. Giờ bắt buộc tới họ thôi như thế cũng không thể nói người bên mình.

Hà Thúc đưa ra những bố cục sắp xếp của mình vì hiện tại cho dù là nhà nào đi nữa họ cũng không dám để cho Hà Thúc cùng nhóm người của mình điều đi Lưu Minh bởi như thế sẽ làm cho Thiếu Kiệt ngày càng mạnh hơn mà họ không đối phó được, như thế sẽ chẳng thể nào làm được gì.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 364: Đối Tượng Lấy Tượng

Cám ơn đọc giả langtugio đã ủng hộ 3 kim đậu để góp tiền đóng net cám ơn bạn nhiều.. Thank mọi người đã ủng hộ mua chương theo dõi góp thêm giúp tác có thêm thu nhập cám ơn mọi người. Có một group chat dành cho các bạn đọc giả trao đổi lẫn nhau về thắc mắc các thứ trong truyện nhé. add face pm nội dung đọc giả > sẽ được kéo vào group nhé.

Hiện tại ở một nơi ngay tại Ngọc Châu cũng đang triệu tập một cuộc họp khẩn cấp dưới tình huống Ngô Trực chết tại Lưu Minh. Họ cũng như nhóm người Hà Thúc mọi hoạt động đều ngưng lại khi mà Ngọc Nhi đem tin tức Ngô Trực chết báo cáo với họ.

Ngọc Nhi hiện tại vẫn trong vai một người bên cạnh Thiếu Kiệt nên những tin tức có thể lấy được từ nhiều phương diện cô phải báo về Lâm gia sự việc này diễn ra không thể giấu lâu. Bản thân cô cũng đem tin tức về dù đã chắc lọc một vài chi tiết liên quan đến những thứ đã xảy ra.

Trong căn phòng hiện tại chỉ có vài người, một người đang ngồi ở đầu bàn nhìn mọi người xung quanh. Khuôn mặt của hắn lúc này cau có khó chịu. Những người bên dưới cũng ra vẻ trầm tư suy nghĩ không khí trong căn phòng bỗng nhiên im lặng không một tiếng động.

-Việc này là sao! Giờ hỏi ý kiến mọi người chứ có phải là đưa mấy người đi chết đâu mà không ai lên tiếng hết vậy!

Lúc này một người ngồi gần cuối bàn mới nhìn người đó lắc đầu nói.

-Hiện tại ai cũng không có cách nào hết đâu chú Phúc à! Không phải họ không muốn nói mà bản thân chuyện này là một mớ phức tạp rồi. Không ai nghĩ Ngô Trực lần này tử vong tại trong nước mà lại còn là ở Lưu Minh. Nếu nói Ngô Trực bị ám sát hay gặp chuyện bất trắc bên ngoài quốc gia thì cháu thấy có khả năng nhiều hơn. Nhưng hấn để mạng lại Lưu Minh lần này. Tuy chúng ta xem đây vẫn là khảo nghiệm với thằng nhóc đó, nhưng việc này lại đi ngoài tầm can thiệp của chúng ta rồi.

Lâm Văn Phúc nghe được cháu mình nói chuyện cũng âm trầm từ lúc ông lên làm chủ nhà đến nay. Mọi thứ ông đều bước đi đều cẩn thận, vốn Lâm gia là một tay ông lèo lái trên con đường này. Hiện tại việc Ngô Trực chết ảnh hưởng không nhỏ, nếu nói Ngô Trực lần này để mạng lại Lưu Minh thì ông cũng xem đây là chuyện đùa. Nhưng từng tin tức của Ngọc Nhi rồi có những người khác thay nhau báo về ông biết chuyện Ngô Trực chết tại Lưu Minh là thật.

-Nếu chuyện đơn giản thì chú cũng không phải triệu tập mọi người như thế này. Chuyện này không chỉ có một mình chúng ta ảnh hưởng. Bọn người Hà Thúc cũng gặp không ít đi. Quan trọng hơn hết là động thái của bọn người Ngô Gia kia. Họ hiện tại không tiếp cận được tin tức này. Còn có thời gian cho chúng ta chuẩn bị các thứ.

-Ông cháu thấy việc này khá khó, bởi vì nếu họ biết Ngô Trực chết thì bên nhà họ sẽ không từ bất cứ thủ đoạn nào. Nếu bọn người Hà Thúc kiểm lại được chuyện này thì chúng ta sẽ là người liên lụy. Bản thân Ngô Kỳ chắc sẽ không thay đổi nhưng với Ngô Nam và những người bên dưới chắc chắn biến động không ít. Những thành viên Ngô Gia ở Lưu Minh hiện tại có thể nói là hoàn toàn không sử dụng được với họ nữa rồi.

Một người thanh niên lúc này cũng lên tiếng bổ sung cho những lập luận của Lâm Văn Phúc. Hấn cũng là một thành viên trong gia đình. Tuy những kế hoạch được đưa ra đều do quyết định quan trọng của Lâm Văn Phúc nhưng hầu hết đều từ những lần thương thảo quyết định lẫn nhau.

-Văn Tín nói không sai đâu! Nhưng mà cũng có thể bên đó lại đi đường ngược lại không chừng. Họ sẽ điều người đi Lưu Minh để áp chế Thiếu Kiệt không phát triển vẫn là có thể xảy ra nhất. Vì thời điểm này thăng nhóc vẫn chưa là gì mà có thể làm Ngô Trực tử vong chứng tỏ nó là mối nguy hại. Chưa biết chừng Ngô Nam sẽ đi Lưu Minh.

-Cháu thấy cũng không hần đâu! Ngô Trực tử vong tại Lưu Minh cũng có thể là cơ hội không nhỏ. Nếu Ngô Nam bắt buộc phải đi Lưu Minh để áp chế Thiếu Kiệt thì chỗ trống đó ai thay vào. Nhà bên đó sẽ không để mất vị trí chiến lược của mình đã hình thành đâu.

Văn Tín lúc này phân tích tình hình những việc có thể xảy ra cho ông mình biết. Và mọi người đều thấy được viễn cảnh trước mắt có thể thay đổi từ trong nội bộ Ngô Gia sau khi biết được Ngô Trực chết. Văn Phúc lúc này dùng tay gõ gõ mặt bàn của mình một chút rồi mới nói.

-Nếu không thay đổi vị trí chủ chốt mà thay vào đó thư ký của Ngô Kỳ đi thì sao. Ngô Nam thay cho vị trí thư ký cho anh mình vị trí Ngô Nam trống thì chúng ta có thể điều Vũ Luận về Ngọc Châu. Cơ sở vững chắc lý lịch đầy đủ. Thâm niên có, thay đổi để cho thư ký của Ngô Kỳ về đó làm việc. Bỏ tượng lấy tướng như thế có thể áp chế được nhiều việc vừa đưa quân về vừa thả một ân huệ cho Ngô Kỳ sau này đối phó hần dễ hơn.

Mọi người trong phòng lúc này cũng im lặng nhìn lấy Văn Phúc, bởi vì Vũ Luận tiềm ẩn ở Lưu Minh khá lâu năm. Có thể xem như gốc rễ đã cứng, thế lực đã mạnh việc điều hần về Ngọc Châu lúc này cũng không ảnh hưởng gì đến bố cục đã xây dựng ở Lưu Minh trong mấy năm vừa qua của gia đình họ.

-Còn thấy hay đấy! Nếu Vũ Luận vào Ngọc Châu với người còn lại của hần ở Lưu Minh, thư Ký của Ngô Kỳ lại chân ướt chân ráo thêm thế lực hình thành của Hà Thúc đạo gần đây. Việc này có thể. Để cho người của Vũ

Luận khích hai bên tranh đấu mình ở giữa âm thầm rút quân như thế tiện cả đôi đường.

Mọi người trong phòng lúc này cũng gật gù tán đồng với ý kiến của Văn Tín đưa ra. Vì hiện tại nếu có thể thay đổi nhất chỉ là những vị trí này. Mà đối với Vũ Luận hẳn không phải lo lắng. Việc cân nhắc lên Ngọc Châu cũng được xem như triệt tiêu một bố cục sau này của Ngô Gia.

-Được rồi nếu mọi người không ý kiến thì mọi chuyện diễn ra như thế. Đợi cho bên đó biết tin xem phản ứng của họ như thế nào. Mọi việc hiện tại cứ diễn ra bình thường xem như mình không biết gì hết. Còn nữa cứ để xem họ nhận thi thế rồi tổ chức đám như thế nào rồi phân công người đi viếng. Giờ giải tán đi chắc đến trưa nay bọn người bên đó sẽ biết tin đấy.

Lâm Văn Phúc lúc này cho mọi người giải tán trước sau với một ý kiến đã thông nhất hẳn ngồi trong phòng của mình đứng lên bước về cửa sổ nhìn ra vườn không biết là đang suy tính chuyện gì.

Ngô Long hiện tại đang khá nóng ruột. Điện thoại Ngô Trực bị mất hẳn hoàn toàn không liên lạc được. Gọi tới những số mà Ngô Trực liên lạc với hẳn cũng chỉ nhận được âm thanh thuê bao. Bực mình Ngô Long định ném điện thoại của mình xong nghĩ lại hẳn liền bấm lấy một số điện thoại quen thuộc. Đợi cho điện thoại bên kia bắt máy hẳn mới nói.

-Mẹ khuya giờ chú Trực có gọi điện hay liên lạc gì với mẹ không?

-Làm gì có! Con với chú Ba không liên lạc với nhau thì thôi chứ nó liên lạc với mẹ làm gì?

Diệp Nhi nhận được điện thoại của Ngô Long cũng nói không có liên lạc với Ngô Trực làm Ngô Long trầm tư nói.

-Hôm qua tới giờ ông mất điện thoại. Liên lạc bực mình ghê luôn! Mấy cái số điện thoại của ông liên lạc với con cũng không gọi được toàn thuê

bao.

-Hơi đâu con lo cho chú Ba con làm gì! Chắc lại ỉ ê với con nhỏ nào rồi tắt máy sợ bị làm phiền chứ gì. Mà đừng lo qua nó mở điện thoại là gọi thôi. Giờ mới sáng sớm ông trời còn chưa mở mắt, nó mà dậy mới lạ đó. Mà con với chú Ba con làm cái gì thế. Làm gì cũng phải tiết chế chút đừng như nó sống đêm riết đến khi bố mày biết chuyện mắng thì đừng nói sao mẹ không nhắc nhở.

Diệp Nhi thấy con mình chơi chung với Ngô Trực dù bà không cấm nhưng vẫn nhắc nhở con mình. Dù sao Ngô Trực như thế nào thì bà cũng biết, mà trong nhà đã có một người bà cũng không muốn thấy con mình như thế. Vì vốn tính tình hai người giống nhau lại là chú cháu bà cũng không thể nói con mình không tiếp xúc với Ngô Trực với phần hân cũng đưa bà không ít tiền nên không muốn vì việc này mà mất lòng đôi bên.

-Ừ con biết rồi! À mẹ coi gọi cho những người của mình ở Lưu Minh hỏi xem có tin tức gì của ông thì bảo ông gọi cho con gấp nha đang có chuyện cần.

-Được rồi! Để đó chút nữa mẹ gọi nghỉ ngơi đi cả tối qua bố mày hỏi đấy, liệu mà canh giờ ông đi rồi hãy về. Con với chả cái.

Diệp Nhi cúp máy lúc này bên cạnh bà vang lên tiếng nói.

-Bà hết chuyện rồi tối ngày cứ nuông chiều nó, đã vậy còn bao che vẽ đường cho hươu chạy nó không hư theo thằng Trực cũng uống đấy. Mà nó gọi gì thế?

Thấy Ngô Kỳ trách mắng mình Diệp Nhi cũng cười cười nói.

-Nó hỏi thằng Trực qua giờ nó không liên lạc được! Không biết nó có chuyện gì gấp đấy! Mà thằng này cũng ngộ làm gì mà đến độ mất cả điện

thoại không báo về cho nhà mình một tiếng. Để cho người đem qua cho nó sử dụng có phải hơn không.

-Dám lại đi mấy cái quán Bar ở Lưu Minh rồi bị gái lấy chứ gì! Nó mà tiền kiếm bao nhiêu đổ vô gái với xe hết chả hiểu nó học nước ngoài làm cái gì không giúp được trong nhà suốt ngày ăn với chơi là giỏi. Để đi sáng mai tôi nói người kiếm nó cho thằng quý tử của bà.

Diệp Nhi nghe thế cũng cười cười lắc đầu đáp lại với Ngô Kỳ.

-Thôi để tôi gọi cho mấy người ở Lưu Minh tôi cũng có quen biết ông mà gọi lại kéo liên lụy tùm lum người ta nói cho.

-Ừ cũng đúng! Ai chứ thằng này nó lại lấy danh nghĩa tôi làm chuyện của nó nữa là không xong. Bà gọi đi, xem nó ở đâu gọi nó về là được rồi Lưu Minh hiện tại long xà hỗn tạp nó lại lén đi như thế ông già mà biết được cũng không xong đâu.

Diệp Nhi lúc này mới lấy điện thoại ra nhấn vào một số liên lạc bên danh bạ đợi cho điện thoại bắt máy bà cười nói.

-Chị Lưu hả! Ừ em gọi định nhờ chồng chị kiếm giùm Ngô Trực giùm chồng em!

Phía bên kia bảo Diệp Nhi đợi máy chuyển cho chồng mình. Đợi một lát âm thanh người đàn ông đáp lại điện thoại.

-Alo!

-Vâng! Anh Lưu chồng em Ngô Kỳ đây anh! Chồng em nói nhờ anh kiếm giùm Ngô Trực giúp, mấy ngày nay cậu ấy ở Lưu Minh chơi mà hôm nay không có tin tức.

Bên đầu dây điện thoại lưỡng lự một lúc rồi mới thờ dãi nói.

-Xin lỗi chị! Nếu là Ngô Trực thì xin chia buồn cũng với gia đình. Ngô Trực vừa bị bắn chết cách đây 4 giờ. Hiện tại Lưu Minh này loạn lắm. Người bên mình bị bắt để điều tra hết rồi. Cũng may mối quan hệ của tôi với chị không người biết nếu không giờ tôi cũng không nói chuyện với chị được. Vậy nhé tôi cúp máy đây.

-Sao anh nói sao! Chuyện này không thể nào? Lý nào lại có chuyện đó!

Âm thanh tút tút bên điện thoại làm cho Diệp Nhi hoàn hồn nhìn chồng mình. Ngô Kỳ lúc này thấy dáng vẻ của vợ mình khác thường mới hỏi. Chuyện gì thế.

-Thằng Trực ... Nó bị ... bắn chết!

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 365: Xác Thực

Lời của Diệp Nhi làm cho Ngô Kỳ đang nằm trên giường cũng bật dậy nhìn lấy bà, vốn đang trong sớm mai còn lười trở mình dậy Ngô Kỳ bây giờ không thể nào ngủ cho được nói với Diệp Nhi.

-Bà đừng có đùa sáng sớm những người đó có bị nhầm người không? Ngô Trực làm sao bị bắn chết trong nước được điều này quá phi lý để tôi gọi điện chắc họ nhầm người.

-Người của mình hiện tại đều bị bắt điều tra hết rồi! Người ta nói với tôi xong cúp máy ngay vì sợ liên lụy ông không thấy sao!

Diệp Nhi lúc này cũng bức tức trả lời lại Ngô Kỳ. Bởi vì bà biết phải như thế nào người ta mới phải cắt ngang điện thoại một cách vội vã như thế. Bởi dù làm cho nhà nước hay dân kinh doanh họ rất sợ phải dính dáng đến những chuyện như thế này. Họ xem đây là một cái xui rủi mạt vận nếu mình bị liên quan. Người còn sống đã vậy huống chi là người chết còn nặng nề hơn.

-Không được! Tôi phải xác minh! Chuyện này không thể nào để như thế được!

Nói rồi Ngô Kỳ nhanh chóng bước xuống giường cầm lấy bộ đồ của mình đi về phía nhà tắm thay ra bộ đồ ngủ để có thể biết được chuyện này là thật hay không? Hắn cần dùng quyền của mình trực tiếp hỏi lấy người đang chịu trách nhiệm ở Lưu Minh. Dù cho người đó có phải là người của hắn hay không thì việc nhận điện thoại của hắn là bắt buộc phải trả lời.

Diệp Nhi nghe thế cũng rời giường bà cũng muốn biết chắc chắn chuyện này người bên kia nhằm lẫn bởi cái tên Ngô Trực có thể có rất nhiều người có không chỉ riêng em của Ngô Kỳ. Điều này là hi vọng hiện tại người kia báo tin là nhằm lẫn. Hai người thay đồ xong thì một trước một sau vội vã đến phòng làm việc của Ngô Trực lấy điện thoại bàn gọi cho từng người của hẳn.

Mọi con số đều là thuê bao quý khách vừa gọi đều làm cho Ngô Kỳ thấy tình hình bất ổn. Cho đến còn vài con số cuối cùng lúc này mới có người bắt máy.

-Alo! Ai Vây?

-Tôi là Ngô Kỳ đây cho tôi hỏi chuyện gì xảy ra ở Lưu Minh các anh thế?

Lúc này nghe tên của Ngô Kỳ người kia cũng thở dài một hơi rồi mới đáp lại lời của Ngô Kỳ.

-Em của anh bắt cóc tổng tiền còn có cả vũ khí bị lực lượng cảnh sát trong quá trình truy đuổi bắn chết rồi, ba phát đạn.

-Anh có nhầm không em tôi làm sao làm chuyện đó được nhà tôi đâu thiếu tiền mà nó phải làm như thế anh có nhầm lẫn với ai không?

Ngô Kỳ sợ người kia nhằm lẫn, vì bản thân Ngô Trực đã tiền sài không hết. Nói hẳn đi bắt cóc tổng tiền thì Ngô Kỳ hoàn toàn không thể nào tin tưởng.

-Chắc chắn cái này không lầm đâu! Em anh bắt hai người một đứa là học sinh trung học, một người là giám đốc công ty tổ chức sự kiện nhà hàng tiệc cưới, số tiền em anh yêu cầu một người tên là Thiếu Kiệt nào đó đưa là 20 tỷ. Cảnh sát cho chúng tôi nghe đoạn ghi âm rõ ràng còn hỏi tôi có thông đồng với em anh hay không nữa này. Giờ anh gọi hỏi không khéo họ

lại nghi ngờ tôi có liên quan nữa thì chết. Chuyện này thế nào cũng có báo cáo với cấp trên không giấu được đâu anh tự mà đi xác minh đi. Tôi cúp máy đây.

Nói rồi người đó cúp máy. Ngô Kỳ ngồi thừ ra dựa lưng vào ghế. Bởi nếu những gì người kia nói đã quá rõ, em hẳn thật sự bị cảnh sát bắn chết mà còn mang trên người cái tội danh bắt cóc tổng tiền có vũ khí. Mà chỉ cần việc xảy ra hẳn bỏ chạy thì cảnh sát có quyền bắn. Đối phương có vũ khí nóng thì cảnh sát vẫn có quyền này.

Diệp Nhi thấy chồng mình ngồi thừ ra đó cũng biết chuyện này là sự thật. Nhìn Ngô Kỳ thở dài Diệp Nhi mới hỏi.

-Sao rồi! Ông cứ ngồi thừ ra đó không nói gì là sao tôi biết cái gì mà tính ông phải nói ra chứ. Để còn có thể giải quyết chứ bây giờ ngồi đó có ích gì.

Nghe vợ mình nói thế Ngô Kỳ mới gật đầu đáp lời bà.

-Ngô Trực nó đi đối phó thằng nhóc kia. Bị thằng nhóc kia thu âm lại trò chuyện như thế nào tôi không biết nhưng hiện tại Ngô Trực bị bắn chết vì tội bắt cóc tổng tiền còn cả vũ khí súng ống không ít. Chuyện này không biết những người liên quan đến nó còn mấy người. Chắc phải báo cho ông già rồi. Nếu không điều tra rõ ràng chắc chắn xác nó còn bị giữ ở Lưu Minh không đem về đây được.

Ngô Trực giờ ngồi dựa vào ghế, tay đưa lên trán day day mệt mỏi có thể thấy được. Diệp Nhi âm trầm suy nghĩ điều gì đó mới nói với chồng mình.

-Em nghĩ chắc không chỉ có một mình Ngô Trực đi. Nếu có người khác cứ để hẳn nhận tội rồi lên cơn đau tim hay là thiếu thuốc lên cơn chết như thế đổ hết trách nhiệm lên đầu những người đó nói Ngô Trực chỉ là người bị bọn họ tính kế. Sớm ngày lấy được thi thể của em ấy mai táng mới là việc quan trọng bây giờ nếu càng kéo dài càng không tốt. Đi qua nhà gặp bố nhanh nếu không hư chuyện hết!

Thấy vợ mình nói thế Ngô Kỳ cũng đứng dậy khỏi ghế. Tình huống này đến cả hắc dù đang thuộc một tầng lớp cấp cao nhưng vẫn có thể vì chuyện này mà nguy hiểm, mọi chứng cứ buộc tội ở Lưu Minh đối với Ngô Trực là hoàn toàn bất lợi, chỉ có bố hắc một lão thành đứng ra họa may chuyện này sẽ thay đổi.

-Bà gọi cho Ngô Nam nói nó qua nhà bố ngay còn thằng quý tử của bà nữa nói nó về nhà ngay. Lúc này là lúc nào rồi mà còn chơi bời lêu lổng bên ngoài.

-Ông làm gì mà lo quá nó ở Ngọc Châu chứ có phải Lưu Minh đâu. Từ từ rồi nó về, nó có về lúc này cũng có giải quyết được gì đâu. Bản thân ông còn không giải quyết được nó về để chuyện rồi thêm sao. Tôi gọi cho bố biết trước để bố còn nghĩ cách chứ, càng chậm bao nhiêu bố càng khó đem chuyện này loại bỏ bấy nhiêu.

Diệp Nhi vừa ngồi vào trong xe vừa nói với Ngô Kỳ bởi bà thấy con mình còn quá nhỏ, nó biết chuyện này sau cũng được chuyện chính nhất là để bố Ngô Kỳ và bố cô biết như thế hai người mới giúp được.

-Thật đã nói qua tết hãy đi Lưu Minh. Nó đi lúc này làm cái quái gì cơ chứ!

-Thôi để em gọi điện cái này anh tập trung lái xe đi bố em giờ này chắc dậy rồi!

Đem điện thoại gọi đi bên kia, chuông đổ một lúc sau mới có người bắt máy Diệp Nhi mới nói.

-Alo! Bố hả? Bố chạy qua nhà bố chồng con gấp nhà có việc không hay rồi Ngô Trực đi Lưu Minh bị bắn chết ở đó rồi bố qua bên nhà chồng con đi bọn con kể rõ cho.

-Cái gì! Lại có việc này! Được rồi bố bảo tài xế chở qua đó liền, con báo cho bố chồng con đi nhớ đừng để ông ấy quá sốc.

Người bên kia nghe được những gì Diệp Nhi nói cũng vội vã. Sự việc này quá quan trọng ông cũng không chần chờ cúp máy ngay, lúc này còn không quên báo con gái mình báo cho thông gia đừng làm bên đó sốc.

Diệp Nhi lúc này mới hít sâu một hơi gọi vào số điện thoại của bố Ngô Kỳ. Điện thoại reo khá lâu. Bên kia điện thoại vang lên tiếng nói.

-Gọi bố cái gì mà sáng sớm thế? Hai đứa hôm nay lại dậy sớm có chuyện gì à?

-Vâng! Đúng là có chuyện nhưng bố phải thật bình tĩnh mà nghe con nói đây!

Nghe Diệp Nhi nói như thế Ngô Minh cũng cau mày một lúc ông hiểu tính con dâu mình thông thường như thế này chỉ khi nào có việc thật sự quan trọng, mới có thái độ khác thường.

-Được rồi không sao đâu! Nói đi chuyện gì? Mới sáng sớm mà làm thần bí cái gì đó.

-Vâng! Ngô Trực nó đi Lưu Minh bị bắn chết lúc tối này rồi bố!

Từng lời của Diệp Nhi như tiếng sét giáng vào người của Ngô Minh lúc này điện thoại đang cầm trên tay hắn cũng rớt xuống đất. Chỉ còn bên kia tiếng gọi của Diệp Nhi một từ Bố liên hồi. Một lúc sau Ngô Minh mới thật sự cầm được lên cái điện thoại nói.

-Chuyện này là sao? Tại sao lại như vậy. Con nói thẳng Trực bị bắn ở Lưu Minh. Mà làm sao nó bị bắn, ai ai bắn nó nói nhanh lên!

-Cảnh sát bắn bố! Hiện tại tất cả người ở Lưu Minh của mình bị tạm giữ điều tra. Hơn nữa con với chồng lấy được thông tin Ngô Trực nó bị bắn vì tội bắt cóc tổng tiền còn có cả súng ống liên quan không ít nữa. Chồng con không gỡ được việc này chỉ có bố mới có thể thôi.

Diệp Nhi nhanh chóng nói lại tóm tắt cả quá trình một cách sơ lược nhất cho Ngô Minh nghe. Lúc này bên kia có vẻ phần nộ quát mắng nói với Diệp Nhi.

-Con gọi bọn nó về nhà ngay, chuyện của Ngô Trực qua đây nói rõ cho bố biết nhanh lên.

-Vâng con với chồng đang chạy qua nhà. Bố con cũng đang trên đường qua để con gọi cho Ngô Nam.

Diệp Nhi nghe được trong lời nói sự phần nộ không nhỏ của Ngô Minh. Đợi cho Ngô Minh tắt máy cô mới nói với chồng mình.

-Bố xem ra lần này bão nổi rồi anh liệu mà nói rõ ràng cho bố hiểu chuyện không khéo mình chịu bão đấy. Em gọi cho Ngô Nam đã anh tự tính đường mà trả lời với bố.

-Ừ! Chuyện này biến động không nhỏ đâu. Bố đã giận lên thì anh cũng không có cách nào khác. Chuyện anh thắc mắc là tại sao thằng Trực nó lại đi Lưu Minh. Trong khi đó trước giờ nó đâu có như thế nó nói một là một hai là hai, giữa đường thay đổi như thế này không phải tính cách của nó mới đúng.

Ngô Kỳ lúc này đem những gì nảy giờ mình suy nghĩ trong lòng nói ra. Bởi ông biết tính em mình chỉ mỗi tội là ăn chơi, còn với quy tắc làm việc của Ngô Trực ông vẫn hiểu rõ em mình nó làm cái gì ra cái đó. Không phải đã quyết định rồi lại thay đổi bất chợt như thế này.

-Cái này thì không biết được. Biết đâu thằng Nam nó biết! Cứ để có mặt nó rồi hỏi chứ hai vợ chồng mình thắc mắc ở đây có được gì đâu.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 366: Ngô Long Phấn Nộ

Từng cuộc gọi của Diệp Nhi mang đến những tin tức của Ngô Trực. Làm cho mọi người trong nhà đều hồi hải chạy về nơi Ngô Minh đang ở. Cùng lúc đó Ngô Long đã nhận được tin của mẹ mình gửi đến. Trong căn nhà riêng dành cho hắn.

Ngô Long sau khi nghe xong điện thoại hai mắt đỏ lửa đồ đạc trong phòng dường như trải qua một cơn giông bão. Tất cả đồ đạc trên bàn đều bị hất tung xuống đất, cái ti vi treo trên tường bị thủng một lỗ trên đó còn ghim cái điện thoại của hắn vừa mới gọi điện đi.

Miệng hắn không ngừng lẩm bẩm về việc này, bởi những gì mẹ hắn nói hắn không tin vào sự thật. Những người làm trong nhà đều có một cảm giác sợ hãi. Họ chưa bao giờ thấy Ngô Long có trạng thái này, những chai rượu được ném bể tan tành những mảnh chai vỡ nằm rải rác tứ phía.

Ngô Long ngồi xuống giường nhìn về những gì mình đã làm ra, hắn như một người điên mất kiểm soát lúc này.

-Tại sao! Vẫn không thể nào! Lịch sử cho thấy Ngô Nam qua tết đi Lưu Minh mới bị biên chế vì tác phong làm việc có vấn đề, giờ đã thay đổi tại sao việc này lại diễn ra. Đáng lý ra nó phải thay đổi theo chiều hướng khác chứ. Nơi nào? Sai lầm của ta ở nơi nào. Chẳng đó làm sao có thể thay đổi được. Chú Trực đã có người của mình. Thêm vào đó người của mình giúp sức tại sao nó lại thoát còn đem chú ấy hại chết tại sao?.

Từng âm thanh của Ngô Long vẫn chỉ có thể mình hắn nghe thấy bên ngoài những người giúp việc không dám lên tiếng chỉ đứng bên ngoài, đôi

tay của Ngô Long siết chặt lại hăn hiện tại không hiểu tại sao hăn đã bố cục dọn đường cho Ngô Trục và thay đổi những thứ cần thiết để hạ gục Thiếu Kiệt nhưng nhận lại kết quả còn đau đớn hơn là không chuẩn bị.

-Phải có việc gì đó đã xảy ra mà mình không biết. Phải có điều gì đó mà kiếp trước mình không hề nắm bắt được!. Mình thay đổi về sự tiếp diễn của Ngô Nam. Cũng đem số phận của chính mình sửa đổi không ít, nhưng tại sao việc này lại diễn ra. Thiếu Kiệt mà giỏi lắm. Tao không tin mà thoát được việc này mãi mãi. Nhã Kỳ được mà cứu! Xem ra tao vẫn còn quân cờ để sử dụng. Tao không tin mà có thể phá nát nhà tao một lần nữa. Tao có thể thay đổi lịch sử còn mà thì không.

Bên ngoài người giúp việc đứng thành một nhóm. Một người mới hướng trong phòng nhìn Ngô Long lấp bắp nói.

-Cậu ... Cậu Chủ có chuyện gì không?

Ngô Long lúc này hướng một cái gối trên giường ném về phía người giúp việc kia quát lớn.

-Đi ra ngoài!

Cái gối trúng vào vách cửa rơi xuống đất lúc này người giúp việc cũng xanh mặt. Nếu không phải là cái gối mà là một chai rượu còn nguyên thì những mảnh vỡ của chai rượu có thể vẫn trúng bà. Nhưng bà chỉ nép vào một bên như những người giúp việc khác.

Ngô Long suy nghĩ điều gì đó đứng lên đi tới đi lui trong nhà. Một lon bia bị hăn mạnh chân đá một cái làm bể cả tấm kính của tủ đồ. Âm thanh loảng xoảng vang lên.

Bước đến tủ đồ không còn ngăn kéo cửa kính. Ngô Long lấy tay cầm lấy một cái áo khoác của mình mặc vào. Bước ra khỏi phòng nhìn những người giúp việc bên ngoài cửa phòng hăn để lại một câu.

- Đứng đây làm gì dọn dẹp hết đi! Tài xế đâu đưa tôi về bên nhà ông!

Một người đứng trong đám người giúp việc cũng nhanh chân chạy đi trước ra phía ngoài. Lấy xe khởi động để cho Ngô Long bước vào trong xe hẳn mới vào số lái đi. Trên cả đoạn đường người tài xế không dám nói một lời nào.

Hắn sợ người thanh niên phía sau mình trong cơn nóng giận chỉ một lời không hợp ý sẽ sa thải hắn. Công việc này tiền lương khá cao mà lại an nhàn chỉ chờ người đi những lúc cần thiết. Lại làm trong nhà quan to có mối quan hệ bên ngoài nhà hắn kinh doanh một số thứ vẫn là tốt.

Ngô Minh trong nhà lúc này mới đem những gì mình có thể hoạt động được đem thi thể của Ngô Trực chuyển về Ngọc Châu. Đối với hắn sử dụng những thứ nằm trong tay là việc hoàn toàn có thể. Với việc điều tra của Ngô Trực tất cả dường như chỉ trong phút chốc bị dập tắt đi. Đám người Bạch Hải mà hắn gọi về trở thành bia đỡ đạn.

Vì trên người có sẵn bản án truy nã và hoạt động bắt cóc tổng tiền với người trong nước có yếu tố bạo lực cao dù bên Myanmar có can thiệp cũng không khá hơn nên đành từ bỏ nhóm người này. Ai cũng biết đối tượng sử dụng vũ khí nóng gây nguy hiểm trong dân chúng như thế nào. Bỗng nhiên bản án thay vì Ngô Trực là chủ mưu lại thành Ngô Trực bị ép phải làm nên khi thấy cảnh sát sợ tội mới dẫn đến bị bắn chết.

Với áp lực của cao tầng phía trên những quan chức của Lưu Minh đều phải chấp nhận với những gì được biên soạn sẵn. Người cũng đã chết dù có điều tra cũng không thể làm gì khi bên trên luôn có người dẹp đường giúp.

Trong phòng lúc này tập hợp hầu như đầy đủ người, chỉ có mỗi mình Ngô Long. Nhưng mọi người đều cho rằng có hắn cũng được không có hắn cũng xong. Ngô Minh mặt mũi âm trầm nhìn Ngô Kỳ nói.

-Ai! Ai cho thằng Trục đi Lưu Minh lúc này! Không phải bọn mày nói nơi đó đang bất ổn sao. Tại sao nó lại đi vào giờ phút này hả!

Diệp Phàm bên cạnh lúc này mới uống một ngụm trà nhìn xui gia mình trấn an.

-Ông cứ từ từ! Chuyện này đã lỡ rồi! Việc quan trọng không phải là truy cứu trách nhiệm của ai trong nhà. Mà là tại sao Ngô Trục lại bị như thế. Mọi người đều biết trong quốc nội nếu như Ngô Trục có điều gì nguy hiểm chỉ cần phát ra thân phận người nhà lãnh đạo của hãn vẫn có thể qua chuyện. Nhưng đối tượng này là ai mà dám làm như vậy!

Lời Diệp Phàm làm cho Ngô Nam nhìn về phía Ngô Kỳ, một ánh mắt lướt qua rồi vội tránh đi nơi khác. Thấy được động thái của Ngô Nam, Ngô Minh mới hỏi hãn.

-Ngô Nam mày nói đi, chuyện này đừng nói với tao là Ngô Trục đi Lưu Minh mà mày không biết.

-Chuyện này! ...

Ngô Nam nghe thấy bố mình hỏi như thế cũng lúng túng hãn chưa biết trả lời như thế nào thì một âm thanh vang lên.

-Con biết tại sao chú Trục đi Lưu Minh! Là con nói chú ấy đi đó ...

Ngô Long lúc này bước vào trong phòng này. Nói ra những lời đó làm mọi người nhìn hãn. Ngô Kỳ tức giận muốn mắng hãn nhưng vì có cả hai người Diệp Phàm với bố hãn là Ngô Minh ở đây nên hãn chỉ nén lại. Diệp Nhi mới nhìn Ngô Long nói.

-Con biết cái gì mà nói vậy chuyện này không đùa được! Để mọi người họp.

-Không! Chuyện này con biết thì con nói biết! Những thứ gì nên nói thì phải nói.

Ngược lại lúc này Ngô Long mới ngồi xuống. Hắn nhìn mọi người bắt đầu kể lại mọi chuyện cho mọi người trong phòng đều rõ những sắp xếp của hắn cho Ngô Trực. Từng lời nói của hắn làm cho mọi người đều trở mắt nhìn bởi bố cục chặt chẽ mà hắn đã tạo ra cho Ngô Trực trước khi đi đúng là rất an toàn. Việc trao đổi tình hình hai bên của Ngô Trực và diễn biến mọi thứ hắn biết được đều đem ra nói cho mọi người trong phòng nghe.

Một lúc lâu sau những gì Ngô Long nói đều được mọi người im lặng đánh giá. Ai cũng biết nếu bố cục đã bày ra như thế chắc chắn Ngô Trực sẽ phải đi. Ngô Kỳ lúc này sau khi biết được tại sao Ngô Trực lại đi mà không phải người khác mới nhìn Ngô Long满眼.

-Có chuyện như thế mà mày để cho chú mày đi sao. Mày đã có đầy đủ sao không đi đi hả.

Diệp Phàm một bên mới hắng giọng một chút nhìn Ngô Kỳ. Bởi kết cục đã có nếu Ngô Long đi chẳng khác nào như Ngô Trực, mà hắn chỉ có Ngô Long là cháu trai. Ngô Kỳ cũng cảm nhận được ánh mắt sắt bén của Diệp Nhi nên cũng im lặng.

-Ngô Long nó không sai trong chuyện này. Đối với đối thủ yếu hay mạnh đều phải xuất toàn lực. Nó Không sai nhưng có vấn đề trong đây là bọn người Thiếu Kiệt. Nếu như cháu nói nằm vùng của cháu báo về tin tức hắn đang ở nước ngoài thì ông nghĩ có hai điều kiện xảy ra nhưng xem ra ở điều thứ hai có vẻ là khả thi hơn.

Diệp Phàm lúc này mới nói ra ý kiến của mình khiến mọi người nhìn về ông. Ngô Minh cũng ra vẻ lắng nghe xem xui gia với mình có ý kiến gì với chuyện này nên cũng im lặng nhìn ông. Diệp Phàm lúc này mới nói tiếp.

-Thứ nhất là Nhã Kỳ đó làm phản. Hai là bố cục của Thiếu Kiệt nhằm dụ người muốn đối phó hẳn ra mặt. Qua sự việc hẳn làm với đường dây của Ngô Trực. Tên Chí Hùng mất tích không biết tăm hơi. Hẳn lựa dịp này tung ra tin đi du lịch một tháng lại kéo dài thêm hai tuần. Vốn là dụ Chí Hùng ra nhưng cháu với Ngô Trực không chờ được lại ra tay sớm mới dẫn đến chuyện này. Bởi vì hẳn không rời khỏi Lưu Minh đi đâu hết mà ẩn núp chỗ nào đó theo dõi mọi thứ.

Ngô Minh lúc này cũng gật gù. Bởi Diệp Phàm phân tích rất chính xác nếu dựa theo những gì nhận được từ những đối tượng liên quan trong việc này. Nhã Kỳ vẫn không có gì khác thường chỉ là bị giữ lại lấy lời khai điều tra về việc bị bắt cóc. Còn bảo lưu cả chức vụ của cô đối với công ty của Thiếu Kiệt. Nếu Nhã Kỳ bị phát hiện chắc chắn sẽ sa thải cô hoặc bắt cô lại vì đã tiếp tay bắt cóc Hoàng Ngân.

-Việc tạo ra bố cục phải ở nước ngoài lâu dài không khó. Chỉ cần đi xong quay về trong ngày với một hãng máy bay khác là được. Xem ra cả cháu với Ngô Trực đều bị giăng bẫy ngay từ lúc hẳn có tin đi du lịch làm việc. Tạm thời cháu cứ liên lạc với năm vùng của mình. Dù không đánh giá sau việc này ra sao. Nhưng vẫn còn có thể sử dụng được. Giờ ra sân bay đi! Bố đã nhờ người chuyển Ngô Trực về đây rồi. Trước mắt làm đám tang cho nó cái đã, còn những việc khác sau đám tang hãy tính.

Ngô Minh thở dài một hơi dựa lưng vào ghế. Mọi người thấy được ông như già thêm một vài tuổi. Một bên là cháu, một bên là con. Dù cho cháu mình với con trai đánh giá đối thủ không quá thấp nhưng nếu gặp phải người mưu tính sâu xa như Thiếu Kiệt, nếu hai đưa cùng đi chưa biết chừng lúc này ông nhận về chỉ là hai thi thể. Không phải chỉ một mình Ngô Trực.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 367: Có Nên Đi Viếng

Trong bệnh viện của thành phố Lưu Minh phòng săn sóc đặt biệt một bên tay truyền dịch. Thiếu Kiệt ngủ một giấc khá sâu. Bên ngoài phòng bệnh một đám người thật sự lo lắng cho hắn. Từ lúc hắn được đưa lên xe cứu thương cho đến giờ gần chín giờ trôi qua vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh dậy. Hoàng Hương khi hay tin con mình được cứu, làm các bước chuẩn đoán tinh thần ổn định ra tới giờ việc bà lo lắng tiếp theo là sự an nguy của Thiếu Kiệt.

Qua lời kể lại của con mình bà biết được tràng cảnh hôm qua thật sự như phim hành động chiếu trên các kênh nước ngoài. Súng bắn người chết rồi có cả máu. Thiếu Kiệt bị bắn vẫn cố gắng cứu Hoàng Ngân. Khi cái quần jean của hắn được cắt ra để xem xét vết thương mọi người mới biết hầu như cái quần jean đều đầm máu.

Do nước của bên lính cứu hỏa sử dụng nhiều nên không ai nghĩ đó là máu, mà chỉ cho là nước làm ướt quần Thiếu Kiệt. Bởi hắn hoạt động dù có hơi chậm một chút nhưng vẫn không khác biệt lắm với người bình thường.

Vì thế lượng máu của Thiếu Kiệt trong lúc hoạt động mạnh lại chảy nhiều hơn. Bây giờ các bác sĩ thay nhau vừa truyền máu vừa gắp đầu đạn trong vết thương ra. Trước sau tất cả Thiếu Kiệt mất gần hai túi máu mới trở lại với cơ thể bình thường.

Dù trong quá trình phẫu thuật đều hoàn toàn không sử dụng thuốc tê để kích thích cảm giác đau cho Thiếu Kiệt nhanh tỉnh nhưng dường như điều đó hoàn toàn không có tác dụng. Thiếu Kiệt vẫn cứ chìm trong giấc ngủ.

Ngay cả bác sĩ cũng không biết tại sao hắt lại như thế dù cho các số đo đã trở lại bình thường.

Bên ngoài chỉ có Hoàng Lâm Nhu là bình tĩnh nhìn con mình trong phòng hồi sức cách ly. Bởi bác sĩ không biết khi nào Thiếu Kiệt sẽ tỉnh sợ ảnh hưởng đến hắt, nên hoàn toàn không cho người nhà vào. Ngay cả Hà Vi cũng không ngoại lệ. Chỉ có thể nhìn qua lớp cửa kính của phòng bệnh.

Nhã Oanh thấy Hoàng Lâm Nhu như thường cũng lấy làm lạ nên mới hỏi.

-Cô Thiếu Kiệt như thế cô không lo lắng sao? Cậu ấy giờ còn chưa tỉnh.

Mọi người lúc này nhìn lấy bà cũng gật đầu như muốn biết tại sao Hoàng Lâm Nhu lại có thể bình tĩnh đợi chờ như thế. Lúc này bà chỉ cười đáp lại câu hỏi của Nhã Oanh một cách vui vẻ nói.

-Cô quen rồi! Nó không biết bao nhiêu lần như thế này làm cô lo lắng rồi cũng bình thường có sao đâu. Nếu nó như đứa trẻ khác cô có thể lo nhưng nó lại khác, quậy đến không còn chỗ nào quậy rồi quá nhiều lần như thế cô dường như có chất đề kháng rồi.

-Chị nói cũng đúng thẳng thốt Thiếu Kiệt nó quậy có tiếng trong xóm không phải hiền lành gì ai cũng sợ những trò chơi của nó.

Nhã Hân nghe Hoàng Lâm Nhu nói vậy như chợt nhớ ra điều gì gật đầu. Sự xác nhận của cô làm không ít người như Hà Vi, Nhã Oanh, Ngọc Nhi một dấu chấm hỏi trong đầu. Hoàng Ngân cũng vội che miệng cười cười run run bờ vai. Thấy thế Ngọc Nhi mới hỏi Hoàng Ngân về Thiếu Kiệt.

-Sao bạn lại cười! Không lẽ Thiếu Kiệt có những gì bọn mình chưa biết sao?

-Ừ anh Kiệt quậy không ít! Chắc hơn xa bây giờ nhiều, chuyện hồi nhỏ động trời lắm! Nhưng mà mình không rõ hết đâu hỏi Dì Nhu ấy!

Cả ba cô nàng đều nhìn Hoàng Ngân hi vọng cô kể những gì Thiếu Kiệt đã làm lúc nhỏ mà khiến cho Hoàng Lâm Nhu phải miễn nhiệm với vấn đề như thế này. Hoàng Ngân nhìn lấy mẹ Thiếu Kiệt ý muốn bà trợ giúp.

Thấy đợi chờ mất thời gian Hoàng Lâm Nhu lúc này cũng gật đầu từ từ nói.

-Nó làm cô thóp tim nhiều lần rồi nên cũng không lạ gì nữa,cái nhà tiệm tạp hóa bên cạnh sửa nhà xây lại ba tầng nó canh hôm nào người ta nghĩ làm là chủ nhật nó chạy qua đó. Dây người ta chuyển cát xi măng nó lấy làm dây treo. Hôm đó đang chơi dây tuộc khỏi trụ nó từ lầu ba té xuống bãi cát bên dưới. Cô đang đi làm nghe thấy thế cũng hoảng chạy về nó tỉnh dậy lại không việc gì,mấy lần tiếp theo đều như thế. Leo giàn giáo hội chợ té, làm điều đứt tay lại cầm ngón tay đi từ ngoài đường về đưa trước mặt cô. Lần đó phải may cả năm mũi, rồi tụ tập đánh nhau giật cô hồn đánh người ta nhập viện bể lá lách không chuyện nào mà để cô không lo nên giờ chuyện này nó chỉ mất chút máu thôi mà.

Cả ba cô nàng lúc này miệng chữ o tròn có thể nhét cả trứng gà vào. Hoàng Ngân thì một bên khúc khích cười.

-Mẹ nói xấu con vừa thôi làm gì đến mức độ đó thế. Ai đời lựa lúc con mình ngủ đi nói xấu con mình không?

-Á Thiếu Kiệt tỉnh. Cậu ra đây làm gì trở lại trong phòng nhanh.

Bất ngờ bởi âm thanh của Thiếu Kiệt trách móc. Nhã Oanh mới nhìn hăn kéo vào trong phòng bệnh. Không chỉ có Nhã Oanh mà mọi người lúc này đều vui vẻ. Hoàng Lâm Nhu cười cười nhìn hăn nói.

-Mẹ nói không phải sự thật sao! Sợ mất mặt với bạn gái à. Đấy mọi người xem nhé nó tỉnh rồi đấy cô nói đâu có sai đâu. Nó được cái dọa người ta là giỏi lắm.

Lời của Hoàng Lâm Nhu làm mọi người bật cười bởi bà vừa nói xong khi nãy. Dù là ai cũng không thể chối bỏ sự thật này chỉ có Thiếu Kiệt mặt sầm lại. Nhã Oanh đỡ hân ngồi lên trên giường xong mới nói.

-Cậu bị thương ở chân lại cố đi lại. Như thế đâu được phải nằm một chỗ ít nhất là hai tuần lễ. Mới được đi lại bình thường.

-Có làm sao đâu mà hai tuần ghê thế, định cho ăn tết tây trong bệnh viện à đâu được! Ngay mai về nhà được rồi.

Nghe lời Nhã Oanh nói thế Thiếu Kiệt cũng không muốn ở trong bệnh viện lâu! Hắn ghét nhất là mùi thuốc sát trùng nên từ chối ngay hắn muốn ngày mai được về nhà để hắn còn làm được những việc khác.

-Đã như thế vẫn còn lý thì con muốn về thì về cũng được! Dù sao thì ở nhà cũng tốt hơn là ở bệnh viện, người ra vô chăm sóc con cũng không có nhiều à.

Hoàng Lâm Nhu biết Thiếu Kiệt tại sao muốn về nhà sớm nên cũng gật đầu. Thói quen từ nhỏ của Thiếu Kiệt rất ghét mùi thuốc sát trùng, điều này bà được chứng kiến, bởi gần nhà có một phòng khám răng mà ở đó thì nồng nặc mùi thuốc sát trùng, có chết Thiếu Kiệt cũng không đi ngang qua con đường này, mặc dù đi qua nơi đó sẽ nhanh hơn là đi đường vòng. Thiếu Kiệt lúc này cũng hài lòng một ít nhìn Hà Vi hỏi.

-Mọi việc diễn biến sao rồi Hà Vi. Ở bên kia họ làm gì có náo động lắm không?

-Cũng không nhiều chủ yếu ảnh hưởng trực tiếp Lưu Minh thôi. Ngô Minh lấy quyền áp chế lại tất cả tin tức buộc những người Bạch Hải nhận

tội sai khiến Ngô Trực làm trung gian tổng tiền. Nên thi thể không bị giữ lại mà cách đây hai giờ bắt đầu chuyển về Ngọc Châu rồi.

Thiếu Kiệt lúc này cũng suy nghĩ một chút hắn có nhiều thắc mắc tại sao vấn đề của Ngô Trực lại bị Ngô Minh giải quyết gọn đến như thế nhìn Hà Vi nói.

-Không phải ông em đã có hồ sơ về tiền gửi của Ngô Trực rồi sao? nếu thế làm điều tra cũng được tại sao lại phải nhượng bộ.

-Cũng không hẳn Ngô Trực chết không đối chứng. Tội thì nhóm người Bạch Hải cũng đã nhận nếu ông và mọi người làm quá thì chắc chắn bên kia sẽ cá chết lưới rách. Không ổn cho lắm! Chắc bây giờ họ vừa nhận thi thể rồi.

Hà Vi nói ra tình hình mà Thiếu Kiệt làm hắn cũng không vui. Nhưng đã đến nước này hắn cũng không thể làm theo ý mình muốn được. Đối phương tương đối có thế lực. Không đơn thuần như những người bình thường.

-Biết làm sao bây giờ! Thôi đợi cơ hội làm khó dễ nhà đó mới được. Thật cứ tưởng làm họ trời long đất lở, bão tố nổi khắp nơi chứ.

-Anh đó còn chưa thấy đủ loạn hay sao còn muốn bão tố nữa, toàn bộ người ở Ngọc Châu hiện tại đều âm thầm để con em của mình ở trong nhà không dám ra đường kìa. Họ sợ bị liên lụy không ít, anh còn muốn gì thêm nữa.

Ngọc Nhi lúc này mới che miệng cười lắc đầu nói với Thiếu Kiệt những việc mà thông qua Lâm Gia cô biết được. Lâm Vũ với Lý bản lúc này ôm một đồng hoa đem vào. Nhìn Thiếu Kiệt nói.

-Anh Kiệt mấy cái này để ở đâu đây!

Nhìn trên tay của hai người một đồng Hoa Nhã Oanh mới hỏi hai người Lý Bân Với Lâm Vũ.

-Ở đâu mà nhiều vậy? Ở đâu mà ôm tới đây một đồng vậy nè!

-Mấy thầy cô trong trường với bạn học mua gửi anh họ không đến được em với Lâm Vũ chịu trách nhiệm đem qua giao tận nơi. Anh xem mở cửa hàng hoa được rồi đấy bên ngoài còn một đồng kìa.

Lý Bân vừa ôm trong tay đồng hoa để xuống một cái bàn tròn cả ra đất nói với Thiếu Kiệt. Lâm Vũ cũng thay phiên để hoa xuống rồi cúi xuống nhặt những bó hoa rơi xuống đất để lại lên phía một góc.

Thiếu Kiệt nhìn một đồng hoa trong phòng chợt nhớ đến điều gì đó nở một nụ cười nham hiểm xong lên tiếng hỏi Nhã Oanh.

-Chắc họ làm đám cho Ngô Trực ở tại nhà đi, em biết nhà nào với địa chỉ ở đó không Hà Vi.

-Chắc là nhà Ngô Minh đi. Nhưng mà anh hỏi vấn đề này làm gì? Họ tổ chức đám ma thì liên quan gì mình.

Hà Vi lúc này cũng thắc mắc tại sao Thiếu Kiệt lại hỏi địa điểm tổ chức đám ma của Ngô Trực, việc làm đám như thế này chắc chắn sẽ tổ chức tại nhà của Ngô Minh đang ở bởi vì Ngô Trực chưa có vợ còn sống chung với Ngô Minh nhưng vì hắn không thường xuyên ở nhà nhưng nếu làm đám thì nơi này là nơi sẽ diễn ra.

-Vậy em hỏi người quen ở Ngọc Châu giúp anh ngày giờ động quan với lại địa chỉ chỗ đó là chỗ nào, để anh biết mà làm một số việc. Tính ra Ngô Trực cũng là vai chú bác của anh nhỉ không biết có nên đi viếng cho long trọng không.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 368: Tăng Anh Hào

Lời Thiếu Kiệt làm cho mọi người giật mình Lý Bân vừa uống vào ly nước cũng phun ra không kịp. Hoàng Lâm Nhu mới nhìn lấy Thiếu Kiệt chăm chăm. Mọi người xung quanh hầu như dừng lại tất cả mọi hoạt động của mình. Thấy thế Thiếu Kiệt cười nói.

-Làm gì mà mọi người ngạc nhiên. Đôi khi đám ma đi viếng cần phải long trọng như đám cưới chứ.

-Con định làm cái gì nữa thế Thiếu Kiệt. Nhìn mặt con gian lắm chắc lại định làm cái gì nữa rồi. Bộ con thấy chưa đủ loạn sao.

Hoàng Lâm Nhu lúc này cũng hỏi Thiếu Kiệt bởi bà biết phải có gì đó hần mới làm như thế. Nhã Oanh cũng gật đầu đồng ý với Hoàng Lâm Nhu nói.

-Ừ! Hôm qua đến giờ anh làm nhiều việc khó hiểu lắm đấy! Nào là để cho Nhã Kỳ tiếp tục làm việc, giờ lại đòi đi đám tang của tên Ngô Trực. Không được em phải gọi bác sĩ vào khám lại cho anh mới được.

-Cần gì phải thế tất cả đều có mục đích của nó hết mà. Đối với chuyện của Nhã Kỳ nếu anh sa thải cô ấy không phải nói rõ rằng thân phận thật sự của Nhã Kỳ đã bị anh biết rồi sao. Như thế chúng ta sẽ gặp một số vấn đề không đáng nói. Còn thông qua lần này che giấu cho Nhã Kỳ cũng phát hiện không ít đi.

Thiếu Kiệt vừa nói vừa nhìn lấy Hà Vi. Nhìn tới ánh mắt của mọi người Hà Vi mới gật đầu nói.

-Mới đầu mình cũng thắc mắc nhiều như mọi người, nhưng khi làm rồi mới biết hiện tại Nhã Kỳ với danh nghĩa vẫn là nhân viên của Thiếu Kiệt lại đem sự việc chuyển biến theo chiều hướng khác. Sau này những người của Ngô Gia cũng không dám manh động làm bất ngờ nữa. Vì có cái chết của Ngô Trực nên có thể không ít người sẽ nghĩ Thiếu Kiệt chưa hề rời khỏi Lưu Minh. Cả ông mình nói nếu không có những cơ sở vững chắc có thể nghĩ Thiếu Kiệt đã ẩn núp ở Lưu Minh này.

Mọi người lúc này mới gật đầu hiểu ra vấn đề cũng nhìn Thiếu Kiệt. Ngọc Nhi bây giờ lại đem chuyện vừa rồi Thiếu Kiệt muốn là hỏi hẩn.

-Thế anh nghĩ sao mà lại muốn đi đám tang cái tên Ngô Trực ấy vậy. Anh bị thương như vậy mà lại đòi đi cho dù anh không bị thương thì ở đây ai cho anh đi đám của tên đó chứ. Tại sao anh lại có suy nghĩ khác người thế cơ chứ.

-Anh có nói anh đích thân đến đó bao giờ. Anh chỉ nói là đi đám cần long trọng một tý chứ anh đã nói là anh sẽ đi Ngọc Châu dự đám tang của hẩn đâu mọi người nghĩ sao vậy. Anh sợ chưa tới Ngọc Châu bọn chúng đã cầm chổi rượt anh chạy mất dép ở đó mà đến dự đám tang.

Mọi người lúc này cũng trở mắt nhìn nhau. Bởi vì vừa rồi Thiếu Kiệt nói với lời bây giờ có thể nói là thay đổi một trời một vực. Hoàng Lâm Nhu lúc này mới nhìn Thiếu Kiệt lắc đầu nói.

-Thiệt chả hiểu con định làm gì nói rõ cho mọi người xem nào.

-Giờ nhá, con đi bệnh viện người ta tặng hoa bệnh để chúc người bệnh mau khỏe đi. Đám cưới thì có hoa cưới đi. Đám tang thì có hoa đám tang thế sao không đổi lại đám tang gửi hoa cưới. Như thế phải vui không nào. Đặt một lẵng hoa đám tang nhưng yêu cầu là hoa hồng tươi như thế gửi đến nhà của Ngô Minh lúc động quan không phải hay sao. Con thật nóng lòng muốn xem lúc đó khuôn mặt họ như thế nào đây.

Hoàng Lâm Nhu lúc này cũng nghe được dự định của Thiếu Kiệt mọi người trong phòng đều che miệng cười khá vui vẻ bởi nếu làm điều này Thiếu Kiệt là người đi đám tang một lăng hoa hồng tươi. Hà Vi suy nghĩ một lúc rồi mới nhìn Thiếu Kiệt nói.

-Anh không sợ Ngô Gia làm khó dễ anh nữa sao mà còn bày chuyện ra như thế?

-Sao lại phải sợ pháp luật đâu cấm anh không được tặng hoa hồng trong đám tang. Anh còn định mời cả đội lân dán hai chữ Hỉ trước cổng để chúc mừng nhà họ nữa, nhưng mà không biết kiếm đâu ra đội lân ở ngoài Ngọc Châu đây. Anh không làm ra chuyện gì thì thôi chứ ở đó kiếm chuyện với anh.

Hà Vi cũng lắc đầu về ý tưởng của Thiếu Kiệt. Lý Bân một bên suy nghĩ điều gì đó mới lên tiếng nói với Thiếu Kiệt.

-Anh Kiệt đã có lăng hoa chúc mừng phải có câu chúc nào đó cho tốt chứ. Như thế mới đem họ tức cho chết đi sống lại. Cho tên Ngô Trục ấy vào hòm vẫn không được yên mới là điều đáng làm.

-Hay! Ý kiến này được để xem sửa câu chúc nào được không? Mà khoan kiếm đội lân với đặt hoa cái đã Hà Vi em hỏi giùm anh địa chỉ đi, anh phải làm liền mới được.

Thiếu Kiệt vội hỏi Hà Vi về những gì hắn dự định làm. Lắc đầu thở dài một cái Hà Vi mới nói với Thiếu Kiệt.

-Em tuy không dám giúp anh trong chuyện này nhưng em biết có người giúp được. Hắn cũng ghét Ngô Long không ít chắc có thể anh thử nói chuyện với hắn xem?

-Ai thế? Người này được việc không mà em giới thiệu đấy không khéo nghe xong chạy mất nữa không tốt đâu.

Hà Vi lúc này nói có người giúp được Thiếu Kiệt, mà lại ghét Ngô Long dù chưa biết đối tượng có đủ gan làm chuyện này hay không bởi nhà Ngô Minh không phải đơn thuần. Nếu người bình thường chắc có thể là sẽ không dám làm những việc như thế này.

-Anh yêu tâm! Con của chú Anh Hùng đấy! Nó cũng không hiền lành gì để em gọi điện cho nó hỏi thử.

Hoàng Lâm Nhu lúc này cũng mặc kệ việc Thiếu Kiệt tính toán với Ngô Gia bởi bà biết hẳn nói được sẽ làm được. Mà cho dù không có ai giúp hẳn. Thiếu Kiệt vẫn có thể gửi hoa với dịch vụ tặng quà.

Hà Vi lúc này mới bấm một số điện thoại gọi đi bên kia thật lâu sau mới nhận điện thoại nói.

-Hà Vi hả? Làm gì mà gọi thế nghe nói hôm qua Thiếu Kiệt vào viện. Thế nào đã tỉnh chưa? Ngô Trực không ngờ chết ở Lưu Minh luôn đấy. Cậu ta làm thế nào hay thế.

-Không sao, hiện tại Thiếu Kiệt cần cậu giúp đây cậu nghe điện thoại nhé.

Đưa điện thoại cho Thiếu Kiệt, Hà Vi mỉm cười nhìn hẳn ra vẻ nói chuyện với người trong điện thoại. Thiếu Kiệt lúc này mới gật đầu nói.

-Ai đây?

-Tăng Anh Hào.

Thiếu Kiệt nghe tên họ cũng hiểu mình sắp nhờ vả với người nào mới hướng điện thoại lên tiếng.

-Hào hả. Thiếu Kiệt đây có việc nhờ cậu đây!

-Được việc gì! Bảo đảm hoàn thành giúp cậu. Ở ngoài đây bọn người của mình nghe nhiều chuyện của cậu lắm rồi. Hôm nào đi Ngọc Châu cùng với Hà Vi ra đây, bọn tôi dẫn cậu đi tham quan cho biết. Thăng Ngô Long làm phách lắm cậu ra đây cho nó bài học là được.

Thiếu Kiệt nghe giọng huyền thuyên giống y chang Lý Bân nên nhìn Lý Bân chỉ chỉ vào điện thoại ra vẻ hỏi hai người có là anh em không. Nhã Oanh ở một bên dựa vào vai của Ngọc Nhi cười.

-Ừ khi nào rảnh sẽ đi, cậu ngoài đó biết chỗ cửa hàng hoa nào đó mà có giao hoa tận nhà với đội múa lân nào không?

-Hoa với đội múa lân à. Hoa thì dễ chỗ nào mà không có dịch vụ giao hoa tận nhà. Mà đội múa lân làm gì thế?

Suy nghĩ một lúc Tăng Anh Hào mới hỏi Thiếu Kiệt định nhờ hân kiểm chỗ giao hoa với đội múa lân làm gì. Vì hai cái này hân không nghĩ được sẽ liên quan gì đến nhau.

-Cũng không có gì. Định nhờ cậu đặt một lẵng hoa hồng viết một câu chúc để lên đem tới địa chỉ người ta thôi mà.

-Ghe nha! Hà Vi biết tặng hoa hồng mà cũng giúp luôn à. Thế cũng được nói đi, địa chỉ nào thế? Được làm luôn giùm cho. À còn đội lân nữa nó dùng làm gì?

Tăng Anh Hào bên kia nghe Thiếu Kiệt nói viết câu Chúc lại tặng hoa hồng cũng tưởng là tặng cho bạn gái nào nên cũng khá nhiệt tình giúp hân. Hà Vi bên này điện Thoại cũng cười nhẹ bởi nếu không nói rõ địa chỉ, thì có thể mọi người sẽ tưởng tặng người yêu viết vài câu chúc sinh nhật hoặc đại loại thế.

-Ừ! Đội lân thì cũng đến đó chúc luôn. Cậu nói đội lân đưa tài khoản tôi chuyển khoản tiền cho họ. Dặn họ là múa cho đủ bài rồi ở gần đó quay

phim lại giúp tôi. Nếu không sẽ phải trả tiền lại. sẵn mua hai chữ Hỷ dán lên trên chỗ đó luôn.

-Đám cưới thì nói đại đám cưới vòng vo làm gì. Nói đi địa chỉ ở đâu. Tôi làm hết cho quay phim gửi cho cậu chục cuốn cũng được.

Một đáp người bên này không dám phát ra âm thanh vì mắc cười mà không dám cười sợ hư chuyện Thiếu Kiệt. Nhưng thấy hăn lừa người chuyên nghiệp như thế cũng ráng phải nhịn.

-Ừ! 18h tối nay địa chỉ nhà Ngô Minh. Đúng giờ tới đó là được!

-Rồi! 18h nhà Ngô Minh!... Nhà Ngô Minh.. Cái gì!

Thiếu Kiệt cố gắng nói từ từ, Tăng Anh Hào bên kia ghi lại thông tin chợt thấy địa chỉ là nhà Ngô Minh cũng ráng suy nghĩ là nhà nào chợt nhớ đến Thiếu Kiệt với Ngô Trực vừa đem về Ngọc Châu, 18h động quan đang loan truyền trong khắp tầng lớp lớn nhỏ cũng vội vàng giật mình.

-Thiếu Kiệt cậu chơi gì ác thế! Cậu muốn tôi bị ông già giết à mà xúi tôi làm chuyện này!

-Ai bảo cậu làm. Tiền tôi ra cậu viết câu chúc để người đem tới nhà. Đội lân cậu làm hợp đồng ký tên ghi chữ Thiếu Kiệt được rồi. Còn giám sát thì từ xa quay lại là được. Cần gì lo sẵn viết luôn câu chúc tôi gửi nữa nhé như thế họ sẽ biết tôi làm không liên quan đến cậu, thế nào chơi không? Đừng nói cậu nhát gan đến mức đó nhá.

Thấy Tăng Anh Hào có vẻ sợ chuyện này. Thiếu Kiệt nói khích qua điện thoại. Vốn muốn lấy mặt mũi giúp đỡ Thiếu Kiệt giờ lại bị kêu là nhát gan một người có truyền thống quân đội như Tăng Anh Hào làm sao chịu nên đáp lại Thiếu Kiệt một câu.

-Làm thì làm. Không phải chỉ tặng hoa hồng múa lân báo hỉ thôi sao! Nhưng mà nói trước có gì cậu chịu trách nhiệm đấy tôi không liên quan đâu đấy.

-Yên tâm người nào làm người đó chịu! Cậu cứ làm đi viết câu chúc của tôi ghi chữ Thiếu Kiệt vào ai nói gì được cậu tôi chịu cho.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 369: Nâng Cấp Cơ Sở

Cám ơn đọc giả malua01 đã ủng hộ 1 kim đậu để góp tiền đóng net cám ơn bạn nhiều.. Thank mọi người đã ủng hộ mua chương theo dõi góp thêm giúp tác có thêm thu nhập cám ơn mọi người. Có một group chat dành cho các bạn đọc giả trao đổi lẫn nhau về thắc mắc các thứ trong truyện nhé. add face pm nội dung đọc giả > sẽ được kéo vào group nhé. Hôm nay cúp điện nên chương lên trễ một tý mọi người. Thông cảm.

Thiếu Kiệt nói ra những lời đó làm cho Tăng Anh Hào có phần tự tin hơn một chút. Dẫu sao Thiếu Kiệt đã nói đích danh hẳn sẽ nhận là mình làm việc này. Nếu Ngô gia có kiếm chuyện tới thì Thiếu Kiệt là người đầu tiên.

-Được vậy cậu nhả cho tôi cái câu cậu muốn chúc là được. Tôi thấy là lần này nhà đó tức không nhẹ đâu. Thật nếu không phải thông qua bố tôi biết cậu. Giờ thêm chuyện này nữa không biết người nào sẽ khổ chọn cậu là đối thủ đây.

Tăng Anh Hào vừa nói qua điện thoại đồng ý với những gì Thiếu Kiệt đã nhờ hẳn cũng không quên than thở. Hẳn thấy nếu gia đình mình mà là đối địch với Thiếu Kiệt. Như thế tràng diện làm ra phải thiệt thòi đến mức nào.

-Đâu có. Người ta ba lần bảy lượt tới làm khó dễ mà mình làm rùa rụt cổ cũng không được. Nên cứ tặng lại một lần như thế mới là đạo phải trả chứ. Vậy nhé tôi cúp máy đây khi nào đi Ngọc Châu sẽ gặp sau.

Cúp máy Thiếu Kiệt suy nghĩ một chút gì đó rồi nhắm qua cho Anh Hào. Đợi hẳn hoàn thành công đoạn gửi tin nhắn đi lúc này mọi người trong

phòng mới cười lớn. Thiếu Kiệt thấy thế mới nói.

-Bệnh viện! Phải im lặng cho người khác nghỉ ngơi! Đừng làm ồn nữa.

Lý Bân thì vẫn không ngưng được cười nhìn Thiếu Kiệt nói.

-Em không biết chứ kỳ này chắc hẳn nhà đó không tức ói máu nữa mới lạ đấy!

-Chiêu này của anh thật hết nói. Chưa thấy ai ác như anh đẩy trò này mà cũng nghĩ ra được.

Hoàng Ngân bây giờ cũng lắc đầu nhìn Thiếu Kiệt ngồi trên giường nói ra suy nghĩ của mình. Dù cho cô không biết nhà kia đã chọc Thiếu Kiệt đến mức độ nào. Nhưng với những gì biết được từ Ngọc Nhi và Hà Vi. Hoàng Ngân không nghĩ Thiếu Kiệt lại làm ra những việc như thế này.

-Đâu có! Thế này còn nhẹ mà. Lúc này anh đã nhắn tin với Anh Hào trên hợp đồng nếu đoàn lân mà không múa thì phải đền gấp ba lần. Nên dù có muốn hay không thì họ vẫn phải làm. Còn nếu nhà họ không muốn bị mất mặt chắc hẳn sẽ phải trả tiền này cho đội lân để không bị biến thành trò cười.

Hà Vi suy nghĩ một chút mới nói ra ý kiến của mình với Thiếu Kiệt.

-Em thấy lần này bên đó tức không phải là ít Ngô Minh cũng có tuổi. Không biết ông ta sẽ chịu cú sốc này ra sao. Nếu lỡ có chuyện gì thì cũng không tốt lắm à.

-Vậy thì càng tốt song hi lâm môn hãn mà chết được thì anh càng vui. Nhưng mà cho dù ông ta có chết thì chuyện cũng không liên quan tới anh. Đâu có pháp luật nào cấm múa lân tặng hoa hồng đám tang đâu. Chịu không nổi tự chết lúc đó ráng chịu chứ!

Thiếu Kiệt cười cười đáp lại lời Hà Vi như chuyện Ngô Minh có chết hăn không liên quan. Bởi với hăn những việc làm này pháp luật không cấm cũng chẳng có ai nói hăn không thể làm vậy. Dù cho Ngô Minh có lên cơn đau tim chết thì hăn cũng không bị gì. Nếu nói một người ở Lưu Minh một người ở Ngọc Châu thông qua làm người khác tức mà chết thì điều này không khoa học. Nhã Oanh lúc này cũng thờ dài nhìn Thiếu Kiệt. Bởi có cãi thì chắc ở đây không ai có thể nói lý với hăn trong chuyện này.

-Em sợ là anh làm như thế sau này càng phải đề phòng họ thôi.

-Mình đã đề phòng họ rồi vẫn bị ăn thiệt thòi. Thế thì thêm nữa cũng không sao đâu. Cứ đợi chờ xem tuồng hay của nhà đó diễn là được rồi.

Hoàng Lâm Nhu lúc này mới thật sự lên tiếng nói với Thiếu Kiệt. Bởi bà thấy dù sao hăn cũng là cháu nếu bức tử ông mình cũng có những lời không hay đối với hăn. Dù là trên mặt pháp lý hăn không là gì với gia đình đó những không tránh được miệng lưỡi thế gian sau này.

-Con làm vậy không sợ sau này mang tiếng sao. Như thế khó đường xoay sở sau này lắm.

Thiếu Kiệt lúc này mới dựa lưng vào ghế nhìn mọi người thờ dài một hơi nói.

-Không phải con không nghĩ đến chuyện này! Nhưng họ chắc gì đã nhận. Thanh danh con thì con chịu thanh danh họ cũng phải ảnh hưởng một chút như thế mới đúng nghĩa là người trong nhà chứ. Bây giờ ở Ngọc Châu đã không ít tin đồn. Họ như thế nào để bị trả thù như vậy mọi người sẽ hiểu thôi mà.

Lúc này bên ngoài lại đi vào Nhã Hân với Hoàng Hương. Ngay từ lúc Thiếu Kiệt tỉnh lại. Hai người cùng nhau rời đi mua đồ ăn cho hăn lúc nào không biết. Bây giờ trở lại trên tay họ có thêm một túi đồ ăn. Nhã Hân nhìn Thiếu Kiệt mới nói.

-Cháu bị mất máu nhiều nên dì mua cho cháu phở tái thêm khá nhiều thịt còn có một ít trứng gà đập vào ăn cho bổ lấy lại sức khỏe sớm. Mà mọi người có gì vui thế?

-Cũng không có gì đâu cô! À mà thôi mọi người về bớt đi. Đứng ở đây nhiều quá cũng không có việc gì đâu. Hoàng Ngân cũng nên nghỉ ngơi có một số đồ anh mua khi đi du lịch về đó có gói sẵn đề tên khi nào Hà Vi với Nhã Oanh về sẽ đưa cho em. Ba người ở lại anh có chút chuyện cần nói vài thứ.

Thiếu Kiệt lúc này cũng đuổi khéo mọi người về, hẳn có chuyện cần thiết muốn nói với ba người Hà Vi, Ngọc Nhi cùng với Nhã Oanh. Nghe Thiếu Kiệt nói thế những người ở đây bao gồm cả Hoàng Lâm Nhu cũng gật đầu. Mọi người cũng hiểu có những chuyện của Thiếu Kiệt tốt nhất là họ không nên biết nhiều.

Đợi cho mọi người rời khỏi đây Thiếu Kiệt mới lên tiếng nói.

-Vấn đề trước giờ anh không muốn nói. Hiện tại anh thấy được bọn em quá nhiều áp lực Hà Vi lúc này ở đây anh không nói nhưng sẽ có những lúc Hà Vi phải làm việc của mình mọi thứ đổ dồn lên Ngọc Nhi qua nhiều cũng không ổn anh muốn chia nhỏ các thứ ra để mọi người làm việc.

Hà Vi lúc này cũng gật đầu. Ngọc Nhi nếu không có Vô Ảnh và những thứ liên quan đúng là có thể làm được nhiều thứ nhưng nếu có thêm thế lực này chắc chắn sẽ không ổn.

-Hiện tại Nhã Oanh sắp tới cứ để Ngọc Nhi hướng dẫn em từng bước hoạt động kinh doanh. Em với Hoàng Ngân sẽ chịu trách nhiệm chính. Vì Hoàng Ngân bây giờ biết không ít chuyện nhưng để như thế lâu dài em ấy cũng thấy mình có áp lực. Tạm thời cứ để Hoàng Ngân nghỉ ngơi sau vài ngày tới hay để em ấy học cách điều hành các công ty để trước. Còn Nhã Oanh em có thể không bằng mọi người nhưng em có thể đảm nhận các

công việc liên quan tới chiều sâu hơn như đặt ra các chiến lược cần thiết. Những việc gì khó thì sau này hai người em với Hoàng Ngân lấy ý kiến lẫn nhau và đưa cho anh xem xét.

Nhã Oanh nghe Thiếu Kiệt nói cho Ngọc Nhi giao việc cho mình cũng gật đầu. Qua chuyến đi này của Thiếu Kiệt và một số vấn đề được Hà Vi hướng dẫn nội tình trong đó Nhã Oanh cũng biết được nhiều thứ. Chỉ cần có hướng dẫn của Ngọc Nhi trong công việc hàng ngày chắc chắn cô sẽ quen với nó.

-Hà Vi em xem nói với Hà Thúc cho bên viễn thông lắp đặt một trụ ăng ten viễn thông ngay phía trên Vô Ảnh đi. Anh cần Vô Ảnh hiện đại hơn. Thông tin hiện tại chủ yếu là truyền miệng hoặc hồ sơ như thế không ổn, mọi thứ nhập liệu vào máy tính. Không gian cũng tiết kiệm để không phải lưu trữ hồ sơ nhiều như hiện tại ở bên dưới Vô Ảnh.

Suy nghĩ một chút Hà Vi cũng gật đầu. Đối với việc phát triển viễn thông nếu có cơ sở nhất định được sự cho phép lắp đặt thì điều này cũng không ảnh hưởng gì. Thêm vào đó khu vực của Ngọc Nhi cũng không rắc rối như khu dân cư bình thường.

-Ừ em sẽ nói với ông để ông làm xem chuyện này thế nào. Nhưng mà như thế Vô Ảnh liệu có thể bị phát hiện không?

-Anh nghĩ sẽ không đâu. Em cứ nói là chỗ đó là nơi anh ẩn mình ở Lưu Minh như vậy nếu lắp trạm ăng ten viễn thông cũng ngăn cách được một số tín hiệu sóng.

Thiếu Kiệt hoàn toàn nghĩ đến chuyện này bởi vì thường ở những trạm thu phát viễn thông có khả năng bị nhiễu sóng rất cao. Chưa kể đến bộ phận máy ghi âm sóng ngăn cũng có thể ngăn chặn được.

-Ngọc Nhi xem cho người nhập về năm cái máy chủ loại lớn nhất chuyên về Vô Ảnh hai trăm cái máy vi tính. Chia ra làm nhiều đợt quy hoạch lại

toàn bộ hồ sơ. Nơi em lấy hồ sơ của Lâm gia cho anh trang web và id anh có thể lấy hết tập tin về để bổ sung cho máy chủ của Vô Ảnh sau này chỉ cần đổi chiều là được.

-Ừ để về em sẽ làm bảng hoạch toán và đề xuất nhập hàng cho nhân viên làm bảng báo cáo khai thuế nữa.

Ngọc Nhi thấy nếu Vô Ảnh sử dụng nhiều thiết bị như thế chắc chắn sẽ cần không ít tiền mà để tiết kiệm cho việc này thì cần có miễn trừ thuế.

-Không cần em cứ xuất theo dạng hóa đơn bán lẻ từng phần. Số lượng chia nhỏ ra càng nhỏ càng tốt. Anh sẽ làm bảng chuyển theo số lượng in trên tất cả hóa đơn mà chuyển tiền về nước. Quên nữa máy tính của anh đừng để ai đụng vào. Những thứ đó người khác đụng vào không hiểu đâu. Ổ cứng với mấy thứ liên quan cần thiết Hà Vi cứ giữ đó để mai anh về anh làm.

-Cái máy tính của anh ai mà đụng. Có ai hiểu cái gì đang chạy trên đó đâu. Em thấy nếu muốn vào máy anh cũng phải ngồi điên đầu với cái màn hình màu đen đó rồi.

Nhã Oanh thấy Thiếu Kiệt quá cẩn thận nên mới cười cười nói về những gì theo cô thấy là bất khả thi. Bởi Thiếu Kiệt không xài hệ điều hành thông thường mà mỗi lần mở máy hắn chỉ hiện lên màn hình đen với con nháy nằm im một chỗ không di động.

-Rồi! Mọi thứ xong rồi đấy anh ăn xong rồi đi ngủ đây, thật phải chi có truyền hình trực tiếp xem cảnh chiều này thì tốt biết mấy nhưng anh dám chắc sẽ rất là đẹp đấy.

Cả ba người nhìn hắn lắc đầu. Bởi vì ai cũng biết hắn gây chuyện nhưng lại không muốn chịu trách nhiệm vừa ra mặt nhưng lại ẩn núp. Đem chuyện không thể nào diễn ra làm thành một cái kỷ lục chưa bao giờ có.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 370: Ngô Minh Nhận Hoa

Thi thể của Ngô Trục được bảo quản lạnh đem về tới Ngọc Châu. Trên cơ thể vẫn còn ba vết đạn đen ngòm hiện diện. Một số người bên dịch vụ mai táng cũng được đưa đến, họ bắt đầu vệ sinh cơ thể của Ngô Trục đem cơ thể lau qua một lượt với rượu trắng.

Ngô Trục được nhà mai táng làm một số tập tục quen thuộc của người đã khuất. Vì gia đình hãn không phải là người bình thường nên nghi thức mai táng cũng rườm rà không kém.

Trong nhà hãn sử dụng đủ các lễ chuẩn bị cho một người đã khuất. Một chiếc đĩa để ngang miệng vào giữa hai hàm răng rồi lấy tờ giấy trắng đắp lên mặt người chết. Sau đó người bên dịch vụ mai tang được Ngô Minh đem ra một cái khai lễ táng đầy đủ trên khay có ba nắm gạo, ba đồng tiền, ba miếng vàng cùng với ba miếng ngọc thạch.

Ngô Minh ngồi xuống bên cạnh con mình nhìn hãn nằm đó nhắm mắt khóe mắt ướt bởi vì hơi lạnh chưa thoát đi hết. Ngô Minh dùng tay lấy tờ giấy trắng che mặt ra và lần lượt cho một ít gạo và một mẫu vàng cùng với những miếng ngọc thạch đã chuẩn bị tra vào miệng bên phải, bên trái và giữa miệng rồi bóp kín miệng của Ngô Trục lại sau đó phủ giấy trắng lại như cũ.

Đối với việc này hầu như ngày nay không còn nhiều người hiểu nó. Quan niệm xưa cho rằng, việc đặt gạo, vàng vào miệng người vừa mới qua đời sẽ giúp thân xác người vừa mất bị ma quỷ âm hồn lang thang đến nhập hồn vào xác cướp đoạt để vong hồn người quá cố được siêu thoát. Việc làm

này còn ngụ ý không muốn để người chết mà miệng phải trống rỗng và thèm muốn.

Không chỉ giúp mua chuộc ma quỷ, việc đặt vàng vào miệng người vừa mới mất còn thể hiện lòng hiếu thảo của con cháu dành cho người quá cố. Với suy nghĩ ở âm tào địa phủ cũng cần dùng đến tiền vàng để chi tiêu, người thân đặt vàng vào miệng người quá cố sẽ giúp người thân vừa mất của mình không bị thiếu thốn tiền bạc hay bị đói khổ.

Việc đặt vàng, gạo hay đồng tiền vào miệng người vừa mới mất trong phong tục còn có ý nghĩa cầu mong người đã qua đời phù hộ cho người thân ăn nên làm ra, có một cuộc sống sung túc, ấm no.

Liên quan đến tục lệ này, với suy nghĩ người ta sinh ra từ đất và khi chết lại trở về đất nên sau khi làm lễ hàm xong, Ngô Minh trái chiếu dưới đất, đem thi thể Ngô Trục đặt xuống nằm nơi ấy. Để yên như thế một lát, sau đó mới cho người đặt lại trên một cái ghế bố chọn ngày giờ động đến thi thể vì sợ không hợp nên việc này đã được tiến hành trước khi thi thể Ngô Trục về tới Ngọc Châu.

Một con dao chặt củi và một nải chuối sứ còn sống đặt trên bụng Ngô Trục trên tấm khăn trắng. Phía trước đầu của Ngô Trục đặt một chén cơm úp và một quả trứng vịt luộc được kẹp giữa hai chiếc dừa tre. Hai cây đèn dầu được đặt hai bên và một bát nhang được đặt ở trên lúc nào cũng nghi ngút khói

Những phong tục này vốn là kinh nghiệm dân gian để xua đuổi âm khí trong nhà người đã khuất nhưng lâu dần có trở thành tục lệ đối với người dân trong nước. Dùng khói lửa, ánh sáng mặt trời (đốt hương, nến, đèn, đuốc, than, trấu, dỡ mái nhà, mở rộng cửa, đào lỗ hung, đốt pháo...) để triệt tiêu hơi lạnh. Dùng bát cơm, quả trứng, cây chuối... để thu hút hơi lạnh (nếu bố đôi quả trứng, có nhiều lòng đỏ đã trở nên xanh thẫm giống như những quả trứng dùng để đánh gió.). Nhốt mèo để đề phòng mèo nhảy qua

xác chết, kiêng khóc nhỏ nước mắt vào thi hài hoặc cắm cọc kim loại dưới giường người chết, dỡ mái nhà... là những thuật triệt tiêu luồng điện âm dương hút nhau.

Những nghi lễ này thường không thể thiếu ở bất cứ một đám tang nào trong nước đối với một số thứ họ còn thần thánh hóa. Những thứ đơn giản cũng được cho là có ý nghĩa của riêng nó. Tuy là một nghi lễ nhỏ song chén cơm đơm úp hai bát làm một, quả trứng gà luộc bóc vỏ, một đôi dưa bông cắm hai bên trứng gà lại không thể thiếu đối với đa số tang lễ.

Có ý kiến cho rằng, trong quan niệm của người xưa, chết chính là một dạng thức mới của sự sống. Để tiếp tục duy trì sự sống này, người chết vẫn phải lao động để kiếm ăn. Nhưng khi mới qua đời, người chết chưa thể lao động được, do đó, muốn duy trì “dạng thức sống” này, người chết cần đến sự trợ giúp của những người còn sống. Việc dâng cơm, trứng và dưa nhằm mục đích giúp hồn ma khi chưa thể lao động kiếm sống, có lương ăn. Đây là một góc nhìn tổng quan khá thú vị về nghi lễ này.

An bài xong tất cả những thứ này. Cổng rạp bên ngoài đều được những người làm dựng lên trên bãi cỏ trước từ đường. Những bộ bàn ghế được đặt ở vị trí bên ngoài dùng cho người tới tiễn đưa di thể và, an ủi gia đình. Bởi vì nhà Ngô Minh xây dựng ở một khu vực riêng biệt bên trong nên hầu hết những ai muốn tới đây đều chạy xe thẳng vào trong nhà đến bãi đỗ xe và đi bộ vào.

Lúc này vẫn chưa có người nào lui tới bởi khi mà người chết vẫn chưa được khâm liệm thì có rất ít người muốn tới viếng bởi vì nó sẽ mang cái hơi lạnh của người đã khuất về nhà theo quan niệm của người xưa vì thế tất cả những người có chức có quyền dưới trướng Ngô Gia dù cho không muốn cũng không dám đến viếng khi Ngô Trục chưa được khâm liệm.

Một chiếc xe du lịch mười sáu chỗ đi từ bên ngoài vào trong sân nhà, trên xe bước xuống không ít tăng ni phật tử. Họ được Ngô Minh mời đến

để tụng kinh cầu siêu cho Ngô Trục cũng như làm lễ trước khi khâm liệm.

Hầu như mọi được chuẩn bị không thiếu thứ gì. Đối với những tục lệ rườm rà như thế này đây không phải lần đầu tiên hấn thấy. Nhìn một lúc hấn thở dài ngao ngán. Ngồi ra ngoài bàn đem ấm trà và hạt dưa cùng vài món đồ ăn vặt ra ngồi một chỗ.

Diệp Nhi lúc này thấy con mình như thế bà tưởng hấn vì chuyện của Ngô Trục mà tự trách bản thân mình nên ngồi xuống bên cạnh nói.

-Đừng buồn chuyện này không phải lỗi của con. Chỉ là thằng nhóc kia nó qua ranh mãnh thôi. Con với chú con chỉ là người bị hại sau này có cơ hội thì trả thù lại sau. Giờ này con ngồi buồn ở đây có ích gì.

-Con không phải buồn mà con đang thắc mắc ổng chết rồi mấy chiếc xe của ổng có hay không mang theo xui rủi nếu không có thì sang tên qua cho con hết cũng được.

Nghe được Ngô Long nói như thế Diệp Nhi cũng lắc đầu cười nói.

-Con mà để ông nghe được ông mắng con ráng chịu mà sau vụ này đừng có mà ra ngoài nữa bên ngoài lúc này đang hỗn tạp nhiều lắm khá nhiều tin đồn không hay đâu.

-Kệ bọn người bên ngoài đó! Họ không hiểu chuyện con làm đâu bọn nó thì làm sao biết thế nào kiếm tiền. À mà mẹ theo mẹ thấy thì vàng chừng nào bắt đầu tăng nếu mà con nuốt trang giao dịch vàng đó kiếm lợi nhuận mẹ thấy số lãi suất đạt được là bao nhiêu.

Ngô Long lúc này mới nhớ đến việc mẹ hấn nói vàng nhất định sẽ lên giá trong nay mai nên cũng muốn biết khoảng thời gian là bao lâu và hấn sẽ kiếm được bao nhiêu nếu như hấn nuốt được trang giao dịch vàng hiện tại của Thiếu Kiệt.

-Xét tình hình cho thấy có thể là cuối năm sau hoặc đầu năm, tới điểm đó vàng sẽ tăng giá do ngày vía thần tài đem lại. Nhưng có thể là sớm hơn, về vấn đề lợi nhuận có kiếm được sẽ khá cao. nhưng với điều kiện những thứ đó phải thuộc về con nếu không thì có lợi vẫn là thẳng nhóc kia thôi.

Ngô Long lúc này suy nghĩ việc gì đó. Đường như hắn đang có tính toán gì trong đầu mình. Diệp Nhi thấy thế mới nhìn hắn nói.

-Việc con muốn làm gì cũng phải đợi hiện tại không phải lúc. Lát nữa tụng kinh trước khi khâm liệm lại chỗ thi thể chú con thả nhang mà xin nó những chiếc xe kia. Xong đám rồi thì muốn dùng xe nào dùng mà nhớ không được lái đi cho đến khi đủ tuổi có bằng. Không thôi bố mày lại nói mẹ nữa.

-Bọn họ đọc kinh cái gì mà lái nhãi lâu thế không biết. Mà có cần phải thả nhang xin xỏ như thế không? Ông chết mất rồi lại không dùng thì con dùng có sao đâu. Việc để xe không xuống đời cũng chẳng thú vị gì. Cứ để con chạy có sao đâu. Ai đi thối phạt con trong Ngọc Châu này. Biến số ông mua hết rồi lo gì.

Đem những thứ mẹ mình căn dặn Ngô Long xem như đó là chuyện thừa. Bởi vì dù hắn không biết tại sao mình được trọng sinh lại nhưng hắn cho rằng trên đời này chẳng có cái gì gọi là thần phật. Việc ông hắn tin nhưng hắn tuyệt đối không tin.

-Cũng xong rồi kìa lại thả nhang cho nó xin đi thà tin là có chứ đừng tin là không. Nên cứ làm là được còn linh ứng hay không linh ứng gì cũng kệ nếu không thì bán đi mua xe mới. Dù sao nhà cũng không ai xài xe như nó cả.

Lúc này những người bên dịch vụ mai tang đang chuẩn bị cho khâu khâm liệm, Ngô Long nghe theo lời mẹ mình đến lấy nhang đốt cho Ngô

Trực một lần cuối xin xỏ. Vừa đốt nhang lên chưa kịp khấn vái bên ngoài một người đem tới một lẵng hoa hai tầng với bông hồng rực rỡ nói.

-Ai là Ngô Minh ra nhận hoa của người ta gửi!

Mọi người trong nhà tất cả đều đứng lên nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống hẳn. Ngô Kỳ với Ngô Nam cũng chạy xông tới túm lấy áo của người giao hoa nói.

-Ai Ai là người bảo mày giao hoa này tời nói!

Bây giờ người giao hoa mới nhận ra hiện tại ở đây đang khâm liệm người chết mà hẳn lại mang đến hoa hồng chẳng khác nào chúc mừng nhà người ta có tang sự nên cũng lắp bắp đáp lại.

-Tôi! Tôi không biết!.. Có người bảo chúng tôi đúng giờ giao tới tiền bạc đã chuyển đầy đủ nên tôi mang tới có cả bưu tiếp chúc mừng tôi nào có biết...

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 371: Trò Đùa Ngọc Châu

Người giao hoa lúc này vội vùng người thoát khỏi Ngô Kỳ và ném lại trong nhà tấm thiệp chúc mà hắn đã được đem tới. Hiện tại hắn thấy nếu còn ở lại đây hắn chắc chắn sẽ bị ăn đòn không nhẹ.

Ngô Kỳ lúc này nhặt trên bãi cỏ tấm thiệp của người giao hoa ném lại mở ra xem thì trên đó ghi.

“ Trăm năm mới có một ngày, một ngày mới có một giờ hôm nay. Chúc bạn có cuộc sống đầy viên mãn. May mắn đã cho tôi được có ngày hôm nay để chúc mừng bạn và gia đình luôn luôn đoàn viên Ký tên Hoàng Thiếu Kiệt.”

Ngô Kỳ đọc xong cũng ném xuống đất bởi nhìn qua lời chúc đơn thuần như đây ả ý trong đó không khác nào muốn cho họ chết như Ngô Trực.

Ngô Nam cùng mọi người lúc này chuyền tay nhau thông điệp Thiếu Kiệt đã gửi. Ngô Minh lúc này âm trầm mới nói với Ngô Kỳ.

-Mày xem cái mỗi họa mày để lại đấy! Xong việc này mày phải biết làm gì rồi đó. Không để lỡ giờ được chuẩn bị khâm liệm.

Mọi người lúc này đang đợi bên dịch vụ mai táng làm các thủ tục chuẩn bị để khâm liệm Ngô Trực thì bên ngoài bắt đầu vang lên tiếng trống rộn rã náo nhiệt ai cũng nghe được âm thanh đó là của đội múa lân gần đó. Âm Thanh vang lên trước cửa làm cho mọi người dịch vụ mai táng lúc này cũng nhìn nhau.

Bọn hắn không hiểu gia đình này đã đắc tội với người nào lại có thể làm những chuyện như thế này đến cả người chết đi chuẩn bị bỏ vào quan tài cũng không tha cho.

Lúc này dù đang chuẩn bị làm lễ nhưng tất cả mọi người không nhận được đều chạy ra trước cửa. Một tràng cảnh đập vào trong mắt của họ là những con lân đầy đủ màu sắc hai cánh cửa vốn chuẩn bị treo đèn lồng trắng lên được dán vào hai hình vuông chữ hỉ

Ngô Nam đưa tay giật lấy hai chữ hỉ xuống chạy tới người đánh trống giật lấy cái dùi trong họ đang đánh nhưng bị hất tung ra.

-Bọn mày! Bọn mày sao lại dám làm việc này!

Một người đứng gần đó nhìn Ngô Nam đáp lại

-Đồ điên chạy ra giật dùi trống còn hỏi tại sao dám làm việc này. Người ta thuê thì làm. Mà nhà mấy người không phải thuê sao. Hợp đồng hèn gì bắt nếu không múa lân sẽ đền gấp ba, thì ra bày ra trò này kiếm tiền à.

Người này bậm trợn đập Ngô Nam một cái. Vốn họ không hiền lành biết không dễ gì ăn cái này nhưng nếu có tiền đưa trước hợp đồng đã làm họ phải tuân thủ giờ đây Ngô Nam chạy ra ngăn cản họ tưởng là không cho múa để người kia bắt họ bồi thường tiền gấp ba lần. Việc thiệt thòi như thế thì họ chắc chắn sẽ không muốn mình gặp phải.

-Mẹ nó bọn mày muốn phá em tao còn chưa vào quan tài bọn mày lại đến múa lân. Chẳng khác gì phá hoại giờ lành tháng tốt vậy.

-Mẹ nó mày nói nhiều quá, tại sao sớm không muộn không vào lại đúng giờ này mới bỏ vào hòm. Việc này bọn mày muốn sao cũng được là sao. Bọn tao múa lấy tiền nhà mày có người chết thì kệ chứ hợp đồng đám trong nhà mày thẳng nào làm để kiếm chút ai biết được.

Một người hướng Ngô Nam mắng thẳng vào mặt hăn. Ngô Kỳ cũng tức giận hiện tại tuy nhà hăn nơi này nhưng vẫn không nhiều người bằng đoàn lân của người ta. Bình tĩnh lúc này hăn mới hỏi người vừa mắng Ngô Nam kia.

-Anh bạn xin lỗi! Cho tôi hỏi người nào thuê các anh tới đây? Có phải người tên Thiếu Kiệt không?

-Ừ! Sao ông biết nó trong nhà đúng không! Nếu thế thì bọn tôi phải giao kèo hợp đồng đã có. Không thể nào không làm để bọn tôi bồi thường gấp ba được.

Ngô Kỳ với Ngô Long nghe được tên Thiếu Kiệt cũng thật sự bức tức nhưng nếu cứ để như thế này không ổn. Ngô Kỳ mới nói với người nhanh chóng nói với người đó.

-Các anh ngừng ngừng một chút đi! Giờ mọi người ra về tiền cũng đã lấy rồi thì có thể dẹp giùm chúng tôi không?

-Ông nói ngộ hợp đồng 30 triệu múa đủ bài. Múa rồng, múa sư tử với lân đi mai hoa thung, còn có lân leo cột tre. Nếu Không múa bọn tôi bồi hoàn gấp ba tiền đâu mà tôi bồi. Anh em đội lân bọn tôi cũng cần phải sống chứ. Ông bảo về là về sao. Như thế đâu được người ta nói tôi làm ăn không uy tín sao được.

Người bên đoàn lân cũng sợ là Ngô Kỳ lừa họ để cho người tên Thiếu Kiệt đến lấy tiền bồi thường nên nhất quyết không chịu. Ngô Kỳ lúc này mới hướng Diệp Nhi vợ mình nói.

-Bà lấy tiền đưa họ cái coi! Trễ giờ làm lễ bây giờ.

-Hừ! Ông không thấy thằng kia nó được dịp lên mặt sao. Đưa cho họ về họ bồi thường cho nó cũng chẳng khác nào thua nó một đầu như thế đâu được.

Diệp Nhi khư khư không chịu đưa tiền ra để bồi hoàn đuổi đám người đoàn lân đi. Trong khi đó một nhóm người đi đường những người chuẩn bị vào viếng Ngô Trục đứng bên ngoài bắt đầu xì xào to nhỏ. Thấy thế Ngô Kỳ nhắng mặt nhìn vợ mình quát.

-Bà đưa đi! Xong chuyện rồi tính lúc này đang rối không lẽ bà muốn rối thêm. Người ta công nhiên đánh tới trước cửa, không hồi được cái này, mặt mũi nhà tôi với bà để đâu? làm trò cười cho cả cái Ngọc Châu này à. Bên trong đám tang bên ngoài múa lân ăn mừng sao.

Diệp Nhi thấy Ngô Kỳ nổi nóng cũng dịu xuống lấy ra một cọc tiền toàn giấy năm trăm ngàn đếm một lúc đưa cho người kia nói.

-Đây một trăm hai mươi triệu mấy người dẹp đi cái này giùm tôi.

Đếm lại trong tay tiền mà Diệp Nhi đưa nhóm người của đoàn lân mới gật đầu dẹp không trống không kèn gì nữa. Tăng Anh Hào gần đó thấy vậy vội gọi cho số điện thoại Hà Vi.

Đang ngồi tính toán những thứ cần Thiết để Thiếu Kiệt xem thì có điện thoại gọi đến số hiển thị trên màn hình lại là của Tăng Anh Hào nên Hà Vi mới đưa cho Thiếu Kiệt vì thấy thời gian không sai biệt lắm với giờ khâm liệm của Ngô Trục. Nên cô biết đây là điện thoại báo tình hình. Đưa tay nhận lấy điện thoại Thiếu Kiệt cười cười nói.

-Sao rồi bên đó vui không?

-Vui gì mới bắt đầu hình như nhà họ bỏ tiền ra cho đội lân rút về rồi vậy là chắc họ trả cả tiền phải bồi thường cho mình. Giờ sao Thiếu Kiệt vậy thôi à.

Suy nghĩ một chút Thiếu Kiệt mới cười đáp lại lời của Tăng Anh Hào. Bởi đã đến đây thì hăn cũng không ngại ra mặt nữa nói.

-Được rồi như thế thôi! Còn việc phía sau để tôi lo là được rồi. Giờ để gọi cho Ngô Minh hỏi xem cảm tưởng thế nào. Như vậy đi khi nào bên kia bồi thường thì trả lại tiền gốc cho tôi là được số dư cậu cứ giữ lấy mà sai.

Thiếu Kiệt cúp máy. Xong lấy điện thoại của mình ra cùng với một cuốn sổ ghi lại những số điện thoại trong danh bạ điện thoại của Ngô Trực. Nhìn thấy dòng chữ ghi chữ bố hần mỉm cười, nhấn vào nút bàn phím số sau đó nhấc cách số trên màn hình rồi gọi đi. Từng âm thanh lúc này vang lên réo rắc nhạc chuông đơn điệu.

Thấy số điện thoại gọi đến mình là một số lạ Ngô Minh lúc này mới đem điện thoại tiếp lấy Thiếu Kiệt bên này mới lên tiếng.

-Chào ông Ngô Minh! Sao ông cảm tưởng sao về những món quà của tôi. Xem ra định lực của ông không nhỏ nhỉ chưa bị tức chết thế mà tôi còn hi vọng thấy được thêm cái quan tài của ông đấy Ngô Minh.

-Mày! Mày là con của con ả đó!

Ngô Minh bất ngờ trước những gì Thiếu Kiệt nói ra. Và hần cũng biết mình vừa tiếp chuyện với ai. Phần nộ có hần quát ngay vào điện thoại làm cho tất cả mọi người trong nhà đề nhìn lấy Ngô Minh.

-Làm gì mà Á này Á nọ thế! Dù sao nếu đúng tôi cũng gọi ông một tiếng ông đúng không lão già. Sao nào con ông như thế chết đi quá có lợi rồi. Đây là bước đầu thôi tặng ông chút quà là lễ ra mắt.

-Mày muốn gì hả thằng kia. Mày làm con tao chết bây giờ còn gọi điện đến hăm dọa sao.

Thiếu Kiệt lúc này mới cười thật lớn bên điện thoại đáp lại lời Ngô Minh một cách cười cợt.

-Không tôi làm gì dám hăm dọa mấy người. Đơn giản tôi chỉ muốn cho ông biết. Chơi âm mưu quỷ kế hèn lắm. Gia đình của ông chỉ có tám vảy con mẹ Diệp Nhi buôn thuốc lá lậu kèm ma túy do con ông chế tạo thôi. Tôi không như thế! làm gì là làm thẳng như hôm nay ông cũng thấy rồi đấy. Không phải tôi muốn làm mà mấy người ép tôi. Bằng chứng của mấy người trong tay tôi. Diệp Nhi tài khoản số xxx chuyển cho Ngô Kỳ, Ngô Nam mỗi người bao nhiêu cần tôi nói rõ không. Bà ta làm gì đừng tưởng tôi không biết. Có quyền muốn làm gì làm thật, nhưng nếu những thông tin này tôi bằng các con đường ngoài nước đưa ra ngoài, thì các người cũng chỉ trở thành người chết thôi đừng đụng đến tôi.

Vì khi biết Thiếu Kiệt Ngô Minh mở loa ngoài để cho mọi người cùng nghe hẳn nói chuyện. Cũng có thể đem Thiếu Kiệt tố cáo uy hiếp người khác nhưng hẳn không ngờ Diệp Nhi lúc này một bên xanh mặt nắm lấy tay áo của Ngô Kỳ làm cho ông thấy được Thiếu Kiệt hẳn không nói dối.

Ngô Long lúc này bước tới chụp lấy điện Thoại của ông mình hướng điện thoại bên kia nói.

-Mày được lắm Thiếu Kiệt. Chuyện này tao không tha cho mày đâu.

-Ấy Ngô Long nhỉ? Lần trước cái bản code lấy cắp được thua lỗ bao nhiêu. Giờ tao lại không thích quản lý cái trang vàng nữa muốn bán lại này, mày có muốn mua không. Nếu không tao kiếm người khác à! Chỗ quen biết với lại đã lấy của mày không ít nên có thể để lại giá rẻ thôi. Mua không tao bán.

Thiếu Kiệt nghe giọng nói của Ngô Long cũng đã kích hẳn. Bởi vì Thiếu Kiệt đã ra bài hẳn phải thật sự nắm chắc. Hẳn muốn để cho Ngô Long nhảy vào cái vũng nước đục của sàn giao dịch vàng.

-Được tao mua! Giờ thì mày biến đi được rồi.

Ngô Long trả lời lại một câu ngắn gọn rồi cúp máy. Hà Vi nhìn Thiếu Kiệt ôm bụng cười một cách vui vẻ thì cũng khó hiểu đây là lần đầu tiên cô thấy hắn ăn nói theo cách này.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 372: Dự Đoán Của Thiếu Kiệt

Nhìn Thiếu Kiệt vui vẻ Hà Vi bất giác cũng nở nụ cười. Thiếu Kiệt lúc này ôm cái gối, tính toán gì đó trên một cuốn sổ rồi lại suy ngẫm điều gì đó dường như hắn đang tính toán mọi việc chuẩn bị cho những gì sắp tới, Hà Vi lúc này mới lên tiếng nói với Thiếu Kiệt.

-Anh nói ra số tài khoản của Diệp Nhi như thế không sợ bị lộ sao? Nếu như thế thì việc Nhã Kỳ bọn họ cũng không còn tin tưởng nữa.

Thiếu Kiệt mới gật đầu mỉm cười nhìn Hà Vi đáp lại làm cô cũng hiểu ra, Thiếu Kiệt đang chơi trò rung cây nhất khí. Để buộc bọn họ phải lo lắng nhất thời. Dem chuyện này chiếm thế chủ động.

-Anh muốn họ nghi ngờ. Bản tính trước nay của họ đã là nghi ngờ. Có lẽ lúc họ nghe anh nói có thể thấy điều đó là sự thật nhưng em thử nghĩ xem. Nếu họ bình tĩnh sẽ cảm nhận thấy đây là sự phi lí bởi Diệp Nhi số tài khoản đó chỉ tồn tại ở Thụy Sĩ. Nếu mà một người thường có thể tra ra tài khoản của Thụy Sĩ là không thể nào. Ngay cả nhà nước can thiệp họ cũng không cung cấp số tài khoản và những thứ khác liên quan. Vậy ở đâu anh có số tài khoản đó?

Hà Vi lúc này mới im lặng suy nghĩ. Con người vốn là nghi ngờ lẫn nhau. Thiếu Kiệt có một bằng chứng quan trọng như thế lại nói ra mà không sử dụng đối phó với họ thì mới là chuyện lạ. Ai cũng hiểu hắn và gia đình bên đó. Kẻ chết người sống đến mức độ như thế này rồi thì một điểm yếu của Diệp Nhi có thể làm cho đối phương chao đảo từ trong chính trường đến bên ngoài thì việc gì phải công khai. Chỉ cần Thiếu Kiệt âm

thăm làm việc này một cách im lặng là có thể làm họ bị bất ngờ không phải lo sợ dè chừng.

-Vậy anh định bán sàh giao dịch vàng lại cho Ngô Long thật sao. Vấn đề này em thấy anh nhắc đến khá nhiều lần. Hiện tại bộ phận đó vẫn kiếm lại lợi nhuận cho anh không ít. Sao lại bán đi?

-Ừ chắc chắn phải bán, còn là bán công khai nữa. Thứ nhất hiện tại sàh giao dịch đúng là kiếm được tiền khá tốt nhưng nơi đó dần nóng lên bởi những gì nó đang có. Em cứ nghĩ xem nếu như nguồn vàng tập trung vào một chỗ mà không phải ngân khố quốc gia. Họ theo dạng đầu cơ ghim vàng để đó không sử dụng đợi tăng giá. Anh cũng không nhận được phần trăm nhiều từ họ. Chỉ từ những người giao dịch nhỏ thì sao, khá khó kiếm được tiền nhiều hơn.

Hà vi nghe thế cũng gật đầu. Hiện tại ai cũng hiểu giá vàng lên xuống bất chợt nhưng nếu mua thấp đợi giá cao đột phá bán ra cũng không phải là chuyện hiếm. Nhất là vàng trong quan niệm dân gian là một khối tài sản sở hữu có thể truyền đời.

-Nhưng như thế vẫn kiếm không ít khi mà họ bán ra anh vẫn có thể có được một số lượng tiền hoa hồng không nhỏ. Sao lại nói nó nóng lên.

-Thứ nhất con người đều muốn nắm giữ những tài sản có thật. Hiện tại giá thành không cao. Em nghĩ xem anh cũng phải đổi nó thành vàng thật để đề phòng người rút mà chuyển cho họ. Còn với Ngô Long thì lại khác. Hẳn có thể lực tài sản có thể bảo đảm hẳn ăn ba đời không hết. Sàh giao dịch chỉ là nơi hẳn muốn đấu với anh thôi. Hẳn mua lại những người quen biết Diệp Nhi sẽ nhảy vào đó. Bởi vì có gia đình đó chống đỡ nên chắc chắn mọi người sẽ an tâm hơn là một người không tên tuổi. Hẳn muốn cho anh thấy được cái gọi là sự phát triển và cho mọi người thấy hẳn hơn anh nhiều. Như thế bắt buộc hẳn phải thắng anh trong việc huy động người chơi.

Thiếu Kiệt bắt đầu phân tích cho Hà Vi biết tại sao Ngô Long lại nhắm chăm chăm vào sàn giao dịch vàng mà không phải là thứ khác. Ngẫm nghĩ lấy phân tích của Thiếu Kiệt. Hà Vi mới biết được một điều Thiếu Kiệt thật sự nghĩ quá sâu. Hiện tại nhà họ ai cũng biết nếu xét theo vấn đề quan hệ Thiếu Kiệt thật sự sẽ là anh của Ngô Long. Nếu được họ chấp nhận và những gì Thiếu Kiệt làm ra đều mang lại cho hẳn lợi thế khá lớn.

Còn Ngô Long trước giờ là một con trai một trong gia đình này lại trở thành kẻ thứ hai. Ý thức được vị trí của mình có thể bị đánh đổ hẳn bắt buộc phải đấu với Thiếu Kiệt ở lĩnh vực mà hẳn đi lên không phải công ty buôn bán linh kiện mà là sàn giao dịch vàng. Nơi Thiếu Kiệt lấy tiền huy động của người chơi tạo cho mình cơ sở lập nghiệp to lớn.

Chỉ có đánh bại được Thiếu Kiệt ở phạm vi này hẳn mới chứng minh cho mọi người thấy được rằng Ngô Long hẳn hơn hẳn Thiếu Kiệt. Như thế sau này hẳn sẽ có tiếng nói và được thừa nhận nhiều hơn. Hà Vi thở dài bởi cô hiểu nếu càng nhiều người đầu tư. Số hoa hồng chuyển đổi sẽ ngày một nhiều. Như thế đem lại nguồn thu cho Ngô Long không nhỏ.

-Nếu hẳn huy động được thêm nhiều nguồn vốn. Thì chắc chắn càng kiếm được nhiều tiền hơn. Như thế lợi cho gia đình bên đó quá rồi.

-Đúng là việc này có mặt lợi và cũng có mặt hại. Chỉ cần Ngô Long tin hẳn bất cứ lúc nào cũng có thể chống đỡ đó là mặt hại và còn làm hẳn thiệt thòi không nhỏ trong chuyện này. Tiền kiếm nhiều sẽ phải bồi thường nhiều. Quy luật tự nhiên về tỉ lệ thuận như thế nếu thật sự không chống đỡ nổi, bắt buộc Ngô Long sẽ phải đóng trang vàng. Tiền kiếm về quy thành con số không mà chưa tính tới những yếu tố khác.

Thiếu Kiệt lúc này cũng chỉ dám đưa ra một số lý do cần thiết hẳn không muốn nói về sự thật là nhà nước sẽ cấm trang giao dịch vàng và cho sàn giao dịch như thế là một trong những trang web lừa đảo thu lại lợi nhuận bất chính và khiến cho nhiều người gánh chịu hệ quả nghiêm trọng. Hà Vi

lúc này cũng hiểu được những điều Thiếu Kiệt nói không ít. Nên đưa ra suy nghĩ của mình.

-Xem ra việc anh giao dịch với Ngô Long kỳ này chắc chắn phải tiến hành. Như thế cũng nhiều nguy hiểm không ít đâu.

-Việc này chưa chắc. Ngô Long sẽ cho người thay hân đứng tên. Cũng giống như anh để cho Chu Tường đảm nhiệm vị trí đó vậy. Nếu giao dịch chỉ là mặt ngoài công khai giữa người của anh và người của hân thôi. Như thế cũng không phải là nguy hiểm gì. Cứ đem chuyện này công khai ra để nhiều người biết cũng được. Đối với khách hàng VIP bên mình đến họp báo, tạo thế cho hân tự đắc là được. Chắc chắn họ sẽ nói để cho Ngô Long quản lý còn những người được mời đến hầu hết sẽ là người đầu tư vào trang web. Cứ như vậy định danh người quản lý cao cấp nhất vẫn là Ngô Long.

Phân tích sơ một lượt những gì để cho Ngô Long rơi vào trong cái vòng xoáy này. Thiếu Kiệt cho Hà Vi thấy được cục diện toàn bộ quyền sở hữu chuyển tay Ngô Long rất dễ dàng để cho Ngô Long cảm giác thắng hân một lần.

-Ừ! Nếu như thế thì chỉ có Chu Tường ra mặt và bên ngoài cũng có nhiều người chứng kiến an toàn trong việc này cũng không ít. Như thế anh cũng có thể không ra mặt cũng được cứ giao cho Chu Tường giải quyết. Em thấy Chu Tường vẫn làm việc khá tốt dù trên nhiều phương diện thường thiếu quyết đoán cần phải hỏi ý kiến của anh nhưng hầu hết những thứ đó đều là những vấn đề chuyên môn.

Hà Vi lúc này cũng đánh giá Chu Tường qua những gì đã làm việc cô biết được có những thứ dường như Chu Tường lúc nào cũng muốn Thiếu Kiệt chỉ dẫn cho mình nhiều hơn nữa.

-Chu Tường rất khá anh ta luôn chủ động được. Đối với những gì không chắc có thể quyết định được nhưng Chu Tường lại không vượt quá giới hạn đó là thứ cần có của một người biết vị thế mình ở nơi nào. Em nhìn anh ta như thế thôi nhưng khá giỏi. Nên để công ty bên Singapore cho Chu Tường anh khá yên tâm. Còn về vấn đề của Nhã Kỳ thì hơi phức tạp một chút.

Hà Vi lúc này mới chợt nhớ đến điều gì đó nói với Thiếu Kiệt.

-Nhã Kỳ nói đợi anh tỉnh dậy cô ta muốn nói chuyện riêng với anh về một số việc mà em quên mất giờ anh nhắc mới nhớ để em gọi cô ta qua cho anh nói chuyện rồi anh còn tính toán những thứ khác.

-Ừ nói với Nhã Kỳ nhớ mua hoa đem theo xem như là đến thăm bệnh bình thường là được. Đừng để người khác chú ý. Bản thân chúng ta chưa biết gia đình bên kia có cho người theo dõi Nhã Kỳ hay không nên phải đề phòng chút.

Hà Vi lúc này mới nhìn Thiếu Kiệt nói.

-Nhưng anh không sợ Nhã Kỳ lại về phe Ngô gia một lần nữa à? Sao anh lại có thể tin cô ta như thế?

-Không hẳn tin nhưng có vẻ như Nhã Kỳ có thứ anh cần. Anh muốn biết tại sao cô ta lại có thể ứng tuyển nhân viên của anh ngay từ đầu. Đó là thời điểm anh hoàn toàn chưa lộ diện chỉ vừa mới gặp ông Lưu xong em nghĩ xem. Như thế không thấy làm lạ à.

Thiếu Kiệt từ hôm biết được sự thật về Nhã Kỳ đến nay luôn băn khoăn về vấn đề khó hiểu này hẳn thật sự không hiểu được. Hẳn vừa mới tuyển dụng bắt đầu con đường đi lên của mình lại có ngay cả người của Ngô Long cài vào từ đầu. Như thế hẳn cần phải để Nhã Kỳ giải thích cho mình, và mình bạch một số thứ cần thiết cho những điều thắc mắc của hẳn.

-Ừ anh nói em cũng thấy khá lạ. Được rồi để em liên hệ với cô ta để anh nói chuyện. Chắc lúc đó anh sẽ tìm được câu trả lời thích hợp cho việc mình cần đến.

Hà Vi lúc này mới lấy điện thoại của mình ra tìm kiếm số điện thoại của Nhã Kỳ mà cô được nhận. Bởi những điều Thiếu Kiệt nói cô cũng muốn biết. Không dễ dàng gì nếu mà Ngô Long đã hoạt động từ trước tại sao không triệt tiêu cả Thiếu Kiệt. Như thế thì sẽ đỡ phải phiền hà rắc rối đến hiện tại phải bất lợi nhiều mặt còn làm chết cả Ngô Trục. Khác với Hà Vi Thiếu Kiệt lúc này cũng có một ý nghĩ chạy trong đầu mình không ít nhưng hẳn cần xác thực xem những gì mình suy nghĩ là đúng hay sai.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 373: Tìm Ra Đáp Án

Nhã Kỳ được gọi đến bệnh viện gặp Thiếu Kiệt theo như lời Hà Vi vốn trong phòng Thiếu Kiệt đã khá nhiều hoa. Cô có cầm vào thêm thì cũng bình thường. Những hoa này vốn được đem về nhà dành để trang trí là nhiều. Ngồi xuống cái ghế đối mặt với Thiếu Kiệt, Nhã Kỳ cười nói.

-Xem ra cậu vẫn khỏe nhỉ! Không bằng một số người giờ này còn lo tang sự cho con mình.

-Ấy quên nói tôi vừa gửi một lẵng hoa hồng cũng với đội múa lân cho nhà đó rồi! Tiếc là không được xem những gì diễn ra ở nhà đó như thế nào.

Những lời của hắn là cho Nhã Kỳ bất động rồi mới cười lớn gật đầu đáp lại Thiếu Kiệt.

-Xem ra cậu vẫn sợ không đủ loạn nên vẫn cố gắng châm dầu vô lửa nhỉ không sợ bỏng tay à.

-Cũng không hẳn chỉ là thấy người ta cần nhận được thứ cần phải nhận thôi. Sao vào chuyện chính đi không cần vòng vo nhiều mệt lắm. Tôi hỏi thẳng việc chị âm thầm làm cho Ngô Long là trước hay sau khi làm việc với tôi?

Thiếu Kiệt bây giờ mới hỏi trực tiếp Nhã Kỳ về điều hắn thắc mắc. Bởi không phải ngày một ngày hai hắn cần phải đưa ra những phương án cần thiết cho chính mình để đối phó Ngô Long cẩn thận từng bước một.

-Vấn đề này thì tôi biết Ngô Long trước cậu. Làm việc với hần dưới danh nghĩa một giáo viên dạy kèm. Tôi cũng không khỏi thắc mắc bởi những bước đầu của cậu được Ngô Long đoán rất chính xác từ thao tác của cậu làm tôi cảm thấy rất khó hiểu.

Những lời của Nhã Kỳ làm cho Thiếu Kiệt dăm chiêu khá nhiều. Trong đầu hần hình thành cả một bố cục lâu dài về sự hình thành tiếp diễn của hần khi trọng sinh lại. Nếu nói việc hần bắt đầu thật sự đi lên đúng là từ chính công ty mua bán linh kiện điện tử là nhiều nhất.

-Vậy tại sao chị gặp Ngô Long và hần nói gì để chị biết khi công ty tôi tuyển dụng mà chị lại có thể xin vào. Tôi thấy chuyện này không phải ngẫu nhiên đi.

-Ừ! Chuyện này là có tính toán từ chính Ngô Long! Tôi mới đầu cũng chỉ muốn kiếm thêm thu nhập nên đăng tin nhận dạy kèm tại nhà. Vốn cái tin đó cũng khá lâu không ai liên hệ cậu cũng biết hầu hết các sinh viên muốn dạy thêm đều phải qua trung tâm dạy kèm mới có học sinh tôi thì lại không muốn công sức của mình bị mấy cái trung tâm như thế chia hoa hồng. Nên mới đăng lên một vài trang phổ thông.

Thiếu Kiệt lúc này nghe những lời của Nhã Kỳ cũng khá thắc mắc nên ngắt lời của cô hỏi điều hần muốn biết.

-Khoan cô nói dạy kèm Ngô Long, làm sao mà được một người ở Lưu Minh một người ở Ngọc Châu thì điều này hoàn toàn không thể được. Vậy sao cô lại nhận lời.

-Nhận chứ sao không? Tôi hỏi cậu nhé vừa tốt nghiệp ra trường công việc chưa có thì bỗng nhiên một ai đó đưa cho cậu tiền cậu xài không? Đương nhiên là tôi nhận, mới đầu tôi cũng khá thắc mắc vì chuyện này Ngô Long nói chỉ cần chỉ hần làm bài và nói chuyện thông qua yahoo là được lương dạy kèm sẽ là ba triệu một tháng nếu tốt có thưởng. Như thế tôi vừa

có tiền trả tiền phòng vừa có tiền sinh hoạt mà lại có thời gian kiếm thêm. Nhưng tôi chợt phát hiện ra hầu như tôi chẳng phải dạy gì cả mà ăn lương không tôi cũng định nghĩ thì Ngô Long mới nói rõ lý do cho tôi.

Thiếu Kiệt lúc này nghe không sót một vấn đề nào. Việc Nhã Kỳ nhận công việc này đơn giản vì lúc mới đầu cô cần tiền trang trải cuộc sống. Mà Ngô Long thì lại không thiếu tiền. Giống như việc nuôi quân của quân đội trường kỳ và lâu dài chuẩn bị cho cuộc chiến bất cứ lúc nào.

-Vậy là hần nói với cô là tôi mở công ty hãy xin vào làm việc hay sao? Hay là việc làm của tôi được theo dõi từ trước

-Vốn lý do của Ngô Long đưa ra rất mơ hồ hần đưa cho tôi địa chỉ của cậu rồi nói trong nhà có một người thanh niên cần tôi theo dõi. Mức tiền lương sẽ tăng cao hơn là năm triệu một tháng. Việc làm này tốn của tôi khá nhiều thời gian. Cho đến khi cậu mất tích vài ngày trở lại bỗng nhiên cậu mở công ty lúc này tôi cũng báo cáo về. Đem việc cậu mở công ty nói ra. Ngô Long lúc này lại cho tôi vào làm trong công ty. Vốn tôi hoàn toàn không biết gì cho đến khi công ty chuẩn bị chuyển qua cơ sở mới thì Ngô Long đến Lưu Minh này gặp tôi nói một số việc liên quan tới cha tôi là do ông của Hà Vi và cậu có mối quan hệ với gia đình đó. Theo những gì của tôi có được đúng là bố tôi bị người của Hà thúc bắt đi và đó là chuỗi ác mộng trong tuổi thơ của tôi.

Thiếu Kiệt lúc này bắt buộc phải đánh giá lại tình hình từng cái một hần dùng cuốn tập gần đó vẽ ra một bố cục liên quan về sự thay đổi của mình cũng như những sự việc của Nhã Kỳ đã nói.

Nhã Kỳ nhì thấy Thiếu Kiệt vẽ ra những lộ trình hần đã làm cũng không hiểu Thiếu Kiệt đang suy tính gì trong đầu. Thiếu Kiệt vừa viết vừa lên tiếng hỏi Nhã Kỳ.

-Những sự việc nào mà Ngô Long đoán đúng trong những thứ này đối với tôi cô có thể nói được không?

Nhìn vào cuốn sổ tay ghi từng sự kiện của Thiếu Kiệt. Nhã Kỳ mới nói từng cái một theo đúng lộ trình.

-Công ty mua bán máy vi tính, sàn giao dịch vàng, công ty tiệc cưới, trang mua bán hàng hóa qua mạng. Công ty chuyển phát nhanh. Năm cái này hầu như đều chính xác những sự việc phát sinh sau này thì không.

-Vậy Ngô Long có nói tôi có quan hệ với Xuân Nghĩa Bang, hay sự kiện liên quan đến Hoàng Ngân ở trường cũ không?

Nhã Kỳ lúc này mới suy nghĩ một chút mới đáp lại lời Thiếu Kiệt thắc mắc.

-Xuân Nghĩa Bang thì có còn vụ việc ở trường học của Hoàng Ngân thì không. Nhưng mà cậu hỏi vậy làm gì?

Thiếu Kiệt lúc này cũng im lặng nhìn vào tất cả các sơ đồ mình vẽ. Hầu hết tất cả công ty này đều định danh trong nước. Và đều được lưu hồ sơ nếu có thể điều tra và ghi lại rất chi tiết về những mối liên hệ trong tài khoản thành lập được chia ra.

Công ty garena không nằm trong dự đoán của Ngô Long chứng tỏ điều này phát sinh mà hẳn không thể nắm bắt được vì bên ngoài. Cũng như những khu vực cho thuê kho bãi dựa trên thông tin của Khương Đào. Mà không phải từ Thiếu Kiệt. Mối quan hệ giữa những kho vận này được trực tiếp chuyển giao một phần cho Xuân Nghĩa Bang. Nên Ngô Long cũng không đoán được.

Dựa theo sơ đồ mà mình vẽ ra Thiếu Kiệt dựa lưng vào thành giường của mình ôm bụng cười một cách vui vẻ. Nhã Kỳ lúc này trong đầu hoàn toàn khó hiểu về những hành động của Thiếu Kiệt. Cô không hề hay biết Thiếu

Kiệt đã có kết luận của mình về Ngô Long. Bởi điều này hắn đã thử hỏi chính mình nhiều lần không phải một mà là rất nhiều lần.

“ Hắn trọng sinh thay đổi lịch sử cá nhân của chính hắn vậy có người nào sẽ được trọng sinh cũng như hắn hay không. Giờ thì câu trả lời hắn chắc chắn là có.”

Nhã Kỳ thấy Thiếu Kiệt cười không dứt mới khẽ lên tiếng hỏi hắn..

-Cậu có sao không? Sao cậu cười như thế tôi sợ thật đấy!

-Không có gì tôi đã tìm ra một thứ rất thú vị! Cô tin có người thay đổi được quá khứ của mình hay không?

Thiếu Kiệt bất giác nhìn Nhã Kỳ nghiêm túc hỏi cô một vấn đề cao siêu mà cô hoàn toàn không hiểu lấy nhưng Nhã Kỳ vẫn tin rằng không ai có thể thay đổi quá khứ bởi vì điều này khoa học thật sự chưa chứng minh được điều này.

-Cậu đùa nếu như ai cũng thay đổi được quá khứ thì những chuyện làm sai trái của họ hoặc họ chú ý mua một tờ vé số biết đâu lại đổi đời. Việc này hoàn toàn không khả thi.

-Tôi cũng hỏi vậy thôi. Nhưng xem ra Ngô Long có những cái nhìn tổng quát khá cao. Có vẻ như hắn đã biết trước tôi là đứa con hoang của bố hắn nên mới thật sự đối phó với tôi ngay từ đầu đi.

Câu trả lời của Nhã Kỳ không nằm ngoài dự đoán của Thiếu Kiệt, Bởi điều này là phi lý như bản thân Thiếu Kiệt hắn đã hiểu tại sao mình lại được trọng sinh lại đúng thời điểm và đúng nơi hắn cần. Đơn giản vì hắn có niềm tin nếu hắn có thể thay đổi quá khứ hắn sẽ làm nhiều điều hơn. Niềm tin mạnh mẽ ấy có thể lớn hơn cả linh hồn vốn có. Nó không chịu sự chi phối của vũ trụ theo định luật âm dương vô hình mà tồn tại. Và Ngô Long hắn tin nếu hắn được trọng sinh hắn sẽ giúp gia đình mình có thể thay đổi

được kết cuộc vốn có. Như thế chắc chắn sẽ có một không gian khác giữa hai người hình thành nên sự tranh đấu.

Nhã Kỳ lúc này mới thở dài một câu nói với Thiếu Kiệt. Dù không muốn điều này xảy ra nhưng cô vẫn phải nói với Thiếu Kiệt.

-Xem ra cậu cũng không hơn gì tôi nhỉ. Nhưng mà sao cậu lại không nhận họ. Tôi thấy nếu cậu nhận họ làm người thân biết đâu lại được.

-Chị đùa gần 17 năm qua mẹ tôi phải chịu cảnh như thế nào tôi biết rõ. Việc họ làm phải là gánh lấy hậu quả vốn có. Chị không tưởng được mẹ tôi như vậy nhưng đã phải trải qua cái cảnh như thế nào đâu. Mà thôi việc này cũng là việc nhà. Sắp tới có thể tôi sẽ chuyển chị về lại bộ phận công ty bán linh kiện. Nơi đó tôi thấy có vẻ thích hợp hơn ở vị trí hiện tại. Trương Hạo lo khá nhiều việc không thể lúc nào cũng quản lý hết được. Chỉ đặt chị nơi đó Ngô Long mới tin tưởng chị vẫn chưa bị bại lộ tôi mới có thể đánh úp gia đình đó một lần nữa chị cảm thấy thế nào?

Nhã Kỳ lúc này cũng gật đầu thở dài nói với Thiếu Kiệt những gì mà mình muốn.

-Nói thật vị trí bây giờ không thích hợp với tôi thật dù đã được học tập khá nhiều nhưng tôi vẫn chỉ hiểu được sơ sơ các bước công việc này đúng là không thích hợp nhưng mà đứng ở góc độ bán hàng thì lại vui hơn là ở vị trí hiện tại.

-Được mọi thứ xong xuôi qua tết chuyển đổi lại hiện tại cứ như bình thường là được. Tôi muốn đánh một trận với Ngô Long vào năm sau xem hẳn có được gì tôi có được gì.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 374: Sự Ủng Hộ

Khi màn đêm đã buông xuống, trời chuyển lạnh, từng người đến viếng và đi về không ở lại. Lúc này ngoài những người làm trong nhà và những người thích chè chén say xỉn. Thì những người còn lại đều không còn ở đây. Trong căn phòng họp nội bộ gia đình. Vì Ngô Trực chưa cưới vợ sinh con. Nên Ngô Kỳ với Ngô Nam thay nhau trả lễ khách đến thắp nhang và vái lạy.

Ngô Minh lúc này ngồi trên bàn của mình nhìn bao quát trong phòng một lúc mới hăng giọng nói.

-Những gì thằng kia nói đều là thật! Đúng không nói!

Diệp Nhi lúc này cũng bị Ngô Minh nhìn chăm chăm một lúc lâu bà mới thở dài đáp lại với hần.

-Vâng! Việc này là thật không giả. Nhưng điều đó chỉ có nội bộ trong nhà trước này đều biết chỉ là giấu bố thôi! Chứ bố nghĩ xem nếu hai nhà thật sự chống đỡ bằng những thứ trước giờ luôn có thì liệu có người nào chịu đứng về bên phe phái của chúng ta không. Giờ ai cũng vì lợi ích hết rồi. Chồng con tuy có thể bổ nhiệm có tiền lót tay cũng như thế không được lâu dài mà người bên mình lại nhiều cần phải có cái gì đó để họ luôn trung tâm chứ bố.

Ngô Nam lúc này cũng chen vào nói đỡ cho Diệp Nhi. Bởi vì hần thấy đối với chuyện này không có ảnh hưởng gì. Mà trên chính trường ngoài thế lực bắt buộc họ phải có cho mình đó là tiền tài đủ để mọi người đi theo vì lợi ích đạt được. Nếu không cũng chẳng hình thành nên phe cánh cần thiết.

Những gì Diệp Nhi làm tuy nói buôn bán thuốc lá có lợi nhuận cao thật nhưng đem tiền hợp thức hóa để làm những chuyện không hợp pháp như lót tay và chuyển cho phe phái thì hoàn toàn không được. Nhất là mỗi lần số tiền chuyển đi lại không ít.

-Con thấy việc này không phải là vấn đề. Nếu không chúng ta đâu trụ đến giờ phút này. Nếu không có Ngô Trực với tiền của nó phía sau chống đỡ cho gia đình mình hơn mười năm con nghĩ đánh nhau trên chính trường với bọn Hà Thúc cũng bị tơi bời hoa lá rồi.

-Họ nói đúng đây bố thời này không còn như xưa nữa đâu. Đến với mình chỉ vì lợi ích thôi. Lợi ích không đủ họ sẽ rời đi. Đối với bọn người Hà Thúc vì họ có thể của quân đội còn mình thì không có, cái đó nên bắt buộc phải có lợi ích thôi bố à.

Nghe những gì những con mình nói Ngô Minh cũng thở dài hãn biết thế hệ hãn khác. Thế hệ hiện tại sẽ khác nhưng vì lợi ích nhiều như thế này thì hãn hoàn toàn không nghĩ đến.

-Vậy nói xem tại sao lại để cho thằng nhóc con đó nắm được những thứ như thế?

Ngô Long lúc này thấy mọi người đắm chiêu suy nghĩ nên mới lên tiếng để cho mọi người biết suy nghĩ của hãn về chuyện này không phải như mọi người vừa thấy.

-Có lẽ thằng đó không có đâu! Theo cháu nghĩ có thể là trong ví của chú Trực có ghi lại mấy tài khoản trong nhà. Mọi người đều biết số tài khoản không dễ nhớ việc ghi lại ra giấy để đối chiếu mỗi lần gửi là điều đương nhiên. Nếu thật sự nó có được mấy thông tin này hoàn toàn phi lý. Ai ở nhà cũng biết là tài khoản đó thuộc ngân hàng Thụy Sĩ thằng nhóc đó làm sao có được. Chưa kể đến nếu có nó làm sao không lấy cái đó âm thầm đối phó mình mà nói ra làm gì.

Diệp Nhi lúc này cũng giật mình suy nghĩ kĩ những lời nói của con mình. Bà chợt phát hiện ra mình quá lo lắng khi mà Thiếu Kiệt hẳn nói ra số tài khoản ngân hàng mà đến cả bà đôi khi phải xem lại nhiều lần để khỏi bị diễn sai.

-Đúng đó! Em cũng chẳng nhớ nổi thì làm sao thằng kia nó có thể đọc được. Chắc chắn thằng Trục ghi ra tờ giấy rồi nó có được đọc ra hù bọn mình để nó khỏi bị gặp phiền phức. Thằng này ghê thật.

Ngô Nam lúc này mới nhìn Ngô Long ra vẻ tán đồng về những gì thằng cháu mình vừa nói. Dù sao chuyện này cũng rất hợp lý. Nó đúng hơn với việc tại sao Thiếu Kiệt lại có thể đọc rõ số tài khoản của Diệp Nhi làm cho bà lo lắng. Ngô Minh lúc này cũng gật đầu nhưng vẫn có thắc mắc của mình nên mới hỏi mọi người trong phòng.

-Vậy không phải nó có số tài khoản đó nó có thể điều tra được sao. Nếu thế chẳng khác nào mọi thứ hẳn cũng biết?

-À việc này bố an tâm. Ngân Hàng Thụy Sĩ sẽ không tiết lộ danh tính người chủ tài khoản và số tiền họ có. Nhà nước cho dù có ký lệnh họ cũng không chấp nhận cho biết. Bọn Hà Thúc có được số tài khoản cũng không làm được gì.

Thấy bố mình vẫn chưa hiểu Ngô Nam giải thích cho Ngô Minh hiểu được là tài khoản của mọi người đều an toàn với những người Hà Thúc sẽ không đủ điều kiện điều tra.

-Ừ nếu thế thì tốt. À Ngô Long cháu làm gì đảm chiêu như thế có chuyện gì sao.

Ngô Minh thấy Ngô Long đang ngồi suy nghĩ gì đó nên mới hỏi hẳn. Vì nếu có suy nghĩ chắc chắn sẽ có cách giải quyết được vấn đề.

-Cũng không có gì cháu đang lo không biết liệu thằng đó nó có giữ điện thoại của chú Trực không nếu không thì mọi chuyện trước giờ cháu sắp xếp đều trở thành công cốc hết.

-Theo bố nghĩ chắc sẽ không. Điện thoại nhà mình ai cũng cài mật khẩu Ngô Trực cũng vậy nếu như có lấy được bắt buộc thằng nhóc đó phải phá được mật khẩu con nghĩ chú con lại đặt mật khẩu đơn giản sao. Chắc chắn là dãy số nào đó đến cả người trong nhà còn không biết thì làm sao thằng nhóc kia mở được.

Ngô Kỳ lúc này đưa ra suy nghĩ của mình. Dù không am hiểu về công nghệ như con mình nhưng ông cũng hiểu điện thoại gia đình sài cũng không phải ai cũng có thể phá được mật khẩu. Đơn giản chỉ với bốn con số nhưng có tới mười ngàn con số mà chỉ với vài lần bấm sai điện thoại đã bị khóa các có thể sử dụng là ra cài lại máy. Mà đã cài lại thì mọi thứ sẽ mất hết.

-Ừ con cũng lo lắng đề phòng thôi. Nhưng có lẽ sẽ không có việc này nếu có chắc chắn người của con cũng không còn là nhân viên của hãn lại còn được thả tự do như ông nói nữa.

Không chỉ có Ngô Minh mà mọi người trong phòng lúc này cũng gật đầu. Nếu thật sự có một mối nguy hiểm bên người không ai lại để như thế. Còn lần này Nhã Kỳ vẫn được xem như người bị hại thì không có lý do gì mà Thiếu Kiệt có được những gì trong điện thoại của Ngô Trực. Đây là đánh giá khách quan của mọi người hiện tại. Ngô Minh lúc này mới nhìn Ngô Long hỏi.

-Vậy thằng nhóc đó bán cái gì cho cháu mà cháu lại đồng ý thế. Phải cẩn thận không nên dễ dàng đồng ý. Biết đâu đây lại là cái bẫy mà hãn đưa ra làm sao.

-Không chuyện này Nhã Kỳ có vài lần nói hăn muốn bán để xoay vòng vốn. Mà dùng để làm gì thì cháu chưa biết. Nhưng chắc chắn cháu sẽ đề phòng thật cẩn thận.

Diệp Nhi lúc này nghe con mình nói thế cũng lên tiếng ủng hộ Ngô Long để cho mọi người trong nhà biết được việc Ngô Long định mua trang vàng là sự đúng đắn đến mức độ nào.

-Bố yên tâm con cũng đã cho người kiểm tra cái trang web giao dịch vàng đó rồi khối lượng một ngày kiếm được tiền rất khá. Hầu như tài sản của thằng nhóc kiếm được từng trang web đó mà gây dựng lên mọi thứ. Hiện tại chỉ cần mua lại nó. Đem tiền vốn hăn định bỏ vào một nơi nào đó thông qua người của mình trong nội bộ mà cháu đứng phát triển sẽ làm hăn không có cơ hội uy hiếp gia đình mình nữa.

Nghe Diệp Nhi nói về những gì mà bà tính toán. Ngô Minh cũng gật đầu ông không hiểu về vấn đề này nhiều nên muốn biết tại sao chỉ một trang web mà có thể thu lại được tiền liền hỏi Ngô Long. Sau một lúc lâu giải thích về cơ cấu hoạt động cũng như tình trạng biến động của vàng sẽ xảy ra Ngô Minh cũng gật đầu nói.

-Được chuyện này Diệp Nhi con nên ủng hộ Ngô Long bố thấy được. Chỉ cần ăn hoa hồng thôi cũng có thể kiếm được nhiều tiền như thế thì quả là một phương án tốt. Triệt tiêu đường sống của thằng nhóc đó với lại việc này phải công khai ra ngoài để sau này hăn không thể giở trò như lần trước nữa. Hợp đồng làm chính quy hăn hơi tạo thành một sợi dây. Để nó chỉ cần vi phạm hợp đồng là mình có thể kiện nó một cách công khai.

Diệp Nhi cũng gật đầu. Chuyện này bà đã tính tới nếu muốn cho Thiếu Kiệt mất mặt bà phải huy động các nhóm người của mình đầu tư vào trang web sau khi đã chuyển đổi về sở hữu của Ngô Long. Lúc đó dù cho không ra mặt Thiếu Kiệt cũng có cảm giác thua cuộc. Đây chính là cơ hội hiếm có mà bà có được.

Ngô Long thì lại khác, hẳn đang thầm đắc ý vì những sự trợ giúp của ông mình và những gì sắp tới sẽ làm ra bởi hẳn thấy sàn giao dịch vàng là nơi sản sinh ra tiền cho Thiếu Kiệt mất cần câu cơm vốn không đầu tư được đi nơi khác chắc chắn Thiếu Kiệt sẽ bị động càng về lâu và dài thì người thắng của lại chính là Ngô Long hẳn.

-Ông cứ yên tâm lần này con sẽ cho nó thấy đụng phải nhà mình không đơn giản như những người khác. Chỉ cần hẳn chưa phát hiện ra bên cạnh mình vẫn còn mối nguy hiểm tiềm ẩn thì cháu vẫn có thể làm hẳn không thể trở mình một lần nữa.

-Được ông tin ở cháu. Việc này ông sẽ xem cháu làm như thế nào. Về những vấn đề khác liên quan thì chỉ cần cháu nói ông sẽ ở bên trên lo liệu cho cháu. Nhớ dù nắm chắc phần thắng cũng phải ra tay hết lực để trả thù cho thằng Trục

Ngô Minh lúc này nghe cháu mình cam đoan như thế cũng hài lòng làm ra hứa hẹn sẽ ủng hộ hẳn. Ngô Kỳ với Ngô Nam cũng thế. Họ biết được Thiếu Kiệt có tiền từ đâu giờ hẳn muốn bán nơi đó. Chỉ cần thu lại chặt đứt đường phát triển đầu tư của số vốn tiền mặt ban đầu không di động được, thì việc gửi ngân hàng chỉ nhận lãi suất sẽ không chống đỡ nổi về lâu dài đối với các lĩnh vực khác một khi bị tấn công đồng loạt.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 375: Phiên Phức Hoách Nam

Ngay khi mà tin tức sự kiện hôm qua truyền bá khắp Ngọc Châu Thiếu Kiệt tại Lưu Minh đang thay bộ đồ bệnh nhân ra mặc vào bộ đồ bình thường rời khỏi bệnh viện. Dù cho bác sĩ nói hẳn phải ở lại để cho vết thương lành lại mới có thể đi lại được. Nhưng hẳn hoàn toàn từ chối bởi những gì hẳn cần không phải là ở trong này gò bó và phải chịu cái mùi thuốc sát trùng.

Thiếu Kiệt hẳn cũng không phải một lần bị thương hẳn có thể tự mình cắt chỉ vết thương đã khâu được mà không cần nhờ người khác. Việc đã như thế hẳn cũng không cần thiết phải ở lại trong bệnh viện. Hoàng Lâm Nhu lúc này mới bước vào phòng nhìn Thiếu Kiệt lắc đầu nói.

-Thủ Tục mẹ làm xong rồi! Về Nhà thôi. Trương Hạo nó mới đến sân bay gọi mẹ. Nên mẹ bảo nó có gì gấp con ở nhà rồi chắc do nghe bọn Lý Bân nói con bị bắn nên thu xếp mọi thứ trong ngày hôm qua để hôm nay có thể về nước.

-Thằng này nó thế đấy mẹ ơi. Chắc lại nghe bọn Lý Bân, Lâm Vũ làm chuyện hôm nọ. Nó lại tức sao không gọi nó đấy mà. Con biết nó quá rồi, làm gì mà quan tâm vết thương đâu.

Thiếu Kiệt nghe mẹ mình nói thế cũng đáp lại một cách vô tư. Bởi vì Trương Hạo dù sao bên Singapore cũng chỉ để đánh lạc hướng một số người. Công việc của hẳn ngoài giao tiếp với những người khác ra hầu như là không làm gì khác nữa. Nên nói hẳn có những cuộc hẹn đã lên lịch không thể hoãn lại mà về kịp thì đúng hơn là sắp xếp công việc.

-Con cứ nói thế Trương Hạo nó quan tâm nó mới về đừng nói thế nó nghe được cũng không hay đâu. Mà chuyện hôm qua con làm Hà Vi cũng có nói với mẹ biết. Dù sao nếu không đấu lại họ lúc này thì tránh đi. Đợi đủ thực lực đủ những thứ cần thiết thì ra tay không cần bại lộ quá đâu.

Thiếu Kiệt nghe thế cũng cười cười vừa bước lên xe đợi bên ngoài vừa nói.

-Nhiều khi thật khó hiểu những chuyện như thế này mà mẹ cũng biết còn lúc trước lại làm như không biết gì. Thật con không hiểu sao mẹ phải làm thế nữa.

-Con cứ nói làm như mẹ cái gì cũng không biết vậy. Phải biết thích nghi với những thứ đang tồn tại mới phát triển được chứ. Con thấy những việc con làm dạo gần đây có giống người thường không mà lại bắt mà suy nghĩ bình thường. Chuyện hôm qua con làm thế nào Hà Thúc cũng nói Hà Vi sao lại để con làm chuyện đó cho coi. Nhưng thế chẳng khác nào ép người Ngô gia vào bước đường cùng. Họ quay lại cắn ngược lúc đó mình tổn hại cũng không ít đâu.

Hoàng Lâm Nhu cũng phân tích tình huống cho Thiếu Kiệt nghe dù muốn hay không thì điều này đối với Thiếu Kiệt cũng là có lợi. Hà Vi tuy có những chuyện giấu giếm hẩn nhưng có những thứ hẩn làm quá người chịu áp lực từ Hà Thúc vẫn là Hà Vi mà không phải Thiếu Kiệt.

-Việc này con nghĩ mẹ lo xa Hà Thúc không phải là người có tầm nhìn ngắn như vậy. Nên chắc ông sẽ hiểu. Mà nếu con nghe lời người khác thì con không phải là Thiếu Kiệt của hiện tại rồi. Mẹ thấy con nói đúng không nào. Cái gì cũng phải thay đổi liên tục. Cũng như chơi trò xì tố vậy không để cho đối phương biết được lá bài tẩy của mình như thế nào mới thắng chắc ván bài được.

-Con đây nói thế nào cũng không chịu hiểu. Mẹ mặc kệ nhưng mà tránh những việc như thế tiếp diễn đi. Đánh nhau mẹ không nói nhưng với súng ống thì cần phải cẩn thận không phải lúc nào cũng may mắn đối phương chần chờ đợi cho con xoay chuyển tình hình đâu. Còn vấn đề Hoàng Ngân con tính sao?

Dặn dò Thiếu Kiệt một lúc Hoàng Lâm Nhu mới hỏi xem hẳn quyết định ra sao về Hoàng Ngân. Nghe mẹ mình hỏi thế hẳn cũng ngạc nhiên suy nghĩ một chút mới nói.

-Thì cho Hoàng Ngân từ từ tham gia một số việc phụ với Nhã Oanh là được. Kéo Nhã Kỳ về bộ phận buôn bán linh kiện máy vi tính như thế là mọi thứ cũng không rắc rối lắm.

-Không phải mẹ nói công việc mà là việc bảo vệ Hoàng Ngân kìa. Con nghĩ xem Hà Vi với Ngọc Nhi mẹ không nói. Nhã Oanh với Hoàng Ngân. Hiện tại hai đứa nó làm sao? Không lẽ con định để như vậy. Cứ vài lần rồi đem họ ra uy hiếp con thì sao. Dù sao mẹ cũng nên nhắc nhở con một chút hiện tại Hoàng Ngân không có chung dòng máu với mình. Con muốn có thêm một đứa bạn gái hay không thì tùy. Nhưng phải đảm bảo an toàn cho những người bên cạnh con mới là điều quan trọng nhất.

Thiếu Kiệt lúc này mới hiểu được Hoàng Lâm Nhu có ý gì cũng lắc đầu. Vì đối với hẳn Hoàng Ngân chỉ là em gái đơn thuần có thể không cùng ruột thịt gì nhưng từ nhỏ hẳn luôn xem cô là đứa em mình cần phải bảo vệ. Việc mẹ hẳn nói cũng không phải không có lý. Hoàng Ngân Với Nhã Oanh hiện tại vẫn chưa bị gì nhưng biết đâu sau này khi đối thủ càng ngày càng lớn mạnh thì đó lại là việc khác.

-Ừ việc bảo vệ con sẽ tìm người tính đến chuyện này nhưng trước hết con cần phải làm một số việc cần thiết đã. Như thế con mới tính được. Chuyện của hai người con sẽ suy nghĩ an bài mọi việc thật thỏa đáng.

-Như thế cũng được. Con xem tính sao thì tính. Nhưng phải cực kỳ cẩn thận từng bước đi một. Đừng vội vàng quá sẽ dẫn đến những chuyện không hay.

Hoàng Lâm Nhu căn dặn Thiếu Kiệt một lần cuối trước khi xe dừng lại trước cổng nhà của Hà Thúc. Cánh cửa lúc này được mở sẵn như đón chờ Thiếu Kiệt trở về. Trương Hạo là người chạy ra đầu tiên. Vì không có hành lý gì nhiều nên cũng chẳng cần phải có đồ đạc. Thiếu Kiệt vừa bước chân xuống xe thì nhìn thấy Trương Hạo. Hắn chỉ kịp mỉm cười đã nghe Trương Hạo mắng.

-Móa! Ở nhà có chuyện hay thế mà không gọi anh em về! Màý đáng đánh. Má bên đó hết gặp tên này đến tên kia phát ngán, mà cũng phải ló cái mặt ra. Nghe Lý Bân với Lâm Vũ nói màý bị bắn tao thu xếp về đây liền có sao không?

Thiếu Kiệt lúc này mới quay qua nhìn mẹ mình cười nói.

-Mẹ thấy con nói có sai đâu thằng này chả tốt lành gì cả. Câu đầu tiên nó nói là đã không rủ nó tham gia trò vui rồi. Câu thứ hai mới hỏi thăm sức khỏe mà lại hỏi cho có. Con đứng đây được mà nó hỏi có sao không thằng này đáng ăn đòn. Thôi vô nhà rồi nói chuyện ngoài này không thích hợp.

Mọi người lúc này đều cười nói vui vẻ. Vì Thiếu Kiệt nói khá chính xác nếu hắn có việc gì thì làm sao mà có thể đứng trước mặt của Trương Hạo được. Dù như thế nhưng Trương Hạo cũng khoát vai Thiếu Kiệt dẫn hắn đi vào trong nhà xem như việc Thiếu Kiệt đùa với hắn không có gì quan trọng.

Ngồi xuống phòng khách của mình Thiếu Kiệt lúc này mới hỏi Trương Hạo.

-Mọi chuyện bên đó sao rồi! Nhìn màý chắc phải tiếp không ít những người dòm ngó công ty muốn đầu tư đi.

-Việc này mà còn hỏi sao? Chu Tường trốn biệt. Lý Đồng cũng né mất. Bọn họ nói không thích hợp một cái lại quăng qua cho tao. Nhất là bọn người của Mã Hóa Đăng suốt ngày cứ nhìn chăm chăm còn dò xét nhiều lần sau lưng công ty là tập đoàn nào nữa. Họ không ngờ mà đi rồi rút tiền về một cách thuận lợi. Lý Đồng với Chu Tường làm việc hiệu xuất cao lắm. Bên đó thành hình hết rồi.

Thiếu Kiệt bây giờ cũng gật đầu. Đối với những chuyện giao tiếp Trương Hạo thích hợp không ít từ vựng cũng không kém với phần về kiến thức chuyên môn hẳn cũng không hiểu nhiều nên chắc chắn những người kia cũng không khai thác được gì. Trương Hạo lúc này mới thở dài nói với Thiếu Kiệt.

-Tao ngán nhất là lão Hoách Nam. Ông ta cứ hai ba ngày lại gọi không biết Mã Hóa Đăng cho con ông ta lợi ích gì mà cứ gọi mãi. không bắt máy thì kỳ mà bắt máy ông cứ hỏi khi nào về để gặp tao nói chuyện mà xem tính đường nào đó đi. Tao sợ điện thoại của ông hơn là sợ tin nhắn tổng đài báo cước điện thoại rồi đó.

Nghe Trương Hạo nói như thế Thiếu Kiệt cũng âm trầm đối với Hoách Nam hẳn cũng có ấn tượng khá tốt. Nhưng việc làm của Hoách Nam lần này cho thấy không phải đơn giản. Phải có lợi ích lớn lao nào cho con của hẳn Hoách Nam mới phải làm ra chuyện như thế này.

-Mày nói với lão là ngày mai thu xếp đến Lưu Minh đi. Lúc đó nói chuyện với Lão ta. Tao xem coi Mã Hóa Đăng cho thằng con ông lợi ích như thế nào mới tính được.

-Ừ mà sớm giải quyết ông giúp tao. Để tao còn tập trung vào những việc khác nữa. Cứ đang làm ông gọi không, mất thời gian lắm. Một tuần này tao nhận không dưới trăm cuộc điện thoại rồi.

Trương Hạo nghe Thiếu Kiệt giải quyết cho mình cái mối phiền phức của Hoách Nam cũng thầm thở phào nhẹ nhõm. Những ngày vừa qua tuy không nhiều nhưng Trương Hạo thật sự thấy bị phiền chết bởi điện thoại.

-Lần này mày về bàn giao lại bên công ty tin học cho Nhã Kỳ từ từ đi. Rút ra khỏi chỗ đó. Mày còn ở đó cũng không quản lý được gì. Về phần bên công việc của Nhã Kỳ tao đã có người thay thế vào. Như thế cứ cảm bên Singapore tốt hơn. Đừng phải đi đi về về nữa.

-Quá tốt! Được tao đang lo không biết sau đợt này công ty tin học ra sao. Giờ mày nói như thế là ổn rồi. Được để xong lần này qua bên kia cũng cố làm bù nhìn cho bọn kia mệt chơi.

Thiếu Kiệt lúc này mới lắc đầu nhìn Trương Hạo cười nói.

-Không phải chỉ ở Singapore không. Sắp tới sẽ có chuyện cần đến mày di động nhiều hơn nữa đấy đừng ở đó mệt chết mà than nhé.

-Mày yên tâm! Mấy cái dạng lừa gạt của bọn kinh doanh tao nhìn riết cũng quen rồi! Nếu không chắc tao phơi xác bên singapore rồi không về đây được. Trước cứ tưởng kiếm tiền nhiều khỏe ai ngờ còn cực hơn công nhân bình thường. Giờ mới biết đứng cao thì trách nhiệm càng cao.

Trương Hạo lúc này cũng gật đầu đáp lại lời Thiếu Kiệt với sự chắc chắn của chính mình. Bởi hắn thấy trước đây không có tiền thì khổ theo không có tiền. Có tiền rồi lại khổ theo dạng có tiền. Thế mới hiểu được mỗi người không giống nhau.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 376: Thằng Nhóc Này Được

Bên ngoài lúc này Nhã Oanh với Hà Vi cùng với Khải Huy đang mang theo vào trong nhà một số vật dụng mà Thiếu Kiệt với họ mua từ nước ngoài về. Thấy mọi người xách đồ Trương Hạo mới đứng lên phụ giúp họ. Nhìn Thấy Thiếu Kiệt ngồi ở trong nhà Nhã Oanh mới cười cười nói.

-Sáng nay mẹ nói để mẹ đi làm thủ tục cho anh xuất viện không để bọn em theo nên qua bên chỗ Ngọc Nhi đem về đồ đạc của mình.

Thiếu Kiệt nghe Nhã Oanh nói thế cũng gật đầu hẳn thấy Nhã Oanh nói như vậy cũng biết cô sợ hẳn hỏi mọi người sao không đi đón hẳn. Nhưng Thiếu Kiệt vốn không phải người quan trọng những thứ hình thức mà điều này Hà Vi biết rõ nên nói với Nhã Oanh.

-Không cần đâu cậu Thấy Thiếu Kiệt nhà chúng ta có bao giờ trách móc chị em mình cái gì không. Mình thích gì mình làm anh ấy cũng chẳng nói gì.

-Hà Vi nói đúng đấy không phải cái gì cũng nói anh đâu. Bọn em có những việc riêng của mình. Cứ mỗi việc nhỏ nhặt đều nói cho anh biết thì anh mệt chết đấy. Ủa mà Hoàng Ngân không đi cùng hai người à,

Thấy thiếu Kiệt nói thế Nhã Oanh cũng gật đầu xem như mình đã hiểu. Trương Hạo nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng nhìn hẳn một lúc mới nói.

-Nó vừa chạy đi mua đồ gì đó lúc nãy. Nghe tao nói mày sắp về nhà nó chạy đi. Chưa được năm phút mày về tới cũng không biết đi đâu mất. À cái đồng linh kiện hư cũ thu mua lại của ve chai chừng nào xử lý đây mày mà

không lo cái đồng đó là tao cũng không biết phải thuê kho chỗ nào để làm mấy cái đồng đó đấy.

-Ừ qua tết tây xử lý còn vài ngày nữa thôi đợi đi tao tìm được người thích hợp rồi. Đợi bọn Lý Bân với Lâm Vũ đưa người qua để tao kiểm tra một vài kiến thức nữa là được.

Thiếu Kiệt lúc này cũng đáp lại lời của Trương Hạo vốn hắn còn lo lắng mình sẽ phải tự thân vận động nhưng qua sự việc giải cứu Hoàng Ngân hắn phát hiện có thể sử dụng người cho việc này. Mà đây lại là lĩnh vực người đó khá giỏi.

-Tao thật không hiểu được cái đồng rác đó mà đem về làm gì. Mua vài nghìn cả một đồng chẳng hiểu mà nghĩ sao nữa. Mấy cái bo mạch hầu như là lỗi thời chip cũng không sài được. Thế mà lại mua về.

-Cái đó vì không có vốn với kiến thức cần dùng thôi. Những thứ đó không kém tiền kiếm ra là bao nhiêu đâu. Có thể vài nghìn lời vài trăm nghìn là chuyện bình thường.

Trương Hạo lúc này cũng nhìn Thiếu Kiệt. Ngọc Nhi thì lắc đầu bởi những chuyện Thiếu Kiệt nói hoàn toàn khó hiểu một đồng rác linh kiện đúng hơn là hàng phế thải quăng ra không ai muốn mà trong lời hắn nói lại có thể kiếm vài trăm nghìn.

-Mọi người không tin sao. Những thứ đó có thể tạo ra vàng và nó sẽ không ngừng tạo ra vàng nếu chúng ta có một phòng thí nghiệm đúng mực.

Mọi người trong phòng khách lúc này há hốc mồm không thể tin được với những gì Thiếu Kiệt nói. Bởi vì họ thấy đúng hơn một mớ linh kiện rác thải lại cho ra vàng thì hoàn toàn không khả thi.

Lý Bân với Lâm Vũ lúc này cùng với một người nữa dường như vừa mới thức dậy buổi sáng đi vào trong nhà. Thiếu Kiệt nhìn ra bên ngoài mới cười

cười nói.

-Người tao cần lúc này cũng đến rồi. Nếu nói ở đây mọi người sẽ không hiểu nhưng với đối tượng cần nghe thì lại khác.

Lý Bân lúc này nhìn Thiếu Kiệt đang ngồi trên ghế mới lên tiếng nói với hắn.

-Anh Kiệt! Em đem thằng Xuân Lộc tới cho anh rồi nè!

-Ừ! Xuân lộc em trước giờ học hóa chắc tốt đúng không? Việc lần trước cám ơn em nhiều lắm không có em chắc chắn là không cứu được Hoàng Ngân một cách tốt như vậy.

Xuân Lộc lúc này nhìn qua mọi người một lúc mới gật đầu đáp lại lời Thiếu Kiệt.

-Chuyện đó không có gì đâu anh Kiệt! Trước em bị bọn trường khác ức hiếp cũng do anh ra mặt giờ Hoàng Ngân bị thế em có cái gì tốt đem ra giúp anh một chút thôi. Chứ em để không cũng không dám lấy ra làm bậy không khéo lại để chẳng biết khi nào mới sử dụng được.

-Vậy nếu anh cho em một phòng thí nghiệm riêng biệt xây dựng một cơ sở hóa học cho em để quây em đồng ý không?

Mọi người lúc này trong đầu hoàn toàn không hiểu những gì Thiếu Kiệt đang muốn trao đổi với Xuân Lộc. Lại muốn xây dựng một phòng thí nghiệm cho Xuân Lộc.

-Anh nói đùa nếu đã quây thì cần gì phải có phòng thí nghiệm. Chỉ cần đồ dùng thôi là được rồi.

-Không phải có phòng thí nghiệm có thể em sẽ không hiểu nhưng anh định sử dụng kiến thức hóa học của em để kiếm tiền cho mình nếu em đồng

ý anh mới có thể đưa cho em công thức hóa học và ký kết với em về hợp đồng làm việc.

Ngay cả Trương Hạo lúc này cũng nhìn lấy Thiếu Kiệt bởi hẳn biết việc liên quan đến hợp đồng làm việc chắc chắn sẽ không phải đùa. Mà nhìn việc này như chắc chắn Thiếu Kiệt phải làm.

Xuân Lộc lúc này cũng im lặng suy nghĩ điều gì đó. Hẳn biết Thiếu Kiệt đang thật sự nghiêm túc. Việc lựa chọn này có thể ảnh hưởng đến quyết định của hẳn không nhỏ.

-Em có thể về nhà suy nghĩ điều này được không Anh Kiệt? Hiện tại em chưa biết mình phải làm gì tuy em giỏi hóa thật nhưng có những môn học em cực kỳ thấp điểm. Em cần phải hỏi ý kiến của mẹ mình xem như thế nào.

-Được việc này ảnh hưởng không nhỏ em có thể về hỏi ý kiến bố mẹ. Nói làm việc cho anh còn họ muốn gặp anh thì em đem họ tới đây. Anh hi vọng em đưa ra được cho mình con đường phát triển hơn. Vì làm việc với anh em có thể cũng được như Lâm Vũ vừa làm chơi chơi vẫn có tiền chỉ khi nào thật cần thiết mới phải mệt. Mà cũng chẳng chiếm dụng thời gian của em nhiều lắm đâu. Về hỏi ý kiến của bố mẹ đi càng sớm càng tốt cho anh kết quả là được.

Thiếu Kiệt lúc này vỗ vai Xuân Lộc để cho hẳn có được sự quyết định của mình.

-Vâng để em chạy về hỏi cái đã. Chiều này em sẽ trả lời cho anh. Tuy là em đã có quyết định trong lòng mình. Nhưng trước giờ em chưa có việc gì mà không hỏi qua bố mẹ nên lần này cũng thế. Anh Kiệt thông cảm!

-Ừ em cứ về hỏi đi anh đợi!

Xuân Lộc lúc này cũng rời đi. Mọi người nhìn theo một lúc rồi mới bắt đầu. Bởi ai cũng tưởng rằng Xuân Lộc đã bỏ lỡ một cơ hội cần có. Khác với mọi người Thiếu Kiệt lúc này lại cười cười gật đầu nói.

-Thằng nhóc này được! Cũng khá, biết cái nào cần phải hỏi ý kiến người thân của mình.

-Ấy em thấy nó nhất gan thì có lại cần hỏi người nhà.

Lý Bân Nhìn về phía Xuân Lộc rời đi mới lắc đầu nói với Thiếu Kiệt như chê trách. Thiếu Kiệt lúc này cũng nhú mày nói.

-Xuân Lộc nó làm đúng đây việc này nó cần phải hỏi người thân nó. Mấy chú có biết môi trường làm việc với mấy công thức hóa học nguy hiểm thế nào không. Một phương trình công thức sai cũng có thể dẫn đến nhiều điều phiền phức. không phải như code máy tính code sai có thể làm lại. Phương trình hóa học tính toán sai. Có thể mất mạng không hỏi ý người thân tự quyết định sẽ hình thành việc tự mãng như thế mỗi khi thực nghiệm công thức luôn tự cho là đúng như thế có chuyện là chết người đấy.

Lúc này mọi người mới ngẩn ra một lúc mới gật đầu. Lý Bân với Lâm Vũ bỗng nhiên nhớ tới tràng cảnh hai bình thủy tinh hóa học hôm cứu Hoàng Ngân ném vào trong nhà và những viên natri nhỏ trong lọ thủy tinh khi gặp nước phát nổ cũng rùng mình.

Trương Hạo lúc này mới lên tiếng hỏi Thiếu Kiệt.

-Ừa vậy việc Xuân Lộc làm gì liên quan đến cái đồng linh kiện máy tính. Làm sao một đồng rác lại biến thành vàng được khó hiểu quá.

-Hiện tại về phần lý thuyết thì mọi người khó có thể hình dung bởi vì vàng là một kim loại hiếm mà con số nó lại có hạn nên nó sẽ quý. Nhưng mọi người không để ý thấy trên linh kiện điện tử đều có thành phần được mạ vàng hay sao.

Lâm Vũ lúc này suy nghĩ cái gì đó mới ngơ ngác hỏi Thiếu Kiệt.

-Ừa mấy cái chân kết nối ram với chip CPU là vàng thật à? Sao họ bán rẻ vậy?

-Ừ hầu hết là phủ vàng lên đấy. Nhưng lớp này nếu bóc tách ra và làm đúng theo quy trình hóa học sẽ cho ra vàng một cách đúng nghĩa.

Trương Hạo lúc này mới vỗ đùi cái bốp làm mọi người giật mình. Hắn nhìn qua Thiếu Kiệt mới trách móc.

-Sao mà không nói sớm! Tao để cái đồng đó ở ngoài người ta lấy mất làm sao?

-Lấy rồi làm được gì? Không có công thức không có quy trình làm sao thành vàng được, lấy về cũng là phế liệu thôi. Nếu thật sự làm đúng cách và theo công thức hóa học nguy hiểm sẽ có thể thu được hai hợp chất và Vàng và Bạc. Như thế một vài cái mạch điện tử mua giá ve chai có thể thành vài trăm nghìn.

Hà Vi lúc này mới đem suy nghĩ của mình nói với Thiếu Kiệt. Bởi cô thấy tại sao người ta lại không dùng các kim loại khác mà phải sử dụng kim loại quý này trên một vật có thể nói là ngày càng phổ thông.

-Thiếu Kiệt người ta sao không sử dụng kim loại khác mà lại sử dụng vàng. Nó quá mắc làm giá thành quá cao. Trong khi giá bán ra của một cái mạch máy tính không nhiều. Họ làm như thế vẫn có lãi sao.

-Tuy là một trong những kim loại quý hiếm và đắt tiền nhưng với những đặc tính quan trọng như dẫn nhiệt, dẫn điện tốt và không bị ôxy hóa, vàng còn được con người còn sử dụng trong các thiết bị điện tử và ngành công nghiệp máy tính. Số lượng vàng được sử dụng cho ngành công nghiệp máy tính có thể lên đến hàng trăm tấn mỗi năm. Với sự phát triển nhanh đến chóng mặt của công nghệ thông tin, số lượng các linh kiện bị hỏng hóc và

thay thế cũng không ít, chính vì lý do này mà đã có cả một ngành công nghiệp chiết xuất vàng từ các linh kiện máy tính cũ. Ở nước mình thì không có nhưng ở nước ngoài thì có rồi. Quan trọng là họ không công khai thôi.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 377: Virut Tự Phát Triển

Hà Vi lúc này nhìn Thiếu Kiệt như muốn hỏi hẵn thật sự có được quy trình và công thức đó. Thấy Hà Vi nhìn mình như thế Thiếu Kiệt cũng gật đầu. Cái gì hẵn biết thì hẵn sẽ nói mình biết. Việc này hẵn đã từng làm theo những hướng dẫn cùng với việc mua những hóa chất từ chợ hóa chất về nghiên cứu và cũng cho ra thành phẩm không chỉ vài lần. Hà Vi lúc này mới nói với hẵn.

-Thiếu Kiệt như thế là tạo ra vàng lậu rồi. Dù là trong phòng thí nghiệm nhưng nó cũng không thuộc về chính quy.

-Xét về một mức độ nào đó thì đây đúng là” Vàng lậu”. Thường công thức này được hợp thức hóa cho nhà nước sẽ trở thành vàng chính quy nhưng như thế thì làm sao anh kiếm được tiền cho mình chứ. Vốn anh bỏ ra công thức của anh cách làm của anh. Nếu cái nào anh cũng góp cho nhà nước hết cũng đâu được, ít nhất anh phải hưởng lợi được từ nó chứ.

Hà Vi suy nghĩ một chút mới nói với Thiếu Kiệt. Việc này em sẽ nói với ông nhưng chắc chắn phải có đường khổng chế lượng vàng lậu làm ra nếu không thì khá nguy hiểm. Thiếu Kiệt hẵn chưa nghĩ đến chuyện này vốn những lần đó hẵn bán dựa theo những nhà kinh doanh vàng bạc với giá bình thường và cũng chỉ là lượng vàng nhỏ nhất định. Giờ nếu thật sự làm lớn chắc chắn sẽ không được. Vì mỗi năm có thể có hơn vài tấn vàng thông qua việc chiết xuất mà thu lại.

-Như thế anh phải được ba phần trong đó bảy phần thuộc về nhà nước. Và người làm việc này là của anh, như thế mới đảm bảo an toàn và anh

cũng có thể thu về lượng linh kiện cần thiết theo dạng ve chai mới được. Chứ không anh bỏ tiền ra mà không nhận lại được gì. Còn nhà nước không lẽ lại công bố một công ty thu mua ve chai linh kiện điện tử sao. Em nói với ông như vậy xem ông tính như thế nào.

Hà Vi thấy Thiếu Kiệt làm ra nhượng bộ như thế cũng vui trong lòng không ít. Còn với Thiếu Kiệt hẳn lại nghĩ khác. Nếu thật sự hẳn không thông qua được sự ủng hộ của nhà nước với việc này thì sẽ khá nguy hiểm với số lượng ít sẽ không có chuyện gì những nếu số lượng ngày một nhiều sẽ là chuyện khác. Nếu giữ riêng cho mình quyền lợi mà không chia sẻ chắc chắn sẽ có người dèm pha và làm khó dễ thắt chặt công việc này.

Hoàng Ngân lúc này thấy mọi người ở trong nhà đầy đủ trên tay còn cầm theo một túi to đồ ăn vừa bước vào trong nhà Hoàng Ngân đã lên tiếng.

-Biết mọi người về em có mua một số đồ ăn sáng cho mọi người này. Vì Anh Kiệt vừa mới phải truyền máu nên em mua phở thôi mọi người cùng ăn nhé.

Âm thanh của Hoàng Ngân làm mọi người nhìn về phía cô. Thiếu Kiệt mới lên tiếng nói.

-Thôi Hoàng Ngân đã nói thế thì mọi người ăn sáng luôn đi. Mai mốt em cũng đừng lo lắng quá vấn đề này. Khi nào ăn mọi người cùng nhau gọi đem tới không cần em phải đi mua như vậy đâu.

Hà Vi cũng gật đầu lấy cái túi đồ ăn mà Hoàng Ngân mua về. Lý Bân nào chịu bỏ qua hẳn thấy ăn uống nên nhanh chóng chạy xuống bếp mang theo một chồng tô với đĩa muống lên. Mỗi người chia nhau một phần đem thức ăn đặt cả trên bàn.

Thiếu Kiệt bây giờ mới ôm lấy cái laptop mở máy nhìn xem những thứ cần thiết mới nói với Hà Vi.

-Em gọi điện cho ông Lưu nói về việc cách ly máy tính đi. Hôm nay anh sẽ cho nó công khai việc này không thể đợi nữa nếu đợi nữa chắc chắn không ổn số tiền lên quá cao rồi. Không ngờ mới có hai ngày không theo dõi vi rút đã đi tới mức độ này.

Nhã Oanh lúc này mới nhìn về phía màn hình vi tính còn Lâm Vũ cũng bỏ chỗ chạy ra phía sau Thiếu Kiệt nhìn. Nhìn vào màn hình Lâm Vũ lúc này mới đếm những con số đang ngày càng tăng lên trong bản danh sách của Thiếu Kiệt.

-Một, hai, ba.... mười con số là hàng tỷ... Cái gì hàng tỷ... tiền này quy đổi ra tiền nước mình là sẽ bao nhiêu anh Kiệt.

-Hai ngày nay quên kiểm soát nó chạy chết người rồi! 9,1 tỷ đô la giá hiện tại 18 ngàn trên một đô thì gần bằng 163,800 tỷ tiền nước mình.

Mọi người đang ăn cũng rớt đũa ngày cả Hoàng Ngân cũng Hoàng Lâm Nhu đang uống cốc nước cũng làm rơi mất. Thiếu Kiệt lúc này mồ hôi trên trán cũng thấm ra hần biết lần này làm lỗ. Cũng may hần đã chia nhỏ tạo ra hơn 100 tài khoản ảo tương đương mỗi tài khoản có tầm 80 đến 90 triệu còn số còn lại trong tài khoản của hần.

-Thiếu Kiệt đừng giỡn chơi... Giờ này không phải lúc nằm mộng đâu tiền đó ở đâu thế ... Đừng nói là mày làm cái gì lấy của người ta nhé.

Trương Hạo lúc này cũng run run nhìn Thiếu Kiệt. Lúc này bên nữa vòng trái đất. Ngay khi Thiếu Kiệt để cho vi rút lộ ra. Toàn bộ hệ thống internet của các quốc gia bị gián đoạn máy tính bị tắt nguồn treo máy. Hàng loạt công ty bị ảnh hưởng. Các công ty an ninh mạng được triệu tập cuộc họp khẩn.

Hàng loạt công ty lâm vào cảnh hỗn độn người làm việc chạy khắp nơi với cái đồng giấy tờ, không có máy tính sử dụng họ bắt buộc phải tìm cách để hoạt động.

Thiếu Kiệt nhanh chóng nói với Hà Vi.

-Nhanh báo cho ông Lưu các máy có tình trạng treo máy đứng máy ngưng hoạt động cách ly kể cả máy tính của cả quốc hội cũng phải như thế.

-Anh Kiệt lần này anh chơi lớn rồi!

Lâm Vũ lúc này nhìn Thiếu Kiệt nói ra những gì hẳn suy nghĩ Hà Vi nhanh chóng bước ra ngoài gọi điện cho Lưu Hoan. Thiếu Kiệt vẫn đang thắc mắc vốn những tài khoản trong ngân hàng UBS không sẽ không thể nào lên tới con số đó. Hắn bắt đầu rà lại những dữ liệu thông tin. Hắn chợt nhận ra khi hắn làm vòng luân chuyển số tài khoản cố định mà quên mất những tài khoản của các ngân hàng khác chuyển vào trong những số tài khoản ấy cũng được virus ngầm định nghĩa là những nơi cần phải đi qua.

Khi không có Thiếu Kiệt kiểm soát những con virus tự động đưa các tài khoản này vào vòng luân chuyển bắt đầu vòng lặp chuyển và nhận mới. Số tiền trong đó cũng bị lấy đi. Thiếu Kiệt lúc này mới lau một chút mồ hôi trên trán của mình. Vòng nối tiếp đó bị tiếp diễn với những tài khoản gửi và nhận kèm theo tốc độ lây lan qua giao dịch khiến cho những tài khoản của hắn mỗi vòng lặp lại nhiều hơn số tiền cần thiết lại từ đó chuyển đi tới những số cố định khác.

Hắn chợt phát hiện ra không chỉ có virus hoạt động cải tiến theo trình tự của vòng lặp tuần hoàn, mà hầu như bây giờ tất cả các ngân hàng hắn đều có thể vào được thông qua dấu vết của virus để lại.

-Thôi xong lần này chơi đại thật rồi! Dù nếu có tìm kiếm cũng không biết được số tiền này sẽ ra sao nhưng chắc chắn sẽ không ít. Công ty lớn nhỏ bị liên quan đi. Hiện tại họ có tra cũng không phải đơn giản từ một nghìn tài khoản ban đầu có thể thành một triệu tài khoản liên quan tới nó. Nên chắc chắn sẽ không sao. Số tiền cũng không phải nghìn tỉ đô chắc cũng không sợ người khác mò đến.

Mọi người nghe Thiếu Kiệt nói như thế cũng thở phào một hơi. Nếu như mà họ có thể tìm đến có thể Thiếu Kiệt sẽ phải đối diện với tòa án quốc tế bởi số tiền này là quá lớn.

Nhìn vào ngày tháng trên màn hình máy tính Thiếu Kiệt lúc này cũng lắc đầu. Hiện tại đối với nước ngoài có lẽ đã là ngày 29 tháng 12 năm 2008. Thiếu Kiệt thở dài một hơi. Đối với việc những người ở nước ngoài phải đối phó với virus không kiểm soát của hân ra sao thì hân không biết. Nhưng có thể nói hiện tại hân an toàn với số tiền lấy được. Việc chính bây giờ là hân sẽ phải di chuyển tài khoản ảo vào tài khoản chính theo trình tự được hợp thức hóa.

-Thiếu Kiệt! An toàn thật không đó. Tiền nhiều như thế mà định làm gì? Nhớ mua cho tao một chiếc xe giống như hồi gặp ông Lưu nhé!

Trương Hạo lúc này mon men đến bên cạnh Thiếu Kiệt xin xỏ. Mà ngược đời nhất là khi Thiếu Kiệt đang sở hữu con số có thể mua được cả máy bay chiến đấu thì thằng này nó lại xin một chiếc xe BMW.

-Má mà nhìn xa một chút được không! Tiền này sẽ hợp thức hóa sau còn xe thì nhất định mỗi người sẽ có một chiếc. Chừng nào có bằng mới được chạy còn bây giờ thì tuyển tài xế đi.

Lâm Vũ lúc này mới nhìn Thiếu Kiệt cười cười như muốn nói gì đó. Thiếu Kiệt lắc đầu nói với hân.

-Liên hệ với những người đủ lực ở trong cái diễn đàn hoặc một số thành viên chuyên nghiệp đi sắp tới em sẽ quản lý bộ phận hacker đó cho anh. Còn quyền lợi của chú mày không thua người khác đâu. Lý Bân thì để kiểm công ty truyền thông nào mua lại cho chú mày làm nhưng với điều kiện phải đủ thực lực. Tiền chi ra phải thu vào. Không phải mỗi lần đều được như thế này. Còn khá nhiều thứ phải làm xem ra mệt rồi đây.

Hoàng Lâm Nhu lúc này mới nhìn Thiếu Kiệt lắc đầu nói.

-Xem ra lại ít ăn cơm nhà nữa rồi! Mà thôi con làm gì con làm đi! Mẹ ăn no rồi đi ra cửa hàng đây. Tiền nhiều nhưng làm việc phải có mục đích nhớ đấy.

Thiếu Kiệt nhìn mẹ mình cũng gật đầu hiện tại hăn sở hữu số tiền nhiều người mơ ước nhưng hăn cần phải lo lắng nhiều điều hơn. Tuy tầm nhìn hăn không nằm ở trong nước nhưng hăn cần phải củng cố cho mình thực lực thật vững chắc. Hà Vi lúc này đi từ bên ngoài vào lên tiếng nói với Thiếu Kiệt.

-Tối nay những người kia muốn gặp anh. Xem ra anh chuẩn bị tinh thần nghe mắng đi là vừa. Việc anh làm hôm qua với những gì cảnh báo ông Lưu, làm cho họ muốn gặp anh để thương lượng vụ cơ sở vàng đấy.

Bây giờ Thiếu Kiệt lại không biết mình nên vui hay nên buồn. Việc này Hà Thúc bắt buộc phải gặp hăn, mà còn đem theo cả mọi người chắc chỉ có thể đi máy bay chuyên dụng. Thiếu Kiệt lúc này thật sự không ăn nổi đồ ăn hăn cần phải tìm cách để qua việc bị mắng lần này.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 378: Đối Tác Làm Ăn

Thiếu Kiệt đang đau đầu với buổi gặp tối này. Mọi người chỉ có Lý Bân là vẫn chăm chú dùng đồ ăn. Mọi người đang chờ xem Thiếu Kiệt sẽ đưa ra quyết định như thế nào mà nhìn hăn có vẻ khá căng thẳng. Hà Vi nhìn Thiếu Kiệt như thế cũng ngồi xuống bên cạnh hăn nói.

-Em chỉ nói với ông về việc anh có thể chiết xuất vàng và nói ông Lưu về vi rút anh đã dận thôi. Còn số tiền kia thì em chưa nói. Vì bản thân nó là tiền anh kiếm được dù điều đó là không hợp pháp nhưng có lẽ như thế sẽ tốt hơn. Vô Ảnh cần có nhưng thứ mà ở đó họ chưa có. Trước sau gì những đối thủ nước ngoài của anh mạnh hơn phải cần đến họ. Việc đầu tư vào vấn đề đó thật sự cần thiết. Tuy nhà nước cấm tàng trữ quân đội riêng nhưng nếu là anh thì chắc mọi người sẽ hiểu. Trước hết cứ định danh một công ty bảo vệ riêng biệt. Sử dụng công ty đó để sở hữu quân trang cần thiết. Còn về những vấn đề khác tùy anh quyết định.

Hà Vi đã nói ra những điều như vậy Thiếu Kiệt cũng im lặng. Dù sao trước giờ hăn chưa nghĩ đến quân đội cho riêng mình. Nhưng lần này lại khác. Nếu thật sự hăn ra nước ngoài võ công không nói nhưng có những thứ sử dụng tới súng ống quân dụng thì chắc chắn hăn phải có người bảo vệ an toàn cho mình.

Thiếu Kiệt cũng khá bất ngờ tại sao Hà Vi lại chấp nhận cho hăn đào tạo quân đội theo cách chính quy. Còn ủng hộ hăn trong việc này nên mới hỏi Hà Vi.

-Phải có cái gì đó em mới quyết định như thế này đi! Chắc không phải ngẫu nhiên mà em muốn anh xây dựng quân đội cho mình đúng không?

-Em chỉ phòng ngừa thôi. Ngô Trực trước này một tay buôn bán ma túy và một trong những đầu nậu lớn trong nước từ tam giác vàng. Lần này hẳn bị chết bởi anh. Hầu hết những người bắt được đều là ở vùng tam giác vàng này. Anh cũng biết nơi đó địa hình hiểm trở. Hầu như rất khó để có thể bắt gọn những người đó. Nơi này con là nơi cung cấp hơn ba phần tư thuốc phiện chưa qua sơ chế. Ngô Trực là một trong những tay đầu nậu ở đây. Anh nghĩ khi một con đường bị cắt người của hắn không thể xuất hàng hoặc đem thuốc phiện chưa qua sơ chế trở thành thành phẩm thì thế nào.

Đem phân tích của mình nói ra cho Thiếu Kiệt biết tại sao cô lại ủng hộ hắn trong vấn đề xây dựng thế lực cho mình làm cho Thiếu Kiệt mới thật sự nhận ra Ngô Trực chết cũng không phải là tốt mà là một sự bất lợi bắt đầu.

-Nhưng nếu đào tạo cơ sở quân đội thì như thế chắc chắn sẽ không được. Việc này quá nguy hiểm cho an toàn quốc gia chắc chắn sẽ không được ủng hộ.

-Ừ nhưng nếu anh là một công ty bảo vệ cấp quốc tế thì có thể thuê người của quân đội nước ngoài huấn luyện. Nhưng nơi này không thể thiếu những trang bị như ở trong nước, cái họ cần là tiền. Mà hình như giờ đây anh không thiếu tiền đi.

Thiếu Kiệt trước giờ vẫn chưa nghĩ đến chuyện này. Đúng vậy hắn hoàn toàn không nghĩ đến mà giờ đây Hà Vi đưa ra ý tưởng cho mình hắn bỗng mỉm cười. Đúng cái hắn có bây giờ là Vô Ảnh và Tiền nếu cần thiết thì nhất định phải làm. Cũng phải đề phòng những chuyện khác xảy ra cho người nhà của mình.

-Em nói nếu anh đem việc này ra thương lượng với ông thì có sao không? Anh nghĩ là anh phải cần thiết suy nghĩ kỹ đến vấn đề em vừa nói rồi đấy.

-Cái đó anh không được nói là em nói. Với anh phải tự thân thuyết gián với ông của em thôi. Chắc chắn ông sẽ cho anh làm nếu thấy điều đó là cần thiết. Nhưng vấn đề là Vô Ảnh anh không được để lộ ra. Việc có trước và sau khi được ông đồng ý lại là hai chuyện khác nhau một trời một vực đấy.

Hoàng Ngân thấy tâm tình của Thiếu Kiệt cũng tốt lên mới nhìn hần cùng với mọi người nói.

-Em bỏ thời gian đứng cả buổi để mua đồ ăn sáng mà mọi người giờ định không ăn sao? Sau nay em không bao giờ nói chuyện với mọi người nữa giờ.

-Ấy Ấy! Bọn nó không ăn đâu có nghĩa là anh không ăn đâu! Ăn chứ sao không có thực mới vực được đạo mà!

Trương Hạo nghe thế cũng vội vàng cầm đĩa lên với tô phở trong tay mình hần bắt đầu ăn. Mọi người thấy thế kể cả Thiếu Kiệt cũng lắc đầu dùng bữa của mình. Tâm tình của hần thật sự tốt lên đôi chút.

Ngay tại Ngọc Châu lúc này. Trong tang lễ của Ngô Trực, vừa đến viếng một người khách nước ngoài. Hần được nhà họ Ngô tiếp đón một cách trọng thể.

Người đàn ông ấy ngồi đối diện với Ngô Kỳ và Diệp Nhi được đích thân Diệp Nhi rót trà cho hần nói.

-Làm phiền anh quá không ngờ anh lại đến đây lúc này.

-Chị đừng nói thế làm ăn với anh Trực bao nhiêu năm nay tôi đến là lẽ phải có. Bố tôi mất anh Trực cũng đến thì ngày hôm nay anh ấy ra đi thì tôi

cũng phải đến chia buồn cùng gia đình.

Ngô Kỳ nghe thế cũng thở dài một hơi nhìn người đàn ông trước mặt mình mới lên tiếng.

-Tôi không ngờ thằng em mình lại có mối quan hệ với anh đấy. Chúng tôi tuy biết nó làm gì nhưng hoàn toàn không nghĩ đến sau lưng nó lại là các anh.

Người đàn ông lúc này cũng gật đầu cười cười nói với Ngô Kỳ.

-Kể từ năm đó bố tôi thấy tình hình bất ổn lúc đó là anh Trực đã làm việc với chúng tôi rồi năm đó bố tôi với danh nghĩa đầu hàng nhưng thật chất là giao dịch cùng với Nhà nước thôi. Bởi thế bố tôi chỉ bị quản thúc tại Yangon mà không phải lo lắng. Và tôi cũng được lệnh điều đi một nhóm quân của chính mình.

-Như thế thì giải thích tại sao một lực lượng có thể đảo chính ngay trong tại đất nước mà người cầm đầu là bố anh tư lệnh Khun Sa lại ra đầu hàng. Trên mặt truyền thông thì chúng tôi chỉ biết đội quân Mong Tai của nhà anh có hơn mười ngàn người và có cả súng phòng không lúc bấy giờ đi. Hiện tại tuy không ra mặt chắc người của anh cũng không ít hơn như thế tôi nói đúng không ngài Khun Chang.

Ngô Kỳ lúc này mới nói về những gì hắn biết đối với người được cả thế giới công nhận là trùm ma túy bậc nhất thế giới Hoàng Tử Chết Khun Sa. Người được Mỹ truy nã với giá trị lên đến hai triệu đô la thời bấy giờ. Và khi hắn đầu thú được hưởng chính sách khoan hồng.

Chính phủ Hoa Kỳ từng yêu cầu Chính phủ Myanmar giao Khun Sa cho Hoa Kỳ xét xử nhưng bị từ chối dẫn độ với lý do Khun Sa là người Myanmar nên phải để cho tòa án Myanmar xét xử. Quyết định này của Myanmar là phù hợp với các quy định của luật pháp quốc tế cũng như những thông lệ về ngoại giao. Các Tòa án của Hoa Kỳ không thể có thẩm

quyền vượt ra ngoài lãnh thổ của mình trong đối với các vụ án có yếu tố người nước ngoài xảy ra trên lãnh thổ nước đó, nhất là các nước có chủ quyền.

-Cũng không sai biệt lắm về cơ cấu thì tương đối giống nhau. Tôi với bố luôn muốn có một đất nước cho riêng mình. Khi đội ngũ mười ngàn người kia giải giáp quy hàng không bao lâu lại về dưới trướng của tôi. Thông qua các công việc chính quy bên ngoài của bố tôi lúc bấy giờ. Còn bên trong chúng tôi vẫn là một đội quân mà những đối thủ khác phải e ngại.

Khun Chang lúc này nhìn Ngô Kỳ nói ra lý tưởng của hắ và bố mình. Dù cho đến cuối đời mình Khun Sa có thể chết vì bệnh nhưng ông vẫn được người khác tạc tượng ghi nhớ về một thời oanh liệt một con người với quân đội của mình trong chính một đất nước làm cho cả thế giới phải e ngại.

-Xem ra chúng tôi chỉ biết được qua thông tin truyền thông quá ít. Không ngờ rằng đội quân ấy của bố cậu lại được nối tiếp bởi chính thành viên trong gia đình. Như thế chỉ là ngoài mặt được làm im lặng bớt đi những thứ khác. Còn bên trong thì mọi thứ vẫn như cũ thôi.

Diệp Nhi lúc này mới cười cười nói với Khun Chang dù sao thì nếu như những gì hắ nói thì một đội quân mười ngàn người và đang phát triển ngầm cũng là một thế lực đáng sợ không thua kém gì một quân đội quốc gia. Bởi chỉ cần họ còn buôn bán ma túy bất cứ vũ khí nào họ cũng đều có thể mua được bằng tiền hoặc trao đổi bởi hàng hóa.

-Lần này tôi đến viếng anh Trự cũng là dịp chính thức hỏi xem gia đình có muốn tiếp tục nối lại quan hệ hay không. Vốn Anh Trự là một trong những người nắm giữ một phần ba tổng sản lượng thuốc phiện mà chúng tôi cung cấp cho nước ngoài. Hi vọng gia đình sẽ suy nghĩ thật kỹ lưỡng.

Khun Chang lúc này mới nói ra mục đích thật sự của mình về chuyến đi viếng này của hần. Bởi Ngô Trực có điều kiện có thể xuất hàng đi ra nước ngoài mà không phải bị những công đoạn kiểm tra gắt gao cùng với những lo lắng thất thoát hàng hóa nên Khun Chang muốn thử xem hần có thể giữ đường dây này tiếp tục hay không. Diệp Nhi lúc này mới thở dài nói.

-Nếu vấn đề này thì có thể. Nhưng dạo gần anh cũng biết rồi đấy. Ngô Trực bị sát hại cũng bởi thì kẻ thù. Chặt đứt đường dây của cậu ấy ở một số điểm. Và nếu chỉ chuyển số lượng không thì chúng tôi cũng không có được nhiều lợi nhuận.

Khun Chang lúc này im lặng suy nghĩ điều gì đó, cầm trong tay tách trà uống một hớp rồi mới nói với Diệp Nhi.

-Được chỉ cần gia đình giữ được lượng hàng chuyển ra nước ngoài số lượng lớn là được. Còn về vấn đề kẻ thù của gia đình chúng tôi sẽ giúp. Có nhiều việc những người chúng tôi làm việc sẽ tốt hơn là những người chính trị như các vị đây. Chỉ cần bảo đảm đường dây chúng ta sau này sẽ hợp tác tốt về phần những người kia. Tôi sẽ cho người tiến hành làm việc.

-Được một lời nói đã định sau này chúng ta sẽ trở thành đối tác làm ăn lâu dài. Tôi không tin với địa vị của mình những lô hàng đó lại bị gặp trở ngại với lại. Những gì Ngô Trực làm được thì chúng tôi sẽ làm được anh cứ yên tâm.

Ngô Kỳ lúc này cũng tươi cười cam đoan với Khun Chang về những gì hần làm được. Thông qua Diệp Nhi trước này vẫn được Ngô Trực nói về việc làm ăn bà cũng biết không ít. Việc này hầu như là nằm trong tay bọn họ.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 379: Được Nước Làm Tới

Thiếu Kiệt ở mãi trong nhà làm việc cả nguyên buổi sáng để chuẩn bị Hà Thúc và nhóm người của ông tối nay sẽ tới đây. Hắn tâm tình khó chịu. Nên mới rời khỏi nhà. Trên người vẫn mặc bộ quần áo không thể thường hơn, cái quần sọt kaki vừa đủ phủ qua khỏi băng vết thương.

Khải Huy thì muốn lấy xe chở hắn đi còn hắn thì lại không muốn. Lắc đầu Hà Vi còn chằm chọc hắn.

-Đã què còn khoái đi bộ. Thật chả hiểu anh nghĩ sao nữa. Thôi để cho Thiếu Kiệt anh ấy muốn làm gì làm đi anh Huy ơi.

Nghe lời Hà Vi nói thế Khải Huy cũng gật đầu. Vốn Thiếu Kiệt hắn muốn đi vòng vòng nhưng nghĩ đến dạo gần đây không biết những cơ sở của mình như thế nào nên đành gọi bác xe ôm gần đó chở mình đi. Vốn không có khách cũng biết Thiếu Kiệt hào phóng không kém gì. Nên nhanh chóng hai người trước sau. Trên xe đi dạo vòng vòng thành phố qua những nơi mà mọi người đang làm việc.

Thiếu Kiệt đến gần chỗ công ty chuyển phát nhanh thì để cho người xe ôm quay về. Hắn muốn xem lượng khách hàng và sự hoạt động của những nhân viên gần đó như thế nào. Ghé vào một quán cà phê ven đường Thiếu Kiệt ngồi xuống cởi cái nón vừa mới mua ở dọc đường để che nắng khi tham quan những chỗ làm việc của những người bên dưới mình.

Nếu Tô Thanh cũng không thể nào nhận ra Thiếu Kiệt lúc này vì hắn đi vài chỗ. Nhìn ngồi một chút ở mỗi nơi lại là dưới trời nắng gắt môi trường thì ô nhiễm bởi bụi bẩn nên khó ai có thể nghĩ một người thanh niên mặt

bụi bặm ngồi tại quán nước cách chỗ họ chỉ vài bước chân lại là ông chủ phía sau công ty. Nơi nào Thiếu Kiệt cũng chỉ ở lại vừa đủ nghe được tâm tư của nhân viên của mình.

Hướng vào trong quán Thiếu Kiệt gọi nước uống cho mình như những người khác gần đây.

-Cho ly cà phê với bình trà đi chị ơi!

Hầu hết những quán cà phê thế này một là pha nước cốt trộn chung với nước dảo lần hai của cà phê hoặc là pha một lần với số lượng nhiều nên hầu hết cà phê được để trong một chai nhựa. Khi khách gọi chỉ cần đem ra chế ra ly vừa đủ bỏ đường khuấy vài cái rồi bỏ đá vào. Thiếu Kiệt lấy ống tay áo mình quẹt một đường mồ hôi trên trán.

Ly cà phê được đem ra để trước mặt hắn, người đó bỗng nhiên nhìn Thiếu Kiệt một lúc. Thiếu Kiệt lúc này cũng không quan tâm lắm hắn cũng không lạ gì những quán cà phê như thế này khi thấy khách lạ thường hay nhìn kỹ họ. Bởi như thế mới tính giá khác biệt với được khách quen của quán.

Thấy một nhóm nhân viên của dịch vụ giao hàng đang ngồi bên cạnh mình Thiếu Kiệt giả vờ lên tiếng hỏi.

-Anh ơi! Mình xin vào bên này làm để không anh?

Nghe được lời Thiếu Kiệt những người bên cạnh cũng lắc đầu nói.

-Dễ thì có đó nhưng mà quan trọng ngày em chạy được bao nhiêu bill thôi. Chứ ngoài thủ tục bình thường chỉ cần một khoản tiền thế chân. Xe máy với lại mấy sợi dây ràng. Bên công ty cung cấp dụng cụ cho em làm việc rồi. Chủ yếu là chạy nổi hay không thôi, mà em có xe máy chưa?

-Ừa em thấy mấy công ty khác có xe máy của họ mà. Công ty mình phải sử dụng xe máy nhân viên như thế chạy một ngày hao tiền xăng chết làm sao mà được.

Mọi người lúc này cũng cười cười nhìn hắn như kẻ không biết gì lắt đầu. Một người vừa đặt ly cà phê của mình xuống nói với Thiếu Kiệt.

-Cái đó mới quan trọng đấy! Đối với các công ty khác có xe thật nhưng mà mình làm lương cứng tiền bill không nhiều. Mà công ty này lương cứng có, hợp đồng lao động có, bảo hiểm cũng đầy đủ. Phụ cấp xăng xe một tháng cũng không cao nhưng nếu một quận em chạy ngày chừng ba mươi đơn hàng mỗi đơn 10 ngàn là em có ba trăm rồi tiền xăng lúc đó mà em tiếc nữa mới lạ đấy. Trước anh cũng như em vậy cứ nghĩ chạy như thế tiền lương không đủ tiền xăng. Sau này mới biết công ty phân ra một người chỉ chạy trong một quận chia phường với nhau mà chạy có một tuyến đường không tới vài trăm mét mà có cả năm sáu đơn hàng như thế anh bỏ túi một ngày ít nhất ba trăm một tháng ngoài tiền lương cứng, còn có thêm tiền bill nữa là gần mười triệu em kiếm đâu ra việc như thế bây giờ. Nhưng mà quan trọng mình rảnh đường thôi.

Thiếu Kiệt lúc này ra vẻ hiểu. Bởi mô hình này hắn đã đưa cho Tô Thanh và Phan Nguyệt hoạt động hắn không tin mình có thể thất bại những năm đầu này hầu hết là ăn chia năm mười năm mười với người bán hàng và người giao hàng. Hắn sẽ không lỗ nhưng cũng muốn biết tâm tư của mấy người này.

-Thế sao mấy anh không ra riêng làm như thế không phải làm được nhiều tiền hơn sao?

Người đó lắt đầu nói với Thiếu Kiệt.

-Ra ngoài tự kiếm đơn chạy không được nhiều. Với lại bên này hợp tác với những nơi bán hàng trên mạng có nhiều đơn lắm anh em chạy không

hết còn chạy bên ngoài làm gì. Chú mày xin vào làm đi rồi biết. Có xe máy là được. À mà đủ tuổi lái xe máy chưa?

Thiếu Kiệt đang định trả lời thì ở đằng sau lưng hắt vang lên một âm thanh hắt nhớt rất kỳ cho đến hiện tại. Âm Thanh này hắt ghim trong lòng từ lúc nhỏ cho đến hiện tại.

-Nhà nó có mỗi xe đạp giờ này ngoài đường chắc cũng thất học rồi. Trước đây nó bưng phở cho nhà cô chứ đâu!

Một người phụ nữ đi đến trước mặt Thiếu Kiệt nói.

-Sao thằng nhóc dạo này lớn dữ. Mẹ con mày sao rồi! Năm đó mẹ mày thiếu nợ trốn chui trốn nhủi ở nhà tao. Mày cũng không được đi học chắc giờ cũng thế phải không?

Nhóm người bên cạnh cũng ái ngại cho Thiếu Kiệt nhìn người Phụ Nữ nói.

-Cần gì phải ác mồm thế cô Trang, đâu phải ai cũng có cuộc sống tốt đâu. Người ta thanh niên cố gắng ra đời kiếm tiền nuôi sống gia đình thì đã sao nào.

Thiếu Kiệt lúc này cũng mỉm cười vui vẻ nhìn người phụ nữ đó như không có chuyện gì.

-Chào cô không ngờ quán này lại là của cô đấy cô Mai Trang. Mua lại được căn nhà lớn thế. Lại còn mở quán chắc năm đó bán nhà 255 cây vàng rồi mua ở đây phải không cô.

-Mắc mớ gì mày! Mẹ con mày năm đó thiếu có một triệu phải trốn lên trốn xuống còn bày đặt nói sốc tao. Mẹ nể tình năm đó mày bưng bê phở cho nhà tao tiền nước hôm nay khỏi tính mày. Thứ Con Hoang!

Người thanh niên bên cạnh nghe thế cũng nhìn Mai Trang một cái lắc đầu nói.

-Tôi nói thật với bà nhà bà thuê ở đây ở trúng dịp công ty mở ra thì mới có cái quán này không có nó bà làm gì sống cũng phải như cậu nhóc này đi kiếm việc làm rồi. Mẹ ghét nhất ý có chút tiền khinh người.

Thiếu Kiệt lúc này mới biết đây cũng chỉ là nhà mượn mồm cười nhìn người thanh niên kia đáp lại với hắn.

-Không có gì đâu anh! Người ta nói đúng mà năm đó em mới bốn tuổi thôi 1995 ấy. Nhà khổ quá mà mẹ mượn đầu này đập đầu kia thiếu nợ tùm lum phải trốn. Phận ở nhà mà anh sáng bốn giờ sáng dậy dọn hàng. Rồi dọn chén bát các thứ, hôm nào không làm thì không có ăn làm bể tô hoặc chén đĩa thì nhịn đói tới chiều. Riết rồi em cũng quen.

Những người nhân viên đó nghe thế cũng hiểu năm đó một triệu lớn đến mức nào nên cũng gật đầu.

-Không nói sao được nhìn nó đi! Trước sau như một thằng cô hồn. Dám bên ngoài trộm cướp móc túi cũng có chứ ở đó mà đòi xin việc. Nó làm gì đã đủ tuổi mà xin việc làm.

-Lâu ngày dì vẫn ác mồm ác miệng như xưa nhỉ, cũng không khác trước là mấy! Nhớ một lần làm bể có cái tô phải nhịn hai ngày vì dì nói cái tô ấy đang giá hơn thằng con hoang này nhiều.

Thiếu Kiệt vốn định không muốn chấp nhất bởi vì hắn thấy Mai Trang không đáng chỉ là miệng lưỡi của kẻ buôn bán lọc lõi chuyên ức hiếp người yếu hơn mình. Người bùng ly cà phê lúc này mới đến bên cạnh Mai Trang nhìn Thiếu Kiệt nói.

-Hèn gì nhìn mặt mũi quen quen thì ra là cái thằng con của bà Nhu. Xem như bố thí cho nó ly cà phê đi, cũng không hơn cái gì! Đúng là mẹ ra sao

con như thế ấy. Dám mẹ nó bây giờ không thiếu nợ thì cũng làm công kiếm tiền sống thôi.

Nhóm người bên cạnh lúc này thấy Thiếu Kiệt chịu thiệt họ vốn không phải thân thích gì với hắn. Nhưng cũng tức thay cho hắn một người lên tiếng nói.

-Nói thiệt hai mẹ con bà đúng hết thuốc người ta như thế không chấp không có nghĩa là người ta hiền. Gặp tôi này giờ là hai bà không có chuyện đứng nói ở đây đâu. Tiền ly cà phê đó tôi trả, hai mẹ con bà làm quá mai một không uống nước ở đây nữa bây giờ. Một người thì chồng bỏ. Một người thì nhà bán đến nỗi đi thuê mà vẫn không chừa được cái thói ức hiếp người.

Thiếu Kiệt hơi bất ngờ. Vấn đề này hắn mới hiểu được 255 cây vàng mà đến nông nỗi này thì thật là cũng thú vị. Với lại tính tình con của Mai Trang mà để chồng bỏ thì cũng không có gì là lạ.

-Mấy người nói đầy nhá. Được đã có người trả tiền cho mày ly cà phê rồi đấy thằng con hoang, liệu mà biết ơn người ta. Uống xong đi chỗ khác cho tao làm ăn. Mẹ con mày đúng là hám tài mà. Con mẹ thì lúc nào mặt cũng bất định. Thêm thằng con như bụi đời.

Đến lúc này Thiếu Kiệt thấy mình không nên nhin nữa. Vốn hắn định xóa bỏ cái quá khứ đau thương của mình từ lúc còn bé. Nhưng Mai Trang cứ được nước lấn tới. Hắn thấy bà lâm vào bước đường như thế này cũng không muốn làm khó dễ. Hôm nay vốn hắn chỉ muốn đi xem tầng lớp nhân viên cấp thấp nhất của mình nghĩ sao về công ty mà không có ý nghĩ khác. Nhưng hắn đã nhượng nhượng Mai Trang không biết điều được nước làm tới. Bắt buộc hắn phải cảnh cáo.

- Là cô ép cháu đấy đừng để cháu phải thay đổi suy nghĩ của mình. Những lời nói vừa rồi cô chỉ cần xin lỗi một câu mọi chuyện sẽ không có gì

xảy ra hết. Cô vẫn là cô cháu vẫn là cháu đơn giản không muốn quá rắc rối trong chuyện này thôi.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 380: Lấy Ởn Báo Oán

Nghe lời nói của Thiếu Kiệt mọi người lúc này đều ngẩn ngời. Bởi với vẻ hòa nhã cam chịu của mình khi bị Mai Trang xỉa xói Thiếu Kiệt cho họ nhận thức hẳn muốn yên ổn kiếm việc làm mà không phải gây chuyện. Mai Trang lúc này nhìn hẳn cười lớn nói.

-Đấy thấy chưa tôi đã nói rồi. Hẳn cái này là tự mình bộc lộ đấy dám là định vào đây chôm chĩa hàng hóa rồi trốn đây này. Nhìn cái bộ dạng của nó có ai nói xin việc không. Thế mà mấy người không tin. Giờ thì lòi cái đuôi ra rồi đấy các người thấy chưa.

Mai Trang cho rằng những điều mình nói ra vừa rồi không sai. Giờ đây Thiếu Kiệt nói câu hăm dọa bà làm cho bà đặc chí. Thiếu Kiệt thì ngược lại hẳn đem những gì trước kia đều ghi nhớ không sai. Hẳn từng như thế nào hẳn không quên. Cuộc đời hẳn bao nhiêu lần trải qua sự việc gì hẳn đều luôn ghi nhớ. Điều đó giúp hẳn có được lợi thế khi mình trọng sinh một lần nữa như lúc này.

-Hiện tại bà vẫn cứ như thế tôi thật sự không chịu được. Năm đó bà bắt tôi bưng bế hàng ngày tôi không nói. Bắt tôi nhịn tôi không nói. Nhưng hôm nay khác xưa rồi. Tôi hiểu năm đó mẹ tôi khổ như thế nào. Phải một tháng trời sau mẹ tôi mới đủ tiền trả nợ. Trong một tháng đó tôi nghỉ học làm việc như một đứa bụi đời ăn bám tôi chịu. Bởi thân phận sống nhờ cần ngày ba bữa cơm. Lúc đó bà nói đúng. Không làm thì nhịn không sai. Với bản thân tôi cũng chỉ là đứa ở nhờ thôi. Một ngày trông mong ba bữa cơm ở nơi xó bếp với cái chiếu rách. Đó chưa là những gì bà đã làm. Mẹ tôi trốn nợ. Bà gọi điện cho cả chủ nợ nói chỗ mẹ tôi đang làm. Thú vị đúng không,

tôi vẫn nhớ ngày mẹ tôi về rước tôi bà đòi một trăm năm mươi ngàn tiền ăn ở tôi trong tháng. Thú vị tôi thấp cổ bé họng lúc đó nói mẹ cũng chỉ biết im lặng.

Từng lời của Thiếu Kiệt nói ra làm cho những người trong quán đều lắc đầu nhìn Mai Trang. Bởi việc này điển hình cho một kẻ đã thấy người gặp nạn không giúp lại còn bổ thêm một đao. Đúng là loại người không có lương tâm.

Mai Trang lúc này cũng không ngờ Thiếu Kiệt nhớ như thế cũng xanh mặt đôi chút. Nhưng bà liên trấn an mình, thiếu Kiệt không thể làm gì được bà.

-Mày nhớ thì được gì! Tao làm thế thì đã sao. Mẹ mày nhờ tao giữ mày thì phải trả tiền. Mày muốn có ăn thì phải tự mà kiếm. Nếu không phải có thằng con hoang như mày nó đâu có khổ. Tự nó chịu thì mẹ con mày cũng giống nhau thôi giờ mày làm gì được tao.

-Cũng không làm gì? Nhà này chắc cũng không ít tiền nhỉ bà thuê một tháng cũng không ít đi. Nhưng mà tôi thật khâm phục bà vốn định xóa bỏ mọi thứ vì mọi người nói bà lâm vào cảnh nhà thuê nhà mướn kinh doanh nhỏ như thế này cũng đủ sống qua ngày. Mọi chuyện sẽ không có gì nhưng bà cứ tỏ vẻ ra mình vẫn còn rất cao. Nên tôi mới phải làm việc mà tôi nghĩ mình nên làm.

Thiếu Kiệt lúc này mới lấy ra điện thoại từ trong túi quần của mình. Ai cũng thấy được đó là một chiếc điện thoại đời mới. Nhìn hẳn bấm số điện thoại đợi bên kia nhận cuộc gọi điện thoại rồi nói.

-Phan Nguyệt xuống đón tôi! Tôi đang ở quán nước cạnh công ty tôi cần nói chuyện với cô.

Nghe được âm thanh của Thiếu Kiệt cúp máy với hành động này cho thấy hẳn đang tức giận không nhẹ. Vội để điện thoại xuống cô nói với Tô

Thanh một câu làm hấn đang đánh máy cũng nhảy ra khỏi chỗ theo Phan Nguyệt chạy xuống lầu.

-Thiếu Kiệt ở quán nước!

Mọi người nhân viên của bên công ty giao hàng lúc này cũng ngẩn người. Bởi họ đều biết hai người điều hành của họ một trong số đó tên Phan Nguyệt.

Nhân viên các bộ phận thấy hai người lãnh đạo của mình Tô Thanh với Phan Nguyệt gấp gáp chạy qua hành lang cũng thắc mắc nhìn. Vì trước giờ chưa bao giờ họ thấy hai người hồi hả như thế. Họ nhìn nhau như muốn hỏi có chuyện gì xảy ra.

Chưa tới một phút cả Tô Thanh với Phan Nguyệt đều xuất hiện trước mặt Thiếu Kiệt đi từ xa họ cũng hiểu Thiếu Kiệt gọi điện thoại ở chỗ đông người mà ngay tại công ty thì muốn công khai thân phận nên đến trước mặt hấn nói một tiếng làm đám nhân viên bên cạnh đều đứng lên.

-Chào Sếp!

Bên ngoài nhiều người đang tò mò nghe thấy hai người nói thế cũng mém giật mình. Họ trước nay đều biết phía sau công ty chắc chắn là người có thể lực nhưng không nghĩ đến hôm nay sẽ được gặp bởi vì việc liên kết các thứ cần mối quan hệ ra sao. Mà công ty họ lúc nào cũng khá thuận lợi trong việc này.

-Hai người có tiền lẻ không trả giúp tôi tiền cà phê bên kia với ly nước uống của tôi. Bắt đầu từ ngày mai bên công ty trang bị cho tôi một tủ lạnh đầy đủ các loại thức uống và lúc nào cũng có một chai cà phê cùng với ly nhựa và đường cát. Mỗi tháng cung cấp cho bộ phận nhân viên tự pha 30kg cà phê hết thì đề xuất. Mỗi nhân viên buổi sáng đi làm có thể dùng nước uống miễn phí ở công ty. Cho một người chịu trách nhiệm về chuyện này, liên hệ với chủ nhà này. Xem hấn bán lại nhà bao nhiêu, báo lên mua lại.

Tôi không muốn thấy trước cửa công ty mình có những người không nên thấy.

Nghe trong lời nói của Thiếu Kiệt, hai người Tô Thanh với Phan Nguyệt cũng hiểu có người nào đó đắc tội không nhẹ với Thiếu Kiệt. Mà việc mua lại mặt bằng thì hai người cũng thấy ổn bởi việc này chỉ có thể phát triển thêm kho của công ty.

-Vâng! Chuyện này trong ngày hôm nay sẽ tiến hành.

Lời của Tô Thanh lúc này nói ra làm Mai Trang đang đứng xụi lơ ngồi xuống đất nhìn những gì trước mặt mình không thể tin được. Bà không lạ hai người này ở đây. Hầu như ngày nào buổi sáng họ đều tự mình qua mua nước để đem vào phòng mình làm việc. Hiện tại Thiếu Kiệt ra lệnh như thế hai người họ nếu chấp hành xem như từ nay quán của bà triệt để dẹp tiệm.

Bà không thể tin được thằng nhóc năm đó bà bỏ đói giờ lại là người nắm cái công ty mà bà dựa vào để kiếm cơm.

-Đây tiền cà phê hai bàn đây bà cầm lấy!

Lời của Tô Thanh làm cho Mai Trang lúc này mới run run nhìn Thiếu Kiệt nói.

-Cho ... Cho Dì ... Xin lỗi... Gia đình Dì chỉ còn nơi này mưu sinh. Nể tình Dì quen mẹ cháu ... Tha cho Dì một lần!

-Mém nữa quên mất! Đúng rồi nhỉ? Năm đó mẹ tôi có một chiếc xe đạp để đi làm từ nhà đến chỗ làm cả đi lẫn về là hai mươi cây số, người nào vì một trăm ngàn mà lấy mất chiếc xe để mẹ tôi phải đi bộ nhỉ. Coi bộ không chừng bà càng nói càng phát sinh thêm tội.

Mai Trang lúc này mới nhìn lấy Thiếu Kiệt bà như cố gắng nặn nỉ mọi người cầu tình cho mình như ai ở đây đều nhìn bà lắc đầu. Thiếu Kiệt lúc

này cũng ngồi xuống trước mặt bà nói.

-Tôi sẽ cho bà một cơ hội. Chuyện khi xưa tôi không tính với bà. Nhưng với một điều kiện bà phải xin lỗi mẹ của tôi. Nếu bà làm được tôi sẽ xem như chuyện này chưa có gì. Bà đi đường bà tôi đi đường tôi. Với lại tôi cũng chẳng hẹp hòi đến độ một người từ giàu có giờ phải đi ở nhà thuê kiếm sống mưu sinh bao giờ.

Thiếu Kiệt vừa nói vừa lấy điện thoại gọi cho Khải Huy nói hăn chở mẹ mình đến nơi này. Chưa đầy ba mươi phút sau. Một chiếc xe ô tô chạy đến trước cửa quán, Khải Huy bước xuống xe mở cửa cho Hoàng Lâm Nhu. Thấy Thiếu Kiệt ở đây bà mới hỏi hăn.

-Làm gì nói Khải Huy chở mẹ ra đây làm gì, cửa hàng đang nhập hàng một đồng việc kìa.

-Không có gì tìm mẹ cho người khác xin lỗi thôi. Có người muốn con bỏ qua thù cũ nhưng với điều kiện phải xin lỗi mẹ nên con mới gọi mẹ tới thôi. Còn chuyện bên cửa hàng để cho mấy dì làm là được rồi.

Hoàng Lâm Nhu lúc này cũng ngẩn người ra. Bởi bà không biết có mối thù nào mà phải xin lỗi bà Thiếu Kiệt mới bỏ qua. Lúc này nhìn Tô Thanh với Phan Nguyệt đứng một bên nhìn về Mai Trang bà ngợ ra một lúc. Mai Trang bây giờ mới bước lên giọng run run nhìn Hoàng Lâm Nhu. Bà thấy hiện tại đúng là người ta đã khác. Người ta ngồi xe ô tô còn bà từ nhà cao cửa rộng giờ phải đi thuê nhà ở đây.

-Nhu em cho chị Xin Lỗi chị còn phải có cuộc sống của mình!

-Mai Trang! Ủa! Đây nhà chị à? Lâu rồi không gặp ủa mà sao lại xin lỗi? Chị bán nhà cũ về đây ở sao. Vậy sao không cho mọi người biết.

Không ít người ở gần đó che miệng cười. Thiếu Kiệt lúc này cũng thờ dãi giải thích những gì diễn ra cho Hoàng Lâm Nhu nghe được một lúc sau.

Mai Trang cũng nói rõ tại sao mình ra nông nỗi này. Thiếu Kiệt biết được cũng lắc đầu. Vốn bán nhà nhiều tiền đâm ra bà cờ bạc không ít cứ thế từ nhà lớn chuyển sang nhà nhỏ dần rồi phải lâm đến cảnh xui gia lấy nhà vì nợ nần chồng chất.

Nhưng vài người nhân viên có mặt ở đó lại lắc đầu đều cho rằng bà đáng bị như thế. Chị em quen biết còn thấy người ta sa cơ không giúp lại hùa theo như thế chẳng đáng tha thứ làm gì.

Hiếu được nội tình của Mai Trang, Hoàng Lâm Nhu cũng lắc đầu nhìn qua nơi này một chút rồi mới nói với Thiếu Kiệt.

-Thôi tha được thì tha. Mọi Thứ đã qua cũng không cần phải ôm nó trong lòng làm gì. Con xem mua lại nơi này để Mai Trang ở đây buôn bán tiền thuê nhà sẽ không tăng giá xem như một phần giúp đỡ dì ấy một chút. Nhân viên của con cũng không thể lúc nào cũng rảnh rỗi pha cà phê mỗi buổi sáng cứ để cho dì ấy bán ở đây trông xe cho những người ở công ty mỗi tháng xem tiền đó là tiền thuê nhà là được.

Thiếu Kiệt nghe mẹ mình nói thế cũng cười nếu vốn nói bà tới đây để Mai Trang xin lỗi giờ lại tạo cơ hội cho người ta. Nhưng lúc này không ít cách đối xử của Hoàng Lâm Nhu được nhiều người nhân viên nghe thấy.

Tin tức về sự lấy ơn báo oán của ông chủ công ty cũng được chứng thực, làm cho một số người của nhân viên càng thêm gắn bó với công việc của mình. Ai lại không muốn mình có một người chủ tốt biết đối nhân xử thế. Thiếu Kiệt qua lần này lại đem chính sách thưởng ngày lễ tết sinh nhật áp dụng với hình thức thưởng trực tiếp cũng khiến cho công ty ngày càng nhiều người xin vào làm việc lâu dài cố định hơn.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 381: Danh Tiếng Công Ty

Cám ơn đọc giả malua01 đã ủng hộ 1 kim đầu để góp tiền đóng tiền điện cám ơn bạn nhiều.. Thank mọi người đã ủng hộ mua chương theo dõi góp thêm giúp tác có thêm thu nhập cám ơn mọi người. Có một group chat dành cho các bạn đọc giả trao đổi lẫn nhau về thắc mắc các thứ trong truyện nhé. add face nhắn tin nội dung đọc giả > sẽ được kéo vào group nhé.

Ngay lúc đó dưới sự hợp tác của Mai Trang, người chủ nhà cũng được gọi đến. Hoàng Lâm Nhu lúc này mới làm hợp đồng mua bán thông qua Vân Anh những hồ sơ trên giấy tờ tương đối nhanh gọn giá cả cũng được thống nhất một cách nhanh gọn nhất. Thiếu Kiệt bỏ ra cái giá mà người ta không muốn bán cũng phải bán. Đơn giản vì họ không thiệt thòi. Hồ sơ người của Thiếu Kiệt tự làm. Họ chỉ đến ngày giờ ra ký tên sẽ được chuyển toàn bộ số tiền như đã hợp đồng ban đầu.

Thiếu Kiệt đợi cho xong mọi việc mới nói với Phan Nguyệt và Tô Thanh.

-Xem thu xếp ngày mai về bên nhà Hà Vi. Mọi người làm tiệc cuối năm còn về báo cáo tình hình cụ thể trong tháng nữa. Đợt vừa rồi đi nước ngoài không kiểm soát hết được mọi người nhớ nhé.

Hai người nghe thế cũng gật đầu đồng ý. Hoàng Lâm Nhu nói vài lời an ủi với Mai Trang xong cũng gọi Thiếu Kiệt lên xe trở về nhà. Bà cũng chỉ biết bó tay với Thiếu Kiệt. Vốn những người này không gặp thì thôi. Nhưng nếu không gặp được hẳn vui tính lên đi xem những công ty của mình ra sao thì chắc sẽ sống dễ dàng những ngày tháng tới.

Đợi cho hai mẹ con Thiếu Kiệt lên xe xong Mai Trang mới tiến đến bên cạnh hai người Tô Thanh với Phan Nguyệt hỏi những điều mình thắc mắc. Bởi trong mắt bà hai mẹ con Thiếu Kiệt làm sao có thể giàu lên như thế mà ngay cả cái công ty mà bà dựa vào việc bán nước uống hàng ngày cũng thuộc về tài sản của họ.

-Hai cô cậu cho hỏi sao mà hai mẹ con của Thiếu Kiệt được như thế vậy?

Phan Nguyệt lúc này cũng cười cười lắc đầu nhìn Mai Trang nói.

-May cho bà là Thiếu Kiệt cậu ta luôn thương mẹ mình và những việc mẹ cậu ta quyết định cậu ta không bao giờ làm trái. Nếu không hiện tại chắc bà ra đường rồi. Ai nghĩ tới vừa đi nước ngoài về lại đi khảo sát công ty đi. Mà bà sau này cũng bớt cái tính ăn hiếp người hiền lành đi. Tôi nói cho bà biết, hai người chúng tôi chỉ là một trong những công ty làm ra được tiền của Thiếu Kiệt thôi. Cậu ta được như bây giờ chỉ đi lên nhờ hai bàn tay trắng và kiến thức của mình. Bọn tôi còn thua xa cậu ta nhiều.

-Đúng đấy! Bà đừng bao giờ nhìn bề ngoài mà đánh giá một người nào. Tôi gặp Thiếu Kiệt lần đầu tuy cậu ấy đã có tiền đủ mua xe ô tô các thứ. Nhưng vẫn đạp chiếc xe đạp cũ chạy phát ra tiếng kêu cộc cạch kia. Thật hồi xưa mà bà thật sự giúp đỡ cậu ta biết đâu nhà này giờ thuộc quyền sở hữu của bà rồi. Nên lo tốt việc của mình đi.

Mai Trang nghe được những lời trách móc của hai người cũng thở dài ngồi xuống cái ghế nhựa của quán. Mọi người chỉ nhìn bà lắc đầu. Bản thân bà cũng không nghĩ được rằng thằng nhóc năm xưa bà xem như của nợ đem nó ở ngoài xó bếp với cái chiếu đặt dưới sàn nước. Mỗi sáng phải thức dậy sớm bưng bê cho bà. Rồi lại phải làm việc như một người giúp việc lau nhà quét nhà hàng ngày giờ đây lại trở thành một ông chủ bỏ ra tiền tỉ mua lại căn nhà bà đang thuê không một cái cau mày.

Ai cũng nhìn về Mai Trang lắc đầu. Họ biết bà vì cái tính ỷ mạnh hiếp yếu của mình mà giờ hối hận đã muộn. Qua chuyện diễn ra ở đây những người đó cũng hiểu sau lưng công ty là một ông chủ chỉ là thiếu niên nhưng tài sản đã đủ dè chết người.

Thiếu Kiệt ngồi trên xe nhưng vẫn không hết hậm hực nhìn mẹ mình như bất bình tại sao lại làm như vậy. Hoàng Lâm Nhu lúc này biết hấn tâm tư như thế nào cũng lên tiếng nói.

-Mẹ làm như vậy là cũng không muốn mắc nợ họ cái gì. Nếu sau này họ có sa ngã nữa thì cũng không trách được ai hết. Con nghĩ xem miệng đời nó vô tình lắm. Có thể nếu hôm nay mình dõn họ đến con đường cùng. Sau này đối với những người quen biết họ có thể nói. Năm xưa nuôi con ra sao con đối xử tệ bạc như thế nào. Hôm nay không ít người chứng kiến việc này. Nếu họ có muốn rêu rao người thiệt vẫn là họ thôi.

Hoàng Lâm Nhu nói về những gì mà bà đã làm lúc vừa rồi làm cho Thiếu Kiệt âm trầm một lúc mới nói.

-Con thấy như thế có lợi cho nhà họ quá rồi đấy! Thật con chẳng quan tâm miệng lưỡi thế gian là cái quái gì họ có lời ra tiếng vào con cũng không quan tâm. Năm xưa bà ta đối xử với mẹ con mình ra sao thì bây giờ phải đòi lại chứ.

-Con này có thấy người ta bây giờ sống kiếp nhà thuê nhà mượn không. Nếu mình vẫn như lúc trước biết đâu chừng một ngày nào đó mình cũng như họ. Cứ quan niệm mình không làm trái lương tâm là được. Con hiện tại không lo có lời ra tiếng vào nhưng sau này nếu con nắm giữ tất cả các công ty thì lại khác. Nó sẽ ảnh hưởng không nhỏ đến danh tiếng công ty.

Những điều mẹ hấn nói không phải không đúng. Hấn cũng không nghĩ đến tình trạng xa như thế. Trên danh nghĩa hiện tại những công ty đứng tên những người dưới hấn. Hiện tại tuy chỉ có những người liên quan biết việc

các công ty kia là của Thiếu Kiệt. Tuy chỉ nội bộ một số lượng người có thể tìm hiểu đến vấn đề người đứng sau các công ty này là ai. Một người biết thì sẽ có nhiều người biết. Lúc đó hẳn sẽ trở thành bộ mặt trong công ty một cách vô hình chung mà những đối tác với công ty nhắm vào. Thấy Thiếu Kiệt trầm mặc không trả lời Hoàng Lâm Nhu mới cười cười nói với hẳn.

-Hiện tại không ít người đã có thể biết được phía sau con là ai. Bối cảnh và những công ty như thế nào. Nên dù sao cũng nên nghĩ xa một chút không phải như trước muốn làm gì thì làm muốn hành xử thế nào cũng được. Những thứ có thể làm loạn ở tuổi Thiếu Niên được con cứ làm, còn những thứ giải quyết bằng đầu óc được cứ để mẹ ra mặt. Lúc đó sẽ có những điều lầm tưởng về con. Chứ không như hiện tại. Bây giờ mà có hỏi một trăm người biết về công ty thì họ chỉ nói mẹ đứng sau lưng con thôi. Ai lại có thể nghĩ đến một thiếu niên như con tự gây dựng cơ nghiệp chứ. Người đời lúc nào cũng cho rằng sự suy nghĩ của họ là hoàn toàn chính xác mà không nghĩ đến những vấn đề khác đâu.

Thiếu Kiệt lúc này cũng gật đầu lấy điện thoại mà Thế Hải đã đưa cho mình. Tìm số của Tú Trinh rồi bấm cuộc gọi đi. Đợi cho bên kia có tín hiệu bắt máy thì chưa kịp lên tiếng thì âm thanh của Tú Trinh đã vang lên bên tai hẳn.

-Sao cậu em. Kiểm chị có việc gì sao? Nói đi chị đang rảnh đây nếu không chị đây cúp máy đây.

-Ừ định giao việc cho chị đây. Qua bên nhà Hà Vi gặp tôi ngay nhé. Gọi cả hai người Bảo Huân với Công Toại luôn đi.

Tú Trinh nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng đáp lại lời chọc ghẹo hẳn một chút rồi mới nghiêm túc. Bởi cô không biết nhà Hà Vi có đủ để Thiếu Kiệt hẳn họp bàn chuyện của Vô Ảnh hay không.

-Thế mà tưởng chỉ gọi một mình chị. Mà đi qua bên đó bàn chuyện của Vô Ảnh được không thế?

-Cứ yên tâm dù sao ở đó toàn những người biết được Vô Ảnh nên cứ gọi qua đi. Hỏi Thế Hải xem chừng nào những cái máy chủ với máy tính về bên cơ sở của mình lúc đó báo cho em biết đích thân em qua đó lắp đặt. Chuyện này để người ngoài không được.

Thiếu Kiệt cũng không quên dặn dò một số thứ để cho Tú Trinh thay hẳn hỏi Thế Hải và báo cáo lại. Hoàng Lâm Nhu đợi cho Thiếu Kiệt cúp máy mới hỏi hẳn.

-Ai vậy? Con định kiếm thêm bạn gái sao? Nhiều đó còn chưa đủ à.

-Trời mẹ nghĩ con mẹ tệt đến thế sao! Ba người con còn muốn chết. Mẹ còn xúi thêm Hoàng Ngân vào. Giờ nói chuyện với nhân viên cũng bị ghép vào bạn gái sao con sống nổi.

Hoàng Lâm Nhu nghe thế cũng cười cười nhìn hẳn chằm chọc, với bà việc Thiếu Kiệt hẳn có bao nhiêu bạn gái cũng không quan trọng miễn là hẳn đối tốt với những người đó là được.

-Thế mà mẹ tưởng con muốn làm Vi Tiểu Bảo chứ. Không biết thằng nhóc nào xem Vi Tiểu Bảo còn học thuộc cả thơ tình của nhân vật nhỉ. Mà có bảy vợ thì cũng không có chuyện gì là lớn chủ yếu là pháp luật không cho phép thôi. Mà con lo gì ra mấy nước châu phi một người nam có thể lấy được nhiều vợ mà.

Thiếu Kiệt lúc này cũng than trời. Khải Huy vừa lái xe cũng không nhịn được cười phát ra tiếng khúc khít. Thiếu Kiệt bỗng nhiên thấy quá khứ của mình đồ chỗ cũng không có gì giống bình thường. Hoàng Lâm lúc này mới hỏi hẳn.

-Tối này bọn người Hà Thúc tới Lưu Minh con định đối phó như thế nào đây. Dù sao cũng cần phải cẩn thận đấy. Tuy biết họ đối tốt với mình nhưng chơi với hổ sẽ có ngày bị hổ cắn. Con có gì thì cũng phải đề phòng. Không hẳn lúc nào mọi chuyện cũng êm đẹp đâu.

-Vâng con cũng đã có cách của mình. Để có thể đối đáp với nhóm người Hà Thúc rồi chỉ cần đem mọi việc ám chỉ thôi chắc con nghĩ những người đó sẽ hiểu. Cũng không dễ dàng à. Lợi ích đi đầu nếu hôm nay con không nắm giữ thứ có thể đem ra làm thương lượng, chắc chắn sẽ ở một thế yếu nhưng con có cách của con nên chắc sẽ không có vấn đề gì.

Hoàng Lâm Nhu lúc này mới biết tại sao hôm nay Thiếu Kiệt lại đi tham quan các công ty của chính mình. Vì hẳn cần có cái nói thật và những thứ có thể che dấu trước nhóm người của Hà Thúc. Gật đầu như hiểu ý của Thiếu Kiệt như thế nào Hoàng Lâm Nhu cũng im lặng không nói gì nữa. Thiếu Kiệt lúc này tựa lưng vào ghế nhắm mắt dưỡng thần suy nghĩ những gì hẳn sắp làm và đem mọi thứ tiến vào trạng thái giả định trong tương lai của mọi thứ.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 382: Cải Tổ Vô Ảnh

Nhóm Người Tú Trinh đến nhà Hà Vi cũng không lâu sau khi Thiếu Kiệt đã về đến nhà. Ba người được Thiếu Kiệt đem xuống phòng hãn đang đặt những máy tính cần thiết để làm việc. Nhìn qua cho làm của Thiếu Kiệt Tú Trinh than thở.

-Ở đây may mà đã có máy lạnh mà còn gò bó nóng muốn chết. Không biết ở mai mốt lắp đặt bên dưới thì sẽ ra sao đây.

-Không hãn lúc đó lắp đặt máy lạnh dạng công nghiệp là được. Hiện tại cái này nhà ở chỉ có thể lắp đặt máy lạnh như thế này thôi không nhiều.

Nghe Thiếu Kiệt trả lời Tú Trinh Công Toại lúc này mới lên tiếng hỏi. Bởi hãn đang suy nghĩ đến Thiếu Kiệt gọi cả ba tới đây chắc phàn nàn vì những việc Vô Ảnh không làm được.

-Thiếu Kiệt! Lần này gọi mọi người đến đây để làm gì thế?

Bảo Huân với Tú Trinh lúc này cũng gật đầu xem đây như là thứ mà họ muốn biết.

-Sắp tới Tú Trinh sẽ rút ra không cần phải đi làm ở các cơ sở quán bar nhà hàng nữa. Việc này trước đây sẽ có người đảm nhận nhưng giờ đây thiếu khuyết với một phần Vô Ảnh cần đào tạo lại.

Lời của Thiếu Kiệt nói ra làm cả ba người tim đập thành thịch bởi họ hiện tại chịu trách nhiệm chính cho Vô Ảnh mà qua việc vừa rồi cho thấy sự yếu kém của họ về tình hình thực tế quá nhiều.

-Mọi người tạm thời cần tổ chức lại đem những thành viên của mình độ tuổi từ mười tám đến hai mươi ba, phân loại bên dưới những người này. Sẽ được đào tạo lại một lần nữa đối với những người lớn hơn độ tuổi này sẽ được đào tạo lại theo diện khác.

-Thiếu Kiệt việc đào tạo lại như vậy mất khá nhiều thời gian và tiền bạc chưa kể hiện tại kinh phí của Vô Ảnh hầu như là không có. Mọi thứ trước giờ được bù đắp lẫn nhau không phải muốn thay đổi là thay đổi liền.

Bảo Huân lúc này mới lên tiếng nói ra những gì theo suy nghĩ của chính mình, trước này hẳn huấn luyện tuy có được sự trợ giúp lớn từ những thế lực của Ngọc Nhi nhưng vẫn không thể nào toàn diện cho toàn bộ thành viên.

-Đúng việc này tốn kèm những thứ cần thiết trước này đều do Vô Ảnh tự thân kiểm tiền trang trải hết các hoạt động. Từ bây giờ trở đi vấn đề ám sát dẹp bỏ. Thêm vào đó những thành viên của Vô Ảnh chỉ có huấn luyện và huấn luyện. Không phải ra ngoài làm việc kiếm thêm thu nhập nữa nâng cao hiệu xuất làm việc lên. Tôi sẽ để cho Bảo Huân với Công Toại đứng ra thành lập một công ty bảo vệ đủ chuẩn quốc tế và thương lượng với bên quân đội cho người hỗ trợ.

Ba người lúc này đều nhìn nhau mừng rỡ, Tú Trinh chợt nhìn Thiếu Kiệt như không muốn phải làm việc trong môi trường nhà hàng tiệc cưới nói.

-Ai cũng được huấn luyện nâng cao tự nhiên chị lại phải ở cơ sở làm việc cho em như thế đâu công bằng.

-Không điều này bắt buộc. Mọi người có biết tại sao nhiệm vụ vừa rồi mọi thứ đều trở nên tệ hại đến mức độ đó không?

Bảo Huân với Công Toại lúc này cũng lắc đầu họ không biết được tại sao lại như thế vì họ đã được huấn luyện theo dõi tiêu điểm khá lâu.

-Đối với vấn đề này các anh có bao giờ tự hỏi mình quan sát được hết mọi thứ trong phạm vi năm trăm mét hay không?

Ba người dẫn đo suy nghĩ một chút mới trả lời lại được câu hỏi của hẳn. Mà vẫn không ngoài dự đoán của Thiếu Kiệt cho mấy. Hai người Công Toại và Bảo Huân chỉ có thể trả lời là có thể được còn Tú Trinh lại trả lời một câu làm hai người tức không chịu được. Chuyện này dễ mà. Thiếu Kiệt lúc này mới lên tiếng hỏi Tú Trinh.

-Chị trước khi đi làm tiếp tân có làm qua phục vụ nhà hàng đúng không.

-Ừ! Chuyện này có trong hồ sơ chị có ghi mà.

Tú Trinh lúc này cũng nhìn Thiếu Kiệt như nói hẳn chuyện này ai mà không biết cậu lại đặt câu hỏi ngớ ngẩn, Thiếu Kiệt lúc này mới nhìn Hai người Công Toại với Bảo Huân cũng giống với câu hỏi trên.

-Hai người từng đi làm phục vụ thực tiễn tại cơ sở.

Hai người nhìn nhau lắc đầu Bảo Huân lúc này mới nói với Thiếu Kiệt.

-Bọn anh không đi thực tiễn nhưng được học qua trong huấn luyện. Như thế không phải giống nhau hay sao.

-Khác nhau xa đấy. Tú Trinh có thể bao quát được trong phạm vi năm trăm mét bởi vì đây là phản xạ cần có khi anh đã tự trải nghiệm thực tiễn. Còn hai anh chỉ qua học tập kiến thức sẽ không làm được điều này. Một người phục vụ ở nước ta không phải chỉ phục vụ duy nhất một bàn như ở nước ngoài. Họ phục vụ một lúc có thể ba đến bốn bàn cạnh nhau là điều bình thường. Như thế một bàn uống cùng một loại bia không nói nhưng nếu bàn đó khách bốn người bốn loại bia. Anh phải ghi nhớ chính xác người nào uống loại nào. Bia còn bao nhiêu thì rót. Bàn đó lên đồng loạt hay là người nào hết người đó lên bia. Chỉ cần anh trải qua thực tiễn điều này anh sẽ có thể quan sát được giống như Tú Trinh.

Bảo Huân cùng với Công Toại nhìn nhau họ hiểu đội viên mình thiếu cái gì trong việc vừa rồi. Kỹ năng quan sát và nắm bắt bố cục toàn diện ở phạm vi khả năng cho phép. Họ phạm sai lầm ở chỗ đối tượng họ theo dõi luôn nằm ngoài tầm quan sát của họ. Tú Trinh cũng gật đầu đồng ý với Thiếu Kiệt về những gì hắn nói. Cũng thắc mắc tại sao Thiếu Kiệt lại nói được những điều này mà ngay cả bản thân cô không nhận ra.

-Ấy mà việc phục vụ này nữ mới làm nam chỉ đứng một chỗ khi cần thiết nên Công Toại với Bảo Huân có thực tiễn cũng không giúp được gì rồi.

-Không vấn đề quan sát khi làm nam phục vụ nhiều hơn chị thấy nhiều. Chị nghĩ thử xem. Một hai người nam có thể chịu được cả một khu vực được chia để trợ giúp nữ. Họ có nhiệm vụ khi nữ phục vụ không kịp thì phải giúp. Gắp đá khui bia. Trả bia, hồi đồ ăn của bàn đó. Họ không nắm rõ địa hình khu vực mình làm việc sao có thể làm những việc đó. Chị nên nhớ những gì họ giúp nữ phục vụ khi được tiền tips nữ phục vụ nhẹ nhàng thì họ cũng sẽ có ít tiền bỏ túi. Nên không thể nói khả năng quan sát của họ không được.

Thiếu Kiệt lúc này cảm thấy ba người đã hiểu điểm yếu của Vô Ảnh ở đâu cũng gật đầu một cái. Đối với kỹ năng đánh đấm bắn súng hay vấn đề khác Thiếu Kiệt không dám nói. Nhưng nếu nói về phản ứng nhanh nhạy và kỹ năng quan sát đánh giá tình hình hắn có thể không bằng chuyên gia nhưng kinh nghiệm của hắn cũng không kém.

-Vì thế Tú Trinh qua điều hành nhà hàng tiệc cưới. Thành viên trước khi tập huấn đều phải trải qua làm việc ở nhà hàng ba đến năm tháng để rèn luyện sự nhạy bén của mình. Việc đánh giá sẽ thông qua sự theo dõi thường xuyên cho đến khi đạt được yêu cầu thì trở về trung tâm huấn luyện.

Ba người thấy như thế cũng tốt, Tú Trinh thì hiểu được rằng nếu người khác nắm giữ nơi này. Thì việc huấn luyện của các thành viên lúc ban đầu xem như không thể thực hiện được. Thông qua đó cũng bớt được một khóa

huấn luyện bia rượu cho Vô Ảnh và những tiểu xảo ở nơi ăn nhậu với những đối tượng mà họ thi hành nhiệm vụ nên mới châm chọc Thiếu Kiệt.

-Xem ra cậu tính khá kỹ nhỉ vừa không phải trả lương vừa huấn luyện được người. Lại vừa kiếm tiền về cho mình. Cậu lời hơi quá rồi đấy.

-Phải thế thôi tôi cần phải có sự chống đỡ để nuôi Vô Ảnh một cách hợp pháp chứ. À mà nhắc nhở mọi người lát chiều sau năm giờ toàn bộ thành viên Vô Ảnh rút về trung tâm hết đi đừng xuất hiện. Tối nay có những người chúng ta không thể để bại lộ Vô Ảnh dù là một điều nhỏ nhất.

Bảo Huân lúc này mới hỏi Thiếu Kiệt về thời gian lúc nào mới bắt đầu cải tổ. Hắn thấy nếu thực hiện việc này cần có một thời gian nhất định nếu không sẽ dẫn đến việc nghi ngờ của những nơi khác.

-Vậy chừng nào chúng ta mới thực hiện Kế Hoạch Thiếu Kiệt. Làm ngay luôn hay rút từng người về.

-Qua tết bắt đầu rút dần từ giờ đến cuối năm là được. Thông báo cho những người của tổ chứ nói là sau tết sẽ về quê luôn không vào Lưu Minh nữa như thế tránh để người khác nghi ngờ. Với lại thời điểm tết nếu có nói lí do đó cũng không ai nói gì đâu. Thông qua lần này chúng ta sẽ tổ chức lại hết toàn bộ Vô Ảnh bổ túc cả tin học và những thứ công nghệ sau này sẽ sử dụng. Hiện tại Vô Ảnh chỉ đơn thuần như một công ty bảo vệ ngoài vấn đề vũ khí sở hữu thì hầu như toàn bộ đều là lạc hậu so với khối hành chính cơ sở nhỏ nhất của quốc gia.

Lúc này mọi người đều hiểu điều Thiếu Kiệt nói là vấn đề hiển nhiên. Với Lưu Minh mọi người từ khắp nơi từ mọi miền đất nước đến đây. Họ tìm kiếm một cơ hội sự thay đổi cuộc đời mình. Họ làm việc như bao con người khác rồi để dành dụm cho mỗi năm có một kỳ nghỉ tết dài trở về quê hương. Lựa chọn thời điểm này để rút hết toàn bộ người của Vô Ảnh trở về

trung tâm bố túc những thứ khác là điều cần thiết hơn hết là những thứ công nghệ cần số tiền lớn đầu tư mà trước giờ họ không có.

Bao Huân với Công Toại lúc này đều tự nhủ. Nếu như Thiếu Kiệt tiếp nhận Vô Ảnh từ trước chắc chắn bọn họ sẽ tốt hơn hiện tại bây giờ. Qua những dự định của Thiếu Kiệt hai người mới cảm thấy được Vô Ảnh bắt đầu sẽ trở thành một nhóm quân lực chính thức mà không phải nữa mùa không ra hồn như bây giờ. Bao Huân lúc này mới nói với Thiếu Kiệt

-Để về trụ sở bắt đầu phát ra tin tức cho mọi thành viên cần thiết trở về. Còn Thế Hải nói phải qua đến ngày hai tây toàn bộ những thứ máy tính mà cậu yêu cầu mới được đem đến. Bộ phận ăng ten viễn thông gì đó thì đang lắp đặt ngày mai hoặc sáng ngày 31 sẽ xong. Lúc đó mọi thứ sẽ được hoàn thành và kết nối.

-Ừ giờ mọi người trở về báo cho các thành viên khác đi tôi còn phải chuẩn bị tiếp nhóm người kia nữa.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 383: Dương Mưu Liên Hoàn

Khi mặt trời vừa nghiêng mình một đoàn xe từ sân bay với xe cảnh sát đi đầu mở đường. Lúc này Thiếu Kiệt cũng được Hà Vi báo là Hà Thúc và nhóm cao tầng hầu như đều tới Lưu Minh. Thiếu Kiệt vẫn đang thắc mắc nhóm người Hà Thúc tại sao lại có thể đến nơi này cùng một lúc. Trong khi đó đối với Ngô Minh nhà hắn đang có tang lại sắp có những chuyển biến trên chính trường một cách nhất định.

Đoàn xe với những chiếc cảnh sát mở đường. Một chiếc ô tô cảnh sát đi đầu. Theo sau là một chiếc xe việt dã với Tăng Anh Hùng bộ quân phục và năm người quân nhân trên xe. Tiếp đến là một loạt xe ô tô màn logo quen thuộc của công ty Toyota. Với kính đen có cờ quốc kỳ được đặt ngay phía trước.

Hầu như họ đi qua những con đường đều được điều phối dừng lại các hướng chỉ chừa một lối cho đoàn xe đi qua. Khi tiếng cảnh báo của xe mô tô cảnh sát mở đường được vang lên cánh cổng nhà Hà Vi một lần nữa mở rộng hoàn toàn. Từng chiếc xe cảnh sát dừng lại hai bên đường. Chiếc ô tô của cảnh sát cũng chạy lên trên hành lang đi bộ từng người cảnh sát nhanh chóng đi xuống lập thành một vòng ngoài điều phối xe. Bốn chiếc ô tô theo sau chiếc xe việt dã của Tăng Anh Hùng Dừng lại trước cửa vài giây rồi dừng lại những người quân nhân trên đó nhảy xuống và di chuyển ra hai bên của cánh cổng.

Chiếc việt dã mở đường cho bốn chiếc ô tô chạy thẳng tới ngay trước cửa nhà mới dừng lại. Lúc này trên xe tài xế đều nhanh chóng rời khỏi tay

lái. Bước đến phía sau mở cửa. Hành động tuyệt đối đồng đều dường như họ làm chuyện này không ít lần.

Lần lượt Hà Thúc, Lưu Hoan, Trương Lão cùng với Trần Lão đi vào. Hà Vi lúc này đứng bên ngoài định hành lễ quân nhân với Hà Thúc thì bị ông lên tiếng nói.

-Khỏi cần đâu. Thằng nhóc Thiếu Kiệt đâu rồi? Biết ông tới sao giờ này lại không thấy mặt.

-Không phải, ông ời! Thiếu Kiệt bị đạn bắn trúng ở chân tuy đã về nhà nhưng mà bác sĩ nói không nên đi lại nhiều. Thiếu Kiệt cũng định ra đón ông những con nói anh ấy không cần thiết phải thế.

Vì đã thương lượng với nhau từ trước nên Thiếu Kiệt sẽ không gặp Hà Thúc ngay tại trước cổng để hẳn có thể nắm lấy thể chủ động thương lượng buộc Hà Thúc và mọi người phải đến phòng gặp hẳn. Dù sao làm bệnh nhân vẫn được lợi thế của bệnh nhân nếu ngồi tiếp Hà Thúc chắc chắn hẳn sẽ thiệt thòi còn với tư tưởng Thiếu Kiệt còn đang bị thương thì Hà Thúc và những người của ông phải nhường nhịn đôi chút.

-Hà Vi nó nói đúng đấy! Ông cũng biết thằng nhóc bị bắn ở chân ông bảo nó ra đứng đây đợi ông khác nào ông hành hạ nó đâu chứ. Đi dẫn cháu đưa mọi người đi gặp Thiếu Kiệt nào.

Lưu Hoan lúc này cũng trách móc Hà Thúc biết Thiếu Kiệt bị thương còn ráng mà bảo hẳn đón mọi người. Hà Vi gật đầu dẫn ông mình cũng nhóm người vừa đến Lưu Minh đến phòng Thiếu Kiệt.

Nằm trên giường hẳn ôm cái máy tính làm những việc của hẳn,khi thấy Hà Thúc tới cũng đóng lại máy tính xách tay giả vờ định đứng dậy. Hà Thúc thấy thế mới lên tiếng nói.

-Thôi ngồi đi mọi người có chuyện muốn hỏi cháu đây. Việc cháu có thể chiết xuất vàng được không thế chuyện này quan trọng. Cháu nói cho mọi người biết đi.

Hà Thúc vừa ngồi xuống ghế đối diện với giường của Thiếu Kiệt lập tức hỏi ngay vào vấn đề chính. Mà mọi người cần biết. Ngồi trên giường lúc này Thiếu Kiệt cũng biết họ nôn nóng. Vàng là một tài nguyên quý và có hạn việc làm của Thiếu Kiệt có thể bù đắp rất nhiều vào ngân khố. Nên hẳn cũng hiểu những người này gấp là chuyện bình thường.

-Vâng! Chính xác từng công đoạn chiết xuất vàng đều nằm trong đầu cháu. Việc này vốn cháu sẽ không nói ra nhưng Hà Vi nói với cháu như thế không ổn nên cháu muốn hợp tác. Để có thể đóng góp về ngân khố quốc gia.

Hà Thúc nhìn Thiếu Kiệt dăm chiêu một lúc mới nói ra quyết định của mình.

-Sao cháu không đưa hẳn công thức cho quốc gia mà phải hợp tác như thế cháu không có lợi.

-Đúng cháu không có lợi! Nếu cháu tự động sản xuất cũng được. Bất quá chia nhỏ ra thanh lý từng đợt cho những người kinh doanh vàng cũng xong. Như thế cháu không mất phần tiền nào mà công thức là của cháu. Hay mấy ông nghĩ cháu bắt buộc phải đưa ra cái giúp mình có tiền.

Thiếu Kiệt biết đây là lúc mình không nên nhường nếu nhường hẳn sẽ mất đi lợi thế vốn có của mình. Mọi người trong phòng cũng không nghĩ đến tình huống Thiếu Kiệt sẽ trả lời như thế nên ai cũng khá bất ngờ.

-Nhưng như thế là trái pháp luật cháu cũng hiểu nếu công thức đó được đưa ra cháu sẽ có nhiều quyền lợi. Cháu tại sao phải nắm giữ nó làm gì cho nguy hiểm đến mình.

-Cháu biết nguy hiểm chứ. Chưa xét thế giới có bao nhiêu quốc gia đã áp dụng phương thức này của cháu. Chỉ xét về mặt công thức hóa học. Nó thuộc quyền sở hữu của một người. Mỗi năm mấy ngàn tấn vàng bị chế thành linh kiện điện tử thì khoảng bao nhiêu tấn vàng đó có thể thu hồi lại được. Như thế nếu công khai ra cháu nguy hiểm chứ. Nếu đưa cho nhà nước. Mấy ông có thể bảo vệ cháu một lần không thể bảo vệ cháu mãi mãi. Vậy việc gì cháu phải đùa với tử thần. Cháu cần có thứ có thể bảo vệ cháu sau này.

Nhóm người Hà Thúc bây giờ cũng trầm mặc. Họ biết Thiếu Kiệt nói không sai. Bởi chỉ cần hắt đưa toàn bộ công thức cách làm. Thì họ cũng chỉ có thể cứu hắt một lần khi cần thiết. Còn nếu hắt nắm giữ ăn chia với lại nhà nước thì lại là chuyện khác.

-Không đường nào thương lượng được sao Thiếu Kiệt!

Ông Lưu lúc này mới lên tiếng nhìn Thiếu Kiệt cầu tình. Thiếu Kiệt thờ dài một hơi lắc đầu nhìn mọi người mới nói.

-Cháu đã đem chia làm ba bảy đã là nhượng bộ hết mức cháu đem ba phần bù vào tiền mua nguyên liệu, hóa chất rồi các thiết bị cần thiết, Rồi mới làm ra thành phẩm. Như thế chuyển qua tinh lọc rồi lại đúc lại thành khối. Chi phí đó nhà nước bỏ ra thì cháu không nói nhưng nếu cháu bỏ ra cháu cần phải thu hồi vốn của mình.

Suy nghĩ thật lâu lúc này Trương lão mới nói ra nhận định của mình về chuyện này. Ông không phải bênh vực ai mà nói lời hết sức công bằng là Thiếu Kiệt cũng bất ngờ.

-Những gì Thiếu Kiệt nói không sai. Đối với những việc như thế này đúng là việc nhượng bộ của Thiếu Kiệt đã là quá lớn. Chúng ta cũng không biết được Ngô gia và những người kia sẽ đối phó Thiếu Kiệt như thế nào. Còn nếu Thiếu Kiệt hắt nắm giữ cái này chỉ cần làm tốt công tác bảo vệ

hắn thì Ngô gia khi biết được sự thật cũng phải e ngại ít nhiều. Bởi vì đụng tới Thiếu Kiệt xem như đụng tới lợi ích của cả nước chứ không đơn thuần là một mình cậu ấy.

Hà Thúc nghe thế cũng lắc đầu thở dài. Ông biết Thiếu Kiệt đã quyết định chuyện này rất kỹ lưỡng để có thể chuẩn bị cho mình con đường đấu với Ngô Gia sau này. Nếu ông muốn hắn đưa ra hoàn toàn công thức chắc chắn sẽ được nhưng lúc đó có những chuyện hắn sẽ cải biến ít nhiều.

-Được rồi! Việc này ông thua cháu. Còn cái vụ phá đám tang nhà Ngô Minh là sao. Cháu không sợ họ sau đám tang sẽ tiến hành trả thù một cách kịch liệt sao? Cháu làm như vậy rồi ai giữ được cháu đây.

-Thiếu Kiệt lần này cháu làm chuyện cũng hơi quá rồi đấy! Sao không hỏi ý kiến mọi người trước khi làm mà lại tự ý làm việc như vậy.

Hà Thúc với Lưu Hoan bây giờ mới trách móc hắn việc làm mà Thiếu Kiệt đã gây ra cho gia đình Ngô Minh. Nhưng Thiếu Kiệt chỉ cười cười đáp lại một cách từ tốn như chuyện này là chuyện thường tình.

-Cháu nghĩ nếu âm thầm đối phó với họ chi bằng chính diện đấu tranh hay hơn. Họ trước nay vẫn cao cao tại thượng mà. Có ai ở Ngọc Châu nghĩ Ngô Kỳ có một đứa con trai khác ngoài Ngô Long không. Nếu chơi âm mưu thì có thể cháu không thua họ nhưng nếu chơi dương mưu chưa chắc họ đã bằng cháu. Giờ ai ở Ngọc Châu đều không biết Ngô Kỳ có một đứa con riêng. Muốn phe phái mình yên lành hắn buộc phải dẹp yên chuyện này. Mà muốn dẹp yên thì một là công khai sự thật hai là giấu luôn chuyện này như thế thì càng tốt chứ sao.

Trương Lão lúc này nhìn chăm chăm Thiếu Kiệt ngồi trên giường đôi hàng chân mày nhíu lại một cách thấy rõ. Ông lần đầu tiên thấy Thiếu Kiệt nhưng nếu tính về những bố cục bản thân ông thấy mình lẫn lộn lâu năm

cũng không bằng một cái dương mưu làm loạn của Thiếu Kiệt. Mới nhìn hẳn hoi.

-Vậy theo cháu thì họ sẽ chọn đường nào? Nếu công khai thì sao? Còn nếu không công khai thì như thế nào?

-Công khai thì ảnh hưởng đến quan trường còn không công khai thì cũng bị đánh giá. Mọi người nên nhớ, pháp luật không cho phép quan chức đang tại nhiệm có con ngoài dã thú. Mà sự việc này vi phạm luật hôn nhân gia đình hẳn hoi xét vào một mức độ cá nhân khi hẳn giải quyết âm thầm chuyện này thì. Bản thân Ngô Kỳ là một người không chịu trách nhiệm cho hành vi mình đã làm. Nhân tâm không ổn tức sẽ lung lay như thế càng dễ đối phó.

Lưu Hoan nhìn Trương lão để xem ông đánh giá thẳng thót như thế nào. Bởi trên đường hai người đã xét rất nhiều tại sao Thiếu Kiệt lại làm như thế. Nhưng hoàn toàn không nghĩ đến dùng dương mưu làm ảnh hưởng bố cục của Ngô Kỳ từ chính những thành viên ở Ngọc Châu.

-Hay cho cái dương mưu liên hoàn cháu giỏi lắm. Mà cháu cũng đừng chủ quan gia đình họ không dễ đánh như vậy đâu. Nhưng nếu cháu có thể làm được việc kia thì chắc chắn sẽ khác đây. Bây giờ thì cháu cần được bảo vệ đúng nghĩa bởi cháu sắp trở thành người nắm giữ một phần kinh tế quốc gia rồi.

-Không cần thiết thế đâu cháu nghĩ chỉ cần một nhóm người bảo vệ là được. Sau tết chắc cháu sẽ thành lập một công ty bảo vệ hợp đồng với bên quân đội để đào tạo chắc được nhỉ Hà Thúc.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 384: Cơ Sở A5

Hôm nay chỉ lên được hai chương vi viết ngoài tiệm nét máy vi tính ở nhà hư rồi mọi người thông cảm.

Nghe lời của Thiếu Kiệt lúc này Hà Thúc cũng nhìn hẩn một lúc. Suy nghĩ thật lâu mới lên tiếng bởi vì điều hẩn nói ra không hiếm gặp. Đối với quân đội việc đem quân nhân huấn luyện cho một số người thuộc về đội những người của công ty bảo vệ thì chuyện này không phải hiếm những với đẳng cấp quốc tế thì lại khác.

Đó là luôn cả chuyên ngành súng ống đạn dược và những người bảo vệ này được tiến hành để huấn luyện cho những thành viên cấp cao chuyên bảo đảm an toàn của các nhân vật quan trọng.

-Cháu định làm việc này thật đó à? Nếu thế kinh phí không phải ít. Sắp tới cháu cũng sẽ được quốc gia cho mình một đội bảo vệ riêng biệt có cần thiết cháu phải làm như thế hay không?

Hà Thúc nói ra những gì trong dự định của mình. Vì nếu Thiếu Kiệt nắm giữ những thứ có thể ảnh hưởng đến quốc gia như việc chiết xuất vàng thì lại là chuyện khác. Hẩn cần có đội bảo vệ riêng biệt cho mình để tránh cái kết cục bị những thế lực quốc gia bắt cóc làm con tin hoặc khai thác quy trình chiết xuất này.

Ai cũng hiểu việc nghiên cứu ra nó tốn bao nhiêu thời gian. Họ không dại gì để cho tất cả nhà khoa học mình đi nghiên cứu vấn đề này trong khi đó có người nắm giữ nó. Chỉ cần có được người nắm giữ quy trình xem như là có được nguồn tài nguyên bất tận mà họ không cần phải bỏ thời gian

lâu dài để nghiên cứu. Từ xa xưa đã có một thời các nhà giả kim thuật nghiên cứu vấn đề này không phải ít.

-Cháu nghĩ là việc này cần thiết đấy chứ! Không chỉ riêng cháu mỗi người trong gia đình cháu đều cần phải có được sự bảo toàn nhất định. Việc vừa rồi ông cũng thấy được rồi đấy! Không đơn giản đâu lần này là Hoàng Ngân vậy những lần sau đó nữa thì sao. Không thể chỉ có mỗi một nhóm người bảo vệ cháu thôi không là đủ.

Lưu Hoan lúc này cũng âm trầm vì những điều Thiếu Kiệt nói không sai biệt lắm. Nếu có bảo vệ thì cũng phải bảo vệ luôn những người xung quanh hẳn. Nhiều như thế người nếu chỉ vận dụng người của quân đội bảo hộ không thì có vẻ như đại tài tiểu dụng.

-Thiếu Kiệt nói không phải không có lý. Nếu trong tầm quan hệ của hẳn đúng là có khá nhiều người liên quan nếu đưa quân nhân đi bảo vệ chắc cũng phải một trung đội đấy lão Hà. Ông nghĩ như thế người bình thường nhìn vào cũng có phần không ổn đâu.

Hà Thúc cũng hiểu nếu vận dụng một trung đội có vẻ như là quá nhiều. những người đó tuy là ăn lương nhà nước hoạt động thường ở doanh trại nhưng họ vẫn có cái quyền được về phép và những thứ khác. Như thế mỗi lần như thế lại thay người.

Ông suy nghĩ thật kỹ. Vì ông biết nếu đào tạo người như Thiếu Kiệt chắc hẳn đã có đội ngũ mà hẳn cần tuy ông không biết hẳn kiếm những người này như thế nào nhưng chắc hẳn sẽ có. Thế nên Thiếu Kiệt mới tự tin đến mức tự lập cho mình một công ty bảo vệ tầm cỡ thế giới.

-Chắc cháu đã có người của mình. Hôm nay ra điều kiện này với ông chỉ để hợp thức hóa họ một cách đúng nghĩa không còn phải âm thầm nữa thôi đúng không? Nếu như thế chắc cháu đã có được dự định cho mình sau này rồi phải không?

-Vâng cháu không giấu mọi người đúng là trong tay cháu có một nhóm người tầm hơn năm mươi người. Trước giờ là người lao động trong Lưu Minh. Phần lớn họ đều có thù hằn với những người Ngô Gia và Lâm Gia. Đầu nhập vào cháu quản lý mới gần đây. Cháu có thể giấu những người này. Nhưng nói ra để mọi người họ hoàn toàn có thể tin tưởng được. Một phần việc lần này Ngô Trục cũng do họ giúp cháu.

Mọi người lúc này cũng âm trầm không ít bởi những gì Thiếu Kiệt cho biết việc Ngô Trục hẳn có thể làm được như thế cũng là có người giúp lúc này Hà Thúc mới gật đầu. Việc này cũng một phần giải thích tại sao Thiếu Kiệt có thể phản ứng nhanh đến thế. Không đầy bốn mươi tám giờ lại có thể đem mọi việc thu xếp một cách hiệu quả.

-Xem ra bọn ông không đồng ý với cháu chuyện này thì cái nhóm người đó vẫn hoạt động âm thầm do cháu điều khiển đi. Như thế cũng được. Việc để họ dưới danh nghĩa bảo vệ cháu tạo nên một nhóm quân đội tự phát có thể kiểm soát được hơn là nhóm quân đội âm thầm như thế mới thật sự là nguy hiểm.

-Vâng! Nhưng cháu nghĩ chuyện về nhóm người này mọi người có thể nói là người của quân đội. Cháu còn muốn sử dụng họ như một quân bài cần thiết ở những việc sau này sẽ đối mặt.

Hà Thúc lúc này cũng gật đầu nhìn hẳn rồi suy nghĩ một lúc như làm ra quyết định nào đó. Nhìn qua Lưu Hoan với Trương Lão một lần thấy cả hai đều gật đầu ông cũng thở dài nói.

-Được việc này Tăng Anh Hùng sẽ chịu trách nhiệm với cháu đào tạo người. Những người đó sẽ được bổ sung dưới danh nghĩa cơ sở A5 quân đội. Đội quân này thuộc về cháu chỉ huy mà không người nào được đụng tới. Cấp bậc của cháu sẽ được hợp thức hóa một cách rõ ràng. Đã biết đi lần này không có quả ngon mà mấy ông cứ đòi theo thấy chưa tôi nói có sai đâu.

Nhìn những người đi cùng mình một lần Hà Thúc mới nói ra những gì mà trên máy bay ông cũng với những người này thương lượng. Vốn chỉ có mình Hà Thúc sẽ đi trong chuyến đi lần này. Nhưng những người khác đòi đi theo nên hẳn cũng chịu.

-Thằng nhóc như thế chúng ta đã tính được từ đầu. Sẵn đi đón phái đoàn nước anh đến thăm thì chúng ta đi luôn cho tiện chứ ông nghĩ gì bọn người mình rời khỏi Ngọc Châu một cách an nhàn chứ. Phải thừa dịp đi xem Lưu Minh phát triển như thế nào mới được.

Lưu Hoan lúc này mới nhìn Hà Thúc cười cười nói ra những gì mình muốn. Mọi người cũng gật đầu thỏa mãn với họ lần này đi chỉ muốn xem Thiếu Kiệt như thế nào mà hai người Lưu Hoan với Hà Thúc lại đánh giá cao đến như vậy nhưng qua những việc vừa nói chuyện với Thiếu Kiệt cũng biết thằng nhóc nó đúng có bản lĩnh là đủ điều kiện để họ đầu tư lâu dài. Việc Thiếu Kiệt đem trao đổi việc chiết xuất vàng với nhà nước đã là nhượng bộ đúng nghĩa.

Vì nếu như Thiếu Kiệt nói hẳn có thể làm một mình trong âm thầm đem số vàng chiết xuất nhỏ ra đem bán cho các doanh nghiệp kinh doanh vàng chắc chắn vẫn được và đem về nguồn tiền cho mình thông qua việc tẩy trắng cũng trở thành tiền chính quy chưa kể đến hẳn có thể sử dụng các công ty mình xuất hóa đơn bán lẻ lấy linh kiện sử dụng cho việc khác cũng là một cách tẩy trắng có điều kiện.

-Thôi tạm thời quyết định vậy đi. Nhưng mà trong khi đợi nhóm người của cháu huấn luyện xong thì ông sẽ để Hà Vi ở đây với cháu. Sau hôm nay Tăng Anh Hào sẽ vào đây. Đảm nhiệm việc bảo vệ cháu vậy nhé mọi người đi trước chuẩn bị tối nay phái đoàn tới đây. Cháu xem mà nghỉ ngơi đi mọi thứ ông sẽ thu xếp cho cháu.

Hà Thúc vừa đứng lên nhìn Thiếu Kiệt dạn dò đôi chút rồi mới gật đầu rời đi. Thiếu Kiệt cũng chỉ biết lắc đầu hẳn thấy lần này nhóm người Hà

Thúc đến Lưu Minh này vì là công vụ. Như vậy nên mới giải thích tại sao cả một đám người có thể rời khỏi Ngọc Châu mà không một người nào ở lại theo dõi hành tung của Ngô Gia.

Bởi hẳn thấy việc này chắc hẳn nếu bắt buộc phải đi Ngô Minh chắc hẳn sẽ có mặt.

Hà Vi tiễn ông mình đi xong rồi mới vào phòng nhìn Thiếu Kiệt cười cười nói.

-Thôi rời giường được rồi đấy! Giả vờ đến thế là cùng. Bắt đầu ngày mai anh phải gặp Hoách Nam gì đó Trương Hạo nói hẳn tới Lưu Minh rồi nhưng mà Trương Hạo nói hẳn bận đột xuất nên hẹn ngày mai rồi. Theo anh thì ông ta đi gặp anh lần này có cái gì thú vị.

-Cũng chưa hẳn lão này anh biết. Ông ta cũng không phải dễ chơi gì. Em nghĩ xem bán hàng ở biên giới bấy lâu này ông không phải người khờ khạo. Không biết ông định gặp anh với danh nghĩa cá nhân hay là danh nghĩa của một người làm việc cho Mã Hóa Đăng.

Thiếu Kiệt nói ra hai trường hợp để Hoách Nam gặp mình cũng làm cho Hà Vi gật đầu. Vốn vùng biên giới là một nơi phức tạp có cửa hàng mà trụ lại được ở nơi đó cũng không phải dễ dàng gì.

-Nhưng mà cả hai trường hợp này em thấy đều giống nhau đâu khác biệt gì mấy? Cá nhân cũng là nhờ vả anh giúp cho con ông. Còn với tư cách là người của Mã Hóa Đăng cũng là họp bàn về vấn đề mua cổ phần hoàn toàn giống nhau mà.

-Không khác biệt lớn đấy! Nếu ông ta đi với danh nghĩa cá nhân thì bắt buộc phải dẫn con mình theo. Còn nếu ông đi với danh nghĩa Mã Hóa Đăng thì sẽ dẫn người của hẳn theo như thế khác xa nhau. Anh thật mong chờ ông ta đi với danh nghĩa cá nhân. Nếu thế thì anh còn có cơ hội ít nhiều.

Còn nếu đi với danh nghĩa là người của Mã Hóa Đăng thì anh phải tìm một các khác tốt hơn rồi.

Hà Vi thấy hai vấn đề hoàn toàn giống nhau bởi theo những gì Trương Hạo nói thì con của Hoách Nam cũng làm cho Mã Hóa Đăng việc gặp cậu ta hay là người của Mã Hóa Đăng cũng đều là như nhau. Hai cái không hề khác biệt nhưng Thiếu Kiệt lại muốn gặp được hai cha con hơn là gặp người của Mã Hóa Đăng thì điều này cô không tiện hỏi. Vì Thiếu Kiệt có ý nghĩ riêng của mình mà không ai có thể hiểu được.

-Ừ thôi anh muốn làm gì thì làm. Lát nữa em phải qua bên chỗ ông đấy lâu ngày rồi hôm nay ông đến Lưu Minh em phải ở cùng ông

-Em yên tâm chuyện này anh hiểu mà. Nhớ đừng nói ông về những việc khác nhiều quá không khéo anh lại bị lộ nữa thì lúc đó anh sẽ không tha cho em đâu.

Thiếu Kiệt lúc này cũng bước khỏi giường vừa đi vừa cười đùa với Hà Vi. Hắn hiểu cô sẽ ít đề cập chuyện của hắn với ông chủ yếu hai ông cháu cũng cần phải có chút gì đó tâm sự với nhau. Hai người đã không gặp nhau cũng gần hơn hai tháng chứ không phải là ngày một ngày hai.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 385: Làm Chốt Cho Ai

Hôm nay chỉ lên được hai chương vi viết ngoài tiệm nét máy vi tính ở nhà hư rồi mọi người thông cảm.

Cả buổi tối hôm đó Thiếu Kiệt làm một số việc ở phòng máy tính xong rồi được Hoàng Lâm Nhu nhắc nhở một chút nên hẳn cũng phải đi ngủ sớm. Khi ánh mặt trời vừa ló dạng cũng là lúc tiếng chuông điện thoại hẳn reo lên không ít. Có vẻ như những viên thuốc giảm đau và một số thứ trong thuốc có chất gây buồn ngủ nên Thiếu Kiệt hẳn ngủ rất ngon dù là qua một đêm khá dài.

Đưa tay tiếp lấy điện thoại của mình trên bàn Thiếu Kiệt không cần biết ai gọi đến để lên tai nghe.

-Thiếu Kiệt mày dậy chưa thế! Tao đưa Hoách Nam qua gặp mày đấy!

-Ừ cũng được tao vừa thức! Cứ đem họ qua bên nhà Hà Vi là được tao dậy rồi đây! À mà Hoách Nam hẳn đi một mình hay đi cùng với người khác?

Thiếu Kiệt lúc này nghe tiếng của Trương Hạo cũng bình tĩnh đúng lý ra hôm qua hẳn đã phải gặp Hoách Nam nhưng vì nhóm người Hà Thúc đến Lưu Minh hẳn mới nói dời lại sáng nay. Vốn tò mò không biết Hoách Nam sẽ đi cùng ai nên Thiếu Kiệt hỏi hẳn trước để có chút tin thần chuẩn bị.

-À! Lão đi với con lão! Mày đợi đi mười phút nữa qua đó rồi mày sẽ biết!

Trương Hạo lúc này đem điện thoại cúp máy. Hắn như muốn nhanh chóng giao lại hai người này cho Thiếu Kiệt đối phó bởi theo hắn sự phiền toái của hai người không nhỏ.

Thiếu Kiệt nghe lời nói của Trương Hạo cũng mỉm cười một cái. Lúc này hắn rời phòng đi vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt. Nhưng nếu ai thường xuyên thấy hắn ở trạng thái hiện tại đều biết hắn đang suy nghĩ điều gì đó.

Không lâu sau khi kết thúc cuộc gọi với Trương Hạo Thiếu Kiệt vừa lau vết thương một lượt đẹp bỏ những bông băng trên bàn xong thì Trương Hạo cũng hai người bố con của Hoách Nam đã tới trước cửa nhà.

Thiếu Kiệt vẫn ngồi ở bàn mình đứng lên nhưng không ra trước cửa nhà mà chào đón Hoách Nam mà để cho Trương Hạo dẫn hai người vào. Nhìn thấy Hoách Nam, Thiếu Kiệt mới cười cười nói lời xin lỗi.

-Ấy ngại quá anh tới mà không đón tiếp được! Chân mới bị thương vừa làm vệ sinh vết thương xong không dám động sợ máu lại chảy.

Hoách Nam lúc này cũng vội nhìn Thiếu Kiệt vừa nói vừa cười đưa tay ra bắt tay lấy Thiếu Kiệt.

-Không sao! Anh mới là người phải nói xin lỗi vì đường đột tới nhà lúc này. Em bị thương cũng không nên đi lại nhiều. Giữ cho vết thương mau lành mới là điều quan trọng.

Hai cha con của Hoách Nam cũng như những người lần đầu đến đây. Họ quan sát thấy ngôi nhà của Hà Vi trong mắt toát lên vẻ ngưỡng mộ. Thiếu Kiệt bây giờ cũng nhìn qua người thanh niên mà hắn được Trương Hạo nói là con của Hoách Nam một lượt.

Về ngoại hình cậu thiếu niên này chỉ tầm trung bình. Còn về khuôn mặt thì không khác gì Hoách Nam. Có đôi chỗ chỉ cần nhìn sơ qua cũng biết

được hai người có quan hệ ruột thịt.

-Sao hôm nay anh Nam tới nhà thằng nhóc này có chuyện gì không nào? Hiếm khi mới có dịp anh đến Lưu Minh nhỉ. Lần này đi du lịch tham quan quê hương sao.

Thiếu Kiệt lúc này mới giả vờ hỏi những câu xã giao với Hoách Nam, Trương Hạo cũng không lên tiếng hẳn mượn việc đi vệ sinh lén trốn xuống phòng máy tính mà ngồi chơi game để cho Thiếu Kiệt đối phó với hai cha con Hoách Nam.

-Có đâu! Vốn định đi Lưu Minh lần này là có việc cần thiết nhờ em giúp đỡ thằng con anh một chút. Đây nó đây! Tên nó là Hoách Khang. Hiện tại đang làm cho một công ty phần mềm phát triển về lĩnh vực trò chơi trực tuyến.

Hoách Khang lúc này mới đưa tay mình ra hướng về Thiếu Kiệt nói.

-Chào Anh! Em nghe bố nói về anh nhiều hôm này mới được thấy mặt

-Cậu đừng nói thế bố cậu và tôi gặp nhau một lần đừng nói ông nhắc hoài. Nếu có nhắc thì nhắc Trương Hạo mới đúng đâu phải tôi. Sao nào hôm nay cậu với bố cậu đến đây với danh nghĩa nào? Cá Nhân hay là nhân viên của Mã Hóa Đăng.

Hai người lúc này cũng ngẩn người không ngờ Thiếu Kiệt lại hỏi trực tiếp như thế. Hoách Nam nhìn con mình dường như để chính cậu ta quyết định mà ông sẽ không can thiệp việc này.

Im lặng ngồi xuống suy nghĩ một lúc Thiếu Kiệt lấy ấm trà rót cho cả hai người mỗi người một tách xong nhìn Hoách Khang miệng nhếch lên một chút. Hoách Khang lúc này mới ngược lên nhìn Thiếu Kiệt rồi từ từ mới nói.

-Tôi đến đây với tư cách cá nhân không phải người của công ty.

Hoách Nam lúc này cũng giật mình nhìn con mình. Nhưng ông biết hẳn có sự lựa chọn của mình. Thiếu Kiệt lúc này uống một hớp trà nhìn Hoách Khang nói.

-Cho tôi biết tại sao cậu lại lấy danh nghĩa cá nhân mà không phải là người của Mã Hóa Đăng. Cậu nên nhớ ai cũng muốn trở thành người lập công cho ông chủ Tencent, thế sao cậu lại muốn mình với tư cách cá nhân mà tới đây.

Lời Thiếu Kiệt nói ra làm cho Hoách Nam cũng khẽ gật đầu. Hoách Khang lúc này mới gật đầu như đã từ lâu ở trong lòng hẳn đã có câu trả lời cho chính mình.

-Bởi tôi chỉ là một con cờ trên bàn cờ. Chốt thì vẫn sẽ là chốt, tôi đã làm việc ở đó không ít sự cạnh tranh cá lớn nuốt cá bé ra sao. Việc đó không chỉ một lần mà rất nhiều lần đối với việc này trước đây tôi luôn tự hỏi. Vì sao tôi lại được trọng dụng. Thường người khác sẽ thấy điều này làm vinh hạnh còn tôi lại khác, tôi lo lắng hơn trước. Làm việc phải suy tính trước sau. Khi nào tôi là người bị loại bỏ khỏi cuộc chơi. Không ít người đi trước đã cho tôi tấm gương cần thiết để đưa ra đáp án.

Thiếu Kiệt lúc này cũng gật đầu. Nếu như Hoách Khang thật sự mình chỉ là con chốt trong tay của Mã Hóa Đăng hẳn sẽ không tiếp tục cuộc nói chuyện này. Hẳn thấy được Hoách Khang có một khát khao muốn khẳng định mình trên mọi phương diện.

-Thế anh không sợ nếu không lấy được hợp đồng Mã Hóa Đăng sẽ sa thải anh hay sao?

-Không! Tôi biết chắc là không vì mục đích của ông ta vẫn chưa đạt được. Vốn với những gì họ biết chỉ là phía sau Trương Hạo có một thế lực lớn ủng hộ mà không phải một mình cậu. Họ cũng đã điều tra được. Hầu

như những gì mà Garena đang xây dựng được đổ tiền vào từ rất nhiều tài khoản. Mà không phải một người.

Hoách Khang lúc này mới giải thích cho Thiếu Kiệt biết được việc hăn tin mình còn có thể ở lại tencent chỉ vì mục đích của Mã Hóa Đăng chưa được thực hiện mà hăn lại là một mắt xích có thể liên kết được Mã Hóa Đăng và cao tầng của Garena.

-Xem ra anh thông minh hơn tôi nghĩ. Đúng vậy tôi là người đứng sau Garena cũng là người viết nên phần mềm ứng dụng trực tuyến đó. Bản thân tôi không ngại nói thẳng. Cậu mà trả lời là đến với danh nghĩa nhân viên của tencent cậu đã không ngồi đây đến giờ này. Không nói chắc cậu cũng hiểu khi cậu đã hết giá trị lợi dụng thì cũng chỉ là một con chốt thí trên bàn cờ. Bị loại bỏ một cách không thương tiếc.

Hoách Nam lúc này cũng thối đầy mồ hôi. Hăn không nghĩ đến thương trường cạnh tranh của Thiếu Kiệt và công ty của con mình lại nguy hiểm đến như thế. Hăn hiểu rõ Thiếu Kiệt là người quyết đoán chỉ cần qua một lần giao dịch với hăn ông cũng hiểu được việc hăn nói sẽ làm. Hoách Khang lúc này trong lòng cũng nhẹ nhàn một ít nhưng vẫn đợi Thiếu Kiệt nói tiếp.

-Nếu đã thế thì bản thân anh cần gì? Nên nhớ tôi hỏi cần không phải là muốn.

Hoách Khang lúc này cũng im lặng. Hăn có quá nhiều sự lựa chọn cho mình. Hăn cần gì trong số những sự lựa chọn đó mới thật sự là cái hăn cần phải hướng tới. Im lặng một lúc Hoách Khang mới lên tiếng.

-Tôi cần khẳng định mình cho tất cả mọi người biết tôi có thể làm được như họ và còn làm tốt hơn họ trong công ty đó là cái tôi cần hiện tại.

-Xem ra anh tham vọng hơn những gì tôi cần. Nhưng tôi lại thích cái cá tính đó. Đúng vậy muốn không chưa hăn đã cần. Nhưng điều cần lại chắc

chance sẽ có được. Khăng định mình trong tencent không dễ đâu. Anh chỉ là một người nhân viên không chỗ dựa không có kỹ năng hơn người vậy sao anh khăng định được mình trước những người giỏi hơn mình đây.

Hoách Khang lúc này cũng không trả lời được câu hỏi của Thiếu Kiệt hần lắc đầu. Thấy thế Hoách Nam cũng thở dài. Hần biết con mình không dễ chịu. Chỉ tốt nghiệp loại trung ở một trường không phải tốn nhiều học phí không được đào tạo chuyên ngành nhiều như những nơi khác là thiệt thòi mà con ông phải chịu.

-Hiện tại tôi chỉ có thể cố gắng cho những gì mình đặt ra thôi. Tôi biết hôm nay có đến đây trong lòng tôi đã có đáp án của chính mình. Cậu sẽ không bao giờ hợp tác với tencent cho dù thế nào đi nữa. Bởi cậu và Mã Hóa Đăng đều có tầm nhìn của riêng mình. Bản thân cậu lại có thứ mà Mã Hóa Đăng không có.

-Đúng vậy tôi sẽ không hợp tác với ông ta cho dù thế nào đi nữa điều đó cậu đúng. Nhưng cũng không hoàn toàn như thế. Đối với Mã Hóa Đăng quân chốt chỉ là quân bỏ đi nhưng với tôi lại khác. Nó là anh hùng của cả trận mạc. Cậu nên nhớ gặp thời một chốt cũng thành công. Chốt đã qua sông thắng cả bàn cờ. Vậy cậu muốn làm quân chốt cho ai?

Cả hai cha con Hoách Nam lúc này cũng ngăn người ra bởi Thiếu Kiệt đưa ra điều này như đem Hoách Khang trở thành con chốt của mình trong cuộc chiến với Mã Hóa Đăng. Mà trở thành quân chốt cho ai lại là do chính bản thân của Hoách Khang. Nhìn Thiếu Kiệt một hồi lâu Hoách Khang mới nói.

-Tại sao cậu lại có ý kiến này?

-Đơn giản chốt trong cờ Tướng được xem là quân “đỡ đạn” cho các quân khác khi chúng chỉ biết đứng im khi có đối phương tấn công, hoặc đỡ cho các quân mạnh hơn mình khỏi bị bắt. Thêm vào đó, chốt ngày đêm luôn

phải canh giữ biên cương, trong khi các quân khác có thể tháo lui, kiếm đường chạy cho mình vào bất cứ lúc nào. Bởi thế với tôi quân chốt là anh hùng không phải vật hi sinh.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 386: Phía Sau Có Người

Cám ơn đọc giả Vietnhtms đã ủng hộ 1 kim đậu để góp tiền đóng tiền điện cám ơn bạn nhiều.. Thank mọi người đã ủng hộ mua chương theo dõi góp thêm giúp tác có thêm thu nhập cám ơn mọi người. Hiện tại đang phải ra tiệm nét viết thời gian có hạn nên mọi người thông cảm lên hai chương đỡ

Hoách Khang nghe Thiếu Kiệt giải thích cũng cầm lên tách trà trong tay mình xoay vòng vòng suy nghĩ về những gì hắn đã nói. Bởi sự thật người cầm quân lúc nào cũng là người quan trọng. Sử dụng quân cờ nào mới thật sự hợp lý cho mình mới là người thao lược.

Điều này lịch sử đã chứng minh trên rất nhiều phương diện. Vì thế đối với những nước cờ trong kinh doanh hay trong từng ván cờ tàn của trà dư tửu hậu đều có một ý nghĩa riêng của nó. Thiếu Kiệt thấy Hoách Khang như thế mới nói tiếp lời mình.

-Hiện tại bây giờ cậu không có chỗ dựa là điều hiển nhiên nhưng nếu trong tay của cậu nắm giữ một số cổ phần nhất định lúc đó lại khác. Tôi có thể giúp một con chốt như cậu qua sông mà khi đó cậu mới là nhân tố chính để thắng Mã Hóa Đăng. Liệu cậu thấy cái khẳng định chính mình trước những người trong công ty thế nào? Tôi thấy không tệ đâu. Nếu được cậu với bố mình có thể về suy nghĩ những gì tôi nói.

Thiếu Kiệt lúc này cũng định đứng lên thì Hoách Khang mới lên nhìn hắn lên tiếng nói.

-Anh đừng đùa nếu thật sự anh có thể làm những điều như thế thì tôi sẽ làm chốt cho anh. Nhưng liệu anh đủ khả năng để mua lại cổ phần của tencent sao?

-Theo anh bao nhiêu là đủ. Với tổng tài sản của tencent hiện tại theo tôi biết tầm khoảng 8 tỷ nhân dân tệ đi. Tôi sẽ cấp làm mười đợt. Mỗi đợt sẽ là một trăm triệu đô la mỹ. Anh nghĩ sẽ thu tóm được bao nhiêu cổ phần. Tiền không quan trọng cái tôi muốn thấy là con chốt của tôi muốn qua sông theo cách nào.

Hoách Khang lúc này cũng ngó người. Nếu thật với số tiền như thế Thiếu Kiệt có thể nắm được khá lớn cổ phần khoảng năm mươi phần trăm trên giá trị của tencent hiện tại. Nhưng Hoách Khang cũng thắc mắc tại sao Thiếu Kiệt không tự thân đi làm mà lại để cho hắn làm con chốt đi làm việc này.

-Tại sao cậu lại chọn tôi cậu không sợ điều gì sao? Nếu cậu có số tiền lớn như thế cậu có thể tự thân mua lại cổ phần của tencent mà?

-Cái này cậu sai lầm rồi! Tôi sẽ không bao giờ mua được cổ phần của tencent cậu nên nhớ quốc gia đó bài ngoại rất cao. Cậu thử nghĩ nếu một người nước khác muốn thu tóm công ty của một quốc gia họ. Không nhắc đến những vấn đề cá nhân họ không muốn công ty của nước mình rơi vào tay người khác nhưng cậu lại khác. Cậu có hai dòng máu. Lại là người sinh sống ở quốc gia đó và làm việc ở đó. Hồ sơ của cậu minh bạch mọi thứ đều tốt. Nếu cậu làm sẽ không ai nói. Cá lớn nuốt cá bé, cậu tự biến mình thành những con cá lớn thông qua việc nuốt dần những con cá bé hơn là được.

Ngay từ đầu khi Thiếu Kiệt nhắm đến tencent hắn đã nghĩ đến điều này. Bởi không chỉ một lần mà rất nhiều lần ở cuộc sống trước đây, về tính đoàn kết của dân tộc này. Họ có thể không thân thích, không máu mủ gì với nhau. Nhưng một khi bạn thất bại cũng là người Hoa họ sẽ sẵn sàng cho bạn mượn vốn mà không mất tiền lời. Đối với việc làm ăn họ luôn khép kín với

nhau.Tạo thành một nhóm người Hoa đa ngành nghề giúp đỡ lẫn nhau trong mọi mặt từ khách hàng cho đến vốn làm ăn. Chỉ khi nào bạn đã có sức tự tương đãi được nhóm người này họ lại trở lại như lúc ban đầu.

Thiếu Kiệt không muốn mình đương đầu với một đám người có thể uy hiếp đến việc hãn thù tặc tencent. Vì chỉ cần biết tencent đang bị người nước ngoài nuốt thì những công ty khác sẽ nhảy vào giúp đỡ việc đó sẽ không có lợi cho Thiếu Kiệt hãn.

Hoách Khang lúc này âm trầm bởi hãn biết nếu không có hãn Thiếu Kiệt cũng có thể sử dụng một người khác thay thế. Bởi vì xã hội đồng tiền rất có sức mạnh,người nào có nhiều tiền người đó thắng Thiếu Kiệt cũng vậy. Hoách Khang hãn chỉ có nhiều hơn người khác ở vị thế là đang làm người nội bộ của công ty. Nếu là một người khác họ thông qua các con đường mua lại cổ phần cũng nguy hiểm vì sẽ bị phát hiện nhưng Hoách Khang thì không. Cổ phần công ty mỗi lần công bố bán ra người trong công ty luôn là người biết trước.

Bởi ông chủ nào cũng muốn ràng buộc người của mình. Nếu bạn trở thành một cổ đông cho công ty bạn sẽ góp phần nhiều hơn cho sự phát triển của công ty. Hầu như ở các nước trên thế giới có nhiều hình thức trả lương cho nhân viên nhưng được khuyến khích nhiều nhất là phần lương cố định và cổ phần doanh nghiệp.

-Được tôi sẽ làm quân chốt cho anh. Những thứ khác tôi không dám chắc nhưng vấn đề thu mua cổ phần thì tôi chắc chắn có thể làm được. Chỉ cần sử dụng một ít tiểu xảo là được. Có thể bắt đầu từ chính đồng nghiệp của mình để mua cổ phần cấp thấp rồi nâng dần lên điều này tôi làm được.

-Chuyện này sẽ xong anh với bố anh cứ ở lại Lưu Minh này ăn tết tây cùng chúng tôi hoặc là đi tham quan đâu đó cũng được ngày hai tây chúng ta ký kết hợp đồng. Dù sao tôi cũng phải giữ cho mình thứ có thể chắc ăn rằng anh sẽ làm việc tốt. Nếu Không tiền của tôi là bỏ ra vô ích à.

Thiếu Kiệt nghe được Hoách Khang nói như thế cũng mỉm cười đáp lại một cách vui vẻ dù sao hiện tại hắn cũng cần chuẩn bị. Đối với người nào cũng thế dù cho việc đó nằm chắc trong lòng bàn tay nhưng đôi khi lại vượt mất Thiếu Kiệt cũng không muốn mình bỏ tiền và thời gian thay người may áo cưới. Nên việc có một cái hợp đồng với Hoách Khang là điều chắc chắn phải làm.

-Ừ như thế cũng được. Xem như lần này đi du lịch lấy ngày công làm ngày phép cũng không sao. Vì lần đi này tôi đã báo cáo lên trên để xin nghỉ chắc chắn họ sẽ theo dõi. Nên làm phiên nhà cậu vài hôm xem như qua mặt những người theo sau vậy.

-Thì ra anh cũng biết Mã Hóa Đăng không dễ tin tưởng người! Được rồi nếu đã thế thì mỗi ngày để cho Trương Hạo dẫn hai người qua đây một chút rồi về, để những người theo dõi bên ngoài tưởng cậu đang hết lòng vì công việc đi. Còn vấn đề họ có vào được đây hay không thì cậu yên tâm. Bởi nếu hai người có đến đây rồi mà không có Trương Hạo đi cùng cũng sẽ dừng ngoài đợi thôi.

Hai cha con Hoách Nam bây giờ mới hiểu nếu không có Trương Hạo dẫn vào cho dù họ có biết Thiếu Kiệt ở đây cũng không làm gì được. Bởi qua lời nói của Thiếu Kiệt họ hiểu nơi đây chỉ có thể cho người quen được vào và cũng là nơi hắn làm việc nhiều nhất.

Hoách Khang lúc này cũng muốn hỏi Thiếu Kiệt điều hắn thắc mắc nên mới lên tiếng.

-Tôi thắc mắc tại sao cậu lại có thể có được khối tài sản lớn như vậy. Nếu thế cậu phải được liệt vào nhóm những người có tài sản được liệt kê chứ. Vậy mà cậu hoàn toàn không có một chút nào về mặt truyền thông như thế.

-Cần chi những điều như thế? Nếu thế thì Mã Hóa Đăng đã biết tôi mà tìm đến không cần phải đợi đến cậu đâu. Đôi khi những người có tên trên

bảng đó thấy như danh vọng rất nhiều nhưng khó khăn gặp phải khi muốn làm gì đó cũng nhiều hơn nên đừng vội chỉ nhìn một mặt mà quên đi những mặt khác.

Hoách Khang lúc này cũng gật đầu. Nếu Thiếu Kiệt có trên trong bảng nhưng người có khối tài sản lớn chắc chắn. Mã Hóa Đăng đã không cần đến hẳn. Ngay từ đầu hồ sơ Thiếu Kiệt cũng đã được thu thập không ít. Chỉ trên đó có quan hệ trọng yếu với một số người và kinh doanh thì chỉ có Hoàng Lâm Nhu. Còn những mối quan hệ của Thiếu Kiệt cho thấy hẳn khá quen biết nhiều người mở công ty. Giờ Hoách Khang cũng đã có thể nhận định những người đó vốn chỉ là người làm cho Thiếu Kiệt nhưng được toàn quyền không phải gò bó lại được tự mình điều hành.

-Nhưng tại sao cậu chỉ mới như thế tuổi lại có một khối tài sản khổng lồ như thế. Cậu phải biết là đối với mỗi quốc gia những người có số tài sản lớn luôn bị tra xét về những số tiền của mình cậu không bị hay sao?

-Vấn đề này cậu không cần phải lo tôi biết cậu lo lắng điều gì. Tôi cũng có thể lực hỗ trợ của mình. Điển hình như nhà này không phải của tôi nhưng nó thuộc về một người cấp lãnh đạo cao của quốc gia. Việc tôi hợp tác với quốc gia mình làm việc gì chắc cậu không thể hiểu được đâu nhỉ.

Hoách Nam lúc này mới thờ dài nhìn Thiếu Kiệt. Điều này đã giải thích cho hẳn tại sao Thiếu Kiệt có một cơ ngơi như thế này lại đi làm việc buôn bán linh kiện phổ thông. Hẳn hiểu được trong khoảng thời gian qua Thiếu Kiệt đã được một số ban ngành chú ý và đầu tư. Như thế cũng giải thích được tại sao Thiếu Kiệt lại có nhiều tiền. Nếu có người cấp cao hoặc một tổ chức bộ môn của quốc gia chống lưng thì việc Hoách Khang làm việc cho Thiếu Kiệt như một quân cờ ở tencent cho dù có bị bại lộ thân phận cũng vẫn có thể làm việc cho Thiếu Kiệt ở những nơi khác. Bây giờ hẳn mới nói ra lời nói của mình.

-Thì ra là thế chả trách sao nãy giờ tôi tự hỏi. Cậu giàu như vậy sao lại đi buôn linh kiện ở biên giới. Thì ra là hiện tại sau lưng cậu vẫn còn người ủng hộ khác nữa.

-Vấn đề này thì ông anh cứ yên tâm. Tôi bảo đảm mọi chuyện tôi quyết định những người đó sẽ không can thiệp. Hoách Khang có thể làm việc cho tôi và cậu ta sẽ có quyền lợi nhất định của mình. Trước giờ tôi chưa để người mình chịu thiệt bao giờ. Trương Hạo là một minh chứng đấy ông thấy cậu ta cũng đâu có lo lắng gì đâu. Lại sống tốt mà không cần lo nghĩ.

Thiếu Kiệt biết Hoách Nam hiểu lầm ý mình. Nhưng hẳn cũng không cần đi giải thích. Việc này có giải thích cũng không được gì. Lấy Trương Hạo làm minh chứng cho những lời mình nói như thế lại là một sự việc tốt nhất để cho hai cha con người này có sự an tâm nhất định.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 387: Cha Con Tâm Sự

Kết thúc buổi nói chuyện với Thiếu Kiệt. Trương Hạo đưa hai bố con Hoách Nam ra khỏi nhà cũng trở về sắp xếp mọi chuyện trong công ty. Hai người Hoách Nam và Hoách Khang rời đi ghé vào một tiệm cà phê. gọi cho mình đồ uống xong Hoách Nam mới lên tiếng hỏi con mình.

-Sao con thấy chuyện lần này sao đây. Bố cũng đã giúp con đến đây rồi. Giờ con tính sao, đi theo Thiếu Kiệt thật à. Thằng nhóc đó còn nhỏ hơn con đây.

-Có lẽ bố thấy cậu ta nhỏ nhưng với con tầm nhìn đó và sự quyết đoán và nắm bắt tâm tư con và bố không bằng. Ngay chuyện chúng ta đến ngay hôm nay với danh nghĩa nào đều đã cậu ấy nắm rõ ngay từ đầu. Mọi lời nói với cậu ta bây giờ con mới hiểu được nhiều thứ đấy. Cứ tưởng đang nói chuyện với người già đời thôi.

Hoách Khang vừa nói vừa đưa lên ly nước được phục vụ đem ra cho mình uống một hớp. Hoách Nam thì thở dài nói với con mình về những gì hần suy nghĩ.

-Nhưng bố thấy sao sao ấy. Cậu ta quá nhỏ? Nếu nói Thiếu Kiệt bằng tuổi con hoặc chỉ hơn thua nhau vài tuổi có lẽ đã không có gì nhưng mà cậu ta vẫn chưa mười tám tuổi đấy.

-Việc đó không thể tính như thế được. Vì bố chưa biết chứ những điều vừa rồi mà con quyết định sẽ không sai đâu. Cậu ta chưa mười tám đã có tầm nhìn và hiểu biết như thế. Nếu ngày từ những ngày đầu này đi theo Thiếu Kiệt về lâu dài mình sẽ có một cái nhìn tốt hơn. Bố không thấy

Trương Hạo sao, một quân chốt trên bàn cờ thôi nhưng ai dám khinh cậu ta. Ngay cả Mã Hóa Đăng vẫn muốn có quan hệ với Trương Hạo. Người ta làm chốt mình cũng làm chốt chỉ là Trương Hạo bắt đầu trước chúng ta thôi.

Hoách Nam nghe con mình nói thế cũng gật đầu, ông thật sự vẫn chưa quên được những ngày đầu Trương Hạo đến cửa hàng của mình không biết cái gì nhưng lần thứ hai lần thứ ba sau đó thì hoàn toàn khác hẳn.

-Con nói cũng đúng nhưng mà bố cứ cảm thấy khá nguy hiểm. Nếu thật sự thắng nhóc đó có thể bỏ ra số tiền lớn như thế con nghĩ xem điều gì mà thắng nhóc đó không dám làm. Chưa kể đến là việc giữa nó và công ty con đang làm việc nữa. Một bước sẩy chân rơi vạn trượng đấy.

-Cái này bố không hiểu. Không phải chỉ có một vấn đề đó không đâu cậu ta rất hiểu nhiều phương diện khác nữa con thấy quyết định của con vừa rồi khi ở nhà Thiếu Kiệt rất đúng. Bố nghĩ xem nếu mà lúc này con với bố về bàn bạc chắc chắn sẽ không có cơ hội làm việc với cậu ta. Bố thử nghĩ xem nếu làm một việc lớn thu tóm cổ phần của một công ty thì cần phải có sự quyết đoán của chính mình. Vừa rồi cậu ta bảo con về suy nghĩ thôi thật chất là kiểm tra thử đấy. Nếu là một người thiếu quyết đoán cho những gì mình sắp đương đầu. Bố có dám đưa cho người đó 1 tỷ đô để làm việc hay không.

Nghe lời của Hoách Khang giải thích về những gì hẳn suy nghĩ được Hoách Nam mới thấy được rằng một buổi nói chuyện đơn thuần nhưng trong đó quá nhiều rủi ro và thử thách không nhỏ. Cầm lên ly nước uống một hớp Hoách Nam mới nói.

-Lúc này bố cứ lo tại sao con lại quyết định vội vàng như thế. Thật không ngờ nếu lúc đó mình ra về cũng là rơi vào cái bẫy đơn thuần. Thắng nhóc này ghê thật, nó làm sao già đời được như vậy chứ.

-Con nói thật bố chưa nhìn ra bên ngoài biết được đâu. Vốn con không tin có những thiên tài bởi vì nó là một sự cố gắng và nỗ lực nhưng lần này con biết đụng độ với thiên tài dù mình có cố gắng cách mấy cũng bất lực. Bố thử nghĩ xem, trong cuộc sống mình bố muốn bao nhiêu thứ và thật sự cần thứ gì? Đôi khi mình muốn nhưng không thật sự cần. Đôi khi cái cần thiết mình lại cố gắng đạt được con vừa mới tìm ra chân lý mới mà con cần phải học hỏi đấy. Muốn quá nhiều nhưng thật sự cần lại chỉ có một.

Hoách Khang bây giờ cũng đã hiểu tại sao Thiếu Kiệt hẳn cần gì mà không phải là muốn gì như những người khác hay hỏi. Hẳn hiểu thấu được tính thực tiễn này không chỉ đơn giản. Nhưng người ta vẫn thường hay nhầm tưởng cái mình muốn và cái mình cần.

Nghe con mình nói thế Hoách Nam cũng trầm ngâm không ít. Vốn việc đi gặp Thiếu Kiệt lần này chủ yếu ông cũng chỉ muốn được lợi ích một phần nhỏ nhưng hiện tại Hoách Khang lại có ý nghĩ khác ông cũng đành chịu. Ông cũng hiểu được khi mới xây dựng nhân viên càng trụ lại được lâu thì sau này càng có lợi nhưng ở Thiếu Kiệt ông vẫn còn lo lắng khá nhiều. Ai cũng hiểu nếu không có lợi ích sẽ không ai làm nhất là nếu con ông vào hoàng cảnh bị phát hiện thì có thể sẽ không có gì tốt lành.

-Thật bố thấy việc này cứ mạo hiểm sao ấy. Vừa phải trụ lại công ty vừa lại phải bí mật mua cổ phần gì đó. Nếu không khéo mất hết cả những gì đang có.

Làm bố mẹ ai cũng muốn con mình có một cuộc sống ổn định mà không cần nhất thiết phải mạo hiểm. Hoách Nam cũng không ngoại lệ ông thấy việc này rủi ro khá cao. Tuy là gia đình vẫn có cái để kinh doanh nhưng đó vẫn không là biện pháp lâu dài đối với cuộc sống sau này. Hoách Khang thấy bố mình lo lắng như thế cũng lắc đầu nói.

-Con hỏi bố này mỗi lần bố đi đấu giá mấy cái văn phòng có phải là bố làm liều không? Bỏ tiền ra không biết được máy móc ra sao lời lỗ thế nào

bố làm như thế không nguy hiểm hay sao. Bố đừng cho là con không biết mỗi lần công ty nào đấu thầu bố đều bao giá. Hầu hết người đấu thầu đều là người của bố. Vậy bố chưa từng lo lắng những lô hàng đó thật sự chỉ bán được linh kiện lấy vốn hoặc lỗ thôi sao.

Nghe con mình nói như vậy Hoách Nam mới nhăn nhó mắng.

-Làm sao mà đánh đồng được. Của bố chỉ là kinh doanh nhỏ tiểu xảo vài thứ sao bằng được với công ty lớn. Con nghĩ xem nếu không làm như thế làm sao mua hết được lô hàng một cách trọn vẹn.

-Vậy con hỏi bố nếu một đợt bán cổ phần được tung ra. Con không ra mặt, bố không ra mặt để cho những của bố thu vào cổ phần thì có phải cũng giống như là báo giá các thiết bị văn phòng hay không?

Hoách Nam lúc này cũng ngăn người ra nếu mà như con hăn nói thì hăn có thể làm được. Chỉ cần để cho người của hăn cũng giống như đi đấu thầu thiết bị văn phòng là được. Như thế thì họ muốn bao nhiêu cổ phần cần thiết thì qua những người đó thu vào.

-Cái này! Thì được. Nhưng mà làm như vậy rồi con không có chỗ đứng lúc đó mới là điều đáng nói.

-Không đâu chỉ cần họ mình là hợp đồng chuyển nhượng với bọn họ trước là được. Khi đó cổ phiếu con nắm trong tay với số lượng vừa đủ thì có sa thải con cũng trở thành một trong những cổ đông bên ngoài mặt là như thế. Chỉ cần Thiếu Kiệt còn trọng dụng mình vẫn cho con làm đại diện cho hăn thì lúc đó con vẫn có quyền mà.

Nói ra những gì cần thiết cho bố mình an tâm. Đợi cho bố mình hiểu hết quá trình cần thiết Hoách Khang mới lên tiếng nói.

-Hiện tại là lúc Thiếu Kiệt cậu ta cần người. Mình gia nhập vào bộ máy sớm thì sẽ được nhiều lợi ích nhiều hơn những người khác. Phải chấp nhận

mạo hiểm bố à. Nếu cứ như hiện tại thì sau này cũng chỉ là một người nhân viên quèn không ngẩng lên được đầu bố. Nếu sau này lựa chọn lại sợ đến lúc đó bên cạnh Thiếu Kiệt đã không thiếu người làm việc được cho cậu ta lúc đó mình cũng chỉ là người đến sau thôi.

Hoách Nam suy nghĩ một lúc lâu cũng thấy điều con mình nói đúng, lúc này như có cho mình một quyết định nào đó Hoách Nam mới nói với con mình.

-Chuyện của con ở công ty bố không biết nhiều. Nhưng phải cẩn thận nếu có đã quyết định như thế bố sẽ ở phía sau ủng hộ con và làm theo những gì con hướng dẫn. Nhưng mà con nên nhớ làm người không được thông minh quá nhất là với cấp trên mình. Không người sếp nào muốn nhân viên mình không làm lợi cho mình cả.

Hoách Khang lúc này cũng im lặng điều bố hăn nói, hăn cũng hiểu nhưng với những gì đang phải làm trước mắt hăn cần lừa dối sao cho qua chuyện này. Lường lự một chút Hoách Khang mới hỏi bố mình.

-Theo bố thì con trả lời sao với những người kia về việc này.

-Cái này thì bố nghĩ con đã biết chứ. Mã Hóa Đăng cũng như Thiếu Kiệt hăn biết chắc con sẽ không lấy được gì đó là điều chắc chắn con nghĩ xem nếu hăn đã lấy được thứ hăn cần ngay lúc đầu thì chẳng cần đến bố con mình. Hay trả lời câu nói hăn muốn nghe nhất.

Hoách Nam nói như thế làm cho con hăn bất động suy nghĩ thật lâu mới lên tiếng hỏi.

-Vậy việc này ý bố là về trả lời cho những người kia biết phía sau của Trương Hạo thật sự có người hay sao?

-Ừ mà không phải là Thiếu Kiệt đứng sau lưng Trương Hạo chỉ đạo sao. Chỉ là họ không biết là nhiều hay ít người thôi. Con cứ nói Trương Hạo dẫn

đi gặp một vài người nhưng họ đều nói không đồng ý. Còn việc muốn gặp những người đó hay không thì người của Mã Hóa Đăng cũng phải cho con làm trung gian như thế con báo lại cho Thiếu Kiệt sắp xếp là được. Thật giả lẫn lộn ai mà biết được chứ.

Hoách Khang lúc này mới cười cười gật đầu đưa một ngón tay cái lên xem ra hắn đã hiểu những gì bố mình đã sắp xếp. Chuyện còn lại chỉ là cách ứng biến của hắn trước những tình hình cần thiết.

-Được rồi việc này mấy ngày tới con sẽ nói cho Thiếu Kiệt để chuẩn bị. Nếu một người thì dễ chứ nhiều người họ cũng không làm khó khăn cho con quá như thế lại càng an toàn để sắp xếp những chuyện sắp tới.

-Ừ con nhớ thêm vào hợp đồng bảo đảm cho chính mình lúc đó mới chừa được đường lui an toàn. Thiếu Kiệt hay Mã Hóa Đăng thì con cũng cần một đường thoát thân khi cần thiết.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 388: Chụp Éch

Thiếu Kiệt bây giờ ngồi dưới phòng máy tính. Hắn gắn cái ổ cứng nhận được vào máy và bắt đầu kiểm tra từng đoạn mã được nghi đầy trong ổ cứng. Kèm theo những diễn giải vốn có được gửi kèm theo trên tay có thêm một cây bút để chú thích cho những gì mình làm.

Hắn chăm chú đến mức Hà Vi về lúc nào không hay nhìn Thiếu Kiệt tập trung vào những dãy ký tự đứng nhìn trong máy tính Hà Vi thật sự không hiểu nổi hết. Nó bao gồm khá nhiều con số được hiển thị từng màu sắc khác nhau trong một đoạn được làm nổi bật. Nhìn một lúc Hà Vi buộc phải lên tiếng.

-Anh nhìn như thế hay thật. Em mới nhìn một chút đã không chịu nổi rồi. Anh đấy xem cái này mà tập trung như thế được hay thật.

-Ấy! Em về rồi à! Hôm qua nói chuyện cùng ông như thế nào? Mọi chuyện vẫn ổn đúng chứ.

Hà Vi lườm lấy Thiếu Kiệt một cái rồi mới trả lời.

-Anh đấy Vô Ảnh đã nói không công khai rồi! Anh nói ông làm gì hôm qua ông hỏi em! May mà em nhanh trí nói họ đến bất ngờ, em bận làm việc cho anh nên em không kịp báo về! Anh đó mai mốt muốn làm gì thì báo em biết trước một tiếng. Không sau này ông hỏi em chẳng biết đường nào mà trả lời mấy cái rắc rối anh tạo ra đâu. Lát nữa Tăng Anh Hào bị điều vào đây bảo vệ anh đấy hẳn chắc giờ này đang trên máy bay rồi.

Nghe Hà Vi nói thế Thiếu Kiệt cũng bất ngờ, Tuy hẳn biết Tăng Anh Hào sẽ bị điều đến nhưng không nghĩ đến lại nhanh như thế nên mới hỏi cô.

-Ừa Sao nhanh vậy! Tăng Anh Hào không phải sắp xếp những thứ khác sao. Không lẽ tên đó cũng là quân nhân sao? Hẳn không đi học hay làm mấy việc khác à.

-Hẳn không có đi học, chưa học hết trung học là bị đem vào quân đội bởi hẳn ở trường toàn đi đánh nhau. Nên bị ném vào trong quân những ngày đầu hẳn còn đánh cả giáo quan. Sau nay bị bố hẳn đánh cho một trận như tử mới an phận. Nhưng xét về khả năng quân đội thì hẳn đúng là có tố chất.

Nghe Hà Vi đánh giá về Tăng Anh Hào, Thiếu Kiệt lần này cũng cười khở. Bên cạnh hẳn đang không ít người thích hoạt động tay chân nhiều hơn não. Giờ có thêm một người nữa thì cũng chẳng sao.

-Ừ vậy khi nào hẳn đến hẳn tính. Hi vọng không phải như Lý Bân nữa là được một tên đã đủ chết giờ thêm một tên nữa chắc chịu không nổi đâu.

-Vấn đề này thì chắc không ổn bởi hẳn ít nói thật nhưng một khi đã nói rồi thì không ngưng đâu. Nên anh cẩn thận. À mà chuyện gặp Hoách Nam sao rồi. Nghe nói hẳn đi cùng con của mình anh thấy thế nào?

Hà Vi lúc này mới nhớ đến lúc sáng Thiếu Kiệt vừa gặp Hoách Nam cô cũng tò mò muốn biết đánh giá của hẳn là như thế nào. Vì Thiếu Kiệt thường có những cách đánh giá riêng của mình mà hoàn toàn không giống những người khác.

-Hoách Nam thì vốn ông ta không có gì là nổi bật nhưng con ông ta lại khác. Cậu ấy có đủ tham vọng, biết quan sát, nhận định tình huống khá tốt. Quyết định cũng dứt khoát chỉ là thiếu chỗ dựa thôi. Người này như một con dao hai lưỡi nhưng một khi đã làm thì sẽ không thay đổi. Cậu ta đáng để thu về.

-Lần đầu tiên em thấy anh đánh giá một người như thế cậu ta xem ra cũng không kém nhĩ. Nếu không anh chỉ nói những câu đại loại như cũng được. Ổn hay là có thể là xong chưa thấy anh đánh giá ai như thế đâu.

Khá bất ngờ với những gì Thiệu Kiệt nhận xét về con của Hoách Nam. Hà Vi đáp lại lời hăn với một cách mong chờ. Đối với một người Thiệu Kiệt thường rất ít khi nào nói quá nhiều về một người nào.

-Cũng không hăn! Bởi Hoách Khang có thực lực của mình. Đối với chuyện cậu ta có thể ngang bằng với Chu Tường hay không thì anh không biết nhưng nói về xuất phát điểm thì cả hai khác nhau. Chu Tường có thể mạnh riêng của anh ta nhưng Hoách Khang lại có thể mạnh của mình. Bản thân công việc của anh ta hiện tại cũng không dễ kiếm. Để vào được tencent và trụ lại được cho đến thời điểm như thế này anh ta cũng không phải là một người không có tài năng.

Hà Vi lúc này cũng im lặng điều Thiệu Kiệt nói không phải không có lý. Chu Tường chỉ hạn chế ở trong nước còn đối với Hoách Khang làm việc cho một công ty không nói quốc tế nhưng về nhân sự và cách làm việc tranh đấu trong một công ty cạnh tranh lẫn nhau mà hăn vẫn có thể tồn tại được thì người này có thể mạnh của mình là điều không thể nào phủ nhận.

-Nhưng nếu với một người không an toàn như thế anh sử dụng cũng không phải là chuyện tốt lắm. Sao không làm việc với người khác mà lại là hăn.

-Không hăn là sẽ không an toàn đôi khi đừng để cái khách quan ảnh hưởng tiêu cực đến những thứ xung quanh. Em nghĩ nhé hăn có tham vọng và những thứ cần thiết. Nếu hăn biết vị trí hiện tại của mình muốn cố gắng muốn tự khẳng định nhưng không được. Hiện tại anh đưa tay kéo hăn lên chưa chắc là không có thu hoạch. Với lại hăn xem như một người đại diện nắm giữ cổ phần thông qua đó anh thỏa mãn cái hăn cần và những thứ hăn

muốn vậy em nghĩ giữa sự cố gắng không được công nhận và một nơi nói em cứ làm đi sai thì sửa em chọn cái nào.

Hà Vi lúc này cũng gật đầu cô hiểu một nơi không tiếp nhận lắng nghe ý kiến mình cũng rất khó chịu. Còn một nơi lại muốn mình thích làm gì thì làm còn nếu làm sai thì sửa, hai bên đều có cách tốt riêng của mình nhưng đối với một bên làm việc vì bắt buộc. Còn một bên làm việc vì sự yêu thích chắc chắn cô sẽ chọn cái thứ hai. Chỉ cần cô không quá sai thì vẫn có thể sửa chữa cứu vãn được điều đó mới tự cho cô kinh nghiệm và cô sẽ gắn bó với hẳn hơn.

-Ừ nhỉ. Nhưng mà nói gì thì nói. Anh cũng phải làm hợp đồng nghiêm chỉnh rành mạch mọi thứ không thể nào cứ đơn giản là được. Mọi thứ phải siết chặt trong hợp đồng cần thiết như thế sau này mới không bị lật thuyền trong mương. Thôi em xem đi đặt món tối nay mọi người liên hoan cuối năm đây.

-Vậy cũng được! À chừng nào Tăng Anh Hào đến vậy? Để anh còn biết đi gặp anh ta xem thử nào.

Thiếu Kiệt lúc này cũng nhớ đến Tăng Anh Hào. Hẳn thật sự muốn biết người mà được Hà Thúc tin tưởng để bảo vệ mình như thế nào. Xem có phải như tiếp xúc qua cách nói chuyện trên điện thoại hay không.

-Hẳn hả! Anh yên tâm! Hẳn sẽ tự trực tiếp tới đây! Tên đó hẳn đến anh sẽ biết thôi với lại Lưu Minh hẳn tham gia nhiệm vụ không dưới trăm lần chắc sẽ quen đường xá không cần phải đón để hẳn tự đi là được.

Hà Vi để lại cho Thiếu Kiệt những tin tức cơ bản về Tăng Anh Hào một chút rồi rời đi. Nghe cô nói thế Thiếu Kiệt cũng lắc đầu bắt đầu tập trung vào màn hình trước mắt mình.

Bên ngoài những người của bộ phận tổ chức tiệc tại gia bắt đầu đem những dụng cụ các thứ đồ dùng của họ đến. Đối với việc như thế này ngoài

việc sơ chế nguyên liệu rồi đem tới tư gia. Họ cũng có thể làm tại chỗ nếu như bạn có mặt bằng đầy đủ hoặc thời gian dài để cho họ chuẩn bị đồ ăn thức uống và bài trí bàn tiệc với những thứ liên quan như cổng rạp. Thiếu Kiệt tập trung được khoảng hơn một giờ sau thì Khải Huy đi vào mới nói với hắn.

-Thiếu Kiệt! Bên ngoài có người muốn gặp cậu!

Nghe Khải Huy nói thế Thiếu Kiệt cũng biết người đang đợi mình là ai bởi vì nếu là người quen Khải Huy sẽ không xuống báo hắn như thế này. Mà người lạ hắn sắp tiếp chỉ có Tăng Anh Hào. Gật đầu đứng lên rời khỏi máy Vi Tính theo chân Khải Huy bước ra phòng khách. Thiếu Kiệt thấy được một người thanh niên đang ngồi.

Nhìn bên ngoài khá tùy hứng mặc một áo sơ mi bãi biển lại thêm cả việc không cài nút nghiêm chỉnh. Mặc quần sọt thể thao chân mang dép chằng có hình mẫu nào là một người quân nhân. Thiếu Kiệt thấy thế cũng lắc đầu.

Thấy Thiếu Kiệt bước ra người thanh niên nhìn hắn một chút đứng lên quan sát hắn một chút làm Thiếu Kiệt cũng cau mày. Người thanh niên kia mới lên tiếng nhìn Thiếu Kiệt hỏi.

-Cậu là Thiếu Kiệt? Sao khác xa với tôi tưởng tượng nhỉ?

Thiếu Kiệt lúc này cũng bó tay. Không biết tên này tưởng tượng hắn ra sao mà lại xem như ngạc nhiên như thế nên mới trả lời.

-Thế cậu định nói xem tôi phải như thế nào? Không lẽ như cậu vậy sao? Còn cậu chắc là Tăng Anh Hào nhỉ.

-Ừ! Mà sao khác vậy ta? Theo tôi thì người Hà Vi yêu phải thật đẹp trai như diễn viên truyền hình và võ công phải cực kỳ giỏi như mấy siêu sao võ hiệp. Vậy mà nhìn cậu ngoại hình cũng không ổn. Đẹp trai thì lại thua tôi

thế mà sao Hà Vi lại thích cậu từ nhỏ đến giờ thật khó hiểu. Phải đi hỏi cô ấy mới được.

Nghe được những lời của Tăng Anh Hào Thiếu Kiệt chỉ muốn một đạp đá bay hẳn. Cái tên này tự cho mình đẹp trai mặt dày. Điều này làm Thiếu Kiệt cũng hiểu được đôi phần tính cách của hẳn.

-Xem ra anh cũng tự kỷ không kém nhì. Thôi để tôi báo lại với Hà Thúc để cho ông đem anh về chứ kiểu này chết hết.

Thiếu Kiệt vừa lấy điện thoại ra vừa bấm bấm. Làm cho Tăng Anh Hào hốt hoảng không ít vội vàng bay lại giật điện thoại của Thiếu Kiệt thì bị hẳn lúi lại tránh mất. Bị mất đà Tăng Anh Hào chụp một con ếch thật to làm cho Khải Huy một bên cũng khúc khít cười.

-Ấy Ấy! Đừng gọi tôi không muốn bị gọi về bố tôi đánh chết đấy! Không phải tại cậu tôi chả phải đến đây! Cậu là nguyên nhân chính thành ra tôi mới bị điều đi bảo vệ cậu. Không phải cậu nhờ tôi làm cái vụ Hoa với Múa lân nhà Ngô Minh tôi nào phải bị điều chuyển.

Tăng Anh Hào lúc này vừa ngồi dậy vừa than thở. Với Thiếu Kiệt để cho hẳn khỏi nói với Hà Thúc điều hẳn đi một lần nữa. Bởi vì giúp Thiếu Kiệt hẳn bị bố mình mắng cho một trận không ra hình hài. Nên phải chịu điều đến đây để né sự điều tra của Ngô Gia.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 389: Không Thắng Tôi

Thiếu Kiệt khi nghe Tăng Anh Hào nói thế không nhịn được cười. Hắn lắc đầu bây giờ hắn mới hiểu, biết bao nhiêu người Hà Thúc không chọn lại kéo tên này về Lưu Minh. Thì ra hắn tuy làm việc cho quân đội nhưng với tính cách như thế này chắc lại thường hay ra ngoài tụ tập chơi bời. Tăng Anh Hùng sợ hắn bị Ngô Gia kiểm chuyện nên điều hắn đến bảo vệ cho Thiếu Kiệt chỉ là cái cớ.

-Thì ra là thế làm khổ ông anh nhiều nhỉ! Thôi kệ muốn ở lại cũng được xem ông thân thủ ông đủ điều kiện làm vệ sĩ không đã. Nếu không đừng trách sao tôi lại trả ông anh về cho Hà Thúc lúc đó đừng nói tôi vô tình nhé. Đi thôi anh Huy lấy xe chở em đi qua chỗ này cái.

Nghe Thiếu Kiệt nói vậy Khải Huy cũng bước đi chuẩn bị xe. Còn Tăng Anh Hào. Lồm cồm đứng dậy nhìn Thiếu Kiệt nói.

-Thử thì thử vấn đề thân thủ cậu cứ yên tâm tôi đánh thua Hà Vi thật nhưng chẳng lẽ thua cậu sao. Thử thì thử ai sợ ai.

-Anh nói đấy nhé thua thì không được ở trong nhà ra ngoài ở với bảo vệ với Khải Huy ok.

Tăng Anh Hào nghe thế cũng gật đầu hắn thấy Thiếu Kiệt như thế cũng cho rằng. Nếu thân thủ của Thiếu Kiệt có giỏi thì cũng trong một mức giới hạn nhất định. Làm sao có thể bằng những người trong quân đội như hắn.

Thiếu Kiệt lúc này thì lại nghĩ khác. Hắn muốn xem Tăng Anh Hào có thể đối phó thế nào với những sự việc bất ngờ nên mới cầm điện thoại nhắn

số điện thoại của cô gọi đi. Đợi cho có tín hiệu bắt máy bên kia chưa kịp trả lời nói.

-Cô về lại trung tâm đi có việc hay nhờ cô này.

Nói rồi không đợi cho Tú Trinh có dịp trêu ghẹo mình Thiếu Kiệt cúp máy làm cho bên kia điện thoại Tú Trinh bức tức giận dữ thấy rõ. Công Toại thấy thế mới hỏi cô.

-Có cái việc gì mà hằm hằm thế. Ai chọc tức thế?

-Còn ai nữa! Thiếu Kiệt hắt qua đây chưa kịp nói cái gì đã cúp máy nói chuyện với con gái mà như thế thật chả hiểu được.

Công Toại lúc này nhìn lấy Bảo Huân hai người như tán đồng với nhau một câu. Tú Trinh mà được như con gái bọn hắt phước đức bảy mươi đời. Nhưng lúc này Bảo Huân mới đưa ra suy nghĩ của mình.

-Ưu tính ra Thiếu Kiệt đang bị thương đi lại không tiện cậu ta có thể gọi mình qua mà cần gì cậu ta phải qua bên này nhỉ?

-Ừ cũng đúng có khi nào qua xem mấy người lắp ăng ten viễn thông gì trên đó sao?

Tú Trinh lúc này biểu mỗi một tý nhìn hai người nói.

-Người ta nam nhi đại trượng phu việc chính quan trọng, chân mang vết thương đạn bắn cứu em gái còn hai người thì sao chưa biết chừng khi tui bị bắt cóc hai người biến mất dạng thì có. Như thế mới là làm việc lớn chứ.

-Thôi đi cô nương tên nào mà bắt cóc cô thì tên đó tới số trước tiên. Lúc đó tôi không lo cho cô mà lo cho tên bắt cóc kia. Sợ chưa kịp khai thác điều gì hắt bị đánh phải nhập viện thôi.

Bảo Huân lúc này nhìn em mình lắc đầu nói ra sự xui xẻo cho tên nào bắt cóc nhằm vào Tú Trinh. Công toại một bên gật gù tán thành. Thấy thế Tú Trinh bực lên mắng.

-Hai người lo dọn dẹp hồ sơ đi một đồng này nếu không dọn xong chỗ để lấp mấy cái thứ của Thiếu Kiệt thì bị la ráng chịu.

-Thì không thấy đang dọn dẹp sao. Công nhận Thiếu Kiệt nói đúng một đồng giấy tờ này nếu mà cân ký chắc bán cũng được mấy triệu à. Giờ mới biết dưới này nó lộn xộn không thể tưởng được. Mà em đứng đó làm gì phụ mọi người một tay chứ làm gì mà đứng nhìn chỉ tay như bà chủ thế.

Công Toại lúc này vừa dọn dẹp vừa phải sắp xếp lại những hồ sơ cần thiết thấy Tú Trinh đứng không cũng nói cô làm thì bị đáp lại bằng cái trừng mắt.

-Người ta con gái việc nặng nhọc mấy anh đàn ông con trai gì mà tị nạnh ghê thế! Từ từ làm còn mấy ngày nữa mà. Chừng nào hai người đánh nhau thắng em thì em làm còn không thì thôi.

Bảo Huân lúc này cũng lắc đầu chịu thua em gái của mình còn Công Toại thì thở dài. Hai người thử sức biết bao nhiêu lần với cô nàng nhưng đều bị thua ở nhiều chỗ không thể lý giải được. Dường như ở đây người thắng qua cô nàng chỉ có Thiếu Kiệt. Hầu hết là bại tướng dưới tay nên cũng không biết nói gì. Tuy nói thế nhưng Tú Trinh cũng phụ giúp mọi người sắp xếp lại theo thứ tự hồ sơ. Còn việc quét dọn và khiên các đồng hồ sơ cái nào không sai thì để lại cho những người khác.

Một lúc sau Thế Hải đang giám sát nhân viên lắp đặt hệ thống ăng ten viễn thông thấy Thiếu Kiệt đến cũng gật đầu. Nhìn thấy Tăng Anh Hào hẳn có chút thắc mắc tại sao Thiếu Kiệt lại dẫn người lạ đến trung tâm. Nhưng nếu Thiếu Kiệt có lý do của hẳn thì Thế Hải cũng không hỏi nhiều.

Tăng Anh Hào qua tất cả các bố trí của đường hầm xuống võ trường huấn luyện của Vô Ảnh cũng không khỏi ngỡ ngàng một lúc mới nói với Thiếu Kiệt.

-Dĩ nhiên có một nơi như thế này! Hà Thúc biết không thế? Chỗ này làm quán bar đêm là đảm bảo bí mật luôn.

-Đem đến đây để bảo vệ tôi mà cậu còn muốn đi bar sao cái đó còn khuya nhé. Được rồi đợi một chút sẽ có người thử sức với cậu để tôi gọi.

Thiếu Kiệt đem điện thoại nhắn tin cho Tú Trinh bảo cô nào lên võ đường tập huấn một lúc sau cả ba người đều xuất hiện trước mặt hai người và Tăng Anh Hào.

Thấy bên cạnh có người lạ ba người cũng nhìn nhau. Tú Trinh lúc này nhìn qua Tăng Anh Hào một chút mới nói.

-Ai đây? Cậu dẫn đến đây làm gì thế Thiếu Kiệt.

Thiếu Kiệt chưa kịp trả lời Tú Trinh thì bên cạnh hắt Tăng Anh Hào đã lên tiếng bước về Tú Trinh đưa tay ra nói trước.

-Chào em! Anh là vệ sỹ đẹp trai ga lăng phong độ được mời đến để bảo vệ Thiếu Kiệt. Em gái tên gì cho anh số điện thoại kèm theo cái tên của mình được không nào.

Nghe lời của Anh Hào cả ba người đều nhìn về Thiếu Kiệt. Gật đầu một cái Thiếu Kiệt mới nói.

-Anh Hào là người của Hà Thúc đem đến bảo vệ tôi nhưng không biết võ công và phản ứng anh ta thế nào định thử sức một chút. Tú Trinh cô xem cho Anh Hào thử xem võ công mình thế nào.

Tú Trinh lúc này mắt như hai cái đèn pha nhìn lấy Anh Hào cười cười. Còn Bao Huân với Công Toại nghe thế cũng mím môi cười. Hai người lúc này biết Thiếu Kiệt đang muốn chinh Anh Hào nên cũng không nói gì.

-Ấy không phải cậu thử sức tôi sao? Sao lại là cô ta? Gì kỳ vậy tôi sao đánh phụ nữ được.

Ngược lại Anh Hào lúc này mới ngớ người ra nhìn Thiếu Kiệt nói. Bởi hẳn thấy nếu hẳn đi đánh nhau với Tú Trinh thì còn gì mặt mũi chuyện này nếu đồn ra ngoài chắc hẳn sẽ thành trò cười. Đàn ông đi đánh phụ nữ.

-Lúc đầu tôi có nói là tôi đánh với anh đâu? Với lại tôi hỏi anh. Anh đang làm vệ sĩ đúng không? Vậy như người khác đem nữ nhân đến ám sát tôi. Vậy anh cũng không đánh với sát thủ nữ đó à? Hay anh là người bị giết trước.

-Việc này sao đánh đồng được! Tình huống khác nhau chứ lúc đó làm sao mà để cậu bị việc gì. Với lại tôi cứ tưởng cậu đánh nhau với tôi chứ ai biết cậu lại cho tôi đánh với phụ nữ bao giờ.

Anh Hào lúc này cũng trả lời một cách gấp gáp hẳn thấy việc đánh nhau với Tú Trinh chẳng có lợi gì đối với hẳn. Nhiều khi con mắt lòng cô gái này nữa.

-Anh đùa! Tôi còn đang bị thương do đạn bắn, mà anh nên nhớ nam hay nữ gì đối với người mình cần bảo vệ luôn là đối tượng cần phải đề phòng nếu không được thì để tôi báo lại với Hà Thúc để anh về lại quân đội như thế tốt hơn. Báo cho anh biết Tú Trinh đánh không thắng được tôi lúc tôi chưa bị thương. Anh đừng xem cô ấy là một người bình thường.

Nghe Thiếu Kiệt trách móc mình như thế. Tăng Anh Hào mặt mếu lại. Hẳn biết bây giờ mà không đấu thì cũng không được. Mà nếu đấu nếu thắng cũng không vẻ vang gì. Tú Trinh lúc này mới bồi thêm vào vết thương của hẳn.

-Xem ra anh sợ bị con gái đánh bại nên mới không đánh nhau với tôi chứ gì.

-Cái này! Cái này!... Được rồi đánh thì đánh ai sợ ai. Nhưng mà tôi nói trước. Nếu mà tôi thắng cậu không được báo Hà Thúc điều chuyển tôi đi. Như thế được chưa.

Gật đầu như chấp nhận điều kiện của Tăng Anh Hào. Thiếu Kiệt để cho Công Toại dẫn Anh Hào đi thay bộ võ phục cần thiết. Tú Trinh sau khi nghe được sự đồng ý của Anh Hào cũng nhanh chóng chạy đi thay võ phục trước. Bảo Huân đợi cho Anh Hào đi khỏi mới nói với Thiếu Kiệt.

-Cậu ta làm vệ sĩ cho cậu tôi thấy không an toàn hơn đây. Nghĩ sao một tên Ngô Trục cũng vì gái mà chết giờ thêm cậu ta. Tôi chẳng hiểu nổi bọn người Hà Thúc nghĩ gì để người này bảo vệ cậu nữa.

-Hà Vi cũng nói thân thủ cậu ta cũng không tệ những chưa biết chừng nếu mà không ổn chắc tôi cũng phải trả về với bên bọn người Hà Thúc.

Bảo Huân lúc này cũng gật đầu. Với tính tình như thế này muốn bên cạnh Thiếu Kiệt chắc chắn sẽ không ổn tới việc làm của Thiếu Kiệt nên chắc chắn hẳn phải nghĩ trả lại cho nhóm Hà Thúc. Thay bộ võ phục của mình xong. Anh Hào đứng trước mặt Thiếu Kiệt nói.

-Tôi nói trước nếu cô ta bị thương cái gì tôi không chịu trách nhiệm đâu đấy!

-Anh yên tâm cứ toàn lực là được! Không khéo tôi lại nghĩ anh thua cho Tú Trinh đấy. Anh nên nhớ Tú Trinh không thắng tôi. Nếu anh đánh không thắng thì sao có tư cách bảo vệ tôi. Không khéo lúc đó tôi bảo vệ anh ngược lại đấy.

Thiếu Kiệt sợ đề cập việc thắng thua nhiều quá Tú Trinh lại đợi cho hẳn khỏe lại tiến hành thách đấu với mình nên hẳn chỉ nói là không thắng được

hắn chứ không có thua. Bởi vì từ này lập lời có thể ngang tay hòa hoặc thắng là do ý nghĩ của mỗi người. Hai người Công Toại và Bảo Huân thì biết Thiếu Kiệt muốn né những lần thách đấu sau của Tú Trinh nên cũng gật gật đầu ra vẻ đồng ý.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 390: Ngang Hàng Hay Thấp Hơn

Cám ơn đọc giả Tuyetmenhnamphong đã ủng hộ 1 kim đậu để góp tiền đóng tiền nét cám ơn bạn nhiều.. Thank mọi người đã ủng hộ mua chương theo dõi góp thêm giúp tác có thêm thu nhập cám ơn mọi người. Hiện tại đang phải ra tiệm nét viết thời gian có hạn nên mọi người thông cảm lên hai chương đỡ

Thấy hành động của những người Công Toại, Bảo Huân ra vẻ tán đồng như thế Tăng Anh Hào cũng không biết võ công Thiếu Kiệt như thế nào. Nhưng hắn cũng chỉ xem như Thiếu Kiệt có thể tự vệ đơn thuần bởi hắn biết Thiếu Kiệt lúc nhỏ cũng được Hà Thúc dạy võ. Nhưng đó là lúc nhỏ. Khi lớn lên thì chắc cũng không đủ để đánh đấm gì nhiều.

Tú Trinh lúc này mới nhìn Tăng Anh Hào. Đợi chờ này giờ cô cũng đã muốn đánh nhau với hắn rồi nên giờ thấy mọi thứ đã chuẩn bị xong nên mới hối.

-Đánh đi nào làm gì mà cứ như đàn bà lê mê thế tôi chuẩn bị rồi này.

Tăng Anh Hào lúc này cũng thở dài bước ra giữa sân. Hắn nhìn Tú Trinh một lúc mới nói.

-Có gì thì bỏ qua đây!.

Nhưng chưa kịp nói xong hắn đã thấy một đấm xuất hiện trước mặt mình. Ngay vào giữa sống mũi. Theo quán tính hắn đưa tay lên đỡ thì một cước đá ngay vào bụng hắn. Một cảm giác đau nhói lan tỏa. Chưa dừng lại ở đó. Ngay khi Anh Hào vừa bất giác ôm bụng của mình. Tú Trinh chụp

lấy hai bên áo của hắn một chân để ra phía sau của Tăng Anh Hào xô đến. Mất đà kèm theo bị công kích bất ngờ hắn ngã ra phía sau lưng chạm với sàn nhà. Tú Trinh lúc này chụp lấy tay Tăng Anh Hào bẻ ngược ra sau buột hắn phải quay lưng úp mặt xuống sàn nhà. Nhìn Tăng Anh Hào một cái lắc đầu nói.

-Anh thua rồi!

-Cô như thế sao được! Tôi chưa chuẩn bị xong.

Thiếu Kiệt lúc này lắc đầu bước đến trước mặt Anh Hào. Ngồi xuống nhìn hắn thở dài nói.

-Nãy giờ mà Tú Trinh mà là người ám sát tôi chắc tôi chết cả chục lần. Anh nghĩ xem ám sát cần cho anh thời gian chuẩn bị sao. Anh là quân nhân kiểu này đúng là mất mặt bố anh.

-Cậu!

Anh Hào định nói gì đó nhưng cuối cùng đành im lặng. Thiếu Kiệt lúc này mới lên tiếng tiếp.

-Tôi nói không đúng sao? Cậu thử nghĩ xem là quân nhân tại sao Hà Vi lúc nào cũng nghiêm chỉnh còn cậu. Tại sao không người nào nói đến. Đơn giản lắm Hà Vi họ biết thực lực ra sao nếu cậu có đánh với Hà Vi thì cô ta cũng chỉ nể tình của bố cậu mà nương tay thôi. Ngay cả Tú Trinh cậu không thắng được vậy làm vệ sĩ cho tôi làm gì. Cậu biết Ngô Trực tại sao chết không. Thứ nhất anh ta háo sắc. Tú Trinh cùng là một nhân tố khiến Ngô Trực chết ở Lưu Minh này. Với cậu có sự bảo hộ của quân đội ở Ngọc Châu với bố của cậu nhưng ở đây cậu lại không bằng cả một quân nhân tự phát cậu xứng làm vệ sĩ cho tôi sao.

Từng lời của Thiếu Kiệt trúng kích vào trong lòng của Anh Hào. Hắn lúc này mới bị Tú Trinh buông tay ra. Nhìn hắn nằm dưới đấy cô nói.

-Anh tưởng Thiếu Kiệt cậu ta biết võ chỉ đủ tự vệ thôi phải không. Tôi nói cho anh biết trong tình huống bất ngờ Thiếu Kiệt có thể tránh né đánh thẳng được tôi. Anh làm vệ sĩ cho cậu ấy khác nào nói cậu ấy bảo vệ anh.

Anh Hào lúc này hoàn toàn im lặng bởi hẳn biết những điều Tú Trinh nói không phải là không có căn cứ. Hẳn chỉ nghĩ đơn thuần lần này là đi tránh bão nhưng không biết rằng bên trong nó lại tiềm ẩn nhiều rủi ro hơn hẳn tưởng. Thiếu Kiệt thấy Anh Hào nhận ra thứ mà hẳn thật sự cần nên nói.

-Hà Thúc đưa anh đến đây không phải là để tránh khỏi sự trả thù của Ngô Gia. Anh nên hiểu vấn đề tôi đang nắm giữ một số thứ cần thiết cho quốc gia của mình. Tôi không biết trên thế giới có bao nhiêu người nắm giữ cách này nhưng anh nên nhớ. Mọi thứ không chỉ đơn thuần như bên ngoài anh đã thấy. Vậy anh nghĩ lần này anh đi làm nhiệm vụ hay là đi tránh bão. Anh cứ suy nghĩ thử xem Hà Thúc nếu không thấy được tình hình có thể cho tôi tự lập một quân đội riêng nằm ngoài tầm kiểm soát của quốc gia sao?

Ngồi dậy trên nền sân Tăng Anh Hào lúc này mới nhìn Thiếu Kiệt thờ dài một tiếng nói.

-Thật xin lỗi! Tôi không nắm rõ tình hình! Ngay khi nhận nhiệm vụ tôi cũng chẳng thèm đọc qua. Cứ nghĩ lần này ông nhà tôi muốn đưa lên Lưu Minh ở gần cậu cho khỏi bị người Ngô Gia trả thù. Nếu tôi đọc kỹ hồ sơ thì chắc chắn sẽ không ăn mặc như thế đi gặp cậu.

-Cậu hiện tại đang là cấp bậc gì trong quân đội? Ngang hàng với Hà Vi hay là thấp hơn?

Thiếu Kiệt nhìn Tăng Anh Hào ngồi trên đấy mới hỏi hẳn về cấp bậc quân nhân của anh ta. Nghe thấy Thiếu Kiệt nói thế Anh Hào mới thờ dài nói.

-Vốn là có thể lên hàng cao hơn nhưng do tôi vi phạm nội quy nhiều lần thêm vào đó không chấp hành nghiêm chỉnh nhiệm vụ mấy lần nên hiện tại vẫn còn là thượng sĩ.

-Được! Vậy anh xem cái này đi từ giờ trở đi anh là vệ sĩ của tôi xem như anh đang bảo vệ lãnh đạo còn không tôi sẽ báo lên trên xem như lần này anh không hoàn thành nhiệm vụ anh nghĩ thế nào?

Thiếu Kiệt vừa nói vừa rút trong bóp của mình một tờ giấy ném về phía của Anh Hào. Nhận thấy tờ giấy. Tăng Anh Hòa lúc này mới đứng nghiêm trang hướng hẩn làm động tác chào nói.

-Báo Cáo Thiếu Tá đã rõ! Kể từ bây giờ tôi sẽ thực hiện đúng nghĩa vụ và quyền hạn của mình.

Nói rồi Anh Hào mới đưa lại cho Thiếu Kiệt tờ giấy quân nhân mà hẩn được Hà Thúc cấp. Và cũng hiểu tại sao lại điều Anh Hào đi mà không phải là người khác. Đơn giản vì hẩn đánh đấm cũng được nhưng bị chủ quan vì Tú Trinh. Thêm vào đó cấp bậc của Thiếu Kiệt hẩn vừa đủ áp chế quân hàm của Anh Hào. Như thế bắt buộc hẩn phải nghe lệnh dù cho không muốn.

Ba người Công Toại,Bá Huân cùng với Tú Trinh cũng bất ngờ khi biết Thiếu Kiệt lại có quân hàm cho riêng mình trong khi đó hẩn cũng chưa được bao nhiêu tuổi. Thiếu Kiệt nhận lại giấy quân nhân của mình cũng nhìn Anh Hào nói.

-Thôi được rồi kiểm tra cậu đến đây thôi. Như đã giao kèo trước cậu ngủ bên ngoài chung với Khải Huy và người gác cổng. Nói chứ bên đó cũng khá đầy đủ tiện nghi máy lạnh giường tầng không khác gì trong nhà chỉ hơi chật chội cậu chịu được nhĩ.

-Vâng! Thua cuộc nguyện chịu thua! Ai ngờ phụ nữ gì mà như đàn ông sau này phục thù sau vậy!

Thiếu Kiệt lúc này cũng gật đầu chỉnh xong tác phong làm việc cho Tăng Anh Hào cũng khiến hảnh nhẹ nhõm hơn. Vì nếu hảnh mà không chỉnh Anh Hào chắc chắn sẽ có nhiều điều phiền phức sau này. Tú Trinh nghe thế thì cười cười nói.

-Thích thì làm ván nữa mới khởi động không lâu mà!

Anh Hào lúc này cũng gật đầu hai người bắt đầu chạy ra giữa sân đánh nhau. Bây giờ có vẻ như hai bên tương đối bằng nhau sau khi trải qua kinh nghiệm xương máu Anh Hào cũng không nhẹ tay và chủ quan nữa. Nhưng lúc này Thiếu Kiệt lại không chú ý tới nữa mà nói với Công Toại cũng với Bảo Huân.

-Tối nay cho anh em Vô Ảnh qua bên nhà Hà Vi liên hoan cuối năm luôn. Cho họ có một chút khích lệ lần này tuy họ chưa thật sự làm tốt nhiệm vụ cần thiết nhưng cũng giúp không ít nói với mọi người sau tám giờ tập trung là được.

Công Toại với Bảo Huân cũng gật đầu. Bọn hảnh thấy lần này tuy là nhiệm vụ không tốt như họ mong muốn nhưng Thiếu Kiệt lại chiêu đãi mọi người tiệc cuối năm như thế đã đủ khích lệ thừa nhận họ cũng có một chút năng lực cần thiết.

Thiếu Kiệt lúc này mới lấy ra điện thoại nói gọi cho Hà Vi. Thêm món ăn bởi hảnh thấy nếu chỉ có vài người làm dưới hảnh sẽ không vui vẻ gì. Đợi cho Hà Vi bắt máy Thiếu Kiệt mới nói.

-Em! Xem nói bên đài tiệc nâng tiệc lên thành tầm 20 bàn đi tận dụng hết sân nhà làm một buổi tiệc cho vui. Vô Ảnh với đám học sinh tham gia nữa xem như cảm ơn họ đã giúp anh lần này.

-Ừ cũng còn sớm chắc sẽ ổn! Còn không thì chuyển qua làm loại buffet đi như thế mọi người ăn được nhiều món hơn.

Hà Vi bây giờ cũng đồng ý và đưa ra suy nghĩ của mình về bữa tiệc đứng nhiều món ăn mà mọi người đều có thể thưởng thức. Thiếu Kiệt thấy ý kiến này không tồi chút nào nếu nhiều người như thế đãi thành bàn cũng chiếm một diện tích bàn ghế quá nhiều thay vào đó chỉ một bàn dài đồ ăn là có thể dễ hơn hai trăm người cùng ăn.

-Được đấy! Em xem nói bên chuẩn bị tiệc họ làm đi. Cũng còn cả buổi trưa chiều chắc sẽ kịp. Có gì thì cứ thêm tiền cho họ cũng được. Để anh báo với bọn Lý Bân Lâm Vũ gọi mọi người đến luôn.

Thiếu Kiệt cúp máy xong cũng gọi điện cho Lâm Vũ, Lý Bân nói những người hôm nọ giúp hấn cứu Hoàng Ngân đều có mặt như thế để Thiếu Kiệt cảm ơn cũng dặn dò luôn Lâm Vũ nói Phùng Kiếm Nhất gọi cho bố hấn đến buổi tiệc Thiếu Kiệt có chuyện muốn nói với ông ta. Lý Bân thì không cần phải bàn khi mà nói đến ăn uống hấn khá nhanh còn chịu trách nhiệm để toàn bộ mọi người đến đúng hẹn.

Sau khi gọi đi những cuộc gọi cần Thiết Thiếu Kiệt quay lại nhìn hai người Tú Trinh với Anh Hào đang đánh nhau nói.

-Chơi vậy đủ rồi.! Về thôi hôm khác lại đánh tiếp hai người không biết chán thì cũng phải để cho người khác làm việc chứ ở đó mà đánh nhau hoài sao.

Cả hai người lúc này mới dừng lại. Tăng Anh Hào rời đi thay bộ võ phục ra cùng Thiếu Kiệt rời khỏi nơi này. Dù chỉ mới đánh nhau thật sự với Tú Trinh ở lần sau. Nhưng hấn thấy đối phó với cô không phải dễ lại nghĩ đến những lời Tú Trinh nói mình thua bởi Thiếu Kiệt ngồi trên xe Anh Hào chỉ biết thở dài. Hấn nhận ra mỗi lần huấn luyện cũng Hà Vi thì ra hấn đã được nương tay không ít. Như thế giải thích tại sao cô luôn thắng hấn ở tình huống quan trọng nhất. Ngồi trên xe lúc này hấn mới nhìn Thiếu Kiệt lên tiếng hỏi.

-Cậu với Hà Vi ai đánh thắng?

Thiếu Kiệt không trả lời chỉ mỉm cười một cái rồi thôi. Để cho Tăng Anh Hào tự đi tìm cho mình lời giải đáp thích hợp còn hơn là để hẳn trả lời.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 391: Khó Tính Toán

Cám ơn đọc giả khongkhoc002 đã ủng hộ 1 kim đậu để góp tiền đóng tiền nét cám ơn bạn nhiều.. Thank mọi người đã ủng hộ mua chương theo dõi góp thêm giúp tác có thêm thu nhập cảm ơn mọi người. Hiện tại đang phải ra tiệm nét viết thời gian có hạn nên mọi người thông cảm nên mỗi ngày tác sẽ lên hai chương, các đọc giả đọc đỡ nhé.

Không như những người khác Phùng Kiếm Hoa và con mình khi nhận được lời nhắn của Lâm Vũ cũng nhanh chóng thu xếp mọi việc. Dù cho hẳn đã không có động thái nào trong chuyện Hoàng Ngân bị bắt. Điều này làm cho Phùng Kiếm Hoa có một chút nhưng thấy Thiếu Kiệt không đá động gì đến mình hẳn cũng thật sự yên tâm. Nay Thiếu Kiệt lại nhắn Lâm Vũ gọi hẳn đến thì bản thân lại có một chút chột dạ không nhẹ.

Nên hẳn thu xếp mọi việc đến nhà Hà Vi là người sớm nhất đi cùng con mình Phùng Kiếm Nhất. Ngồi ở phòng khách đối diện với Thiếu Kiệt Phùng Kiếm Hoa mới lên tiếng nói.

-Thiếu Kiệt chuyện vừa rồi thật sự tôi xin lỗi tôi sợ!

-Không sao hoàn cảnh lúc đó của ông tôi hiểu tôi cũng không trách gì được. Vốn là ông đã bị bại lộ. Nếu hẳn đối phó thành công với tôi xong thì ông cũng chịu liên lụy không hề nhỏ thôi.

Thiếu Kiệt cũng hiểu được Phùng Kiếm Hoa hẳn có nỗi khổ của mình. Chuyện đó cũng không trách được ông. Phùng Kiếm Nhất đã có một gợi ý mang tính quan trọng cho Thiếu Kiệt cũng đã là điều cần thiết cho thấy hẳn muốn đi theo Thiếu Kiệt thật sự.

Nghe được những lời đó Phùng Kiếm Hoa cũng thở phào nhẹ nhõm. Hắn nhìn Thiếu Kiệt như muốn giải đáp Thiếu Kiệt gọi hắn đến đây làm gì. Nhìn thấy ánh mắt của hắn như thế Thiếu Kiệt chỉ cười đáp.

-Hiện tại công việc của ông chắc cũng không có vấn đề gì đi. Sở dĩ tôi gọi ông đến đây chủ yếu là muốn ông thay tôi thiết lập một số thứ thôi. Lần này ông cần thành lập cho tôi một công ty vệ sinh môi trường đi. Chuyên môn thu lại những linh kiện điện tử cần thiết trên toàn quốc mỗi tỉnh thành ông đều đặt một chi nhánh, vào mỗi một chi nhánh quận huyện thì có vài nơi như thế ông hiểu chứ.

Nghe Thiếu Kiệt nói như thế Phùng Kiếm Hoa cũng ngạc nhiên! Nhưng thấy việc này cũng không khó khăn gì. Nó như việc thu mua ve chai hắn chỉ cần liên hệ được những nơi thu mua ve chai đem phần linh kiện kia thu về một mối cho Thiếu Kiệt là được.

-Được chuyện này đơn giản đấy chứ không khó tôi làm được!

-Ừ ông chỉ cần tập hợp lại những thứ đó rồi tôi sẽ cho người thu về. Việc này đáng lý do Trương Hạo đảm nhận nhưng mà hắn lại không có thời gian người của tôi cũng không thể nào quản hết chuyện này. Việc này ông muốn làm sao cũng được miễn là thu về cho tôi linh kiện điện tử là được rồi. Không thiếu chỗ tốt cho ông đâu.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế làm Phùng Kiếm Hoa cũng vui vẻ trong lòng. Lúc này uống một ngụm trà Thiếu Kiệt mới hỏi lấy Phùng Kiếm Hoa một việc mà hắn cần thiết.

-Hiện tại công ty ông có khoảng bao nhiêu công nhân viên đang làm việc?

Phùng Kiếm Hoa lúc này cũng trầm ngâm suy nghĩ một lúc mới lên tiếng đáp lại câu hỏi của Thiếu Kiệt.

-Hiện tại năm khoảng giữa bốn ngàn người đến bốn ngàn năm trăm người cậu cũng biết rồi đó hầu hết là nhân viên thông thường tiền lương không cao với lại được mang cái danh công ty lớn chứ một năm cũng không có bao nhiêu tiền thu về được.

-Vậy bên công ty của ông trả lương theo hình thức nào ngân hàng hay là trả tiền mặt? Một tháng là bao nhiêu tiền?

Thiếu Kiệt hỏi về lương bổng của nhân viên và chế độ trả lương làm cho Phùng Kiếm Hoa cũng thắc mắc nhưng hắn nhanh chóng nói ra số tiền lương mỗi tháng mình chi ra cho một công ty theo tính toán sơ bộ

-Cậu thấy công ty lớn vậy chứ mỗi tháng chi ra khá nhiều tiền. Bản thân tiền lương nhân viên có được từ hợp đồng của khách hàng, nên một tháng năm khoảng mười bốn đến mười lăm tỷ. Một năm khoảng một trăm bay mươi đến một trăm tám mươi tỷ. Nói ra thì con số nhiều nhưng thật chất lời trong đó một năm chỉ tầm khoảng bốn năm tỷ đổ lại thôi. Tiền lương hầu hết là đang trả bằng tiền mặt. Cậu cũng biết nhà nước đang chuyển đổi qua thanh toán bằng ngân hàng mà lương nhân viên mỗi ngày không cố định cậu nói tôi đi đâu có tiền gửi cố định trong ngân hàng để mà phát lương.

-Xem ra việc này của tôi ông thực hiện được. Qua tết ông bắt đầu đi ngân hàng nói họ ông muốn trả lương nhân viên qua thẻ nói họ cung cấp cho cái hồ sơ lập thẻ theo dạng công ty cho tôi, xong phát cho toàn bộ nhân viên điền vào, lưu ý đừng để họ điền số điện thoại. Nếu họ có hỏi nói làm theo dạng cho công ty sau này chừng nào có thẻ thì làm lại số điện thoại sau. Mà tôi nghĩ chả ai muốn thêm vào số điện thoại đâu. Giờ họ chưa biết bao tin nhắn số dư qua điện thoại nhiều thì tôi có thể thực hiện được.

Lời Thiếu Kiệt sắp xếp làm cho Phùng Kiếm Hoa cũng ngỡ người ra. bởi hắn vừa nói hắn không có tiền cấp cho những người đó thông qua thẻ cố định và tài khoản ngân hàng của công ty phải có số tiền trong tài khoản nhất định.

-Như thế sao được. Cậu cũng biết rồi đấy tôi toàn xoay đầu này đập đầu kia làm sao mà đủ tiền là gốc cố định được.

-Cái này ông không cần phải quan tâm. Mỗi tháng ông sẽ nhận tiền mặt của tôi phát cho nhân viên của mình. Còn toàn bộ tài khoản của nhân viên ông đăng ký làm thẻ thì cứ đưa tôi. Nếu nhân viên có người nào thắc mắc ông chỉ cần nói một câu làm cho toàn bộ người trong nhân viên không phải cứ muốn có là làm. Ra ngoài làm thẻ cũng phải đợi ba tuần tạm thời cứ nhận tiền mặt khi nào có thì tính.

Phùng Kiến Hoa suy nghĩ một chút cũng gật đầu. Nhìn Thiếu Kiệt nói.

-Vậy tài khoản cố định lưu giữ tiền là tài khoản của cậu còn tiền cậu đưa tôi phát cho nhân viên vẫn là tiền mặt như thế thì tốt rồi. Không cần phải lo! việc làm thẻ này cứ để tôi làm cho. Qua tết tây tôi sẽ nói nhân viên triển khai.

-Ừ nên nhớ việc này nói bên ngân hàng trong vòng hai tuần họ phải làm xong thẻ để cho kịp phát tiền thưởng tết với lương nhân viên tết như thế họ sẽ làm gấp rút thôi. À! Khi có toàn bộ hồ sơ. Ông thêm vào cho tôi cái làm tài khoản giao dịch trên mạng luôn. khi nào có thẻ kèm theo thư tài khoản thì đem qua cho tôi.

Thấy Thiếu Kiệt cần nhiều thẻ tài khoản như thế Phùng Kiếm Hoa cũng tò mò hỏi hẳn định dùng những tài khoản này vào việc gì nhưng chưa kịp hỏi thì Thiếu Kiệt đã nói.

-Ông làm xong những thứ thẻ tài khoản này xong thì tôi cho ông một chút tiền công, ba trăm triệu cho ông để những người tham gia việc này kể cả người của ngân hàng biết chuyện này đều ngó lơ. Còn tiền trong những tài khoản đó ra sao thì bọn ông không cần biết là được

-Ấy cậu yên tâm! Chuyện này sẽ không ai biết đâu! Tôi cũng có một chút quen biết chưa kể nếu làm số lượng tài khoản nhiều như thế chưa biết

chừng tạo cho cái tên đó lập thành tích không nhỏ, hẳn cứ hay thúc tôi làm thẻ cho nhân viên hoài cậu đừng lo.

Nghe Phùng Kiến Hoa đáp lại lời mình như thế Thiếu Kiệt cũng gật đầu. Hẳn đang muốn tính rửa một ít tiền từ số tài khoản của Phùng Kiếm Hoa làm được. Nếu có số lượng tài khoản nhiều như thế này hẳn tin trong thời gian ngắn hẳn có thể thanh tẩy toàn bộ số tiền cần thiết. Không vì nhiều chỉ cần số lượng cần thiết là đủ.

-Ừ con ông cũng có công không ít với tôi trong lần cứu Hoàng Ngân nên ông cứ yên tâm toàn bộ học phí của cậu ta tôi tài trợ cậu ta muốn học tới đâu tôi cấp tới đó. Giờ ông ra ngoài dạo chơi một chút còn không thì tham quan trong vườn đi chút xíu tôi có cuộc họp với mọi người xong rồi tổ chức tiệc nữa.

Thiếu Kiệt ngồi ở phòng khách ngồi tính trên một cuốn sổ xem trong vòng bao nhiêu lần hẳn mới tẩy trắng được số tiền cần thiết của mình. Bởi với con số bốn ngàn năm trăm nhân viên mỗi tháng có trung bình tiền lương từ ba triệu đến bốn triệu số tiền một tháng phải trả không sai biệt lắm với những gì Phùng Kiến Hoa nói.

Hắn suy nghĩ một cách tốt nhất. Bởi vì luật thuế mới thay đổi vào thời điểm 30 tháng 9 năm 2008 thu nhập cá nhân trên sáu mươi triệu đồng phải chịu năm phần trên số thu nhập có nghĩa là mỗi tài khoản hẳn sẽ tính tiền để gửi lương làm sao cho một năm không được trên sáu mươi triệu và từ những thu nhập miễn thuế khác của bộ luật thuế xuất ra thì hẳn sẽ có được đó là phần miễn thuế tăng ca ban đêm của nhân viên nếu có. Như thế Thiếu Kiệt có thể tăng mức lương trên tổng số thu nhập để không phải đóng thuế quá nhiều cho số lượng tài khoản quá nhiều như thế.

Đó là Thiếu Kiệt có thể tận dụng một số thứ thu nhập miễn thuế từ những điều luật như. Thu nhập được miễn thuế từ kiều hối là khoản tiền cá nhân nhận được từ nước ngoài do thân nhân là người đó định cư ở nước

ngoài, người thân đi lao động, công tác, học tập tại nước ngoài gửi tiền về cho thân nhân ở trong nước.

Thiếu Kiệt hẳn viết ra một bản tính sơ lược nếu chưa cộng những thứ cần thiết trong điều luật miễn thuế hẳn đã có thể tẩy được số tiền gốc là một triệu ba trăm đến một triệu bốn trăm ngàn đô. Bài toán để tẩy trắng quá nhiều tiền cũng không phải là đơn giản. Nhìn vào con số cần thiết Thiếu Kiệt cũng chỉ biết thở dài nếu một năm cao lắm hẳn cũng chỉ tẩy được một phần nhỏ trong đó nên cũng lắc đầu. Đôi khi tiền nhiều quá cũng là một cách không tốt.

Hà Vi lúc này đi vào thấy Thiếu Kiệt tính toán rồi thở dài nhìn hẳn cười nói.

-Có việc gì mà khiến Thiếu Kiệt nhà chúng phải phiền não như thế này đây!

-Có gì đâu mọi người có mặt hết chưa Hà Vi để họ vào họp nhanh rồi còn tổ chức tiệc nữa không kéo dài mọi người đợi cũng không tốt đâu.

Nhìn đồng hồ thấy không còn sớm nên bắt đầu để hẳn còn để cho mọi người khỏi phải đợi chờ cuộc họp xong mới được nhập tiệc.

-Ừ cũng đầy đủ hết rồi! Để em nói họ bên ngoài vào. Tại thấy khi nãy anh nói chuyện với Phùng Kiếm Hoa nên em không để họ làm phiền.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 392: Thường Tháng Mười Ba

Khi mọi người đã tập trung đầy đủ không thiếu một ai. Từng hồ sơ được đưa cho Thiếu Kiệt xem xét. Toàn bộ hồ sơ được đưa cho Thiếu Kiệt xem xét về những thứ đã làm được khi hãn không có mặt mà thông qua Ngọc Nhi.

Thiếu Kiệt xem xét từng bộ hồ sơ rất từ từ mọi người đều im lặng cho hãn đánh giá những công việc của mình đã làm khi hãn vắng mặt. Hầu hết những gì hãn thông qua Ngọc Nhi là không nhiều. Cô chỉ báo cáo tình hình sơ bộ cho hãn biết và Thiếu Kiệt nắm được các trở ngại cũng như cách thức làm việc của những người bên dưới khi không có hãn sẽ như thế nào.

Nhìn những thông tin trên lần lượt các hồ sơ Thiếu Kiệt cũng thấy được không dễ để những người này hoàn thành tốt công việc theo ý hãn. Dù mọi thứ không được như hãn mong muốn. Mọi người chỉ có thể hoàn thành kế hoạch do Thiếu Kiệt đưa ra khoảng được tám mươi phần trăm. Nhưng hãn cũng không trách hết được mọi người. Bởi mới đầu còn nhiều khó khăn thêm vào đó quá trình không thể lúc nào cũng như hãn muốn đã làm giảm đi việc hoàn thiện.

Nhưng đó vẫn là cách chấp nhận được. Nếu thật sự muốn toàn bộ như ý hãn thì bản thân Thiếu Kiệt phải tự động đi làm sẽ tốt hơn. Nếu việc đó diễn ra đừng nói đến những chuyện khác chỉ cần ở phương diện công ty giao hàng đã đủ để hãn chôn chân tại chỗ.

Sau khi xem hết hồ sơ Thiếu Kiệt cũng chỉ biết thở dài một hơi lắc đầu nói.

-Hiện tại nói về mỗi công ty đang hoạt động qua tâm tư của các nhân viên. Đối với bên buôn bán linh kiện thật sự quá lộn xộn. Nhân viên thì vẫn không có đủ thời gian để tiếp chuyện khách hàng. Bố cục công ty dường như quá quen thuộc làm cho khách hàng có cảm giác như mình biết hết cả công ty. Qua tết mọi thứ cần phải thay đổi lại, trung bình ba tháng phải thay đổi bố cục một lần như thế làm mới cả cách hoạt động. Vì Trương Hạo không thể quản lý hết bên đó nên Nhã Kỳ sẽ được chuyển về lại bộ phận công ty tin học. Tú Trinh sẽ thay vào vị trí Nhã Kỳ. Làm việc với bên thi công sảnh tiệc cưới như thế sẽ ổn thỏa.

Nhã Kỳ lúc này cũng gật đầu. Cô cũng hiểu Thiếu Kiệt sẽ không đề cập đến những sự việc gần đây những người làm chung cũng chỉ biết cô và Hoàng Ngân bị bắt cóc cùng nhau mà không biết những vấn đề liên quan.

Tú Trinh cũng không nói gì. Bởi hiện tại có giao quyền cho cô thì bên nhà hàng tiệc cưới vẫn chưa thi công. Mà công việc lại không có nên cô có tiếp nhận nó cũng không có vấn đề gì đáng nói. Chỉ cần Nhã Kỳ đem bàn giao lại công trình như lúc đầu cô nhận thôi.

Thiếu Kiệt thấy hai người đồng ý nên nhìn tới Lê Hiếu lắc đầu nói.

-Trang thương mại điện tử đi vào hoạt động. Người mua hàng trên mạng thường là đối tượng không rảnh. Vì thế việc mua hàng phải tuyệt đối đơn giản. Và đơn hàng giao trong khoản thời gian hẹn, Thời gian này cần phải cập nhật cho khách hàng qua mail hoặc là trên đơn hàng thời gian cần phải có để khách hàng biết nó thường được giao trong bao lâu. Hiện tại chính sách bán hàng ưu đãi dành cho khách hàng và shop kinh doanh trên trang vẫn chưa thật sự thu hút. Xem bộ phận maketting nên làm như thế nào, đưa mã giảm giá. Lộ trình nếu trong phạm vi gần shop chúng ta có thể miễn phí tiền giao hàng thông qua một mã giảm giá như thế khuyến khích khách hàng và shop có nhiều người tiếp cận hơn.

Lê Hiếu lúc này cũng trầm ngâm. Hắn chưa nghĩ đến vấn đề mã giảm giá này bởi vì trên trang web vẫn có số lượng phần trăm so với giá bán ngoài thị trường. Hắn thấy điều đó cũng khá thu hút vì nếu áp dụng mã giảm giá thường sẽ mất một lượng thu nhập cần thiết cho bên giao hàng nên mới hỏi Thiếu Kiệt.

-Hiện tại áp dụng mã giảm giá sợ là shop sử dụng quá nhiều khiến cho đơn hàng nào cũng giảm giá như thế dẫn đến tình trạng giao hàng của bên Tô Thanh và Phan Nguyệt không có doanh thu. Thêm vào đó việc giao hàng như thế chúng ta phải trả tiền bill cho chủ shop và khách hàng thiệt hại tương đối lớn Thiếu Kiệt.

Thiếu Kiệt hiểu Lê Hiếu sợ mất doanh thu và thiệt hại cho hắn về vấn đề phải trả phí cho nhân viên những đơn hàng đó. Thiếu Kiệt lúc này cũng lắc đầu nói.

-Đối với mã giảm giá chúng ta chỉ áp dụng với hình thức đơn hàng thật sự có giá thành cao. Đưa ra một mức giá nhất định sẽ được áp dụng mã giảm giá. Hoặc là sản phẩm trong một mốc giờ vàng nhất định sẽ được hưởng dụng việc nhập mã giảm giá của bên mình hoặc bên đối tác liên kết. Như thế sẽ không bị tình trạng sử dụng mã giảm giá không và số lượng nhiều gây thiệt hại đến bên mình.

Lê Hiếu lúc này cũng gật đầu nếu việc Thiếu Kiệt đưa ra mã giảm giá như thế cũng không thiệt hại nhiều cho quá trình giao nhận, nếu một sản phẩm đắt tiền nào đó của đối tác liên kết được bán ra thì họ đã muốn miễn phí tiền giao hàng cho khách như thế mã giảm giá chỉ áp dụng cho những đơn hàng nhất định thì số lượng tuy nhiều nhưng vẫn là khuyến khích chính sách lôi kéo khách hàng lâu dài.

Thấy Lê Hiếu đã hiểu được ý định của mình Thiếu Kiệt mới nói với hắn.

-Việc áp dụng mã giảm giá nên đi kèm theo cả việc thay đổi một số thứ. Như liên hệ đối tác tạo thời gian vàng ở những mốc giờ đó đối tác muốn bán sản phẩm nào của mình. Như thế những mốc giờ đó sẽ được miễn phí giao hàng của đối tác và những mốc giờ đó các đối tác sẽ mua lại của chúng ta như thế tăng cao thu nhập hoặc là có thể để những thương hiệu công ty liên kết đấu giá mốc thời gian đó vào những ngày nào sẽ bán sản phẩm nào thương hiệu nào

Thiếu Kiệt đem cách bán hàng của những năm sau đó khi mà thế giới thương mại điện tử bùng nổ trên diện rộng khi mà kinh doanh online trở thành một phần không thể thiếu của bất cứ bà mẹ bỉm sữa hay là các thanh niên muốn khởi nghiệp nào. Họ không chọn con đường như trước nữa mà chọn lấy con đường cạnh tranh trên diện rộng đó là kinh doanh trên mạng thông qua các mạng xã hội với những gì phát triển nhanh chóng của thế giới internet.

Lê Hiếu cảm thấy cách của Thiếu Kiệt hẳn không thể nào nghĩ ra được. Nhưng chợt nhớ đến bộ phận thiết kế web đang nằm ở Chu Tường những người Lâm Vũ chỉ có thể chỉnh sửa những thứ cần thiết không nhiều lắm. Nên mới nói với Thiếu Kiệt

-Vâng nhưng như thế thì bộ phận IT hiện tại của Chu Tường lại bị động không nhỏ. Lâm Vũ đúng là có thể thay đổi ít nhiều nhưng có những chỗ phải đợi Chu Tường ở nước ngoài làm như thế cũng không phải là biện pháp tốt.

-Vấn đề này không khó! Hiện tại đối tượng thiết kế web có khá nhiều có thể đăng tuyển dụng. Từ giờ đến sau tết nguyên đán Chu Tường sẽ giao lại toàn bộ phần code cho bên anh lúc đó các anh phải tự túc làm việc và kiểm soát như thế sẽ giúp các anh làm được nhiều việc hơn.

Thiếu Kiệt đã nghĩ đến điều này khá lâu nhưng để cho bộ phận của Lê Hiếu bắt đầu thành hình ổn định tình trạng của mình hẳn mới có thể chuyển

giao. Vì hắn còn không ít việc cần đối với Lâm Vũ và nhóm người của mình hắn cần thiết có một đội hacker riêng của mình làm việc theo nhóm không thể cứ bị cản trở bởi những cái kinh doanh thường thấy như thế này nữa. Bởi vì Satoshi đã đặt cho hắn cái gánh nặng bảo toàn tất cả những di sản của ông để lại. Hắn cần một đội ngũ mạnh thật mạnh để có thể chống lại sự xâm nhập từ toàn bộ hacker trên thế giới.

Vì Thiếu Kiệt hiện tại hiểu trong tay hắn là tương lai. Khi nó đi vào hoạt động sẽ không ít ngành ngân hàng phải học hỏi về cách hoạt động và làm việc của nó.

Lê Hiếu lúc này cũng gật đầu hắn không biết về các mã code để thiết kế nên trang web dù cũng có biết chút ít về công nghệ thông tin nhưng thật sự không thể làm được nhiều thử bởi đó chỉ là lý thuyết đơn giản.

-Thiếu Kiệt ổn không nếu giao qua bên những người đó anh sợ sẽ như lần trước họ làm không tốt lúc đó lại đi vào ngõ cụt.

-Việc này anh không cần quan tâm. Trên bộ mã đưa cho anh sẽ có một auto bot kiểm tra. Để em có quyền tuyệt đối can thiệp khi có sự cố họ cũng chỉ có thể cấp được quản trị phân quyền như thế sẽ hoàn toàn không sợ việc họ làm ảnh hưởng trang web.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Lê Hiếu cũng biết hắn sẽ chừa một lối an toàn cho chính mình nên cũng an tâm đôi chút, việc này khiến cho mọi thứ vẫn nằm trong tầm kiểm soát của Thiếu Kiệt thì Lê Hiếu hắn cũng sẽ không phải lo lắng cứ thẳng tay mà làm.

-Được vậy anh sẽ triển khai ngay sau tết. Vấn đề lương thưởng đầu tháng anh sẽ gửi bản báo cáo cụ thể cho em sau. Lúc đó em quyết định các mức thưởng như thế nào cho hợp lý là được. Vì anh thấy công ty mới đi vào hoạt động không lâu nếu tính theo mức lương thưởng tháng mười ba đưa ra thì số tiền thưởng khá ít.

Lê Hiếu lúc này mới đem vấn đề tiền thưởng cuối năm hỏi Thiếu Kiệt. Vì công ty hiện tại mới hoạt động không lâu mà nếu chi ra số tiền thưởng theo tháng làm việc của mỗi người lại chẳng được bao nhiêu theo hệ số chia cho mức tiền lương cơ bản chia cho mười hai tháng.

-Vấn đề này không cần số lượng thưởng cứ tính trong mười hai tháng. Như thế sẽ khuyến khích nhân viên cũ cũng tạo tin đồn cho nhân viên mới sau này về sự rộng rãi của công ty. Họ thấy mức lương phụ hợp lại được thưởng cao thì sẽ gắn bó với công ty. Mọi người nên nhớ một công ty muốn hoạt động tốt không chỉ có nguồn tài chính lớn mà cái cần thiết nhất là nguồn nhân lực mỗi cá nhân mỗi con người làm cho công ty đều là một nhân tố quyết định cho thành công của một công ty.

Thiếu Kiệt nói ra điều này nhìn vào mọi người trong phòng chứ không riêng gì đối với Lê Hiếu bởi vì nếu Lê Hiếu đã có khúc mắc này thì mọi người khác cũng sẽ có khúc mắc tương tự. Bởi họ đều đi vào hoạt động công ty không bao lâu. So với mức lương cơ bản nhà nước quy định vào tháng mười ba tiền thưởng cuối năm đúng là mỗi người nhận được chỉ là một con số ít ỏi.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 393: Văn Hóa Doanh Nghiệp

Mọi người bây giờ hiểu những gì Thiếu Kiệt nói. Trước đây họ không hiểu tại sao Thiếu Kiệt lại cho nhân viên mỗi công ty riêng biệt đều có những ưu ái cho từng loại lĩnh vực, nhìn mọi người im lặng không nói gì Thiếu Kiệt mới uống một ngụm nước rồi nói.

-Hôm trước tôi có ghé không ít các cơ sở của mình. Tôi nhận thấy có khá nhiều điểm bất cập đang diễn ra có thể làm hình ảnh của công ty không tốt lắm, và một số nơi thì không hiểu được việc mình đang làm là gì.

Thiếu Kiệt nói ra từng lời này làm những người đứng đầu mỗi công ty lúc này trái tim treo cao. Tô Thanh và Phan Nguyệt cũng đã thấy hấn đi thị sát tình hình và đối diện với hấn chỉ sợ rằng liên quan đến công ty của mình không ít.

-Trước đó tôi đi qua bên công ty tin học, thấy được khá nhiều thứ. Giờ ăn nhân viên mặc đồng phục đi ăn gần hết không chừa lại một người nào. Dù là thời gian này là thời gian nghỉ trưa tôi đồng ý nhưng một số khách hàng còn thì phải có người đứng tiếp họ. Còn không thì trang bị một số máy tính mở sẵn bảng giá và linh kiện đang bán số lượng và giá thành lên web để cho khách hàng tự chọn lựa. Nhã Kỳ cô giải quyết dứt điểm chuyện này cho tôi. Nếu tiếp khách mất giờ nghỉ trưa thì lỗ bao nhiêu tiếng tính vào công của người đó. Sau khi khách ra về vẫn hưởng số giờ nghỉ trưa bù lại là được.

Nhã Kỳ lúc này cũng gật đầu nhanh chóng bấm viết ghi vào trong cuốn sổ tay của mình đang cầm trên tay. Đợi cho Nhã Kỳ ghi lại xong Thiếu Kiệt

mới nói.

-Đó là chỉ trong giờ ăn, trước cửa công ty sau khi nhân viên ăn cơm hộp hoặc cơm đặt từ bên bộ phận cơm văn phòng thì tôi thật chịu không nổi. Nếu cô đứng đó sẽ thấy, hộp để lại đầy trên bàn. Có người còn quăng cả túi canh không dùng nằm trên đó. Chưa kể những chai nước ngọt uống xong chai không cũng để tại chỗ. Đành rằng là chúng ta có lao công dọn dẹp nhưng bản thân nhân viên không ý thức thì khách hàng sẽ nghĩ ra sao. Qua tết cô cho triển khai một quầy nước uống dành cho khách đến mua hàng một hay hai nữ nhân viên trực tại đó hỏi khách cần uống nước gì làm cho họ. Khách đứng cả buổi ngồi không đợi bảo hành cũng không có được ly nước như thế là không được.

Thiếu Kiệt nhanh chóng nói ra những gì mà hắn đã thấy ở công ty tin học. Trương Hạo lúc này cũng im im, dù hắn biết Thiếu Kiệt không có chủ ý nhắm vào mình bởi hắn chạy đi chạy về hai nước cũng chỉ giao công việc cho những người bên dưới, Nhã Kỳ lúc này cũng ghi lại những gì cần phải giải quyết sắp tới. Thiếu Kiệt mới nhìn mọi người lắc đầu thở dài nói.

-Trước đây mỗi công ty đều là một bộ phận riêng biệt có đồng phục cho nhân viên của mình điều này tôi không nói. Hầu hết mọi người chưa hiểu hết ý nghĩa của đồng phục của mỗi công ty được làm ra. Chỉ thấy nó đồng bộ dễ nhìn, nhưng thật chất có quá nhiều điều bất cập qua bộ đồng phục đó. Tôi không nói những bộ đồng phục của mỗi công ty là sai. Nhưng mọi người phải hiểu đó là đại diện cho công ty. Với công ty giao hàng nhân viên mặc đồng phục để người khác nhận ra mình là người của công ty. Nhưng nó cũng là một mặt trái nếu không sử dụng đúng cách.

Mọi người lúc này ngơ ngác khó hiểu. Đồng phục khi đề xuất lên cho Thiếu Kiệt hắn hoàn toàn không nói gì. Nhưng hiện tại là có vấn đề với những bộ đồng phục đối với công ty thì mọi người không hiểu chuyện gì đã xảy ra. Phan Nguyệt lúc này mới lên tiếng hỏi Thiếu Kiệt.

-Ưu chuyện về đồng phục là sao vậy Thiếu Kiệt việc đồng phục có liên quan gì đến mấy công ty của mọi người không? Tại sao em lại nói vậy?

-Đúng vấn đề đồng phục mọi người thấy khá đơn giản. Nhưng nó đại diện cho văn hóa công ty của một doanh nghiệp. Nhất là đối với những nhân viên giao hàng của bên chị với Tô Thanh. Hai người có để ý được áo đồng phục của nhân viên hầu như chỉ cần họ chạy ngoài nắng sẽ bị bạc màu không ít thì nhiều. Nhưng qua quan sát em vẫn không thấy có người ý kiến đổi lại đồng phục đó. Lý do vì sao? Trong mắt khách hàng nhân viên giao hàng đại diện cho công ty mà họ làm việc. Ngày nào họ cũng thấy người nhân viên đó mặc một bộ đồng phục bạc màu hay là một cái áo như mọi ngày đi tới nhận hàng. Rồi chưa kể những dụng cụ cũng không được nguyên vẹn như lúc đầu không thay đổi họ nghĩ sao?

Cả Tô Thanh lẫn Phan Nguyệt lúc này mới giật mình. Đúng là họ không nghĩ đến vấn đề này quần áo của những người giao hàng trong điều kiện nắng và gió bụi. Dù không muốn nó cũ, nhưng thời gian lúc nào cũng có thể làm cho nó phai màu và những thứ khác. Vật dụng như túi đựng trái qua sự sắp xếp sử dụng lâu ngày cũng hỏng hóc không còn nguyên vẹn.

Họ đặt mình vào người nhận hàng và khách hàng nếu lúc nào cũng thấy nhân viên giao hàng như thế đúng thật họ sẽ suy nghĩ công ty lớn như thế mà không thay đổi đồng phục cho nhân viên thường xuyên lại chỉ mặc mỗi một bộ quanh năm suốt tháng. Hay là công ty đó không có nhiều kinh phí để trang bị đồng phục cho nhân viên mình như thế vô hình chung công ty lại mất điểm với chính khách hàng gắng bó lâu dài.

Thấy hai người im lặng Thiếu Kiệt mới tiếp tục đưa ra những dẫn chứng không chỉ riêng mỗi một công ty giao hàng vương phải vấn đề này.

-Hầu hết những nhân viên công ty của mọi người ra về họ hoàn toàn mặc luôn một bộ đồng phục đi về. Tôi nói nhé nếu họ lưu thông trên đường về nhà không sao. Nhưng đối với những người làm việc có tính xã giao. Sau

giờ làm lại ngồi quán ăn nhậu cho đến khi thật say rồi mới chạy xe về. Lỡ như người đó gây ra tai nạn câu đầu tiên mọi người nói là. Cái thằng làm ở công ty đó ăn nhậu cho cổ vào rồi gây tai nạn. Họ nào biết đó là hành vi cá nhân của một người mà chỉ quy chụp vào cái người ta biết. Như thế trong mắt người khác thương hiệu công ty sẽ như thế nào.

Thiếu Kiệt đem những gì mình được thấy, những gì mình chứng kiến nói ra để cho mọi người của nhóm người cao tầng biết mà rút lấy những bài học cần thiết của mình. Đôi khi một hành vi cá nhân ảnh hưởng đến một tập thể mà khi gặp phải chuyện đó rồi mới tiến hành sửa chữa thì lúc đó đã muộn. Nên Thiếu Kiệt muốn đem việc này để mọi người từng công ty mình đang quản lý mà thắt chặt hình ảnh của công ty chính mình.

-Không ngờ chỉ qua bộ đồng phục lại có nhiều vấn đề như thế. Nhưng mà nếu không có đồng phục thì nhân viên cứ như người bình thường cũng không tốt, vậy phải làm sao Thiếu Kiệt.

Lúc này Tô Thanh mới âm trầm nói lên suy nghĩ của mình qua những gì mà Thiếu Kiệt nói hẳn cũng hiểu một phần tầm ảnh hưởng không nhỏ nếu một cá nhân nào đó mang trên người đồng phục của công ty mà lại làm xấu đi hình ảnh công ty trong mắt người ngoài.

-Vấn đề này đơn giản lắm! Đối với nhân viên bộ phận giao hàng ngoài quần áo đồng phục lúc nào cũng tươi tắn ra. Việc họ chạy trên đường giao hàng chấp hành đúng luật lệ. Tạo một hình ảnh tốt trong mắt mọi người như gặp người bị nạn thì giúp đỡ. Như thế không cần những người khác phán xét hành động mình như thế nào. Nếu có những thông tin việc tốt của nhân viên được làm đúng sự thật thì được thưởng thêm tiền văn hóa doanh nghiệp.

Tô Thanh lúc này cũng gật mình. Đúng là chỉ cần những cử chỉ tốt trong mắt mọi người sẽ được công nhận bởi những người xung quanh. Nếu có tin tức chính xác nữa thì lại có thêm tiền thưởng từ công ty như thế chắc chắn

họ sẽ phát huy. Phan Nguyệt suy nghĩ một lúc xong mới nhìn Thiếu Kiệt nói.

-Nhưng việc đó sẽ làm trễ nải việc giao hàng cũng như rắc rối thủ tục. Chưa kể nếu gặp trường hợp đó họ cũng không thể xử lý được thì khá khó. Như lỡ người gây tai nạn thì lại là chuyện khác. Ở nước mình không hiếm người sợ tội bỏ chạy.

-Đối với việc này thì chúng ta có mức phạt thật xứng đáng. Nếu vì cứu người bị nạn trễ đơn chỉ cần có thông tin chính xác, hai người có thể liên hệ Khương Đào để biết nội dung đó là thật hay không. Như thế không phải chúng ta có bằng chứng rồi sao. Còn đối với người gây tai nạn bỏ chạy tuyệt đối sa thải ngay lập tức. Đã là người không có trách nhiệm với những gì mình làm ra thì cũng không có trách nhiệm với công việc của mình. Nên vấn đề này cần thật nặng tay.

Hà Vi im lặng nãy giờ lúc này mới lên tiếng. Bởi những điều Thiếu Kiệt nói ra khá mới mẻ với cô. Nhưng cũng được sự đồng tình nhất định từ phía mọi người. Một người đã không có trách nhiệm với người mình đã gây ra tai nạn thì cũng không có trách nhiệm đối với công việc mình đang làm.

-Việc này em nghĩ nên để những công ty khác áp dụng. Các công ty khác không chỉ riêng bên công ty giao hàng có nhân viên chạy ngoài đường thường xuyên mà các công ty khác cũng có. Giờ tan tầm là thời điểm thường thấy nhất với lúc đầu giờ đi làm. Chỉ cần cũng áp dụng hình thức này thì có thể tạo nên một văn hóa doanh nghiệp gì đó như Thiếu Kiệt đưa ra được đồng bộ hơn.

Mọi người nhìn nhau cũng gật đầu. Những gì Thiếu Kiệt nói tuy nghe như cao siêu nhưng thật chất nó cũng đơn giản không như mọi người. Nó gói gọn chung về cách nhìn của mọi người đối với công ty của chính mình đang quản lý. Ai cũng hiểu nếu những hành động tốt luôn được nâng lên được thưởng từ công ty thì mọi người sẽ bắt chước theo. Làm việc tốt mà

lại được thưởng thì chắc chắn họ sẽ làm. Như thế vừa có lợi cho họ và vừa có lợi cho công ty nâng tầm doanh nghiệp lên một tầm ảnh hưởng đối với xã hội.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 394: Máy Chủ Bitcoin Ở Đâu

Cám ơn đọc giả khongkhoc002 đã ủng hộ 1 kim đậu để góp tiền đóng tiền nét cám ơn bạn nhiều.. Thank mọi người đã ủng hộ mua chương theo dõi góp thêm giúp tác có thêm thu nhập cám ơn mọi người. Hiện tại đang phải ra tiệm nét viết thời gian có hạn nên mọi người thông cảm lên hai chương đỡ

Cuộc họp trải qua không lâu sau đó từng điểm yếu của các công ty được Thiếu Kiệt liệt kê và phương hướng khắc phục. Buổi tiệc diễn ra không khỏi ồn ào bởi một đám thanh thiếu niên. Trong buổi tiệc ngoại việc có hai cha con của Hoách Nam với Hoách Khang là người nước ngoài hầu như ai cũng là người của Thiếu Kiệt và bạn bè hân.

Thiếu Kiệt cũng không quên dặn dò Trương Hạo mỗi ngày đều phải đưa hai người đi các công ty, ở lại một lúc để đánh lạc hướng những ánh mắt của người Mã Hóa Đăng có thể theo dõi hành tung của cả hai.

Những ngày cuối cùng của năm trôi qua êm đềm như không có chuyện gì xảy ra. kể cả sau ngày nghỉ tết tây. Thiếu Kiệt vẫn chưa trở lại trường mà bắt đầu ở trung tâm Vô Ảnh, lúc này vết thương ở chân của hân cũng hoàn toàn khỏi hân chỉ còn đọng lại một lớp biểu bì tổng thương đang dần kéo da non.

Thiếu Kiệt đang hoàn thiện những bước cuối cùng của công việc thì Hà Vi xuất hiện trên tay kèm theo một cái phong bì khá giống với phong bì mà Thiếu Kiệt đã nhận. Từ xa lên tiếng nói với hân.

-Thiếu Kiệt anh có bưu kiện chuyển phát nhanh trong vòng bốn mươi tám giờ này!

Nghe thấy Hà Vi nói thế Thiếu Kiệt cũng thắc mắc cái gì mà bưu kiện chuyển phát nhanh trong vòng bốn mươi tám giờ đây là dịch mà hăn lần đầu tiên mới nghe thấy. Hà Vi lúc này cũng lắc đầu nói.

-Ấy! Em cũng mới nghe nhưng được người giao nói là người gửi bỏ chi phí vé máy bay khứ hồi cho người của công ty đem cái hồ sơ này trong vòng bốn mươi tám giờ phải đến được địa chỉ cần đến. Bảo đảm bốn cái ồ cứng trong này không bị gì. Em nghe thế biết được việc này là việc gấp nên mới ký nhận cầm qua đây cho anh ngay.

Thiếu Kiệt lúc này cầm cái phong bì trong đầu muốn vằn câu hỏi đặt ra tại sao lại gấp gáp như thế chuyển đi cho hăn bốn cái ồ cứng mà phải làm quan trọng như thế. Nên cũng cầm lấy phong bì xé ra xem. Bên trong có một xấp hồ sơ dày cộm kèm theo đó một là thư và bốn cái ồ cứng một dung lượng khá cao.

Cầm lá thư lên thấy vẫn còn dán keo Thiếu Kiệt mới bóc ra đọc trước bởi nó gần như là thứ nhỏ nhất và có thể đọc nhanh nhất trong những thứ được bỏ vào phong bì.

Một tờ giấy hiện ra với dòng chữ ghi khá đơn giản bằng tiếng anh cùng với một chiếc chìa khóa ghi một con số trên đó.

“Khi nào nhận được thư gọi lại số điện thoại xxx-xxx-xxx-xxx.”

Thiếu Kiệt lúc này cũng cau mày một chút cầm điện thoại của mình gọi đến số được ghi trên giấy. Bởi đây là cuộc gọi đường dài nên rất lâu sau mới có người nhận cuộc gọi. Nghe được tín hiệu bên kia Thiếu Kiệt mới nói.

-Tôi đã nhận được hồ sơ của ông rồi!

-Cậu là TK mà bố tôi đã nói. Xin lỗi cậu bố tôi qua đời vào hôm qua và trước khi ông trút hơi thở cuối cùng dặn tôi là tháo hết ổ cứng trong máy ông gửi cho cậu trong vòng bốn mươi tám giờ cậu phải nhận được. Nên tôi muốn chắc chắn là không bị mất cái gì trong phong bì gửi đi nên mới để lại tờ giấy này.

Nghe thế Thiếu Kiệt giật mình. Bởi hiện tại bitcoin vẫn chưa được tải lên mạng sao lại có thể như thế. Hắn vội thốt lên một tiếng không tin vào những gì mà mình vừa mới nghe được.

-Cái gì! Công trình của ông cậu chưa hoàn thành mà. Bố anh nói với tôi cho dù ra sao ông cũng phải hoàn thành nó để lại tác phẩm để đời mà?

-Vâng ông đã làm xong rồi! Hôm qua ông ở trong bệnh viện ghi lại hồ sơ cho cậu là bước cuối. Cậu chỉ cần đọc hồ sơ trong đó sẽ biết được làm sao kích hoạt nó bố tôi nói thế. Vậy là cậu đã nhận được hồ sơ rồi. Chào cậu chúng tôi đang làm lễ tang cho bố nên không nói chuyện lâu với cậu được.

Bên kia âm thanh cúp máy Thiếu Kiệt cũng ngăn người ra. Như vậy làm xong rồi của người phía bên kia điện thoại là sao. Trong khi đó nếu bitcoin đã hoàn thiện thì chắc chắn chắn sẽ phải xuất hiện trên nhóm chat hoặc hắn sẽ phải nhận được tin tức từ nó.

Thiếu Kiệt cầm tới bộ hồ sơ ngồi xuống đất. Hà Vi thấy thế cũng không nói gì ngồi cạnh hắn nhìn xem trong hồ sơ đó có gì mà phải quan trọng như thế. Từng tin tức mã cấu trúc hệ khối phân cấp tạo nên một sơ đồ khó hiểu mà cả Hà Vi cũng không hiểu nó nói gì hoặc là công thức của một việc gì đó. Thật lâu sau đó Thiếu Kiệt mới đọc tới trang cuối cùng của bộ hồ sơ thì có một tờ giấy được viết tay xuất hiện trước tầm mắt Thiếu Kiệt.

-TK! Tôi Hoàn Thành nó rồi đó! Nhưng tôi không kịp thấy nó hoạt động như thế nào! Chắc nó sẽ như suy nghĩ của cậu tôi đã chỉnh sửa rất nhiều để khắc phục cái lỗi liên kết vốn có. Cậu chỉ cần đem bốn cái ổ cứng kết nối

vào một máy tính tải lên máy chủ địa chỉ này là nó hoạt động rồi! Tôi không kịp nhìn thấy nó hoạt động nhưng chìa khóa cậu nhận được là một căn hầm tránh bom của quân đội Đức nằm ở Thụy Sĩ tôi đã mua lại và đặt máy chủ tại đó. Địa chỉ nó tôi ghi bên dưới. Cậu kiểm soát máy chủ đó giúp tôi, kể cả tài khoản nhóm chat của tôi, giờ nó hoàn toàn thuộc về cậu. Hi vọng sẽ rất lâu sau sẽ gặp cậu trên thiên đường khi đó nhớ kể về cách nó hoạt động cho tôi biết nhé.

Nhìn về bốn cái ổ cứng đang được đặt trên mặt đất Thiếu Kiệt mới cầm lên bốn cái ổ cứng đang có gắng vào một khay trong máy chủ đang lắp đặt. Thấy Thiếu Kiệt không nói gì lại lắp đặt cả bốn cái ổ cứng vừa nhận được vào máy chủ Hà Vi cũng lắc đầu nói.

-Thôi em về đây! Anh làm việc chút nhớ nghỉ ngơi rồi về sau!

-Ừ em đặt vé cho anh ngày mai đi Singapore một chút lần này anh đi khoảng chừng hơn một tuần là về.

Nghe Thiếu Kiệt về việc hẩn định làm Hà Vi cũng gật đầu nói.

-Vậy em cũng đặt vé về với ông em một tuần như thế ông không nói em lúc nào cũng ở Lưu Minh nữa.

Thiếu Kiệt vừa nghe thế cũng gật đầu không đáp. Tay của hắn lắp từng bộ hệ thống từng ngăn cần thiết của máy chủ cần có. Kèm theo cả số hệ thống ở trước mỗi ngăn của máy. Cầm máy tính xách tay lên lúc này theo tài khoản và mật khẩu của mình vào máy. Thiếu Kiệt mở một ứng dụng quen thuộc kết nối vào con số của hệ thống kết nối với ngăn máy chủ. Kích hoạt toàn bộ các dữ liệu vào một máy chủ ở phía xa.

Thời gian tải lên máy chủ lúc này hiển thị bốn giờ. Thiếu Kiệt cũng biết một dung lượng lớn cần một thời gian nhất định với việc máy chủ kết nối với máy chủ đã là quá lâu. Thiếu Kiệt bắt đầu lắp ráp những cái máy chủ tiếp theo. Khi màn đêm buông xuống những bên ngoài nhà nhà đã lên đèn.

Sau khi kết nối lại những cụm máy chủ của Vô Ảnh Thiếu Kiệt uống một cốc nước nhìn vào màn hình máy tính xách tay khi này đã báo việc tải tập tin đã xong và công việc của hắn chỉ cần cho máy chủ của Satoshi đã chuẩn bị.

Hắn cố gắng để con trỏ chuột vào một hình tam giác nằm ngang trên phần mềm đem toàn bộ tập tin khởi chạy. Đăng nhập vào nhóm chat với tài khoản của Satoshi Thiếu Kiệt hít một hơi thật sâu gõ lên một dòng chữ.

“ Mọi thứ đã bắt đầu Hal ông tạo ví bitcoin của mình tôi xem thử nào.”

Từng dòng tin trả lời lại nhanh chóng cho Thiếu Kiệt với nội dung.

“Lão Hal đi du lịch cùng gia đình rồi! Không được đâu hay gửi cho mọi người đi”

Thiếu Kiệt lúc này mỉm cười gõ trên bàn phím của mình.

“ Mấy lão già đã nói là cho Hal hưởng vinh dự này mà. Như thế đợi lão về đi với lại tôi cần phải kích hoạt cái genesis block đã vậy nhé đợi Hal đi. Mà này có ai biết Hal đi du lịch chừng nào mới về không?

Bây giờ lại hiển thị thêm một chuỗi tin nhắn nói cho Thiếu Kiệt hắn biết ngày mà Hal sẽ online.

“Chắc 11 hay 12 giờ đó lão sẽ online thôi. Mà mọi thứ hoàn thành rồi hay sao mà cần phải kích hoạt genesis block. Thế lão Satoshi?”.

“Cũng gần xong rồi tôi sẽ gửi bản báo cáo lên cho mọi người xem còn vấn đề kia thì để Hal về chúng ta sẽ tiến hành vậy nhé tôi out đây”

Thiếu Kiệt nhanh chóng thoát khỏi phần mềm chat bởi hắn chỉ nói thế để mọi người thấy nó chưa hoàn thiện trong chuỗi giao dịch. Nhưng thật chất mọi thứ đã xong hết tất cả.

Nhìn những tập tin đang chuyển đổi thành mã hóa ban đầu Thiếu Kiệt lúc này cũng thở dài một hơi. Hắn không ngờ mình lại trở thành người khởi động cho toàn bộ bitcoin và hơn hết nữa hắn là người duy nhất biết được máy chủ mà toàn bộ thế giới sẽ phải từ đây kiếm về bitcoin cho mình thông qua việc sử dụng những bộ siêu máy tính phá giải những chuỗi mã hóa được viết nên bởi satoshi và một hệ thống liên tục mà ông ta đã gửi cho Thiếu Kiệt.

Lấy ra cái chìa khóa từ trong túi quần mình nhìn vào đó. Thiếu Kiệt thở dài hắn biết hắn sẽ phải để người của mình thay đổi thiết bị trên máy chủ đó một cách liên tục. Bởi vì sau này mỗi ngày hệ thống sẽ lỗi thời và sẽ không tồn tại nếu nó không được bảo trì và nâng cấp. Bởi nơi đây sẽ là nơi mà cả thế giới tìm kiếm và luôn đặt cho mình câu hỏi máy chủ bitcoin ở đâu.

Thiếu Kiệt lúc này đem một bản báo cáo của Satoshi đã viết trong hồ sơ mới gửi cho hắn ghi lại trên một file ghi chú đơn giản với ngôn ngữ tiếng anh và dùng chính tài khoản Satoshi để gửi lên cộng đồng bài báo cáo làm cho số phận của nó chuyển đổi. Ngày đó làm mốc cho ngày phát sinh những đồng tiền kỹ thuật số đầu tiên trên thế giới ngày 3 tháng 1 năm 2009.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 395: Thông Minh Bị Thông Minh Hại

Cám ơn độc giả malua01 đã ủng hộ 1 kim đậu để góp tiền đóng tiền nét cám ơn bạn nhiều.. Thank mọi người đã ủng hộ mua chương theo dõi góp thêm giúp tác có thêm thu nhập cám ơn mọi người. Hiện tại đang phải ra tiệm nét viết thời gian có hạn nên mọi người thông cảm lên hai chương đỡ

Ngay khi Thiếu Kiệt vừa mới hoàn thành một việc có thể nói đi vào lịch sử của thế giới, thì tại một quốc gia khác chênh lệch múi giờ với Thiếu Kiệt có một người đàn ông đang ngồi trên bàn tiếp nhận những thông tin từ thư ký của mình.

-Vâng Hoách Khang hẳn nói phía sau Trương Hạo có tới khá nhiều người và những người này hoàn toàn không đồng ý cho chúng ta tham gia vào cổ đông của garena.

Mã Hóa Đăng trầm mặc một lúc, bản thân qua điều tra hẳn biết được garena có khá nhiều tiền đầu tư của nước ngoài từ những cái tên không hề biết trong giới kinh doanh. Nhưng hẳn không nghĩ tình trạng lại phức tạp đến chừng này.

-Thế người của ta cho theo dõi hai bố con đó báo tin gì về?

-Vâng! Người của mình đi theo Hoách Khang cũng đã liệt kê danh sách những ngày hẳn ở Lưu Minh tiếp xúc với Trương Hạo và những người khác. Mã tổng ngài xem đây là bản báo cáo cụ thể.

Doanh Doanh thư ký của Mã Hóa Đăng mới đưa ra một bộ hồ sơ gồm vài tờ giấy nghi cụ thể từng hoạt động của bố con Hoánh Nam với Hoách

Khang.

Cầm trên tay bộ hồ sơ Mã Hóa Đăng lúc này cũng đọc thật kỹ để không bỏ sót điều gì. Doanh Doanh đứng một bên cũng căng thẳng cô chưa từng thấy Mã Hóa Đăng chú trọng một việc nào đó như thế này. Cô biết người chủ của mình trước giờ chưa từ bỏ cái gì khi mới bắt đầu.

Một lúc lâu sau chỉ có âm thanh của những tờ giấy được lật đi lật lại trong khoảng không. Mã Hóa Đăng đặt bộ hồ sơ xuống bàn đứng lên. đi lại đứng nhìn ra tấm kính hướng nhìn xuống cổng công ty của mình nói.

-Doanh Doanh cô nói xem chúng ta đã xem nhẹ mục tiêu lần này chẳng.

-Theo tôi nghĩ mình đi sai ở một bước nào đó trong việc muốn có cổ phần của garena nên mới gặp khó khăn như lúc này.

Doanh Doanh lúc này cũng nói ra suy nghĩ nước đôi để có thể đáp lại câu hỏi của Mã Hóa Đăng. Bởi nếu cô trả lời quá thẳng thắn có thể làm cho hắn không hài lòng.

-Đúng vậy chúng ta chọn sai đối tượng. Chọn nhầm người để theo đuổi mục tiêu trong việc thâm tóm garena. Tôi thật không ngờ mình lần này lại chủ quan đến thế bị đối phương lừa một cú khá ngoạn mục.

-Ngài nói sao chúng ta bị lừa! Nhưng mà điều này sao có thể chúng ta đã đeo bám mục tiêu ngay những ngày đầu thì làm sao bị lừa được.

Nghe được những lời của Mã Hóa Đăng, Doanh Doanh cũng bất ngờ thốt lên bởi vì đây là lần đầu ngay cả cô cũng không hiểu tại sao Mã Hóa Đăng lại nói họ bị lừa mà không biết.

-Ừ! Chúng ta bị lừa bởi quá trình làm việc của người này và số tuổi của cậu ta làm cho chúng ta cảm giác như cậu ta chỉ là một người được đóng vai nhưng thật chất lại là nhân vật chủ chốt.

-Ý ngài nói là Thiếu Kiệt sao? Nếu thế thì tôi không hiểu. Cậu ta tuổi đời còn chưa lớn nhưng sao lại đứng sau công ty đó được không phải những tài khoản đầu tư vào garena thông qua quan hệ chúng ta biết không ít nhưng hoàn toàn không có cái tên nào của Thiếu Kiệt.

Doanh Doanh lúc này mới biết người Mã Hóa Đăng nói đến là ai. Nhưng cô vẫn cho rằng việc này là không thể. Một người thiếu niên như Thiếu Kiệt không lý nào lại có thể huy động một lượng lớn tiền đầu tư từ những nước khác. Điều đó hoàn toàn không thiết thực. Một nhà đầu tư nào lại muốn bỏ tiền cho một công ty của người chưa đủ vị thành niên còn đang ngồi ghế nhà trường học tập.

-Đúng vậy vì suy nghĩ đó chúng ta bỏ qua mất cậu ta mà không nghĩ đến những thứ khác. Cô nhìn xem theo thông tin thăm dò. Thì ngôi nhà mà Trương Hạo dẫn hai bố con của Hoách Khang đi thuộc về một người của quân đội. Tại đây lại có thằng nhóc Thiếu Kiệt. Tôi nói đúng chứ!

Mã Hóa Đăng lúc này đặt ra câu hỏi cho Doanh Doanh làm cho cô cũng suy nghĩ. Cô thấy việc này bên thu thập tin tức dù cho có dò hỏi thì cũng biết được từ những người xung quanh ở gần đó chưa chắc là đã chính xác.

-Như thế cũng không nói được gì mà Mã tổng. Theo tôi thấy của người quân đội nhưng chưa chắc là của thằng nhóc Thiếu Kiệt đó. Chẳng qua có thể là quan hệ thân thiết liên quan thôi. Dù là quân đội thì việc kéo đầu tư của những người khác ở nước ngoài vào một công ty không ở trong nước họ đâu có lợi.

-Không lần này chúng ta sai rất lớn! Có thể thằng nhóc đó không sở hữu nhưng hẳn được cấp ở tại đó để bảo vệ tài nguyên quốc gia. Cô nghĩ một thiếu niên nếu đủ sức giải một bài toán kinh tế của cấp đại học quốc tế hay giải một phương trình nào đó liên quan lớn, có hi vọng dành được các giải thưởng lớn của thế giới thì người đó sẽ trở thành tài nguyên quốc gia được

bảo vệ cẩn thận từng chút bởi quân đội. Trong nước ta không ít người được đãi ngộ như thế. Nước họ chắc cũng như vậy.

Doanh Doanh lúc này cũng trầm mặc. Nếu những điều Mã Hóa Đăng nói là đúng thì Thiếu Kiệt có thể sẽ được bảo hộ đúng nghĩa. Việc này đem lại lợi ích cho quốc gia thì lại là chuyện khác.

-Cô nghĩ xem, tất cả người tham dự không nói vấn đề người lớn. chỉ nói về vấn đề học sinh, số lượng người nhiều như thế tại sao lại đãi ở trong nhà đem ra nhà hàng có phải tốt hơn. Có đầy đủ trang thiết bị cần thiết. Chứng tỏ là thằng nhóc Thiếu Kiệt này không thể lộ diện nhiều ở bên ngoài. Cô nhìn xem những đối tượng mà Hoách Khang gặp đều là những người đến sớm và rời đi sau cùng. Nay cô nhìn đi báo cáo ghi hai người đó đến là đã có không ít người. Mà sau khi họ rời đi những người này vẫn còn ở lại. Lần lượt từng ngày Trương Hạo đều dẫn hai người đi gặp họ ở từng công ty. Nếu tôi không nhầm thì đây cũng chỉ làm màn che mắt thôi.

Mã Hóa Đăng giải thích theo từng tiết của hồ sơ nhận được nói cho Doanh Doanh nghe. Để cho cô thấy rằng phán đoán của hắn là chính xác. Liên kết những sự kiện trên hồ sơ với những gì Mã Hóa Đăng nói, Doanh Doanh thấy được đầu đuôi rất rõ. Trước đây cô cũng không nghĩ đến vấn đề này. Nhưng giờ mới biết là việc đi gặp những người khác nhau ở từng công ty riêng biệt chỉ là để che mắt người khác.

Là người kinh doanh cô hiểu trong một buổi tiệc đã gặp nhau rồi thì việc bàn bạc làm ăn chắc chắn sẽ xảy ra làm sao lại để cho vấn đề này qua một bên để cho người khác tỉnh táo không chút men rượu nào lại đi bàn hợp đồng thì chắc chắn hồ sơ và việc thương lượng bảo đảm sẽ không thành công.

-Như thế chúng ta phải sắp xếp lại từ đầu sao Mã tổng? Với Hoách Khang nữa hắn bây giờ chúng ta sẽ phải phân bổ công việc như thế nào?

Hắn hiện tại hết giá trị lợi dụng rồi. Chúng ta đã có cái chúng ta cần thì cũng không cần giữ hắn ở lại làm gì.

Doanh Doanh thấy việc Hoách Khang cũng không giúp ích gì nhiều nên muốn hỏi ý kiến của Mã Hóa Đăng để tiến hành cô lập biên chế như những nhân viên trước đây.

-Không cần thiết. Hắn chỉ là một nhân viên quèn hiện tại thăng cấp tổ trưởng là được rồi. Không cần phải quá tuyệt tình, với hắn cũng có quan hệ với Thiếu Kiệt lẫn Trương Hạo. Chắc hắn cũng sẽ không nghĩ như chúng ta lúc đầu. Bởi Thiếu Kiệt có quan hệ với Trương Hạo lần đầu tiên giao dịch với bố hắn nên việc đi gặp ngày đầu có lẽ chỉ là nói chuyện phiếm thôi. Còn thật sự cái màn che lớn nhất là buổi tiệc kia. Có thể buổi tiệc đã được chuẩn bị từ trước. Trúng dịp nên cho Hoách Khang một hứa hẹn sẽ gặp được những người đầu tư garena. Nên tiệc tối hai bố con họ mới xuất hiện.

Mã Hóa Đăng đem suy nghĩ của mình giải thích cho Doanh Doanh biết tại sao không biên chế nhân viên của Hoách Khang mà chỉ để hắn ở lại làm việc. Bởi hiện tại muốn kết nối quan hệ với Thiếu Kiệt hay là Trương Hạo cũng chỉ có một người duy nhất có thể kết nối được thông qua quan hệ quen biết thì người đó là Hoách Khang.

-Vâng! Vậy sẽ vẫn giữ nguyên vị trí của hắn như thế này. Chỉ sợ là hắn không làm tốt lại bị xuống chức sa thải thì việc này cũng không nằm trong chính năng lực của hắn thôi.

-Ừ quyết định như vậy! Nói với hắn có thời gian thì vẫn giữ liên lạc với Thiếu Kiệt nếu hắn thật sự muốn chứng minh mình trước cao tăng. Như thế hắn biết phải làm thế nào thôi. Còn nữa đem những người tiếp xúc với Thiếu Kiệt hôm triển lãm đó xem xét điều tra lại một lần nữa coi chúng ta bỏ lỡ điều gì không.

Mã Hóa Đăng lúc này cũng chỉ còn một cách là quay lại bước đầu. Bởi chỉ cần biết được người nào thật sự là người chủ chốt trong garena thì mọi thứ sẽ đơn giản hơn nhiều so với phải họp bàn với một nhóm người chia cổ phần. Phương châm càng ít người ý kiến quyết định càng đơn giản.

Doanh Doanh lúc này cũng hiểu mình phải làm điều gì. Bởi họ bị Thiếu Kiệt kéo dài khá lâu mà vẫn trong bế tắc giờ đã có được bước đột phá. Cô hiểu mình phải đẩy nhanh tiến độ để đem những thông tin có thể đạt được thứ mà Mã Hóa Đăng cần.

-Để tôi liên hệ xem thu thập được những người cậu nhóc kia đã tiếp xúc không. Nhưng tôi nghĩ cậu ta tiếp xúc không nhiều lắm với những người khác. Bởi vì nếu mọi người đều như chúng ta nhận định sai lầm thì cậu ta cũng chỉ tiếp xúc với những người mà cậu ta cho thấy đáng hợp tác.

-Tôi nhớ có một nhóm người đã tiếp xúc với thằng nhóc đó. Chắc chắn sẽ có lưu lại, cô nhanh chóng tìm ra những người đó và thông tin của họ xem họ đang có cái gì mà khiến cho thằng nhóc Thiếu Kiệt đó quan tâm. Lần này hành động phải nhanh, vì sơ hở lần này do chính sự thông minh của thằng nhóc mà hại chính hắn. Đừng để đối phương kịp thời phòng bị là được.

Mã Hóa Đăng thấy được cơ hội từ việc suy nghĩ hắn sẽ cho người theo dõi Hoách Khang. Nên Thiếu Kiệt mới làm ra một cái bố cục ảo nhằm đánh lạc hướng hắn nhưng không ngờ buổi tiệc lại là sơ hở do chính Thiếu Kiệt làm ra. Mà đã là cơ hội thì Mã Hóa Đăng lại không thể bỏ qua.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 396: Dời Ngày Đi

Thiếu Kiệt cả ngày hôm đó sau khi đăng bài về bảng báo cáo genesis đầu tiên khởi thủy cho bitcoin. Hắn hoàn toàn bắt đầu kết nối máy chủ thông qua máy tính xách tay của mình. Kết nối với máy chủ hiện hành. Dùng tài khoản và mật khẩu của Ngọc Nhi hack vào hồ sơ lưu trữ trên một trang lưu trữ thông tin nội bộ.

Việc tạo ra quá tải cho máy chủ của địa chỉ kết nối cần tốn nhiều thời gian nhưng một khi máy chủ đã quá tải thì hắn có thể lợi dụng các lỗi đang hiện hành ở những trang web đang tồn tại mà lấy về hết toàn bộ những dữ liệu được cập nhật. Cho đến khi hắn đã làm xong tất cả mọi thứ mà hệ thống vẫn chưa trở lại bình thường. Thiếu Kiệt hắn đành làm một việc tốt đi phục hồi lại trang web với những gì vốn có của nó. Kết nối máy chủ với lại toàn bộ máy tính của Vô Ảnh đã lắp đặt, cần cả một quá trình dài.

Nhóm người Vô Ảnh cũng chỉ có thể phụ hắn một vài thứ, một số người có công việc phụ là làm thợ điện lạnh hoặc làm cửa nhôm kính cũng ở xung quanh đó bắt đầu dựng lên một căn phòng và đóng máy lạnh cỡ lớn cho căn phòng kèm theo nâng cấp đường thông gió cho bên dưới cùng của Trung tâm Vô Ảnh để mọi người sau này làm việc ở đây không phải chịu cảnh nóng nực vì nhiệt độ của máy chủ tỏa ra và như thế cũng giúp cho máy chủ không bị quá tải mau hư hỏng.

Ngồi xuống nền đất sau khi làm xong mọi thứ lúc này Thiếu Kiệt mới cảm thấy bụng mình đói cồn cào nhìn tới nhìn lui thì thấy Ngọc Nhi ngồi nhìn hắn làm việc từ lúc nào.

Cô vội đứng lên đưa cho Thiếu Kiệt hẳn một khay cơm được chuẩn bị sẵn cười nói.

-Biết ngay là anh làm một hơi chừng nào xong mới nghỉ mệt mà! Em đã chuẩn bị cho anh từ nãy tới giờ mà anh còn không để ý đến thật hết hiệu nổi. Nghe Hà Vi nói mai anh lại đi công việc à.

-Ừ! Anh còn phải giải quyết một ít việc ở nước ngoài nữa xong lần này mới đi học lại được. Như thế mới ổn lần này đi cũng không nhiều tầm hơn một tuần là về. Lấy lý do vết thương chưa lành vẫn là ổn nhất.

Vừa nhận hộp cơm từ Ngọc Nhi, Thiếu Kiệt vừa mở ra vừa trả lời của cô về chuyến đi lần này cực kỳ quan trọng. Bởi đây là việc đầu tư lâu dài. Chỉ cần hẳn ký hợp đồng đầu tư cần thiết thì mọi thứ sẽ ổn thỏa. Đối với việc sau này hẳn vẫn có thể nhắc nhở từ xa hoặc hướng dẫn những người của Riot thông qua các phương thức khác. Nhưng việc đầu tư để chiếm một lượng cổ phần nhất định thì không thể thiếu.

-Em chỉ hỏi vậy thôi. Hoàng Ngân với Nhã Oanh cũng bắt đầu làm quen dần với những công việc em chia lại cho họ. Khi nào em thấy ổn sẽ để hai người tự làm còn những công việc bên ngoài khác em sẽ lo.

-Thiệt thòi em nhiều! Anh cũng biết hiện tại mọi người đều quan tâm anh. Nhưng với những gì sẽ diễn ra trong tương lai lúc này anh không thể chi phối bởi những việc dành tình cảm cho ai nhiều hơn ai. Anh chỉ có thể đứng ở trung lập để cho anh có thể nhìn thấy hết những gì đang diễn ra quanh mình.

Ngọc Nhi lúc này cũng chỉ nở một nụ cười nhìn hẳn. Cô hiểu áp lực của Thiếu Kiệt rất lớn bởi những người kỳ vọng ở hẳn. Còn có đối phương luôn sẵn sàng đợi chờ hẳn sơ xuất một chút là ra đòn khiến hẳn bị thiệt thòi. Nên cô cũng không muốn mình tạo thêm áp lực cho Thiếu Kiệt.

-Em nói anh sao quan tâm việc này làm gì! Chỉ cần trong tim anh có mỗi người trong bọn em là được rồi! Ăn cơm đi không lại đói bụng bây giờ. Bọn em ai cũng đã hiểu anh ở bên ngoài phải chịu áp lực như thế nào không lẽ lại tranh giành tình cảm với nhau để anh khó xử sao. Việc này anh yên tâm đi không có đâu.

Thiếu Kiệt cũng gật đầu đang ăn cơm hộp của Ngọc Nhi đem tới thì Hà Vi với Tăng Anh Hào đi xuống thần sắc không được tốt lắm. Có vẻ lo lắng nói với Thiếu Kiệt.

-Thiếu Kiệt lần này anh có thể hủy không đi ra nước ngoài được không?

-Đúng vậy đấy Thiếu Kiệt! Chuyến đi lần này có thể chứa đựng nguy cơ rất nhiều! Cậu dời lại dịp khác được không?

Nghe hai người khuyên mình không đi ra khỏi nước ngoài với thần sắc không được tốt lắm Thiếu Kiệt lúc này cũng nhíu mày một chút. Nhưng vẫn không trả lời ra hiệu hai người ngồi xuống đợi hăn ăn hết hộp cơm của Ngọc Nhi đưa tới, sau khi ăn hết hộp cơm uống một ngụm nước xong Thiếu Kiệt mới nói.

-Có chuyện gì mà hai người có vẻ như lo lắng như thế. Chuyến lần này đi chắc chắn phải làm không sớm thì muộn mà có điều gì nguy cơ?

Thiếu Kiệt bây giờ hỏi lại hai người Hà Vi cùng Tăng Anh Hào để hiểu xem họ đang lo lắng điều gì. Như thế hăn mới suy tính sắp xếp được mọi thứ liên quan.

-Vì hiện tại ông vừa báo trong đám ma vừa rồi của Ngô Trực có người của Khun Chang hăn hình như vừa đạt thành hiệp nghị gì đó với Ngô gia nên rất có khả năng là tin tức anh ra nước ngoài sẽ bị bọn hăn cho người trả thù nên em với Tăng Anh Hào mới lo lắng

-Khun Chang? Hăn là ai mà Ngô Gia đạt thành hiệp nghị gì với hăn?

Nghe cái tên hầu như mình không hề biết Thiếu Kiệt mới hỏi rõ lại với Hà Vi và Tăng Anh Hào. Hai người đã lo lắng thì người Khun Chang này phải là người như thế nào và nguy hiểm ra sao thì Thiếu Kiệt hoàn toàn không biết.

-Khun Chang là con của Khun Sa một trong những ông vua của thế giới ngầm ở vùng tam giác vàng Myanmar hẳn là một trong những người thay thế bố hẳn con đường sản xuất ma túy sau khi bố hẳn bị quản thúc tại địa phương. Trước đây có thể Ngô Trục có liên quan tới hẳn trong đường dây vận chuyển ma túy xuyên quốc gia. Nên em sợ lần này anh ra nước ngoài. Ngô Gia sẽ để cho Khun Chang cho người gây nguy hiểm đối với anh.

Thiếu Kiệt lúc này cũng trầm ngâm suy nghĩ một chút. Nếu thế thì việc ám sát chỉ có thể thực hiện ở khoảng cách gần và nơi hẳn đến không dễ gì người của Khun Chang có thể mang theo vũ khí nên cười nói.

-Hai người quá lo rồi. Anh đi lần này qua Singapore chỉ là quá cảnh một ngày sẽ đi nước khác có phải là ở đó luôn đâu. Với lại đâu phải quốc gia nào cũng có thể đem theo vũ khí sát thương cao. Nếu như thế thì bên cạnh anh vẫn còn Anh Hào bảo vệ mà lo gì cơ chứ.

Nghe Thiếu Kiệt nói như thế Tăng Anh Hào lúc này mới im lặng một lúc nói với Hà Vi.

-Cũng không sai biệt lắm nếu đối những khu vực phụ thuộc thì Khun Chang vẫn có thể sử dụng vũ khí nhưng đối với việc quá cảnh ở Singapore và giờ lại lên máy bay đi nơi khác thì có vẻ như sẽ không có chuyện gì.

-Hai người không cần phải lo cho dù biết tin thì đã sao. Bây giờ em đặt vé cho anh chuyển bay đi Singapore ngày mai ở các hãng máy bay là được. Anh sẽ lên mạng đặt vé để đi Mỹ. Còn không thì chúng ta hoãn lại chuyến đi này khoảng một tuần để chuẩn bị làm luôn cả hộ chiếu cho ba người

Công Toại, Bảo Huân, Tú Trinh luôn. Như thế bao gồm luôn cả Anh Hào bên cạnh anh có tất cả bốn người bảo vệ như thế mọi người sẽ an tâm hơn.

Hà Vi lúc này cũng gật đầu tuy nói Thiếu Kiệt vẫn sẽ đi nước ngoài. Nhưng với những người của Vô Ảnh đi cùng thì chắc chắn sẽ an toàn hơn là chỉ một người Tăng Anh Hào nên Hà Vi cũng nói.

-Ừ em thấy như thế cũng được. Vậy cứ hoãn chuyến bay một tuần để cho họ sắp xếp mọi thứ xong hết. Khi đó thì sự an toàn của anh được đảm bảo hơn. Với lại ba người kia cũng phải sắp xếp bàn giao lại Vô Ảnh những ngày họ không ở đây trong lúc đi cùng anh.

-Được rồi hai người đã nói như thế thì một tuần sau đi. Trước khi đi anh sẽ hướng dẫn cho những người của Vô Ảnh một số điều kiện hoạt động cần thiết của các thiết bị này, rồi mới đi như thế sau khi về anh không cần phải hướng dẫn nữa. đường nào cũng được.

Vốn Thiếu Kiệt muốn nhân dịp này đi Mỹ tìm kiếm một số người có tay nghề tin học cao đem về cho Vô Ảnh để xây dựng nên một thế giới ngầm hacker cho mình. Nhưng hẳn hiểu nếu Vô Ảnh không có người hiểu một chút vấn đề gì về những thiết bị ở đây cũng không phải chuyện hay ho gì. Nên bỏ thời gian một tuần để hướng dẫn họ những thứ căn bản nhất vẫn là điều nên làm, vì trước sau gì những người của Vô Ảnh cũng phải có người tham gia vào khu vực này.

Nếu chỉ có hacker thuê được từ nước ngoài không thôi thì sau này lại lệ thuộc vào họ quá nhiều. Chưa kể đến nhóm người mà Lâm Vũ muốn cần phải có người đào tạo nhiều hơn mà hẳn thì càng không có thời gian nên việc thuê hacker từ nước ngoài là việc Thiếu Kiệt hẳn đã tính trước.

-Ừ vậy em sẽ báo cáo với ông. Vấn đề Vô Ảnh em nghĩ lần này làm cho toàn bộ thành viên visa thông hành quốc tế luôn mỗi lần họ đi một quốc gia

nào đó không cần phải qua bộ phận lãnh sự quán đồng ý. Như thế sau này tiện cho việc đi lại bảo hộ anh ở nước ngoài.

Hà Vi thấy đây là cách tốt để có thể đem toàn bộ người của Vô Ảnh làm đồng loạt hộ chiếu cần thiết. Bởi sau này chắc chắn họ sẽ phải sử dụng không ít thì nhiều. Những người của Vô Ảnh rồi cũng sẽ theo Thiếu Kiệt trong một số nhiệm vụ cần thiết có thể là bảo vệ hãn hoặc là dùng để đối đầu với một số thế lực địa phương là điều cần thiết.

Không ít thì nhiều sau này nếu trên vấn đề kinh doanh chắc chắn Thiếu Kiệt sẽ gặp phải những vấn đề này. Hiện tại có thể thấy mọi thứ bình lặng như không có gì xảy ra nhưng trong tương lai nếu hãn bị động trong việc này cũng là một thiệt thòi không nhỏ.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 397: Đặt Chân Đến Mỹ

Những ngày tiếp theo đó là một khoảng thời gian bình lặng nhất của Thiếu Kiệt. Hắn bỗng nhiên trở thành thầy giáo hướng dẫn. Ngay cả Anh Hào vốn không muốn biết những vấn đề này cũng đứng nghe say sưa bởi kiến thức này là nhập môn công nghệ và là con đường ngắn nhất. Chưa kể đến mỗi người còn được tự thực hành tại chỗ. Vấn đề nào không hiểu được Thiếu Kiệt giải đáp thắc mắc một cách hoàn thiện nhất.

Từng kiến thức về công nghệ sơ bộ cách tháo lắp máy cách kiểm tra từng bộ phận của máy chủ. Thêm vào đó là những lỗi thường thấy và cách khắc phục Thiếu Kiệt đều hướng dẫn chi tiết. Dù là vừa giảng về kiến thức cần thiết về tin học cho mọi người ở Vô Ảnh nhưng trên tay hắn lại là những cuốn tập chép bài học từ khi hắn nghỉ học đến giờ. Hầu như ở lớp học mỗi người chia nhau ghi cho hắn một môn học thông qua sự sắp xếp của Lý Bân.

Cũng đã hơn một tuần trôi qua kể từ ngày sắp xếp lại chuyển đi và làm những bước phòng bị chu toàn. Thiếu Kiệt trong thời gian này cũng làm được nhiều điều hơn, hắn trang bị cho chuyển đi này một bộ trang web bảo mật cực kỳ cao gồm năm thành phần chia nhỏ nhất của hệ thống bảo mật của các công nghệ, sau này hắn hiểu muốn có một đội ngũ nhân viên lập trình bảo mật tốt cho mình cách đơn giản nhất là tuyển dụng những hacker xâm nhập tốt.

Bởi khi họ hack được vào hệ thống thì họ cũng biết cách bảo vệ những lỗi này, tránh sự tấn công từ một người khác. Đem việc khảo nghiệm này tạo thành một cuộc thi với giải thưởng lên đến một trăm nghìn đô. Tin này

thu hút khá nhiều người trong thời gian Thiếu Kiệt cần nên vô số người ở từ khắp nơi trên thế giới hướng về Mỹ để đợi chờ sự kiện.

Đúng như lịch trình cần thiết Thiếu Kiệt đến với sân bay LaGuardia, một sân bay của thành phố New York hoa lệ trên đất Mỹ. Hắn đến đây đã đặt trước bốn phòng ở khách sạn tất cả đều đứng tên và được hoàn thành thủ tục qua tài khoản của hắn. Đối với một khách hàng như Thiếu Kiệt người điều hành tìm tới cho hắn một xe chuyên dụng đưa rước ở sân bay. Thời gian ngồi máy bay nhiều nên cả bốn người đi cùng lúc này ai cũng có cảm giác mệt mỏi. Họ phải quá cảnh ở khá nhiều nơi mới đến được thành phố hoa lệ này.

Ngồi trên xe ba người Tú Trinh, Bảo Huân và cả Công toại đều nhìn về con đường họ đang đi với ánh đèn rực rỡ và đường phố tuyệt đẹp nơi đây. Tăng Anh Hào dường như đã được bố mình cho biết Thiếu Kiệt đang giữ thứ gì đối với quốc gia. Nên từ lúc lên máy bay tới giờ hắn luôn luôn cảnh giác, kể cả khi ngồi trong xe như thế này cũng rất nghiêm chỉnh. Thiếu Kiệt thấy thế nhìn hắn cười nói.

-Không cần phải căng thẳng như thế đâu. Đối với việc lần này ở lại nơi này chừng bảy ngày chúng ta làm việc với những người cần thiết là được không cần căng thẳng quá.

-Cậu nói thế chứ trên đất nước này tôi cảm thấy khá nhiều bất an. Nó không có quy chế quản súng ống nghiêm ngặt nên những người của Khun Chang mà theo chúng ta đến đây với tiền trong tay bọn chúng có thể mua được bất kỳ vũ khí hạng nặng nào với giá rẻ và đem công khai trên đường ở một vài tiểu bang là điều bình thường thì đúng là đáng lo ngại.

Cả ba người Tú Trinh đang nhăn nhó ngấm cảnh khi nghe Anh Hào nói thế lúc này cũng vội vàng nghiêm chỉnh lại. Họ quên mất ở đất nước tự do này người nào cũng có thể mua được súng chỉ cần là đủ mười tám tuổi như

thế thì vấn đề súng ống mà người của Khung Chang mua được để đổi phó họ là chuyện rất bình thường.

-Cũng không nhất thiết là phải như thế. Hiện tại chúng ta tới khách sạn nghỉ ngơi ngày mai đi đến bên Carolina sau đó sẽ chuyển máy bay đi Washington không biết Brandon Beck nghĩ gì lại nói tổ chức cuộc thi ở nơi này là tốt nhất.

Thiếu Kiệt không hiểu tại sao Brandon Beck lại đề xuất làm cuộc thi ở đây nhưng hẳn thấy nơi nào cũng được miễn là chỗ đó thuận tiện là được. Nhìn và đồng hồ trên điện thoại hiển thị thời gian không còn sớm hiện tại đã là gần hai giờ đồng hồ. Xe của khách sạn đưa hẳn đến trước cửa. Thủ tục nhận phòng cũng không khó lắm hẳn chỉ cần đưa hộ chiếu là có thể nhận được các chìa khóa mà theo cùng ở gần nhau theo như yêu cầu của mình.

Nhân viên mang theo hành lý của mọi người trong đó có cả Thiếu Kiệt về phòng nằm ra giường mình hẳn suy nghĩ điều gì đó mới lấy máy tính xách tay của mình ra đăng nhập vào tài khoản chat nhóm của mình. Nhóm chat lúc này đang khá nhiều người online Thiếu Kiệt mới ghi vào trong đó nói.

“Mọi người có gì mà giờ này vẫn còn thức thế tôi đang ở New york mà chán quá này. ”

Nhanh chóng những dòng chữ trong khung chat lại nổi lên.

“ Lão TK ông chưa khai thác bitcoin à nó đi vào hoạt động rồi lão Hal là người nhận được đầu tiên. Lúc 3 giờ 3 phút 25 giây ngày 12 tháng 1 vừa rồi.”

Thiếu Kiệt lúc này cũng chỉ cười. Bởi từng dòng tin nhắn hiển thị cho biết thời gian cụ thể của việc hẳn tạo ra những đồng bitcoin đầu tiên gửi

cho Hal nhưng người này lại ghi nhớ một cách chính xác như thế. Vội đưa tay gõ bàn phím trả lời lại mọi người cho mình biết thông tin.

“ Ô vậy chúc mừng ông nhá Hal! À mọi người lần này có tham gia cuộc thi đang phát tán trên diễn đàn không. Số tiền thưởng lớn đấy. Tôi cũng vì nó mà ngồi lên đây.”

“ Ủ ờ nghe nói là 16 tổ chức ở Washington. Ông làm kinh doanh mà cũng định tham dự à TK ”

“ Không định đi cho biết! Mà không hiểu sao họ lại tổ chức ở đó nhỉ? Tôi thấy chỗ đó ngoài lấy tên vị tổng thống đầu tiên ra đâu có liên quan gì đến công nghệ nhiều tại sao họ lại tổ chức ở đó nhỉ?”.

Thiếu Kiệt cũng muốn thông qua những người ở đây để biết xem tại sao Brandon Beck lại muốn tổ chức cuộc thi ở đây trong khi đó công ty trụ sở của Riot lại nằm ở California.

“Lão TK? Lão Kinh doanh mà lại không biết Washington có gì à. Boeing, Microsoft, Amazon, Nintendo, mấy cái hãng đó đều có liên quan với nhau cả đấy, chắc là những người của Microsoft tổ chức việc này để xem coi ai là người phát tán virus đấy mà. Bên ngoài thì treo giải thưởng hai triệu đô cho ai tìm ra được người phát tán con Conficker bên trong lại ngầm tổ chức cái này tìm ra thủ phạm thật đúng là kinh doanh có khác.”

Nghe người kia trả lời bằng những dòng chữ như thế Thiếu Kiệt cũng chỉ biết lắc đầu hần không ngờ Brandon Beck lại chọn một nơi nhạy cảm như thế đối với chuyện này. Làm cho mọi người tưởng rằng Microsoft muốn tìm ra người tạo ra Conficker. Trong khi đó hẳn mới đúng là người chủ mưu sau lưng việc này.

“ Thôi biết thế được rồi nhưng mà tôi cũng muốn đi xem, xem như thế nào. Mai tôi bay qua đó góp vui đây, tôi đi khai thác bitcoin đây. Các ông có tham gia thì alo tôi số này mọi người gặp mặt nói chuyện chơi.”

Thiếu Kiệt để lại dòng tin nhắn cần thiết với số điện thoại của mình rồi ra khỏi nhóm chat. Cùng lúc này từ Singapore hai nhóm người đang trên máy bay trong đó có một nhóm người là Mã Hóa Đăng cùng với hai người thư ký của mình. Hắn muốn nhân cơ hội nay bay đến nơi đang muốn tổ chức cuộc tranh tài hacker để có thể thuê về một ít người làm việc cho mình.

Một nhóm khác thì ngồi phía sau khoang bình dân với một người đang ngồi bên ngoài lối đi trên máy bay nhìn người bên cạnh mình nói.

-Người theo dõi đã xác định đường đi của thằng nhóc đó. Phía bên này có một số người sẽ hỗ trợ mình còn việc ra tiền lần này thì bên gia đình kia sẽ ra tiền.

-Ừ! Theo hồ sơ thì thằng nhóc này cũng không phải thường có được võ công cũng như sự thông minh nhất định. Nếu được bắt sống về địa bàn mình để nó phục vụ. Vừa lấy được tiền vừa làm lợi cho mình cũng là khá tốt.

Người ngồi ngay cạnh cửa sổ máy bay nói với tên bên cạnh. Nhưng người phía sau cũng gật đầu, lần này tổng cộng bọn hắn đi gần mười người chia đều ở các nơi trong máy bay. Tuy không phải là khủng bố đem theo súng để cướp máy bay nhưng với bọn chúng chỉ cần đặt chân đến nước Mỹ theo người đã đặt đi cùng với Thiếu Kiệt. chắc chắn bọn nó sẽ có manh mối lộ trình và thời gian.

Vì để có mối liên hệ với Ngô gia bọn họ bỏ không ít tâm tư theo dõi Thiếu Kiệt từ Lưu Minh đi một chuyến bay nửa vòng trái đất. Bởi chỉ cần giết chết Thiếu Kiệt tất cả các đường dây buôn bán sản xuất ma túy thông qua Ngô Gia đều có thể đi ra nước ngoài. Mà lần này Thiếu Kiệt xuất hành rời khỏi đất nước đến một nơi tự do như nước Mỹ thì càng là cơ hội hiếm có khó tìm.

-Cũng không biết thằng nhóc này có gì mà họ lại để giải thưởng tặn một trăm ngàn đô cho nhóm mình giết được thằng nhóc đó nhỉ.

Người bên cạnh hẳn lúc này cũng nói ra thắc mắc của mình bởi số tiền đó khá lớn cho một cái mạng của một thằng nhóc chưa được mười tám tuổi.

-Đừng chủ quan nó có giá trị cao bởi Ngô Trực chết trên tay nó. Bọn Bạch Hải đi không trở về cũng vì nó một trăm ngàn đô đáng chứ sao không. Chú mày nghĩ xem nếu nó không giết Ngô Trực đường dây của mình phải trì trệ như thế này à. Lần này trước mắt cứ bắt sống không được thì giết bên cạnh nó có bốn người vệ sĩ nhưng chắc trên nước này họ cũng không dễ dàng kiếm súng ống cần thiết đi. Nhưng cứ cẩn thận là được, đi một vòng nói anh em cứ nghỉ ngơi đi. Tới bên đó thì liên hệ người của mình lấy đồ chơi. Đợi cơ hội thích hợp thì ra tay.

Người đàn ông lúc này cũng nhắc nhở người bên cạnh mình báo tin cho đồng bọn biết còn hẳn thì với lấy cái gối kê đầu cái tai nghe của máy bay mở một chút nhạc nghỉ ngơi chuẩn bị cho những gì sắp tới hành động theo những gì Khun Chang giao phó.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 398: Lên Máy Bay Rơi

Thiếu Kiệt ngủ thiếp đi trên giường của mình sau một chuyến bay dài mệt mỏi. Cả năm người đến tận trưa ngày hôm sau mới có thể thức dậy. Dùng bữa trưa của mình tại nhà ăn của khách sạn xong Thiếu Kiệt cũng với mọi người trả phòng cũng không quên mang theo một ít hành lý của chính mình rời khách sạn theo taxi đã được gọi tới đến sân bay LaGuardia. Để đi đến washington.

Vì là chuyến bay nội địa nên Thiếu Kiệt cũng sẽ không cần phải đặt trước như những chuyến bay khác. Chỉ cần tới sân bay tìm một chuyến có thể tới được washington là được. Bởi vì hắn đã hỏi những nhân viên lễ tân của khách sạn việc có một chuyến bay thẳng tới washington dành cho một nhóm người như họ lại là không có. Họ phải đi tới carolina mới tới washington mà không mất nhiều chi phí.

Một chuyến bay nội địa khắp nước mỹ hầu như là sẽ có những chuyến bay riêng biệt phục vụ cho từng mục đích nhưng với một đường bay ngắn như của Laguaridia của sân bay New york để đi Washington thì khá ít chuyến bay. Và hầu như chỉ có một chuyến bay của US Airways là phải qua bắc Carolina ở Charlotte sau đó mới đi Seattle và Tacoma nằm ở tiểu bang Washington.

Thấy cũng không tốn nhiều thời gian lắm Thiếu Kiệt thay vì đợi những chuyến sau Thiếu Kiệt hắn và nhóm người của mình theo sự chỉ dẫn của nhân viên sân bay đến một quầy soát vé làm thủ tục. Hành lý mang theo của mọi người lúc này chỉ đơn giản và gọn nhẹ nhất có thể.

Không phải như những lần trước đây ở lại lâu dài với Thiếu Kiệt lần này hẳn chỉ đem theo cái laptop của mình và vài cái usb cần thiết cũng với một vài bộ đồ. Nhóm người Tú Trinh cũng thế họ mang cho mình cũng không nhiều đồ hầu hết những thứ đồ dùng cá nhân đều được thể kiểm được ở khách sạn hoặc ở siêu thị bán lẻ nằm khắp nơi ở mọi nơi trên đất nước này.

Tú Trinh lúc này cũng có cảm giác khó chịu bởi cả ngày hôm qua cô đã phải ngồi trên máy bay cho một chuyến đi dài. Hôm nay lại phải ngồi máy bay để tiếp tục đi đến nơi mà Thiếu Kiệt hẹn họp mặt với người của Bradon Beck.

-Xong ngày hôm nay chúng ta được nghỉ ngơi vài ngày rồi lại trở về thôi không cần phải khuôn mặt như thế chứ. Dù sao đi chuyến này cũng không mất nhiều thời gian đâu. Nếu là ngồi xe ô tô có thể sẽ ngồi cả ngày trên đó như thế còn mệt hơn đây.

Thiếu Kiệt lúc này mới khuyên Tú Trinh và cũng cho cô biết lựa chọn đi máy bay là bắt buộc. Nó không như ở quốc gia mỗi nơi cách nhau một khoảng thời gian ngắn có thể di chuyển bằng các phương tiện phổ thông khác.

-Thật chẳng hiểu nổi sao cậu phải làm ăn với người ở xa như thế. nói họ đến nước mình là được rồi như thế có phải tốt hơn không vừa không phải di chuyển máy bay nhiều lại có thể tiếp cận du lịch nghỉ ngơi.

-Nói như chị thì ai cũng đến nước mình thế thì em núp đâu. Không khéo tất cả cơ sở nước ngoài của em lại bị người khác cùng với báo chí đem lên nói mấy tuần liền như thế thì còn làm ăn được gì? Với lại chị không hiểu hết những người chúng ta sắp gặp đâu. Với điều kiện hiện tại ở nước mình các trang web họ thấy được sẽ bị đánh sập luôn không khôi phục được lúc đó em mới là người bị mất đấy.

Tú Trinh muốn đơn giản nhưng Thiếu Kiệt thì hiểu rõ những người hăn đang muốn tổ chức cuộc thi là những thành phần như thế nào. Với họ những trang web với cơ sở yếu kém hiện này thì bọn họ phá hoại trong phút chốc mà không lo lắng những hậu quả người khác sẽ phải khắc phục.

Tú Trinh nhìn quanh những người đang ngồi xuống máy bay một lượt mới thở dài nói.

-Chắc cũng sắp tới giờ bay rồi mới đúng người cũng đã lên máy bay họ còn chờ gì vậy ta.

Bảo Huân lúc này nghe Tú Trinh nói thế cũng nhìn cô lắc đầu.

-Thôi đi cô ơi! Người ta có giờ thật nhưng chưa đủ khách sao dám bay, bay để lỗ tiền à chắc cũng sắp rồi còn vài chỗ nữa thôi trên vé máy bay ghi ba giờ mười lăm phút hiện tại cũng được ba giờ năm rồi còn mười phút nữa thôi cô nường. Đây thấy chưa ba người khách sau cùng lên máy bay kìa.

Tú Trinh nhìn vào lối lên máy bay thì thấy ba người hai người thanh niên một người trung niên chia chỗ ngồi cho nhau với sự vui vẻ của họ đang nói về điều gì đó. Hành lang cuốn lúc này được kéo lại cánh cửa máy bay được đóng lại. Ba người nữ tiếp viên hàng không chuẩn bị hướng dẫn các an toàn bay, thì một âm thanh vang lên trên máy bay.

“ Xin Chào quý khách. Chào mừng lên chuyến bay US Airways 1549 đến Charlotte vui lòng xem bảng hướng dẫn an toàn ở lưng ghế phía trước bạn. Nó hướng dẫn các thông tin an toàn của máy bay này. Cũng như vị trí hoạt động của cửa ra và thiết bị nổi. Đệm ghế ngồi của các bạn cũng là thiết bị nổi.”

Âm thanh của nữ tổ trưởng tiếp viên của phi hành đoàn vang lên trong loa thông báo. Bỗng nhiên Thiếu Kiệt có một cảm giác bất an. Hăn dường như nhớ một điều gì đó. Mà không hiểu hăn đã nghe ở đâu. Vội vàng cầm

lấy vé máy bay trong túi mình ra xem trên đó ghi thông tin về máy bay và số hiệu để xem mình có nhớ ra gì không.

Nhìn trên đó một loạt tin tức máy bay A320-214 số hiệu Cactus 1549 chuyển bay nội địa Hoa Kỳ. Cố gắng nhắm mắt suy tư thật lâu hăn không hiểu mình có cái gì đó ghi nhớ về số hiệu này.

Máy bay từ từ lăn bánh ra khỏi cổng chờ từ từ di chuyển đến đường băng số bốn và đứng một lúc. Bây giờ Thiếu Kiệt vẫn chưa thể nhớ được là mình đã nhìn thấy số hiệu này ở đâu. Người nữ tiếp viên lúc này sau khi đi nhắc nhở mọi người về các khay đựng thức ăn và một số thứ liên quan đang đi về phía ghế của mình để cài dây an toàn.

Thiếu Kiệt nhìn ra bên ngoài chậm chậm nhịp tim hăn ngày càng đập nhanh thể hiện cho sự lo lắng không hiểu do đâu gây ra. Máy bay lại tiếp tục di chuyển nhìn qua bên ngoài cửa sổ có thể thấy tốc độ đang tăng nhanh dần.

Anh Hào ngồi ở dãy ghế trên quay xuống thấy Thiếu Kiệt lo lắng cũng trầm mặc hỏi hăn.

-Có chuyện gì thế Thiếu Kiệt?

-Không tự nhiên có linh cảm bất an thôi! Chắc là tại mới ăn no hoặc đồ ăn không thích hợp với bụng gây ra cảm giác co thắt bao tử làm lo lắng.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Bảo Huân với Công Toại vốn vừa căng thẳng thì lại giảm xuống. Tú Trinh theo dõi máy bay này giờ khi vừa bay ra khỏi mặt đất mới lên tiếng nói.

-Không ngờ cuối đường băng lại là một con sông.

Lời của Tú Trinh lúc này làm Thiếu Kiệt bừng tỉnh hăn nhớ được. Hăn đã nghe con số này ở đâu bởi chiếc máy bay này trở thành lịch sử của hãng

hàng không thế giới. Bất giác Thiếu Kiệt nói nhỏ một câu làm cho bọn người Công Toại Bảo Huân Anh Hào và cả Tú Trinh căng thẳng.

-Lát nữa dù có chuyện gì cũng phải giữ bình tĩnh. Mọi người di chuyển cùng nhau không được tách ra với bất kỳ lý do nào. Bảo đảm an toàn cho mình đồ đạc cần thiết.

Vừa nói Thiếu Kiệt vừa cầm lấy cái túi bên cạnh mình kéo dây rút lại thật ngắn đeo vào người. Họ không hiểu Thiếu Kiệt nói gì nhưng cũng gật đầu. Ngay lúc này máy bay chợt có một đợt dao động nhẹ. Thiếu Kiệt trong lòng cũng lo lắng không kém. Bản thân hẳn không thể nói ra được rằng máy bay sẽ rơi. Chỉ trách là hẳn xui xẻo chọn ngay chuyến bay này mà khởi hành. Bởi hẳn biết nguyên do máy bay bị rơi. Chiếc máy bay này còn trở thành một bộ phim xuất sắc mang tên cơ trưởng sully.

Những tiếp viên hàng không lúc này rời ghế của mình trấn an khách hàng. Một người trong đó còn căn dặn mọi người vẫn thắt dây an toàn.

Đèn máy bay chợt tắt trong khoảng mười giây rồi lại bật sáng.

Thiếu Kiệt hầu như qua được bộ phim kia mà nhớ lấy hành động của vị cơ trưởng anh hùng này. Khi ông tái khởi động lại động cơ máy bay không được ông đã đưa ra quyết định bật APU chế độ lái tay dự phòng được chuyển cho cơ trưởng.

Cả nhóm người Tú Trinh lúc này đều nhìn về Thiếu Kiệt như hỏi hẳn chuyện gì đang xảy ra và vì sao lại cảnh báo mọi người trước thời điểm chuyện này xuất hiện chưa tới vài giây.

Bây giờ âm thanh của những như tiếp viên lại vang lên nhắc nhở mọi người thắt dây an toàn. Khi đã nhắc nhở mọi người xong hai người tiếp viên đến gần cửa máy bay nói với nhau điều gì đó. Thiếu Kiệt bây giờ biết hẳn hi vọng rằng vị cơ trưởng kia sẽ vẫn làm theo chính xác quyết định của mình về những gì ông đã làm mà hẳn biết được qua phim ảnh. Nếu không

toàn bộ số người trên máy bay sẽ chết. Bao gồm cả hắc ở trong đó. Lần đầu tiên Thiếu Kiệt phải phó mặt quyết định sự sống còn của mình cho một người khác.

Lúc này mọi người trên máy bay lo lắng những Thiếu Kiệt lại càng bình tĩnh nói với nhóm người của mình. Hắc biết dù cho ra sao cũng phải thật cẩn thận với tình huống như thế này bản thân hắc cũng không biết vị cơ trưởng kia có làm ra quyết định không phải như hắc đã từng xem trên phim ảnh hay không. Bởi vì việc đó chỉ là phim ảnh và nó đang là tương lai tiếp diễn.

-Lát nữa khi máy bay và chạm tháo dây an toàn tất cả đều phải nghe theo sự chỉ huy của cơ trưởng và những nữ tiếp viên lúc đó mọi người mới được an toàn. Nên nhớ không được hành động theo cảm tính.

Lời của Thiếu Kiệt nói ra làm cả bốn người trợn trừng mắt. Dù không hiểu sao vì lý do gì nhưng cả bốn người đột nhiên lại tin tưởng vấn đề này hơn bao giờ hết. Tất cả không nói gì đều gật đầu dứt khoát cùng một lúc. Cả bốn người lúc này đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất cần thiết.

-Tất cả điện thoại bảo toàn không để nước vào để có bị tách ra thì sẽ còn liên lạc với nhau được. Nên nhớ không được xuống nước nếu không sẽ bị cảm lạnh.

Ngay lúc Thiếu Kiệt dứt lời một âm thanh từ trên loa phát ra

“ Đây là cơ trưởng chuẩn bị va chạm!”

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 399: Điều Kỳ Diệu Trên Sông Hudson

Ngay lập tức những người trên khoang hành khách hỗn loạn lo lắng. Bởi họ dường như thấy được kết thúc cho mình. Vì ngành hàng không là một trong những phương tiện an toàn nhất nhưng một khi nó gặp tai nạn thì tỉ lệ sống sót dường như chỉ là con số không.

Các nữ tiếp viên nhanh chóng về chỗ của mình đồng thanh hô to một khẩu hiệu.

“ Bám Chắc, Bám Chắc, Bám Chắc. Cúi Đầu, Khom Người!.”.

Liên tục như thế âm thanh vang vọng trong máy bay. Thiếu Kiệt cũng làm theo biện pháp an toàn hàng không cần thiết. Hàng loạt âm thanh lo sợ vang lên trong máy bay. Người cầu chúa, người thì cố gắng làm theo khẩu hiệu trong sự lo sợ của mình. Có người xem đây là phút cuối đời. Vội lấy điện thoại ra nhắn tin cho người thân của mình. Có cả âm thanh tiếng khóc của một em bé duy nhất trên máy bay.

-Mọi người nhớ kĩ không được nhảy xuống nước dù bất cứ lý do gì. Nhớ đứng trên cánh máy bay. Không được nhảy xuống nước.

Thiếu Kiệt lúc này cũng nói lên âm thanh nhỏ nhất của mình để cho mọi người ngay chỗ hân có thể nghe thấy. Với cái cửa sổ của máy bay Thiếu Kiệt hân thấy được vị cơ trưởng kia đã làm ra quyết định của chính mình. Dù điều này sau đó dẫn đến nhiều tranh cãi nhưng Thiếu Kiệt biết ông ta đã làm đúng. Bởi vì dựa theo mô phỏng những gì ở cuộc điều tra của ông sau này thì việc đưa máy bay đáp về sân bay nào gần đó cũng đem tới tỉ lệ không thành công.

Độ cao từ từ hạ dần Thiếu Kiệt hẳn có thể cảm nhận thấy điều đó thông qua việc nhìn qua bên ngoài cửa sổ. Ngay lúc này đây một sự va đập của thân máy bay với mặt đất làm cho máy bay rung lắc liên hồi đem máy bay chóp tắt liên tục rồi tắt hẳn. Ngoài khung cửa sổ nước bắn lên trắng xóa phải mất vài giây sau. Chiếc máy bay mới ổn định lại mọi thứ bây giờ đều không thể thấy bởi bóng tối. Những ánh sáng còn sót lại là từ bên ngoài cánh cửa sổ. Nước bắt đầu từ những khe hở của máy bay tràn vào.

Khoan buồn lái lúc này mở ra. Vị cơ trưởng hô to lên di tản. Thiếu Kiệt cùng với mọi người lúc này mới tháo dây an toàn của mình đứng lên cùng với mọi người bên cạnh trong bóng tối.

Vị cơ trưởng bước tới cánh cửa gần mình nhất, ông bật cái phao cứu hộ khẩn cấp ở lối cửa. Một người tiếp viên bị thương do va đập của thân máy bay với mặt nước cũng cố gắng di tản hành khách.

Vị Cơ Trưởng với mái tóc bạc của mình bước nhanh dọc theo lối đi, liên tục nhắc nhở những hành khách cầm theo áo phao của máy bay. Vị Cơ phó theo sau đang cố gắng mở cửa lối ra. Khi ông đập cửa lối ra thì phao cứu hộ khẩn cấp cũng được bung ra trên mặt nước. Từng người từng người ở hàng di chuyển lên nơi cửa ra.

Âm thanh chồng chéo nhau của sự hỗn loạn. Một trong ba người lên máy bay sau cũng kêu gọi người thân của mình. Có người còn hối thúc người phía trước những người phía sau hốt hoảng hô to ở phía sau có nước tràn vào.

Dòng người xô đẩy nhau về hướng phía cửa của máy bay người nữ tiếp viên chân bị thương máu hòa vào dòng nước đang tràn vào máy bay chảy xuôi một lượt nhưng cô vẫn cố gắng làm tốt trách nhiệm của mình trong trường hợp khẩn cấp như thế này.

“ Mọi người cửa đuôi không dùng được. Di chuyển cửa ra hai bên cánh!
Và mặc áo phao vào ngay!”

Tiếp Viên liên tục nhắc nhở mọi người hướng về phía lối ra hai bên. Những người cạnh cánh máy bay cũng mở hai khung cửa sổ ném ra bên ngoài con sông. Từng hành khách một bước xuống cánh máy bay trên người là một cái áo phao.

Vị Cơ Trưởng hướng dẫn mọi người thoát khỏi máy bay với câu nói.

“ Tiến tới trước! Tiến tới cửa ra bên trái hoặc phải.”

Một người từ máy bay nhảy xuống nước. Thiếu Kiệt thấy thế lắc đầu. Một phụ nữ đứng trên cánh máy bay quá hoảng loạn do dòng nước xanh cô lại nghĩ nó là xăng nên cũng nhảy xuống nước.

Vị Cơ Trưởng lúc này mở một số tủ hành lý lấy trong những chiếc áo đưa cho mọi người. Ông sợ họ lạnh giờ đây không cần biết quần áo của ai thì nó cũng là một sự che chắn phòng bị với cái lạnh bên ngoài sông.

Nhóm người Tú Trinh lúc này theo chân Thiếu Kiệt tiến ra cánh máy bay. Đứng ở góc trên cùng thấy người nhảy xuống nước cũng lắc đầu. Bởi họ biết Thiếu Kiệt đã cảnh báo đúng. Chỉ đứng trên máy bay chân họ ướt vì nước đã cảm thấy lạnh. Thì một khi cả người nhảy vào trong nước chỉ có thể lạnh cóng mà chết.

Từng người từng người một trong khung cảnh hỗn loạn gió từ mặt sông thổi lạnh cả người, năm người lúc này đứng ở trên cánh máy bay nhìn về phía trước nơi cửa ra vào. Nhìn lấy những người ôm nhau. Họ tìm thấy hi vọng sống mong manh từ quyết định của người cơ trưởng.

Những người đang bơi dưới mặt sông với cái phao được mọi người kéo lên trên phao khẩn cấp và những người này thì ướt sũng. Người tiếp viên bị thương cũng nhảy xuống phao khẩn cấp. Một người lấy cái khăn đắp lên

vết thương của cô thật chặt cho máu không chảy ra nữa. Vị Cơ Trưởng vẫn chưa rời khỏi máy bay dường như ông đi kiểm tra một lần nữa để chắc rằng không còn ai trên máy bay.

Mọi người đều lạnh cóng bởi nước và gió cái lạnh thấu da thịt. Thiếu Kiệt và nhóm người của mình cũng phải lấy hai tay ôm chặt vào nhau để cho đỡ lạnh. Cho đến khi người cơ trưởng cùng cơ phó của mình hai người rời khỏi máy bay nhảy xuống phao khẩn cấp. Trên tay ông còn cầm thêm một cuốn sổ Thiếu Kiệt cũng mỉm cười nhìn ông tháo rời phao khẩn cấp khỏi máy bay.

Tăng Anh Hào lúc này nhìn thấy Thiếu Kiệt nở một nụ cười cũng nói nhỏ vào tai hắn.

-Đã tình trạng như thế này mà cậu còn có thể cười được sao. Càng để lâu chúng ta cũng chìm theo máy bay mất.

-Không cần họ sẽ triển khai cứu hộ đến ngay bây giờ!

Khi tiếng nói của Thiếu Kiệt vừa dứt thì từ xa một chiếc phà cỡ lớn tiến về phía máy bay. Tú Trinh lúc này thấy thế mới nói với Thiếu Kiệt.

-Cậu dự đoán được tương lai sao?

-Làm gì có! Chỉ là trực giác sau cú va chạm thôi! Với nước ngoài người ta tập trung cứu hộ cứu nạn lên hàng đầu. Bất cứ phương tiện nào đang trong vùng có người bị nạn đều được điều tới, cái này thì lát nữa mọi người sẽ biết.

Thiếu Kiệt không nói mình dựa theo phim ảnh về sự việc máy bay rơi trên con sông này mà đưa ra những phương án cho mình tránh khỏi sự đáng tiếc. Vì thế hắn cũng di chuyển chủ đề câu hỏi của Tú Trinh qua một hướng khác.

Mọi người trên máy bay lúc này vẫy gọi chiếc phà đang đi tới. Những âm thanh của mọi người vang lên trên mặt sông. Từng thành viên trên chiếc phà lúc này gấp rút trang bị thêm túi sơ cứu và thiết bị cứu hộ cần thiết.

Chiếc phà nhanh chóng tới gần bên đầu cánh máy bay. Một số người trên đó đứng ngay đầu mũi phà với thang cứu hộ. Và ném phao về những người đang đứng trên cánh máy bay. Một số người không có phao thì nhặt lên những cái phao vừa được ném mặt vào.

Người thuyền viên đứng ở mũi tàu liên tục ra hiệu cho thuyền trưởng của mình khoảng cách dừng lại bên cạnh cánh máy bay. Khi chiếc phà được dừng lại. Từng thuyền viên của chiếc phà đưa tay đón lấy những người đầu tiên lên phà bằng thang cứu hộ.

Một chiếc máy bay trực thăng của đội cảnh sát hàng không New York từ xa bay đến. Họ cho hai người thành viên nhảy xuống mặt nước, gần một người phụ nữ cánh xa máy bay để cứu lấy cô ta. Người phụ nữ đó không ai khác là người đã nhảy khỏi cánh máy bay khi thấy xăng.

Từng người, từng người một lên phà. Từ bốn phía đội cảnh sát biển cũng đến, những chiếc phà gần đó cũng chạy đến để cứu người. Từng người lên phà nếu họ có tình trạng ướt sũng sẽ được khoác lên mình một chiếc chăn bông để giữ ấm lại cơ thể.

Rất nhiều người đã khóc khi thấy được những chiếc phà đổ xô chạy đến bên cạnh chiếc máy bay gặp nạn của họ. Một số người cố gắng gọi về cho gia đình báo sự bình an khi thoát khỏi thảm họa hàng không một cách kỳ diệu.

Nhóm người Thiếu Kiệt cũng lên cùng một chiếc phà với vị cơ trưởng. Một vài người của máy bay khi thấy ông lên tới phà cũng ôm chầm lấy ông. Thiếu Kiệt lúc này cũng không nói gì. Hắn biết giờ không phải là lúc cảm ơn bởi vì hắn dám chắc chưa phải là thời điểm cuối cùng. Hắn sẽ không

cám ơn bằng lời đối với vị cơ trưởng này. Bởi ông sẽ phải tham gia nhiều cuộc điều tra khi đó với những gì mình biết hẳn có thể giúp ông thẳng được những gì mà NTSB điều tra.

Vị cơ trưởng sau khi lên phà ông nhìn một chút rồi mới bước về phía cầu thang đứng trên đó nhìn về chiếc máy bay mà mình đã cầm lái. Lấy điện thoại trong túi mình ra như bao người khác ông gọi về cho vợ và con mình đang ở nhà để báo tình trạng rằng ông đã ổn.

Bảo Huân lúc này mới thở dài một hơi khi đã trên phà lúc này hẳn hoàn toàn vẫn chưa thể tin được những gì đã diễn ra, vỗ lấy vai Thiếu Kiệt Bảo Huân mới nói.

-Chuyện thật như đùa. Đúng là kỳ diệu! Không hiểu sao mà đến giờ vẫn chưa tin vào được những gì vừa mới diễn ra.

Cả ba người lúc này cũng gật đầu Thiếu Kiệt chỉ biết cười. Ai có thể nghĩ đến cảnh một chiếc máy bay đáp trên mặt nước giữa trời lạnh cóng.

-Chúng ta may mắn vì đã chùng kiến một sự kỳ tích nên mọi người sau khi lên bờ tốt nhất nếu có ai hỏi về chuyện bay cứ khen vị cơ trưởng của chúng ta là được. Ông ta đã có quyết định đúng đắn để kéo mọi người từ tay thần chết trở về.

Thiếu Kiệt nói như thế bằng tiếng anh làm mọi người cũng đều gật đầu bởi hẳn biết sau này vị cơ trưởng phải trải qua một cuộc điều tra tồi tệ kéo dài mấy ngày liền. Mà lúc này hẳn bắt buộc ở lại vài ngày để có thể giúp ông với những gì ông biết.

Đối với mọi người giới truyền thông, cũng như các bang ngành liên quan thì đây là một chuyến bay đi vào lịch sử của ngành hàng không. Vì nó không có người nào bị tử vong. Chỉ duy nhất người tiếp viên hàng không là bị thương ở chân và những người bị lạnh ra mọi người đều sống. Sự việc này được gọi với một cái tên “ Điều Kỳ Diệu Trên Sông Hudson.”

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 400: Quyết Định Chính Xác

Khi chiếc phà của Thiếu Kiệt cập bến những người lính cứu hỏa, những người của hội chữ thập đỏ thêm vào đó là đội ngũ y tế bác sĩ túc trực từng người được dìu ra khỏi lối đi của tàu cập bến. Thiếu Kiệt và nhóm người của mình cũng nhận được một cái chặn của hội chữ thập đỏ, bác sĩ tới hỏi han tình hình sức khỏe của mọi người.

Vì hầu hết đồ đạc đều đặt trên chuyến bay chỉ có Thiếu Kiệt với cái túi đựng máy tính xách tay của mình là vật bất ly thân thêm vào đó lúc qua cửa soát vé hắn vô tình để hết hộ chiếu mọi người vào đó luôn cả ví tiền vì thế hắn không gặp vấn đề gì lớn. Chỉ tốn thời gian mua lại một số vật dụng của những người bên cạnh mình. Nhưng việc đó vẫn không ảnh hưởng nhiều đến hắn.

Nhóm người Thiếu Kiệt vì sức khỏe ổn định và không có xuống nước nên tình trạng sức khỏe khá bình thường chỉ có huyết áp tăng do trải qua sự việc hi hữu này. Một người cảnh sát đưa năm người hắn lên xe chở tới bệnh viện kiểm tra tổng quát một chút rồi chuyển bốn người họ đến khách sạn mà Thiếu Kiệt đã chỉ định.

Bởi hắn còn nhớ khách sạn đó là nơi vị cơ trưởng và cơ phó của mình sẽ ở giống như trên phim. Họ được đưa về đó để chờ đến cuộc điều tra của ủy ban an toàn bay quốc gia.

Nhóm người Thiếu Kiệt được sắp xếp một dãy phòng gần nhau như hắn yêu cầu. Lúc này điện thoại của hắn mới vang lên bên kia hiển thị số của Brandon Beck. Thiếu Kiệt đưa tay nhận lấy điện thoại nói.

-Xin lỗi! Quên mất cậu sẽ đợi ở sân bay có thể phải hoãn cuộc thi lại vài ngày rồi! Hiện tại tôi vừa mới bị rơi máy bay trên sông Hudson như thế cậu cứ nói với những người đó lý do là vậy họ sẽ hiểu thôi.

-Không cần tôi giờ mới nhận được tin tức nên gọi điện hỏi cậu. Cứ yên tâm cậu ở lại đó mấy ngày bình tĩnh rồi qua đây cũng được. Thật may khi cậu và mọi người trên máy bay 1549 đúng là may mắn. Nghe được cậu nói chuyện trấn tĩnh như thế là ổn rồi. Thật nghe tin làm tôi cũng muốn thóp tim.

Brandon Beck khi nghe tin máy bay của Thiếu Kiệt rơi hẳn tương đối lo lắng bởi Thiếu Kiệt là người đề xuất đầu tư vào trò chơi hắc đang làm. Còn chuyển trước cho hắc một phần tiền mà chưa cần ký hợp đồng làm niềm tin nữa. Nếu giờ Thiếu Kiệt bị gì thì công trình của hắc cũng gặp rắc trở không kém. Thiếu Kiệt lúc này chỉ cười rồi đáp lại Brandon Beck.

-Tôi cũng nghĩ thần may mắn không bỏ rơi chúng ta cho nên tôi còn sống. Được rồi sau khi các nhà chức trách hỏi chuyện xảy ra trên máy bay xong thì tôi sẽ đi Washington gặp anh vậy nhé hôm nay là một ngày dài mệt mỏi.

Thiếu Kiệt cúp máy nhìn qua bốn người đang ở phòng mình cười cười. Tú Trinh lúc này cũng không biết gì hơn cô nhìn mọi người cười đùa một hồi. Ai có thể nghĩ được máy bay rơi họ lại còn toàn vẹn ở trong phòng khách sạn lúc này. Nhất là Tú Trinh cô lần này thật sự trải nghiệm được giữa sự sống và cái chết chỉ trong gang tấc nếu nói cô không sợ thì chỉ là giả dối. Ai rơi máy bay mà không sợ thì người đó đang tự lừa dối chính mình. Ngồi xuống ghế của mình cô thở dài nói.

-Thật không ngờ lại được ngồi ở đây. Không biết những người ở nhà biết tin này sẽ như thế nào chắc họ cũng không nghĩ đến đâu nhỉ.

-Thật đến giờ vẫn chưa tin được mình còn sống. May mắn làm sao. Nhưng từ lúc này trở đi chúng ta cần cẩn thận một chút rồi. Sắp tới sẽ có một số người hỏi chúng ta về sự cố trên chuyến bay đấy.

Anh Hào cũng gật đầu ngồi xuống giường của Thiếu Kiệt nói ra những gì hần suy nghĩ. Bảo Huân và Công Toại lúc này trải qua một việc kích thích nhất đời mình. Đặt chân đến nước Mỹ trở thành một trong những nhân chứng lịch sử của toàn bộ chuyến bay sáu phút ít ỏi và đáp trên một mặt sông lạnh giá chưa từng có. Không một người tử vong vì tai nạn đó là một kỳ tích trong kỳ tích.

-Ừ! Chắc mai chúng ta phải đi mua lại một số đồ dùng cần thiết. cũng may là lúc xoát vé xong mọi người đều để hành lý lên khoan chỉ có Thiếu Kiệt vẫn ôm cái túi mới đựng hết các thứ hộ chiếu giấy tờ, không thì chúng ta cũng không biết làm sao.

-Bởi thế mới nói những gì quan trọng không được rời khỏi tầm mắt, mà chắc sau chuyện này chúng ta phải ở lại đây cũng vài ngày mới bay qua Washington. Đành chịu những gì mình biết thì mình cứ nói với người điều tra. Nếu không có vị cơ trưởng đó chúng ta cũng chẳng ngồi đây. Biết đâu lại lên tin tức tai nạn kinh hoàng máy bay bị chìm đắm rớt xuống thành phố làm thiệt mạng một đồng người không chừng.

Thiếu Kiệt thấy mọi người lúc này cũng thả lỏng nên châm chọc bởi chỉ có tiếng cười mới có thể xua tan đi sự căng thẳng từ lúc máy bay rơi tới bây giờ. Chụp lấy cái gối ném về Thiếu Kiệt, Anh Hào mới đùa giỡn lại với hần.

-Ai ở đây cũng độc thân hết chỉ có mỗi mình cậu là có ba cô nàng đấy. Họ mà nghe cậu nói như thế không đánh chết cậu tôi đi bằng đầu.

-Nhưng mà dù sao thì cũng qua rồi muốn trở về nước hay đi đâu cũng phải đi máy bay thôi. Hi vọng sau này không bị ám ảnh. Chết ở đâu không

sợ chỉ sợ chết ở đất khách quê người mới là điều đáng sợ nhất.

Công Toại lúc này cũng nói lên tiếng lòng của mình. Lúc máy bay gặp sự cố hẳn lo lắng liệu nếu hẳn chết đi mà không minh bạch, vì sao mình chết lại ở một miền đất xa xôi liệu thi thể hẳn có được đưa về với Vô Ảnh hay không là điều hẳn không thể biết được.

-Thôi ai cũng thế thôi không chỉ riêng các anh đâu tôi cũng cảm thấy như thế mà. Nhưng mọi chuyện qua rồi chắc tại tử thần không bắt máy bay kịp nên chúng ta thoát chết. Giờ đợi một chốc nữa đi ra ngoài mua ít đồ dùng quần áo là được, giờ chỉ mới bảy giờ vẫn còn có thể mua một vài thứ.

Bây giờ âm thanh gõ cửa phòng vang lên Thiếu Kiệt cùng với mọi người nhìn về cánh cửa. Bảo Huân đứng gần đó mới nhìn qua khe hở giữa cửa. Thấy một người phụ nữ đứng bên ngoài mặt trên người là đồng phục khách sạn Bảo Huân mới mở cửa hỏi.

-Cô tìm ai?

-Xin hỏi ở đây mấy anh là người có mặt trên chuyến bay 1549?

Bảo Huân lúc này cũng gật đầu mở cửa ra. Thấy bên trong phòng còn có bốn người khác. Thấy Bảo Huân mở cửa ra một người phụ nữ đứng ở bên ngoài Thiếu Kiệt mới hỏi hẳn.

-Chuyện gì thế?

-Cô ta hỏi bọn mình có phải người trên máy bay vừa rơi không.

Cánh cửa mở ra người phụ nữ đi vào nhìn cả năm người. Cô thấy Bảo Huân trả lời Thiếu Kiệt trong khi những người khác không nói chuyện nên có chút ngạc nhiên. Nên bản lĩnh là một người quản lý cô cũng đã từng gặp không ít tình huống nên nhanh chóng trở lại dáng vẻ bình thường đưa tay đến bắt tay với Thiếu Kiệt và mọi người rồi nói.

-Tôi là May quản lý khách sạn ở đây. Thật tôi biết các bạn vừa trải qua những gì bản thân tôi cũng không thể tin được điều kỳ diệu đó các bạn là những người thật may mắn. Nhân viên của chúng tôi sẽ hỗ trợ các bạn tốt nhất khi ở đây và sẽ giữ quyền riêng tư cho các bạn.

Thiếu Kiệt lúc này cau mày một lúc mới mỉm cười nhìn người phụ nữ trước mặt mình đáp lại lời của cô ta.

-Vâng chúng tôi thật may mắn. Hiện tại ngoài những thứ còn ở đây chúng tôi không quen thuộc đường xa lắm hi vọng cô có hỗ trợ để một nhân viên nào đó dẫn một người trong chúng tôi đi mua đồ dùng cần thiết cho mình được không.

-Ô việc này được chứ! Tôi sẽ để cho nhân viên của mình lên để dẫn các bạn đi mua đồ dùng cần thiết chứ.

Nói rồi. Người phụ nữ lấy bộ đàm sau lưng ra gọi một người phục vụ lên phòng Thiếu Kiệt. Đợi cho người phục vụ xuất hiện Thiếu Kiệt cũng gật đầu cười cười. Nhìn Bảo Huân với Tú Trinh nói.

-Hai người xem đi mua vài vật dụng cần thiết cùng với một số đồ cần dùng giày dép để mọi người thay đổi nữa. Nhớ đừng đi quá lâu nhân viên người ta còn có công việc không thể như việc đi dạo chơi được.

Vừa nói Thiếu Kiệt vừa mở túi xách lấy thẻ của mình ném cho Bảo Huân. Hắn cũng không quên dặn dò hai người tiết kiệm thời gian. Vì nếu Bảo Huân đi mua đồ không thì sẽ có những thứ nhạy cảm của phụ nữ như Tú Trinh hẳn không mua được. Nhưng nếu để một mình Tú Trinh đi mua đồ hẳn không dám chắc khi nào cô mới về. Nên cách tốt nhất mà hắn quyết định là để cả hai cùng đi.

Người phụ nữ của khách sạn lúc này cũng gật đầu ra hiệu cho nhân viên của mình dẫn hai người đi mua đồ sau đó nói với Thiếu Kiệt.

-Các cậu cần gì nữa không? Nếu khi nào cần cứ việc liên hệ với tôi là được. Giờ tôi giải quyết công việc các cậu nghỉ ngơi cho lấy lại sức.

-Cám ơn cô! Chúng tôi thật sự không cần gì nữa đâu. Hôm nay thật sự chúng tôi đã rất may mắn khi gặp một vị cơ trưởng bản lĩnh nếu có thể gặp ông ta. Tôi sẽ ôm ông một cái để biết ơn. Nhưng mà cũng cảm ơn khách sạn đã hỗ trợ chúng tôi trong chuyện này.

Lời nói của Thiếu Kiệt làm cho người phụ nữ cũng gật đầu rồi cười nhẹ một cái. Công Toại và Anh Hào lại không hiểu Thiếu Kiệt muốn nói điều gì. Nếu chỉ là muốn cảm ơn thì với họ chỉ cần nói với ông ta là được cần gì phải ôm một người xa lạ.

Đợi cho người phụ nữ đi khỏi Thiếu Kiệt lúc này ngồi trên giường thấy hai người nhìn mình cũng cười nói.

-Đừng nhìn tôi như vậy! Vị cơ trưởng đó xứng đáng được thế, nhất là việc ông đã làm. Nếu không chúng ta giờ này đâu được ngồi ở đây. Chứng tỏ quyết định của ông ta đáp xuống dòng sông là quyết định chính xác. Việc này không thể giải thích được chỉ cần một vài giây là tất cả mọi người trên chuyến bay đều chết chúng ta chỉ hoàn toàn sống nhờ kinh nghiệm lái máy bay của vị cơ trưởng mà thôi.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 401: Đi Gặp Cơ Trưởng Sully

Ngay Thời điểm này ở một nơi khác của nước Mỹ tại một bệnh viện có một người cũng là hành khách được cứu sống từ chuyến bay 1549 nhưng hẳn không tốt hơn đang điều trị nhiễm lạnh do ngâm mình dưới nước.

Phòng bên của hẳn hiện tại đang có hai người đàn ông đến thăm. Người đàn ông nhìn hẳn với sự hỗ trợ của máy sưởi, và túi chườm nóng cũng lắc đầu nói.

- Mẹ mày may mắn đấy! Rơi máy bay mà không chết trong lúc hỗn loạn đó mày không giết thằng kia cho rồi để bọn tao phải đỡ khổ không. Giờ lạc nó biết ở đâu mà tìm. Uống công theo dõi từ bên kia qua tới đây. Sao không bám sát nó đi cùng một chiếc phà chứ.

- Mẹ Lúc đó làm sao mà nghĩ được như thế. Mày cứ thử trên máy bay ở hoàn cảnh đó thử xem. Người thì không ngừng xô đẩy nhau loạn cả lên, bọn nó thì cứ từ từ. Tao phải lo cái mạng của tao chứ, tiền nhiều mà không có mạng để hưởng cũng không được. Ai nghĩ được lúc đó như thế nào.

Người đàn ông nằm trên giường trả lời lại người đến thăm mình. Hẳn thấy máy bay gặp trường hợp như thế phải bảo toàn mạng sống mình mới là điều quan trọng nhất. Nhiệm vụ có hoàn thành được hay không hẳn cũng mặc kệ.

- Tao nói Connor mày sao nhất thế? Nếu rơi máy bay thì khả năng mày chết rất cao dù không biết là có sống hay không thì mày cũng cho anh em một chút gì đó lợi tức! Nếu thật sự như thế thì gia đình mày anh em sẽ không để thiệt thòi. Giờ biết tìm thằng nhóc đó ở đâu đây.

- Mẹ hai thằng bây nói hay lắm! Gặp ở trường hợp đó đi rồi biết. vừa phải giữ khoảng cách an toàn cho mình lại phải quan sát bọn nó không dễ đâu. Trong nhóm nó vài đứa đề phòng khá kỹ lưỡng đấy. Nhưng mà tao nghĩ nó sẽ không đi đâu xa đâu. Hiện tại có một số người được hỏi về ngày hôm đó diễn ra thế nào rồi. Tao nghĩ bọn nó chỉ ở khách sạn đâu đó trong thành phố thôi.

Connor lúc này trả lời lại hai người đến thăm mình. Cũng đem suy nghĩ của hắn về việc này nói ra. Bởi trước sau gì những người trên chuyến bay cũng sẽ được hỏi về những gì đã diễn ra đối với máy bay. Mà bọn người Thiếu Kiệt lại đi cùng chuyến bay với hắn. Để thuận tiện cho việc này chắc chắn nhóm người Thiếu Kiệt phải ở đâu đó một khách sạn ở trong thành phố.

- Ủ việc này tao sẽ báo lại. Mà nhanh chóng lo việc của mình cho xong đi lão Aaron đang bức mình lắm đấy. Dò hỏi xem những người khác được đưa đến các khách sạn nào trong khi những người của cảnh sát hỏi mày. Bọn tao sẽ cho người đi dò la các khách sạn trong thành phố thử xem.

Hai người lúc này cũng rời đi khỏi phòng bệnh của Connor. Ra khỏi bệnh viện một lúc sau một người mới lên tiếng nói.

- Lucas! Mày nghĩ xem có thể thằng connor bị phát hiện không? Tao thấy chuyện này cứ hy hữu thế nào ấy. Cùng một chuyến bay connor nó không thể nào lại bị tách rời qua một chiếc phà khác được. Mà mày nghĩ xem trong lúc mọi người hoảng loạn bọn nó lại bình thản từ từ thì không lý nào như thế được.

- Không hẳn! Tao nghĩ bọn nó luôn luôn đề phòng mới có việc như thế. Mày nghĩ xem nếu mày bảo vệ một người quan trọng càng hỗn loạn mày càng phải bình tĩnh. Không khéo lúc đang bảo vệ đối tượng lạ mặt ám sát người đó thì làm sao. Chuyện này với bọn vệ sĩ chuyên nghiệp sẽ là chuyện thường thôi.

Lucas lúc này mới đáp lại lời của người hỏi mình. Bởi hẳn thấy chuyện này khá đơn giản. Máy bay nếu rơi trên không xuống mặt đất còn có thể lo lắng cháy nổ nhưng nếu ở mặt nước thì với người còn sống lúc này chiếc máy bay như chiếc thuyền đang chìm. Nó cần có thời gian mà máy bay lại không thiếu phao cứu hộ, thêm vào đó ghế ngồi và những thứ khác đều là thiết bị có thể nổi trên mặt nước. Việc ổn định trong lúc này cũng là những bài học thường xuyên của vệ sĩ.

- Nhưng mà tao thấy việc bọn nó bị tách ra với Connor trên một chiếc phà khác nhau khá kỳ lạ. Mà nghĩ xem nếu là mày trong trường hợp của Connor thì như thế nào?

- Ali! Tao biết mày thắc mắc nhưng đừng đặt tao vào hoàn cảnh đó. Mẹ chứ biết máy bay rơi gặp sự cố bị rơi như thế thì tao chạy nhanh thoát khỏi máy bay như Connor không sai đâu! Mày nên nhớ trong lúc hoảng loạn của việc nhìn ra bên ngoài cửa máy bay toàn nước. Tao cũng phải bảo vệ an toàn tính mạng của tao trước đã. Mà thôi về báo cáo lại việc này cho Aaron rồi tính.

Khoảng hơn nửa giờ sau Tú Trinh cùng với Bảo Huân về tới khách sạn. Không ngoài dự đoán của Thiếu Kiệt. Bảo Huân trở thành cu li khuân vác một đồng hồ cho Tú Trinh. Nhìn hẳn tay xách nách mang. Công Toại cũng Anh Hào cũng nén cười. Đem những túi đồ để ra Giường Bảo Huân ngồi xuống thở phào vừa trút được gánh nặng nhìn Thiếu Kiệt nói.

- Vừa thấy cái người nói chuyện với cơ trưởng lúc chiều ở bến phà. Chắc là cái ông cơ trưởng lái máy bay của mình cũng ở khách sạn này. Thiếu Kiệt có định đi gặp ông ta không?

- Gặp hay không ấy hả. Gặp chứ nhưng phải đợi một chút nữa. Bảo Huân cậu theo dõi xem người nói chuyện với vị cơ trưởng của chúng ta đã rời khỏi đây chưa. Tôi sẽ liên hệ cô May ở đây nhờ sự giúp đỡ của cô ta.

Vừa nói Thiếu Kiệt lấy điện thoại bàn của khách sạn gọi cho lễ tân nói muốn gặp vị quản lý. Khá nhanh chóng chưa đầy hai phút người phụ nữ quản lý tên May đó đã xuất hiện ở trước cửa phòng của mọi người. Bảo Huân lúc này cũng quay về nhìn Thiếu Kiệt gật đầu. Cánh cửa được mở ra quản lý khách sạn nói nhìn Thiếu Kiệt cười nói.

- Các cậu cần tôi giúp gì nào? Đồ đạc của mọi người đã mua đủ chưa?

- Cám ơn cô. Nhờ sự giúp đỡ của cô mà mọi thứ khá tốt. Nhưng hiện tại tôi cần cô giúp một chút. Tôi biết vị cơ trưởng của chúng tôi đang ở khách sạn này. Mà từ lúc được cứu đến giờ chúng tôi chưa từng được gặp ông để cám ơn lấy người hùng của chính mình. Không biết cô có thể giúp chúng tôi chỉ trong vài phút thôi cũng được.

Người phụ nữ lúc này lưỡng lự một chút nhìn Thiếu Kiệt và mọi người. Cô cũng được biết rằng họ là người của chuyến bay 1549 do cơ trưởng Chesley B. Sullenberger điều khiển đáp xuống sông hudson. Tú Trinh lúc này mới lên tiếng nói với cô.

- Mong chị giúp đỡ! Chúng tôi ở đây được cũng nhờ ông ấy một lời cảm ơn đối với người đã cứu mình là điều chúng tôi muốn. Chúng tôi sẽ không làm phiền ông quá lâu.

- Không phải tôi không muốn mà tôi đã hứa với ông ấy là sẽ không để người khác làm phiền. Giờ tôi dẫn các bạn đến ông ấy sẽ trách chúng tôi thất hứa.

Thiếu Kiệt lúc này với giọng thở dài một hơi chán nản nói với bộ dạng tiếc nuối của mình khi không gặp được người mình muốn.

- Tôi cũng biết làm khó cho chị nhưng mà nếu không gặp được ông vài ngày nữa tôi lại phải đi Washington rồi trở về Châu Á biết bao giờ tôi mới gặp lại được người đã cứu sống mình để nói lời cảm ơn tới ông.

Vị quản lý khách sạn lúc này dẫn đo một lúc mới gật đầu. Bởi nhìn Thiếu Kiệt với những người đi cùng không giống người xấu. Thêm vào đó là việc hẳn được khách sạn giữ hộ chiếu và cũng đã được qua cảnh sát xác nhận là người trên chuyến bay.

- Vậy được tôi phá lệ một lần đưa mọi người đi gặp cơ trưởng để nói lời cảm ơn. Nhưng tôi nói trước, tôi chỉ đưa mọi người đến gặp cơ trưởng rồi tôi sẽ rời đi.

Thiếu Kiệt lúc này cũng làm ra vẻ hào hứng nhìn nhóm người của mình gật đầu nói.

- Thế thì tốt quá làm phiền chị. Nào mọi người đi gặp người mình cần cảm ơn thôi. Dù sao cũng muốn ôm ông một cái để không phải hối hận.

Người quản lý khách sạn lúc này dẫn nhóm người Thiếu Kiệt đi về phía thang máy đi lên một tầng phía trên. Theo chân cô ta đến một phòng nằm trên dãy hành lang vị quản lý khách sạn bấm chuông cửa. Thiếu Kiệt lúc này nghe được âm thanh ti vi phát ra trong phòng được tắt đi.

Cánh cửa được mở ra người cơ trưởng trên người nhìn người quản lý khách sạn với nhóm người Thiếu Kiệt ngạc nhiên. Như đang thắc mắc tại sao cô ta đã nói không làm phiền lại còn dẫn người đến phòng mình. Thiếu Kiệt nhanh chóng lên tiếng nói.

- Cảm ơn Cơ trưởng hôm nay ông đã cứu chúng tôi! Thật sự cảm ơn ông không biết chúng tôi nói chuyện với ngài một chút được không ngài Chesley B. Sullenberger.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế Chesley B. Sullenberger cũng bất ngờ một lúc nhìn vị quản lý lúc này cô ta mới gật đầu nói với ông.

- Họ là những hành khách trên chuyến bay. Họ đến washington vào vài ngày nữa và phải trở về châu á. Sợ không có dịp gặp ông tôi thấy thế nên

mới đưa ông đến đây. Mong ông đừng trách.

- Ồ không sao! Mọi người không cần cảm ơn tôi! Việc hôm nay tôi làm chỉ là công việc mà tôi phải làm thôi. Không cần mọi người phải làm như thế đâu.

Biết được nhóm người Thiếu Kiệt là một trong số một trăm năm mươi lăm người khách thoát chết hôm nay. Lại là người muốn cảm ơn mình Chesley B. Sullenberger không tiện từ chối. Nhìn mọi người một chút rồi gật đầu nói với người quản lý.

- Thôi để tôi nói chuyện với họ một chút! Cảm ơn cô đã đưa họ đến đây! thôi nào mọi người vào phòng tôi một chút chúng ta nói chuyện.

Vào trong phòng đóng cửa phòng lại Thiếu Kiệt mới nở một nụ cười nhẹ nhìn vị cơ trưởng bởi hắn thấy trên giường ông vừa đổ ra một số đồ đạc cá nhân vừa được mua đem tới.

- Xin lỗi đã làm phiền ngài vào lúc cần nghỉ ngơi thế này tôi biết hiện tại cũng đã hơn mười giờ nhưng tôi nghĩ mình phải tìm đến đây, ngày mai và những ngày tiếp theo tôi nghĩ ông sẽ rất căng thẳng bởi sự điều tra của NTSB. Nhưng tôi nghĩ ông sẽ phải cần biết những gì sẽ xảy ra. Hi vọng tôi có thể gọi ông là Sully để cho dễ gọi!

Chesley B. Sullenberger lúc này cũng khá bất ngờ nhìn Thiếu Kiệt một lúc rồi gật đầu đáp lại hắn. Bởi nếu thật sự liên quan đến điều tra của NTSB ông phải cho cả người bên cạnh mình lúc xảy ra sự việc biết đó là Jeff

- Được tôi sẽ gọi cả Jeff. Hy vọng cậu sẽ không phiền việc này.

- Được việc này có lợi cho cả hai người không sao. Ông có thể liên hệ với Jeff phòng bên cạnh cơ phó của chúng ta biết.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 402: Anh Hùng Và Tội Đồ

Nhanh chóng gọi điện cho Jeff qua tới phòng mình. Lúc này Jeff đã thay đổi một bộ đồ thun đen. Nhìn thấy nhiều người trong phòng của Sully cũng có chút ngạc nhiên. Nhưng sau khi được giải thích cũng gật đầu ngồi xuống đối diện với nhóm người Thiếu Kiệt nói.

-Cậu định có lời khuyên gì với chúng tôi trước NTSB à? Mà sao cậu biết chúng tôi sẽ phải đối diện điều tra với họ.

Thiếu Kiệt lúc này mới gật đầu nhìn hai người Sully với Jeff một lúc mới nói.

-Tôi biết mọi chuyến bay khi gặp trục trặc kỹ thuật hoặc buộc phải đáp máy bay khẩn cấp đều phải trải qua việc này với những bên liên quan và việc cơ trưởng Sully đáp máy bay xuống sông hudson là điều mà từ trước tới nay chưa từng có. Tôi biết ông có khá nhiều kinh nghiệm bay của mình. Nên hầu hết việc đáp máy bay xuống dòng sông hudson là lựa chọn đúng đắn của ông. Nhưng sẽ có một số người không cho là như thế họ sẽ điều tra việc tại sao ông lại làm như thế và làm các bước chạy kịch bản thông qua việc ông đưa ra những lời khai của ông về chuyến bay.

Sully với Jeff lúc này nhìn Thiếu Kiệt một cách dăm chiêu không đoán trước được. Bởi những vấn đề này chắc chắn họ sẽ phải đối mặt dù không biết sẽ ra sao nhưng cảm giác lúc này Thiếu Kiệt đang cho họ thấy diễn cảnh của việc đứng trước chất vấn của NTSB.

-Tôi đúng là dựa theo kinh nghiệm của mình. Việc này sẽ không sai. Bởi độ cao lúc đó là quá thấp cả hai chúng tôi chỉ cách đáp xuống sông là điều

mà tôi có thể làm.

Sully nói ra suy nghĩ của mình lúc đó Jeff lúc này cũng gật đầu họ hoàn toàn nằm ở tình huống bị động trong buồng lái. Họ có rất ít thời gian trước khi đưa ra quyết định của mình.

-Xin phép cho tôi được hỏi điều gì đã xảy ra ở trong buồng lái sau khi chúng ta cất cánh được vài phút được không? Yếu tố này giúp các anh có thể đối phó với NTSB và được bay trở lại rất lớn.

Thiếu Kiệt nói như thế Sully với Jeff lúc này cũng gật đầu. Hai người thấy Thiếu Kiệt đúng là đang cố giúp họ một chút nên cho hẳn biết cũng là điều hiển nhiên để giúp cả chính hai người.

- Chúng tôi sẽ kể lại những gì xảy ra trong buồng lái nhưng cậu không được nói với ai hết Vì việc này sẽ không tốt đối với chúng tôi.

Sully lúc này cũng gật đầu đưa ra cảnh báo về việc không thể để người khác biết việc hẳn sắp kể những gì xảy ra trên máy bay cho nhóm Người Thiếu Kiệt biết. Thấy được sự đồng ý của mọi người trong phòng lúc này âm thanh của sully một lần nữa vang lên.

“Máy bay vừa cất cánh. lên trên không thì từ xa có một đàn chim bay về phía máy bay làm va chạm thật mạnh. lúc này cả hai động cơ đều mất. cố gắng khởi động đánh lửa không thành công. Tôi phải bật APU lên và liên hệ về trạm kiểm soát không lưu LaGuardia báo cáo tình trạng khẩn cấp. Dù đã báo về và lái máy bay hướng về sân bay LaGuardia tôi cảm giác sẽ không đủ khoảng cách để đáp trên đường băng. Lúc này tôi mới hỏi xem có đường băng nào ở phía bên phải có đáp được không nhưng chợt âm thanh cảnh báo vang lên ở buồng lái Tôi biết lúc này sẽ không thể đáp được ở sân bay nào cả. Nhìn dòng sông hudson tôi mới quyết định liều lĩnh đáp xuống đó. Đại khái tình hình lúc đó trong thời gian xảy ra sự cố là như thế. ”

Sau khi kể lại toàn bộ sự việc một cách tóm tắt nhất cho Thiếu Kiệt. Trầm ngâm một lúc Thiếu Kiệt nhìn Sully và mọi người nói.

-Vì mọi người đều biết từ khi chúng ta va chạm với đàn chim trên trời mọi thứ cho đến khi đáp xuống mặt sông Hudson chỉ trong vòng hai trăm lẻ tám giây chưa được năm phút. Tôi đã tính toán rất kỹ thời gian. Việc này hầu hết đều dựa vào phán đoán của Sully tôi cũng đã đọc qua một số thông tin về ông qua một số đài truyền hình đưa tin.

Mọi người trong phòng lúc này cũng đều nhìn Thiếu Kiệt. Họ lúc này phải nói là bất ngờ bởi những gì Thiếu Kiệt nói. Anh Hào lúc này nhìn Thiếu Kiệt lên tiếng hỏi.

-Cậu làm gì tính toán thời gian như thế để làm gì? Chúng ta đâu cần thiết phải tính toán điều đó. Nhưng cậu lại có thời gian an nhàn đến mức tính toán cả từng giây khi máy bay gặp nạn sao?

-Phút cuối đời phải tính chứ. Mọi người nghĩ xem đã bao giờ mọi người biết mình sắp chết và còn bao nhiêu thời gian cho nó không. Những giây lúc đó đều phải ghi nhớ là một điều nên làm. Mọi người đều hiểu ông là anh hùng nhưng tôi chắc NTSB thì lại không cho như vậy họ sẽ tìm ra lỗi sai lầm của ông bởi với họ mô phỏng quá trình xảy ra sự cố là điều cần thiết.

Kể cả mọi người lẫn Jeff lúc này cũng gật đầu. Còn về phía Sully ông trầm ngâm một chút rồi mới đem suy nghĩ của mình về việc này vì theo ông thấy đây là chuyện hiển nhiên đối với các bên liên quan cần thiết.

-Họ sẽ mô phỏng việc này lại theo những dữ kiện mà tôi và Jeff sẽ thuật lại cho họ nghe như thế những phi công được chỉ định sẽ tiến hành kiểm tra xem liệu máy bay có thể bay về đến sân bay đáp xuống sân bay một cách an toàn hay không là điều họ thường xuyên làm với những sự cố.

-Vậy anh có dám chắc những mô phỏng đó chính xác hay không. Khả năng phán đoán của ông tôi tin tưởng nhưng họ chỉ dựa theo số liệu cần thiết. Như thế có đúng với hoàn cảnh mà ông với Jeff đã trải qua. Nếu như họ làm mô phỏng xong ông hoàn toàn không chứng kiến được quá trình đó mà chỉ nhận được bản báo cáo thì sao?

Thiếu Kiệt biết hẳn không thể nói rõ hết những gì sẽ diễn ra trong tương lai đối với việc NTSB tiến hành mô phỏng và làm việc với những báo cáo và những tình huống mà Sully cùng với Jeff đã đưa ra cho họ. Hẳn chỉ có thể hướng hai người vào những suy nghĩ tình huống sẽ diễn ra để hai người có được quyết định của mình khi thực tế đối chất với NTSB.

Jeff suy nghĩ về những gì Thiếu Kiệt vừa nói cũng trầm trọng không kém đối với khả năng ứng biến qua trường hợp vừa rồi trên máy bay không có vấn đề nhưng đối với những người trong buồng lái giả lập lại khác họ hoàn toàn có thể làm khác anh và cũng cho ra kết quả khác thì thật sự không mấy tốt.

-Đúng rồi đó Sully nếu họ mô phỏng lại những gì đã diễn ra hoặc là đáp máy bay thành công ở LaGuardia hay Teterbore thì sao Sully, như thế tôi với ông hoàn toàn có thể bị tước giấy phép hành nghề ngay lập tức và phải về hưu non.

-Tôi không chắc. Nhưng tôi nghĩ không thể nào có việc này xảy ra khả năng và kinh nghiệm của tôi với tình huống cảnh báo lúc đó trên máy bay hoàn toàn có thể thấy được nếu theo trạm điều tiết không lưu chuyển hướng đáp máy bay xuống Teterboro có thể tạo nên một thảm kịch hàng không nữa. Anh cũng nhớ rõ lúc đó mà Jeff.

Sully lúc này cũng lắc đầu trả lời lại Jeff bởi theo kinh nghiệm của ông thì việc này là không thể nếu không có cảnh báo có thể ông sẽ đáp được xuống sân bay teterboro. Nhưng âm thanh cảnh báo đã vang lên có chương ngại ở phía trước. Vì độ thấp của máy bay nếu di chuyển về hướng sân bay

đó thì sẽ đâm vào những kiến trúc của thành phố nhất là khu vực đông dân nhất nhà ga và nhiều thứ khác nữa.

Thiếu Kiệt thấy thế cũng nở một nụ cười nhẹ nhìn hai người đang lo lắng nói.

-Nếu ông đúng phải có một bên sai. hai người nên nhớ chi phí của một chiếc A320 tầm khoảng bảy mươi triệu đô la. Vậy nếu một chiếc máy bay giá thành đó bỗng nhiên có sự cố mà không phải liên quan đến phi công mà là từ chính máy bay thì bên bảo hiểm sẽ chịu bao nhiêu. hãng chế tạo máy bay sẽ phải bị sụt giảm cổ phiếu bao nhiêu phần trăm.

Hai người lúc này nhìn Thiếu Kiệt họ không nghĩ đến trường hợp này. Nếu thật sự đổ lỗi cho phi công được thì chi phí bảo hiểm sẽ trả phải ít hơn. Cổ phiếu của Airbus cũng không bị giảm vì sự cố an toàn bay do động vật gây ra. Thấy hai người ngẩn ra một lúc Thiếu Kiệt biết hai người đã hiểu được vấn đề cần thiết nên cũng cười nói.

-Đúng vậy! Đôi khi những thứ tưởng chừng như đơn giản nhưng nằm trong đó không ít những sự việc mà người khác không biết được. Nếu hai người trực tiếp được xem giả lập thì chắc chắn sẽ thấy sự khác biệt. Thôi cũng không còn sớm đây là số điện thoại của tôi. Hai người cứ tự suy nghĩ đi. Ngày mai qua cuộc điều trần đầu tiên hai người sẽ cảm thấy những gì tôi nói là đúng thì hãy gọi cho tôi.

Sully lúc này cũng nhìn Thiếu Kiệt thật sâu. Bởi những gì hắn nói ngay cả đến hiện tại trong lúc vẫn còn ám ảnh bởi những việc mình vừa mới quyết định ông không thể nghĩ được sâu xa đến như thế. Bất giác ông mới thốt lên nói với hắn.

-Tại sao cậu lại giúp hai người chúng tôi. Cậu chắc các cậu đều là hành khách trên máy bay 1549 đúng chứ.

-Việc chúng tôi là hành khách ông cũng có thể xác minh.Còn việc giúp ông những vấn đề này thì đơn giản thôi. Bởi ông đã có quyết định đúng cứu sống chính mình, phi hành đoàn và một trăm năm mươi người trong đó có năm người chúng tôi.

Thiếu Kiệt đứng lên ghi lại số điện thoại của mình trên một mẫu giấy nhỏ để xuống bàn. Nhìn hai người rồi gật đầu rời đi cùng với những người của mình.

Bởi hẳn biết tất cả những thứ hẳn có thể làm là giúp cho Sully và Jeff trở thành một người anh hùng mà không bị bác bỏ bởi những gì mưu toan chính trị trong đó. Vì giữa việc anh hùng và tội đồ nó chỉ cách nhau bởi một tầng giấy mỏng manh. Mà mảnh giấy đó chính là tờ tiền có mệnh giá quốc tế.

Mọi người lúc này rời khỏi căn phòng của Sully dù cả bốn người Bảo Huân, Công Toại, Anh Hào luôn cả Tú Trinh đều không hiểu tại sao Thiếu Kiệt lại có thể suy luận một việc đơn giản thành một việc phức tạp nhiều vấn đề tìm ẩn như thế.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 403: Déjà Vu

Ngay khi nhóm người Thiếu Kiệt trở về Phòng của mình Tú Trinh không kìm được thắc mắc về những gì Thiếu Kiệt hẳn đã nói với Sully và Jeff nên lên tiếng để Thiếu Kiệt giải đáp thắc mắc của chính cô.

- Thiếu Kiệt chúng ta dường như can thiệp nhiều đến vấn đề này quá không. Tại sao cậu lại làm như thế. Tôi hiểu cậu có kiến thức của chính mình tôi và mọi người không biết được những việc giúp đỡ này liệu có đúng với những gì cậu muốn hay không.

Thiếu Kiệt ngồi xuống giường ra hiệu mọi người ngồi xuống những chỗ trống, rồi mới lên tiếng đáp lại lời của Tú Trinh.

- Mọi người thấy tại sao tôi lại lo chuyện bao đồng của người khác thì cũng không có gì là lạ nhưng mọi người biết không tôi làm việc này vì bản thân mình thấy cần thiết nên làm. Sully trong lúc đó ông đã đưa ra quyết định đúng đắn về việc đáp lên dòng sông Hudson là một cách tốt hơn hết, vì việc đó ông sẽ phải gặp nhiều khó khăn ở trước mắt, ông sẽ không được cất cánh bay lại cho đến khi làm rõ hết mọi điều cần thiết. Ông còn vợ và hai cô con gái nhận nuôi, một ngôi nhà đã gần chín tháng chưa ai thuê để có tiền trang trải mọi thứ, nếu lúc chiều ông không làm theo cảm tính đưa máy bay về một trong các sân bay gần nhất, thì chúng ta sẽ không ở đây mà là nạn nhân của tai nạn máy bay đúng nghĩa.

Từng lời nói của Thiếu Kiệt được đưa ra làm mọi người trong phòng im lặng một lúc. Tú Trinh lúc này trầm ngâm thật lâu mới nhìn Thiếu Kiệt một cách suy tư, cô không biết mình hỏi điều này đúng hay không, những vì

điều này khá phi lý nên cô cũng không biết nên nói điều gì với Thiếu Kiệt. Cô cũng chỉ có thể lặp lại một câu mà chính cô đã hỏi Thiếu Kiệt.

- Cậu thấy được tương lai của sự việc này phải không Thiếu Kiệt? Nếu không thì cậu sẽ chẳng đưa ra những nhắc nhở ngay trước khi sự cố xảy ra.

Thiếu Kiệt im lặng một lúc mới trầm ngâm như làm ra quyết định của mình. Hắn bỗng nhiên gật đầu làm cho mọi người trong phòng giật mình.

- Đúng vậy! Tôi đã thấy được việc này trong giấc mơ của chính mình, có thể mọi người sẽ không tin tưởng, nhưng tôi chắc có thể mọi người đã trải qua rồi. Trên thế giới có một trải nghiệm mà khoa học gọi là déjà vu. Đó chỉ là một trong rất nhiều trải nghiệm về cảm giác ngỡ ngàng lạ lùng như đang sống lại một giây phút nào đó trong quá khứ. Chắc hẳn mọi người đã từng nghe nói. Nằm mơ thấy được chính mình làm một việc gì đó trong tương lai và điều đó trở thành sự thật.

Cả bốn người lúc này cũng gật đầu. Bởi việc này khá phổ thông mà đối với những gì xảy ra có người từng trải qua rồi và không chỉ một lần trong đời từng trải nghiệm cảm giác mình đang lặp lại những gì cần có trong giấc mơ.

- Việc này lâu lâu tôi cũng bị! Nhưng nó không chính xác hoàn toàn. Việc này gọi là déjà vu à?

Công Toại lúc này cũng gật đầu dường như trải qua những giấc mơ này rồi nên hắn nhìn Thiếu Kiệt xem như đã lý giải được những gì mình đã thắc mắc mà trước đây hắn từng hay hỏi.

- Ừ hầu hết hiện tượng này đều có thể xảy ra ở sau mười đến bảy mươi phần trăm số người trên thế giới. Việc hôm nay thật sự tôi đã thấy trong giấc mơ của mình. Nó không chỉ lặp lại một lần mà được lặp lại vài lần. Tôi cũng đã thấy được viễn cảnh khi Sully đưa máy bay về các sân bay sẽ xảy

ra vấn đề gì. Nên tôi nói ông ta đã lựa chọn chính xác những gì hôm nay ông ta đã làm.

Bảo Huân lúc này cũng gật đầu hẳn thấy việc Thiếu Kiệt giải thích cho vấn đề của mình chỉ dựa vào một giấc mơ thì không có cơ sở lắm. Nhưng Công Toại cũng đã xác nhận đã từng trải qua sự việc này rồi thì hẳn càng thắc mắc hơn.

- Nhưng làm sao mà cậu chỉ dựa vào giấc mơ của mình mà lại đưa ra phán đoán như thế. Cậu không nghĩ nó sẽ sai sao?

- Có chứ! Sợ sai chứ! Nếu hôm nay cơ trưởng Sully chọn phương án trở về trạm kiểm soát thì đó là việc sai lầm. Chúng ta cũng sẽ chết hết. Nhưng ông ta lại chọn con đường an toàn. Vì thế mọi người vẫn còn ở đây.

Anh Hào này giờ im lặng cũng lên tiếng. Bởi chỉ với những việc thông qua giấc mơ đối với anh ta việc này bỗng nhiên mơ hồ như một trò đùa. Để tin vào giấc mơ không bị trở thành nạn nhân của vụ rơi máy bay thì càng là một thứ gì đó khá phi lý.

- Cậu không thể nói chỉ dựa vào giấc mơ mà xem nó là hiện thực được những thứ xảy ra trong đó đâu nói lên toàn bộ câu chuyện đã diễn ra ngày hôm nay.

- Không hẳn là như thế đối với những chuyện này đã có những người chứng thực và có thể mọi người không biết tôi đã từng tìm hiểu và biết được những câu chuyện như thế nên tôi khá tin tưởng. Việc thay đổi một cái nhìn về tương lai nhằm thay đổi nó theo ý muốn của mình được tôi đặt ra. Vì ai cũng thế muốn thay đổi một thứ gì đó dựa trên những thứ mà mình được biết.

Thiếu Kiệt đem việc liên tưởng đến một sự việc mà khoa học không thể giải thích được để nhằm đưa ra những lập luận cần thiết của mình về tương lai cho mọi người trong phòng không hề nghi ngờ. Bởi bản thân ai cũng

muốn thay đổi một chút gì đó trong tương lai dù nhiều hay ít nó vẫn tồn tại. Và những điều đó làm cho những thứ Thiếu Kiệt đưa ra sẽ có cơ sở hơn. Âm thanh của Thiếu Kiệt vang lên trong căn phòng một lần nữa hắn đưa ra những dẫn chứng về các bài báo mà hắn đã đọc. Bởi hắn cũng đã gặp không ít lần những hiện tượng déjà vu.

“Ngày 29/8/1893 tại Mỹ, phóng viên Samson của tờ báo “Hoàn Cầu” kết thúc công việc, nằm nghỉ trên sofa rồi ngủ luôn. 7 giờ sau tỉnh dậy, anh vẫn nhớ rõ mồn một những gì xảy ra trong giấc mơ. Anh ngồi ngay vào bàn làm việc và ghi lại tất cả: núi lửa Krakatoa phun mạnh ở gần đảo Java, dung nham và đá bùn cuốn một đám người ra biển... Samson viết xong, tiện tay ghi luôn 2 chữ “quan trọng” rồi ra về.

Hôm sau tổng biên tập đến thấy trên bàn làm việc của Samson có một bài viết, cho rằng anh đã nhận được tin tối qua, lập tức đăng ngay vào mục “tin khẩn”.Mấy chục tờ báo cũng đăng theo. Vì là tin thất thiệt nên dư luận phản đối gay gắt và Samson bị mất việc.

Tuy nhiên, chỉ mấy ngày sau đó, núi lửa Krakatoa quả nhiên hoạt động rất mạnh. Rất nhiều người thiệt mạng trong lần phun trào này. Giấc mơ đáng sợ của Samson trở thành hiện thực. Dư luận lại một lần nữa lên tiếng, nhưng đó là lời khen tờ báo Hoàn Cầu. Samson được coi là vị anh hùng của tờ báo. Chuyện ngẫu nhiên như vậy đến nay vẫn không có lời giải thích thỏa đáng.”

Mọi người lúc này đều liên tưởng đến những gì Thiếu Kiệt đã thấy được từ sự việc xảy ra trên máy bay 1549 mà họ đã đi. Việc có một dẫn chứng cơ sở có ngày tháng sẽ làm người khác hoàn toàn tin tưởng. Những việc này khó có thể nói trước là nó không xảy ra khi mà bên cạnh họ. Cả Công Toại cũng nói là có việc này thì càng làm cho dẫn chứng và những gì Thiếu Kiệt đã nói càng thêm có cơ sở.

Tú Trinh sau khi nghe được dẫn chứng của Thiếu Kiệt. Cô biết điều này chắc chắn bởi Thiếu Kiệt sẽ không đem ra một thứ mà không có thực nói với mọi người trong phòng.

- Việc này làm cậu muốn giúp vị cơ trưởng của chúng ta thoát khỏi sự điều tra không đáng có sao? Như thế thì với những gì ông ta làm tôi nghĩ có khi nào ông ta cũng đã thấy được một giấc mơ giống như cậu hay không? Hay là ông ta cũng chỉ làm theo kinh nghiệm của mình?

Nghe Tú Trinh nói điều này Thiếu Kiệt cũng trầm tư. Nhưng suy nghĩ đó được bác bỏ ngay bởi hiện tượng này chỉ xảy ra ở độ tuổi từ mười lăm đến hai bảy tuổi. Với số tuổi đã cao của mình khó có khả năng Sully sẽ mơ thấy những điều này.

- Không hẳn thế việc có những giấc mơ này chỉ tồn tại ở tuổi thanh thiếu niên ông ta không thể nào có nó, trừ khi ông ta cần phải điều trị động kinh thì sẽ có thể gặp những vấn đề này nhưng làm gì có mức độ đó. Như thế ông ta cũng đâu có thể lái máy bay.

- Vậy là cậu đang muốn thay đổi kết quả đối với NTSB về sự việc của cơ trưởng Sully sao. Như thế liệu có ổn không? có thể nó không giống như giấc mơ liệu ông ta có sai lầm nào đáng có hay không.

Bảo Huân lên tiếng đưa ra những thắc mắc của mình về việc làm thay đổi của Thiếu Kiệt có thể không giống như trong giấc mơ của hắn thì khác này giúp đỡ cho sai lầm mà cơ trưởng mắc phải.

- Không hẳn thế mọi người đều hiểu ông ta nếu làm đúng theo trạm kiểm soát thì sẽ như thế nào. Nhưng mà cho mọi người biết nếu như ông không dựa theo kinh nghiệm của mình thì tai nạn còn lớn hơn. Nên giữa anh hùng và tội đồ chỉ cách nhau bởi suy nghĩ và hành động nhất thời của một con người. Tôi tin điều tôi làm là đúng trong bất cứ trường hợp nào. Thôi

chuyện này tới đây thôi. Cũng khuya rồi mọi người về nghỉ ngơi một chút đi. Vài ngày tới chúng ta sẽ ở đây cho mọi chuyện lắng lại rồi đi.

Thấy Thiếu Kiệt vẫn khẳng khái với những gì hấn định làm Bảo Huân cũng không nói nữa. Bởi vì những việc làm của Thiếu Kiệt có thể thay đổi ít nhiều dựa theo sự nhận định của cậu ta. Còn họ chỉ cần Thiếu Kiệt vẫn đi đúng con đường của mình phải đi thì họ sẽ phải hết lòng bảo vệ và giúp sức cho hấn.

Mỗi người lúc này đều nhận lấy những đồ dùng cá nhân được Tú Trinh và Bảo Huân mua đem về phòng mình. Thiếu Kiệt thì bước ra ngoài ban công của khách sạn với trời lạnh và màn đêm của một thành phố xa lạ. Anh Hào thì vào nhà tắm để thay ra bộ đồ duy nhất còn lại của mình đem từ Lưu Minh theo.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 404: Santiago Jackson

Ngay buổi tối hôm đó một số người tìm kiếm khắp mọi khách sạn tìm kiếm một người tên Thiếu Kiệt trong bí mật có người giả làm người thân nói là mình hay tin hấn rơi máy bay nhưng không liên lạc được. Nhưng đó chỉ tồn tại được ở một nhóm người nhỏ không thể triển khai việc tìm kiếm rộng rãi. Thiếu Kiệt sau khi ngủ một giấc dài thức dậy cũng dễ chịu hơn.

Lúc này hấn thức dậy hầu như Anh Hào và những người khác đều đã có mặt trong phòng. Mở mắt ra nhìn mọi người Thiếu Kiệt ngáp một hơi vươn mình.

-Mọi người dậy sớm thế đợi tôi một chút rồi chúng ta đi ăn cái gì đó chắc chắn sẽ tốt hơn. Hôm qua mọi người có ai nằm mơ thấy tương lai không?

Thiếu Kiệt lúc này cũng cười đùa một chút với mọi người. Tú Trinh lúc này mới ném cái gối về phía hấn mắng.

-Có cậu mơ thì có nhanh đi bụng chị đói rồi còn lẽ mề nữa chị đây cho chú mấy cái đánh để tỉnh ngủ bây giờ.

Nghe thấy Tú Trinh hăm dọa Thiếu Kiệt cũng bĩu môi rời giường. Khoảng mười phút sau dưới cổng ra vào khách sạn xuất hiện năm người đi ra ngoài. Dù cho buổi sáng như cái không khí lạnh vẫn làm cho Thiếu Kiệt khó chịu.

Cũng ngay lúc đó phía sau Thiếu Kiệt lại xuất hiện hai người từ rất xa đi vào trong khách sạn của hấn vừa rời đi. Bốn người lúc này tiến vào một cửa

tiệm thức ăn nhanh. Giống như những người khác Thiếu Kiệt sau khi cùng với nhóm người của mình xếp hàng gọi món xong thì đến một bàn gần đó.

Vừa ngồi xuống Thiếu Kiệt bị Anh Hào vỗ vai mình hỏi?

-Thiếu Kiệt cái người ngồi ở góc đường có các bảng đó ghi gì vậy? Cái gì mà có từ cảnh sát vậy?

Nghe được lời của Anh Hào cũng nhìn qua tấm kính của nhà hàng. Hắn nheo mắt mới nhìn rõ tấm giấy mà người đàn ông đó để trước mình. Thiếu Kiệt hoàn toàn biết những người này biểu hiện cho một người vô gia cư thường thấy trên mạng. Cố gắng lắm Thiếu Kiệt mới nhìn rõ dòng chữ trên đó ghi gì. Thiếu Kiệt vội đứng lên nói với mọi người.

-Mọi người dùng đồ ăn trước tôi ra hỏi anh ta cái này.

Anh Hào lúc này cũng vội bỏ lại khay đồ ăn trên tay mình lên bàn bước theo Thiếu Kiệt. Vì người này ngồi ở ngay một góc đối diện với bàn của nhóm người Thiếu Kiệt. Chỉ cách một con đường nên Thiếu Kiệt sau khi đợi tín hiệu dành cho người đi bộ bật lên hắn qua đường bước đến ngay trước người đàn ông đó ngồi xuống ngang tầm mặt với người đàn ông da ngăm ngăm đen vô gia cư hỏi.

-Trước đây anh làm cho thủy quân lục chiến sao?

Đang cuối đầu ngồi trong vô vọng người đàn ông lúc này mới ngược lên nhìn Thiếu Kiệt một lúc rồi nói.

-Đúng tôi ở lính thủy đánh bộ ba năm xong qua mười một tháng huấn luyện và hai năm phục vụ tôi mới trở về nhà. Hiện tại vì khủng hoảng kinh tế nên tôi chẳng còn gì.

-Người thân của anh đâu? Anh Không có vợ con hay người thân khác sao.

Thiếu Kiệt lúc này đặt ra câu hỏi cho người vô gia cư này để biết cái hắn cần muốn có.

-Không bố mẹ tôi mất tôi mới phải giải ngũ. Hiện tại vợ con thì vẫn chưa có. Cậu cứ đưa một người vô gia cư như tôi thì vợ con chỉ là gánh nặng hơn thôi.

-Thôi anh qua bên kia ngồi ăn với chúng tôi đi. Ngoài này lạnh lắm cứ qua bên đó tôi trả tiền cho. Chắc vài ngày rồi anh chưa ăn uống gì đi.

Thiếu Kiệt lúc này mới đưa tay kéo người đàn ông vô gia cư này đứng lên. Đôi bàn tay của hắn đưa ra trước mặt của mình người đàn ông vô gia cư đến lúc này cũng không tin vào những gì mình vừa nghe. Nhìn Thiếu Kiệt hỏi lại.

-Cậu mời tôi ăn! Thật chứ?

-Thật sao không! Đi qua bên đó ăn chút gì đó chúng ta nói chuyện dễ hơn. Anh ngồi nơi này lạnh với đói đủ rồi lấp đầy bụng cái đã.

Đỡ người vô gia cư này lên Thiếu Kiệt mới cười cười hỏi.

-Anh tên gì? Tôi tên Thiếu Kiệt! Chúng ta qua bên đó ngồi ăn bạn tôi vẫn còn bên nhà hàng đối với việc của anh chúng tôi có vài điểm thắc mắc đấy.

-Ừ cảm ơn cậu chắc cậu là người châu á. Tôi tên Santiago Jackson

Người đàn ông lúc này cũng nói ra tên mình, Rồi đứng lên cầm theo mảnh giấy của mình để trước mặt. Đi sau Thiếu Kiệt vào trong cửa hàng đồ ăn nhanh. Mọi người nhìn thấy hắn đưa một người vô gia cư đi vào cũng tỏ vẻ kì thị. Thiếu Kiệt nhìn thấy ánh mắt của mọi người mới cười nói với Jackson.

-Anh xem cứ gọi đồ ăn đi bao nhiêu cũng được!

Jackson vừa đứng vào hàng những người khác vội tránh qua một hàng khác Thiếu Kiệt cau mày. Đứng trước quầy gọi đồ ăn Jackson chưa kịp lên tiếng nói bị người nhân viên phục vụ nói.

-Xin lỗi mời anh rời đi chúng tôi không phục vụ người vô gia cư.

Thiếu Kiệt lúc này cực kỳ giận hằn nhìn người phục vụ lúc này lên tiếng mắng.

-Cô nói lại xem cô phục vụ hay không? Dù anh ta là người vô gia cư. Nhưng anh ta có quyền được gọi món nếu có người trả tiền cho anh ta hoặc tiền của anh ta được mọi người giúp đỡ. Cô đuổi anh ta ra khỏi đây. Thì cô cũng dẹp cái cửa hàng này đi.

Jackson thấy Thiếu Kiệt nói như thế cũng lắc đầu nói với hăn.

-Thôi cậu mua giúp tôi ra công viên ngồi ăn cũng được! Không nhất thiết phải làm thế đâu.

-Không anh cầm tiền này đến quầy gọi cho tôi món ăn anh thích. Tôi xem họ dám làm gì anh ở đây! Các người nên nhớ các người được sống như thế này một phần từ những quân nhân trở về từ chiến trường như anh ta. Mọi người ở đây đều nhìn qua vẻ bề ngoài thì sao. Hiện tại đây là dịch vụ. Mà anh ta là khách, dù cho anh ta mặc gì làm gì anh ta chỉ cần có tiền là có thể trả được dịch vụ anh ta muốn. Tôi xem thử coi cô dám đuổi anh ta ra không.

Ba người Tú Trinh Bảo Huân và Công Toại lúc này cũng đứng lên. Họ nhìn một lượt chung quanh. Những hành khách ở đây lúc này cũng im lặng. Anh Hào đứng đối diện nhìn hai người bảo vệ vừa từ bên ngoài bước vào.

Cầm một tờ một trăm đô Thiếu Kiệt đưa Jackson lúc này nhìn về người gọi món. Anh ta dường như tự tin hơn bước đến bàn gọi món chọn ra những món mình thích.

-Làm dịch vụ còn phân biệt người khác. Tôi nói thật các người làm dịch vụ như thế đúng là thất bại mà. Người ta miễn sao có tiền trả dịch vụ cho các người là được thắc mắc làm gì. Kỳ thi sao, ở đây ai kỳ thi thì tự nhập ngũ tự ra chiến trường đi rồi mới có tư cách kỳ thi quân nhân đã xuất ngũ.

Không một âm thanh. Những lời nói to rõ của Thiếu Kiệt lọt vào tai mọi người ở đây, một số người im lặng cúi đầu. Người nhân viên kia thấy Jackson cầm tiền của Thiếu Kiệt gọi món cũng nhanh chóng bấm hóa đơn và một số thứ khác.

Thiếu Kiệt nhìn chăm chăm vào những người đang gọi món lúc này đồ ăn của Jackson được làm rất nhanh Dù cho mọi người đợi nhưng ai cũng không lên tiếng. Nhận lấy khay đồ ăn đầy đủ của mình Jackson định bước ra cửa thì Anh Hào kéo hẳn đến chỗ nhóm người Tú Trinh đang đứng. Thiếu Kiệt cũng bước đi lại chỗ ngồi xuống nói.

-Ai không thích cứ việc ra bên ngoài ăn! Jackson đã trả tiền để sử dụng dịch vụ mình đáng được hưởng. Anh ta có quyền ngồi đây còn ai thấy không thích hợp hay bọn tôi làm loạn có thể gọi cảnh sát. Xem lúc đó ai đủ tài lực theo tôi kiện tụng.

Ngồi xuống bàn của Thiếu Kiệt Jackson mới đưa lại cho Thiếu Kiệt số tiền còn dư sau khi gọi món nói.

-Tiền dư của cậu đây Thiếu Kiệt! Cậu đừng thấy làm lạ, xã hội này là như thế đấy họ thường phân biệt lắm. Nếu là một người vô gia cư bình thường sẽ không được mua đồ ăn ở đây đâu.

-Không cần anh cứ cầm lấy. Hiện tại anh không nhà cửa lại không có gì ngoài một mình mình anh đã có từng nghĩ đến kiếm công việc hay không?

Jackson lúc này cũng ngán người một lúc âm trầm. Bởi đã là một người Vô gia cư thì đối với họ công việc dường như quá xa vời. Cũng nhận biết được điều này Jackson lúc này cũng lắc đầu nói.

-Tôi biết làm gì bây giờ? Không nhà cửa thường rất ít kiếm được công việc. Hiện tại nếu có việc thì cũng là trái pháp luật mới có thể thôi. Mà tôi lại không muốn điều đó. Vào tù cũng là một cách nhưng mà tôi đã từng là quân nhân như thế thì lại càng không được.

-Khi anh xuất ngũ không tổ chức nào nhận anh sao? Lại phải ra đến nông nổi này?

Thiếu Kiệt đã có ý định riêng cho mình. Hắn muốn biết tại sao một người thủy quân lục chiến đã có kinh nghiệm làm lính lâu năm lại lâm vào hoàn cảnh như thế này.

-Cậu cũng biết đấy! Tôi đi làm vệ sĩ bảo vệ cũng được một khoảng thời gian nhưng rồi khủng hoảng nhà đất kéo theo những thứ khác nữa biết bao nhiêu người cũng thất nghiệp theo tôi cũng trở thành một nạn nhân trong đó. Còn sống được đến này đã là sự cố gắng của tôi mấy tháng qua rồi. Không chỉ riêng tôi một số đồng nghiệp quân nhân khác cũng như thế đang sống ở trại tập thể của người vô gia cư khá nhiều.

Jackson lúc này cũng chỉ biết than thở. Hắn là người phải rời khỏi công ty. Mắt thấy từng người đã từng là đồng đội trở thành đồng nghiệp rồi cũng trở thành vô gia cư như mình. Jackson cũng không thể giúp gì họ nên chỉ biết thở dài.

Thiếu Kiệt lúc này cũng gật đầu. Đúng là khủng hoảng kinh tế nhà đất không chừa một ai trong phạm vi của nó. Nhất là ảnh hưởng lớn nhất của những người tầng lớp thấp.

-Vậy anh có thể tập hợp những người đồng đội hay đồng nghiệp cũ của anh không? Nếu anh làm được việc đó hãy nói với họ lên đường theo tôi về

Châu Á trở lại làm một người lính đánh thuê cho tôi được không? Tôi cần một số người để kiến tạo công ty vệ sĩ quốc tế. Kiểm quân đội tư nhân của chính mình được nhà nước cấp phép anh thấy sao?

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 405: Khu Vô Gia Cư

Mọi người trong bàn lúc này đều nhìn lấy Thiếu Kiệt. Họ không nói gì đợi chờ xem Jackson sẽ trả lời Thiếu Kiệt như thế nào. Ngăn người nhìn Thiếu Kiệt một lúc Jackson lúc này mới lên tiếng hỏi hản.

-Cậu có chắc là cậu không làm gì phạm pháp và có thể tự trang bị quân đội tư nhân mà nhà nước cậu lại cho phép sao?

Thiếu Kiệt lúc này cũng gật đầu nhìn Jackson cười nói.

-Không gì là không thể cả. Tôi có thể dẫn anh vào doanh trại quân đội cũng được nhưng vẫn còn một chút hạn chế cần thiết. Ngay cả Anh Hào đây cũng là người đang phục vụ trong quân đội còn ba người này Tú Trinh. Bảo Huấn cùng với Công Toại họ là một trong những thành viên quân đội tư nhân của tôi.

Jackson lúc này mới nhìn qua mọi người trong bàn. Hản suy nghĩ một chút gì đó rồi mới nói với Thiếu Kiệt.

-Các cậu định dùng quân đội tư nhân làm gì? Mà cậu tại sao lại cần quân đội cho mình lại được phép quốc gia các cậu cho phép. Cậu không nói rõ tôi sẽ không thể giúp các cậu được những vụ việc này trong nhóm quân lính xuất ngũ của thủy quân lục chiến chúng tôi không hiểm. Hầu hết là những tập đoàn làm trái pháp luật đều lấy tên có sự cho phép của quốc gia mà thực hiện thôi.

Vẫn chưa hết nghi ngờ của mình Jackson thấy những lời đề nghị này khá nhiều hầu hết đều muốn bọn người như hản bán mạng vì việc làm phi pháp.

Mà Jackson thì lại không muốn điều này xảy ra đối với mình. Thiếu Kiệt biết việc nói như thế cũng không đạt được mục đích gì nên hần cười nói.

-Anh yên tâm nếu khi đến chỗ chúng tôi mà anh cảm thấy không thích hợp thì có thể từ bỏ. Tôi hiểu anh có những khúc mắc của chính mình. Nhưng anh cứ yên tâm, tôi sẽ bỏ ra toàn bộ chi phí người của anh đem tới và tham quan thử những điều tôi nói đúng không. Nếu điều kiện thích hợp thì các anh có thể làm. Còn không các anh trở về nước mỗi người rồi đi sẽ được tôi trợ cấp vé máy bay và năm ngàn đô.

Lời đề nghị của Thiếu Kiệt cũng làm cho Jackson cũng động tâm. Phải chắc chắn như thế nào thì Thiếu Kiệt mới làm được như thế. Bởi qua ánh mắt và sự quyết đoán của Thiếu Kiệt, Jackson biết hần không đùa. Bởi phải bỏ ra bao nhiêu tiền mới có thể làm được việc đó. Việc cam đoan cho một số tiền để những người như hần chỉ đi tham quan xem sự thật có đúng như những gì Thiếu Kiệt nói hay không thì đó là một con số không nhỏ.

Jackson lúc này mới hỏi Thiếu Kiệt vì chuyện như thế này rất tế nhị và khó nói.

-Cậu chắc chứ! Chúng tôi hầu hết khá nhiều người mỗi năm rời quân ngũ chỉ riêng đồng đội rời quân ngũ cùng với tôi cũng cả trăm người. Nếu chỉ như thế thì cậu phải tốn một số tiền khá lớn.

-Anh yên tâm. Không nói việc khác tiền tôi mua một chiếc A320 như chiếc 1549 vẫn được. Quan trọng là các anh có đủ thực lực tham gia vào nhóm quân đội của tôi hay không mà thôi.

Thiếu Kiệt như đùa với Jackson rằng liệu anh ta đem theo đủ người để lấy được số tiền của hần hay không vì hiện tại đúng là trong tay Thiếu Kiệt có thể cầm nắm một nhóm người lính đánh thuê chuyên nghiệp. Nhưng hần không làm như thế bởi chỉ có những người có thể thật sự trở thành lính

đánh thuê làm việc với mình. Mới có thể thực hiện nhiều việc khác. Thiếu Kiệt lúc này suy nghĩ một chút xong nói với Jackson cho hẳn yên tâm.

-Nếu không như thế này đi anh tập hợp khoảng mười người đi đầu tiên cùng với chúng tôi về nước. Lát nữa theo tôi về khách sạn để anh liên lạc với những người thân nhất của mình đến. Hai ngày sau chúng tôi đi Washington những người theo cùng đó cũng được trả một khoản tiền nếu họ cảm thấy công việc không đúng như tôi đã nói với anh và khi đó thì về nước. Tôi nghĩ với số tiền năm ngàn đô khi về nước họ đủ kiếm một căn nhà và một công việc tạm thời anh thấy sao?.

Suy nghĩ một lúc thật lâu Jackson mới gật đầu. Thiếu Kiệt lúc này cũng chỉ cười nhìn anh ta nói.

-Hi vọng không làm anh thất vọng! Thôi ăn chút gì đó đi! Hiện tại cũng còn sớm lát đi mua cho anh vài bộ đồ và một số vật dụng cần thiết. Trong khoảng thời gian đó anh liên hệ với bạn bè của mình cũng được.

Vừa ăn miếng bánh trong tay Jackson lắc đầu. Cầm lấy ly nước ngọt uống một hơi rồi mới nói.

-Không cần đâu họ ở một trại dành cho người vô gia cư không xa đây lắm. Dù sao chúng tôi cũng không có việc gì làm. Như thế có làm thêm cho cậu vài ngày kiếm miếng ăn thì không sao đâu.

Thiếu Kiệt cũng ngần ra một lúc rồi cười cười đáp.

-Cũng được chắc họ cũng không có gì ăn. Lát nữa ghé một nơi nào đó mua một số thức ăn gọi họ đến ăn luôn rồi chúng ta nói chuyện như thế sẽ biết ai chịu làm việc cùng với tôi dễ dàng hơn.

Dù mọi người Tú Trinh không hiểu sao Thiếu Kiệt làm như vậy nhưng hiện tại đúng thật không tiện để hỏi hẳn nên chỉ biết nhìn nhau. Sau một lúc nói chuyện với Thiếu Kiệt và lấp đầy bụng mình. Jackson dù không được

Thiếu Kiệt giải đáp thắc mắc tại sao hắn được quốc gia cho xây dựng quân đội của riêng mình nhưng anh ta cũng hiểu có những việc mình chưa là người của người khác thì họ cũng không dễ dàng nói ra những bí mật của họ nên cũng im lặng.

Rời khỏi cửa hàng thức ăn nhanh cả nhóm người lúc này ghé vào siêu thị gần đó mua một chút lương thực thực phẩm theo chân Jackson đến một trại tị nạn của người vô gia cư.

Một số người gần đó thấy nhóm người Thiếu Kiệt cũng nhìn nhóm người họ. Jackson lúc này mới lên tiếng nói với Thiếu Kiệt cảnh báo.

-Những thành phần ở đây hầu hết là những người vô gia cư tập hợp lại được mấy tên buôn bán ma túy hoặc một số người của các băng đảng chiêu mộ. Khu này thường khá phức tạp không được an ninh lắm nhất là với những người lạ như cậu mới đến đây.

Tú Trinh cũng nghe thấy những gì Jackson nói nên gật đầu. Thiếu Kiệt thì hẳn không lo lắm trừ khi là đụng tới súng ống thì nhóm người của hắn mới thua thiệt còn không thì cũng không dễ đụng tới họ.

Thiếu Kiệt vừa đi cùng Jackson vừa nhìn những người xung quanh khu tị nạn có người nằm trên một cái ghế đẩu một cái áo khoác làm mền. Bên cạnh còn có một cái thùng phi vẫn còn âm ỷ cháy và một vài thành gỗ nhỏ bị cháy kêu những tiếng tanh tách. Một vài người nhìn theo những gì mà bọn người Anh Hào cầm.

Họ nhìn thấy những thực phẩm của nhóm người Thiếu Kiệt cũng muốn có một chút. Thấy như thế Thiếu Kiệt mới nói Anh Hào và mọi người.

-Cứ phát đồ ăn cho họ đi. Nếu thiếu thì lát nữa ra siêu thị mua mình có tiền họ thì khác phải sống chật vật qua ngày tháng không nhà cửa không việc làm.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế. Anh Hào với mọi người lấy ra những ổ bánh mì ngọt những chai nước đưa từ trong túi mà họ đang cầm đưa cho những người vô gia cư này.

Những ánh mắt cảm ơn của họ thật sự làm cho Thiếu Kiệt chạnh lòng ở đâu cũng có người nghèo khổ. Mỗi quốc gia đều có những người như thế này. Nhưng ở đây trên một đất nước giàu có về kinh tế cũng có những mặt tối của nó được thấy rõ qua những con người đang nhận thực phẩm từ họ đưa đến.

Hành động của nhóm người Thiếu Kiệt kéo không ít ánh mắt nhìn về hướng họ. Jackson thấy thế cũng nhìn bao quát chung quanh. Bởi ngay cả hẻm ở nơi này cũng không thật sự tốt. Sự hỗn loạn của những đối tượng bất hảo luôn diễn ra thường xuyên. Jackson lúc này cũng cảnh giác đôi chút dù hiện tại chưa ký kết một điều gì với Thiếu Kiệt. Nhưng bản thân anh ta dẫn hẻm tới đây nên cũng thật sự đề phòng.

-Thôi được rồi! Chúng ta đi gặp bạn của Jackson thôi nếu cứ từng người từng người đến như thế này chúng ta cũng không thể đưa hết được đồ ăn đâu.

Nhìn hoàn cảnh không mấy tốt Thiếu Kiệt mới lên tiếng. Hẻm cũng hiểu nếu cứ phát đồ ăn không theo một thứ tự nào thì chỉ có kéo đến đông người mà đồ ăn họ đem theo thật sự sẽ không thể nào đủ.

Theo chân Jackson đi vào bên trong một khu đất đầy những lều tạm dã ngoại Thiếu Kiệt lúc này cũng lắc đầu. Đối với những khu nhà ở như thế này Thiếu Kiệt cũng lần đầu mới thấy có thể nói ở khu đất này có cả vài gia đình và những người vô gia cư khác sống với nhau.

Tiến đến một người đàn ông đang dựa vào một thành hàng rào gần ngay những thùng phi với đôi giày lính đã hở cả đầu giày Thiếu Kiệt cũng không biết nói gì hơn Jackson lúc này vừa gọi vừa lay động người này dậy.

-Dậy nào Blake có công việc cho anh em mình đây! Gọi mọi người về nào.

Người đàn ông lúc này cũng mới từ từ mở cái nón kết đang trùm trên mặt lộ ra một người với râu ria xồm xoàng hầu như chưa bao giờ được cạo. Nhìn lấy Jackson với nhóm người Thiếu Kiệt bên cạnh lơ mơ nói với hẳn.

-Sao! Cậu kiếm được công việc à? Mọi người giờ đang đi ra ngoài hết rồi gọi về lát tối không có gì ăn nữa thì khổ cả đám.

-Không cần nữa đâu tối nay và những ngày sau mọi người không cần góp tiền lại ăn mà vẫn không no bụng nữa rồi. Gọi họ về đi! Nhanh nào đừng lê mề nữa!

Jackson lúc này cũng cười cười kéo người tên Blake dậy và nói cho hẳn biết không cần phải lo đến bữa ăn hôm nay nữa. Thiếu Kiệt thấy Blake như thế mới hỏi Jackson.

-Mọi người đi xin về góp lại để có cơm ăn sao anh ta lại không đi mà lại ở nhà.

-Cậu không biết chúng tôi mỗi đêm muốn ngủ ngon giấc đều phải để lại một người trong đêm. Nếu không đang ngủ bị bọn băng đảng đến tập kích cũng không ổn lắm. Bọn nó mấy lần bị chúng tôi đánh nên hay gây thù. Nhưng vì không có cách nào nên chỉ có thể làm như vậy thôi.

Vừa giải đáp điều thắc mắc của Thiếu Kiệt Jackson vừa lắc đầu. Nhưng Thiếu Kiệt lại thấy khá thích thú. Tuy đã vô gia cư nhưng họ vẫn có thể sống theo tập tính dã ngoại của một người lính luôn trong sự chuẩn bị đánh trả lại những băng đảng ở gần đây đến phá rồi cũng cho thấy sự nguy hiểm của họ mang đến cho những người đó. Nếu không họ sẽ chẳng bị những người băng đảng đó làm khó dễ.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 406: Lại Tìm Đến

Thiếu Kiệt lúc này cũng ngạc nhiên nhìn Blake một chút. Sau khi đánh giá anh ta qua vẻ bề ngoài của người này Thiếu Kiệt cũng gật đầu chào. Blake nhìn Jackson như muốn hỏi nhóm người Thiếu Kiệt là những người như thế nào. Sau một lúc được Jackson kể lại những gì đã tiếp xúc với Thiếu Kiệt Blake cũng gật đầu nói.

-Cậu có điện thoại không tôi mượn một chút!

Anh Hào nghe thế mới lấy điện thoại của mình đưa cho Blake. Lục trong túi mình một tờ giấy. Blake cầm điện thoại ra một nơi khác gọi đi cho ai đó. Cuộc hội thoại rất nhanh chỉ mất khoảng hơn một phút khi Blake quay lại thì trả điện thoại cho Anh Hào nhìn Thiếu Kiệt nói.

-Ra công viên bên kia nói chuyện thích hợp hơn. Ở đây nói chuyện không tốt lắm!

Vì công viên cũng không xa lắm. Nên chỉ ra khỏi khu vô gia cư một chút là đến. Blake ra hiệu cho mọi người ngồi xuống rồi mới lên tiếng hỏi Thiếu Kiệt.

-Lần đầu tiên tôi mới thấy có người kiếm lính đánh thuê kiểu này! Cậu định tổ chức đội lính đánh thuê này làm gì cho cậu? Tại sao cậu lại cần lính đánh thuê. Cậu có dám chắc là mình sẽ thực hiện những gì đã nói với Jackson hay không?

-Những gì tôi đã nói với Jackson tôi sẽ làm được. Còn vấn đề tại sao tôi lại tuyển dụng các anh theo cách này thì khá đơn giản. Chỉ là tình cờ nếu

không có các anh thì tôi vẫn có thể tạo được một đội quân đánh thuê cho mình. Còn nữa đối với việc các anh sau khi xuất ngũ trở thành vô gia cư tôi thấy khá làm tiếc. Một người quân nhân suốt đời là quân nhân câu nói này không sai chữ. Tuy các anh đã xuất ngũ nhưng trong mỗi người các anh luôn muốn được trở lại làm lính mà nếu làm lính phục vụ cho việc xấu thì các anh lại không cam lòng.

Thiếu Kiệt lúc này nhìn thẳng vào Blake nói ra những gì suy nghĩ trong lòng hẳn không một chút lừa gạt hay dối trá nào. Bởi hẳn biết những người này nếu không thấy được sự thật tâm từ bản thân của hẳn thì dù cho có chấp nhận đi cùng hẳn về nước cũng không loại trừ họ sẽ trở về. Thiếu Kiệt lần này đánh cuộc với sự tự tin và chân thật của mình mang đến.

Blake lúc này nhìn Thiếu Kiệt thật kỹ một vài giây với những gì mình nghe được và qua cái nhìn đầu tiên của hẳn về Thiếu Kiệt. Âm trầm suy nghĩ một lúc đến cả Jackson ở bên cạnh hẳn cũng có vẻ lo lắng hiện rõ trên khuôn mặt Blake bây giờ mới nói.

-Đây là lần đầu tiên có người đến nói với tôi những điều này. Cậu có biết hiện tại tuy chúng tôi vô gia cư nhưng chúng tôi vẫn sống tốt. Không nhờ đến sự giúp đỡ của quốc gia. Bởi vì chúng tôi thấy mình không muốn trở thành gánh nặng cho quốc gia của mình. Nên hiện tại nếu đề nghị của cậu đúng thì quả thật chúng tôi sẽ làm nhưng với điều kiện tôi phải biết rõ mục đích của cậu là như thế nào.

Thiếu Kiệt này giờ đánh giá khá cao Blake này giờ nói chuyện chỉ vài câu nhưng cũng có thể thấy được Blake là một người khác cao trong nhóm người xuất ngũ trở thành vô gia cư này. Thiếu Kiệt lúc này cũng không cần giấu đã biết được người cầm đầu thì dễ thương lượng hơn với từng người.

-Có thể anh cũng biết ở Châu Á có một nhóm người quân đội được đặt trong vùng của ba biên giới với nhau gọi là tam giác vàng đi. Không nói thì anh cũng biết bởi tên tuổi trước giờ ở nơi này không kém đi. Tôi cách đây

khoảng vài tuần có chặt đứt một đường dây mua bán ma túy ra quốc tế của nhóm người khá mạnh bên đó. Mà bên cạnh mình lại chỉ có tầm năm mười người lại không được huấn luyện bài bản như các anh nên mới thật sự cần đến người bảo vệ gia đình và những thứ khác nữa.

Lúc này Blake cũng ngăn người ra. Bởi những gì Thiếu Kiệt nói hẳn có thể tin được. Nếu thật sự Thiếu Kiệt vừa mới chặt đứt một đường dây ma túy vận chuyển hàng hóa ra quốc tế thì hẳn chắc chắn sẽ được hỗ trợ cho phép có người bảo vệ mình.

-Nếu cậu đã nói như thế thì chúng tôi tạm tin cậu vậy đợi mọi người trở về đây rồi sau đó chúng ta sẽ bàn bạc tiếp.

Im lặng này giờ Tú Trinh cũng bức xúc bởi vì những người này đi xin tiền người khác để sống mà vẫn cho là mình hay. Sống nhờ vào lòng thương hại của người khác như thế cô không bằng lòng nên mới nhìn Blake nói.

-Mấy anh sống như thế mà sống được sau? Làm việc không làm lại đi xin những người đi đường lấy tiền đó mà sống như thế sao được. Tôi cứ nghĩ các anh có tay có chân phải tự đi làm được chứ.

Blake lúc này cũng chỉ cười cười nhìn Tú Trinh lắc đầu. Thiếu Kiệt thì nhả mặt nhìn cô. Hẳn đang không muốn phá vỡ những gì cần thiết vừa rồi gây dựng nên còn cô thì lại đúng lúc này nói ra những thứ không cần thiết. Bảo Huân lúc này biết em mình lỡ lời nhưng cũng không còn cách nào khác lắc đầu định lên giải bày với lại Blake thì được Blake nói.

-Không cần thiết phải như thế. Cô ta nói đúng mà! Nhưng cô vẫn chưa hiểu. Ở đây hàng ngày nếu không có chúng tôi sẽ ra sao đâu một ngày những người vô gia cư ở đây có thể kiếm tầm ba mươi đến bốn mươi lăm đô la cho vài giờ làm việc đối với những gia đình con số đó là đủ cho những người vô gia cư kiếm được việc. Còn những người không kiếm được

việc thì họ có thể kiếm một ngày vài đô la cao lắm là năm đô. Nhưng họ hầu như không được hưởng. Những nhóm người ở đây dễ dàng cho họ nhận lấy số tiền mà mình kiếm được sao.

Ngay cả Thiếu Kiệt cũng hơi bất ngờ với những gì mà Blake đã nói. Hẳn biết việc người vô gia cư nhận được tiền của người khác thường không nhiều. Những con số đó nếu đặt ở quốc gia hẳn đúng là vừa đủ cho lương của một công nhân làm việc mỗi ngày nhận được số tiền lương ít ỏi từ các nhà máy. Đó là chỉ với người không xin được việc làm còn với người xin được việc thì càng không nói được.

-Ở đây một người vô gia cư nhận được công việc thấp nhất là. Chín đô la hai mươi bay cent cho một giờ làm việc. Còn những việc làm cao hơn thì không tính. Những đối tượng lúc mới vào mọi người thấy luôn đợi chờ cho chúng tôi đi để hằng ngày lấy tiền từ những người vô gia cư giá cả. Bởi có chúng tôi ở đây mỗi ngày nhóm người chúng tôi ra ngoài kiếm tiền ban đêm thì để một người canh gác. Tiền của họ làm được thì để dành nên cũng sắp có vài người chuẩn bị thuê được nhà. Chỉ cần như thế họ sẽ có được công việc tốt hơn hiện tại. Như thế chúng tôi phải chấp nhận thôi. Không có những đồng tiền chúng tôi được người khác cho thì họ cũng phải mất tiền ăn uống như thế họ phải vô gia cư mãi sao.

Thiếu Kiệt lúc này khóe miệng cũng mỉm cười. Hẳn hiểu tại sao đến hiện tại những người quân nhân như họ lại không đi làm công việc gì khác có thể ở lại làm bảo vệ hoặc một số nơi lương cao mà phải ở nơi đây. Bởi họ thấy mình cần phải có trách nhiệm bảo vệ những người không có sức chống trả trước những thế lực địa phương.

Tú Trinh lúc này cũng biết mình nghi oan cho họ nên có chút ngại. Anh Hào lúc này suy nghĩ điều gì đó nên mới nói với Blake.

-Tôi thấy các anh làm như vậy là đúng nhưng chỉ được một thời gian thôi. Những người còn sức lực thì họ có thể kiếm tiền được còn những

người già cả thì sao. Họ vẫn phải ở lại các anh làm như thế cũng chỉ được nhất thời không được lâu dài.

Thiếu Kiệt lúc này không phản bác hẳn muốn nghe xem Blake sẽ giải thích như thế nào về vấn đề này. Vì đối với những người lớn tuổi ở lại nơi này không thể đi nơi nào khác thì rất có thể họ vẫn sẽ bị những người khác ức hiếp.

-Cái đó thì tôi chịu thôi. Người già yếu họ thật sự có một nơi cho họ viện dưỡng lão, an sinh nhà nước đều có cung cấp nhưng họ lại không chịu vào dù chúng tôi đã khuyên khá nhiều lần. Nên chỉ có thể nói tự họ chọn con đường đó cho mình.

-Như thế cũng được các anh đi khỏi nơi này thì cũng chỉ lại một vài người. Cũng không phức tạp lắm chỉ do họ chọn cách sống như thế thì không ai giúp được họ cả.

Nghe được câu trả lời của Blake Thiếu Kiệt cũng chỉ biết lắc đầu. Mỗi người có một lựa chọn cho riêng mình ai cũng thế. Nếu cứ quan tâm vào những điều người khác không thích lại trở thành một phiền hà. Như thế cũng không đạt được điều gì.

-Thế những người ở đây bọn anh không báo cảnh sát mà lại tự mình dùng vũ lực như thế lỡ như có chuyện gì thì sao?

Công Toại lúc này mới đưa ra thắc mắc của mình với Blake hẳn thấy nếu những băng nhóm này có sự can thiệp của cảnh sát cũng không đến nỗi lộng hành như vậy. Còn nhóm người của Blake lỡ như đánh nhau gì đó có nổ súng thì người thiệt cũng chỉ là họ.

-Không cần lo! Bọn này không trộm cũng cướp. Gặp cảnh sát là chạy mất với lại cũng không nói được. Bọn nó không cố định một chỗ nếu có báo cảnh sát cũng không được gì. Họ chạy ngang qua mà không có gì thì

lại thôi. Đâu thể nào họ phải đứng ở đây cả đêm để đợi bọn chúng ra tay mà bắt. Chỉ có thể giải quyết bằng vũ lực đơn thuần thôi.

Vừa nói Blake vừa đứng lên nhìn về phía con hẻm đi vào trong khu Vô Gia Cư lắc đầu nói với Thiếu Kiệt.

-Cậu xem vừa nhắc, là bọn nó tới rồi. Xem ra khi này cậu đi vào bọn chúng tưởng mấy người cậu là người ở chỗ khác đến muốn lôi kéo bọn tôi chiếm địa bàn đấy. Lần nào có người nào tới khu này cho đồ đạc thực phẩm là bọn này lại đến ngay lập tức.

Thiếu Kiệt lúc này cũng quay lại nhìn về phía trước con hẻm khu vô gia cư. Một nhóm hơn mười mấy người đang đi tới khu này xem ra những lần đụng độ với Blake của bọn người này không ít. Nên những người này mới kéo theo nhiều người như vậy. Ai nấy đều khá cao to trên tay lại xăm trổ khá nhiều.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 407: Chạy! Có Súng!

Nhóm người Thiếu Kiệt lúc này cũng đứng lên nhìn về phía con hẻm. Vì Ngồi trong công viên này nhìn ra ngoài tương đối dễ. Nhưng từ bên ngoài nhìn vào trong công viên cũng chẳng thấy được nhóm người Thiếu Kiệt do những tán lá chông chéo lên nhau. Thêm vào đó là bóng râm của những tán lá kèm với trời lạnh nên ai cũng mặc áo khoác nên nếu có từ bên kia đường nhìn qua cũng không thấy được bọn họ.

Blake lúc này cũng thấy được bọn người Thiếu Kiệt đứng lên mới cười cười nói.

-Không sao đâu cứ ngồi một chút đi hai người bọn tôi giải quyết là được rồi. Các cậu cứ đợi một chút là được. Không cần động thân đâu.

Thiếu Kiệt lúc này cũng định gật đầu thì nhìn thấy ánh mắt của Tú Trinh như hình viên đạn hướng về phía mình cũng lắc đầu đáp lại lời Blake.

-Cũng không sao bên này có vài người cũng ngửa tay! Đối phương đông mà chia ra cho nhanh. Tôi chỉ đứng xem thôi là được ấy mà.

-Cũng được!

Trả lời ngắn gọn một câu. Blake cũng với Jackson chạy vội ra khỏi công viên. Băng qua đường một cách nhanh chóng. Xông thẳng vào trong con hẻm. Thiếu Kiệt cũng muốn biết thân thủ của hai người ra sao nên cũng chạy gấp theo. Còn cả những người khác đều bất chấp tín hiệu đèn đường và vạch vôi dành cho người đi bộ. Chạy nhanh qua một con hẻm.

Không sai biệt lắm. Tình hình chỉ có vài giây nhưng Thiếu Kiệt thấy được hai người đã nằm dưới đất. Trên người vẫn in dấu giầy bùn đất của Blake và Jackson. Tú Trinh nào thua kém. Cô chạy tới một thanh niên gần đó đá một cú quét ngay đầu đối phương. Nhìn như cú đá đơn giản nhưng Thiếu Kiệt chỉ biết lắc đầu. Bởi hắn thấy rõ lúc này Tú Trinh đá một đá hết sức ngay tầm mắt của người kia. Công Toại và Bảo Huân cũng xông vào đánh.

Khu vô gia cư bỗng hỗn loạn hẳn lên. Những âm thanh ồn ào va chạm khi có người bị đánh ném vào. Thiếu Kiệt nhìn rất rõ hai người Blake với Jackson. Thiếu Kiệt lúc này cũng trầm ngâm một lúc. Bởi nếu nói hắn không phát hiện ra rất có khả năng nếu hắn đánh nhau với Blake thế nào cũng thua. Vì từng đòn đánh hiệu quả thực chiến chế ngự một người khá nhanh chóng, những kỹ năng này chỉ có thể học được ở quân đội thường xuyên ở trên chiến trường.

Thiếu Kiệt với Anh Hào đang đứng phía sau. Hắn đang đứng ở vị trí cách không xa khu Vô gia cư đủ để quan sát. Sau lưng hắn Anh Hào đứng đó cũng thăm thở dài. Hắn nhìn tràng diện đánh nhau bên trong cũng có chút hứng khởi.

Dạo gần đây hắn bị Tú Trinh xem như là bao cát mỗi lần đều bị cô đánh không chịu thua không được. Giờ tuy có đánh nhau nhưng hắn vẫn phải cảnh giác những gì xung quanh làm cho hắn có chút bất rút.

Nhưng không đợi chờ lâu. Lúc này đột nhiên sau lưng hắn chạy đến năm sáu chiếc xe ô tô từ trên đó nhảy xuống không ít người trên tay còn cầm một số hung khí sát thương cận chiến. Anh Hào lúc này lập tức quay lưng lại nói lớn để cho mọi người nghe thấy.

-Bảo vệ Thiếu Kiệt!

Những người Công Toại đang đánh nhau nghe thế cũng khẩn trương đánh lùi đối phương đến bên cạnh Thiếu Kiệt. Nhìn về mặt bình thản của Thiếu Kiệt hăn nắm hai tay lại ngón cái để bên trong lòng bàn tay tiếng khớp kêu lên răng rắc. Nói hăn không ngứa tay khi thấy người khác đánh nhau là gạt người. Vì đối phương nhân lực không đông mà với Năm người Blake, Jackson, cùng với ba người bên hăn Thiếu Kiệt thấy không có cơ hội cho mình ra tay nên chỉ đứng nhìn. Giờ nếu người kéo đến đông thì hăn có thể thư giãn một chút.

Năm chặt tay rồi thả lỏng bàn tay cứ vừa xong lại thả ra rồi lại nắm chặt mỗi lần đều vang lên tiếng kêu răng rắc của các khớp ngón tay. Duỗi hai tay bất ngờ xong kéo giãn thân thể giống như hăn đang tập thể dục. Hành động của hăn đang đứng giữa trận đánh nhau trở thành một người nổi bật nhất. Blake cũng lắc đầu mỉm cười một chút.

Hăn hiểu Thiếu Kiệt chắc cũng có cái gì đó để tin vào dù chưa thấy cậu nhóc mà định làm ông chủ họ đánh đấm ra sao nhưng qua vẻ ngoài tự tin của Thiếu Kiệt thì Blake biết cũng không phải hạng xoàng gì. Bởi giữa một đồng hỗn loạn như thế này vẫn có thể bình tĩnh khởi động từ từ như thế mới đáng mặt. Nếu một người chỉ như bình hoa mà muốn bọn họ bảo vệ chẳng khác nào bắt họ vác thêm gánh nặng vào người lúc nguy cấp.

Hành động của Thiếu Kiệt cũng làm nhóm người đối phương gai mắt. Anh Hào với Bảo Huân đang đối phó với những người phía sau của Thiếu Kiệt. Tú Trinh, Công Toại Jackson thì đang đối phó với những người phía trước mặt hăn còn vài người thì đang bị Blake chặn lại ở trong sân.

Một thành viên lọt ra khỏi được phạm vi của Anh Hào với Bảo Huân sẵn trớn tấn công tới Thiếu Kiệt nắm đấm đang từ trên giáng xuống người Thiếu Kiệt thì bị một thứ gì đó đập vào phần hông mình kéo hăn một lực khá mạnh đập vào tường.

Thiếu Kiệt được đà xông lên từ phía sau. Đè một tay của mình xuống vai của Bảo Huân nhảy lên phía trước lên gối ngay một người đang đứng trước mặt. Chưa kịp hạ người xuống hẳn thấy một ánh sáng của cái ống tuýp đến ngay gần mình đưa tay thành một trào chụp lấy cái ống tuýp vặn theo chiều ngược lại. Kéo ống tuýp về phía mình kèm theo nó là một người đi theo bị đập thẳng vào ngực làm lùi bước những người phía sau hẳn.

Anh Hào với Bảo Huân lúc này hai người hai bên đánh nhóm người dồn vào giữa. Thiếu Kiệt vùng đấm cũng không yếu hơn những người khác. một người bị hẳn đấm thẳng một đấm vào mũi. Thiếu Kiệt hẳn vẫn cảm giác được cái sóng mũi ấy xem như cũng phải một tháng sau mới lành, vì cảm nhận được nó bị gãy khi bị lực mạnh tác động vào quá lớn.

Bên trong sân lúc này Blake đã giải quyết xong nhóm người kia. Hẳn không hiểu tại sao hôm nay bọn này lại kéo đến khá đông lại chia làm hai nhóm. Nên bây giờ hẳn chạy ra hỗ trợ cho Jackson. Thế trận nghiêng về Thiếu Kiệt thấy rõ. Những người kia bị đánh một số thì nằm ra đất một số còn lại thì ông người rên la.

Đối với những việc này phát sinh không lâu nên Thiếu Kiệt cũng không mong chờ có cảnh sát xuất hiện ở đây. Nhóm người này tấn công bị thất bại thấy tình thế không ổn một số người đang đợi trên xe cũng nhảy xuống cấp tốc chạy ra sau xe mình. Thiếu Kiệt chợt lóe lên một cảm giác bất an hô lớn.

-Chạy! Có súng!

Thiếu Kiệt nhìn từ xa cảnh báo, Nên Anh Hào và Bảo Huân nhanh chóng chạy vào trong sân. Không chỉ hẳn mà những người khác bao gồm cả Blake và Jackson cũng nhanh chóng chạy vào trong sân núp ở một góc tường phía sau của chỗ này. Blake núp vào mới phun một bãi nước bọt về phía ngoài nắng.

-Con mẹ nó bọn này muốn chết! Lại chơi cả súng không sợ cảnh sát tới sao.

“Chúu. Chúu. Chúu”

Từng âm thanh vang lên gần nhóm người của Thiếu Kiệt. Chỉ không lớn như hân tưởng tượng. Thở một hơi lắc đầu nhìn Blake một chút Thiếu Kiệt mới nói.

-Cái này các anh là trung tâm hay tôi là trung tâm bọn chúng trang bị cả nòng giảm thanh kìa.

-Cái này tôi cũng không biết đây là lần đầu tiên chúng tôi thấy bọn này lại chơi lớn đến như thế. Có khi nào có chuyển biến gì hay không. Chỗ này bọn tôi tới đây cũng được ba tháng chưa ngày nào mà bọn chúng không đến đây gây phiền toái.

Thiếu Kiệt nghe thế cũng cảm thấy rất lạ. Một băng đảng xã hội đen dạng mafia lại cứ nhắm vào một đám người vô gia cư mà gây khó dễ thì chuyện này rất không bình thường.

-Có khi nào có ai trong này mượn tiền hay là giữ vật gì quan trọng của bọn nó không? Anh thử điều tra chưa. Bọn chúng biết anh là người của quân đội mà sao lại làm việc manh động như thế này. Không vô cớ động súng nếu thứ đó thật sự không quan trọng.

-Cái này thì tôi cũng không biết. Trước khi bọn tôi đến đây thì có khoảng vài người thôi lúc đó nơi này khá phức tạp một tên trong chúng nghe nói bị sốc thuốc chết gần khu này nhưng việc đó thì đâu liên quan gì đến chuyện ở đây.

Blake lúc này cũng không nghĩ ngợi nhiều đáp lại Thiếu Kiệt câu hỏi của hân. Vì những người vô gia cư hay bọn người sử dụng ma túy có chết ở khu này vẫn là chuyện thường thấy. Giờ chỉ vì một người như thế chết đi

mà nhóm người này kiểm chuyện với khu này như thế cũng không có khả năng.

-Vậy ông đã tự hỏi rằng ba tháng qua tại sao cái đám này lại cứ quấy rối bất kể ngày đêm như thế không. Ông nghĩ dùm tôi một cái chết cả đám bây giờ. Mà chưa kể hôm nay tôi vừa đi cùng người mình đến gặp anh lại dính vào chuyện này ba tháng không sử dụng súng tôi đến bọn chúng sử dụng súng thì không có lý nào à.

Thiếu Kiệt vừa nhìn ra bên ngoài bức tường lại rụt vào vì bị bắn. Blake lúc này cũng ngăn người ra nhóm Tú Trinh, Công Toại, Bảo Huân, Anh Hào đều nhìn lấy hấn như muốn biết tại sao. Jackson lúc này ngồi dưới đất suy nghĩ điều gì đó mới lên tiếng trả lời.

-Có khi nào cái thằng chết kia giấu hàng ôm một mình không! Chứ nếu hàng nhỏ bọn chúng chẳng làm như thế này đâu.

-Con mẹ nó dám lắm à! Máy người Thiếu Kiệt hôm nay tới đây lại có nữ bọn nó nghĩ chắc là FBI để nhận tang vật nên mới sử dụng súng như thế này để cố gắng cướp lại hàng rồi.

Blake lúc này mới giật mình mắng lớn một câu. Chỉ có thể như thế nên mới giải thích cho việc tại sao gần ba tháng trời những người kia không sử dụng vũ khí nóng hôm nay Thiếu Kiệt đến chưa được bao lâu lại bị. Chưa kể đó còn chia người ở phía sau không cho bọn họ mở đường máu thoát thân.

-Thật! Cái gì xui dữ vậy trời mới thoát khỏi rơi máy bay giờ tự nhiên dính vô vụ này. Giờ sao đây! Ông anh biết hàng họ bọn nó để đâu không vậy?

Anh Hào lúc này nhin không được lên tiếng làm cho Blake với Jackson nhìn đám người Thiếu Kiệt. Bởi qua lời nói của hấn hai người đều biết

nhóm người Thiếu Kiệt là một trong số những người sống sót sau vụ máy bay rơi. Mà chuyện xui liên tục như thế này cũng là điều hiếm có.

Cám ơn đọc giả đã ủng hộ 1 kim đậu để góp tiền đóng tiền nét cám ơn bạn nhiều.. Thank mọi người đã ủng hộ mua chương theo dõi góp thêm giúp tác có thêm thu nhập cám ơn mọi người.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 408: Mém Lọt Hầm

Thiếu Kiệt lúc này lắc đầu nói với Anh Hào. Bởi hắn thấy Blake nếu biết số hàng đó nằm ở đâu thì hắn cũng không phải ở chỗ này tận ba tháng. Mà còn không hay biết một chút gì.

-Anh ta biết thì bọn mình còn gặp được anh ta ở đây chắc. Tôi nghĩ số hàng không ít! Nếu không bọn nó sẽ không bắt chấp phải ra tay khi trời còn sáng như thế này.

-Nhưng cái khu này làm gì có chỗ nào giấu ma túy đâu. Nhìn trước nhìn sau ngoài mấy căn lều. Thùng rác hư cũ của người khác. xe mua hàng siêu thị thì có chỗ nào đâu mà giấu hàng. Giờ có nói không biết chỗ bọn nó có tin đâu làm sao giờ.

Nhìn quanh một lúc Blake cũng không có cách nào khác. Thiếu Kiệt lúc này thở dài tìm kiếm thứ gì đó có thể thoát ra khỏi đây. Thấy bọn này không bước đến gần chỗ của bọn họ, Thiếu Kiệt biết nhóm người này đang kéo dài để cho thành viên mình tìm kiếm số hàng được cất giấu.

Công Toại lúc này mới di chuyển lại sát với chỗ đám người Thiếu Kiệt lộ ra sau lưng mình mấy cái bình chữa cháy. Nên giật mình mỉm cười nói.

-Có cách rồi! Mấy bình chữa cháy kia sài được không? Công Toại chuyển mấy bình chữa cháy qua đây.

-Được gần đây nhà nào cũng có nhất là gần khu vô gia cư này họ hay đốt lửa nên nhà nào cũng có bình chữa cháy. Mà giờ lấy bình chữa cháy làm gì?

Thiếu Kiệt nhân lấy bình chữa cháy từ tay Công Toại nhìn một chút. Cười cười nói.

-Lần này đánh cuộc nhé. Lát nữa Jackson. Blake. Anh Hào. Bảo Huân, tiến ra bên ngoài nhanh chóng cướp được súng càng sớm càng tốt. Tú Trinh cô cầm lấy điện thoại của tôi gọi 911 nhanh. Hiện tại chỉ có thể nhờ họ giúp đàn ông gọi điện họ không tới liền đâu. Tôi với Công Toại phun bột ra ngoài đó tấn công chớp nhoáng cướp được bao nhiêu cây súng hay bấy nhiêu.

Thiếu Kiệt cầm bình chữa cháy lên lắc đều lên vẫn có cảm giác bột chạy bên trong bị sốc lên. Hắn để bình chữa cháy xuống đất rút kẹp chì Công Toại cũng phối hợp với hắn. Blake và những người khác biết chỉ có cách này kéo dài thời gian.

Vì họ đàn ông dù cho gọi điện thì việc ưu tiên luôn để cho phụ nữ. đàn ông ở đất nước này dù có gọi điện thoại thì cảnh sát cũng chậm chạp đến không như phái nữ. Bởi ở quốc gia này đàn ông con thua thú nuôi. quyết định của Thiếu Kiệt ai nấy đều gật đầu.

-Một. Hai. Ba! Ra!

Thiếu Kiệt với Công Toại đồng loạt chìa cái vòi chữa cháy ra phía bên ngoài phun thẳng bột một góc chéo sân. Bột chữa cháy bỗng nhiên phủ đầy một hướng. Nhóm người của Blake của bất ngờ chạy từ một góc bốn mươi lăm độ vào thẳng nhóm người bên ngoài.

Bên ngoài dù có đề phòng nhưng không nghĩ đến trường hợp này. Một người đứng gần đó bị bột phun trắng cả người. Hắn chịu trách nhiệm canh chừng nếu nhóm người Thiếu Kiệt có động tĩnh thì bắn vào đó để cầm chân. Giờ đây bị bột chữa cháy phủ trắng người, còn thêm cả trong tay có súng hắn nhanh chóng trở thành đối tượng đầu tiên bị đánh.

Chưa kể đó số lượng bột có hạn của bình chữa cháy. Khi nó hết cũng thành một vật bị ném về một nhóm người bên kia. Công Toại cầm bình chữa cháy ném ra bên ngoài theo dạng hên xui trúng ai thì trúng. Nhưng có vẻ như việc đó khá hiệu quả khi nghe thấy một tiếng kêu lên thất thanh.

Thiếu Kiệt thì cầm lấy bình chữa cháy ôm ra ngoài trở thành binh khí của hắn. Một người đang gần đó. Có vẻ như hắn chịu trách nhiệm Tìm kiếm bị phang ngay một bình chữa cháy vào đầu bất tỉnh.

Thiếu Kiệt vung bình chữa cháy về phía bên ngoài lối vào khu người Vô Gia Cư đang hỗn loạn của những người trong nhóm băng đảng kia. Thấy một người cầm súng nhắm về phía mình chuẩn bị nã súng Thiếu Kiệt vội nhảy qua một hướng khác lăn người dưới đất nép vào bên cạnh hàng rào và những cái thùng phi nơi Blake nằm ngủ lúc họ mới vào gặp hắn thấy.

Đem thùng sắt rỗng đó ra bên ngoài vừa đủ chỗ cho hắn nép vào. Từng tiếng

“ keng keng keng”

Của đầu đạn bắn vào thùng sắt hắn thầm lo lắng. Dù trong phim ảnh hay có cảnh này nhưng hắn cũng không dám bị động. Bởi hắn đâu biết được rằng điều đó là đúng hay sai. Nhiều khi trên phim như thế nhưng bên ngoài đạn bắn xuyên qua cả thùng sắt đó thì hắn trở thành bia sống.

Lúc này hắn cố gắng kéo cái thùng sắt kề bên đẩy ra bên ngoài một chút, vừa đủ cơ thể mình lọt vào trong sự bảo hộ của hai cái thùng. Hướng bên cạnh lách người qua. Đám bột chữa cháy đã tan bột. Từ chỗ này hắn thấy được Bảo Huân trên tay một cây súng lục. Bên kia Jackson với Blake đang cầm mỗi người một cây B31. Phía sau cái thùng rác lúc này là Anh Hào đang cầm một cây súng săn Shotgun trong tay.

Thiếu Kiệt thầm đổ mồ hôi. Đúng là đất nước tự do những cây súng này thế nào mà lại có thể tự nhiên tồn tại, mà chưa nói đến bất cứ ai đều có thể

mua được ở siêu thị hoặc cửa hàng bán súng. Chỉ cần người đó là quân nhân hoặc người có giấy phép sử dụng là được.

Vừa nhìn bên ngoài. Một số những cây súng Ak vẫn đưa nòng súng về các phía. Thiếu Kiệt thầm tự hỏi không biết là Tú Trinh có gọi cho cảnh sát và báo cáo sự việc này chưa. Bởi Thiếu Kiệt thấy được người bên ngoài vẫn không ít súng ống. Dường như bằng mọi cách, cho dù âm thanh ồn ào xung quanh đây vang lên họ cũng lấy được số hàng này.

Thiếu Kiệt nhìn quanh khu vực này đúng là không có chỗ nào để giấu đồ. Bởi ngoài cái sân với những thứ linh tinh khác không có gì cả. Thiếu Kiệt quay lưng lại chân hẩn di chuyển từ từ quay ra ngoài để có thể nhìn rõ chiến tuyến đôi bên Thì bỗng nhiên dưới chân hẩn cảm nhận được tiến rắc. Tưởng mình đạp trúng cây gỗ nào đó bị gãy nên hẩn vội nhìn xuống chân mình theo quán tính tự nhiên.

Lúc này mũi giày của Thiếu Kiệt bị lõm xuống khỏi mặt đất làm hẩn nhìn chăm chăm một lúc mới nhích nhẹ mũi đôi giày lên, bên dưới tạo thành một cái lỗ làm Thiếu Kiệt than trời. Bản thân lúc này hẩn không biết mình đứng trên cái gì nữa thì hẩn chết đi cho rồi.

Nhưng việc này hẩn cảm thấy rất đúng, bên trên đế thùng phi sắt đốt lửa giữ ấm hàng ngày. Chỉ cần không ai dời nó đi thì căn hầm này sẽ không ai phát hiện. Mà ngay cả nhóm người Blake mỗi ngày đốt lửa sưởi ấm buổi tối cũng không ngờ đến.

Thiếu Kiệt vội lấy tay sờ sờ mặt đất một chút. Hoàn toàn đúng với dự đoán của hẩn mặt đất xốp không cứng nhưng chỉ trải trên mặt đất và thường xuyên được đào bới nên mới tới như thế này.

Hẩn biết mình đứng trên cái nắp hầm. Hẩn đang thắc mắc cái người kia bỏ bao nhiêu hàng xuống nơi này bởi vì phải tốn công đào lên mà không người biết. Chưa kể đến là việc chuyển đất đi nơi nào và độ sâu phải là bao

nhieu mới không bị hơi nóng phía trên của lửa từ thùng sắt sưởi ấm này làm cháy chất ma túy bên dưới.

Men theo cái vết tích bị thủng, di chuyển tay theo cái cạnh của nắp hầm. Thiếu Kiệt thấy nắp hầm bao phủ qua cả phạm vi của hầm ngồi. Biết được điều đó Thiếu Kiệt cũng không dám cử động mạnh. Hầm làm sao không hiểu hơi nóng với lại hơi ấm của đất trong vài tháng liền có thể làm cho tấm nắp hầm bằng gỗ này mau mục. Cái chính của hầm bây giờ là không muốn mình bị lọt hầm.

Thời gian dần trôi. Anh Hào chỉ bắn được hai phát đạn rồi lại chỉ biết núp ở một chỗ. Jackson với Blake thì dường như súng trên tay họ cũng không còn bao nhiêu đạn. Nhóm người Thiếu Kiệt hiện tại chỉ có hi vọng là bên bức tường Tú Trinh đã gọi điện thoại và kể rõ tình hình.

Không phụ lòng hầm mong mỏi từ trên bầu trời lúc này xuất hiện một chiếc trực thăng. Tiếng ồn của cánh quạt cùng với người cảnh sát ngồi trên đó với khẩu súng chia thẳng xuống trong sân. Bên ngoài vang lên rầm rộ tiếng xe cảnh sát gào thét. Nhóm người bên ngoài chạy toán loạn tìm đường thoát thân. Những chiếc xe cảnh sát không ngần ngại hướng những chiếc xe của nhóm người trong băng đảng kia tông đến Đội đặc nhiệm S.W.A.T Từ trên máy bay nhảy xuống ba người đưa nòng súng về phía ngoài khu đất.

Rất dứt khoát những kẻ cầm súng bên ngoài có ý định chống trả đều bị bắn không thương tiếc. Tú Trinh lúc này trên tay vẫn còn cầm điện thoại của Thiếu Kiệt mới đi ra thở phào một hơi.

Công Toại, Bảo Huân, Anh Hào với Blake với Jackson đều buông súng xuống đưa hai tay lên đầu ra vẻ đầu hàng. Tú Trinh lúc này mới giải thích cho đội đặc nhiệm S.W.A.T đang tiến vào đó là những người của mình. Nên được thả ra, Blake lúc này tiến đến một vị sỹ quan của đội S.W.A.T nói cho họ biết trong khu vực này có cất giấu ma túy nhưng không biết ở đâu để họ biết cho những chú chó cảnh sát đến tìm kiếm.

Lúc này tìm kiếm trong đám người bên mình hình bóng Thiếu Kiệt Tú Trinh mới thấy Thiếu Kiệt nhẹ nhẹ đứng lên từ bên cạnh thùng sắt một cách chậm rãi.

Vừa ra khỏi cái nắp hầm Thiếu Kiệt đưa hai tay lên cao qua khỏi đầu. mới nhìn về đội S.W.A.T Nói.

-Hầm Ma túy ở đây nè! tên Blake kia ông ở cạnh ngay hầm ma túy chưa tới hai mét mà còn không biết đấy. Mém tý nữa lọt hầm rồi!

Mới đầu mọi người thấy Thiếu Kiệt nhẹ nhàng đứng lên từ từ cũng khó hiểu cho đến khi hắn quay qua mắng Blake mọi người nghe thấy thế cũng cười to. Đội S.W.A.T cũng nghe thấy thế không nhịn được cười chạy tới.

Đây cái thùng phi Thiếu Kiệt đã núp sau đó ra. Mặt đất được xác định theo đường tay của Thiếu Kiệt đã định vị cái nắp hầm mà mở ra từ cái góc bị bể do chân Thiếu Kiệt đạp lên. Nó chỉ là một cái cạnh của nắp hầm do không đủ rộng bị ghép với một thành gỗ khác.

Mọi người cũng chăm chú xem trong hầm đó có bao nhiêu ma túy mà những người này không ngại sử dụng súng mạnh động như thế này. Thiếu Kiệt là người tò mò nhiều nhất. Hắn muốn biết xem nếu khi này hắn không cẩn thận có thể bị lọt xuống hầm hay không hay chỉ là một cái hầm nông vừa đủ cất giữ ma túy.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 409: Không Muốn Lên Báo (Chưa Beta)

Thiếu Kiệt với nhóm người của mình nhìn vào trong căn hầm. Nhìn từ trên xuống có vẻ như người đã chết kia sử dụng thủ thuật rất khá. Hầu hết phạm vi vừa đủ cho hắn chứa toàn bộ đồ không ít. Hắn đào sâu xuống đất dựa theo những gì có sẵn tại chỗ này.

Cái hầm nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ. Vừa đủ một xe mua hàng siêu thị để vào. Thiếu Kiệt cũng không biết người này làm sao làm được cái hầm này trong khi đó mọi người không hề hay biết. Chung quanh bốn phía được đặt những miếng ván dọc từ trên xuống.

Từng gói hàng dài được bọc kỹ lưỡng lại bằng băng keo vào một số bao xếp các loại. Nhìn không ít chắc cũng vài ký Thiếu Kiệt càng tò mò nếu có số lượng hàng này sao người kia lại cứ phải sống như người vô gia cư thì quả là một việc làm ngược đời. Nhưng Thiếu Kiệt biết mỗi người có một ý nghĩ riêng của mình.

Những gói hàng được đem lên cũng được xếp thành mười hai cục đặt ngoài đất. Blake lúc này nhìn mấy cái gói hàng này mới cười đùa nói chơi với mọi người.

-Nhìn cứ như cây thuốc lá không biết bên trong có phải ma túy không. Nếu Không thì khổ rồi.

Một người của đội đặc nhiệm S.W.A.T nghe thế cũng lấy từ đùi mình ra một con dao rọc hết lớp giấy gói bên ngoài lúc này hiện ra hình dạng một cây thuốc lá thật. Hắn vội nhú mày. Vì nếu những lời Blake nói thành sự thật thì chuyện này trở thành chuyện đùa. Một đám người bắn nhau người

chết ta sống chỉ vì một số cây thuốc lá không đáng bao tiền thì đúng thật có nói cũng không ai tin.

Nhưng nhóm người của Thiếu Kiệt lại nhìn nhau. Bởi cây thuốc nói rõ đây là thuốc sản xuất trong nước hẳn.

Khẽ nhìn người đội viên S.W.A.T đang gỡ những bọc của mấy cây Thuốc lá Thiếu Kiệt mới lên tiếng.

-Các anh mở hết bao thuốc lá nhỏ ra hết đi tôi chắc rằng bên trong bao thuốc chắc chắn là ma túy.

Blake cũng quay lại nhìn Thiếu Kiệt. Người đang mở mấy gói hàng cũng gật đầu. Hẳn trước sau cũng phải mở ra những loại thuốc lá này nhưng hẳn muốn xem có phải sự nhầm lẫn không vì cả bao thuốc vẫn còn giấy bóng niêm phong và không có dấu hiệu mở ra. Vì thường mọi cây thuốc lá đều có những giấy bóng bao bọc như thế này.

Xé lớp vỏ ra bên trong xuất hiện mười gói thuốc vẫn còn niêm phong người đội viên S.W.A.T lúc này cũng nhìn Thiếu Kiệt bởi việc này rất có thể trở thành một chuyện đùa cấp quốc tế xuất hiện trước mặt hẳn.

-Mở luôn gói thuốc và tờ giấy bạc ra.

Thiếu Kiệt lúc này lặp lại một lần yêu cầu mở những hộp thuốc mà hẳn đang cầm. Gật đầu tuy không biết có thể trở thành nguy cơ bị cười hay không những người khác đứng bên cạnh cũng hồi hộp đợi chờ. Bởi họ mới liều mạng vì những thứ này. Mà nó trở thành thuốc lá thật thì xem như bị kẻ khác cười thúi mặt.

Người đội viên đó hít một hơi thật sâu mới xé giấy bóng kính bên ngoài ra mở nắp như mọi hộp thuốc khác lớp giấy bạc xuất hiện. Những người xung quanh lúc này có người cảm thấy chán nản nhưng vừa kéo lớp giấy

bạc ra thì bên trong hiện ra một khối vuông màu trắng vừa đủ cho lớp giấy bạc bao bọc. Làm mọi người đều vui mừng.

Blake lúc này nhìn thấy được kết quả cũng quay lại nhìn Thiếu Kiệt hỏi.

-Sao Cậu biết bên trong nó là ma túy ít nhất cũng là năm sáu lớp không lẽ cậu đã gặp loại ma túy được cất như thế này rồi.

-Anh còn quên tôi đã nói là tôi vừa chặt đứt một đường dây vận chuyển ma túy quốc tế sao. Bọn chúng là những người sử dụng công ty hợp pháp chuyển đi mấy cây thuốc như thế này. Chứ quốc gia các anh ai mà hút cái loại thuốc lá không tên tuổi này.

Blake nghe thế bây giờ cũng biết rõ tại sao Thiếu Kiệt lại phải thuê bọn họ. Hành vi vận chuyển tinh vi đóng gói nhãn mác thương hiệu như thế này lần đầu tiên hắn thấy được. Cũng biết rằng đường dây này quy mô không nhỏ. Thường những vụ vận chuyển ma túy thường chỉ sử dụng giấy gói là nhiều. Còn việc sử dụng hình thức chính quy như thế này thì Blake và nhóm người đội S.W.A.T cũng lần đầu tiên mới thấy.

Một người mặt đồ cảnh sát lúc này sau khi nói chuyện xong với mọi người cũng đi về phía nhóm người Thiếu Kiệt. Hắn nhìn qua trên đất những gói thuốc được mở ra xác nhận bên trong toàn ma túy cũng thở dài.

Bên ngoài không ít báo chí đang chờ đợi lấy tin tức để công bố ra ngoài. Hiện công lao này lại để cho nhóm người vô gia cư kiếm được. Việc này đồn ra ngoài cảnh sát cũng không có mặt mũi gì. Bước đến trước mặt Blake người này mới vội lên tiếng.

-Chào cậu tôi là Bailey người của FBI cậu làm sao biết được nhóm người này cất giấu ma túy ở đây thế?

Blake lúc này nhìn qua Thiếu Kiệt. Hắn cũng không phải là người thật sự tìm ra những thứ này. Nếu không có nhóm người Thiếu Kiệt ở đây hắn

không biết được chuyện gì sẽ xảy ra. Không sớm thì muộn, người trong nhóm của hắn sẽ phải đối mặt với cảnh tượng vừa rồi. Vì bọn hắn thật sự không biết có ma túy cất giấu ở đây.

Thấy Blake nhìn Thiếu Kiệt mà không trả lời mình Bailey cũng hiểu mình hỏi sai người nên cười cười định lặp lại câu nói của mình với Thiếu Kiệt nhưng hắn đã lên tiếng trước.

-Ông đừng hỏi tôi! Tôi chỉ mới đến đây thôi vốn đi thăm những người vô gia cư một chút không ngờ lại gặp tình cảnh này. Vốn vừa mới thoát chết nên muốn làm gì đó cho cộng đồng tỷ thôi.

-Việc này sợ rằng không đơn giản như cậu nói. Số hàng tuy là không lớn chỉ vài kỳ nhưng không chừng ở xung quanh đây vẫn còn. Vì thế bọn người này mới triển khai súng ống như thế này. Báo chí nhất định sẽ triển khai tin tức rầm rộ

Bailey lúc này nhìn qua hiện trường nói rõ cho Thiếu Kiệt biết. Việc này báo chí chắc chắn sẽ chụp ảnh lên hình tuyên dương các thứ. Thiếu Kiệt lúc này cũng suy tư một lúc mới nói.

-Chuyện này không được tiếp xúc báo chí làm rầm rộ không có lợi cho công việc của tôi. Việc này hoàn toàn không thể thực hiện được. Các ông cũng đừng lo tôi sẽ không tiết lộ chuyện này đâu.

Thiếu Kiệt không muốn lộ diện trên mặt báo với tin tức. Nếu phát sinh chuyện này chắc chắn sẽ có khá nhiều người trong nước sẽ biết hắn ở đâu, mà việc này lại gây bất lợi không nhỏ cho Thiếu Kiệt. Dù trên phương diện nào đi nữa thì hắn cũng không muốn phát sinh chuyện này.

-Thôi được nếu cậu đã nói vậy bên chúng tôi sẽ cố gắng đè việc này xuống nhưng chắc chắn sẽ có một vài trang báo dạng thông tin quần chúng thì chúng tôi hoàn toàn không cấm được.

Bailey nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng gật đầu hẳn thấy việc này cũng khá đơn giản chỉ cần đem việc này không công bố rộng rãi. Dù cho có nhiều cảnh sát hay là những thứ liên quan ở khu này sẽ không ít lộn xộn. Nhưng mà cũng không đến độ rắc rối. Chỉ cần không biết rõ nhận trách nhiệm về cảnh sát phá án tìm được ma túy thì tin tức đó cũng chỉ là tin tức phổ thông ở đất nước này.

-Theo tôi không cần phải lo! Hiện tại những thông tin về 1549 đã đủ sức hút họ không cần phải đòi tin đến mức tham gia nhiều vào vụ việc này đâu các ông cũng biết vấn đề vừa xảy ra hay hơn là những việc bắt được tội phạm người buôn bán ma túy của cảnh sát nhiều. Họ đã có anh hùng của mình không cần phải có Thêm một nhóm người anh hùng nữa.

Bailey lúc này cũng gật đầu. Tin tức về máy bay rơi mà mọi người trên máy bay đều sống sót thì truyền thông hiện nay đều xem đó là tin tức quan trọng dễ dàng tiêu thụ nhất nên họ phải tập trung vào những tin tức đó. Còn những việc như thế này chỉ có một vài phòng viên mới vào nghề hoặc còn đang thực tập mới đi lấy tin.

Nhìn về Blake đang đứng xem khám xét cân khối lượng ma túy bên cạnh Bailey mới chợt nhớ ra bên ngoài có một nhóm người muốn gặp hẳn nên nói

-À! Bên ngoài có khoản chục người nói là quen biết với anh Blake đây không biết có phải không nếu không thì chúng tôi cho người đuổi đi.

-À không cần họ đến vì tôi gọi. Chắc có lẽ lúc về đây thấy cảnh sát bao vây nên họ chỉ có thể ở bên ngoài. Không sao để bọn tôi ra ngoài là được.

Blake lúc này mới đáp lại lời của Bailey. Vốn định đi ra ngoài nhưng Jackson lúc này bước ra ngăn lại nói.

-Giờ ra ngoài khác nào báo chí phóng viên bên ngoài lấy ảnh chụp hình không khéo lại um sùm đẩy anh! Thôi leo rào đi ra bằng đường khác.

Không thì cảnh sát đi rồi họ xông vào đây cũng không ổn đây.

-Ừ nhỉ quên mất Thiếu Kiệt! không muốn gặp báo chí.Được rồi hỏi xem bên cảnh sát còn cần chúng ta hỗ trợ gì không. Nếu không thì rời đi. Như thế cũng tốt hơn.

Jackson nhắc nhở nên Blake lúc này mới giật mình nhìn qua Thiếu Kiệt gật đầu một cái. Hẳn qua lời nói của Thiếu Kiệt cũng biết được là việc tiếp xúc với báo chí phóng viên không tiện. Bởi chỉ cần xuất hiện những người đó sẽ bu lấy họ mà không buông ra cho đến khi lấy được tin tức họ cần.

Dạo quanh một vòng lấy dấu vân tay và một số thứ khác hỗ trợ cho cảnh sát Thiếu Kiệt mới thở dài một hơi. Xem như lần này hần thoát nạn. Nhưng trong đầu hần lúc nào cũng tồn tại một câu hỏi. Người cất giấu ma túy kia sao lại chết. Và vì sao hần có số lượng ma túy này lại không lên bán đi chuyển đến ở một nơi khác. không phải sống cảnh vô gia cư như thế này.

Nhưng đó chỉ là thắc mắc của hần về một sự khó hiểu. Còn sau khi đã làm xong hết thủ tục của cảnh sát Thiếu Kiệt lúc này cũng để lại số điện thoại của mình cho Bailey đi theo hai người Blake. Đến ngay một bờ rào không cao. Vừa qua khỏi đầu của Blake mọi người lấy thùng sắt rỗng úp xuống làm bộ đỡ leo rào ra bên ngoài thoát đi để không phải bị lên báo.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 410: Tới Washington Trước (Chưa Beta)

Rời khỏi nơi thị phi nhóm người Thiếu Kiệt nhanh chóng được Blake cho hội họp cùng với nhóm người của mình. Sau khi kể rõ chi tiết mọi việc vừa xảy ra và những gì Thiếu Kiệt muốn ở họ. Ngồi trong một cái bàn gia đình ở công viên bàn chuyện đại sự đây là lần đầu tiên họ làm cũng là lần duy nhất trên thế giới có một nhóm người làm như vậy.

Sau khi Blake nói rõ hết với mọi người lúc này Thiếu Kiệt nhìn qua một lượt mới nói.

-Cách bạn có thể không biết. Ở đây ngay tại đây nước của các bạn. Nhóm ma túy tôi chặt đứt kia lúc nào cũng có thể hoạt động lại. Bởi nguồn cung chất gây nghiện bọn chúng có thể lấy từ tam giác vàng. Và khi thành phẩm giống như những gì Blake và Jackson đã thấy. Mỗi người được nhờ đem một cây thuốc vào đất nước các bạn. Một trăm người một trăm cây nếu tập đoàn ma túy này còn tồn tại nó vẫn luôn đem nguy hiểm đến sự an bình của mỗi quốc gia trên thế giới. Các bạn có muốn thấy sau này những người thanh thiếu niên trong nước ảnh hưởng bởi tập đoàn này không?

Mọi người lúc này im lặng. Chỉ có Blake là đang suy nghĩ, hắn thấy tận mắt được cả hình thức công phu của từng bao thuốc. Nó có thể đi qua hải quan theo dạng xách tay. Vấn đề này sẽ là một vấn nạn bạn không thể bắt họ tháo toàn bộ thuốc lá ra khỏi bao.khi nó còn niêm phong một cách cẩn thận. Việc này đem lại quá nhiều thứ phiền hà không đáng có.

-Tôi đi với cậu! Trải qua việc cậu nói tôi cũng hiểu có những thứ phải có người ngăn chặn nó từ khi mới khởi đầu. Đối với chiến tranh hi sinh nơi

chiến trường không đáng sợ bằng việc trở về từ chiến trường thấy được người thân, con cháu chúng ta sau này vì thứ độc hại này mà giết chết cả một thế hệ.

Một người trong nhóm người của Blake nhìn Thiếu Kiệt nói ra suy nghĩ của mình. Lời của hắn cũng cảnh tỉnh không ít người trong lúc này. Ai cũng hiểu ra chiến trường bảo vệ đất nước gì giữ hòa bình chỉ đổ máu chết là chuyện đơn giản đối với họ. Nhưng chính mắt mình nhìn thấy những thứ độc hại cho thế hệ con em của mình sau này đi vào trong nước mà không có cách ngăn chặn thì đó là một việc tồi tệ.

-Nếu mọi người đều đồng ý thì tôi sẽ chu cấp đầy đủ không thiếu bất cứ thiết bị súng ống quân dụng đúng nghĩa nào. Tôi cam đoan với các bạn bao nhiêu người tôi cũng nuôi được. Tôi có tiền sẵn sàng trả cho các bạn với lương hắn năm của một quân nhân của đất nước các bạn hoặc có thể hơn. Cái tôi không có chính là kỹ năng của các bạn. Những người như mọi người giúp sức của mình. Hiện tại với những người của mình với cơ sở kỹ năng không được tốt tôi hoàn toàn ở thế yếu hơn bọn họ rất nhiều.

Thiếu Kiệt nói ra một câu chắc chắn cũng nói rõ tình trạng của Vô Ảnh cho những người này biết. Bởi hắn qua những thông tin của mình thu thập được với số lương mười sáu ngàn đô bốn mươi ngàn đô tùy theo cấp độ quân nhân đang được trả lương hắn hoàn toàn đầy đủ khả năng làm việc của mình.

-Được chúng tôi theo cậu. Dù sao nơi này sắp tới cũng chẳng có người vô gia cư nào nữa đâu mấy tháng qua họ cũng có một số tiền cần thiết cho cuộc sống của mình rồi.

Một người đứng lên nhìn Thiếu Kiệt trả lời lại hắn. Việc tìm ra ma túy ở nơi này trở thành điểm nóng cảnh sát tuần tra và những vụ kiểm tra thương xuyên sẽ chẳng có người vô gia cư nào ở lại đó là điều không phải bàn cãi. Blake lúc này cũng gật đầu nhìn mọi người của mình đồng ý nói.

-Chúng ta lần này sẽ bảo vệ Thiếu Kiệt ở đất nước chúng ta. Sau đó cùng Thiếu Kiệt về nước. Thông qua các phương diện du lịch hoặc hợp tác lao động để đến cho những người sau này đến quốc gia của Thiếu Kiệt bổ sung lực lượng cho chúng ta. Và song song đó đào tạo một số người hiện tại của Thiếu Kiệt mọi người đồng ý thì xem còn cái gì cần thiết ở đây thì rời đi.

Blake lúc này nói ra việc sắp xếp của mình tạm thời. Hắn cũng không biết những người này còn đồ đạc gì ở nơi này không nên mới nhắc nhở để mọi người lấy thứ cần thiết. Mọi người lúc này cũng lắc đầu dường như với họ trên người chỉ có mỗi bộ đồ và những vật khác hầu như là không có. Trong khu vô gia cư ai lại để lại đồ gì của mình khi ra ngoài. Trừ khi món đó chẳng chút giá trị nào.

-Thôi hiện tại mọi người cần mua một ít đồ đi nhà hàng gần đây ăn uống chắc được. Sau đó về khách sạn tôi sẽ đặt phòng cho mọi người.

Thiếu Kiệt thấy việc này an bài như thế tạm thời là an toàn. Chỉ cần sắp xếp chỗ nghỉ ngơi cho những người này vài ngày sau đi washington xong lại trở về nước lúc đó mua vé máy bay đồng loạt như thế thì cũng không rắc rối lắm.

Một người lúc này mới lên tiếng hỏi Thiếu Kiệt bởi hắn thấy số người bên mình không ít mà ở khách sạn trừ khi là đặt phòng trước nếu không làm sao mà có số lượng phòng đủ ở một khu cho nhóm người mình nên mới nói.

-Sợ là khách sạn không có phòng thôi. Hiện tại vụ máy bay rời khiến cho những phòng khách sạn được trưng dụng để cho hành khách của chuyến bay may mắn kia ở lại hết rồi còn không thì tiền phòng cũng quá cao.

Đem suy nghĩ trong lòng mình nói ra cho mọi người. Thiếu Kiệt cũng cảm giác hắn nói có lý dù sao thì không phải nơi nào cũng đủ chứa một

đồng người như thế này. Đang suy nghĩ cách nào tốt nhất thì Jackson lúc này mới lên tiếng nói với Thiếu Kiệt.

-Như thế không tốt lắm. Tôi nghĩ hiện tại chúng tôi đi ăn uống một chút câu nói là vài ngày nữa cậu phải đi Washington đi. Như thế thì cấp cho chúng tôi ít tiền bọn tôi sẽ lái xe đến đó trước đem những việc có thể làm sắp xếp. Thay vì tốn tiền đi máy bay với lại phòng khách sạn chúng ta tiết kiệm được một ít để mua những trang thiết bị hỗ trợ ở Washington.

-Được đây Jackson sẽ đưa người đi Washington trước tôi sẽ ở lại đây với cậu bàn một chút chuyện.

Nghe được Jackson nói thế Thiếu Kiệt suy nghĩ một lúc mới gật đầu. Hắn cũng biết việc mua thiết bị hỗ trợ của Jackson là gì. Mà như thế thì cũng không việc gì phải lo lắng bị tập kích giống như hôm nay ở thế bị động sẽ không xảy ra.

-Ừ ý kiến hay đấy. Để Công Toại và Bảo Huân đi cùng với họ luôn. Mà các anh mua Thiết bị hỗ trợ chắc cũng không quá khó khăn đi. Tôi chỉ sợ mua nhiều như thế người ta sẽ không bán cho các anh thôi. Với lại mua nó xong về quốc gia chúng tôi cũng không đem theo được.

Thiếu Kiệt cũng có chút lo lắng. Số lượng súng ống và trang bị cần thiết mua cho họ ở đây như thế này tốn một khoản tiền chưa kể đến khi về lại không đem về được thì có vẻ phí.

-Cậu không cần lo lắng đâu. Đối với súng ống việc sử dụng xong có thể bán lại cho một số chợ đen vẫn ổn. Hầu như trên những nơi đi qua đều có bán súng chỉ cần có hàng họ mua là được khi đó sử dụng xong bán lại thu tiền về là được. Còn mua nhiều hay ít cậu không cần lo đâu chúng tôi chỉ mua vài cây súng lục giá cũng không cao.

Blake giải thích việc các súng ông mua được sau khi không dùng có thể bán lại cho những người buôn bán chợ đen cũng thu về được một số tiền

Thiếu Kiệt cũng hiểu ra ở đất nước này súng ống quá thông dụng nên việc này không phải khó khăn.

-Ừ vậy thôi! Đi mua một số quần áo cần thiết rồi đi ăn, À mà phải mua xe cho mọi người đi từ đây đến washington nữa chứ.

Nghe lời nói của Thiếu Kiệt Jackson cũng cười cười vỗ vai hăn lắc đầu.

-Xe cần gì phải mua. Ra bãi rác đây! Lát nữa vài người lấy vài chiếc đồ xăng đi đường là được. Miễn là trông nó còn mới thì cảnh sát cũng không để ý trừ khi nó quá cũ thôi.

-Tôi nói các anh có nhiều điều kiện thế mà không biết kinh doanh nhĩ. Các anh chỉ cần lấy xe của còn mới đó nhập về nước tôi cũng kiếm bộn tiền vậy mà lại không làm thật chẳng hiểu nổi.

Blake nghe Thiếu Kiệt cảm thán trách móc bọn họ không biết cách kiếm tiền mới lắc đầu nói với hăn. Vì biết Thiếu Kiệt có nhiều tiền thuê bọn hăn thì cậu nhóc trước mặt hăn cũng phải là người có kinh doanh. Mà đầu óc người kinh doanh thì luôn luôn linh hoạt trong mọi thứ đều có thể nhìn ra cơ hội của chính mình.

-Cậu cứ nghĩ ai cũng là dân kinh doanh như cậu sao? Chúng tôi quen biết ai? Tiền đi máy bay qua nước cậu kiếm đối tác còn không có ở đó lấy xe xong tiền đâu mà làm giấy tờ?

Thiếu Kiệt nghe Blake nói về những thứ khó khăn mà hăn sẽ không thực hiện được nếu không có tiền làm cho Thiếu Kiệt mới nhớ đến những giấy tờ cần thiết phải có để nhập cảnh một chiếc ô tô đã qua sử dụng từ nước ngoài.

Hình thức này không lạ một số xe mới đều như thế muốn bị đánh thuế thấp khi nhập vào trong nước họ thường cho xe chạy vài vòng cho nó có trạng thái khai bảo hải quan là xe đã qua sử dụng. Vì hiện tại trong nước

chỉ có vài doanh nghiệp nước ngoài sản xuất ô tô xuất ra thị trường còn một số ô tô của nước ngoài nhập về trong nước đều được gắn mác đã qua sử dụng.

Xe của quốc gia này hầu như là chạy quá số quy định đều phải đem vào bãi rác. Tùy theo bãi rác đó có người hoạt động tái chế nghiền nát ô tô ra đóng lại thành khối thép chuyển cho nhà máy sản xuất thép để tái chế hay không lại là một chuyện khác.

-Ấy Thôi quên chuyện đó đi mọi người đi nào.

-Ừ thôi mọi người tập trung đi mua vài bộ đồ rồi kiếm một nhà vệ sinh công cộng vào tắm đờ thay đồ. Vài người đi kiếm xe chuẩn bị lát nữa xong rồi lên đường.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 411: Lấy Lòng Với Đối Tác (Chưa Beta)

Cám ơn độc giả toannv53 đã ủng hộ 1 kim đậu để góp tiền đóng tiền nét cảm ơn bạn nhiều.. Thank mọi người đã ủng hộ mua chương theo dõi góp thêm giúp tác có thêm thu nhập cảm ơn mọi người.

Chỉ vài giờ sau đó những người của Jackson lên đường cũng với Công Toại và Bảo Huân. Thiếu Kiệt trở về khách sạn lúc này về tới khách sạn Thiếu Kiệt phải làm lại thủ tục thay đổi hai người của mình bằng Blake. Thấy có sự thay đổi về số người và số phòng bị giảm đi một người nên nhân viên lễ tân mới có thắc mắc với Thiếu Kiệt.

Việc này cũng không mấy là lạ việc thay đổi người ở trong khách sạn thường phải báo lại với lễ tân nên Thiếu Kiệt cũng vô tư trả lời cô.

-Không hai người ấy đi washington chuẩn bị các thứ để có thể tiến hành công việc của tôi ngay khi tôi đến nơi. Đúng ra là chúng tôi sẽ đến sớm để tiếng hành công việc này. Nhưng vì máy bay rơi một số thứ chìm dưới đáy sông Hudson nên phải ở lại đợi tới ngày kia mới đi.

Thiếu Kiệt cũng không kể rõ tại sao nhóm người hấn ở lại nơi này mà chỉ giản lượt một cách tốt nhất. Và lý do đợi đồ chuyển đến cũng là một lý do chính đáng. Tiếp viên cũng được biết nhóm người Thiếu Kiệt là một trong một trăm năm mươi lăm người thoát chết từ máy bay. Việc đồ đạc bị mất trên máy bay cần phải ở lại để chuẩn bị vật dụng cần thiết để làm việc cũng là điều hiển nhiên.

-Vâng! Tôi sẽ ghi chú lại cho cậu. Chắc Blake là người đến sau vì các anh bị như thế nên cũng ở lại đây chờ phải không cậu để tôi vào thời gian

lưu lại khách sạn.

-Ừ anh ta ở đây vài hôm rồi sẽ đi cùng chúng tôi! Thời gian ở lại cũng như thế. Vậy nhé chúng tôi lên phòng đây có việc gì thì chúng tôi gọi nhân viên hỗ trợ sau.

Làm xong thủ tục cho Blake ở quầy lễ tân cả bốn người đi vào thang máy di chuyển lên trên lầu nơi họ đã ở hôm qua. Bây giờ trong sảnh khách sạn từ một góc của quán cà phê của khách sạn hai người đàn ông đứng lên đi về phía lễ tân.

Người lễ tân thấy hai người đến cũng mỉm cười gật đầu một cái nói.

-Họ sẽ ở đây hai ngày sẽ đi Washington. Hai người kia đã đi trước rồi. Hiện tại còn bốn người, Tôi chỉ có thể cung cấp được bao nhiêu đó thôi việc này đã làm trái với việc giữ bí mật của khách hàng rồi. Tiền của tôi đâu?

Lucas lúc này cũng gật đầu. Hắn biết nhóm người Thiếu Kiệt sẽ ở lại đây hai ngày đã là quá đủ cho bọn hắn chuẩn bị những thứ cần thiết và điều động người. Lấy trong ví của mình hai tờ tiền mệnh giá một trăm đô đưa cho người lễ tân. Lucas lúc này mới bỏ kính xuống nhìn người lễ tân nói.

-Cô yên tâm chỉ cần cô không nói. Hai người bọn tôi không nói sẽ không ai biết điều gì. Chỉ cần như thế là được cô vẫn làm việc của cô mà không ảnh hưởng tới người nào khác.

Người nữ tiếp viên lúc này cũng gật đầu. Cô lên nhận lấy số tiền mà Lucas đưa. Xoay người Lucas lúc nói với người bên cạnh đi cùng mình.

-Để tao gọi điện cho Aaron báo cáo tình hình. Tìm chỗ nào có thể quan sát được người ra vào của khách sạn ngó cái đã xem Aaron tính toán chuyện này như thế nào.

Đợi cho ra khỏi khách sạn Lucas mới lấy điện thoại. Nhấn vào số cuộc gọi đã gọi đi có sẵn sau một hai tiếng chuông chờ đơn điệu mặc định. phía bên kia mới có âm thanh vang lên một giọng nói.

-Tình hình sao rồi. Biết những ngày sắp tới nó làm gì chưa để tao còn lên kế hoạch giao dịch súng ống.

-Vâng sếp! Hiện tại theo thông tin có được hai ngày nữa nó đi washington có thể là bàn chuyện làm ăn ở chỗ đông người hoặc là buổi họp mặt đó có nhiều người không an toàn nên nó cho hai người vệ sĩ mình đi qua bên đó sắp xếp trước rồi. À mà bên nó mới có thêm một thằng vệ sĩ tây đen. Tổng hết luôn cả nó là sáu người.

Lucas lúc này trả lời điện thoại một cách kính cẩn. Việc nói chuyện như thế này cũng không làm người bên cạnh hấn ngạc nhiên mà chỉ chăm chú lắng nghe xem người bên kia điện thoại sẽ căn dặn việc gì để bọn họ Thực hiện.

-Cũng tốt hốt gọn một ồ luôn cũng được. Còn mấy thằng nữa chiều nay sẽ đến sân bay. Chiều nay hai đứa mày đi Washington xem coi ở đó sắp có tổ chức sự kiện gì không. Nếu có thì chắc chắn thằng nhóc đó sẽ phải tham gia. Với lại ở bên đó chia nhau đi mua súng luôn. Cũng may tao đợi biết tin nó mới quyết định giao dịch súng. Chỉ cần bọn mày qua bên đó tao sẽ cho người giao dịch đồ với bọn mày. Nhớ xem coi hai thằng vệ sĩ kia thế nào. Được đem theo cả Connor để nó nhìn mặt. Giờ thì cứ ở đó cho đến khi có người đến thay bọn mày rồi đi. Bay trong nước nên không cần phải đăng ký gì trước đâu.

Âm thanh của Aaron giao việc cho Lucas và người bên cạnh hấn làm cho hai người lắng nghe điện thoại bên ngoài cũng gật đầu. Bây giờ Lucas biết mình chỉ cần trông chừng ở đây đến chiều rồi sẽ có người khác thay thế. Hấn chỉ sợ là phải ở đây túc trực đến khi Thiếu Kiệt đi hấn mới đi theo thì thời gian theo dõi thật sự là chán chết.

-Vâng thẳng Connor chắc chiều cũng được xuất viện rồi. Em sẽ kéo nó đi luôn. Chỉ sợ nó ám ảnh việc máy bay rơi thôi. Nhưng em nghĩ chắc sẽ thuyết phục được nó.

- Thuyết phục cái gì mà nói với nó. Nó mà không lên máy bay tao bắn bỏ. Mẹ làm xong nhiệm vụ cũng phải đi máy bay về. Nó định ở lại bên này làm ăn mà ả.

Lucas nghe được như thế tuy trời đang lạnh nhưng trên trán hắn lúc này cũng túa ra một giọt mồ hôi. Vâng dạ vài câu rồi cúp máy hắn mới nói với người bên cạnh mình.

-Má chiều nay tao với mà đi thuyết phục thẳng Connor đi. Mẹ nó không xong là chỉ sợ chôn xác tại đây chung với nó đó.

Người bên cạnh cũng nghe được cuộc hội thoại vừa rồi với Aaron nôm gât đầu như cái mà. Hai người ngồi ở một quán ăn gần đó có thể quan sát lấy lối ra vào khách sạn cũng thở ra một hơi.

Còn tại một căn phòng khách sạn khác một người đang quân trên người mình một cái khăn tắm hắn vừa cúp máy điện thoại với Lucas xong suy nghĩ điều gì đó cầm điện thoại đi lại vài vòng trong phòng rồi lại ngồi xuống cạnh giường nhàn vào một số điện thoại trong danh bạ của mình.

Hắn thấy sau khi Connor bị cảm lạnh do rơi máy bay xuống sông hudson hắn gọi cho Khun Chang xin thêm người và báo cáo tình hình cho Khun Chang biết việc khó ra tay khi Thiếu Kiệt cố vệ sỹ đi cùng là việc làm vô cùng chính xác. Giờ đây hắn chỉ cần gọi điện cam đoan đã nắm được tung tích của Thiếu Kiệt và lập kế hoạch ám sát nữa là mọi thứ xong việc có thể trở về nhận thưởng.

Âm thanh điện thoại đổ chuông vang bên tai hắn cho đến khi Khun Chang bắt máy.

-Sao rồi! Mà mà báo là không có tin tức thì ở mẹ bên đó luôn cho tao đừng về đây nữa. Để mất dấu nó vì rơi máy bay tao không trách nhưng giờ mà với người của mà kiểm nó không được nữa thì đừng về.

-Áy! Anh Chang em kiểm được nó rồi! Cũng biết được chút tin tức. Hai ngày sau nó đi washington dự hội nghị hay bàn bạc công việc gì đó. Lúc đó biết rõ cụ thể địa điểm em với lại những người của mình ra tay luôn. Mà Anh người em xin thêm lên máy bay chưa anh Chứ nó tới sáu người ám sát bằng súng thì được nhưng chỉ sợ bất trắc thôi.

Khun Chan lúc này nghe được những gì Aaron báo cáo cũng gật gù đáp lại hẳn.

-Mày yên tâm sáu người bọn mày cứ lo làm việc đi. Sáu thằng mày cần đã lên máy bay cách đây ba giờ rồi chắc chiều sẽ tới bên đó. Còn hàng chuyển đi lần này qua trót lọt hết đúng không?

-Vâng anh em để hai đứa xuống hàng đem về hết rồi. Giờ chỉ cần đợi tôi nay cho tụi Lucas bay qua bên Washington rồi giao dịch lấy vài cây súng bên đó thực hiện công việc nữa là xong.

Aaron lúc này trả lời câu hỏi của Khun Chang như chắc chắn việc này sẽ nằm trong tầm tay. Bởi hẳn quá thường xuyên giao dịch như thế này. Bên ngoài là võ thuốc lá cho dù kiểm tra cũng không ai có thể tháo hết được từng bao thuốc bên trong.

Nhưng Aaron cũng phòng ngừa chuyện này nên hẳn luôn đem theo một cây thuốc thật khi nào kiểm tra thì chỉ cần lấy cây thuốc đo ra làm kiểm nghiệm. Bộ phận hải quan thì bọn chỉ cần kiểm tra một cây thuốc đã là quá lắm huống chi cả mười thùng thuốc lá nếu kiểm tra thì không biết bao giờ mới xong. Mà đó là lý do tại sao những chuyến hàng như thế này luôn thuận tiện và đạt được hiệu quả cao.

-Ừ! Nhận tiền xong cứ chia ra đem về cho tao là được giữ lại bao nhiêu cần thiết làm việc thôi là được Nhớ tao phải muốn thẳng nhóc đó chết mới lấy lòng với người hợp tác với mình. Mà thấy việc lợi ít chuyển hàng đi bằng những cây thuốc lá con niêm phong nhãn mác của công ty làm ra có lợi thế nào rồi đấy.

-Vâng anh cứ yên tâm em sẽ làm việc này thật chu toàn. Chuyên này cứ để em lo là được. Người có đủ kế hoạch lịch trình có sẵn thì nó chạy không thoát đâu anh. Đối tác của mình như thế này thì dù cho mình có tăng số hàng lên thông qua đường giả mạo thuốc lá này số lượng lớn cũng chẳng sao.

Lucas lúc này cũng nịnh nọt với Khun Chang hẳn hiểu lúc này mình nên nói điều gì là tốt nhất. Ai cũng thích nghe lời mát tay mà Khun Chang cũng là con người nên không thể tránh khỏi cá sự yêu thích này.

-Cẩn thận đấy! Mình giao hàng qua bên đó được vì hàng chất lượng thêm vào đó là cách thức hết sức an toàn bọn mexico không làm được. Nên chắc chắn việc này thành công chỉ cần không có thẳng nhóc đó cản tay cản chân thì hàng mình xuất ra ngoài càng nhiều. Bọn mày cũng có nhiều tiền hơn. Thôi lo cho xong chuyện đó đi.

Khun Chang căn dặn Aaron một lần cuối rồi cúp máy. Còn Aaron lúc cũng dạ vâng vài tiếng cho đến khi không còn âm thanh của Khun Chang nữa. Hắn mới nằm ngửa ra giường suy nghĩ đến việc tiền tài sẽ đến ngày một nhiều và địa vị trong mắt của hắn Khun Chang làm cho hắn cảm thấy thích thú.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 412: Pháo Đài Di Động (Chưa Beta)

Cám ơn độc giả game123 đã ủng hộ 1 kim đậu để góp tiền đóng tiền nét cám ơn bạn nhiều.. Thank mọi người đã ủng hộ mua chương theo dõi góp thêm giúp tác có thêm thu nhập cám ơn mọi người.

Nguyên một buổi chiều hôm đó cùng với Blake Thiếu Kiệt nói rõ tình hình tại sao hắn lại đối đầu với người của Tam giác vàng. Ngay cả Anh Hào cùng với Tú Trinh lúc này cũng chăm chú lắng nghe. Thiếu Kiệt chỉ kể tình tiết quan trọng những vẫn lấy được sự thu hút của những gì hắn đã trải qua với việc đụng độ và cái chết của Ngô Trực.

Thiếu Kiệt hẳn hiểu rõ những việc này giờ không còn là bí mật với những gì cần thiết để cho Blake nắm bắt được tình hình mà vạch ra kế hoạch đào tạo cùng với đấu tranh với nhóm người cuả Khun Chang thì đây là điều cần thiết.

Nhưng nghe được những gì Thiếu Kiệt kể qua các sự việc đã diễn ra. Hắn cũng không ngờ tới những gì đã xảy ra với người Thiếu Niên trước mặt mình. Trâm ngâm thật lâu mới đưa ra được những phương án cần thiết cho Thiếu Kiệt.

-Nếu nói như thế thì quả thật chúng ta đang ở thế yếu. Cậu cũng biết những năm 1990 vùng tam giác vàng có thể đã tự trang bị quân lực đến ngay cả vũ khí hiện đại lúc đó cũng có. Tiền tài để sắm vũ khí họ không thiếu. Cái họ có nhiều nhất là những người bản địa sẵn sàng gia nhập vào thế lực của họ. Tôi cũng chưa định hình căn bản năm mươi người của cậu

ra sao. Nhưng xem ra cậu cần phải bỏ rất nhiều tiền để có thể nâng cấp cho những quân nhân của cậu đó là ý kiến của tôi.

Blake đem những đánh giá khách quan của mình qua những gì Thiếu Kiệt kể để cho hẳn biết rằng hiện tại chưa đánh giá thực chiến của năm mươi người trong Vô Ảnh thì những việc khác hầu như đều xây dựng bằng con số không.

-Tôi cũng hiểu điều này. Hiện tại về vấn đề trang thiết bị của quân nhân chúng tôi chỉ có bộ đàm vô tuyến một số camera mua lại từ nước ngoài ngoài ra không có công cụ nào hết theo anh thì cần những gì nữa. Cứ lên danh sách tôi sẽ tính toán mà mua sắm những thứ đó về cho Vô Ảnh.

-Nếu cậu đã hiểu điều này thì tôi không giấu. Một người quân nhân chúng tôi mỗi khi ra trận trên người trang bị các thiết bị đi kèm theo không dưới mười lăm ngàn đô nhưng với điều kiện của quốc gia các cậu thì con số này hạ xuống thậm chí một ngàn đô là cao. Nên việc sống sót của các thành viên trong quân đội của cậu chỉ được khoảng hai mươi phần trăm đó là dựa theo kỹ năng vốn có mà thoát hiểm thôi.

Anh Hào tuy biết có sự chênh lệch nhưng không nghĩ đến việc chênh lệch bảo toàn an toàn cho quân nhân của nước mình lại thấp như thế nên trầm ngâm nhìn Thiếu Kiệt.

Nghe được những lời của Blake Thiếu Kiệt cũng suy nghĩ khá nhiều trong quân lực người lính luôn là người đối mặt với nguy hiểm nhiều nhất mà con số hai mươi phần trăm để sống sót là quá thấp cho một chiến trường.

-Việc khắc phục những thứ này ngoài đập tiền mua những trang thiết bị áp giáp chống đạn súng ống và các thiết bị liên lạc kèm theo đó là những thứ thiết yếu cho một binh sĩ là một điều cậu nên suy nghĩ. Nếu đánh trực

diện chắc chắn cậu sẽ không thắng được Khun Chang nhưng nếu đánh bằng bẫy thì lợi thế hơn.

Tú Trinh, Với Anh Hào lúc này cũng nhìn lấy Blake họ không thiếu cách đánh bằng bẫy mà hẳn nói nghĩ là gì. Vì nếu bẫy thì bẫy đó làm cách nào thực hiện chưa kể đến là đâu phải cái bẫy nào người ta cũng tự chui đầu vào.

Thiếu Kiệt nghe Blake nói như thế cũng trầm ngâm hẳn suy nghĩ thật nhanh chóng rồi mới nhìn lấy Blake hỏi.

-ý anh là tôi làm con mồi dụ dỗ cho người của Khun Chang ra tay với tôi rồi những thành viên khác ra tay triệt tiêu từng người sao. Như thế khá lâu dài à. Mà chưa kể không biết hiệu quả hay không.

-Ừ không sai! Việc lấy cậu ra làm mồi nhử là tốt nhất. Nhưng với điều kiện bây giờ thì không thực hiện được. Tôi không biết ở quốc gia cậu như thế nào nhưng tôi nghĩ cậu nên trang bị cho mình pháo đài di động đi là được rồi đấy. Việc này cấp thiết ít nhất độ bảo vệ cũng cấp độ mười theo dạng dân sự là được. Nếu cậu đồng ý tôi sẽ liên hệ công ty làm pháo đài cho cậu.

Thiếu Kiệt lúc này hai mắt bừng sáng. Bởi hẳn biết Blake nói Pháo đài di động cấp độ mười của quân sự là như thế nào. Nếu một chiếc xe như thế thì bằng bởi quái thú của tổng thống.

Anh Hào với Tú Trinh đều không biết pháo đài di động là gì nên cũng ngơ ngác nhìn Blake. Anh Hào thì chưa nghe tới câu này dù hẳn ở trong quân nhân nhưng hẳn không học được nhiều như Hà Vi mà chỉ dựa vào nhiệm vụ với lại quân huấn nên cũng thắc mắc hỏi Thiếu Kiệt.

-Pháo Đài di Động là gì? Nghe quen quen hình như đã từng nghe ở đâu đó rồi.

-Ừ nó là xe bọc thép chống đạn đấy!

Thiếu Kiệt trả lời ngắn gọn cho Anh Hào hiểu. Bởi vì trong quốc gia tính ra cũng chỉ có vài chiếc đang chạy trên đường đường như nó đều dành cho nguyên thủ quốc gia còn ngay cả đẳng cấp của Hà Thúc cũng không sử dụng xe này. Bởi người lái xe bọc thép phải là một người quen tay lái có kinh nghiệm với xe tải trọng lớn và quán tính của xe mới có thể lái nó thuần thục.

-Nếu làm một chiếc bọc thép như của tổng thống thì có vẻ quá phô trương rồi. Mà ở nước tôi đi xe đó ra ngoài chẳng khác nào làm mục tiêu di động cho đối phương nhắm vào.

Blake nghe thế mới vỗ vai lắc đầu nhìn Thiếu Kiệt cười nói.

-Cậu không cần phải lo! Việc tạo một chiếc xe bọc thép theo yêu cầu của cậu họ sẽ cho người khảo sát ở đất nước cậu xe gì là phổ thông nhất. Sau đó sẽ đặt hàng bên hãng sản xuất xe đó một chiếc xe mới. Về Tháo toàn bộ xe ra và tùy theo cấp độ bảo vệ mà trang bị loại thép bên trong. Sau đó lại ráp xe trở lại như cũ. Nên chỉ cần loại xe phổ thông ở nước cậu là được không cần phải như quái thú.

Thiếu Kiệt lúc này mới biết được rằng hẳn có thể chọn loại xe tùy ý và có thể lựa chọn cấp độ bảo vệ cho xe. Như thế thì một chiếc xe phổ thông chạy trên đường cũng không quá nổi bật.

-Ừa nhưng mà nếu xe ô tô thì chỉ cần bắn vào bánh xe là xe cũng không chạy được như thế chẳng khác nào chịu chết. Trong xe cũng phải có vũ khí mới được chứ. Nếu giữ lại như bản gốc thì sao được.

Tú Trinh suy nghĩ một lúc mới nói ra ý kiến của mình. Không ít phim ảnh đã nói lên việc xe ô tô có một nhược điểm đó là bánh xe ô tô như thế thì xe không chạy được thành ra bị động không thoát khỏi người truy kích.

mà cô cho rằng như thế thì trên xe lúc nào cũng phải có nơi trang bị vũ khí để có thể bắn trả lại đối phương tấn công mình.

-Có thường bên trong ghế sau tùy theo chủ xe yêu cầu mà có thể để ở trong đó một khẩu AK một cây súng lục một bộ sơ cứu tạm thời. Còn về vấn đề bánh xe thì cô khỏi lo. Xe bọc thép của công ty này được trang bị trong bánh xe một loại mâm thép đúc kết nối. Khi mà xe bị thùng lốp nó vẫn có thể chạy thêm được ba mươi cây số nữa nên rất an toàn. Công ty này tạo ra quái thú của tổng thống mà. Mặt bằng sàn xe cũng được bọc thép chống bom nên cô cũng đừng cho là nó có điểm yếu.

Blake thấy Tú Trinh đang soi mói có chỗ nào để có thể tấn công một chiếc xe bọc thép hay không cũng bảo đảm luôn những nơi khác được bảo vệ an toàn. Thiếu Kiệt nghe thế cũng gật đầu đối với xe bọc thép theo dạng cấp độ mười dân sự thì nó thuộc về quái thú cỡ nhỏ có thể sử dụng được.

Một phần trang bị xe ô tô như thế cũng là việc nên làm hửn cũng không biết khi nào những người kia có đánh lén hay không.

-Ừ được đấy. Vậy anh xem báo công ty đó trang bị cho tôi khoản bốn chiếc xe như thế đi. Còn mọi người thì hai chiếc tổng cộng là sáu chiếc. hai chiếc bảy chỗ của để đi khi cần thiết còn bốn chiếc kia thì chia cho những người cần thiết bên cạnh tôi.

Blake nghe Thiếu Kiệt trang bị luôn cả xe bọc thép cho bọn người của mình cũng giật mình nhìn hửn. Bởi xe bọc thép dù cho ô tô loại thông dụng ở đất nước châu á không cao nhưng tiền bọc thép mới là vấn đề quan trọng có thể đội giá chiếc xe lên gấp ba lần với giá trị thực của nó.

-Đừng nhìn tôi như thế! Tôi nói rồi tôi không thiếu tiền. Anh có thể yên tâm.

Thiếu Kiệt hửn không thể nào nói cho Blake biết được rằng tiền hửn có thể mua được rất nhiều thứ kể cả máy bay riêng nhưng việc này thì hửn sẽ

không nói ra mình có bao nhiêu tiền cho Blake biết.

Nhưng nghe được Thiếu Kiệt bạo chi như thế cả Anh Hào cũng mở to mắt ra mà ngạc nhiên cả hai người cũng không biết được Thiếu Kiệt có bao nhiêu tiền bởi hắn đã nói việc này nằm trong vòng bí mật. Blake nghe thấy thế lưỡng lự một chút mới gật đầu nói với Thiếu Kiệt nói.

-Được tôi sẽ gọi người của công ty đó hai ngày sau đến gặp cậu nhưng mà tôi nghĩ nên đề nghị cậu ngay từ bây giờ. Bởi tôi thấy sự an toàn thật sự của cậu đang đối mặt với nguy cơ thật sự.

Anh Hào lúc này cũng căng thẳng. Thiếu Kiệt nhìn lấy Blake thắc mắc bởi hắn không hiểu tại sao Blake lại yêu cầu hắn phải trang bị và mặc áo chống đạn từ ngay thời điểm này.

-Cậu đừng nhìn tôi. Nếu hôm nay tôi không thấy những gói thuốc chứa ma túy đó tôi sẽ không yêu cầu cậu mặc nhưng mà tôi thấy đối thủ của cậu đã vươn tay rất dài ra tới đất nước tôi. Chỉ cần hắn bỏ tiền chắc chắn không ít người sẽ ám sát cậu. Vì thế tôi khuyên nên mua áo chống đạn và mặc vào người để bảo toàn cho cậu đi.

Nhắc nhở của Blake làm cho Thiếu Kiệt nhận ra hắn không thật sự an toàn ở đây. Bởi đến hắn còn phải giật mình khi thấy xuất hiện những cây thuốc lá rẻ tiền của quốc gia mình ở nước ngoài. Giờ Blake nhắc nhở hắn việc này làm cho hắn thấy được nguy cơ cần thiết cho chính an toàn của mình.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 413: Khu Quân Sự Có Cho Thuê (Chưa Beta)

Thấy được những gì có thể xảy ra Thiếu Kiệt cũng biết mình quá chủ quan trong việc bảo đảm sự an toàn cho mình. Nếu không có Blake nhắc nhở hẳn vẫn cho rằng hiện tại mình thật sự an toàn không phải lo lắng. Những lời cảnh báo của Blake không phải là không có lý do.

Hắn cũng gật đầu để cho Blake cùng với Tú Trinh đi mua cho mình áo chống đạn để đề phòng chỉ còn có Anh Hào ở lại đợi cho hai người đi rồi Anh Hào mới lên tiếng nói với Thiếu Kiệt.

-Thiếu Kiệt không ngờ cậu lại có nhiều tiền thế đấy? Việc trang bị như thế chắc chỉ cần thông qua Hà Thúc là được. Nhưng mà tôi nghĩ cậu sẽ bị cắt xén đồ đạc đấy. Ít nhất cũng ba phần.

-Việc này không lo hai hay ba phần gì đó cũng không phải là điều quan trọng. Cái cần thiết là nó thật sự hiệu quả. Hiện tại có bị Hà Thúc cắt xén quân trang cũng là chuyện bình thường thôi. Đang không biết Hà Thúc với những người bên quân đội sẽ cho nơi nào làm nơi tập trung quân nhân đây. Chữ trung tâm chính của Vô Ảnh có vẻ không ổn khi quá nhiều người.

Thiếu Kiệt cũng biết hiện tại số người ngày càng nhiều hơn những mà phạm vi của Vô Ảnh cũng chỉ có hạn doanh trại thì chắc chắn phải có nhưng hắn không biết Hà Thúc sẽ cấp cho mình nơi nào để thực hiện huấn luyện quân đội. Nên cũng khá băng khoản Anh Hào suy nghĩ một lúc mới nói với Thiếu Kiệt.

-Chắc cũng không đến nỗi nào đâu. Hiện tại có một số doanh trại nhìn bên ngoài bề thế nhưng thật sự bên trong cho các doanh nghiệp thuê làm

các việc khác rồi. Nếu Không có cậu có thể thuê lại cũng được những mà chắc không cần đâu.

-Ấy khu vực quân sự cũng cho thuê nữa sao? Nơi đó dành để quân huấn với những thứ khác sao lại đem cho thuê? Như thế thì còn gọi là khu vực quân sự nữa sao?

Anh Hào lúc này cũng trầm ngâm một lúc mới có thể trả lời cho Thiếu Kiệt biết. Bởi hẳn trước đây cũng nghĩ khu vực quân sự chỉ để dành huấn luyện quân nhân nhưng dần dần hẳn hiểu thêm chỉ có vài chỗ như thế làm đúng nghĩa vụ và chức năng của mình còn những nơi khác thì lại không như thế.

-Cậu cũng hiểu một số doanh trại số lượng quân nhân không nhiều. Những doanh trại đó lại nằm ở khu kinh tế. Nên việc cho thuê lại đất không sử dụng làm nhiều việc khác thu về ngân sách cho quân độ là điều hiển nhiên. Như doanh trại của bố tôi cũng vậy. Ba mặt là đã dành cho việc thuê rồi. Bên cạnh là xưởng sản xuất bê tông, công ty cơ khí máy bay, xưởng sản xuất gỗ đủ cả. Còn cho thuê lại vài cái nhà kho để các công ty lớn chứa đồ.

Nghe những gì Anh Hào nói Thiếu Kiệt biết việc này không phải đùa. Nếu không thì hẳn sẽ chẳng thể nào kể rõ việc như thế. Trầm ngâm một lúc hẳn mới gật đầu vì những gì Anh Hào nói. Hẳn có thể thông qua việc này thuê lại doanh trại.

Huống chi ở Thành phố Lưu Minh không hề thiếu doanh trại quân đội. Chỉ cần có thể hẳn có thể thuê lại một cái với doanh trại tư nhân trang bị quân đội cần thiết của chính mình với cấp bậc của hẳn chỉ cần nâng lên cao thêm vài bước nước thì có thể sử dụng quân đội đó cho quốc gia khi cần thiết chắc chắn Hà Thúc sẽ không nói gì được.

Nhưng đó là suy nghĩ của Thiếu Kiệt hẳn còn hiện thực thì phải đợi xem ý kiến của Hà Thúc ra sao thì lúc đó Thiếu Kiệt mới triển khai mấy cái khác được.

-Ừ! Vậy để hỏi Hà Thúc xem sao. Nhưng chắc là sẽ được. Hà Thúc lấy bớt quân trang mà không cấp các thứ khác thì sau này đường hòng được lợi.

Anh Hào chỉ biết cười hẳn biết Thiếu Kiệt có nhiều điều bí mật ngay cả bản thân hẳn cũng không được biết. Dù sao ở cấp độ của hẳn chỉ có thể biết vài thứ. Nếu ở cương vị như bố hẳn hoặc Hà Vi thì có thể biết về những bí mật của Thiếu Kiệt nhiều hơn.

Thiếu Kiệt Trải qua một buổi sáng và buổi chiều nhiều điều xảy ra nên cũng có chút mệt mỏi hẳn nằm ngủ trên giường của mình thiếp đi lúc nào không hay. Cho đến khi Blake và Tú Trinh đi mua đồ về và cả trong buổi chiều hẳn ngủ say như chưa từng được ngủ.

Anh Hào thấy thế cũng chỉ ngồi một bên canh chừng cho Thiếu Kiệt. Hẳn tuy mới tiếp xúc với Thiếu Kiệt không lâu nhưng hiểu rằng công việc trên người thiếu niên này nhiều hơn gấp hẳn cả mấy chục lần. Blake với Tú Trinh đi về cũng thấy thế im lặng cố gắng không phát ra tiếng động. Đợi một lúc Tú Trinh mới ra hiệu cho hai người Blake và Anh Hào ra khỏi phòng nói chuyện.

Ba người đứng trước cửa phòng lúc này Tú Trinh mới nói.

-Giờ chắc chia người ra canh chừng cho Thiếu Kiệt ngủ đi. Thật sự với tuổi cậu ta như thế mà làm nhiều việc quá cũng phải có lúc mệt mỏi mới là chuyện thường.

-Ừ từ khi gặp cậu ta đến giờ lần đầu tiên thấy Thiếu Kiệt ngủ ngày. Cậu ta đôi khi làm việc tới tận ba bốn giờ sáng rồi lại chỉ ngủ vài tiếng đã dậy tôi là quân nhân thấy như thế cũng không hiểu sao sức khỏe ở đâu cậu ta làm việc như thế.

Anh Hào lúc này cũng đem suy nghĩ của mình dựa theo những gì mà hắn thấy mỗi ngày của Thiếu Kiệt làm việc rồi phải chỉnh sửa ngời mày tính đem bài vở học tập rồi giải bài tập nhiều thứ khác trong những ngày qua. Nhưng lại chỉ ngủ đúng một giấc ngủ ít ỏi vài tiếng. Blake bây giờ mới nói với Anh Hào.

-Tôi không biết cậu ta đã làm gì. Chúng ta chỉ mới gặp nhau. Nhưng qua lời kể của cậu ta và những gì các cậu chứng thực. Thì việc cậu ta làm hơn hẳn những người thiếu niên cũng tuổi ở quốc gia chúng tôi. Con người thì phải biết mệt mỏi ngay cả may mắn cũng cần phải có thời gian nghỉ ngơi. Một người thiếu niên làm những việc cả người lớn chúng ta không làm được thì cậu ta còn mất nhiều sức lực và sự suy tính hơn nhiều. Quốc gia các bạn rất may mắn khi có một người như thế.

-Ừ cậu ta mang trên vai quá nhiều sự kỳ vọng. Thiếu Kiệt còn phải đương đầu với những khó khăn trước mắt nhiều hơn những việc khác. Nhưng đây là lần đầu tiên tôi thấy Thiếu Kiệt ngủ nhiều như thế này không biết cậu ta có bệnh không nữa.

Tú Trinh thờ dãi nói ra những gì trong lòng mình. Với Thiếu Kiệt cô cũng hiểu tại sao lại có Vô Ảnh. Tại sao lại có những người âm thầm hoặc công khai giúp đỡ Thiếu Kiệt. Bởi gánh trách nhiệm trên vai của hắn là những mối thù của mọi người thành viên của Vô Ảnh. Còn có cả những gì tính toán với những người hắn chưa thể đụng đến.

-Tôi nghĩ không hẳn. Mọi người vừa mới trải qua một hành trình dài. Lại gặp sự cố máy bay thêm vào đó sự chênh lệch múi giờ và chuyện sáng nay. Nếu là tôi với những thời gian công việc và những gì mình trải qua thì sẽ phải mệt mỏi hơn nhiều. Người dùng đầu óc để làm việc sẽ không giống như chúng ta. huống chi cậu ta còn là Thiếu Niên.

Blake thấy Tú Trinh lo lắng nên cũng trấn an hắn thấy việc này tương đối bình thường một người trải qua nhiều chuyện chắc chắn cũng sẽ có lúc phải

mệt mỏi, mà đối với Thiếu Kiệt việc đi ngủ cũng chỉ là để điều chỉnh là cơ thể của mình thích ứng với thời tiết và để lấy lại sức khỏe.

Anh Hào lúc này cũng gật đầu. Ai cũng như thế hẳn tuy là đi theo bảo vệ cho Thiếu Kiệt nhưng cũng có những lúc phải cần nghỉ ngơi nên mới lên tiếng.

- Không biết Thiếu Kiệt sẽ ngủ bao lâu nên bây giờ cũng gần tối rồi nếu Thiếu Kiệt không ăn uống gì mà ngủ như vậy cũng không tốt. Hay là gọi cậu ta dậy nói khách sạn đưa lên một chút đồ gì đó cho cậu ta ăn là được sau đó Thiếu Kiệt cậu ta muốn thức hay ngủ tiếp là việc của Thiếu Kiệt.

-Anh còn chưa biết cậu ta mà dậy là thức làm việc không đấy chứ không ngủ lại đâu. Hiếm lắm mới có cơ hội cho Thiếu Kiệt ngủ ngon như thế này để cậu ta ngủ chứ ai lại đánh thức đôi một buổi cũng có chết đâu với lại trưa mọi người đã ăn cả hai lần rồi còn gì.

Ngay lúc này mọi người đang bàn bạc xem nên để Thiếu Kiệt thức dậy hay tiếp tục ngủ thì điện thoại trong túi của Thiếu Kiệt lại vang lên. Làm cho Thiếu Kiệt đang chìm trong giấc ngủ cũng thức giấc nhìn bên cạnh mình không có ai hẳn hiểu mọi người thấy hẳn ngủ quên sợ làm phiền hẳn nên đã ra ngoài hoặc về phòng.

Nhìn số điện thoại trên màn hình là một số máy lạ. Thiếu Kiệt chần chờ một vài giây rồi mới tiếp nhận điện thoại. Khi cuộc gọi được nối thông thì một âm thanh bên kia điện thoại vang lên.

-Alo cậu Thiếu Kiệt à? Cậu còn ở khách sạn không? Tôi và Jeff có chuyện cần nói với cậu một chút.

Nghe được người kia hỏi mình như thế Thiếu Kiệt cũng biết người bên kia điện thoại là ai. Nhìn vào màn hình điện thoại hiển thị thời gian cũng là giờ tan tầm nên hẳn đáp lại Sully.

-Ừ tôi con ở khách sạn. Hai người cứ qua đi không sao đâu.

Nghe được Thiếu Kiệt còn ở khách sạn Sully lúc này mới nhìn người bên cạnh mình là Jeff gật đầu bởi hai người từ lúc trải qua một ngày trả lời câu hỏi của NTSB cũng khá mệt mỏi nhưng hiện tại lại có một chút nguy cơ cho mình nên buột lòng phải cần đến sự trợ giúp của Thiếu Kiệt tư vấn xem họ nên làm gì. Bởi những gì hôm qua nói với Thiếu Kiệt bị những người ở NTSB bác bỏ làm cho họ thấy được nguy cơ.

-Đi qua gặp cậu ta xem cậu ta có ý kiến gì giúp đỡ mình không. Hôm nay đối diện với NTSB cậu cũng thấy rồi đấy họ ngay cả giả lập cũng không muốn cho chúng ta xem. Vậy thì khả năng cao là sẽ quy trách nhiệm việc này lên hai người bọn mình. Thiếu Kiệt cậu ta dự đoán được như thế chắc chắn phải có được kế hoạch thoát khỏi việc này.

Sully bây giờ mới đứng lên khỏi ghế mặc vào áo khoác của mình nhìn Jeff nói ra những gì suy nghĩ trong lòng hẳn. Còn Jeff cũng hiểu được vấn đề nên cả ông cũng đứng lên bước nhanh ra cửa cùng với Sully.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 414: Thời Gian Phản Ứng (Chưa Beta)

Sau khi chấm dứt cuộc gọi của Sully Thiếu Kiệt cũng dậy bước vào phòng tắm rửa mặt lại hăn nghĩ cần phải kết thúc chuyện này cho xong để có thời gian nghỉ ngơi thật sự. Hôm nay hăn khác mệt mỏi nên vươn vai một cái rồi mới mở cửa phòng mình ra. Ba người lúc này đang nói chuyện cũng giật mình nhìn hăn. Tú Trinh thấy thế mới vội nói.

-Tại thấy cậu có vẻ mệt mọi người định để cậu ngủ sao lại dậy sớm thế?

-Không có chút chuyện đúng là có hơi mệt nhưng giải quyết xong chuyện này chắc hăn sẽ ổn thôi.

Phía cửa thang máy của khách sạn lúc này mở ra bước ra ngoài là Sully cùng với Jeff nhìn thấy bốn người đều đứng bên ngoài Sully tưởng Thiếu Kiệt đợi mình nên khá lúng túng.

-Không cần các cậu ra đón như thế đâu tôi đến gõ cửa phòng cũng được mà.

-Không sao đâu. Thôi mọi người vào phòng đi chúng ta nói chuyện luôn đứng ngoài này không tiện đâu.

Jeff lúc này thấy bên cạnh Thiếu Kiệt có thêm một người lạ mặt nên cũng có chút thắc mắc nhìn Blake nhưng Thiếu Kiệt đã lên tiếng nói rõ thân phận của Blake là người bảo vệ cho mình nên Jeff cũng không nói gì. Khi mọi người đã ngồi xuống ở trong phòng. Sully mới nhìn Thiếu Kiệt thở dài nói.

-Thiếu Kiệt hiện tại sau một ngày lấy lời khai và nhiều thứ khác. Bên bộ phận của NTSB lại cho rằng có thể đáp máy bay về lại sân bay và bộ ACARS cho thấy rằng một động cơ có thể hoạt động được chứ không như việc chúng tôi đã trải qua như trên buồng lái.

Thiếu Kiệt nghe như thế cũng cau mày. Hắn dựa theo trí nhớ của mình về đoạn phim mà hắn đã được xem trên mạng nói với Sully.

-Bộ phận ACARS* có thể sẽ sai số. Còn việc dựa theo giả lập để đáp máy bay thì cả hai mươi lần đều được. Thì chuyện này không khó lắm. Tôi không hiểu giả lập mấy nhưng tôi biết. Họ sẽ được nói các thứ sẽ gặp phải và nhiệm vụ của họ là gì đúng không.

-Ừ thường giả lập họ sẽ nói với những người phi công nhiệm vụ và tình trạng máy bay sẽ gặp phải trong buồng lái giả lập và họ được tiến hành với hình ảnh 3D của màn hình về khung cảnh trên không.

Jeff lúc này cũng nói rõ cho Thiếu Kiệt biết việc mô hình giả lập mà họ đã từng trải qua trước khi trở thành phi công chính thức họ phải trải qua hàng ngàn giờ liền với máy giả lập và thực hiện lại những sự cố được lưu lại trước đó bất kể tình huống.

Thiếu Kiệt hiểu được vấn đề cũng gật đầu. Hắn thấy việc này khá đơn giản nhưng vì bị áp lực tâm lý nên ngay cả Jeff và Sully đều quên mất việc này.

-Vậy là những người thực hiện giả lập sẽ được nhận những thông tin cần thiết của các anh báo cáo nhiệm vụ của họ là chỉ đưa máy bay về sân bay an toàn quá đơn giản nhì. Vậy các anh trước khi trở thành phi công hoặc là trong quá trình bay của mình từ trước đến nay đã gặp trường hợp nào như vậy chưa? Theo tôi biết thì việc vừa rồi là lần đầu tiên xảy ra nhì.

Sully với Jeff lúc này cũng nhìn nhau. Họ chợt nhận ra cả quá trình huấn luyện và cả kinh nghiệm bay của chính mình cũng chưa từng gặp trường

hợp như thế này. Đây là lần đầu tiên và cũng là duy nhất họ đưa ra quyết định này.

Thiếu Kiệt lúc này cũng cười cười nhìn hai người. Hẳn hiểu hai người đã nhận ra được việc giả lập tại sao lại thành công và đưa máy bay về sân bay một cách an toàn.

-Tôi hỏi thử xem nhé. Các anh trên buồng lái trước khi bay có ai nhắc nhở các anh là sẽ đụng phải đàn chim hai động cơ bị mất ở tầm bay thấp nhất lịch sử bao giờ chưa. Nếu rồi thì tôi sẽ bảo đảm một điều hai người cũng chần bước lên buồng lái đâu kể cả Sully. Ai lại đặt tính mạng mình cùng với những người khác trên máy bay khi biết nó sẽ gặp sự cố.

Sully suy nghĩ một lúc như nhận ra được điều gì đó mà toàn bộ quy trình đều đã bị sai lầm nên mới lên tiếng nói.

-Đúng vậy! Giả lập là không có thật và họ được cảnh báo trước các trục trặc đã xảy ra cũng như là thời gian phản ứng của họ trước khi ngồi vào tay lái tôi quên mất điều này nhĩ. Nếu họ biết trước mọi thứ thì ngay khi làm giả lập đàn chim đụng vào thì chỉ cần đưa máy bay quay lại theo đường bay định hình sẵn là được.

- Ừ Họ không cần lo lắng tới những người trên máy bay bởi họ biết phòng giả lập chỉ có hai người họ. Cho dù có thất bại thì không ai chết nó chỉ như một trò chơi điện tử.

Jeff lúc này cũng hiểu được vấn đề của việc phòng giả lập lại sự cố với những gì hăn và Sully đã trải qua nên biết được ở trên máy bay họ phải lo lắng như thế nào.

-Điều khác biệt mà hai người vừa nói chính là sự phản ứng của yếu tố con người do sự vật và sự kiện ở xung quanh tác động. Nếu tôi là một người phi công thực hành hoặc một phi công có kinh nghiệm nhưng với máy giả lập tôi không phải chịu áp lực của hơn một trăm người phía sau và

tính mạng của mình thì tôi như đang chơi điện tử sai thì làm lại cho đến khi nào được thì thôi. Đơn giản mà đúng không.

Thiếu Kiệt thấy đã định hướng được cho Sully và Jeff việc còn lại là quyết định của họ đối với những gì sẽ xảy ra. Jeff Suy nghĩ những gì Thiếu Kiệt nói cũng quay sang nói với Sully.

-Tôi thấy việc này không được. Nếu họ không để cho chúng ta giám sát giả lập lại làm những việc này chúng ta nằm ở việc bị thu giấy phép bay là cái chắc phải có cách nào đó đối phó với họ mới được. Như thế đem việc này công khai ra họ mới không đem mình làm người chịu tội được.

Sully cũng đồng ý với những gì Jeff nói. Họ đem việc này làm như thế để muốn có một người chịu trách nhiệm mà công ty bảo hiểm và hãng máy bay sẽ phải tốn ít tiền bảo hiểm hơn.

-Thiếu Kiệt cậu có cách nào để bóc trần sự thật này không? Như thế chúng tôi mới không bị thu giấy phép bay. Nhà tôi cần tôi bay để chi trả cho nhiều khoảng tiền. Chín tháng nay nhà cho thuê của tôi không được người thuê nên chẳng có kinh phí để chi trả. Nếu bị rút giấy phép bay kỳ này nhà tôi chết hết.

Jeff lúc này cũng hiểu được lý do gia đình mà Sully được hỏi trong buổi điều tra của NTSB là gì. Thiếu Kiệt lúc này cũng âm trầm một lúc nhìn Sully với Jeff nói.

-Có thì có đấy! Nhưng mà hai người có chịu hay không mới là điều quan trọng. Bởi nó khá nguy hiểm xác suất là năm mươi năm mươi. Nói chung là tìm đường sống trong cỏi chết đấy hai người dám làm không?

Sully với Jeff nhìn nhau một cái gật đầu nói.

-Được cậu nói đi trước sau gì cũng chết liều một lần xem như xong.

-Vậy thì như thế này Sully ông gọi cho người nào mà có quyền quyết định về buổi điều trần nói ông muốn trực tiếp xem họ làm giả lập. Nếu đúng như những kết quả của họ ông sẽ trả lại huy hiệu trực tiếp tại chỗ.

Thiếu Kiệt thấy được hai người thật sự không còn lựa chọn nào hết nên cũng ra chỉ dẫn cho Sully bởi với vai trò cơ trưởng ông nói sẽ có hiệu quả hơn Jeff. Sully lúc này cũng gật đầu Jeff mới lên tiếng hỏi Thiếu Kiệt theo ý nghĩ của mình.

-Ừ việc này nếu Sully nói chắc chắn được. Nhưng chỉ sợ là họ sẽ thành công lúc đó sẽ phải đi vào bế tắc.

-Không lo nếu họ đã muốn cho hai người thấy việc này là thành công thì người lái máy bay sẽ phải thực hiện rất nhiều lần để đạt được hiệu quả trấn áp mà họ muốn dành cho hai người. Lúc đó Sully có thể hỏi những người đó đã thực hiện việc này bao nhiêu lần trước khi có giả lập. Ở buổi điều trần chắc chắn họ phải nói thật. Như thế họ sẽ phải cho các ông thêm một lượng thời gian

Sully lúc này cũng trầm ngâm một lúc mới hỏi Thiếu Kiệt bởi ông sẽ phải làm như thế nào để có thêm số lượng thời gian đó. Và thuyết phục làm sao trước những người có mặt trong buổi điều trần.

-Theo cậu tôi phải nói như thế nào để được có thêm thời gian phản ứng mà cậu đã nói. Nếu như thế thì cậu nhắm họ sẽ cho tôi bao nhiêu thời gian?

Thiếu Kiệt suy nghĩ tính toán lại các dữ kiện trong đầu mình hẳn thấy nếu mình nói ra những dữ kiện quá chính xác thì không được mà nói mơ hồ quá thì Sully sẽ bị bồi thẩm đoàn điều trần bắt bẻ.

-Như vậy cứ như vừa rồi! Đây là lần đầu tiên lịch sử hàng không gặp trường hợp này. Không ai cảnh báo cả. Và trên máy bay có một trăm năm mươi lăm người. Như thế không phải là một trò chơi game mà là tính mạng của mỗi con người. Ông hay hỏi họ xem có ai cảnh báo ông rằng ông sẽ

mất động cơ Và phải đáp cánh ở độ cao thấp nhất lịch sử hàng không dân dụng hay không. Tôi nghĩ chắc chắn những người trong bang điều trần phải cho anh thêm thời gian.

Sully suy nghĩ về những gì Thiếu Kiệt nói cũng gật đầu. Những việc hăn đã trải qua đúng là lần đầu tiên trong lịch sử hàng không dân dụng. Mà việc hăn còn ngồi ở đây nói với Thiếu Kiệt cũng minh chứng cho việc hăn đã làm đúng. Jeff lúc này mới lên tiếng nói với Thiếu Kiệt.

-Theo cậu thì họ cho khoảng bao nhiêu thời gian để phản ứng theo như cậu nói. Và nằm trong khoảng bao nhiêu thời gian thì chúng ta sẽ thắng được những người bên bảo hiểm của NTSB.

-Không tôi nghĩ chắc họ sẽ không cho nhiều thời gian. Nhưng mà theo tôi đoán nằm ở mức từ hai mươi đến ba mươi giây. Nếu thời gian càng nhiều họ biết các anh sẽ thắng nên chắc chắn sẽ không nhiều. Nhưng tôi nghĩ nếu tầm hai mươi ba đến hai mươi bảy giây là các anh đã thắng.

Thiếu Kiệt chỉ nói chung chung về thời gian vì hăn hiểu con số chính xác đó là hai mươi lăm giây và hăn cũng hiểu nếu thêm hoặc bớt một vài giây thì kết cục cũng như thế. Chưa kể là việc phi công phải bay với giả lập được tập trước cũng vẽ nên lộ trình nhất định mà đường nào thì cũng sẽ làm máy bay thiệt hại. Hăn cũng biết là trong buổi điều trần hai người sẽ được nghe lại những gì xảy ra trên máy bay. Điều này giúp họ chiến thắng tuyệt đối với hãng hàng không aribus và bên bảo hiểm.

* ACARS (Aircraft Communications Addressing and Reporting System) là hệ thống datalink (hệ thống liên kết dữ liệu) kỹ thuật số dùng để truyền tin nhắn ngắn giữa máy bay và trạm mặt đất thông qua đài phát thanh dùng băng tần hàng không (Airband Radio) hoặc vệ tinh.

Cám ơn đọc giả toannv53 và đã ủng hộ 1 kim đầu để góp tiền đóng tiền nét cám ơn bạn nhiều.. Thank mọi người đã ủng hộ mua

chương theo dõi góp thêm giúp tác có thêm thu nhập cảm ơn mọi người

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 415: Một Nửa Cổ Phần (Chưa Beta)

Thiếu Kiệt rời khách sạn đi Washington sau hai ngày nghỉ ngơi hẳn thật sự chưa quen với việc phải mặt bên trong người mình áo chống đạn. Dù có chút khó chịu nhưng việc này là cần thiết. Ngay lúc đó với những gì được Thiếu Kiệt hướng dẫn, Sully cùng với Jeff chiến thắng buổi điều trần với một cách thuyết phục. Khi thêm vào đoạn ghi âm của buồng lái máy bay và cả thông tin nhận được động cơ máy bay được tìm kiếm. Cho thấy nó hoàn toàn không có lực đẩy khi ở trên không vì va chạm với đàn chim.

Bốn người Thiếu Kiệt được Bradon Beck đón ở sân bay khi hẳn vừa đến Washington. Brandon đem xe đến đón Thiếu Kiệt thấy ba người đi cùng hẳn cũng không thắc mắc nhiều. Vì hẳn ta hiểu với một người tầm tuổi Thiếu Niên như của Thiếu Kiệt việc có một số tiền lớn đầu tư cho Chương trình trò chơi của họ. Brandon Beck lúc này được Blake thay mình lái xe xuống ngồi cạnh Thiếu Kiệt.

-Tôi đã thông báo với mọi người tham gia sự kiện ngày mai rồi. Cậu biết đấy đây là cuộc thi tư nhân mà có giải thưởng khá cao. Tôi nghĩ sẽ không ít người tham gia. Lần này cậu ở lại vài ngày xem bên bọn tôi hoạt động ra sao cũng được.

-Vấn đề này thì để xem thời gian ra sao đã. Cũng không biết chừng tôi có việc bận đột xuất phải về nước nữa. Cậu có đem theo mấy cái mà tôi nói không?

Thiếu Kiệt muốn tiến hành càng nhanh càng tốt hẳn muốn tiết kiệm thời gian một cách tốt nhất có thể để trở về nước sắp xếp các thứ cần thiết cho

Vô Ảnh lúc này. Với những người của Blake và cả khu quân sự cần thiết sử dụng cho việc cá nhân của mình.

Brandon lúc này cũng gật đầu lấy trong cặp mình một bộ hồ ghi lại toàn bộ quá trình từ lúc họ gặp Thiếu Kiệt ở Singapore xong về triển khai các bước đã được hướng dẫn.

Nhận lấy bộ hồ sơ của Bradon Beck Thiếu Kiệt đọc từng bước từng bước một những ngày làm việc của nhóm người của công ty Roit bây giờ được tóm tắt hóa bằng bảng dữ liệu lưu lại trên một tờ giấy. Thiếu Kiệt vừa đọc vừa nhíu mày không nhỏ bởi vì họ chỉ mới đi được nửa đoạn đường cần thiết cho việc hoàn thành trò chơi này.

-Tốc độ quá chậm. Lần này tôi sẽ đầu tư thêm cho anh là ba trăm ngàn nữa tôi nắm giữ năm mươi phần trăm cổ phần đã là công nghệ trò chơi chúng ta phải tiến triển thần tốc cứ như thế này chúng ta chừng nào mới cho ra mắt trò chơi.

Bradon Beck lúc này cũng nhìn Thiếu Kiệt dăm chiêu một lúc. Bởi hẳn nghĩ đến giờ phút này dự án vẫn nằm trong những bước đầu của trò chơi. Nếu bây giờ Thiếu Kiệt bỏ vào thêm ba trăm ngàn vậy là số tiền của hắn bỏ ra còn nhiều hơn của Bradon Beck nhưng hắn chỉ yêu cầu lấy được năm mươi phần trăm cổ phần như thế xem như là cuộc đầu tư mạo hiểm quy mô lớn.

-Cậu chỉ lấy năm mươi phần trăm cổ phần cậu chắc chứ? Cậu biết số tiền lúc trước cậu gửi cho chúng tôi đã bằng một nửa của vốn liên bọn tôi đã bỏ ra rồi tôi nghĩ cậu cần phải nhận năm mươi phần trăm rồi chứ.

-Tôi chỉ lấy năm mươi phần trăm và đầu tư thêm cho các anh bởi cách đây hai năm trời anh đã bỏ ra số tiền hai trăm ngàn. Trong hai năm giá trị vật chất leo thang anh đã tính chưa. Với tôi cũng không tiện quản lý công ty

anh nên năm mươi phần trăm cổ phần là đủ xem như tôi đầu tư mạo hiểm cho các anh đi.

Thiếu Kiệt vừa nói vừa đưa bộ hồ sơ lại cho Brandon. Hẳn trước đây có lo lắng chút ít việc tiền bạc nhưng giờ thì không. Để những gì có được nhanh nhất có thể chỉ cần có tiền là mọi thứ có thể làm được. Thiếu Kiệt lần này đập tiền để cho Brandon triển khai nhanh trò chơi Liên Minh Huyền Thoại. Để hẳn có thể thu về sau mỗi lượt đấu của mùa giải những tiền đi kèm như trang phục, áo đấu và sự kiện cần thiết.

Khá dẫn đầu trước quyết định của Thiếu Kiệt. Bradon Beck cũng có chút suy tư. Không phải lúc nào cũng tìm được một người đầu tư lại không muốn nắm lấy công ty trong quyền kiểm soát của mình. Mà người đó giờ đây đưa ra hứa hẹn sẽ cho hẳn một viễn cảnh.

Chỉ cần Thiếu Kiệt có được một nửa cổ phần công ty, phần còn lại thì để hẳn giải quyết những chuyện trong lúc kinh doanh là hoàn toàn có thật.

-Tôi nghĩ lần này đối với những người ở năm thứ hạng đầu của cuộc thi sẽ làm việc cho tôi còn những người từ thứ năm trở xuống tới thứ mười thì cậu nói với họ về làm ở Riot chúng ta vừa có nhân viên giỏi tiếng hành nhanh chóng hơn trong việc làm của mình như thế không cần phải nói tốc độ sẽ nhanh hơn bây giờ bởi nếu đã là những người đủ tự tin đến với cuộc thi thì họ có đủ những kỹ năng cần thiết để làm cho một công ty như của mình.

Brandon Beck lúc này cũng gật đầu. Cái hẳn thật sự thiếu là người. Những người có thể nâng cao tiến độ công việc lên. Với những gì có sẵn của thành viên lúc mới đầu nhóm người của hẳn không thể nào đẩy nhanh công việc hơn nữa vì Thiếu kinh phí đường trường.

Lần trước nhận được một trăm ngàn đô của Thiếu Kiệt tuy cũng có thêm vài người nhưng công việc làm được đó trong mắt Thiếu Kiệt lại không

được nhanh vì thế khi nghe Thiếu Kiệt sẽ cho mình lấy năm người từ những người đi thi thì hẳn hiểu số tiền để trả cho những người này Thiếu Kiệt đã tính vào số tiền đầu tư.

-Được nếu có thêm vài người chắc chắn tiến độ sẽ trở nên nhanh hơn. Như thế sẽ dễ dàng hơn trong việc nhanh chóng sớm ngày cho trò chơi ra mắt như cậu nói.

-À mà quên nữa. Tôi thấy nên thêm vào yêu cầu cho mọi người một chút. Các anh có thấy khi ai cũng có một nhân vật cho mình. Hình thành nên một trò chơi thì tất cả đều giống nhau hay không. Hãy thêm vào các cấp bậc theo kim loại. Những người có số trận đánh thắng cao sẽ được xếp ở cấp bậc cao những người đánh có số trận thấp hoặc phải cày kinh nghiệm thắng cấp hoặc đợi tới mùa giải làm thắng cấp tài khoản của mình. Như thế mới phân loại được người nào nên đánh với người nào. Chứ không thì người đánh giỏi cùng chơi chung với người đánh không tốt làm họ dễ nản hơn.

Thiếu Kiệt lúc này cũng chỉ dựa theo những cấp bậc đấu giải của liên minh huyền thoại mà thêm vào trong hồ sơ của Brandon. Bởi hẳn thấy được những người của Riot đang định để chế độ mặt định là sẽ vào chung những trận đánh liên minh giống nhau. Nhưng việc đó sẽ dễ gây nhàm chán cho những người chơi giỏi như thế sẽ không tạo được một trò chơi đối kháng đúng với thực lực của mỗi người.

-Ừ nhỉ. Sao tôi không nghĩ ra việc này. Cũng giống như chơi trò cảnh sát bắt cướp nếu một người chơi giỏi quá cũng đâm ra nản còn người chơi không tốt khi gặp phải người giỏi thì tâm lý bỏ cuộc khá cao. Được đấy tôi sẽ cho mọi người triển khai hình thức này. Hai cấp bậc cùng nhau tham gia mới biết được người nào trên tay và hỗ trợ đồng đội tốt nhất hay à.

Nghe được những gì Thiếu Kiệt nói Brandon Beck lúc này cũng suy nghĩ đến trò chơi theo những gì Thiếu Kiệt nói. Cũng cảm thấy việc này khá hay

tại sao cho đến giờ họ mới nghĩ đến những người chơi ngày một giỏi hơn trong trò chơi. Nhưng những người mới vào chơi lại phải tham gia cùng những người này đúng là một thiệt thòi cho họ. Nên cũng quyết định đi theo sự định hướng này của Thiếu Kiệt.

Thấy được sự đồng ý của Brandon Beck Thiếu Kiệt lúc này mới nói để cho Brandon về sắp xếp và chuẩn bị những thứ cần thiết của mình.

-Cậu về xem lại hợp đồng rồi làm xong càng sớm càng tốt, ngày mai đem theo tôi ký cùng chuyển khoản số tiền cậu cần. Nhưng mà phải đẩy nhanh tiến độ lên. Cậu cũng biết trò chơi mà càng làm lâu thì nó sẽ càng lạc hậu so với những thứ khác. Một năm có rất nhiều trò chơi xuất hiện nhưng càng sớm ra mắt chúng ta mới giữ được chỗ đứng nhất định sau này.

Lời Thiếu Kiệt không sai bản thân Brandon cũng hiểu càng lâu bao nhiêu chi phí phát sinh trong quá trình làm việc sẽ ngày càng nhiều. Mà việc hao tổn tài nguyên đang có cho thời gian dài Brandon đã trải nghiệm qua hai năm trời mới định hình được trò chơi đã làm tiêu tốn của hắn khá nhiều. Giờ đây có sự định hướng của Thiếu Kiệt thêm vào đó là tiền đầu tư để đẩy nhanh quá trình ra mắt trò chơi là là việc làm tốt nhất hiện tại.

-Ừ sau cuộc thi tôi sẽ nói mọi người tập trung nhanh hơn nữa. Còn những việc phát sinh sau này sẽ làm bản sửa lỗi sau như thế chắc chắn sẽ ổn hơn là việc để hoàn thành rồi mới cho ra mắt được không Thiếu Kiệt.

-Cái này các anh cứ quyết định. Chỉ cần ra mắt được vài tuần là chúng ta thấy được điểm yếu của nó bắt đầu tập trung cho những bản sửa lỗi lên trò chơi là được. Không tốn nhiều thời gian để hoàn thành trò chơi. Không có cái gì hoàn mỹ hết nếu có thì chắc chắn nó sẽ lỗi thời so với sự phát triển.

Brandon lúc này cũng gật đầu. giờ hắn hiểu tại sao lúc nào những trò chơi luôn có phiên bản của riêng mình. Nó để dành cho những người thiết

kế sử lỗi của hệ thống mà không cần phải can thiệp quá nhiều vào những chương trình.

-Bây giờ cậu đi tham quan nơi tổ chức cuộc thi không hay là về khách sạn trước. Máy người hôm qua mà cậu nói liên lạc với tôi đã đến đó trước xem xét tình hình rồi đấy. Hiện tại đang ở khách sạn gần đây.

-Thôi về khách sạn đi nghĩ ngơi ngay mai còn phải nhìn mấy người đến dự cuộc thi làm việc ra sao nữa. Cả quá trình đó cũng phải đơn giản. Nên cứ tạm thời nghĩ ngơi trước đã có những người kia sắp xếp công việc rồi chắc cũng không sao.

Brandon lúc như chợt nhớ ra điều gì nói với Thiếu Kiệt hẳn bởi ngày hôm qua hẳn ta khi sắp xếp xong những người của Thiếu Kiệt thì bắt gặp một người khá quen thuộc nhưng vì không có thời gian nên hẳn không tiện chào hỏi.

-À! Hôm qua tôi thấy Mã Hóa Đăng hẳn ở khách sạn gần chỗ của mấy người hôm qua đến. Tôi thấy hẳn với vài người nữa đi vào khách sạn mà không có hành lý. Chắc là ở đó đã được vài hôm rồi.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 416: Thư Mời Qua Mail(Chưa Beta)

Nghe những lời của Bradon lúc này Thiếu Kiệt cũng giật mình nhìn hẩn rồi trầm ngâm một lúc. Thiếu Kiệt không nghĩ cuộc thi này sẽ lôi kéo được Mã Hóa Đăng đến đây nên cũng hơi bất ngờ nên hỏi Brandon

-Ông ta biết chúng ta đứng ra tổ chức việc này chứ? Có những công ty khác đến không hay chỉ mình ông ta?

-Cũng không biết hình như hầu hết một số người cần kĩ thuật viên lập trình đều đến. Chắc Mã Hóa Đăng nằm ở trong số những người đó. Vốn chuyện này là bí mật nên hầu hết tôi chỉ chuẩn bị một cái sảnh hội nghị đơn giản và không để cho họ biết về người đứng sau cuộc thi là cậu. Vì tôi thấy công khai tuyển hacker có vẻ như không ổn cho lắm nên để nặc danh. Tôi cũng không muốn bị bắt đầu à. Cậu cũng biết con virus gần đây gây thiệt hại ghê gớm lắm đấy. Theo thông kê là gần chín tỷ đô bị mất chưa tính đến những thiệt bị hư hại.

Thiếu Kiệt nghe thế cũng gật gù đầu, Hẩn không thể nói rằng những tiền qua các tài khoản khác nhau chuyển về thể tài khoản hẩn ở Thụy sĩ gửi cho Brandon beck đều là tiền đánh cắp từ nước ngoài thông qua một đồng các cuộc giao dịch mới về tới hẩn.

-Nếu thế thì chuyện này cậu làm sao mà có thể tổ chức được thế. Thêu sản hội trường để tổ chức cuộc thi đã phải đăng ký cậu làm sao mà làm được?

Nhìn Bradon nói mình để thông tin nặc danh nên Thiếu Kiệt cũng muốn biết Brandon làm sao để tổ chức một cuộc thi này khi hẩn cần phải khai báo

thông tin của mình để làm các bước chuẩn bị mấy ngày nay.

-Có gì đâu! Ở nước chúng tôi không thiếu những công ty tổ chức sự kiện mà. Thông qua ký hợp đồng họ phải chọn địa điểm với các bước thủ tục vì mình đã trả tiền. Họ bắt buộc phải làm với lại cậu không cần lo đất nước này là đất nước tự do. Chỉ cần cậu không làm gì ảnh hưởng đến an ninh quốc gia là được. Mà không ít cơ quan nhà nước đều tới đây tuyển dụng cho mình nhân viên mà họ không phải bỏ tiền nên cũng mắt nhắm mắt mở bỏ qua thôi.

Brandon Nói ra những việc liên quan một cách đơn giản như không có một chuyện gì có thể xảy ra. Thiếu Kiệt cũng gật đầu hẳn hiểu được sự tự do ngôn luận và những thứ hội họp cộng đồng cũng không thể thiếu được ở quốc gia này nên cũng gật đầu.

-Xem ra ngày mai chúng ta cần phải làm một chút gì đó kiểm soát người ra vào mới được. Lát nữa những người đã đăng ký tham gia cậu hãy gửi một email xác nhận thay cho thư mời. Ngày mai một số người sẽ kiểm tra mail đó mới cho những người được nhận thư vào thi. Như thế mới đáng với cái giá chúng ta đã bỏ ra cho việc này. Nếu như ai cũng vào được thì nó quá phổ thông không ít người sẽ dựa theo điều này mà len vào cướp người của mình.

Thiếu Kiệt hẳn không muốn người mình kiếm được bị người khác cướp ngay trước mắt nên hẳn thêm vào trong quá trình thi một bước kiểm tra tư cách. Và hẳn chắc chắn rằng ngay tại thời điểm cuối giờ này thì việc phát sinh lúc này của các thư mời sẽ làm các công ty hoặc các tổ chức khác phải bất ngờ không chuẩn bị được thư mời.

-Hay à! Đúng rồi như thế chỉ có người nhận được thư mới có tư cách vào thi. Kết quả báo qua mail luôn để cho những người khác không đạt đi ra ngoài những người kia cũng không biết được người nào được nhận người nào không được nhận.

Brandon thấy đây là cách khá hay để có được người Thiếu Kiệt và những người bổ sung có tay nghề cao về công ty của hắn mà không phải tranh giành với những công ty lớn đang nhìn vào người thắng được cuộc thi mà ra giá tuyển dụng.

-Cậu chuẩn bị cho tôi hơn mười cái mail cho nhóm người mới đến hôm qua đây và bọn tôi là được. Tôi sẽ như người khác tiến vào với tư cách thí sinh nhưng ở bên trong tôi sẽ tiến hành quan sát. Như thế họ cũng không biết được mình là người tổ chức cuộc thi này.

-Được! mail thôi mà cậu yên tâm! những thứ này đơn giản lát nữa tôi làm. Bọn người của mấy công ty kia muốn cướp người với mình hơi bị khó đó. Kiểm tra mail thư mời không có thì ở ngoài. Đóng cửa tổ chức cuộc thi bảo đảm thí sinh không nói ra kết quả là được.

Thiếu Kiệt thấy đây là cách tốt nhất để hắn qua mặt của Mã Hóa Đăng nếu nói là một người Mã Hóa Đăng hắn không quan tâm nhưng với nhiều đối thủ khác như google, facebook, microsoft... thì hắn làm việc này vừa bảo đảm an toàn cho người mình tuyển dụng. Cái nữa là bảo đảm không có người nào là sát thủ có thể trà trộn vào cuộc thi gây bất lợi cho hắn.

Blake nghe thế cũng gật đầu. Hắn thấy cách này của Thiếu Kiệt cũng khá hiệu quả. Hiện tại tuy chỉ là phòng chống mà không biết được việc Thiếu Kiệt có thể gặp phải ám sát thật hay không nhưng đó vẫn là cách tốt.

-Thật nhờ cậu vậy! Chứ nếu ở quốc gia tôi thì đơn giản hơn không phải phức tạp như thế này. Thật đôi khi tổ chức mấy cuộc thi như thế này cần phải cẩn trọng. Nếu không sẽ làm ra nhiều thứ khá nguy hiểm.

Thiếu Kiệt biết chuyện lần này hầu hết đều do Brandon một tay lo liệu hắn hoàn toàn chỉ là người đứng ngoài. Để làm những cuộc thi như thế này đúng là có khá nhiều rủi ro. Hắn thấy việc này sẽ không thể làm thường

xuyên được nên cũng khá áy náy khi hầu như đều để một ông chủ công ty đi làm chạy vật cho mình.

-Có sao đâu! Tôi cũng được lợi mà dù cho mấy người cấp cao đưa về cho cậu thì tốt rồi tôi cũng chả có tiền lớn mượn họ. Mấy người cấp thấp ở bên dưới chỉ cần mười đến mười lăm ngàn một năm là tuyển dụng được thì tội gì tôi không tuyển. Không tranh được với mấy ông lớn thì phải làm vậy thôi phải chi có một trang web tập hợp toàn bộ hacker những người giỏi về lúc nào cần liên hệ với họ thôi thì tốt.

Brandon lúc này cũng cười cười nói ra suy nghĩ của mình về việc làm này. Hắn thấy chuyện này mình nên làm vì Thiếu Kiệt đã bỏ tiền còn kiếm về những người có thể làm việc cho mình. Thì với cương vị một người hợp tác thì hắn phải làm chuyện này.

Thiếu Kiệt nghe Brandon nói như thế cũng suy nghĩ một lúc về việc gì đó chỉ có hăn biết. Thấy Thiếu Kiệt không nói gì. Brandon chột nhìn ra bên ngoài cửa của xe mới vỗ vào ghế trước của Blake đang lái xe nói.

-Ấy Ấy dừng xe dừng xe! Nãy giờ lo nói chuyện. Chạy qua mất khỏi khách sạn rồi. Quay lại đi!

Blake lúc này cũng lắc đầu nói với Brandon.

-Mai một đợt đi hết đường cậu hãy nói là qua rồi đi! Làm tôi nói tại sao cậu nói khách sạn gần lắm mà chạy nãy giờ chưa thấy cậu kêu tới.

Brandon lúc này cũng cười cười. Hăn nói chuyện chút tâm với Thiếu Kiệt nên quên mất hăn chỉ đưa tên đường cho Blake mà không đưa địa chỉ cụ thể.

-Ấy quên mất! Thôi không sao quay lại là được. May mà phát hiện sớm. Cậu không biết đâu mấy ngày nay vì cuộc thi của Thiếu Kiệt mà những

khách sạn ở đây kiếm được kha khá đấy. May là đặt khách sạn sớm nếu không hôm qua mấy người kia đến không có phòng.

Brandon cố gắng cho Blake biết hiện tại ở những khu này vì cuộc thi của Thiếu Kiệt đã làm cho sức hút của những khách sạn quanh đây và những dịch vụ đi kèm ăn nên làm ra không kém. Blake lúc này cũng gật đầu ra tính hiệu quay đầu xe lại chạy được khoảng vài phút Thì Brandon lúc này lên tiếng nói với Blake và Thiếu Kiệt

-Cậu chạy chậm chậm thôi kiếm chỗ nào đậu vào cũng được. Thiếu Kiệt Mã Hóa Đăng kia. Hôm qua thấy hấn ở đây đấy. Khách Sạn mình ở dưới một tý. Hình như hấn mới đi đâu đó về cậu xem hấn tiếp xúc không ít người chắc là toàn những người ở chung khách sạn của hấn. Chắc là người đến tham gia cuộc thi đi.

Theo lời của Brandon lúc này Thiếu Kiệt ngồi trong xe nhìn qua kính trước xe ô tô thấy Mã Hóa Đăng với những thư ký của mình đang nói chuyện với vài người thanh niên trên đường đi về khách sạn. Trông bộ dạng khá vui vẻ.

-Cái tên này đạo mạo vậy mà gian xảo lắm nghe nói hấn chuyên đi copy các thứ mà có thể đem lại được tiền. Công ty của cậu cũng đang bị hấn kiếm người phá giải mã nguồn đấy. Không biết đến giờ phá giải được chưa.

Brandon nói những lời này làm Thiếu Kiệt mỉm cười nếu thực lực của Mã Hóa Đăng của mình có thể mạnh như các công ty khác thì Thiếu Kiệt còn lo lắng. Nếu không có sự can thiệp của ông lớn khác vào việc phá giải mã nguồn của Thiếu Kiệt thì Mã Hóa Đăng hiện tại không đủ thực lực để mở được toàn bộ mã nguồn ẩn của Garena.

-Không cần lo! Hấn mà phá giải được thì chắc chắn sẽ không chạy đến đây kiếm người. Hấn ở quốc gia mình chỉ có sao chép lại những thứ của

người khác nhưng đó là thể mệnh của quốc gia hân cậu không thấy điều đó đã ăn vào máu của họ rồi sao.

Thiếu Kiệt lúc này cũng cười nhẹ nhìn Brandon nói ra những lý lẽ của mình. Bởi không ai có thể chối bỏ được một đất nước không muốn bỏ nhiều ra cho kinh phí thiết kế các vật dụng thiết bị điện tử cần thiết. Họ không làm việc thiết kế vì chi phí đó các công ty có thể làm được nhiều thứ khác nhiều hơn là việc tự thân tạo ra những sản phẩm không tên tuổi đậm chất riêng của các công ty quốc nội này.

-Ừ cậu cũng đúng ngày cả mấy công ty lớn về công nghệ cũng không đánh vào thị trường đó được. Họ chỉ dùng hàng quốc nội là nhiều còn hay lấy mấy cái tên tuổi lớn rồi làm giả sản phẩm nữa. Nếu mà tôi sản xuất thiết bị chắc cũng phải sợ họ thôi.

-Họ có nhưng cái riêng của họ. Chất lượng đôi khi lại cao hơn hàng chính hãng lại còn cả giá cả rẻ hơn vì họ không phải trả cho những chi phí bản quyền và thiết kế nên ở quốc gia đó thì không nói được cái vấn đề bản quyền đâu. Thôi để họ vào rồi mình đi về khách sạn luôn

Thiếu Kiệt không lạ gì vấn đề sau này sẽ phát sinh một số công ty nhỏ xíu như hạt mè lại đi kiện một ông lớn to đùng chỉ vì sản phẩm của họ giống của công ty đó mà với pháp luật tại quốc gia đó thì công ty hạt mè ấy lại thắng ông lớn kia.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 417: Đuổi Ra Phía Sau (Chưa Beta)

Đợi cho những người của Mã Hóa Đăng trở về khách sạn của mình Thiếu Kiệt cũng được Brandon Beck đưa tới khách sạn mà hắn đã đặt phòng trước nhóm người của Công Toại Bảo Huân cũng ở chung trong khách sạn. Một số người thì thay phiên nhau ở ngoài xe để trông chừng những thứ mà họ đã mua trên đường.

Hầu hết cách khoảng tiền đưa cho Bảo Huân và Công Toại sau khi dư lại đều được trả về cho Thiếu Kiệt. Mọi vật dụng cần thiết cho nhóm người của Blake đã được trang bị khá đầy đủ. Chỉ thiếu là họ không mặt nghiêm trang ra bên ngoài như những người lính thật thụ nữa thôi.

Sau một buổi tối nghỉ ngơi đầy đủ và đúng giờ nhóm người của Thiếu Kiệt đến trung tâm tổ chức cuộc thi một cách sớm nhất thông qua đó là sự xuất hiện của Brandon Beck đi cùng mình. Vì lấy một sảnh của một trung tâm nên khi qua cửa từng người của nhóm Thiếu Kiệt đều được phát một thẻ bảng tên thông qua những gì Bradon đã yêu cầu với những người của bên triển khai sự kiện.

Căn phòng khá rộng được trang bị tầm mười cái máy vi tính đang được khởi động. Thiếu Kiệt nhìn như thế cũng lắc đầu. Hắn biết những người đến đây có thể sẽ không sử dụng đến những cái máy được cung cấp. Bởi họ hiểu vấn đề quen tay thuận tiện cho mình vẫn là yếu tố quyết định dựa trên sự xâm nhập từng miro giây trên kết nối.

-Tôi thấy cậu nên nói bên tổ chức sự kiện trang bị thêm cả những những cái bàn phụ hoặc là kết nối internet càng nhanh càng tốt chứ như thế này

cũng không có người dùng đâu. Họ có những phần mềm riêng của mình mà những máy được mình trang bị làm gì có những chương trình như thế.

-Ừ nhỉ quên mất ngay cả bản thân mình cũng chỉ dùng máy tính của chính mình sử dụng thì những người đó làm gì mà sử dụng máy tính công cộng. Để nói họ trang bị thêm bàn ghế đủ để máy tính xách tay đem theo.

Chỉnh sửa một chút ở sảnh làm việc Thiếu Kiệt lúc này mới cùng bradon đi vào trong một cái phòng được chuẩn bị sẵn những chiếc màn hình ghi lại những gì diễn ra ở khu vực sân thi đấu được chuẩn bị để cho Thiếu Kiệt và Bradon tiện thể quan sát.

Khi ngồi vào trong phòng quan sát Thiếu Kiệt mới lấy máy tính của mình bắt đầu mở máy và làm một số thao tác. Công Toại lúc này mới đi vào nhìn Thiếu Kiệt ở một mình trong phòng nói.

-Thiếu Kiệt bên ngoài có một số người thắc mắc tại sao không được vào và họ lại không hề biết có giấy mời vào cuộc thi nên đang ùm sùm ở đằng trước. Cậu xem sử lý sao?

-Cứ theo thủ tục mà làm có thư điện tử mời đến thì được vào không có thì thôi. Những người có đăng ký sẽ nhận được thư những người muốn lợi dụng cơ hội này để vào thi chặn lại bên ngoài. Ban tổ chức có quyền hành tuyệt đối.

Thiếu Kiệt bây giờ vừa khởi động tất cả trang web của mình đã chuẩn bị ở nhà để cho cuộc thi hẳn không muốn rằng sử dụng những tên miền hoặc cơ sở dữ liệu khác. Như thế sẽ khiến cho hẳn bị kiện trong một hoạt động công khai tìm kiếm người về làm việc.

Công Toại thấy Thiếu Kiệt nói thế cũng gật đầu hẳn sợ sự việc sẽ làm rầm rộ lúc đó cuộc thi sẽ bị hủy bởi những người không được vào, Khiến cho cảnh sát địa phương can thiệp khi đó mọi thứ sẽ có nhiều thứ rắc rối không cần thiết.

-À đưa cái nội dung này cho Brandon đến hẳn chuyển cho bang tổ chức. Số trang web này là bài kiểm tra tư cách sau khi xong hết thì mới sử dụng cái khác.

Thiếu Kiệt đưa ra cho Công Toại một danh sách những trang web được hẳn ghi ra bên ngoài một tờ giấy, Nhìn qua tờ giấy được nhận Công Toại lúc này cũng gật đầu rời khỏi phòng để tìm Brandon.

Bên ngoài lúc này đứng trước cửa vào cũng khu trung tâm được cho là tổ chức cuộc thi danh cho các hack khá nhiều người đã đứng nơi đó có vẻ bức tức hướng những người bảo vệ bên ngoài của Blake bất bình.

-Các anh nói cuộc thi này công khai. Bây giờ lại hỏi thư mời. Ở đây có ai nhận được thư mời nào của các anh đâu.

Blake không lạ gì với người đứng ra nói chuyện với mình. Bởi ngày hôm qua hẳn đã thấy được người này qua khung cửa kính ô tô.

-Các anh đã nhận được thư mời dự cuộc thi thông qua thư điện tử. Vì chúng tôi được biết thư mời đã được phát đi rồi mọi người có thể tự kiểm tra hộp thư của mình và đưa ra nếu có nhận được thư mời chúng tôi sẽ cho qua.

-Cái gì lại có chuyện này. Tại sao tôi luôn cập nhật thông tin ma lại không biết việc này.

Mã Hóa Đăng vốn định tranh cãi thì bên cạnh không ít người đang kiểm tra hộp thư điện tử của mình bỗng nhiên nói.

-Ấy Tôi có Thư này.

-Tôi cũng có

-Trên đây ghi rõ mail thay cho thư mời chỉ những người nào đăng ký mới có ông thử kiểm tra xem mình có không.

-Như thế này mới đúng chứ! Ai đời tuyển dụng hacker lại công khai bao giờ vào thôi mọi người.

Người cuối cùng lên tiếng cũng làm cho những người khác nhận được mail gật đầu họ thấy đây là mới đúng là việc nên làm. Họ cũng muốn bảo mật thông tin của mình. Và việc gửi thư qua mail này là một cách khá tốt để không có người khác trà trộn vào cuộc thi làm họ phân tâm.

Blake thấy những người kia xác nhận đã có thư mời còn riêng Mã Hóa Đăng vẫn không đang lúng túng hỏi người Thư Ký của mình nên mới nói.

-Những người có nhận được mail vui lòng đưa ra bọn thôi sẽ cho các bạn qua cửa tiến vào cuộc thi và sắp xếp chỗ.

Từng dòng người theo chỉ dẫn của một số người của nhóm Blake kiểm tra mail của họ chính xác với địa chỉ mail của Brandon gửi tới mới gật đầu chấp thuận cho họ đi qua cửa. Cứ như thế lần lượt từng người, từng người một chỉ có nhóm người của Mã Hóa Đăng và một số người của công ty khác thì đứng bên ngoài.

Khá bức tức với việc không chuẩn bị được thư mới như thế này. Mã Hóa Đăng mới quay sang nói với Thư Ký của mình.

-Doanh Doanh cô nói đi việc này là sao? Tại sao vấn đề thư mời đến giờ này mới xuất hiện. Bên chúng ta không người nào đăng ký hay sao?

-Vốn ban đầu nó là sự kiện công khai không ai nghĩ đến cuối giờ nó lại xuất hiện tình trạng như thế này. Chẳng biết tại sao giờ cuối lại xảy ra chuyện này nữa. Hiện tại bên mình cũng không đem nhân viên nào có đăng ký cuộc thi này.

Doanh Doanh cũng chỉ biết trả lời thật sự. Vì việc thư mới này cô dám chắc là mới được thực hiện bởi những người hacker hôm qua họ thăm dò đều không nhắc đến chuyện này. Và những gì những người vừa rồi mới xác nhận cô cũng biết việc này mới diễn ra chưa bao lâu.

-Giờ cô thấy sao. Không lẽ đứng ngoài này! Những người khác họ đều có người đi vào chỉ có bên mình tại sao cô lại không sắp xếp người đăng ký cô làm ăn kiểu gì thế?

-Vâng Mã Tổng! Vốn bên mình cũng có người đăng ký nhưng mà giữa chừng cậu ta phải bổ sung cho đội giải mã nên không thể qua bên này được.

Mã Hóa Đăng lúc này hoàn toàn ở thế bị động hẳn phải đứng ở ngoài trong khi một số người của các công ty khác đều có được một hoặc hai người đi vào để có thể quan sát được các thứ khác.

-Tôi không cần biết. Cô phải đi hỏi xem có người nào có thư mời mà cảm thấy không đủ năng lực vào thì mua lại mượn điện thoại người đó đến khi xong cuộc thi trả lại. Tôi cần phải vào trong đó để xem người tổ chức ra cái trò này là ai.

Mã Hóa Đăng lúc này cũng không kìm chế được. Bản thân Doanh Doanh thì thấy lần này cô thật sự nguy hiểm nếu không kiếm được thư mời của một người nào đó chưa qua cửa thì cô rất có thể bị ghim lỗi. Nên cũng nhanh chóng cho người đi hỏi thư mời.

Blake nhìn thấy thế cũng mỉm cười. Jackson lúc này mới nhìn Blake hiểu được ý nghĩ của nụ cười của anh ta cũng lên tiếng nói.

-Xem ra tên này chắc là đối thủ với cậu chủ nhỏ của chúng ta đi. Thật bây giờ em mới hiểu tại sao cậu ta lại dặn bọn em nói với Brandon tạo một phòng quan sát nhỏ trong khuôn viên cuộc thi.

-Cậu không thấy vấn đề này đều được cậu nhóc của chúng ta tính toán rất kỹ sao. Người châu á kia vốn kêu ngạo hẳn sẽ không nghĩ đến cuối giờ sắp bắt đầu cuộc thi lại phải chật vật như thế này. Có lẽ họ ở đây vài ngày như cứ nghĩ với danh tiếng công ty của họ mà có thể làm được nhiều thứ đi. Lát nữa ông ta mà chen hàng thì đuổi ra phía sau. Bắt xếp hàng mới được vào đúng theo thứ tự. Anh đi vào báo cho Thiếu Kiệt biết đây.

Blake lúc này cũng nói ra những gì trong lòng của mình cho Jackson nghe. Hẳn thấy Mã Hóa Đăng phải bị như thế khi mọi người chưa có ai lên tiếng gì thì hẳn đã lớn tiếng chất vấn Blake giờ lại còn muốn mua lại thư mời để vào trong cuộc thi để biết ai người tổ chức cũng làm cho Blake thấy gai mắt nên muốn làm khó dễ một chút.

-Anh cứ yên tâm! Em sẽ để ý người này không cho hẳn được thỏa mãn ý định của mình đâu.

Jackson gật đầu nhìn về những người đang xếp hàng để được vào cuộc thi. Bởi cuộc thi chỉ dành cho người đăng ký con số trên khắp thế giới không phải ít nhưng chỉ hạn chế được một số người cần thiết. Nhưng việc lợi dụng thư mời trà trộn vào như cách của Mã Hóa Đăng cũng không ích. Nhưng đó là họ có chuẩn bị cho tình huống như thế này với danh nghĩa là thí sinh.

Xin Lỗi mọi người hôm nay chạy ngoài nắng nhiều quá nhức đầu không viết nhiều được lên một chương ngày mai có thể bù lại cho mọi người.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 418: Hóa Giải Nguy Cơ (1)

Không riêng gì Mã Hóa Đăng. Một nhóm người cũng đang chột vậ bên ngoài. Ở một chỗ gần đó từ trong một tán cây một người đang sử dụng bộ đàm của mình bên dưới chân hẫ mà một cây AWM sử dụng cỡ đạn 380 hộp đạn chứa được năm đến mười viên. Đây là một loại súng ngắm có tầm sát thương cự ly một ngàn một trăm mét. Cầm bộ đàm trên tay nói về phía bộ đàm.

-Sao đã xác định mục tiêu được chưa. Hẫ ở đây sao mọi người đã vào rồi bọn mày còn chưa vô trong đó. Phải biết thằng đó ở đâu tao mới bắn được chứ.

LuCas từ trên cao sử dụng ống nhòm cũng nhìn thấy được nhóm người của Connor ở bên dưới đang loay hoay với sự việc thư mời của mail. Connor thấy Lucas hối thúc cũng bực tức nói qua bộ đàm.

-Con mẹ nó đã nói mày ẫ núp trước khi cuộc thi bắt đầu rồi làm một phát luôn mày không chịu giờ muốn vào đó phải có thư mời gì nữa bọn tao dưới này làm gì có. Mẹ nó ở đó mà hối với thúc, thằng nào hôm qua đi club cho cố rồi bây giờ hối.

-Má nó lại chơi cái trò này không phải là buổi công khai sao. Mẹ nó đến trễ một chút thôi đâu cần phải nói tao như thế. Được rồi chỉ cần biết nó còn ở bên trong thì nó nhất định phải đi ra. Mà ở đó bố trí người bên ngoài đi.

LuCas lúc này cũng phát hiện ra mình làm lỡ việc nên cũng không nói nhiều với người dẫn đội hôm qua hẫ dẫn mọi người đi club ở nước mỹ để

hưởng thụ cảm giác vui vẻ trước khi hành động. Nhưng việc này làm cho hắn quên mất thời gian bên ngoài không còn sớm.

Vì những club này hầu như đều hoạt động đến gần sáng. Tuy giữa cuộc vui vì Connor thúc ép phải trở về nhưng cũng đã quá muộn. Họ chỉ có thể ngủ được vài giờ trong men rượu họ dậy trễ hơn Thiếu Kiệt một chút nên mới bố trí người đi sau.

Hắn cho rằng đây là một cuộc thi công khai nên thời gian sẽ kéo dài họ thật sự có nhiều thời gian trong cuộc thi để ám sát Thiếu Kiệt dù cho là cự ly gần hay là tầm xa cũng đều được. Nhưng hiện tại là gặp rắc rối với vấn đề thư mời nên Lucas chỉ con biết chờ thời gian cho cuộc thi kết thúc mà tiến hành ám sát.

-Tao sẽ để mọi người bố trí xung quanh đây. Ở đâu hôm nay lòi ra một đám bảo vệ như thế này cũng không biết. Mẹ nó không phải chỉ có sáu người thôi sao giờ đâu xuất hiện gấp ba lần.

Connor nhìn những người của nhóm Blake đang tiến hành kiểm tra thư mời cũng như bố trí xung quan cũng hết sức bất mãn với những gì tin báo nhận được. Vốn hắn đi cùng Thiếu Kiệt tới đây chỉ thấy được không nhiều hơn số người cần thiết.

Nhưng hiện tại dù đã được chi viện hắn cũng thấy rằng số người bảo vệ đột nhiên tăng cao mà không hiểu vì sao. Trong khi đó đi theo nhóm người Thiếu Kiệt khi hắn nằm trong bệnh viện là Lucas vẫn không hay biết gì.

-Mẹ Thì cuộc thi nào mà không có bảo vệ chắc là người của công ty tổ chức cuộc thi với người của thằng nhóc đó. Chứ mà nghĩ nếu tao biết có nhiều người như thế này mà chỉ xin thêm sáu thằng sao.

Lucas nghe connor nói bóng gió qua điện thoại cũng bực tức mắng lại trong bộ đàm. Hắn thấy việc có bảo vệ tăng lên không phải là người của

Thiếu Kiệt mà là của bên tổ chức cuộc thi nhằm ổn định tình huống của những người bên ngoài sợ xảy ra việc ngoài ý muốn.

-Mày lo gì cơ chứ cứ để đó ở cái bang này bọn nó không được đem súng mà. Bọn mày giấu súng cẩn thận bị phát hiện là phiền đó.

Nhắc nhở bọn người đang ở dưới bên ngoài cuộc thi cẩn thận Lucas ngồi xuống với bộ trang phục đầy lá cây của mình. Hắn giờ không thể ra khỏi chỗ này để tránh bại lộ hành vi. Connor thấy Lucas tắc bộ đàm cũng bức tức ở phía dưới nói.

-Mẹ đã làm lỡ chuyện lại còn thánh tướng. Thật không hiểu Aaron tại sao lại giao cho thằng này đảm nhiệm nhóm lần này. Không phải vì nó đem theo hàng qua đây thôi sao. Mẹ tao mà không phải theo dõi thằng nhóc cũng đem theo hàng được.

-Thôi nói làm gì! Giờ này chỉ có thể bên ngoài chờ thôi. Lần này mà không xong về Aaron sử cả đám không riêng gì nó đâu.

Người bên cạnh Connor lúc này mới đáp lại lời của hắn. Bởi vì việc lần này Lucas dẫn nhóm không ít người không đồng ý bởi vì biết tính khí của hắn cao ngạo lại thêm tính ăn chơi. Dù hắn trước mặt Aaron luôn tuân thủ luật lệ nhưng khi tách khỏi thì lại là một con người khác. Việc này không ít người biết.

Jackson lúc này quan sát những người bên ngoài hắn cũng không thể làm ngơ trước hành động bất thường của nhóm người Connor sự lúng túng thể hiện rõ khi vấn đề thư mời đưa ra chưa kể việc tiếp cận không được lại đứng từ nơi rất xa khuôn viên tổ chức cuộc thi không như những người các công ty khác. Đều muốn tập trung đứng gần để tìm cơ hội đi vào như nhóm người của Mã Hóa Đăng.

Nhìn thấy biểu hiện khác thường đó không chỉ có mỗi mình Jackson một người đến gần jackson nói.

-Nhóm người kia hơi bất bình thường. Trước sảnh vẫn bố trí chỗ ngồi lại không ngồi chạy ra bên ngoài đứng khá khả nghi.

-Ừ! Cậu canh chừng bọn họ cẩn thận nhìn qua bên ngoài hình như họ là người châu á. Lại ăn mặc như kiểu bình thường không như những người công ty đến đây ăn mặc lịch sự. Cũng không phải hacker nếu không họ đã đi vào trong rồi. Cậu nhìn cẩn thận tôi báo cho anh Blake biết.

Với những người kinh nghiệm với thực chiến và ở trong quân đội thường xuyên những người lính theo kiểu của Connor rất nhanh chóng lọt vào tầm ngắm của những người khác. Họ đưa mắt nhìn nhau xác nhận lấy cái gật đầu của mọi thành viên bởi họ hiểu ông chủ nhỏ của mình là người châu á. Và những người châu á như thế này ngoài trang phục có vấn đề thì hành động cũng không khỏi làm người khác chú ý ít nhiều.

Từng người từng người bị lọt vào tầm ngắm của các người lính đi theo Blake. Họ hiểu vấn đề trang phục có vấn đề bởi dù thời tiết có lạnh nhưng cũng không đến nỗi những người này phải mặc một bộ áo dày. Đến cả nhóm người của Thiếu Kiệt cũng chỉ mặc dày hơn một chút không phải như họ. Với điều kiện đôi giày lính của những người này đã bán đứng chính thân phận của họ

Jackson bây giờ cấp thiết báo cáo lại tình hình cho Blake nên quay vào trong đại sảnh gặp Blake nói.

-Bên ngoài có đối tượng tình nghi cũng khoảng mười hay mười một tên gì đó. Hành vi khá nguy hiểm hầu hết là người châu á. Anh xem hỏi Thiếu Kiệt xem tình hình như thế nào.

-Cậu chắc điều này? Cuộc thi đang bắt đầu rồi. Hiện giờ cũng không kịp di dời Thiếu Kiệt đi chỗ khác. Không biết đối phương như thế nào mới là điều quan trọng. Đâu những người đó ra sao để tôi xem.

Blake nghe được báo cáo của Jackson cũng trầm trọng hẳn tuy có để anh em trang bị súng ống ở nơi đây nhưng nếu đối mặt đối phương ở chỗ đông người tiếng hành bắn trả như thế sẽ kéo đến cảnh sát. Nên cũng muốn xác định tình huống đối phương một chút.

Nhóm người của hắn vẫn chưa trang bị các thiết bị đàm thoại lẫn nhau nên Blake chỉ có thể bước ra ngoài. Cầm trên tay một gói thuốc hắn lấy ra một điều. Vì hội trường rất ít người sẽ hút thuốc việc làm của Blake cũng sẽ không dẫn đến nghi ngờ. Chỉ cần ra bên ngoài cầm điều thuốc thì ai cũng nghĩ hắn chỉ là ra hút thuốc để khỏi làm phiền những người trong hội trường.

Với ánh mắt lâu năm của mình Blake nhanh chóng xác nhận được những người của Connor trong phạm vi bao quát được. Chứng thực được lời nói của Jackson là đúng hắn quăng điều thuốc vào một thùng rác gần đó quay lại trong hội trường tiến về phòng quan sát.

Gõ cửa bước vào phòng Blake nhìn thấy Thiếu Kiệt chăm chú nhìn trên những màn ảnh quan sát sự kiện ở trong sảnh cùng với tay thao tác trên máy tính xách tay của mình. Lâu lại nhìn qua bên màn hình một chút. Đợi khoảng gần năm phút Thiếu Kiệt mới gật đầu. Lúc này Blake cũng thấy được. Những người ngồi bên ngoài có người lắc đầu có người thở dài, chỉ có một người thanh niên vui mừng. Thiếu Kiệt lúc này dừng lại mới quay sang hỏi Blake.

-Có chuyện gì thế? Bên ngoài vẫn ổn chứ?

Thiếu Kiệt thấy Blake đi vào đứng đợi hắn một lúc cũng biết có chuyện gì đó Blake cần nói với mình. Không phải tự nhiên Blake lại vào phòng đứng đợi hắn như thế này.

-Bên ngoài đúng là sự bất ổn đấy Thiếu Kiệt. Ở ngoài có một nhóm người châu á với vài người có vẻ như là mang hai dòng máu với vẻ khá

ngghi rất đáng lưu ý. Tôi nghĩ chắc họ là những người được đưa đến đây để đối phó với cậu đấy.

Nghe Blake nói như thế Thiếu Kiệt cũng trầm ngâm một lúc cầm bộ đàm lên nói.

- Brandon Cho những người thi tiếp theo mười phút chuẩn bị.

Đem bộ đàm tắt đi Thiếu Kiệt mới hỏi Blake về tình huống đang xảy ra một cách cẩn thận.

-Anh thấy chuyện này nguy cơ đến cỡ nào có thể xoay chuyển hay không?

-Hiện tại chưa biết được nguy cơ thế nào nhưng dám chắc bọn chúng đã theo cậu đến đây trước tôi nghi ngờ thế nào bọn nó cũng có súng. Nếu quyền cước không thì sẽ không có vấn đề gì xảy ra nhưng nấn đặng đến súng ống ở chỗ này thật sự có chút vấn đề.

Thiếu Kiệt lúc này cũng trầm ngâm hẳn biết việc đặng đến súng đạn thì chắc chắn cảnh sát sẽ can thiệp. Như thế sẽ phiền phức và sự kiện sẽ phức tạp hơn nhiều.

-Hiện tại không thể tạm dừng cuộc thi được. Giờ có cách nào không bị động cố thủ như thế này tuy chắc chắn bên ngoài dù có xảy ra chuyện gì đi nữa thì tôi cũng an toàn nhưng mà người của mình vì tôi mà có việc gì thì cũng không phải chuyện hay ho gì. Anh nghĩ xem nên làm cách nào để giảm thiểu thiệt hại xuống nhỏ nhất. Thậm chí không dùng đến súng đạn mà chế ngự được người đó không.

Lời Thiếu Kiệt làm cho Blake cảm thấy ấm lòng bởi họ khi xác định trở thành lính đánh thuê thì tính mạng xem như đã bán cho người thuê. Mà trước này giao dịch thuê mướn với nhau thường vẫn chỉ là dựa trên tiền bạc

chưa có một người quan tâm đến tính mạng và sự an toàn của họ nên hẳn thấy Thiếu Kiệt nói ra điều này cũng ngỡ người một hồi lâu.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 419: Hóa Giải Nguy Cơ (2)

Thiếu Kiệt lúc này lấy ra điện thoại của mình nhắn tin cho Tú Trinh gọi nhóm người của mình vào phòng quan sát nói chuyện. Mọi người khi đã có mặt trong phòng tất cả mọi người khi nghe Blake nói về những gì xảy ra bên ngoài cũng có vẻ trầm lắng. Sự việc này đúng là họ ở thế bị động mà lại còn có thể dẫn đến tình trạng xấu hơn nếu đối diện trực tiếp ở nơi công cộng như thế này.

Anh Hào lúc này cũng trầm mặc một lúc trong căn phòng ai cũng hiểu Thiếu Kiệt không muốn gây ra hành động dẫn đến quá nhiều sự chú ý. Việc hắt gọi nhiều người vào đây để lấy ý kiến mọi người về sự việc này để có cái nhìn khách quan và biện pháp hiệu quả nhất có thể.

Công Toại lúc này sau khi hiểu được tình hình mới chợt nảy ra một ý tưởng nên nói ra cho mọi biết.

-Theo tôi thì việc này có thể hạn chế được những người đó nhưng mà phải xác định rõ ràng xem những người này sẽ là ai. Như thế chúng ta mới thật sự hạn chế được việc xảy ra nổ súng nơi công cộng.

Nghe được Công Toại nói thế Thiếu Kiệt cùng mọi người mới nhìn về anh ta như muốn biết xem Công Toại có kế sách gì trong việc này. Để mọi người có thể tham khảo.

-Hiện tại chúng ta hạn chế những người vào cuộc thi nhưng bên ngoài vẫn còn khá nhiều người nếu cứ để như thế thì chắc chắn sẽ không tốt. Theo tôi ý kiến hiện tại những người thi đã vào hết. Kể cả những người của các công ty khác có Thư mời cũng được vào nhưng không tham gia cuộc

thi. Như thế họ cũng sẽ nói bất công đối với cuộc thi. Nếu thế chúng ta sẽ để mọi người vào khi chuẩn bị vòng thi cuối mọi người thấy sao.

Tú Trinh nghe thế mới giận dữ cắt lời của Công Toại trong khi đó Thiếu Kiệt vẫn đang suy nghĩ từng lời của Công Toại.

-Anh có bị điên không đã hạn chế bọn chúng bên ngoài giờ còn muốn họ vào trong này muốn cho mọi người chết hết mới chịu sao? Anh điên thì chữa cho mọi người với chứ đừng điên một mình.

-Ấy Anh đã nói hết đâu. Tự nhiên lại nhảy vào chưa hiểu gì hết đã nói vào không thấy quá đáng sao. Cái gì em cũng phải đợi người khác nói xong rồi em muốn cho ý kiến như thế nào cũng được đâu ai nói gì đâu. Cái này anh đang nói mà.

Công Toại cũng bực mình khi mình đang bày cách phá giải nguy cơ chứ xong gì hết đã bị Tú Trinh nhảy vào phản bác. Nhưng hắn cũng hiểu tính cách của cô vì sợ an nguy của Thiếu Kiệt nên mới nôn nóng nhất thời. Thiếu Kiệt lúc này nghe thế mới lên tiếng nói.

-Để cho Công Toại nói hết đã! Xong rồi có ý kiến gì thì nói sau. Anh nói tiếp đi Công Toại.

-Giờ nhé Thiếu Kiệt đang hạn chế thứ mới chúng ta tổ chức tới vòng cuối lấy lý do để mọi người chứng kiến trao giải thưởng. Nên từng tốp năm người đi vào ổn định chỗ ngồi quan sát như thế họ muốn vào xem thì sẽ theo sự sắp xếp của chúng ta.

Tú Trinh lúc này cũng hiểu được lời mờ sự sắp xếp của Công Toại. Nếu từng tốp năm người đi vào an vị chỗ ngồi để quan sát cuộc thi. Được lợi nhất vẫn là những người của các công ty đến đây tuyển dụng người. Họ thật sự muốn tuyển dụng người giỏi nhất thì chỉ lấy những người sau cùng, nên họ muốn vào hội trường bắt buộc phải theo sự sắp xếp như của Công Toại.

Thiếu Kiệt nghe thế cũng gật gù. Blake lúc này nghe được kế hoạch của Công Toại mới lên tiếng.

-Cách này có thể thực hiện được! Hiện tại bọn người kia muốn vào họ sẽ không đồng loạt đi theo một nhóm người mà tách nhau ra chỉ cần bên trong cửa sau khi từng nhóm vào rồi đóng cửa lại chế ngự họ trong âm thầm là được. Việc này tránh được một tràng nổ súng cũng dễ dàng nắm được sau lưng những người kia là ai.

-Ý kiến khá hay. Từ cửa vào chúng ta chỉ cần để người của mình đến cạnh những người có đặt tính khả nghi sử dụng súng để họ đầu hàng thì lúc này chắc chắn sẽ ổn. Nhưng từ cửa dẫn vào ngày giữa cuộc thi thì có vấn đề.

Bảo Huân lúc này cũng đem bố trí của hội trường nói ra để mọi người tìm giải pháp có thể tiếp cận mục tiêu một cách tốt nhất.

-Cũng không hẳn lắm mọi người nhìn. Chỗ này chỉ cần mình đặt người dọc theo tường để họ di chuyển vòng ra phía sau theo dõi sự kiện lúc đó thì đơn giản hơn nhiều.

Thiếu Kiệt lúc này chỉ vào màn hình quan sát phía cửa vào của cuộc thi chỉ vào ở vách tường trong màn hình. Blake lúc này cũng suy nghĩ trong đầu mình.

“Một bên là tường, một bên còn lại là người hướng dẫn những người đi vào vòng ra phía sau chắc chắn sẽ làm mọi người không chú ý đến. Khi ra tay đối phương lại bị xác định và kèm cặp vào trong tường là một điều có thể hóa giải nguy cơ được.”

Suy nghĩ được tình huống phát sinh sau cánh cửa và cách đối phó với những người bên ngoài lúc này Blake mới nói.

-Được việc này sẽ để cho mọi người làm chắc chắn được chỉ sợ là bọn chúng còn có người bên ngoài nắm súng ngắm cự ly xa canh lúc Thiếu Kiệt đi ra mà ám sát thôi.

-Việc đó chắc chắn nhưng người bên ngoài có một tên là cầm đầu hướng dẫn sát thủ từ xa đi. Chỉ cần tìm ra kẻ đó là được. Nếu chế ngự bắt hãn khai ra có hay không sát thủ từ xa lúc đó cho người của mình vòng ra sau mà bắt lấy hãn thì cũng ổn thôi.

Tú Trinh đơn giản nói ra những gì cô cho rằng có thể thực hiện được. Chỉ cần bắt được người liên lạc âm thầm áp dụng hình thức hỏi cung buộc đối phương khai ra vị trí của sát thủ từ xa là được. Bảo Huân thấy như thế cũng không ổn nên mới nói cho Tú Trinh hiểu.

-Cái này còn tùy việc xem đối phương là người thế nào gặp một tên không sợ chết thì chuyện này không thể thực hiện được còn dẫn đến phản ứng ngược đối thủ có thể tiềm phục lâu hơn cho đến khi Thiếu Kiệt chịu ra mặt.

-Nguy cơ hay không thì chúng ta cũng phải chế phục cái bọn dưới mặt đất trước đã. Hầu hết là người châu á. Trang phục mặc khá dày. Thêm vào đó họ có thể là lính bởi đối phương sử dụng giày boots cổ cao châu á. Nên mọi người cũng dễ nhận biết hơn.

Blake lúc này nói ra đặt điểm nhận dạng của những người kia mà hãn quan sát được cho mọi người tiến hành kế hoạch một cách tốt nhất không thể bỏ qua được các thứ cần thiết. Thiếu Kiệt lúc này mới lên tiếng nói với mọi người.

-Bọn chúng có khoảng mười đến mười một người. Nếu chế ngự như thế người của chúng ta cũng không còn nhiều cứ mỗi tốp đi vào năm người chỉ có thể cho một thành viên của nhóm người kia đi vào. Mà kiếm dây trói bọn họ lại trước vũ khí của họ trước khi có chuyện xảy ra.

-Cái này cậu yên tâm ở bên bộ phận âm thanh kỹ thuật của công ty triển lãm không thiếu dây rút để tôi đi mượn họ một ít vừa đủ để trói bọn này lại. Cậu cứ ở trong này với Tú Trinh với Anh Hào bọn tôi sẽ lo vòng ngoài. Khi nào xong sẽ đề Công Toại báo cho cậu biết.

Blake thấy sự việc đã tìm ra cách giải quyết chỉ cần thực hiện theo kế hoạch được đặc ra là được còn vấn đề an toàn của Thiếu Kiệt hẳn cũng không quên để Tú Trinh với Anh Hào ở lại vòng ngoài bảo vệ thân cận.

-Ừ vậy mọi người nói với Brandon sắp xếp các tính huống có thể chỉ đứng để kinh động mọi người qua. Chỉ cần thấy đối tượng khả nghi thì ra tay không để hấn kịp nổ súng là được.

Thấy Blake đã sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa Thiếu Kiệt cũng nhắc nhở phải báo với Brandon. Vì nếu việc này mà anh ta không biết sẽ không tiện phối hợp trấn an những người có mặt trong hội trường.

-Cậu yên tâm tôi sẽ nói rõ với Brandon việc này. Thôi bắt đầu sắp xếp tình hình thôi à Thiếu Kiệt còn bao nhiêu vòng thi nữa thì xong.

Blake lúc này cũng không biết cuộc thi của Thiếu Kiệt còn bao nhiêu vòng mới tới vòng cuối cùng để hẳn có thể nắm bắt được thời gian sắp xếp việc đối phó với nhóm người bên ngoài. Nên cũng muốn biết chút tin tức.

-Còn khoản 8 vòng nữa là xong. Lúc đó vòng cuối cùng là mười người sẽ thi nhau phá giải một trang web thời gian ai ngắn hơn sẽ thắng còn nhiều mọi người cứ sắp xếp đi. Nhớ nói với Brandon hai người thắng vừa rồi không để ai tiếp xúc hết vòng cuối cùng mười người thắng ở mỗi vòng khi hoàn toàn phá giải trang web ấy thì được gặp tôi trong này.

Thiếu Kiệt biết bây giờ phải để những người của công ty khác vào quan sát cuộc thi thì hẳn phải làm ra một quyết định dứt khoát là đưa những người thắng cuộc ở mỗi vòng thưởng lượng với chính mình trước khi có người ném cần câu về phía họ.

-Cái tên hôm qua cậu gặp không biết mua thư mời của thành viên nào chắc bây giờ tức chết khi cậu cho vào mà không cần thư mời đấy.

Blake lúc này cũng cười cười hắc ở trong cũng thấy được Mã Hóa Đăng dựa vào một điện thoại của người khác qua khỏi sự kiểm tra tiến vào trong phòng như hắc lại không lên thi mà ngồi ở ghế quan sát chờ đợi tới lượt như những thí sinh chưa đến lượt thi.

-Kệ hắc! Chúng ta đâu nói là sẽ không cho vào đâu. Chỉ tại hắc hấp tấp làm gì. Mà mua một bức mail cũng không tốn của hắc bao nhiêu tiền. Cứ để hắc như thế là được.

Thiếu Kiệt lúc này cũng không quan tâm lắm tới Mã Hóa Đăng hắc thấy việc Mã Hóa Đăng mua mail để được vào trong hội trường cũng là việc được hắc tính đến. Dù sao thì Thiếu Kiệt cũng chỉ muốn làm khó dễ tên này một chút hiện tại là lúc hắc đang bận rộn phải kiểm tra năng lực từng người, thêm cả việc đối phó với những người của Khun Chang hắc hoàn toàn không để ý nhiều đến hành tung của Mã Hóa Đăng.

Thấy Thiếu Kiệt bắt đầu tập trung lại với cái máy vi tính xách tay mọi người lúc này nhìn nhau bắt đầu triển khai những kế hoạch đã bàn bạc khi này để có thể hóa giải nguy cơ trước mắt.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 420: Hóa Giải Nguy Cơ (3)

Trong sảnh lúc này Mã Hóa Đăng mặt mũi âm trầm hẳn hoàn toàn không biết ai là người đứng sau việc chủ trì cuộc thi này nhưng hẳn hiểu những trang web được tiếng hàng kiểm tra ở đây đều sử dụng một loại mã nguồn mới thậm chí là gấp hai lần trang web của công ty hắn. Vài người trong phút giải lao hẳn đã tiếp cận hỏi bóng gió thì đều nhận được một câu trả lời giống như nhau.

“Cấu trúc bảo mật và DDos khó hơn của cả google hiện tại. Họ không nghĩ đến gặp phải những trang web khó chơi như thế này ở hiện một cuộc thi phong trào cá nhân “

Những câu nói đó làm cho Mã Hóa Đăng càng cố gắng phải vớt được người ở cuộc thi phong trào này. Hắn hoàn toàn vẫn chưa biết được đối thủ của mình là người đã tuyển dụng những người ở đây. Thiếu Kiệt người đang tạo ra cho những người thi những trở ngại khi tiến hành xâm nhập vào những trang web mà hắn chuẩn bị hiện tại hầu như quên hết những việc xung quanh. Đã từng có một thời hắn ước muốn được cùng những người này thi thố.

Nhưng với kiến thức của mình chậm chạp từng bước một khi đi phía sau người khác khi những trang deep web nói ra những cách phá giải những cơ sở này đưa ra thì đã có những cơ sở khác mạnh hơn. Nhất là khi công nghệ thông tin ngày càng phát triển. Những mã nguồn mới ngày một ra đời hẳn vẫn lòng vòng với những kiến thức đi sau. Giờ đây hắn nắm giữ kiến thức đi sau người khác lại trở thành người đi đầu trong các mã nguồn này càng làm hắn phấn khởi.

Qua một thời gian kha lâu khi mà mọi người trong nhóm của Blake đã được hiểu hết về kế hoạch từng khẩu súng lục được đưa ra cho từng người trang bị trong người. Nhóm người Vô Ảnh của Thiếu Kiệt cũng đã được trang bị những thứ cần thiết. Thì họ bắt đầu tiến hành kế hoạch chia cắt thành viên bên ngoài.

Nhóm người đầu tiên đi vào theo hướng dẫn của nhóm người Blake đi bọc ra phía sau những người đang theo dõi sự kiện cũng làm cho Mã Hóa Đăng bất ngờ. Bởi những người vừa bước qua khỏi cánh cửa kia gồm ba người của hãn và hai người của một công ty khác. Hơn ai hết những công ty tin học đều muốn mình trở thành người vào trong hội trường để được quan sát tốt nhất.

Theo sự chỉ dẫn của những người của Blake nhanh chóng Doanh Doanh ngồi xuống ở một chỗ phía sau. Mã Hóa Đăng lúc này cũng rời khỏi chỗ ngồi của mình đến ngồi cạnh cô hỏi nhỏ.

-Cái gì mà họ cho mọi người vào vậy không phải nói có thư mời mới vào được sao.

-Họ mới nói do bên ngoài nhiều người muốn biết kết quả nên họ sẽ cho mọi người lần lượt vào. Để tránh ảnh hưởng cuộc thi mỗi lần chỉ được năm người đi vào mọi người bắt buộc phải xếp hàng mới được đi vào. Khi nào bên trong ổn định thì năm người tiếp theo sẽ vào. Không hiểu sao họ lại làm vậy.

Mã Hóa Đăng Nghe thế cũng bức tức hãn đã phải bỏ tiền ra mua thư mời giờ lại những người của mấy công ty bên ngoài lại được vào. Mà hãn có kiện ban tổ chức cũng không được gì. Vì họ đâu có bảo hãn phải mua thư mời để vào. Việc này có chịu thiệt thì hãn cũng chỉ có thể nuốt vào trong lòng.

-Tôi đã thăm dò được một ít cuộc thi này khá chất lượng những người thắng được đều có năng lực nhất định. Chỉ là ban tổ chức tại sao lại tách những người thắng mỗi vòng ngồi riêng chắc là sẽ còn một vòng cuối xác định người thắng cuộc. Lát nữa những người thắng mỗi vòng nhớ mặt thật kỹ có thể tiếp xúc lôi kéo được thì lôi kéo. Để họ làm việc cho công ty như thế mới có hi vọng phá giải cái chương trình kia.

-Vâng chỉ sợ bất trắc bên ngoài hiện tại sắp đi vào chắc chắn không ít người của các công ty nên chắc chúng ta không thể nào lôi kéo được hết những người này thôi.

Doanh Doanh lúc này đáp lại sự phân phó công việc tiếp theo của mình để tuyển dụng những người thắng mỗi vòng. Bởi cô nhìn thấy ở một góc đã có hai người ở đó đang cùng nói chuyện với nhau và nhìn về những người đang thao tác trên máy tính cùng với camera quay từng người đang hoạt động với tốc độ tay cực kỳ nhanh trên bàn phím.

Connor bên ngoài lúc này cũng chia người của mình thành nhiều top để tiếng vào trong hội trường. Hắn đứng phía cuối cùng để tiện cho việc liên lạc với Lucas để cho những người khác không nghi ngờ.

-Bọn tao từ từ tiến vào trong hội trường đây. Khi nào xác định nó ở đâu tao sẽ định vị nó một cách tốt nhất. Nếu tầm bắn không tới thì bọn tao sẽ ra tay trực diện luôn.

-Ừ! Có gì vào trong đó xem nếu nó không đứng gần mấy vị trí cửa sổ thì mày tự hành động đi. Tao nghĩ chắc nó ở đâu đó trong đó thôi tiếp cận nó đừng để mọi người chú ý. Súng mày dặn bọn nó gắng giảm thanh chưa.

Lucas lúc này thấy được nhóm người bên ngoài được vào trong thì cũng mỉm cười. Vốn ngay từ đầu hắn sẽ không muốn làm việc này. Vì nếu nổ súng hắn cũng biết nơi này sẽ bị phong tỏa như thế hắn cũng sẽ không thoát được.

Nên lấy lý do là hắn sẽ dùng súng ngắm bắn từ xa. Bọn người Connor sẽ quan sát nếu có gì bất ổn thì ra tay tại chỗ nắm giữ con tin mà thoát thân. Nhưng hắn hiểu để về nước được thì hoàn toàn không có khả năng đối với việc phát sinh có cảnh sát tham dự. Chỉ cần Thiếu Kiệt chết những thành viên khác bị bắt. Hắn tự do trở về với Khun Chang thì hắn một mình nắm trọn số tiền thưởng mà không phải lo lắng gì đó là ý nghĩ của hắn từ khi bước đến Washington này giờ Thiếu Kiệt cho nhóm người của Connor vào trong phòng hội trường hắn cũng sẽ không bắn tới được phạm vi đó.

Nên Connor chỉ có cách tiếp cận đối phương mà ám sát. Dù cho là có giảm thanh hay không thì khi Thiếu Kiệt ngã xuống bọn người của Connor cũng không thoát khỏi đó với một đồng bảo vệ và cảnh sát sẽ đến khi phát sinh hỗn loạn.

-Việc đó tao dặn từ hôm qua rồi! Mà chuẩn bị bên ngoài cảnh giới là được. xong nhóm này là thành viên đầu tiên của mình đi vào rồi đợi xem trong đó ra sao thì tao liên lạc lại.

Connor vẫn không hề hay biết ý định của Lucas hắn chỉ nghĩ tên này cẩn thận nhắc nhở mình. Để khi thành viên mình có buộc phải nổ súng cũng không dẫn đến cảnh sát tới ngay hiện trường. Bộ đàm vừa chuyển màu. Lucas lúc này cũng mỉm cười lấy ống nhóm ra nhìn về phía Connor đang xếp hàng.

Cánh cửa lại được mở ra. Người đứng bên ngoài đếm người mỉm cười nhìn người bên cạnh mình bởi trong nhóm năm người này bắt đầu xuất hiện một người châu á với áo khoác ngoài khá dày mặc quần jean và thêm đôi giày boots cổ cao. Đúng như miêu tả của Blake về nhóm người bị tình nghi.

Blake lúc này cũng được người bên ngoài ra hiệu cho mình biết trong nhóm người tiếp theo có người tình nghi. Từng ánh mắt liên lạc với những người của mình và những cái gật đầu được xác nhận từ những người được đứng ở cửa hướng dẫn. Lúc này người bảo vệ bên ngoài mới nói.

-Rồi Năm tiếp theo đi Vào. One. Two, Three, Four, Five đi vào đi rồi mọi người tiếp theo đứng lại đợi chút.để năm người này vào ổn định chỗ ngồi đã rồi tới mọi người.

Trong nhóm năm người này. Người đứng ở vị trí thứ hai là người của Nhóm Connor khi bước qua cánh cổng hẳn thấy người đứng trước mặt mình không cho đi thẳng vào bên trong mà chỉ về một hành lang tự tạo. Hẳn cũng hiểu là cũng không được trực tiếp vào trong mà phải xuống phía sau ghế ngồi quan sát.

Hẳn vừa bước đi theo người đầu tiên vào bên trong những thành viên cùng nhau ra hiệu với nhau cười cười, Đợi cho năm người vừa qua khỏi cửa vào nơi hội nghị. Người của connor đang quan sát nhìn ngó xung quanh chỗ ghế ngồi tìm kiếm hình bóng của Thiếu Kiệt thì bất ngờ bị hai người đang làm nhiệm vụ nhanh chóng chụp lấy hẳn quật ngã xuống sàn chết ngự.

Một người nhanh chóng đứng gần đó lấy ra dây rút chụp hai tay hẳn lại rút một cái xiết lại Lôi một cuộn vải không biết từ đâu bóp họng của hẳn nhét vào. Hai người xách hẳn lên dựa vào trong tường lấy từ phía sau lưng hẳn một khẩu súng lục.

Hành động của nhóm người bảo vệ làm cho những người đang quan sát của thi để ý đến Khi thấy họ lấy ra từ trong người của người kia cũng giật mình thầm bàn tán to nhỏ. Nhưng nhanh chóng với cương vị của một người MC lành nghề hẳn nhanh chóng trấn an những người đang theo dõi cuộc thi.

Người của Connor lúc này mà hẳn không biết điều gì xảy ra thì hẳn thật không nên sống trên đời nữa. Người hẳn được sốc lên. Bộ Đàm cũng được rút ra khỏi người. Thay vì đi dọc hành lang như mọi người hẳn được dẫn đi ngang qua những người đang quan sát cuộc thi tiến về một cánh cửa đối diện.

Người bên trong bị bắt nhưng cả Connor với Lucas đều không hay biết. Bởi bên trong hầu như không phát ra những tiếng động nào ồn ào. Rất im lặng và không có vẻ gì như sắp có tiếng súng sẽ vang lên.

Người bị bắt lúc này được đem đến một căn phòng khác lúc này có một người dùng dây trói chắc lại hắn một góc đem băng keo băng to dán kín miệng của hắn lại. Lúc này tâm trạng ảo não của chính hắn như đã biết được số phận của những người tiếp theo sẽ đi vào.

Sớm hay muộn gì hắn cũng gặp được Connor tại đây. Và chắc chắn họ cũng đều bị đánh úp bất ngờ như hắn không kịp phát ra một tiếng động, một âm thanh nào. Bởi còn đang quan sát tìm kiếm cái người mà bọn hắn muốn ám sát. Người canh giữ hắn lúc này nhìn hắn cười cười nói.

-Không cần như thế mày sẽ nhanh chóng tụ tập với anh em bọn mày thôi. Nói bên ngoài có hay không sát thủ từ xa. Để bọn tao lôi thẳng đó vào đây chơi đùa luôn. Mọi người bọn mày bị bắt hết hắn thoát được cũng không công bằng lắm đâu.

Cám ơn đọc giả toannv53 đã ủng hộ 1 kim đậu để góp tiền đóng tiền nét cám ơn bạn nhiều.. Thank mọi người đã ủng hộ mua chương theo dõi góp thêm giúp tác có thêm thu nhập cám ơn mọi người.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 421: Bán Mạng Không Đáng (Chưa Beta)

Dù bên ngoài sau khi đã có thành viên của mình vào trong hội trường nhưng vẫn chưa có báo cáo gì về tình hình bên trong Connor cũng không hề nghi ngờ điều gì. Bởi hẳn nghĩ những người của mình cần phải sắp xếp chỗ ngồi với quan sát tình hình xung quanh một cách cẩn thận nhất có thể mới báo cáo cho hẳn được rõ. Khi hẳn vào đến nơi chỉ cần nắm bắt được sơ lược các vị trí thiết yếu của Thiếu Kiệt là có thể hành động.

Từng người, từng người một tiến vào. Connor trở thành người cuối cùng sau đoàn người xếp hàng dài. Hẳn không hề hay biết rằng từng thành viên của mình đều đã bị bắt và trói chung với nhau tại một căn phòng khác bên trong.

Trong hội trường thấy được từng người từng người bị bắt lại với những súng ống và bộ đàm được đem ra. Họ hiểu những người bảo vệ đang bảo đảm an toàn tính mạng cho họ một cách tốt nhất. Mã Hóa Đăng khi nhìn thấy những người bị bắt cũng run sợ một chút ai cũng hiểu nếu những người này trà trộn vào trong sảnh với mục đích bắt cóc tổng tiền thì phải nguy hiểm đến mức độ nào.

Đã là người có tiền như Mã Hóa Đăng thì việc miễn cảm với những tình huống như thế này là hoàn toàn có thật. Con người thì ai lại không sợ chết nhất là với người có tiền có cơ nghiệp như hẳn tại quốc gia. Kèm theo đó là sự trấn an của ban tổ chức nói về những người này có hành vi bắt cóc tổng tiền nên mọi người phối hợp thật tốt không làm náo loạn để cho những thành viên của bọn khủng bố bên ngoài không thể chạy thoát nên ai nấy đều hết sức phối hợp.

Chỉ còn lại Connor hần lần này bước vào trong sảnh hội nghị thấy được mọi thứ im lặng cũng không biết rằng kế hoạch đặc ra chỉ còn một mình hần nữa là kế hoạch hoàn thành. Mang trong đầu tâm lý vào trong hội nghị xác định vị trí của Thiếu Kiệt hoàn thành nhiệm vụ lần này về lãnh tiền nên hần cứ vô tư bước vào cái bẫy đặt ra. Qua khỏi cánh cửa cũng như những người khác hần được dẫn đến đi qua hành lang một chút. Đang tìm kiếm những thành viên của mình ở trong nhóm những người ngồi quan sát.

Connor bị Blake từ phía sau tập kích một cách bất ngờ. Chộp lấy tay hần đè toàn bộ cơ thể vào trong vách tường. Vài khẩu súng trên đó còn nòng giảm thanh những cây súng này tương đối quen thuộc. Bởi hần là người đã đem về sau cuộc giao dịch để cho thành viên của mình sử dụng.

-Đầu hàng đi nhóm người của anh đã bị chúng tôi bắt giữ hết rồi. Có lẽ anh là người cầm đầu nhóm người này đi.

Những thành viên bên cạnh của Blake nhanh chóng lấy dây rút trói lại Connor. Giờ thì hần hiểu sau tất cả những thành viên khác lại không liên lạc sau khi đi vào bên trong bởi họ đều hết đã bị bắt giữ lại bởi nhóm người của Blake. Hơn hết ngày cả hần con bị lục soát nhanh chóng tìm ra bộ đàm và tai nghe thì những thành viên kia chắc chắn sẽ cũng như thế.

-Người của tôi đâu? Các anh đã làm gì với họ.

-Không làm gì cả hiện tại họ chỉ ở chung một phòng thôi. Giống như anh họ không biết gì cả đều đã bị bắt nên cũng không chết thành viên nào. Hay anh muốn họ chết hết mới chịu?

Blake lúc này áp giải Connor đi theo vào trong căn phòng có những thành viên của mình. Hần là người duy nhất trong nhóm không bị bit miệng lại bằng khăn hay là băng keo. Nhìn mười người trong phòng với hai người canh giữ. Connor lúc này cũng ảo não thở dài hần biết nhiệm vụ này đến

đây đã không thực hiện được chỉ con có Lucas bên ngoài thì vẫn còn một hi vọng.

Blake lúc này đặt Connor ngồi xuống một cái ghế được kéo đến nói.

-Sao bên ngoài của anh còn có những ai bao nhiêu thành viên ám sát từ xa? Nói đi bọn tôi còn có thể nhẹ tay.

-Bắt được vì các người giỏi. Muốn làm gì làm bên ngoài làm gì còn có ai nữa.

Connor một vẻ mặt không sợ điều gì nói ra những thứ này. Hắn không muốn khai ra Lucas nếu Thiếu Kiệt không phòng bị đi ra ngoài Thì Lucas vẫn có thể nhắm bắn trúng một số đối tượng. Mà bọn hắn cũng có thể từ đây thoát ra ngoài.

-Vậy là có đi! Bọn tôi cũng giống như mấy người thôi. Chỉ là chọn đúng người để đi theo thôi. Xem ra các anh không giống như cậu chủ nhỏ chúng ta nhỉ. Sợ anh em hi sinh không đáng mới lập ra cái kế này. Còn mấy người thì chặn hay biết nhảy vào cái bẫy đặt trước.

-Anh Blake bọn này nó ám sát mà còn không hiểu được mà ở đó ám sát làm gì. Có người nào lại mang găng tay đen giờ này ngoài đường không lạnh thì cũng đâu đến nỗi đó. Ở nước này tự do thiệt nhưng mà nổ súng chết người thì vừa ra tới sân bay đã bị bắt lại còn đâu đường mà thoát. Không hiểu nổi mấy người suy nghĩ gì.

Connor cùng với đám người của mình lúc này mới hiểu ra tại sao bọn họ lại bị phát hiện cũng như bị tính kế chia rẽ số đông như thế này. Connor lúc này cũng trầm mặc bọn hắn ở trong căn cứ thường xuyên cũng quên mất việc nổ súng ở địa phương công cộng lúc nào cũng có ảnh hưởng không nhỏ.

-Nói thật cậu cứ suy nghĩ đi người thuê các cậu cho các cậu một năm bao nhiêu tiền. Đủ để các cậu chịu chết không. Tôi nói thật nhé tôi cũng chỉ mới tiếp xúc với cậu chủ nhỏ của mình thôi. Nhưng các cậu thử nghĩ nếu một người có thể tạo được quân đội tư nhân trong nước mà không phạm pháp. Được quân đội cho người đi bảo vệ. Các cậu nhắm với chính sách quốc tế Quốc gia của cậu ta bắt giao các cậu để xử lý thì sao. Không nói đến chuyện khác tử hình chắc chắn là điều có thể. Tôi cho cậu thời gian suy nghĩ. Khi kết thúc cuộc thi thì cậu cho chúng tôi câu trả lời cần thiết là được còn quyền quyết định xử lý các cậu như thế nào thuộc về cậu ta.

Blake lúc này cũng muốn cho Connor cơ hội bởi hắn thấy được Connor cũng như hắn lo lắng cho người của mình bị gì. Ngay khi bị bắt đầu hỏi của mình ở đâu thì Connor cũng là một người có tình nghĩa anh em. Nhưng hắn không biết Connor có nghĩ thông suốt vấn đề không nên vấn đề cho hắn có cơ hội. Và việc này cũng phải đợi Thiếu Kiệt quyết định xem Xử lý Connor thế nào.

-Mở băng keo cho họ đi. Hai người ở lại canh chừng. Để họ thương thảo với nhau nên đầu hàng ngoan cô hay là tiếp tục giữ cho đồng bọn mình thực thi kế hoạch tiếp.

Những người bên cạnh Blake lúc này cũng mở miếng băng keo trên miệng của những người đã bị họ bắt. Trong căn phòng trống rỗng mười một người nhìn nhau lắc đầu. Khi Blake bước ra thì thấy Tú Trinh đi vào nhìn nhóm người của Connor lắc đầu.

-Sao họ có nói bên ngoài còn người nào nữa không?

-Chưa khai gì. Nhưng cứ để họ như thế đi. Tôi nghĩ họ cần biết được mình đang ở hoàn cảnh nào. Việc này cũng cần phải đợi Thiếu Kiệt xong việc bên kia mới quyết định được. Còn nhiều thời gian đối phó với người ở ngoài mà.

Blake vừa lắc đầu trả lời lại câu hỏi của Tú Trinh. Đứng nhìn Connor Tú Trinh lúc này thờ dài kéo một cái ghế bên ngoài vào ngồi trước mặt Connor.

-Chắc anh là đầu lĩnh đi. Tôi hỏi anh giờ cảm thấy như thế nào? Tâm trạng tốt không? Tiền lương lần này họ trả cho anh để ám sát Thiếu Kiệt nhà chúng tôi là bao nhiêu mấy triệu đô?

Connor lúc này cũng ngăn người ra hăn hoàn toàn không hiểu được Tú Trinh tại sao lại cho rằng ám sát Thiếu Kiệt là tới mấy triệu đô. Con số này hầu như là không thể. Hăn cũng biết lần này Khun Chang bỏ ra con số một trăm ngàn đô để lấy mạng Thiếu Kiệt là con số khá lớn. Nếu tính ra hăn vẫn có thể ăn sài trong vài năm.

Nhìn ánh mắt của Connor Tú Trinh lúc này cũng cười cười nói.

-Các anh đừng nói là không tới con số đó nha. Ở đây tôi nghĩ mười một người chưa tính người bên ngoài là bao nhiêu. Thì số tiền ám sát Thiếu Kiệt phải tính bằng tiền triệu mới được chứ. vậy có được năm trăm ngàn không?

Connor và những người đang bị trói đều lắc đầu họ hiện tại không thấy Connor trả lời cũng không lên tiếng bởi họ hiểu số tiền khi nhận được của cả nhóm khi ám sát thành công Thiếu Kiệt là bao nhiêu. Nhưng với họ con số đó cũng đủ sống vài tháng mà không cần lo lắng gì ở đất nước của chính mình.

-Các anh thật nhận việc ám sát Thiếu Kiệt giá tiền rẻ thế sao. Nói thật đi bao nhiêu thế?

-Một Trăm Ngàn đô! Con số đó được Khun Chang đưa ra cho bọn tôi khi hoàn thành nhiệm vụ. Cô nghĩ một thằng nhóc mười sáu tuổi thì giá tiền là bao nhiêu. Tại mấy người bảo vệ không thì cũng cần số người nhiều như vậy.

Connor bây giờ mới lên tiếng. Hắn thấy số tiền một trăm ngàn đã là lớn vì độ tuổi của Thiếu Kiệt và những gì hắn làm chỉ là tương đối. Vì Khun Chang muốn giữ mối quan hệ với Ngô gia mà ra cái giá này đã là quá cao.

-Cái gì một trăm ngàn! Cho ăn mày à? Các anh biết mỗi người ở đây. Chỉ cần đi về nước với Thiếu Kiệt. Đã nằm trong tay năm ngàn đô. Đó là họ không phải làm gì. Một đám các anh chỉ hơn hạp gấp đôi mà phải liều mạng vậy sao? Đáng giá vì mười ngàn đô không Blake?

-Cái này thì xem ra các cậu chọn người trả tiền hơi bị keo kiệt rồi một trăm ngàn chia cho một đồng người đứng nói bên ngoài còn vài người thì các cậu cũng hơn bọn tôi một ít mà phải bán mạng kiểu thế này thì thật không đáng chút nào.

Blake nghe được Tú Trinh hỏi mình về vấn đề tiền bạc của nhóm người Connor hắn cũng chỉ biết nói thật vì mười ngàn đô mà bị tử hình ở một quốc gia thì hắn cũng chẳng muốn làm chuyện này. Chưa kể còn không đủ mười ngàn nữa. Không bằng hắn làm lính đánh thuê cho Thiếu Kiệt một năm cũng đã gấp năm lần số tiền mà những người này thực hiện nhiệm vụ xong nhận tiền.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 422: Không Thể Tự Quyết Định (Chưa Beta)

Connor nghe được Blake nói về việc nhóm người họ nhận tiền không bao nhiêu cũng đâm ra chán nản. Tú Trinh lúc này mới nhìn Blake cười cười nói.

- Blake lương một năm Thiếu Kiệt trả cho anh bao nhiêu anh thử nói cho nhóm người họ để biết việc này họ làm được lợi ít gì không.

-Tôi ấy hả? Mới chỉ tính tôi nếu Thiếu Kiệt đồng ý thì lương tôi có thể là năm mươi ngàn một năm còn như cậu này thì bốn mươi hai ngàn. Còn vài người nữa tính ra chi phí một đồng người ở đây cũng gần bằng sáu trăm ngàn một năm đi. Đây bảng lương tôi mới tính hôm qua định là qua nước mọi người xem tình hình xong là đưa cho Thiếu Kiệt.

Blake lúc này đưa ra một mẫu giấy A4 trên đó ghi tên từng người và mức lương cũ khi phục vụ trong quân đội. Tú Trinh nhanh chóng chụp lấy không cần nhìn qua để trước mặt Connor nói.

-Sao tự anh đọc đi. Người ta bỏ ra cho các anh mỗi người chưa bằng một năm tiền lương của người ta các anh lại đi bán mạng thật không hiểu nổi mấy người muốn tiền cỡ nào.

Không chỉ có Connor mà một số thành viên cũng được đưa cho bản lương đề xuất của Blake cho Thiếu Kiệt. Nhìn qua ai nấy đều thở dài, lắc đầu. Người với người sao có sự chênh lệch nếu họ làm lính một năm chỉ cần được một nửa của Blake thì họ cũng đã không lo lắng việc gì.

-Giờ tôi nói về chuyện chính đi. Trả cái này lại cho Blake để còn đưa cho Thiếu Kiệt. Các anh thấy sao khi một cái bánh ngon chia cho quá nhiều người cùng ăn? Hoàn cảnh các anh không khác gì chuyện này đâu. Các anh cứ thử suy nghĩ một trăm ngàn chia cho số người đang làm nhiệm vụ của các anh thì số người sẽ là bao nhiêu. Tôi hỏi thẳng nhiệm vụ lần này các anh không có người nào khác ngoài nhóm của mình đi. Tôi thấy hầu như mười người đi theo sau anh đều là làm việc với anh khá lâu đi. Có người nào khác ngoài các anh thực hiện việc này không?

Tú Trinh lúc này đi theo Thiếu Kiệt cũng hiểu được một ít về đánh tâm lý đối phương. Bởi sự nhạy bén của mình cô nhận ra rằng mười người phía sau Connor đều là một tổ đội thường xuyên làm việc cùng với Connor.

Một người nhìn Connor bất bình một lúc mới nói.

-Chuyện đã đến nước này rồi anh còn không nhận ra là nó muốn hại anh em mình vào bước đường này sao anh. Nếu anh không nói thì em nói.

-Được rồi! Chuyện này tôi hiểu chứ không phải không? Mọi người có nghĩ đến vợ con mình ở nhà hay không? Tôi thì không sao còn mọi người thì sao? Họ phải sống sao chứ.

Connor lúc này mới quát với người vừa mới lên tiếng. Những thành viên khác cũng thở dài. Ai cũng hiểu lần này Connor bị Lucas hại vì muốn thanh lý người chống đối hãn và nắm toàn bộ người bên dưới. Thêm vào đó là việc số tiền thưởng mà Khun Chang đã đưa ra.

Chỉ cần hãn nuốt một mình khi mà Thiếu Kiệt được cho là bị ám sát thành công thì những người nhà của nhóm người này cũng sẽ không được một xu từ tiền thưởng đó.

-Vậy là bên ngoài vẫn có người của một nhóm khác đi. Xem ra các anh trở thành kẻ bị thanh lý nội bộ. Gia đình vợ con các anh ở trong nước chắc cũng không biết được việc này đâu nhỉ.

Tú Trinh thấy được phản ứng của Connor cũng biết được hẳn có điều khó nói. Nên nhìn Blake lắc đầu, ai nằm ở trường hợp Connor cũng phải lo lắng về sự an nguy của gia đình mình. Nhất là không chỉ riêng hẳn mà còn có những người khác nữa.

-Theo tôi thì các anh hiện tại không có đường phản kháng đi. Nhưng nếu các anh đồng ý thì chúng ta sẽ đóng một vở kịch cho những người bên ngoài xem như thế các anh cũng không bị gì và chúng tôi sẽ tìm cách cứu người nhà các anh như thế được không?

Tú Trinh lúc này cũng tự chủ trương lấy tình hình bởi cô thấy việc này Thiếu Kiệt sẽ làm như vậy. Dù không biết mình có làm gì sai không nhưng cô vẫn sẽ nói với Thiếu Kiệt để giúp những người này. Hơn ai hết bắt được họ thì cũng không giết được. Mà nổ súng thì kéo đến phiền phức chỉ có cách đánh lừa người bên ngoài giúp họ một chút để họ trở về Vô Ảnh tìm cách cứu người nhà của mình.

Connor lúc này nhìn thẳng lấy Tú Trinh như dò xét những gì cô nói là sự thật bởi hẳn không ngờ đến Tú Trinh sẽ đưa ra điều kiện như thế này. Blake lúc này cũng bất ngờ với sự tự quyết định của Tú Trinh. Định lên tiếng thì Tú Trinh nói.

-Không cần nhìn như thế! Nếu là Thiếu Kiệt cậu ta sẽ làm như thế. Tôi biết cậu ta sẽ không muốn những người vô tội bị liên quan đến những việc của mình. Chưa kể đến ở đây hơn mười người gia đình và vợ con họ là người không liên quan nếu là người khác thì có thể không quan tâm nhưng Thiếu Kiệt thì khác. Nếu không cậu ta đã không để mọi người lập kế mà bắt từng người trong các anh không để những người bên ngoài bị kéo vào việc không liên quan.

Blake lúc này suy nghĩ một chút cũng cảm thấy những lời nói của Tú Trinh rất có khả năng. Nhưng còn về phần sắp xếp làm sao để việc này tốt nhất thì ngay cả hẳn vẫn chưa tìm ra cách.

Connor lúc này cũng trầm ngâm hẳn thấy Tú Trinh nói như thế thêm cả hành động âm thầm bắt bọn họ không ảnh hưởng gì đến những người tham dự và quan sát cuộc thi cũng do dự một lúc mới lên tiếng nhìn Tú Trinh hỏi.

-Cô Chắc chứ! Cô chắc rằng cậu ta sẽ để cho chúng tôi an toàn còn giúp chúng tôi cứu người nhà ra chứ.

-Điều này thì tôi tạm hứa với anh còn vấn đề liên quan thì cứ đợi Thiếu Kiệt. Tôi nghĩ cậu ta cũng sẽ có ý kiến như thế. Giờ các anh phải cho chúng tôi biết bên ngoài có bao nhiêu người. Hiện tại đang ở đâu chúng tôi mới tiếng hành sắp xếp mọi thứ được.

Thấy đã đánh động được tâm lý của Connor Tú Trinh cũng nhỏ nhẹ khuyên hẳn. Việc tìm ra người ẩn núp bên ngoài là bao nhiêu người và mỗi nguy hiểm đó nằm ở đâu là việc chính thức mà cô và Blake cần muốn biết.

Nghe được Tú Trinh nói như thế Connor cũng suy nghĩ một chút mới nhìn hai người nói.

-Cô để bọn tôi bàn bạc một chút. Chuyện này liên hệ tới tất cả mọi người tôi không thể nào tự quyết cho mọi người ở đây được.

Tú Trinh suy nghĩ một chút rồi mới gật đầu đáp lại yêu cầu của Connor cô thấy nếu những người này ở lại chỉ vài phút để thương lượng thì chắc chắn sẽ đưa ra được quyết định cho mình nên nói.

-Tôi cho bọn anh năm phút. Mọi người cũng đừng giở trò gì. Nếu không thì cũng không được toàn mạng đâu. Tôi nói thật người canh giữ bên ngoài đã có lệnh bắn các anh khi các anh chạy trốn rồi.

-Cô yên tâm chúng tôi không muốn vì một món tiền không đáng như cô nói mà chết đâu.

Connor cũng bảo đảm với Tú Trinh việc bọn họ không trốn mà chỉ thương lượng đúng nghĩa. Khi biết được số tiền mình nhận không được bao nhiêu lại chắc chắn mất mạng thì ngay cả Connor hăn cũng không dại gì hi sinh anh em của mình.

Nhóm người của Blake và Tú Trinh rời khỏi phòng đứng bên ngoài đợi chờ kế quả của Connor. Khi cánh cổng đóng lại, Connor mới nhìn mười người thành viên của mình hỏi.

-Mọi người thấy chuyện này như thế nào? Giờ phải làm sao?

Người vừa rời nói chuyện với Connor lúc này mới lên tiếng đầu tiên.

-Lần này chúng ta bị gài thật sự đó anh. Khun Chang lần này hầu như không đưa người của Lucas đi mà chỉ nội bộ bên mình. Hăn muốn nâng đỡ Lucas anh nghĩ đi. Khun Chang sẽ không lạ gì khi mà mình nổ súng chắc chắn sẽ bị cảnh sát bắt. Hăn vừa hạ được mục tiêu là Thiếu Kiệt vừa khỏi phải trả tiền thưởng cho mình lại thanh lý được hầu hết nhóm người của mình mở đường cho Lucas.

Một người ngồi bên cạnh Connor hăn cũng là người đầu tiên bị bắt vào bên trong căn phòng này. Ngồi một lúc hăn cũng hiểu ra được một số vấn đề tại sao bọn hăn lại bị điều người đi làm cùng một nhiệm vụ mà chỉ đối phó với một người.

-Đúng rồi đó anh! Lần này mình trở thành tốt thí cho Khun Chang rồi. Anh nghĩ đi nếu đi ám sát một đứa nhóc mười sáu tuổi cần mười một người mình đồng loạt ra tay hay sao. Tên Lucas thì lại một mình bên ngoài sử dụng súng ngắm. Hăn ngắm làm sao vào được trong này. Giờ thì em hiểu tại sao mà hăn hôm qua lại không muốn về sớm rồi. Hăn cố tình để chúng ta đối diện với người của Thiếu Kiệt để thực hiện nhiệm vụ. Ám sát thành công chúng ta cũng không rời khỏi được chỉ có Lucas hăn trở về vừa là được người khác kính nể vừa được tiền thưởng một mình nếu có.

Connor lúc này đang do dự một lúc thì một người đối diện hắn mới lên tiếng. Bởi hắn nghe hai người kia nói ra cũng hiểu được đôi chút việc hi sinh của đám người hắn chẳng là gì trong mắt của Khun Chang

-Lần này chúng ta trong mắt Khun Chang là chết rồi. Hắn phải hiểu thằng nhóc ra sao chứ mọi người nghĩ đúng không. Nếu đúng như những gì người kia nói thì thằng nhóc không phải thường. Đâu chỉ đơn giản là mười sáu tuổi không đâu. Connor anh nghĩ đi mười một người mình với quân số của Khun Chang bây giờ chúng ta có là gì đâu. Chết rồi thì xem như bỏ đi thôi không có mình thì có người khác.

-Cái quan trọng là người nhà mọi người. Anh cũng hiểu là chúng ta trong mắt Khun Chang chỉ là những người lính ở một tiểu đội củ của bố hắn thôi. Mà việc này không chỉ có chúng ta còn có mấy người khác nữa. Làm sao để đánh lừa Lucas và không để người nhà chúng ta liên lụy mới là điều đáng nói.

Từng lời nói của Connor làm cho mọi người cũng im lặng. Việc họ toàn mạng ở đây không có nghĩa là người nhà của họ cũng bình an vô sự. Chưa kể đến những người anh em vẫn còn đang ở trong quân doanh của Khun Chang.

-Theo em thấy nếu chúng ta giả bị bắn chết trước mặt Lucas thì chỉ cần hắn rời đi là được. Khi hắn về báo cáo lại việc này với Khun Chang thì đã xong. Trong nhóm mình một người sẽ quay về trở lại trong căn cứ một cách âm thầm báo tin cho anh em khác. Rồi âm thầm di dời người nhà rời khỏi đó là được.

Cám ơn độc giả Dovoto đã ủng hộ 1 kim đậu để góp tiền đóng tiền nét cám ơn bạn nhiều.. Thank mọi người đã ủng hộ mua chương theo dõi góp thêm giúp tác có thêm thu nhập cám ơn mọi người.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 423: Chia Cho Người Chết Cần Thiết Sao

Connor lúc này này cũng trầm ngâm bởi việc âm thầm trở về của một thành viên trong nhóm phải thật cẩn thận và người đó phải có đủ bản lĩnh. Để có thể quyết định được mọi thứ trong lúc xảy ra biến cố. Connor lúc này nhìn vào trong nhóm thành viên của mình mới lên tiếng.

-Mọi người cho rằng đi theo cậu nhóc kia sẽ tốt hơn sao? Chúng ta vẫn là thân phận lính đánh thuê đấy? Lại còn là hàng binh.

Một người nghe Connor nói như thế bây giờ mới nhìn hắn lên tiếng em nói điều này anh đừng buồn nhé Connor.

-Năm năm nay chúng ta làm lính đánh thuê một tháng nhận được bao nhiêu tiền thì mọi người đều biết ba ngàn một năm. Tính ra cũng bằng một tháng lính của quốc gia cậu nhóc đó đi. Anh nghĩ xem tại sao lần này chúng ta đi làm nhiệm vụ này? không phải vì con số một trăm ngàn hấp dẫn sao. Nếu thử hỏi tiền của chúng ta thật sự cao như những người đó. Không cần nhiều đi em thấy được người thấp nhất cũng hai mươi ngàn chúng ta đáng bán mạng sao. Đối lấy gần ba cuộc sống Tại sao chúng ta lại làm nhiệm vụ này. Không phải thiếu tiền sao?

Connor lúc này cũng im lặng với khoảng tiền gần như là một người công nhân với chi phí đó của quân đội Khun Chang chia đều cho đầu người thì vẫn không mất bao nhiêu tiền của hắn. Chưa kể đến mỗi năm Khun Chang kiếm được gấp ngàn lần họ. Từ khu mỏ địa chất đến những thứ như buôn bán vũ khí và cả độc phẩm thì với một đội quân của hắn cũng chỉ nhận được khoản tiền ít ỏi.

-Chuyện người đi về để di dời người nhà khỏi khu vực của Khun Chang để em đi. Em không tin bán mạng của mình một lần thì sẽ chết. Hơn nữa em chuẩn bị chuyện này lâu rồi. Từ lúc bố hấn mất là em đã thấy được hấn dần dần thanh lý những người củ khi còn làm việc với bố hấn rồi. Mà chúng ta trong mắt hấn là những người ăn ở không hưởng tiền mà thôi. Thêm đó đầu nhập vào thẳng nhóc này. Chúng ta không thiệt đâu anh, người ta vẫn thường nói muốn biết cấp trên ra sao thì nhìn cấp dưới làm việc người bên dưới cậu ta đã thế thì em không lo đâu. Em có chết thì người nhà em cũng được cuộc sống tốt.

Đám người suy ngẫm thật nhiều về những gì người anh em mình vừa nói ra cũng gật đầu. Tú Trinh đã mở lưới gần như giúp đỡ họ mọi thứ cái họ cần bây giờ là tỏ rõ thái độ. Chỉ cần như thế họ sẽ biết được quyết định thật sự của Thiếu Kiệt về số phận của những người nhóm người mình như thế nào.

Connor bây giờ cũng gật đầu hấn thấy những gì mọi người đã đủ để hấn đưa ra quyết định của mình.

-Được rồi! Nếu mọi người đã nói thế thì chúng ta đầu nhập vào cậu nhóc kia thử đánh cuộc một lần. Không được thì cũng xem như đã chết rồi thôi. Vào ở tình thế này chúng ta cũng không có nhiều lựa chọn nữa. Mọi người xác nhận lại lần nữa chúng ta quyết định chuyện này. Ai đồng ý đầu nhập vào người thiếu niên này thì gật đầu đi.

Trước mặt Connor toàn bộ thành viên của hấn đều gật đầu đồng ý. Bởi những gì họ bàn bạc đã được thống nhất. Giờ chỉ cần có quyết định của Thiếu Kiệt sắp xếp để họ cứu được người nhà của mình ở trong căn cứ của Khun Chang nữa là xong.

-Bên ngoài có người không tôi muốn gặp Blake và cô gái kia. Chúng tôi đã thương lượng xong rồi.

Blake với Tú Trinh đứng bên ngoài nghe được trong phòng âm thanh gọi họ nhìn nhau nở một nụ cười gật đầu. Bước vào trong phòng giam giữ nhóm người Connor lúc này Tú Trinh mới nhìn nhóm người Connor lên tiếng.

-Sao mọi người đã có quyết định của mình rồi đi. Ý kiến mọi người thế nào tôi sẽ truyền đạt lại với Thiếu Kiệt để cậu ấy quyết định

-Ừ chúng tôi đồng ý đầu hàng. Bên ngoài còn một người của Khun Chang tên là Lucas hẳn đang ở một đám cây cách đây khoảng năm sáu trăm mét. Nhưng mà nếu mọi người bắt thì việc chúng tôi đầu nhập Thiếu Kiệt sẽ tới tai Khun Chang. Như thế thì người nhà chúng tôi thật sự nguy hiểm.

Blake cũng với Tú Trinh ngẫm nghĩ một lúc hiện tại biết đối phương mà không thể ra tay mới là điều họ bức bối. Blake thấy việc muốn tha cho Lucas hay không hẳn và cả Tú Trinh cũng không quyết định được nên mới nhìn Tú Trinh nói.

-Chuyện này phải để Thiếu Kiệt giải quyết thôi. Chứ tôi với cô tự ý quyết định quá thì chắc vượt quá phạm vi của mình.

Tú Trinh cũng không phải không biết những chuyện này giờ chỉ có thể nói với Connor.

-Việc này trọng đại cần phải để Thiếu Kiệt quyết định. Nên các anh chịu thiệt một chút khi nào cuộc thi diễn ra xong thì bọn tôi sẽ cho các anh gặp mặt Thiếu Kiệt.

-Không sao Chúng tôi cũng không phải không hiểu những việc này mọi người không thể nào tự quyết định được. Cũng không bao lâu bọn tôi chịu thiệt được.

Connor cũng hiểu tình hình bọn hắn cũng không thể nào để cho Thiếu Kiệt bỏ chuyện quan trọng của mình đi tiếp chuyện với nhóm người bọn

hắn. Tú Trinh lúc này cũng gật đầu để cho Blake ở lại mà rời đi cô muốn xem Thiếu Kiệt bên ngoài cuộc thi đã đến bước nào rồi mà còn báo cáo những việc đã xảy ra.

Thấy hiện tại bên ngoài một nhóm người đang ở thi vòng cuối cùng nên Tú Trinh đến bên ngoài đợi chờ Thiếu Kiệt. Nhìn vào những người đang thi đấu ở giữa hội trường chiếc đồng hồ trên màn hình lần lượt chạy. Cho đến khi có một người nhảy lên reo hò. màn hình dừng lại ở một con số rồi người thanh niên kia được mời qua một bên. Cứ như thế từng người đứng lên đều được đứng qua một bên. Cho đến người cuối cùng Thì người MC xuất hiện nói.

-Hiện tại mười người đã đủ tư cách bước vào vòng cuối cùng. Mọi người chuẩn bị tin thần chưa. Vì vấn đề nội bộ nên mười người sẽ thi tài cùng nhau dưới sự giám sát của Người tổ chức nên cuộc thi hôm nay. Mọi người theo tôi một chút.

Bên dưới những người quan sát lúc này bắt đầu xôn xao khó hiểu. Người MC thấy thế mới trấn an mọi người.

-Vì sắp tới họ phải đối diện một bộ mã nguồn mới được cho ra mắt nên không thể công khai mọi người không cần phải làm như thế chúng tôi phải bảo mật cho chương trình của mình nữa chứ.

Mã Hóa Đằng bây giờ cũng nhú mày bởi hắn cũng biết hôm nay các thành viên đến dự thi đều được triển khai trên một mã nguồn mới chưa từng có khi hắn nghe thấy còn một mã nguồn mới nữa cũng thắc mắc không biết mã nguồn đó là gì nên mới hỏi Doanh Doanh.

-Cô nói xem bộ mã nguồn nào hiện tại là mới nhất?

-Cái này tôi cũng không chắc lắm đâu. Mỗi ngày đều có thể cho ra một mã nguồn mới hầu hết là bản mã nâng cấp từ mã nguồn cũ không có cái

nào gọi là mới trừ áp dụng cho chương trình của Garena là chúng ta chưa biết nó tập hợp những gì thôi.

Doanh Doanh lúc này cũng không biết đó là gì nên chỉ có thể đáp lại lời của Mã Hóa Đăng theo một cách chung chung bởi vì những gì diễn ra trước mắt cô cũng không thể nào đoán được việc này tại sao tiến triển như thế.

-Cô xem kết thúc cuộc thi này cho người của mình tìm hiểu thử xem. Có thể biết đâu một số mã nguồn cần có của bên Garena chúng ta lại có một ít tin tức không chừng. Nhớ phải sắp xếp người tiếp xúc với người đó trước cái đã.

Nhìn nhóm mười người đi theo người MC Mã Hóa Đăng cũng âm trầm. Hôm nay qua nhiều việc hăn cần được biết sau cuộc thi này. Người nào là người đã tổ chức cuộc thi. Thêm vào đó những mã nguồn mà mười người sắp sửa tiếp xúc sẽ như thế nào.

LuCas lúc này bên ngoài cũng âm trầm hăn thấy từ khi Connor vào trong hội trường hầu như hoàn toàn không liên lạc về. Cái bây giờ hăn cần thiết là nghe Connor nói chuẩn bị hành động. Để hăn có thể biết được hành động lần này có thành công hay không nhưng đến giờ vẫn chưa có tin tức gì.

Đang dùng ống dòm cố gắng nhìn xem bên trong có chuyện gì xảy ra thì điện thoại của Lucas rung lên một lúc. Hăn mới vội vàng lấy điện thoại ra nhìn vào trên đó số điện thoại của Aaron. Lucas mới bắt máy.

-Chuyện sao rồi thằng nhóc kia nó chết chưa rồi bọn người của Connor nữa mà thanh lý bọn nó xong chưa?

Nghe thấy tiếng của Aaron, Lucas mới cười cười vừa đặt điện thoại lên tai mình vừa dùng ống dòm quan sát gần cửa sổ của bên hội trường.

-Bọn nó vào trong đó cũng khá lâu nhưng chưa có tin tức gì. Những mà em nghĩ bọn nó sẽ ra tay không sớm thì muộn thôi anh. Bọn nó đâu còn

cách nào khác đâu giờ em đang ở bên ngoài hôm qua em phân công bọn nó tiếp cận rồi. Còn em thì ở bên ngoài sai súng ngắm. Anh nghĩ xem nó ngu đến nỗi nghĩ súng ngắm nhìn từ trên cao xuống mà có thể đi tới vào trong thì cũng hết biết.

Aaron nghe Lucas nói thế cũng cười cười gật đầu đáp lại hần.

-Ừ mà ở đó xem xem bọn nó hành động đi. Nếu mà thằng nhóc nó chết. Nhóm người của Connor mà thoát ra ngoài được thì mày bắn chết bọn nó mẹ bọn nó đông người như thế thì tiền lãnh được chia ra cũng không còn bao nhiêu đâu. Mày lo thực hiện xong rồi về đây tao với mày về nước lãnh thưởng.

-Vâng! Anh cứ yên tâm em sẽ đợi xem bọn nó thực hiện hành động có tên nào thoát ra được. Thì với mười viên đạn của em chắc cũng giết được bọn chạy ra rồi. Như thế thì anh chỉ cần chia em hai phần thôi cũng được.

Lucas lúc này cũng nịnh nọt Aaron. Vốn chuyến đi này hần sẽ tham gia cùng nhưng trước khi đi hần thấy được nếu phải chia số tiền của mình kiếm được cho nhóm Connor mà hần lại ít tiền đi thì có việc không thỏa đáng nên đã cùng với Lucas mật mưu với nhau bày ra cái cục đẩy Connor và người của mình vào chỗ chết con hần với Lucas ở phía sau hưởng lợi.

-Vậy cũng được! Nhớ hoàn thành nhiệm vụ tao giao đấy.

Nói rồi Aaron cúp máy một nụ cười nở trên môi hần, một mình trong phòng nhìn cái điện thoại nói.

-Mày về đây đi ta sẽ thưởng cho mày một viên kẹo đồng lúc đó tiền một mình tao hưởng hết. chia cho người chết cần thiết sao.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 424: Điều Là Người Chiến Thắng

Mười người thanh niên sau khi trải qua một cuộc thi bên ngoài lúc này xuất hiện trước mặt Thiếu Kiệt. Ai nấy đều hiểu người vừa rồi đôi khi đánh chặn lại những người bọn họ là người thiếu niên trước mặt bởi trên máy tính xách tay họ vẫn thấy được những gì cần thiết của những trang web mà mình đã tống công. Mười cái ghế được đặt xuống trước để cho nhóm người họ ngồi xuống.

Thiếu Kiệt lúc này cũng mỉm cười nhìn những người trước mặt nói.

-Chào mọi người! Vừa rồi trải qua một chút giao lưu nho nhỏ tôi cũng hiểu được khả năng của mọi người không ít. Mọi người có câu hỏi gì không? Nếu có tôi sẽ giải thích tất cả sau đó mới nói lý do tại sao tôi lại ở đây ngay lúc này để nói chuyện với các bạn.

nhóm người được đưa vào lúc này cũng nhìn lấy nhau người vừa giải được cách thức tấn công trang web đầu tiên nhìn Thiếu Kiệt nói.

-Chào cậu! Tôi muốn hỏi là cậu làm sao để có thể đánh chặn cả mười người trong cùng một lúc. Chuyện này là bất khả thi cậu không thể nào một lần đấu mười người chúng tôi như thế được.

Thiếu Kiệt lúc này nhìn lấy người đã đặt ra câu hỏi cho mình cũng gật đầu hẳn biết những người này thế nào cũng có người sẽ hỏi câu này Bởi hẳn không chông lại một lúc mười người mà tự hệ thống tạo lập tường lửa bảo vệ từ chối dịch vụ của họ thông qua mã nguồn mà Thiếu Kiệt đã lập trình sẵn.

-Việc này tôi không thể nói được đi. Nhưng nếu mọi người muốn biết tôi làm cách nào thì có thể tham gia vào công việc của tôi biết đâu lại được. Còn vì sao mọi người phải tốn nhiều thời gian như thế vì tôi chỉ cần nắm được mọi người sẽ thông qua những phương thức nào để tống công trang web của tôi là được. Tôi nhớ không nhầm là anh thông qua cơ sở dữ liệu vốn có để mà xâm nhập đi đúng không Timothy

Nghe thấy Thiếu Kiệt gọi đúng tên mình thì người này cũng gật đầu bởi vì nếu là một người tổ chức cuộc thi. Thiếu Kiệt chắc chắn sẽ nắm được tin tức về người mà đã tham gia tới vòng cuối như thế này.

-Vậy hiện tại chúng tôi sẽ thi vòng cuối ra sao người MC nói sẽ có vòng thi cuối nữa mà?.

- Vòng thi cuối không có! tôi chỉ muốn để mọi người đến đây để muốn thương lượng một chút. Hiện tại ở đây là mười cái hợp đồng tôi đã soạn sẵn đối với Timothy thì mức lương sẽ là năm mươi đến bảy mươi ngàn một năm. Những người còn lại thì năm mươi ngàn và đó là chưa tính tới những tiền khác chỉ là lương cứng nếu mọi người đồng ý thì ký tên vào. Còn không thi ra bên ngoài tôi sẽ để người của mình tặng những người đó mười ngàn xem như là an ủi thành quả ngày hôm nay.

Nghe từng lời của Thiếu Kiệt nói ra kèm với một bộ hồ sơ dày cộm lôi ra từ trong cái túi vật bất ly thân của mình. Thiếu Kiệt phát cho mỗi người một tờ.

-Vậy đây chỉ là cuộc kiểm tra để cậu tuyển dụng người của mình. Vậy tiền thưởng một trăm ngàn kia thì sao?

Một người trong nhóm mười người lúc này mới lên tiếng họ Thiếu Kiệt. Họ muốn biết rằng giá trị tiền thưởng của Timothy có thật hay không. Hay nó chỉ là miếng mồi để dụ dỗ họ đến đây tham dự cuộc thi.

-Anh cứ yên tâm Timothy sẽ nhận được tiền của anh ta ngay trong ngày hôm nay. Mọi thứ ở đây đều là thật và giải thưởng cũng là thật. Tôi không nói dối. Mọi người có thể xem. Tôi có bao nhiêu tiền để có thể trả bao nhiêu tiền đó nhé.

Thiếu Kiệt lúc này mới xoay cái máy tính xách tay về phía nhóm người trong phòng cũng như bình thường hắn đăng nhập với tài khoản được lưu lại trên trình duyệt. Còn số dư của tài khoản ngân hàng của Thiếu Kiệt bao gồm cả hình ảnh và số tiền làm cho mười người ở đây há hốc mồm.

-Cái! Cái gì! cậu sao có nhiều tiền như thế?

-Tiền ở đâu không quan trọng. Mọi người đều có cách làm của nhau cá các anh kiếm vài trăm ngàn tôi thì kiếm tiền triệu đơn giản cách thức giống nhau nhưng mục đích lại khác nhau thôi. Sao mọi người muốn tham gia chứ. Nếu mọi người tham gia chắc chắn sẽ vui hơn hiện tại nhiều

Thiếu Kiệt bây giờ đem lợi ít ra làm việc vụ lợi với những người ở trước mắt này. Hắn càng ra vẻ thần bí những người này lại càng không thể chối bỏ sự tò mò muốn tìm hiểu. Một người trong đó lúc này mới nói với Thiếu Kiệt. Bởi nếu làm hacker họ chỉ thương lượng với nhau bằng miệng không có giấy kết bằng hợp đồng thương mại chính quy. Và đây cũng là lần đầu tiên họ thấy sự hợp tác như thế này.

-Vậy Cậu định để chúng tôi làm gì? Nếu thế chúng tôi phải cùng cậu về nước. Thường bọn này chỉ hợp tác miệng làm gì cần phải có hợp đồng như cậu đâu?

-Tôi đã nói là mục đích khác nhau rồi mà. Hiện tại tôi đang kinh doanh mô hình của công ty game và đang cần cổ phần năm người hoàn thiện phần xây dựng bố cục tấn công vào trang web chậm nhất thì trước mắt trở thành nhân viên lập trình thiết kế game cho tôi về vấn đề này năm người có thể hỏi người này. Bradon vào đi!

Nói ra vấn đề của năm người hoàn thiện các bước xâm nhập sau cùng Thiếu Kiệt cũng cho họ tiếp xúc với Brandon để biết thêm tình hình còn việc quyết định họ làm hay không là do sự thuyết phục của chính hẳn. Timothy này giờ im lặng mới lên tiếng nói với Thiếu Kiệt.

-Vậy còn năm người bọn tôi thì sao. Nếu chúng tôi làm cho cậu thì chúng tôi sẽ được gì và làm trong lĩnh vực nào?

Gật đầu trả lời lại câu hỏi của Timothy Thiếu Kiệt mới giải thích cho hẳn hiểu.

-Hiện tại tôi đang có một cơ sở bí mật về tài liệu cấp cao cần thiết phải có người bảo vệ. Và như mọi người đều đã biết giới hacker chúng ta ngoài những nhóm lớn ra không còn những nơi cho những hacker nhỏ lẻ tự phát triển bên ngoài giống như mọi người ở đây đi. Nếu không mọi người cũng sẽ không vì một số tiền một trăm ngàn đô mà đến đây thử sức. Cái mọi người muốn biết là kỹ năng của mình tới đâu và so sánh với những người khác mình ở trình độ nào tôi nói đúng chứ.

Ngoài năm người đang nói chuyện với Brandon lúc này nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng nhìn hẳn chăm chăm không hề để ý những gì Brandon hẳn giải thích làm cho Brandon có tâm trạng hụt hẳn một chút những cũng nhanh chóng trở lại tự nhiên.

Điều Thiếu Kiệt nói những người ở đây hầu như không thể phản bác lại ý kiến đó. Bởi họ hiểu mình đến cuộc thi này mục đích ban đầu thật sự là như Thiếu Kiệt đã nói.

-Việc này cậu nói không sai. Nhưng việc đó thì liên quan gì đến chúng tôi? Chúng tôi cũng chỉ là những người đơn lẻ muốn tới đây học hỏi thêm những gì mình thiếu và nâng cao kiến thức thôi. Vì tôi nghĩ nó công khai và có thể giao lưu được với mọi người nên mới tới đây.

-Đúng vậy tôi muốn mọi người tập trung vào một mô hình đào tạo hội nhóm giao lưu lẫn nhau trên một số thứ mà mình không biết về kỹ năng cần thiết. Như thế thì chỉ cần tập trung lại những người giỏi chúng ta không ngừng tìm kiếm những người giỏi hơn nữa thì mọi thứ sẽ khác. Nên tôi mới bắt đầu bằng việc muốn hợp tác với mọi người xây dựng nên một thế giới ẩn danh dành cho mọi thành viên có thể giao lưu từ những người không biết trở thành người có kỹ năng. Các bạn có thể có thiên tài về công nghệ nhưng có người không có việc đó thì với đam mê của mình họ phải tự học và chăm chỉ cần mẫn tìm kiếm thông tin như các bạn ngày đầu tìm kiếm các mã nguồn vậy.

Thiếu Kiệt lấy kinh nghiệm của chính để thuyết phục những người ở đây hẳn nhờ những ngày đầu tiên khi hẳn tự hỏi web được xây dựng như thế nào từng mã nguồn đơn giản HTML, CSS, java, PHP, Joomla rồi cả Wordpress đó chỉ là những thứ bắt đầu. Để hẳn nghiên cứu các thành phần tiếp theo như pascal rồi mã bit các thứ.

Giờ đây hẳn muốn những người này tạo ra một nơi như thế cũng là những trụ cột đầu tiên thay hẳn bảo vệ lấy mã nguồn của sever bitcoin trong hệ thống blockchain sau này.

Lời nói của Thiếu Kiệt đến cả Brandon lúc này cũng suy nghĩ về những ngày đầu hẳn mới tập làm quen với những thứ mã nguồn cơ bản. Bởi vì sở thích nhất thời, mà chương trình học không có làm cho hẳn phải tự tìm hiểu nhưng càng vào sâu hẳn lại đắm ra thích thú càng lớn và mới bắt đầu học theo nó.

-Được tôi tham gia với cậu không vì điều gì hết vì một nơi có thể trao đổi kỹ thuật với những người khác là tôi đã cảm thấy thích rồi. Không phải ngồi hàng giờ tự mình gò bó trong một đoạn cơ sở không bao giờ phá giải được. Tôi không muốn những người sau này chỉ biết kiến thức mà không có một chút gì kinh nghiệm như tôi lúc mới ra trường.

Timothy lúc này cũng lên tiếng làm những người khác cầm lấy tập hồ sơ trên tay mình ký xuống. Ai lúc này cũng hiểu ngày xưa họ khó khăn như thế nào dù cho có muốn hỏi một người nhưng vì đó là một kiến thức cấm nên cũng không thể nào đi hỏi. Và cứ phải tự mày mò để tìm cho mình một công thức đúng một đoạn code có thể hiệu quả.

Nếu thật sự Thiếu Kiệt muốn xây dựng một nơi trao đổi kỹ thuật như hắn vừa mới nói thì những người ở đây biết đâu cũng sẽ gặp được những người lợi hại hơn và giúp họ nâng cao kỹ năng hơn nữa.

Mỗi người trong đầu khi ký tên vào bộ hồ sơ mà Thiếu Kiệt đưa họ không nghĩ đây là gánh nặng mà là như một hợp đồng dạy học mà họ sẽ chia sẻ kiến thức còn những người sau này được học và phát triển hơn trong ngành nghề này nhờ họ.

-Đây hợp đồng của tôi! Chúng ta sau này hợp tác vui vẻ tôi cũng thấy được tên và địa chỉ của cậu trên hợp đồng rồi. Cậu phải cho bọn tôi hai tuần để thu xếp qua bên đó làm việc với máy chủ mà cậu đã nói. Còn về vấn đề tiền thưởng cậu gửi vào tài khoản này là được.

Timothy ghi ra một tờ giấy số tài khoản của mình để cho Thiếu Kiệt chuyển tiền vào và hắn cũng cần có thời gian thu xếp mọi thứ trước khi hội họp tại quốc gia của Thiếu Kiệt ghi trên hợp đồng.

-Được rồi! Chuyện thu xếp mọi người cứ thông thả là được! Nhưng mà việc ở đây ra ngoài đừng để ai biết còn họ muốn biết người nào đạt giải nhất thì cứ nói không biết cho họ chỉ biết mười người các bạn đều là người chiến thắng.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 425: Trước Màn Kịch

Tú Trinh đợi cho Thiếu Kiệt sắp xếp hết những thứ cần thiết với nhóm người hacker mới tuyển dụng. Thiếu Kiệt sau khi nói một chút với mọi người cũng thấy Tú Trinh đứng đợi mình nên gật đầu ra hiệu cho cô có thể báo cáo tình hình vừa rồi bên ngoài đã thực hiện.

Lúc này nhóm người vừa mới ký hợp đồng đang bàn bạc với nhau về những gì diễn ra để có thể đồng nhất về câu trả lời khi đi ra ngoài đối diện với những người của các công ty tuyển mộ. Thiếu Kiệt bây giờ mới lên tiếng hỏi Tú Trinh.

-Mọi chuyện sao rồi? Tình hình của bên ngoài nhóm người của tam giác vàng đã bắt lại hết chưa.

-Bắt thì bắt rồi nhưng có một số việc phát sinh phải để cho cậu tự mình quyết định mới được. Có một số việc chúng tôi không thể tự quyết được.

Thiếu Kiệt nghe Tú Trinh nói thế cũng trầm mặt. Tú Trinh bây giờ mới kể lại toàn bộ việc đã xảy ra cùng với những gì mà cô đã cùng với Blake và Connor nói với nhau cũng như những lời nói thuyết phục của cô với nhóm người của Connor. Một lúc lâu sau khi nghe hết những gì Tú Trinh nói Thiếu Kiệt mới suy nghĩ nói.

-Chuyện này nói dễ không dễ nói khó không khó quan trọng là cách làm như thế nào để cho người bên ngoài tin tưởng việc những người Connor ở đây đã chết chứ gì.

-Ừ quan trọng là những người đó đều có gia đình. Những người kia không ngờ vẫn lưu lại những thủ đoạn như thế này. Giữ người thân của họ bắt buộc bọn người connor một là hoàn thành nhiệm vụ, hai là chết. Như thế chưa chắc gì người thân của những người đang có mặt tại đây được gì sau khi họ chết.

Thiếu Kiệt nghe Tú Trinh nói thế mới im lặng một lúc sau nhìn Brandon lên tiếng nói với hắn.

-Brandon anh em dẫn mọi người ra bên ngoài để cho những người bên ngoài có thứ họ cần đi. Em không lộ mặt được. Còn về vấn đề khác thì anh xem mà sắp xếp một chút.

Đang nói chuyện với năm người sẽ làm việc với mình. Brandon nghe được Thiếu Kiệt trả lời như thế cũng gật đầu. Hắn cũng biết thương lượng giữa Thiếu Kiệt và những người này khi họ hoàn thành xong chương trình trò chơi thì sẽ trở về làm cho Thiếu Kiệt. Xem như Thiếu Kiệt cho hắn mượn người. Dù sao mức lương của những người này hơn xa mức lương mà hắn trả cho thành viên tổ công tác của mình.

Đối với việc mức lương của họ cao hơn Brandon cũng có những lý do của mình cho các thành viên đang hoạt động tại công ty bởi họ hầu hết chỉ mới tốt nghiệp ra trường tuy là học sinh giỏi thật nhưng làm sao giỏi bằng những người đã trở thành những người trụ lại cuối cùng ở đây.

-Cậu yên tâm chuyện này để tôi lo cho! Nào mọi người như vừa rồi chúng ta đã bàn bạc giờ thì đi cho những người bên ngoài biết kết quả thôi.

Thấy Brandon dẫn người rời đi Thiếu Kiệt mới nói với Tú Trinh dẫn những người Connor đến gặp hắn. Trong hội trường lúc này đang tập trung chú ý đến mười người ra khỏi phòng của Thiếu Kiệt. Họ thay nhau bị những các công ty khác nhau hỏi về vấn đề xảy ra bên trong phòng. Nhưng bất cứ ai họ đều nhận được một câu trả lời theo khuôn mẫu đã thống nhất

trước. Mã Hóa Đăng và những công ty khác cũng không hiểu được việc này là như thế nào.

Cùng lúc đó Connor làm đại diện theo sự chỉ dẫn của Tú Trinh và Blake đến phòng quan sát của Thiếu Kiệt. Ngồi trên ghế nhìn một người vào với tay bị trói buộc ra phía sau. Thiếu Kiệt cũng nhú mày một chút.

-Cởi trói cho anh ta đi. Chúng ta đây không phải lần đầu gặp phải không Connor nếu tôi nhớ không lầm anh là một trong những người nhảy từ máy bay xuống nước đi.

Nghe Thiếu Kiệt nói thế ngay cả Tú Trinh và Blake cũng nhìn lấy Connor. Blake qua mấy ngày tiếp xúc cũng biết nhóm người Thiếu Kiệt vừa thoát chết trên máy bay 1549 hạ cánh xuống sông hudson mà không người nào chết. Giờ nghe Thiếu Kiệt nói thế Tú Trinh mới lên tiếng nói với Thiếu Kiệt.

-Cậu nói gì? Anh ta là hành khách trên máy bay sao tôi không nhận ra nhỉ.

-Thiếu Kiệt nói đúng đấy tôi ngồi ở hàng trên mấy người một chút tôi cũng là người thứ hai nhảy xuống máy bay khi nó vừa được đáp xuống dòng sông. Không nghĩ đến cậu quan sát rất kỹ lưỡng mọi thứ xung quanh.

Connor nghe thấy Thiếu Kiệt nói thế cũng chấp nhận trả lời lại hần Blake thì lấy con dao của mình cắt đứt sợi dây rút trói Connor Được giải thoát khỏi sợi dây Connor nắm lấy hai cổ tay của mình xoa xoa một chút.

-Thật tôi không hiểu các anh tại sao phải làm như thế, bản thân Khun Sa đã phải giải giáp quy hàng vì tổ chức quân đội bọn anh lại đi theo con hần như thế cũng không nổi sóng được cần gì phải chịu khổ thế.

-Cậu vẫn chưa hiểu hết đâu. Mang tiếng là giải giáp quy hàng bị bắt ở thủ đô không thể đi đâu. Nhưng thật sự những hoạt động đó vẫn tồn tại.

Thậm chí là vẫn tuyển quân lực. Vì các mỏ địa chất và các thương vụ độc phẩm luôn cần sự cân bằng mọi mặt. Nên hầu như các thế lực ở Tam Giác Vàng không hoạt động mạnh mẽ như trước công khai mà chuyển sang hình thức ngầm không xảy ra tranh chấp lớn. Vì nếu có việc đó các thế lực khác sẽ đứng ra hòa giải để cho không bị làm phiền đến việc làm ăn.

Thiếu Kiệt khi nghe giải thích của Connor cũng hiểu ra vấn đề không phải Tam Giác Vàng hiện tại đã yên bình mà nó được các thế lực bình ổn để không bị dòm ngó từ những bề nổi của pháp luật.

-Thôi chuyện đó nói sau này đi. Hiện tại bên ngoài người kia chắc chắn đang quan sát rất gắt gao lắm đây. Anh có cách nào chưa nếu có thì chúng tôi sẽ làm theo anh. Bởi đây là sinh mạng của người nhà chính anh và đồng đội. Tôi không muốn can thiệp quá sâu chỉ có thể giúp đỡ quá trình. Như thế nếu có việc gì anh cũng không thể nói được chúng tôi.

Connor thấy Thiếu Kiệt giao cách giải quyết cho chính mình cũng lưỡng lự một lúc nhìn hẩn. Bởi Connor thấy được sự khác biệt rõ rệt của hai người giữa Khun Chang và Thiếu Kiệt. Một người thì bằng mọi cách làm theo ý mình, còn một người thì để cho người khác làm theo ý họ mà chỉ cần kết quả.

-Chúng tôi định nhờ cậu giả chết cùng với chúng tôi để cho Lucas bên ngoài tưởng nhiệm vụ hoàn thành và trở về còn chúng tôi cũng theo cậu trở về mà không sợ những việc khác để lên kế hoạch cứu người nhà của chúng tôi ở khu vực của Khun Chang.

-Giả chết! có thể không được. Vì trước sau gì tôi cũng trở về nước những người đối tác của Khun Chang cũng sẽ biết. Nói trắng ra lần này các anh có hoàn thành nhiệm vụ hay không thì người có lợi vẫn là Khun Chang thôi. Còn việc cứu người nhà của các anh tôi có thể cho nhóm của Blake đi giải cứu cũng được vậy.

Thiếu Kiệt muốn biết tại sao Connor phải khổ cực như thế, trong khi đó hẳn có thể nói Blake đưa người mình vừa thực chiến vừa có thể cứu lấy người nhà của nhóm Connor một công đôi việc. Đánh du kích vào khu của Khun Chang rồi rút đi gây tổn thất là điều Thiếu Kiệt nghĩ đến.

-Cậu vẫn chưa biết khu vực ấy không phải dễ. Nếu cậu có một ngàn quân tôi nghĩ khi cậu tấn công vào đó chỉ đi ra chừng mười người bởi nơi đó được thiết lập những khu vực cạm bẫy tự nhiên hoặc là công sự địa lôi khá nhiều. Chỉ có những người ở đó mới biết đường vào và ra. Bởi nó là một con đường độc đạo và phải qua khám xét gắt gao từ bên trong. Nên nó như một pháo đài vậy trừ khi vũ khí hạn nặng triển khai quân sự thiết giáp và máy bay không kích thì họa may được nếu như quốc gia không sợ tổn thương người vô tội.

Thiếu Kiệt bây giờ cau mày thật sự hẳn không nghĩ đến Khun Chang đặt căn cứ theo con đường độc đạo như thế nên cũng âm trầm. Hẳn thấy để cứu được người của Connor chưa chắc nhóm người Thiếu Kiệt đã vào tới địa phận căn cứ mà thay vào đó là phải để lại quân lực mới thành lập của mình tại đó.

-Vậy theo anh chúng ta phải làm sao. Vấn đề để tôi giả chết chắc chắn là không được. Anh xem nghĩ cách khác đi.

Connor nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng suy nghĩ một lúc mới đưa ra được quyết định của mình về chuyện này.

-Vậy thì chúng ta giả như có bắn nhau trong này rồi sau đó người của cậu bắt được bọn tôi xong xử bắn bọn tôi. Chỉ cần chúng ta sử dụng đạn rỗng là được. Không ai bị thương nhưng mà lại giống thật để cho bên ngoài hoảng loạn cảnh sát đến cũng không thấy được đầu đạn. Lucas thấy tình hình như thế cũng rời đi. Đợi cho êm xuôi rồi thì chúng tôi tìm một chỗ nào đó núp lại đợi êm xuôi mọi chuyện rồi thì bay về cùng cậu.

Thiếu Kiệt suy nghĩ một lúc mới gật đầu. Việc đóng giả này với hành động bỏ chạy của mọi người làm cho Lucas không phán đoán được tình hình. Nếu có làm cuộc hành hình giả thì hẳn cũng không thể xác thực những người Connor chết thật hay chết giả. Chưa kể đến hẳn thấy thế không chừng còn bỏ đi về trước vì số tiền sắp lọt túi của mình.

-Được Việc này tiến hành được, Nhưng tôi nghĩ không cần quá phiền phức đến như thế đâu. Trước tiên phải báo cho mười người đang bị vây bởi đám công ty ở bên ngoài. Đây cũng là điều kiện tạo cho họ một con đường thoát. Còn về chỗ ẩn nấp của các anh thì chúng ta nói đây là một chương trình truyền hình gây cười hoặc một đoàn làm phim, chắc cũng không đến nỗi nào. Xem như có ở trong trại tạm giam cũng không ai dám làm gì các anh đi nhỉ.

Thiếu Kiệt thấy việc này có thể tiến hành vì nếu làm những việc như thế này chỉ cần mọi lời khai hợp nhất là đang quay một video chọc mọi người thì những cảnh sát cũng không làm gì được họ. Đầu đạn không có, vật chứng thì chỉ là súng đạn giả cũng có thể miễn tội. Dù sao đây cũng chỉ là một vở kịch cho Lucas xem, mà không ảnh hưởng gì đến những người khác.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 426: Diễn Viên Quân Chúng

Để tạo yếu tố bất ngờ cho chính những người bên ngoài và cho Lucas. lúc này toàn bộ những người của nhóm của Blake và Connor cùng nhau lên phương án thiết lập hành động. Những người bên ngoài vẫn hoàn toàn không biết gì. đối với nhóm người của Connor lúc này được chia ra vài bộ áo giáp chống đạn.

Khi mọi thứ đã lên kế hoạch xong xuôi nhằm diễn cho đồng nhất với nhau. Đám người của Connor được nhận lại bộ đàm bắt đầu mở kênh của mình nói vào bộ đàm.

-Lucas mày còn bên ngoài đó không? tao chuẩn bị hành động đây! Mày bên ngoài chuẩn bị nhé tao mà ra thì mày yểm trợ cho bọn tao đấy.

-Mẹ mày làm cái gì mà giờ này mới lên tiếng làm ta ở ngoài không biết trong đó thế nào này.

Lucas nghe được âm thanh của Connor cũng mắng một tiếng. Nhưng nghe thấy báo sắp chuẩn bị hành động. Lucas cũng không cầm súng lên mà thay vào đó là lau súng thật sạch sẽ cầm cái ống nhòm trong tay nhìn về phía lối ra của nơi tổ chức cuộc thi để có thể quan sát từ đầu đến cuối.

Connor lúc này vẫn để bộ đàm thu lấy những những âm thanh cần thiết. Cầm cây súng lục bắn ra bên ngoài cửa kính làm vỡ kính âm thanh không lớn nhưng làm mọi người chú ý. Connor và những thành viên của mình cùng với nhóm người của Blake bắt đầu đánh nhau.

Âm thanh đổ bể loảng xoảng vang lên của tiếng cửa kính vỡ, thêm vào đó là trang diện những người vừa nãy bị bắt giờ trong tay lại có súng, làm mọi người trong hội trường hét lên xông về phía cửa.

Đoàn người náo loạn tìm cách chạy thoát thân. Mã Hóa Đăng, Và những người của các công ty khác cũng không ngoại lệ. Doanh Doanh thư ký của Mã Hóa Đăng còn quăng luôn cả đôi giày cao gót dưới chân mà chạy ra ngoài. Không dám đến gần khuôn viên đang tổ chức cuộc thi.

Nhóm mười người thắng cuộc trở thành nhân viên của Thiếu Kiệt cũng nhanh chóng rời khỏi đây. Họ có hai tuần để sắp xếp các thứ rồi đến chỗ của Thiếu Kiệt đã sắp xếp cho mình. Còn những công ty lớn đang tiếp cận với họ. Họ thật sự không quan tâm bởi vì lý tưởng của những người này đều không cố định ở việc làm cho người khác. Nhưng nếu làm việc tự do với Thiếu Kiệt thì lại khác. Bởi họ có sự tự do của mình không bị gò bó ở môi trường công ty.

Mọi người chạy ra khỏi sảnh hội nghị chen lấn nhau. MC đang cố động cũng cầm luôn cả micro chạy ra khỏi nơi cuộc thi. Blake với bọn người Connor bắn súng loạn xạ nhưng chẳng trúng ai. Một số người của Connor giả vờ tông bể các ô cửa kính trang trí té ra ngoài, một người ở trong làm tư thế vừa nổ súng.

Lucas lúc này nhìn thấy thế cũng tưởng trận chiến bên trong hội nghị rất kịch liệt hăn lén lén cời bộ đồ ngủ trang. Chấn rằng việc này Thiếu Kiệt chết chắc vì đánh nhau nổ súng lại thêm dòng người hỗn loạn làm cho hăn mất hăn ý định muốn xem xét coi Thiếu Kiệt có bị bắn súng hay không.

Connor lúc này bị Blake ném ra bên ngoài cũng giả vờ bị bắn nhưng hăn nằm xuống lại nhìn về hướng của Lucas. Đang đứng lên vội vã rồi đi thấy được Connor bị tình trạng như thế Lucas cũng bỏ chạy khỏi nơi ẩn núp để lại bộ đàm và súng ngắm của mình.

Bên trong một nhóm người cầm những cái ghế đập vào nhau những thanh nhựa đứng trước cái bộ đàm mà đập để phát ra âm thanh hỗn loạn của đánh nhau kịch liệt lúc này cũng dừng lại. Nếu Lucas chịu kiên nhẫn chút nữa thì hẳn sẽ biết mình bị gạt. Nhưng hẳn chạy một mạch lên xe đã được chuẩn bị sẵn mà thoát thân không hề quay đầu lại

Connor thấy chiếc xe chạy đi cho đến khi không nhìn thấy nữa mới đứng lên phủi bụi trên người mình nói với Blake.

-Ném mạnh thế! Nhẹ nhẹ tay thôi chứ đau chết được.

-Đóng kịch phải đóng cho tới chứ! Có sao không! Xem ra cảnh sát tới rồi kìa. Để tôi đi giải thích. Một người giả vờ ôm máy quay đi như thế dễ dàng nói chuyện hơn.

lúc này xe cảnh sát chạy đến bốn năm chiếc xe dừng lại từng cánh cửa mở ra với cảnh sát ở phía sau cánh cửa được mở ra. quát lớn một câu " mọi người đưa tay lên đầu ". Nhưng thấy máy quay phim còn có một người trung niên đứng ra la hét như không hài lòng.

Đám người cảnh sát lúc này cũng đứng đờ người ra. Giờ họ cũng không biết chuyện này là như thế nào. Tại sao nghe được người báo cáo bắn súng người chết đánh nhau ghê gớm lắm, nhưng tới đây thì hai phe với đồ đạc mỗi bên khác nhau lại đang đứng nói chuyện vui vẻ cũng lấy làm thắc mắc.

Tú Trinh lúc này mới bước về những người cảnh sát ra vẻ không hiểu tại sao lại có cảnh sát ở đây nói.

-Ấy sao các anh lại đến đây? còn đưa súng về phía bọn tôi thế này.

-Sao cô không làm theo hiệu lệnh đưa tay lên đầu? Ở đây làm gì đây tôi nhận ở đây có người bắn súng đánh nhau giờ sao lại thành thế này?

Thấy Tú Trinh là nữ người cảnh sát cũng lên giọng hỏi cô việc gì đã xảy ra dù cho tới đây với những cảnh sát của mình hẳn vẫn chưa hình dung được việc gì xảy ra ở nơi này.

-Có gì đâu mà! Bọn tôi quay phim một chút thôi anh xem kia là máy quay còn cái này là đạo cụ. Hầu hết giống thật nhưng mà đạn thì rỗng ruột. Để cho anh xem không biết ai ác mồm ác miệng lại làm phiền mấy anh vậy nè.

Tú Trinh gọi lấy một người của Connor đi lại. Đang đứng nói chuyện cầm cây súng trong tay chơi đùa với những người bên cạnh. Thấy mình bị Tú Trinh gọi lại hẳn định đưa cây súng cho người bên cạnh mình thì Tú Trinh lên tiếng nói.

-Cầm cả đạo cụ lại đây! Cầm đạo cụ kiểm đó hư rồi sao mà đèn!

Hiểu được ý của Tú Trinh người này cầm cây súng lại đưa cho cô. Người cảnh sát nhìn thấy khẩu súng trong tay của Tú Trinh là thật cũng nhú mày nhưng khi cầm đến cây súng mở băng đạn ra, Những viên đạn chỉ cần bẻ đôi một cách nhẹ nhàng. và bên trong hầu như chẳng có thuốc súng sát thương người cảnh sát mới hiểu ra vấn đề.

-Ấy đóng phim gì mà làm như thật, người ta gọi điện cảnh sát quá chừng mấy người làm phim gì thế? còn những người này nữa ở đâu mà ra tôi có nhận được giấy xin phép nào về việc này đâu.

Blake lúc này đi đến bên cạnh Tú Trinh cười cười nói với người cảnh sát.

-Các anh thông cảm tại ở đây chỉ có mấy cảnh trong ngày là xong không phải lâu dài. Những người này hầu như là diễn viên quần chúng, toàn là người vô gia cư đến đây để được ăn uống theo đoàn với lại được trả tiền nên anh thông cảm. Cho họ có một chút công việc ấy mà. Ấy cậu kia! lại đây anh cảnh sát hỏi một chút.

Jackson thấy Blake gọi mình lại cũng chuẩn bị tinh thần dù không biết đó là câu hỏi gì nhưng hẳn chắc chắn trong tình huống này phải ứng biến, làm sao để qua khỏi khó khăn này.

-Anh gọi em hả!

-Ừ chú mày vô gia cư mấy năm rồi thường hay sống ở đâu nói cho anh cảnh sát ở đây nghe đi.

Jackson lúc này cũng mếu máo nói với người cảnh sát.

-Anh em! Không có hợp đồng làm thời vụ hiện tại đang ở phố xxx mỗi ngày đói lắm anh kiếm được công việc này không lo ăn là mừng rồi anh đừng làm khó không nhiều người giống em bị đói lắm.

Những người cảnh sát lúc này cũng trầm mặt xuống họ biết diễn viên quần chúng chỉ đóng cho có vai lấy tiền giờ và cơm hai buổi. hầu hết những người này đều là người vô gia cư giống như Blake nói thì người cảnh sát cũng có vẻ lúng túng.

Hắn tự nhiên thấy những người này đi làm kiếm cơm không ăn uống của nhà nước chu cấp là quá tốt. Giờ mà hắn đình chỉ đoàn làm phim thì những người này lại tiếp tục về làm người vô gia cư nơi góc phố, đói thì nhận trợ cấp xã hội của nhà nước như thế cũng không tốt lành gì.

Đôi khi với dáng người của Jackson và những người khác sợ rằng sa ngã vào con đường tội phạm, Lúc đó hắn trở thành người tiếp tay cho mafia có nguồn nhân lực thì cũng không ổn.

Nhưng cảnh sát cũng hỏi vài người nữa đều được họ đáp lại với những khu nhà vô gia cư một cách đúng nghĩa và những con đường họ đã ngồi hoặc thường xuyên xuất hiện ở thời gian gần đây. Cho thấy trong nhóm người quay phim này có hơn một nửa là diễn viên quần chúng người vô gia

cư. Những cảnh sát này sau khi xác nhận được tình trạng không có việc gì mới báo cáo lại cho cảnh sát trưởng của mình.

-Tôi nói này mấy người quay thì đừng có làm quá người đi đường thấy thế tưởng thật. Như thế cũng khó cho chúng tôi. Thôi coi quay xong rồi thì giải tán đi đừng có mà làm rầm rộ quá không hay.

-Anh yên tâm! Cảnh vừa rồi là cảnh cuối rồi hết quay rồi. Mai lại lên đường đi quay cảnh ở chỗ khác, giờ thu dọn đồ đạc ở đây ra xe đây. làm phiền mấy anh quá.

Tú Trinh lúc này cũng cười cười nhìn những người cảnh sát tới đây nói lời xin lỗi. Blake thì ra hiệu cho mọi người dọn dẹp những gì đã diễn ra xem như chuyện chưa có gì còn về vấn đề tiền bạc về những thứ hư hại đã được Thiếu Kiệt cùng với Brandon giải quyết cho chỗ này. Với những gì đã diễn ra cũng không tốn của Thiếu Kiệt bao nhiêu tiền thêm vào đó là mọi chuyện đã giải quyết xong. Giờ chỉ còn an bài cho Connor nơi ở nữa là được.

Khi những người cảnh sát trở lại trong xe của mình rời đi. Thì bốn người lúc này xuất hiện. Công Toại với Bảo Huân với Anh Hào lúc này ở bên cạnh Thiếu Kiệt trong sảnh của hội trường cuộc thi. Lần này hẳn làm ra việc này thứ nhất là đuổi đi Mã Hóa Đăng để hẳn không biết được người đứng sau cuộc thi là Thiếu Kiệt. Cũng để diễn cho một người xem những cảnh vừa rồi.

Connor lúc này đi từ bên ngoài vào nhìn Thiếu Kiệt gật đầu. Hẳn thấy được Lucas không nổ súng cũng không làm gì chỉ ngồi quan sát xem tình hình phát sinh cũng không còn hi vọng.

Giờ đây đối với Lucas Connor là một người đã chết rồi. Hẳn trở về khách sạn trả đúng một phòng của mình lấy về hộ chiếu rồi chạy ra sân bay trở về gặp mặt Aaron, hẳn hoàn toàn không biết rằng lần này hẳn đi như thế

nhưng mà chính thức để mạng của mình ở lại đất nước phồn hoa này mà không bao giờ cầm được một đồng tiền thưởng nào.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 427: Đối Thủ Là Đế Bày Cục

Thiếu Kiệt bây giờ trở lại với dáng vẻ bình thường hẳn thanh toán tiền bằng cách chuyển khoản cho người quản lý ở nơi này. Đem tất cả những gì còn sót lại của mình và nhóm người Connor cùng với Blake lúc này bọn thẳng gần ba mươi người nếu cứ như thế này mà đặt vé máy bay thì cũng cần phải có Hộ Chiếu của những nhóm Connor đối với những người của Blake thì Thiếu Kiệt sẽ không lo lắm họ chỉ cần ra đến sân bay là có thể làm hộ chiếu cho chính mình.

Còn những người Connor thì lại khác họ phải thông qua bộ ngoại giao của nước mình mới cấp lại được hộ chiếu nên Thiếu Kiệt mới nói với Connor.

-Giờ mọi người làm sao đây! Hiện tại nếu mọi người muốn trở về cùng tôi thì ít nhất phải có hộ chiếu mà không có thì càng phiền phức.

-Hộ Chiếu hiện tại đang được giữ ở khách sạn. Không biết Lucas hẳn có rời đi chưa trở về đó làm thủ tục trả phòng là bọn người chúng tôi có thể nhận lại được hộ chiếu của chính mình.

Nghe những người của Connor nói thế Thiếu Kiệt cũng gật đầu. Công Toại ở bên cạnh mới nói với Thiếu Kiệt hẳn.

-Chuyện này không khó chỉ cần cho người qua bên khách sạn đó hỏi thử xem cái tên kia đi chưa là được lúc đó đồ dùng của nhóm người của Connor lại về đó nghỉ ngơi một đêm rồi ngay mai chúng ta trở về. Cậu cũng đâu còn cái gì cần thiết ở đây nữa đâu đúng không.

-Ừ lần này trở về nhóm người của Connor với Blake cùng với Vô Ảnh bắt đầu vào kế hoạch huấn luyện chính thức đi. Còn Connor anh để cho một người theo đường bộ mà về khu vực của Khun Chang như thế sẽ tránh được sự nghi ngờ nhất thời. Những người thân của anh cũng không bị theo dõi. Nếu mà người của anh trở về quá sớm khi hay tin các anh mà chết thì họ lại không tạo được cảm xúc chân thật của người thân bị mất Lucas hoặc người của hắn sẽ biết.

Connor nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng gật đầu. Dù sao Lucas về báo cáo với Aaron rồi mới trở về nước sau đó lại cho Khun Chang biết tin. Nếu họ xuất phát liền thì có thể những người nhà họ nhận được tin cùng lúc với Khun Chang hành động di dời lúc đó chắc chắn sẽ bị động. Còn nếu như không có họ chống đỡ ở đó chỉ vài người còn lại của Connor thì cũng không làm cho nhóm người của Lucas hoặc Aaron nghi ngờ.

-Được. Để tôi ghi tên mọi người lại. Để cậu đăng ký vé máy bay ngày mai. Còn việc Lucas có đi hay chưa chắc sẽ nhờ Jackson đi hỏi thử xem. Nếu rồi thì chúng tôi về đó ở thêm một đêm thu xếp hành lý là được. Khi nào bay cậu chỉ cần gọi điện là chúng tôi sẽ có mặt tại điểm tập trung.

Thiếu Kiệt nghe Connor nói thế cũng gật đầu. Nhìn một đồng hồ thu lại và một rương vũ khí Thiếu Kiệt mới nhìn Blake nói.

-Anh xem thanh lý cái đồng này đi! Xem bán được ở đâu thì bán chứ hiện tại chắc chắn những thứ này chúng ta sẽ không đem về bằng máy bay được đâu.

-Cậu yên tâm tôi đã liên lạc với người mua rồi. hai tiếng nữa là giao dịch với họ tôi đem vài người đi đề phòng. Dù họ nói là mua đi bán lại nhưng cũng không biết thực hư ra sao cứ phòng hờ trước đã.

Blake dường như đã chuẩn bị hết mọi thứ nên Thiếu Kiệt cũng cảm thấy Hài lòng. Bởi những việc giao dịch này không bao giờ có thể nói chắc được

điều gì. Tú Trinh hiện tại sắp xếp xong hết mọi thứ mới đến trước mặt Thiếu Kiệt nói.

-Mọi thứ xong rồi! Về ăn uống nghỉ ngơi chuẩn bị về nước thôi là được!

-Thôi Connor đi cùng với Jackson xem coi cái tên kia đã rời đi chưa. Còn chúng tôi sẽ đi cùng với Brandon một chút về những thứ cần thiết của tôi. Còn việc ngay mai tập trung ở đâu thì có gì tôi gọi cho các anh.

Thiếu Kiệt thấy mọi thứ cũng đã thu xếp xong hết hẳn dặn dò Connor một lần cuối. Rồi hai nhóm người tách nhau ra chỉ có Jackson là đi cùng với nhóm người Connor để thăm dò thử xem Lucas đã rời khỏi nơi này chưa ...

Sau một buổi sáng bức tức kèm theo cả một đồng chuyện không như ý muốn của mình Mã Hóa Đăng lúc này ở trong phòng hầm hực không nói nên lời. Chuyển đi của hắn lần này thành công cốc hắn không thể hiểu nổi tại sao lại có sự kiện bắn nhau ở cuối cuộc thi.

Hắn biết được điều này hết sức phi lý đến mức nào. Hắn dần dần hiểu ra đây là một cái bẫy được sắp xếp sẵn bởi khi hắn muốn tìm những người thắng cuộc đã thoát ra khỏi hội trường thi không thấy một người.

Chưa kể đến đó là việc cả mười người đều đáp lại hắn hầu như là một câu trả lời có sắp xếp. Hắn bức tức thì người bị trút giận là những người của mình trong đó có Doanh Doanh, cô phải tiến hành xác minh sự kiện bắn súng kia là sao, rồi những người nào trong nhóm người thắng cuộc hiện đang ở khách sạn nào.

Chưa kể đến đó là liên hệ từng người trong cuộc thi để biết được người đứng sau tổ chức là ai. Và cô cũng đang tìm lấy người MC bởi chỉ có người này mới có thể biết được nhiều thứ đã diễn ra của cuộc thi. Tại sao vòng cuối là thi trong bí mật và người đứng sau tất cả chuyện này là ai.

Cô cần một cái tên để có thể báo cáo cho Mã Hóa Đăng để tránh né cơn thịnh nộ của hắc lên người mình. Bởi cô thấy lần này nhóm người của cô như đang đối đầu với một người vô hình. Càng đào sâu danh tính người này thì càng bí mật.

Mọi chuyện tưởng chừng như bế tắc khi cô đang ngồi bên một nhà hàng nhỏ dùng ly cà phê của chính mình để tiếp nhận những tin tức từ những người bên dưới, Doanh Doanh chợt nhận ra một người trong một nhóm người vừa mới xuống xe đi vào khách sạn gần đó.

Bởi người đi bên cạnh hắc là những người bảo vệ ở cuộc thi. Cùng với Brandon người đã xuất hiện ở hội chợ triển lãm chỉ một phút chốc rồi biến mất. Người đang nói chuyện với họ là Thiếu Kiệt. Doanh Doanh lúc này chợt hiểu ra những người họ tại sao lại bế tắc trong chuyện này bởi vì người họ tìm ngay từ đầu muốn hợp tác với hắc đã đứng sau chuyện này.

Doanh Doanh lúc này đứng lên bước ra khỏi nhà hàng đi về phía nhóm người Thiếu Kiệt. Đang nói chuyện với Bradon Thiếu Kiệt bỗng nhiên dừng lại lời nói của Brandon thấy thế cũng nhìn về phía ánh mắt của Thiếu Kiệt. Hắc thấy Doanh Doanh xuất hiện cũng có vẻ khó chịu.

Thiếu Kiệt mới đầu cũng có chút bất ngờ nhưng hắc hiểu tình hình đến lúc này gặp được Doanh Doanh cũng không lấy gì làm lạ. Nở một nụ cười nói với Thiếu Kiệt. Bởi vì biết được hắc chủ mưu sau những chuyện này đối với cô là bất ngờ lớn.

-Chào cậu không ngờ Cuộc thi này lại có quan hệ không nhỏ đến cậu nhỉ. Cậu thích chơi trò thần bí thật đấy. Mọi chuyện đứng sau một người đang lý ra khi biết những người kia thi với những mã nguồn mới chúng tôi phải nghĩ đến cậu mới đúng.

- Cũng không có gì là thần bí. Tôi không muốn xuất hiện trước đám đông thôi. Đôi khi trong mắt người khác một cuộc thi của một người mười sáu

tuổi như tôi có đôi khi lại chần kêu gọi được ai. Thế thì cần gì tôi phải ra mặt ngay từ đầu. Cái này gọi là thực lực chân chính sẽ lấy được việc mình cần thiết.

Doanh Doanh nghe Thiếu Kiệt cũng bất ngờ. Bởi cô nghĩ rằng Thiếu Kiệt sẽ chối bỏ chuyện này nhưng hẳn không làm như thế. Nhưng suy nghĩ lại cũng đúng nếu chính thức Thiếu Kiệt đứng ra tổ chức cuộc thi chắc chắn sẽ có nhiều người không nghĩ sẽ làm được mức độ như thế này.

-Cậu làm việc khá quyết đoán nhỉ? ngay cả dàn dựng nên hiện trường bắn súng cũng làm được. Cậu không sợ những người khác cũng liên quan vào việc này sao? Tôi thật muốn hiểu trong đầu cậu đã nghĩ gì về những thứ như thế này. Tại sao một người mười sáu tuổi như cậu lại có thể làm ra một cuộc thi lại có tái chính nhiều như thế.

-Cũng không có gì bí mật hết. Đôi khi đơn giản tại nhiều người cố tình không muốn hiểu thôi. Khi bắt đầu tôi vốn định sẽ không để mình đứng ra tuyển dụng nhưng biết được có một số người định không bỏ tiền mà muốn có người thì tôi lại đại gì giúp đỡ chứ. Đối thủ là để bày cục đánh cờ chứ không phải giúp đỡ. Tôi nói luôn để cô khỏi phải phí công về báo cho Mã Hóa Đăng là mười người hôm nay đã ký hợp đồng với tôi rồi không cần chào mời chi cho tốn công.

Thiếu Kiệt cũng không muốn phải dài dòng, Dù sao giờ đây hẳn đã đạt được cái hẳn cần, Giờ đây để đánh giá Mã Hóa Đăng trên những phương diện kinh doanh thì hẳn cũng không cần dài dòng. Đã là đối thủ cạnh tranh không ai cũng có thể nhân nhượng cho đối thủ của chính mình.

-Ừ! Điều này nếu cậu đã nói thế thì tôi cũng không cần thiết phải điều tra đỡ được việc tốn nhân lực của mình. Cậu thấy sao về việc hợp tác cùng với công ty chúng tôi. Việc Garena tôi nghĩ người phía sau nó là cậu mà không phải là ai khác nữa đi. Chúng tôi thành tâm muốn hợp tác sao cậu lại cứ phải làm tình hình đôi bên cân bằng.

Doanh Doanh thấy Thiếu Kiệt nói chuyện như thế nhưng vẫn chưa tư bỏ ý định của mình. Bây giờ có dịp Thiếu Kiệt ở đây cô muốn biết hẳn có thể nào để công ty của mình hợp tác đôi bên cùng có lợi với nhau trên việc phát hành trò chơi mà công ty cô đang làm chủ lực.

-Vậy tôi nói thẳng trong nếu một chiếc bánh cô ăn vào rồi có nhả ra không. Tôi cũng vậy Mã Hóa Đăng cũng thế nếu đôi bên có tài chính ngan nhau cùng nhìn vào một cái bánh tôi ở gần hơn thì tôi phải lấy việc chia cái bánh ra có ý nghĩa sao. Cô nghĩ nếu mà tôi có độc quyền hợp tác như thế thì bên kia muốn chia phải bỏ ra cho tôi cái gì đó chứ. Tiền tôi không thiếu cái quan trọng là Mã Hóa Đăng có thể chia cho tôi cái gì. Tôi là người kinh doanh cái nào không có lợi cô nghĩ tôi sẽ làm sao?

Doanh Doanh lúc này suy ngẫm thật kỹ rồi mới gật đầu. Việc Thiếu Kiệt có tiền không cần đầu tư là điều chắc chắn, Mà Mã Hóa Đăng chỉ muốn cái thật sự trong Garena là mã nguồn tạo nên chương trình. Nếu giữ ưu thế độc quyền thì chắc chắn Thiếu Kiệt sẽ hơn hẳn công ty họ.

-Được tôi sẽ trả lời lại cho ông chủ tôi biết. Hi vọng chúng ta sẽ sớm gặp lại! Chào cậu!

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 428: Ép Chết

Doanh Doanh rời đi Thiếu Kiệt trong lòng có chút không thoải mái. Brandon lúc này bên cạnh cũng nghe được những gì hắn nói với Doanh Doanh nên mới nói với Thiếu Kiệt.

-Bọn người này đúng thật là tưởng thoát khỏi rồi lại cứ bám lấy. Cậu tính sao đây Thiếu Kiệt.

-Anh về làm hợp đồng đi chiều này chúng ta ký một bản hợp đồng mới tôi mua lại ba mươi phần trăm cổ phần với giá là một triệu đô. việc Mã Hóa Đăng nhảy vào trước sau hắn sẽ tìm cách cho người có bằng được dự án. Mà anh hiểu đấy bọn họ chỉ kinh doanh theo kiểu càng nhiều tiền càng tốt. Tôi muốn nắm giữ sự quyết định để Mã Hóa Đăng cho dù có sử dụng biện pháp nào cũng không thể có được thứ mà chúng ta đang làm.

Brandon lúc này sửng người lại. Vì buổi sáng Thiếu Kiệt mới ký hợp đồng với hắn lấy năm mươi phần trăm số cổ phần. Nâng vốn của dự án lên tổng cộng là sáu trăm ngàn giờ lại bỏ thêm một triệu đô để lấy ba mươi phần trăm cổ phần còn lại hai mươi phần trăm là của Brandon hắn.

Cơ cấu hoạt động và các điều kiện khác lại do Brandon nắm giữ mà không phải Thiếu Kiệt. Xem như hắn nắm giữ hai mươi phần trăm cổ phần là một người tiếp quản công ty thay Thiếu Kiệt.

-Chúng ta chưa được một nửa trò chơi hắn có làm cách nào cũng không được toàn diện cậu bỏ tiền nhiều thế như vậy làm gì. Giờ tôi đưa cậu ba mươi phần trăm nữa cũng được nhưng đầu tư thêm một triệu có quá nhiều

không? Cậu làm như thế tuy tiến độ có nhanh thật nhưng lại không thể ra mắt liền cũng cần phải có thời gian đi.

Brandon hoàn toàn không biết Thiếu Kiệt hẳn năm mươi phần trăm cô phần nhưng hẳn vẫn chưa chắc chắn. Nếu không gặp Doanh Doanh mỗi lần hẳn làm một ít triển khai việc mưa dầm thấm đất. Nhưng nếu Mã Hóa Đăng tham gia vào hẳn phải có biện pháp khác. Số tiền một triệu nếu thêm vào vốn ban đầu làm ra hồ sơ giá trị sẽ cao hơn gấp ba lần lúc đó Mã Hóa Đăng cũng không dám bỏ tiền quá nhiều.

-Cứ làm đi! Càng nhanh càng tốt tôi nghĩ nửa năm chắc mọi thứ sẽ được mà. Với lại tôi thấy điều này cũng tốt trong thời gian nửa năm đó chúng ta chỉ cần trao đổi những thứ cần. Không phải để anh chạy tới chạy lui tôi cũng không phải bay qua bên này thương xuyên mỗi lần nghĩ là một lần mặt hiện tại tôi còn đang đi học đấy.

Suy nghĩ một lúc thấy điều Thiếu Kiệt nói không phải không có lý lần này đi qua đây Thiếu Kiệt đã trải qua rất nhiều chuyện từ rơi máy bay rồi ám sát các thứ nếu lần nào đầu tư thêm cũng bắt hẳn hoặc Thiếu Kiệt gặp mặt thì đúng là khá phiền phức.

-Cũng được vậy để tôi về làm hợp đồng chắc tối nay tôi sẽ đem qua chúng ta thay đổi theo cơ sở hiện tại như thế lần này tôi sẽ tuyển dụng thêm người để nâng cao hiệu suất làm việc chắc sẽ hoàn thành sớm hơn dự kiến. Thêm người của cậu nâng cấp phần mềm nữa sẽ nhanh thôi.

Thiếu Kiệt bây giờ cũng gạt đầu đối với việc đầu tư lần này phát sinh chuyện gặp Doanh Doanh cũng chỉ là ngoài ý muốn. Nhưng đôi khi những việc ngoài ý muốn như thế này thì cuộc sống không hề thiếu. Mà nó vẫn không ảnh hưởng đến những gì mà Thiếu Kiệt hẳn đã tính toán. Nên chuyện này chỉ có thể giúp hẳn đẩy nhanh kế hoạch nhanh hơn thôi.

Doanh Doanh trở về khách sạn với sự im lặng cô đang lựa lời để truyền đạt lại đúng với những gì Thiếu Kiệt đã nói với mình. Bởi lời nói nếu không thể truyền đạt hết những ý kiến của Thiếu Kiệt có thể dẫn đến tranh chấp giữa hai người Thiếu Kiệt và Mã Hóa Đăng.

Doanh Doanh cũng không phải người mới ra thương trường với những gì Thiếu Kiệt đã làm và nguồn vốn bỏ ra cho một cuộc thi tuyển người đơn thuần, cô cũng hiểu được có những thứ cần phải cẩn thận nhất là với người chưa hiểu được những thứ phía sau một thiếu niên mười sáu tuổi.

Hít thở thật sâu một hơi Doanh Doanh lúc này mới gõ cửa phòng của Mã Hóa Đăng.

“ cộc cộc cộc”

-Vào đi!

Tiếng của Mã Hóa Đăng vang lên trong phòng. Đồng ý cho người bên ngoài đi vào, lúc này Doanh Doanh vừa mở cửa vừa nói.

-Mã tổng đã có tin tức về những chuyện đã xảy ra hôm nay. Mọi thứ hầu hết đã được tính toán trước những người hôm nay chiến thắng cuộc thi đều đã ký kết hợp đồng rồi chúng ta không thể nào tuyển dụng được người nào đầu Mã Tổng.

Nghe được báo cáo của Doanh Doanh cũng im lặng một lúc. Hẳn hiểu được việc hôm nay có người đã tính toán từ trước, nhưng điều trọng yếu không phải là hẳn có chiếm được người làm việc cho mình mà hẳn muốn biết người nào đối đầu với hẳn.

-Đã tìm được người đứng sau chuyện này rồi phải không? Hẳn ở công ty nào là ai?

Bình tĩnh để có thể trả lời cho Mã Hóa Đăng biết đối thủ thật sự chỉ là một người thiếu niên với một công ty hoạt động chưa lâu.

-Vâng người này không xa lạ với ngài cũng là người chủ thật sự sau màn của Garena, Hoàng Thiếu Kiệt đối tượng đang trong vòng điều tra của công ty và cũng là người không tìm rõ lai lịch.

Mã Hóa Đăng lúc này cũng sững sờ nhìn lấy Doanh Doanh như muốn hỏi việc mà khiến hấn cả tháng nay giờ lại có một câu trả lời không thể nào tin được.

-Cô chắc chứ chuyện này tại sao cô biết? Không phải người của chúng ta đã điều tra về gia cảnh của cậu ta chỉ có vài mối quan hệ trọng yếu thôi sao.

-Điều này nếu không phải tự bản thân chứng kiến có thể tôi sẽ tin vào tình báo của mình. Nhưng việc chính mắt tôi xác nhận những gì đã thấy thì lại khác.

Doanh Doanh lúc này mới kể lại việc gặp Thiếu Kiệt với nhóm người bảo vệ bên ngoài quán cà phê. Mã Hóa Đăng ngồi trên ghế suy nghĩ một lúc thật lâu mới lên tiếng nói.

-Như vậy buộc chúng ta tính toán lại thật cẩn thận việc muốn hợp tác với Garena đã bị nhìn thấu ý định ban đầu nếu cứ bố cục nhìn chăm chăm vào công ty kia chúng ta không thể xoay mình. Việc đối phương có tài chính lớn là điều chắc chắn nhưng cậu ta đã phải trả mức lương cho những người kia là bao nhiêu để có thể lấy được hợp đồng và cậu ta có ý định gì mới là điều quan trọng.

Nói ra những gì mình đã nhận định Mã Hóa Đăng hiện tại nằm giữa việc lựa chọn nên buông bỏ hay không bởi thiếu Kiệt với những gì mà hấn đã biết thì hoàn toàn nằm ở một cục diện khác.

Nếu nói Garena được đầu tư bằng những khoản thu của sô đông thì nó không khó để công phá. Chỉ cần quá trình tốn nhiều thời gian hơn. Nhưng nếu Garena được Thiếu Kiệt nắm trong tay thì lại khác. Một nhà phát hành trò chơi không hẳn là sẽ cần nhiều tiền chỉ cần có nhà sản xuất muốn hợp tác với hẳn là được.

-tôi thấy cậu nhóc Thiếu Kiệt này vốn từ đầu chúng ta đã tính toán sai về cậu ta. Nếu như không thể đánh gục được thì tôi nghĩ nên lôi kéo mới là việc làm cần thiết.

Doanh Doanh hiện tại mới nói ra những gì mà cô đã suy nghĩ. Việc Thiếu Kiệt còn nằm trong vòng bí ẩn nếu cứ tìm hiểu mà thua thiệt chắc chắn sẽ dẫn đến thiệt hại lớn hơn.

-Cô thấy việc này nên làm sao? Hiện tại chúng ta thua từ đầu nhưng chưa chắc là chúng ta sẽ thua tại sao cô lại nói như thế? Cô nên nhớ công ty của thằng nhóc đó đúng là có kinh phi thật. Nhưng chưa chắc là nó sẽ thắng. Cô nghĩ xem bao nhiêu năm công ty chúng ta mới đứng vững được. Cô không hiểu vấn đề hay sao. Chỉ với một trò chơi phong cánh kiểu củ nếu không có nhà sản xuất nào hợp tác với thằng nhóc đó thì mọi thứ cũng chỉ là một công ty sớm nở tối tàn thôi cô hiểu không.

Mã Hóa Đăng vẫn không chấp nhận mình thua một thằng nhóc chưa tới mười sau tuổi nên gạt phăng ý kiến của Doanh Doanh ra một bên. Để một người thừa nhận sai lầm của mình chấp nhận sai lầm của mình là một việc khó khăn nhất là với Mã Hóa Đăng.

-Được rồi cô lần này đánh tiếng với các nhà sản xuất không được hợp tác với Garena nếu không hợp đồng của họ sẽ không được ký với chúng ta. Còn nữa cho cái thằng nhân viên kia chuẩn bị rời khỏi công ty đi.

Doanh Doanh lúc này thấy Mã Hóa Đăng kịch liệt như thế cũng im lặng gật đầu. Dù sao đây không phải là lần đầu tiên Mã Hóa Đăng làm việc theo

cảm tính của mình. Doanh Doanh tuy có thể nói được hần nhưng vẫn cảm thấy có điều gì đó mà lần này linh cảm của phụ nữ cho cô biết rằng Thiếu Kiệt sẽ không đơn giản để cho mình bị động như thế.

Bởi qua cách làm của Thiếu Kiệt hôm nay cô cảm giác được Thiếu Kiệt luôn tính toán trước những bước đi của mình không phải một bước mà là rất nhiều bước đi phía trước nữa. Nếu không tình hình hôm nay sẽ không thể nào nhanh chóng hóa giải như thế này.

Vốn định đem chuyện gặp Brandon hôm nay ở bên cạnh Thiếu Kiệt và những lời của hắn đưa một cái cơ hội hợp tác với Mã Hóa Đăng nhưng giờ đây chưa phân tích được những gì Thiếu Kiệt đã nói thì Mã Hóa Đăng đã nổi điên nên có cũng im lặng nuốt những thứ đã chuẩn bị.

- Vâng tôi sẽ làm theo lời Mã Tổng. Tôi sẽ sắp xếp mọi chuyện trước buổi họp cổ đông sau xuân vận.

-Ừ Khoan còn việc này cô xem xét xem bàn điều kiện với bên đang cung cấp trò chơi cho Thăng nhóc đó bỏ ra giá cao cũng được mua lại bản quyền rồi đem hợp đồng ép buộc thu lại trò chơi. Nếu không họ phải bồi thường. Cho phòng kế hoạch lên thật chi tiết quá trình. Trong vòng nửa năm tôi muốn xem nó xoay sở thế nào với một công ty phát hành trò chơi với việc thua lỗ nặng nề. Phả ép chết nó ngay từ lúc này không để cho công ty nó phát triển nữa.

Đang định đi ra ngoài Doanh Doanh lúc này bị Mã Hóa Đăng gọi lại kèm theo những điều kiện này. Cô thấy được rằng lần này hắn dường như muốn người chết ta sống với Thiếu Kiệt nhưng cũng không biết kế hoạch này sẽ thành công hay lại thất bại như những sắp xếp trước đây. Nhưng đây là lệnh của ông chủ mình cô bắt buộc phải làm việc này.

Cám ơn đọc giả malua1 đã ủng hộ 1 kim đậu để góp tiền đóng tiền nét cám ơn bạn nhiều.. Thank mọi người đã ủng hộ mua chương theo dõi góp

thêm giúp tác có thêm thu nhập cảm ơn mọi người

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 429: Kế Hoạch Của Ngô Long

Ngay Khi Thiếu Kiệt về đến phòng khách sạn của mình nhiều nơi đang tỏ ra vui sướng khi nhận được tin của Lucas về việc phát sinh bắn súng có thể Thiếu Kiệt đã bị bắn chết trong khoản cách gần. Nhiều người lúc này vừa mới nhận được tin báo không chính xác đó hoàn toàn vui sướng.

Diệp Nhi ngồi trên bàn sau khi được tin báo của Khun Chang cũng nói lại với con mình đang đợi tin như bà. Ngô Long là người vui vẻ nhất. hần còn đem cả chai rượu ra để uống mừng. Diệp nhi thấy thế mới nói với Ngô Long.

-Con làm gì mà vui vẻ thế. Chỉ là tin tức chưa chính xác thôi mà. Lỡ như hần chỉ bị thương thì sao. Mấy cái tên đi làm việc này cũng không giải quyết triệt để chút nào. Cũng chỉ biết nó bị bắn ở nơi đông người. Tại sao không làm cách nào êm chuyện hơn.

-Cũng không phải nhất định sẽ được. Nó bị bắn một lần thì có thoát cũng trở thành ám ảnh làm việc gì cũng không hoàn toàn như trước. Như thế là đã đủ con cần cái tâm lý bất ổn định của nó. Nó chết thì tốt không chết thì có thể nhân cơ hội này bắt nó ới ra cái sàh giao dịch vàng của nó. Chỉ cần như thế thì nguồn tiền trong tay mình sẽ không bị cạn kiệt.

Ngô Long lúc này vừa cầm ly rượu uống một ngụm nói với mẹ mình về những gì hần đang suy nghĩ. Với sàh giao dịch vàng khi trang của hần không hoạt động được thì sàh giao dịch của Thiếu Kiệt trở thành một nguồn duy nhất. Tiền từ đó vẫn phát sinh mà vốn của người chơi lúc nào

cũng còn nguyên vẹn không thay đổi. Hẳn có thể ăn phần trăm và sử dụng nguồn vốn đó làm nhiều chuyện khác.

-Con cứ chăm chăm nhắm vào sàn giao dịch của nó như thế không sợ có gì bất trắc sao. Với lại nhìn như nó nhiều thu nhập thật nhưng cũng không phải đơn giản là cứ làm là mình phát sinh lợi nhuận. Con thấy rồi đó kinh tế đang khó khăn ai đâu mà đi đầu tư cái gì không chắc chắn.

Diệp Nhi bây giờ thấy Ngô Long cứ nhắm vào trang giao dịch vàng của Thiếu Kiệt. Mà bản thân hẳn chưa nắm chắc được rằng Thiếu Kiệt có đồng ý bán lại cho hẳn hay không. Bởi hai người đối đầu Thiếu Kiệt đâu cần phải bán đi cái cần câu cơm của chính mình.

-Mẹ không biết. Nó hẳn tiến bán sàn lâu rồi nghe nói nó đang kẹt vốn để mở cái trung tâm hội nghị tiệc cưới với đầu tư kho bãi cho một cái con đường chưa biết lúc nào xây xong. Mẹ thấy nếu chôn vốn một chỗ mà không có cái gì bù đắp vào thì sẽ như thế nào?.

Ngô Long ngồi xuống bên cạnh mẹ mình hẳn mới nói ra những gì mà lấy được tin tức từ Nhã Kỳ. Bởi qua việc Ngô Trực chết Nhã Kỳ cũng vẫn chỉ mang tính cách là một người bị bắt cóc. Hẳn vẫn cho rằng Nhã Kỳ vẫn là còn cờ trong tay hẳn và vẫn còn hữu dụng.

Nhưng tất cả những việc này đều được Thiếu Kiệt thông qua Nhã Kỳ để cho Ngô Long biết. Bởi việc kinh doanh bên ngoài quốc gia Ngô Long hoàn toàn không biết được Thiếu Kiệt sẽ làm việc gì.

Diệp Nhi nghe con mình nói thế cũng khá ngạc nhiên bởi một người kinh doanh lâu năm bà hiểu việc này không thể nó kha phiêu lưu khó có thể kiếm lời. Nếu một người có nguồn vốn cao có thể chơi trò đầu tư lâu dài nhưng Thiếu Kiệt bản thân hẳn theo tin tức của bà thì hầu hết nguồn vốn của hẳn đều dựa vào sàn giao dịch vàng.

-Nó làm ăn kiểu đó sao. Chơi cả việc chôn vốn thời gian dài mà không nhận thu nhập vậy sao được. Vốn phải sinh lời mới có thể bảo toàn cơ cấu chứ? Để Vốn cố định một chỗ trừ khi là nó thật sự có số dư huy động nhiều như thế thì sẽ không sao. Còn nếu mà vốn xoay vòng mà bị chôn thì chỉ có nước chết à.

Ngô Long bây giờ mới tự tin ngồi bàn ra kế hoạch hăn đã đặt ra khi thu thập được toàn bộ những tin tức cần thiết về những thứ Thiếu Kiệt sẽ Làm.

-Bởi thế nó mới phải cần bán sàh giao dịch vàng. Hiện tại thì nó chưa ra giá nhưng con chắc sẽ không thấp để nó có thể tham gia vào mấy việc khác. Chỉ cần con mua lại ở bên trên mẹ nói với bố cho cái công trình đó cứ rùa bò từ từ. Mỗi tháng nó tốn không ít tiền ở trong đó. Thêm vào việc các công ty khác bị bế tắc thì mẹ nghĩ sao. Có phải là vốn ngày một giảm xuống không. Khi không chống nổi nữa bắt buộc nó phải nhả cái nào tốn tiền nhất ra. Lúc đó cho người mua lại. Để bố nói công trình hoàn thành sớm như thế con chặt đứt hai nguồn vốn của nó rồi.

Diệp Nhi lúc này cũng nhìn con mình bất ngờ. Bởi trong mắt bà Ngô Long trước giờ chỉ cần muốn cái gì đều được. Lại hay gây chuyện bản thân bà phải sử dụng quan hệ để thay đổi cục diện mà hăn gây ra. Giờ thấy Ngô Long biết vận dụng những phương án đối phó trên mặt kinh doanh với Thiếu Kiệt dựa trên những thứ mà hăn có cũng tự hào.

-Giỏi! Giỏi! Thằng nhóc này bỗng nhiên thông minh tính toán cả mọi việc như thế này từ lúc nào thế. Ai nói con của mẹ ăn chơi trác táng không làm được gì nào. Chỉ với những kế sách này thôi đủ để con của lãh lộn không thua bố nó rồi.

-Đó chưa hết đâu. Hiện tại thằng nhóc đó đang triển khai công ty giao hàng với mấy trang ban hàng trong đó có trang của nó. Con phải tìm cách mở ra 1 trang như vậy kéo khách của bên nó về chưa kể đến là việc phải tổ chức một công ty giao hàng để giành lấy thị trường với nó nữa.

Ngô Long được mẹ mình khen nên cũng hào hứng kể thêm những việc khác mà Thiếu Kiệt đang làm và những dự định của hắn về các kế hoạch can thiệp để cho Thiếu Kiệt không thể kiếm tiền.

-Con đó mới khen một chút đã làm quá rồi! Việc gì cũng phải từ từ mà làm. Con giờ mà triển khai mấy cái sau. Thằng nhóc đó nó sẽ biết mình bị nhắm vào lúc đó nó sẽ trụ lại không bán sà giao dịch vàng nữa thì kế hoạt của con hỏng hết.

-Vâng con cũng biết chứ. Nên hiện tại cứ xem tình hình thế nào mới tiến hành kế hoạch được. Vấn đề của thằng nhóm đó con sẽ nghiên cứu thật kỹ lưỡng mới đưa ra đối sách có lợi cho mình.

Diệp Nhi nghe Ngô Long biết suy nghĩ như thế cũng yên tâm nhưng chợt nhớ đến điều gì đó nên mới hỏi con mình.

-Thằng nhóc Thiếu Kiệt đó nó lấy tiền đâu mà có thể lập nhiều công ty với dự án như thế không lẽ nó lấy tiền người chơi trang web kia mà đầu tư bên ngoài à?

-Vâng! Mẹ thấy đấy vốn nó cũng chặn bao nhiêu nó tạo ra trang vang đó. Người chơi nạp tiền vào những ngày đầu thì nó còn hoàn trả lâu dần người chơi cứ để tiền trong đó vì họ thực hiện giao dịch hằng ngày. Tâm lý người chơi cứ mỗi ngày đều rút về thì tốn chi phí giao dịch thế nên bây giờ chẳng người nào chịu rút mà để lại toàn bộ tiền trên đó. Nếu có rút cũng không nhiều lắm như thế nó sử dụng tiền đó làm tiền vốn làm mấy việc của mình mà không cần phải lo

Ngô Long biết mẹ hắn không hiểu sao Thiếu Kiệt có thể kiếm tiền chỉ với cái công ty tin học mở ra thu nhập không bao nhiêu đó lại có thể làm được nhiều công ty khác nên mới kể rõ quá trình kiếm tiền của Thiếu Kiệt mà hắn biết cho mẹ mình.

-Xem ra nó cũng khá có đầu óc đấy chứ. Xem như nó mượn nợ ngân hàng cũng không chắc huy động được số vốn cần thiết. Tạo ra nguồn vốn đầu tư từ tiền của người khác rồi đem tiền đó phát sinh lời cho mình. Giờ nếu con mua được sàn giao dịch chắc chắn phải bỏ ra giá cao đấy con nhằm việc này thành công không? Có cần mẹ giúp cái gì trong chuyện này không?

Sợ con mình làm không được Diệp Nhi mới hỏi hẵn xem cần bà hỗ trợ việc gì để có thể thành công thực hiện những thứ mà Ngô Long đã vẽ ra hay không.

-Cần chứ em hỗ trợ thì cần tốt! Trước giờ thằng đó đều không lộ diện danh tính. Lần này nếu con mua lại trang web đó rồi tổ chức một cuộc ký kết hợp đồng đầu tư. Mọi người vừa biết con là chủ phía sau lại có mẹ chống lưng. Tiền họ đầu tư sao có thể ít được. Lúc đó chúng ta bù lỗ vào tiền đã mua lại sàn giao dịch. Lúc đó sử dụng tiền người ta đầu tư làm như nó là xong đầu tư những thứ cạnh tranh với chính kế hoạch của mình. Mẹ thấy như thế được không.

Diệp Nhi nghe được Ngô Long nói suy nghĩ thật lâu đối với việc con mình làm bà chắc chắn phải ủng hộ nhưng với phương diện có thể làm được còn hiện tại đây vẫn chỉ là kế hoạch của Ngô Long dành để đối phó Thiếu Kiệt khi hẵn không chết.

Xét về tính thiết thực của vấn đề này Diệp Nhi thấy rất có khả năng thành công. Bởi vì bà đứng ra ủng hộ con mình. Dựa theo thể lực của mình những người bên dưới chắc chắn sẽ phải đầu tư. Bởi nếu muốn kéo quan hệ thì đây là cách tốt nhất.

Ngô Long có hai cây đại thụ to lớn Diệp gia và Ngô Gia thì ai sẽ nghĩ nó có vấn đề gì. Mà muốn ủng hộ thì chỉ có người bỏ tiền ra làm tài khoản để đó không sai như thế cũng là một cách ủng hộ tương lai của hai nhà.

-Được mẹ thấy việc này được đó! Con xem tình hình thế nào làm một bản kế hoạch chi tiết để mẹ thông qua bố con vận động hành lang chỉ cần nó chịu bán cũng là cho những người phe phái đang ủng hộ thằng nhóc đó thấy sự thất bại của mình.

-Vậy nhé con sẽ cho người bên kia thăm dò tình hình của thằng kia ra sao. Chỉ cần nếu nó về được thì mới triển khai việc này còn mà không thì trở về bằng cái xác không hồn. Như thế con sẽ làm cách khác. Không có nó cản đường chắc chắn mọi chuyện của con thuận lợi hơn nhiều. Không bị bọn người cái lão già bên quân đội kia làm khó dễ thì con dẹp nó lâu rồi.

Diệp Nhi lúc này cũng gật đầu ai cũng biết việc họ bị áp chế bởi nhóm người Hà Thúc trong thời gian này khá chặt nếu không thì Ngô Long cũng không phải an phận ở nhà như bây giờ.

-Ừ con xem mà thực hiện việc của mình. Còn cái bọn người của Khun Chang nếu lợi dụng được cứ lợi dụng bọn nó nếu mà không thành công chuyện một thằng nhóc thì chúng ta có lý do nghi ngờ khả năng của bọn chúng mà kiếm lợi đôi chút.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 430: Mọi Người Lo Lắng

Ngô Long thấy Diệp Nhi ủng hộ mình trong chuyện này cũng hơn hỏ cái cần thiết của hần bây giờ là để cho Nhã Kỳ thăm dò tình hình của Thiếu Kiệt. Vì chỉ Có Nhã Kỳ là có thể nắm rõ tình hình của Thiếu Kiệt còn sống hay đã chết thông qua tin tức của cô hần có thể sớm ngày sắp xếp các thứ thuận tiện hơn.

Nhã Kỳ bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại của mình cũng lơ mơ mở mắt ra nhìn vào điện thoại thấy được số liên lạc với mình là của Ngô Long. Nhã Kỳ lập tức mở ghi âm cuộc hội thoại như Thiếu Kiệt căn dặn rồi mới nhận cuộc gọi.

-Alo cậu gọi tôi sáng sớm như thế này làm gì?có chuyện gì phát sinh sao? Nếu được thì tôi sẽ giúp nhưng tôi cần biết kế hoạch là gì mới được.

Vốn nghĩ Ngô Long sẽ triển khai kế hoạch nào đó để làm khó dễ Thiếu Kiệt tiếp Nhã Kỳ cũng hỏi tình hình chi tiết để có thể đưa cho Ngọc Nhi và mọi người để tính đến các phương án dự phòng.

-Không lần này tôi muốn cô quan sát xem thằng đó nó chết hay xảy ra chuyện gì hay không thôi! Người tôi nhờ đi ám sát nó vừa mới báo về. Nó vừa vướng vào một cuộc tấn công bằng súng khoảng cách gần bên hợp tác với tôi nói họ chết mười hai người. chỉ có một người trở về được. Tôi cần xác minh xem hần có chết thật chưa.

-Cái gì! Cậu nói đùa à!

Nhã Kỳ lúc này đang mơ màng ngủ cũng tỉnh táo hẳn bất ngờ lên tiếng. Bởi cô cũng bị tin tức này làm cho chấn động. Nhưng cố gắng kìm nén sự cấp bách của mình cô cũng chỉ có thể đợi cho Ngô Long xác nhận chuyện này. Dù cho bản thân cô biết không phải chuyện có thật Ngô Long hẳn cũng không tìm đến cô.

-Thật chỉ là tôi chưa biết hẳn chết thật hay chỉ bị thương thôi. Cô xem bên đó có động tĩnh gì thì báo cho tôi biết. Nếu có tin tức hẳn chết thì chắc chỉ trong ngày hôm nay sẽ được gọi về bên đó thôi cô qua bên đó nghe ngóng thử.

Không đợi cho Nhã Kỳ trả lời lại Ngô Long đã cúp máy còn Nhã Kỳ ngồi thừ ra một chút rồi mới giật mình rời khỏi giường cô mặc cái áo khoác của mình lên cầm theo các thứ rất vội vàng và hầu như những vật dụng cần thiết của cô được gom gọn vào một cái túi xách. Thảy vào cốp xe máy cấp tốc chạy đi qua bên nhà của Hà Vi.

Bởi cô thấy việc này Hà Vi và Ngọc Nhi cần phải biết để đối phó cô hầu như quên mất Hà Vi đang ở Ngọc Châu với Hà Thúc. Khoảng mười phút sau cô đã chạy đến Khải Huy thấy cô vội vã đến trước công cũng bất ngờ mở cửa nhìn cô hỏi.

-Ủa làm gì mà sáng sớm chạy qua đây sớm thế Nhã Kỳ. Có chuyện gì à.

-Vội lắm Hà Vi đã dậy chưa tôi có việc muốn nói với cô ấy! Gấp lắm rồi.

Khải Huy bây giờ cũng há hốc mồm nhìn Nhã Kỳ như người ở hành tinh khác mới chuyển xuống. Bị Khải Huy nhìn như thế Nhã Kỳ cũng khó chịu nói với hẳn.

-Anh làm cái kiểu gì thế tôi gấp thật mà còn gấp anh như thế này sao.

-Cô có bị sốc tâm lý thì để tôi lấy xe đưa có đi khám. Hà Vi làm gì có ở nhà đâu cô ta về Ngọc Châu ở với Hà Thúc cùng ngày Thiếu Kiệt ra nước

ngoài. Giờ cô qua kiểm Hà Vi cô không có bệnh thì chắc là tôi có bệnh đấy.

Nhã Kỳ lúc này mới chợt nhớ tới Hà Vi không có ở đây định quay lưng đi ra thì Khải Huy mới lên tiếng.

-Hà Vi thì không có nhưng có Ngọc Nhi với mẹ của Thiếu Kiệt trong nhà đấy. Nói với hai người đó cũng như nói với Hà Vi thôi. Sáng nào mà Ngọc Nhi không qua bên đây cùng ăn sáng với mẹ Thiếu Kiệt.

Nghe được Khải Huy nói có Ngọc Nhi và Hoàng Lâm Nhu trong nhà Nhã Kỳ để cho hăn tự đứng đó canh xe máy của cô mà chạy vào trong nhà với cái điện thoại trong tay. Khải Huy nhìn chiếc xe đậu ngay trước mặt rồi lắc đầu nhìn theo sau Nhã Kỳ không biết cô nàng có việc gì mà hấp tấp vội vàng.

Ngọc Nhi với Hoàng Lâm Nhu lúc này đang ngồi dùng đồ ăn sáng cũng khá bất ngờ với việc Nhã Kỳ hấp tấp chạy vào trên khuôn mặt có vẻ lo lắng. Hoàng Lâm Nhu lúc này nhìn cô lên tiếng hỏi.

-Có gì mà hấp tấp thế Nhã Kỳ. Chuyện gì quan trọng à?

Dừng lại thở một hơi bây giờ Nhã Kỳ mới cầm điện thoại ra nói với Ngọc Nhi và Hoàng Lâm Nhu.

-Gấp lắm Ngô Long vừa mới gọi cho cháu hai người nghe sẽ rõ.

Nhã Kỳ lúc này mở đoạn ghi âm cuộc gọi của cô và Ngô Long ra cho hai người nghe. Rất nhanh sắc mặt của cả hai người Ngọc Nhi và Hoàng Lâm Nhu đều biến sắc. Ngọc Nhi nhanh chóng lấy điện thoại của mình ra gọi cho Thiếu Kiệt nhưng nhận lại là thuê bao quý khách hiện tại không liên lạc được.

Vì cô quên mất việc chuyển vùng điện thoại của quốc tế mà chỉ gọi theo số điện thoại trong nước nên lúc này tâm trạng lo lắng trên khuôn mặt của

cả ba người thật sự không tốt. Hoàng Lâm Nhu gọi điện cũng như thế. Chỉ nhận qua điện thoại một âm thanh thuê bao quý khách của tổng đài

-Bây giờ làm sao đây cô không liên lạc với cậu ấy được.

-Cháu thử gọi cho nhóm người Tú Trinh xem sao. Biết đâu điện thoại của bọn họ liên lạc được.

So với sự lo lắng của Ngọc Nhi thì Hoàng Lâm Nhu vẫn có thể bình tĩnh hơn. Dường như bà khá quen thuộc với những tin tức mà liên quan đến Thiếu Kiệt. Nhưng vì Ngọc Nhi gấp gáp nên hầu như những số điện thoại của nhóm người Tú Trinh trong danh bạ của cô đều phát ra một âm thanh quen thuộc thuê bao quý khách.

-Được rồi để cô gọi điện cho Hà Vi nói cô ta liên lạc thử xem được không. Cô không có số điện thoại của Anh Hào ở đây chỉ có Hà Vi là có. Nên nói với Hà Vi liên lạc thử. Cô không tin là không có ai liên lạc với nhóm người của Thiếu Kiệt bên nước ngoài được.

Hoàng Lâm Nhu lúc này cũng có chút nôn nóng thật sự. Nếu nói chỉ một mình Thiếu Kiệt không liên lạc được thì bà còn không có lo lắng cho lắm như lần này lại là cả nhóm người đi theo Thiếu Kiệt đều như thế thì có vấn đề.

Điện thoại ngay lập tức được gọi cho Hà Vi. Phải đến tiếng chuông chờ thứ ba âm thanh của Hà vi mới vang lên.

-Alo cô gọi cháu có việc gì không cô?

-Hà Vi con có tin tức gì của Thiếu Kiệt không? Giờ gấp lắm rồi ở đây cô với Ngọc Nhi vừa nhận được tin của Nhã Kỳ. Ngô Long cho người ám sát Thiếu Kiệt ở nước ngoài. Bên hân chỉ còn có một người trở về tổng cộng có mười hai người chết. Mà cô lại không liên lạc được với một người nào của

Thiếu Kiệt chỉ có Anh Hào là cô không có số điện thoại con xem liên lạc giúp cô cho cô biết với.

Hà Vi nghe được Hoàng Lâm Nhu nói thế cũng im lặng một lúc mới trả lời được. Vì Tin tức này quá bất ngờ bản thân cô cũng không biết được phải như thế nào.

-Vâng! Mà cô gọi cho Thiếu Kiệt có nhấn số mã vùng không vậy? Nếu không sẽ không gọi được cho anh ấy đâu.

Hoàng Lâm Nhu nghe Hà Vi nói phải nhấn số mã Vùng quốc gia mới gọi được cho Thiếu Kiệt thì Ngọc Nhi và mọi người đều lắc đầu. Mà bản thân Hoàng Lâm Nhu cũng không biết được chuyện này nên muốn để cho Hà Vi gọi thử.

-Mã Vùng quốc gia? hình như không con gọi thử xem rồi cho cô biết cô cũng không nắm được hết số mã vùng đó.

-Vâng để cháu gọi thử cho Thiếu Kiệt và Anh Hào thử. Cô cứ đợi một chút chắc chắn sẽ có tin tức của cậu ấy thôi đừng lo lắng quá. Để cháu gọi cho cậu ấy rồi báo với mọi người.

Hà Vi bây giờ cũng trấn an Hoàng Lâm Nhu rồi mới cúp máy. Cô thấy việc này đơn giản nhưng có quá nhiều rủi ro bởi vì việc nhóm người Thiếu Kiệt không bao nhiêu người lại phải đối đầu với hơn mười người mà bên kia lại chết nhiều người như thế tâm lý của Hà Vi chỉ có thể cầu mong cho Thiếu Kiệt chỉ bị thương mà không bị tử vong.

Ngay khi cô nhấn dãy số điện thoại đầy đủ của Thiếu Kiệt một lần nữa cô lưỡng lự một lúc mới dám bấm nối cuộc gọi. Cô bây giờ rất sợ âm thanh của tổng đài vang lên tiếng hệ thống trả lời. Bởi điều đó có nghĩa là có chuyện xấu xảy ra cho Thiếu Kiệt. Mà khi đó có thể cô cũng không cần gọi điện cho Anh Hào cô cũng biết kết quả.

Năm người trong cận chiến súng ống cự ly gần với lại mười hai người bị chết của đối phương cũng đã cho cô biết phần nào sự ác liệt của việc bị ám sát ra sao. Nhưng sự hi vọng của cô lại không bị dập tắt khi mà âm thanh đồ chuông điện thoại từng hồi vang lên làm cô thở dài hi vọng bởi nếu có tiếng chuông điện thoại chứng tỏ Thiếu Kiệt vẫn không sao và có thể nguy cơ lớn nhất chỉ là bị thương thôi.

-Alo! Gọi anh có việc gì không Hà Vi? Chắc ngay mai anh về nước đấy. Ấy mà sao giọng em như đang khóc. Ai chọc gì em à?

-Không em vui thôi! Anh có biết ở bên ngày mẹ với Ngọc Nhi nhận được tin anh bị ám sát. Nhã Kỳ được Ngô Long nói cho biết là người đi ám sát anh hơn mười người mà chỉ trở về được có một người. Ai cũng gọi anh không được nên lo lắng lắm. Giờ nghe được tiếng anh không có gì là em vui rồi.

Hà Vi lúc này trong người rất nhẹ nhõm nhưng nước mắt của cô và giọng của cô lúc này cũng chỉ biết ghen ngào như cảm xúc của cô không thể kìm nén được bởi cô thật sự sợ có chuyện bất trắc xảy ra với Thiếu Kiệt. Mà cô lại chỉ có thể lặng lẽ nhìn việc đó diễn ra.

Thiếu Kiệt bây giờ thấy giọng ghen ngào của Hà Vi hẳn im lặng âm trầm. Bởi việc của hắn bị Ngô Long nói cho Nhã Kỳ để biết hắn có bị gì không. Tuy con số mười hai người không trở về là thật nhưng Ngô Long hoàn toàn không biết số người của hắn đã đầu nhập vào Thiếu Kiệt.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 431: Không Thể Hình Dung

Thiếu Kiệt bây giờ mới lên tiếng nói với Hà Vi bởi hắn muốn nói rõ vấn đề này cho cô biết để một số người ở nhà không phải quá lo lắng về việc hắn bị ám sát ở nước ngoài.

-Thôi nào! Anh làm gì đã bị gì đâu! Nếu nói báo cáo của Ngô Long cũng có phần đúng nhưng có nhiều chuyện hắn không ngờ được lắm. Ở bên này anh có một đám người và mới chiêu mộ được mười một người của Khun Chang nữa nên con số có thể tính gần ba mươi người đi.

Hà Vi nghe Thiếu Kiệt nói những người của Khun Chang đầu nhập vào nhóm người hắn lại thêm một đồng người hắn vừa mới tuyển dụng được cũng khó hiểu nên mới thắc mắc nói.

-Cái gì mà gần ba mươi người anh nói rõ cho em được không? Rồi em nghe nói bị tấn công ở khoảng cách gần nữa. Nếu anh đã chiêu mộ được những người đó sao Ngô Long hắn lại nói như thế thật khó hiểu.

-Ừ chuyện này không thể kể ngay một lúc được. Chắc để về nước anh kể lại cho em nghe nói chuyện đường dài không ổn tí nào.

Thiếu Kiệt biết sẽ không thể nào trong một lúc mà có thể kể rõ được những gì đã xảy ra. Bởi việc này quá phức tạp và nhiều chi tiết nếu bắt hắn kể lại toàn bộ cũng không biết nên bắt đầu ở chỗ nào. Bởi chuyện này đi vốn tưởng yên bình nhưng thật sự đứng trước lưỡi hái tử thần không dưới hai lần. Những chuyện phát sinh nếu kể ra chắc có lẽ sẽ mất cả buổi.

Hà Vi nghe Thiếu Kiệt nói việc này không phải ngay một chút cũng không thể kể hết được nên nói.

-Thôi em nói ông đón anh về. Không thể để như thế được. với lại người của anh bây giờ nhiều như thế nếu đi về sân bay ít nhiều sẽ để những người của hai gia đình kia chú ý. Em không cần biết để em đi nói với ông. Bắt ông cho máy bay qua đưa anh về. Với lại còn báo cho mẹ anh biết tình hình nữa.

Thiếu Kiệt không kịp nói gì thì Hà Vi đã cúp máy. Vốn hẳn định là sẽ gọi lại cho Hà Vi nói thôi khỏi vấn đề này chỉ cần bọn hắc ra sân bay mua vé đi về là được. Nhưng nghĩ lại nếu hắc xuống sân bay với số người lớn như thế sẽ có thể gây sự chú ý nhất là cả nhóm người đều đi cùng một xe thì sẽ làm cho người ta tò mò. Mà như thế cũng làm cho sự thu hút của nhóm người hắc bỗng nhiên nổi bật hơn.

Giờ Nghe Hà Vi nói sẽ báo với Hà Thúc để cho máy bay qua rước hắc về. Thiếu Kiệt mới nhận thấy được khả năng rất lớn nhóm người của Connor sẽ bị bại lộ việc đầu nhập vào nhóm bọn hắc rất cao. Bởi nếu hắc hoàn toàn không bị gì mà người của Blake với nhóm người của hắc xuống máy bay một cách công khai thì sẽ dẫn đến sự chú ý.

Thiếu Kiệt lúc này trầm mặc một lúc hắc thấy phải đợi sự liên lạc của Hà Vi về quyết định Hà Thúc như thế nào mới tính được những việc tiếp theo. Bởi hắc cần bàn bạc với Hà Thúc và mọi người một cách tốt nhất để cho Ngô Long lọt vào việc này mà không hề nghi ngờ.

Hà Vi khi vừa cúp máy xong lập tức gọi điện cho Hoàng Lâm Nhu báo cáo tình hình của Thiếu Kiệt những cố cũng chỉ nói đã liên lạc được với Thiếu Kiệt và hắc nói không có việc gì còn cụ thể thì không biết được tình hình. Nhưng việc phát sinh Hà Vi cũng nói với Hoàng Lâm Nhu phải báo cho ông mình biết để đưa ra phương án đối phó.

Hà Vi cấp tốc ra khỏi phòng của mình. Mắt mũi vẫn chưa lau dọn cho gọn gàng có thể thấy được trong mắt cô một vằn đỏ của việc mới khóc xong làm cho Hà Thúc bất ngờ nhìn cô lên tiếng nói.

-Cái gì mà cháu của ông lại không thẳng Thiếu Kiệt nó lại làm gì à? Để ông gọi điện mắng nó một trận mới được.

-Cháu không biết lần này ông phải làm sao coi được thì làm cái tên Ngô Long kia thuê cả người ám sát Thiếu Kiệt ở nước ngoài kia. Cháu không biết ông phải làm rõ ràng chuyện này cho cháu.

Hà Vi dáng vẻ tức giận nhìn Hà Thúc và những người đang ngồi nói chuyện với ông một cách trực tiếp. Tin tức của cô đem đến như một tiếng sét giữa trời giáng làm mọi người ở đây đều giật mình đứng dậy tất cả đều đến với một câu nói thốt ra.

-Cái gì!

Hà Thúc bây giờ cũng khó chịu hỏi lấy Hà Vi.

-Chuyện này là sao? Cháu đừng đùa như thế cạnh Thiếu Kiệt không phải còn có Anh Hào và nhóm người của nó sao? Nó hiện tại như thế nào rồi? Việc này làm sao cháu biết được?

-Ngô Long nhờ người của mình xác nhận xem tình huống của Thiếu Kiệt như thế nào. Người đó lại đầu nhập vào Thiếu Kiệt nên mới báo cho Ngọc Nhi và Dì Nhu biết. Do không nhấn mã số quốc gia nên hai người không gọi được cho Thiếu Kiệt muốn nhờ con liên hệ. Theo tình hình con liên lạc được Thiếu Kiệt thì bây giờ cậu ấy không sao và cũng giải quyết được khó khăn đó. Nhưng phát sinh là cậu ta có thêm gần ba mươi người cho chuyển bay về này.

Hà Vi cũng chỉ biết trả lời vắn tắt cuộc đối thoại và những gì cô nắm được tình hình bởi việc cụ thể thì cô hoàn toàn không biết được. Nên cũng

chỉ có thể cho nhóm Người Hà Thúc biết sơ lượt như thế.

-Cháu gọi cho Thiếu Kiệt ngay! Ông cần nói chuyện với cậu ta. Chuyện này cháu chỉ nói tóm lượt như thế thì ông làm sao mà hiểu hết được cách đối phó.

Những người xung quanh Hà Thúc lúc này cũng gật đầu. Nếu nói việc Thiếu Kiệt hóa giải nguy cơ là thật nhưng vẫn còn đó một thứ cần thiết đó là trong chuyện này việc gì đã xảy ra và tại sao Thiếu Kiệt hóa giải được nguy cơ này. Việc hiểu hết những gì xảy ra mới để cho nhóm người Hà Thúc đề ra đối sách phát sinh.

Hà Vi nghe ông mình nói thế cũng nhấn gọi lấy số điện thoại của Thiếu Kiệt và kèm theo đó là bật loa ngoài lên để cho mọi người trong phòng đều nghe. Bởi ở đây chỉ có người nội bộ của Hà Thúc mà không có người ngoài nào.

Thiếu Kiệt bên kia nửa vòng trái đất lúc này thứ giản đơn chờ điện thoại. Vì hẳn biết thế nào Hà Vi nói với ông mình việc hẳn bị ám sát thì Hà Thúc sẽ bảo cô gọi cho hẳn để tìm hiểu mọi chuyện thật chi tiết.

Điện thoại đang để trên giường lúc này vang lên tiếng chuông điện thoại không ngoài dự đoán của Thiếu Kiệt màn hình hiển thị tên của Hà Vi và hẳn biết chắc người tiếp chuyện cuộc gọi với hẳn lúc này sẽ không phải người nào khác mà là Hà Thúc.

-Alo mình nghe đây Hà Vi!

-Ông mình muốn gặp bạn và nghe hết mọi việc đã xảy ra ở nước ngoài để ông biết đường mà tính toán các chuyện phát sinh. Nên mình mở loa ngoài cho cậu trực tiếp nói chuyện với ông và mọi người.

Hà Vi cũng nói cho Thiếu Kiệt về cuộc gọi này sẽ như thế nào. Dù bản thân cô biết Thiếu Kiệt đã có dự định của hẳn và chắc chắn sẽ đoán được

cuộc gọi tới này của cô là ai sẽ đối thoại nhưng vẫn nhắc nhở. Hà Thúc đợi cho Hà Vi nói xong mới cất tiếng.

-Việc của cháu ở nước ngoài là sao Thiếu Kiệt để cho mọi người biết rõ không chờ một việc gì hết để ông đây con tính toán các bước liên quan nữa.

-Vâng vậy để cháu kể lại những gì đã xảy ra vốn định về nước cháu mới nói vì có quá nhiều chi tiết trong đó nên ông và mọi người nên kiên nhẫn.

Thiếu Kiệt cảnh báo trước bởi hắn không biết phải bắt đầu câu chuyện ở đâu nên chỉ còn cách kể lại hết những gì hắn đã trải qua từ việc rơi máy bay ra sao đụng độ nhóm người các băng đảng của thành phố mỹ tìm ra ma túy và kể cả việc tuyển dụng nhóm người Blake như thế nào kèm theo đó là kế hoạch thu phục nhóm người Connor tất cả đều được Thiếu Kiệt hắn kể rõ từng chi tiết.

Từng chuyện của Thiếu Kiệt kể ra làm cho những người trong phòng trở mặt há mồm bởi việc nào cũng đứng giữa lằn ranh sinh tử. Vốn Hà Vi chỉ nghĩ rằng chỉ có mỗi một việc Ngô Long cho người ám sát Thiếu Kiệt đã là quá nguy hiểm. Nhưng giờ đây nghe được những gì từ chính Thiếu Kiệt kể lại cô không thể nào tin được.

Hà Vi lúc này chỉ biết che miệng bởi nếu là cô với những việc hắn đã trải qua cũng đã là một điều không thể tưởng tượng được. Ở thời bình mà vẫn có những chuyện như thế này diễn ra từ những nguy cơ sinh tử trước mắt thêm vào đó sự bày mưu tính kế của những người khác lên bản thân mình nếu là cô chắc cô đã không thể nghĩ được kết quả có thể bình an như Thiếu Kiệt hay không.

Hà Thúc nhìn quanh mọi người trong phòng cũng không thể nào nói được lời nào. Bởi họ không thể biết một chuyến đi vài ngày lại có nhiều thứ không thể hình dung được.

Sau khi Thiếu Kiệt kết thúc câu chuyện của mình trong phòng lúc này vẫn giữ nguyên một sự im lặng không khí có phần chùng xuống. Thiếu Kiệt hiểu phải cho những người Hà Thúc có thể tiêu hóa hết việc khó tin từ câu chuyện của chính mình.

Hà Vi bây giờ cũng không bình tĩnh nữa nói với Hà Thúc. Bởi ý định lúc đầu của cô chỉ là nói với ông mình xem có thể để cho người đón Thiếu Kiệt mà không gặp phải rắc rối nào thôi cô không nghĩ đến sẽ đến tình trạng như thế này.

-Cháu không biết các ông làm sao thì làm nhưng lần này phải cho máy bay qua đưa Thiếu Kiệt về. Cháu không muốn mấy ông lại suy xét nhiều điều nữa dù sao thì Thiếu Kiệt bây giờ cũng đã là một người trọng yếu với quốc gia. Nếu cậu ta có việc gì thì những thứ khác sẽ không bao giờ có được. Cháu không cần biết kinh phí để vận hành máy bay của mấy ông là bao nhiêu nhưng cháu cần Thiếu Kiệt an toàn nhất trở về nước.

Lời của Hà Vi làm cho mọi người nhìn nhau. Hà Thúc thấy được không ít cái gật đầu đồng ý với cô. Bởi việc Thiếu Kiệt đã trải qua nằm ngoài sự tính toán của mọi người Thiếu Kiệt và bốn người đi theo nếu lần này không gặp phải Blake thì có thể đã không toàn mạng để tiếp họ cuộc điện thoại này. Hà Thúc bây giờ mới lên tiếng nói vào trong điện thoại

-Cháu tính việc này thế nào đây Thiếu Kiệt?

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 432: Người Được Lợi

Hà Thúc đem chuyện này chuyển về Thiếu Kiệt. Mọi người cũng biết ý kiến hần. Bởi hần là người trong cuộc. Người đối diện trực tiếp với những nguy hiểm bên ngoài. Chỉ có hần biết rõ mình nên làm thế nào và ra sao để mọi việc tốt nhất.

Thiếu Kiệt cũng không ngờ rằng việc này bọn người Hà Thúc lại để hần quyết định. Hần nghĩ việc này nếu Hà Thúc có ý kiến ra sao thì hần cũng phải nghe theo. Nhưng nếu đã đưa về tay hần thì lại là một cục diện do hần nắm thế chủ động và cách đối phó tốt hơn.

-Theo cháu nếu tín tức của Ngô Nam đã không chính xác vậy chúng ta nên làm cho nó chính xác một chút. Như thế cháu có thể đối phó được với hần ít nhiều. Và cũng để nắm thế chủ động trong tay mình. Còn về những chi phí phát sinh thì cháu sẽ chi trả như thế Hà Thúc và mọi người bên đó cũng không phải giải trình nhiều.

Lưu Hoan im lặng này giờ hiện tại nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng trầm mặc lên tiếng của mình.

-Ý cháu là sao Thiếu Kiệt. Nếu cháu đã có kế hoạch thì cứ nói thẳng ra nếu mọi người thấy thích hợp thì sẽ đồng ý cháu không cần phải lo lắng ở đây chỉ có người của mình thôi.

-Vâng! Cháu định để cho Ngô Long tưởng là cháu bị thương khá nặng. Bằng việc sử dụng máy bay đem từ nước ngoài về nước. Và có cả xe hộ tống về nhà Hà Thúc ở Lưu Minh. Như thế cho dù là người của Khun Chang đã đầu nhập vào Vô Ảnh của cháu bây giờ vẫn an toàn và những

người lính đánh thuê nước ngoài có cơ hội lẫn vào trong binh lính thật sự với danh nghĩa là đến hướng dẫn quân đội. Việc này sẽ đánh tan nghi ngờ của người khác là cháu có một đội quân riêng của mình. Cũng tiện cho việc một số quân nhân bí mật của nước ta đến học tập kỹ năng của họ. Hà Thúc thấy thế nào.

Hà Thúc trầm mặc suy nghĩ. Những người khác không tiện tham gia vào vấn đề quân nhân nên cũng im lặng. Chỉ có Thiếu Kiệt biết việc này hẳn nói thẳng với Hà Thúc là đã đánh đổi nhiều thứ từ những việc phải để cho cả quân nhân chính quy vào huấn luyện chung với nhóm người Vô Ảnh đã là nhượng bộ rất lớn.

Thiếu Kiệt thấy Hà Thúc vẫn im lặng hẳn biết Hà Thúc đang phải suy nghĩ việc này rất lớn bởi những loại hình thức quân nhân như thế này thường rất khó để mà quốc gia kiểm soát nên hẳn đành phải đem lợi ít ra mà thương lượng

-Kỳ này vốn cháu sẽ trang bị quân đội một cách chính quy và một số súng ống đạn dược và thiết bị hiện đại sẽ thông qua con đường quân đội mà nhập về bảy phần thuộc về cháu và còn ba phần thuộc về Hà Thúc thông qua việc bỏ tiền ra mua các thiết bị tân tiến nhất cháu muốn quốc gia nghiên cứu và phát triển quân đội mình hơn nữa. Tiền cháu bỏ ra và tất cả Thiết bị cần thiết đều được lên danh sách và gửi cho Hà Thúc.

Hà Vi cũng bất ngờ với những gì Thiếu Kiệt vừa nói. Tuy cô biết hẳn nhiều tiền nhưng để chu cấp cho quân đội những vũ khí mà nghiên cứu phát triển cũng không phải là con số nhỏ. Thiếu Kiệt lại dám làm ra quyết định là điều Thiếu Kiệt hẳn không ngờ tới.

-Thiếu Kiệt cháu nói điều này thật. Vậy nếu ông thêm vào những thứ mà quốc gia cần thì sao? Chỉ cần mua về quốc gia sẽ có người nghiên cứu và chế tạo nó cháu thấy như thế nào.

Thiếu Kiệt không ngờ Hà Thúc lại mặt dày bàn điều kiện này với hắn. Dù biết tiền không phải do mình làm ra nhưng Thiếu Kiệt cũng phải suy nghĩ một chút rồi mới trả lời lại với Hà Thúc.

Hắn thấy nếu không chấp nhận điều kiện này của Hà Thúc thì hắn sẽ khó có được những quyền lợi nhất định. Suy nghĩ thông suốt về việc này hắn mới lên tiếng đáp lại.

-Cháu chỉ có thể mua trong khả năng tài chính của cháu còn việc nếu món đồ đó thật sự vượt qua sự cần thiết chắc chắn cháu sẽ không thể bỏ ra quá nhiều tiền được

-Không! cháu yên tâm ông sẽ không để cháu thiệt nếu thật sự món đồ quá mắc thì bên ông sẽ chịu một nửa với cháu. Còn việc cháu lần này muốn đối phó với Ngô Long thì cần những thứ gì cứ nói nếu được thì ông sẽ cho người tiến hành.

Hà Thúc nghe Thiếu Kiệt đồng ý điều kiện của mình nhưng vì vấn đề tiền bạc ông cũng hiểu hắn không thể chịu hết chi phí cho những món vũ khí mà quốc gia muốn có nhưng nếu được hỗ trợ một nửa thì ông tin Thiếu Kiệt sẽ chấp nhận. Và hắn sẽ được làm những gì mình muốn đó là điều kiện cần thiết giữa hai người.

-Cháu thấy việc này để cho Ngô Long biết cháu bị thương thì tốt nhất nên tung ra một loạt tin tức từ phía ông thêm vào đó sự việc một máy bay đưa cháu về nước làm cho sự việc này trầm trọng lúc đó Ngô Long chắc chắn sẽ có sự đặc chỉ nhất thời. Cháu cần hắn mua lại sàn giao dịch vàng của mình với tâm lý dặt dằng. Khi đó cháu mới tiến hành những kế hoạch của mình được.

-Được vậy để ông liên lạc xem có máy bay của quốc gia mình sẽ xuất phát bên đó về nước không. Việc này theo cháu quyết định nhưng cần thiết việc gì phải báo cáo lại với ông. Khi cháu về Lưu Minh ông sẽ tới đó. Để

cho việc này có vẻ trầm trọng cũng muốn cháu nói các kế hoạch của mình. Vậy đi có gì ông sẽ để người liên lạc với cháu làm thủ tục cho nhóm người kia.

Hà Thúc đạt được ý muốn của mình nên cũng ủng hộ Thiếu Kiệt và chấp nhận việc làm của hắn. Còn cam đoan sẽ đến Lưu Minh để tỏ rõ thái độ cho những người của Ngô Gia biết chuyện Thiếu Kiệt bị thương là thật.

Thiếu Kiệt thấy việc Hà Thúc tỏ thái độ như thế cũng thở phào một hơi nhẹ nhõm. Nếu hắn đã ra cái giá như thế mà Hà Thúc lại không chịu nữa thì hắn chỉ biết dựa vào cách thông thường mà tiến hành cho nhóm người của Blake và Connor lần lượt trở về theo các chuyến bay khác.

Hà Thúc cúp máy xong mới nói với mọi người trong phòng với vẻ đắc chí và vui sướng. Dù ông không biết Thiếu Kiệt có bao nhiêu tiền nhưng từ Hà Vi ông cũng hiểu được đôi chút Thiếu Kiệt hẳn không thiếu tiền. Mà ngân sách quốc gia dành có quân đội lúc nào cũng gói gọn trong một chỉ tiêu nhất định. Còn việc có thêm kinh phí của Thiếu Kiệt là điều ông chưa từng nghĩ đến.

-Đó các ông nghe rồi đấy! Lần này tuy nguy cơ lớn nhưng đã được giải quyết còn những vấn đề khác thì chúng ta sẽ bàn bạc sau. Lưu Hoan ông thả ra tin tức Thiếu Kiệt ở nước ngoài bị súng bắn bị thương rất nặng. Nói bên mình điều động máy bay đưa hắn về nước điều trị sau khi phẫu thuật lấy đạn ra của nước ngoài. Càng nhiều người biết càng tốt.

-Thật tôi thấy người được lợi lần này là ông mới đúng đấy lão Hà. Ông làm thế không thấy tội chăng nhỏ à. Dám lấy cả tiền cháu để phục vụ cho nhà nước. Tôi mà là Thiếu Kiệt thì ông đừng mong có một đồng nào.

Lưu Hoan thấy Hà Thúc đắc chí nói ra những sắp xếp nhất thời của hắn cũng bất bình thay Thiếu Kiệt. Nhưng đây là quyết định của hắn Lưu Hoan không thể nào ngăn cản. Nói gì thì nói ông cũng là người đứng ra cấp tiền

cho quân đội Hà Thúc hẳn năm nên ông cũng biết mỗi năm quân đội hầu hết đều lấy kinh phí từ các việc kinh doanh để bù vào quốc phòng. Trương Lão vừa uống trà vừa lắc đầu.

-Thật là Hà lần này chiếm lợi ít hơi nhiều thôi mà nói làm gì cháu rể tương lai người ta mà làm sao mà không làm được cơ chứ tôi mà có có cháu gái chắc cũng phải bán cho Thiếu Kiệt kiếm lời quá mà. Để lát nữa tôi liên lạc bên hàng không xem sao sắp xếp chuyện cho thằng nhóc đưa người về.

Hà Vi bây giờ mặt đỏ rang giận dữ ra vẻ khó chịu nói.

-Mấy ông ăn hiếp cháu không nói chuyện với mấy ông nữa cháu đi chuẩn bị hành lý đây.

Thấy Hà Vi bỏ đi Trần lão thêm vào một câu làm cô chỉ biết chạy thật nhanh lên phòng của mình.

-Thấy chưa tôi nói lão Hà ông xem vừa nghe thằng nhóc về con bé đi bỏ ông một mình nữa rồi. Thôi ráng chịu đi ai bảo ông chỉ có một vi tiểu thư duy nhất. Dù sao thằng nhóc Thiếu Kiệt cũng đầy đủ tính cách mà ai cũng muốn có được.

Hà Thúc nghe thế chỉ cười cười nhưng chợt nghiêm túc lại nói với Trần Lão.

-Cái việc mà Thiếu Kiệt đã nói với ông. Ông chọn được chỗ nào chưa. Bởi thằng nhóc đó nói việc chiếc xuất kia gây ô nhiễm trầm trọng lắm đấy! Nếu mà không chu toàn sẽ vì lợi ít mà mất đi cái lớn hơn đấy.

Trần lão lúc này thở dài lắc đầu với Hà Thúc bởi hẳn đã cho người kiểm tra hết nếu việc đặt nhà máy chiếc xuất tại chỗ nào cũng đem lại sự ô nhiễm môi trường trầm trọng và không có thể nào khắc phục.

-Tôi chỉ sợ là không được đâu. Tôi đã cho người kiểm tra tất cả các nơi nhưng vẫn bị dự đoán là chắc chắn sẽ gây ô nhiễm nghiêm trọng không thể phục hồi. Ông nghĩ xem Thiếu Kiệt nếu hẳn không nói ra việc này chúng ta cứ nghĩ là đơn giản ở đâu làm cũng được. Nhưng giờ thì khó khăn thật sự. Nếu đổi môi trường lấy vàng thì con em chúng ta sau này sẽ ra sao. Người dân sống ở những vùng đó phải làm sao mới là điều đáng nói.

Mọi người thở dài Lưu Hoan bây giờ cũng biết tình trạng khó khăn của Trần lão. Vốn mới đầu ai cũng tưởng chỉ cần đặt một cơ sở chiết xuất ở đâu cũng được không cần phải lo lắng. Nhưng giờ đây nó lại là một việc khó khăn. Bởi sự cảnh báo của Thiếu Kiệt.

“Muốn có vàng khu chiết xuất và các vùng lân cận phải chịu sự ô nhiễm nghiêm trọng từ nước thải cho đến không khí”

Mà qua điều tra để tìm nơi thích hợp thì toàn bộ các vùng trong quốc gia đều không đạt được sự đồng thuận nhất định. Ai cũng không muốn chỗ mình gánh lấy cái quả boom nổ chậm về môi trường.

-Được rồi! Nếu đã không có cách giải quyết thì đợi thằng nhóc Thiếu Kiệt về tôi hỏi nó thử xem. Xem nó có cách nào khắc phục cái việc ô nhiễm môi trường từ việc chiết xuất vàng không. Nếu không chỉ đành bỏ qua cái dự án này thôi. Chúng ta không thể chịu nổi sự ô nhiễm ảnh hưởng đến con cháu sau này.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 433: Sự Chia Rẽ Phe Phái

Mọi Chuyện Thiếu Kiệt để lại cho nhóm người Hà Thúc lo liệu. Tất cả mọi thứ từ máy bay cho gần ba mươi người về Lưu Minh. Từng việc làm được Thiếu Kiệt sắp xếp mọi thứ thật kỹ lưỡng. Để cho mọi người tưởng mình bị thương là thật, Hắc chỉ cho Mẹ mình và Ngọc Nhi biết là hắc không có gì và kế hoạch trở về như trên người mang thương tích nặng nề là có thật Ngay cả nhóm người Anh Hào, Tú Trinh, Công Toại, Bảo Huân cũng cần phải quấn băng thuốc đỏ trên người như thương bệnh binh.

Ngôi máy bay về đến phi trường. Tại đây một xe cấp cứu đợi sẵn và một số chiếc xe của quân đội đã đợi dưới đường băng nhìn có vẻ bề thế.

Tú Trinh tuy khó chịu với những thứ man trên mình nhưng cũng phải chấp nhận bởi. Thiếu Kiệt nói cũng đúng chứ không phải sai. Người của Connor đã là tử thương không thể trở về. Bọn họ mà hoàn toàn lành lặn thì chắc chắn trong việc này có vấn đề nghiêm trọng. Nên việc đã làm thì làm cho giống. Nhóm người Connor cũng hiểu việc làm của Thiếu Kiệt tại sao. Họ thấy cả nhóm Thiếu Kiệt phải chịu thiệt thòi vì việc để che mắt người khác về cái chết của mình cũng không có ý kiến gì nhiều.

Thiếu Kiệt đi xuống máy bay với một chiếc xe lăn người quân kính băng làm cho những người đợi chờ bên dưới cũng bất ngờ ngoài mẹ hắc Ngọc Nhi, Nhã Kỳ và Hà Vi ra những người khác đều không tin vào mắt mình với bộ dạng của Thiếu Kiệt như thế. Hơn thế nữa hành động khi xuống máy bay của Thiếu Kiệt cần phải có người cõng theo dạng hắc không thể đi lại được, làm cho Nhã Oanh khóc hết nước mắt như thế làm cho việc Thiếu Kiệt bị thương nặng càng thêm tính thuyết phục.

-Thôi mọi người trở về nhà đi rồi có gì nói sau còn Bảo Huân với những người kia đi theo xe quân đội đi tới nơi tập trung mà ông đã chuẩn bị cho các cháu đi. Ở đây lâu cũng không tốt lắm đâu.

Bởi vì nhóm người của Connor và Blake chưa thật sự xuống sân bay Hà Thúc sợ rằng đem đến sự chú ý của những người khác nên theo kế hoạch là để cho Thiếu Kiệt trở thành tâm điểm của sự chú ý còn nhóm người đó đã được an bài ở một quân khu sắp sửa cấp cho Thiếu Kiệt. Với quyền lợi của Thiếu Kiệt dành cho quốc gia Hà Thúc bắt buộc phải làm việc này.

Ngoài sự lo lắng mặt mũi đầy nước mắt của Nhã Oanh có mặt đón Thiếu Kiệt thì những người khác để im lặng không nói gì. Thiếu Kiệt được đưa lên xe cứu thương với những bác sỹ cá nhân của Hà Thúc đưa đến. Họ cũng hiểu đây chỉ là một buổi che mắt người khác nhưng đã là người của lãnh đạo thì phải hiểu được cái nào nên nói và cái nào không nên nói.

Thiếu Kiệt ngồi trên xe cứu thương được đưa ra khỏi sân bay với xe cảnh sát của Khương Đào mở đường. Tiếp theo đó là xe của Hà Thúc và Xe cứu thương có một mình Thiếu Kiệt và nhóm bác sỹ tiếp đó là xe của Cao thị chở bốn người Ngọc Nhi Nhã Oanh Hà Vi và Hoàng Lâm Nhu. Phía sau thêm cả một chiếc xe quân đội hộ tống. Nhưng hai xe này lại được tách ra ở một quân khu trong địa phận Lưu Minh.

Thiếu Kiệt được nằm trên xe cứu thương có người mở đường rời khỏi sân bay có không ít người lấy điện thoại ra xác nhận sự kiện này với Diệp Nhi. Từng người còn chắc chắn Thiếu Kiệt bị thương rất nặng và người bên cạnh hẳn đều không lành lặn giờ chắc hẳn đang trên đường về nhà điều trị dưỡng thương tại nhà Hà Thúc.

Đợi cho Xe cứu thương và những bác sỹ của Hà Thúc rời khỏi nhà. Thiếu Kiệt từ trên giường nhảy xuống đất mở hết các thiết bị y tế trên người ra, Từng lớp băng băng được gỡ xuống. Nhã Oanh lúc này không hiểu chuyện gì cũng giật mình nói.

-Thiếu Kiệt anh làm cái gì đó! Anh đang bị thương mà.Như thế sao được. Đừng quậy nữa mà.

-Nhã Oanh Thiếu Kiệt cậu ấy không bị gì đâu cậu đừng lo lắng quá nếu giờ về đến nhà rồi mà vẫn để cho Thiếu Kiệt nằm trên giường anh ta chịu được mới là lạ đấy!

Ngọc Nhi lúc này cười cười nhìn Nhã Oanh để cho cô hết lo lắng dù sao Cô nếu không biết Thiếu Kiệt không bị gì nhưng thấy với cách trang điểm nhợt nhạt của khuôn mặt hắc thêm cả những bông băng thuốc đỏ quần đầy người rồi đây chuyện nước biển cũng có thể tưởng hắc bị thương thật.

-Cái gì! Thiếu Kiệt không bị gì sao lại làm như vậy? Cậu không đùa chứ.

Nhã Oanh bây giờ cũng thốt lên sự bất ngờ của mình nhìn lấy Ngọc Nhi và quay sang Thiếu Kiệt đang trút bỏ lớp bông băng lộ ra cơ thể không một chút vết thương nào cũng bức tức.

-Anh dám lừa gạt cả em. Con Ngọc Nhi nữa cậu biết sao không nói cho mình. Làm hồi nãy mình khóc hết nước mắt mấy người ác lắm.

Thiếu Kiệt lúc này mới lên tiếng xin lỗi Nhã Oanh. Bởi hắc thấy cô khóc ở sân bay cũng cảm thấy xót nhưng đặt trường hợp ở đó hắc không thể nói đây là giả. Ngọc Nhi với Hà Vi và mẹ hắc thì khác còn cô mà không khóc người khác sẽ sinh nghi. Bạn gái gì mà đến cả người yêu mình bị thương như thế cũng không có người rời nước mắt thì chắc chắn có vấn đề.

-Cho anh xin lỗi đi mà! Vấn đề này không thể nói rõ nhất thời được. Tình thế ép buộc nên anh mới phải như thế thôi. Nếu em biết chuyện này những người quan sát anh ở sân bay chắc chắn sẽ nghi ngờ em đừng trách họ tại sao không cho em biết đây! Là anh nói họ làm như thế để cho việc này giống thật hơn thôi.

Thiếu Kiệt vừa cởi bỏ những bông băng trên người của mình Vừa làm vừa nói với sự giúp đỡ của Hà Vi nhanh chóng dưới chân hẳn có thể thấy một đồng băng gạc và bông băng.

-Đúng đấy Nhã Oanh. Cậu mà không khóc những người của Ngô Gia ở Lưu Minh hôm nay ầm núp ở sân bay sẽ không tin đâu. Thiệt thòi cho cậu nhưng vì giúp Thiếu Kiệt cậu cho bọn mình xin lỗi.

-Ừ! Nhã Oanh tình huống bất đắc dĩ thôi cậu không thể nào trách bọn mình được có trách thì cậu trách anh ấy đấy. Bọn mình cũng chỉ biết làm theo sự sắp xếp của Thiếu Kiệt thôi.

Ngọc Nhi cũng cố xin lỗi Nhã Oanh bởi vì cô cũng hiểu khóc nhiều không tốt cho sức khỏe và cảm thấy cũng có phần lỗi khi không nói cho Nhã Oanh biết việc này sớm hơn.

-Ừ Nhã Oanh đừng trách mọi người tại anh muốn việc này như thế sau này anh sẽ bồi thường cho em sau. Phải công nhận mang trên người một đồng bông băng thuốc đỏ khó chịu thật.

Hà Thúc sau khi đợi cho Thiếu Kiệt trút bỏ hết đồng bông băng trên người mới nói với hẳn.

-Thiếu Kiệt giờ cháu sẽ định làm việc này như thế nào. Mọi Thứ đều đã sắp xếp xong rồi đó.cháu xem tình hình thế nào rồi tính. Bây giờ bên ông chỉ còn mỗi cái việc chọn địa điểm của cơ sở chiếc xuất là không ổn thôi.

-Vâng vấn đề cơ sở để cháu xem thử trong nước mình có thể làm được thì cháu sẽ đề xuất còn không thì cháu sẽ tính đến đường khác.

Ngọc Nhi bây giờ thấy Thiếu Kiệt ngồi xuống bàn cùng với mọi người mới nói với hẳn.

-Thiếu Kiệt Em đã gọi cho Nhã Kỳ nói cô ấy bao tin về anh cho Ngô Long biết rồi giờ anh định đối phó với hắn sao đây.

Uống một hớp nước Thiếu Kiệt mới đặt cái ly xuống bàn tươi cười nói với Ngọc Nhi.

-Theo anh thấy hắn sẽ nhanh chóng liên hệ với anh để thị uy thôi. Nếu anh đoán không lầm chắc giờ này không chỉ riêng Ngô Long nhận được tin anh bị thương nặng mà còn có những thế lực khác nữa nhưng để xem có bao nhiêu người định thừa nước đục thả câu hay không.

-Bên em cũng đã báo tình hình anh bị thương nặng xem ra sẽ có một số người nhân dịp này sẽ nổi lên chấp nối quan hệ với anh không chừng đẩy cừ để những thứ bông băng cần thiết cho việc đối phó họ đi.

Hà Thúc nghe Ngọc Nhi nói cũng gật đầu. Trước đây ông biết được thân thế Ngọc Nhi cũng có chút dè chừng nhưng hôm nay ông tiếp xúc với cô mới biết được Ngọc Nhi là toàn tâm toàn ý với Thiếu Kiệt nên cũng gỡ bỏ phòng bị. Ông vẫn chưa hiểu lắm vấn đề mà Thiếu Kiệt cần thiết phải lên kế hoạch để bán lại một công cụ kiếm tiền hằng ngày đối với hắn.

-Không nói đến vấn đề khác Thiếu Kiệt lần này cháu định làm sao mà bán trang giao dịch vàng của mình cho Ngô Long vậy không phải nơi đó đang là thứ cháu ăn nên làm ra sao? Việc bán như thế với giá cao Ngô Long chắc gì đã mua.

-Mua chứ ông! Hắn đang thắng thế nếu mà cháu đang thua thiệt bản tính của gia đình đó là muốn cho cháu bị cắt đứt nguồn kinh tế. Nên chắc chắn phải mua. Dù cho lần này Nhã Kỳ chỉ báo cáo là cháu đi tham gia sự kiện để kiếm nhân viên về cho mình. Nhưng đã muốn thắng cháu và chứng tỏ mình Ngô Long bắt buộc phải mua sà giao dịch vàng. Nơi hắn thất bại hắn sẽ từ nơi đó đứng lên.

Hà Thúc lúc này cũng âm trầm. Đúng là những người bên Ngô gia rất hay làm cái phong cách này. Họ thường vấp ngã ở đâu lại đứng lên ở đó đây không phải ngày một ngày hai mà là thói quen hình thành từ phía trên Ngô Kỳ cũng thế thì chắc Ngô Long cũng không sai biệt.

-Cháu bán cho hẵn như thế không phải là sẽ mất đi nguồn thu sao? Như thế đâu có lợi tuy cháu có công ty ở nước ngoài và kiếm được tiền thì cũng không nên đưa cơ hội cho người khác chứ.

Thiếu Kiệt lúc này chỉ cười cười đối với việc sàן giao dịch bị cấm sau này hẵn nhất thiết cần phải can thiệp một chút bởi vì hẵn điều hành và Hà Thúc lẫn Lưu Hoan sẽ không đụng đến nhưng Ngô Long thì lại khác. Chỉ cần có một chút vấn đề xảy ra thì sẽ biết sàן giao dịch vàng thành nơi lừa đảo đem tội danh này đổ lên đầu của Ngô Long khi Thiếu Kiệt đã thật sự rút chân hoàn toàn ra khỏi việc này.

-Cũng không phải là món lợi nhuận mà lần này Ngô Long nếu mua lại sàן giao dịch vàng thì đây chính là mồ chôn gia đình hẵn không thoát được sự chia rẽ phe phái.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 434: Quân Cờ Chôn Xuống

Không chỉ Hà Thúc mà lúc này mọi người đều nhìn Thiếu Kiệt chăm chăm bởi việc chia rẽ phe phái Ngô gia nếu đơn giản Hà Thúc và nhóm người của mình đã có thể làm từ rất lâu mà không phải đến bây giờ mới bắt đầu.

Vẫn chưa tin tưởng được những gì Thiếu Kiệt nói. Hà Thúc uống một hớp trà rồi lắc đầu nói với Thiếu Kiệt.

-Cháu thấy vậy thôi Ngô gia không phải dễ đối phó. Nếu không họ chặn ngòi trên vị trí cao đó đến giờ. Cháu thử nghĩ xem bên ông biết bao nhiêu cơ hội mà còn không đánh đổ được người bên kia thì với kế hoạch lần này của cháu làm sao mà được?

-Cháu biết chứ. Cờ chôn xuống là cờ chết nhưng đôi khi những quân cờ chết như thế lại hữu dụng, Chắc ông cũng vẫn thường hay đánh cờ đi. Chốt luôn là quân bị ăn đầu tiên trên bàn cờ sau đó tới xe pháo mã. Vậy trước đây ông đã từng đánh từ con chốt của Ngô Gia đi lên hay là đánh từ xe pháo mã đi vào?

Hà Thúc lúc này cũng im lặng trước giờ kế hoạch của nhóm người Hà Thúc luôn nhắm tới những người xung quanh của Ngô gia và Diệp Gia vì những người này mới là những người trụ cột chính. Còn những cấp dưới thì lại hoàn toàn không đụng đến bởi bối cảnh của nhóm Hà Thúc nếu đụng vào tới vấn đề cấp dưới thì sẽ không thỏa đáng.

-Ý cháu là những người bên dưới nữa sao?

-Vâng! Ông cũng hiểu rồi đó quan trường là phải đứng theo đội Nhưng nếu bên dưới ông không có người làm ra chiến tích từ cơ sở ông sẽ có thành tích báo cáo với bên trên hay không. Việc của cháu lần này cũng như thế nhưng cháu đánh vào cục diện bên dưới của Ngô Gia mà thôi.

Hà Thúc im lặng một lúc. Bởi nếu Thiếu Kiệt đánh vào cơ sở bên dưới mà không phải nhóm người của Hà Thúc thì không ai nói được gì. Bản thân hẳn không nằm trong quan trường chỉ là một người kinh doanh mà người kinh doanh thì chỉ có lợi ít làm chính.

-Cháu nói rõ kế hoạch lần này xem nào. Ông muốn biết cháu sẽ làm cách nào để đánh được hết những người bên dưới của Ngô Gia và Diệp Gia.

-Cũng không khó lắm. Chỉ cần để Ngô Long đắc thắng mua lại sàn giao dịch là được. Hẳn đã bỏ ra số tiền lớn mua lại sàn chắc chắn kinh phí sẽ hao hụt. Diệp Nhi và Ngô Kỳ sẽ phải vận động những người xung quanh mình đầu tư nếu cho rằng đây là nơi tạo ra tiền và đem mặt mũi Ngô Long làm hãnh diện khi những người bên dưới họ chấp nhận cho một cuộc đầu tư công khai ký hợp đồng sau khi cháu bán lại sàn cho hẳn.

Ngọc Nhi nghe Thấy Thiếu Kiệt nói về việc phát sinh mà hẳn dự đoán khi Ngô Long mua lại sàn giao dịch vàng nên cũng lên tiếng hỏi Thiếu Kiệt về việc thắc mắc của mình. Bởi cô thấy như thế thì Ngô Long vẫn chưa mang thiệt thòi cần thiết điều gì. Mà chỉ tạo thêm thanh danh cho Ngô Long.

-Như thế thì Ngô Long cũng không mất gì mà tiền đầu tư lại có nhiều hơn và tạo cơ sở lòng tin cho nhiều người hiện tại đang trên sàn giao dịch khá lâu mà vẫn chưa biết chủ nhân thật sự của sàn giao dịch sao Thiếu Kiệt.

-Đúng ngay từ lúc đầu anh đã không bao giờ ra mặt không phải vì tuổi tác bởi sàn giao dịch vàng là một nơi nhạy cảm. Mọi thứ trên đó được tạo ra chỉ là những con số ảo và chỉ có tiền của người đầu tư là thật nên bất cứ

lúc nào anh cũng có thể gom hết tiền và bỏ đi nhưng anh không làm vậy đơn giản vì anh không thuộc nhóm người lừa đảo đó. Nhưng Ngô Long lại khác xa anh. Hẳn ta bắt buộc phải bỏ vốn quá nhiều.

Hà Thúc bây giờ mới giật mình nghĩ đến số tiền trên trang giao dịch vàng mà Thiếu Kiệt đang có. Đúng vậy hẳn là người đi đầu không ai biết rõ Thiếu Kiệt là ai và chỉ với những phương thức quy đổi tiền của người chơi thành những con số hiện diện trên sàn Thiếu Kiệt sử dụng tiền đó để đầu tư những thứ khác mà không gặp vấn đề gì.

Ông lúc này hiểu hơn việc tại sao Thiếu Kiệt lại bán cho Ngô Long bằng giá cao. Bởi hẳn cầm tiền đó để sang bằng tài khoản người chơi trên sàn và số tiền dư ra để hẳn làm lợi nhuận của chính mình.

-Xem ra cháu tính toán đến việc này kể từ khi Ngô Long có được bộ mã nguồn đầu tiên muốn giành lấy thị trường của cháu nên cháu mới làm ra hành động rút tiền từ sàn giao dịch của hẳn để buộc Ngô Long phải thua lỗ đi ông nói đúng chứ.

-Vâng! Buộc Ngô Long phải lỗ và đóng cửa trang giao dịch của mình chỉ là bước đầu bởi hẳn chắc chắn sẽ không cam tâm để cháu lấy tiền của hẳn. Đợt vừa rồi hẳn bắt buộc chi trả để bảo toàn danh dự. Lần này nếu hợp đồng được ký kết dưới định danh của hẳn một số người chơi trước đây đã từng tồn tại bên trang của hẳn sẽ có niềm tin hơn. Như thế thì kế hoạch của cháu sẽ thực hiện tốt hơn.

Thiếu Kiệt không phản bác lại mà còn thừa nhận việc hẳn làm và sắp xếp từ khá lâu làm cho Hà Thúc cũng thầm giật mình. Bởi tính toán cẩn thận từng bước đi như của Thiếu Kiệt và nắm chắc tâm lý đối phương ngay cả khi chưa biết được người mình đối đầu sẽ là ai cũng làm cho Hà Thúc e ngại.

-Việc lần này Ngô Long mua lại sàn giao dịch chắc chắn các tài khoản đã được cân bằng như thế tiền trong sàn không phải là của người chơi mà là của hắn. Mà đã là tiền của hắn thì Ngô Long chắc chắn sẽ đuổi theo cháu ở những dự án mà hắn biết. Cũng như cháu lấy tiền đó đi đầu tư ở những nơi khác. Cháu có cơ sở hoạt động lâu và những công ty kia cháu hoàn toàn nắm chắc cơ cấu vận hành. Còn Ngô Long hắn nhảy vào lĩnh vực khác chỉ nhằm muốn cạnh tranh để cháu cạn kiệt kinh phí nguồn vốn thôi.

Hà Thúc bây giờ cũng gật đầu ông cũng hiểu nếu không phải Thiếu Kiệt am hiểu một vấn đề nào đó hắn sẽ không làm cũng như công việc buôn lậu đầu tiên mà hắn đã khởi nghiệp chỉ có chắc chắn được thành công Thiếu Kiệt mới đi làm liều như thế. Mà những việc đã qua đã cho thấy tầm nhìn của hắn là đúng.

-Xem ra cháu với thằng kia là đối thủ một mất một còn đấy. Nếu không biết cháu và Ngô Long chưa từng gặp mặt ông sẽ nghĩ là cháu và hắn đã từng đụng chạm không ít trên thương trường nên cháu mới có thể nắm bắt được tâm lý hắn như thế thôi.

-Không ngay từ đầu cháu không nghĩ sẽ tính kế Ngô Long nhưng bản tính của hắn tự chịu thì cháu chỉ còn biết suy tính theo một cách khái quát tình hình. Hiện tại không ít lời đồn Ngô Long chỉ là con thứ của Ngô Kỳ. Nếu với một người trước này luôn được là con cưng trong nhà rồi ra một người anh vài tháng lại không được thừa nhận. Người ấy bên ngoài lại có sự nghiệp của chính mình còn người em thì ăn chơi chắc chắn hắn sẽ phải nổi điên mà phá cháu thôi.

Thiếu Kiệt ngồi nhường vai xem như chuyện không liên quan đến mình mà chỉ có do Ngô Long tự chuốc lấy, Bởi những việc như thế này hắn lúc đầu suy nghĩ cũng chỉ dựa theo cảm tính ở hai khía cạnh khác nhau. Nhưng sau khi hắn biết được Ngô Long cũng là một người trọng sinh thì hắn phải dựa theo những gì hắn biết.

Bởi Ngô Long nhắm chăm chăm vào sự phát triển của hãn với danh tiếng ăn chơi trác táng của chính Ngô Long đã bán đứng hãn. Kiến thức không có chạy theo đường lối của Thiệu Kiệt để có thể đánh đổ hãn thì ít nhất phải có một số kiến thức nhất định.

Tuy nói trong sinh mới nhau như Thiệu Kiệt hơn Ngô Long ở một thứ đó là kinh nghiệm cuộc sống mỗi ngày chật vật không như hãn muốn gì được đó nhà cao cửa rộng.

-Vậy theo ý cháu là đợi cho Ngô Long mua lại sàh giao dịch xong cháu sẽ cho người tung tin đây là một kênh lừa đảo để mọi người rút tiền tháo chạy khỏi sàh giao dịch hay sao?

-Đó cũng là một cách nhưng chưa hãn. Cháu muốn thông qua các bước đợi khi hãn đầu tư các thứ rồi mới tung ra tin này. Còn việc nữa là nhờ ông thông qua người của mình làm báo cáo lên quốc hội về việc sàh giao dịch như thế này sẽ làm ảnh hưởng kinh tế và giúp cho tội phạm rửa vàng lậu như thế cháu nghĩ sàh giao dịch vàng sẽ bị cấm thôi.

Hà Thúc suy nghĩ một lúc khả năng này khá cao bởi những dự liệu và những con số trên sàh giao dịch hầu hết là ảo mà tiền đầu tư của người dân là thật. Nếu Ngô Long bị đóng sàh giao dịch tiền phải trả cho những người chơi chắc chắn sẽ không đủ bởi hãn đã đem chính tiền của mình và thế lực ủng hộ đi làm những dự án cạnh tranh với Thiệu Kiệt.

-Hay! Đợi cháu lần này cứ làm đi. Việc này Ngô Kỳ cũng chỉ trông mắt mà nhìn thôi. Nếu trong một lúc hai nhà Ngô Gia và Diệp Gia có một số tiền lớn đề đập vào cho Ngô Long thì lúc đó ông sẽ cho thanh tra làm việc. Bởi chỉ có phạm pháp gia đình họ mới có số tiền bù vào cho những việc đầu tư của Ngô Long

Thiệu Kiệt cười cười bởi nếu Hà Thúc đã như thế thì Ngô Kỳ muốn bảo toàn cái ghế của mình thì chỉ có thể chịu đứng bên ngoài nhìn những người

bên dưới mình mất trắng không còn gì. Khi tiền của Ngô Long kẹt trong những dự án đầu tư thì sẽ làm cho lòng người bên dưới bị bất ổn. Mà muốn bình ổn thì Diệp Nhi sẽ phải bỏ ra số tiền nhận được từ việc làm phi pháp mà đưa ra.

-Vâng nếu ông đã nói thế thì cháu sẽ toàn lực để cho Ngô Long thắng lần này. Việc còn lại chỉ là thời gian và xem coi những ai thuộc thế lực của mình tâm lý bất ổn thì tiến hành thanh lý luôn cho tiện. Còn bên người của Lâm gia nữa để xem họ có hành động như thế nào chúng ta sẽ biết được những gì họ muốn.

Thiếu kiệt thấy lần này cũng là dịp để xem Lâm Gia có chịu nổi lên mặt nước hay không. Bởi vì nếu cứ phải âm thầm suy tính theo những bước đi để Lâm gia ở trong tối thì Thiếu Kiệt cũng không thể lên được kế hoạch để đối đầu với họ.

Thứ bảy Ngày 14 vào lúc 18h mình sẽ mượn máy live stream để giải đáp thắc mắc của người đọc cũng như trả lời những câu hỏi của các bạn trên facebook hoặc youtube.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 435: Bán Bốn Tỷ

Ngay khi Thiếu Kiệt vừa chấm dứt câu nói của mình thì điện thoại của hắn vang lên hiển thị một dãy số không có trong danh bạ. Thiếu Kiệt nhìn một lúc ra dấu im lặng mới nhấn nút nhận cuộc gọi nói.

-Alo ai thế?

-Chào mày Thiếu Kiệt cảm giác thế nào? Tao nghĩ mày hiện tại cũng không nhấn được nút nhận cuộc gọi mà phải nhờ đến người khác nhấn giúp đi. Nếu Không cũng không đợi lâu đến như thế đi. Sao nào món quà của tao được chứ cảm giác xem chết như thế nào.

Thiếu Kiệt lúc này nở một nụ cười trên môi mà mọi người ở đây đều thấy được. Hắn không ngờ vừa nhắc đến Ngô Long thì tên này đã gọi điện đến thị uy. Việc này cũng cho Thiếu Kiệt hiểu được rằng Ngô Long đang rất muốn chứng minh thực lực của mình để người khác thấy. Thiếu Kiệt lên giọng lúc này hắn phải làm ra vẻ của bậc bối và ngạo nhiên.

-Thì ra mọi thứ đều do mày làm! Tao không ngờ mày lại dám làm cả chuyện đó mày muốn gì nói đi. Nếu có thực lực thì trực tiếp mà chơi đừng làm ra cái hành động thuê người ám sát tao.

“ Ha Ha Ha ”

-Mày sợ sao Thiếu Kiệt! Chỉ là món quà nhỏ đáp lại việc mày đã làm thôi mà. Không phải tao cũng thừa nhận tao làm ra việc đã xảy ra đối với mày hay sao. Giờ tao nói nè mày nắm một chỗ như thế thì ai quản lý sàn giao dịch vàng đây. Hay là bán lại cho tao đi. Vừa không phải quản lý vừa

lại có tiền làm việc khác tao nghe nói mày đang kẹt vốn nhiều lắm mấy lần muốn bán nó rồi. Thế thì bán cho tao cũng được kinh nghiệm quản lý tao có rồi chỉ cần mày chịu ra cái giá thôi.

Ngô Long đi thẳng vào vấn đề hẳn muốn bởi hẳn muốn lấy lợi thế của mình để thăm dò xem Thiếu Kiệt sẽ như thế nào. Với những thông tin hẳn nhận được hiện tại nếu bị thương nặng như Thiêu Kiệt chỉ cần hẳn ở trên sàn dùng một số tài khoản thông báo về việc chủ sàn giao dịch suýt chết thì có thể làm ảnh hưởng không nhỏ.

-Mày đừng được nước mà lấn tới! Mày nên hiểu nơi đó là chỗ làm ra tiền của tao! Tao không phải ngu tuy tao muốn bán thật nhưng không bán cho mày tao thà tìm người khác bán chứ không muốn cho mày được lợi.

Đã giả vờ thì Thiếu Kiệt phải giả vờ cho giống việc hẳn dùng lời nói để đánh lạc hướng Ngô Long. Để cho tên này biết hẳn không đến nỗi ngu khi đưa nơi làm ra tiền của mình cho người khác.

-Ấy xem ra nào vẫn còn hoạt động tốt nhỉ. Ở đây tao cũng chỉ nói thế thôi. Nếu bây giờ tao đưa cái đồng ảnh mày bằng bó đầy người lên diễn đàn giao dịch thì sao nhỉ. Có thể nó không gây việc gì nguy hiểm nhưng tao thêm vào một chút thông tin tự tạo biết đâu người chơi lại tin tưởng thì sao nhỉ. Lúc đó rút vốn đồng loạt đúng là có một phần thiệt hại không biết mày chống đỡ nổi không Thiếu Kiệt.

-Mày! Được lắm! mày tính hết cả rồi chứ gì? Việc tao bị thương đúng là đem hình ảnh lên sẽ ảnh hưởng đôi chút nhưng tao sẽ chống đỡ được dù hơi bị chật vật một chút vẫn không có vấn đề gì.

Thiếu Kiệt vẫn ra vẻ nói cứng để đánh giá Ngô Long muốn dùng việc gì để có thể nuốt lấy sàn giao dịch vàng và lợi thế của hẳn ở đâu. Thiếu Kiệt cần thăm dò rằng những gì hẳn đã đoán có đúng với Thiếu Kiệt đã suy nghĩ hay không.

-Ấy tao cũng nghĩ mày không đến nỗi nào đi. Có một số thứ tao cũng biết tiền của người chơi mày dùng đầu tư hơi bị nhiều nhỉ không biết là nếu tiền đầu tư ấy bị lộ ra là một cái công trình không biết chừng nào mới hoàn thành thì sao ta. Tao cũng không ngại nói cho mày biết bố tao sẽ động một chút vấn đề làm cho cái nơi đó chậm trễ hơi bị lâu nếu mày không bán sàn giao dịch cho tao. Như thế thì cũng có không ít vấn đề đi. Chỉ cần công trình không xong tao lại tung tin này ra mày nghĩ lúc đó mày lấy tiền ở đâu đắp vào đây. Nói rồi bán cho tao đi không chịu. Tao có rất là nhiều cách để làm cho sàn giao dịch bị thiệt hại ngay thời điểm đó mày tin không Thiếu Kiệt.

Ngô Long rất tự tin với những gì mình đang nói dù hẳn biết sẽ có người bên cạnh Thiếu Kiệt nhưng hẳn không lo lắng lắm bởi đã nói được chứng tỏ hẳn có được những gì cần thiết trong tay. Mà những lời hẳn nói bản thân Thiếu Kiệt sẽ không phản bác được vì những điều này đều là do Nhã Kỳ đưa cho hẳn, mà đã là thông tin nội bộ chính xác thì Thiếu Kiệt một là sống chết cùng hẳn hai là bắt buộc phải thỏa thuận.

-Mày được lắm hiểu rõ như vậy! Tao không biết tin tức này của mày ở đâu. Nhưng mày muốn mua sàn giao dịch ít nhất phải có hai điều kiện. Thứ nhất đồng ý với giá tiền tao đưa ra. Tao báo trước là nó không hề rẻ thứ hai là mày không được đụng đến cái công trình kia thì tao mới chấp nhận con không thì bất quá tao chết người chơi cũng không lấy lại được tiền cá chết lưới rách thôi.

Hà Thúc ngồi một bên nghe cuộc đối thoại của Thiếu Kiệt cũng sôi máu nhưng vì sắp xếp của hẳn ông đành im lặng. Ông không nghĩ rằng Ngô Long lại sử dụng cả bố mình vào việc đối phó với Thiếu Kiệt. Ông cũng hiểu một khi nhân vật cấp cao nhúng tay vào một công trình nào đó. Cho dù chủ thầu có muốn hoàn thành sớm trước tiến độ để lấy tiền về nhưng bên trên không duyệt thì họ cũng chỉ có ngâm công trình mà không thể mau chóng hoàn thiện.

-Ấy da! lại còn điều kiện. Nhưng tính ra mày cũng không tệ. Nếu không phải tao có bố mình và thế lực có sẵn luôn ủng hộ từ lúc đầu thì chắc cũng không đấu lại mày đâu. Chỉ trách là mày không sống đúng thời điểm thôi. Được mà xem giá như thế nào tao sẽ đồng ý thôi. Còn việc kia thì tao không dám chắc đơn giản vì cần phải xem thành ý của mày tới đâu đã. Nếu thật sự muốn mình sống tốt thì nên nằm im đó đừng có mà làm loạn tao không thích.

Ngô Long thấy được ý định của mình đã thành công một nửa cũng thư thái hẳn thấy đem vài thứ có thể đem tới lợi ích của Thiếu Kiệt sau này đem ra uy hiếp đôi khi lại có hiệu quả hơn nhiều là đối diện trực tiếp. Nhưng hẳn không nghĩ đến đây là việc Thiếu Kiệt tính toán hẳn.

-Được cái giá bốn tỷ được thì làm không được thì đấu tiếp. Mày cũng hiểu tại sao lại có cái giá đó đi. Thời gian xây dựng và số người chơi lúc nào cũng tăng thêm cả vốn gốc và lợi nhuận tao muốn có để phòng ngừa trường hợp mày lật lọng đi

Thiếu kiệt nói ra cái giá gấp đôi theo cơ sở hiện hành đang có dù sao hẳn đặt ra một cái giá không để thăm dò xem tài chính mà Ngô Long có được là bao nhiêu cũng đánh giá tình hình xem việc phải để cho bao nhiêu thời gian Ngô Long hoàn toàn nắm giữ và quen thuộc với chức danh người điều hành sàn giao dịch.

-Há miệng to quá đấy! Nhưng cũng đúng mỗi ngày mày thu lại không ít đi. Nếu mà bán không có lời thì bán làm gì đúng không nào. Được giá tiền này tao chấp nhận đợi hai ngày nữa sẽ có người đến ký hợp đồng và chổng tiền cho mày. Lúc đó bàn giao sàn giao dịch luôn. Tao còn phải làm một buổi ký kết hợp đồng với người đầu tư mới nữa lúc đó mày đến dự không. Xem ra nếu nhanh nhanh thì tết này có thêm một khối lượng tiền không nhỏ chảy vào túi tao nhỉ Thiếu Kiệt. Thôi mày dưỡng bệnh tốt nhé khi nào người của tao gọi cho mày thì bàn giao đi.

Ngô Long nói dứt lời thì tắc máy Thiếu Kiệt nghe thấy âm thanh tút tút của điện thoại lúc này cũng đặt điện thoại xuống nhìn Hà Thúc nói.

-Ông thấy đấy cháu nói có sai đâu. Bốn tỷ hăn con đồng ý chứng tỏ hăn có cái để mà dựa vào, Nhưng mà tính ra cháu cũng đã có lời trong này không cần phải lo lắng quá nhỉ. Hăn đồng ý chắc sẽ triển khai nhanh thôi. Vì nếu để lâu cháu còn được hưởng lợi từ trang giao dịch nhất là những ngày gần tết sẽ có một số người rút ra khá nhiều để dùng tiền cho tết. Nên hăn sẽ không ra mặt ký hợp đồng với cháu mà thông qua một người khác có thể tình tường được.

Ngọc Nhi sau khi nghe xong cuộc gọi của Ngô Long thì lại nghĩ khác cô mới nói ra ý kiến của mình trong việc này.

-Có thể sẽ không đâu Thiếu Kiệt! Em nghĩ số tiền lớn như thế hăn sẽ tự mình đi ký hợp đồng còn làm rầm rộ bắt anh phải ra mặt trong bộ dạng băng bó vết thương đây mình nữa đấy. Nhà hăn đã mất mặt một lần không lý nào hăn lại bỏ qua cho anh đâu.

Lời Ngọc Nhi nói không phải không có lý. Nếu hăn làm một buổi ký kết hợp đồng bắt buộc Thiếu Kiệt phải ra mặt tuy chỉ có những người của Ngô Long nhưng để cho những người phe phái của hai nhà thấy hăn có thể làm được thì rất có khả năng để Thiếu Kiệt lộ diện với bộ dạng thảm hại.

-Ngọc Nhi nói đúng đấy Thiếu Kiệt. Thăng nhóc kia đã ganh đua với cháu trong chuyện này thì làm sao có thể bỏ qua cơ hội ngàn năm một thừa này. Với lại việc cháu làm lần đó trong đám tang của Ngô Trực nhà đó chắc chắn cũng muốn gỡ lại mặt mũi.

Hà Thúc cũng biết chắc chắn Thiếu Kiệt sẽ thiệt thòi bởi chỉ có như thế hai gia đình kia mới có thể cho người khác thấy. Thiếu Kiệt và họ phân rõ ranh giới. Việc hăn làm trong đám tang Ngô Long sẽ phải trả giá bằng mặt mũi của chính mình.

-Cũng đúng nhưng không sao chịu thiệt một chút cũng được! Mặt mũi không đáng tiền quan trọng là đạt được mục đích. Cháu nói chứ ai quan trọng mặt mũi cháu lại không cảm thấy thế. Bởi dù cho là một người thành công thế nào đối mặt với những người không biết mình và cũng chẳng cần quan tâm mình là ai thì có mặt mũi hay không việc này không hề quan trọng mấy.

Thiếu Kiệt hẳn suy nghĩ đơn giản vì việc mặt mũi hay không chỉ là hình thức bên ngoài mà không phải là việc làm hẳn cần. Dù cho bạn có giàu có bao nhiêu đi nữa thì việc bạn ra đường đối với người xa lạ bạn cũng chẳng là gì hết. Nhiều người đứng ở vị trí cao vì mặt mũi của mình làm nhiều điều không đúng với cuộc sống rất nhiều còn Thiếu Kiệt hẳn chỉ muốn hẳn là chính mình. Không cần quan tâm đến những điều khác.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 436: Ý Định Có Từ Lâu

Hà Thúc nghe được Thiếu Kiệt nói được những lời đó cũng hết sức hài lòng. Người làm chuyện lớn phải biết lúc nào nên tiến lúc nào nên lùi mà Thiếu Kiệt đã nói rõ việc hãn làm chỉ quan tâm đến những gì cần thiết thì ông cũng khá thích thú.

-Thiếu Kiệt lần này chắc chắn cháu phải chịu thiệt thòi nhiều nhưng cũng nhờ đó sẽ không ít thế lực nổi lên đi. Còn việc Ngô Kỳ nhúng tay vào cái công trình kia bên ông sẽ hạn chế đến mức thấp nhất. Hiện tại ông ở đây sẽ không có ai đến nên ông sẽ về Ngọc Châu trong hôm nay ngày mai cháu sẽ thấy được những thế lực ngầm nào đang ở Lưu Minh này.

-Vâng cháu sẽ chú ý còn việc làm sắp tới cháu sẽ hạn chế đến mức thấp nhất về những ảnh hưởng. Quân đội của Vô Ảnh cần kiến thiết lại một chút. Nên hiện tại cháu cần ông giúp đỡ về quân doanh. À mà cháu cũng định nói với ông sắp tới cháu sẽ trang bị một số loại xe đặt biệt hi vọng ông sẽ cấp phép cho chúng.

Thiếu Kiệt bây giờ mới nhớ mình đã nói Blake đặt cho hãn vài chiếc xe bọc thép bảo vệ cao cấp. Nếu lần này không phải vì phát hiện được nhóm người của Connor thì hãn cũng không biết mình phải đối phó như thế nào.

-À Anh Hào ở sân bay có nói với ông sắp tới cháu mang về mấy chiếc xe bọc thép chứ gì. Cho bên ông một chiếc là được. Ông cần xem xét xem họ làm thế nào. Nếu được làm vài chiếc để bảo vệ cho lãnh đạo cần thiết. Cháu cũng biết hầu hết các xe này đều sản xuất ở nước ngoài. Nếu quốc gia có thể làm được việc này nữa thì không cần mỗi lần phải thay thế mua từ nước

ngoài như thế cắt giảm được một ít tiền thuế, Không chừng lúc đó còn xuất khẩu ra nước khác nữa.

Thấy Hà Thúc nói về việc định để người học cách chế tạo xe bọc thép Thiếu Kiệt cũng thấy không có vấn đề gì. Những việc này nếu giúp được hẳn sẽ giúp bởi hẳn cần sự đồng thuận tuyệt đối để thuận lợi cho những việc sau này.

-Vâng việc này không khó! Chỉ cần những người khảo sát qua nước ta xem tình hình đô thị để chọn loại xe phù hợp thì cháu sẽ thêm một đơn đặt hàng nữa chuyển xe đó qua cho ông cũng được.

Thiếu Kiệt sẽ không từ chối việc này. Hẳn biết khi không có tiền sẽ phải gò bó như thế nào Hà Thúc quân đội cũng vậy tuy nói ông lúc nào cũng có kinh phí từ nhà nước nhưng đó chỉ là một phần. Nhìn những nước khác hệ thống vũ khí ngày càng cải tiến mà mình thì không cũng thật không cam lòng. Nhưng vì vấn đề tiền bạc không như mong muốn nên mới phải chịu gò bó với những vũ khí tự tạo trong nước.

-Ừ cháu nói thế thì ông đỡ lo. Nhưng mà Thiếu Kiệt cái vấn đề chiếc xuất vàng đây cháu không có cách nào để nó không bị ô nhiễm à. Nếu có cách cháu giải quyết giúp mọi người đi.

-Vấn đề này đúng là khó bởi vì tinh lọc những thứ này cần phải sử dụng hóa chất nguồn rác thải công nghệ khá nhiều. Việc không gây ô nhiễm là không có cách nào. Nhưng nếu chúng ta chỉ làm ra phôi thôi thì cháu lại có một nơi có thể làm việc này. Nhưng nó lại không nằm trong nước.

Thiếu Kiệt muốn cho Hà Thúc biết không có gì hoàn hảo kể cả những việc có lợi thì phải đánh đổi. Nếu như không phải ở trong nước thì chắc hẳn có thể làm được việc chiếc xuất vàng này mà không ảnh hưởng Thì trong đầu hẳn đã có một nơi khá phù hợp.

-Ấy! Cháu có địa điểm rồi à? Những mà chỉ làm phôi là như thế nào ông không hiểu vấn đề này lắm.

-Vâng cháu vừa nghĩ ra ở đó thôi. Hiện tại Quý Tự của Trung Quốc là một nơi tập trung nhiều linh kiện tin học củ củ của đất nước này. Như ông cũng biết rồi đó mỗi năm ở đây hầu như đều tiếp nhận những phế thải linh kiện mà không ai dóm ngó đến Hầu như chưa được kế hoạch tái chế,

Thiếu Kiệt lúc này cũng đem địa điểm tập kết rác khó xử lý của đất nước đông dân nhất thế giới này nói ra cho Hà Thúc. Theo tình hình của dòng lịch sử thì sau này nơi đây ngày càng ô nhiễm cho đến lúc Thiếu Kiệt chết đi nó vẫn mang tiếng này bởi. Vì những gì nơi đây làm là thu lại các linh kiện để chiết xuất vàng và các kim loại quý /

-Nếu chúng ta đấu thầu bãi rác đó thuộc về mình và bắt đầu chiết xuất. Thông qua các con đường đưa phôi vàng chưa tin lọc lại về nước thì có thể che giấu được ít nhiều. Nhưng đó là với điều kiện không người để ý đến còn. Nếu sự việc phát sinh về vấn đề Môi Trường thì chúng ta chỉ hạn chế ở mức độ nào đó. Theo cháu thấy việc này khá thuận tiện bởi nó không thuộc quốc gia của mình. Có ô nhiễm nhất thế giới cũng là người khác gánh lấy việc này cho chính quốc gia chúng ta.

Thiếu Kiệt biết điều này không phải dễ nhưng nếu thao tác tốt chắc chắn sẽ làm được chưa kể đến hẳn có thể để những phôi vàng chia nhỏ ra làm thành nhiều đợt chuyển về quốc gia mới tái tạo thành vàng nguyên khối.

-Ở nước ngoài chỉ sợ chúng ta không kiểm soát được nhưng đó cũng là cách tốt đấy. Chỉ sợ là rủi ro nhân lực kiểm soát tình trạng của nơi chiết xuất không được tốt thôi.

-Đúng là việc này kiểm soát có phần phức tạp nhưng mà không phải không có cách. Chúng ta có thể tận dụng nguồn nhân lực của họ làm giàu cho mình. Đem quân đội du nhập vào đó với danh nghĩa là hợp tác lao

động để kiểm soát tình hình cũng sẽ ổn chỉ là không thể làm lớn chuyện như chết người hay bạo động là được.

Hà Thúc Lúc này cũng im lặng trầm ngâm suy nghĩ rất nhiều bởi những việc này nếu bị quốc gia khác biết sẽ mang tiếng không hay và ảnh hưởng hòa bình hai nơi, Cũng như đây là một việc làm mạo hiểm trên con đường chuyển phôi vàng về nước mới thật sự là khó khăn. Quốc gia nào cũng muốn giữ lấy tài nguyên trong nước mà không muốn nó chảy ra bên ngoài.

-Vấn đề này ông phải bàn bạc lại với mọi người cái đã bởi việc làm của cháu khá mạo hiểm. Chưa kể nó ảnh hưởng khá nhiều thứ.

-Theo cháu thì việc này không khó. Nhân tuyển để làm việc này thì cháu đã có. Thời gian qua cháu cũng tìm hiểu không ít. Quý Tự vốn là một nơi không thể làm du lịch chưa kể đến từ những năm đầu công nghệ phát triển nơi này hầu như trở thành nơi ô nhiễm vì bị cách ly khỏi những thành phố bởi bãi rác linh kiện. Hiện tại dùng danh nghĩa đầu tư thu gom rác và tái chế tại đây trao đổi với những người của khối chính quyền ở đây chắc chắn chúng ta sẽ thu được kết quả. Bởi họ hầu như không có thành tích. Đưa cho họ thành tích cũng không được gì nhưng đưa họ tiền thì lại là khác.

Hà Thúc lúc này cũng giật mình nhìn Thiếu Kiệt. Ông Không ngờ hẳn lại tính đến cả việc hối lộ những quan chức ở đây để có thể làm việc của mình. Vì ông là một người trong chốn quan trường cũng hiểu được những vấn đề này không hề thiếu bởi nước trong quá thí không có cá. Những quan chức với nhau họ chỉ mập mờ nước đôi giữa trắng và đen thì họ lại ở giữa.

Nhưng để làm được việc này một người nước ngoài để các quan chức nhận tiền của Thiếu Kiệt thì hơi khó. Bản thân quốc gia kia họ bài ngoại rất cao nếu đưa một người nước khác tới quốc gia của họ làm ra những hành động như thế này thì đúng là không được tốt.

-Cháu định như thế cũng được chỉ là ông sợ họ không nhận của cháu thôi một người nước ngoài làm sao họ chấp nhận. Chưa kể đến cháu chiếc xuất vàng ra được lại đem về nước bằng cách nào họ đâu dễ dàng tha cho cháu.

-Vấn đề này cháu cũng đã lên kế hoạch. Hiện tại trong quân đội vẫn có một nhà in và sản xuất đi. Dựa theo con đường nhập khẩu hạt nhựa làm sản xuất là được. Ở trong đó chỉ cần để phôi vàng là ổn còn không thì đi theo đường tiểu ngạch mỗi đợt phôi chỉ lấy bằng viên bi mà không lớn hơn thì độ cơ động nó khá tốt cho việc đem tới đem lui.

Ngọc Nhi lúc này cũng mới lên tiếng nói của mình đối với Thiếu Kiệt bởi cô hiểu được Thiếu Kiệt định nhờ người nào làm việc này. Vì con đường tiểu ngạch mà Thiếu Kiệt nói là buôn lậu vào quốc gia mà người hiểu con đường này nhất hơn mọi người ở nơi đây là Hoách Nam.

-Cậu định để Hoách Nam. Làm việc ở Quý Tự rồi chuyển phôi vàng vào trong nước. Quân đội sẽ nhận ở biên giới rồi về đúc lại thành vàng khối sao?

-Ừ! Chỉ có con đường đó chúng ta mới có thể đem về quốc khố thật sự nhiều tài nguyên bởi chỉ cần ở bên kia không thống kê được việc chiếc xuất thì chúng ta là người được hưởng lợi trong việc này.

Thiếu Kiệt nghe Ngọc Nhi hỏi cũng không từ chối mà chấp nhận vì Hoách Nam là người buôn bán linh kiện máy tính củ. Hẳn có làm giấy cấp phép với trung tâm đốt rác thì cũng chỉ là bình phong để chuyển linh kiện củ qua nước ngoài. Điều này không thể nào những người lãnh đạo của quý tự không biết. Nhưng chỉ cần như thế Hoách Nam đã hợp pháp làm việc được người khác không làm được. Còn mỗi chuyến hàng hẳn chuyến đi thì có thể ngụy trang bằng linh kiện còn sai được đem bán lại cho quốc gia khác. Như thế trên danh nghĩa đôi bên cùng có lợi nhưng vấn đề đó là lợi nhiều hay ít thôi.

-Xem ra cháu đã lên kế hoạch này từ lâu đi. Ngay từ những ngày đầu cháu đi lấy linh kiện của Hoách Nam mà gặp lão Lưu đi Ông nói đúng chứ. Nếu không thì cháu sẽ chẳng có kế hoạch cụ thể và đưa ra các đối sách như thế này. Xem ra nếu ông và mọi người không biết thì cháu vẫn đem Quý Tự trở thành nơi chiết xuất vàng cho mình.

Thiếu Kiệt thấy Hà Thúc vạch trần những ý định ban đầu của Thiếu Kiệt từ khi lập nghiệp với việc buôn bán máy tính cũng chỉ biết cười. Nếu hẳn nói không phải thì quá giả dối Vì những thứ tài nguyên thiên nhiên luôn là thứ quý hiếm nhất là đối với vàng. Một nhóm kim loại có thể đại diện cho tất cả trên thế giới. Một đất nước có muốn giàu hay không thì phải xem họ sở hữu bao nhiêu vàng trong quốc khố. Và nó cũng là tài sản bảo chứng cho tiền tệ một quốc gia trên trường thế giới.

Thứ bảy Ngày 14 vào lúc 18h mình sẽ mượn máy live stream để giải đáp thắc mắc của người đọc cũng như trả lời những câu hỏi của các bạn trên facebook hoặc youtube.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 437: Chuẩn Bị Ký Kết

Biết Được việc Thiếu Kiệt đã chuẩn bị hết mọi thứ Hà Thúc cũng không hỏi hấn thêm điều gì nữa mà quyết định trở về Ngọc Châu. Bởi ông còn nhiều việc phải làm và sắp xếp hỗ trợ Thiếu Kiệt trong những ngày sắp tới.

Ngô Long sau cuộc gọi với Thiếu Kiệt hấn đi tìm mẹ mình và lên kế hoạch đối với việc định giá sản giao dịch bốn tỷ tuy nói cứng trong điện thoại với Thiếu Kiệt. Nhưng kinh phí hấn hoàn toàn không đủ phải nhờ sự hỗ trợ của Diệp Nhi, nói trắng ra là hấn tìm mẹ mình để xin tiền.

-Đấy con đã thương lượng được giá tiền như thế đó, Mẹ cho con mượn đi rồi sau này con trả lại cho. Cũng không nhiều đâu mà mẹ.

-Mẹ hiểu là nó không nhiều nhưng có tính chuẩn chưa cái sản giao dịch đó phù hợp với giá trị đó sao?

Diệp Nhi thấy con mình nôn nóng sợ Ngô Long bị rơi vào bẫy của Thiếu Kiệt nên nhắc nhở. Dù sao bốn tỷ đối với bà chỉ là một con số trên giấy. Nếu nó là của người khác chắc chắn bà sẽ cho Ngô Long mua một cách nhanh chóng con nó của Thiếu Kiệt thì bà phải đắn đo đôi chút. Bởi vì không tự nhiên Thiếu Kiệt lại chấp nhận bán đi cái gì mà mình đang có lợi thế.

-Rồi mẹ gia tiền này có thể nói là thẳng nhóc đó đã tính khá chuẩn. Thời gian nó gầy dựng uy tín và những thứ liên quan nếu nói thị trường trên trang vàng tôn tại khoản hai tỷ nhưng nó đem giá gấp đôi để con không đụng tới. Chưa kể đó là giá tiền này vì bán đi cần câu cơm mỗi tháng nên nói phải thêm vào lợi nhuận dự phòng chứ mẹ.

-Ừ mẹ không hiểu hình thức đánh giá các khâu như thế này của cái trang web giao dịch đó nhưng con đã nói chuẩn thì mẹ sẽ cấp tiền giờ còn vấn đề gì không nói đi. Gặp mẹ chắc chắn là không chỉ xin tiền đi.

Hiếu Tính con mình sẽ không chỉ đơn thuần là đến xin tiền đầu tư mua lại sàn giao dịch vàng của Thiếu Kiệt mà phải có lý do nào khác nên Diệp Nhi mới hỏi Ngô Long để hẳn nói ra ý định thật sự của mình.

-Vâng lát mẹ chuyển khoản cho con đi. Ngày mốt con muốn ở Lưu Minh làm một buổi ký hợp đồng lúc đó nhờ mẹ với những người khác đứng ra đầu tư vào sàn giao dịch. Con muốn tận mắt thấy thẳng đó trong bộ dạng thảm hại mà đến ký hợp đồng.

-Có gấp qua không đó? Con định làm như thế thì cũng phải để cho mẹ chuẩn bị chứ làm gì mà gấp rút như thế?

Diệp Nhi lúc này cũng cảm thấy khó hiểu khi Ngô Long lại làm ra hành động mau chóng ký kết hợp đồng này. Trong khi đó bà hoàn toàn chưa triệu tập những người của bên mình đến ủng hộ hẳn được.

-Việc này phải làm gấp không thể để chậm chậm được. Mẹ nghĩ xem thẳng Thiếu Kiệt nó mỗi ngày chưa chuyển sàn giao dịch qua cho con thì nó vẫn là người thu được lợi nhuận từ trang web. Càng để đó lâu ngày nó càng có thêm tiền. Chưa kể đến sắp tới là đợt tết người ta cần rút tiền để trang trải chi phí và qua tết lại tái đầu tư. Mẹ nghĩ xem thời điểm đó không phải nếu con cầm trang web rồi không phải là người hưởng lợi sao.

Diệp Nhi lúc này âm trầm suy nghĩ một chút không phải con bà nói không có lý. Việc sàn giao dịch hoạt động được là nhờ thu nhập của việc ăn phần trăm giao dịch chênh lệch giữa tiền gửi và tiền rút. Mà càng nhiều người rút và gửi tiền thì lợi nhuận càng sớm thu hồi vốn nhất.

Thời điểm cuối năm là dịp mà người rút tiền nhiều nhất và lúc đầu năm thì thu lại những gì đã chi ra cho cuối năm.

-Mẹ nói thì được đấy nhưng là quan trọng thời điểm cuối năm họ sẽ không bung tiền ra cho con đâu. Nếu có chỉ có hợp đồng trên danh nghĩa thôi rồi qua tết họ mới thật sự đổ tiền vào.

-Thì cái con cần chỉ là như thế. Họ muốn đầu tư hay con không cần. Chỉ cần tạo thế cho con trong chuyện này là được rồi. Mẹ cũng biết đó hử mà đến hợp báo ký kết hợp đồng mà trong bộ dạng như thế thì làm sao được mọi người sau này sẽ hợp tác với hử sẽ nhìn hử ra sao. Không cần con nói chắc mẹ cũng hiểu mà nhỉ.

Ngô Long lúc này giải thích cho mẹ mình biết tại sao hử lại làm như vậy, đơn giản hử muốn chính mắt thấy Thiếu Kiệt mất mặt chỉ có như thế. Ngô Long hử mới có thể chứng minh cho những người khác thấy mình hơn hử Thiếu Kiệt.

-Được con nói cũng có lý dù sao thì cũng phải lấy lại mặt mũi cho gia đình mình. Lần trước nó làm gia đình mình mất mặt không đáp trả lại người khác nhìn vào sẽ nói sao. Nhưng mà mẹ thấy sao phải tới Lưu Minh ký kết hợp đồng mà không phải nó đến đây. Nếu nó đi Ngọc Châu không phải càng có mặt mũi hơn sao.

Diệp Nhi lúc này cũng có phần nào lo lắng bởi Lưu Minh là địa phương của Thiếu Kiệt. Nơi mà các thế lực ngầm và những mối quan hệ chấp nối từ nhóm người Hà Thúc.

-Mẹ ơi làm như thế phản tác dụng đấy hử giờ nằm một chỗ đi lại phải có người đẩy mẹ bảo hử đi Ngọc Châu không khéo người ta lại nói mình đối xử bất công với hử. Vừa nuốt sào giao dịch lại hành hạ nó như thế mang tiếng lắm.Với phần mình đến Lưu Minh ở nơi hử quen biết nhiều nhất thì cũng thú vị chứ mẹ.

Ngô Long lúc này từ tốn kể ra những gì mình suy nghĩ. Theo hử thấy đây chỉ là một buổi gặp mặt ký kết có công chúng và phong viên đông đúc

mà Thiếu Kiệt trong tình trạng thảm hại như thế khi không làm gì được mình. Cũng muốn cho những người bên dưới thấy được sự độ lượng của hã trong việc Thiếu Kiệt bị thương hã vẫn có thể bỏ qua mà đến Lưu Minh kí kết hợp đồng.

-Được việc này mẹ sẽ cho những người ở chi nhánh sắp xếp các thứ. Để cho con có thời gian chuẩn bị mấy việc khác đến hôm đó chỉ việc đi tới đó ký kết là được.

-Vâng thế thì còn gì bằng mẹ lo được những việc này con đỡ phải tốn công. Với phần con phải kiếm người viết diễn văn để còn học thuộc nữa. À Mẹ cho một vài phóng viên đến ghi tin xuất bản lên báo như thế con thấy cũng tốt mà.

Những việc nhỏ này Ngô Long vốn định để người nào đó đi làm giùm mình nay có mẹ hã giúp thì hã cũng không cần tốn công nhưng chợt nhớ ra điều gì đó hã mới nói với mẹ mình về những nhà báo để có thể làm nội bật tin tức về việc ký hợp đồng này.

- Nhà Báo phóng viên cũng được! nhưng mà mẹ báo trước. Nếu có phóng viên báo đài chỉ là một mẫu tin nhỏ trên báo thôi đấy. Con chưa đủ mười tám tuổi ký kết như thế là trái pháp luật, nên mẹ sẽ không đề cập đến tuổi con. Con thẳng nhóc đó cũng vậy. Nếu có hình chụp thì con tìm cách phát tán theo đường của con là được.

Vốn đang vui mừng vì việc mẹ mình chấp nhận cùng hã và những người đầu tư kia đến buổi ký kết thì bây giờ có một chút thất vọng. Hã cũng hiểu với danh tính thôi là được nhưng nếu đề cập đến tuổi thật của hã để điều hành sà giao dịch thì chắc chắn sẽ phản ứng ngược. Lúc đó vừa ký kết hợp đồng xong thì lại đối phó với dư luận và người chơi nghi ngờ cũng không tốt mấy.

-Vâng! Mẹ muốn sao cũng được. Thằng nó một lần là xem như con thằng lớn rồi! Chuyện còn lại nhờ mẹ con đi chuẩn bị đây. Thật không hiểu sao bố đứng tọa đàm hay thật con mà đứng ra phải không làm mất mặt nhà mình mới được.

-Con đó! Lo mà đàn hoàn lại đi. Đối phó xong thằng nhóc kia thì mẹ nói với bố con kiếm một cái chứng danh nào đó ngồi vào từ từ rồi leo lên như bố con vậy. Không khéo thì sau này con của con lại không có người chống lưng nữa đấy

Diệp Nhi nói với con mình một cách vui vẻ. Bà thấy hẳn chừng chạc như thế đối với thế lực của Ngô gia và nhà bà cho Ngô Long một con đường quan lộ không phải là khó. Nhất là khi Ngô Kỳ còn tại chức thì bổ nhiệm nhanh con trai mình cũng không là việc gì.

-Cũng được đấy! Nhưng phải xem tìn hình sao đã con chỉ sợ mình không đi học sau này lại có người nói này nói nọ thôi.

-Con lo quá. Bảng cấp bây giờ của con có ai nói là giả nào. Cũng là những hiệu trưởng chính quý ký thì ai noi gì được con. Không phải là họ chỉ cần bằng thôi sao? Bảng điểm có và những thứ khác nữa đầy đủ hết thì con lo làm gì? Bố con làm mấy cái đó thành chính quy thì ai nói được con. Người nào dám nói?

Ngô Long bây giờ cười cười. Hẳn mới nhớ ra rằng với người khác bằng cấp có thể mua và làm giả nhưng với hẳn chỉ cần bố hẳn còn tại chức, Hồ sơ học bạ hẳn sẽ được làm toàn diện. Kèm theo đó là một tấm bằng đánh giá loại giỏi cho dù có kiểm tra thì hồ sơ vẫn đầy đủ ai nói gì được hẳn.

- Vậy thôi mẹ lo luôn đi chừng nào xong việc này. Khi nào đủ tuổi con chơi chán rồi thì đi. Giờ còn nhiều thời gian mà đối thủ vẫn còn thì làm sao mà yên tâm được. Thôi con đi đây.

-Nhớ cẩn thận một chút dù sao lần này cũng là đi Lưu Minh đây con xem kiểm vài người đi cùng bảo vệ an toàn cũng chưa biết chừng thằng đó bị ép quá rồi lại làm liều không ổn đâu cứ phòng hờ đi tốt hơn.

Thấy con mình muốn rời đi Diệp Nhi cũng dặn dò về vấn đề an toàn cho hẳn. Bà sợ Thiếu Kiệt làm ra hành động cực đoan, Vì hẳn bị như thế cũng là do họ làm ra. Sợ rằng Thiếu Kiệt thấy không đấu lại họ lại làm ra hành động ảnh hưởng đến sự an toàn của Ngô Long và những người đến đó ký kết hợp đồng.

-Vâng! Việc này con sẽ chú ý được rồi mẹ còn việc gì dặn không. Nếu Không con đi đây nha.

Diệp Nhi nghe con mình nói như thế cũng gật đầu. Đợi cho Ngô Long rời khỏi phòng bà bắt đầu liên hệ với những chi nhánh và những người bên dưới chồng mình để tạo cho Ngô Long một ngày ký hợp đồng siêu quy cách.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 438: Hai Người Hai Tâm Tư

Ngay khi Hà Thúc rời khỏi Lưu Minh một bóng người đến trước căn nhà của Hà Thúc đứng nơi đó. Khải Huy thấy được người đứng trước của cứ nhìn vào trong nhà cũng bước ra ngay cửa mở tấm chắn xem mặt nói.

-Này anh kia anh là ai thế đến đây làm gì?

Thấy Khai Huy hỏi mình người đàn ông lúc này mới nhìn Khải Huy gật đầu nói.

-Tôi nghe Thiếu Kiệt bị thương khá nặng nên đến thăm!

Khai Huy nhìn chăm chăm vào người đàn ông dăm chiêu một lúc rồi mới nói với ông ta.

-Thiếu Kiệt đang nghỉ ngơi để tôi vào xem cậu ta dậy chưa rồi mới báo cho ông vào gặp được. Người ta bệnh mà mấy ông cũng tới làm phiền được.

Vì đã được Hà Vi căn dặn trước Khai Huy bỏ lại một câu rồi đóng lại cái ô cửa nhỏ đó. Cấp tốc chạy vào trong nhà. Thấy Thiếu Kiệt đang ngồi ở phòng khách thư giãn nói.

-Thiếu Kiệt ở ngoài có một người đến nói biết cậu bị thương nên tới thăm kia. Cậu mau vào xem cải trang lại đi.

Hà Vi lúc này mới mở ti vi đang chiếu phim chuyển sang chế độ của đầu phát video thì một khung ảnh bên trước cánh cổng được hiện lên. Thiếu

Kiệt nhìn thân ảnh đo cũng nhận ra được người đến tìm mình là ai.

-Tên Vũ Luận này người của Lâm Gia. Hà Vi mang lên người anh mấy cái bông băng thuốc đỏ là được. mấy cái đó quần sẵn rồi chỉ khoát lên thôi. May là chuẩn bị sẵn phòng ngừa trường hợp này. Anh vào phòng đi em ra tiếp lão Vũ Luận thăm dò lão ta đến đây việc gì? Nếu anh đoán không lầm chắc là tin tức của Ngọc Nhi đem về giờ muốn có người kiểm tra nên mới sai hân đến đây đi.

Thiếu Kiệt qua hồ sơ lưu của Vô Ảnh cũng biết được một ít thân thể nổi trội của những người ở Lưu Minh của Lâm Gia trong đó có cả Vũ Luận hân tới đây đã được sáu năm. Một người như hân cam tâm ở đây sáu năm mà không thăng tiến chắc chắn đã là có vấn đề nghiêm trọng.

Bởi với Thiếu Kiệt làm quan thì ai mà không muốn mình thăng tiến không ai chịu được mình bị chôn chân ở một nơi và không phát triển được. Vũ Luận là người của Lâm Gia mà lại chịu tình cảnh này chứng tỏ hân phải nắm vững những gì ở Lưu Minh này lắm.

-Ừ cứ từ từ bình tĩnh em sẽ kéo thời gian. Anh xem đừng để lộ gì hết. Sắp tới sẽ không ít người đến. Tin tức anh bị thương chắc đã lan truyền rồi. Anh nên xem mà cứ chuẩn bị tin thần.

Hà Vi biết người khác đến bất ngờ cũng căn dặn Thiếu Kiệt cẩn thận. Dù sao thì sắp tới sẽ không chỉ một người đến. Đã làm thì phải làm cho giống chỉ những người liên quan biết được sự thật Thiếu Kiệt hoàn toàn không bị gì còn những người khác thì hoàn toàn không hay biết. Việc đó sẽ dẫn đến rắc rối là sẽ có vài người đến thăm nhưng cũng giúp cho Thiếu Kiệt hợp thức hóa thông qua lời đồn chứng minh hân bị thương là thật.

-Ừ em ra đó dẫn hân vào đi từ từ thôi đợi lâu qua hân sinh nghi đấy.

Thiếu Kiệt vừa đi vào phòng mình vừa mặt vào bộ áo được đính bông băng thuốc đỏ rồi cái võ băng bó ở tay và chân mang vào. Leo lên trên

giường ngồi đó đợi chờ Vũ Luận vào thăm. Để tránh bị nghi ngờ hẳn kiểm tra một lần nữa trên người mình đã có những vết thương như lúc đầu không mới thật sự an tâm.

Hà Vi ra đến cổng được Khải Huy mở cổng ra hỏi. Thấy Vũ Luận đang đứng bên ngoài nói.

-Anh là ai thế? có quen biết gì với Thiếu Kiệt. Vì anh chưa đến đây bao giờ nên tôi hầu như không biết anh là ai cả.

-Ấy đúng thật tôi ít khi đến đây! Tôi là Vũ Luận Giám đốc sở giáo dục. Tại nghe nói một học sinh giỏi như Thiếu Kiệt mà bị thương nặng trong tình huống này nên tôi đến thăm.

Nghe Vũ Luận đem tên của mình và chức danh hẳn đang làm việc Hà Vi cũng gật đầu nói.

-Ừ nếu thế thì ông vào đi! Nếu người khác thì có lẽ tôi sẽ để cho Thiếu Kiệt nghỉ ngơi nhưng ông làm giám đốc sở giáo dục lại khác. Vì Thiếu Kiệt cần nghỉ ngơi nên ông cũng nên hạn chế thời gian tiếp xúc với cậu ấy. Để cho vết thương lành lại thì ông đến lúc nào cũng được.

Hà Vi cố gắng kéo dài thời gian bằng cách đối thoại với Vũ Luận để cho Thiếu Kiệt đủ sắp xếp mọi thứ để tránh cho sự nghi ngờ cần thiết. Thấy Hà Vi có vẻ khó khăn khi gặp Thiếu Kiệt và dằn dò mình không được làm phiền Vũ Luận cũng chỉ cười đáp lại lời cô.

-Tôi chỉ quan xem một chút hỏi về vấn đề học tập thôi mà! Không làm phiền cậu ấy nhiều đâu. Dù sao thì mối quan hệ của cậu ta cũng được chỉ định học kỳ này Thiếu Kiệt đều đạt loại tốt mà. Cô chắc là Hà Vi chủ nhân ngôi nhà này đi.

-Ừ Ông biết tôi sao? Tôi nhớ chúng ta chưa từng gặp mặt mà đúng chứ.

Hà Vi bây giờ nhìn Vũ Luận chăm chăm. Dù cô biết ở đâu mà Vũ Luận biết được mình nhưng Hà Vi cũng rất tự nhiên như chưa biết gì hỏi ngược lại Vũ Luận bởi cô thấy có vẻ Vũ Luận hỏi câu này bị hớ.

-À tại tôi nghe mấy học sinh trong trường nói tên cô nên mới hỏi vậy mà.

Vũ Luận cũng biết mình nói hớ trong việc này nên sửa lại còn Hà Vi cũng không ngại vạch trần. Bởi biết Thiếu Kiệt ở đây và chủ nhân thật sự của ngôi nhà này chỉ vài người. Mà Vũ Luận lại nói những học sinh trong trường thì hoàn toàn không thể nào. Vì nếu là những bạn bè của Thiếu Kiệt sẽ tưởng đây là nhà của chính Thiếu Kiệt. Dù cho Hà Thúc để cho Thiếu Kiệt ở cũng không khác gì nhà hắt nhưng trên danh nghĩa chủ nhân ngôi nhà vẫn là Hà Thúc ông của cô.

-Thôi ông vào đi để cho Thiếu Kiệt gặp ông xong còn nghỉ ngơi nữa.

Hà Vi lúc này dẫn Vũ Luận đi qua khoản sân. Vì thấy Hà Vi đi theo những viên gạch được lát sẵn tạo thành đường đi trên bãi cỏ cũng làm cho Vũ Luận đi theo cô. Nếu không vì kéo dài thời gian cô đã dẫm lên bãi cỏ mà đi. Dù cho bãi cỏ trong vườn vẫn thường xuyên được chăm sóc nhưng nó chỉ để làm cảnh cho đẹp ngôi nhà mà thôi.

Vũ Luận lúc này cũng không khỏi ngạc nhiên hẳn thấy trong nhà hoàn toàn khác xa so với cái cửa sắt đóng chặt im lìm bên ngoài. Trong này bài trí rất bắt mắt bản thân hẳn tự hỏi nếu được sống trong một căn nhà như thế này thì tốt biết bao. Bên trong phòng khách rộng rãi thoán mát và bài trí nhiều vật dụng làm cho Vũ Luận không khỏi rời mắt.

Hà Vi đến trước cửa phòng của Thiếu Kiệt gõ cửa hai tiếng nói.

-Thiếu Kiệt! Có Vũ Luận giám đốc sở giáo dục đến thăm cậu này!

-Ấy! cần gì phải gõ cửa mình chưa nghỉ ngơi mà cậu với Thầy Luận vào đi.

Hà Vi lúc này mở cửa ra đập vào mắt của Vũ Luận là một người băng bó toàn thân hầu như có thể nói là thương tích khá nặng. Hà Vi đến bên cạnh giường gọt táo cho Thiếu Kiệt sau khi đưa một cái ghế và rót một ly nước lọc để cho Vũ Luận ngồi xuống. Thiếu Kiệt lúc này thấy thế cũng cười nhìn Vũ Luận nói.

-Thầy thông cảm em không thể tiếp đón bình thường được. Nếu không em ra trước cổng đón thầy. Để thầy đứng bên ngoài đợi cũng thấy kỳ thật.

-Ấy có sao đâu! Chỉ tại thầy đến đường đột quá. Mà sao em bị như thế này vậy! Làm gì cũng phải cẩn thận đi ra nước ngoài nghiên cứu gì cũng phải bảo toàn cơ thể của mình chứ.

Vũ Luận dựa theo tin tức được nhóm người Hà Thúc thả ra để nói chuyện với Thiếu Kiệt dù hẳn biết lý do thật sự thông qua Ngọc Nhi báo cáo và các luồng thông tin từ Diệp Gia và Ngô Gia.

-Chuyện bất ngờ quá em không tránh kịp cũng may là chưa chết cứ tưởng lần này xong rồi. Nhờ trời phước lớn mạng lớn con sống về được nhưng bị như thế này cũng là may rồi.

Thiếu Kiệt cũng giả vờ như Vũ Luận chỉ nhận được tin hẳn bị tai nạn mà đối thoại với hẳn. Thiếu Kiệt thấy nếu hẳn học xong biết đâu thi vào trường điện ảnh không khéo hẳn phải đóng kịch như thế này lại trở thành diễn viên đạt giải oscar không chừng.

Hai người hai tâm cơ ngồi đối thoại với nhau giả vờ làm Hà Vi rất muốn cười nhưng không thể nào cười được. Bởi nếu cô cười sẽ làm cho người khác biết nên đành nói để che đi nụ cười của mình.

-Anh đó! Đã bị như thế con đùa được. Như thế này mà may sao em chưa thấy ai may như thế này đấy.

Một người tung một người hứng phối hợp nhịp nhàng nếu ai không biết có thể tưởng Thiếu Kiệt hẳn thật sự chỉ bị tai nạn giao thông nhưng may mắn thoát chết. Vũ Luận nghe thế cũng cười cười giả vờ nói.

-Đùa được là tốt rồi. Thầy ghé qua đây mà không mang theo cái gì thăm em cũng hơi kỳ. Lần này thầy qua đây thăm em là một thứ hai là nói cho em biết học kỳ này của em không phải thi lại hay kiểm tra gì hết. Ở trên nói em vì đi nghiên cứu gì đó nên được miễn thi học kỳ lần này và học lực đạt loại giỏi.

-Ấy như thế thì tốt quá! em đang lo phải làm mấy bài kiểm tra thi lại mà trong tình trạng như thế này thì em không biết phải làm sao. Giờ thầy nói thế thì cũng đỡ cho em phần nào. Mà Thầy cũng không cần phải quà cáp gì đâu. Ai đến thăm bệnh cũng mua sữa với trái cây hết thì có chất đồng để đó rồi hư mất cũng phí.

Ra về mừng rỡ vì được miễn phải thi học kỳ từ phía trên mà Vũ Luận nói. Nhưng Thiếu Kiệt thừa hiểu cái lệnh miễn thi này của hẳn là ai đưa ra. Để nói hẳn học hành nghiêm chỉnh cho học kỳ hai thì hẳn hoàn toàn làm được mà không phải lo lắng là sẽ bị tuột lại kiến thức.

-Ừ như thế cũng được! Thôi chắc thầy không làm phiền nữa em nghỉ ngơi sớm cho lại sức khỏe còn ăn tết nữa. Bị thương như thế này phải kiên cữ nhiều thứ lắm đấy. Ráng khỏi trước tết biết đâu em lại được ăn tết thoải mái.

-Vâng Thầy về! Hà Vi tiễn thầy Luận về giú mình nhé.

Thiếu Kiệt nói với Hà Vi tiễn Vũ Luận về nhưng thật chất hẳn hiểu cả hai người Vũ Luận và hẳn đều đạt được cái cần thiết. Giờ Vũ Luận ra về cũng không phải làm điều lạ lắm gì.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 439: Giới Hạn Giờ Thăm Bệnh

Đợi cho Hà Vi trở lại sau khi đã đưa Vũ Luận ra khỏi nhà Thiếu Kiệt nhảy khỏi giường trút bỏ lớp ngủ trang của mình ra phong khách ngồi công việc này chưa tới vài phút nhưng Hà Vi thấy hãn như thế cũng không khỏi vui vẻ nói.

-Xem ra mấy ngày nữa anh phải mệt đấy. Chưa biết chừng lại phải mang theo một đồng ngủ trang đó tới ký hợp đồng với Ngô Long đấy.

-Việc đó thì không lo anh chỉ lo là những người đến làm phiền thôi. Em xem làm cái bảng thăm bệnh bên ngoài đi. Để cho họ đến đúng giờ tiếp một lượt luôn chứ cứ tới từng người từng người phiền phức chết được.

Hà Vi nghe Thiếu Kiệt áp dụng cả giờ thăm bệnh che miệng cười không dứt được. Vì nhà ở người ta đến lúc nào cũng được. Thiếu Kiệt lại quy định giờ thăm bệnh giống như bệnh viện chính quy thì có nhiều người đến rồi lại phải đợi đến giờ mới vào thăm được như thế thì Hà Vi mới thấy lần đầu.

-Anh đấy làm như đây là nhà vậy áp dụng cả giờ thăm bệnh. Người ta muốn tới lúc nào sao cấm được, không lẽ bắt người ta đứng đợi bên ngoài.

-Thật nếu không thì cứ mỗi lần có người đến phải đợi anh cải trang như thế này mệt lắm đấy. Người thì nhiều đến bất ngờ làm sao mà chuẩn bị. Thay vào đó đặt một một giờ cố định cho những người đó đến có đợi cũng phải chịu. Họ có nói thì nói anh nghĩ nơi đâu phải ai cũng bị như anh đâu.

Thiếu Kiệt nói ra những điều đó Hà Vi thấy cũng đúng hãn quen biết không ít nếu cứ mỗi người đến mỗi lúc bất chợt như thế thì cũng khá phiền

phức. Dù cho có Khải Huy bao đi nữa cũng khá tốn thời gian. Giống như vừa rồi Vũ Luận cũng thế. Nếu một vài người có lẽ không sao nhưng Thiếu Kiệt lại khác, chắc chắn sẽ không ít người đến mà cứ như thế thì nhiều khi sẽ sơ sót dẫn đến người khác nghi ngờ.

-Ừ cũng được! anh xem định ra khung giờ nào rảnh đi rồi em nói với Khải Huy treo một tấm bảng trước cửa nếu có người nào đến thăm thì cũng phải đợi bên ngoài.

-Ừ em gọi cho Chu Tường noi anh ấy trong ngày mai thu xếp bay về đây vài ngày. Để việc đó lại cho Vũ Hào lo liệu đi. Chu Tường cần về đây bàn giao các cơ sở dữ liệu cho tên Ngô Long kia như thế thì anh mới nhẹ gánh được.

Hà Vi lúc này cũng gật đầu cô hiểu rõ người nắm giữ sàn giao dịch vàng nhất là Thiếu Kiệt hẳn và Chu Tường. Thiếu Kiệt có gọi anh ta về để bàn giao sàn giao dịch vàng thì cũng nhẹ cho anh một phần. Dù bây giờ đang quản lý Garena nhưng Chu Tường vẫn phải thường xuyên xem lấy cái sàn giao dịch vàng của Thiếu Kiệt lúc rảnh.

-Không biết bên đó mấy ngày nay ra sao? Tên Mã Hóa Đăng không có động thái gì chắc đang tính kế anh nữa đây mà. Thật hẳn không muốn bỏ cái nhỏ lấy cái lớn thì không ỡ rồi. Xem ra anh phải thúc giục hai cha con Hoách Nam nhanh chóng thu mua cổ phần thôi. Mà Chường nào Hoách Nam đến vậy Hà Vi.

-Thông qua điện thoại thì Hoách Nam nói hết tuần sau dựa theo xuân vận bắt đầu nghĩ tết con hẳn mới trở về lúc đó hai bố con họ mới qua đây luôn. Mà Thiếu Kiệt em hỏi thật. Em là bạn gái của anh hay là thư ký riêng thế. Sao cái gì anh cũng để cho em làm thay thế hả.

Thiếu Kiệt bây giờ mới cười cười nhìn Hà Vi từ tốn nói với cô như chuyện này không liên quan đến hẳn.

-Em xem anh đang bị thương khắp người đâu có làm gì được. Em làm giúp anh có sao đâu. Người ta không phải hay nói. Với Giám đốc thư ký là vợ thì em là vợ anh phải làm thư ký riêng cho anh thôi.

Hà Vi lúc này khuôn mặt đỏ bừng lên Thiếu Kiệt nhân dịp này chạy xuống ngay phòng máy tính gấp hăn nếu mà ở lại đây thế nào cũng ăn đòn. Thật chất hăn lười, mới đi người ngoài về hăn phải thích ứng lại việc thay đổi múi giờ lại thêm cả việc khi hậu thời tiết khác nhau làm cho hăn có chút bức bối. Nên đâm ra làm biếng việc gì cũng để cho Hà Vi làm thay.

Nhưng nhanh Chóng Hà Vi nhận ra mình bị Thiếu Kiệt đùa giỡn nên rượt theo hăn mắng to.

-Thiếu Kiệt! Anh Đứng lại đó giám giỡn mặt với em à. Anh mà là giám đốc cái gì, giám xúi thì có. Toàn là xúi người khác làm anh có làm đâu.

Thiếu Kiệt vừa chạy vừa đáp lại lời Hà Vi trông khá vui vẻ.

-Thì anh kiếm một đồng người giám làm rồi em xúi họ làm là được mà đâu cần tới anh.

Trong nhà Hà Vi thì thế con ở bên ngoài Vũ Luận sau khi rời khỏi nhà Hà Vi một lúc mới lên một chiếc ô tô đậu lại ở một bãi giữ xe gần đó. Ngồi trên xe lúc này Vũ Luận lấy điện thoại mình ra nhấn số điện thoại cố định cho một người nào đó.

Âm thanh đổ chuông đơn điệu vang lên không dứt cho đến khi điện thoại bên kia có người bắt máy.

-Sao rồi! Thăng nhóc nó như thế nào có giống với báo cáo đã nhận được không?

-Vâng Thăng nhóc theo như so sánh thì khá giống với báo cáo của ngài nhận được. Nhưng xem ra tâm trạng của thăng nhóc có vẻ không bị gì đã

kích lớn lắm.

Vũ Luận lúc này trả lời với người bên kia điện thoại một cách kính cẩn. Hẳn nhận được lệnh đi xem xét tình hình báo cáo có giống với những gì Vũ Luận thấy trực tiếp không.

-Xem ra thằng nhóc này cũng phước lớn mạng lớn nhỉ. Cũng tốt như thế kế hoạch mới không bị gián đoạn. Được rồi hết học kỳ này của thằng nhóc thì cậu về Ngọc Châu giấy điều nhiệm đã có rồi. Còn mấy công việc linh tinh thì trong mấy tháng tới cậu xem mà giải quyết cho triệt để.

-Vâng! Nhưng mà Thiếu Kiệt cậu ta còn tới hai năm học nữa, Sức học của cậu ta Tần Tiến nói không tệ nhưng vì can thiệp nhiều đến việc kinh doanh nên cậu ta thường khó học tập ổn định sợ rằng khó có thể vô được ngôi trường đó thôi.

Đem những gì suy nghĩ và báo cáo của Tần Tiến nói ra với đối phương Vũ Luận muốn biết chắc chắn rằng mình khi rời bỏ cương vị người được bổ nhiệm sẽ phải làm cách nào đó để có thể kéo Thiếu Kiệt vào ngôi trường mà họ đã bố trí nhân lực từ trước.

-Vấn đề này cậu nói không phải không có lý được rồi người tiếp quản cậu tôi sẽ căn dặn điều này thật kỹ dựa theo những gì cậu ta báo cáo lên thì chúng ta sẽ chọn thi tốt nghiệp làm điểm chuẩn chọn trường hay là thi lấy điểm. Nhưng cậu cũng phải nói với Tần Tiến xem coi thằng nhóc nếu cần kèm cặp thêm thì cho giáo viên đến nhà dạy kèm. Không thể vì nó lo chuyện kinh doanh phát triển mà phá hỏng kế hoạch lâu dài được.

Người bên kia điện thoại cũng hứa với Vũ Luận an bài chi tiết kế hoạch cho hẳn trong những tháng cuối còn ở Ngọc Châu lo liệu. Bởi vì Lâm Gia bỏ ra cái giá quá nhiều. Từ những ngày đầu bọn họ đã tính kế đến hiện tại không thể vì một chút thay đổi mà phá hủy cả cục diện ván cờ.

-Chỉ sợ là thằng nhóc lại học cho đủ điểm như những năm trước đây nữa thì lúc đó chúng ta hơi mệt. Thằng nhóc nó chỉ lo chơi tới gần thì cuối năm môn nào nó thấy thiếu điểm là chỉ học mỗi một môn đó thôi. Mấy năm trước tôi thật sợ phải chấm tay thêm điểm cho thằng nhóc đo nhưng lại không. Cũng chả hiểu nó học hành như thế tại vì sao.

Vũ Luận bây giờ cũng đem những gì mình gặp phải trong những năm khó khăn theo dõi từng bước chân của Thiếu Kiệt.

-Xem ra thằng nhóc lúc đó chỉ không muốn thể hiện ra thực lực của mình thôi. Nếu không thì nó sẽ không năm nào cũng vừa đủ kéo điểm như thế. Chắc do là khi đó thấy bản thân còn nhỏ nếu sợ làm quá thì mọi người sẽ quần lấy mình nên nó mới làm như vậy. Nhưng mà thế cũng tốt, sau này cần cần có thay đổi ít hay nhiều đều do nó cứ để cho nó làm những gì nó thích là được. Còn vấn đề học tập của Thiếu Kiệt thì để cho Tần Tiến và người bên dưới thúc ép có chừng mực thôi.

Nghe được những lời của người bên kia điện thoại có một chút vui vẻ. Vũ Luận cũng hiểu người đàn ông mình đang nói chuyện khá hài lòng hẳn cũng không muốn kéo dài thêm cuộc điện thoại này. Biết đâu chừng lát nữa hẳn lại lỡ lời làm phật ý đối phương thì cũng không hay lắm.

Nhưng hôm nay hẳn đã nhận được quyết định là sẽ được rời khỏi Lưu Minh tiến về vũ đài lớn hơn ở Ngọc Châu chuẩn bị cho những bước tiếp theo sau này của Thiếu Kiệt là đã thoát khỏi chuỗi ngày dậm chân một chỗ.

-Vâng tôi biết rồi! Tôi sẽ thu xếp những chuyện này trong thời gian sớm nhất. Còn vấn đề Thiếu Kiệt tôi sẽ nói với Tần Tiến lo liệu.

-Ừ! Cậu làm việc của cậu đi.

Đáp lại một câu thoại ngắn ngủi người bên kia điện thoại tắc máy còn Vũ Luận thì vẫn ngồi trong xe của mình. Hẳn vui vẻ với những gì vừa đạt được những cũng không quên bấm một số điện thoại gọi đi.

-Tần Tiến à! Ông xem coi thằng nhóc nếu sau tết cho người kèm nó ở nhà lấy lại kiến thức đi. Cấp trên ra lệnh rồi đấy. Cứ để nó như thế sợ không đủ điểm để nó vào trường kia đâu. Hết học kỳ này tôi đi Ngọc Châu rồi. Mọi thứ có thể sẽ bàn giao lại cho ông đấy.

-Ừ! Cậu bước trước đi. Đợi Thiếu Kiệt rời trường này vẫn còn hai năm lúc đó tôi bước theo sau cậu. Ở nơi đây cũng chai mặt rồi hai năm thôi mà. Cấp trên còn phân phó việc gì nữa không. Nghe nói thằng nhóc bị thương nặng lắm đang định đến thăm nó đây ông đã đi chưa.

Nghe được Vũ Luận nói với mình những điều này Tần Tiến cũng đáp lại. Bởi vì ông ta biết chỉ cần Vũ Luận bước trước sắp xếp mọi thứ người tiếp theo khi Thiếu Kiệt rời Lưu Minh là hẳn. Mà việc này Tần Tiến và cả Vũ Luận đợi khá lâu rồi.

-Tôi vừa tới thăm thằng nhóc! Ông xem mà đi. Nhớ để cho nó nghỉ ngơi việc bị thương có hơi nặng nếu không đi cũng được tránh làm phiền nó dưỡng thương. Thôi tôi có việc ông xem liệu mà tính nhé có gì gọi cho tôi.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 440: Rung Cây Nhát Khi

Ngay khi tấm bảng được dán lên trước cửa. Nhiều người đi ngang cũng tò mò dừng lại đọc nhưng chỉ được vài giây họ lại tiếp tục đi. Bởi họ chỉ có tính hiếu kỳ vì có một vật thể lạ xuất hiện trên cánh cửa.

Thiếu Kiệt ở trong nhà hầu hết thời gian làm việc cần thiết để chuẩn bị cho những ngày sắp tới việc chuyển đổi máy chủ có thể nhanh chóng nhưng đó là với điều kiện phải có sự chuẩn bị trước từ hai bên.

Ngô Long chắc chắn phải chuẩn bị cho những gì cần thiết cho một máy chủ sever đầy *** yêu cầu chạy được sản giao dịch vàng của Thiếu Kiệt bởi cơ sở dữ liệu sẽ không đơn giản muốn có là trên máy chủ có được liên cần phải có thời gian đồng bộ các dữ liệu với nhau.

Bên ngoài bây giờ Lý Bân Lâm Vũ sau kho tan học về ghé qua bên nhà Hà Vi. Bởi hai người quá quen thuộc nên Khải Huy hầu như không ngăn cản mà để cho cả hai đi vào.

Nhìn thấy Thiếu Kiệt đang làm việc cả hai người lúc này cũng hơi bất ngờ. Vì được tin tức Thiếu Kiệt bị thương. Dù hôm qua muốn đến đây ngay nhưng cả hai đều không rời nhà được. Bởi bọn hắn chuẩn bị cho những ngày họp phụ huynh cuối năm. Hầu như chẳng ai rảnh nhưng giờ đây Thấy Thiếu Kiệt không bị gì cả hai người nhìn chăm chăm vào Thiếu Kiệt.

Lý Bân nhin không được lên tiếng nói.

-Không phải nói bị thương bằng bó kính người sao giờ lại có thể đứng đây, lại còn làm việc. Lâm Vũ tao không năm mơ chứ.

Lâm Vũ Không nói năng gì, quay qua Lý Bân nhìn hăn giơ tay tát một cái “bốp”.

“ Ú Đau! Mày điên à sao đánh tao!”

-Vậy là không nằm mơ. Mày biết đau được rồi. nếu mà mày không nói đau chắc tao tưởng đây là mơ.

Cười cười nhìn Lý Bân bị đánh Thiếu Kiệt mới hăn giọng lên tiếng mắng

-Có thằng nào mới năm sáu giờ chiều lại đi ngủ nằm mơ hay không. Anh mày không bị gì hết chỉ là tin tức để che mắt Ngô Long thôi. Mấy ngày nay công việc sau rồi Lâm Vũ.

Lý Bân lúc này một xoa mặt của mình, miệng thì lầm bầm mắng Lâm Vũ.

-Mẹ thằng chó! có đánh thì cũng nhẹ thôi, Đánh mạnh như thế tao thiếu tiền ông nội mày à! đau thấy tía.

-thì đánh vậy mới biết mày mơ hay không da mày dày đánh nhẹ có si nhè đâu mà đánh.. Thôi lát cho mày đánh lại,

Thiếu Kiệt thấy hai thằng bàn tới bàn lui chuyện vừa rồi chỉ biết lắc đầu hỏi lại lần nữa.

-Lâm Vũ mọi chuyện ở bên Vô Ảnh sao rồi? Họ đã cập nhật một phần công nghệ tin học được chưa. Chú đừng nói với anh là chưa là có thưởng lớn cho chú mày đấy!

-Việc này hả. Anh yên tâm mọi thứ đều đâu vào đấy chỉ là phổ cập tin học thôi mà dạy họ excel với lại mấy cái ứng dụng văn phòng khá thành thạo rồi chỉ có điều là làm còn chậm thôi sau này quen chắc sẽ khác.

Lâm Vũ lúc này mới báo cáo cho Thiếu Kiệt về những gì trước khi đi hẳn đã căn dặn. Vì việc phổ cập tin học Thiếu Kiệt muốn để cho Lâm Vũ làm quen bởi những người này có thể thân với Lâm Vũ sau này nếu phát triển được thì sẽ thành những người dưới tay hẳn làm việc cần đến.

-Ừ vậy còn trong nhóm mình bao nhiêu thành viên được xếp vào loại có thể đào tạo được?

-Khoảng ba mươi đến bốn mươi người anh. Tuy bọn nó tiếp thu khá chậm nhưng mà có yêu thích công việc này nên em sẽ xem xét về lâu dài xem bọn hẳn như thế nào rồi mới có thể để anh quyết định sau.

Thiếu Kiệt lúc này cũng cảm giác tương đối hài lòng hơn ai hết hẳn để cho Lâm Vũ tự bơi một mình không có sự thúc ép của ai hết. Nhưng khi Thiếu Kiệt hẳn vắng mặt Lâm Vũ vẫn có thể tự hoạt động được như thế hẳn cũng có tính tự giác nhất định.

-Còn Lý Bân ra sao rồi xây dựng đội ngũ tin tức liên thông với các trường ra sao rồi. Cộng tác viên tin tức của chú mày kéo dài được mấy trường trong Lưu Minh rồi.

Lý Bân vừa xoa mặt vừa đáp lại câu hỏi của Thiếu Kiệt.

-Hiện tại thì được ba trường nhưng tin tức nổi trội thì vẫn chưa nắm được hết. Hầu như có tin đặc biệt nào đó toàn trong giờ em đi học. Có khi nào em ra khỏi lớp thì một đồng tin nhắn báo cáo rồi quá trời.

-Cái này mày phải biết chắc lọc ra tin tức nào nên lấy tin nào không nên chứ. Đâu phải cái nào cũng ôm vào như thế làm sao được. Mày với Lâm Vũ tập hợp một nhóm trong Vô Ảnh chắc lọc các thông tin cần thiết. Sắp xếp thành những gì nổi bật. Nếu được thì nói Lâm Vũ nó tạo một trang web tin tức của riêng mày. Tập dần từ trang web nhỏ đi là được rồi. Sau này làm lớn lên thì nắm cả thông tin trong nước lẫn nước ngoài.

Thiếu Kiệt bây giờ hầu như chia việc cho những thời điểm hăn sẽ phải dùng đến Vì nếu đã bước lên con đường này hăn không thể nào tự mình làm hết tất cả. Từ khi bắt đầu hăn đã nghĩ đến viễn cảnh sau này. Những việc trọng yếu Thiếu Kiệt sẽ tự thân mình đi làm còn những việc bên dưới hăn sẽ đề người đi làm thay cho mình.

Giờ đào tạo cả hai người Lâm Vũ và Lý Bân để tạo cho hai người và những người khác dưới tay hăn được tự do làm việc của mình. Công việc của mỗi người chỉ tập trung ở chính chuyên môn của họ. Thiếu Kiệt chỉ là người đưa ra ý kiến thay đổi nếu yếu tố đó dẫn đến sự thay đổi cần thiết. Bởi vì hăn biết tất cả mọi người ở dưới hăn đều phải tự đứng lên bằng chính thực lực của mình mà không phải bằng sự nâng đỡ của hăn.

Ngọc Nhi với Nhã Oanh lúc này mới đi về nhìn Thấy Thiếu Kiệt đang nói chuyện với hai người Lâm Vũ với Lý Bân và tiến hành công việc như thường ngày. Hai người đều lắc đầu vì chính bản tính không ngừng nghỉ này của hăn làm cho hai người đôi khi muốn Thiếu Kiệt nghỉ ngơi thật tốt mà không phải làm việc gì.

-Thiếu Kiệt Tú Trinh báo cáo hỏi anh là có qua bên doanh trại xem tình hình mọi người hay không kia. Blake nói là bốn ngày nữa nhóm người khảo sát làm xe gì cho anh đến đấy. Anh xem mà thu xếp mọi thứ bàn bạc với họ.

-Anh sẽ đi kiểm tra còn để anh gọi điện nói chuyện với Blake sau. Tình hình bên đó cũng không biết ra sao, Anh phải đợi xong chuyện của Ngô Long mới tiến hành qua bên kia được. Chắc cũng nhanh thôi không lâu lắm như thế họ có thời gian ổn định hơn hiện tại mới về nước.

Ngọc Nhi nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng gật đầu. Thiếu Kiệt bây giờ nhớ ra điều gì đó nên mới nói với Lâm Vũ và Lý Bân.

-Hai đưa xem coi bàn bạc với nhau phương thức làm việc rồi đưa cho Ngọc Nhi ngay,mai phải thống nhất cách làm đấy. Ngọc Nhi với Nhã Oanh anh có chuyện này nói với hai người theo anh lên trên nào.

Thiếu Kiệt để lại Lý Bân và Lâm Vũ ở phòng máy tính dẫn hai người Nhã Oanh và Ngọc Nhi đi lên phòng khách. Hà Vi đang ngồi xem phim hoạt hình thấy Thiếu Kiệt cùng hai người đi lên cũng cười cười. Thấy cô nàng ngồi xem phim hoạt hình Thiếu Kiệt cũng không nói gì ngồi xuống ghế. Hà Vi đang xem phim thấy thế cũng tắt ti vi. Đợi cho Ngọc Nhi và Nhã Oanh ngồi xuống Thiếu Kiệt mới nói với Ngọc Nhi.

-Ngọc Nhi trước đây báo cáo của em với Lâm gia có người nào đi xác minh lại không?

Nghe câu hỏi của Thiếu Kiệt Ngọc Nhi cũng giật mình. Suy nghĩ một lúc lâu rồi lắc đầu nói.

-Theo em biết thì không. Trước đây toàn thế có chuyện gì sao Thiếu Kiệt.

-Tình hình sau này em sẽ phải cẩn thận hơn đấy! Hôm nay Vũ Luận đến xem tình hình của anh có giống như trong báo cáo hay không. Hắn ta chỉ tới vài phút lấy lý do thăm anh cùng với báo tin anh không phải thi lại hay kiểm tra lấy điểm bài học kỳ một Nên hành động sau này cần phải bàn bạc kỹ trước khi đưa báo cáo cho họ.

Thiếu Kiệt biết được câu trả lời của Ngọc Nhi không khác với suy nghĩ của hắn. Đơn giản nếu không tin tưởng Ngọc Nhi họ sẽ không để cô được tự do bên cạnh Thiếu Kiệt đến bây giờ. Nhưng phát sinh việc Vũ Luận đến xác nhận Thiếu Kiệt bị ám sát trọng thương thì lại là chuyện khác. Hà Vi nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng gật đầu nhìn Ngọc Nhi nói.

-Đúng đấy nếu báo cáo của cậu mà những người đó lại đi xác minh lại đúng hay sai thì chắc chắn phải đề phòng. Nếu trước này đều như thế thì

không phải lo lắng nhưng nếu bây giờ phát sinh thì có thể Lâm Gia có một chút nghi ngờ gì đó với Ngọc Nhi.

-Vậy được rồi để em tính xem phải làm như thế nào.

Ngọc Nhi lúc này cũng âm trầm một chút rồi mới lên tiếng. Bởi việc này cô lần đầu tiên bị kiểm tra xác minh báo cáo về Thiếu Kiệt. Nên nói Thiếu Kiệt nhắc nhở cô cũng không sai. Cần thận không bao giờ thừa.

-Theo anh thì em cứ về nói với người bên Lâm gia. Vũ Luận bị bại lộ thân phận khi nói hớ tên của Hà Vi làm cho cô ta nghi ngờ đi. Ông ta mắc phải sai lầm khi nói những học sinh trong trường nói nhà này của Hà Vi mà không phải của anh. Chỉ cần điều đó sau này họ sẽ không để Vũ Luận tiếp xúc xác minh nữa. Thêm vào đó là họ sẽ sợ bức dây động rừng. Cứ rung cây nhất khi là được. Họ xếp đặt mọi thứ lâu dài chắc chắn sẽ không thể để ảnh hưởng toàn cục đâu.

Thiếu Kiệt đem kế sách để cho Ngọc Nhi nói lại với Lâm Gia rằng vì Vũ Luận bạo lộ hành động bất thường mà Thiếu Kiệt đang thắc mắc hẳn là người của ai sẽ làm cho những người của Lâm gia e ngại sau này nếu có thăm dò Thiếu Kiệt có kinh nghiệm bị phát hiện của Vũ Luận cũng không dám hành động lỗ mãng.

-Hay! Được việc này em sẽ chỉ trích những người đó. Như thế thì họ sẽ phải e ngại một chút. Cũng may là Vũ Luận hẳn không thật sự hiểu vấn đề. Nếu không quá dựa vào tình báo nói nhà của Hà Vi thì chắc mình cũng không có cơ để bắt bẻ những người kia.

-Đôi khi may mắn cũng cần phải dựa vào thực lực đầu óc và quan sát những gì xảy ra. Thì nó sẽ là may mắn cần thiết.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 441: Ký Hợp Đồng (1)

Những ngày tiếp theo do ngài những giờ cố định đã đưa ra để tiếp khách. thì Thiếu Kiệt cùng với Chu Tường cùng nhau bàn bạc một số thứ, hôm nay là ngày ước hẹn hẳn cùng với Ngô Long cùng nhau ký kết hợp đồng chuyển nhượng toàn bộ mọi thứ đang tồn tại trên máy chủ và cũng là lúc hẳn bán cái nguy cơ trước mắt mà hẳn muốn thanh lý từ khác lâu cho Ngô Long.

Chu Tường bây giờ mọi thứ đã chuẩn bị xong chỉ cần chuyển giao thay đổi địa chỉ IP của sever Ngô Long và mấy cái ổ cứng nữa là xong. Thông báo bảo trì trang web cũng đã được đặt ra vài ngày trước. Chỉ như thế quá trình chuyển giao mới không gặp rắc rối.

Bởi điều kiện backup dữ liệu sẽ lấy vào lúc thời gian cố định nào thì những người trên trang web đã biết và họ sẽ không đại gì hoạt động trong giờ đó nếu có trường hợp lỗi xảy ra thì không ai có thể giải quyết vì đã báo tin back up dữ liệu từ mấy ngày trước.

-Thiếu Kiệt mọi thứ đã xong rồi. Chỉ cần đi lên ký kết hợp đồng nữa là xong thôi.

-Ừ! lần này chúng ta ký kết hợp đồng nên chắc chắn sẽ có người kiểm tra lại. Ngô Long sẽ không để tình trạng như lần trước xảy ra. Và cũng chẳng cần thiết việc bán sàn giao dịch cho hẳn cũng làm anh đỡ phiền. Còn dính vào sàn chúng ta không biết khi nào sẽ gặp phải nguy cơ quá tải.

Chu Tường lúc này cũng gật đầu. Nếu không có người khác tác động chắc chắn trường hợp này sẽ không xảy ra nhưng vì có đối thủ là Ngô Long

chỉ cần Thiếu Kiệt và Chu Tường không để ý được thì rất có khả năng này xuất hiện.

Ngô Long như con hổ rình mồi chỉ cần đợi Thiếu Kiệt sơ sót là hấn nhãy ra tấn công giờ bán lại sàn giao dịch cho hấn Chu Tường lại có thể tập trung phát triển cho Garena hơn là cứ phải để người trông chừng dùm hấn.

-À! Thiếu Kiệt dạo này bên kia có tình trạng một số nhà phát hành vốn định ký kết hợp tác với mình thì lại ngừng hấn không trao đổi. Cho người tìm hiểu thì họ chỉ nói chưa đến lúc hợp tác. Em nghĩ xem đó là chuyện gì?

-Vấn đề này không lớn chỉ cần anh trụ được nữa năm sau đến lúc đó họ muốn hợp tác với ta thôi. Vì em nghĩ kinh nghiệm của mình chưa có với lại Mã Hóa Đăng ở đằng sau thúc đẩy quá trình này nữa. Em đã có chuẩn bị hậu chiêu cho mình rồi anh không cần quan tâm cái bây giờ cần thiết là mình phải trụ vững đến qua năm khi trò chơi mà em đang đầu tư ra mắt chắc Mã Hóa Đăng sẽ thua chúng ta thôi.

Thiếu Kiệt thừa hiểu tại sao Garena đến giờ vẫn chưa ký kết được một hợp đồng nào về các trò chơi khác. Dù cho nó có hiệu xuất cao và mới nhất nên Thiếu Kiệt hoàn toàn tin tưởng về những gì hấn đã làm ra mà không cần phải lo lắng.

Hấn biết Mã Hóa Đăng phía sau giờ trò nhưng đối với việc này thì Thiếu Kiệt không lo lắng. Vì hấn có con bài liên minh huyền thoại để đánh ra thị trường lớn hơn.

-Hèn chi! Thật không hiểu lão làm sao tác động đến mấy nhà phát hành khác. Làm nhân viên bên dưới không hiểu được lần nào cũng thất thủ đi về tay không.

-Không cần để nhân viên đi nữa. Mã Hóa Đăng ra nguồn lợi lớn hơn chúng ta. Hấn chỉ cần đảm bảo ký hợp đồng phát hành trò chơi mà các nhà sản xuất sẽ làm là chúng ta không có chỗ đứng. quốc gia của hấn đông dân

người chơi nhiều hơn chúng ta nhiều. Làm sao mà đấu lại hần khoản này. Người ta cũng phải suy xét lợi ích của cả hai bên giữa một công ty mới như chúng ta với một ông lớn như Tencent chứ.

Chu Tường suy nghĩ một lúc lâu. Hần thấy việc này nếu nói tốt thì cũng có tốt nhưng bản thân Chu Tường cũng nhìn nhận được việc này là một con dao hai lưỡi thực thụ. Không một trò chơi nào có thể thu hút người chơi nhiều. Không một bối cảnh trò chơi và đồ họa sẽ thu hút được người chơi. Việc đăng ký hết các trò chơi như thế dễ dẫn đến việc bị loạn, người chơi sẽ không cảm thấy thu hút nữa. Thay vào đó là hiệu suất kém nhà phát hành lỗi là điều không thể tránh khỏi.

-Tên này liệu nhĩ biết là đường chết mà vẫn đâm đầu vào. Chẳng hiểu sao nữa, chỉ là không hợp tác được với mình thôi mà sao phải như thế ta.

Thiếu Kiệt bây giờ cũng không thể nói rõ cho Chu Tường biết những vấn đề đã xảy ra giữa hần với Mã Hóa Đăng dù sao thì vấn đề này khá nhạy cảm. Nếu giữa hai người đối đầu tranh chấp với nhau thì sẽ không có vấn đề gì. Nhưng kéo theo cả công ty vào cuộc như Mã Hóa Đăng thì Thiếu Kiệt cũng không tiện giải thích.

-Thôi để em đi chuẩn bị. Lần nào mang lên người cái đồng bông bản cũng khó chịu thật. Nếu mà không phải vì Ngô Long lần này làm ra việc ký hợp đồng như thế này thì cũng không cần cãi tranh nữa. Mới có ba ngày thôi mà mệt chết được.

Chu Tường thấy Thiếu Kiệt than vãn như thế cũng cười cười đáp lại hần. Nếu không có mọi người nó rõ nguyên nhân chắc hần cũng tưởng Thiếu Kiệt bị nặng lắm. Như khi gặp hần thì vừa thao tác máy tính vừa đọc sách Chu Tường cũng giật mình.

-Thôi ráng hôm nay nữa thôi vài ngày sau hết chuyện rồi, như thế thì cậu lại tự do không phải giả bệnh làm gì nữa khi đó thì khỏe hơn anh bây giờ

nhieu lắm. Giờ mệt thật quá nhiều thứ phải làm. Nào là khâu quảng cáo các thứ hợp đồng rồi điều chỉnh sửa lỗi. Nhân viên bên dưới chỉ làm được phần nào đúng là điều hành công ty phát triển lớn hơn không dễ dàng. Anh đã như thế này không biết những công ty lớn hơn thì sẽ ra sao.

Thiếu Kiệt vừa mặt lên một đồng bông băng trong sự hỗ trợ của Hà Vi cũng lên tiếng nói.

-Tại công ty mới đi vào hoạt động không lâu. Phải từ từ ngày đầu mà sau nay anh chọn những người ở mỗi công đoạn hiệu quả nhất mà để họ tiếp quản. Nếu sau khi lên tiếp quản mà lại lơ là thì đánh xuống để người khác lên. Càng nỗ lực cống hiến thì chúng ta phải trả công tương xứng với những gì họ đã bỏ ra. Người nào không làm việc tốt thì sa thải thẳng tay. Công việc mình không tiến lên thì không ai có thể giúp họ hết hãy để chính họ nhận định lấy tính huống của mình.

Cơ thể của Thiếu Kiệt được bắn bó kinh người. Thêm vào đó một chút bột nghệ với màu đỏ tạo ra vết máu và vết thương đang trong thời gian bị băng kính không thông thoáng gây ra.

Hà Vi bây giờ làm xong hết các công đoạn mới nói với Thiếu Kiệt.

-Để em bảo Khải Huy lấy xe.

-Ấy em nói Khải Huy bỏ xe lăn vào trong cốp luôn đi. Lát ký hợp đồng đi xe lăn để cho Chu Tường đẩy anh. Xem xem tên Ngô Long hẳn đặc chí như thế nào.

Hà Vi lườm lấy Thiếu Kiệt một cái mắg.

-Bản thân anh như thế này đã đi lại khó khăn rồi chứ ở đó mà không ngồi xe lăn. Em không muốn phải thấy cái tướng đi rô bốt của anh trong hội nghị sẽ làm người khác cười. Chỉ để người trong nhà thấy đã chịu không nổi rồi anh còn muốn người khác thấy sao.

-ai nói rõ bớt thì như thế nào. Họ cười kệ họ anh làm gì phải sợ chứ. Quan tâm làm gì, nhưng mà nhớ dặn Khải Huy đây không là bị những người đó phát hiện thương tích là giả thì không ổn đâu.

Trong khi Thiếu Kiệt và nhóm người của hắn đang trên đường đến nơi diễn ra nơi tổ chức ký kết hợp đồng thì Ngô Long đang phải đón tiếp khách khứa của mình khá đông. Hầu hết những người đến đây hôm nay đều có quan hệ với Diệp Nhi cũng là nhóm người sẽ đầu tư cho Ngô Long để tranh thủ kéo quan hệ.

Trước đại sảnh một cái bản ghi đỏ với nội dung. Buổi họp báo ký kết đầu tư sản giao dịch vàng khá nổi trội bên ngoài cũng có những nhân viên sự kiện được mời đến làm người mẫu cho người khác chụp ảnh.

Ngô Long trong bộ vest màu đen lâu lâu cười đùa bắt tay với những người khách đến thăm theo sự giới thiệu của Diệp Nhi. Nhưng rất dễ nhận ra hành động lạ thường của hắn khi cứ chốc chốc lại nhìn vào trong đồng hồ rồi nhìn ra phía lối vào.

Thấy con mình như thế Diệp Nhi cũng cau mày. Bà không biết con mình vì sao lại như thế nên mới hỏi Ngô Long.

-Khách khứa đang đến làm sao lại như vậy phải tỏ rõ ra bình tĩnh chứ. Lo lắng cái gì hôm nay là ngày con vi quan mà cần gì phải như thế.

-Thật sự lo đấy mẹ! Thằng này không biết được đâu giữa chừng nó thay đổi nữa là không ổn chút nào. Giờ mà nó không tới hợp đồng không ký được mình là người mất mặt đấy.

Diệp Nhi nghe Ngô Long con mình nói thế cũng cười đùa lắc đầu đáp lại hắn. Vì bà biết chắc chắn Thiếu Kiệt phải đến ký hợp đồng không vì điều gì bảo đảm. Nhưng nếu hắn là dân kinh doanh thì việc này phải thực hiện.

-Việc này không phải trò đùa nó sẽ không dám đâu. Con nghĩ xem nếu nó dám không đến người thiệt hại sau này sẽ là nó thôi. Ký hợp đồng kinh doanh còn xem như trò đùa được thì ai mà dám hợp tác với nó sau này. Nó nhất định đến nếu không thì nó là người bị thiệt chứ không phải mình. Con nắm đằng cán mà còn sợ người cầm lưỡi dao thật cứ lo lắng không đâu.

Ngô Long bây giờ mới chợt nhớ ra, Việc ký kết hợp đồng này là công khai một số người kinh doanh các ngành mà mẹ hăn tranh thủ được cũng đến. Chỉ cần Thiếu Kiệt xem như việc ký hợp đồng này là trò đùa thì sau này những người muốn hợp tác với hăn phải suy xét khá nhiều.

Khi Một người ký hợp đồng mà mọi thứ đã chuẩn bị hết lại, cắt ngang không đến. mà cả quá trình thương lượng đều thỏa đáng thì không thể tin tưởng khi hợp tác. Ai kinh doanh cũng đều phải phòng ngừa tình trạng như thế đối với đối tượng đã có tiếng tăm không tốt thì đúng là sẽ trở ngại sau này với Thiếu Kiệt hăn.

-Ừ mẹ nói cũng đúng! Chỉ là con lo lắng thái quá rồi hẳn nó đang trên đường đến thôi. Để xem bộ dạng nó có giống những gì con tưởng tượng ra không rồi.

Nói rồi Ngô Long cười nhẹ một cái trút bỏ cái gánh nặng này giờ hăn lo lắng. Hăn hiểu nếu hôm nay Thiếu Kiệt mà không đến thì chắc hẳn mẹ hăn sẽ đem chuyện này lan truyền ra trong giới kinh doanh. Còn hăn thì dựa vào những thứ mình có bắt đầu tiến hành công kích Thiếu Kiệt trên chính sàn giao dịch của hăn.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 442: Ký Hợp Đồng (2)

Khải Huy lái xe trên những con đường của một buổi sáng. Dù cho đã cố gắng tránh những tuyến đường đông đúc nhưng ở một môi trường châu á thì xe máy vẫn là phương tiện di chuyển nhanh nhất. Bởi nó gọn hơn xe ô tô và độ linh động có được khi di chuyển không phải đợi chờ lâu quá cho một con đường.

Người lái xe chỉ cần thông thuộc đường xá họ có thể chuyển cho mình những con hẻm để thoát khỏi những nơi tắc đường trước mặt còn ô tô thì phải đợi cho có một con đường nào có thể dành cho mình đi mới cho thể thay đổi lộ trình.

Dù Khải Huy đã lái xe lâu năm nhưng Thiếu Kiệt bây giờ ngồi trên xe vẫn nhắc nhở anh ta. Bởi vì người đi đường thường không chú trọng đến vấn đề an toàn của chính mình. Mà hẳn thì đã gặp nhiều trường hợp như thế không ít.

Hà Vi cũng đi cùng chuyển đi ngồi trên xe lúc này Thiếu Kiệt mới nói với Hà Vi.

-Em xem là hộ chiếu cho Khải Huy đi. Sắp tới anh chuyển đổi loại xe Khải Huy phải tập làm quen với nó và tham dự buổi huấn luyện dành cho tài xế loại xe này. Nên anh ta phải ra nước ngoài làm bài kiểm tra mới được lái xe đấy.

Khải Huy đang lái xe cũng có chút giật mình nhìn qua kính chiếu sau hỏi Thiếu Kiệt.

-Ừa xe gì mà cần phải kiểm tra vậy Thiếu Kiệt anh thấy ô tô thì cái nào cũng như cái nào thôi cần gì mà phải kiểm tra ở nước ngoài vậy?

Thiếu Kiệt thấy Khải Huy lái xe khá an toàn nhưng vì vấn đề khối lượng của hai xe là khác nhau mà sự thay đổi về hình thái bên ngoài lại không thay đổi. Nếu cứ theo quán tính của mình khi đối phó với khẩn cấp theo xe thông thường thì sẽ không được nên nói với Khải Huy.

- Ừ! cũng là ô tô thôi nhưng nó được bọc thép tương đương với xe của tổng thống, trọng lượng và độ bám đường và những phản ứng không giống với xe thông thường nên anh phải kiểm tra. Nếu xe ô tô bốn bánh bình thường là trọng lượng không đổi thì khi nâng cấp lên nó sẽ trở thành xe tải. Nhưng vẫn mang hình hài của một chiếc ô tô anh cần làm quen với việc đó mới được. Không khéo khi thắng gấp hoặc gặp tình huống bất ngờ sẽ gây ra chuyện đấy.

Khải Huy nghe được Thiếu Kiệt nói thế cũng gật đầu. Bởi vì anh ta cũng hiểu được sự khác nhau của việc lái một chiếc ô tô bình thường và một chiếc xe tải có trọng lượng là hoàn toàn khác nhau. Việc phanh gấp hay phản xạ đều có lực tác động không nhẹ trên đường.

Nếu cứ theo quán tính đây là chiếc xe thông thường thì chắc chắn xe bị lực tác động kéo thêm một đoạn khi thắng gấp xảy ra. Mà như thế thì có sự cố trước mặt mà lại bị tác động lực thì chắc chắn sẽ có va chạm gây ra tai nạn.

-Ừ thế cũng được! để anh đi kiểm tra xe đủ điều kiện không. Hi vọng nó không quá khó. À địa chỉ em đưa đến rồi đấy để anh xuống mở cốp xe lấy xe lăn ra đã.

Thấy phía trước bên ngoài cổng của nơi tổ chức hội nghị đã ghi sẵn một cái bảng đỏ với thông tin kí kết hợp đồng mà nơi đây tổ chức. Khải Huy lúc này cũng cài thắt tay lại. Nhìn ra gương chiếu hậu một lát xong mới mở

cửa ra. Chạy ra phía sau lấy từ trong cốp sau xe một chiếc xe lăn. Đến bên cửa nơi Thiếu Kiệt ngồi sẵn cố định xe lăn.

Chu Tường và Khải Huy đặt Thiếu Kiệt lên Xe Lăn bắt đầu Hà Vi cũng bước xuống xe nhìn vào cái trung tâm hội nghị mà Ngô Long đã thuê nơi đó đang có rất nhiều người đang đợi chờ bọn hắn. Cô chột cúi người chỉnh lại vài thứ cho Thiếu Kiệt rồi nói nhỏ.

-Xem ra Ngô Long mời không ít người cẩn thận đấy Thiếu Kiệt coi chừng người khác nhận ra là được.

-Ừ Chu Tường nếu lát nữa ký kết hợp đồng thì anh lên đó ký kết như đã bàn trước nhé. Bảo đảm hắn không tốt lành gì đâu. Chắc chắn là làm cái bực thật cao nhìn xuống dưới để em đi bộ lên làm trò cười đây mà.

Chu Tường bây giờ cũng gật đầu, hắn đến phía sau của Thiếu Kiệt bắt đầu nắm lấy thành tay xe lăn đẩy Thiếu Kiệt từ từ đi vào. Khải Huy thì đóng lại cửa xe theo tính hiệu của bảo vệ nơi đây lái xe đi đến bãi gửi.

Thông tin Thiếu Kiệt cũng được Ngô Long nhận được từ người bên ngoài canh chừng. Rất nhanh chóng hắn tiến ra lối vào cùng với Diệp Nhi để tận mắt nhìn thấy thương thế của Thiếu Kiệt.

Ngô Long làm ra vẻ nhiệt tình đi ra bên ngoài đón Thiếu Kiệt hắn. Nhưng ai cũng đều hiểu rằng việc này làm gì đơn giản như đã thấy. Không nã súng bắn nhau đã là may chứ ở đó mà chào mừng.

- Chào! Nhân vật quan trọng thấy thế nào? Đủ vinh dự chưa hả Thiếu Kiệt nói ra thì hai ta lần đầu gặp nhau đi. Không ngờ tình trạng như thế này mà vẫn phải bắt mày tới đây ký hợp đồng nhỉ.

Thiếu Kiệt lúc này nhìn lấy Ngô Long một chút nở một nụ cười trên khóe môi của mình lắc đầu thờ dãi nói.

-Mày thẳng mày muốn nói gì cũng được lần này giao dịch xong thì mày thật sự thẳng tào rồi đó. Nếu không phải mày có chỗ dựa vững chắc kết thúc của chuyện này ở đâu thì còn không biết được.

-Mày đừng nói thế chứ. Cuộc sống mà ai biết trước được nào. Chỉ trách mày chọn lầm đội thôi. Đúng không cô em, Ông của cô sao không ra tay giúp Thiếu Kiệt đi được mà, thế sao lại không giúp nhỉ. Hay là phải nói sao ta với tay không tới đi đúng không.

Hà Vi định phản ứng lại nhưng mà Thiếu Kiệt đã lên tiếng ngắt lời cô không cho cô nói lại với Ngô Long.

-Ra oai như thế là đủ rồi đấy! Giờ có ký hợp đồng hay không nhanh đi tao con về dưỡng thương. Vì là bên ngoài nước tao gặp việc này nên không nói được mày. Nếu ở trong nước thì chưa biết ai hơn ai đâu.

-Ấy được ký thì ký. Mà mày cũng đừng mong thay đổi đấy. Biết đâu sau này lại muốn mua lại thì không còn là cái giá bốn tỷ đâu. Với lại tao cũng đâu có ngu. Mày bị thương tao sao biết được ai làm nào, không bằng không chứng nói vấn đề này hơi bị khó đây.

Thiếu Kiệt vốn định thăm dò xem Ngô Long có bản lĩnh thừa nhận hay không nhưng vì hăn tự cho mình thông minh sợ rằng sẽ bị Thiếu Kiệt thừa cơ hội này mà lật lại nói hăn là chủ mưu ám sát nên hoàn toàn không giám nhận.

Hà Vi lúc này đứng bên cạnh Thiếu Kiệt cũng cười mỉa mai lên tiếng nói.

-Hèn thật! Đã dám làm lại không dám nhận công khai. Chỉ dám sau lưng đánh lén.

-Vấn đề này mình biết được rồi Hà Vi! Ở đây không phải là nơi của mình. Làm xong thủ tục ký kết rồi về anh còn một đồng thuốc kháng sinh

cần phải uống để mau chóng khỏi hẳn kia.

Thiếu Kiệt biết hôm nay cỡ nào hẳn cũng phải nhịn. Bởi nhiều lý do dù hẳn thấy Ngô Long có thật sự thẳng thắn đi chăng nữa hẳn cũng không quan tâm. Chịu được cái nhục nhất thời không nói lên được rằng ván cờ đến cuối ai sẽ thắng.

-Xem ra mày có chuẩn bị đến đây nhì. Nhưng mà quên mất, ở đây hôm nay không chuẩn bị chỗ cho người khuyết tật chịu khó chút nhé. Buổi ký kết chắc cũng nên bắt đầu rồi đấy. Có cần đợi cho người đẩy mày vào tới trong sảnh không Thiếu Kiệt.

-Không cần anh quan tâm đến vấn đề này tôi có người đủ để mình tin tưởng và đủ để làm cho việc anh có mặt ở đây hôm nay để ký kết với tôi về hợp đồng này. Điều đó là chắc chắn nếu anh không muốn có thể thỏa thuận lại nhưng tôi dám chắc giá cả sẽ khác.

Tuy biết Thiếu Kiệt chỉ là đối thoại với Ngô Long nhưng bản thân Chu Tường lúc này trong lòng lại thấy nao nao. Dù biết Thiếu Kiệt chẳng bị gì, và đây chỉ là một màn đóng kịch với Ngô Long nhưng những lời nói của Thiếu Kiệt làm cho Chu Tường buộc phải suy nghĩ.

Bởi vì hiện tại hẳn là người đẩy xe cho Thiếu Kiệt. Nếu thật sự Thiếu Kiệt bị thương và nói ra lời này thì Chu Tường sẽ không cảm thấy gì. Nhưng hẳn lại không bị gì hết lại cho Ngô Long biết được rằng bên cạnh Thiếu Kiệt hiện tại vẫn có người hẳn tuyệt đối tin tưởng và giao toàn bộ trách nhiệm của mình. Mà người đó lại là Chu Tường hẳn.

Chu Tường lúc này đẩy Thiếu Kiệt trên chiếc xe lăn của cũng cảm thấy có đủ hãnh diện. Ngô Long nhìn chăm chăm vào Hà Vi. Hẳn lại nghĩ rằng người Thiếu Kiệt cảm thấy tin tưởng được lại là Hà Vi mà không phải là Chu Tường bởi một người thanh niên lạ mặt lại không có nét gì nổi bật trong mắt hẳn chỉ là một người đi theo giúp đỡ Thiếu Kiệt trong lúc này.

-Thế cũng được! Xem nào ba người thôi thì ngồi ở phía trước cũng được. Không cần quan tâm quá nhé bàn cao không phù hợp với người đi xe lăn nên chịu khó đi.

Hà Vi Trong lòng lúc này khá ảm ức dù cô biết nếu cô tức giận có thể làm ảnh hưởng đến những gì Thiếu Kiệt đang làm. Nhưng sự quá đáng của Ngô Long ngay lúc này làm cô không vừa ý.

Thiếu Kiệt lấy tay nắm lấy tay Hà Vi khẽ lắc đầu một cái làm Hà Vi cũng không biết làm sao trong tình cảnh này mà chỉ biết im lặng.

-Cẩn thận đấy! Có bật thêm có cần người phụ khiên lên không. Ở đây sao không làm cái bật đẩy xe lăn lên xuống nhỉ. Ấy mà Thiếu Kiệt có người đẩy thì sẽ đưa lên được thôi không cao chừng một gan tay thôi mà.

Đứng trước bật thêm vào trong sản Ngô Long nhìn xuống bật thêm bên dưới chân mình tay chỉ xuống ra hiệu cho Thiếu Kiệt ở đó có một bật thêm phải để cho người nhất xe lăn mới lên được. Xung quanh hẳn một số người ngồi gần lối vào trung tâm cũng cười đùa khá lớn. Chu Tương nhìn mặt khó chịu lên tiếng nói với Thiếu Kiệt.

-Cậu cứ ngồi im đi Tôi khiên cậu lên được dù sao tôi cũng không yếu như bọn chúng tưởng tượng đâu. Mẹ nó bọn này ý đông người rồi muốn làm gì thì làm. Tức thật!

-Bình Tĩnh đi em không tức thì anh với Hà Vi Tức làm gì. Nhịn không phải là nhục. Nhịn là đợi thời cơ đập cho một trận., Nên cứ bình tĩnh giờ chưa phải lúc.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 443: Ký Hợp Đồng (3)

Nghe Thiếu Kiệt nói thế. Hà Vi với Chu Tương cũng gật đầu. Đấy Thiếu Kiệt đến ngay bật thêm lối lên. Chu Tương cúi người lấy tay nắm lấy hai bên tay vịn. Ngực để phía sau xe tựa vào người Nhất lên bổng Thiếu Kiệt cùng chiếc xe lên khỏi mặt đất đặt lên trên Thiếu Kiệt cố định giữ lại xe lăn không cho nó do chuyển bằng cách cài thẳng tay lại.

Đợi cho xe cố định lại trên bề mặt của thêm Thiếu Kiệt nhìn Chu Tương cười cười nói.

-Xem ra anh cũng khỏe đây chứ. Không như lời đồn vẫn nói về dân tin chúng ta yếu ớt là được rồi.

Thiếu Kiệt đợi cho Chu Tương nắm lấy hai tay đây phía sau hần mới gạt mở thẳng tay ra. Ngô Long thấy hành động của Thiếu Kiệt như thế cũng cười lớn nói.

-Xem ra sử dụng khá thành thục nhỉ phù hợp ngồi xe lăn đấy tiếc là chỉ được hơn một tháng không nhiều nhì. Có khi nào bị cả cuộc đời thì lại đỡ phải phí tiền mua xe lăn này rồi.

-Phí hay không phí thì không cần mày quan tâm. Tiến hành nhanh đi rồi tao còn về. Ở đó đứng nói không cũng chẳng thêm được đồng nào đâu.

Ngô Long thấy Thiếu Kiệt nói thế hiện tại hần có lợi thế nên cũng cười lớn. Đi thẳng tới đại sảnh trung tâm. Mọi người xung quan ngồi xuống ghế đã chuẩn bị trong hội trường. Chu Tương đẩy Thiếu Kiệt đến bàn trên cùng ở đó được trải khăn đỏ, và một dãy bàn dài.

Thiếu Kiệt được Chu Tường dời đi một cái ghế để có thể đặt xe lăn của Thiếu Kiệt vào thì Diệp Nhi lên tiếng nói.

-Thật khó chịu cái mùi thuốc nồng nặc này. Người đâu tách bàn ra để cho ba người họ ngồi riêng một chỗ đi. Chẳng hiểu thân phân thế nào mà lại ngồi ngang hàng. Không phân lớn nhỏ

Âm thanh của Diệp Nhi lọt vào trong tai của Hà Vi khiến cô tức giận nắm chặt tay mình lại. Chu Tường bây giờ cũng âm thầm siết chặt tay mình lại. Nhưng Thiếu Kiệt đã lên tiếng.

-Bà! muốn thế thì cũng được. Ngồi với người như bà cũng một dãy bàn cũng không tốt. Biết đâu sau này có người bị bắt vì một số lý do nào đó. Có hình chụp ngồi chung với bà lại bị liên lụy không tốt à. Làm người thì đừng nên ép người thái quá. Nhân quả tuần hoàn không biết trước được đâu bà thím à.

Hà Vi nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng thêm vào cho xôm tụ.

-Anh nói thế người ta nhà giàu trên mặt có đánh một lớp phấn dày lắm nên cũng không nhận ra được bên ngoài bà thím đó ra sao đâu. Mà cũng ngộ không hiểu tại sao Ngô Long ký hợp đồng với anh mà lại phải mang theo cả mẹ mình. Chắc hẳn còn nhỏ lắm.

Diệp Nhi nghe Thiếu Kiệt và Hà Vi dùng mình ra châm chọc con bà cũng âm trầm đáp trả.

-Đúng là Ngô Long ký hợp đồng với những đứa không đâu. Không phải cứ đến không. Trên danh nghĩa hôm nay dù sao bà đây cũng là người đầu tư con có một số người đến có mặt cũng không xuất hiện.

-Có nhiều người phụ nữ lại không biết địa vị của mình. An gia nội trợ lại lúc nào cũng chường cái mặt dày đem ra nơi đông người. lại nói lời hoa mỹ

thì cũng chỉ dát vàng lên mặt thôi. Bốn phận người phụ nữ là ở phía sau chồng con ủng hộ chứ không phải lúc nào cũng ra mặt.

Ngô Long thấy Thiếu Kiệt với mẹ mình hơn thua trên lời nói cũng tức giận hẳn hiện tại nếu không vì Thiếu Kiệt nắm giữ sàh giao dịch mà chưa ký kết hợp đồng đã đuổi Thiếu Kiệt đi mất từ lúc nào.

-Tách Bàn cho ba người họ ngồi riêng! Nhanh lên chậm chạp lè mề làm gì! Còn phải làm nhiều việc nữa.

Nhìn một người phục vụ của bên tổ chức sự kiện Ngô Long quát tháo. kiểm nơi giận cá chém thớt.

Thấy con mình nói thế Diệp Nhi cũng bước đến một chỗ trên dãy bàn ngồi xuống trút giận một câu.

-Miệng lưỡi! Đúng là dân xã hội!

-Thôi chấp nhất với thứ đó làm gì mẹ ơi hôm nay dù sao hẳn cũng chỉ là nhân vật làm nền cho con thôi mà. Đối với những hạng người này nói chuyện chỉ tốn hơi thôi.

Ngô Long cố gắng xoa dịu mẹ mình. Hẳn thấy nếu còn cãi qua cãi lại như thế này sẽ không đi đến đâu.

Cái bàn dài, được nhân viên tách ra. Chỗ ngồi của Diệp Nhi không được động đến khi mà Ngô Long ngồi vào đó còn một cái bàn thì đem qua đối diện với nơi của ba người Thiếu Kiệt. Chiếc bàn được đặt xuống Thiếu Kiệt ngồi giữa. Hà Vi và Chu Tường ngồi hai bên.

Bây giờ mọi thứ đã xong. Người dẫn chương trình bắt đầu ổn định mọi người một chút rồi mới nói vào trong micro.

“ Xin Chào mọi người! Hôm nay chúng ta ở đây để tham dự một buổi lễ long trọng về việc trao đổi quyền quản trị và kinh doanh của sàn giao dịch xxxx. Xin giới thiệu người đại diện của buổi ký kết trao đổi hôm nay là Anh Ngô Long. Cùng với Anh Hoàng Thiếu Kiệt. ”

Ngô Long đứng lên trong sự vỗ tay của những người bên dưới. Còn Thiếu Kiệt vẫn ngồi đó. Khi tên Thiếu Kiệt vang lên chỉ có hai người Hà Vi và Chu Tương vỗ tay. Âm thanh đó chưa đủ phát lên thành tiếng thì người dẫn chương trình lại nói tiếp.

“ Không để mọi người đợi lâu sau đây xin mời anh Ngô Long lên phát biểu vài lời để chúng ta hiểu được tầm quan trọng của việc ký kết hôm nay.”

Ngô Long bây giờ đứng lên đưa tay chào mọi người một cái rồi mới bước lên trên đài cao. Đi về trên một cái bục phía góc phải của sân khấu đã chuẩn bị. Ngô Long dừng lại đứng ở giữa bục diễn thuyết. Nhìn xuống Thiếu Kiệt ngồi bên dưới nụ cười trên khóe môi hiển thị như mang vẻ châm chọc.

Nói vào trong micro để trước mặt mình. Từng âm thanh của Ngô Long thông qua hệ thống loa phát ra để mọi người trong phòng nghe thấy.

-Xin chào mọi người. Tôi là Ngô Long rất hân hạnh được đón tiếp mọi người ở đây hôm nay để có thể cùng tôi chứng kiến buổi ký kết này!

Nói rồi Ngô Long cúi đầu nhẹ một cái trước hội trường đông đúc nhưng người ngồi bên dưới. Diệp Nhi thấy được nội dung và hành động của con mình cũng gật gù tán thưởng. Ngay lúc đó một tràng vỗ tay vang lên như được lập trình sẵn vang lên.

-kính thưa quý vị quan khách! sau một thời gian đi vào hoạt động. Vốn sàn giao dịch vẫn đang trên đà phát triển. Nhưng dạo gần đây vì một số việc ngoài ý muốn. Quá trình quản lý sàn giao dịch lúc này của anh Hoàng

Thiếu Kiệt đây không thể tiếp tục. Nhưng vốn là một người kinh doanh tôi hiểu được sự khó khăn ấy như thế nào. Và tôi cũng hiểu mình phải làm một điều gì đó.

Hà Vi một bên nghe Ngô Long dừng ở trên cao nói những lời này lắc đầu bĩu môi nói với Thiếu Kiệt.

-Hắn thật sự tốt như thế à? em nhớ đâu có!

-Em quan tâm làm gì người ta đóng kịch thì phải diễn đạt các thứ nên cứ cho rằng hôm nay mình đi xem kịch là được rồi cần gì phải nói ra.

Thiếu Kiệt thấy Hà Vi nói như thế cũng cười cười đáp lại cô và tiếp tục xem kịch theo như hắn nói.

Ngô Long vẫn trên sân khấu với những đạo nghĩa và những thứ mà hắn đã được viết sẵn học thuộc lòng mấy ngày qua.

-Mọi người thấy đấy. Nếu cứ như thế việc đình trệ của sàn giao dịch sẽ xảy ra. Anh Hoàng Thiếu Kiệt cũng không thể quản lý hết. nguồn nhân lực và sức khỏe cùng một số thứ khác không thể cho phép anh tiếp tục. Nên tôi đã thương lượng với anh ta. Hiện tại nhân lực tôi có. Đội ngũ chăm sóc khác hàng và đội ngũ nhân viên IT luôn túc trực 24/24 sẵn sàng giải quyết các vướng mắc khách hàng. Nên tôi đã đề nghị đi đến buổi ký kết này. Và cũng được sự đồng ý của Hoàng Thiếu Kiệt với giá thành là bốn tỷ. Con số này đối với tôi nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ. Nhưng làm sao để phát triển nó một cách tốt nhất mới là điều quan trọng.

Chu Tường lúc này ngồi bên cạnh Thiếu Kiệt mới khúc khích cười vì không nhịn được nữa. Hà Vi thấy thế mới hỏi nhỏ nhỏ hắn.

-Chu Tường có gì mà anh cười vậy! Hắn nói cái gì mà anh lại buồn cười thế.

-Không! anh chỉ đang thắc mắc mọi đội ngũ IT của hãn là bao nhiêu người mà không giải ra cái mã nguồn của Thiếu Kiệt lại còn để bị thả bot hack cả gần hai tháng thiệt hại khủng bố nữa chứ.

Hà Vi lúc này như nhớ ra điều gì cũng run run bờ vai những lời của Chu Tường nhớ ra Thiếu Kiệt lấy của Ngô Long không ít tiền. Để cho hãn phải dẹp cả sàn giao dịch cạnh tranh.

-Hai người thật là để cho người ta hãnh diện một chút chết ai đâu. Mà công nhận thằng này ai viết diễn văn cho nó mà sao dài thế. toàn là viết tốt không nghe tới nghe lui cũng một nội dung. Lát nữa phải hỏi hãn thuê ai vậy! Để mai mốt có đi diễn văn nhờ người đó viết dùm một bài rồi học thuộc thôi.

Nhìn Ngô Long say sưa diễn thuyết Thiếu Kiệt chỉ biết lắc đầu nếu không phải hãn là người trong cuộc có thể hãn sẽ tưởng rằng mọi việc Ngô Long đang nói trên sân khấu đều là sự thật.

Hà Vi với Chu Tường lúc này cũng gật đầu hai người không hiểu ở đâu mà Ngô Long lại có thể nói ra những đạo lý và những lý do hết sức thuyết phục. Hà Vi lúc này cũng cười cười nói với Thiếu Kiệt.

-Thì không phải anh nói để cho hãn uy phong. Người ta bỏ công học thuộc lòng như thế phải cho hãn thể hiện chứ. Lâu lâu mới được đứng ở chỗ đông người làm xiếc khỉ mà anh cũng phải cố vũ mới đứng.

-Ví hãn với con khỉ có tội cho nó quá không thể. Dù sao nó cũng là động vật bậc cao gần với con người nhưng phần con nhiều hơn phần người thôi. Tên này cả phần con cũng mất rồi ở đó mà còn là khỉ sao.

Thiếu Kiệt đáp lại lời của Hà Vi. Dù hiện tại chỉ có ba người họ nghe được đối thoại lẫn nhau nhưng Diệp Nhi ở một bên lúc này nhìn về phía ba người mặt hầm hầm khó chịu Vì bà biết ba người đối với những gì con

mình nói hầu như là không quan tâm gì mà còn cười đùa với nhau rất không ra thể thống gì.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 444: Ký Hợp Đồng (4)

Ngô Long đang có nhiều cảm hứng diễn thuyết nên cũng không quan tâm đến bên dưới cho đến khi hắn nhìn thấy mẹ mình khuôn mặt có vẻ không hài lòng nhìn về cái bàn của Thiếu Kiệt.

Nhìn xuống bên dưới nơi đó ba người đang nói chuyện với nhau Ngô Long mặt mũi cũng âm trầm nói cho xong câu cuối của bài thuyết trình.

-Sau đây tôi và Anh Hoàng Thiếu Kiệt sẽ ký kết hợp đồng với nhau và làm các bước còn lại trong việc này. Mời Anh Hoàng Thiếu Kiệt bước lên sân khấu.

Lời của Ngô Long làm cho Thiếu Kiệt nhú mày một cái. Còn Hà Vi nghe thấy câu nói của Ngô Long ánh mắt hiện lên hình viên đạn khóa chặt lấy thân anh của hắn ở trên sân khấu. Nhưng người bên dưới lúc này cười lớn.

Ngô Long vờ như vô ý sửa lời lại.

-Áy xin lỗi Thiếu Kiệt phải ngồi xe lăn mà tôi quên mất. Mà công nhận cậu ta ngồi xe lăn mà đi đến đây được cũng là một việc cho thấy thành ý của cậu ta đấy chứ. Như thế được rồi để cho người dẫn chương trình của chúng ta đem hợp đồng xuống cho Thiếu Kiệt nào. Mọi người vỗ tay cho sự hợp tác và việc Thiếu Kiệt không ngại khó khăn đến đây. Điều này chứng tỏ cho thành ý và sự hợp tác của cậu ta rất tốt.

Bên dưới vỗ tay cùng với sự trêu chọc thấy rõ Thiếu Kiệt cũng chỉ cười. Hắn nhận lấy một cái hợp đồng từ người dẫn chương trình đem đến cho

mình. để bỏ hồ sơ hợp đồng trên bàn. Hắn đọc rất kỹ điều khoản cầm bút lên giả vờ làm ra động tác ký tên nhưng thật chất ngòi bút không được bấm xuống. Người dẫn chương trình không để ý đến Thiếu Kiệt hẳn bởi mọi người đang chú tâm và Ngô Long đang ký hợp đồng.

Nhanh chóng đẩy bộ hợp đồng qua cho Chu Tường. Vì hợp đồng đặt trên bàn những điều khoản trên đó Chu Tường đã đọc cùng một lúc với Thiếu Kiệt nên nhanh chóng hạ bút ký tên mình vào mà không phải là Thiếu Kiệt hẳn ký tên.

Việc làm của hắn không ai chú ý bởi vì nhân vật chính hiện nay được chuyển giao cho Ngô Long đang trên sân khấu. Chu Tường lúc này nhanh chóng đóng lại bộ hồ sơ đưa cho người dẫn chương trình.

Bộ hồ sơ của ký kết nhanh chóng được hoán đổi hai bên. Thiếu Kiệt xem bộ hồ sơ của Ngô Long xong cũng mỉm cười. Còn Ngô Long thì lại chỉ mở ra nhìn thấy chữ ký bên dưới rồi đóng lại.

Để hoàn thành việc ký kết ngay lúc này Ngô Long cầm ra một tờ chi phiếu gi giá trị tiền mặt bốn tỷ trên đó chuyển giao cho Thiếu Kiệt. Cũng như Chu Tường giao lại toàn bộ cơ sở dữ liệu trong những cái ổ cứng đem tới.

Nhận được một đồng ổ cứng. Từ người dẫn chương trình của mình. Nhanh chóng hai ba người từ bên dưới đi lên đến sân khấu nhận lấy ổ cứng. Cắm vào máy tình kiểm tra. Ngô Long thật sự đã có kinh nghiệm lần trước để cho an toàn lần giao dịch này hắn đem theo người của mình. Và kiểm tra tại chỗ nhưng nơi cần thiết.

Chu Tường đứng lên bước về phía máy tính nơi ba người đang thao tác một người đứng nói chuyện với Chu Tường bàn giao mọi thứ. Từ cách hoạt động cho đến thay đổi IP sever nơi nào cần thiết. Cho đến khi Chu Tường trở lại chỗ ngồi của mình Thiếu Kiệt mới hỏi.

-Sao rồi bên đó mọi thứ ổn thỏa hết chứ? Nếu xong rồi thì mình về cũng là được rồi. Hà Vi em lát nữa nói với Khải Huy ghé ngân hàng chuyển toàn bộ tiền này vào tài khoản của Ngọc Nhi đi.

-Ừ Mọi thứ đã xong bên mình giờ đây nhẹ gánh rồi đó Thiếu Kiệt. Giờ chỉ cần bọn hăn gắn toàn bộ ổ cứng vào trong máy chủ thay đổi IP là sàn giao dịch lại hoạt động.

Chu Tường đáp lại lời của Thiếu Kiệt còn Hà Vi thì cầm lấy tờ chi phiếu mà Ngô Long đã đưa cho Thiếu Kiệt. Nhìn vào con số trên đó thờ dãi nói.

-Chỉ vì số tiền này mà hôm nay anh chịu không ít đi. Em sẽ nói với Ngọc Nhi sử dụng cẩn thận.

Ngô Long đợi cho những người của mình sau khi kiểm tra xác nhận các thứ ổn thỏa rồi mới cười đùa nhìn Thiếu Kiệt ba người chuẩn bị rời đi lên tiếng nói.

- Ấy Thiếu Kiệt! Ở lại chút nào vẫn chưa xong mà. Hiện tại buổi lễ mới được một nửa thôi mà. Cần gì phải gấp gáp ra về vậy. Ở lại xem một chút bế mạc nào.

Lời nói của Ngô Long trong lúc này làm mọi người nhìn về ba người Thiếu Kiệt. Biết tên Ngô Long này vẫn chưa lấy lại cả vốn lẫn lãi nên định làm khó mình trong những phút cuối này cũng cười cười đáp lại.

-Thì giao dịch đã xong rồi ở lại đây ăn tiệc sao! Cũng đâu có phần đâu nào. Không về đợi đuổi nữa thì thật lúc đó cũng không nên mà.

-Ai nói thế! Thiếu Kiệt phải ở lại đây xem một chút nữa bế mạc buổi lễ mới phải phép chứ. Làm ăn đã tới đây rồi cùng không phải dễ dàng mà..

Ngô Long trước mặt mọi người trong hội trường có cả ánh sáng đèn của máy ảnh và phong viên nên lời lẽ dường như tiết chế đi rất nhiều. Nhưng

những kẻ già đời trong kinh doanh luôn nhận ra được trong bị bông đó là kim một châm thấy máu. Họ biết lúc này trò vui mới bắt đầu và Ngô Long không muốn cho Thiếu Kiệt rời đi để tận mắt chứng kiến những thứ đó.

Thiếu Kiệt lúc này cũng chỉ mỉm cười, Với hẳn những người sắp đầu tư vào sàn giao dịch sau này sẽ trở thành chủ nợ đối với Ngô Long cũng muốn biết họ lúc này cảm thấy ra sao và sau này khi mà mọi việc đổ bể ra sàn giao dịch bị cấm thì họ sẽ như thế nào.

-Cũng được muốn ở lại thì ở lại thôi cũng không tốn bao nhiêu thời gian. Để xem có chuyện hay gì diễn ra.

Hà Vi nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng nhắc nhở hẳn.

-Thiếu Kiệt. Em nghĩ mình nên về chắc chắn những việc tiếp theo sẽ không hay đâu.

-Không cần lo anh muốn xem thử những việc Ngô Long chuẩn bị diễn trước mặt anh là việc gì có đúng như anh đã dự đoán không.

Ngô Long thấy Thiếu Kiệt đồng ý ở lại hẳn liên nhanh chóng nói với Người dẫn chương trình theo kế hoạch đã định sẵn.

-Tiếp Tục bỏ qua những phần rườm rà đi. Đến với phần đầu tư luôn.

Vốn còn những thứ phía sau nữa như vì sợ Thiếu Kiệt bỏ về hẳn sẽ không kịp ra oai nên mới cắt hết những thứ khác mà đến phần đánh mặt so sánh với Thiếu Kiệt luôn.

Người dẫn chương trình nghe Ngô Long nói vậy cũng cầm micro lên bắt đầu công việc của mình.

“ Mọi người vừa chứng kiến việc trao đổi chủ nhân của sàn giao dịch. Đúng ra việc này chỉ đơn giản như thế thôi. Nhưng ban tổ chức chúng tôi

nhận thấy rằng có một số những người khách mời đến đây với lý do tìm hiểu thông tin và muốn đầu tư. Được sự cho phép của anh Ngô Long những người đó bây giờ sẽ tiếp tục làm hồ sơ ký kết với Anh Ngô Long về hợp đồng đầu tư phát triển cho sàn giao dịch với dạng thành viên của sàn.”

Hà Vi nghe người dẫn chương trình nói như vậy cũng lắc đầu nói với Thiếu Kiệt.

-Em dám chắc số tiền đầu tư sẽ gấp mấy lần giá trị sàn anh bán cho hẳn. Ở lại nhìn hẳn chắc thật không hiểu anh nghĩ sao nữa.

-Không cần phải lo chỉ là số tiền ảo thôi mà. Giờ này cận tết ai lại bung tiền ra làm đầu tư chỉ có người không biết mới tin. Thật chất chỉ là thỏa thuận thôi qua năm họ sẽ đầu tư nhưng chưa chắc là con số thật sự giống với những gì đã nói hôm nay. Nên cứ xem đi.

Chu Tường nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng cười cười. Nếu là tiền ảo trên hợp đồng miệng hẳn cũng hiểu không đáng một xu nào nên trong lòng cũng nhẹ nhàng hơn. Bởi Chu Tường cũng lo lắng việc hẳn điều hành mà không kiếm được nhiều người chơi đầu tư. Nhưng giờ thì khác Ngô Long vừa ký kết hợp đồng đã có nhà đầu tư ùng ùng ký đầu tư thì hẳn như một người làm không tốt công việc của mình.

Người dẫn chương trình với micro đang nói và tay cầm cầm một danh sách dài đọc to.

“ Xin mời phu nhân Diệp Nhi cũng là mẹ của Ngô Long với giá trị đầu tư sàn giao dịch ban đầu là hai tỷ. Một số tiền khá lớn. Đúng là phu nhân rất tin tưởng vào những gì con mình làm mời phu nhân.”

Diệp Nhi được kêu tên cũng bước lên sân khấu trong tiếng vỗ tay của mọi người. Thiếu Kiệt ngồi bên dưới lắc đầu hẳn đã nghĩ đến viễn cảnh Ngô Long không cần sự đầu tư của Diệp Nhi thì chắc có lẽ hẳn sẽ phải suy nghĩ.

Nhưng giờ bà ta bỏ cho Ngô Long hai tỷ hân hiểu rõ số tiền trong tấm chi phiếu cũng là của Diệp Nhi chứ không phải của Ngô Long.

“ Xin bà cho biết tại sao bà lại tin tưởng và đầu tư một số tiền lớn như thế đối với công việc của con bà đang làm thế Phu Nhân.”

Diệp Nhi lúc này cầm micro lên tươi cười đáp lại lời của Người dẫn chương trình.

-Bởi vì Ngô Long là con tôi! tôi muốn cho nó một chỗ dựa vững chắc nhất không giống như ai kia muốn có tiền làm việc của mình phải nghĩ ra biết bao nhiêu mưu mô và nhờ cậy. Bối cảnh con tôi và người khác là không giống nhau. Con tôi làm việc tôi tin chắc chắn sẽ thành công. Bản thân một người mẹ phải ủng hộ con mình chứ mọi người thấy đúng không nào. Con mình làm gì phải hết sức ủng hộ. Như thế mới thấy được con mình trưởng thành chứ.

Bên dưới lúc này vang lên những tiếng vỗ tay thật to. Nhưng Diệp Nhi trong lời nói của bà luôn nhìn về một người đó là Thiếu Kiệt đang ngồi trên xe lăn. Ẩn trong lời nói của bà là sự công kích về phía hân nhưng Thiếu Kiệt dường như không quan tâm điều đó chỉ cười cười như không có chuyện gì làm bà cũng có chút bực tức trong lòng.

Sau màn ký đầu từ của Diệp Nhi là những người phe phái Ngô Gia và những người khác lần lượt từng người, từng người một lên sàn. Cuộc ký kết đến đây quá nhàm chán nên Thiếu Kiệt mới lên tiếng nói với Chu Tường.

-Xiếc Khỉ xong rồi về thôi! Ở lại đây cũng chẳng làm gì. Hôm nay họ tươi cười nhưng một ngày nào đó sẽ khóc thôi.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 445: Tiền Góp Và Tiền Đứng

Cũng may lúc Thiếu Kiệt rơi đi Diệp Nhi thấy nhưng không lên tiếng chỉ để cho Ngô Long hưởng thụ cái vinh quang mà đã tạo ra cho con mình. Khải Huy thấy được ba người Thiếu Kiệt đi từ trong khu tổ chức cuộc ký kết hợp đồng cũng nhanh chóng bước vào xe chạy đến trước mặt ba người.

Để cho hai người Chu Tương và Khải Huy để Thiếu Kiệt lên xe. Khải Huy gấp lại cái xe lăn đặt vào cốp sau. Sau khi lên xe Khải Huy thắt chặt dây an toàn của chính mình lại rồi vào số tay để xe chạy đi. Được một lúc Thiếu Kiệt thấy được đã rời xa khỏi nơi ký kết hẳn mới gỡ hết lớp nguy trang ở phần thân trên, chỉ còn lại phần bên dưới vì được quần chặt với quần áo nên có chút khó khăn.

Sau khi trút bỏ hết mọi thứ để vào một góc bên cạnh mình. Thiếu Kiệt nói với Hà Vi.

-Lát em để Khải Huy với em đi Ngân Hàng đi để anh với Chu Tương qua bên quân khu xem tình hình như thế nào. Có gì ghé về đón anh sau.

-Ừ như thế cũng được đỡ phải cho anh đợi. Mà em công nhận anh kiên nhẫn thật đấy. Nếu hồi này không có mấy lần anh cắt ngang em chắc em đã đánh Ngô Long một trận đúng quá đáng mà.

Thiếu Kiệt lúc này chỉ cười cười. Hắn cảm thấy việc hôm nay không là gì cả, Con người không phải lúc nào cũng phong quan vô hạn nếu hắn không nhịn được chuyện nhỏ sẽ làm hư chuyện lớn. Việc làm ấy không tốt trong kinh doanh với phần hôm nay bản thân hắn cũng chỉ muốn xem Ngô Long ngang tàn như thế nào.

Nhưng trái với ý nghĩ của hắn. Một người theo suy nghĩ của Thiếu Kiệt là cũng được trọng sinh như mình nhưng tâm tính quá tệ. Dựa và thực lực không có mà lại muốn lật ngược thế cờ đối với hắn. Nếu không có kiến thức về những lĩnh vực này đấu với Thiếu Kiệt hắn thì cũng như một người không hiểu gì. Cơ hội tự mọi người nắm bắt lấy.

Ngô Long đã có cơ hội nhưng thay vì phát triển bản thân hắn lại không làm mà dựa vào thế lực có sẵn để thực hiện việc đuổi theo bước phát triển Thiếu Kiệt là một sự lựa chọn sai lầm cho con đường của mình.

-Người ta muốn tỏ vẻ hơn người nên phải làm cho đối thủ thấy được sự cường đại của mình chứ. Tính ra công nhận những người đó kéo được đầu tư danh nghĩa cũng khá nhiều đấy chứ nhưng mà không biết nếu họ biết tiền đầu tư của họ là vật chết mà không phải vật sống là như thế nào.

-Ấy tiền mà cũng có tiền chết và tiền sống nữa sao? Cái này mới nghe nè.

Hà Vi lần đầu nghe được định nghĩa về một sự vật mà có hai mặt khác nhau. Chu Tường cũng nghe thấy việc này cười nói.

-Kinh tế làm gì có hai loại tiền này thế anh kiểm vài đồng mới được xem xem nó chết và sống như thế nào.

Biết hai người châm chọc mình. Thiếu Kiệt cũng chỉ cười cười. Đối với người có học thì hai đồng tiền này dường như không tồn tại nhưng đối với những người ở cấp bậc thấp trong xã hội thì đồng tiền này luôn hiện hữu.

-Hai khái niệm hoàn toàn khác nhau chỉ khi sống ở tầng thấp nhất của xã hội như em sẽ hiểu thôi. Tiền chết là đồng tiền bất di bất dịch mỗi tháng anh đi làm tiền lương sẽ quy ra thành hai loại một là tiền chi phí trong tháng. Thứ nhất tiền phòng trọ thứ hai tiền sinh hoạt chi phí đi kèm. Mỗi tháng lương lãnh ra sẽ cố định tiền nhà trọ cũng cố định lãnh lương ra bắt buộc anh phải đóng cho chủ trọ. Như thế thì nó gọi là tiền chết. còn tiền

sống là các loại tiền anh có thêm trong thời gian làm việc của tháng và để dành dư ra.

Hà Vi với Chu Tường lúc này nhìn chăm chăm Thiếu Kiệt bởi hắn giải thích đơn giản một cách thái quá. Một người sống và làm việc ở một nơi không có nhà ở cố định đều phải thuê phòng trọ và việc trả phòng trọ là hiển nhiên.

-Em nói này Tiền thuê nhà sao gọi là tiền chết em công nhận bởi vì người ta lãnh lương ra đều có thể phải đóng tiền nhà đi. Tiền này là bắt buộc rồi. Vậy còn tiền dư ra sao gọi là tiền sống được.

-Sao mà không được chứ. Tiền dư ra em có thể làm được việc khác tùy theo mức độ của nó là bao nhiêu mà. Tiền đó em có thể cho vay lấy lãi. Còn không thì đầu tư mua vàng để dành khi nào vàng lên cao thì bán lúc đó thu về lợi nhuận. Thế không sống sao. Nó phải sống mới sản sinh ra được tiền chứ. Nếu cứ chết như tiền thuê nhà thì không có lợi nhuận từ nó cũng không có phát sinh lãi nên gọi nó là tiền sống không phải sao.

Chu Tường lúc này cũng gật đầu. Hắn nghe Thiếu Kiệt giải thích tuy bản thân chưa bao giờ nghe được cách phân tích này. Nhưng lời Thiếu Kiệt không phải không có lý.

-Tại mọi người không sống ở tầng thấp nên không biết đấy thôi. Ở tầng thấp nhất ở xã hội luôn có những khái niệm này. Họ dựa vào nó mà muốn giàu hay nghèo tùy theo mức độ tiền sống và chết của mỗi người đấy.

Hà Vi nghe thế cũng cười cười hỏi Thiếu Kiệt.

-Tùy theo tiền sống và tiền chết mà cũng làm giàu được sao. Có thiệt không đấy. Phi lý quá chừng

-Thế mà có đấy xã hội này là cá lớn nuốt cá bé mà Hà Vi không ít trường hợp anh đã thấy rồi chắc Thiếu Kiệt nói không sai đâu chắc cậu ấy có đạo

lý riêng mới nói như thế chứ.

Chu Tường bây giờ cũng trả lời lại cho Hà Vi. Hắn đã sống không ít tuổi cũng có thể nhận ra được một số điều Thiếu Kiệt. Vì Hà Vi ở trong môi trường nhà nước từ nhỏ. Nhất là cô chưa từng sống như Chu Tường hoặc Thiếu Kiệt. Kiếm bữa nay lao bữa mai. Thì những việc này cô hoàn toàn không hiểu được.

Khải Huy đang ngồi lái xe cũng xác nhận với Hà Vi. Bởi trong cuộc sống hắn thấy Hà Vi vẫn chưa từng trả nhiều. Như cả ba người ở đây nên nói.

-Đúng đấy Hà Vi em không hiểu đâu cuộc sống có nhiều thứ phi lý đến mức mà chúng ta tưởng chừng như không tồn tại như nó vẫn xuất hiện đấy thôi. Cái em thấy được trên báo đài chỉ là một phần nổi trong tảng băng chìm của xã hội thôi. Tính ra ở đây có kinh nghiệm nhất vẫn là Thiếu Kiệt nhỉ.

-Kinh nghiệm thì em không dám như em dám chắc một điều cuộc sống em vô cùng phong phú.

Lời Thiếu Kiệt làm cho mọi người trên xe đều bật cười nhưng không ai biết được vốn dĩ cuộc sống của Thiếu Kiệt sẽ không như thế này nếu hắn không được một lần cơ duyên thay đổi nó.

Hà Vi cũng không phải là người cố chấp. Cô hiểu những gì mình biết và mình không biết quá ít. Nên mới hỏi Thiếu Kiệt.

-Cậu nói xem người ta làm sao mà giàu lên nhờ tiền sống và tiền chết. Mình thấy ngoài cách cho vay thì đâu còn cách nào khác đâu.

-Không hẳn thế cho vay chỉ đối với những người có dư mới làm thôi họ chắc rằng tiền đó sẽ không hao hụt mới làm thôi còn những người bình thường thì lại dựa theo tiền sống và tiền chết khá nhiều. Điển hình bạn hay thấy mấy người bán hàng rong không.

Thiếu Kiệt vừa nói vừa chỉ ra bên ngoài cửa xe ô tô. Nơi đó có vài chỗ bán hàng rong của những người lao động. Hà Vi nhìn thấy thế cũng gật đầu.

-Nhưng người họ cũng áp dụng tiền này đấy. Cậu nghĩ xem nhé những người vùng quê lên đây không có tay nghề công việc họ dựa vào gì để sống trong khi mỗi tháng đều phải đóng tiền nhà.

-Không phải họ bán hàng rong để kiếm tiền sao? tiền đó họ đóng tiền nhà được mà.

Thấy Thiếu Kiệt hỏi mình một cách ngây ngô làm cho Hà Vi cũng giật mình bởi câu trả lời không phải có sẵn là họ bán hàng rong lấy tiền để đóng tiền nhà như bình thường hay sao. Nhưng đáp lại lời cô là sự lắc đầu của Thiếu Kiệt.

-Nếu họ có vốn anh không nói như nếu có vốn rồi thì cũng sẽ như thế Tiền nhà của họ tới ngày đóng tiền thường là đi mượn từ những người cho vay mà không phải của chính họ.

Hà Vi nhìn trừng trừng Thiếu Kiệt bởi cô thấy việc này thật sự hoang đường. Một người có kinh doanh thì sao phải mượn tiền để đóng tiền nhà cho chính gia đình mình.

-Cái gì kỳ vậy! Họ làm như vậy không phải đem tiền đưa cho người cho vay sao. Sao họ không suy nghĩ mà làm chuyện điên rồ này.

-Đây là điều bình thường thôi. Trong dân lao động có hai loại tiền. Một là Tiền mượn Đứng trả lãi hằng ngày hai là tiền góp mỗi ngày cộng lãi. Em nghĩ xem tiền nhà là một tiền cố định. Nhưng việc kinh doanh mỗi ngày của họ lại không cố định. Ngoài tiền vốn tiền lời thu về từ kinh doanh chi phí trong gia đình thì họ làm gì có số tiền lớn để đóng tiền nhà. Bắt buộc họ phải mượn. Nếu tiền đứng thì chỉ để dành cho người khi thật sự không xoay sở được mới mượn còn tiền góp thì lại là dạng trả dần mỗi ngày.

Chu Tường cũng chưa từng biết đến dịch vụ này nên hỏi Thiếu Kiệt.

-Giống như của Cao Thịnh sao Thiếu Kiệt hay một dạng khác nữa

-Của Cao Thịnh là khác. Còn ở đây thường phổ thông nhất là tiền góp với giá trị là một triệu trả thành một triệu hai mỗi ngày bốn mươi ngàn trong vòng ba mươi ngày hoặc hai mươi tám ngày. Người vay có thể mượn lại số tiền như thế hoặc người cho vay thấy người vay có điều kiện sẽ tăng hạn mức cho vay lên. Mỗi ngày họ tới nơi người vay bán hoặc nhà của họ để thu tiền. Còn với tiền đứng cũng vậy. nó cố định mỗi ngày là hai mươi ngàn góp đều trong một ngày cho đến khi trả gốc thì thôi.

Hà Vi lúc này cũng im lặng. Cô không ngờ ngoài những cách kiếm tiền còn có những cách kiếm tiền trên xương máu của người khác mà những người bên dưới tầng chót nhất của xã hội vì khó khăn hầu như là phải dính vào những loại tiền này.

-Người bán hàng rong luôn bán hàng, mượn trả tiền nhà, rồi mỗi ngày lại góp đều. Đến ngày đóng tiền nhà thì tiền kia cũng góp xong lại tiếp tục mượn lại cứ như thế vòng luân hồi của đồng tiền chết và đồng tiền sống bắt đầu cho đến khi tự bản thân người vay nhận ra mới kết thúc.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 446: Cho Hà Vi Chứng Thực.

Hà Vi nghe những gì Thiếu Kiệt nói chân thật như thế thì cô cũng biết việc này không phải đơn giản như nói chuyện ở đây.

-Vậy nếu họ một ngày không đóng được tiền góp thì sao để ngày tiếp theo à. Như thế càng nặng tiền hơn rồi.

-Đúng là một ngày hai ngày thì không sao nhưng nếu nó là nhiều ngày thì rất phiền. Bởi người mượn lúc này bắt buộc phải mượn tiền đứng để xoay sở trả tiền góp. Cứ như thế mãi mẹ đẻ mãi con. Kết cuộc đi của những người này thường khá giống nhau. Mượn của người này đập vào cho người kia. Cù thế xoay vòng và dẫn đến không chi trả được. dẫn đến trốn nợ này. Rồi bán nhà trả nợ gia đình ly tán nhiều lắm không nói hết được đâu.

Thiếu Kiệt cảm thán nói ra những vấn đề mà nổi trội ở những người lao động về việc liên quan đến tiền làm cho Hà Vi phải suy nghĩ thật lâu. Nhưng chợt nhớ ra điều gì đó Hà Vi mới nói với Thiếu Kiệt.

-Ấy em nhớ hội phụ nữ với gia đình chính sách được mượn tiền nhà nước làm ăn tra theo hàng tháng mà sao họ không mượn? như thế không phải tốt hơn mượn ngoài xã hội sao tiền lãi lại thấp hầu như không mà.

Thiếu Kiệt lúc này chỉ thờ dài lắc đầu nhìn Hà Vi. Bởi hẳn thấy được cô vẫn chưa hiểu nhiều lắm bên ngoài xã hội.

-Khải Huy anh tấp vào một quán ven đường đi bốn người bọn mình ăn cái gì đó rồi đi tiếp. Thời gian cũng còn khá sớm mà. Để cho Hà Vi biết

được một chút ít của cuộc sống cũng tốt. Để xem giống như những gì Hà Vi nghĩ không.

Khai Huy với Chu Tường lúc này cười cười. Chu Tường nhìn quanh rồi mới nói Với Khải Huy.

-Gần ngay ngã tư đó có một người bán bánh ướt khá ngon anh ghé vào đó đi trước phát tờ rơi ở gần khu này em cũng hay ăn ở đây chỉ chừng bảy tám ngàn một đĩa thôi.

-Cũng được để em hỏi xem có phải như những gì Thiếu Kiệt nói không. Em không tin cái gì anh cũng trải qua rồi.

Khai Huy nghe thế chạy xe theo hướng chỉ dẫn của Chu Tường đến một quán bán bánh ướt ven đường cái xe cũ kỹ bên trên có một cái tủ kính được đặt trong đó giá và rau thơm thêm đó những cây nem và chả. Cạnh tủ kính một hộp nước mắm ngọt được chính chủ quán nấu hăng ngày.

Ngồi xuống gần nhất với người chủ quán bởi thời gian cũng chỉ xê xích bao nhiêu. Cũng gần tới thời điểm buổi trưa mọi người dùng cơm nhà nhiều hơn cơm tiệm hoặc hàng quán.

Người bán hàng nhìn Chu Tường một chút như nhận ra anh ta mới nói.

-Sao kiếm được việc làm hôm nay ghé qua đây ủng hộ à. Dạo này thế nào rồi.

-Cũng tốt cô dạo này thế nào bán đắt không cô.

Người phụ nữ bán hàng lúc này đem những đĩa bánh ướt ra để xuống bàn của nhóm người Thiếu Kiệt trả lời Chu Tường.

-Cũng như mọi ngày thôi con ơi. Ngày nào cũng thế sáng bán trưa dẹp vào ngày nao hết sớm thì về sớm. Hôm nay cô còn một ít bánh nữa bán hết

rồi mới thu dọn. Cũng may có cháu đến ủng hộ không khéo trưa nay nhà cô ăn bánh ướt thay cơm nữa rồi.

-Có đâu cô hôm nay có cô bé muốn biết cuộc sống bình thường của mọi người lao động thế nào sẵn đi qua đây con ghé cô luôn.

Chu Tường cũng nói rõ lý do bởi nhóm người Thiếu Kiệt bước xuống xe ô tô cũng dẫn đến nhiều ánh mắt người khác nhìn họ. Người phụ nữ bán hàng cũng cười lắc đầu nhìn Hà Vi nói.

-Thôi cháu ơi dân lao động bọn cô không có cái gì xem đâu sống được hết ngày tháng cũng không biết chừng nào giàu có mà lúc nào cũng phải trong mong thời tiết tốt để có tiền trang trải thôi cháu à.

Hà Vi cũng nở một nụ cười nói với người Phụ nữ. Thiếu Kiệt thì chăm chú ăn hăm muốn để Hà Vi cảm nhận thấy được sự vất vả của những người bên dưới xã hội để thông qua cô nói với Hà Thúc tìm ra cách phát triển kinh tế và phát triển hơn cho người dân.

-Cháu nghe anh Tường nói cuộc sống người dân lao động không dễ dàng mỗi ngày buôn bán phải mượn tiền khắp nơi sinh hoạt chi phí rồi góp mỗi ngày phải không cô.

Chu Tường cũng nhăn mặt hăm thấy Hà Vi đem mình ra làm bia đỡ đạn cho Thiếu Kiệt. Nhưng cũng hiểu nếu những lời này Hà Vi nói với người bán hàng rằng Thiếu Kiệt cho cô biết thì cũng không phù hợp lắm.

Nhìn Chu Tường một cái người Phụ nữ bán hàng lúc này lấy cái ghế nhựa ngồi xuống cạnh xe nói với Hà Vi. Đối với việc này bà cũng không ngại. Bởi Chu Tường không ít lần phát tờ rơi gần đây thấy được việc này.

Bản thân bà cũng không lo lắng người khác biết mình mượn nợ. Vì những người biết được bà mượn nợ hầu hết là con nợ. Mà nhóm người Chu

Tường lại là khách quen. Dù sao cũng đã sống nhờ con đường này hàng ngày.

-Chu Tường nói đúng đây không sai đâu cháu à. Bọn thu tiền góp cũng mới vừa đi qua đây thôi. Ở đây ai cũng thế ngay cả cái cô bán bún vịt đang bày hàng quán bên kia cũng thế nhưng mà bọn người đó chỉ đến thu của cô ta vào buổi tối thôi. Mỗi ngày ngoài chi phí sinh hoạt thì cô mượn của bọn nó để đóng tiền nhà, Tiền học cho con. Rồi mấy thứ phát sinh thì dùng tiền bán hàng ngày làm tiền chợ búa gạo thóc các thứ. Xoay tới xoay lui cũng chẳng đủ đâu vào đâu, Hôm nào bán ế một chút là hôm sau phải góp nặng tiền hơn.

Nghe được người bán hàng nói thế Thiếu Kiệt lúc này cũng dừng đưa một chút nhìn người phụ nữ ấy hỏi.

-Ừa cô con nhớ là nhà nước có cái hội phụ nữ với hội xóa đói giảm nghèo gì đó có cho vay với lãi xuất thấp trả hàng tháng mà cô. Sao cô không mượn nhà nước mà lại mượn mấy người xã hội như thế không phải tiền lãi cao sao.

Hà Vi cũng gật gật đầu còn người phụ nữ nhìn qua Thiếu Kiệt một lần rồi lắc đầu đáp lại hẳn.

-Không dễ đâu cháu à! hội phụ nữ xóa đói giảm nghèo gì đó cũng phải có hộ khẩu ở địa phương. Mà còn phải có xác nhận của mấy chỗ ủy ban các thứ rồi cảnh sát khu vực. Rồi mã số hộ nghèo nữa những người thuê trọ như bọn cô thì làm gì có. Với lại cháu phải quen biết mới mượn được không dễ gì được mượn đâu. Nói thì dễ nhưng làm mới khó. Như cô phải có người bảo lãnh mới được mượn. Giờ kiếm ai bảo lãnh cho mình cháu ơi. Nội việc làm hồ sơ đi học cho con cô cũng mất cả tuần lễ chạy tới chạy lui các nơi mới xin được.

Nghe người bán hàng nói về những gì mà Hà Vi cho là đơn giản nhưng trong bộ phận người dân là một cách phức tạp bởi các cấp độ hành chính mỗi nơi. Cô đành thở dài một hơi. Cô không nghĩ rằng những điều Thiếu Kiệt và mọi người nói lại là sự thật, vì những gì cô nhìn thấy cuộc sống một mặt của những người như cô bán hàng đều như nhau. Họ có một ít vốn kiếm sống hăn ngày. Cuộc sống có gia đình và mọi người không lo nghĩ điều gì. Nhưng sự thật giờ phơi bày trước mắt cô không thể tin được. Cô hiểu được đây không phải làm một cuộc sắp đặt mà là sự thật tồn tại của người dân lao động của quốc gia mình.

-Những người như bọn cô mượn được ngoài xã hội là được rồi cháu à. Họ chỉ cần biết chỗ mình ở nói mình bán hàng là cho mượn có tiền liền còn như mượn của nhà nước theo kiểu mấy cháu nói thì hồ sơ nộp hai ba tháng sau vẫn chưa thấy tiền đâu. Đó cái di bán bún vịt đó cũng thế nộp đơn cả hai tháng hơn có thấy được tiền đâu. Bọn cô thì lại cần tiền sống để trang trải hàng ngay không phải là đợi lâu dài như thế được.

Thiếu Kiệt thấy Hà Vi có vẻ buồn buồn. Hẳn biết các cơ sở hành chính nhóm người Hà Thúc cũng có một phần mà không phải toàn bộ. Với việc ở trên ra lệnh ở dưới không làm cũng chẳng làm gì được họ bởi phép vua thua lệ làng. Trên duyệt dưới không duyệt cũng không làm sao thoát khỏi cảnh này chỉ có người dân lao động bên dưới là khổ.

-Thôi mấy đứa dùng đi! cũng gần trưa rồi cô ngồi một tý nữa hết hàng lại về chiều lại đi mua đồ ngày mai bán thôi. Không cần phải lo đâu bọn cô sống như thế quen rồi.

Chu Tường suy nghĩ điều gì đó mới nói với Thiếu Kiệt.

-Mọi người ngồi ăn đi anh chạy đi mua mấy chai nước lạt lên xe uống.

Thiếu Kiệt cũng nghĩ rằng Chu Tường đi mua nước nên không nói gì, Hà Vi ăn đĩa bánh ướt nhưng trong lòng dường như không vui cô im lặng. Khải

Huy thấy thế cũng nhìn Thiếu Kiệt lắc đầu cười. Khải Huy dường như đã hiểu dụng ý của Thiếu Kiệt là gì.

Đối với việc Thiếu Kiệt làm Khải Huy có phần ngưỡng mộ để biết cuộc sống bên dưới ra sao cần phải để cho những con em cán bộ sống cuộc sống đó trải qua dù một chút về văn đề phương diện cuộc sống của người dân lao động bên dưới thường sẽ không tốt đẹp gì.

Sau này họ mới chính là người xây dựng đất nước từ những góc nhìn của người dân lao động. Giống như cô bán hàng ở đây sống mỗi ngày chỉ để có được một chút gì đó tương lai cho con mình sau này.

Chu Tường sau một lúc quay lại với trên tay vào chai nước. Đặt xuống bàn rồi hắt đi về người bán hàng hành động của Chu Tường lúc này làm cho Thiếu Kiệt chú ý.

Thiếu Kiệt nhìn thấy Chu Tường cầm một cái phong bì nhét vào tay người phụ nữ. Xem ra khá nhiều tiền. Người bán hàng chợt ngồi đó khóc. bà cầm cái phong bì trong tay nhìn lấy Chu Tường như cảm ơn hắt Thiếu Kiệt thì mỉm cười.

Vốn Thiếu Kiệt thấy được người phụ nữ này có phần từng trải có chút nào đó giống với mẹ mình ở kiếp trước hẳn định sẽ nói Khải Huy trở lại đưa cho bà một ít tiền nhưng Chu Tường đã làm thì hẳn không cần phải làm nữa.

Tuy cuộc đối thoại ngắn ngủi của Chu Tường và người bán hàng ngắn ngủi nhưng hành động của Chu Tường làm cho Thiếu Kiệt hết sức hài lòng dù không biết rằng anh ta đã bỏ bao nhiêu tiền cho vào cái phong bì. Nhưng Thiếu Kiệt dám chắc đủ để cho bà dư một ít và trang trải hàng ngày không dựa vào tiền mượn của người ngoài xã hội nữa.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 447: Bán Mã Nguồn Gốc

Đợi cho Khải Huy khởi động xe rồi. Hà Vi vẫn thế chỉ có Chu Tường dường như trong lòng khá vui vẻ Thiếu Kiệt thấy thế mới lên tiếng nói với anh ta.

-Xem ra anh vừa làm một việc tốt đấy Chu Tường. Nhưng đôi khi lựa người mà chúng ta giúp đừng lúc nào cũng giúp như thế thành ra hại họ.

-Không sao đâu! Cô đó cũng tốt! vài lần anh không có tiền đói bụng quá cô ta cũng cho anh ăn chịu được mà. Thấy chiếc xe khá củ kỹ nên giúp cô ấy có một chiếc xe bán hàng mới. Dù sao giờ anh ngoài việc gửi tiền lương vào tài khoản và gia đình cũng không có sử dụng gì. Mọi thứ em chu cấp hết rồi.

Chu Tường nói ra một chút chuyện xưa của mình Thiếu Kiệt nghe vậy cũng gật đầu. Hắn không muốn quan tâm đến vấn đề này nhiều. Giờ đây phụ thuộc tâm tính của Hà Vi như thế nào thôi.

-sao rồi em cảm thấy thế nào? Có phải có một chút bất lực không biết làm thế nào phải không?

Hà Vi lúc này cũng gật đầu nhưng không nói.

-Mọi thứ đều không thế nào toàn vẹn nên sau này có dịp thì nói với mọi người chú ý tới tầng lớp bên dưới trước mới làm ổn thỏa. Em nhắc một lần không hiểu quả thì nhắc nhiều lần anh nghĩ sẽ có kết quả thôi.

Hà Vi lúc này cũng gật đầu. Khải Huy đến một khu quân sự bên ngoài có hai người lính canh gác Thiếu Kiệt và Hà Vi sau khi Hà Vi và Thiếu Kiệt đưa thẻ của mình ra thì hai người lính gác cổng làm ra tư thế chào và cho xe của nhóm người hăn đi qua. Thanh chắn được đưa lên để cho xe qua Hà Vi sau khi được Thiếu Kiệt nói một chút tâm tình cũng tốt hơn.

-Ông nói ở đây chỉ có một số người được ra vào! Cho đến khi anh cấp quyền làm thẻ thông hành cho những người họ thì những người trong Vô Ảnh mới có thể ra vào tự nhiên.

Thiếu Kiệt nghe Hà Vi nói thế cũng thấy khá lạ. Bởi hăn chưa thấy quân doanh nào sử dụng thẻ thông hành để cho quân nhân ở. Nên mới hỏi Hà Vi.

-Ừa Ừa. Làm sao phải làm thẻ thông hành thế? Không phải quân doanh không sử dụng sao. Tại sao lại phải làm cái này.

-Ừ! Bởi vì trước đây nơi này là cơ sở nghiên cứu phát triển vũ khí. Bên trên phía bên ngoài lại cho thuê dãy bên ngoài làm cơ sở kinh doanh cùng trạm xăng dầu của quân đội. Nên phải kiểm soát người ra vào.

Nghe Hà Vi nói như thế Thiếu Kiệt cũng cảm thấy bất an. Hăn chỉ mới tuyển dụng một số người của nước ngoài nếu thật sự nơi đây phát triển vũ khí của quốc gia đúng là không nên để Vô Ảnh ở đây mới đúng.

-Nếu thế ông em lại sao đưa anh cái quân doanh này. Nếu như có chuyện gì anh không chịu nổi thiệt hại đâu đấy.

-Không giờ cơ sở phát triển vũ khí dời đi rồi. Vì thấy nằm trong khu đông dân cư có phần bất tiện nên đã chuyển đi nơi khác. Nhưng hệ thống thẻ từ của cơ sở và những thứ bảo mật cho người ra vào vẫn còn. Chỉ có binh lính thường cũng không nhiều hầu hết là của đội chống khủng bố thôi. Nhưng những thành viên đó cũng đã có tuổi nhưng vẫn muốn phục vụ thì mới ở tại đây. Nên hầu như quân doanh này giờ là của anh. Với quân hàm của anh có thể ra lệnh cho toàn bộ quân doanh rồi.

Hà Vi giải thích cho Thiếu Kiệt biết ông mình cũng không phải không đề phòng nên mới đưa cho Thiếu Kiệt cái quân doanh hầu như chỉ còn lại những người của quân đội sắp giải ngũ mà còn muốn phục vụ hoặc đã ở quá lâu trong quân đội không có nơi để về. Đây cũng là một đặc cách của quân đội dành cho những người đó.

-Ừ như thế ông em cũng đã tính đến chuyện hạn chế những tai mắt bên ngoài về Vô Ảnh đi.

-Anh không phải lo đâu. Lát nữa em sẽ nói Anh Hào chịu trách nhiệm làm thẻ này. Bởi vì một số lý do ông thấy Anh Hào không thích hợp bảo vệ anh nên sắp tới sẽ để anh ta ở đây huấn luyện cùng với Vô Ảnh thêm vào đó là việc mấy người Blake Công toại Bảo Huân sẽ thay thế Anh Hào.

Nghe Hà Vi nói thế Thiếu Kiệt chỉ mỉm cười cái này không phải nói là Anh Hào không thích hợp bảo vệ hãn mà thích hợp quan sát vô ảnh để tránh phát sinh việc ngoài ý muốn nhiều hơn. Nhưng Thiếu Kiệt không lo lắng về vấn đề này nên chỉ cười cười. Xe dừng lại ở một sân rộng bãi cỏ xanh mướt và quốc kỳ tung bay trong gió với cái bóng được ánh nắng chiếu xuống mặt đất đung đưa qua lại.

Gần đó trên mặt sân huấn luyện không ít người của Vô Ảnh đang tiến hành tập huấn. Blake thấy Thiếu Kiệt đến cũng không nói gì. Ba người Thiếu Kiệt đi đến bên cạnh hãn Hà Vi nhìn những gì Vô Ảnh đang huấn luyện khác xa những gì mà cô đã được tập huấn trong quân đội nên cũng hiếu kỳ nhìn chăm chăm những người đang tập trong sân.

-Sao mọi thứ đã quen hết chưa Blake mọi người thấy sao tôi không nói dối chứ quân doanh này là của quân đội chính quy đây. Các anh cần gì thêm không.

Blake lúc này cũng chỉ cười cười thờ dãi nói với Thiếu Kiệt.

-Những người Vô Ảnh của cậu độ linh hoạt có nhưng thực chiến lại không bởi vì cứng nhắc theo lối huấn luyện củ nên giờ chỉ có trải nghiệm sinh tử mới có thể thay đổi bọn họ thôi.

Thiếu Kiệt nghe Blake nói như thế cũng trầm mặc đối với hấn việc này không phải đơn giản bởi đây không thuộc chuyên môn của Thiếu Kiệt. Giờ Blake có nói về đề điểm yếu của Vô Ảnh hấn cũng không thể nào tìm ra cách thay đổi. Nhất là trong thời bình như thế này thì càng khó có vấn đề thực chiến mà Blake đã nói.

-Vậy hiện tại xem ra cũng cần phải có một thực chiến sinh tử đối với họ. Vậy anh với Connor lên kế hoạch huấn luyện cụ thể để cho Vô Ảnh đi tham gia việc giải cứu gia đình của những người của Connor cho họ thật sự trải qua sinh tử. Để họ có thể tự mình rút ra kinh nghiệm.

Blake nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng lắc đầu không đồng ý với những gì Thiếu Kiệt nói nên phủ quyết.

-Hiện tại đưa họ đi giải cứu người khác nào đưa họ đi chết. ít nhất cũng phải đợi ba tháng nữa lúc đó mới có thể tạm ổn và kế hoạch của nhóm người Connor an toàn nhất cậu ta nói ba tháng sau có dịp tết của bên họ lúc đó mới ra tay được. Hôm qua một người của Connor đã lên máy bay lên về nước bao cho người thân tin bình an của họ rồi.

Thiếu Kiệt thấy Blake đáp lại lời mình như thế cũng gật đầu hấn thấy những việc này nên để người chuyên môn bọn họ làm việc hấn tuy có thể suy nghĩ tình huống. Nhưng với chiến thuật chân chính của việc đối đầu bằng súng ống đạn dược thì Blake hơn hấn Thiếu Kiệt hấn.

-Ừ trong việc này các anh là chuyên gia nên tôi chỉ có thể ra bên kia ngồi nhìn thôi hiện tại thì chưa được mai một cần thiết tôi sẽ phải nhờ các anh huấn luyện sau.

Nói rồi Thiếu Kiệt đến bên một cái chòi được dựng lên ở gần khu huấn luyện. Nơi này dường như được làm cho những cuộc thi thử sức quân nhân nên có thể nhìn rõ hết các hoạt động bên ngoài sân huấn luyện. Hà Vi lúc này mới chợt nhớ ra điều gì nên mới nói với Thiếu Kiệt.

-Thôi em đi ra ngân hàng đây anh ở lại đây xem xét tình hình. Xong bên Ngân hàng thì em sẽ về lại đây.

-Ừ em với Khải Huy đi đi. Chu Tường ở lại đây với anh là được rồi.

Chu Tường cũng hào hứng ngồi xuống nhìn bên trong sân huấn luyện đang có những thành viên tiến hành tập huấn. Đây là lần đầu tiên anh ta được nhìn rõ cảnh huấn luyện quân nhân ở một khoảng cách gần như thế này mà không phải chỉ qua hình ảnh trên ti vi báo đài.

-Xem ra nhùng người đó huấn luyện không phải dễ dàng à. Nếu là anh chắc không trụ nổi nữa vòng đầu. Xem ra anh cũng không có khiếu làm quân nhân. Không hiểu ở đâu mà họ có sức lực như thế.

-Họ tập luyện thường ngày và nâng khả năng mình lên nếu muốn anh cũng làm được. Cũng như người ta đi tập tạ ấy mấy ngày đầu sẽ nâng mức tạ thấp càng về sau thì càng tăng trọng lượng tạ lên. Họ cũng như vậy mỗi ngày huấn luyện mệt mỏi nâng cao sự hoạt động của toàn bộ cơ thể làm cho nó căn cơ ra rồi ngày hôm sau lại tiếp tục. Không anh vào thử xem em bảo đảm ngày mai anh lết không ra khỏi giường vì bị căn cơ.

Thiếu Kiệt vừa giải thích vừa châm chọc Chu Tường một chút. Nghe Thiếu Kiệt chọc mình như thế Chu Tường cũng hiểu mình không đại gì mà tỏ ra mạnh mẽ trong lúc này. Nếu không bị Thiếu Kiệt đùa không chết nữa thì thôi.

-Thôi! Bản thân anh không dám thử? Em ngon thử đi.

-em chưa phát triển xong không nên chơi lớn! Thôi vào vấn đề chính đây! Chu Tường anh thấy lần này em bán sàh giao dịch vàng cho Ngô Long là đúng hay sai?

Chu Tường nghe Thiếu Kiệt giọng điệu nghiêm túc thì cũng suy nghĩ một lúc mới đáp lại lời của hãh.

-Nếu tính ra thì em vẫn có thể quản lý sàh giao dịch hoặc để cho Lâm Vũ quản lý nhưng đứng ở khía cạnh kinh doanh gần đây anh tìm hiểu thì việc làm em không sai. Sàh giao dịch vàng chỉ là nơi em huy động vốn ban đầu. Hiện tại nguồn vốn có nếu để cũng được bán đi thì cũng không có việc gì tiếc nhưng anh lại thắc mắc tại sao em lại nói như vậy?

-Ừ em đang có lý do riêng. Hiện tại việc này chỉ có mình anh biết là được. Lát nữa về nhà anh lấy mã nguồn gốc của sàh giao dịch vàng. Đợi khi trở lại singapore thì dùng một tài khoản rao bán nó trên các mạng nước ngoài dùm em. Việc này Tuyệt đối không cho Hà Vi hoặc bất cứ ai biết được.

Lời Thiếu Kiệt làm cho Chu Tường sửng người lại. Bởi vì hãh không hiểu tại sao Thiếu Kiệt lại làm như thế trong khi đó hợp đồng đã ký với Ngô Long là hãh được độc quyền về mã nguồn này mà không được chuyển nhượng cho người khác. Hơn thế nữa còn là rao bán công khai trên web nước ngoài.

-Việc này! Việc này không phải vi phạm hợp đồng sao Thiếu Kiệt. Như thế Ngô Long có quyền kiện mình đấy.

-Anh yên tâm hãh chỉ ký kết với anh chứ đâu có ký hợp đồng với em. Việc em đăng bán trang cho nước ngoài người ta có giao dịch thì anh lấy id của em và số tài khoản của em mà giao dịch. Tiền của Ngô Long có vào trong tài khoản của em đâu. Hãh có thừa kiện thì ai làm gì được em. Chử Ký trong hợp đồng của anh cơ mà.

Hôm nay cảm nhức đầu nên lên một chương mọi người thông cảm có gì bù lại sau.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 448: Quy Luật Năm Năm

Chu Tường bây giờ mới ngẩn ra hẩn hiểu tại sao trước khi ký hợp đồng đến giờ Thiếu Kiệt đều nói là hẩn ký tên. Vốn tưởng rằng vì hẩn điều hành sàh giao dịch nên Thiếu Kiệt mới nói thế nhưng giờ nghe được lời nói của Thiếu Kiệt Chu Tường hiểu ra Ngô Long bị tính kế ngày từ đầu Chu Tường lúc này hẩn cũng chỉ biết lắc đầu ôm bụng cười nói với Thiếu Kiệt.

-Xem ra lần này Ngô Long thiệt hại hơi bị lớn rồi đấy! Anh cứ nghĩ là em không muốn quản lý nên để lại cho hẩn mệt mỏi với những thứ đó thôi chứ. Nếu chừng một tuần sau tung ra mã nguồn gốc không biết bao nhiêu người sẽ mua đây. Mua rồi thì họ không đơn giản để cho một mình Ngô Long độc tôn như hiện tại đi. Em đúng là ác thật.

Thiếu Kiệt lúc này rất vô tâm hẩn xem như không có chuyện gì xảy ra chỉ đáp lại lời của Chu Tường.

-Đã là một người kinh doanh về công nghệ anh còn nói lời này. Nếu tự mình làm một trang web thì bắt buộc bạn phải tự thiết kế nếu muốn giữ vữh bản quyền của chính mình. Còn đi mua lại thì phải chịu cái việc này thôi. Đạo lý xưa nay đã là vậy em làm cũng không qua đáng. Công sức của em thì em phải được nhận tùy theo giá trị vốn có của nó thôi. Có trách là trách hẩn đội ngũ It không thiết kế nổi trang web và mã nguồn cần thiết.

Chu Tường nghe Thiếu Kiệt nói những lời này hẩn cũng bắt buộc phải suy nghĩ. Đúng vậy nhân viên lập trình sống nhờ việc lập trình vào viết mã nguồn của một trang web nó chỉ còn độc quyền khi họ còn là người quản trị.

Nếu không như hăn bán được cho một người cũng có thể bán được cho người thứ hai bởi đây là mã nguồn của hăn tạo ra và hăn gây dựng nên. Công sức của hăn không phải chỉ một lần là có thể cân đo đong đếm được.

-Ừ! Việc này anh sẽ làm! Em xem định giá nó khoảng bao nhiêu là được? Nếu cao qua giống như của Ngô Long chắc sẽ không được đâu.

-À Việc ấy sẽ không cần thiết. Không cần quá cao đâu tầm mười đến mười lăm ngàn là được. Em cần thiết có nhiều người mua càng tốt. Thứ nhất nó sẽ lũng đoạn thị trường của Ngô Long thứ hai sẽ phải để cho quốc gia đi đến cái quyết định sàn giao dịch vàng sẽ không phải chính quy và tiến hành lệnh cấm. Lúc đó thì mọi thứ sẽ nhắm vào Ngô Long công kích hăn sẽ không thể gây khó dễ cho em trong các việc khác.

Chu Tường bây giờ suy nghĩ những điều Thiếu Kiệt nói một chút rồi gật đầu phương án mà Thiếu Kiệt hăn đưa ra là vẹn toàn nhất. Không ai mà có thể để nhiều trang giao dịch như thế nhất là ở nước ngoài tràn vào trong nước.

-Nhưng chỉ sợ người mua có chủ ý xấu thì chúng ta không khống chế được.

-Vấn đề này anh không lo em sẽ để Lâm Vũ chú ý đến nó và thu hẹp phạm vi ảnh hưởng nhỏ nhất có thể. Còn những điều khác thì em không chắc. Dù sao mã nguồn gốc cũng là của mình em có thể tiến hành xâm nhập nó nếu thấy có vấn đề được.

Thiếu Kiệt cũng biết mối nguy hiểm của việc này nó là con dao hai lưỡi. Nhưng hăn phải làm bởi chỉ thông qua như thế nó mới đem toàn bộ những trang web sàn giao dịch vàng đánh sập vì không được quốc gia công nhận. Đôi khi tạo ra một đứa con tin thần nhưng phải tự tay mình giết đi nó là một cảm giác không hề dễ dàng.

-Thôi! Vậy để đến lúc đó bán để người mua trả giá nếu anh thấy giá hợp lý thì sẽ nói em. Còn mấy vấn đề khác như công ty thì em không cần phải lo bên đó hiện tại chỉ cần qua vài tháng ổn định nữa là mọi thứ đi vào quỹ đạo. Còn hiện tại thì chỉ cần kiếm được một số trò chơi hợp tác nữa là ổn.

-Vấn đề trò chơi thì anh không cần lo đâu cứ phát triển đội ngũ trước. Không cần phải tốn thời gian cho việc không có kết quả. Về vấn đề này em đã giải quyết rồi. Chỉ cần anh phát triển trong năm sau hoàn toàn tốt là mọi thứ có thể quyết định được. Em đang sở hữu phần đa số cho một công ty trò chơi rồi lúc đó bên mình độc quyền phát hành. Những công ty khác muốn hợp tác phải thông qua mình thôi.

Thiếu Kiệt không muốn Chu Tường quá lo lắng về vấn đề trò chơi để công ty có thể phát hành. Vì hẳn thấy nếu không nói ra vấn đề này Chu Tường sẽ tập trung tìm kiếm thêm những trò chơi của các công ty để hợp tác. Mà phân tâm vào việc phát triển những thành viên bên dưới. Hẳn muốn Chu Tường an tâm không phải lo lắng đến những vấn đề này.

-Ấy thế thì được rồi. Nhà phát hành mà anh không kiếm được công ty hợp tác thì chỉ như nằm chờ thời cũng không ổn lắm nếu em đã giải quyết việc này thì cứ yên tâm. Đội ngũ anh phát triển sẽ không thua kém VG đâu.

-Vấn đề không cần cạnh tranh với VG nếu được sau này chúng ta sẽ mua lại nó. Bởi còn nhiều phương diện mình không đánh sâu vào được nhưng VG lại khác. Những vấn đề đó sau này sẽ làm sau. Giờ thì đặt nền móng trước đã.

Chu Tường thấy Thiếu Kiệt nói không sai mỗi công ty luôn đi từ cái nền móng nhỏ nhất phát triển lên. Hiện tại trong quá trình hình thành dường như Thiếu Kiệt đã tập trung phát triển cho nhóm người Chu Tường hết thảy. Cái cần là họ hoạt động hiệu quả mà Thiếu Kiệt muốn thôi.

-Tạm thời chúng ta cứ án binh bất động kế hoạch là năm năm phát triển đủ để em hoàn thành các cơ sở bên dưới lúc đó chúng ta mới thật sự đi đến việc tranh đấu lâu hơn. Đây cũng là thuận theo quy luật tự nhiên.

Chu Tường lúc này trở mắt ra tại sao Thiếu Kiệt lại nói ra những vấn đề này trong khi đó nó có một chút hơi hướng gì đó không phải một người theo thể giới quan như Thiếu Kiệt.

-Lại đem cả tâm linh vào trong này! cái gì mà năm năm mình phát triển được mình cứ phát triển chứ Thiếu Kiệt đâu phải để gì mới phát triển được công ty đến mức độ này. Lại chững lại năm năm thì có chút gì đó không thích hợp hay sao ấy.

Thiếu Kiệt lúc này cũng cười cười. Vốn hắn cũng không tin quy luật năm năm này nhưng tất cả mọi thứ từ khoa học đến những vấn đề tồn tại khác đề cho hắn thấy việc này là cần thiết. Dù không tin nhưng hắn cũng vẫn phải có chút gì gọi là đi theo xu hướng.

-Không hắn là như thế mỗi công ty mỗi con người đều trải qua năm năm thịnh năm năm suy. Chúng ta cũng vậy không thoát khỏi quy luật này. Việc sắp tới đây chúng ta chững lại năm năm cũng là phù hợp với xu thế vốn có. Nếu hiện tại chúng ta quá phát triển sẽ dẫn đến việc sau này khi gặp vấn đề chúng ta kho lòng giải quyết. Nhất là ở nước ngoài công ty nếu quá nổi bật mọi người nhìn vào họ chỉ xét lỗi mà không biết chúng ta đã đạt được gì. Bởi thế dù là chúng ta chậm rãi phát triển trong năm năm đến khi bùng nổ thì lại là chuyện khác.

Chu Tường ngẫm nghĩ một chút về những gì Thiếu Kiệt nói. Hắn suy xét mọi mặt đúng là từ lúc Thiếu Kiệt chỉ vừa phát hành ra một cái công ty buôn bán linh kiện với số vốn ít ỏi và đi tới hiện tại dường như quá nhanh chóng.

Sự thay đổi này chưa tới ba tháng mà Thiếu Kiệt đã làm được quá nhiều những việc người khác không làm được. Các dự án các công ty ngày càng nhiều hơn làm cho bản thân Chu Tường cũng có chút áp lực.

Đứng ở vị trí người điều hành Garena anh ta hiểu được sự khó khăn, và áp lực như thế nào của một người trưởng thành. Còn Thiếu Kiệt thì nằm trong tay biết bao nhiêu dự án áp lực có thể nói là nhiều hơn gấp mấy lần.

-Em nói cũng đúng. Hầu hết những công ty dự án đều là mới thành lập nếu cứ trên đà phát triển cao như thế nguồn nhân lực đúng là chịu không nổi áp lực nhiều phía. Nhưng nếu chậm chậm thích nghi dường như có vẻ ổn hơn. Quá trình năm năm mà em nói có vẻ ổn. Nhưng mà em học đâu cái quá trình này thế anh cái này thật sự là mới nghe trong kinh doanh có cái quy luật này đấy.

-Không hẳn là quy luật nó là tự nhiên. Con người lúc nào cũng không hoàn hảo. Chỉ có trong quá trình phát triển chúng ta không thấy được lỗi thôi. Nó cần thời gian tích lũy lâu dần sẽ thành. Cũng như cậu thịnh cực tất suy. Suy cực tất thịnh vậy. Mọi thứ đều có hai trạng thái đối lập với nhau. Nếu anh có thể tìm hiểu thì những công ty lớn khi đang trên đà danh vọng bỗng nhiên họ luôn trầm lại một chút để rồi sau đó đột phá một bước phát triển lớn hơn ban đầu. Họ chỉ chững lại để chỉnh sửa cách phương diện yếu kém mà họ cảm thấy đã bất ổn thôi.

Chu Tường bây giờ cũng gật đầu như đã hiểu hết những gì Thiếu Kiệt nói. Thật chất những chuyện này nói ra giống như đơn thuần một công ty luôn cần phải đổi mới mình và sắp xếp lại các thành viên trong công ty một cách hiệu quả nhất.

Chuyện này thường xảy ra đối với các doanh nghiệp nước ngoài và trong nước. Tùy theo mức độ phát triển trước đó của họ là nhanh hay chậm mà thực hiện nó theo thời gian này. Thiếu Kiệt muốn đem thời gian năm năm

để cho toàn bộ các công ty của mình đứng vững căn cơ làm việc thật tốt trước khi hẳn dùng nó để đấu với các thế lực lớn hơn.

-Ừ việc này có vẻ nhưng không phải chỉ mình anh áp dụng đi. Em đình qua tết họp mọi người lại rồi nói vấn đề này sao. Anh nghĩ chắc tại vì mình ở nước ngoài làm việc không thường xuyên dự họp được nên em mới nói cho anh biết trước cái này mà không phải là ngẫu nhiên đúng chứ.

Thiếu Kiệt cười cười hẳn thấy làm việc với những người như Chu Tường chỉ cần một số ý nghĩ đưa cho hẳn là mọi thứ đều được phát triển được như Thiếu Kiệt muốn là rất tốt.

-Ừ! lần này anh qua đó vài ngày xem chừng tình hình thế nào rồi về nước ăn tết với gia đình có gì cho em hay với em muốn xem gia đình anh thế nào mà lại suốt ngày phải ở bên ngoài thế này.

-Em muốn thì cũng được thôi! Gặp họ em sẽ chán chết cho xem!

Chu Tường vừa nói vừa cười với Thiếu Kiệt hai người không bàn chuyện nghiêm túc nữa mà cùng nhau quan sát những người của Vô Ảnh tiến hành huấn luyện đội Hà Vi đi ngân hàng về.

SIÊU VIỆT TÀI CHÍNH

Diệt Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 449: Thiếu Kiệt Làm Cu Li

Ngay lúc này đây tại nơi ký kết hợp đồng của Ngô Long đang diễn ra buổi tiệc mừng dành cho những nhà đầu tư có mặt tại buổi ký kết. Mọi người đều vui vẻ ăn uống và chúc tụng nhau nhưng lời nói hoa mĩ thì Diệp Nhi và Ngô Long đang đứng một góc quan sát những người trong buổi tiệc.

-Công nhận hôm nay nhìn thằng đó bại trận thích thật! từ đầu đến cuối mặc cho mình cầm nắm thế nào nó cũng phải chịu mẹ nhỉ. Phải chi lúc này nó đi về mẹ gọi con biết làm cho nó nhớ thật sâu trước khi đi nữa là được rồi.

-Mẹ thấy lần này việc có quá dễ dàng không đấy. Thằng này không phải kẻ ngốc. Nó lần này chịu thiệt như thế mà còn nhẫn nhịn rất tốt. Nếu nó phản ứng lại gay gắt có thể mẹ sẽ không nói gì nhưng đằng này nó lại rất bình ổn.

Diệp Nhi bây giờ nói ra cảm nhận của mình về những gì hôm nay bà thấy ở Thiếu Kiệt cho Ngô Long biết. Ngẫm nghĩ những gì mẹ mình nói một lúc Ngô Long gật đầu lên tiếng nói.

-Đúng là hôm nay thằng này nó có chút gì đó bất thường. Nhưng nếu mà nói hẳn dùng thủ đoạn gì đó trong mấy cái mã code thì con sẽ để cho nhân viên kiểm tra thử xem sao. Còn nếu không thì con cũng không biết được tại sao. Nhưng cứ cẩn thận rà soát lại một lượt cái đã.

-Việc này cũng có thể mẹ nghĩ quá nhiều nó mới trải qua việc suýt chết chắc tâm tính có chút thay đổi. Hôm nay nó đến đây trên xe lăn nhìn những vết thương đó không nói cũng biết phải chấn động đến mức nào. Dù không

giết được nó như tạm thời nếu qua sự việc này nó mà thu mình lại thì chúng ta có lợi thế rất lớn.

Diệp Nhi cũng hoàn toàn không nắm chắc được việc bà suy đoán có đúng không nhưng vẫn đưa ra nhận định khách quan sau khi Ngô Long nói sẽ kiểm tra lại toàn bộ mọi thứ. Với những gì đang diễn ra thì Ngô Long đang nằm ở thế thượng phong.

-Vâng! Như thế thì theo kế hoạch mẹ thông qua bố làm khó dễ công trình của nó còn ở đây sẽ nhờ người lập công ty và trang web bán hàng thỏa thuận với các bên để cạnh tranh với nó nhằm đánh chiếm thị phần mà nó đang phát triển.

-Con xem mà cẩn thận thằng nhóc này tính toán rất cẩn thận mỗi bước đi phải hoàn toàn chắc chắn. Nếu không dễ gặp phải trục trặc không đáng có. Con chỉ cần cẩn thận với nó. Người bên cạnh cứ tiềm phục nó lấy thông tin những gì nó chuẩn bị làm và sẽ làm thì hai mẹ con mình bàn đối sách mà ứng phó.

Diệp Nhi lúc này cũng khuyên Ngô Long một chút rồi rời đi giao lưu với những người mà bà đã mời đến. Nếu cứ đứng nơi đây nói chuyện với lại Ngô Long thì không phải phép cho lắm. Ngô Long ổn định làm tâm tính đi nói chuyện một số người trong buổi tiệc.

Thông tin việc Ngô Long mua lại sàn giao dịch và được đầu tư thêm khá nhiều nguồn vốn cùng với việc lộ diện thật sự người đang quản trị sàn giao dịch làm cho nó diễn ra sôi nổi hơn trên diễn đàn và những người đầu tư trước giờ còn e dè thì nay cũng chi bạo hơn sau khi bảo trì máy chủ. Mà ai cũng hiểu đó là một đợt chuyển nhượng tăng cổ phần của sàn giao dịch lên nhiều lần hơn.

Nhưng những việc đó Thiếu Kiệt hoàn toàn không quan tâm hẳn vẫn bình thành bắt đầu một công việc mới những người trong đợt tuyển dụng ở

mỹ cũng lần lượt đến Lưu Minh với nhiều phương diện được tập hợp tại nơi chứa toàn bộ dữ liệu của Vô Ảnh.

Họ Cũng không ngờ ở trong thành phố lại có một nơi bí mật như trong phim hành động và những nguồn lực được đặt tại đây làm cho họ phải giật mình. Nếu nói một nhánh máy chủ độc quyền của Thiếu Kiệt là một bộ phận. Thì trừ bỏ đi một bộ máy chủ mà có hiệu lệnh của Thiếu Kiệt mới được vào thì toàn bộ những máy chủ khác có thể chứa đựng hàng trăm ngàn các máy chủ con khác nhau mà việc này làm cho họ thấy được nguồn lực của Thiếu Kiệt mạnh mẽ đến chừng nào.

Đó là vẫn chưa kể đến ở đây nhóm người này còn gặp phải nhóm thành viên đang tìm hiểu về những công nghệ và chương trình hacker và cách lập trình tư duy hệ thống. Rất giống ngày đầu họ mới bước chân vào giới ngoài Lâm Vũ có chút kỹ năng và Phùng Kiếm Nhất biết được một ít thì hầu như là những người sau đều là những người mới.

Trong lòng họ lại trời dậy hứng khởi ngoài việc bắt đầu thiết kế và bảo mật cho trang web của Thiếu Kiệt đã nói thì thời gian rảnh và những lúc không suy nghĩ ra việc gì thì sau người xem bọn người Lâm Vũ hoạt động và chỉ dẫn. Chốt mắt cũng được một tuần hơn kể từ khi Thiếu Kiệt về đến Lưu Minh.

Hôm nay ngoài đường phố bỗng nhiên tấp nập hơn vì là ngày chủ nhật cuối tuần và cũng là một ngày trọng đại, Hôm nay mọi nhà tấp nập chuẩn bị mâm cỗ cho chính gia đình mình. Con Hoàng Lâm Nhu lại khác. Hôm nay căn nhà của bà theo sự Thiết Kế của Thiếu Kiệt đã được bàn giao và những chị em khác đã dọn đồ của mình vào được một ngày.

Thiếu Kiệt không có đồ gì phải dọn di với phần hân thấy nếu dọn tới dọn lui đồ đạc của hân để lại căn nhà trống rỗng chỉ có mỗi mình Hà Vi thì cũng tội cho cô. Thế nên hân đã nói khỏi chuyển về vẫn ở lại nhà thay vào đó

nhà Thiếu Kiệt trở thành phòng trọ cho một số người của Vô Ảnh và khách của hắn đến ở.

Ngoài đường tấp nập những xe cộ. Ngoài chợ đông hơn ngày thường bởi hôm nay vừa đúng chủ nhật lại là ngày đưa ông táo hàng năm hai mươi ba tháng chạp.

Thiếu Kiệt vì cũng đã một tuần gò bó trong nhà hôm nay hắn cùng với mẹ mình và Hoàng Lâm Nhu đi chợ cho khuây khỏa cũng trở thành người xách đồ cho hai người. Một đồng thứ linh tinh từ áo mao giấy đến trai cây, dưa xiêm, rồi hột vịt, thịt ba chỉ, cá chép, nào là kẹo đậu phộng bánh cúng. Nhìn Thiếu Kiệt tay xách nách mang các thứ tuy nó nó không nặng lắm nhưng nó cũng kèngh làm hắn chen chút trong dòng người cũng muốn hết hơi.

Vừa về đến cổng. Khải Huy nhìn hắn man đồ cười cười. Duy chỉ có Thiếu Kiệt nhìn Khải Huy mắng.

-Anh được lắm biết hôm nay ngày gì thế mà không nhắc em! Làm em phải xách đồ nhiều như thế này! hôm nay bị biết thành cu li rồi.

Hà Vi nghe Thiếu Kiệt trách móc Khải Huy cũng che miệng cười đáp lại hắn.

-Không phải anh xung phong đi chợ với em với mẹ sao giờ anh lại than làm gì. Khải Huy không phải không nhắc anh. Người ta đã hỏi có chắc chưa rồi anh cứ khăng khăng. Ra đường cho đỡ chán ở nhà hết làm việc trên máy tính ăn xong lại nằm ngủ. Thế Khải Huy mới để anh đi đó thôi.

-Ai ngờ hôm nay là ngày đưa ông táo đâu. đợi ra đến chợ mới phát hiện ra là đã quá muộn rồi. Cứ nghĩ chủ nhật đông vui ngắm cảnh nhộn nhịp của chợ được.

Thiếu Kiệt bây giờ cũng thở dài để xuống đồng đồ cho Khai Huy. để hẳn phụ xách vào trong nhà thì Khải Huy chợt nhớ điều gì đó nên mới nói với Thiếu Kiệt.

-Ấy! Em bỏ xuống hết đi. Trong nhà đang có người đợi em đấy. Hai bố con người hoa hôm nay lại đến. Anh thấy họ đợi mãi bên ngoài cũng tội nên để họ vào trong nhà ngồi đợi. Tú Trinh đang tiếp họ ở trong nhà đấy.

Thiếu Kiệt nghe thế cũng giật mình. Hẳn chợt tính lại hiện tại thời điểm này đúng là vào lúc xuân vận của Trung Quốc nơi mà mỗi năm hàng chục ngàn người từ các thành phố lớn sau một năm đi làm xa xứ bắt đầu trở về quê hương. Mà hai bố con Hoách Nam cũng không khác gì họ, chỉ khác ở một chỗ là Hoách Khang dựa vào lần này để đến bàn bạc một số việc với Thiếu Kiệt.

Hà Vi nghe Khải Huy nói thế cũng biết nếu cứ bộ Thiếu Kiệt.

-Thôi anh để đó đi em với Khải Huy đem vào nhà là được rồi để cho hai người kia thấy anh bộ dạng như thế này thì sao nói chuyện được.

-Hà Vi nói đúng đấy! Con nên chỉnh chu lại một tý rồi vào gặp người ta. Đi chợ về người con không tốt để tiếp khách nếu gặp thì nói họ đợi một chút tắm rồi ra. Ngoài chợ mồ hôi mướt rồi mùi tanh thịt cá cứ như thế ngồi nói chuyện với người ta không tốt đâu.

Hoàng Lâm Nhu bây giờ cũng nhắc nhở Thiếu Kiệt đôi chút đối với việc hẳn đi chợ cùng hai người về nhà lại có người đợi bàn bạc những thứ của công việc nữa thì với những gì biểu hiện ra bên ngoài của Thiếu Kiệt như thế này đúng là không tốt.

-Vâng! Để gặp họ nói đi tắm xong rồi ra gặp. chắc họ sẽ hiểu. Để Khải Huy đem đồ vào nhà sau. Con vào trước có gì Hà Vi em xem nói chuyện với họ một chút kéo dài thời gian giúp anh.

Hà Vi nghe Thiếu Kiệt nói thế cũng gật đầu. Còn Thiếu Kiệt đi thẳng vào trong nhà để lại một đồng hồ đặc bên ngoài cho Khải Huy đem vào sau. Bước vào trong nhà thấy hai bố con Hoách Nam đang ngồi nói chuyện với Tú Trinh Thiếu Kiệt cũng gật đầu một cái nói.

-Mọi người cứ nói chuyện một chút đi. Tôi vào tắm cái đã mới đi ngoài đường về bụi bặm dính đầy người khó chịu quá nên thông cảm nhé.

Thiếu Kiệt vừa nói vừa đùa. Tú Trinh cũng chỉ cười cười. Cô thấy chắc hẳn ở ngoài đi chợ ngày hôm nay bị xách đồ không ít nên mới đổ mồ hôi nhiều như thế này.

Hoách Nam nghe Thiếu Kiệt nói đi ngoài đường mới về mà trời thì nắng hắc cũng tưởng Thiếu Kiệt đi dạo bên ngoài về thật nên mới gật đầu nói.

-Không sao cũng không mất nhiều thời gian cậu cứ tắm trước rồi ra nói chuyện sau cũng được không vội lắm. Chủ yếu là có một số Việc hỏi cậu xem định sắp xếp như thế nào thôi ấy mà.

-Ừ vậy hai người đợi tý tôi xong ngay đây có gì Hà Vi với Tú Trinh sẽ nói chuyện với mọi người một chút.

Nói rồi Thiếu Kiệt đi nhanh vào phòng đem đồ ôm ra nhà tắm một cách nhanh nhất. Không kịp để hai người thấy bóng dáng hẳn lần thứ hai. Tú Trinh thấy Hà Vi vào ngồi xuống cạnh mình nhìn Thiếu Kiệt như thế cũng cười cười nói.

-Cậu ta là thế đấy cứ vui đùa là như vậy nhưng một khi nghiêm túc thì không chịu nổi áp lực đâu.

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Thay Đổi

Chương 2: Hộp Gỗ Vận Mệnh

Chương 3: Hợp Tác

Chương 4: Người Đứng Xen Vào

Chương 5: Lợi Người Hại Mình

Chương 6: Thuyết Phục

Chương 7: Ông Lưu

Chương 8: Có Thể Đào Tạo

Chương 9: Hoách Nam

Chương 10: Ý Kiến Của Thiếu Kiệt

Chương 11: Bắt Đầu Công Việc

Chương 12: Nhóm Khách Hàng Đầu Tiên .

Chương 13: Xuân Nghĩa Bang

Chương 14: Ra Tay Trước

Chương 15: Tuyển Dụng

Chương 16: Phó Ước

Chương 17: Hiến Kế

Chương 18: Nể Phục

Chương 19: Biện Luận

Chương 20: Chỉ Điểm Tước Phàm .

Chương 21: Có Người Nhắm Vào

Chương 22: Ai Cũng Có Bí Mật Riêng

Chương 23: Quân Sư

Chương 24: Sàn Giao Dịch Vàng

Chương 25: Mẹ Con Tâm Sự

Chương 26: Ngày Khai Giảng

Chương 27: Chịu Trách Nhiệm .

[Chương 28: Tới Tay](#)
[Chương 29: Đã Kinh Doanh Thì Sẽ Làm Chủ](#)
[Chương 30: Một Chọi Năm](#)
[Chương 31: Tạm Giữ Điều Tra](#)
[Chương 32: Tiết Kiệm Hai Ngày Cơm](#)
[Chương 33: Phàm Chiến, Tuyệt Dung](#)
[Chương 34: Mở Lại Mỗi Quan Hệ](#)
[Chương 35: Đánh Giá Của Phàm Chiến](#)
[Chương 36: Dự Đoán](#)
[Chương 37: Họp Bàn](#)
[Chương 38: Lượng Vàng](#)
[Chương 39: Phan Nguyệt](#)
[Chương 40: Từ Chấn Dân](#)
[Chương 41: Phiền Phức Nhỏ](#)
[Chương 42: Bẫy Rập Từ Phong](#)
[Chương 43: Mặt Mũi Mất Sạch](#)
[Chương 44: Nhã Oanh Bày Tỏ](#)
[Chương 45: Dự Án Mới](#)
[Chương 46: Họp Gia Đình](#)
[Chương 47: Lehman Brothers Sụp Đổ](#)
[Chương 48: Hồng Hách](#)
[Chương 49: Cái Tôi Cần Là Sự Công Bằng](#)
[Chương 50: Chuyển Đi](#)
[Chương 51: Phát Biểu Mang Tính Khiêu Khích](#)
[Chương 52: Mượn Nhà Hàng](#)
[Chương 53: Công Ty Cho Vay](#)
[Chương 54: Cô Bé Hay Khóc](#)
[Chương 55: Việc Tốt Không Để Người Ngoài](#)
[Chương 56: Sóng Ngầm](#)
[Chương 57: Nã Pháo](#)
[Chương 58: Chống Đối](#)
[Chương 59: Nhận Tội](#)

[Chương 60: Tìm Đường Sống](#)
[Chương 61: Ứng Cứu](#)
[Chương 62+11 Năm Gặp Lại](#)
[Chương 63: Quân Hàm](#)
[Chương 64: Hội Đàm](#)
[Chương 65: Xem Như Không Có Chuyện Gì Xảy Ra!](#)
[Chương 66: Đồng Loạt Bị Bắt](#)
[Chương 67: Nhẫn Nhủ](#)
[Chương 68: Chuyện Xưa](#)
[Chương 69: Mời Hòa Giải](#)
[Chương 70: Nhã Oanh Đến Nhà](#)
[Chương 71: Xin Lỗi Cậu Có Thể Ra Về](#)
[Chương 72: Iphone Và Nokia](#)
[Chương 73: Đi Gặp Hà Thúc](#)
[Chương 74: Trang Tin Tức](#)
[Chương 75: Viết Thư Upu](#)
[Chương 76: Việc Gặp Trong Mưa](#)
[Chương 77: Báo Báo](#)
[Chương 78: Hoàng Lâm Nhu Bí Mật](#)
[Chương 79: Mi-17](#)
[Chương 80: Trung Đoàn](#)
[Chương 81: Trước Báo](#)
[Chương 82: Làng Khó Di Dời](#)
[Chương 83: Hành Động Trong Đêm .](#)
[Chương 84: Điều Hồ Ly Sơn](#)
[Chương 85: Kéo Dài Thời Gian](#)
[Chương 86: Lập Đội Ứng Cứu](#)
[Chương 87: Thang Dây](#)
[Chương 88: Thiếu Lương Thực](#)
[Chương 89: Phương Pháp Nhà Giàu](#)
[Chương 90: Thẻ Chính](#)
[Chương 91: Thiệt Hại Sau Báo](#)

[Chương 92: Trở Về](#)
[Chương 93: Muốn Tìm Phiền Phức Thì Tự Mà Tìm](#)
[Chương 94: Thả Con Tép Bắt Con Tôm Càng](#)
[Chương 95: Cách Tính Lãi Suất Cho Vay](#)
[Chương 96: Lựa Chọn Của Trương Hạo](#)
[Chương 97: Nội Gián](#)
[Chương 98: Cách Mua Lại Đất](#)
[Chương 99: Đùa Chết Không Đền Mạng](#)
[Chương 100: Đàm Phán](#)
[Chương 101: Điều Kiện](#)
[Chương 102: Đạo Quỷ Môn Quan](#)
[Chương 103: Nốt Nhạc Nhỏ](#)
[Chương 104: Hai Người Có Quan Hệ Gì ?](#)
[Chương 105: Chân Tướng](#)
[Chương 106: Có Còn Hơn Không](#)
[Chương 107: Ngọc Nhi Tâm Sự](#)
[Chương 108: Phiền Phức Tới Cửa](#)
[Chương 109: Cô Giáo Tới Nhà](#)
[Chương 110: Cùng Cha Khác Mẹ](#)
[Chương 111: Cơm Nuốt Không Vô](#)
[Chương 112: Phải Biết Lựa Sức Mình Làm](#)
[Chương 113: Ném Đá Giấu Tay](#)
[Chương 114: Quan Trọng Vẫn Là Thực Lực](#)
[Chương 115: Một Kèm Một](#)
[Chương 116: Thẻ Vàng](#)
[Chương 117: Cứ Như Tuyển Thủ Chuyên Nghiệp](#)
[Chương 118: Mạnh Mỗi](#)
[Chương 119: Lo Lắng](#)
[Chương 120: Truy Vấn](#)
[Chương 121: Viễn Cảnh Xấu Nhất](#)
[Chương 122: Có Chuyện Vui](#)
[Chương 123: Tô Thanh](#)

[Chương 124: Tập Trung](#)
[Chương 125: Công Trình Thế Giới](#)
[Chương 126: Người Viết Thư Tay Cuối Cùng](#)
[Chương 127: Chơi Khăm Phùng Kiếm Nhất](#)
[Chương 128: Tinh Toán](#)
[Chương 129: Tâm Nhìn](#)
[Chương 130: Con Trường](#)
[Chương 131: Tiền Làm Chỗ Dừa](#)
[Chương 132: Backlink](#)
[Chương 133: Ngô Nam](#)
[Chương 134: Hãy Như Một Tờ Giấy Trắng](#)
[Chương 135: Mua Xe Mới](#)
[Chương 136: Cậu Bé Đi Lạc](#)
[Chương 137: Đem Chuông Đi Đánh Xứ Người](#)
[Chương 138: Chơi Liều Cấp Quốc Gia](#)
[Chương 139: Đào Người](#)
[Chương 140: Hư Danh](#)
[Chương 141: Già Đời](#)
[Chương 142: Tin Không Hay](#)
[Chương 143: Trình Độ Diễn Xuất](#)
[Chương 144: Quảng Anh Em Đi Theo Gái](#)
[Chương 145: Chuyện Nghề Tài Xế](#)
[Chương 146: Buffet](#)
[Chương 147: Đi Cướp Không Xem Ngày](#)
[Chương 148: Bị Động](#)
[Chương 149: Bố Cục Phức Tạp](#)
[Chương 150: Cơ Hội](#)
[Chương 151: Cứ Đơn Giản Là Được](#)
[Chương 152: Dục Cầm Cổ Túng](#)
[Chương 153: Tay Sai](#)
[Chương 154: Cậu Luôn Có Một Nơi An Toàn](#)
[Chương 155: Định Cua Gái À ?](#)

[Chương 156: Ước Mơ Thành Jeff. Bezos](#)
[Chương 157: Giám Đốc Xuống Thật](#)
[Chương 158: Bồi Thường](#)
[Chương 159: Bạn Yêu Rồi!](#)
[Chương 160: Bịt Đầu Mỗi](#)
[Chương 161: Cải Tổ](#)
[Chương 162: Thằng Không Cha](#)
[Chương 163: Tiểu Lý Tàng Dao](#)
[Chương 164: Bị Làm Thịt](#)
[Chương 165: Chơi Chết Người](#)
[Chương 166: Áp Dụng Thử](#)
[Chương 167: Sở Khanh](#)
[Chương 168: Ghi Nợ](#)
[Chương 169: Không Cần Tính Toán](#)
[Chương 170: Ném Đá Dò Đường](#)
[Chương 171: Gặp Lại Lê Hiếu](#)
[Chương 172: Đi Sai Đường](#)
[Chương 173: Kéo Xuống Thuyền](#)
[Chương 174: Khuyên Chu Tường](#)
[Chương 175: Ăn Ít No Lâu](#)
[Chương 176: Quan Chiến](#)
[Chương 177: Đổi Kế Hoạch](#)
[Chương 178: Hồ Sơ Bị Sửa](#)
[Chương 179: Chuẩn Bị Tốt](#)
[Chương 180: Cam Kết](#)
[Chương 181: Không Giúp Gì Được](#)
[Chương 182: Cường Long Không Áp Địa Đầu Xà](#)
[Chương 183: Đối Mặt \(1\)](#)
[Chương 184: Đối Mặt \(2\)](#)
[Chương 185: Đối Mặt \(3\)](#)
[Chương 186: Con Đường Huyết Mạch](#)
[Chương 187: Tương Lai Mười Năm](#)

[Chương 188: Mất Tinh Thần .](#)
[Chương 189: Có Tới Hai Người](#)
[Chương 190: Quá Khứ](#)
[Chương 191: Sét Đánh](#)
[Chương 192: Kế Thừa](#)
[Chương 193: Lý Vũ Hào](#)
[Chương 194: Satoshi](#)
[Chương 195: Tội Chồng Tội](#)
[Chương 196: Cuộc Hội Ngộ Bất Ngờ](#)
[Chương 197: Cho Ăn Cháo](#)
[Chương 198: Đấu Một Trường](#)
[Chương 199: Anh Mày Quậy Một Lần](#)
[Chương 200: Nguyên Nhân](#)
[Chương 201: Vì Yêu Sinh Hận](#)
[Chương 202: Xin Tiền](#)
[Chương 203: Ý Kiến Đề Xuất](#)
[Chương 204: Chiết Xuất Vàng](#)
[Chương 205: Tay Không Bắt Giặc](#)
[Chương 206: Dem Đá Đập Chân Mình](#)
[Chương 207: Vật Dưới Hầm](#)
[Chương 208: Hoàng Lâm Nhu Con Nuôi](#)
[Chương 209: Em Điệu Thấp Để Làm Gì ?](#)
[Chương 210: Gặp Ba Lần .](#)
[Chương 211: Đầu Nguồn](#)
[Chương 212: Buổi Tối Bận Rộn](#)
[Chương 213: Đầy Mùi Thuốc Súng](#)
[Chương 214: Trục Tiếp Phán Bác](#)
[Chương 215: Quân Cờ Ngâm](#)
[Chương 216: Tấn Tâm](#)
[Chương 217: Đình Quỳ Lay Ai Ngoài Cha Mẹ](#)
[Chương 218: Lấy Giả Đánh Thật](#)
[Chương 219: Ngô Nam Ý Kiến](#)

[Chương 220: Trung Tâm Vòng Xoáy](#)
[Chương 221: Thay Người May Áo Cưới](#)
[Chương 222: Hướng Dẫn Kinh Nghiệm](#)
[Chương 223: Dự Thính](#)
[Chương 224: Cafe Sách](#)
[Chương 225: Tự Mình Làm Mất Mặt Mình](#)
[Chương 226: Giảm Cân](#)
[Chương 227: Hạn Chế Mức Thấp Nhất](#)
[Chương 228: Nữ Nhân Hội Tự](#)
[Chương 229: Quyết Định Của Cả Ba](#)
[Chương 230: Điểm Mấu Chốt](#)
[Chương 231: Đối Thủ Cực Mạnh](#)
[Chương 232: Quản Chế](#)
[Chương 233: Tâm Tư Các Bên \(1\)](#)
[Chương 234: Tâm Tư Các Bên \(2\)](#)
[Chương 235: Đi Mua Đồ Quan Trọng](#)
[Chương 236: Tuổi Thơ Dữ Dội](#)
[Chương 237: Bố Trí Hành Động](#)
[Chương 238: Kéo Lưới](#)
[Chương 239: Tài Khoản Ẩn Danh](#)
[Chương 240: Garena](#)
[Chương 241: Chương Trình Khởi Nghiệp](#)
[Chương 242: Nhờ Giúp](#)
[Chương 243: Điều Kiện Mở Công Ty](#)
[Chương 244: Tổng Hàng](#)
[Chương 245: Nơi Của Cừu Hùng](#)
[Chương 246: Nhục Hình](#)
[Chương 247: Mỗi Người Một Sứ Mệnh](#)
[Chương 248: Tính Toán Trước Khi Đi](#)
[Chương 249: Bán Sàn Vàng](#)
[Chương 250: Dùng Tiền Tiêu Tại](#)
[Chương 251: Vì Tình, Vì Nghĩa](#)

[Chương 252: Giao Hàng Tự Do](#)
[Chương 253: Chuẩn Bị Lên Đường](#)
[Chương 254: Lịch Sử Singapore](#)
[Chương 255: Rắc Rối Nhỏ](#)
[Chương 256: Sân Bay Changi](#)
[Chương 257: Hiệu Xuất Cao](#)
[Chương 258: Cạnh Tranh Đấu Thầu](#)
[Chương 259: Lý Đồng](#)
[Chương 260: Bảo Hộ Thương Hiệu](#)
[Chương 261: Âm Thực Singapore](#)
[Chương 262: Vào Đồn Cảnh Sát](#)
[Chương 263: Sắp Xếp Ti Mi](#)
[Chương 264: So Sánh](#)
[Chương 265: Chạy Đua Với Thời Gian](#)
[Chương 266: Ba Điều Kiện](#)
[Chương 267: Đạt Được Thứ Cần Thiết](#)
[Chương 268: Gian Hàng Tự Làm](#)
[Chương 269: Hoàn Thành Gian Hàng](#)
[Chương 270: Mắt Thần Horus](#)
[Chương 271: Vấp Cục Đá](#)
[Chương 272: Búp Bê Hình Mèo](#)
[Chương 273: Lần Đầu Gặp Mặt](#)
[Chương 274: Ép Mua Ép Bán](#)
[Chương 275: Nhà Phát Hành Game](#)
[Chương 276: Quá Nhiều Dự Án](#)
[Chương 277: Trực Giác](#)
[Chương 278: Sự Khác Biệt](#)
[Chương 279: Chọn Người](#)
[Chương 280: Đội Ngũ](#)
[Chương 281: Áp Lực Tâm Lý](#)
[Chương 282: Đòi Mua Xe](#)
[Chương 283: Merlion](#)

[Chương 284: Ngày Xui Xẻo](#)
[Chương 285: Thế Lực Địa Phương](#)
[Chương 286: Black Shot](#)
[Chương 287: Tiền Trong Kiến Thức](#)
[Chương 288: Brandon Beck](#)
[Chương 289: Lao Động Không Công](#)
[Chương 290: Giúp Người Khi Khó](#)
[Chương 291: Chọn Sai Đối Tượng](#)
[Chương 292: Sắp Xếp Kế Hoạch](#)
[Chương 293: Khởi Hành Đi Châu Âu](#)
[Chương 294: Lam Phượng](#)
[Chương 295: Tổ Chức Huyết Long](#)
[Chương 296: Trò Chuyện](#)
[Chương 297: Dự Định](#)
[Chương 298: Quốc Gia Không Chiến Tranh](#)
[Chương 299: Virut Conficker](#)
[Chương 300: Không Thể Dừng Lại](#)
[Chương 301: Lần Này Lời To Rồi!](#)
[Chương 302: Tiện Tay](#)
[Chương 303: Triệu Tập Khẩn](#)
[Chương 304: Ký Ước Thủa Thanh Xuân](#)
[Chương 305: Sự Hình Thành Ngân Hàng](#)
[Chương 306: Tiền Là Nợ](#)
[Chương 307: Hạ Mức Tín Dụng](#)
[Chương 308: Lỡ Lờ](#)
[Chương 309: Nguyên Nhân Khủng Hoảng.\(1\)](#)
[Chương 310: Nguyên Nhân Khủng Hoảng.\(2\)](#)
[Chương 311: Hỏi Chuyện](#)
[Chương 312: Bị Theo Dõi](#)
[Chương 313: Yếu Thế](#)
[Chương 314: Bia Đỡ Đạn](#)
[Chương 315: Tập Huấn Song Phương](#)

[Chương 316: Tin Tức Tốt](#)
[Chương 317: Ngọc Nhi Báo Tin](#)
[Chương 318: Đầm Rồng Hang Hồ](#)
[Chương 319: Cơ Sở Bí Mật](#)
[Chương 320: Nguyên Nhân Thật](#)
[Chương 321: Vô Ảnh](#)
[Chương 322: Không Ngủ Ngon](#)
[Chương 323+208](#)
[Chương 324: Phân Tích Tình Hình](#)
[Chương 325: Triệu Tập Đi](#)
[Chương 326: Bối Lòng Tìm Vết](#)
[Chương 327: Điểm Yếu Của Thiếu Kiệt](#)
[Chương 328: Tiềm Phục](#)
[Chương 329: Sống Chết Mặc Bầy](#)
[Chương 330: Nhận Biết](#)
[Chương 331: Thằng Này Tới Số Rồi !](#)
[Chương 332: Chừa Một Đường](#)
[Chương 333: Khảo Sát Điện Thoại](#)
[Chương 334: So Tài](#)
[Chương 335: Chẳng Biết Nhẹ Tay](#)
[Chương 336: Người Và Máy](#)
[Chương 337: Thói Quen](#)
[Chương 338: Gặp Được Cứ Giết](#)
[Chương 339: Bỏ Tiền Mua Mạng](#)
[Chương 340: Âm Thầm Thanh Trừng](#)
[Chương 341: Lập Kế Trút Giận](#)
[Chương 342: Thằng Này Em Có Trể](#)
[Chương 343: Hội Đồng Ngô Trực](#)
[Chương 344: Mở Khóa Điện Thoại](#)
[Chương 345: Thằng Này Nó Ngu Hay Bất Bình Thường](#)
[Chương 346: Thời Gian Ra Tay](#)
[Chương 347: Chuyển Địa Điểm](#)

[Chương 348: Cầm Thú!](#)
[Chương 349: Hoàng Ngân Bị Bắt](#)
[Chương 350: Náo Động Lưu Minh \(1\)](#)
[Chương 351: Náo Động Lưu Minh \(2\)](#)
[Chương 352: Náo Động Lưu Minh \(3\)](#)
[Chương 353: Xin Lỗi Cháu Không Đợi Được](#)
[Chương 354: Nhân Tình Không Dễ Kiểm](#)
[Chương 355: Mở Sáng Đèn](#)
[Chương 356: Thợ Săn Con Mồi Đổi Chỗ](#)
[Chương 357: Đi Tìm Chết](#)
[Chương 358: Thật Giả Bất Phân](#)
[Chương 359: Mất Thế](#)
[Chương 360: Cuộc Chiến Hóa Học](#)
[Chương 361: Xe Tù](#)
[Chương 362: Tàn Cuộc](#)
[Chương 363: Tránh Nặng Tìm Nhẹ](#)
[Chương 364: Đối Tượng Lấy Tướng](#)
[Chương 365: Xác Thực](#)
[Chương 366: Ngô Long Phấn Nộ](#)
[Chương 367: Có Nên Đi Viếng](#)
[Chương 368: Tặng Anh Hào](#)
[Chương 369: Nâng Cấp Cơ Sở](#)
[Chương 370: Ngô Minh Nhận Hoa](#)
[Chương 371: Trò Đùa Ngọc Châu](#)
[Chương 372: Dự Đoán Của Thiếu Kiệt](#)
[Chương 373: Tìm Ra Đáp Án](#)
[Chương 374: Sự Ủng Hộ](#)
[Chương 375: Phiền Phức Hoạch Nam](#)
[Chương 376: Thắng Nhóc Này Được](#)
[Chương 377: Virus Tự Phát Triển](#)
[Chương 378: Đối Tác Làm Ăn](#)
[Chương 379: Được Nước Làm Tội](#)

[Chương 380: Lấy Ôn Báo Oán](#)
[Chương 381: Danh Tiếng Công Ty](#)
[Chương 382: Cải Tổ Vô Ảnh](#)
[Chương 383: Dương Mưu Liên Hoàn](#)
[Chương 384: Cơ Sở A5](#)
[Chương 385: Làm Chốt Cho Ai](#)
[Chương 386: Phía Sau Có Người](#)
[Chương 387: Cha Con Tâm Sự](#)
[Chương 388: ChụpẾch](#)
[Chương 389: Không Thẳng Tôi](#)
[Chương 390: Ngang Hàng Hay Thấp Hơn](#)
[Chương 391: Khó Tính Toán](#)
[Chương 392: Thường Tháng Mười Ba](#)
[Chương 393: Văn Hóa Doanh Nghiệp](#)
[Chương 394: Máy Chủ Bitcoin Ở Đâu](#)
[Chương 395: Thông Minh Bị Thông Minh Hại](#)
[Chương 396: Dời Ngày Đi](#)
[Chương 397: Đặt Chân Đến Mỹ](#)
[Chương 398: Lên Máy Bay Rơi](#)
[Chương 399: Điều Kỳ Diệu Trên Sông Hudson](#)
[Chương 400: Quyết Định Chính Xác](#)
[Chương 401: Đi Gặp Cơ Trưởng Sully](#)
[Chương 402: Anh Hùng Và Tội Đồ](#)
[Chương 403: Déjà Vu](#)
[Chương 404: Santiago Jackson](#)
[Chương 405: Khu Vô Gia Cư](#)
[Chương 406: Lại Tìm Đến](#)
[Chương 407: Chạy! Có Súng!](#)
[Chương 408: Mém Lọt Hầm](#)
[Chương 409: Không Muốn Lên Báo \(Chưa Beta\)](#)
[Chương 410: Tới Washington Trước \(Chưa Beta\)](#)
[Chương 411: Lấy Lòng Với Đối Tác \(Chưa Beta\)](#)

[Chương 412: Pháo Đài Di Động.\(Chưa Beta\)](#)
[Chương 413: Khu Quân Sự Có Cho Thuê \(Chưa Beta\)](#)
[Chương 414: Thời Gian Phản Ứng.\(Chưa Beta\)](#)
[Chương 415: Một Nửa Cổ Phần \(Chưa Beta\)](#)
[Chương 416: Thư Mời Qua Mail\(Chưa Beta\)](#)
[Chương 417: Đuổi Ra Phía Sau \(Chưa Beta\)](#)
[Chương 418: Hóa Giải Nguy Cơ\(1\)](#)
[Chương 419: Hóa Giải Nguy Cơ\(2\)](#)
[Chương 420: Hóa Giải Nguy Cơ\(3\)](#)
[Chương 421: Bán Mạng Không Đáng.\(Chưa Beta\)](#)
[Chương 422: Không Thể Tự Quyết Định \(Chưa Beta\)](#)
[Chương 423: Chia Cho Người Chết Cần Thiết Sao](#)
[Chương 424: Điều Là Người Chiến Thắng](#)
[Chương 425: Trước Màn Kịch](#)
[Chương 426: Diễn Viên Quần Chúng](#)
[Chương 427: Đối Thủ Là Để Bày Cục](#)
[Chương 428: Ép Chết](#)
[Chương 429: Kế Hoạch Của Ngô Long](#)
[Chương 430: Mọi Người Lo Lắng](#)
[Chương 431: Không Thể Hình Dung](#)
[Chương 432: Người Được Lợi](#)
[Chương 433: Sự Chia Rẽ Phe Phái](#)
[Chương 434: Quân Cờ Chôn Xuống](#)
[Chương 435: Bán Bốn Tỷ](#)
[Chương 436: Ý Định Có Từ Lâu](#)
[Chương 437: Chuẩn Bị Ký Kết](#)
[Chương 438: Hai Người Hai Tâm Tư](#)
[Chương 439: Giới Hạn Giờ Thăm Bệnh](#)
[Chương 440: Rung Cây Nhát Khi](#)
[Chương 441: Ký Hợp Đồng.\(1\)](#)
[Chương 442: Ký Hợp Đồng.\(2\)](#)
[Chương 443: Ký Hợp Đồng.\(3\)](#)

[Chương 444: Ký Hợp Đồng.\(4\)](#)

[Chương 445: Tiền Góp Và Tiền Đứng](#)

[Chương 446: Cho Hà Vi Chứng Thực.](#)

[Chương 447: Bán Mã Nguồn Gốc](#)

[Chương 448: Quy Luật Năm Năm](#)

[Chương 449: Thiếu Kiệt Làm Cu Li](#)